

Sixth Edition

INDIAN POLITY

**For Civil Services and
Other State Examinations**

M LAXMIKANTH

- 6 new chapters
- Updates in all chapters

இந்திய அரசியல்

சிவில் சர்வீசஸ் மற்றும் பிற மாநிலங்களுக்கு
தேர்வுகள்

ஆறாவது பதிப்பு

ஆசிரியரைப் பற்றி

எம் லக்ஷ்மிகாந்த் 1989 இல் உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகத்தில் அரசியல் அறிவியலில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றார். ஹைதராபாத்தில் உள்ள லக்ஷ்மிகாந்த் ஐஏஎஸ் அகாடமி என்ற பழைய பயிற்சி நிறுவனத்தின் முன்னாள் நிறுவனர் மற்றும் இயக்குநராவார். இந்தியாவில் ஆளுமை, இந்திய அரசியல், பொது நிர்வாகம் மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பு ஆகியவை அவர் எழுதிய பிற புத்தகங்கள் .

இந்திய அரசியல்

சிவில் சர்வீசஸ் மற்றும் பிற மாநிலங்களுக்கு
தேர்வுகள்

ஆறாவது பதிப்பு

எம் லக்ஷ்மிகாந்த்

முன்னாள் நிறுவனர்-இயக்குனர்

லக்ஷ்மிகாந்தின் ஐஏஎஸ் அகாடமி (மூடப்பட்டது)

ஹைதராபாத்

McGraw Hill Education (India) Private Limited

McGraw Hill Education (India) Private Limited மூலம் வெளியிடப்பட்டது

444/1, ஸ்ரீ ஏகாம்பர நாயக்கர் இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அலபாக்கம், போளூர், சென்னை - 600 116

இந்திய அரசியல், 6/e

பதிப்புரிமை © 2020, 2017, 2013, 2010, 2007, 2004, McGraw Hill Education (India) Private Limited.

வெளியீட்டாளர்களின் முன் எழுத்துப்பூர்வ அனுமதியின்றி, இந்த வெளியீட்டின் எந்தப் பகுதியையும் எந்த வடிவத்திலும் அல்லது எந்த வகையிலும், மின்னணு, இயந்திர, புகைப்பட நகல், பதிவு செய்தல் அல்லது தரவுத்தளத்தில் அல்லது மீட்டெடுப்பு அமைப்பில் சேமிக்கவோ அல்லது விநியோகிக்கவோ முடியாது. நிரல் பட்டியல்கள் (ஏதேனும் இருந்தால்) கணினி அமைப்பில் உள்ளிடப்பட்டு, சேமிக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்படலாம், ஆனால் அவை வெளியீட்டிற்காக மீண்டும் உருவாக்கப்படாமல் இருக்கலாம்.

இந்தப் பதிப்பை இந்தியாவில் இருந்து வெளியீட்டாளர்களால் மட்டுமே ஏற்றுமதி செய்ய முடியும்.

McGraw Hill Education (India) Private Limited

1 2 3 4 5 6 7 8 9 7101351 23 22 21 20 19

இந்தியாவில் அச்சிடப்பட்டு இணைக்கப்பட்டுள்ளது

ISBN (13): 978-93-89538-47-2

ISBN (10): 93-89538-47-5

இந்த வேலையில் உள்ள தகவல்கள் McGraw Hill Education (இந்தியா) மூலம் நம்பகமானதாக நம்பப்படும் ஆதாரங்களில் இருந்து பெறப்பட்டது. இருப்பினும், McGraw Hill Education (India) அல்லது அதன் ஆசிரியர்கள் இங்கு வெளியிடப்படும் எந்தவொரு தகவலின் துல்லியம் அல்லது முழுமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்க மாட்டார்கள், மேலும் McGraw Hill Education (இந்தியா) அல்லது அதன் ஆசிரியர்களோ எந்தவொரு பிழைகள், குறைபாடுகள் அல்லது சேதங்களுக்குப் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். இந்த தகவல், McGraw Hill Education (India) மற்றும் அதன் ஆசிரியர்கள் தகவல்களை வழங்குகிறார்கள், ஆனால் பொறியியல் அல்லது பிற தொழில்முறை சேவைகளை வழங்க முயற்சிக்கவில்லை என்ற புரிதலுடன் இந்தப் படைப்பு வெளியிடப்பட்டது. அத்தகைய சேவைகள் தேவைப்பட்டால், பொருத்தமான நிபுணரின் உதவியை நாட வேண்டும்.

TNQ டெக்னாலஜிஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்டில் டைப்செட். லிமிடெட், 4/600, இரண்டாம் கட்டம், டாக்டர் விக்ரம் சாராபாய் இன்ஸ்ட்ரானிக்ஸ் எஸ்டேட், கொட்டிவாக்கம், சென்னை 600 041 மற்றும் ராஜ்கமல் எலக்ட்ரிக் பிரஸ், பிளாட் எண். 2, ஃபேஸ்-IV, குண்ட்லி, ஹரியானாவில் அச்சிடப்பட்டது.

அட்டை வடிவமைப்பாளர்: கிரியேட்டிவ் டிசைனர்

DQBLCDLTDLXBD

எங்களைப் பார்வையிடவும்: www.mheducation.co.in

எங்களுக்கு எழுதவும்: info.india@mheducation.com

CIN: U80302TN2010PTC111532

கட்டணமில்லா எண்: 1800 103 5875

அர்ப்பணிக்கப்பட்ட

என் மனைவி
மாமட்கி வித்யா
மற்றும்
என் மகள்கள்
மாமட்கி அஞ்சலி
மாமட்கி ஐஸ்வர்யா மற்றும்

எனது சொந்த ஊர்
தனசிரி (சஹீராபாத் - தெலுங்கானா)

என்ற முன்னுரை ஆறாவது பதிப்பு

இந்திய அரசியலில் பரவலாகப் படிக்கப்படும் இந்த புத்தகத்தின் முழுமையாக திருத்தப்பட்ட,
விரிவாக்கப்பட்ட மற்றும் புதுப்பிக்கப்பட்ட பதிப்பை வாசகர்கள் முன் வைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

2011 மற்றும் 2013 ஆம் ஆண்டுகளில், UPSC முறையே முதல்நிலை மற்றும்
முதன்மைத் தேர்வுகளின் முறை மற்றும் பாடத்திட்டத்தை மாற்றியது. இரண்டு
முறையும், இந்திய அரசியலின் நோக்கம் கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது.
எனவே, புத்தகத்தின் இந்த புதிய பதிப்பு இப்போது மிகவும் பொருத்தமானது மற்றும் ஆர்வலர்களின்
விரிவாக்கப்பட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

புத்தகத்தின் இந்த பதிப்பின் திருத்தம் மற்றும் புதுப்பிப்பின் போது, சமீபத்திய
அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள், பாராளுமன்ற சட்டங்கள், நிர்வாக முடிவுகள் மற்றும்
உச்ச நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் போன்ற தலைப்பு தொடர்பான பல்வேறு புதிய
முன்னேற்றங்கள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

இந்த பதிப்பில் மாற்றங்கள்: 1. 6

புதிய அத்தியாயங்கள் சேர்த்தல்.

2. 2017, 2018 மற்றும் 2019 பூர்வாங்கக் கேள்விகளைச் சேர்த்தல்

பதில்கள்.

3. 2016, 2017, 2018 மற்றும் 2019 முதன்மைக் கேள்விகளைச் சேர்த்தல்.

4. UPSC கேள்விகளின் ஆண்டு வாரியான பிரிவின் புதுப்பித்தல்
முதன்மை மற்றும் முதன்மை தேர்வுகளில்.

5. பலவற்றில் கூடுதல் புதுப்பிக்கப்பட்ட தகவலைச் சேர்த்தல்

தலைப்புகள்.

6. பல்வேறு அத்தியாயங்களில் புதிய உருப்படிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

புதிய

அத்தியாயங்கள்: 1. சரக்கு மற்றும் சேவை

வரி கவுன்சில் 2. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய

ஆணையம் 3. தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம் 4. தேசிய

பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம் 5. பிராந்திய கட்சிகளின்

பங்கு 6. கூட்டணி அரசு

இது இப்போது மிகவும் விரிவான மற்றும் புதுப்பிக்கப்பட்ட கையேடு என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இந்நூலின் முந்தைய ஐந்து பதிப்புகளும் வாசகர்களிடம் அமோக வரவேற்பைப் பெற்றிருப்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. இந்த பதிப்பிலும் வாசகர்கள் தங்கள் நம்பிக்கையை தொடர்ந்து நிலைநிறுத்துவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

புத்தகத்தை மேலும் மேம்படுத்துவதற்கான ஆக்கபூர்வமான கருத்துகள் மற்றும் உறுதியான பரிந்துரைகள் வரவேற்கப்படுகின்றன மற்றும் நன்றியுடன் ஒப்புக்கொள்ளப்படும்.

எம். லக்ஷ்மிகாந்த்

என்ற முன்னுரை முதல் பதிப்பு

இந்த புத்தகத்தை உயர் நிர்வாக சேவைகளை விரும்புவோர் முன் வைப்பதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனால் நடத்தப்படும் சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வுகளுக்கு (முதன்மை மற்றும் முதன்மை) விண்ணப்பதாரர்களின் வளர்ந்து வரும் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய புத்தகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது நேரடியாகவும் முழுமையாகவும் பொது ஆய்வுகள் குறித்த தாளின் இந்திய அரசியல் பகுதியை உள்ளடக்கியது மற்றும் பொது நிர்வாகம், அரசியல் அறிவியல், சட்டம், சமூகவியல் மற்றும் மானுடவியல் போன்ற சில விருப்பப் பாடங்களுக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

இந்த விரிவான தொகுதி வாசகர்கள் விஷயத்தைப் பற்றிய முழுமையான மற்றும் விரிவான புரிதலைப் பெற உதவும். இது விஷயத்தின் அனைத்து பரிமாணங்களையும் (அரசியலமைப்பு, அரசியலமைப்பு அல்லாத, அரசியல் மற்றும் நிர்வாக) உள்ளடக்கியது. சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வுகளுக்கான விண்ணப்பதாரர்களுக்கு பயிற்சியளித்த எனது முதல் அனுபவமே இந்த புத்தகத்தை எழுதுவதில் எனக்கு பெரும் உத்வேகத்தை அளித்துள்ளது.

புத்தகத்தின் உள்ளடக்கங்களை பொருத்தமானதாகவும், உண்மையானதாகவும், புதுப்பித்ததாகவும் மாற்ற முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சபையின் விவாதங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளின் வெளிச்சத்தில் அரசியலமைப்பு விதிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. விளக்கக்காட்சியை இன்னும் தெளிவாக்க அட்டவணைகளையும் பயன்படுத்தினேன். புத்தகத்தின் இறுதியில் வழங்கப்பட்ட பின்னிணைப்புகள் ஒரு குறிப்புப் பிரிவாக செயல்படுகின்றன.

அனைத்து ஆக்கபூர்வமான கருத்துகளையும் உறுதியான பரிந்துரைகளையும் நான் வரவேற்கிறேன் இந்த புத்தகத்தின் வாசகர்களிடமிருந்து.

எம். லக்ஷ்மிகாந்த்

அங்கீகாரங்கள்

இந்தப் புத்தகத்தை எழுதும் போது, எனது ஆசிரியர்கள், மாணவர்களிடமிருந்து உதவி, ஊக்கம் மற்றும் உதவியைப் பெற்றுள்ளேன்.

குடும்ப உறுப்பினர்கள், சக ஊழியர்கள், நண்பர்கள், நூலக ஊழியர்கள் மற்றும் பலர்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் நான் நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.

என் மனைவி ஸ்ரீமதிக்கு நான் குறிப்பாக நன்றியுள்ளவனாக இருக்கிறேன். M. வித்யா, புத்தகம் தயாரிக்கும் போது அவர் அளித்த ஊக்கம் மற்றும் ஆதரவுக்காக.

புகழ்பெற்ற அரசியல் விஞ்ஞானிகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு நிபுணர்களுக்கு (கிரான்வில் ஆஸ்டின், மோரிஸ் ஜோன்ஸ், கே.சி.) நான் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

வீரே, ரஜினி கோத்தாரி, பால் ஆப்பிள்பி, கே. சந்தானம், என்.ஏ

பல்கிவாலா, சோலி சொராப்ஜி, டி.டி. பாசு, வி.என். சுக்லா, எம்.பி. ஜெயின், சுபாஷ் காஷ்யப்)

மற்றும் புகழ்பெற்ற அறிஞர்களின் மதிப்புமிக்க படைப்புகள் இந்த புத்தகத்தை எழுதுவதில் மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தன.

திரு.தன்மோய் ராய்சௌத்ரி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தானது, திரு.

தீபக் சிங், திருமதி. சுக்தி முகர்ஜி, திருமதி. ஷாலினி ஜா, திருமதி.

ஸ்ரேயா சோனி மற்றும் McGraw Hill India Private Limited இன் திருமதி அஞ்சலி சக்ரவர்த்தி

ஆகியோர் இந்த மேம்படுத்தப்பட்ட பதிப்பை சரியான நேரத்தில் வெளியிடுவதில் தங்களின் அளவற்ற ஒத்துழைப்புக்காக.

எம். லக்ஷ்மிகாந்த்

யுபிஎஸ்சியின் ஆண்டு வாரியான முறிவு
இந்திய அரசியல் பற்றிய கேள்விகள்
(பொது ஆய்வுகள்-பிரிலிம்ஸ்)

Sl.No.	ஆண்டு	கேட்கப்பட்ட கேள்விகளின் எண்ணிக்கை
	2000	12
1.	2001	12
2.	2002	19
3.	2003	19
4.	2004	22
5.	2005	10
6.	2006	13
7.	2007	12
8.	2008	13
9.	2009	14
10.	2010	10
11.	2011	12
12.	2012	20
13.	2013	18
14.	2014	13
15.	2015	15
16.	2016	06
17.	2017	22
18.	2018	15
19. 20.		15

குறிப்பு I: 2011 ஆம் ஆண்டில், UPSC ஆனது அதன் வடிவத்தையும் பாடத்திட்டத்தையும் மாற்றியது முதல்நிலை தேர்வு. புதிய திட்டத்தில், இந்திய அரசியல் பிரிவு "இந்திய அரசியல் மற்றும் ஆட்சி" என மறுபெயரிடப்பட்டுள்ளது. அது அரசியலமைப்பு, அரசியல் அமைப்பு, பஞ்சாயத்து ராஜ், பொது ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது கொள்கை, உரிமைகள் சிக்கல்கள் போன்றவை. மேலும், இப்போது ஒவ்வொரு கேள்வியும் இரண்டைக் கொண்டுள்ளது மதிப்பெண்கள் (முன்பு ஒரு மதிப்பெண்).

குறிப்பு II: மேலே உள்ள அட்டவணையில், கேட்கப்பட்ட கேள்விகளின் எண்ணிக்கை "ஆட்சி" (2011 முதல்) ஆகியவையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

**யுபிஎஸ்சியின் ஆண்டு வாரியான முறிவு
இந்திய அரசியலில் குறிகள்
(பொதுப் படிப்புகள்-மெயின்ஸ்)**

Sl.No.	ஆண்டு	கேட்கப்பட்ட கேள்விகளின் எண்ணிக்கை
	2000	130
1.	2001	100
2.	2002	130
3.	2003	100
4.	2004	100
5.	2005	100
6.	2006	100
7.	2007	100
8.	2008	130
9.	2009	66
10.	2010	66
11.	2011	111
12.	2012	47
13.	2013	100
14.	2014	88
15.	2015	100
16.	2016	112
17.	2017	110
18.	2018	125
19. 20.		125

குறிப்பு I: 2013 ஆம் ஆண்டில், UPSC ஆனது பாடத்திட்டத்தின் வடிவத்தையும் பாடத்திட்டத்தையும் மாற்றியது

முதன்மை தேர்வு. புதிய திட்டத்தில், ஒரு தனி மற்றும் முழு

"ஆட்சி, அரசியலமைப்பு, அரசியல், சமூக நீதி மற்றும்

சர்வதேச உறவுகள்" அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது 250 மதிப்பெண்களைக் கொண்டுள்ளது.

குறிப்பு II: மேலே உள்ள அட்டவணையில், க்கு ஒதுக்கப்பட்ட மதிப்பெண்களின் எண்ணிக்கை

"ஆட்சி சமூக நீதி மற்றும்

சர்வதேச உறவுகள்" (2013 முதல்) சேர்க்கப்படவில்லை.

சிவில் சர்வீசஸ் பற்றி பரீட்சை

சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வு இரண்டு தொடர்ச்சியான நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது:

(i) முதன்மைத் தேர்வுக்கான விண்ணப்பதாரர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான சிவில் சர்வீசஸ் (முதன்மை) தேர்வு (அப்ஜெக்டிவ் வகை); மற்றும் (ii) பல்வேறு சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான சிவில் சர்வீசஸ் (முதன்மை) தேர்வு (எழுத்து மற்றும் நேர்காணல்).
முதல்நிலை மற்றும் முதன்மை தேர்வுக்கான திட்டம் மற்றும் பாடங்கள்.

A. முதற்கட்டத் தேர்வு

தேர்வு தலா 200 மதிப்பெண்கள் கொண்ட இரண்டு கட்டாய தாள்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

குறிப்பு:

(i) இரண்டு வினாத்தாள்களும் புறநிலை வகையாக இருக்கும் (பல தேர்வு வினாக்கள்). (ii) வினாத்தாள்கள் இந்தி மற்றும் ஆங்கிலத்தில் அமைக்கப்படும்.

எவ்வாறாயினும், பத்தாம் வகுப்பு நிலையின் ஆங்கில மொழிப் புரிதல் திறன் தொடர்பான கேள்விகள், வினாத்தாளில் ஹிந்தி மொழிபெயர்ப்பை வழங்காமல் ஆங்கில மொழியிலிருந்து பத்திகள் மூலம் மட்டுமே சோதிக்கப்படும்.

பி. முதன்மை தேர்வு

எழுத்துத் தேர்வு பின்வரும் தாள்களைக் கொண்டிருக்கும்:

தகுதித் தாள்கள்:

தாள் A: (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் எட்டாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மொழிகளில் இருந்து விண்ணப்பதாரர் தேர்ந்தெடுக்கும் இந்திய மொழியில் ஒன்று).

300 மதிப்பெண்கள்

தாள் பி: ஆங்கிலம்

300 மதிப்பெண்கள்

இந்திய மொழிகள் மற்றும் ஆங்கிலம் (தாள் ஏ மற்றும் தாள் பி) பற்றிய தாள்கள் மெட்ரிகுலேஷன் அல்லது அதற்கு சமமான தரத்தில் இருக்கும் மற்றும் தகுதித் தன்மை கொண்டதாக இருக்கும். இந்தத் தாள்களில் பெற்ற மதிப்பெண்கள் தரவரிசைக்கு கணக்கிடப்படாது.

தகுதிக்காக கணக்கிடப்படும் தாள்கள்

தாள் I: கட்டுரை

250 மதிப்பெண்கள்

தாள் II: பொது ஆய்வுகள்-I

(இந்திய பாரம்பரியம் மற்றும் கலாச்சாரம், உலகம் மற்றும் சமூகத்தின் வரலாறு மற்றும் புவியியல்)

250 மதிப்பெண்கள்

தாள் III: பொது ஆய்வுகள் -II

250 மதிப்பெண்கள்

(ஆட்சி, அரசியலமைப்பு, அரசியல், சமூக நீதி மற்றும் சர்வதேசம் உறவுகள்)

தாள் IV: பொது ஆய்வுகள் -III

250 மதிப்பெண்கள்

(தொழில்நுட்பம், பொருளாதார மேம்பாடு, உயிரியல் பன்முகத்தன்மை, சுற்றுச்சூழல், பாதுகாப்பு மற்றும் பேரிடர் மேலாண்மை)

தாள் V: பொது ஆய்வுகள் -IV

250 மதிப்பெண்கள்

(நெறிமுறைகள், நேர்மை மற்றும் தகுதி)

தாள் VI: விருப்பப் பாடம் - தாள் 1

250 மதிப்பெண்கள்

தாள் VII: விருப்பப் பாடம் - தாள் 2

250 மதிப்பெண்கள்

மொத்தத் தொகை (எழுத்துத் தேர்வு):

1750 மதிப்பெண்கள்

ஆளுமை சோதனை:

275 மதிப்பெண்கள்

மொத்தம்:

2025 மதிப்பெண்கள்

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பாடங்களின் பட்டியலிலிருந்து விருப்பப் பாடங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை விண்ணப்பதாரர்கள் தேர்வு செய்யலாம்:

முதன்மைத் தேர்வுக்கான விருப்பப் பாடங்களின் பட்டியல்:

(i) வேளாண்மை (ii) கால்நடை வளர்ப்பு மற்றும்
கால்நடை அறிவியல் (iii) மானுடவியல் (iv) தாவரவியல்
(v) வேதியியல் (vi) சிவில் இன்ஜினியரிங் (vii) வணிகம்
மற்றும் கணக்கியல் (viii) பொருளாதாரம் (ix) மின்
பொறியியல் (x) புவியியல் (xi) புவியியல் (xii) வரலாறு
(xiii) சட்டம் (xiv) மேலாண்மை (xv) கணிதம் (xvi)
இயந்திர பொறியியல் (xvii) மருத்துவ அறிவியல் (xviii)
தத்துவம் (xix) இயற்பியல் (xx) அரசியல் அறிவியல்
மற்றும் சர்வதேச உறவுகள் (xxi) உளவியல் (xxii) பொது
நிர்வாகம் (xxiii) சமூகவியல் (xxiv) புள்ளியியல் (xxv)
விலங்கியல் (xxvi) பின்வரும் அஸ்ஸாமி, பெங்காலி,
போடோ, டோக்ரி, குஜராத்தி, இந்தி, கன்னடம்,
காஷ்மீரி, கொங்கனி ஆகியவற்றில் ஏதேனும்
ஒருவரின் இலக்கியம் , மைதிலி, மலையாளம்,
மணிப்பூரி, மராத்தி, நேபாளி, ஒரியா, பஞ்சாபி,
சமஸ்கிருதம், சந்தாலி, சிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு, உருது
மற்றும் ஆங்கிலம்.

உள்ளடக்கம்

ஆறாவது பதிப்பின் முன்னுரை

முதல் பதிப்பின் முன்னுரை

அங்கீகாரங்கள்

இந்திய அரசியல் குறித்த UPSC கேள்விகளின் ஆண்டு வாரியான பிரிப்பு
(பொது ஆய்வுகள்-பிரிலிம்ஸ்)

இந்திய அரசியலில் UPSC மதிப்பெண்களின் ஆண்டு வாரியான முறிவு (பொது
படிப்புகள்-முதன்மைகள்)

சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வு பற்றி

அட்டவணைகள் பட்டியல்

பகுதி-I

அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பு

1 வரலாற்று பின்னணி

கம்பெனி விதி (1773-1858)

தி கிரவுன் ரூல் (1858-1947)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

2 அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல்

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான கோரிக்கை

அரசியலமைப்பு சபையின் அமைப்பு

அரசியலமைப்பு சபையின் வேலை

அரசியலமைப்பு சபையின் குழுக்கள்

அரசியலமைப்புச் சட்டம்

அரசியலமைப்பின் அமலாக்கம்

காங்கிரஸின் நிபுணர்கள் குழு

அரசியல் நிர்ணய சபையின் விமர்சனம்

முக்கியமான உண்மைகள்

அரசியலமைப்பின் இந்தி உரை

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

3 அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

அரசியலமைப்பின் விமர்சனம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

4 அரசியலமைப்பின் முன்னுரை

முன்னுரையின் உரை

முன்னுரையின் பொருட்கள்

முன்னுரையில் உள்ள முக்கிய வார்த்தைகள்

முன்னுரையின் முக்கியத்துவம்

அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக முகவுரை

முன்னுரையின் திருத்தம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

5 யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம்

மாநிலங்களின் ஒன்றியம்

மாநிலங்களை மறுசீரமைக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

வங்காளதேசத்துடன் பிராந்தியங்களின் பரிமாற்றம்

மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பரிணாமம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

6 குடியுரிமை

பொருள் மற்றும் முக்கியத்துவம்

அரசியலமைப்பு விதிகள்

குடியுரிமைச் சட்டம், 1955

ஒற்றை குடியுரிமை

இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடியுரிமை

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

7 அடிப்படை உரிமைகள்

அடிப்படை உரிமைகளின் அம்சங்கள்

மாநிலத்தின் வரையறை

அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான சட்டங்கள்

சமத்துவத்திற்கான உரிமை

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை
மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை
கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள்
அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை
எழுத்துகள் - வகைகள் மற்றும் நோக்கம்
ஆயுதப்படைகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள்
இராணுவ சட்டம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள்
சில அடிப்படை உரிமைகளை பாதிக்கிறது
சொத்து உரிமையின் தற்போதைய நிலை
அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விதிவிலக்குகள்
அடிப்படை உரிமைகள் மீதான விமர்சனம்
அடிப்படை உரிமைகளின் முக்கியத்துவம்
பகுதி III வெளியே உரிமைகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

மாநிலக் கொள்கையின் 8 வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் அம்சங்கள்
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் வகைப்பாடு
புதிய வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்
உத்தரவுக் கோட்பாடுகளுக்குப் பின்னால் அனுமதி
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் விமர்சனம்
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் பயன்பாடு
அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் உத்தரவுக்கு இடையே உள்ள முரண்பாடு
கொள்கைகள்
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை செயல்படுத்துதல்
பகுதி IV க்கு வெளியே உள்ள வழிமுறைகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

9 அடிப்படைக் கடமைகள்

ஸ்வரன் சிங் குமுவின் பரிந்துரைகள்
அடிப்படை கடமைகளின் பட்டியல்
அடிப்படை கடமைகளின் அம்சங்கள்
அடிப்படை கடமைகளின் விமர்சனம்
அடிப்படைக் கடமைகளின் முக்கியத்துவம்

வர்மா குழுவின் அவதானிப்புகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

10 அரசியலமைப்பின் திருத்தம்

திருத்தத்திற்கான நடைமுறை
திருத்தங்களின் வகைகள்
திருத்த நடைமுறையின் விமர்சனம்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

11 அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு

அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் தோற்றம்
அடிப்படை கட்டமைப்பின் கூறுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-II

அரசாங்க அமைப்பு

12 பாராளுமன்ற அமைப்பு

பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்
ஜனாதிபதி அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்
பாராளுமன்ற அமைப்பின் சிறப்புகள்
பாராளுமன்ற அமைப்பின் குறைபாடுகள்
பாராளுமன்ற முறையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணங்கள்
இந்திய மற்றும் பிரிட்டிஷ் மாடல்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

13 கூட்டாட்சி அமைப்பு

அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அம்சங்கள்
அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சி அம்சங்கள்
கூட்டாட்சி அமைப்பின் முக்கியமான மதிப்பீடு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

14 மத்திய-மாநில உறவுகள்

சட்டமன்ற உறவுகள்
நிர்வாக உறவுகள்

நிதி உறவுகள்
மத்திய-மாநில உறவுகளின் போக்குகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

15 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள்

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் சர்ச்சைகள்
மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்கள்
பொதுச் சட்டங்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்
மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்
மண்டல சபைகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

16 அவசரகால விதிகள்

தேசிய அவசரநிலை
ஜனாதிபதி ஆட்சி
நிதி அவசரநிலை
அவசரகால விதிகளின் விமர்சனம்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-III
மத்திய அரசு

17 ஜனாதிபதி

ஜனாதிபதி தேர்தல்
தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் நிபந்தனைகள்
பதவிக்காலம், பதவி நீக்கம் மற்றும் காலியிடம்
ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம்
குடியரசுத் தலைவரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரம்
ஜனாதிபதியின் மன்னிப்பு அதிகாரம்
ஜனாதிபதியின் அரசியலமைப்பு பதவி
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

18 துணைத் தலைவர்

தேர்தல்

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் நிபந்தனைகள்

கால மற்றும் காலியிடம்

அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்திய மற்றும் அமெரிக்க துணை ஜனாதிபதிகள் ஒப்பிடுகின்றனர்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

19 பிரதமர்

பிரதமரின் நியமனம்

உறுதிமொழி, கால மற்றும் சம்பளம்

பிரதமரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாத்திர விளக்கங்கள்

ஜனாதிபதியுடனான உறவு

பிரதமர் ஆன முதல்வர்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

20 மத்திய அமைச்சர்கள் குழு

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின் தன்மை

அமைச்சர்கள் நியமனம்

அமைச்சர்களின் பதவிப்பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம்

அமைச்சர்களின் பொறுப்பு

அமைச்சர்கள் குழுவின் அமைப்பு

மந்திரி சபை vs அமைச்சரவை

அமைச்சரவையின் பங்கு

பாத்திர விளக்கங்கள்

சமையலறை அமைச்சரவை

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

21 அமைச்சரவைக் குழுக்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் அம்சங்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் பட்டியல்

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் செயல்பாடுகள்

அமைச்சர்கள் குழுக்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

22 பாராளுமன்றம்

பாராளுமன்ற அமைப்பு
இரண்டு வீடுகளின் கலவை
மக்களவைக்கு தேர்தல் முறை
இரண்டு வீடுகளின் காலம்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்
பாராளுமன்றத்தின் தலைமை அதிகாரிகள்
பாராளுமன்றத்தில் தலைவர்கள்
பாராளுமன்ற அமர்வுகள்
பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளின் சாதனங்கள்
பாராளுமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடைமுறை
இரண்டு வீடுகளின் கூட்டு அமர்வு
பாராளுமன்றத்தில் பட்ஜெட்
பாராளுமன்றத்தின் மல்டிபங்க்ஸ்னல் ரோல்
பாராளுமன்றக் கட்டுப்பாட்டின் பயனற்ற தன்மை
ராஜ்யசபா பதவி
பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள்
பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

23 நாடாளுமன்றக் குழுக்கள்

பொருள்
வகைப்பாடு
நிதிக் குழுக்கள்
துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள்
விசாரிக்க குழுக்கள்
ஆய்வு மற்றும் கட்டுப்படுத்த குழுக்கள்
தினசரி வணிகம் தொடர்பான குழுக்கள்
வீடு
ஹவுஸ்-கீப்பிங் கமிட்டிகள்
ஆலோசனைக் குழுக்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

24 பாராளுமன்ற மன்றங்கள்

மன்றங்களை நிறுவுதல்
மன்றங்களின் நோக்கங்கள்
மன்றங்களின் கலவை
மன்றங்களின் செயல்பாடுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

25 பாராளுமன்ற குழு

குழுவின் பகுத்தறிவு
குழுவின் கலவை
குழுவின் நோக்கங்கள்
குழுவின் செயல்பாடுகள்
குழு மற்றும் IPU
குழு மற்றும் CPA
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

26 உச்ச நீதிமன்றம்

கலவை மற்றும் நியமனம்
தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் சம்பளம்
பதவிக்காலம் மற்றும் நீக்கம்
நடிப்பு, தற்காலிக மற்றும் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள்
இருக்கை மற்றும் நடைமுறை
உச்ச நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம்
உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்
உச்ச நீதிமன்ற வழக்கறிஞர்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

27 நீதித்துறை ஆய்வு

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் பொருள்
நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் முக்கியத்துவம்
நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கான அரசியலமைப்பு விதிகள்
நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் நோக்கம்
ஒன்பதாவது அட்டவணையின் நீதித்துறை ஆய்வு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

28 நீதித்துறை செயல்பாடு

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் பொருள்
நீதித்துறை ஆய்வு மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாடு
நீதித்துறை செயல்பாட்டின் நியாயப்படுத்தல்
நீதித்துறை செயல்பாட்டின் செயல்பாட்டாளர்கள்
நீதித்துறை செயல்பாட்டின் அச்சங்கள்
நீதித்துறை செயல்பாடு எதிராக நீதித்துறை கட்டுப்பாடு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

29 பொது நல வழக்கு

PIL இன் பொருள்
PIL இன் அம்சங்கள்
PIL இன் நோக்கம்
PIL இன் கோட்பாடுகள்
PIL அனுமதிப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-IV

மாநில அரசு

30 ஆளுநர்

கவர்னர் நியமனம்
கவர்னர் அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்
கவர்னர் அலுவலகத்தின் காலம்
ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
ஆளுநரின் அரசியலமைப்பு பதவி
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

31 முதல்வர்

முதலமைச்சர் நியமனம்
உறுதிமொழி, கால மற்றும் சம்பளம்
முதலமைச்சரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
ஆளுநருடனான உறவு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

32 மாநில அமைச்சர்கள் குழு

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின் தன்மை

அமைச்சர்கள் நியமனம்

அமைச்சர்களின் பதவிப்பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம்

அமைச்சர்களின் பொறுப்பு

அமைச்சர்கள் குழுவின் அமைப்பு

மந்திரி சபை

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

33 மாநில சட்டமன்றம்

மாநில சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு

இரண்டு வீடுகளின் கலவை

இரண்டு வீடுகளின் காலம்

மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்

மாநில சட்டமன்றத்தின் தலைமை அதிகாரிகள்

மாநில சட்டமன்ற அமர்வுகள்

மாநில சட்டமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடைமுறை

சட்ட மேலவையின் பதவி

மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

34 உயர் நீதிமன்றம்

கலவை மற்றும் நியமனம்

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் சம்பளம்

பதவிக்காலம், நீக்கம் மற்றும் இடமாற்றம்

செயல், கூடுதல் மற்றும் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகள்

உயர் நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம்

உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

35 தீர்ப்பாயங்கள்

நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள்

மற்ற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

36 துணை நீதிமன்றங்கள்

அரசியலமைப்பு விதிகள்

கட்டமைப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு

தேசிய சட்ட சேவைகள் ஆணையம்

லோக் அதாலங்கள்

நிரந்தர லோக் அதாலங்கள்

குடும்ப நீதிமன்றங்கள்

கிராம நியாயாலயங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

37 சில மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத் மாநிலங்களுக்கான ஏற்பாடுகள்

நாகாலாந்துக்கான ஏற்பாடுகள்

அசாம் மற்றும் மணிப்பூருக்கான ஏற்பாடுகள்

ஆந்திரப் பிரதேசம் அல்லது தெலுங்கானாவுக்கான ஏற்பாடுகள்

சிக்கிமிற்கான ஏற்பாடுகள்

மிசோரமுக்கான ஏற்பாடுகள்

அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் கோவாவிற்கான ஏற்பாடுகள்

கர்நாடகத்திற்கான ஏற்பாடுகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-V

உள்ளூர் அரசு

38 பஞ்சாயத்து ராஜ்

பஞ்சாயத்து ராஜ் 73வது திருத்தச் சட்டம்

1992 இன் பரிணாமம்

கட்டாய மற்றும் தன்னார்வ விதிகள்

PESA சட்டம் 1996 (நீட்டிப்பு சட்டம்)

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிதி

பயனற்ற செயல்திறனுக்கான காரணங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

39 நகராட்சிகள்

நகர்ப்புற உடல்களின் பரிணாமம்

1992 இன் 74வது திருத்தச் சட்டம்

நகர்ப்புற அரசாங்கங்களின் வகைகள்

நகராட்சி பணியாளர்கள்

நகராட்சி வருவாய்

உள்ளூராட்சி மத்திய கவுன்சில்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-VI

யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் சிறப்புப் பகுதிகள்

40 யூனியன் பிரதேசங்கள்

யூனியன் பிரதேசங்களை உருவாக்குதல்

யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகம்

டெல்லிக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

யூனியன் பிரதேசங்களின் ஆலோசனைக் குழுக்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

41 அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள்

திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகம்

பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-VII

அரசியலமைப்பு அமைப்புகள்

42 தேர்தல் ஆணையம்

கலவை

சுதந்திரம்

அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பார்வை, பணி மற்றும் கோட்பாடுகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

43 யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்

கலவை

அகற்றுதல்

சுதந்திரம்

செயல்பாடுகள்

வரம்புகள்

பங்கு

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

44 மாநில பொது சேவை ஆணையம்

கலவை

அகற்றுதல்

சுதந்திரம்

செயல்பாடுகள்

வரம்புகள்

பங்கு

கூட்டு மாநில பொது சேவை ஆணையம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

45 நிதி ஆணையம்

கலவை

செயல்பாடுகள்

ஆலோசனை பங்கு

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

46 சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்

சபையை நிறுவுதல்

கவுன்சிலின் பார்வை மற்றும் பணி

சபையின் கலவை

சபையின் வேலை

சபையின் செயல்பாடுகள்

சபையின் பிற செயல்பாடுகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

47 எஸ்சிக்களுக்கான தேசிய ஆணையம்

கமிஷனின் பரிணாமம்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் அறிக்கை
ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

48 எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

எஸ்டிகளுக்கு தனி கமிஷன்
ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்
ஆணையத்தின் பிற செயல்பாடுகள்
ஆணையத்தின் அறிக்கை
ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

49 BCகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

ஆணையத்தை நிறுவுதல்
ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்
ஆணையத்தின் அறிக்கை
ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

50 மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அலுவலர்

அரசியலமைப்பு விதிகள்
மொழி சிறுபான்மையினர் ஆணையர்
கமிஷனரின் பங்கு
பார்வை மற்றும் பணி
செயல்பாடுகள் மற்றும் குறிக்கோள்கள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

51 இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்

நியமனம் மற்றும் காலம்
சுதந்திரம்
கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்
பங்கு
கேக் மற்றும் கார்ப்பரேஷன்கள்
ஆப்பிள்பியின் விமர்சனம்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

52 இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல்

நியமனம் மற்றும் காலம்
கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
உரிமைகள் மற்றும் வரம்புகள்
இந்தியாவின் சொலிசிட்டர் ஜெனரல்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

53 மாநில அட்வகேட் ஜெனரல்

நியமனம் மற்றும் காலம்
கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-VIII

அரசியலமைப்பு அல்லாத அமைப்புகள்

54 நிதி ஆயோக்

ஸ்தாபனம்
பகுத்தறிவு
கலவை
சிறப்பு இறக்கைகள்
நோக்கங்கள்
செயல்பாடுகள்
வழிகாட்டும் கோட்பாடுகள்
கூட்டுறவு கூட்டாட்சி
திறனாய்வு
இணைக்கப்பட்ட அலுவலகங்கள்
முந்தைய திட்டக்குழு
தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

55 தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்

ஆணையத்தை நிறுவுதல்
ஆணையத்தின் கலவை
ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடு
கமிஷனின் பங்கு
கமிஷனின் செயல்திறன்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

56 மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம்

ஆணையத்தின் கலவை
ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்
ஆணையத்தின் செயல்பாடு
மனித உரிமைகள் நீதிமன்றங்கள்
2019 திருத்தச் சட்டம்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

57 மத்திய தகவல் ஆணையம்

கலவை
பதவிக்காலம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்
அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

58 மாநில தகவல் ஆணையம்

கலவை
பதவிக்காலம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்
அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்
RTI திருத்தச் சட்டம், 2019
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

59 மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன்

ஸ்தாபனம்

கலவை
அமைப்பு
செயல்பாடுகள்
அதிகார வரம்பு

வேலை

அமைச்சகங்களில் உள்ள விஜிலென்ஸ் பிரிவுகள்
விசில் வீசுபவர்கள் பாதுகாப்பு சட்டம் (2014)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

60 மத்திய புலனாய்வுப் பணியகம்

சிபிஐ நிறுவுதல்

சிபிஐயின் குறிக்கோள், பணி மற்றும் பார்வை

சிபிஐ அமைப்பு

சிபிஐயின் கலவை

சிபிஐயின் செயல்பாடுகள்

முன் அனுமதி வழங்குதல்

சிபிஐ எதிராக மாநில காவல்துறை

சிபிஐ அகாடமி

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

61 லோக்பால் மற்றும் லோக் ஆயுக்தாக்கள்

உலகளாவிய காட்சி

இந்தியாவில் நிலை

லோக்பால்

லோக்பால் மற்றும் லோக் ஆயுக்தா சட்டம் (2013)

லோக்ஆயுக்தாக்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

62 தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம்

NIA நிறுவுதல்

என்ஐஏவின் பகுத்தறிவு

என்ஐஏவின் செயல்பாடுகள்

NIA இன் பார்வை

என்ஐஏவின் பணி

NIA இன் அதிகார வரம்பு

NIA (திருத்தம்) சட்டம், 2019

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

63 தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

NDMA வின் ஸ்தாபனம்

NDMA இன் நோக்கங்கள்

NDMA இன் செயல்பாடுகள்

NDMA இன் கூடுதல் செயல்பாடுகள்

மாநில பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

மாவட்ட பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-IX

பிற அரசியலமைப்பு பரிமாணங்கள்

64 கூட்டுறவு சங்கங்கள்

அரசியலமைப்பு விதிகள்

97வது திருத்தத்திற்கான காரணங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

65 அதிகாரப்பூர்வ மொழி

ஒன்றியத்தின் மொழி

பிராந்திய மொழிகள்

நீதித்துறையின் மொழி மற்றும் சட்டங்களின் நூல்கள்

சிறப்பு வழிமுறைகள்

உத்தியோகபூர்வ மொழிக்கான பாராளுமன்றக் குழு

செம்மொழி நிலை

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

66 பொது சேவைகள்

சேவைகளின் வகைப்பாடு

அரசியலமைப்பு விதிகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

67 அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள்

யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் சொத்து

அரசாங்கத்தால் அல்லது எதிராக வழக்குகள்

பொது அதிகாரிகளுக்கு எதிரான வழக்குகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

68 குறிப்பிட்ட வகுப்புகள் தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

சிறப்பு விதிகளின் பகுத்தறிவு

வகுப்புகளின் விவரக்குறிப்பு
சிறப்பு ஏற்பாடுகளின் கூறுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-X

அரசியல் இயக்கவியல்

69 அரசியல் கட்சிகள்

பொருள் மற்றும் வகைகள்
இந்தியாவில் கட்சி அமைப்பு
தேசிய மற்றும் மாநில கட்சிகளின் அங்கீகாரம்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

70 பிராந்திய கட்சிகளின் பங்கு

பிராந்திய கட்சிகளின் அம்சங்கள்
பிராந்திய கட்சிகளின் வகைப்பாடு
பிராந்திய கட்சிகளின் எழுச்சி
பிராந்திய கட்சிகளின் பங்கு
பிராந்திய கட்சிகளின் செயலிழப்பு
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

71 தேர்தல்கள்

தேர்தல் முறை
தேர்தல் இயந்திரம்
தேர்தல் செயல்முறை
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

72 தேர்தல் சட்டங்கள்

மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1950
மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951
எல்லை நிர்ணய சட்டம், 2002
தேர்தல்கள் தொடர்பான பிற சட்டங்கள்
தேர்தல் தொடர்பான விதிகள்
தேர்தல் தொடர்பான உத்தரவுகள்
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

73 தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான குழுக்கள்

1996க்கு முன் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

1996 இன் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

1996க்குப் பிறகு தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

2010 முதல் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

74 வாக்கு நடத்தை

வாக்களிக்கும் நடத்தையின் பொருள்

வாக்களிக்கும் நடத்தையின் முக்கியத்துவம்

வாக்களிக்கும் நடத்தையை தீர்மானிப்பவர்கள்

தேர்தல்கள் மற்றும் வாக்களிக்கும் நடத்தையில் ஊடகங்களின் பங்கு

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

75 கூட்டணி அரசு

கூட்டணி ஆட்சியின் அர்த்தம்

கூட்டணி அரசின் அம்சங்கள்

கூட்டணி அரசுகளின் உருவாக்கம்

கூட்டணி அரசின் சிறப்புகள்

கூட்டணி அரசின் தீமைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

76 கட்சிமாறுதலுக்கு எதிரான சட்டம்

சட்டத்தின் விதிகள்

சட்டத்தின் மதிப்பீடு

91வது திருத்தச் சட்டம் (2003)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

77 அழுத்தக் குழுக்கள்

பொருள் மற்றும் நுட்பங்கள்

இந்தியாவில் அழுத்தக் குழுக்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

78 தேசிய ஒருங்கிணைப்பு

தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் பொருள்
தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு தடைகள்
தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில்
வகுப்புவாத நல்லிணக்கத்திற்கான தேசிய அறக்கட்டளை
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

79 வெளியுறவுக் கொள்கை

இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் கோட்பாடுகள்
இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் நோக்கங்கள்
இந்தியாவின் குஜரால் கோட்பாடு
இந்தியாவின் அணு கோட்பாடு
இந்தியாவின் மத்திய ஆசியக் கொள்கையை இணைக்கவும்
இந்தியாவின் கிழக்குக் கொள்கை
குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பகுதி-XI

அரசியலமைப்பின் வேலை

80 இன் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம்
அரசியலமைப்பு

- I. ஆணையத்தின் குறிப்பு விதிமுறைகள்
- II. அரசியலமைப்பின் ஐம்பது ஆண்டுகள் பணி III. கவலைக்குரிய
- பகுதிகள்: கமிஷனின் கருத்து IV. ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்
- V. அரசியலமைப்பை மறுஆய்வு செய்வதற்கான முந்தைய முயற்சிகள்
- குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

பிற்சேர்க்கைகள்

பின்னிணைப்பு I: அரசியலமைப்பின் விதிகள் (1-395)
இணைப்பு II: யூனியன், மாநிலம் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல்களின் தலைப்புகள் இணைப்பு
III: முன்னுரிமை அட்டவணை இணைப்பு IV: அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள் ஒரு பார்வையில்
இணைப்பு V: ஜனாதிபதிகள், துணைத் தலைவர்கள், பிரதமர்கள், முதலியன.

இணைப்பு VI: தேசிய கமிஷன்களின் தலைவர்கள்

பின் இணைப்பு VII: இந்திய அரசியல் குறித்த UPSC கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்
—பிரிலிம்ஸ் 2010–2019)

பின் இணைப்பு VIII: இந்திய அரசியல் குறித்த பயிற்சி கேள்விகள் (பொது
படிப்புகள்-முதனிலை)

பின் இணைப்பு IX: இந்திய அரசியல் குறித்த UPSC கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்
—மெயின்ஸ் 2010–2019)

இணைப்பு X: இந்திய அரசியல் குறித்த பயிற்சி கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்
- மெயின்ஸ்)

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள இணைய இணைப்பில் கூடுதல் வாசிப்பு பொருட்கள் கிடைக்கும் :

<http://www.mhhe.com./indianpolity6e>

1. அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற அதிகாரிகளால் உறுதிமொழி 2.

அரசியலமைப்பின் கீழ் வரையறைகள்

3. ஒரு பார்வையில் இணைந்த திருத்தச் சட்டங்கள்

4. தேர்தல்கள் தொடர்பான மாதிரி நடத்தை விதிகள் 5. மக்கள்

சட்டம், 1950 ஒரு பார்வையில் 6. மக்கள் சட்டம், 1951 ஒரு பார்வையில் 7.

இந்தியாவின் கொடி குறியீடு 8. UPSC இந்திய அரசியல் பற்றிய கேள்விகள்
(பொது ஆய்வுகள்— முதல்நிலை 2000–2009)

9. இந்திய அரசியல் குறித்த UPSC கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்—மெயின்சு 2000–
2009)

அட்டவணைகள் பட்டியல்

அட்டவணை 1.1 இடைக்கால அரசு (1946)

அட்டவணை 1.2 சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் அமைச்சரவை (1947)

அட்டவணை 2.1 இந்திய அரசியலமைப்பு சபையில் இட ஒதுக்கீடு (1946)

அட்டவணை 2.2 அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல் முடிவுகள் (ஜூலை-ஆகஸ்ட் 1946)

அட்டவணை 2.3 அரசியல் நிர்ணய சபையில் சமூக வாரியான பிரதிநிதித்துவம் (1946)

அட்டவணை 2.4 அரசியலமைப்பு சபையின் மாநில வாரியான உறுப்பினர்

டிசம்பர் 31, 1947 தேதியின்படி இந்தியாவின்

அரசியல் நிர்ணய சபையின் அட்டவணை 2.5 அமர்வுகள் ஒரு பார்வை அட்டவணை 2.6 மற்ற

அரசியலமைப்புகளின் வடிவமைப்பாளர்களால் எடுக்கப்பட்ட நேரம் அட்டவணை 2.7 குறுகிய

தலைப்பு, தொடக்கம், ஹிந்தி உரை மற்றும் ஒரு பார்வையில் ரத்து செய்யப்பட்ட கட்டுரைகள்

அட்டவணை 3.1 ஒரு பார்வையில் இந்தியா

அட்டவணை 3.2 அரசியலமைப்பின் முக்கியமான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வை அட்டவணை 3.3

அரசியலமைப்பின் அட்டவணைகள் ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 3.4 ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பின் ஆதாரங்கள்

அட்டவணை 5.1 1950 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

அட்டவணை 5.2 மாநிலங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களைக் கையாளும் அரசியலமைப்பின் அசல் பகுதிகள்

அட்டவணை 5.3 1956 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

அட்டவணை 5.4 2019 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

அட்டவணை 5.5 அரசியலமைப்பின் 3 வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்

அட்டவணை 5.6 யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசத்துடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள் அட்டவணை

6.1 NRI, PIO மற்றும் OCI அட்டைதாரர் அட்டவணை 6.2 ஒரு பார்வையில் குடியரிமை தொடர்பான

கட்டுரைகள் அட்டவணை 7.1 ஒரு பார்வையில் அடிப்படை உரிமைகள் அட்டவணை 7.2

வெளிநாட்டினரின் அடிப்படை உரிமைகள் (அடிப்படை உரிமைகள்)

அட்டவணை 7.3 இராணுவச் சட்டம் Vs தேசிய அவசரநிலை அட்டவணை 7.4 ஒரு

பார்வையில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் அட்டவணை 8.1

அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு

இடையிலான வேறுபாடு அட்டவணை 8.2 மாநிலக் கொள்கையின்

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 11.1 அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் பரிணாமம்

அட்டவணை 12.1 பாராளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி முறைமைகளை ஒப்பிடுதல் அட்டவணை 13.1

கூட்டாட்சி மற்றும் ஒற்றையாட்சியின் அம்சங்களை ஒப்பிடுதல்

அரசாங்கங்கள்

அட்டவணை 14.1 மத்திய-மாநில சட்டமன்ற உறுவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 14.2 மத்திய-மாநில நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள்

ஒரு பார்வையில் உறுவுகள்

அட்டவணை 14.3 மத்திய-மாநில நிதி உறுவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 15.1 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் தகராறு தீர்ப்பாயங்கள் இதுவரை அமைக்கப்பட்ட

அட்டவணை 15.3 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறுவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 15.2 ஒரு பார்வையில் மண்டல சபைகள்

அட்டவணை 16.1 தேசிய அவசரநிலை மற்றும் ஜனாதிபதி ஆட்சியை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 16.2 ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்துதல் (1951-2019)

அட்டவணை 16.3 ஒரு பார்வையில் அவசரகால விதிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 17.1 ஜனாதிபதிகளின் தேர்தல்கள் (1952-2017)

அட்டவணை 17.2 ஒரு பார்வையில் ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம்

அட்டவணை 17.3 ஒரு பார்வையில் ஜனாதிபதி தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 18.1 துணைத் தலைவர்களின் தேர்தல்கள் (1952-2017)

அட்டவணை 18.2 ஒரு பார்வையில் துணை ஜனாதிபதி தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 19.1 ஒரு பார்வையில் பிரதம மந்திரி தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 20.1 அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவைக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு

அட்டவணை 20.2 ஒரு பார்வையில் மத்திய அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 22.1 ஒத்திவைப்பு எதிராக ஒத்திவைப்பு

அட்டவணை 22.2 தணிக்கை இயக்கம் மற்றும் நம்பிக்கையில்லா இயக்கம்

அட்டவணை 22.3 பொது மசோதா மற்றும் தனியார் மசோதா

அட்டவணை 22.4 சாதாரண மசோதா மற்றும் பண மசோதா

அட்டவணை 22.5 மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான நாடாளுமன்றத்தில் இட

ஒதுக்கீடு (2019)

அட்டவணை 22.6 மக்களவையில் (2019) எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள்

அட்டவணை 22.7 மக்களவையின் காலங்கள் (முதல் மக்களவையிலிருந்து தற்போதைய மக்களவை வரை)

அட்டவணை 22.8 மக்களவையின் சபாநாயகர்கள் (முதல் மக்களவையில் இருந்து தற்போதைய மக்களவை வரை)

அட்டவணை 22.9 ஒரு பார்வையில் பாராளுமன்றம் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 23.1 துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் அவற்றின் அதிகார வரம்பு (2019)

அட்டவணை 26.1 இந்திய மற்றும் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றங்களை ஒப்பிடுதல் அட்டவணை 26.2

உச்ச நீதிமன்றத்துடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள் அட்டவணை 27.1 ஒன்பதாவது அட்டவணையில்

சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் எண்ணிக்கை

அட்டவணை 30.1 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் வீட்டோ அதிகாரங்களை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 30.2 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 30.3 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் மன்னிப்பு அதிகாரங்களை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 30.4 ஒரு பார்வையில் கவர்னர் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 31.1 ஒரு பார்வையில் முதலமைச்சர் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 32.1 ஒரு பார்வையில் மாநில அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 33.1 பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடைமுறைகளை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 33.2 சட்டப் பேரவைகள் மற்றும் சட்ட மன்றங்களின் வலிமை (2019)

அட்டவணை 33.3 சட்டப் பேரவைகளில் (2019) SC மற்றும் STக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள்

அட்டவணை 33.4 ஒரு பார்வையில் மாநில சட்டமன்றம் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 33.5 அரசியலமைப்பின் 169 வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்

அட்டவணை 34.1 உயர் நீதிமன்றங்களின் பெயர் மற்றும் அதிகார வரம்பு

அட்டவணை 34.2 உயர் நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வை

அட்டவணை 35.1 CAT பெஞ்சுகளின் பெயர் மற்றும் அதிகார வரம்பு

அட்டவணை 35.2 CAT இன் பெஞ்சுகளின் சர்க்கூட் அமர்வுகள் அட்டவணை

35.3 ஒரு பார்வையில் தீர்ப்பாயங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 36.1 ஒரு பார்வையில் துணை நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 37.1 ஒரு பார்வையில் சில மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 38.1 பஞ்சாயத்து ராஜ் பற்றிய ஆய்வுக் குழுக்கள் மற்றும் குழுக்கள் அட்டவணை

38.2 பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வை அட்டவணை 38.3 மாநிலங்களில்

உள்ள பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் பெயர் (2019)

அட்டவணை 38.4 பஞ்சாயத்து ராஜ் பரிணாம வளர்ச்சியில் மைல்கற்கள் அட்டவணை 38.5

பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான குழுக்கள் (அரசியலமைப்புக்கு பிறகு)

அட்டவணை 39.1 நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகள் மீதான குழுக்கள் மற்றும் கமிஷன்கள்

அட்டவணை 39.2 கண்டோன்மென்ட் வாரியங்களின் வகைப்பாடு

அட்டவணை 39.3 நகராட்சிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வை அட்டவணை 39.4

மாநிலங்களில் உள்ள நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பெயர் (2019)

அட்டவணை 40.1 ஒரு பார்வையில் யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாக அமைப்பு

அட்டவணை 40.2 மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களை ஒப்பிடுதல்

அட்டவணை 40.3 யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 41.1 பழங்குடிப் பகுதிகள் ஒரு பார்வையில் (2019)

அட்டவணை 41.2 அட்டவணை மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 41.3 ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது தொடர்பான பாராளுமன்ற சட்டங்கள் அரசியலமைப்பின் அட்டவணைகள்

அட்டவணை 43.1 ஒரு பார்வையில் UPSC தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 44.1 ஒரு பார்வையில் SPSC தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 45.1 இதுவரை நியமிக்கப்பட்ட நிதிக் கமிஷன்கள்

அட்டவணை 45.2 ஒரு பார்வையில் நிதி ஆயோக் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 51.1 இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள்
ஒரே பார்வையில்

அட்டவணை 52.1 இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

அட்டவணை 53.1 மாநிலத்தின் அட்வகேட்-ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள் a
பார்வை

அட்டவணை 53.2 ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பு அமைப்புகளுடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள்

அட்டவணை 57.1 தேசிய ஆணையங்கள் / மத்திய அமைப்புகள் மற்றும் தொடர்புடைய
அமைச்சகங்கள்

அட்டவணை 61.1 மாநிலங்களில் லோக் ஆயுக்தாவை நிறுவுதல் (காலவரிசைப்படி)

அட்டவணை 64.1 ஒரு பார்வையில் கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 65.1 கிளாசிக்கல் மொழி அந்தஸ்துடன் வழங்கப்பட்ட மொழிகள்

அட்டவணை 65.2 ஒரு பார்வையில் அதிகாரப்பூர்வ மொழி தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 66.1 பொது சேவைகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரே பார்வையில்

அட்டவணை 67.1 ஒரு பார்வையில் அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள்
தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 68.1 சிலவற்றிற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்
ஒரு பார்வையில் வகுப்புகள்

அட்டவணை 69.1 அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசியக் கட்சிகள் மற்றும் மாநிலக் கட்சிகள் (முதல்
பதினேழாவது பொதுத் தேர்தல் வரை)

அட்டவணை 69.2 அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசியக் கட்சிகள் மற்றும் அவற்றின் சின்னங்கள் (2019)

அட்டவணை 69.3 அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாநிலக் கட்சிகள் மற்றும் அவற்றின் சின்னங்கள் (2019)

அட்டவணை 69.4 அரசியல் கட்சிகளின் உருவாக்கம் (காலவரிசை வரிசை)

அட்டவணை 71.1 மக்களவைத் தேர்தல் முடிவுகள்

அட்டவணை 71.2 ஒவ்வொரு மக்களவை பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகும் பிரதமர்கள்

அட்டவணை 71.3 மக்களவைத் தேர்தலில் பங்கேற்பு அட்டவணை 71.4

மக்களவைத் தேர்தலில் பெண்கள்

அட்டவணை 71.5 மக்களவைத் தேர்தலுக்கான செலவு

அட்டவணை 71.6 மிகப்பெரிய மற்றும் சிறிய (பகுதி வாரியாக) மக்களவை
பதினான்காவது பொதுத் தேர்தல்களில் தொகுதிகள் (2004)

அட்டவணை 71.7 மிகப்பெரிய மற்றும் சிறிய (தேர்தாளர்கள் வாரியாக) மக்களவை
பதினாறாவது பொதுத் தேர்தல்களில் (2014) தொகுதிகள்

அட்டவணை 71.8 ஒரு பார்வையில் தேர்தல்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

அட்டவணை 73.1 தேர்தல் செலவு வரம்பு (2014 இல் அறிவிக்கப்பட்டது)

அட்டவணை 75.1 மையத்தில் கூட்டணி அரசாங்கங்களின் உருவாக்கம்

அட்டவணை 78.1 தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சிலின் கூட்டங்கள்

பகுதி-I

அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பு

1. வரலாற்றுப் பின்னணி 2.
- அரசியலமைப்பு உருவாக்கம் 3.
- அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்
4. அரசியலமைப்பின் முகப்புரை
5. யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம்
6. குடியுரிமை 7. அடிப்படை
- உரிமைகள் 8. மாநிலக்
- கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் 9.
- அடிப்படைக் கடமைகள்
10. அரசியலமைப்பின் திருத்தம்
11. அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு

1 வரலாற்று பின்னணி

17 அவர் 1600 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வடிவத்தில் வர்த்தகர்களாக இந்தியாவிற்கு வந்தார், இது ராணி எலிசபெத் I வழங்கிய சாசனத்தின் கீழ் இந்தியாவில் வர்த்தகம் செய்வதற்கான பிரத்யேக உரிமையைப் பெற்றிருந்தது. வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவின் 'திவானி' (அதாவது, வருவாய் மற்றும் சிவில் நீதி மீதான உரிமைகள்).¹ இது ஒரு பிராந்திய சக்தியாக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கியது. 1858 இல், 'சிப்பாய் கலகத்தை' அடுத்து, பிரிட்டிஷ் கிரீடம் இந்தியாவின் ஆளுகைக்கு நேரடி பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. ஆகஸ்ட் 15, 1947 இல் இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் வரை இந்த ஆட்சி தொடர்ந்தது.

சுதந்திரம் கிடைத்தவுடன் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தேவைப்பட்டது. எனவே, 1946-ல் அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கப்பட்டு 1950-ம் ஆண்டு ஜனவரி 26-ம் தேதி அரசியலமைப்புச் சட்டம் உருவானது. இருப்பினும், இந்திய அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியலின் பல்வேறு அம்சங்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் வேர்களைக் கொண்டுள்ளன. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் அரசு மற்றும் நிர்வாகத்தின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாட்டிற்கான சட்ட கட்டமைப்பை வகுத்த சில நிகழ்வுகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இருந்தன.

இந்த நிகழ்வுகள் நமது அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியலை பெரிதும் பாதித்துள்ளன. அவை இங்கே இரண்டு முக்கிய தலைப்புகளின் கீழ் காலவரிசைப்படி விளக்கப்பட்டுள்ளன:

1. கம்பெனி விதி (1773 - 1858)

2. தி கிரவுன் ரூல் (1858 - 1947)

கம்பெனி விதி (1773-1858)

1773 ஆம் ஆண்டின் ஒழுங்குபடுத்தும்

சட்டம், (அ) இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் விவகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் ஒழுங்குபடுத்தவும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் எடுக்கப்பட்ட முதல் நடவடிக்கை என்பதால், இந்தச் சட்டம் மிகவும் அரசியலமைப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது; (ஆ) இது முதன்முறையாக, நிறுவனத்தின் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக செயல்பாடுகளை அங்கீகரித்தது; மற்றும் (c) இது இந்தியாவில் மத்திய நிர்வாகத்தின் அடித்தளத்தை அமைத்தது.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது வங்காள ஆளுநரை 'வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரல்' என்று நியமித்தது மற்றும் அவருக்கு உதவ நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நிர்வாகக் குழுவை உருவாக்கியது. அத்தகைய முதல் கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் ஆவார்.
2. இது பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் மாகாணங்களின் ஆளுநர்களை வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு அடிபணியச் செய்தது, முன்பு போலல்லாமல், மூன்று குடியரசுத் தலைவர்களும் ஒன்றையொன்று சுதந்திரமாக இருந்தபோது.
3. ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் மூன்று நீதிபதிகள் அடங்கிய உச்ச நீதிமன்றத்தை கல்கத்தாவில் (1774) நிறுவுவதற்கு இது வழிவகுத்தது.
4. இது நிறுவனத்தின் ஊழியர்கள் எந்தவொரு தனியார் வர்த்தகத்திலும் ஈடுபடுவதையோ அல்லது 'பூர்வீக மக்களிடமிருந்து' பரிசுகள் அல்லது லஞ்சம் வாங்குவதையோ தடை செய்தது.
5. இந்தியாவில் அதன் வருவாய், சிவில் மற்றும் இராணுவ விவகாரங்கள் குறித்து தெரிவிக்குமாறு இயக்குநர்கள் (நிறுவனத்தின் நிர்வாகக் குழு) கோருவதன் மூலம் நிறுவனத்தின் மீது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்தியது.

1781 இன் திருத்தச் சட்டம்

1773 ஆம் ஆண்டின் ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்தின் குறைபாடுகளை சரிசெய்யும் முயற்சியில், பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் 1781 ஆம் ஆண்டின் திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது, இது செட்டில்மென்ட் சட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. கவர்னர்-ஜெனரல் மற்றும் கவுன்சில் அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ நிலையில் அவர்கள் செய்த செயல்களுக்கு உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிலிருந்து விலக்கு அளித்தது. அதேபோல், நிறுவனத்தின் ஊழியர்களுக்கு அவர்களின் அதிகாரப்பூர்வ நடவடிக்கைகளுக்கு உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிலிருந்து விலக்கு அளித்துள்ளது.
2. இது உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிலிருந்து வருவாய் விவகாரங்கள் மற்றும் வருவாய் சேகரிப்பில் எழும் விஷயங்களை விலக்கியது.
3. கல்கத்தாவில் வசிப்பவர்கள் அனைவருக்கும் உச்ச நீதிமன்றம் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று அது வழங்கியது. பிரதிவாதிகளின் தனிப்பட்ட சட்டத்தை நீதிமன்றம் நிர்வகிக்க வேண்டும், அதாவது இந்துக்கள் இந்து சட்டத்தின்படி விசாரிக்கப்பட வேண்டும், முஸ்லிம்கள் முகமதிய சட்டத்தின்படி விசாரிக்கப்பட வேண்டும்.
4. மாகாண நீதிமன்றங்களில் இருந்து வரும் மேல்முறையீடுகளை கவர்னர்-இன்-கவுன்சிலுக்கு கொண்டு செல்லலாம், உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அல்ல என்று அது கூறியது.
5. இது மாகாண நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சபைகளுக்கான ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்குவதற்கு கவர்னர்-ஜெனரல்-இன் கவுன்சிலுக்கு அதிகாரம் அளித்தது.

பிட்டின் இந்தியா சட்டம் 1784

அடுத்த முக்கியமான சட்டம் 1784 இன் பிட்ஸ் இந்தியா சட்டம் 2 ஆகும்.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது நிறுவனத்தின் வணிக மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகளை வேறுபடுத்தியது.
 2. இது வணிக விவகாரங்களை நிர்வகிக்க இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தை அனுமதித்தது, ஆனால் அரசியல் விவகாரங்களை நிர்வகிக்க கட்டுப்பாட்டு வாரியம் என்ற புதிய அமைப்பை உருவாக்கியது. இதனால், அது இரட்டை ஆட்சி முறையை நிறுவினது.
 3. சிவில் மற்றும் இராணுவ அரசாங்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் அல்லது இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் உடைமைகளின் வருவாய்களையும் மேற்பார்வையிடவும் வழிநடத்தவும் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
- இவ்வாறு, இந்தச் செயல் இரண்டு காரணங்களுக்காக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருந்தது: முதலில், இந்தியாவில் உள்ள நிறுவனத்தின் பிரதேசங்கள் முதன்முறையாக 'இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் உடைமைகள்' என்று அழைக்கப்பட்டன; இரண்டாவதாக, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு இந்தியாவில் நிறுவனத்தின் விவகாரங்கள் மற்றும் அதன் நிர்வாகத்தின் மீது உச்சக் கட்டுப்பாடு வழங்கப்பட்டது.

1786 ஆம் ஆண்டு சட்டம்

1786 ஆம் ஆண்டில், கார்ன்வாலிஸ் பிரபு வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அந்தப் பதவியை ஏற்க அவர் இரண்டு கோரிக்கைகளை வைத்தார்.

1. சிறப்பு வழக்குகளில் அவரது சபையின் முடிவை மீறுவதற்கு அவருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும்.
2. அவர் தளபதியாகவும் இருப்பார்.

அதன்படி, 1786 ஆம் ஆண்டு சட்டம் இரண்டு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய இயற்றப்பட்டது.

1793 இன் சாசனச் சட்டம்

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது அவரது கவுன்சில் மீது கார்ன்வாலிஸ் பிரபுவுக்கு வழங்கப்பட்ட மேலாதிக்க அதிகாரத்தை, அனைத்து வருங்கால கவர்னர் ஜெனரல்கள் மற்றும் பிரசிடென்சிகளின் கவர்னர்களுக்கு விரிவுபடுத்தியது.
2. இது கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் துணை மாகாணங்களின் அரசாங்கங்கள் மீது அதிக அதிகாரங்களையும் கட்டுப்பாட்டையும் வழங்கியது.
3. இது இந்தியாவில் நிறுவனத்தின் வர்த்தக ஏகபோகத்தை நீட்டித்தது இருபது ஆண்டுகள் மற்றொரு காலம்.
4. தலைமைத் தளபதி, கவர்னர் ஜெனரல் கவுன்சிலில் உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது, அவர் அவ்வாறு நியமிக்கப்படாவிட்டால்.
5. கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அவர்களது ஊழியர்கள், இனிமேல், இந்தியரிடமிருந்து ஊதியம் பெற வேண்டும் என்று அது கூறியது. வருவாய்.

1813 இன் சாசனச் சட்டம்

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது இந்தியாவில் நிறுவனத்தின் வர்த்தக ஏகபோகத்தை ஒழித்தது, அதாவது இந்திய வர்த்தகம் அனைத்து பிரிட்டிஷ் வணிகர்களுக்கும் திறக்கப்பட்டது. இருப்பினும், தேயிலை வர்த்தகம் மற்றும் சீனாவுடனான வர்த்தகத்தில் நிறுவனத்தின் ஏகபோகத்தை அது தொடர்ந்தது.
2. இது இந்தியாவில் உள்ள கம்பெனியின் பிரதேசங்களில் பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் இறையாண்மையை வலியுறுத்தியது.
3. கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் இந்தியாவிற்கு வர அனுமதித்தது மக்களை அறிவூட்டும் நோக்கம்.

4. இது மேற்கத்திய கல்வியை மக்களிடையே பரவச் செய்தது
இந்தியாவில் உள்ள பிரிட்டிஷ் பிரதேசங்களில் வசிப்பவர்கள்.
5. இந்தியாவில் உள்ள உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் தனிநபர்கள் மீது வரிகளை விதிக்க
அதிகாரம் அளித்தது. வரி செலுத்தாத நபர்களை அவர்கள் தண்டிக்கவும் முடியும்.

1833 இன் சாசனச் சட்டம்

இந்தச் சட்டம் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மையப்படுத்துதலுக்கான இறுதிப் படியாகும்.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரலை இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக
ஆக்கியது மற்றும் அனைத்து சிவில் மற்றும் இராணுவ அதிகாரங்களையும் அவருக்கு
வழங்கியது. எனவே, இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்கள் வசம் இருந்த முழுப் பகுதியின்
மீதும் அதிகாரம் கொண்ட இந்திய அரசு முதன்முறையாக இந்தச் சட்டம்
உருவாக்கப்பட்டது. வில்லியம் பென்டிக் பிரபு இந்தியாவின் முதல் கவர்னர்
ஜெனரலாக இருந்தார்.
2. இது பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் ஆளுநரின் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை பறித்தது.
இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு முழு பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கும் பிரதேச
சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. முந்தைய சட்டங்களின் கீழ்
உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் ஒழுங்குமுறைகள் என்றும், இந்தச் சட்டத்தின் கீழ்
உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் சட்டங்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன.
3. இது கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் செயல்பாடுகளை ஒரு வணிக அமைப்பாக முடிவுக்கு
கொண்டு வந்தது, அது முற்றிலும் நிர்வாக அமைப்பாக மாறியது. இந்தியாவில்
உள்ள நிறுவனத்தின் பிரதேசங்கள் 'அவரது மாட்சிமை, அவரது வாரிசுகள் மற்றும்
வாரிசுகளின் நம்பிக்கையில்' வைத்திருக்கின்றன என்பதை அது வழங்கியது.
4. 1833 ஆம் ஆண்டின் பட்டயச் சட்டம் அரசு ஊழியர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு
வெளிப்படையான போட்டி முறையை அறிமுகப்படுத்த முயற்சித்தது மற்றும்
இந்தியர்கள் நிறுவனத்தின் கீழ் எந்த இடம், அலுவலகம் மற்றும் வேலைவாய்ப்பை
நடத்துவதைத் தடுக்கக் கூடாது என்று கூறியது. இருப்பினும், இயக்குநர்கள்
நீதிமன்றத்தின் எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து இந்த விதி நிராகரிக்கப்பட்டது.

1853 இன் சாசனச் சட்டம்

1793 மற்றும் 1853 க்கு இடையில் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பட்டயச்
சட்டங்களின் தொடரில் இதுவே கடைசியாக இருந்தது. இது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க
அரசியலமைப்பு அடையாளமாகும்.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. கவர்னர்-ஜெனரல் கவுன்சிலின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக செயல்பாடுகளை இது முதல் முறையாக பிரித்தது. சட்டமன்ற கவுன்சிலர்கள் என்று அழைக்கப்படும் ஆறு புதிய உறுப்பினர்களை அவையில் சேர்க்க இது வழிவகுத்தது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது ஒரு தனி கவர்னர்-ஜெனரலின் சட்டமன்றக் குழுவை நிறுவியது, இது இந்திய (மத்திய) சட்ட மேலவை என்று அறியப்பட்டது. கவுன்சிலின் இந்த சட்டமன்றப் பிரிவு ஒரு மினி பாராளுமன்றமாக செயல்பட்டது, பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் அதே நடைமுறைகளை ஏற்றுக்கொண்டது. எனவே, சட்டம், முதன்முறையாக, அரசாங்கத்தின் சிறப்புச் செயல்பாடாகக் கருதப்பட்டது, சிறப்பு இயந்திரங்கள் மற்றும் சிறப்பு செயல்முறை தேவைப்படுகிறது.
2. அரசுப் பணியாளர்களைத் தேர்வு செய்வதற்கும் ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கும் திறந்த போட்டி முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. உடன்படிக்கை செய்யப்பட்ட சிவில் சர்வீஸ்³, இந்தியர்களுக்கும் திறக்கப்பட்டது. அதன்படி, மெக்காலே குழு (இந்திய சிவில் சர்வீஸ் குழு) 1854 இல் நியமிக்கப்பட்டது.
3. இது நிறுவனத்தின் ஆட்சியை விரிவுபடுத்தியது மற்றும் பிரிட்டிஷ் கிரீடத்தின் நம்பிக்கையின் பேரில் இந்தியப் பகுதிகளை உடைமையாக வைத்திருக்க அனுமதித்தது. ஆனால், முந்தைய சாசனங்களைப் போலன்றி, எந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தையும் அது குறிப்பிடவில்லை. பாராளுமன்றம் விரும்பும் எந்த நேரத்திலும் நிறுவனத்தின் ஆட்சி முடிவுக்கு வரலாம் என்பதற்கு இது ஒரு தெளிவான அறிகுறியாகும்.
4. இது முதல் முறையாக இந்திய (மத்திய) சட்ட சபையில் உள்ளூர் பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. கவர்னர் ஜெனரல் கவுன்சிலின் ஆறு புதிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களில், நான்கு உறுப்பினர்கள் மதராஸ், பம்பாய், வங்காளம் மற்றும் ஆக்ராவின் உள்ளூர் (மாகாண) அரசாங்கங்களால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

மகுட விதி (1858-1947)

1858 இன் இந்திய அரசு சட்டம்

இந்த குறிப்பிடத்தக்க சட்டம் 1857 ஆம் ஆண்டின் கிளர்ச்சியை அடுத்து இயற்றப்பட்டது - இது முதல் சுதந்திரப் போர் அல்லது 'சிப்பாய் கலகம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியாவின் நல்ல அரசாங்கத்திற்கான சட்டம் என்று அழைக்கப்படும் இந்தச் சட்டம், கிழக்கிந்திய கம்பெனியை ஒழித்து, அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், பிரதேசங்கள் மற்றும் வருவாய்களை பிரிட்டிஷ் அரசிற்கு மாற்றியது.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இந்தியா, இனிமேல், அவரது மாட்சிமையின் பெயரால் ஆளப்பட வேண்டும் என்று அது வழங்கியது. இது இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் பதவியை இந்தியாவின் வைஸ்ராய் என்று மாற்றியது. அவர் (வைஸ்ராய்) இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் நேரடி பிரதிநிதியாக இருந்தார். கேனிங் பிரபு, இவ்வாறு இந்தியாவின் முதல் வைஸ்ராய் ஆனார்.
2. இது கட்டுப்பாட்டு வாரியம் மற்றும் இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தை ஒழித்து இரட்டை அரசாங்க முறையை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது.
3. இது இந்திய நிர்வாகத்தின் மீது முழுமையான அதிகாரம் மற்றும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்ட இந்திய மாநிலச் செயலர் என்ற புதிய அலுவலகத்தை உருவாக்கியது. மாநிலச் செயலாளர் பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவையில் உறுப்பினராக இருந்தார் மற்றும் இறுதியில் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தார்.
4. இது இந்தியாவின் மாநிலச் செயலருக்கு உதவ 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இந்திய கவுன்சிலை நிறுவியது. கவுன்சில் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பாக இருந்தது. மாநிலச் செயலாளர் பேரவைத் தலைவராக ஆக்கப்பட்டார்.
5. இது, இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் வழக்குத் தொடரவும், வழக்குத் தொடரவும் திறன் கொண்ட ஒரு நிறுவனமாக, மாநில-சபை செயலாளரை அமைத்தது.

'எவ்வாறாயினும், 1858 ஆம் ஆண்டின் சட்டம், இங்கிலாந்தில் இந்திய அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய நிர்வாக இயந்திரத்தை மேம்படுத்துவதில் மட்டுமே இருந்தது. இந்தியாவில் நிலவிய ஆட்சி முறையை அது எந்த விதத்திலும் மாற்றவில்லை.'

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1861

1857 ஆம் ஆண்டு பெரும் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தங்கள் நாட்டின் நிர்வாகத்தில் இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தது. இந்த சங்கக் கொள்கையின்படி, 1861, 1892 மற்றும் 1909 ஆம் ஆண்டுகளில் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தால் மூன்று சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. 1861 ஆம் ஆண்டின் இந்திய கவுன்சில் சட்டம் இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாகும்.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறையுடன் இந்தியர்களை இணைத்து பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களின் தொடக்கத்தை உருவாக்கியது. இதனால், வைஸ்ராய் சில இந்தியர்களை தனது விரிவாக்கப்பட்ட கவுன்சிலில் அதிகாரப்பூர்வமற்ற உறுப்பினர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்று வழங்கப்பட்டது. 1862 ஆம் ஆண்டில், அப்போதைய வைஸ்ராய் லார்ட் கேனிங், மூன்று இந்தியர்களை தனது சட்ட சபைக்கு நியமனம் செய்தார் - பெனாரஸ் ராஜா, பாட்டியாலா மகாராஜா மற்றும் சர் தினகர் ராவ்.
2. இது பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் பிரசிடென்சிகளுக்கு சட்டமன்ற அதிகாரங்களை மீட்டெடுப்பதன் மூலம் அதிகாரப் பரவலாக்கத்தின் செயல்முறையைத் தொடங்கியது. இதனால், 1773 ஆம் ஆண்டு ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டத்திலிருந்து தொடங்கி, 1833 ஆம் ஆண்டு பட்டயச் சட்டத்தின் கீழ் அதன் உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது. இந்தச் சட்டமியற்றும் அதிகாரப் பகிர்வுக் கொள்கையானது 1937 இல் மாகாணங்களுக்கு கிட்டத்தட்ட முழுமையான உள் சுயாட்சியை வழங்கியது.
3. இது முறையே 1862, 1886 மற்றும் 1897 இல் நிறுவப்பட்ட வங்காளம், வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் பஞ்சாப் ஆகிய மாநிலங்களுக்கான புதிய சட்ட மன்றங்களை நிறுவுவதற்கும் வழிவகுத்தது.
4. கவுன்சிலில் வணிகத்தின் மிகவும் வசதியான பரிவர்த்தனைக்கான விதிகள் மற்றும் உத்தரவுகளை உருவாக்க இது வைஸ்ராய்க்கு அதிகாரம் அளித்தது. இது 1859 இல் லார்ட் கேனிங் அறிமுகப்படுத்திய 'போர்ட்ஃபோலியோ' முறைக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. இதன் கீழ், வைஸ்ராய் கவுன்சில் உறுப்பினர் ஒருவர் அரசாங்கத்தின் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட துறைகளுக்குப் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் அவர் சார்பாக இறுதி உத்தரவுகளை வெளியிட அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. அவரது துறை(கள்) விஷயங்களில் சபையின்
5. அவசரநிலையின் போது, சட்டமன்றக் குழுவின் ஒப்புதல் இல்லாமல், அரசாணைகளை வெளியிட வைஸ்ராய்க்கு அதிகாரம் அளித்தது.

அத்தகைய கட்டளையின் ஆயுள் ஆறு மாதங்கள்.

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1892

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது மத்திய மற்றும் மாகாண சட்ட சபைகளில் கூடுதல் (அதிகாரப்பூர்வமற்ற) உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தது, ஆனால் அவற்றில் அதிகாரப்பூர்வ பெரும்பான்மையை தக்க வைத்துக் கொண்டது.
2. இது சட்ட மன்றங்களின் செயல்பாடுகளை அதிகப்படுத்தி, பட்ஜெட்டை விவாதிக்கும் அதிகாரத்தையும், நிர்வாகிகளுக்கு கேள்விகளை எழுப்பும் அதிகாரத்தையும் அளித்தது.
3. மாகாண சட்ட சபைகள் மற்றும் வங்காள வர்த்தக சபையின் பரிந்துரையின் பேரில் (அ) மத்திய சட்ட சபையின் அதிகாரப்பூர்வமற்ற சில உறுப்பினர்களை வைஸ்ராய் நியமனம் செய்வதற்கும், (ஆ) மாகாண சட்ட சபைகளின் பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்கும் இது வழங்கியது. மாவட்ட வாரியங்கள், நகராட்சிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், வர்த்தக சங்கங்கள், ஜமீன் தார்கள் மற்றும் அறைகளின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆளுநர்கள்.

'மத்திய மற்றும் மாகாண சட்ட சபைகளில் சில அதிகாரப்பூர்வமற்ற இடங்களை நிரப்புவதற்கு தேர்தலைப் பயன்படுத்துவதற்கு இந்தச் சட்டம் வரையறுக்கப்பட்ட மற்றும் மறைமுகமான ஏற்பாடு செய்தது. இருப்பினும், "தேர்தல்" என்ற வார்த்தை சட்டத்தில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இந்த செயல்முறை சில அமைப்புகளின் பரிந்துரையின் பேரில் செய்யப்பட்ட நியமனம் என விவரிக்கப்பட்டது6 .

இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1909

இந்தச் சட்டம் மோர்லி-மிண்டோ சீர்திருத்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது (மோர்லி அப்போதைய இந்திய வெளியுறவுத்துறை செயலாளராக இருந்தார் மற்றும் லார்ட் மிண்டோ அப்போதைய இந்தியாவின் வைஸ்ராய் ஆவார்).

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது மத்திய மற்றும் மாகாண சட்ட சபைகளின் அளவை கணிசமாக அதிகரித்தது. மத்திய சட்ட சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 16ல் இருந்து 60 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. மாகாண சட்ட சபைகளில் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை சீராக இல்லை.
2. இது மத்திய சட்ட சபையில் அதிகாரப்பூர்வ பெரும்பான்மையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது, ஆனால் மாகாண சட்ட சபைகள் அதிகாரப்பூர்வமற்ற பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருக்க அனுமதித்தது.

3. இது இரு நிலைகளிலும் உள்ள சட்ட மன்றங்களின் விவாதப் பணிகளை விரிவுபடுத்தியது. எடுத்துக்காட்டாக, உறுப்பினர்கள் துணைக் கேள்விகளைக் கேட்கவும், பட்ஜெட் மீதான தீர்மானங்களை நகர்த்தவும் மற்றும் பலவற்றிற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.
4. இது வைஸ்ராய் மற்றும் கவர்னர்களின் நிர்வாக சபைகளுடன் இந்தியர்களின் சங்கத்திற்கு (முதல் முறையாக) வழங்கியது.
சத்யேந்திர பிரசாத் சின்ஹா வைஸ்ராய் நிர்வாகக் குழுவில் இணைந்த முதல் இந்தியர் ஆனார். அவர் சட்ட உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார்.
5. 'தனி வாக்காளர்கள்' என்ற கருத்தை ஏற்று முஸ்லிம்களுக்கு வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ முறையை அறிமுகப்படுத்தியது.
இதன்படி, முஸ்லிம் உறுப்பினர்கள் முஸ்லிம் வாக்காளர்களால் மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும். எனவே, சட்டம் வகுப்புவாதத்தை சட்டப்பூர்வமாக்கியது மற்றும் மிண்டோ பிரபு வகுப்புவாத வாக்காளர்களின் தந்தை என்று அறியப்பட்டார்.
6. பிரசிடென்சி கார்ப்பரேஷன்கள், வர்த்தக சபைகள், பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் ஜமீன்தார்களின் தனி பிரதிநிதித்துவத்தையும் இது வழங்கியது.

இந்திய அரசு சட்டம் 1919

ஆகஸ்ட் 20, 1917 இல், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், முதன்முறையாக, இந்தியாவில் பொறுப்புள்ள அரசாங்கத்தை படிப்படியாக அறிமுகப்படுத்துவதே அதன் நோக்கம் என்று அறிவித்தது⁷.

1919 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் இவ்வாறு இயற்றப்பட்டது, இது 1921 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தச் சட்டம் மாண்டேகு செம்ஸ்பேர்ட் சீர்திருத்தங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது (மாண்டேகு இந்தியாவின் மாநிலச் செயலாளராகவும், செம்ஸ்பேர்ட் பிரபு இந்தியாவின் வைஸ்ராய் ஆகவும் இருந்தார்).

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது மத்திய மற்றும் மாகாண பாடங்களை வரையறுத்து பிரிப்பதன் மூலம் மாகாணங்களின் மீதான மத்திய கட்டுப்பாட்டை தளர்த்தியது. மத்திய மற்றும் மாகாண சட்டமன்றங்கள் அந்தந்த பாடங்களின் பட்டியலில் சட்டங்களை உருவாக்க அதிகாரம் பெற்றன.
இருப்பினும், அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு தொடர்ந்து மையப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் ஒற்றையாட்சியாக இருந்தது.
2. இது மேலும் மாகாண பாடங்களை இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்தது - இடமாற்றம் மற்றும் ஒதுக்கப்பட்டது. மாற்றப்பட்ட பாடங்கள் அமைச்சர்களின் உதவியுடன் ஆளுநரால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும்

சட்ட சபைக்கு பொறுப்பு. மறுபுறம், ஒதுக்கப்பட்ட பாடங்கள், சட்டமன்றக் குழுவிற்குப் பொறுப்பேற்காமல் ஆளுநர் மற்றும் அவரது நிர்வாகக் குழுவால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். இந்த இரட்டை ஆட்சித் திட்டம் 'டைர்ச்சி' என அறியப்பட்டது- இரட்டை ஆட்சி என்று பொருள்படும் டி ஆர்ச் என்ற கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து பெறப்பட்டது . இருப்பினும், இந்த சோதனை பெரும்பாலும் தோல்வியடைந்தது.

3. இது முதன்முறையாக நாட்டில் இருசபை மற்றும் நேரடித் தேர்தல்களை அறிமுகப்படுத்தியது. இவ்வாறு, இந்திய சட்டமன்றக் குழுவானது மேல் சபை (மாநில கவுன்சில்) மற்றும் கீழ் சபை (சட்டமன்றம்) ஆகியவற்றைக் கொண்ட இருசபை சட்டமன்றத்தால் மாற்றப்பட்டது. இரு அவைகளிலும் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் நேரடித் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.
4. வைஸ்ராயின் நிர்வாகக் குழுவின் ஆறு உறுப்பினர்களில் மூன்று பேர் (தலைமைத் தளபதியைத் தவிர) இந்தியராக இருக்க வேண்டும்.
5. சீக்கியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்களுக்கு தனித் தொகுதிகளை வழங்குவதன் மூலம் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவக் கொள்கையை விரிவுபடுத்தியது.
6. இது குறைந்த எண்ணிக்கையிலான நபர்களுக்கு உரிமையை வழங்கியது சொத்து, வரி அல்லது கல்வியின் அடிப்படை.
7. இது லண்டனில் இந்தியாவுக்கான உயர் ஸ்தானிகரின் புதிய அலுவலகத்தை உருவாக்கி, இந்திய வெளியுறவுச் செயலர் இதுவரை செய்த சில செயல்பாடுகளை அவருக்கு மாற்றியது.
8. இது ஒரு பொது சேவை ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கியது. எனவே, அரசு ஊழியர்களை பணியமர்த்துவதற்காக 1926 ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் அமைக்கப்பட்டது .
9. இது முதன்முறையாக, மத்திய பட்ஜெட்டில் இருந்து மாகாண வரவு செலவுத் திட்டங்களைப் பிரித்து, மாகாண சட்டமன்றங்களுக்கு அவற்றின் வரவு செலவுத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்த அங்கீகாரம் அளித்தது.
10. அது நடைமுறைக்கு வந்து பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதன் செயல்பாடுகளை விசாரித்து அறிக்கையிட ஒரு சட்டப்பூர்வ ஆணையத்தை நியமிப்பதற்கு இது வழிவகை செய்தது.

சைமன் கமிஷன் நவம்பர்

1927 இல் (அதாவது, அட்டவணைக்கு 2 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு), பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் சர் ஜான் சைமன் தலைமையில் ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டப்பூர்வ ஆணையத்தை நியமிப்பதாக அறிவித்தது.

அதன் புதிய அரசியலமைப்பின் கீழ் இந்தியாவின் நிலை குறித்து தெரிவிக்க. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலேயர்கள் ஆதலால், அனைத்துக் கட்சிகளும் ஆணையத்தைப் புறக்கணித்தன. கமிஷன் 1930 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் அரசாட்சியை ஒழித்தல், மாகாணங்களில் பொறுப்பான அரசாங்கத்தை நீட்டித்தல், பிரிட்டிஷ் இந்தியா மற்றும் சமஸ்தானங்களின் கூட்டமைப்பை நிறுவுதல், வகுப்புவாத வாக்காளர்களின் தொடர்ச்சி மற்றும் பலவற்றை பரிந்துரைத்தது. கமிஷனின் முன்மொழிவுகளை பரிசீலிக்க, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், பிரிட்டிஷ் இந்தியா மற்றும் இந்திய சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகளின் மூன்று வட்ட மேசை மாநாடுகளை கூட்டியது. இந்த விவாதங்களின் அடிப்படையில், 'அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் குறித்த வெள்ளை அறிக்கை' தயாரிக்கப்பட்டு, பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டுத் தேர்வுக் குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்தக் குழுவின் பரிந்துரைகள் 1935 ஆம் ஆண்டின் அடுத்த இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தில் (சில மாற்றங்களுடன்) இணைக்கப்பட்டன.

வகுப்புவாத விருது

ஆகஸ்ட் 1932 இல், பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி ராம்சே மெக்டொனால்ட் சிறுபான்மையினரின் பிரதிநிதித்துவ திட்டத்தை அறிவித்தார், இது வகுப்புவாத விருது என்று அறியப்பட்டது. இந்த விருது முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் மற்றும் ஐரோப்பியர்களுக்கான தனித் தொகுதிகளைத் தொடர்ந்தது மட்டுமல்லாமல் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் (பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள்) விரிவுபடுத்தியது. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் வகுப்புவாதப் பிரதிநிதித்துவம் என்ற கொள்கையை விரிவுபடுத்தியதில் காந்திஜி மனவேதனை அடைந்தார், மேலும் விருதை மாற்றியமைக்க எரவாடா சிறையில் (பூனா) சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தார். கடைசியாக காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கும் இடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது. பூனா ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்படும் இந்த ஒப்பந்தம், இந்து கூட்டு வாக்காளர்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களை வழங்கியது.

1935 இன் இந்திய அரசு சட்டம்

இந்தியாவில் முற்றிலும் பொறுப்புள்ள அரசாங்கத்தை நோக்கிய இரண்டாவது மைல்கல்லாக இந்த சட்டம் அமைந்தது. இது 321 பிரிவுகள் மற்றும் 10 அட்டவணைகள் கொண்ட நீண்ட மற்றும் விரிவான ஆவணமாக இருந்தது.

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. மாகாணங்கள் மற்றும் சமஸ்தானங்களை அலகுகளாகக் கொண்ட அகில இந்திய கூட்டமைப்பை நிறுவுவதற்கு இது வழங்கியது. இந்தச் சட்டம், மத்திய மற்றும் அலகுகளுக்கு இடையே உள்ள அதிகாரங்களை மூன்று பட்டியல்களாகப் பிரித்தது - கூட்டாட்சிப் பட்டியல் (மத்தியத்திற்கு, 59 உருப்படிகள்), மாகாணப் பட்டியல் (மாகாணங்களுக்கு, 54 உருப்படிகளுடன்) மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் (இரண்டுக்கும், 36 உருப்படிகளுடன்). எஞ்சிய அதிகாரங்கள் வைஸ்ராய்க்கு வழங்கப்பட்டது. இருப்பினும், சமஸ்தானங்கள் அதில் சேராததால் கூட்டமைப்பு உருவாகவே இல்லை.
2. மாகாணங்களில் அரசாட்சியை ஒழித்து அதன் இடத்தில் 'மாகாண சுயாட்சியை' அறிமுகப்படுத்தியது. மாகாணங்கள் அவற்றின் வரையறுக்கப்பட்ட துறைகளில் நிர்வாகத்தின் தன்னாட்சி அலகுகளாக செயல்பட அனுமதிக்கப்பட்டன. மேலும், இந்தச் சட்டம் மாகாணங்களில் பொறுப்புள்ள அரசாங்கங்களை அறிமுகப்படுத்தியது, அதாவது, மாகாண சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பான அமைச்சர்களின் ஆலோசனையுடன் ஆளுநர் செயல்பட வேண்டும். இது 1937 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது மற்றும் 1939 இல் நிறுத்தப்பட்டது.
3. இது மையத்தில் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வழங்கியது. இதன் விளைவாக, கூட்டாட்சி பாடங்கள் ஒதுக்கப்பட்ட பாடங்களாகவும் மாற்றப்பட்ட பாடங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், இந்தச் சட்டத்தின் விதிமுறை செயல்பாட்டுக்கு வரவே இல்லை.
4. பதினொன்றில் ஆறு மாகாணங்களில் இருசபையை அறிமுகப்படுத்தியது. எனவே, வங்காளம், பம்பாய், மெட்ராஸ், பீகார், அசாம் மற்றும் ஐக்கிய மாகாணங்களின் சட்டமன்றங்கள் ஒரு சட்டமன்றம் (மேல்சபை) மற்றும் ஒரு சட்டமன்றம் (கீழ்சபை) ஆகியவற்றைக் கொண்ட இரு அவைகளாக மாற்றப்பட்டன. இருப்பினும், அவர்களுக்கு பல கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன.
5. தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் (பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினர்), பெண்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு (தொழிலாளர்கள்) தனித் தொகுதிகளை வழங்குவதன் மூலம் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவக் கொள்கையை மேலும் விரிவுபடுத்தியது.
6. இது 1858 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட இந்திய கவுன்சிலை ஒழித்தது. இந்திய மாநிலச் செயலருக்கு ஆலோசகர்கள் குழு வழங்கப்பட்டது.
7. இது நீட்டிக்கப்பட்ட உரிமை. மொத்த மக்கள் தொகையில் 10 சதவீதம் பேர் வாக்குரிமை பெற்றுள்ளனர்.
8. நாட்டின் நாணயம் மற்றும் கடனைக் கட்டுப்படுத்த இந்திய ரிசர்வ் வங்கியை நிறுவுவதற்கு இது வழங்கியது.
9. இது ஃபெடரல் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மட்டுமின்றி, மாகாண பொதுச் சேவையையும் ஸ்தாபிப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது.

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாகாணங்களுக்கான ஆணையம் மற்றும் கூட்டுப்

பொதுச் சேவை ஆணையம்.

10. இது ஒரு கூட்டாட்சி நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கியது

1937 இல் அமைக்கப்பட்டது.

1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் பிப்ரவரி 20,

1947 அன்று, பிரிட்டிஷ் பிரதமர் கிளெமென்ட் அட்லீ இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி ஜூன்

30, 1948க்குள் முடிவடையும் என்று அறிவித்தார்; அதன் பிறகு அதிகாரம் பொறுப்புள்ள இந்திய

கைகளுக்கு மாற்றப்படும். இந்த அறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, நாட்டைப் பிரிக்கக் கோரி முஸ்லிம்

லீக் சார்பில் போராட்டம் நடத்தப்பட்டது. ஜூன் 3, 1947 இல், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், இந்திய

அரசியலமைப்புச் சபையால் (1946 இல் உருவாக்கப்பட்டது) எந்த அரசியலமைப்பையும்

ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாத நாட்டின் பகுதிகளுக்குப் பொருந்தாது என்று தெளிவுபடுத்தியது.

அதே நாளில் (ஜூன் 3, 1947), இந்தியாவின் வைஸ்ராய் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபு, மவுண்ட்பேட்டன்

திட்டம் எனப்படும் பிரிவினைத் திட்டத்தை முன்வைத்தார். இத்திட்டத்தை காங்கிரஸ் மற்றும்

முஸ்லிம் லீக் ஏற்றுக்கொண்டன. இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் 9 (1947) இயற்றுவதன் மூலம்

திட்டத்திற்கு உடனடி விளைவு வழங்கப்பட்டது .

இந்த சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. இது இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, ஆகஸ்ட் 15, 1947 முதல்

இந்தியாவை ஒரு சுதந்திர மற்றும் இறையாண்மை கொண்ட நாடாக அறிவித்தது.

2. இது இந்தியாவைப் பிரித்து, பிரித்தானிய காமன்வெல்த்தில் இருந்து பிரிந்து செல்லும்

உரிமையுடன் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு சுதந்திர ஆதிக்கங்களை
உருவாக்கியது.

3. இது வைஸ்ராய் பதவியை ஒழித்து, ஒவ்வொரு ஆட்சிக்கும் ஒரு கவர்னர் ஜெனரலை
வழங்கியது, அவர் மேலாதிக்க அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் பேரில் பிரிட்டிஷ்
மன்னரால் நியமிக்கப்படுவார். பிரிட்டனில் உள்ள அவரது மாட்சிமை அரசாங்கத்திற்கு
இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தான் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை எந்தப் பொறுப்பும்
இல்லை.

4. இரு ஆதிக்கங்களின் அரசியலமைப்புச் சபைகளுக்கு அந்தந்த நாடுகளுக்கான
அரசியலமைப்பை உருவாக்கவும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் மற்றும் சுதந்திரச் சட்டம் உட்பட
பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் எந்தவொரு செயலையும் ரத்து செய்யவும் இது அதிகாரம்
அளித்தது.

5. இரு மேலாதிக்கங்களின் கான்ஸ்டிடியூன்ட் அசெம்பிளிகளுக்கும் அந்தந்த பிரதேசங்களுக்கு
சட்டம் இயற்றுவதற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

புதிய அரசியலமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஆகஸ்ட் 15, 1947 க்குப் பிறகு நிறைவேற்றப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் எந்தச் சட்டமும், ஆதிக்கத்தின் சட்டமியற்றும் சட்டத்தால் அது நீட்டிக்கப்படாவிட்டால், புதிய ஆதிக்கங்களுக்கு நீட்டிக்கப்படாது.

6. இது இந்தியாவின் வெளியுறவுத்துறை செயலாளரின் அலுவலகத்தை ஒழித்தது மற்றும் அவரது செயல்பாடுகளை காமன்வெல்த் விவகாரங்களுக்கான செயலாளருக்கு மாற்றியது.

7. ஆகஸ்ட் 15, 1947 முதல் இந்திய சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பழங்குடியினப் பகுதிகளுடனான ஒப்பந்த உறவுகள் மீதான பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தின் தோல்வியை இது அறிவித்தது.

8. இது இந்திய சமஸ்தானங்களுக்கு இந்திய அல்லது பாகிஸ்தானின் ஆதிக்கத்தில் சேர அல்லது சுதந்திரமாக இருக்க சுதந்திரம் அளித்தது.

9. புதிய அரசியலமைப்புகள் உருவாக்கப்படும் வரை, 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு ஆதிக்கங்கள் மற்றும் மாகாணங்களின் ஆளுகைக்கு இது வழங்கியது. எவ்வாறாயினும், சட்டத்தில் மாற்றங்களைச் செய்ய ஆதிக்கங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது.

10. இது பிரிட்டிஷ் மன்னரின் பில்களை வீட்டோ செய்வதற்கான உரிமையை பறித்தது அல்லது அவரது ஒப்புதலுக்காக சில மசோதாக்களை முன்பதிவு செய்யுமாறு கோரியது. ஆனால், இந்த உரிமை கவர்னர் ஜெனரலுக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. அவரது மாட்சிமையின் பெயரில் எந்த மசோதாவிிற்கும் ஒப்புதல் அளிக்க கவர்னர் ஜெனரலுக்கு முழு அதிகாரம் இருக்கும்.

11. இது இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் மற்றும் மாகாண ஆளுநர்களை மாநிலங்களின் அரசியலமைப்பு (பெயரளவு) தலைவர்களாக நியமித்தது. அனைத்து விவகாரங்களிலும் அந்தந்த மந்திரி சபையின் ஆலோசனையின்படி அவர்கள் செயல்பட வைக்கப்பட்டனர்.

12. இது இந்தியாவின் பேரரசர் என்ற பட்டத்தை அரச பட்டங்களில் இருந்து நீக்கியது இங்கிலாந்து மன்னர்.

13. சிவில் சர்வீசஸ்களுக்கான நியமனம் மற்றும் இந்திய மாநிலச் செயலாளரால் பதவிகளுக்கான இடஒதுக்கீடு ஆகியவற்றை அது நிறுத்தியது. ஆகஸ்ட் 15, 1947 க்கு முன்னர் நியமிக்கப்பட்ட சிவில் சர்வீசஸ் உறுப்பினர்கள் அதுவரை அவர்களுக்குத் தகுதியான அனைத்து சலுகைகளையும் அனுபவிப்பார்கள்.

ஆகஸ்ட் 14-15, 1947 நள்ளிரவில், பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது, இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் இரண்டு புதிய சுதந்திர டொமினியன்களுக்கு அதிகாரம் மாற்றப்பட்டது¹⁰. மவுண்ட்பேட்டன் பிரபு இந்தியாவின் புதிய டொமினியனின் முதல் கவர்னர் ஜெனரலாக ஆனார்.

அவர் ஜவஹர்லால் நேருவின் முதல் பிரதமராக பதவியேற்றார்

சுதந்திர இந்தியா. இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபை உருவாக்கப்பட்டது 1946 இந்திய டொமினியனின் பாராளுமன்றம் ஆனது.

அட்டவணை 1.1 இடைக்கால அரசாங்கம் (1946)

Sl.	உறுப்பினர்கள்	போர்ட்ஃபோலியோக்கள் நடைபெற்றது
இல்லை.		
1.	ஜவஹர்லால் நேரு	சபையின் துணைத் தலைவர்; வெளியுறவு & காமன்வெல்த் உறவுகள்
2.	சர்தார் வல்லபாய் படேல்	முகப்பு, தகவல் & ஒளிபரப்பு
3.	டாக்டர். ராஜேந்திர பிரசாத் உணவு மற்றும் விவசாயம்	
4.	டாக்டர் ஜான் மத்தாய்	தொழில்கள் & பொருட்கள்
5.	ஜக்ஜீவன் ராம் 6.	தொழிலாளர்
சர்தார் பஸ்தேவ் சிங் பாதுகாப்பு		
7.	சிஎச் பாபா	வேலைகள், சுரங்கங்கள் & சக்தி
8.	லியாகத் அலி கான்	நிதி
9.	அப்துர் ரப் நிஷ்தார் இடுகைகள் & ஏர்	
10.	ஆசப் அலி	ரயில்வே மற்றும் போக்குவரத்து
11.	சி. ராஜகோபாலாச்சாரி கல்வி மற்றும் கலை	
12.	II சுந்திரிகர்	வர்த்தகம்
13.	கஸ்னாபர் அலி கான் உடல்நலம்	
14.	ஜோகிந்தர் நாத் மண்டல்	சட்டம்

குறிப்பு: இடைக்கால அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர் வைஸ்ராய் நிர்வாக சபை. வைஸ்ராய் தொடர்ந்து இருந்தார் சபையின் தலைவர். ஆனால், ஜவஹர்லால் நேரு நியமிக்கப்பட்டார் பேரவையின் துணைத் தலைவர்.

அட்டவணை 1.2 சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் அமைச்சரவை (1947)

Sl.	உறுப்பினர்கள்	போர்ட்ஃபோலியோக்கள் நடைபெற்றது

இல்லை.

1. ஜவஹர்லால் நேரு பிரதமர்; வெளியுறவு விவகாரம் & காமன்வெல்த் உறவுகள்; அறிவியல் ஆராய்ச்சி

2. சர்தார் வல்லபாய் படேல் வீடு, தகவல் & ஒளிபரப்பு;
மாநிலங்களில்

3. டாக்டர். ராஜேந்திர பிரசாத் உணவு மற்றும் விவசாயம்

4. மௌலானா அபுல் கலாம் ஆசாத் கல்வி

5. டாக்டர் ஜான் மத்தாய் ரயில்வே மற்றும் போக்குவரத்து

6. ஆர்.கே.சண்முகம் செட்டி நிதி

7. டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் சட்டம்

8. ஜக்ஜீவன் ராம் 9. தொழிலாளர்

சர்தார் பல்தேவ் சிங் பாதுகாப்பு 10. ராஜ் குமாரி

அம்ரித் கவுர் ஆரோக்கியம்

11. சிஎச் பாபா வர்த்தகம்

12. ரஃபி அகமது கித்வாய் தொடர்பு

13. டாக்டர் ஷயாமா பிரசாத் முகர்ஜி தொழில்கள் மற்றும் பொருட்கள்

14. விஎன் காட்கில்

வேலைகள், சுரங்கங்கள் & சக்தி

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. முகலாயப் பேரரசர் ஷா ஆலம், பக்சர் போரில் (1764) வெற்றி பெற்ற பிறகு நிறுவனத்திற்கு 'திவானி' வழங்கினார்.

2. இது அப்போதைய பிரதமர் வில்லியம் பிட்டால் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

3. அந்த நேரத்தில், நிறுவனத்தின் சிவில் சேவைகள் உடன்படிக்கை செய்யப்பட்ட சிவில் சேவைகள் (உயர் சிவில் சேவைகள்) மற்றும் உடன்படிக்கை செய்யப்படாத சிவில் சேவைகள் (குறைந்த சிவில் சேவைகள்) என வகைப்படுத்தப்பட்டன.

சேவைகள்). முந்தையது நிறுவனத்தின் சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டது, பிந்தையது வேறுவிதமாக உருவாக்கப்பட்டது.

4. சுபாஷ் சி. காஷ்யப், நமது அரசியலமைப்பு, தேசிய புத்தகம் டிரஸ்ட், மூன்றாம் பதிப்பு, 2001, பி. 14.

5. பட்ஜெட் முறை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது 1860.

6. VN சக்லா, இந்திய அரசியலமைப்பு, கிழக்கு புத்தகம் நிறுவனம், பத்தாவது பதிப்பு, 2001, பி. ஏ-10.

7. பிரகடனத்தில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது: 'அவரது மாட்சிமை அரசாங்கத்தின் கொள்கையானது, நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு கிளையிலும் இந்தியர்களின் கூட்டை அதிகரிப்பதும், சுய-அரசு நிறுவனங்களின் படிப்படியான வளர்ச்சியும் ஆகும். பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இந்தியா'.

8. இது இந்தியாவில் உயர்ந்த குடிமைப் பணிகளுக்கான லீ கமிஷனின் பரிந்துரையின் பேரில் (1923- 24) செய்யப்பட்டது.

9. இந்திய சுதந்திர மசோதா ஜூலை 4, 1947 இல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது மற்றும் ஜூலை 18, 1947 அன்று அரசு ஒப்புதலைப் பெற்றது. இந்தச் சட்டம் ஆகஸ்ட் 15, 1947 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.

10. இரண்டு டொமினியன்களுக்கு இடையிலான எல்லைகள் ராட்க்ளிஃப் தலைமையிலான எல்லைக் குழுவால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பாகிஸ்தானில் மேற்கு பஞ்சாப், சிந்து, பலுசிஸ்தான், கிழக்கு வங்காளம், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் மற்றும் அஸ்ஸாமில் உள்ள சில்ஹெட் மாவட்டம் ஆகியவை அடங்கும். வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் மற்றும் சில்ஹெட்டில் நடந்த வாக்கெடுப்பு பாகிஸ்தானுக்கு ஆதரவாக இருந்தது.

2 அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல்

ஒரு தொகுதி சட்டமன்றத்திற்கான கோரிக்கை

1934 ஆம் ஆண்டுதான், இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் முன்னோடியான எம்.என்.ராய் அவர்களால் முதன்முறையாக இந்தியாவுக்கான அரசியல் நிர்ணய சபை யோசனை முன்வைக்கப்பட்டது. 1935 ஆம் ஆண்டில், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC), முதன்முறையாக, இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு ஒரு அரசியலமைப்பு சபையை அதிகாரப்பூர்வமாக கோரியது. 1938 இல், ஜவஹர்லால் நேரு, INC சார்பாக, 'சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு, வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சபையால், வெளியில் தலையிடாமல், உருவாக்கப்பட வேண்டும்' என்று அறிவித்தார்.

1940 ஆம் ஆண்டின் 'ஆகஸ்ட் ஆஃபர்' என்று அழைக்கப்படும் இந்த கோரிக்கையானது கொள்கையளவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் இறுதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1942 ஆம் ஆண்டில், அமைச்சரவை உறுப்பினரான சர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்சு, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் வரைவு முன்மொழிவுடன் இந்தியாவிற்கு வந்தார். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல். கிரிப்சு முன்மொழிவுகள் முஸ்லீம் லீக்கால் நிராகரிக்கப்பட்டன, இது இந்தியாவை இரண்டு தனித்தனி அரசியலமைப்புச் சபைகளுடன் இரண்டு தன்னாட்சி மாநிலங்களாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்று விரும்பியது. இறுதியாக, ஒரு கேபினட் மிஷன் 1 இந்தியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது. இரண்டு அரசியல் நிர்ணய சபைகள் என்ற யோசனையை அது நிராகரித்தாலும், அது அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்தது, இது முஸ்லிம் லீக்கை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ திருப்பிப்படுத்தியது.

தொகுதி சட்டமன்றத்தின் கலவை

1946 நவம்பரில் அமைச்சரவை மிஷன் திட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட திட்டத்தின் கீழ் அரசியலமைப்பு சபை உருவாக்கப்பட்டது.

இத்திட்டத்தின் அம்சங்கள்: 1. அரசியலமைப்பு

சபையின் மொத்த பலம் 389 ஆக இருக்க வேண்டும். இவற்றில் 296 இடங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கும் 93 இடங்கள் சமஸ்தானத்துக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட 296 இடங்களில், 292 உறுப்பினர்கள் பதினொரு ஆளுநர்களின் மாகாணங்களில் இருந்தும், நான்கு தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்களில் இருந்து நான்கு பேர், 2. ஒவ்வொரு மாகாணம் மற்றும் சமஸ்தானம் (அல்லது சிறிய மாநிலங்களில் உள்ள மாநிலங்களின் குழு) அந்தந்த மக்கள்தொகை விகிதத்தில் இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். தோராயமாக, ஒவ்வொரு மில்லியன் மக்களுக்கும் ஒரு இடம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

3. ஒவ்வொரு பிரிட்டிஷ் மாகாணத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் மூன்று முக்கிய சமூகங்களுக்கு இடையே பிரிக்கப்பட வேண்டும் - முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் பொது (முஸ்லிம்கள் மற்றும் சீக்கியர்கள் தவிர), அவர்களின் மக்கள்தொகை விகிதத்தில்.

4. ஒவ்வொரு சமூகத்தினதும் பிரதிநிதிகள் மாகாண சட்டமன்றத்தில் அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் வாக்களிப்பது.

5. சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் சமஸ்தானங்களின் தலைவர்களால் பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

இதனால், அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு பகுதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஓரளவு நியமனம் செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், உறுப்பினர்கள் மறைமுகமாக மாகாண சபைகளின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், அவர்களே வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல்கள் (பிரிட்டிஷ் இந்திய மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 296 இடங்களுக்கு) ஜூலை-ஆகஸ்ட் 1946 இல் நடைபெற்றது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 208 இடங்களையும், முஸ்லீம் லீக் 73 இடங்களையும், சிறு குழுக்கள் மற்றும் சுயேட்சைகள் மீதமுள்ள 15 இடங்களைப் பெற்றன. இருப்பினும், சமஸ்தானங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட 93 இடங்கள் அரசியலமைப்பு சபையில் இருந்து விலகி இருக்க முடிவு செய்ததால் நிரப்பப்படவில்லை.

அரசியல் நிர்ணய சபையானது வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் இந்திய மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை என்றாலும், இந்திய சமுதாயத்தின் அனைத்துப் பிரிவினரின் பிரதிநிதிகளையும் உள்ளடக்கியது - இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள், பார்சிகள், ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள், இந்திய கிறிஸ்தவர்கள், எஸ்சிக்கள், எஸ்டிகள். இந்த அனைத்து பிரிவுகளின் பெண்கள் உட்பட. மகாத்மா காந்தியைத் தவிர, அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவின் அனைத்து முக்கியப் பிரமுகர்களும் பேரவையில் இடம்பெற்றிருந்தனர்.

தொகுதி சட்டமன்றத்தின் வேலை

அரசியல் நிர்ணய சபை தனது முதல் கூட்டத்தை டிசம்பர் 9, 1946 அன்று நடத்தியது. முஸ்லீம் லீக் கூட்டத்தை புறக்கணித்து பாகிஸ்தான் தனிநாடு கோரிக்கையை வலியுறுத்தியது. கூட்டத்தில், 211 உறுப்பினர்கள் மட்டுமே கலந்து கொண்டனர். பிரெஞ்சு நடைமுறையைப் பின்பற்றி, பேரவையின் தற்காலிகத் தலைவராக மூத்த உறுப்பினரான டாக்டர் சச்சிதானந்த சின்ஹா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

பின்னர், பேரவைத் தலைவராக டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதேபோல், எச்.சி.முகர்ஜி மற்றும் வி.டி.கிருஷ்ணமாச்சாரி இருவரும் பேரவையின் துணைத் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டமன்றத்தில் இரண்டு துணைத் தலைவர்கள் இருந்தனர்.

குறிக்கோள்கள் தீர்மானம்

டிசம்பர் 13, 1946 அன்று, ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் சட்டமன்றத்தில் வரலாற்று சிறப்புமிக்க 'இலக்குகள் தீர்மானத்தை' முன்வைத்தார். இது அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பின் அடிப்படைகள் மற்றும் தத்துவத்தை வகுத்தது. அது கூறியது: 1. "இந்தியாவை ஒரு சுதந்திர இறையாண்மை கொண்ட குடியரசாக அறிவிக்கவும், அதன் எதிர்கால

ஆட்சிக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்கவும் இந்த அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் உறுதியான மற்றும் உறுதியான தீர்மானத்தை அறிவிக்கிறது:

- இப்போது பிரித்தானிய இந்தியாவை உள்ளடக்கிய பிரதேசங்களில், இப்போது இந்திய மாநிலங்களை உருவாக்கும் பிரதேசங்கள் மற்றும் இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள இந்தியாவின் பிற பகுதிகள் மற்றும் மாநிலங்கள் மற்றும் சுதந்திர இறையாண்மை கொண்ட இந்தியாவாக அமைக்க விரும்பும் பிற பிரதேசங்கள், அவர்கள் அனைவரின் ஒன்றியமாக இருங்கள்; மற்றும்
- அதில் கூறப்பட்ட பிரதேசங்கள், அவற்றின் தற்போதைய எல்லைகளுடன் அல்லது அரசியலமைப்புச் சபையால் தீர்மானிக்கப்படும் மற்றும் அதன் பின்னர் அரசியலமைப்பின் சட்டத்தின்படி, எஞ்சிய அதிகாரங்களுடன் தன்னாட்சி அலகுகளின் அந்தஸ்தை வைத்திருக்கும் மற்றும் வைத்திருக்கும் மற்றும் அனைத்தையும் செயல்படுத்தும் அரசாங்கம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், யூனியனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அல்லது ஒதுக்கப்பட்ட அல்லது யூனியனில் உள்ளார்ந்த அல்லது மறைமுகமாக அல்லது அதன் விளைவாக ஏற்படும் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளைத் தவிர; மற்றும்

4. இறையாண்மையுள்ள சுதந்திர இந்தியாவின் அனைத்து அதிகாரமும் அதிகாரமும், அதன் அங்கங்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் உறுப்புகள் மக்களிடமிருந்து பெறப்படுகின்றன; மற்றும் 5. இதில் இந்தியாவின் அனைத்து மக்களுக்கும் நீதி, சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் உத்தரவாதம் மற்றும் பாதுகாப்பானது; வாய்ப்பு நிலை சமத்துவம், மற்றும் சட்டத்தின் முன்; சட்டம் மற்றும் பொது ஒழுக்கத்திற்கு உட்பட்டு சிந்தனை, கருத்து, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை, வழிபாடு, தொழில், சங்கம் மற்றும் செயலுக்கான சுதந்திரம்; மற்றும் 6. இதில் சிறுபான்மையினர், பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு போதுமான பாதுகாப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் 7. இதன் மூலம் குடியரசின் பிரதேசத்தின் ஒருமைப்பாடு மற்றும் நிலம், கடல் மற்றும் காற்று மீதான அதன் இறையாண்மை உரிமைகள் நீதி மற்றும் நாகரிக நாடுகளின் சட்டத்தின்படி பராமரிக்கப்படும்; மற்றும் 8. இந்த புராதன நிலம் உலகில் அதன் தகுதியான மற்றும் கௌரவமான இடத்தை அடைந்து, உலக அமைதி மற்றும் மனித குலத்தின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கு அதன் முழு மற்றும் விருப்பமான பங்களிப்பை செய்கிறது.

இந்தத் தீர்மானம் ஜனவரி 22, 1947 அன்று பேரவையால் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இது அரசியலமைப்பின் இறுதி வடிவத்தை அதன் அனைத்து அடுத்தடுத்த கட்டங்களிலும் பாதித்தது. அதன் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு தற்போதைய அரசியலமைப்பின் முகவுரையை உருவாக்குகிறது.

சுதந்திரச் சட்டத்தின் மூலம் மாற்றங்கள்

அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து விலகியிருந்த சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் படிப்படியாக அதில் இணைந்தனர். ஏப்ரல் 28, 1947 இல், ஆறு மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் 5 சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தனர்.

ஜூன் 3, 1947 இல், நாட்டின் பிரிவினைக்கான மவுண்ட்பேட்டன் திட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, பிற சமஸ்தானங்களின் பிரதிநிதிகள் சட்டமன்றத்தில் தங்கள் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். இந்திய டொமினியனில் இருந்து முஸ்லிம் லீக் உறுப்பினர்களும் சட்டசபைக்குள் நுழைந்தனர்.

1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் பின்வரும் மூன்றை உருவாக்கியது பேரவையின் நிலைப்பாட்டில் மாற்றங்கள்: 1. சட்டமன்றம்

முழு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது, அது விரும்பிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க முடியும். இந்தச் சட்டம், இந்தியா தொடர்பாக பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டத்தையும் ரத்து செய்யவோ அல்லது மாற்றியமைக்கவோ பேரவைக்கு அதிகாரம் அளித்தது.

2. சட்டமன்றம் ஒரு சட்டமன்ற அமைப்பாகவும் ஆனது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டமன்றத்திற்கு இரண்டு தனித்தனி செயல்பாடுகள் ஒதுக்கப்பட்டன, அதாவது சுதந்திர இந்தியாவுக்கான அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் மற்றும் நாட்டிற்கான சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுதல். இந்த இரண்டு பணிகளும் தனித்தனி நாட்களில் செய்யப்பட வேண்டும். இதனால், சட்டமன்றம் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் பாராளுமன்றம் (டொமினியன் சட்டமன்றம்) ஆனது. சட்டமன்றம் அரசியல் நிர்ணய சபையாக கூடிய போதெல்லாம் அது டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் அவர்களாலும், சட்டமன்ற குழுவாக கூடியபோது ஜி.வி.

மவ்லாங்கர். இந்த இரண்டு செயல்பாடுகளும் நவம்பர் 26, 1949 வரை தொடர்ந்தது, அப்போது அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி முடிந்தது.

3. முஸ்லீம் லீக் உறுப்பினர்கள் (பாகிஸ்தானில் உள்ள பகுதிகள்⁷) இந்தியாவிற்கான அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து வெளியேறினர். இதன் விளைவாக, கேபினட் மிஷன் திட்டத்தின் கீழ் முதலில் 1946 இல் நிர்ணயிக்கப்பட்ட 389 ஆக இருந்த சட்டமன்றத்தின் மொத்த பலம் 299 ஆகக் குறைந்தது. இந்திய மாகாணங்களின் பலம் (முன்னாள் பிரிட்டிஷ் மாகாணங்கள்) 296 இலிருந்து 229 ஆகவும், சமஸ்தானங்களின் பலம் 93 இலிருந்து 70 ஆகவும் குறைக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 31, 1947 இல் மாநில வாரியாக சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை, அட்டவணை 2.4 இல் காட்டப்பட்டுள்ளது. அத்தியாயம்.

நிகழ்த்தப்பட்ட பிற செயல்பாடுகள்

அரசியலமைப்பை உருவாக்குவது மற்றும் சாதாரண சட்டங்களை இயற்றுவதுடன், அரசியலமைப்பு சபை பின்வரும் செயல்பாடுகளையும் செய்தது: 1. இது காமன்வெல்த்தில் இந்தியாவின் உறுப்பினராக அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

மே 1949.

2. இது ஜூலை 22, 1947 அன்று தேசியக் கொடியை ஏற்றுக்கொண்டது.
3. இது ஜனவரி 24, 1950 அன்று தேசிய கீதத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.
4. இது ஜனவரி 24, 1950 அன்று தேசிய பாடலை ஏற்றுக்கொண்டது.
5. இது இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுத்தது ஜனவரி 24, 1950 அன்று.

மொத்தத்தில், அரசியல் நிர்ணய சபை இரண்டு ஆண்டுகள், 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்களில் 11 அமர்வுகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் சுமார் 60 நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளை ஆய்வு செய்தனர், மேலும் அரசியலமைப்பு வரைவு 114 நாட்களுக்கு பரிசீலிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான மொத்தச் செலவு ₹64 லட்சம்.

ஜனவரி 24, 1950 அன்று, அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் இறுதிக் கூட்டத்தை நடத்தியது. இருப்பினும், அது முடிவடையவில்லை, ஜனவரி 26, 1950 முதல், 1951-52ல் முதல் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு புதிய பாராளுமன்றம் உருவாகும் வரை இந்தியாவின் தற்காலிக நாடாளுமன்றமாகத் தொடர்ந்தது.

தொகுதி சட்டமன்றக் குழுக்கள்

அரசியலமைப்புச் சபையானது அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பல்வேறு பணிகளைக் கையாள்வதற்காக பல குழுக்களை நியமித்தது. இவற்றில் எட்டு பெரிய குழுக்களாகவும் மற்றவை சிறிய குழுக்களாகவும் இருந்தன. இந்த குழுக்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவற்றின் தலைவர்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

முக்கிய குழுக்கள்

1. யூனியன் அதிகாரங்கள் குழு - ஜவஹர்லால் நேரு
2. யூனியன் அரசியலமைப்பு குழு - ஜவஹர்லால் நேரு
3. மாகாண அரசியலமைப்பு குழு - சர்தார் படேல்
4. வரைவு குழு - டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர்
5. அடிப்படை உரிமைகள், சிறுபான்மையினர் மற்றும் பழங்குடியினர் மற்றும் ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிகள் பற்றிய ஆலோசனைக் குழு - சர்தார் படேல் . இந்தக் குழு பின்வரும் ஐந்து துணைக் குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது: (அ) அடிப்படை உரிமைகள் துணைக் குழு - ஜே.பி. கிருபலானி (ஆ) சிறுபான்மையினர் துணைக்குழு - எச்.சி. முகர்ஜி (இ) வடகிழக்கு எல்லைப்புற பழங்குடிப் பகுதிகள் மற்றும் அஸ்ஸாம் விலக்கப்பட்ட மற்றும் பகுதி விலக்கப்பட்ட பகுதிகள் துணைக்குழு -கோபிநாத் பர்தோலாய்
- (ஈ) விலக்கப்பட்ட மற்றும் பகுதியளவில் விலக்கப்பட்ட பகுதிகள் (அஸ்ஸாமில் உள்ளவை தவிர) துணைக்குழு - ஏவி தக்கர் (இ) வடமேற்கு எல்லைப்புற பழங்குடியினர் துணைக்குழு8a
6. நடைமுறைக் குழுவின் விதிகள் - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்
7. மாநிலக் குழு (குழு மாநிலங்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக) - ஜவஹர்லால் நேரு
8. வழிநடத்தல் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்

சிறு குழுக்கள்

1. நிதி மற்றும் பணியாளர் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்
2. நற்சான்றிதழ் குழு - ஆலடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர்
3. ஹவுஸ் கமிட்டி - பி. பட்டாபி சீதாராமையா
4. வணிகக் குழுவின் உத்தரவு - டாக்டர் கே.எம் முன்ஷி
5. தேசியக் கொடி குறித்த தற்காலிகக் குழு - டாக்டர் ராஜேந்திரன் பிரசாத்

6. அரசியலமைப்புச் சபையின் செயல்பாடுகள் மீதான குழு - ஜி.வி. மாவலங்கர்

7. உச்ச நீதிமன்றத்தின் தற்காலிகக் குழு - எஸ். வரதாச்சாரி (சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்ல)

8. தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்களுக்கான குழு - பி. பட்டாபி

சீதாராமையா 9. யூனியன் அரசியலமைப்பின் நிதி விதிகள் குறித்த நிபுணர் குழு - நளினி ரஞ்சன் சர்க்கார் (சட்டமன்ற உறுப்பினர் அல்ல)

10. மொழிவாரி மாகாண ஆணையம் - எஸ்.கே. டார் (அல்ல சட்டமன்ற உறுப்பினர்)

11. வரைவு அரசியலமைப்பை ஆய்வு செய்வதற்கான சிறப்புக் குழு - ஜவஹர்லால் நேரு 12. பிரஸ் கேலரி கமிட்டி - உஷா நாத் சென் 13. குடியுரிமை குறித்த தற்காலிகக் குழு - எஸ். வரதாச்சாரி (அல்ல

சட்டமன்ற உறுப்பினர்)

வரைவு குழு

அரசியல் நிர்ணய சபையின் அனைத்து குழுக்களிலும், மிக முக்கியமான குழு ஆகஸ்ட் 29, 1947 இல் அமைக்கப்பட்ட வரைவுக் குழுவாகும். இந்தக் குழுதான் புதிய அரசியலமைப்பின் வரைவைத் தயாரிக்கும் பணியை ஒப்படைத்தது. இது ஏழு உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள்: 1. டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் (தலைவர்)

2. என். கோபாலசுவாமி அய்யங்கார்

3. ஆலடி கிருஷ்ணசாமி ஐயர் 4.

டாக்டர். கே.எம். முன்ஷி 5. சையத்

முகமது சாதுல்லா 6. என். மாதவ ராவ்

(இவர் பதவி விலகிய பி.எல். மிட்டருக்குப் பதிலாக நியமிக்கப்பட்டார்.

உடல்நலக்குறைவுக்கு)

7. டிடி கிருஷ்ணமாச்சாரி (இவர் இறந்த டிபி கைடனுக்குப் பதிலாக நியமிக்கப்பட்டார் 1948)

வரைவுக் குழு, பல்வேறு குழுக்களின் முன்மொழிவுகளைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்திய அரசியலமைப்பின் முதல் வரைவைத் தயாரித்தது, இது பிப்ரவரி, 1948 இல் வெளியிடப்பட்டது. வரைவை விவாதித்து திருத்தங்களை முன்மொழிய இந்திய மக்களுக்கு எட்டு மாதங்கள் அவகாசம் வழங்கப்பட்டது. பொதுமக்களின் கருத்துகளின் வெளிச்சத்தில்,

விமர்சனங்கள் மற்றும் பரிந்துரைகள், வரைவுக் குழு இரண்டாவது வரைவைத் தயாரித்தது, இது அக்டோபர் 1948 இல் வெளியிடப்பட்டது.

வரைவுக் குழு தனது வரைவைத் தயாரிக்க ஆறு மாதங்களுக்கும் குறைவாகவே எடுத்துக் கொண்டது. மொத்தத்தில் அது 141 நாட்கள் மட்டுமே அமர்ந்திருந்தது.

அரசியலமைப்புச் சட்டம்

டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் நவம்பர் 4, 1948 அன்று (முதல் வாசிப்பு) சட்டமன்றத்தில் அரசியலமைப்பின் இறுதி வரைவை அறிமுகப்படுத்தினார். சட்டமன்றத்தில் ஐந்து நாட்கள் (நவம்பர் 9, 1948 வரை) பொது விவாதம் நடைபெற்றது.

இரண்டாவது வாசிப்பு (பிரிவு மூலம் உட்பிரிவு) நவம்பர் 15, 1948 இல் தொடங்கி, அக்டோபர் 17, 1949 இல் முடிவடைந்தது. இந்த கட்டத்தில், 7653 திருத்தங்கள் முன்மொழியப்பட்டன மற்றும் 2473 உண்மையில் சட்டமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டன.

வரைவின் மூன்றாவது வாசிப்பு நவம்பர் 14, 1949 இல் தொடங்கியது. டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் ஒரு பிரேரணையை முன்வைத்தார் - 'சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்'. வரைவு அரசியலமைப்பு மீதான பிரேரணை நவம்பர் 26, 1949 இல் நிறைவேற்றப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது, மேலும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஜனாதிபதியின் கையொப்பங்களைப் பெற்றது. சட்டசபையின் மொத்தமுள்ள 299 உறுப்பினர்களில், 284 பேர் மட்டுமே அன்று உண்மையில் ஆஜராகி அரசியலமைப்பில் கையெழுத்திட்டனர். அரசியலமைப்பு சபையில் இந்திய மக்கள் இந்த அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, இயற்றிய மற்றும் தங்களுக்கு வழங்கிய தேதியாக முகவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேதியும் இதுதான்.

நவம்பர் 26, 1949 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பில் ஒரு முன்னுரை, 395 கட்டுரைகள் மற்றும் 8 அட்டவணைகள் உள்ளன. முழு அரசியலமைப்பு ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட பிறகு முன்னுரை இயற்றப்பட்டது.

அப்போதைய சட்ட அமைச்சராக இருந்த டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர், சட்டசபையில் முன்னோடியாக அரசியலமைப்பு சட்டத்தை முன்வைத்தார். பேரவையின் விவாதங்களில் அவர் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தார். அவர் சட்டமன்றத்தில் தர்க்கரீதியான, வலிமையான மற்றும் வற்புறுத்தும் வாதங்களுக்கு பெயர் பெற்றவர். அவர் 'இந்திய அரசியலமைப்பின் தந்தை' என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறார். இந்த சிறந்த எழுத்தாளர், அரசியலமைப்பு நிபுணர், பட்டியல் சாதிகளின் மறுக்கமுடியாத தலைவர் மற்றும் 'இந்திய அரசியலமைப்பின் தலைமை சிற்பி' 'நவீன மனு' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

அரசியலமைப்பின் அமலாக்கம்

5, 6, 7, 8, 9, 60, 324, 366, 367, 379, 380, 388, 391 ஆகிய பிரிவுகளில் உள்ள குடியுரிமை, தேர்தல்கள், தற்காலிக நாடாளுமன்றம், தற்காலிக மற்றும் இடைநிலை விதிகள் மற்றும் குறுகிய தலைப்பு தொடர்பான அரசியலமைப்பின் சில விதிகள், 392 மற்றும் 393 நவம்பர் 26, 1949 இல் அமலுக்கு வந்தது.

அரசியலமைப்பின் மீதமுள்ள விதிகள் (பெரும்பாலான பகுதி) ஜனவரி 26, 1950 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்த நாள் அரசியலமைப்பில் 'அதன் தொடக்க தேதி' என்று குறிப்பிடப்பட்டு, குடியரசு தினமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் காரணமாக ஜனவரி 26 குறிப்பாக 'தொடக்கத் தேதி' எனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. 1930 ஆம் ஆண்டு இதே நாளில்தான் INC இன் லாகூர் அமர்வின் (டிசம்பர் 1929) தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து பூர்ண ஸ்வராஜ் தினம் கொண்டாடப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்துடன், 1947 இன் இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், பிந்தைய சட்டத்தை திருத்திய அல்லது துணைபுரியும் அனைத்து சட்டங்களும் ரத்து செய்யப்பட்டன. இருப்பினும் தனியுரிமைக் கவுன்சில் அதிகார வரம்பு ஒழிப்புச் சட்டம் (1949) தொடரப்பட்டது.

காங்கிரஸின் நிபுணர்கள் குழு

அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே, ஜூலை 8, 1946 அன்று, காங்கிரஸ் கட்சி (இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்) அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான பொருட்களை தயாரிக்கும் நோக்கத்திற்காக ஒரு நிபுணர் குழுவை நியமித்தது. இந்தக் குழு பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது^{8b} : 1. ஜவஹர்லால் நேரு (தலைவர்)

2. எம். ஆசப் அலி

3. கே.எம். முன்ஷி

4. என். கோபாலசாமி அய்யங்கார் 5.

கே.டி. ஷா 6. டி.ஆர். காட்கில் 7.

ஹுமாயுன் கபீர் 8. கே. சந்தானம்

பின்னர் தலைவர் முன்மொழிவின்

பேரில் கிருஷ்ண கிருபலானியை

இணைத்துக்கொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது. குழுவின் உறுப்பினர் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பாளராக.

குழு இரண்டு அமர்வுகளைக் கொண்டிருந்தது, முதலாவது ஜூலை 20 முதல் 22, 1946 வரை புது தில்லியிலும், இரண்டாவது ஆகஸ்ட் 15 முதல் 17, 1946 வரை பம்பாயிலும் நடைபெற்றது.

அதன் உறுப்பினர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட பல குறிப்புகளைத் தவிர, குழுவானது அரசியலமைப்புச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய நடைமுறை, பல்வேறு குழுக்களை நியமிப்பது பற்றிய கேள்வி மற்றும் அரசியலமைப்பின் நோக்கங்கள் குறித்த தீர்மானத்தின் வரைவு ஆகியவற்றை முதலில் விவாதித்தது. அரசியல் நிர்ணய சபையின் அமர்வு 8c .

அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதில் இந்தக் குழு ஆற்றிய பங்கைப் பற்றி, பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு நிபுணரான கிரான்வில் ஆஸ்டின் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “காங்கிரஸ் நிபுணர்கள் குழுதான் இந்தியாவை அவரது தற்போதைய அரசியலமைப்பின் பாதையில் அமைத்தது. கேபினட் மிஷன் திட்டத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் பணிபுரியும் குழு உறுப்பினர்கள், தன்னாட்சிப் பகுதிகள், மாகாண அரசுகள் மற்றும் மையத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் சமஸ்தானங்கள் மற்றும் திருத்தும் அதிகாரம் போன்ற பிரச்சினைகள் குறித்து பொதுவான பரிந்துரைகளை வழங்கினர். அவர்கள் ஒரு தீர்மானத்தை வரைந்தனர், இது குறிக்கோள்கள் தீர்மானத்தை ஒத்திருக்கிறது”.^{8d}

அரசியலமைப்புச் சபையின் விமர்சனம்

அரசியல் நிர்ணய சபையை விமர்சகர்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக விமர்சித்துள்ளனர். இவை பின்வருமாறு:

1. பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு அல்ல: அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு அல்ல என்று விமர்சகர்கள் வாதிட்டனர், ஏனெனில் அதன் உறுப்பினர்கள் உலகளாவிய வயது வந்தோர் உரிமையின் அடிப்படையில் இந்திய மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை.
2. ஒரு இறையாண்மை அமைப்பு அல்ல: பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் முன்மொழிவுகளால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சபை இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு அல்ல என்று விமர்சகர்கள் நிலைநிறுத்தினார்கள். மேலும், ஆங்கிலேய அரசின் அனுமதியுடன் பேரவை அமர்வுகளை நடத்தியதாக அவர்கள் தெரிவித்தனர்.
3. நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வது: விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அரசியலமைப்பை உருவாக்குவதற்கு அரசியலமைப்பு சபை தேவையற்ற நீண்ட காலம் எடுத்தது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் தங்கள் வேலையை முடிக்க நான்கு மாதங்கள் மட்டுமே எடுத்ததாக அவர்கள் கூறினர். இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான நஜ்ருதீன் அகமது, வரைவுக் குழுவுக்கு தனது அவமதிப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் புதிய பெயரை சூட்டினார். அவர் அதை "டிரிஃப்டிங் கமிட்டி" என்று அழைத்தார்.
4. காங்கிரஸ் மேலாதிக்கம்: அரசியல் நிர்ணய சபை காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதாக விமர்சகர்கள் குற்றம் சாட்டினர். ஒரு அமெரிக்க அரசியலமைப்பு நிபுணர் கிரான்வில் ஆஸ்டின் குறிப்பிட்டார்: 'அரசியல் நிர்ணய சபை என்பது அடிப்படையில் ஒரு கட்சி நாட்டில் ஒரு கட்சி அமைப்பாக இருந்தது. சட்டமன்றம் காங்கிரஸாகவும், காங்கிரஸ் இந்தியாவாகவும் இருந்தது'⁹.
5. வழக்கறிஞர்-அரசியல்வாதி ஆதிக்கம்: அரசியல் நிர்ணய சபை வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் அரசியல்வாதிகளால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது என்பது விமர்சகர்களால் பராமரிக்கப்படுகிறது. சமூகத்தின் மற்ற பிரிவினருக்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்று அவர்கள் சுட்டிக்காட்டினர். இதுவே, அரசியலமைப்பின் பருமனான மற்றும் சிக்கலான மொழிக்கு முக்கிய காரணம்.
6. இந்துக்களின் ஆதிக்கம்: சில விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அரசியல் நிர்ணய சபை ஒரு இந்து மேலாதிக்க அமைப்பாக இருந்தது. லார்ட் விஸ்கவுண்ட் சைமன் இதை 'இந்துக்களின் உடல்' என்று அழைத்தார். இதேபோல்,

வின்ஸ்டன் சர்ச்சில், அரசியலமைப்புச் சபை 'இந்தியாவில் ஒரே ஒரு பெரிய சமூகத்தை
மட்டுமே' பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது என்று கருத்து தெரிவித்தார்.

முக்கியமான உண்மைகள்

1. யானையின் சின்னமாக (முத்திரை) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது அரசியலமைப்பு சபை.
2. சர் பிஎன் ராவ் அரசியல் நிர்ணய சபையின் அரசியலமைப்பு ஆலோசகராக (சட்ட ஆலோசகர்) நியமிக்கப்பட்டார்.
3. எச்.வி.ஆர் ஐயங்கார் தொகுதி செயலாளராக இருந்தார் சட்டசபை.
4. எஸ்.என்.முகர்ஜி அரசியல் நிர்ணய சபையில் அரசியலமைப்பின் தலைமை வரைவாளராக இருந்தார்.
5. பிரேம் பிஹாரி நேரன் ரைசாதா இந்திய அரசியலமைப்பின் எழுத்தாளராக இருந்தார். அசல் அரசியலமைப்பு அவர் கையால் எழுதப்பட்ட சாய்வு பாணியில் எழுதப்பட்டது.
6. அசல் பதிப்பு நந்த் லால் போஸ் மற்றும் பியோஹர் ராம்மனோகர் சின்ஹா உள்ளிட்ட சாந்திநிகேதனைச் சேர்ந்த கலைஞர்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டது.
7. பியோஹர் ராம்மனோகர் சின்ஹா, பிரேம் பிஹாரி நேரன் ரைசாடாவால் எழுதப்பட்ட அசல் முகவுரையை ஒளிரச் செய்து, அழகுபடுத்தினார் மற்றும் அலங்கரித்தார்.
8. அசல் அரசியலமைப்பின் இந்தி பதிப்பின் கையெழுத்து வசந்த கிருஷ்ன் வைத்யாவால் செய்யப்பட்டது மற்றும் நந்த் லால் போஸால் நேர்த்தியாக அலங்கரிக்கப்பட்டு ஒளிரச் செய்யப்பட்டது.

அரசியலமைப்பின் இந்தி உரை

முதலில், இந்திய அரசியலமைப்பு இந்தி மொழியில் அரசியலமைப்பின் அதிகாரப்பூர்வ உரையைப் பொறுத்தவரை எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. பின்னர், 1987f இன் 58வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இது தொடர்பான ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்தத் திருத்தம் அரசியலமைப்பின் கடைசிப் பகுதியில் அதாவது பகுதி XXII8g இல் ஒரு புதிய சட்டப்பிரிவு 394-A சேர்க்கப்பட்டது. இந்த கட்டுரையில் பின்வரும் விதிகள் உள்ளன:

1. ஜனாதிபதி தனது கீழ் வெளியிட வேண்டும்

அதிகாரம்:

(i) இந்தி மொழியில் அரசியலமைப்பின் மொழிபெயர்ப்பு. இந்தியில் உள்ள மத்திய சட்டங்களின் அதிகாரபூர்வமான நூல்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மொழி, நடை மற்றும் கலைச்சொற்களுக்கு இணங்க தேவையான மாற்றங்களை இதில் செய்யலாம். அப்படி வெளியிடுவதற்கு முன் செய்யப்பட்ட அனைத்து அரசியல் சட்டத் திருத்தங்களும் அதில் இணைக்கப்பட வேண்டும். (ii) ஒவ்வொரு திருத்தத்தின் இந்தியிலும் மொழிபெயர்ப்பு

ஆங்கிலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு.

- அரசியலமைப்பின் மொழியாக்கம் மற்றும் அதன் ஒவ்வொரு திருத்தமும் வெளியிடப்படும் ஆங்கிலத்தில் உள்ள மூல உரையின் அதே பொருளைக் கொண்டதாகக் கருதப்படும். இந்த விவகாரத்தில் ஏதேனும் சிரமம் ஏற்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் இந்தி உரையை உரிய முறையில் திருத்தம் செய்ய வேண்டும்.
- அரசியலமைப்பின் மொழியாக்கம் மற்றும் வெளியிடப்பட்ட ஒவ்வொரு திருத்தமும், அனைத்து நோக்கங்களுக்காகவும், இந்தியில் அதன் அதிகாரப்பூர்வ உரையாகக் கருதப்படும்.

அட்டவணை 2.1 இந்திய அரசியலமைப்பு சபையில் இட ஒதுக்கீடு (1946)

Sl.No. பகுதிகள்	இருக்கைகள்
1. பிரிட்டிஷ் இந்திய மாகாணங்கள் (11)	292
2. சமஸ்தானங்கள் (இந்திய நாடுகள்)	93
3. தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்கள் (4)	4
மொத்தம்	389

அட்டவணை 2.2 அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான தேர்தல் முடிவுகள்
(ஜூலை-ஆகஸ்ட் 1946)

Sl.No. கட்சியின் பெயர்	இருக்கைகள்
1. காங்கிரஸ் 2.	208
முஸ்லிம் லீக் 3.	73
யூனியனிஸ்ட் கட்சி	1
4. யூனியனிஸ்ட் முஸ்லிம்கள்	1
5. யூனியனிஸ்ட் பட்டியல் சாதியினர்	1
6. கிரிஷாக் - பிரஜா கட்சி	1
7. பட்டியல் சாதிகள் கூட்டமைப்பு	1
8. சீக்கியர்கள் (காங்கிரஸ் அல்லாதவர்கள்)	1
9. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 10.	1
சுயேச்சைகள்	8
மொத்தம்	296

அட்டவணை 2.3 தொகுதியில் சமூக வாரியான பிரதிநிதித்துவம்
சட்டசபை (1946)

Sl.No. சமூக	வலிமை
1. இந்துக்கள்	163
2. முஸ்லிம்கள்	80
3. பட்டியல் சாதியினர்	31
4. இந்திய கிறிஸ்தவர்கள்	6
5. பின்தங்கிய பழங்குடியினர்	6
6. சீக்கியர்கள்	4
7. ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள்	3
8. பார்சிகள்	3
மொத்தம்	296

அட்டவணை 2.4 அரசியலமைப்புச் சபையின் மாநில வாரியான உறுப்பினர்
டிசம்பர் 31, 1947 இல் இந்தியா

Sl.No. பெயர்	உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை
ஏ. மாகாணங்கள் (இந்திய மாகாணங்கள்)-229	
1. மெட்ராஸ்	49
2. பம்பாய்	21
3. மேற்கு வங்காளம்	19
4. ஐக்கிய மாகாணங்கள்	55
5. கிழக்கு பஞ்சாப்	12
6. பீகார்	36
7. சிபி மற்றும் பெரார்	17
8. அசாம்	8
9. ஒரிசா	9
10. டெல்லி	1
11. அஜ்மீர்-மேர்வாரா கூர்க்	1
12. B. இந்திய	1
மாநிலங்கள் (இளவரசர் மாநிலங்கள்)-70	
1. ஆழ்வார்	1
2. பரோடா	3
3. போபால்	1
4. பிகானேர்	1
5. கொச்சின்	1
6. குவாலியர்	4
7. இந்தூர்	1
8. ஜெய்ப்பூர்	3
9. ஜோத்பூர்	2
10. கோலாப்பூர்	1
11. கோட்டா	1
12. மயூர்பஞ்ச்	1

13. மைசூர்	7
14. பாட்டியாலா	2
15. ரேவா	2
16. திருவிதாங்கூர்	6
17. உதய்பூர்	2
18. சிக்கிம் மற்றும் கூச் பெஹார் குழு	1
19. திரிபுரா, மணிப்பூர் மற்றும் காசி மாநிலங்கள் குழு	1
20. UP மாநிலங்கள் குழு	1
21. கிழக்கு ராஜ்புதானா மாநிலங்கள் குழு	3
22. மத்திய இந்திய மாநிலங்கள் குழு (புந்தேல்கண்ட் மற்றும் மால்வா உட்பட)	3
23. மேற்கு இந்திய மாநிலங்கள் குழு	4
24. குஜராத் மாநிலங்கள் குழு	2
25. டெக்கான் மற்றும் மெட்ராஸ் ஸ்டேட்ஸ் குரூப்	2
26. பஞ்சாப் மாநிலங்கள் குழு	3
27. கிழக்கு மாநிலங்கள் குழு I	4
28. கிழக்கு மாநிலங்கள் குழு II	3
29. எஞ்சிய மாநிலங்கள் குழு	4
மொத்தம்	299

அட்டவணை 2.5 அரசியல் நிர்ணய சபையின் அமர்வுகள் ஒரு பார்வையில்

அமர்வுகள்	காலம்
முதல் அமர்வு	டிசம்பர் 9-23, 1946
இரண்டாவது அமர்வு	ஜனவரி 20-25, 1947
மூன்றாவது அமர்வு	ஏப்ரல் 28-மே 2, 1947
நான்காவது அமர்வு	ஜூலை 14-31, 1947
ஐந்தாவது அமர்வு	ஆகஸ்ட் 14-30, 1947
ஆறாவது அமர்வு	ஜனவரி 27, 1948

ஏழாவது அமர்வு நவம்பர் 4, 1948-ஜனவரி 8, 1949	
எட்டாவது அமர்வு மே 16-ஜூன் 16, 1949	
ஒன்பதாவது அமர்வு	ஜூலை 30-செப்டம்பர் 18, 1949
பத்தாவது அமர்வு அக்டோபர் 6-17, 1949	
பதினொன்றாவது அமர்வு	நவம்பர் 14-26, 1949

குறிப்பு: 1950 ஜனவரி 24 அன்று சட்டசபை மீண்டும் கூடியது உறுப்பினர்கள் தங்கள் கையொப்பங்களை அரசியலமைப்பில் சேர்த்தனர் இந்தியா.

அட்டவணை 2.6 மற்ற அரசியலமைப்புகளை உருவாக்கியவர்களால் எடுக்கப்பட்ட நேரம்8h

Sl.	நாட்டின் எண் இல்லை.	எண் கட்டுரைகள்	எடுக்கப்பட்ட வேலை கால நேரம்	
1	அமெரிக்கா	7	மே 25, 1787 முதல் செப்டம்பர் 17, 1787	4 க்கும் குறைவானது மாதங்கள்
2	கனடா	147	அக்டோபர் 10, 1864 முதல் மார்ச் 1867	சுமார் 2 ஆண்டுகள் மற்றும் 6 மாதங்கள்
3	ஆஸ்திரேலியா	128	மார்ச் 1891 முதல் ஜூலை வரை 9, 1900	சுமார் 9 ஆண்டுகள்
4	தெற்கு ஆப்பிரிக்கா	153	அக்டோபர் 1908 முதல் செப்டம்பர் 20, 1909	1 வருடம்

அட்டவணை 2.7 குறுகிய தலைப்பு, தொடக்கம், இந்தி தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில் உரை மற்றும் ரத்து

கட்டுரை எண்.	பொருள் பொருள்
393	குறுகிய தலைப்பு
394	ஆரம்பம்
394A	இந்தி மொழியில் அதிகாரப்பூர்வ உரை
395	ரத்து செய்கிறது

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவை பணி (லார்ட் பெதிக் லாரன்ஸ், சர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸ் மற்றும் ஏ.வி. அலெக்சாண்டர்) மார்ச் 24, 1946 இல் இந்தியா வந்தார். கேபினட் மிஷன் அதன் திட்டத்தை மே 16, 1946 அன்று வெளியிட்டது.
2. இதில் மெட்ராஸ், பம்பாய், உ.பி., பீகார், மத்திய மாகாணங்கள், ஒரிசா, பஞ்சாப், NWFP, சிந்து, வங்காளம் மற்றும் அசாம் ஆகியவை அடங்கும்.
3. இதில் டெல்லி, அஜ்மீர்-மேர்வாரா, கூர்க் மற்றும் பிரிட்டிஷ் பலுசிஸ்தான் ஆகியவை அடங்கும்.
4. 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் வரி, சொத்து மற்றும் கல்வியின் அடிப்படையில் வரையறுக்கப்பட்ட உரிமையை வழங்கியது.
5. பரோடா, பிகானர், ஜெய்ப்பூர், பாட்டியாலா, ரேவா மற்றும் உதய்பூர் ஆகியவை இதில் அடங்கும்.
6. முதன்முறையாக, அரசியலமைப்புச் சபை நவம்பர் 17, 1947 அன்று டொமினியன் சட்டமன்றமாக கூடி அதன் சபாநாயகராக ஜி.வி.மவ்லாங்கரைத் தேர்ந்தெடுத்தது.
7. இவை மேற்கு பஞ்சாப், கிழக்கு வங்காளம், NWFP, சிந்து, பலுசிஸ்தான் மற்றும் அஸ்ஸாமின் சில்ஹெட் மாவட்டம். பாகிஸ்தானுக்கென தனி அரசியல் நிர்ணய சபை அமைக்கப்பட்டது.
8. தற்காலிக பாராளுமன்றம் ஏப்ரல் 17, 1952 இல் நிறுத்தப்பட்டது. முதல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாராளுமன்றம் இரு அவைகளுடன் மே 1952 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
- 8a. ஜூன் 3, 1947 இல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அறிக்கையின் அரசியல் விளைவுகளில் ஒன்று, ஒரு வாக்கெடுப்பைத் தொடர்ந்து, வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணமும் பலுசிஸ்தானும் பாகிஸ்தானின் ஆதிக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறியது, இதன் விளைவாக இந்த பிராந்தியத்தில் உள்ள பழங்குடிப் பகுதிகள் அந்த ஆதிக்கத்தின் கவலையாக மாறியது. எனவே வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் மற்றும் பலுசிஸ்தானில் உள்ள பழங்குடியினர் பகுதிகளுக்கான துணைக்குழு இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையின் சார்பாக செயல்பட அழைக்கப்படவில்லை. (பி. சிவா ராவ், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம்: ஆவணங்களைத் தேர்ந்தெடு, தொகுதி III, பி.681.)

இந்த துணைக் குழுவின் உறுப்பினர்கள்: கான் அப்துல் கபார் கான், கான் அப்துல் சமத் கான் மற்றும்

மெஹர் சந்த் கண்ணா. தலைவர் பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்கவில்லை.
8b. பி. சிவராஜ், தி ஃப்ரேமிங் ஆஃப் இந்தியா'ஸ் கான்ஸ்டிடியூஷன்,
செலக்ட் டாகுமெண்ட்ஸ், வால்யூம் 1, ப.326. 8c. ஐபிட். 8டி. கிரான்வில்
ஆஸ்டின், இந்திய அரசியலமைப்பு - கார்னர்ஸ்டோன் ஆஃப் எ நேஷன்,
ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பக். 32-33. 8e. இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில்
அட்டவணை 2.6 ஐப் பார்க்கவும் . 8f. 1987 ஆம் ஆண்டின் 56 வது
அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா, பாராளுமன்றத்தின் இரு
அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு,
இறுதியாக 1987 இன் 58 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டமாக
வெளிப்பட்டது.

8 கிராம் பகுதி XXII 'குறுகிய தலைப்பு, துவக்கம், இந்தியில்

அதிகாரபூர்வமான உரை மற்றும் ரத்து' எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது.
முதலில், இந்த பகுதி மூன்று கட்டுரைகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது
- பிரிவு 393 (குறுகிய தலைப்பு), உறுப்புரை 394 (தொடக்கம்) மற்றும்
பிரிவு 395 (ரத்துகள்).

8h ஜே.ஆர்.சிவாசு , இந்திய அரசு மற்றும் அரசியலின் இயக்கவியல்,
ஸ்டெர்லிங் பப்ளிஷர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், இரண்டாம் பதிப்பு, 1990,
ப.10.

9. கிரான்வில் ஆஸ்டின், இந்திய அரசியலமைப்பு-கார்னர்ஸ்டோன்
ஒரு தேசம், ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பி. 8.

3 அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பு அதன் உள்ளடக்கம் மற்றும் உணர்வில் தனித்துவமானது. உலகின் ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பிலிருந்தும் கடன் வாங்கப்பட்டாலும், இந்திய அரசியலமைப்பு பல முக்கிய அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது

இது மற்ற நாடுகளின் அரசியலமைப்பிலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது.

பல திருத்தங்கள், குறிப்பாக 7வது, 42வது, 44வது, 73வது, 74வது, 97வது மற்றும் 101வது திருத்தங்களின் காரணமாக, அரசியலமைப்பின் பல அசல் அம்சங்கள் (1949 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது) கணிசமான மாற்றத்திற்கு உட்பட்டுள்ளன என்பதை ஆரம்பத்தில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில், 42 வது திருத்தச் சட்டம் (1976) அரசியலமைப்பின் பல்வேறு பகுதிகளில் செய்யப்பட்ட முக்கியமான மற்றும் பெரிய அளவிலான மாற்றங்களால் 'மினி-அரசியலமைப்பு' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், கேசவானந்த பாரதி வழக்கு¹ (1973), 368 வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரம் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பை' மாற்ற முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

இன்றைய அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. மிக நீண்ட எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு

அரசியலமைப்புகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பு போன்று எழுதப்பட்டவை அல்லது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு போன்று எழுதப்படாதவை என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்திய அரசியலமைப்பு உலகின் அனைத்து எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்புகளிலும் மிக நீளமானது. இது மிகவும் விரிவான, விரிவான மற்றும் விரிவான ஆவணமாகும்.

முதலில் (1949), அரசியலமைப்பில் ஒரு முன்னுரை, 395 கட்டுரைகள் (22 பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது) மற்றும் 8 அட்டவணைகள் இருந்தன. தற்போது (2019), இது ஒரு முன்னுரை, சுமார் 470 கட்டுரைகள் (25 பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது) மற்றும் 12 அட்டவணைகள் 2 ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது . 1951 முதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு திருத்தங்கள் சுமார் 20 கட்டுரைகள் மற்றும் ஒரு பகுதி (VII) நீக்கப்பட்டு, சுமார் 95 கட்டுரைகள், நான்கு பகுதிகள் (IVA, IXA, IXB மற்றும் XIVA) மற்றும் நான்கு அட்டவணைகள் (9, 10, 11 மற்றும் 12) சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. உலகில் வேறு எந்த அரசியலமைப்பிலும் இவ்வளவு சட்டங்கள் மற்றும் அட்டவணைகள் இல்லை .

நமது யானையின் அளவுக்கு நான்கு காரணிகள் பங்களித்துள்ளன அரசியலமைப்பு. அவை: (அ)

புவியியல் காரணிகள், அதாவது, நாட்டின் பரந்த தன்மை மற்றும் அதன்

பன்முகத்தன்மை. (ஆ) வரலாற்று காரணிகள், எ.கா., அரசாங்கத்தின் செல்வாக்கு

இந்தியா சட்டம் 1935, இது பருமனானது. (ச)

மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டிற்கும் ஒரே அரசியலமைப்பு 4 . (ஈ)

அரசியல் நிர்ணய சபையில் சட்ட வல்லுனர்களின் ஆதிக்கம்.

அரசியலமைப்பு நிர்வாகத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மட்டுமல்ல, விரிவான நிர்வாக விதிகளையும் கொண்டுள்ளது. மேலும், மற்ற நவீன ஜனநாயக நாடுகளில் சாதாரண சட்டங்கள் அல்லது நிறுவப்பட்ட அரசியல் மரபுகளுக்கு விடப்பட்ட விஷயங்கள் இந்தியாவில் அரசியலமைப்பு ஆவணத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

2. பல்வேறு ஆதாரங்களில் இருந்து வரையப்பட்டது

இந்திய அரசியலமைப்பு அதன் பெரும்பாலான விதிகளை பல்வேறு நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளிலிருந்தும், 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசு சட்டம் 5 ல் இருந்தும் கடன்

வாங்கியுள்ளது. டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது என்று பெருமையுடன் பாராட்டினார்.

'உலகின் அறியப்பட்ட அனைத்து அரசியலமைப்புகளையும் சூறையாடுதல் 6 '.

அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்புப் பகுதியானது, 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்திலிருந்து பெருமளவில் பெறப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் தத்துவப் பகுதி (அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்) அமெரிக்க மற்றும் ஐரிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து உத்வேகம் பெற்றது. , முறையே. அரசியலமைப்பின் அரசியல் பகுதி (அமைச்சரவை அரசாங்கத்தின் கொள்கை மற்றும் நிறைவேற்று மற்றும் நிர்வாகத்திற்கு இடையிலான உறவுகள்

சட்டமன்றம்) பெரும்பாலும் பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து பெறப்பட்டது7

அரசியலமைப்பின் மற்ற விதிகள் கனடா, ஆஸ்திரேலியா, ஜெர்மனி, யுஎஸ்எஸ்ஆர் (இப்போது ரஷ்யா), பிரான்ஸ், தென்னாப்பிரிக்கா, ஜப்பான் மற்றும் பலவற்றின் அரசியலமைப்புகளிலிருந்து பெறப்பட்டுள்ளன .

அரசியலமைப்பின் மிக ஆழமான செல்வாக்கு மற்றும் பொருள் ஆதாரம் இந்திய அரசு சட்டம், 1935 ஆகும். கூட்டாட்சித் திட்டம், நீதித்துறை, ஆளுநர்கள், அவசரகால அதிகாரங்கள், பொது சேவை ஆணையங்கள் மற்றும் பெரும்பாலான நிர்வாக விவரங்கள் இந்தச் சட்டத்தில் இருந்து பெறப்படுகின்றன. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பாதிக்கும் மேற்பட்ட விதிகள் 1935 ஆம் ஆண்டின் சட்டத்திற்கு ஒத்ததாக அல்லது நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் கொண்டுள்ளன .

3. விறைப்பு மற்றும் நெகிழ்வுத்தன்மையின் கலவை

அரசியலமைப்புகள் கடினமான மற்றும் நெகிழ்வானவை என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒரு திடமான அரசியலமைப்பு என்பது அதன் திருத்தத்திற்கு ஒரு சிறப்பு நடைமுறை தேவைப்படுகிறது, எடுத்துக்காட்டாக, அமெரிக்க அரசியலமைப்பு. ஒரு நெகிழ்வான அரசியலமைப்பு, மறுபுறம், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பைப் போலவே சாதாரண சட்டங்களை உருவாக்குவதைப் போலவே திருத்தப்படலாம்.

இந்திய அரசியலமைப்பு இறுக்கமானதாகவோ அல்லது நெகிழ்வானதாகவோ இல்லை, ஆனால் இரண்டின் தொகுப்பு. பிரிவு 368 இரண்டு வகையான திருத்தங்களை வழங்குகிறது:

(அ) சில விதிகள் பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மையால், அதாவது மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களால் திருத்தப்படலாம்.

ஒவ்வொரு சபையும் வாக்களிக்கின்றன, மேலும் ஒவ்வொரு சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை. (ஆ) வேறு சில விதிகள் பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புப் பெரும்பான்மையாலும், மொத்த மாநிலங்களில் பாதியளவு ஒப்புதலுடனும் திருத்தப்படலாம்.

அதே சமயம், அரசியலமைப்பின் சில விதிகளை, சாதாரண சட்டமியற்றும் செயல்முறையின் முறையில் பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்த முடியும். இந்த திருத்தங்கள் பிரிவு 368 இன் கீழ் வரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4. ஒருமைப்பாட்டு சார்புடன் கூடிய கூட்டாட்சி அமைப்பு

இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கத்தை நிறுவுகிறது. இரண்டு அரசாங்கங்கள், அதிகாரப் பகிர்வு, எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு, அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம், அரசியலமைப்பின் கடினத்தன்மை, சுதந்திரமான நீதித்துறை மற்றும் இருசபை போன்ற ஒரு கூட்டமைப்பின் அனைத்து வழக்கமான அம்சங்களையும் கொண்டுள்ளது.

இருப்பினும், இந்திய அரசியலமைப்பு பல ஒற்றையாட்சி அல்லது கூட்டாட்சி அல்லாத அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது, அதாவது வலுவான மையம், ஒற்றை அரசியலமைப்பு, ஒற்றைக் குடியரிமை, அரசியலமைப்பின் நெகிழ்வுத்தன்மை, ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை, மையத்தால் மாநில ஆளுநர் நியமனம், அகில இந்திய சேவைகள் , அவசரகால விதிகள் மற்றும் பல.

மேலும், 'கூட்டமைப்பு' என்ற சொல் அரசியலமைப்பில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மறுபுறம், பிரிவு 1, இந்தியாவை 'மாநிலங்களின் ஒன்றியம்' என்று விவரிக்கிறது, இது இரண்டு விஷயங்களைக் குறிக்கிறது: ஒன்று, இந்திய கூட்டமைப்பு என்பது மாநிலங்களின் ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக இல்லை; மற்றும் இரண்டு, கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரிவதற்கு எந்த மாநிலத்திற்கும் உரிமை இல்லை.

எனவே, இந்திய அரசியலமைப்பு 'வடிவத்தில் கூட்டாட்சி, ஆனால், ஆவியில் ஒற்றையாட்சி', 'அரை கூட்டாட்சி' என்று பலவிதமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. வீயர், மோரிஸ் ஜோன்ஸின் 'பேரமைப்பு கூட்டாட்சி', கிரான்வில் ஆஸ்டினின் 'கூட்டுறவு கூட்டாட்சி', ஐவர் ஜென்னிங்ஸின் 'கூட்டமைப்புடன் மையப்படுத்துதல் போக்கு' மற்றும் பல.

5. அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற வடிவம்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையைக் காட்டிலும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளது. பாராளுமன்ற அமைப்பு அடிப்படையிலானது

சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறுப்புகளுக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு கொள்கை, ஜனாதிபதி முறையானது இரு உறுப்புகளுக்கும் இடையே அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது.

பாராளுமன்ற அமைப்பு 'வெஸ்ட்மின்ஸ்டர்' 10 மாதிரி அரசாங்கம், பொறுப்பு அரசாங்கம் மற்றும் அமைச்சரவை அரசாங்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. அரசியலமைப்புச் சட்டம், மத்திய அரசில் மட்டுமல்ல, மாநிலங்களிலும் நாடாளுமன்ற அமைப்பை நிறுவுகிறது.

இந்தியாவில் பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்: (அ) பெயரளவு மற்றும் உண்மையான நிர்வாகிகள் இருப்பது; (ஆ) பெரும்பான்மைக் கட்சி ஆட்சி, (இ) சட்டமன்றத்தில் நிர்வாகத்தின் கூட்டுப் பொறுப்பு, (ஈ) சட்டமன்றத்தில் அமைச்சர்களின் உறுப்பினர், (இ) பிரதமர் அல்லது முதலமைச்சரின் தலைமை, (எஃப்) கீழ்நிலை ஆட்சியைக் கலைத்தல் ஹவுஸ் (லோக்சபா அல்லது சட்டசபை).

இந்திய நாடாளுமன்ற அமைப்பு பெரும்பாலும் பிரிட்டிஷ் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், இரண்டிற்கும் இடையே சில அடிப்படை வேறுபாடுகள் உள்ளன. உதாரணமாக, இந்திய நாடாளுமன்றம் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தைப் போல இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு அல்ல. மேலும், இந்திய அரசுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் (குடியரசு) உள்ளது, அதே சமயம் பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு பரம்பரைத் தலைவர் (மன்னராட்சி) உள்ளது.

இந்தியா அல்லது பிரிட்டன் என ஒரு நாடாளுமன்ற அமைப்பில், பிரதமரின் பங்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும், முக்கியமானதாகவும் மாறியுள்ளது, அரசியல் விஞ்ஞானிகள் அதை 'பிரதம மந்திரி அரசாங்கம்' என்று அழைக்க விரும்புகிறார்கள்.

6. பாராளுமன்ற இறையாண்மை மற்றும் நீதித்துறை மேலாதிக்கத்தின் தொகுப்பு பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை கோட்பாடு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்துடன் தொடர்புடையது, அதே நேரத்தில் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை மேலாதிக்கத்தின் கொள்கை.

இந்திய நாடாளுமன்ற அமைப்பு பிரிட்டிஷ் அமைப்பிலிருந்து வேறுபட்டது போல, இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம் அமெரிக்காவில் உள்ளதை விட குறுகியதாக உள்ளது. ஏனென்றால், இந்திய அரசியலமைப்பில் (பிரிவு 21) உள்ள 'சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை'க்கு எதிராக 'சட்டத்தின் சரியான செயல்முறை' அமெரிக்க அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது.

எனவே, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் ஆங்கிலேய நாடாளுமன்றக் கொள்கைக்கு இடையே சரியான ஒருங்கிணைப்பை விரும்புகின்றனர்

இறையாண்மை மற்றும் நீதித்துறை மேலாதிக்கத்தின் அமெரிக்கக் கொள்கை. உச்ச நீதிமன்றம், ஒருபுறம், நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தின் மூலம் நாடாளுமன்றச் சட்டங்களை அரசியலமைப்புக்கு முரணானது என அறிவிக்க முடியும். மறுபுறம், பாராளுமன்றம் அதன் அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பின் பெரும்பகுதியை திருத்த முடியும்.

7. ஒருங்கிணைந்த மற்றும் சுதந்திரமான நீதித்துறை இந்திய

அரசியலமைப்பு ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட மற்றும் சுதந்திரமான நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவுகிறது.

நாட்டின் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பில் உச்ச நீதிமன்றம் முதன்மையானது. அதன் கீழே, மாநில அளவில் உயர் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. உயர் நீதிமன்றத்தின் கீழ், துணை நீதிமன்றங்களின் படிநிலை உள்ளது, அதாவது மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பிற கீழ் நீதிமன்றங்கள். இந்த ஒற்றை நீதிமன்ற அமைப்பு, மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் செயல்படுத்துகிறது, அமெரிக்காவில் போலல்லாமல், கூட்டாட்சி சட்டங்கள் கூட்டாட்சி நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன மற்றும் மாநில சட்டங்கள் மாநில நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு கூட்டாட்சி நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு உச்ச நீதிமன்றம், குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கான உத்தரவாதம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர். எனவே, அரசியலமைப்பு அதன் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்த பல்வேறு விதிகளை செய்துள்ளது - நீதிபதிகளின் பதவிக்காலத்தின் பாதுகாப்பு, நீதிபதிகளுக்கான நிலையான சேவை நிலைமைகள், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அனைத்து செலவுகள் இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறது, நீதிபதிகளின் நடத்தை மீதான விவாதத்திற்கு தடை சட்டமன்றங்களில், ஓய்வுக்குப் பிறகு நடைமுறைக்கு தடை, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அவமதிப்புக்காக தண்டிக்கும் அதிகாரம், நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையை பிரித்தல் மற்றும் பல.

8. இந்திய அரசியலமைப்பின்

அடிப்படை உரிமைகள் பகுதி III அனைத்து குடிமக்களுக்கும் 611 அடிப்படை உரிமைகளை உத்தரவாதம் செய்கிறது: (அ) சமத்துவத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 14-18); (ஆ) சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 19-22); (இ) சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (கட்டுரைகள் 23-24); (ஈ) மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 25-28); (இ) கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (கட்டுரைகள் 29-30); மற்றும் (எஃப்) அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை (பிரிவு 32).

அடிப்படை உரிமைகள் என்பது அரசியல் ஜனநாயகம் என்ற கருத்தை ஊக்குவிப்பதற்காகவே. அவை சட்டமன்றத்தின் நிறைவேற்று மற்றும் தன்னிச்சையான சட்டங்களின் கொடுங்கோன்மையின் வரம்புகளாக செயல்படுகின்றன. அவை இயற்கையில் நியாயமானவை, அதாவது, அவற்றின் மீறலுக்காக அவை நீதிமன்றங்களால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. பாதிக்கப்பட்ட நபர் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லலாம், இது அவரது உரிமைகளை மீட்டெடுப்பதற்காக ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், தடை, சான்றளிப்பு மற்றும் குவோ வாரண்டோ ஆகியவற்றின் ரிட்களை வெளியிடலாம்.

இருப்பினும், அடிப்படை உரிமைகள் முழுமையானவை மற்றும் நியாயமான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டவை அல்ல. மேலும், அவை புனிதமானவை அல்ல மேலும் அவை அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தால் குறைக்கப்படலாம் அல்லது ரத்து செய்யப்படலாம். கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21ல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளைத் தவிர, தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது அவை இடைநீக்கம் செய்யப்படலாம்.

9. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கரின் கூற்றுப்படி, மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒரு 'நாவல் அம்சம்' ஆகும். அவை அரசியலமைப்பின் நான்காம் பாகத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் மூன்று பரந்த பூனை-ஈகோரிகளாக வகைப்படுத்தலாம் - சோசலிஸ்ட், காந்திய மற்றும் தாராளவாத அறிவுஜீவிகள்.

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தின் இலட்சியத்தை மேம்படுத்துவதற்கானவை. அவர்கள் இந்தியாவில் 'நலன்புரி அரசை' நிறுவ முயல்கின்றனர். இருப்பினும், அடிப்படை உரிமைகளைப் போலன்றி, இந்த உத்தரவுகள் இயற்கையில் நியாயமற்றவை, அதாவது, அவற்றின் மீறலுக்காக அவை நீதிமன்றங்களால் செயல்படுத்தப்படாது. ஆயினும்கூட, அரசியலமைப்புச் சட்டமே, 'இந்தக் கொள்கைகள் நாட்டின் நிர்வாகத்தில் அடிப்படையானவை, சட்டங்களை இயற்றுவதில் இந்தக் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும்' என்று அறிவிக்கிறது. எனவே, அவர்கள் தங்கள் விண்ணப்பத்திற்கு மாநில அதிகாரிகளுக்கு ஒரு தார்மீகக் கடமையை விதிக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையான சக்தி (அனுமதி) அரசியல், அதாவது பொதுக் கருத்து.

மினர்வா மில்ஸ் வழக்கில் 12 (1980), உச்ச நீதிமன்றம், 'இந்திய அரசியலமைப்பு அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு இடையிலான சமநிலையின் அடித்தளத்தில் நிறுவப்பட்டது' என்று கூறியது.

10. அடிப்படை கடமைகள்

அசல் அரசியலமைப்பு குடிமக்களின் அடிப்படை கடமைகளை வழங்கவில்லை. ஸ்வரன் சிங் கமிட்டியின் பரிந்துரையின் பேரில் 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் உள் அவசரநிலை (1975-77) செயல்பாட்டின் போது இவை சேர்க்கப்பட்டன. 2002 இன் 86வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் மேலும் ஒரு அடிப்படைக் கடமையைச் சேர்த்தது.

அரசியலமைப்பின் பகுதி IV-A (இது ஒரு பிரிவு 51-A ஐ மட்டுமே கொண்டுள்ளது) அரசியலமைப்பு, தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிக்கும் பதினொரு அடிப்படைக் கடமைகளைக் குறிப்பிடுகிறது; நாட்டின் இறையாண்மை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க; அனைத்து மக்களிடையேயும் பொதுவான சகோதரத்துவ உணர்வை ஊக்குவித்தல்; நமது கலப்பு கலாச்சாரத்தின் வளமான பாரம்பரியத்தை பாதுகாக்க மற்றும் பல.

குடிமக்கள் தங்கள் உரிமைகளை அனுபவிக்கும் அதே வேளையில், அவர்கள் தங்கள் நாட்டிற்கும், தங்கள் சமூகத்திற்கும், சக குடிமக்களுக்கும் அவர்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை நன்கு உணர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அடிப்படைக் கடமைகள் நினைவூட்டுகின்றன. இருப்பினும், கட்டளைக் கோட்பாடுகளைப் போலவே, கடமைகளும் இயற்கையில் நியாயமற்றவை.

11. ஒரு மதச்சார்பற்ற அரசு

இந்திய அரசியலமைப்பு மதச்சார்பற்ற அரசைக் குறிக்கிறது. எனவே, அது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தையும் இந்திய அரசின் அதிகாரப்பூர்வ மதமாக நிலைநிறுத்தவில்லை. அரசியலமைப்பின் பின்வரும் விதிகள் இந்திய அரசின் மதச்சார்பற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன:

(அ) 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் 'மதச்சார்பற்ற' என்ற சொல் இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில் சேர்க்கப்பட்டது.

(ஆ) முன்னுரை இந்தியாவின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாட்டின் சுதந்திரத்தை உறுதி செய்கிறது. (இ) எந்த நபருக்கும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் அல்லது சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பை அரசு மறுக்கக் கூடாது (பிரிவு 14). (ஈ) மதத்தின் அடிப்படையில் எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் அரசு பாகுபாடு காட்டக்கூடாது (பிரிவு 15). (இ) பொது வேலை விஷயங்களில் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சம வாய்ப்பு (கட்டுரை 16). (ஃ) அனைத்து நபர்களும் சமமாக மனசாட்சியின் சுதந்திரத்திற்கும், சுதந்திரமாக எந்த மதத்தையும் பின்பற்றுவதற்கும், பின்பற்றுவதற்கும், பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் உரிமை உண்டு (கட்டுரை 25).

(g) ஒவ்வொரு மதப் பிரிவினருக்கும் அல்லது அதன் எந்தப் பிரிவுக்கும் அதன் மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்க உரிமை உண்டு (பிரிவு 26). (h) ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தை மேம்படுத்துவதற்காக எந்தவொரு நபரும் எந்த வரியையும் செலுத்த கட்டாயப்படுத்தப்பட மாட்டார்கள் (பிரிவு 27). (i) அரசால் பராமரிக்கப்படும் எந்தவொரு கல்வி நிறுவனத்திலும் மத போதனை வழங்கப்படக்கூடாது (பிரிவு 28). (j) குடிமக்களின் எந்தவொரு பிரிவினருக்கும் அதன் தனித்துவமான மொழி, எழுத்து அல்லது கலாச்சாரத்தை பாதுகாக்க உரிமை உண்டு (கட்டுரை 29). (கே) அனைத்து சிறுபான்மையினரும் தங்களுக்கு விருப்பமான கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவவும் நிர்வகிக்கவும் உரிமை உண்டு (பிரிவு 30). (எல்) அனைத்து குடிமக்களுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்க அரசு முயற்சி செய்யும்

சீரான சிவில் கோட் (பிரிவு 44).

மதச்சார்பின்மையின் மேற்கத்திய கருத்து மதம் (தேவாலயம்) மற்றும் அரசு (அரசியல்) ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு முழுமையான பிரிவைக் குறிக்கிறது. மதச்சார்பின்மை என்ற எதிர்மறையான கருத்து சமூகம் பல மதங்களைக் கொண்ட இந்திய சூழ்நிலையில் பொருந்தாது. எனவே, இந்திய அரசியலமைப்பு மதச்சார்பின்மையின் நேர்மறையான கருத்தை உள்ளடக்கியது, அதாவது, அனைத்து மதங்களுக்கும் சமமான மரியாதை அல்லது அனைத்து மதங்களையும் சமமாகப் பாதுகாப்பது.

மேலும், மதத்தின் அடிப்படையில் சட்டமன்றங்களில் இட ஒதுக்கீடு என்ற பழைய வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவ முறையையும் அரசியலமைப்புக்குப் பின்புள்ள அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உறுதி செய்வதற்காக, தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு தற்காலிக இட ஒதுக்கீடு வழங்குகிறது.

12. யுனிவர்சல் அடல்ட் ஃப்ரான்சைஸ்

இந்திய அரசியலமைப்பு மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்கான தேர்தல்களின் அடிப்படையாக உலகளாவிய வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையை ஏற்றுக்கொள்கிறது. 18 வயதுக்கு குறையாத ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சாதி, இனம், மதம், பாலினம், கல்வியறிவு, செல்வம் போன்ற வேறுபாடின்றி வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு. 1988 ஆம் ஆண்டின் 61 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் வாக்களிக்கும் வயது 1989 இல் 21 வயதிலிருந்து 18 ஆக குறைக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களால் உலகளாவிய வயது வந்தோருக்கான உரிமையை அறிமுகப்படுத்தியது, நாட்டின் பரந்த அளவு, அதன் மிகப்பெரிய மக்கள் தொகை, அதிக வறுமை, சமூக சமத்துவமின்மை மற்றும் பெரும் கல்வியறிவின்மை ஆகியவற்றின் பார்வையில் ஒரு தைரியமான சோதனை மற்றும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.¹⁴

யுனிவர்சல் வயது வந்தோர் உரிமையானது ஜனநாயகத்தை பரந்த அடிப்படையிலானதாக்குகிறது, பொது மக்களின் சுயமரியாதை மற்றும் கௌரவத்தை அதிகரிக்கிறது, சமத்துவக் கொள்கையை நிலைநிறுத்துகிறது, சிறுபான்மையினர் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாக்க உதவுகிறது மற்றும் பலவீனமான பிரிவினருக்கு புதிய நம்பிக்கைகளையும் பார்வைகளையும் திறக்கிறது.

13. ஒற்றைக் குடியரிமை இந்திய

அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி மற்றும் இரட்டை அரசை (மத்தியம் மற்றும் மாநிலங்கள்) கருதுகிறது என்றாலும், அது ஒரே ஒரு குடியரிமையை மட்டுமே வழங்குகிறது, அதாவது இந்திய குடியரிமை.

மறுபுறம், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில், ஒவ்வொரு நபரும் அமெரிக்காவின் குடிமகன் மட்டுமல்ல, அவர் சார்ந்த குறிப்பிட்ட மாநிலத்தின் குடிமகனும் கூட. இவ்வாறு, அவர் இருவருக்கும் விசுவாசம் மற்றும் இரட்டை உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார் - ஒன்று தேசிய அரசாங்கம் மற்றும் மற்றொன்று மாநில அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில், அனைத்து குடிமக்களும் தாங்கள் பிறந்த அல்லது வசிக்கும் மாநிலத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் நாடு முழுவதும் குடியரிமையின் ஒரே அரசியல் மற்றும் சிவில் உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு இடையே எந்த பாகுபாடும் இல்லை.

அனைத்து மக்களுக்கும் ஒரே குடியரிமை மற்றும் ஒரே மாதிரியான உரிமைக்கான அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் இருந்தபோதிலும், இந்தியா வகுப்புவாத கலவரங்கள், வகுப்பு மோதல்கள், ஜாதி சண்டைகள், மொழி மோதல்கள் மற்றும் இன மோதல்களை சந்தித்து வருகிறது. ஒன்றுபட்ட மற்றும் ஒருங்கிணைந்த இந்திய தேசத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் என்ற அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் நேசத்துக்குரிய இலக்கு முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை என்பதே இதன் பொருள்.

14. சுதந்திரமான உடல்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் (மத்திய மற்றும் மாநில) சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை உறுப்புகளுக்கு வழங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் சில சுயாதீன அமைப்புகளையும் நிறுவுகிறது. அவை இந்தியாவில் உள்ள ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் மொத்தப் பணிகளாக அரசியலமைப்பால் கருதப்படுகின்றன. அவை: (அ) நாடாளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள், இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் மற்றும் இந்தியத் துணைக் குடியரசுத் தலைவர்

அலுவலகம் ஆகியவற்றுக்கு சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதிசெய்யும் தேர்தல் ஆணையம். (ஆ) மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்ய இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல். என செயல்படுகிறார்

பொது பணத்தின் பாதுகாவலர் மற்றும் அரசாங்க செலவினங்களின் சட்டபூர்வமான தன்மை மற்றும் உரிமை பற்றிய கருத்துகள்.

(c) யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன், அகில இந்திய சேவைகள் 15 மற்றும் உயர்

மத்தியப் பணிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்புக்கான தேர்வுகளை நடத்துவதற்கும், ஒழுங்கு விஷயங்களில் குடியரசுத் தலைவருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கும்.

(ஈ) மாநிலப் பணிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்புக்கான தேர்வுகளை நடத்துவதற்கும், ஒழுங்கு விஷயங்களில் ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் ஒவ்வொரு

மாநிலத்திலும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம்.

பதவிக்காலத்தின் பாதுகாப்பு, நிலையான சேவை நிலைமைகள், இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவுகள் மற்றும் பல போன்ற பல்வேறு விதிகள் மூலம் இந்த அமைப்புகளின் சுதந்திரத்தை அரசியலமைப்பு உறுதி செய்கிறது.

15. அவசரகால ஏற்பாடுகள்

எந்தவொரு அசாதாரண சூழ்நிலையையும் குடியரசுத் தலைவர் திறம்படச் சந்திக்க இந்திய அரசியலமைப்பு விரிவான அவசரகால விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. நாட்டின் இறையாண்மை, ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் பாதுகாப்பு, ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு மற்றும் அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதே இந்த விதிகளை இணைத்ததன் பின்னணியில் உள்ள பகுத்தறிவு.

அரசியலமைப்பு மூன்று வகையான அவசரநிலைகளை வழங்குகிறது, அவை: (அ) போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியின் அடிப்படையில் தேசிய அவசரநிலை 16 (கட்டுரை 352); (ஆ) மாநிலங்களில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியடைந்ததன் அடிப்படையில் மாநில அவசரநிலை (ஜனாதிபதி ஆட்சி) (கட்டுரை 356) அல்லது மையத்தின் வழிகாட்டுதல்களுக்கு இணங்கத் தவறியது (கட்டுரை 365); மற்றும்

(c) இந்தியாவின் நிதி நிலைத்தன்மை அல்லது கடனுக்கான அச்சுறுத்தலின் அடிப்படையில் நிதி அவசரநிலை (பிரிவு 360).

ஒரு அவசரநிலையின் போது, மத்திய அரசு அனைத்து சக்தி வாய்ந்ததாக மாறும், மேலும் மாநிலங்கள் மையத்தின் முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் செல்கிறது. இது அரசியலமைப்பின் முறையான திருத்தம் இல்லாமல் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை ஒரு ஒற்றையாட்சியாக மாற்றுகிறது. அரசியல் அமைப்பை கூட்டாட்சியில் இருந்து (சாதாரண காலங்களில்) ஒற்றையாட்சியாக (அவசர காலத்தில்) மாற்றுவது இந்திய அரசியலமைப்பின் தனித்துவமான அம்சமாகும்.

16. மூன்றாண்டுக்கு அரசு

முதலில், இந்திய அரசியலமைப்பு, மற்ற கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பைப் போலவே, இரட்டை அரசியலை வழங்கியது மற்றும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் அமைப்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் தொடர்பான விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பின்னர், 73வது மற்றும் 74வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டங்கள் (1992) உலகின் வேறு எந்த அரசியலமைப்பிலும் இல்லாத மூன்றாம் நிலை அரசாங்கத்தை (அதாவது உள்ளூர்) சேர்த்துள்ளன.

1992 ஆம் ஆண்டின் 73 வது திருத்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி IX17 மற்றும் புதிய அட்டவணை 11 ஐ சேர்ப்பதன் மூலம் பஞ்சாயத்துகளுக்கு (கிராமப்புற உள்ளாட்சிகள்) அரசியலமைப்பு அங்கீகாரத்தை வழங்கியது .

இதேபோல், 1992 இன் 74 வது திருத்தச் சட்டம், அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி IX-A18 மற்றும் புதிய அட்டவணை 12 ஆகியவற்றைச் சேர்ப்பதன் மூலம் நகராட்சிகளுக்கு (நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகள்) அரசியலமைப்பு அங்கீகாரத்தை வழங்கியது .

17. கூட்டுறவு சங்கங்கள் 2011 இன் 97

வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கியது. இந்தச் சூழலில், அரசியலமைப்பில் பின்வரும் மூன்று மாற்றங்களைச் செய்தது: 1. கூட்டுறவுச் சங்கங்களை உருவாக்கும் உரிமையை அடிப்படை உரிமையாக மாற்றியது (பிரிவு 19).

2. இது கூட்டுறவு சங்கங்களை மேம்படுத்துவதற்கான மாநிலக் கொள்கையின் புதிய வழிகாட்டுதல் கொள்கையை உள்ளடக்கியது (பிரிவு 43-பி).

3. இது அரசியலமைப்பில் "கூட்டுறவு சங்கங்கள்" (கட்டுரைகள் 243-ZH முதல் 243-ZT வரை) என்ற புதிய பகுதி IX-B ஐச் சேர்த்தது.

புதிய பகுதி IX-B நாட்டில் உள்ள கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஜனநாயக ரீதியாகவும், தொழில் ரீதியாகவும், தன்னாட்சி மற்றும் பொருளாதார ரீதியாகவும் செயல்படுவதை உறுதி செய்வதற்கான பல்வேறு விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திற்கும், பிற கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பாக மாநில சட்டமன்றங்களுக்கும் உரிய சட்டத்தை உருவாக்க அதிகாரம் அளிக்கிறது.

அரசியலமைப்பின் விமர்சனம்

இந்திய அரசியலமைப்பு, வடிவமைத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது

இந்திய அரசியலமைப்புச் சபை, பின்வரும் அடிப்படையில் விமர்சிக்கப்பட்டது:

1. கடன் வாங்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு

இந்திய அரசியலமைப்பில் புதிய மற்றும் அசல் எதுவும் இல்லை என்று விமர்சகர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர். அவர்கள் அதை 'கடன் வாங்கிய அரசியலமைப்பு' அல்லது 'கடன்களின் பை' அல்லது 'ஹாட்ச்-பாட்ச் அரசியலமைப்பு' அல்லது உலக அரசியலமைப்பின் பல ஆவணங்களின் 'ஒட்டுவேலை' என்று விவரித்தனர். இருப்பினும், இந்த விமர்சனம் நியாயமற்றது மற்றும் நியாயமற்றது. ஏனென்றால், அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் இந்திய நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு மற்ற அரசியலமைப்புகளிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்ட அம்சங்களில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்தனர், அதே நேரத்தில் தங்கள் தவறுகளைத் தவிர்த்தனர்.

அரசியலமைப்புச் சபையில் மேற்கண்ட விமர்சனங்களுக்குப் பதிலளிக்கும் போது, வரைவுக் குழுவின் தலைவர் டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர் கூறினார்: "உலக வரலாற்றில் இந்த நேரத்தில் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பில் புதிதாக ஏதாவது இருக்க முடியுமா என்று ஒருவர் கேட்க விரும்புகிறார். முதல் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக உருண்டோடிவிட்டன. அதைத் தொடர்ந்து பல நாடுகள் தங்கள் அரசியல் சாசனங்களை எழுத்தாகக் குறைத்தன. அரசியலமைப்பின் நோக்கம் என்னவாக இருக்க வேண்டும் என்பது நீண்ட காலமாக தீர்க்கப்பட்டது. அதேபோல், அரசியலமைப்பின் அடிப்படைகள் என்ன என்பது உலகம் முழுவதும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உண்மைகளின் அடிப்படையில், அனைத்து அரசியலமைப்புகளும் அவற்றின் முக்கிய விதிகளில் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். இவ்வளவு காலதாமதமாக உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஏதேனும் இருந்தால், தவறுகளை நீக்கி, நாட்டின் தேவைக்கேற்ப மாற்றியமைக்கப்படும் மாற்றங்கள் மட்டுமே. மற்ற நாடுகளின் அரசியலமைப்புகளின் குருட்டுப் பிரதியை தயாரிப்பதற்கான குற்றச்சாட்டு, அரசியலமைப்பின் போதிய ஆய்வின் அடிப்படையிலானது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்".¹⁹

2. 1935 சட்டத்தின் கார்பன் நகல்,

அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் ஏராளமான விதிகளை இந்திய அரசியலமைப்பில் சேர்த்துள்ளனர் என்று விமர்சகர்கள் தெரிவித்தனர். எனவே, அவர்கள் அரசியலமைப்பை "1935 சட்டத்தின் கார்பன் நகல்" அல்லது "1935 சட்டத்தின் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு" என்று அழைத்தனர். உதாரணமாக, என்.சீனிவாசன் கவனித்தார்

இந்திய அரசியலமைப்பு "மொழியிலும் பொருளிலும் 1935 சட்டத்தின் நெருங்கிய நகல்" ஆகும். இதேபோல், சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புவாதி, "அரசியலமைப்பு 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்திலிருந்து நேரடியாகப் பெறப்பட்டது, உண்மையில், அதன் பல விதிகள் கிட்டத்தட்ட உரைநடையில் நகலெடுக்கப்படுகின்றன" என்று கூறினார்.

மேலும், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான பி.ஆர். தேஷ்முக், "அரசியலமைப்பு என்பது 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், வயது வந்தோருக்கான உரிமையை மட்டுமே சேர்க்கிறது" என்று கருத்து தெரிவித்தார்.

அதே டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர், அரசியல் நிர்ணய சபையில் மேற்கண்ட விமர்சனத்திற்குப் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்: "இந்திய அரசுச் சட்டம், 1935 இன் விதிகளில் ஒரு நல்ல பகுதியை அரசியலமைப்பு வரைவு மீண்டும் உருவாக்கியுள்ளது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு, நான் மன்னிப்பு கேட்கவில்லை. கடன் வாங்குவதில் வெட்கப்பட ஒன்றுமில்லை. இதில் கருத்துத் திருட்டு இல்லை. அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கருத்துக்களில் யாருக்கும் காப்புரிமை உரிமைகள் இல்லை. நான் வருந்துவது என்னவென்றால், இந்திய அரசு சட்டம், 1935 இலிருந்து எடுக்கப்பட்ட விதிகள் பெரும்பாலும் நிர்வாகத்தின் விவரங்களுடன் தொடர்புடையவை".20

3. இந்திய அல்லது இந்திய எதிர்ப்பு

விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, இந்திய அரசியலமைப்பு 'இந்தியனுக்கு எதிரானது' அல்லது 'இந்திய எதிர்ப்பு' ஆகும், ஏனெனில் அது இந்தியாவின் அரசியல் மரபுகள் மற்றும் உணர்வைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. அரசியலமைப்பின் வெளிநாட்டுத் தன்மை இந்தியச் சூழலுக்குப் பொருத்தமற்றதாகவோ அல்லது இந்தியாவில் செயல்பட முடியாததாகவோ ஆக்குகிறது என்றார்கள். இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர் கே.ஹனுமந்தையா கருத்து தெரிவிக்கையில், "நாங்கள் வீணை அல்லது சிதார் இசையை விரும்பினோம், ஆனால் இங்கு ஆங்கில இசைக்குழுவின் இசை உள்ளது. அதற்குக் காரணம் நமது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் அப்படித்தான் படித்தவர்கள்".21 அதேபோல, அரசியலமைப்புச் சபையின் மற்றொரு உறுப்பினரான லோகநாத் மிஸ்ரா, அரசியலமைப்பை "மேற்கின் அடிமைப் பிரதிபலிப்பு, இன்னும் அதிகமாக - மேற்கிற்கு அடிமைத்தனமான சரணடைதல்" என்று விமர்சித்தார்.22 மேலும், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான லக்ஷ்மிநாராயண் சாஹுவும் குறிப்பிட்டார்: "இந்த வரைவு அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட இலட்சியங்கள் இந்தியாவின் அடிப்படை உணர்வோடு வெளிப்படையான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்த அரசியலமைப்பு பொருத்தமானதாக நிரூபிக்கப்படாது மற்றும் செயல்பாட்டுக்கு கொண்டு வரப்பட்டவுடன் விரைவில் உடைந்து விடும்".23

4. காந்தியமற்ற அரசியலமைப்பு

விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, இந்திய அரசியலமைப்பு காந்தியத்திற்கு எதிரானது, ஏனெனில் அதில் இந்திய தேசத்தின் தந்தை மகாத்மா காந்தியின் தத்துவம் மற்றும் இலட்சியங்கள் இல்லை. கிராம பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள் மீது அரசியலமைப்பு எழுப்பப்பட்டு கட்டமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர். இந்தச் சூழலில், அரசியலமைப்புச் சபையின் அதே உறுப்பினர் கே. ஹனுமந்தையா கூறினார்: "இதுவே மகாத்மா காந்தி விரும்பாத மற்றும் எதிர்பார்க்காத அரசியலமைப்புச் சட்டம்" என்று கூறினார். காந்திய இயக்கத்தில் அம்பேத்கர் பங்கேற்காதது மற்றும் காந்தியக் கருத்துக்களுக்கு எதிரான விரோதம் ஆகியவற்றால் இது தவறிவிட்டது.²⁵

5. யானை அளவு இந்திய

அரசியலமைப்பு மிகவும் பருமனானது மற்றும் மிகவும் விரிவானது மற்றும் சில தேவையற்ற கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது என்று விமர்சகர்கள் தெரிவித்தனர். சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ், ஒரு பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு, கடன் வாங்கப்பட்ட விதிகள் எப்போதும் நன்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவை அல்ல என்பதையும், பொதுவாகச் சொன்னால், அரசியலமைப்பு மிகவும் நீளமானது மற்றும் சிக்கலானது என்பதைக் கவனித்தார்.²⁶

இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர் எச்.வி.காமத் கூறியதாவது: எங்கள் சட்டசபைக்கு நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்த சின்னம் மற்றும் சின்னம் யானை. நமது அரசியலமைப்புச் சட்டமும் உலகம் உருவாக்கிய மிகப் பெரியது".²⁷ மேலும் அவர் கூறினார்: "அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை யானைக்கூத்து ஆக்குவதை மன்றம் ஏற்கவில்லை என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்".²⁸

6. வழக்கறிஞர்களின் சொர்க்கம்

விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, இந்திய அரசியலமைப்பு மிகவும் சட்டபூர்வமானது மற்றும் மிகவும் சிக்கலானது. அரசியலமைப்பில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்ட மொழி மற்றும் சொற்றொடர்கள் அதை ஒரு சிக்கலான ஆவணமாக்குகிறது என்று அவர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர். அதே சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் இதை "வழக்கறிஞரின் சொர்க்கம்" என்று அழைத்தார்.

இந்த சூழலில், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான எச்.கே.மகேஸ்வரி கூறியதாவது: இந்த வரைவு மக்களை அதிக வழக்காடுபவர்களாகவும், சட்ட நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்வதற்கு அதிக விருப்பமுள்ளவர்களாகவும், உண்மை மற்றும் அகிம்சை முறைகளைப் பின்பற்றுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவும் இருக்கும். நான் அப்படிச் சொன்னால், வரைவு உண்மையில் ஒரு வழக்கறிஞர் சொர்க்கம். இது வழக்குகளின் பரந்த வழிகளைத் திறக்கிறது மற்றும் எங்கள் திறமையான மற்றும் புத்திசாலித்தனமான வழக்கறிஞர்களுக்கு நிறைய வேலைகளை வழங்கும்".²⁹

இதேபோல், தொகுதியின் மற்றொரு உறுப்பினர் பி.ஆர்.தேஷ்முக் சட்டசபை, கூறியது: "எனினும், நான் கூற விரும்புகிறேன், வரைவு டாக்டர் அவர்களால் அவையின் முன் கொண்டு வரப்பட்ட கட்டுரைகள். அம்பேத்கரைப் போலவே என் மனதிற்கு மிகவும் ஆழமாகத் தெரிகிறது ஒரு சட்ட கையேட்டின் அற்புதமான குறிப்புகள். ஒரு ஆவணம் அரசியலமைப்பு மிகவும் திணிப்பு மற்றும் பலவற்றை பயன்படுத்துவதில்லை வினைச்சொல். ஒரு ஆவணத்தை உருவாக்குவது அவர்களுக்கு கடினமாக இருக்கலாம் என் கருத்துப்படி, இது ஒரு சட்ட கையேடு அல்ல, ஆனால் ஒரு சமூக அரசியல் ஆவணம், அதிர்வுறும், துடிப்பு மற்றும் உயிர் கொடுக்கும் ஆவணம். ஆனால், எங்கள் துரதிர்ஷ்டத்திற்கு, அது இருக்கக்கூடாது, நாங்கள் இருந்தோம் நிறைய வார்த்தைகள், வார்த்தைகள் மற்றும் வார்த்தைகளால் சுமக்கப்பட்டது மிக எளிதாக நீக்கப்பட்டுள்ளனர்.”30

அட்டவணை 3.1 ஒரு பார்வையில் இந்திய அரசியலமைப்பு

பாகங்கள்	பொருள் பொருள்	கட்டுரைகள் மூடப்பட்ட
	நான் யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம்	1 முதல் 4 வரை
	II குடியுரிமை	5 முதல் 11 வரை
	III அடிப்படை உரிமைகள்	12 முதல் 35 வரை
	IV மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்	36 முதல் 51 வரை
	IV-A அடிப்படைக் கடமைகள்	51-ஏ
	V மத்திய அரசு	52 முதல் 151 வரை
	அத்தியாயம் I - நிர்வாகி	52 முதல் 78 வரை
	அத்தியாயம் II - பாராளுமன்றம்	79 முதல் 122 வரை
	அத்தியாயம் III - சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் ஜனாதிபதி	123
	அத்தியாயம் IV - யூனியன் நீதித்துறை	124 முதல் 147 வரை
	அத்தியாயம் V - கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர் இந்தியாவின் ஜெனரல்	148 முதல் 151 வரை
	VI மாநில அரசுகள்	152 முதல் 237 வரை
	அத்தியாயம் I - பொது	152
	அத்தியாயம் II - நிர்வாகி	153 முதல் 167 வரை

அத்தியாயம் III - மாநில சட்டமன்றம்	168 முதல் 212 வரை
அத்தியாயம் IV - சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் கவர்னர்	213
அத்தியாயம் V - உயர் நீதிமன்றங்கள்	214 முதல் 232 வரை
அத்தியாயம் VI - துணை நீதிமன்றங்கள்	233 முதல் 237 வரை
VII முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்கள் (நீக்கப்பட்டது)	238 (நீக்கப்பட்டது)
VIII யூனியன் பிரதேசங்கள்	239 முதல் 242 வரை
IX பஞ்சாயத்துகள்	243 முதல் 243- 0
IX-A நகராட்சிகள்	243-பிக்கு 243-ZG
IX-B கூட்டுறவு சங்கங்கள்	243-ZH முதல் 243-ZT
X அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள்	244 முதல் 244- ஏ
யூனியன் மற்றும் தி இடையே XI உறவுகள் மாநிலங்களில்	245 முதல் 263 வரை
அத்தியாயம் I - சட்டமன்ற உறவுகள்	245 முதல் 255 வரை
அத்தியாயம் II - நிர்வாக உறவுகள்	256 முதல் 263 வரை
XII நிதி, சொத்து, ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் வழக்குகள்	264 முதல் 300- ஏ
அத்தியாயம் I - நிதி	264 முதல் 291 வரை
அத்தியாயம் II - கடன் வாங்குதல்	292 முதல் 293 வரை
அத்தியாயம் III - சொத்து, ஒப்பந்தங்கள், உரிமைகள், பொறுப்புகள், கடமைகள் மற்றும் வழக்குகள்	294 முதல் 300 வரை
அத்தியாயம் IV - சொத்துரிமை	300-ஏ
XIII வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு இந்தியாவின் பிரதேசம்	301 முதல் 307 வரை
யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கீழ் XIV சேவைகள்	308 முதல் 323 வரை
அத்தியாயம் I - சேவைகள்	308 முதல் 314 வரை

அத்தியாயம் II - பொது சேவை ஆணையங்கள் 315 முதல் 323 வரை	
XIV-A தீர்ப்பாயங்கள்	323-A முதல் 323-பி
XV தேர்தல்கள்	324 முதல் 329- ஏ
சிலவற்றுடன் தொடர்புடைய XVI சிறப்பு ஏற்பாடுகள் வகுப்புகள்	330 முதல் 342- ஏ
XVII அதிகாரப்பூர்வ மொழி	343 முதல் 351- ஏ
அத்தியாயம் I - ஒன்றியத்தின் மொழி	343 முதல் 344 வரை
அத்தியாயம் II - பிராந்திய மொழிகள்	345 முதல் 347 வரை
அத்தியாயம் III - உச்ச மொழி நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பல	348 முதல் 349 வரை
அத்தியாயம் IV-சிறப்பு வழிமுறைகள்	350 முதல் 351 வரை
XVIII அவசரகால விதிகள்	352 முதல் 360 வரை
XIX இதர	361 முதல் 367 வரை
அரசியலமைப்பின் XX திருத்தம்	368
XXI தற்காலிக, இடைநிலை மற்றும் சிறப்பு ஏற்பாடுகள்	369 முதல் 392 வரை
XXII குறுகிய தலைப்பு, தொடக்கம், அதிகாரம் இந்தியில் உரை மற்றும் ரத்து	393 முதல் 395 வரை

குறிப்பு: 7 வது திருத்தச் சட்டம் (1956) மூலம் பகுதி VII (பகுதி-B மாநிலங்களைக் கையாள்வது) நீக்கப்பட்டது . மறுபுறம், பகுதி IV-A மற்றும் பகுதி XIV-A இரண்டும் 42 வது திருத்தச் சட்டம் (1976) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது, அதே நேரத்தில் பகுதி IX-A 74 வது திருத்தச் சட்டம் (1992) மற்றும் பகுதி IX-B சேர்க்கப்பட்டது 97வது திருத்தச் சட்டம் (2011).

அட்டவணை 3.2 ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பின் முக்கியமான கட்டுரைகள்

கட்டுரைகள்	கையாள்கிறது
1 யூனியனின் பெயர் மற்றும் பிரதேசம்	
3 புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் தற்போதுள்ள மாநிலங்களின் பகுதிகள், எல்லைகள் அல்லது பெயர்களை மாற்றுதல்	

13 அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான அல்லது இழிவுபடுத்தும் சட்டங்கள்

14 சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் 16

பொது வேலை விஷயங்களில் சமவாய்ப்பு 17 தீண்டாமை
ஒழிப்பு 19 பேச்சு சுதந்திரம், முதலியன தொடர்பான சில
உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.

21 வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு

21A தொடக்கக் கல்விக்கான உரிமை

25 மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில்,
நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல்

30 சிறுபான்மையினரின் உரிமையை நிறுவவும் நிர்வகிக்கவும்
கல்வி நிறுவனங்கள்

31C சில கட்டளைக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சட்டங்களைச்
சேமிப்பது

32 ரிட்கள் உட்பட அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்கான
தீர்வுகள்

38 மக்கள் நலன் மேம்பாட்டிற்காக ஒரு சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க
மாநிலம்

40 கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு

44 குடிமக்களுக்கான சீரான சிவில் குறியீடு

45 6 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பகால குழந்தைப் பராமரிப்பு
மற்றும் கல்விக்கான ஏற்பாடு.

46 தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள், பழங்குடியினர் மற்றும் பிற நலிந்த பிரிவினரின்
கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துதல்

50 நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல்

51 சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்

51A அடிப்படைக் கடமைகள்

72 மன்னிப்பு வழங்குவதற்கும், சிலவற்றில் தண்டனைகளை இடைநிறுத்துவதற்கும்,
ரத்து செய்வதற்கும் அல்லது மாற்றுவதற்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்

வழக்குகள்

74 அமைச்சர்கள் குழு ஜனாதிபதிக்கு உதவவும் ஆலோசனை
செய்யவும்

78 பிரதம மந்திரியின் கடமைகள், ஜனாதிபதிக்கு தகவல் அளிப்பது போன்றவை.

110 பண மசோதாவின் வரையறை 112

ஆண்டு நிதி அறிக்கை (பட்ஜெட்)

123 பாராளுமன்ற இடைவேளையின் போது அவசரச் சட்டங்களை வெளியிட
ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் 143 உச்ச நீதிமன்றத்தை

கலந்தாலோசிக்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் 155 ஆளுநரின் நியமனம் 161

மன்னிப்பு வழங்குவதற்கு ஆளுநரின் அதிகாரம் போன்றவை.

வழக்குகள்

163 அமைச்சர்கள் குழு உதவி மற்றும் ஆலோசனை
கவர்னர்

167 ஆளுநருக்கு தகவல் அளிப்பது தொடர்பான முதலமைச்சரின்
கடமைகள், முதலியன.

169 மாநிலங்களில் சட்டமன்ற கவுன்சில்களை ஒழித்தல் அல்லது
உருவாக்குதல்

200 மசோதாக்களுக்கு கவர்னர் ஒப்புதல் (ஜனாதிபதிக்கான இடஒதுக்கீடு உட்பட)

213 மாநில சட்டமன்றத்தின் ஓய்வு நேரத்தில் அரசாணைகளை வெளியிட
ஆளுநரின் அதிகாரம்

226 சில ரிட்களை வெளியிட உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம்

டெல்லியைப் பொறுத்தவரை 239AA சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

249 தேசிய நலன் கருதி மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி
சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

262 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதிகள் அல்லது நதி பள்ளத்தாக்குகளின் நீர்
தொடர்பான சர்ச்சைகளை தீர்ப்பது

263 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் தொடர்பான விதிகள்

265 சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர வரிகள் விதிக்கப்படக்கூடாது

275 யூனியனிடமிருந்து சில மாநிலங்களுக்கு மானியங்கள்
280 நிதி ஆணையம்
300 வழக்குகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள்
300A சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர சொத்துக்களை இழக்கக் கூடாது (சொத்துக்கான உரிமை)
311 யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் சிவில் திறன்களில் பணியமர்த்தப்பட்ட நபர்களை பணிநீக்கம் செய்தல், நீக்குதல் அல்லது தரத்தை குறைத்தல்.
312 அகில இந்திய சேவைகள்
யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு 315 பொது சேவை கமிஷன்கள்
பொது சேவை கமிஷன்களின் 320 செயல்பாடுகள்
323-A நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள்
324 கண்காணிப்பு, திசை மற்றும் கட்டுப்பாடு தேர்தல்கள் தேர்தல் ஆணையத்திடம் ஒப்படைக்கப்படும்
330 மக்கள் மன்றத்தில் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு
335 பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான உரிமைகோரல்கள்
352 அவசரநிலை பிரகடனம் (தேசிய அவசரநிலை)
356 மாநிலங்களில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் விதிகள் (ஜனாதிபதி ஆட்சி)
360 நிதி அவசரகால விதிகள்.
365 யூனியன் (ஜனாதிபதியின் ஆட்சி) வழங்கிய வழிகாட்டுதல்களுக்கு இணங்கத் தவறியதன் விளைவு
368 அரசியலமைப்பை திருத்த பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் மற்றும் அதற்கான நடைமுறை
மாநிலத்தைப் பொறுத்து 370 தற்காலிக ஏற்பாடுகள் ஜம்மு காஷ்மீர் ³¹

அட்டவணை 3.3 அரசியலமைப்பின் அட்டவணைகள் ஒரு பார்வையில்

மூடப்பட்ட		
முதலில்	1. மாநிலங்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவற்றின்	1 மற்றும் 4
அட்டவணை	பிராந்திய அதிகார வரம்பு.	
	2. யூனியன் பிரதேசங்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவற்றின் அளவு.	
இரண்டாவது	ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள்,	59, 65, 75, 97, 125,
அட்டவணை	சலுகைகள் மற்றும் பலவற்றுடன்	148, 158, 164, 186
	தொடர்புடைய ஏற்பாடுகள்:	மற்றும் 221
	1. இந்திய ஜனாதிபதி	
	2. மாநில ஆளுநர்கள்	
	3. மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் 4. ராஜ்யசபாவின்	
	தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் 5. மாநிலங்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும்	
	துணை சபாநாயகர் 6. சட்டப் பேரவையின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்	
	மாநிலங்களில் கவுன்சில்	
	7. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள்	
	8. உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் 9.	
	இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்	
மூன்றாவது	இதற்கான உறுதிமொழிகள் அல்லது உறுதிமொழிகள்: 75, 84, 99, 124, 146,	
அட்டவணை		173, 188 மற்றும் 219
	1. மத்திய அமைச்சர்கள்	
	2. நாடாளுமன்றத் தேர்தலுக்கான வேட்பாளர்கள்	
	3. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்	

	4. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள்	
	5. இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்	
	6. மாநில அமைச்சர்கள்	
	7. மாநில சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தலுக்கான வேட்பாளர்கள்	
	8. மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் 9. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு	
நான்காவது அட்டவணை	மாநிலங்களவையில் இடங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல்.	4 மற்றும் 80
ஐந்தாவது அட்டவணை	பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான விதிகள்.	244
ஆறாவது அட்டவணை	அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினப் பகுதிகளின் நிர்வாகம் தொடர்பான விதிகள்.	244 மற்றும் 275
ஏழாவது அட்டவணை	பட்டியல் I (யூனியன் பட்டியல்), பட்டியல் II (மாநிலப் பட்டியல்) மற்றும் பட்டியல் III (இணைந்த பட்டியல்) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அதிகாரப் பகிர்வு. தற்போது, யூனியன் பட்டியலில் 98 பாடங்கள் உள்ளன (முதலில் 97), மாநிலப் பட்டியலில் 59 பாடங்கள் (முதலில் 66) மற்றும் ஒரே நேரத்தில் 52 பாடங்கள் (முதலில் 47) உள்ளன.	246
எட்டாவது அட்டவணை	அரசியலமைப்பால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழிகள். முதலில், இது 14 மொழிகளைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் தற்போது 22 மொழிகள் உள்ளன. அவை:	344 மற்றும் 351

அசாமிஸ், பெங்காலி, போடோ, டோக்ரி (டோங்ரி),
 குஜராத்தி, இந்தி, கன்னடம், காஷ்மீரி, கொங்கனி,
 மத்திலி (மைதிலி), மலையாளம், மணிப்பூரி, மராத்தி,
 நேபாளி, ஒடியா, பஞ்சாபி, சமஸ்கிருதம், சந்தாலி,
 சிந்தி, தமிழ், தெலுங்கு மற்றும் உருது. 1967 இன் 21வது
 திருத்தச் சட்டத்தால் சிந்தி சேர்க்கப்பட்டது ; கொங்கனி,
 மணிப்பூரி மற்றும் நேபாளி ஆகியவை 1992 இன் 71வது
 திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன; மற்றும் போடோ,
 டோங்ரி, மைதிலி மற்றும் சந்தாலி ஆகியவை 2003
 இன் 92 வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன. 2011
 ஆம் ஆண்டின் 96 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம்
 ஒரியா 'ஒடியா' என மறுபெயரிடப்பட்டது .

ஒன்பதாவது	சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் (முதலில் 13	31-பி
அட்டவணை	ஆனால் தற்போது 282)32 மாநில சட்டமன்றங்களில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் ஜமீன்தாரி முறை ஒழிப்பு மற்றும் பிற விஷயங்களைக் கையாளும் பாராளுமன்றம். அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் அடிப்படையில் நீதித்துறை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சட்டங்களை பாதுகாப்பதற்காக இந்த அட்டவணை 1வது திருத்தம் (1951) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், 2007 இல், உச்ச நீதிமன்றம் ஏப்ரல் 24, 1973 க்குப் பிறகு இந்த அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் இப்போது நீதித்துறை மறுஆய்வுக்குத் திறக்கப்பட்டுள்ளது என்று தீர்ப்பளித்தது.	

பத்தாவது	பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில	102 மற்றும் 191
அட்டவணை	சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை கட்சி விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்வது தொடர்பான விதிகள். இந்த அட்டவணை 52 வது ஆண்டிற்குள் சேர்க்கப்பட்டது	

	1985 ஆம் ஆண்டின் திருத்தச் சட்டம், கட்சி விலகல் தடுப்புச் சட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.
பதினொன்றாவது அட்டவணை	பஞ்சாயத்துகளின் அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் 243-ஜி பொறுப்புகளைக் குறிப்பிடுகிறது. இதில் 29 விஷயங்கள் உள்ளன. இந்த அட்டவணை 1992 இன் 73வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
பன்னிரண்டாவது அட்டவணை	நகராட்சிகளின் அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் 243-W பொறுப்புகளைக் குறிப்பிடுகிறது. இதில் 18 விஷயங்கள் உள்ளன. இந்த அட்டவணை இருந்தது 1992 இன் 74வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது .

அட்டவணை 3.4 ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பின் ஆதாரங்கள்

ஆதாரங்கள்	அம்சங்கள் கடன் வாங்கப்பட்டது
1. இந்திய அரசு சட்டம் 1935	ஃபெடரல் ஸ்கீம், கவர்னர் அலுவலகம், நீதித்துறை, பொது சேவை ஆணையங்கள், அவசரகால விதிகள் மற்றும் நிர்வாக விவரங்கள்.
2. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு பாராளுமன்ற அரசாங்கம், விதி	சட்டம், சட்டமியற்றும் நடைமுறை, ஒற்றைக் குடியுரிமை, அமைச்சரவை அமைப்பு, தனிச்சிறப்பு உரிமைகள், நாடாளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் மற்றும் இருசபை.
3. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு	அடிப்படை உரிமைகள், நீதித்துறையின் சுதந்திரம், நீதித்துறை மறுஆய்வு, ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்தல், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நீக்குதல் மற்றும் துணை ஜனாதிபதி பதவி.
4. ஐரிஷ் அரசியலமைப்பு	மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள், ராஜ்யசபாவிற்கு உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல் மற்றும் ஜனாதிபதியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை.

5. கனடிய அரசியலமைப்பு	ஒரு வலுவான மையம் கொண்ட கூட்டமைப்பு, மையத்தில் எஞ்சிய அதிகாரங்களை வழங்குதல், மத்திய அரசால் மாநில ஆளுநர்களை நியமித்தல் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனை அதிகார வரம்பு.
6. ஆஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பு	கூட்டுப் பட்டியல், வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் இடை-பயிற்சிக்கான சுதந்திரம் மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டம்.
7. வீமர் அரசியலமைப்பு ஜெர்மனியின்	அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகள் இடைநிறுத்தம்.
8. சோவியத் அரசியலமைப்பு அடிப்படைக் கடமைகள் மற்றும் (USSR, இப்போது ரஷ்யா) நீதி (சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல்) முன்னுரையில்.	
9. பிரெஞ்சு அரசியலமைப்பு குடியரசு மற்றும் சுதந்திரத்தின் இலட்சியங்கள், முன்னுரையில் சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம்.	
10. தென்னாப்பிரிக்க அரசியலமைப்பு	அரசியலமைப்பு திருத்தம் மற்றும் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களை தேர்ந்தெடுப்பதற்கான நடைமுறை.
11. ஜப்பானிய அரசியலமைப்பு	சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. கேசவானந்த பாரதி எதிர் கேரளா மாநிலம், (1973)
2. பாகங்கள், முக்கியமான கட்டுரைகள் மற்றும் அட்டவணைகள் பற்றிய விவரங்களுக்கு,
இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணைகள் 3.1, 3.2 மற்றும் 3.3 ஐப் பார்க்கவும்.
3. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு முதலில் 7 கட்டுரைகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது,
ஆஸ்திரேலிய 128, சீன 138 மற்றும் கனடியன் 147.
4. 2019 வரை, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் அதன் சொந்த அரசியலமைப்பைக்
கொண்டிருந்தது, இதனால் இந்திய அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின்
அடிப்படையில் சிறப்பு அந்தஸ்தை அனுபவித்தது. 2019 இல், இந்த சிறப்பு
அந்தஸ்து ரத்து செய்யப்பட்டது

"அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 2019" என்று அழைக்கப்படும் ஜனாதிபதி உத்தரவு. இந்த உத்தரவு "அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 1954" என்று அழைக்கப்படும் முந்தைய உத்தரவை முறியடித்தது. 2019 ஆணை இந்திய அரசியலமைப்பின் அனைத்து விதிகளையும் ஜம்மு காஷ்மீருக்கும் நீட்டித்தது.

இருப்பினும், இந்திய அரசியலமைப்பின் உரையில் செயல்படாத 370வது பிரிவு தொடர்ந்து நீடிக்கிறது.

மேலும், ஜம்மு காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தை ஜம்மு & காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தது.

5. 1935 சட்டத்தின் சுமார் 250 விதிகள் அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

6. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பி.35-38.

7. PM பக்ஷி, இந்திய அரசியலமைப்பு, உலகளாவிய, ஐந்தாவது பதிப்பு, 2002, பி. 4.

8. இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 3.4 ஐப் பார்க்கவும்.

9. பிரிஜ் கிஷோர் ஷர்மா, இந்திய அரசியலமைப்பின் அறிமுகம், ஏழாவது பதிப்பு, 2015, PHI Learning Private Limited, P.42.

10. வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் என்பது லண்டனில் உள்ள பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் அமைந்துள்ள இடம். இது பெரும்பாலும் பிரித்தானியா மற்றும் இலாங்காசுட்டர் பரம்பரைகளைப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

11. முதலில், அரசியலமைப்பு ஏழு அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது. இருப்பினும், சொத்துரிமை (பிரிவு 31) 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்டது. இது அரசியலமைப்பின் 12 ஆம் பாகத்தில் பிரிவு 300-A இன் கீழ் சட்டப்பூர்வ உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

12. மினர்வா மில்ஸ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1980).

13. 1909, 1919 மற்றும் 1935 சட்டங்கள் வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்திற்காக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

14. மேலை நாடுகளில் கூட வாக்களிக்கும் உரிமை படிப்படியாகத்தான் நீட்டிக்கப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, 1920 இல் அமெரிக்கா பெண்களுக்கு உரிமையை வழங்கியது, 1928 இல் பிரிட்டன், USSR

(இப்போது ரஷ்யா) 1936 இல், 1945 இல் பிரான்ஸ், 1948 இல் இத்தாலி மற்றும் 1971 இல் சுவீட்சர்லாந்து.

15. தற்போது, இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS), இந்திய காவல் சேவை (IPS) மற்றும் இந்திய வன சேவை (IFS) ஆகிய மூன்று அகில இந்திய சேவைகள் உள்ளன. 1947 ஆம் ஆண்டில், இந்திய சிவில் சர்வீஸ் (ஐசிஎஸ்) ஐஏஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் இந்திய காவல்துறை (ஐபி) ஐபிஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் அரசியலமைப்பால் அகில இந்திய சேவைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1963 இல், IFS உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் அது 1966 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
16. 44வது திருத்தச் சட்டம் (1978) 'உள் குழப்பம்' என்ற அசல் வார்த்தைக்குப் பதிலாக 'ஆயுதக் கிளர்ச்சி' என்ற புதிய சொல்லால் மாற்றப்பட்டுள்ளது.
17. அரசியலமைப்பின் IX பகுதி ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பஞ்சாயத்து ராஜ் என்ற மூன்று அடுக்கு அமைப்பை வழங்குகிறது, அதாவது கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள்.
18. அரசியலமைப்பின் பகுதி IX-A ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மூன்று வகையான முனிசிபாலிட்டிகளை வழங்குகிறது, அதாவது ஒரு இடைநிலைப் பகுதிக்கான நகர் பஞ்சாயத்து, சிறிய நகர்ப்புறத்திற்கு முனிசிபல் கவுன்சில் மற்றும் பெரிய நகர்ப்புறத்திற்கு முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்.
19. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பக்.35-38.
20. ஐபிட்.
21. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி XI, பி.616.
22. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பி.242.
23. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி XI, பி.613.
24. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி XI, பி.617.
25. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பி.387.
26. ஐவர் ஜென்னிங்ஸ், இந்திய அரசியலமைப்பின் சில பண்புகள், ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழக அச்சகம், மெட்ராஸ், 1953, பிபி.9-16.
27. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பி.1042.
28. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VIII, பி.127.
29. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, பி.293.
30. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி IX, பி.613.
31. 2019 வரை, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் அதன் சொந்த அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருந்தது, எனவே அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின் மூலம் சிறப்பு அந்தஸ்தை அனுபவித்தது.

இந்தியா. 2019 ஆம் ஆண்டில், இந்த சிறப்பு அந்தஸ்து "அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 2019" என்று அழைக்கப்படும் ஜனாதிபதியின் உத்தரவின் மூலம் ரத்து செய்யப்பட்டது. இந்த உத்தரவு "அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 1954" என்று அழைக்கப்படும் முந்தைய உத்தரவை முறியடித்தது. 2019 ஆணை இந்திய அரசியலமைப்பின் அனைத்து விதிகளையும் ஜம்மு காஷ்மீருக்கும் நீட்டித்தது. இருப்பினும், இந்திய அரசியலமைப்பின் உரையில் செயல்படாத 370வது பிரிவு தொடர்ந்து நீடிக்கிறது.

மேலும், ஜம்மு காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தை ஜம்மு & காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தது.

32. கடைசிப் பதிவு 284 என எண்ணப்பட்டாலும், உண்மையான மொத்த எண் 282. இதற்குக் காரணம், மூன்று உள்ளீடுகள் (87,92 மற்றும் 130) நீக்கப்பட்டு, ஒரு உள்ளீடு 257-A என எண்ணப்பட்டுள்ளது.

4 அரசியலமைப்பின் முன்னுரை

டி அமெரிக்க அரசியலமைப்பு முதன் முதலில் முன்னுரையுடன் தொடங்கப்பட்டது. இந்தியா உட்பட பல நாடுகள் இந்த நடைமுறையை பின்பற்றின. 'முகவுரை' என்பது அரசியலமைப்பின் அறிமுகம் அல்லது முன்னுரையைக் குறிக்கிறது. இது அரசியலமைப்பின் சுருக்கம் அல்லது சாராம்சத்தைக் கொண்டுள்ளது. தலைசிறந்த சட்ட வல்லுநரும் அரசியலமைப்பு நிபுணருமான NA பஸ்கிவாலா, முன்னுரையை 'அரசியலமைப்பின் அடையாள அட்டை' என்று அழைத்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் முன்னுரையானது, பண்டிட் நேருவால் வரைவு செய்யப்பட்டு, அரசியலமைப்புச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 'நோக்கங்கள் தீர்மானத்தின்' அடிப்படையிலானது. சோசலிஸ்ட், மதச்சார்பற்ற மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகிய மூன்று புதிய சொற்களைச் சேர்த்த 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1976) மூலம் இது திருத்தப்பட்டது.

முன்னுரையின் உரை

முன்னுரை அதன் தற்போதைய வடிவத்தில் கூறுகிறது:

" இந்திய மக்களாகிய நாங்கள், அமைப்பதற்கு உறுதியாக தீர்மானித்துள்ளோம். இந்தியா ஒரு இறையாண்மையான சோசலிச மதச்சார்பற்ற ஜனநாயகக் குடியரசாக மற்றும் அதன் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் பாதுகாப்பளிக்க:

நீதி, சமூக, பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல்;

சிந்தனை , வெளிப்பாடு, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாட்டின்

சுதந்திரம்; அந்தஸ்து மற்றும் வாய்ப்பின் சமத்துவம் ; அவர்கள் அனைவருக்கும் மத்தியில் விளம்பரப்படுத்தவும்; சகோதரத்துவம் தனி மனிதனின் கண்ணியத்தையும், தேசத்தின் ஒற்றுமையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் உறுதிப்படுத்துகிறது ; 1949 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இருபத்தி ஆறாம் தேதி நமது சட்டமன்றத்தில் , இந்த அரசியலமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, இயற்றவும் மற்றும் நமக்கே வழங்கவும்.

முன்னுரையின் பொருட்கள்

முன்னுரை நான்கு பொருட்கள் அல்லது கூறுகளை வெளிப்படுத்துகிறது:

1. அரசியலமைப்பின் அதிகாரத்தின் ஆதாரம்: அரசியலமைப்பு அதன் அதிகாரத்தை இந்திய மக்களிடமிருந்து பெறுகிறது என்று முகவுரை கூறுகிறது.
2. இந்திய அரசின் இயல்பு: இது இந்தியாவை இறையாண்மை கொண்ட, சோசலிச, மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக மற்றும் குடியரசுக் கட்சி என்று அறிவிக்கிறது.
3. அரசியலமைப்பின் நோக்கங்கள்: இது நீதி, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவத்தை நோக்கங்களாகக் குறிப்பிடுகிறது.
4. அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தேதி: இது நவம்பர் மாதத்தை நிர்ணயிக்கிறது 26, 1949, தேதி.

முன்னுரையில் உள்ள முக்கிய வார்த்தைகள்

சில முக்கிய வார்த்தைகள் - இறையாண்மை, சோசலிஸ்ட், மதச்சார்பற்ற, ஜனநாயகம், குடியரசு, நீதி, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் - பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது:

1. 'இறையாண்மை'

என்ற சொல், இந்தியா வேறு எந்த தேசத்தையும் சார்ந்து அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்தும் நாடு அல்ல, மாறாக ஒரு சுதந்திர நாடு என்பதைக் குறிக்கிறது . அதற்கு மேல் எந்த அதிகாரமும் இல்லை, மேலும் அது தனது சொந்த விவகாரங்களை (உள் மற்றும் வெளி) நடத்த சுதந்திரம் உள்ளது.

1949 ஆம் ஆண்டில், காமன்வெல்த் நாடுகளின் முழு உறுப்பினரின் தொடர்ச்சியை இந்தியா அறிவித்தது மற்றும் காமன்வெல்த்தின் தலைவராக பிரிட்டிஷ் அரசை ஏற்றுக்கொண்டது, இந்த கூடுதல் அரசியலமைப்பு பிரகடனம் இந்தியாவின் இறையாண்மையை எந்த வகையிலும் பாதிக்காது³ . மேலும், ஐக்கிய நாடுகளின் அமைப்பில் (UNO) இந்தியா உறுப்பினராக இருப்பதும் அவரது இறையாண்மைக்கு எந்த வகையிலும் தடையாக இல்லை .

இறையாண்மை கொண்ட நாடாக இருப்பதால், இந்தியா ஒன்று வெளிநாட்டை வாங்கலாம் ஒரு வெளிநாட்டு அரசுக்கு ஆதரவாக பிரதேசம் அல்லது அதன் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை விட்டுக்கொடு.

2. சோசலிஸ்ட்

1976 இல் 42 வது திருத்தத்தின் மூலம் இந்த சொல் சேர்க்கப்படுவதற்கு முன்பே, அரசியலமைப்பு மாநிலக் கொள்கையின் சில வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் வடிவத்தில் ஒரு சோசலிச உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசியலமைப்பில் இதுவரை மறைமுகமாக இருந்தவை இப்போது தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், காங்கிரஸ் கட்சியே 1955 ஆம் ஆண்டிலேயே ஆவடி அமர்வில் 'சமூகத்தின் சோசலிச வடிவத்தை' நிறுவுவதற்கான தீர்மானத்தை 5 ஏற்று அதற்கேற்ப நடவடிக்கைகளை எடுத்தது.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், சோசலிசத்தின் இந்திய பிராண்ட் ஒரு 'ஜனநாயக சோசலிசம்' அல்ல, 'கம்யூனிஸ்ட் சோசலிசம்' ('அரசு சோசலிசம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) இது அனைத்து உற்பத்தி மற்றும் விநியோக வழிமுறைகளையும் தேசியமயமாக்குதல் மற்றும் தனியார் சொத்துக்களை ஒழிப்பதை உள்ளடக்கியது. மறுபுறம், ஜனநாயக சோசலிசம், பொது மற்றும் தனியார் துறைகள் இணைந்து செயல்படும் 'கலப்பு பொருளாதாரத்தில்' நம்பிக்கை வைத்துள்ளது.

பக்க6 . உச்ச நீதிமன்றம் சொல்வது போல், ஜனநாயக சோசலிசம் வறுமை, அறியாமை, நோய் மற்றும் வாய்ப்பின் சமத்துவமின்மையை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது . இந்திய சோசலிசம் என்பது மார்க்சியம் மற்றும் காந்தியத்தின் கலவையாகும், இது காந்திய சோசலிசத்தின் மீது பெரிதும் சாய்ந்துள்ளது'8 .

தாராளமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல் மற்றும் உலகமயமாக்கல் ஆகியவற்றின் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை (1991), இருப்பினும், இந்திய அரசின் சோசலிச நற்சான்றிதழ்களை நீர்த்துப்போகச் செய்துள்ளது.

3. மதச்சார்பற்ற

'மதச்சார்பற்ற' என்ற வார்த்தையும் 1976 இன் 42வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றம் 1974 இல் கூறியது போல், 'மதச்சார்பற்ற அரசு' 9 என்ற வார்த்தைகள் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும், அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அத்தகைய அரசை நிறுவ விரும்பினார், அதன்படி 25 முதல் 28 வரையிலான பிரிவுகள் (மத சுதந்திரத்திற்கான அடிப்படை உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும்) அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய அரசியலமைப்பு மதச்சார்பின்மையின் நேர்மறையான கருத்தை உள்ளடக்கியது, அதாவது, நம் நாட்டில் உள்ள அனைத்து மதங்களும் (அவர்களின் வலிமையைப் பொருட்படுத்தாமல்) மாநிலத்தின் ஒரே அந்தஸ்தையும் ஆதரவையும் கொண்டுள்ளன¹⁰ .

4. ஜனநாயக

முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி ஒரு ஜனநாயக 11 அரசியல், மக்கள் இறையாண்மையின் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலானது, அதாவது மக்களால் உச்ச அதிகாரத்தை வைத்திருப்பது.

ஜனநாயகம் இரண்டு வகையானது - நேரடி மற்றும் மறைமுக. நேரடி ஜனநாயகத்தில், சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ளதைப் போல, மக்கள் தங்கள் உச்ச அதிகாரத்தை நேரடியாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நேரடி ஜனநாயகத்தின் நான்கு சாதனங்கள் உள்ளன, அதாவது வாக்கெடுப்பு, முன்முயற்சி, திரும்ப அழைக்க மற்றும் வாக்கெடுப்பு 12 . மறைமுக ஜனநாயகத்தில், மறுபுறம், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் உச்ச அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள், இதனால் அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார்கள் மற்றும் சட்டங்களை உருவாக்குகிறார்கள். இந்த வகை ஜனநாயகம், பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, இது இரண்டு வகையானது - பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதி.

இந்திய அரசியலமைப்பு பிரதிநிதித்துவ பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை வழங்குகிறது, அதன் அனைத்து கொள்கைகள் மற்றும் செயல்களுக்கு நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும்.

யுனிவர்சல் வயது வந்தோர் வாக்குரிமை, அவ்வப்போது தேர்தல்கள், சட்டத்தின் ஆட்சி, நீதித்துறையின் சுதந்திரம் மற்றும் குறிப்பிட்ட அடிப்படையில் பாகுபாடு இல்லாதது ஆகியவை இந்திய அரசியலின் ஜனநாயகத் தன்மையின் வெளிப்பாடுகளாகும்.

அரசியல் ஜனநாயகம் மட்டுமல்ல, சமூக மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தையும் உள்ளடக்கிய பரந்த பொருளில் 'ஜனநாயகம்' என்ற சொல் முன்னுரையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த பரிமாணத்தை டாக்டர் அம்பேத்கர் நவம்பர் 25, 1949 அன்று அரசியல் நிர்ணய சபையில் தனது இறுதி உரையில் பின்வருமாறு வலியுறுத்தினார்: “அரசியல் ஜனநாயகம் சமூக ஜனநாயகத்தின் அடித்தளத்தில் இருக்கும் வரை நீடிக்க முடியாது. சமூக ஜனநாயகம் என்றால் என்ன? இது சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவத்தை அங்கீகரிக்கும் ஒரு வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்கிறது. சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகிய கொள்கைகளை மும்மூர்த்திகளில் தனித்தனியாகக் கருதக்கூடாது. ஒருவரையொருவர் விவாகரத்து செய்வது என்பது ஜனநாயகத்தின் நோக்கத்தையே தோற்கடிப்பது என்ற அர்த்தத்தில் அவர்கள் மும்மூர்த்திகளின் சங்கத்தை உருவாக்குகிறார்கள். சுதந்திரத்தை சமத்துவத்திலிருந்து விவாகரத்து செய்ய முடியாது, சமத்துவத்தை சுதந்திரத்திலிருந்து விவாகரத்து செய்ய முடியாது. சுதந்திரத்தையும் சமத்துவத்தையும் சகோதரத்துவத்திலிருந்து பிரித்துவிட முடியாது. சமத்துவம் இல்லாவிட்டால், சுதந்திரம் பலரை விட சிலரின் மேலாதிக்கத்தை உருவாக்கும். சுதந்திரம் இல்லாத சமத்துவம், தனிமனித முயற்சியைக் கொல்லும்”.^{12a} அதே சூழலில், உச்ச நீதிமன்றம் 1997 இல் குறிப்பிட்டது: “சமூக மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தில் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதியை வழங்குவதற்கான சமத்துவ சமூக ஒழுங்கை நிறுவ அரசியலமைப்பு எண்ணுகிறது. பாரதக் குடியரசின்”.

5. குடியரசு

ஒரு ஜனநாயக அரசியலை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம் - முடியாட்சி மற்றும் குடியரசு. ஒரு முடியாட்சியில், மாநிலத்தின் தலைவர் (பொதுவாக ராஜா அல்லது ராணி) ஒரு பரம்பரை பதவியை அனுபவிக்கிறார், அதாவது, அவர் அடுத்தடுத்து பதவிக்கு வருகிறார், எ.கா., பிரிட்டன். ஒரு குடியரசில், மறுபுறம், மாநிலத்தின் தலைவர் எப்போதும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார், எ.கா. அமெரிக்கா.

எனவே, நமது முன்னுரையில் உள்ள 'குடியரசு' என்ற சொல், ஜனாதிபதி என்று அழைக்கப்படும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் இந்தியாவைக் குறிக்கிறது. அவர் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

ஒரு குடியரசு என்பது மேலும் இரண்டு விஷயங்களைக் குறிக்கிறது: ஒன்று, அரசியல் இறையாண்மையை மக்களிடம் வழங்குதல் மற்றும் ஒரு ராஜாவைப் போன்ற ஒரு தனி நபரிடம் அல்ல;

இரண்டாவதாக, எந்தவொரு சலுகை பெற்ற வகுப்பினரும் இல்லாததால், அனைத்து பொது அலுவலகங்களும் எந்தவொரு பாகுபாடுமின்றி ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் திறக்கப்படுகின்றன.

6. நீதி

முன்னுரையில் உள்ள 'நீதி' என்ற சொல் சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் ஆகிய மூன்று வெவ்வேறு வடிவங்களை உள்ளடக்கியது, அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் பல்வேறு விதிகள் மூலம் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

சமூக நீதி என்பது சாதி, நிறம், இனம், மதம், பாலினம் மற்றும் பலவற்றின் அடிப்படையில் சமூக வேறுபாடு இல்லாமல் அனைத்து குடிமக்களையும் சமமாக நடத்துவதைக் குறிக்கிறது. சமூகத்தின் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட பிரிவினருக்கும் சலுகைகள் வழங்கப்படாமை மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் (எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் ஓபிசி) நிலைமைகளில் முன்னேற்றம் மற்றும்

பெண்கள்.

பொருளாதார நீதி என்பது பொருளாதார காரணிகளின் அடிப்படையில் மக்களிடையே பாகுபாடு இல்லாததைக் குறிக்கிறது. இது செல்வம், வருமானம் மற்றும் சொத்து ஆகியவற்றில் வெளிப்படையான ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்குவதை உள்ளடக்கியது. சமூக நீதி மற்றும் பொருளாதார நீதி ஆகியவற்றின் கலவையானது 'பகிர்வு நீதி' என்று அழைக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது.

அரசியல் நீதி என்பது அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சமமான அரசியல் உரிமைகள், அனைத்து அரசியல் அலுவலகங்களுக்கும் சமமான அணுகல் மற்றும் அரசாங்கத்தில் சமமான குரல் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நீதியின் இலட்சியமாக - சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் ரஷ்யப் புரட்சியிலிருந்து (1917) எடுக்கப்பட்டது.

7. சுதந்திரம்

'சுதந்திரம்' என்பது தனிநபர்களின் செயல்பாடுகளில் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாதது மற்றும் அதே நேரத்தில் தனிப்பட்ட ஆளுமைகளின் வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குகிறது.

முன்னுரை இந்தியாவின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சிந்தனை, வெளிப்பாடு, நம்பிக்கை, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்தை அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மூலம் பாதுகாக்கிறது, மீறப்பட்டால் நீதிமன்றத்தில் செயல்படுத்த முடியும்.

இந்திய ஜனநாயக அமைப்பின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு முகவுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரம் மிகவும் அவசியம். எவ்வாறாயினும், சுதந்திரம் என்பது ஒருவர் விரும்பியதைச் செய்வதற்கான 'உரிமம்' என்று அர்த்தமல்ல, மேலும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரம்புகளுக்குள் அனுபவிக்க வேண்டும்.

சுருக்கமாக, முன்னுரை அல்லது அடிப்படை உரிமைகளால் உருவாக்கப்பட்ட சுதந்திரம் முழுமையானது அல்ல ஆனால் தகுதியானது.

நமது முன்னுரையில் உள்ள சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவத்தின் இலட்சியங்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சியிலிருந்து (1789-1799) எடுக்கப்பட்டது.

8. சமத்துவம்

'சமத்துவம்' என்பது சமூகத்தின் எந்தவொரு பிரிவினருக்கும் சிறப்பு சலுகைகள் இல்லாதது மற்றும் எந்தவொரு பாகுபாடும் இல்லாமல் அனைத்து தனிநபர்களுக்கும் போதுமான வாய்ப்புகளை வழங்குவதைக் குறிக்கிறது.

முன்னுரை இந்தியாவின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் சம அந்தஸ்து மற்றும் வாய்ப்பைப் பாதுகாக்கிறது. இந்த ஏற்பாடு சமத்துவத்தின் மூன்று பரிமாணங்களை உள்ளடக்கியது - குடிமை, அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரம்.

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்தின் பின்வரும் விதிகள் குடிமை சமத்துவத்தை

உறுதிப்படுத்துதல்: (அ) சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் (கட்டுரை

14). (ஆ) மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு

காட்டுவதைத் தடை செய்தல் (பிரிவு 15). (c) பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சம வாய்ப்பு (கட்டுரை 16). (ஈ) தீண்டாமை ஒழிப்பு (பிரிவு 17). (இ) பட்டங்களை ஒழித்தல் (கட்டுரை 18).

அரசியல் சாசனத்தில் அரசியல் சமத்துவத்தை அடைய இரண்டு விதிகள் உள்ளன. ஒன்று, மதம், இனம், சாதி அல்லது பாலினத்தின் அடிப்படையில் வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்கத் தகுதியற்றவர் என்று அறிவிக்கக் கூடாது (பிரிவு 325). இரண்டு, லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டசபைகளுக்கான தேர்தல்கள் வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும் (பிரிவு 326).

மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் (பிரிவு 39) ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் போதுமான வாழ்வாதாரத்திற்கான சம உரிமை மற்றும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் ஆகியவற்றை உறுதி செய்கிறது.

9. சகோதரத்துவம்

சகோதரத்துவம் என்றால் சகோதரத்துவ உணர்வு. ஒற்றைக் குடியுரிமை முறையால் இந்த சகோதரத்துவ உணர்வை அரசியலமைப்பு ஊக்குவிக்கிறது. மேலும், அடிப்படைக் கடமைகள் (பிரிவு 51-A) மத, மொழி, பிராந்திய அல்லது பிரிவு வேறுபாடுகளைக் கடந்து அனைத்து இந்திய மக்களிடையே நல்லிணக்கத்தையும் பொதுவான சகோதரத்துவ உணர்வையும் மேம்படுத்துவது இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகும் என்று கூறுகிறது.

சகோதரத்துவம் இரண்டு விஷயங்களை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்று முகவுரை அறிவிக்கிறது - தனிநபரின் கண்ணியம் மற்றும் தேசத்தின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு. 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் (1976) மூலம் 'ஒருமைப்பாடு' என்ற வார்த்தை முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்புச் சபையின் வரைவுக் குழுவின் உறுப்பினரான கே.எம். முன்ஷியின் கூற்றுப்படி, 'தனிநபரின் கண்ணியம்' என்ற சொற்றொடர், அரசியலமைப்பு பொருள் மேம்பாட்டை உறுதி செய்வதோடு ஜனநாயக அமைப்பைப் பேணுவது மட்டுமல்லாமல், ஆளுமையின் ஆளுமையையும் அங்கீகரிக்கிறது. ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் புனிதமானவன். தனிநபர்களின் கண்ணியத்தை உறுதிப்படுத்தும் மாநிலக் கொள்கையின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் சில விதிகள் மூலம் இது சிறப்பிக்கப்படுகிறது. மேலும், அடிப்படைக் கடமைகள் (பிரிவு 51-A) பெண்களின் கண்ணியத்தைப் பாதுகாக்கிறது, பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும் நடைமுறைகளைத் துறப்பது இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகும், மேலும் இது ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகவும் ஆக்குகிறது. இந்தியாவின் இறையாண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும் இந்தியா.

'தேசத்தின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு' என்ற சொற்றொடர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் உளவியல் மற்றும் பிராந்திய பரிமாணங்களை உள்ளடக்கியது. இந்திய யூனியனின் அழியாத தன்மையைக் குறிக்கும் வகையில், யூனியனிலிருந்து பிரிவதற்கு மாநிலங்களுக்கு உரிமை இல்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காக, அரசியலமைப்பின் பிரிவு 1, இந்தியாவை 'மாநிலங்களின் ஒன்றியம்' என்று விவரிக்கிறது. இது வகுப்புவாதம், பிராந்தியவாதம், ஜாதிவாதம், மொழிவாதம், பிரிவினைவாதம் போன்ற தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான தடைகளை கடப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

விரைவில்.

முன்னுரையின் முக்கியத்துவம்

முன்னுரையானது அரசியல், தார்மீக மற்றும் மதம் சார்ந்த அடிப்படைத் தத்துவம் மற்றும் அடிப்படை மதிப்புகளை உள்ளடக்கியது. இது அரசியலமைப்பு சபையின் மகத்தான மற்றும் உன்னதமான பார்வையை கொண்டுள்ளது, மேலும் அரசியலமைப்பின் ஸ்தாபக தந்தைகளின் கனவுகள் மற்றும் அபிலாஷைகளை பிரதிபலிக்கிறது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் முக்கியப் பங்காற்றிய அரசியல் நிர்ணய சபை உறுப்பினர் சர் ஆலடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயரின் வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'நமது அரசியலமைப்பின் முன்னுரை நாம் நீண்ட காலமாக நினைத்ததை அல்லது கனவு கண்டதை வெளிப்படுத்துகிறது'. அரசியலமைப்புச் சபையின் வரைவுக் குழுவின் உறுப்பினர் கே.எம்.முன்ஷியின் கூற்றுப்படி, முன்னுரை 'நமது இறையாண்மையுள்ள ஜனநாயகக் குடியரசின் ஜாதகம்'.

அரசியலமைப்புச் சபையின் மற்றொரு உறுப்பினரான பண்டிட் தாக்கூர் தாஸ் பார்க்வா, முகவுரையின் முக்கியத்துவத்தை பின்வரும் வார்த்தைகளில் சுருக்கமாகக் கூறினார்: 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மிகவும் மதிப்புமிக்க பகுதி முகவுரை. இது அரசியலமைப்பின் ஆன்மா. இது அரசியலமைப்பின் திறவுகோல். இது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் பதிக்கப்பட்ட நகை. இது அரசியலமைப்பின் மதிப்பை அளவிடக்கூடிய சரியான அளவுகோலாகும்.

புகழ்பெற்ற ஆங்கில அரசியல் விஞ்ஞானி சர் எர்னஸ்ட் பார்கர், முன்னுரையின் ஆசிரியர்களின் அரசியல் ஞானத்திற்கு ஒளிரும் அஞ்சலி செலுத்தினார். அவர் முன்னுரையை அரசியலமைப்பின் 'முக்கிய குறிப்பு' 13 என்று விவரித்தார். அவர் முன்னுரையின் உரையால் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டார், அவர் தனது பிரபலமான புத்தகமான சமூக மற்றும் அரசியல் கோட்பாட்டின் (1951) தொடக்கத்தில் அதை மேற்கோள் காட்டினார்.

இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி எம். ஹிதாயத்துல்லா, 'முகவுரை அமெரிக்காவின் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை ஒத்திருக்கிறது, ஆனால் ஒரு பிரகடனத்தை விட அதிகம். இது நமது அரசியலமைப்பின் ஆன்மாவாகும், இது நமது அரசியல் சமூகத்தின் வடிவத்தை வகுக்கிறது. இது ஒரு புனிதமான தீர்மானத்தைக் கொண்டுள்ளது, ஒரு புரட்சியைத் தவிர வேறு எதுவும் மாற்ற முடியாது .

அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக முன்னுரை

முன்னுரை பற்றிய சர்ச்சைகளில் ஒன்று, அது அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியா இல்லையா என்பதுதான்.

பேருபாரி யூனியன் 16 வழக்கில் (1960), உச்ச நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பில் உள்ள பல விதிகளுக்குப் பின்னால் உள்ள பொது நோக்கங்களை முன்னுரை காட்டுகிறது, இதனால் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் மனதில் இது முக்கியமானது. மேலும், எந்தவொரு கட்டுரையிலும் பயன்படுத்தப்படும் சொற்கள் தெளிவற்றதாகவோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அர்த்தங்களைக் கொண்டதாகவோ இருந்தால், முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நோக்கங்களிலிருந்து விளக்கத்தில் சில உதவிகள் எடுக்கப்படலாம். முன்னுரையின் முக்கியத்துவத்தை அங்கீகரித்த போதிலும், உச்ச நீதிமன்றம் குறிப்பாக முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதி அல்ல என்று குறிப்பிட்டது.

கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் 17 (1973), உச்ச நீதிமன்றம் முந்தைய கருத்தை நிராகரித்தது மற்றும் முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதி என்று கூறியது. முன்னுரை மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது மற்றும் அரசியலமைப்பு முகவுரையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட மகத்தான மற்றும் உன்னதமான பார்வையின் வெளிச்சத்தில் படித்து விளக்கப்பட வேண்டும் என்று அது கவனித்தது.

இந்திய எல்ஐசி வழக்கு 18 (1995) வழக்கிலும், உச்ச நீதிமன்றம் மீண்டும் முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு அங்கம் என்று கூறியது.

அரசியலமைப்பின் மற்ற பகுதிகளைப் போலவே, முன்னுரையும் அரசியலமைப்புச் சபையால் இயற்றப்பட்டது; ஆனால், அரசியலமைப்பின் மீதமுள்ளவை ஏற்கனவே இயற்றப்பட்ட பிறகு. முன்னுரையை இறுதியில் செருகுவதற்கான காரணம், அரசியலமைப்புச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பிற்கு இணங்குவதை உறுதி செய்வதாகும். வாக்குகளுக்கான முகப்புரையை முன்வைக்கும் போது, அரசியல் நிர்ணய சபையின் தலைவர், 'கேள்வி என்னவென்றால், முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது'19. பின்னர் பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே, உச்ச நீதிமன்றத்தின் தற்போதைய கருத்து, முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதி, அரசியலமைப்பின் ஸ்தாபக தந்தைகளின் கருத்துடன் ஒத்துப்போகிறது.

இருப்பினும், இரண்டு விஷயங்களைக் கவனத்தில்

கொள்ள வேண்டும்: 1. முகவுரையானது சட்டமன்றத்திற்கான அதிகாரத்தின் மூலமாகவோ

அல்லது சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் மீதான தடையாகவோ இல்லை.

2. இது நியாயமற்றது, அதாவது, அதன் விதிகள் நடைமுறைப்படுத்த முடியாதவை நீதிமன்றங்களில்.

முன்னுரையின் வசதி

அரசியலமைப்பின் 368 வது பிரிவின் கீழ் முகவுரையை திருத்த முடியுமா என்ற கேள்வி வரலாற்று சிறப்புமிக்க கேசுவானந்த பாரதி வழக்கில் (1973) முதல் முறையாக எழுந்தது. முன்னுரை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாததால் அதைத் திருத்த முடியாது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. சட்டப்பிரிவு 368ல் உள்ள திருத்தம் அதிகாரத்தை, முகவுரையில் பொதிந்துள்ள அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கூறுகளையோ அல்லது அடிப்படை அம்சங்களையோ அழிக்கவோ அல்லது சேதப்படுத்தவோ பயன்படுத்த முடியாது என்று மனுதாரர் வாதிட்டார்.

இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றம், முன்னுரை அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதி என்று கூறியது. இது தொடர்பாக பெருபாரி யூனியனில் (1960) முன்வைக்கப்பட்ட கருத்து தவறானது என்று கூறிய நீதிமன்றம், 'அடிப்படை அம்சங்களில்' எந்தத் திருத்தமும் செய்யக்கூடாது என்ற நிபந்தனைக்கு உட்பட்டு, முகவுரையைத் திருத்தலாம் என்று கூறியது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டப்பிரிவு 36820 இன் கீழ் ஒரு திருத்தம் மூலம், முன்னுரையில் உள்ள அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கூறுகள் அல்லது அடிப்படை அம்சங்களை மாற்ற முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது .

1976 ஆம் ஆண்டில், 42 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் முகவுரை இதுவரை ஒரு முறை மட்டுமே திருத்தப்பட்டுள்ளது, இது மூன்று புதிய சொற்கள் - சோசலிஸ்ட், மதச்சார்பற்ற மற்றும் ஒருமைப்பாடு - முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த திருத்தம் செல்லுபடியாகும் என கருதப்பட்டது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. டிசம்பர் 13, 1946 அன்று நேருவால் நகர்த்தப்பட்டது மற்றும் ஜனவரி 22, 1947 அன்று அரசியலமைப்பு சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
2. இந்திய சுதந்திரச் சட்டம், 1947 இயற்றப்படும் வரை, இந்தியா பிரிட்டிஷ் பேரரசின் சார்பு (காலனி) ஆக இருந்தது.
ஆகஸ்ட் 15, 1947 முதல் ஜனவரி 26, 1950 வரை, இந்தியாவின் அரசியல் நிலை பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த் நாடுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக இருந்தது. ஜனவரி 26, 1950 அன்று இந்தியா தன்னை இறையாண்மை கொண்ட குடியரசாக அறிவித்ததன் மூலம் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை நிறுத்தியது. இருப்பினும், பாகிஸ்தான் 1956 வரை பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கமாக இருந்தது.
3. அரசியல் நிர்ணய சபையின் சில உறுப்பினர்களின் மறைந்திருக்கும் அச்சத்தைப் போக்க, பண்டிட் நேரு 1949 இல் இவ்வாறு கூறினார்:

'பூர்ண ஸ்வராஜ்ஜியத்தை அடைவதற்காக நாங்கள் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே உறுதிமொழி எடுத்தோம் . அதை சாதித்துவிட்டோம். ஒரு தேசம் இன்னொரு நாட்டுடன் கூட்டணி வைத்து தன் சுதந்திரத்தை இழக்கிறதா? கூட்டணி என்பது பொதுவாக அர்ப்பணிப்புகளைக் குறிக்கிறது. இறையாண்மையுள்ள

காமன்வெல்த் நாடுகளின் சுதந்திரமான சங்கம் அத்தகைய கடப்பாடுகளை உள்ளடக்கவில்லை. அதன் வலிமை அதன் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் அதன் முழுமையான சுதந்திரத்தில் உள்ளது. பொதுநலவாயத்தில் இருந்து வெளியேறும் எந்தவொரு உறுப்பு நாடும் அது விரும்பினால் அது திறந்திருக்கும் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அவர் மேலும் கூறுகையில், 'இது சுதந்திர விருப்பத்தின் மூலம் ஒரு ஒப்பந்தம், இலவச விருப்பத்தால் நிறுத்தப்படும்'.

4. இந்தியா 1945 இல் UNO இல் உறுப்பினரானது.

5. தீர்மானம் கூறியது: 'காங்கிரஸின் நோக்கத்தை நனவாக்குவதற்கும், இந்திய அரசியலமைப்பின் மாநிலக் கொள்கையின் முன்னுரை மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் கூறப்பட்டுள்ள நோக்கங்களை மேலும் முன்னெடுப்பதற்கும், ஒரு சோசலிச அமைப்பை நிறுவும் நோக்கில் திட்டமிடல் நடைபெற வேண்டும். சமூகத்தின், முக்கிய உற்பத்திச் சாதனங்கள் சமூக உடைமை அல்லது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தால், உற்பத்தி படிப்படியாக வேகமடைகிறது மற்றும் தேசிய செல்வத்தின் சமமான விநியோகம் உள்ளது.

6. பிரதம மந்திரி இந்திரா காந்தி, 'நாங்கள் எப்போதும் சோசலிசத்தின் சொந்த முத்திரையைக் கொண்டுள்ளோம் என்று கூறி வருகிறோம். அவசியத்தை உணரும் துறைகளை தேசியமயமாக்குவோம். வெறும் தேசியமயமாக்கல் என்பது நமது வகை சோசலிசம் அல்ல.

7. GB Pant வேளாண்மை மற்றும் தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகம் v. உத்தரபிரதேச மாநிலம் (2000).

8. நகரா v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1983).

9. மதத்தின் மீதான அரசின் அணுகுமுறையின் அடிப்படையில், மூன்று வகையான அரசுகளை உருவாக்கலாம்: (அ) நாத்திக அரசு: அரசு மதத்திற்கு எதிரானது, எனவே, அனைத்து மதங்களையும் கண்டிக்கிறது. (ஆ) தேவராஜ்ய அரசு: அரசு மதத்திற்கு சார்பானது, எனவே, ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தை அரசு மதமாக அறிவிக்கிறது, உதாரணமாக, பங்களாதேஷ், பர்மா, இலங்கை, பாகிஸ்தான் மற்றும் பல.

(இ) மதச்சார்பற்ற அரசு: மதம் விஷயத்தில் அரசு நடுநிலை வகிக்கிறது, எனவே, குறிப்பிட்ட எதையும் நிலைநிறுத்துவதில்லை

மதம் மாநில மதம், எடுத்துக்காட்டாக, அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியா.

ஜிஎஸ் பாண்டே, இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், அலகாபாத் சட்ட நிறுவனம், எட்டாவது பதிப்பு, 2002, பி. 222.

10. அப்போதைய மத்திய சட்ட அமைச்சர், எச்.ஆர்.கோகலே இந்தக் கருத்தை

பின்வருமாறு வரையறுத்தார்: 'சுதந்திரம், நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாட்டு சுதந்திரம், நீங்கள் எந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் சரி. ஒவ்வொரு மதத்தையும் சமமாக நடத்துவதைத் தவிர, ஒரு மாநிலமாக, எந்த மதத்துடனும் அரசுக்கு எதுவும் செய்ய முடியாது, ஆனால் அரசுக்கு மதத்தின் எந்த அடித்தளமும் இருக்காது. இதேபோல், பி.பி

கஜேந்திரகட்கர், இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி, மதச்சார்பின்மையை இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ளவாறு பின்வருமாறு வரையறுத்தார்: 'அரசு எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்திற்கும் விசுவாசமாக இருக்க வேண்டியதில்லை: அது மதச்சார்பற்ற அல்லது மதத்திற்கு எதிரானது அல்ல; அது அனைத்து மதங்களுக்கும் சம சுதந்திரம் அளிக்கிறது.

11. 'ஜனநாயகம்' என்ற வார்த்தை இரண்டு கிரேக்க வார்த்தைகளில் இருந்து

பெறப்பட்டது, அதாவது டெமோஸ் மற்றும் க்ராடியா முறையே 'மக்கள்' மற்றும் 'ஆட்சி'.

12. வாக்கெடுப்பு என்பது வாக்காளர்களுக்கு அவர்களின் நேரடி வாக்குகள் மூலம்

தீர்வு காண முன்மொழியப்பட்ட சட்டம் பரிந்துரைக்கப்படும் ஒரு செயல்முறையாகும்.

முன்முயற்சி என்பது ஒரு வழிமுறையாகும், இதன் மூலம் மக்கள் சட்ட மசோதாவை சட்டமன்றத்தில் முன்மொழியலாம்.

ரீகால் என்பது ஒரு பிரதிநிதியையோ அல்லது அதிகாரியையோ அவரது பதவிக் காலம் முடிவதற்குள், அவர் தனது கடமைகளைச் சரியாகச் செய்யத் தவறினால், வாக்காளர்கள் அவரை நீக்க முடியும்.

வாக்கெடுப்பு என்பது பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எந்தவொரு பிரச்சினையிலும் இந்திய மக்களின் கருத்தைப் பெறுவதற்கான ஒரு முறையாகும். இது பொதுவாக பிராந்திய மோதல்களைத் தீர்க்கப் பயன்படுகிறது.

12a. பி. சிவராவ், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம்: ஆவணங்களைத் தேர்ந்தெடு, தொகுதி IV, பி. 944.

13. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் முகவுரையில், 'புத்தகத்தின் பெரும்பகுதியின்

வாதத்தை சுருக்கமாகவும் பரிதாபமாகவும் கூறுகிறது; அதற்கேற்ப அது ஒரு முக்கிய குறிப்பாக செயல்படலாம்.

14. அவர் எழுதினார்: 'இந்திய மக்கள் ஒரு கொள்கைகளுக்கு சந்தா செலுத்துவதன்

மூலம் தங்கள் சுதந்திரமான வாழ்க்கையைத் தொடங்க வேண்டும் என்பதில் நான் பெருமிதம் கொள்வதால், அதை மேற்கோள் காட்ட நான் மிகவும் தூண்டப்பட்டேன்.

மேற்கில் நாம் மேற்கு என்று அழைக்கும் அரசியல் பாரம்பரியம், ஆனால் அது இப்போது மேற்கத்தியதை விட அதிகமாக உள்ளது.

15. எம் ஹிதாயத்துல்லா, இந்தியாவில் ஜனநாயகம் மற்றும் நீதித்துறை செயல்முறை, ப. 51.
16. பெருபாரி யூனியன் மற்றும் என்கிளேவ்ஸ் பரிமாற்றம் (1960) தொடர்பான இந்தோ பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தத்தை நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்து அரசியலமைப்பின் 143 வது பிரிவின் கீழ் இந்திய ஜனாதிபதியின் குறிப்பு.
17. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரள மாநிலம் (1973).
18. LIC of India v. நுகர்வோர் கல்வி மற்றும் ஆராய்ச்சி மையம் (1995).
19. 'அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள்', தொகுதி 10, பி. 450-456.
20. நீதிமன்றம் கவனித்தது, 'நமது அரசியலமைப்பின் கட்டிடம் முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த கூறுகளில் ஏதேனும் அகற்றப்பட்டால், கட்டமைப்பு நிலைத்திருக்காது, அது ஒரே அரசியலமைப்பாக இருக்காது அல்லது அதன் அடையாளத்தை பராமரிக்க முடியாது. அரசியலமைப்பின் இந்த அடிப்படை மற்றும் அடிப்படைப் பண்புகளில் எதையும் அகற்றும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்குவதற்காக திருத்தும் அதிகாரத்தை விளக்க முடியாது.

5 யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம்

ஏ

அரசியலமைப்பின் பகுதி-I இன் கீழ் 1 முதல் 4 வரையிலான கட்டுரைகள் யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசத்துடன் தொடர்புடையது.

மாநிலங்களின் ஒன்றியம்

பிரிவு 1 இந்தியாவை, அதாவது பாரதத்தை 'மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பு' என்பதற்குப் பதிலாக 'மாநிலங்களின் ஒன்றியம்' என்று விவரிக்கிறது. இந்த ஏற்பாடு இரண்டு விஷயங்களைக் கையாள்கிறது: ஒன்று, நாட்டின் பெயர்; மற்றும் இரண்டு, அரசியல் வகை.

நாட்டின் பெயர் தொடர்பாக அரசியலமைப்பு சபையில் ஒருமித்த கருத்து இல்லை. சில உறுப்பினர்கள் பாரம்பரிய பெயரை (பாரத) பரிந்துரைத்தனர், மற்றவர்கள் நவீன பெயரை (இந்தியா) பரிந்துரைத்தனர். எனவே, அரசியலமைப்புச் சபை இரண்டின் கலவையை ('இந்தியா, அதாவது பாரதம்') ஏற்க வேண்டியிருந்தது.

இரண்டாவதாக, அதன் அரசியலமைப்பு கட்டமைப்பில் கூட்டாட்சியாக இருந்தாலும், நாடு 'யூனியன்' என்று விவரிக்கப்படுகிறது. டாக்டர் பி.ஆர் அம்பேத்கர், 'யூனியன் ஆஃப் ஸ்டேட்ஸ்' என்ற சொற்றொடர் இரண்டு காரணங்களுக்காக 'மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பு' என்பதற்கு முன்னுரிமை அளித்தது: ஒன்று, இந்திய கூட்டமைப்பு என்பது அமெரிக்க கூட்டமைப்பு போன்ற மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக இல்லை; மற்றும் இரண்டு, கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரிவதற்கு மாநிலங்களுக்கு உரிமை இல்லை. கூட்டமைப்பு ஒரு ஒன்றியம் என்பதால் அது அழியாது. நாடு ஒரு ஒருங்கிணைந்த முழுமை மற்றும் நிர்வாகத்தின் வசதிக்காக மட்டுமே வெவ்வேறு மாநிலங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது¹.

பிரிவு 1 இன் படி, இந்தியாவின் நிலப்பரப்பை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்: 1. மாநிலங்களின் பிரதேசங்கள் 2. யூனியன் பிரதேசங்கள் 3. இந்திய அரசாங்கத்தால் கையகப்படுத்தப்படும் பிரதேசங்கள்

எந்த நேரத்திலும்.

மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பெயர்கள் மற்றும் அவற்றின் பிராந்திய அளவு ஆகியவை அரசியலமைப்பின் முதல் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தற்போது 28 மாநிலங்கள் மற்றும் 9 யூனியன் பிரதேசங்கள் உள்ளன. மாநிலங்கள் தொடர்பான அரசியலமைப்பின் விதிகள் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாகப் பொருந்தும்². இருப்பினும், மகாராஷ்டிரா, குஜராத், நாகாலாந்து, அஸ்ஸாம், மணிப்பூர், ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா, சிக்கிம், மிசோரம், அருணாச்சலப் பிரதேசம், கோவா மற்றும் கர்நாடகா ஆகிய மாநிலங்களுக்குப் பொருந்தும் சிறப்பு விதிகள் (பகுதி XXI இன் கீழ்) மாநிலங்கள் தொடர்பான பொதுவான விதிகளை மீறுகின்றன. வர்க்கம். மேலும், ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது அட்டவணைகள் தனித்தனி விதிகளைக் கொண்டுள்ளன

மாநிலங்களுக்குள் உள்ள அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம் குறித்து.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், 'இந்திய ஒன்றியம்' என்பதை விட 'இந்தியப் பிரதேசம்' என்பது ஒரு பரந்த வெளிப்பாடாகும், ஏனெனில் பிந்தையது மாநிலங்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியது, முந்தையது மாநிலங்கள் மட்டுமல்ல, இந்திய அரசாங்கத்தால் கையகப்படுத்தப்படும் யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களும் அடங்கும். எந்த எதிர்கால நேரமும். மாநிலங்கள் கூட்டாட்சி அமைப்பில் உறுப்பினர்களாக உள்ளன மற்றும் மையத்துடன் அதிகாரப் பகிர்வை பகிர்ந்து கொள்கின்றன. மறுபுறம், யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் மத்திய அரசால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்படுகின்றன.

ஒரு இறையாண்மை கொண்ட நாடாக இருப்பதால், சர்வதேச சட்டத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட முறைகளின்படி, இந்தியா வெளிநாட்டுப் பகுதிகளைப் பெறலாம், அதாவது, ஒப்பந்தம், கொள்முதல், பரிசு, குத்தகை அல்லது வாக்கெடுப்பு, தொழில் (இதுவரை அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆட்சியாளரால் ஆக்கிரமிக்கப்படவில்லை), கைப்பற்றுதல் அல்லது அடிபணிதல். உதாரணமாக, தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி போன்ற பல வெளிநாட்டுப் பகுதிகளை இந்தியா கையகப்படுத்தியது; கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ; புதுச்சேரி; மற்றும் சிக்கிம் அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து. இந்த பிரதேசங்களை கையகப்படுத்துவது இந்த அத்தியாயத்தில் பின்னர் விவாதிக்கப்படுகிறது.

சட்டப்பிரிவு 2, 'இந்திய ஒன்றியத்தில் நுழைவதற்கு அல்லது புதிய மாநிலங்களை நிறுவுவதற்கு, அது பொருத்தமானது என நினைக்கும் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில்' பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இவ்வாறு, உறுப்புரை 2 பாராளுமன்றத்திற்கு இரண்டு அதிகாரங்களை வழங்குகிறது: (அ) இந்திய யூனியனில் புதிய மாநிலங்களை சேர்க்கும் அதிகாரம்; மற்றும் (b) புதிய மாநிலங்களை நிறுவுவதற்கான அதிகாரம். முதலாவது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் சேர்க்கையைக் குறிக்கிறது, இரண்டாவது முன்பு இல்லாத மாநிலங்களை நிறுவுவதைக் குறிக்கிறது.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், பிரிவு 2 இந்திய ஒன்றியத்தின் ஒரு பகுதியாக இல்லாத புதிய மாநிலங்களின் சேர்க்கை அல்லது நிறுவுதல் தொடர்பானது. மறுபுறம், பிரிவு 3, இந்திய ஒன்றியத்தின் தற்போதைய மாநிலங்களின் உருவாக்கம் அல்லது மாற்றங்களுடன் தொடர்புடையது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரிவு 3, இந்திய ஒன்றியத்தின் மாநிலங்களில் உள்ள பகுதிகளுக்கு இடையேயான உள் மறுசீரமைப்புடன் தொடர்புடையது.

மறுசீரமைக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

மாநிலங்களில்

பிரிவு 3 பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது: (அ) எந்தவொரு

மாநிலத்திலிருந்தும் பிரதேசத்தைப் பிரிப்பதன் மூலம் அல்லது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் அல்லது

மாநிலங்களின் பகுதிகளை ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் அல்லது எந்தவொரு மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியுடன் எந்தவொரு

பிரதேசத்தையும் இணைப்பதன் மூலம் ஒரு புதிய மாநிலத்தை உருவாக்குதல்;

(ஆ) எந்த மாநிலத்தின் பரப்பளவை அதிகரிக்கவும்; (c)

எந்த மாநிலத்தின் பரப்பளவையும் குறைத்தல்; (ஈ) எந்த

மாநிலத்தின் எல்லைகளையும் மாற்றுவதல்; மற்றும் (இ) எந்த

மாநிலத்தின் பெயரையும் மாற்றவும்.

எவ்வாறாயினும், பிரிவு 3 இது சம்பந்தமாக இரண்டு நிபந்தனைகளை முன்வைக்கிறது: ஒன்று, மேற்கூறிய மாற்றங்களைச் சிந்திக்கும் ஒரு மசோதாவை ஜனாதிபதியின் முன் பரிந்துரையுடன் மட்டுமே பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்த முடியும்; மற்றும் இரண்டு, மசோதாவைப் பரிந்துரைக்கும் முன், குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்.

மேலும், புதிய மாநிலங்களை அமைப்பதற்கான பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம், எந்தவொரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியை வேறு எந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்துடன் இணைப்பதன் மூலம் புதிய மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தை உருவாக்கும் அதிகாரத்தையும் உள்ளடக்கியது .

குடியரசுத் தலைவர் (அல்லது பாராளுமன்றம்) மாநில சட்டமன்றத்தின் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர் அல்ல, சரியான நேரத்தில் கருத்துக்கள் பெறப்பட்டாலும் அவற்றை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். மேலும், ஒவ்வொரு முறையும் மசோதாவில் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டு நாடாளுமன்றத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்போது மாநில சட்டமன்றத்தில் புதிதாகக் குறிப்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை . யூனியன் பிரதேசமாக இருந்தால், சம்பந்தப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் கருத்துக்களைக் கண்டறிய எந்தக் குறிப்பும் தேவையில்லை, மேலும் நாடாளுமன்றமே தனக்குத் தகுந்ததாகக் கருதும் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கலாம்.

எனவே, அரசியலமைப்பு புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கு அல்லது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் பகுதிகள், எல்லைகள் அல்லது பெயர்களை அவர்களின் அனுமதியின்றி மாற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பாராளுமன்றம் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இந்தியாவின் அரசியல் வரைபடத்தை மீண்டும் வரைய முடியும். எனவே, எந்தவொரு மாநிலத்தின் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு அல்லது தொடர்ச்சியான இருப்பு அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படவில்லை. எனவே, இந்தியா 'அழிக்கக்கூடிய மாநிலங்களின் அழியாத ஒன்றியம்' என்று சரியாக விவரிக்கப்படுகிறது.

மத்திய அரசு மாநிலங்களை அழிக்க முடியும் அதே சமயம் மாநில அரசுகள் யூனியனை அழிக்க முடியாது.

அமெரிக்காவில், மறுபுறம்

ஒரு மாநிலத்தின் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு அல்லது தொடர்ச்சியான இருப்பு அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் அனுமதியின்றி அமெரிக்க மத்திய அரசு புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கவோ அல்லது இருக்கும் மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றவோ முடியாது. அதனால்தான் அமெரிக்கா 'அழிய முடியாத நாடுகளின் அழியாத ஒன்றியம்' என்று விவரிக்கப்படுகிறது.

மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டமே (பிரிவு 4) புதிய மாநிலங்களை (பிரிவு 2 இன் கீழ்) அனுமதிப்பது அல்லது நிறுவுவது மற்றும் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவது மற்றும் தற்போதுள்ள மாநிலங்களின் பகுதிகள், எல்லைகள் அல்லது பெயர்களை மாற்றுவது (பிரிவு 3 இன் கீழ்) ஆகியவை இருக்கக்கூடாது என்று அறிவிக்கிறது. 368வது பிரிவின் கீழ் அரசியலமைப்பின் திருத்தங்களாக கருதப்படுகிறது.

இதன் பொருள், அத்தகைய சட்டங்கள் எளிய பெரும்பான்மை மற்றும் சாதாரண சட்டமன்ற செயல்முறை மூலம் நிறைவேற்றப்படலாம்.

ஒரு மாநிலத்தின் பரப்பளவைக் குறைக்கும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தில் (பிரிவு 3ன் கீழ்) இந்தியப் பகுதியை வெளிநாட்டிற்கு விட்டுக்கொடுக்கும் அதிகாரமும் உள்ளதா? இந்தக் கேள்வி 1960ல் குடியரசுத் தலைவரால் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் ஆய்வுக்கு வந்தது.

பேருபாரி யூனியன் (மேற்கு வங்கம்) என அழைக்கப்படும் ஒரு பகுதியை பாகிஸ்தானுக்கு விட்டுக்கொடுக்கும் மத்திய அரசின் முடிவு அரசியல் கிளர்ச்சி மற்றும் சர்ச்சைக்கு வழிவகுத்தது, அதன் மூலம் ஜனாதிபதியின் குறிப்பு தேவைப்பட்டது. ஒரு மாநிலத்தின் பரப்பளவைக் குறைக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம் (பிரிவு 3-ன் கீழ்) இந்தியப் பகுதியை வெளிநாட்டிற்கு விட்டுக்கொடுப்பதை உள்ளடக்காது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, 368 வது பிரிவின் கீழ் அரசியலமைப்பை திருத்துவதன் மூலம் மட்டுமே இந்திய பிரதேசத்தை ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்திற்கு விட்டுக்கொடுக்க முடியும். இதன் விளைவாக, 9வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் (1960) மேற்படி பிரதேசத்தை பாகிஸ்தானுக்கு மாற்றுவதற்காக இயற்றப்பட்டது.

மறுபுறம், 1969 இல் உச்ச நீதிமன்றம், இந்தியாவிற்கும் மற்றொரு நாட்டிற்கும் இடையிலான எல்லைப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு அரசியலமைப்பு திருத்தம் தேவையில்லை என்று தீர்ப்பளித்தது. இந்திய நிலப்பரப்பை வெளிநாட்டிற்கு விட்டுக்கொடுப்பதில் ஈடுபடாததால், நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம் இதைச் செய்யலாம்.

வங்காளதேசத்துடன் பிராந்தியங்களின் பரிமாற்றம்

100வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (2015) இந்தியா மற்றும் பங்களாதேஷ் அரசாங்கங்களுக்கிடையில் உள்ள ஒப்பந்தம் மற்றும் அதன் நெறிமுறையின்படி இந்தியாவால் சில பிரதேசங்களை கையகப்படுத்துவதற்கும், வேறு சில பிரதேசங்களை வங்காளதேசத்திற்கு மாற்றுவதற்கும் செயல்படுத்தப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ், இந்தியா 111 என்கிளேவ்களை பங்களாதேஷுக்கும், வங்கதேசம் 51 என்கிளேவ்களை இந்தியாவுக்கும் மாற்றியது. கூடுதலாக, இந்த ஒப்பந்தத்தில் பாதகமான உடைமைகளை மாற்றுவது மற்றும் 6.1 கிமீ வரை வரையறுக்கப்படாத எல்லைப் பகுதியின் எல்லை நிர்ணயம் ஆகியவை அடங்கும். இந்த மூன்று நோக்கங்களுக்காக, அரசியலமைப்பின் முதல் அட்டவணையில் நான்கு மாநிலங்களின் (அஸ்ஸாம், மேற்கு வங்காளம், மேகாலயா மற்றும் திரிபுரா) பிரதேசங்கள் தொடர்பான விதிகளை திருத்தம்

மாற்றியது. இந்த திருத்தத்தின் பின்னணி பின்வருமாறு: 1.

இந்தியாவும் வங்காளதேசமும் தோராயமாக 4096.7 கிமீ நில எல்லையைக் கொண்டுள்ளன. இந்தியா-கிழக்கு பாகிஸ்தான் நில எல்லை 1947 இன் ராட்கிளிஃப் விருதின்படி தீர்மானிக்கப்பட்டது. ராட்கிளிஃப் விருதில் உள்ள சில விதிகளால் சர்ச்சைகள் எழுந்தன, அவை 1950 இன் பேக்கே விருது மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டும். 1958 ஆம் ஆண்டு நேரு-நூன் ஒப்பந்தம். இருப்பினும், பேரூபாரி யூனியன் பிரிப்பது தொடர்பான பிரச்சினை உச்சநீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யப்பட்டது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்துக்கு இணங்க, அரசியலமைப்பு (9வது திருத்தம்) சட்டம், 1960 நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் தொடர்ச்சியான வழக்குகள் மற்றும் பிற அரசியல் முன்னேற்றங்கள் காரணமாக, அரசியலமைப்பு (9வது திருத்தம்) சட்டம், 1960, முன்னாள் கிழக்கு பாகிஸ்தானில் (தற்போது வங்காளதேசம்) பிரதேசங்கள் தொடர்பாக அறிவிக்க முடியவில்லை. 4a 2. மே 16, 1974 அன்று ஒப்பந்தம் இந்தியாவுக்கும் வங்காளதேசத்துக்கும் இடையே நில எல்லை நிர்ணயம் மற்றும் அதுதொடர்பான விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லை வரையறையின் சிக்கலான தன்மைக்கு தீர்வு காண இரு நாடுகளுக்கும் இடையே கையெழுத்தானது. அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தம் தேவைப்படும் பிரதேசத்தை மாற்றுவது தொடர்பான இந்த ஒப்பந்தம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இது தொடர்பாக, அது

மாற்றப்படும் தரையில் உள்ள துல்லியமான பகுதியை அடையாளம் காணவும் தேவைப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து, வரையறுக்கப்படாத எல்லை நிர்ணயம் தொடர்பான சிக்கல்கள்; பாதகமான உடைமையில் உள்ள பிரதேசங்கள்; செப்டம்பர் 6, 2011 அன்று ஒரு நெறிமுறையில் கையெழுத்திடுவதன் மூலம் என்கிளேவ்களின் பரிமாற்றம் அடையாளம் காணப்பட்டது மற்றும் தீர்க்கப்பட்டது, இது இந்தியா மற்றும் வங்காளதேசம் இடையேயான 1974 நில எல்லை ஒப்பந்தத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மேற்கு வங்கம் ஆகிய மாநில அரசுகளின் ஆதரவுடனும் ஒப்புதலுடனும் இந்த நெறிமுறை தயாரிக்கப்பட்டது.

மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பரிணாமம்

சமஸ்தானங்களின் ஒருங்கிணைப்பு

சுதந்திரத்தின் போது, பிரித்தானிய மாகாணங்கள் (பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ்) மற்றும் சமஸ்தானங்கள் (பூர்வீக இளவரசர்களின் ஆட்சியின் கீழ், ஆனால் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டது) என இரண்டு வகை அரசியல் பிரிவுகளை இந்தியா கொண்டிருந்தது. பிரிட்டிஷ் கிரீடம்). இந்திய சுதந்திரச் சட்டம் (1947) இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தானின் இரண்டு சுதந்திரமான மற்றும் தனித்தனி ஆதிக்கங்களை உருவாக்கி, இந்தியாவுடன் இணைவது, பாகிஸ்தானில் சேருவது அல்லது சுதந்திரமாக இருப்பது போன்ற மூன்று விருப்பங்களை சமஸ்தானங்களுக்கு வழங்கியது. இந்தியாவின் புவியியல் எல்லைக்குள் அமைந்துள்ள 552 சமஸ்தானங்களில், 549 இந்தியாவுடன் இணைந்தன, மீதமுள்ள 3 (ஹைதராபாத், ஜனகர் மற்றும் காஷ்மீர்) இந்தியாவுடன் சேர மறுத்துவிட்டன. இருப்பினும், காலப்போக்கில், அவர்கள் போலீஸ் நடவடிக்கை மூலம் இந்தியா-ஹைதராபாத், வாக்கெடுப்பு மூலம் ஜனகர் மற்றும் இணைப்பு கருவி மூலம் காஷ்மீர் ஆகியவற்றுடன் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டனர்.

1950 இல், அரசியலமைப்பில் இந்திய யூனியன் மாநிலங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களின் நான்கு மடங்கு வகைப்பாடு-பகுதி A, பகுதி B மற்றும் பகுதி C மாநிலங்கள் மற்றும் பகுதி D பிரதேசங்கள்5 . மொத்தத்தில், அவர்கள் எண்ணிக்கை 29. பகுதி A மாநிலங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் ஒன்பது முந்தைய ஆளுநரின் மாகாணங்களை உள்ளடக்கியது. பகுதி B மாநிலங்கள் சட்டமன்றங்களைக் கொண்ட ஒன்பது சமஸ்தானங்களைக் கொண்டிருந்தன. பகுதி C மாநிலங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை ஆணையர் மாகாணங்களையும் மற்றும் சில சமஸ்தான மாநிலங்களையும் உள்ளடக்கியது. இந்த பகுதி C நிலைகள் (அனைத்து 10 எண்ணிக்கையிலும்) மையமாக நிர்வகிக்கப்பட்டன. அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் தனியான பகுதி D பிரதேசங்களாக வைக்கப்பட்டன.

தார் கமிஷன் மற்றும் ஜேவிபி குழு

இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளுடன் சமஸ்தானங்களின் ஒருங்கிணைப்பு முற்றிலும் தற்காலிக ஏற்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. மொழிவாரியாக மாநிலங்களை மறுசீரமைக்க வேண்டும் என்று பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து, குறிப்பாக தென்னிந்தியாவில் இருந்து கோரிக்கை எழுந்துள்ளது. அதன்படி, ஜூன் 1948 இல், இந்திய அரசு இதன் சாத்தியக்கூறுகளை ஆராய எஸ்.கே.தார் தலைமையில் மொழிவாரி மாகாண ஆணையத்தை நியமித்தது. தி

ஆணையம் 1948 டிசம்பரில் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் மொழியியல் காரணிக்கு பதிலாக நிர்வாக வசதியின் அடிப்படையில் மாநிலங்களை மறுசீரமைக்க பரிந்துரைத்தது. இது மிகுந்த அதிருப்தியை உருவாக்கி, 1948 டிசம்பரில் காங்கிரஸ் மற்றொரு மொழிவாரி மாகாணக் குழுவை நியமித்து, முழு கேள்வியையும் புதிதாக ஆராய வழிவகுத்தது. இது ஜவஹர்லால் நேரு, வல்லபாய் படேல் மற்றும் பட்டாபி சீதாராமையா ஆகியோரைக் கொண்டிருந்தது, எனவே, ஜேவிபி கமிட்டி6 என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது . இது ஏப்ரல், 1949 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கான அடிப்படையாக மொழியை முறையாக நிராகரித்தது.

அட்டவணை 5.1 1950 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

உள்ள மாநிலங்கள் பகுதி ஏ	உள்ள மாநிலங்கள் பகுதி பி	உள்ள மாநிலங்கள் பகுதி சி	பகுதி D இல் உள்ள பிரதேசங்கள்
1. அசாம்	1. ஹைதராபாத்	1. அஜ்மீர்	1. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள்
2. பீகார்	2. ஜம்மு காஷ்மீர்	2. போபால்	
3. பம்பாய்	3. மத்திய பாரத்	3. பிலாஸ்பூர்	
4. மத்திய பிரதேசம்	4. மைசூர்	4. கூச் பெஹார்	
5. மெட்ராஸ்	5. பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு	5. கூர்க்	
6. ஒரிசா	பஞ்சாப்	6. ராஜஸ்தான்	6. டெல்லி
7. பஞ்சாப்	7. செளராஷ்டிரா	7. ஹிமாச்சல் பிரதேசம்	
8. ஐக்கிய மாகாணங்கள்	8. திருவிதாங்கூர் கொச்சி	8. கட்ச்	
9. மேற்கு வங்காளம்	9. விந்திய பிரதேசம்	9. மணிப்பூர்	
		10. திரிபுரா	

அட்டவணை 5.2 மாநிலங்களைக் கையாளும் அரசியலமைப்பின் அசல் பகுதிகள் மற்றும் பிரதேசங்கள்

பாகங்கள்	அசல் தலைப்புக் கட்டுரைகள் மூடப்பட்டிருக்கும்
VI	முதல் அட்டவணையின் 152-237 பகுதி A இல் உள்ள மாநிலங்கள்
VII	முதல் அட்டவணையின் 238 பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்கள்
VIII	முதல் அட்டவணையின் 239-242 பகுதி C இல் உள்ள மாநிலங்கள்
IX	உள்ள பிரதேசங்கள் 243 முதல் பகுதி D அட்டவணை மற்றும் பிற அதில் குறிப்பிடப்படாத பிரதேசங்கள் அட்டவணை

இருப்பினும், அக்டோபர், 1953 இல், தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளை மதராஸ் மாநிலத்திலிருந்து பிரித்து ஆந்திரா மாநிலம் எனப்படும் முதல் மொழிவாரி மாநிலத்தை உருவாக்க இந்திய அரசு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. இது ஒரு நீண்ட மக்கள் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து, 56 நாள் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு, காங்கிரஸில் இருந்த பொட்டி ஸ்ரீராமலுவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்தது.

ஃபசல் அலி கமிஷன்

ஆந்திரா மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம் மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிற பகுதிகளின் கோரிக்கை வலுத்தது. இது முழு கேள்வியையும் மறுஆய்வு செய்ய ஃபசல் அலியின் தலைமையில் மூன்று உறுப்பினர் மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையத்தை (டிசம்பர், 1953 இல்) நியமிக்க இந்திய அரசாங்கத்தை கட்டாயப்படுத்தியது. அதன் மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்கள் கே.எம்.பணிக்கர் மற்றும் எச்.என்.குன்ஸ்ரு. இது செப்டம்பர் 1955 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பின் அடிப்படையாக மொழியை பரவலாக ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால், 'ஒரு மொழி-ஒரு மாநிலம்' என்ற கோட்பாட்டை நிராகரித்தது. நாட்டின் அரசியல் பிரிவுகளை மறுவடிவமைப்பதில் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடு முதன்மைக் கருத்தாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்பதே அதன் கருத்து. இது நான்கு முக்கிய அடையாளம்

மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்புத் திட்டத்தில் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் காரணிகள்: (அ) நாட்டின் ஒற்றுமை மற்றும் பாதுகாப்பைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பலப்படுத்துதல். (ஆ) மொழியியல் மற்றும் கலாச்சார ஒருமைப்பாடு. (ச) நிதி, பொருளாதார மற்றும் நிர்வாகக் கருத்தில். (ஈ) ஒவ்வொன்றிலும் மக்களின் நலனைத் திட்டமிடுதல் மற்றும் மேம்படுத்துதல்

மாநிலம் மற்றும் ஒட்டுமொத்த தேசம்.

அட்டவணை 5.3 1956 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

மாநிலங்களில்	யூனியன் பிரதேசங்கள்
1. ஆந்திர பிரதேசம்	1. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள்
2. அசாம்	2. டெல்லி
3. பீகார்	3. ஹிமாச்சல பிரதேசம்
4. பம்பாய்	4. லக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள்
5. ஜம்மு காஷ்மீர்	5. மணிப்பூர்
6. கேரளா	6. திரிபுரா
7. மத்திய பிரதேசம்	
8. மெட்ராஸ்	
9. மைசூர்	
10. ஒரிசா	
11. பஞ்சாப்	
12. ராஜஸ்தான்	
13. உத்தரப்பிரதேசம்	
14. மேற்கு வங்காளம்	

அசல் அரசியலமைப்பின் கீழ் மாநிலங்கள் மற்றும் பிரதேசங்களின் நான்கு மடங்கு வகைப்படுத்தலை ரத்து செய்து 16 மாநிலங்கள் மற்றும் 3 மத்திய நிர்வாகப் பகுதிகளை உருவாக்க ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. இந்த பரிந்துரைகளை சில சிறிய மாற்றங்களுடன் இந்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம் (1956) மற்றும் 7வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மூலம்

சட்டம் (1956), பகுதி A மற்றும் பகுதி B மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடு நீக்கப்பட்டது மற்றும் பகுதி C மாநிலங்கள் ஒழிக்கப்பட்டன. அவற்றில் சில அருகிலுள்ள மாநிலங்களுடன் இணைக்கப்பட்டன, மற்றவை யூனியன் பிரதேசங்களாக நியமிக்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, நவம்பர் 1, 1956 இல் 14 மாநிலங்களும் 6 யூனியன் பிரதேசங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. 7 மாநில

மறுசீரமைப்புச் சட்டம் (1956) திருவிதாங்கூர் - கொச்சி மாநிலத்தை மதராஸ் மாநிலத்தின் மலபார் மாவட்டம் மற்றும் தென் கனராவின்காசர்கோடு ஆகியவற்றுடன் இணைத்து புதிய கேரள மாநிலத்தை நிறுவியது. தட்சிண கன்னடம்). ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளை ஆந்திர மாநிலத்துடன் இணைத்து ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்தை உருவாக்கியது. மேலும், இது மத்ய பாரத் மாநிலம், விந்திய பிரதேச மாநிலம் மற்றும் போபால் மாநிலத்தை மத்திய பிரதேச மாநிலமாக இணைத்தது.

அதேபோல், செளராஷ்டிரா மாநிலத்தையும் கட்ச் மாநிலத்தையும் பம்பாய் மாநிலத்திலும், கூர்க் மாநிலத்தை மைசூர் மாநிலத்திலும் இணைத்தது; பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் (பெப்சு) பஞ்சாப் மாநிலம்; மற்றும் அஜ்மீர் மாநிலம் ராஜஸ்தான் மாநிலம். மேலும், இது மெட்ராஸ் மாநிலத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட பிரதேசத்தில் இருந்து லாக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகளின் புதிய யூனியன் பிரதேசத்தை உருவாக்கியது.

1956க்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட புதிய மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள்

1956 இல் பெரிய அளவிலான மாநிலங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்ட பிறகும், மக்கள் போராட்டங்கள் மற்றும் அரசியல் நிலைமைகளின் அழுத்தம் காரணமாக இந்தியாவின் அரசியல் வரைபடம் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டது. மொழி அல்லது கலாச்சார ஒருமைப்பாட்டின் அடிப்படையில் மேலும் சில மாநிலங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களை இரண்டாகப் பிரித்தது.

மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்

1960 ஆம் ஆண்டில், இருமொழி மாநிலமான பம்பாய் இரண்டு தனி மாநிலங்களாக பிரிக்கப்பட்டது - மராத்தி பேசும் மக்களுக்கு மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தி பேசும் மக்களுக்கு குஜராத். இந்திய ஒன்றியத்தின் 15வது மாநிலமாக குஜராத் நிறுவப்பட்டது.

தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி

1954 இல் விடுதலை அடையும் வரை போர்த்துகீசியர்கள் இப்பகுதியை ஆண்டனர். தொடர்ந்து, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நிர்வாகியால் 1961 வரை நிர்வாகம் நடைபெற்றது. அது மாற்றப்பட்டது

10வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 1961 மூலம் இந்தியாவின் யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்டது.

கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ

இந்தியா ஆகிய மூன்று பிரதேசங்களும் 1961 ஆம் ஆண்டு பொலிஸ் நடவடிக்கை மூலம் போர்த்துகீசியர்களிடமிருந்து இந்த மூன்று பிரதேசங்களையும் கையகப்படுத்தியது. அவை 12வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 1962 மூலம் யூனியன் பிரதேசமாக அமைக்கப்பட்டன. பின்னர், 1987ல் கோவாவுக்கு மாநில அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.9 இதன் விளைவாக, டாமன் மற்றும் டையூ தனி யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்டது.

புதுச்சேரி ,

புதுச்சேரி, காரைக்கால், மாஹே மற்றும் யானம் என அழைக்கப்படும் இந்தியாவின் முன்னாள் பிரெஞ்சு நிறுவனங்களை புதுச்சேரியின் பிரதேசம் கொண்டுள்ளது. 1954ல் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தப் பகுதியை இந்தியாவிடம் ஒப்படைத்தனர். பின்னர், 1962 ஆம் ஆண்டு வரை 14வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றப்படும் வரை, இது ஒரு 'கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசமாக' நிர்வகிக்கப்பட்டது.

நாகாலாந்து

1963 ஆம் ஆண்டில், நாகா மலைகள் மற்றும் துயன்சாங் பகுதியை அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்கு வெளியே எடுத்து நாகாலாந்து மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது. விரோத நாகாக்களின் இயக்கத்தைத் திருப்திப்படுத்த இது செய்யப்பட்டது. இருப்பினும், நாகாலாந்துக்கு இந்திய ஒன்றியத்தின் 16 வது மாநில அந்தஸ்து வழங்குவதற்கு முன்பு, அது 1961 இல் அஸ்ஸாமின் ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

ஹரியானா, சண்டிகர் மற்றும் இமாச்சலப் பிரதேசம் 1966 இல்,

பஞ்சாப் மாநிலம் பிரிக்கப்பட்டது11 இந்திய ஒன்றியத்தின் 17வது மாநிலமான ஹரியானா மற்றும் சண்டிகர் யூனியன் பிரதேசத்தை உருவாக்கியது. மாஸ்டர் தாரா சிங் தலைமையில் அகாலி தளம் எழுப்பிய தனி 'சீக்கிய தாயகம்' (பஞ்சாபி சுபா) கோரிக்கையைத் தொடர்ந்து இது நடந்தது. ஷா கமிஷன் (1966) பரிந்துரையின் பேரில், பஞ்சாபி மொழி பேசும் பகுதிகள் ஒரு மொழி பேசும் மாநிலமான பஞ்சாப்பாகவும், இந்தி பேசும் பகுதிகள் ஹரியானா மாநிலமாகவும் மற்றும் மலைப்பகுதிகள் அருகிலுள்ள யூனியன் பிரதேசமான ஹிமாச்சலுடன் இணைக்கப்பட்டன. பிரதேசம். 1971 ஆம் ஆண்டில், இமாச்சலப் பிரதேசத்தின் யூனியன் பிரதேசம் 12 மாநிலமாக (இந்திய ஒன்றியத்தின் 18 வது மாநிலம்) நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டது.

மணிப்பூர், திரிபுரா மற்றும் மேகாலயா

1972 ஆம் ஆண்டில், வடகிழக்கு இந்தியாவின் அரசியல் வரைபடம் ஒரு பெரிய மாற்றத்திற்கு உட்பட்டது.¹³ இவ்வாறு, மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா மற்றும் மேகாலயாவின் துணை மாநிலம் ஆகிய இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்களும் மாநில அந்தஸ்தைப் பெற்றன மற்றும் மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சலப் பிரதேசம் (முதலில் வடக்கு என அழைக்கப்படும் இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்கள்) கிழக்கு எல்லை ஏஜென்சி-NEFA) உருவானது. இதன் மூலம், இந்திய யூனியனின் மாநிலங்களின் எண்ணிக்கை 21 ஆக உயர்ந்தது (மணிப்பூர் 19, திரிபுரா 20 மற்றும் மேகாலயா 21). ஆரம்பத்தில், 22வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1969) மேகாலயாவை அதன் சொந்த சட்டமன்றம் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவுடன் அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்குள் ஒரு 'தன்னாட்சி மாநிலமாக' அல்லது 'துணை மாநிலமாக' உருவாக்கியது. இருப்பினும், இது மேகாலயா மக்களின் அபிலாஷைகளை பூர்த்தி செய்யவில்லை. மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சலப் பிரதேசம் ஆகிய யூனியன் பிரதேசங்களும் அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தில் இருந்து உருவாக்கப்பட்டது.

சிக்கிம்

1947 வரை, சிக்கிம் சோக்யாலால் ஆளப்பட்ட இந்திய சமஸ்தானமாக இருந்தது. 1947 ஆம் ஆண்டில், பிரித்தானியரின் முக்கியத்துவத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, சிக்கிம் இந்தியாவின் 'பாதுகாப்பாளராக' மாறியது, இதன் மூலம் சிக்கிமின் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரங்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்புகளுக்கான பொறுப்பை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. 1974 ஆம் ஆண்டில், சிக்கிம் இந்தியாவுடன் அதிக தொடர்பு கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்தது. அதன்படி, 35வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1974) நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது. இந்த திருத்தம் சிக்கிம் மாநிலத்திற்கு இந்திய ஒன்றியத்தின் 'இணை மாநிலம்' அந்தஸ்தை வழங்குவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் கீழ் ஒரு புதிய வகை மாநிலத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த நோக்கத்திற்காக, அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 2-A மற்றும் ஒரு புதிய அட்டவணை (10வது அட்டவணையில் சங்கத்தின் விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகள்) செருகப்பட்டன. இருப்பினும், சிக்கிம் மக்களின் அபிலாஷைகளை முழுமையாக பூர்த்தி செய்ய முடியாததால், இந்த சோதனை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. 1975 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொது வாக்கெடுப்பில், சோக்யால் மற்றும் சிக்கிம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறுவதற்கு அவர்கள் வாக்களித்தனர். இதன் விளைவாக, 36வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1975) சிக்கிம் மாநிலத்தை இந்திய ஒன்றியத்தின் (22வது மாநிலம்) முழு அளவிலான மாநிலமாக மாற்ற இயற்றப்பட்டது. இந்த திருத்தம் அரசியலமைப்பின் முதல் மற்றும் நான்காவது அட்டவணைகளை திருத்தியது மற்றும் சிக்கிமின் நிர்வாகம் தொடர்பாக சில சிறப்பு விதிகளை வழங்குவதற்காக ஒரு புதிய பிரிவு 371-ஈஃப் சேர்க்கப்பட்டது. இது 1974 ஆம் ஆண்டின் 35 வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்ட 2-A மற்றும் 10 வது அட்டவணையை ரத்து செய்தது.

மிசோரம், அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் கோவா
1987 இல், இந்திய ஒன்றியத்தின் 23வது, 24வது மற்றும் 25வது மாநிலங்களாக முறையே
மிசோரம், 14 அருணாச்சல பிரதேசம் 15 மற்றும் கோவா 16 ஆகிய மூன்று புதிய
மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. மத்திய அரசுக்கும் மிசோ தேசிய முன்னணிக்கும்
இடையே 1986ல் ஒப்பந்தம் (மிசோரம் அமைதி ஒப்பந்தம்) கையெழுத்திடப்பட்டதன்
தொடர்ச்சியாக மிசோரம் யூனியன் பிரதேசம் முழு மாநில அந்தஸ்து பெற்றது. 1972 ஆம்
ஆண்டு முதல் அருணாச்சல பிரதேசமும் ஒரு யூனியன் பிரதேசமாக இருந்தது. கோவா,
டாமன் மற்றும் டையூ யூனியன் பிரதேசத்தில் இருந்து கோவாவின் பிரதேசத்தை பிரித்து
கோவா மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது.

சத்தீஸ்கர், உத்தரகாண்ட் மற்றும் ஜார்கண்ட் 2000 ஆம்
ஆண்டில், மத்தியப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம் மற்றும் பீகார் ஆகிய மாநிலங்களில்
இருந்து முறையே சத்தீஸ்கர், 17 உத்தரகாண்ட் 18 மற்றும் ஜார்கண்ட் 19 ஆகிய மூன்று
புதிய மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவை முறையே இந்திய ஒன்றியத்தின் 26வது,
27வது மற்றும் 28வது மாநிலங்களாக மாறியது.

தெலுங்கானா

2014 இல், இந்திய ஒன்றியத்தின் 29 வது மாநிலமாக புதிய தெலுங்கானா மாநிலம்
உருவாக்கப்பட்டது. இது ஆந்திர பிரதேசத்தில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது.

ஆந்திர மாநிலச் சட்டம் (1953) இந்தியாவின் முதல் மொழிவாரி மாநிலத்தை
உருவாக்கியது, இது ஆந்திரா மாநிலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது மெட்ராஸ்
மாநிலத்திலிருந்து (தற்போது தமிழ்நாடு) தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளை எடுத்துக் கொண்டது.
ஆந்திர மாநிலத்தின் தலைநகராக கர்னூல் இருந்தது மற்றும் மாநில உயர் நீதிமன்றம்
குண்டூரில் நிறுவப்பட்டது.

மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் (1956) ஹைதராபாத் மாநிலத்தின் தெலுங்கு
பேசும் பகுதிகளை ஆந்திர மாநிலத்துடன் இணைத்து, விரிவாக்கப்பட்ட ஆந்திரப்
பிரதேச மாநிலத்தை உருவாக்கியது. மாநிலத்தின் தலைநகரம் ஐதராபாத் நகருக்கு
மாற்றப்பட்டது.

மீண்டும், ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம் (2014) ஆந்திரப் பிரதேசத்தை
இரண்டு தனி மாநிலங்களாகப் பிரித்தது, அதாவது ஆந்திரப் பிரதேசம் (எச்சம்) மற்றும்
தெலுங்கானா.

ஜம்மு & காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் 2019 வரை,

ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் அதன் சொந்த அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருந்தது,
இதனால் இந்திய அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின் மூலம் சிறப்பு அந்தஸ்தை
அனுபவித்தது. 2019 இல், இந்த சிறப்பு அந்தஸ்து

"அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 2019" என்று அழைக்கப்படும் ஜனாதிபதி உத்தரவின் மூலம் ரத்து செய்யப்பட்டது. இந்த உத்தரவு "அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 1954" என்று அழைக்கப்படும் முந்தைய உத்தரவை முறியடித்தது. 2019 ஆணை இந்திய அரசியலமைப்பின் அனைத்து விதிகளையும் ஜம்மு காஷ்மீருக்கும் நீட்டித்தது. இருப்பினும், இந்திய அரசியலமைப்பின் உரையில் செயல்படாத 370வது பிரிவு தொடர்ந்து நீடிக்கிறது.

மேலும், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 2019, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தை ஜம்மு & காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தது.

ஜம்மு-காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசமானது, லடாக் யூனியன் பிரதேசத்திற்குச் சென்ற கார்சில் மற்றும் லே மாவட்டங்களைத் தவிர, முந்தைய ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்தின் அனைத்து மாவட்டங்களையும் உள்ளடக்கியது.

இதனால், மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது 1956 இல் 14 மற்றும் 6 முதல் 2019 இல் முறையே 28 மற்றும் 9,20 .

பெயர் மாற்றம் சில மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பெயர்களும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. ஐக்கிய மாகாணங்கள் புதிய பெயரைக் கொண்ட முதல் மாநிலமாகும். 1950ல் 'உத்தரப் பிரதேசம்' எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. 1969ல் மெட்ராஸ், 21 'தமிழ்நாடு' எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது. அதேபோல், 1973ல் மைசூர், 22 'கர்நாடகா' என பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அதே ஆண்டில், லக்கடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள் 23 'லட்சத்தீவு' என மறுபெயரிடப்பட்டன. 1992 ஆம் ஆண்டில், தில்லி யூனியன் பிரதேசமானது 69 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 1991 மூலம் தில்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேசமாக (முழு அளவிலான மாநிலத்தின் அந்தஸ்து வழங்கப்படாமல்) மறுவடிவமைக்கப்பட்டது.24 2006 இல், உத்தராஞ்சல் 25 'உத்தரகாண்ட்' என மறுபெயரிடப்பட்டது. அதே ஆண்டில், பாண்டிச்சேரி 26 'புதுச்சேரி' என மறுபெயரிடப்பட்டது. 2011 ஆம் ஆண்டில், ஒரிசாவின் பெயர் 27 'ஒடிசா' என மாற்றப்பட்டது.

அட்டவணை 5.4 2019 இல் இந்தியாவின் பிரதேசம்

மாநிலங்களில்	யூனியன் பிரதேசங்கள்
1. ஆந்திரப் பிரதேசம்	1. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள்

2. அருணாச்சல பிரதேசம்	2. சண்டிகர்
3. அசாம்	3. தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி
4. பீகார்	4. டாமன் மற்றும் டையூ
5. சத்தீஸ்கர்	5. டெல்லி (தேசிய தலைநகரம் பிரதேசம்)
6. கோவா	6. ஜம்மு காஷ்மீர்
7. குஜராத் 8.	7. லடாக்
ஹரியானா	8. லட்சத்தீவு
9. ஹிமாச்சல பிரதேசம்	9. புதுச்சேரி
10. ஜார்கண்ட்	
11. கர்நாடகா	
12. கேரளா	
13. மத்திய பிரதேசம்	
14. மகாராஷ்டிரா	
15. மணிப்பூர்	
16. மேகாலயா	
17. மிசோரம்	
18. நாகாலாந்து	
19. ஒடிசா	
20. பஞ்சாப்	
21. ராஜஸ்தான்	
22. சிக்கிம்	
23. தமிழ்நாடு	
24. தெலுங்கானா	
25. திரிபுரா	
26. உத்தரகாண்ட்	
27. உத்தரப்பிரதேசம்	
28. மேற்கு வங்காளம்	

அட்டவணை 5.5 அரசியலமைப்பின் பிரிவு 3 இன் கீழ் பாராளுமன்றத்தால்
உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்

Sl.	செயல்கள்	ஏற்பாடுகள்
இல்லை.		
1.	அசாம் (மாற்றம் எல்லைகள்) சட்டம், 1951	அஸ்ஸாம் மாநிலத்தின் எல்லைகளை மாற்றியமைத்தது, அந்த மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு பகுதியை பூட்டானுக்கு வழங்கியது.
2.	ஆந்திர மாநில சட்டம், 1953	மெட்ராஸ் மாநிலத்தில் இருந்து தெலுங்கு பேசும் பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஆந்திர மாநிலம் எனப்படும் முதல் மொழிவாரி மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது. கர்னூல் ஆந்திர மாநிலத்தின் தலைநகராக இருந்தது மற்றும் மாநில உயர் நீதிமன்றம் குண்டூரில் நிறுவப்பட்டது.
3.	இமாச்சல பிரதேசம் மற்றும் பிலாஸ்பூர் (புதிய மாநிலம்) சட்டம், 1954	தற்போதுள்ள ஹிமாச்சல பிரதேசம் மற்றும் பிலாஸ்பூர் ஆகிய மாநிலங்களை இணைத்து இமாச்சல பிரதேசம் என்ற புதிய மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது.
4.	சந்தர்நாகூர் (இணைப்பு) சட்டம், 1954	சந்தர்நாகூர் (முன்னாள் பிரெஞ்சு இந்தியாவின் ஒரு பகுதி) பகுதியை மேற்கு வங்க மாநிலத்துடன் இணைத்தது.
5	மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1956	மொழி, பிராந்திய மற்றும் உள்ளூர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும் நோக்கத்திற்காக பல்வேறு மாநிலங்களின் எல்லைகளில் விரிவான மாற்றங்களைச் செய்தது. இது 14 மாநிலங்கள் மற்றும் 6 யூனியன் பிரதேசங்களை உருவாக்கியது. மாநிலங்கள்: ஆந்திரப் பிரதேசம், அசாம்,

பீகார், பம்பாய், ஜம்மு மற்றும்
காஷ்மீர், கேரளா, மத்திய பிரதேசம்,
மெட்ராஸ், மைசூர், ஒரிசா, பஞ்சாப்,
ராஜஸ்தான், உத்தரபிரதேசம்
மற்றும் மேற்கு வங்காளம். யூனியன்
பிரதேசங்கள்: அந்தமான் மற்றும்
நிக்கோபார் தீவுகள், டெல்லி,
இமாச்சலப் பிரதேசம், லக்காடிவ்,
மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி
தீவுகள், மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா.
இது திருவிதாங்கூர் கொச்சி
மாநிலத்தை மதராஸ் மாநிலத்தின்
மலபார் மாவட்டம் மற்றும் தென்
கனராவின் காசர்கோடு (தட்சிண
கன்னடம்) ஆகியவற்றுடன்
இணைத்து புதிய கேரள மாநிலத்தை
நிறுவியது. இது ஹைதராபாத்
மாநிலத்தின் தெலுங்கு பேசும்
பகுதிகளை ஆந்திர மாநிலத்துடன்
இணைத்து ஆந்திர பிரதேச
மாநிலத்தை உருவாக்கியது.

மேலும், இது மத்திய பாரத்
மாநிலம், விந்திய பிரதேச
மாநிலம் மற்றும் போபால்
மாநிலத்தை மத்திய பிரதேச
மாநிலத்துடன் இணைத்தது.
இதேபோல், அது செளராஷ்டிரா
மாநிலத்தையும் கட்ச் மாநிலத்தையும்
பம்பாய் மாநிலத்துடன் இணைத்தது;
கூர்க் மாநிலம் மைசூர் மாநிலமாக;
பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப்
மாநிலங்களின் ஒன்றியம் (பெப்சு)
பஞ்சாப் மாநிலம்; மற்றும் அஜ்மீர்
மாநிலம் ராஜஸ்தான் மாநிலம்.

		மேலும், இது மெட்ராஸ் மாநிலத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட பிரதேசத்தில் இருந்து லாக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகளின் புதிய யூனியன் பிரதேசத்தை உருவாக்கியது.
6	பீகார் மற்றும் மேற்கு வங்காளம் (பிரதேசங்களை மாற்றுவதில்) சட்டம், 1956	பீகார் மாநிலத்திலிருந்து மேற்கு வங்காள மாநிலத்திற்கு சில பிரதேசங்களை மாற்றுவதற்கு வழங்கப்பட்டது.
7.	ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்திய பிரதேஷ் (இடமாற்றம் பிரதேசங்கள்) சட்டம், 1959	ராஜஸ்தான் மாநிலத்திலிருந்து மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்திற்கு குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களை மாற்றுவதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
8.	ஆந்திர பிரதேசம் மற்றும் மெட்ராஸ் (மாற்றம் எல்லைகள்) சட்டம், 1959	ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் மெட்ராஸ் மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றியமைக்க வழங்கப்பட்டது.
9.	பம்பாய் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 1960	பம்பாய் மாநிலத்திலிருந்து குஜராத்தி பேசும் பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டு புதிய குஜராத் மாநிலம் (15வது மாநிலம்) உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் பம்பாய் மாநிலத்தின் மற்ற பகுதிக்கு மகாராஷ்டிரா மாநிலம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது. அகமதாபாத் நகரம் குஜராத்தின் தலைநகராக மாற்றப்பட்டது.
10.	கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் (இணைப்பு) சட்டம், 1960	1958 மற்றும் 1959 ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் அரசுகளுக்கு இடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்களின்படி பாகிஸ்தானிடம் இருந்து கையகப்படுத்தப்பட்ட சில பகுதிகளை அஸ்ஸாம், பஞ்சாப் மற்றும் மேற்கு வங்கம் ஆகிய மாநிலங்களில் இணைப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது.

11.	நாகாலாந்து மாநில சட்டம், 1962 அஸ்ஸாம் மாநிலத்தில் இருந்து நாகா மலைகள் - துயென்சாங் பகுதியை எடுத்துக்கொண்டு புதிய நாகாலாந்து மாநிலம் (16வது மாநிலம்) உருவாக்கப்பட்டது. நாகா மலைகள் - துயென்சாங் பகுதி என்பது அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அசாமின் பழங்குடிப் பகுதி.
12. பஞ்சாப் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 1966	பஞ்சாப் மாநிலத்தில் இருந்து ஹிந்தி பேசும் பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டு புதிய ஹரியானா மாநிலம் (17வது மாநிலம்) உருவாக்கப்பட்டது. இது சண்டிகரை ஒரு புதிய யூனியன் பிரதேசமாகவும், பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானாவிற்கும் பொதுவான தலைநகராகவும் மாற்றியது.
13. பீகார் மற்றும் உத்தரபிரதேசம் (எல்லைகளின் மாற்றம்) சட்டம், 1968	பீகார் மற்றும் உத்தரபிரதேச மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றியமைக்க வழங்கப்பட்டது.
14. ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் மைசூர் (பிராந்தியத்தை மாற்றுதல்) சட்டம், 1968	மைசூர் மாநிலத்திலிருந்து ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்திற்கு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை மாற்றுவதற்கு வழங்கப்பட்டது.
15. மெட்ராஸ் ஸ்டேட் (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1968	மெட்ராஸ் மாநிலத்தின் பெயரை தமிழ்நாடு மாநிலம் என்று மாற்றினார்.
16. அசாம் மறுசீரமைப்பு (மேகாலயா) சட்டம், 1969	அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்குள் மேகாலயா எனப்படும் தன்னாட்சி மாநிலம் (துணை மாநிலம்) உருவாக்கப்பட்டது.
17. ஹிமாச்சல பிரதேச மாநிலம் சட்டம், 1970	இமாச்சல பிரதேச யூனியன் பிரதேசமாக உயர்த்தப்பட்டது ஒரு மாநிலத்தின் நிலை (18வது மாநிலம்).

18.	வடகிழக்கு பகுதிகள் (மறுசீரமைப்பு) சட்டம், 1971	மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா ஆகிய இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்களை மாநிலங்களின் நிலைக்கு (முறையே 19வது மாநிலம் மற்றும் 20வது மாநிலம்) உயர்த்தியது. முழு மாநில அந்தஸ்தையும் வழங்கியது மேகாலயா (21வது மாநிலம்), இது முன்பு அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்குள் துணை மாநிலமாக இருந்தது. மேலும், அஸ்ஸாமின் பிரதேசங்களில் இருந்து மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சல பிரதேசம் ஆகிய இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்களை உருவாக்கியது.
19.	மைசூர் மாநிலம் (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1973	மைசூர் மாநிலத்தின் பெயரை கர்நாடக மாநிலம் என்று மாற்றினார்.
20	லாக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள் (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1973	லாக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகளின் யூனியன் பிரதேசத்தின் பெயரை லட்சத்தீவு யூனியன் பிரதேசம் என்று மாற்றியது.
21.	ஹரியானா மற்றும் உத்தரப் பிரதேசம் சட்டம், 1979	ஹரியானா மற்றும் உத்தரப் பிரதேச மாநிலங்களின் எல்லைகளை மாற்றியது (மத்தியப் பிரதேசம்).
22.	மிசோரம் மாநில சட்டம், 1986	மிசோரம் யூனியன் பிரதேசத்தை ஒரு நிலைக்கு உயர்த்தியது. மாநிலம் (23வது மாநிலம்).
23.	அருணாச்சல பிரதேசம் மாநிலம் சட்டம், 1986	அருணாச்சல பிரதேசம் யூனியன் பிரதேசமாக உயர்த்தப்பட்டது ஒரு மாநிலத்தின் நிலை (24வது மாநிலம்).
24.	கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1987	என்ற புதிய மாநிலத்தை உருவாக்கியது கோவா (25வது மாநிலம்) பிரதேசத்தை பிரிப்பதன் மூலம்

		கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ யூனியன் பிரதேசத்திலிருந்து கோவா.
25. மத்தியப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2000		மத்திய பிரதேச மாநிலத்தின் பிரதேசங்களில் இருந்து சத்தீஸ்கர் (26வது மாநிலம்) என்ற புதிய மாநிலம் உருவாக்கப்பட்டது .
26. உத்தரப்பிரதேசம் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 2000		உத்தரப்பிரதேச மாநிலத்தின் பிரதேசங்களில் இருந்து அதன் பிரதேசத்தை பிரித்து புதிய உத்தராஞ்சல் (27வது மாநிலம்) மாநிலத்தை உருவாக்கியது.
27. பீகார் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 2000		என்ற புதிய மாநிலத்தை நிறுவியது ஜார்கண்ட் (28வது மாநிலம்) பீகார் மாநிலத்தின் பிரதேசங்களில் இருந்து அதன் பிரதேசத்தை பிரிப்பதன் மூலம்.
28. உத்தராஞ்சல் (மாற்றம் பெயர்) சட்டம், 2006		உத்தராஞ்சல் மாநிலத்தின் பெயரை உத்தரகாண்ட் மாநிலம் என்று மாற்றியது.
29. பாண்டிச்சேரி (மாற்றம் பெயர்) சட்டம், 2006		பாண்டிச்சேரி யூனியன் பிரதேசத்தை புதுச்சேரி யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றியது.
30. ஓரிசா (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 2011		ஓரிசா மாநிலத்தின் பெயரை ஒடிசா மாநிலம் என்று மாற்றினார்.
31. ஆந்திரப் பிரதேசம் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 2014		ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்தின் பிரதேசங்களில் இருந்து தனது பிரதேசத்தை பிரித்து தெலுங்கானா (29வது மாநிலம்) என்ற புதிய மாநிலத்தை உருவாக்கியது .
32. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 2019		முந்தைய ஜம்மு மாநிலத்தை இரண்டாகப் பிரித்தது காஷ்மீர் இரண்டாக பிரிந்தது யூனியன் பிரதேசங்கள், அதாவது,

ஜம்மு & காஷ்மீர் யூனியன்
பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன்
பிரதேசம்.

அட்டவணை 5.6 யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

கட்டுரை எண். பொருள் - யூனியனின்

1. பெயர் மற்றும் பிரதேசம்
2. புதிய மாநிலங்களின் சேர்க்கை அல்லது நிறுவுதல்
- 2A. சிக்கிம் யூனியனுடன் இணைக்கப்படும்-
(ரத்து செய்யப்பட்டது)
3. புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் பகுதிகள், எல்லைகள் அல்லது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களின் பெயர்களை மாற்றுதல்
4. ஆகியவை முதல் மற்றும் நான்காவது அட்டவணைகள் மற்றும் துணை, தற்செயலான மற்றும் பின்விளைவு விஷயங்களைத் திருத்துவதற்கு வழங்குவதற்காக கட்டுரைகள் 2 மற்றும் 3 இன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி 7, பி, 43.
2. 2019 வரை, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் இந்திய அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின் மூலம் சிறப்பு நிலையை அனுபவித்து வந்தது. அதன் சொந்த தனி மாநில அரசியலமைப்பு இருந்தது.
3. 18வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது 1966.
4. பாபுலால் V. பம்பாய் மாநிலம் (1960). 4a.
இந்தத் தகவல் இந்திய அரசின் சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகத்தின் (சட்டமன்றத் துறை) இணையதளத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டது. 4b. ஐபிட்.
5. அட்டவணை 5.1 ஐப் பார்க்கவும்.
6. அதற்கு தலைவர் அல்லது கன்வீனர் இல்லை.
7. அட்டவணை 5.3 ஐப் பார்க்கவும்.
8. பம்பாய் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1960 மூலம்.

9. கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1987 மூலம்.
10. நாகாலாந்து மாநில சட்டம், 1962 இலிருந்து நடைமுறைக்கு வரும்
டிசம்பர் 1, 1963.
11. பஞ்சாப் மறுசீரமைப்பு சட்டம், 1966 மூலம்.
12. இமாச்சலப் பிரதேச மாநிலச் சட்டம், 1970, ஜனவரி 25, 1971 முதல்
நடைமுறைக்கு வருகிறது.
13. வட-கிழக்கு பகுதிகள் (மறுசீரமைப்பு) சட்டம், 1971, ஜனவரி 21, 1972
முதல் நடைமுறைக்கு வருகிறது.
14. மிசோரம் மாநில சட்டம், 1986 இலிருந்து நடைமுறைக்கு வரும்
பிப்ரவரி 20, 1987.
15. அருணாச்சல பிரதேச மாநில சட்டம், 1986, உடன்
பிப்ரவரி 20, 1987 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
16. கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1987 மூலம்.
17. மத்தியப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2000 மூலம்.
18. உத்தரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2000 மூலம்.
19. பீகார் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2000 மூலம்.
20. அட்டவணை 5.4 ஐப் பார்க்கவும் .
21. ஜனவரி 14, 1969 முதல் சென்னை மாநில (பெயர் மாற்றம்) சட்டம்,
1968 மூலம்.
22. மைசூர் மாநில (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1973 மூலம்.
23. லக்கடீவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகளால்
(பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1973.
24. பிப்ரவரி 1, 1992 முதல் நடைமுறைக்கு வருகிறது.
25. உத்தராஞ்சல் (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 2006 மூலம்.
26. பாண்டிச்சேரி (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 2006 மூலம்.
27. ஒரிசா (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 2011 மூலம்.

6 குடியுரிமை

பொருள் மற்றும் முக்கியத்துவம்

மற்ற நவீன மாநிலங்களைப் போலவே, இந்தியாவிலும் இரண்டு வகையான மக்கள் உள்ளனர் - குடிமக்கள் மற்றும் வேற்றுகிரகவாசிகள். குடிமக்கள் இந்திய அரசின் முழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதற்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அனைத்து சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளையும் அனுபவிக்கிறார்கள். மறுபுறம், ஏலியன்கள் வேறு சில மாநிலத்தின் குடிமக்கள், எனவே, அனைத்து சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளையும் அனுபவிப்பதில்லை. அவர்கள் இரண்டு வகைகளாக உள்ளனர் - நட்பு வெளிநாட்டினர் அல்லது எதிரி வேற்றுகிரகவாசிகள். இந்தியாவுடன் நல்லுறவு கொண்ட நாடுகளின் குடிமக்கள் நட்பு வெளிநாட்டினர். எதிரி வேற்றுகிரகவாசிகள், மறுபுறம், இந்தியாவுடன் போரிடும் அந்த நாட்டின் குடிமக்கள். அவர்கள் நட்பு வெளிநாட்டினரை விட குறைவான உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார்கள், எ.கா., கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலில் இருந்து பாதுகாப்பை அவர்கள் அனுபவிப்பதில்லை (கட்டுரை 22).

அரசியலமைப்பு பின்வரும் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளை வழங்குகிறது

இந்தியாவின் குடிமக்கள் (மற்றும் அதையே வேற்றுகிரகவாசிகளுக்கு மறுக்கிறார்கள்):

1. மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காண்பதற்கு எதிரான உரிமை (கட்டுரை 15).
2. பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயத்தில் சம வாய்ப்பு உரிமை (கட்டுரை 16).
3. பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரம், கூட்டம், சங்கம், இயக்கம், குடியிருப்பு மற்றும் தொழில் உரிமை (கட்டுரை 19).
4. கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (கட்டுரைகள் 29 மற்றும் 30).
5. மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டமன்ற தேர்தல்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை சட்டசபை.
6. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில உறுப்பினர் பதவிக்கு போட்டியிடும் உரிமை சட்டமன்றம்.
7. சில பொதுப் பதவிகளை வகிக்கும் தகுதி, அதாவது, இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர், இந்தியத் துணைக் குடியரசுத் தலைவர், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள், மாநிலங்களின் ஆளுநர், இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் மாநிலங்களின் அட்டவகேட் ஜெனரல்.

மேற்கூறிய உரிமைகளுடன், குடிமக்கள் இந்திய அரசுக்கு சில கடமைகளையும் செலுத்த வேண்டும், எடுத்துக்காட்டாக, வரி செலுத்துதல், தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிப்பது, நாட்டைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பல.

இந்தியாவில் பிறப்பால் குடிமகன் மற்றும் இயற்கையான குடிமகன் இருவரும் ஜனாதிபதி பதவிக்கு தகுதியுடையவர்கள், அமெரிக்காவில், பிறப்பால் ஒரு குடிமகன் மட்டுமே ஜனாதிபதி பதவிக்கு தகுதியுடையவர் மற்றும் இயற்கையான குடிமகன் அல்ல.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அரசியலமைப்பு பகுதி II இன் கீழ் 5 முதல் 11 வரையிலான பிரிவுகள் வரை குடியுரிமையைக் கையாள்கிறது. எவ்வாறாயினும், இது சம்பந்தமாக நிரந்தர அல்லது விரிவான விதிமுறைகள் எதுவும் இதில் இல்லை. அதன் தொடக்கத்தில் (அதாவது ஜனவரி 26, 1950 அன்று) இந்தியாவின் குடிமக்களாக மாறிய நபர்களை மட்டுமே இது அடையாளம் காட்டுகிறது. அதன் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு குடியுரிமையைப் பெறுதல் அல்லது இழப்பது போன்ற பிரச்சனைகளை இது கையாள்வதில்லை. இது போன்ற விஷயங்கள் மற்றும் குடியுரிமை தொடர்பான வேறு எந்த விஷயத்திற்கும் சட்டத்தை இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அதன்படி, நாடாளுமன்றம் குடியுரிமைச் சட்டத்தை (1955) இயற்றியுள்ளது, அது அவ்வப்போது திருத்தப்பட்டு வருகிறது.

அரசியலமைப்பின் படி, பின்வரும் நான்கு வகை நபர்கள், அதன் தொடக்கத்தில், அதாவது ஜனவரி 26, 1950 அன்று இந்தியாவின் குடிமக்களாக ஆனார்கள்: 1. இந்தியாவில் வசிப்பிடமாக இருந்த ஒரு நபர் மற்றும் மூன்று நிபந்தனைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பூர்த்தி செய்தவர்,

அதாவது. இந்தியாவில் பிறந்திருந்தால்; அல்லது அவரது பெற்றோரில் யாராவது இந்தியாவில் பிறந்திருந்தால்; அல்லது அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கப்படுவதற்கு முன்பே ஐந்து ஆண்டுகள் இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசித்திருந்தால், இந்தியக் குடிமகனாக ஆனார்.

- பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த ஒருவர், அவர் அல்லது அவரது பெற்றோர் அல்லது அவரது தாத்தா பாட்டிகளில் யாரேனும் பிரிக்கப்படாத இந்தியாவில் பிறந்து இந்திய குடிமகன் ஆனார், மேலும் அவர் இந்தியாவிற்கு முன்னர் குடிபெயர்ந்திருந்தால். ஜூலை 19, 1948 அவர் குடிபெயர்ந்த நாளிலிருந்து இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசித்து வந்தார்; அல்லது ஜூலை 19, 1948 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு அவர் இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்திருந்தால், அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பார். ஆனால், ஒருவர் பதிவு செய்ய விண்ணப்பித்த தேதிக்கு முன்னதாக ஆறு மாதங்கள் இந்தியாவில் வசித்திருந்தால் மட்டுமே அவ்வாறு பதிவு செய்ய முடியும்.
- மார்ச் 1, 1947 க்குப் பிறகு இந்தியாவில் இருந்து பாகிஸ்தானுக்கு குடிபெயர்ந்தவர், ஆனால் பின்னர் மீள்குடியேற்றத்திற்காக இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனாகலாம். இதற்காக, அவர் பதிவு செய்ய விண்ணப்பித்த தேதிக்கு முன்னதாக ஆறு மாதங்கள் இந்தியாவில் வசிக்க வேண்டும்².
- பிரிக்கப்படாத இந்தியாவில் பிறந்தவர் அல்லது யாருடைய பெற்றோர் அல்லது தாத்தா பாட்டிகளில் ஒருவர், ஆனால் சாதாரணமாக இந்தியாவுக்கு வெளியே வசிக்கும் ஒருவர், இந்தியாவின் இராஜதந்திர அல்லது தூதரகப் பிரதிநிதியால் இந்தியக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால், அவர் இந்தியக் குடிமகனாவார். அவர் வசிக்கும் நாடு, அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்கு முன்னரோ அல்லது பின்னரோ. எனவே, இந்தியக் குடியுரிமையைப் பெற விரும்பும் வெளிநாட்டு இந்தியர்களை இந்த விதிமுறை உள்ளடக்கியது.

சுருக்கமாக, இந்த விதிகள் இந்தியாவில் வசிக்கும் (அ) நபர்களின் குடியுரிமையைக் கையாள்கின்றன; (ஆ) பாகிஸ்தானில் இருந்து இடம்பெயர்ந்த நபர்கள்; (ச) நபர்கள்

பாகிஸ்தானுக்கு குடிபெயர்ந்தார் ஆனால் பின்னர் திரும்பினார்; மற்றும் (ஈ) இந்தியாவிற்கு வெளியே வசிக்கும் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

குடியுரிமை தொடர்பான மற்ற அரசியலமைப்பு விதிகள் பின்வருமாறு:

1. எந்தவொரு நபரும் இந்தியக் குடிமகனாகவோ அல்லது இந்தியக் குடிமகனாகவோ கருதப்பட மாட்டான், அவர் தானாக முன்வந்து எந்தவொரு வெளிநாட்டு மாநிலத்தின் குடியுரிமையைப் பெற்றிருந்தால்.
2. இந்தியக் குடிமகனாக இருக்கும் அல்லது கருதப்படும் ஒவ்வொரு நபரும், நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டத்தின் விதிகளுக்கும் உட்பட்டு, அத்தகைய குடிமகனாகத் தொடர வேண்டும்.
3. குடியுரிமையைப் பெறுதல் மற்றும் நிறுத்துதல் மற்றும் குடியுரிமை தொடர்பான மற்ற அனைத்து விஷயங்களிலும் எந்தவொரு ஏற்பாடும் செய்ய பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உண்டு.

குடியுரிமைச் சட்டம், 1955

குடியுரிமைச் சட்டம் (1955) அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு குடியுரிமையைப் பெறுவதற்கும் இழப்பதற்கும் வழங்குகிறது.

முதலில், குடியுரிமைச் சட்டம் (1955) காமன்வெல்த் குடியுரிமையையும் வழங்கியது. ஆனால், இந்த விதி குடியுரிமை (திருத்த) சட்டம், 2003 மூலம் ரத்து செய்யப்பட்டது.

குடியுரிமை பெறுதல்

1955 ஆம் ஆண்டின் குடியுரிமைச் சட்டம் குடியுரிமையைப் பெறுவதற்கான ஐந்து வழிகளை பரிந்துரைக்கிறது, அதாவது பிறப்பு, வம்சாவளி, பதிவு, இயற்கைமயமாக்கல் மற்றும் பிரதேசத்தை இணைத்தல்:

1. பிறப்பு மூலம்

இந்தியாவில் ஜனவரி 26, 1950 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு பிறந்தவர், ஆனால் ஜூலை 1, 1987 க்கு முன், அவரது பெற்றோரின் தேசியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் பிறப்பால் இந்தியக் குடிமகன் ஆவார்.

ஜூலை 1, 1987 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறந்த ஒருவர், அவர் பிறக்கும் போது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால் மட்டுமே இந்தியக் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார்.

மேலும், டிசம்பர் 3, 2004 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறந்தவர்கள், அவர்களது பெற்றோர் இருவரும் இந்தியக் குடிமக்களாக இருந்தால் அல்லது அவர்களது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்தியக் குடிமகனாகவும், மற்றவர் சட்ட விரோதமாக குடியேறியவராக இல்லாவிட்டால் மட்டுமே இந்தியக் குடிமக்களாகக் கருதப்படுவார்கள். அவர்களின் பிறப்பு.

இந்தியாவில் நியமிக்கப்பட்ட வெளிநாட்டு தூதர்களின் குழந்தைகள் மற்றும் எதிரி வேற்றுக்கிரகவாசிகளின் குழந்தைகள் பிறப்பால் இந்திய குடியுரிமை பெற முடியாது.

2. வம்சாவளியின்படி ,

ஜனவரி 26, 1950 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவிற்கு வெளியே பிறந்தவர், ஆனால் டிசம்பர் 10, 1992 க்கு முன், அவர் பிறந்த நேரத்தில் அவரது தந்தை இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால், அவர் வம்சாவளியின் அடிப்படையில் இந்தியாவின் குடிமகன் ஆவார்.

டிசம்பர் 10, 1992 அன்று அல்லது அதற்குப் பிறகு இந்தியாவுக்கு வெளியே பிறந்த ஒருவர், அவர் பிறக்கும் போது அவரது பெற்றோரில் யாராவது இந்தியக் குடிமகனாக இருந்தால், அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார்.

டிசம்பர் 3, 2004 முதல், இந்தியாவிற்கு வெளியே பிறந்த ஒருவர், பிறந்த தேதியிலிருந்து ஒரு வருடத்திற்குள் அல்லது மத்திய அரசின் அனுமதியுடன், காலாவதியான பிறகு, அவரது பிறப்பு இந்திய துணைத் தூதரகத்தில் பதிவு செய்யப்படாவிட்டால், அவர் வம்சாவளியினரால் இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க முடியாது. சொல்லப்பட்ட காலகட்டம். ஒரு மைனர் குழந்தையின் பிறப்பைப் பதிவு செய்வதற்கான விண்ணப்பம், ஒரு இந்திய துணைத் தூதரகத்திற்கு, அவர் அல்லது அவன் வேறொரு நாட்டின் பாஸ்போர்ட்டை வைத்திருக்கவில்லை என்று அத்தகைய மைனர் குழந்தையின் பெற்றோரிடமிருந்து எழுத்துப்பூர்வமாக உறுதிமொழியுடன் இணைக்கப்படும்.

மேலும், வம்சாவளியின் மூலம் இந்தியக் குடிமகனாகவும், வேறு எந்த நாட்டின் குடிமகனாகவும் இருக்கும் மைனர், அவர் முழுமையாக அடைந்த ஆறு மாதங்களுக்குள் மற்றொரு நாட்டின் குடியுரிமை அல்லது குடியுரிமையைத் துறக்கவில்லை என்றால், அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருப்பதை நிறுத்துவார். வயது.

3. பதிவு மூலம் , மத்திய

அரசு, ஒரு விண்ணப்பத்தின் பேரில், பின்வரும் வகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் (சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர் அல்ல) இந்தியக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யலாம், அதாவது:- (அ) இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒருவர் பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் ஏழு ஆண்டுகள் இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசிப்பவர்; (ஆ) இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒருவர், பிரிக்கப்படாத இந்தியாவிற்கு வெளியே ஏதேனும் ஒரு நாட்டில் அல்லது இடத்தில் சாதாரணமாக வசிப்பவர்; (ச) இந்தியக் குடிமகனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, இந்தியாவில் சாதாரணமாக ஏழு ஆண்டுகள் வசிப்பவர், பதிவுக்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன்; (ஈ) இந்தியாவின் குடிமக்களாக இருக்கும் நபர்களின் மைனர் குழந்தைகள்; (இ) முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒரு நபர், யாருடைய பெற்றோர்கள் இந்தியாவின் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்;

(எஃப்) முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒருவர், அல்லது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர், சுதந்திர இந்தியாவின் முந்தைய குடிமகனாக இருந்தவர், மற்றும் பொதுவாக இந்தியாவில் பன்னிரெண்டு மாதங்கள் வசிப்பவர் பதிவுக்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன்;

(g) முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட ஒரு நபர், ஐந்து ஆண்டுகளாக இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டு குடிமகனாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டவர், மற்றும் பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் இந்தியாவில் சாதாரணமாக பன்னிரெண்டு மாதங்கள் வசிப்பவர்.

ஒரு நபர் ஆகஸ்ட் 15, 1947 க்குப் பிறகு பிரிக்கப்படாத இந்தியாவிலோ அல்லது இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறிய பிற பிரதேசத்திலோ பிறந்திருந்தால், அவர் அல்லது அவரது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுவார்.

மேற்கண்ட அனைத்து வகை நபர்களும் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுக்க வேண்டும் அவர்கள் இந்தியாவின் குடிமக்களாக பதிவு செய்யப்படுவதற்கு முன்பு 2a .

4. இயற்கைமயமாக்கல்

மூலம் , மத்திய அரசு, ஒரு விண்ணப்பத்தின் பேரில், எந்தவொரு நபருக்கும் (சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர் அல்ல) பின்வரும் தகுதிகளைப் பெற்றிருந்தால், அவர் குடியுரிமை சான்றிதழை வழங்கலாம்: (அ) அவர் எந்த நாட்டின் குடிமகனாகவோ அல்லது குடிமகனாகவோ இல்லை. இந்திய குடிமக்கள் அந்த நாட்டின் குடிமக்களாகவோ அல்லது குடிமக்களாகவோ மாறுவதை இயற்கைமயமாக்குவதன் மூலம் தடுக்கப்படுகிறார்கள்;

(ஆ) அவர் ஏதேனும் ஒரு நாட்டின் குடிமகனாக இருந்தால், இந்தியக் குடியுரிமைக்கான விண்ணப்பம் ஏற்கப்படும் பட்சத்தில் அந்த நாட்டின் குடியுரிமையைத் துறக்க அவர் மேற்கொள்கிறார்;

(c) அவர் இந்தியாவில் வசிக்கிறார் அல்லது சேவையில் இருந்தார்
விண்ணப்பத்தின் தேதிக்கு முந்தைய பன்னிரண்டு மாதங்கள் முழுவதும் இந்தியாவில்
உள்ள அரசாங்கம் அல்லது ஓரளவு ஒன்று மற்றும் மற்றொன்று;

(ஈ) பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு முந்திய பதினான்கு ஆண்டுகளில், அவர் இந்தியாவில்
வசித்துள்ளார் அல்லது இந்தியாவில் ஒரு அரசாங்கத்தின் சேவையில் இருந்தார்,
அல்லது பகுதியளவு ஒன்று மற்றும் மற்றொன்று, மொத்தத்தில் பதினொரு
ஆண்டுகளுக்கு குறையாது; (இ) அவர் நல்ல குணம் கொண்டவர்; (f) அரசியலமைப்பின்
எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு மொழியைப் பற்றிய போதுமான
அறிவு அவருக்கு உள்ளது³; மற்றும் (g) அவருக்கு இயற்கைமயமாக்கல் சான்றிதழ்
வழங்கப்பட்டால், அவர் இந்தியாவில் வசிக்க விரும்புகிறார் அல்லது இந்தியாவில்
நிறுவப்பட்ட ஒரு சமூகம், நிறுவனம் அல்லது நபர்களின் அமைப்பின் கீழ்.
எவ்வாறாயினும், அறிவியல், தத்துவம், கலை, இலக்கியம், உலக அமைதி அல்லது மனித
முன்னேற்றம் ஆகியவற்றிற்கு சிறப்பான சேவையை ஆற்றிய ஒரு நபரின் விஷயத்தில்,
இந்திய அரசு மேற்கூறிய நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் அல்லது ஏதேனும் ஒன்றை
இயற்கைமயமாக்கலுக்கு தள்ளுபடி செய்யலாம். ஒவ்வொரு இயற்கை குடிகளும்
இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு விசுவாசமாக உறுதிமொழி எடுக்க வேண்டும்.

5. பிரதேசத்தை இணைத்துக்கொள்வதன்

மூலம், எந்தவொரு வெளிநாட்டுப் பகுதியும் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறினால், அந்த
பிரதேசத்தின் மக்களில் யார் இந்திய குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதை இந்திய
அரசாங்கம் குறிப்பிடுகிறது. அத்தகைய நபர்கள் அறிவிக்கப்பட்ட தேதியிலிருந்து இந்திய
குடிமக்களாக மாறுகிறார்கள். உதாரணமாக, பாண்டிச்சேரி இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக
மாறியபோது, இந்திய அரசு குடியுரிமைச் சட்டம் (1955) கீழ், குடியுரிமை (பாண்டிச்சேரி)
ஆணையை (1962) வெளியிட்டது.

6. அஸ்ஸாம் உடன்படிக்கையால் உள்ளடக்கப்பட்ட நபர்களின் குடியுரிமைக்கான சிறப்பு
ஏற்பாடுகள், குடியுரிமை (திருத்தம்) சட்டம், 1985, அஸ்ஸாம் உடன்படிக்கைக்கு உட்பட்ட
நபர்களின் குடியுரிமை (வெளிநாட்டவர்களின் பிரச்சினை தொடர்பானது): (a 1966 ஆம்
ஆண்டு ஜனவரி 1 ஆம் தேதிக்கு முன் பங்களாதேஷில் இருந்து அஸ்ஸாமிற்கு வந்த இந்திய
வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள் மற்றும் அவர்கள் அசாமில் நுழைந்த தேதியிலிருந்து
அசாமில் சாதாரணமாக வசிப்பவர்கள், ஜனவரி 1, 1966 முதல் இந்தியக் குடிமக்களாகக்
கருதப்படுவார்கள்.

(ஆ) இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு நபரும் அஸ்ஸாமுக்கு வந்த அல்லது அதற்குப் பிறகு
ஜனவரி 1, 1966 ஆனால் மார்ச் 25, 1971 க்கு முன் பங்களாதேஷில் இருந்து அவர்
நுழைந்த தேதியில் இருந்து அசாமில் சாதாரணமாக வசிப்பவர்

அசாயில் மற்றும் வெளிநாட்டவர் என்று கண்டறியப்பட்டவர் தன்னை பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய பதிவு செய்யப்பட்ட நபர், வெளிநாட்டவராகக் கண்டறியப்பட்ட நாளிலிருந்து பத்து வருட காலாவதியாகும் தேதியிலிருந்து அனைத்து நோக்கங்களுக்காகவும் இந்தியக் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார். ஆனால், பத்தாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில், வாக்களிக்கும் உரிமையைத் தவிர, இந்தியக் குடிமகனுக்கு இருக்கும் அதே உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் அவருக்கு இருக்கும்.

குடியுரிமை இழப்பு

குடியுரிமைச் சட்டம் (1955) குடியுரிமையை இழப்பதற்கான மூன்று வழிகளை சட்டத்தின் கீழ் அல்லது அதற்கு முன்னதாக அரசியலமைப்பின் கீழ் பெற்றிருந்தாலும், அதாவது, துறத்தல், முடித்தல் மற்றும் இழப்பு:

1. துறப்பதன் மூலம்

இந்தியாவின் முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட எந்தவொரு குடிமகனும் தனது இந்திய குடியுரிமையைத் துறக்கும் அறிவிப்பை வெளியிடலாம். அந்த அறிவிப்பைப் பதிவு செய்தவுடன், அந்த நபர் இந்தியக் குடிமகனாக இல்லாமல் போய்விடுகிறார். இருப்பினும், இந்தியா ஈடுபட்டுள்ள போரின் போது அத்தகைய அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டால், அதன் பதிவு மத்திய அரசால் நிறுத்தப்படும்.

மேலும், ஒரு நபர் தனது இந்திய குடியுரிமையை துறக்கும்போது, அந்த நபரின் ஒவ்வொரு மைனர் குழந்தையும் இந்திய குடியுரிமையை இழக்க நேரிடுகிறது. இருப்பினும், அத்தகைய குழந்தை பதினெட்டு வயதை அடையும் போது, அவர் இந்திய குடியுரிமையை மீண்டும் தொடரலாம்.

2. பணிநீக்கம் மூலம் ஒரு

இந்தியக் குடிமகன் தானாக முன்வந்து (உணர்வோடு, தெரிந்தே மற்றும் வற்புறுத்தலின்றி, தேவையற்ற செல்வாக்கு அல்லது நிர்ப்பந்தம் இல்லாமல்) மற்றொரு நாட்டின் குடியுரிமையைப் பெறும்போது, அவரது இந்தியக் குடியுரிமை தானாகவே நிறுத்தப்படும். எவ்வாறாயினும், இந்தியா ஈடுபட்டுள்ள போரின் போது இந்த விதி பொருந்தாது.

3. இழப்பின் மூலம் இது

இந்திய குடியுரிமையை மத்திய அரசு கட்டாயமாக நிறுத்துவதாகும், என்றால்: (அ) குடிமகன் மோசடி மூலம் குடியுரிமையைப் பெற்றுள்ளார்: (ஆ) குடிமகன் இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு விசுவாசமின்மையைக் காட்டியுள்ளார்: (இ) குடிமகன் எதிரியுடன் சட்டவிரோதமாக வர்த்தகம் செய்துள்ளார் அல்லது தொடர்பு கொண்டார்

ஒரு போரின்

போது; (d) குடிமகன், பதிவு செய்த அல்லது குடியுரிமை பெற்ற பிறகு ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள், எந்தவொரு நாட்டிலும் இரண்டு ஆண்டுகள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளார்; மற்றும் (இ) குடிமகன் பொதுவாக ஏழு ஆண்டுகளாக இந்தியாவிற்கு வெளியே வசிக்கிறார் தொடர்ந்து.

ஒற்றை குடியுரிமை

இந்திய அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி மற்றும் இரட்டை அரசியலை (மையம் மற்றும் மாநிலங்கள்) கற்பனை செய்தாலும், அது ஒரே குடியுரிமையை மட்டுமே வழங்குகிறது, அதாவது இந்திய குடியுரிமை. இந்தியாவில் உள்ள குடிமக்கள் யூனியனுக்கு மட்டுமே விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும்.

தனி மாநில குடியுரிமை கிடையாது. மறுபுறம், அமெரிக்கா மற்றும் சுவிட்சர்லாந்து போன்ற மற்ற கூட்டாட்சி மாநிலங்கள் இரட்டை குடியுரிமை முறையை ஏற்றுக்கொண்டன.

அமெரிக்காவில், ஒவ்வொரு நபரும் அமெரிக்காவின் குடிமகன் மட்டுமல்ல, அவர் எந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவ்வாறு, அவர் இருவருக்கும் விசுவாசமாக கடமைப்பட்டிருக்கிறார் மற்றும் இரட்டை உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார் - ஒன்று தேசிய அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் மற்றும் மற்றொன்று மாநில அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த அமைப்பு பாகுபாட்டின் சிக்கலை உருவாக்குகிறது, அதாவது, ஒரு அரசு தனது குடிமக்களுக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கும் உரிமை, பொது அலுவலகங்களை வைத்திருக்கும் உரிமை, தொழில்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான உரிமை மற்றும் பலவற்றில் பாகுபாடு காட்டலாம். இந்தியாவில் நிலவும் ஒற்றைக் குடியுரிமை அமைப்பில் இந்தப் பிரச்சனை தவிர்க்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில், அனைத்து குடிமக்களும் தாங்கள் பிறந்த அல்லது வசிக்கும் மாநிலத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் நாடு முழுவதும் குடியுரிமையின் ஒரே அரசியல் மற்றும் சிவில் உரிமைகளை அனுபவிக்கிறார்கள், அவர்களுக்கு இடையே எந்த பாகுபாடும் இல்லை. இருப்பினும், பாகுபாடு இல்லாத இந்த பொது விதி சில விதிவிலக்குகளுக்கு உட்பட்டது, அதாவது, 1. பாராளுமன்றம் (பிரிவு 16 இன் கீழ்) ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்திற்குள் வசிக்கும் நிலையை அந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தில் சில வேலைகள் அல்லது நியமனங்களுக்கு ஒரு நிபந்தனையாக பரிந்துரைக்கலாம். அல்லது அந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தில் உள்ள உள்ளூர் அதிகாரம் அல்லது பிற அதிகாரம். அதன்படி, பாராளுமன்றம் பொது வேலைவாய்ப்பு (குடியிருப்பு தேவை) சட்டம், 1957 ஐ இயற்றியது, அதன் மூலம் ஆந்திரப் பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம், மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா ஆகிய மாநிலங்களில் அரசிதழ் அல்லாத பணியிடங்களுக்கு மட்டுமே குடியிருப்புத் தகுதியை பரிந்துரைக்க இந்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. இந்தச் சட்டம் 1974 இல் காலாவதியாகிவிட்டதால், ஆந்திரப் பிரதேசம் 5 மற்றும் தெலுங்கானா 5a தவிர வேறு எந்த மாநிலத்திற்கும் அத்தகைய ஏற்பாடு இல்லை .

2. அரசியலமைப்பு (பிரிவு 15 இன் கீழ்) எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடைசெய்கிறது. இதன் பொருள், இந்திய குடிமக்களுக்கு அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளின் வரம்பிற்குள் வராத விஷயங்களில் அரசு சிறப்பு சலுகைகளை வழங்கலாம் அல்லது அதன் குடியிருப்பாளர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு மாநிலம் அதன் குடியிருப்பாளர்களுக்கு கல்விக்கான கட்டணத்தில் சலுகை அளிக்கலாம்.

3. நடமாட்டம் மற்றும் வசிக்கும் சுதந்திரம் (பிரிவு 19 இன் கீழ்) எந்தவொரு அட்டவணை பழங்குடியினரின் நலன்களின் பாதுகாப்பிற்கு உட்பட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பழங்குடியினர் பகுதிகளில் வெளியாட்கள் நுழைவதற்கும், குடியிருப்பதற்கும், குடியேறுவதற்கும் உள்ள உரிமை கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நிச்சயமாக, இது தனித்துவமான கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாக்க செய்யப்படுகிறது,

பழங்குடியினரின் மொழி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் அவர்களின் பாரம்பரிய தொழில் மற்றும் சொத்துக்களை சுரண்டலுக்கு எதிராக பாதுகாக்க.

4. 2019 வரை, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது: (அ) மாநிலத்தில் நிரந்தரமாக வசிக்கும் நபர்களை வரையறுத்தல்;

மற்றும்

(ஆ) அத்தகைய நிரந்தரத்திற்கு ஏதேனும் சிறப்பு உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளை வழங்குதல் அடிப்படையில்

குடியிருப்பாளர்கள்: (i) மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ்

வேலைவாய்ப்பு; (ii) மாநிலத்தில் அசையா சொத்துக்களை

கையகப்படுத்துதல்; (iii) மாநிலத்தில் தீர்வு; மற்றும் (iv)

புலமைப்பரிசில்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் பிற வகையான உதவிகளுக்கான உரிமை.

மேற்கண்ட விதி இந்திய அரசியலமைப்பின் 35-A பிரிவின் அடிப்படையில் அமைந்தது.

"அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 1954" மூலம் அரசியலமைப்பில் இந்த கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது. ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு சிறப்பு அந்தஸ்து வழங்கிய அரசியலமைப்பின் 370வது பிரிவின் கீழ் இந்த உத்தரவை ஜனாதிபதி பிறப்பித்துள்ளார். 2019 ஆம் ஆண்டில், இந்த சிறப்பு அந்தஸ்து "அரசியலமைப்பு (ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீருக்கான விண்ணப்பம்) ஆணை, 2019" எனப்படும் புதிய ஜனாதிபதியின் உத்தரவின் மூலம் ரத்து செய்யப்பட்டது. இந்த உத்தரவு முந்தைய 1954 ஆர்டரை முறியடித்தது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், கனடாவைப் போலவே, ஒற்றைக் குடியுரிமை முறையை அறிமுகப்படுத்தி, இந்திய மக்களிடையே சகோதரத்துவம் மற்றும் ஒற்றுமை உணர்வை ஊக்குவிக்கவும், ஒருங்கிணைந்த இந்திய தேசத்தை உருவாக்கவும் ஒரே மாதிரியான உரிமைகளை (சில நிகழ்வுகளைத் தவிர) வழங்கியுள்ளது. இருந்தபோதிலும், இந்தியா வகுப்புவாத கலவரங்கள், வகுப்பு மோதல்கள், சாதி சண்டைகள், மொழி மோதல்கள் மற்றும் இன மோதல்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டு வருகிறது. எனவே, ஒன்றுபட்ட மற்றும் ஒருங்கிணைந்த இந்திய தேசத்தை உருவாக்குவதற்கான ஸ்தாபக தந்தைகள் மற்றும் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களின் நேசத்துக்குரிய குறிக்கோள் முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை.

இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடியுரிமை

செப்டம்பர் 2000 இல், இந்திய அரசு (வெளிவிவகார அமைச்சகம்) எல்.எம்.சிங்வினின் தலைமையில் இந்திய புலம்பெயர்ந்தோர் மீதான உயர்மட்டக் குழுவை அமைத்தது. உலகளாவிய இந்திய புலம்பெயர் மக்களைப் பற்றி ஒரு விரிவான ஆய்வு செய்து அவர்களுடன் ஆக்கபூர்வமான உறவை ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளைப் பரிந்துரைப்பதே குழுவின் ஆணை.

குழு தனது அறிக்கையை ஜனவரி 2002 இல் சமர்ப்பித்தது. குறிப்பிட்ட குறிப்பிட்ட நாடுகளைச் சேர்ந்த இந்திய வம்சாவளி நபர்களுக்கு (PIOs) இரட்டைக் குடியுரிமை வழங்குவதற்காக குடியுரிமைச் சட்டத்தின் (1955) திருத்தத்தை பரிந்துரைத்தது.

அதன்படி, குடியுரிமை (திருத்தம்) சட்டம், 2003, பாகிஸ்தான் மற்றும் வங்காளதேசம் தவிர 16 குறிப்பிட்ட நாடுகளின் PIO களால் இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடியுரிமையை (OCI) பெறுவதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. காமன்வெல்த் குடியுரிமையை அங்கீகரிக்கும் அல்லது அது தொடர்பான அனைத்து விதிகளையும் முதன்மைச் சட்டத்தில் இருந்து அது விடுவித்தது.

பின்னர், குடியுரிமை (திருத்தம்) சட்டம், 2005, பாக்கிஸ்தான் மற்றும் வங்காளதேசம் தவிர அனைத்து நாடுகளின் PIO களுக்கு அவர்களின் உள்ளூர் சட்டங்களின் கீழ் அனைத்து இரட்டை குடியுரிமையும் தங்கள் சொந்த நாடுகளில் இருக்கும் வரை OCI வழங்குவதற்கான நோக்கத்தை விரிவுபடுத்தியது. இந்திய அரசியலமைப்பு இரட்டைக் குடியுரிமை அல்லது இரட்டைக் குடியுரிமையை (கட்டுரை 9) தடை செய்வதால் OCI உண்மையில் இரட்டைக் குடியுரிமை அல்ல என்பதை இங்கே கவனிக்க வேண்டும்.

மீண்டும், குடியுரிமை (திருத்தம்) சட்டம், 2015, முதன்மைச் சட்டத்தில் OCI தொடர்பான விதிகளை மாற்றியமைத்துள்ளது. PIO அட்டை திட்டத்தையும் OCI அட்டை திட்டத்தையும் இணைத்து "Overseas Citizen of India Cardholder" என்ற புதிய திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது.

PIO அட்டை திட்டம் ஆகஸ்ட் 19, 2002 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, அதன்பின் OCI அட்டை திட்டம் டிசம்பர் 2, 2005 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

OCI அட்டை திட்டம் மிகவும் பிரபலமாகிவிட்டாலும் இரண்டு திட்டங்களும் இணையாக இயங்கின. இதனால் விண்ணப்பதாரர்கள் மனதில் தேவையற்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. விண்ணப்பதாரர்கள் எதிர்கொள்ளும் சில சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொண்டு, அவர்களுக்கு மேம்படுத்தப்பட்ட வசதிகளை வழங்குவதற்காக, இந்திய அரசு PIO மற்றும் OCI திட்டங்களை இணைத்து, இரண்டின் நேர்மறையான பண்புகளையும் கொண்ட ஒரே திட்டத்தை உருவாக்க முடிவு செய்தது.

எனவே, இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காக, குடியுரிமை (திருத்தம்)

சட்டம், 2015 இயற்றப்பட்டது. ஜனவரி 9, 2015 இல் இருந்து PIO திட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டது, மேலும் தற்போதுள்ள அனைத்து PIO கார்டுதாரர்களும் ஜனவரி 9, 2015 அன்று OCI கார்டுதாரர்களாகக் கருதப்படுவார்கள் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது .

"இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் குடிமகன் கார்டு வைத்திருப்பவர்" உடன், முதன்மைச் சட்டத்தில் பின்வரும் விதிகளைச் செய்துள்ளார்:

I. இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமக்கள் அட்டைதாரரின் பதிவு

- (1) மத்திய அரசு, இதற்காகச் செய்யப்படும் விண்ணப்பத்தின் பேரில், இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யலாம் - (அ) முழு வயது மற்றும் திறன் கொண்ட எந்தவொரு நபரும், -
- (i) வேறொரு நாட்டின் குடிமகனாக இருந்தாலும், இந்தியாவின் குடிமகன், அல்லது அரசியலமைப்பு
- (ii) தொடங்கிய பிறகு எந்த நேரத்திலும் மற்றொரு நாட்டின் குடிமகன், ஆனால் கான்ஸ் தொடங்கும் நேரத்தில் இந்தியாவின் குடிமகனாக இருக்க தகுதியுடையவர்

அல்லது

- (iii) வேறொரு நாட்டின் குடிமகன், ஆனால் ஒரு பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆகஸ்ட் 15, 1947க்குப் பிறகு இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாறினார்; அல்லது (iv) அத்தகைய ஒருவரின் குழந்தை அல்லது பேரக்குழந்தை அல்லது கொள்ளுப் பேரக்குழந்தை யார்?

அல்லது

- (b) உட்பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு நபரின் மைனர் குழந்தையாக இருக்கும் நபர்

(அ); அல்லது

- (c) ஒரு மைனர் குழந்தை, மற்றும் அவரது பெற்றோர் இருவரும் இந்திய குடிமக்கள் அல்லது பெற்றோரில் ஒருவர் இந்திய குடிமகன்; அல்லது (ஈ) இந்திய குடிமகனின் வெளிநாட்டு வம்சாவளியின் மனைவி அல்லது வெளிநாட்டு வாழ் இந்திய குடிமகன் ஒருவரின் மனைவி மற்றும் அவரது திருமணம் பதிவு செய்யப்பட்டு விண்ணப்பத்தை சமர்ப்பிப்பதற்கு உடனடியாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு குறையாத காலத்திற்கு தொடர்ந்தது .

பாகிஸ்தான், வங்கதேசம் அல்லது மத்திய அரசு குறிப்பிடும் பிற நாடுகளின் குடிமகனாக இருந்த அல்லது யாருடைய பெற்றோர் அல்லது தாத்தா, பாட்டி அல்லது பெரிய தாத்தா பாட்டி அல்லது யாருடைய குடிமக்களாக இருந்தவர்கள், எந்த ஒரு நபரும், இந்தியாவின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்யத் தகுதியற்றவர்கள்.

- (2) இந்திய வம்சாவளி கார்டுதாரர்களின் தற்போதைய நபர்கள் இந்திய அட்டைதாரர்களின் வெளிநாட்டு குடிமக்களாகக் கருதப்படும் தேதியை மத்திய அரசு குறிப்பிடலாம்.

- (3) புள்ளி (1) இல் உள்ள எதுவும் இருந்தபோதிலும், சிறப்பு சூழ்நிலைகள் இருப்பதாக மத்திய அரசு திருப்தி அடைந்தால், சூழ்நிலைகளை எழுத்துப்பூர்வமாக பதிவுசெய்த பிறகு, ஒரு நபரை இந்திய அட்டைதாரராக வெளிநாட்டு குடிமகனாக பதிவு செய்யலாம்.

II. இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமகன் அட்டைதாரருக்கு உரிமைகள் வழங்குதல்

- (1) இந்தியக் குடிமகன் ஒரு வெளிநாட்டுக் குடிமகன் கார்டு வைத்திருப்பவர், மத்திய அரசு இந்தச் சார்பாகக் குறிப்பிடக்கூடிய, அத்தகைய உரிமைகளைப் பெறுவார்.
- (2) இந்தியாவின் ஒரு வெளிநாட்டு குடிமகன் அட்டைதாரருக்கு பின்வரும் உரிமைகள் (இந்திய குடிமகனுக்கு வழங்கப்படுகின்றன)-

- (அ) பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமவாய்ப்புக்கான உரிமையை அவர் பெறமாட்டார்.
(b) அவர் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகுதியற்றவராக இருக்கமாட்டார்.
(c) அவர் துணைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகுதியற்றவர். (ஈ) நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு அவர் தகுதி பெறமாட்டார்

உச்ச நீதிமன்றம்.

- (இ) உயர் நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு அவர் தகுதி பெறமாட்டார்
நீதிமன்றம்.

- (f) வாக்காளராகப் பதிவு செய்வதற்கு அவருக்கு உரிமை இல்லை. (g)
அவர் ஹவுஸ் ஆஃப் ஹவுஸ் உறுப்பினராக இருப்பதற்குத் தகுதி பெறமாட்டார்
மக்கள் அல்லது மாநில கவுன்சில்.

- (h) அவர் மாநில சட்டப் பேரவை அல்லது மாநில சட்டப் பேரவையில் உறுப்பினராக இருப்பதற்குத் தகுதி பெறமாட்டார். (i) மத்திய அரசு குறிப்பிடும் அத்தகைய சேவைகள் மற்றும் பதவிகளில் நியமனம் தவிர யூனியன் அல்லது எந்த மாநிலத்தின் விவகாரங்கள் தொடர்பாகவும் பொது சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனத்திற்கு அவர் தகுதி பெறமாட்டார்.

III. இந்திய வெளிநாட்டு குடிமக்கள் அட்டையை கைவிடுதல்

- (1) இந்தியக் குடிமகன் அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகன் எவரேனும் ஒரு வெளிநாட்டுக் குடிமகனாக அவரைப் பதிவு செய்யும் அட்டையைத் துறப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட முறையில் ஒரு அறிவிப்பைச் செய்தால், அந்த அறிவிப்பு மத்திய அரசால் பதிவு செய்யப்படும், மேலும் அத்தகைய பதிவுக்குப் பிறகு, அந்த நபர் நிறுத்தப்படுவார். இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமகன் அட்டைதாரர்.
(2) ஒரு நபர் இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாக இருப்பதை நிறுத்தினால், அந்த நபரின் வெளிநாட்டு வம்சாவளியின் மனைவி, வெளிநாட்டு இந்தியக் குடிமகன் அட்டையைப் பெற்றவர் மற்றும் அந்த நபரின் ஒவ்வொரு மைனர் குழந்தையும் இந்தியக் குடிமகனாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டவர். இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமக்கள் அட்டை வைத்திருப்பவராக இருப்பதை நிறுத்துங்கள்.

IV. இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமகன் அட்டைதாரராக பதிவு செய்ததை ரத்து செய்தல்

இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாக ஒரு நபரின் பதிவை மத்திய அரசு ரத்து செய்யலாம், அது திருப்தி அடைந்தால் - (அ) இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகனாகப் பதிவு செய்வது மோசடி, தவறான பிரதிநிதித்துவம் அல்லது மறைத்தல் மூலம் பெறப்பட்டது.
பொருள் உண்மை; அல்லது

- (ஆ) இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமகன் கார்டுதாரர் அதிருப்தியை காட்டியுள்ளார்
இந்திய அரசியலமைப்பை நோக்கி; அல்லது
(c) இந்தியாவின் வெளிநாட்டு குடிமகன் கார்டு வைத்திருப்பவர், எந்தவொரு போரின் போதும் இந்தியா ஒருவருடன் ஈடுபடலாம், சட்டவிரோதமாக வர்த்தகம் செய்யலாம் அல்லது தொடர்பு கொள்ளலாம்

எதிரி; அல்லது

(ஈ) இந்திய அட்டைதாரரின் வெளிநாட்டுக் குடிமகன், பதிவுசெய்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள், இரண்டு ஆண்டுகளுக்குக் குறையாத சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளார்; அல்லது (இ) இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு, இந்தியாவின் பாதுகாப்பு, எந்தவொரு வெளிநாட்டு நாட்டுடனும் இந்தியாவின் நட்பு உறவுகள் அல்லது பொது மக்களின் நலன்களுக்காக அவ்வாறு செய்வது அவசியம்; அல்லது

(f) இந்தியக் குடிமகன் ஒரு வெளிநாட்டு அட்டைதாரரின் திருமணம்-
(i) தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் அல்லது வேறுவிதமாக கலைக்கப்பட்டது; அல்லது (ii) கலைக்கப்படவில்லை, ஆனால் அத்தகைய திருமணத்தின் போது அவர் வேறு எந்த நபருடனும் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அட்டவணை 6.1 NRI, PIO மற்றும் OCI கார்டு வைத்திருப்பவரை ஒப்பிடுதல்8

Sl.	சுறுகள்	இல்லை	நபர்	வெளிநாட்டு குடிமகன்
இல்லை.	ஒப்பீடு	குடியிருப்பாளர்	இந்தியன்	இந்தியா (OCI) அட்டைதாரர்
		இந்தியன் (என்ஆர்ஐ)	தோற்றம் (PIO)	
1. யார்?		சாதாரணமாக வெளியில் வசிக்கும் இந்தியக் குடிமகன் இந்தியா மற்றும் ஒரு இந்தியன் கடவுச்சீட்டு	யாருடைய முன்னோர்கள் யாருடைய ஒரு நபர் இருந்தது ஒரு இந்திய நாட்டவர் மற்றும் தற்போது மற்றொரு நாட்டின் குடியுரிமை / குடியுரிமையை வைத்திருப்பவர், அதாவது அவர்/ அவள் வெளிநாட்டு பாஸ்போர்ட்டை வைத்திருக்கிறார்	என பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு நபர் வெளிநாட்டு குடிமகன் குடியுரிமையின் கீழ் இந்தியா (OCI) அட்டைதாரர் சட்டம், 1955
2. யார் தகுதியானவர்கள்?	--	--	--	பின்வரும் வகை வெளிநாட்டு குடிமக்கள் வெளிநாட்டு குடிமகனாக பதிவு செய்ய தகுதியுடையவர்கள் இந்தியா (OCI) அட்டைதாரர்:-

(1) 26.01.1950 அரசியலமைப்பின்

தொடக்கத்தின் போது

அல்லது எந்த நேரத்திலும்

இந்தியாவின் குடிமகனாக

இருந்தவர் யார்; அல்லது (2)

26.01.1950 அன்று

இந்தியாவின் குடிமகனாக தகுதி

பெற்றவர்;

அல்லது

(3) 15.08.1947க்குப் பிறகு

இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக

மாறிய பிரதேசத்தைச்

சேர்ந்தவர்; அல்லது (4)

அத்தகைய குடிமகனின் குழந்தை

அல்லது பேரக்குழந்தை

அல்லது கொள்ளுப்

பேரக்குழந்தை யார்; அல்லது

(5) மேலே குறிப்பிடப்பட்ட

அத்தகைய நபர்களின்

மைனர் குழந்தை யார்;

அல்லது (6) மைனர் குழந்தை

மற்றும் பெற்றோர் இருவரும்

இந்திய குடிமக்கள் அல்லது

பெற்றோரில் ஒருவர் இந்திய

குடிமகன்; அல்லது (7)

குடியுரிமைச் சட்டம், 1955

இன் கீழ் பதிவுசெய்யப்பட்ட

இந்தியக் குடிமகனின்

வெளிநாட்டு வம்சாவளியின்

மனைவி அல்லது வெளிநாட்டு

வாழ் இந்தியக் குடிமகன்

அட்டைதாரரின் மனைவி

முந்தியது

வழங்கல் விண்ணப்பம்.		
3. எப்படி முடியும்	--	--
ஒன்று கிடைக்குமா?		விண்ணப்பிக்க தகுதியான நபர்கள் நிகழ்நிலை.
4. எங்கே	--	--
விண்ணப்பிக்க?		அதுவரை ஆன்லைன் கட்டணம் செலுத்தும் வசதி உள்ளது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, பின்வருபவை அறிவுறுத்தல்கள் இருக்க வேண்டும் பின்தொடர்ந்தது:- (i) பிரிண்ட் அவுட் ஆன்லைன் விண்ணப்பம் படிவம், பூர்த்தி செய்யப்பட்டது அனைத்து மரியாதைகள், உடன் அடைப்புகளுடன், கோரிக்கை வரைவு மற்றும் புகைப்படம் உள்ளே நகல் இருக்க வேண்டும் க்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது இந்திய பணி/அஞ்சல் அதிகார வரம்பு கொண்டது நாட்டின் மீது எந்த விண்ணப்பதாரர் ஒரு குடிமகன் அல்லது என்றால் அவன்/அவள் வசிக்கவில்லை நாடு அவனது இன் குடியுரிமை, இந்தியனுக்கு பணி/போஸ்ட் கொண்டவை அதிகார வரம்பு எந்த நாடு விண்ணப்பதாரர் சாதாரணமாக ஒரு குடியிருப்பாளர். (ii) விண்ணப்பதாரர் என்றால் இந்தியாவில் வசிக்கும், தி அச்சிட ஆன்லைன் விண்ணப்பம் படிவம், பூர்த்தி செய்யப்பட்டது அனைத்து மரியாதைகள், உடன் அடைப்புகளுடன், கோரிக்கை வரைவு மற்றும் புகைப்படங்கள் நகல் இருக்க வேண்டும்

			க்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது வெளிநாட்டினர் பிராந்திய பதிவு அலுவலகங்கள் (FRROs) படி அவர்களின் அதிகார வரம்பிற்கு கட்டுப்பாடு.		
5. கட்டணம் ?	--	--	(அ)	வழக்கு	இன்
			விண்ணப்பத்தில் இந்திய மொழியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது பணி/ பதவி வெளிநாடு-அமெரிக்கா \$275 அல்லது உள்ளூர் மொழியில் சமமானது நாணய.		
			(ஆ)	வழக்கு	இன்
			விண்ணப்பத்தில் இந்தியாவில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது ரூ.15,000/-		
6. எது	--	--	நபர் இல்லை, யார் அல்லது இருவரும் யாருடைய பெற்றோர் அல்லது தாத்தா பாட்டி அல்லது பெரியவர் தாத்தா பாட்டி அல்லது இருந்தது ஒரு குடிமகனாக இருந்தார் பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் அல்லது போன்ற மற்ற நாடு மத்திய அரசு குறிப்பிடலாம், இருக்கும் பதிவு செய்ய தகுதியுடையவர்கள் ஒரு வெளிநாட்டு குடிமகனாக இந்தியாவின் அட்டைதாரர்.		
7. என்ன	அனைத்து நன்மைகள்	குறிப்பிட்டது இல்லை	(i) வாழ்நாள் முழுவதும் பல நுழைவு		
நன்மைகள்	கிடைக்கும்	நன்மைகள்	இந்தியா வருகைக்கான விசா		
ஒன்று	செய்ய இந்தியன்		எந்த நோக்கத்திற்காகவும்		
உரிமை ?	குடிமக்கள்		(எனினும் OCI		
	உட்பட்டது		அட்டைதாரர்கள் செய்வார்கள்		
	அறிவிப்புகள்		ஒரு சிறப்பு தேவை		
	வழங்கியது		அனுமதி		
	தி		ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ள		
	அரசாங்கம்		இந்தியாவில் வேலை		
	காலத்திலிருந்து		அவர்கள் என்ன செய்யலாம்		
	நேரம்		சமர்ப்பிக்கவும்		
			விண்ணப்பம்		

	இந்திய பணி/ அஞ்சல்/ FRRO சம்பந்தப்பட்டது).	
(ii)	இதிலிருந்து விலக்கு உடன் பதிவு வெளிநாட்டினர் பிராந்திய பதிவு அதிகாரி (FRRO) வெளிநாட்டினர் பதிவு அதிகாரி (FRO) எந்த நீளத்திற்கும் இந்தியாவில் தங்குவது.	அல்லது
(iii)	வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்களுடன் சமத்துவம் (என்ஆர்ஐக்கள்) தொடர்பாக அனைத்து வசதிகளும் உள்ளன பொருளாதாரத்தில் அவர்களுக்கு, நிதி, மற்றும் கல்வித் துறைகள் விஷயங்களில் தவிர தொடர்பான விவசாய தோட்டத்தை கையகப்படுத்துதல் பண்புகள்.	இன் அல்லது
(iv)	பதிவு செய்யப்பட்டது வெளிநாட்டு குடிமகன் இந்திய அட்டைதாரர் சிகிச்சை அளிக்கப்படும் இல்லாத இந்தியர்களுடன் நாடுகளுக்கிடையேயான தத்தெடுப்பு விவகாரம் இந்திய குழந்தைகள்.	
(v)	பதிவு செய்யப்பட்டது வெளிநாட்டு குடிமகன் இந்திய அட்டைதாரர் சிகிச்சை அளிக்கப்படும் குடியுரிமைக்கு இணையாக இந்திய குடிமக்கள் கட்டண விஷயம் விமான கட்டணத்தில் உள்நாட்டு துறைகளில் இந்தியா.	

(vi) பதிவு செய்யப்பட்டது

வெளிநாட்டு குடிமகன்

இந்திய அட்டைதாரர்

விதிக்கப்படும்

அதே நுழைவு கட்டணம்

உள்நாட்டு இந்திய

பார்வையாளர்கள் வருகை செய்ய

தேசிய பூங்காக்கள் மற்றும்

வனவிலங்கு சரணாலயங்கள்

இந்தியாவில்.

(vii) வெளிநாடு வாழ் இந்தியர்களுடன்

சமத்துவம்

(என்ஆர்ஐ) இது தொடர்பாக:-

(A) நுழைவு கட்டணம் இருக்க வேண்டும்

வசூலிக்கப்பட்டது

வருகை

தேசிய

நினைவுச் சின்னங்கள்,

வரலாற்று தளங்கள்

மற்றும் அருங்காட்சியகங்கள்

இந்தியா.

(B) பின்தொடர்வதைப் தி

பின்தொடர்வது

தொழில்கள்

இந்தியா, இல்

பின்தொடர்தல்

ஏற்பாடுகள்

இல் அடங்கியுள்ளது

தொடர்புடைய சட்டங்கள்,

அதாவது:-

(அ) மருத்துவர்கள்,

பல் மருத்துவர்கள்,

செவிலியர்கள் மற்றும்

மருந்தாளுனர்கள்;

(ஆ) வழக்கறிஞர்கள்;

(c) கட்டிடக் கலைஞர்கள்;

மற்றும்

(ஈ) பட்டயப்படுத்தப்பட்டது

கணக்காளர்கள்.

(C) தோன்ற வேண்டும்

அனைவருக்கும்

இந்தியா முன்

மருத்துவ பரிசோதனை

		அத்தகைய அல்லது பிற சோதனைகள் அவர்களை சேர்க்கைக்கு தகுதியுடையதாக்குகின்றன தொடர்புடைய சட்டங்களில் உள்ள விதிகளைப் பின்பற்றுதல். (viii) OCI கார்டுதாரர்களின் OCI கார்டுதாரர் பதிவுக் கையேடுகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் எந்தவொரு சேவைக்கும் அவர்களின் அடையாளமாக கருதப்படுவதை மாநில அரசுகள் உறுதி செய்ய வேண்டும். வசிப்பிடச் சான்று தேவைப்பட்டால், இந்திய அட்டைதாரர் வெளிநாட்டுக் குடிமக்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட/குறிப்பிட்ட முகவரியை இந்தியாவில் வசிக்கும் இடமாகக் கருதலாம் என்று உறுதிமொழி அளிக்கலாம்.	
8. இந்தியா	இல்லை	ஆம்	வாழ்நாள் முழுவதும் விசா இல்லாமல் வருவதற்கு அவருக்கு/அவளுக்கு விசா தேவையா?
9.	அவர்/அவள் உள்ளூர் இல்லை	ஆம், தங்கியிருக்கும் இல்லை	காவல்துறையில் பதிவு செய்ய வேண்டுமா?

இந்தியாவில் உள்ள அதிகாரிகள் ?			
10. என்ன நடவடிக்கைகள் இந்தியாவில் மேற்கொள்ள முடியுமா?	பெறப்பட்ட விசா வகையின்படி அனைத்து செயல்பாடுகளும்	சம்பந்தப்பட்ட இந்திய மிஷன்/ போஸ்ட்/எஃப்ஆர்ஆர்ஓவிடமிருந்து சிறப்பு அனுமதி தேவைப்படும் ஆராய்ச்சிப் பணிகளைத் தவிர அனைத்து நடவடிக்கைகளும்.	
11. ஒருவர் எப்படி இந்திய குடியுரிமை பெற முடியும்?	அவன்/அவள் ஒரு இந்திய குடிமகன்	குடியுரிமைச் சட்டம், 1955 இன் படி, அவர்/அவள் பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் 7 ஆண்டுகள் இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசித்திருக்க வேண்டும்.	குடியுரிமைச் சட்டம், 1955 இன் படி, 5 ஆண்டுகள் OCI கார்டுதாரராகப் பதிவுசெய்து, பதிவு செய்வதற்கு விண்ணப்பம் செய்வதற்கு முன் இந்தியாவில் சாதாரணமாக பன்னிரண்டு மாதங்கள் வசிக்கும் ஒருவர் இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கத் தகுதியுடையவர்.

அட்டவணை 6.2 ஒரு பார்வையில் குடியுரிமை தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண் . அரசியலமைப்பின்	
5.	தொடக்கத்தில் உள்ள தலைப்பு குடியுரிமை, பாகிஸ்தானில் இருந்து
6.	இந்தியாவிற்கு குடிபெயர்ந்த சில நபர்களின் குடியுரிமைக்கான உரிமைகள், பாகிஸ்தானுக்கு குடிபெயர்ந்த சிலரின் குடியுரிமை
7.	உரிமைகள் இந்தியாவிற்கு வெளியே வசிக்கும் இந்திய வம்சாவளியைச்
8.	சேர்ந்த சில நபர்களின் குடியுரிமைக்கான உரிமைகள்
9.	வெளிநாட்டவரின் குடியுரிமையை தானாக முன்வந்து பெறும் நபர்கள் குடிமக்களாக இருக்கக் கூடாது
10.	குடியுரிமை உரிமைகளின் தொடர்ச்சி
11.	சட்டத்தின் மூலம் குடியுரிமை உரிமையை ஒழுங்குபடுத்தும் பாராளுமன்றம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இந்த தேதியில், அத்தகைய இடம்பெயர்வுக்கான அனுமதி முறை இருந்தது

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

2. இந்த ஏற்பாடு மார்ச் 1, 1947 க்குப் பிறகு, ஆனால் ஜனவரி 26, 1950 க்கு முன் இடம்பெயர்வதைக் குறிக்கிறது. ஜனவரி 26, 1950 க்குப் பிறகு குடிபெயர்ந்த நபர்களின் குடியுரிமை பற்றிய கேள்வி, குடியுரிமைச் சட்டம், 1955 இன் விதிகளின் கீழ் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும்.

2a. உறுதிமொழியின் வடிவம் பின்வருமாறு:

நான், ஏ/பி..... சட்டப்படி இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் கொண்டிருப்பேன் என்று உறுதியளிக்கிறேன் (அல்லது சத்தியம் செய்கிறேன்), மற்றும் நான் இந்தியாவின் சட்டங்களை உண்மையாக கடைப்பிடிப்பேன் மற்றும் இந்திய குடிமகனாக எனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவேன்.

3. அரசியலமைப்பின் 8வது அட்டவணை தற்போது 22 (முதலில் 14) மொழிகளை அங்கீகரிக்கிறது.

4. அவர் வெளிநாட்டில் ஒரு மாணவராக இருந்தாலோ, அல்லது இந்தியாவில் அரசாங்கத்தின் சேவையில் இருந்தாலோ அல்லது இந்தியா உறுப்பினராக உள்ள சர்வதேச அமைப்பினாலோ அல்லது இந்தியக் குடியுரிமையைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள இந்தியத் தூதரகத்தில் ஆண்டுதோறும் பதிவு செய்திருந்தாலோ இது பொருந்தாது.

5. 32வது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மூலம் 371-D சட்டப்பிரிவு சேர்க்கப்பட்டது. திருத்தச் சட்டம், 1973.

5a ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2014-ன் மூலம் 371D பிரிவு தெலுங்கானா மாநிலத்திற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

6. மேலும், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தை ஜம்மு & காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தது.

7. ஆண்டு அறிக்கை 2015-16, உள்துறை அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப. 262.

8. இந்த அட்டவணை இந்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தின் இணையதளத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டது.

7 அடிப்படை உரிமைகள்

அவர் அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பின் பகுதி III இல் 12 முதல் 35 வரையிலான பிரிவுகளில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இது சம்பந்தமாக, அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்து (அதாவது, உரிமைகள் மசோதா) உத்வேகத்தைப் பெற்றனர்.

அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பகுதி இந்தியாவின் மேக்னா கார்ட்டா என்று சரியாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. 1 இது 'நியாயமான' அடிப்படை உரிமைகளின் மிக நீண்ட மற்றும் விரிவான பட்டியலைக் கொண்டுள்ளது. உண்மையில், நமது அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படை உரிமைகள், அமெரிக்கா உட்பட உலகின் வேறு எந்த நாட்டின் அரசியலமைப்பிலும் காணப்படுவதை விட விரிவானவை.

எந்தவொரு பாகுபாடும் இல்லாமல் அனைத்து நபர்களுக்கும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை உரிமைகள் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அனைத்து தனிமனிதர்களின் சமத்துவத்தையும், தனி மனிதனின் கண்ணியத்தையும், பெரிய பொது நலனையும், தேசத்தின் ஒற்றுமையையும் நிலைநிறுத்துகின்றன.

அடிப்படை உரிமைகள் என்பது அரசியல் ஜனநாயகத்தின் இலட்சியத்தை மேம்படுத்துவதற்காகும். அவை நாட்டில் சர்வாதிகார மற்றும் சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவுவதைத் தடுக்கின்றன, மேலும் அரசின் படையெடுப்பிற்கு எதிராக மக்களின் சுதந்திரங்களையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாக்கின்றன. அவை சட்டமன்றத்தின் நிறைவேற்று மற்றும் தன்னிச்சையான சட்டங்களின் கொடுங்கோன்மையின் வரம்புகளாக செயல்படுகின்றன. சுருக்கமாக, அவர்கள் 'சட்டங்களின் அரசாங்கத்தை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர், ஆண்களின் அல்ல.

நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டமான அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படுவதால், அடிப்படை உரிமைகள் இவ்வாறு பெயரிடப்பட்டுள்ளன. தனிநபர்களின் அனைத்து சுற்று வளர்ச்சிக்கும் (பொருள், அறிவுசார், தார்மீக மற்றும் ஆன்மீகம்) மிகவும் அவசியமானவை என்ற பொருளில் அவை 'அடிப்படை'.

முதலில், அரசியலமைப்பு ஏழு அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது, அதாவது, 1. சமத்துவத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 14-18)

2. சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 19-22)
3. சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (கட்டுரைகள் 23-24)
4. மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 25-28)
5. கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (கட்டுரைகள் 29-30)
6. சொத்துரிமை (பிரிவு 31)
7. அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை (பிரிவு 32)

எவ்வாறாயினும், 44வது திருத்தச் சட்டம், 1978 மூலம் சொத்துக்கான உரிமை அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் பகுதி XII இல் உள்ள பிரிவு 300-A இன் கீழ் இது சட்டப்பூர்வ உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே தற்போது, ஆறு அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே உள்ளன.

அடிப்படை உரிமைகளின் அம்சங்கள்

அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் பின்வருவனவற்றால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன:

1. அவற்றில் சில குடிமக்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும், மற்றவை குடிமக்கள், வெளிநாட்டவர்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் போன்ற சட்டப்பூர்வ நபர்கள் என அனைத்து நபர்களுக்கும் கிடைக்கும்.
2. அவை முழுமையானவை அல்ல ஆனால் தகுதி வாய்ந்தவை. அவர்கள் மீது அரசு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம். இருப்பினும், அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் நியாயமானதா இல்லையா என்பதை நீதிமன்றங்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும்.
இவ்வாறு, அவை தனிமனிதனின் உரிமைகளுக்கும் ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் உரிமைகளுக்கும் இடையே, தனிமனித சுதந்திரம் மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றுக்கு இடையே சமநிலையை ஏற்படுத்துகின்றன.
3. அரசின் தன்னிச்சையான நடவடிக்கைக்கு எதிராக அவை அனைத்தும் கிடைக்கின்றன.
இருப்பினும், அவற்றில் சில தனியார் நபர்களின் நடவடிக்கைக்கு எதிராகவும் உள்ளன.
4. அவர்களில் சிலர் எதிர்மறையான குணாதிசயங்கள், அதாவது, அரசின் அதிகாரத்தின் மீது வரம்புகளை வைக்கின்றனர், மற்றவர்கள் நேர்மறையான இயல்புடையவர்கள், நபர்களுக்கு சில சலுகைகளை வழங்குகிறார்கள்.
5. அவை நியாயமானவை, அவை மீறப்பட்டால் மற்றும் எப்போது, அவற்றின் அமலாக்கத்திற்காக நீதிமன்றங்களை நகர்த்த அனுமதிக்கின்றன.
6. அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறார்கள்.
எனவே, பாதிக்கப்பட்ட நபர் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல முடியும், உயர் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புக்கு எதிராக மேல்முறையீடு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை.
7. அவை புனிதமானவை அல்லது நிரந்தரமானவை அல்ல. பாராளுமன்றம் அவற்றைக் குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்ய முடியும், ஆனால் அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் மட்டுமே முடியும், ஒரு சாதாரண சட்டத்தால் அல்ல. மேலும், அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பை' பாதிக்காமல் இதைச் செய்யலாம். (அடிப்படை உரிமைகளின் இணக்கத்தன்மை அத்தியாயம் 11 இல் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது).
8. கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21-ல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளைத் தவிர, தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது அவர்கள் இடைநீக்கம் செய்யப்படலாம்.
மேலும், சட்டப்பிரிவு 19 ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட ஆறு உரிமைகள் போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு (அதாவது வெளிப்புற அவசரநிலை) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவசரநிலை அறிவிக்கப்படும்போது மட்டுமே இடைநிறுத்தப்படும் மற்றும் ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியின் அடிப்படையில் (அதாவது, உள் அவசரநிலை) அல்ல. (தேசிய அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகள் இடைநிறுத்தப்படுவது அத்தியாயம் 16 இல் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது).

9. அவர்களின் செயல்பாட்டின் நோக்கம் பிரிவு 31A (எஸ்டேட்களை கையகப்படுத்துவதற்கான சட்டங்களைச் சேமித்தல் போன்றவை), பிரிவு 31B (9வது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சில செயல்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் சரிபார்ப்பு) மற்றும் பிரிவு 31C (செயல்படுத்தும் சட்டங்களைச் சேமிப்பது) ஆகியவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. சில வழிகாட்டுதல் கொள்கைகள்).
10. ஆயுதப் படைகள், துணை ராணுவப் படைகள், போலீஸ் படைகள், உளவுத்துறை அமைப்புகள் மற்றும் ஒத்த சேவைகளின் உறுப்பினர்களுக்கு அவர்களின் விண்ணப்பம் பாராளுமன்றத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படலாம் அல்லது ரத்து செய்யப்படலாம் (பிரிவு 33).
11. எந்தப் பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டம் அமலில் இருக்கும் போது அவர்களின் விண்ணப்பம் கட்டுப்படுத்தப்படலாம். இராணுவச் சட்டம் என்பது ஒழுங்கை மீட்டெடுக்க அசாதாரண சூழ்நிலையில் விதிக்கப்பட்ட 'இராணுவ ஆட்சி' என்று பொருள்படும் (பிரிவு 34). இது தேசிய அவசரநிலையை அமல்படுத்துவதில் இருந்து வேறுபட்டது.
12. அவற்றில் பெரும்பாலானவை நேரடியாகச் செயல்படுத்தக்கூடியவை (சுய-நிர்வாகம்) அதே சமயம் அவற்றில் சிலவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில் செயல்படுத்தலாம். அத்தகைய சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே உருவாக்கப்பட முடியும், மாநில சட்டமன்றங்களால் அல்ல, இதனால் நாடு முழுவதும் ஒரே சீரான தன்மை பராமரிக்கப்படும் (பிரிவு 35).

மாநிலத்தின் வரையறை

அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பல்வேறு விதிகளில் 'மாநிலம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எனவே, பிரிவு 12, பகுதி III இன் நோக்கங்களுக்காக இந்த வார்த்தையை வரையறுத்துள்ளது. அதன் படி, மாநிலம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது:

(அ) இந்திய அரசாங்கம் மற்றும் பாராளுமன்றம், அதாவது, மத்திய அரசின் நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்புகள். (ஆ) அரசு மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றம், அதாவது நிறைவேற்று மற்றும்

மாநில அரசாங்கத்தின் சட்டமன்ற உறுப்புகள்.

(c) அனைத்து உள்ளூர் அதிகாரிகள், அதாவது, நகராட்சிகள், பஞ்சாயத்துகள், மாவட்ட வாரியங்கள், மேம்பாட்டு அறக்கட்டளைகள் போன்றவை. (d) மற்ற அனைத்து அதிகாரங்களும், அதாவது, LIC, ONGC, SAIL போன்ற சட்டப்பூர்வ அல்லது சட்டப்பூர்வமற்ற அதிகாரிகள்.

எனவே, மாநிலமானது அதன் அனைத்து நிறுவனங்களையும் உள்ளடக்கும் வகையில் பரந்த பொருளில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஏஜென்சிகளின் செயல்கள்தான் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாக நீதிமன்றங்களில் சவால் விடலாம்.

சுப்ரீம் கோர்ட்டின் படி, ஒரு தனியார் அமைப்பு அல்லது அரசின் கருவியாக செயல்படும் ஒரு நிறுவனம் கூட, 12வது பிரிவின் கீழ் 'மாநிலம்' என்ற பொருளுக்குள் வரும்.

அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான சட்டங்கள்

எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் முரணான அல்லது இழிவுபடுத்தும் அனைத்து சட்டங்களும் செல்லாது என்று பிரிவு 13 அறிவிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது நீதித்துறை மறுஆய்வுக் கோட்பாட்டை வெளிப்படையாக வழங்குகிறது. இந்த அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றம் (பிரிவு 32) மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் (பிரிவு 226) ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது, இது ஒரு சட்டத்தை அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறும் அடிப்படையில் செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியும்.

பிரிவு 13 இல் உள்ள 'சட்டம்' என்ற சொல் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கும் வகையில் ஒரு பரந்த பொருள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) பாராளுமன்றம் அல்லது மாநிலத்தால் இயற்றப்படும் நிரந்தர சட்டங்கள்

சட்டமன்றங்கள்;

(ஆ) குடியரசுத் தலைவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளைகள் போன்ற தற்காலிகச் சட்டங்கள் அல்லது

மாநில ஆளுநர்கள்;

(c) ஒழுங்கு, துணைச் சட்டம், விதி, ஒழுங்குமுறை அல்லது அறிவிப்பு போன்ற பிரதிநிதித்துவ

சட்டத்தின் (நிர்வாகச் சட்டம்) இயல்பில் உள்ள சட்டப்பூர்வமான கருவிகள்; மற்றும்

(ஈ) சட்டம் அல்லாத சட்ட மூலங்கள், அதாவது பழக்கம் அல்லது பயன்பாடு கொண்டவை

சட்டத்தின் சக்தி.

எனவே, ஒரு சட்டம் மட்டுமல்ல, மேற்கூறியவற்றில் ஏதேனும் ஒரு அடிப்படை உரிமையை மீறுவதாக நீதிமன்றங்களில் சவால் செய்யப்படலாம், எனவே அது செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படலாம்.

மேலும், 13வது பிரிவு அரசியலமைப்புத் திருத்தம் ஒரு சட்டம் அல்ல, எனவே சவால் செய்ய முடியாது என்று அறிவிக்கிறது. எவ்வாறாயினும், கேசவானந்த பாரதி வழக்கு2 (1973) இல் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது, அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பின்' ஒரு பகுதியாக இருக்கும் ஒரு அடிப்படை உரிமையை மீறுவதாகக் கூறி, அரசியலமைப்புத் திருத்தம் சவாலுக்கு உட்படுத்தப்படலாம், எனவே இவ்வாறு அறிவிக்கலாம். வெற்றிடமானது.

அட்டவணை 7.1 ஒரு பார்வையில் அடிப்படை உரிமைகள்

வகை 1.	கொண்டுள்ளது
சமத்துவத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 14-18)	(அ) சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு (கட்டுரை 14). (ஆ) மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல் (பிரிவு 15).

	(c) பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சம வாய்ப்பு (கட்டுரை 16). (ஈ) தீண்டாமை ஒழிப்பு மற்றும் அதன் நடைமுறையைத் தடை செய்தல் (பிரிவு 17). (இ) இராணுவ மற்றும் கல்வித் தவிர தலைப்புகளை ஒழித்தல் (கட்டுரை 18). (அ) சுதந்திரம் தொடர்பான ஆறு உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்: (i) பேச்சு மற்றும் வெளிப்பாடு, (ii) கூட்டம், (iii) சங்கம், (iv) இயக்கம், (v) குடியிருப்பு மற்றும் குடிநீர் உரிமைகள்
2. சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (கட்டுரைகள் 19-22)	தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு (பிரிவு 20). (c) வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு (கட்டுரை 21). (ஈ) தொடக்கக் கல்விக்கான உரிமை (பிரிவு 21A). (இ) சில வழக்குகளில் கைது மற்றும் காவலில் வைப்பதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு (பிரிவு 22). (அ) மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் கட்டாய உழைப்பு தடை (பிரிவு 23). (ஆ) தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்தல், முதலியன
3. சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை (கட்டுரைகள் 23-24)	(கட்டுரை 24).
4. மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை (பிரிவு 25-28)	(அ) மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில், நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல் (கட்டுரை 25). (ஆ) மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரம் (பிரிவு 26). (இ) எந்தவொரு மதத்தையும் மேம்படுத்துவதற்காக வரி செலுத்துவதில் இருந்து சுதந்திரம் (பிரிவு 27). (ஈ) இருந்து சுதந்திரம்

	சில கல்வி நிறுவனங்களில் மத போதனை அல்லது வறுமையைக் கட்டுவதற்கு உதவும் கலாச்சாரத்தின் பாதுகாப்பு (கட்டுரை 29).
5. கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள் (கட்டுரைகள் 29-30)	(ஆ) சிறுபான்மையினர் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை (பிரிவு 30).
6. அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை (பிரிவு 32)	(i) ஹேபியஸ் கார்பஸ், (ii) மாண்டமஸ், (iii) தடை, (iv) சர்ட்டியோ (பிரிவு 32) மற்றும் (v) பெண்டோ உரிமைகளுக்காக உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடுவதற்கான உரிமை.

அட்டவணை 7.2 வெளிநாட்டினரின் அடிப்படை உரிமைகள் (FR).

FR குடிமக்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும், வெளிநாட்டவர்களுக்கு அல்ல	குடிமக்கள் மற்றும் வெளிநாட்டவர்களுக்கு FR கிடைக்கும் (எதிரி வெளிநாட்டினர் தவிர)
1. மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல் (கட்டுரை 15).	1. சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு (கட்டுரை 14).
2. பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமத்துவம் (கட்டுரை 16).	2. குற்றங்களுக்கான தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு (பிரிவு 20).
3. சுதந்திரம் தொடர்பான ஆறு உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்: (i) பேச்சு மற்றும் கருத்து(ii) கூட்டம், (iii) சங்கம், (iv) இயக்கம், (v) குடியிருப்பு, மற்றும் (vi) தொழில் (கட்டுரை 19).	3. வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு (கட்டுரை 21).
4. வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு (கட்டுரை 21).	4. கல்விக்கான அடிப்படை உரிமை மற்றும் பாதுகாப்பு மற்றும்
5. சிறுபான்மையினரின் உரிமை	

கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவுதல் மற்றும் நிர்வகித்தல் (பிரிவு 30).	சில சந்தர்ப்பங்களில் தடுப்புக்காவல் (பிரிவு 22).
6. மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் கட்டாய உழைப்பு தடை (பிரிவு 23).	
7. தொழிற்சாலைகள் போன்றவற்றில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்தல், (பிரிவு 24).	
8. மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில், நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல் (கட்டுரை 25). இன்	
9. மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரம் (பிரிவு 26).	
10. எந்தவொரு மதத்தையும் மேம்படுத்துவதற்காக வரி செலுத்துவதில் இருந்து சுதந்திரம் (பிரிவு 27).	
11. சில கல்வி நிறுவனங்களில் மத போதனை வழிபாட்டில் கலந்துகொள்ளும் தலை இரண்டு.	

சம உரிமை

1. சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு விதி

14 கூறுகிறது, எந்தவொரு நபருக்கும் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் அல்லது இந்திய எல்லைக்குள் சட்டங்களின் சமமான பாதுகாப்பை அரசு மறுக்கக்கூடாது. இந்த ஏற்பாடு குடிமக்கள் அல்லது வெளிநாட்டவர்கள் அனைவருக்கும் உரிமைகளை வழங்குகிறது. மேலும், 'நபர்' என்ற வார்த்தையில் சட்டப்பூர்வ நிறுவனங்கள், நிறுவனங்கள், பதிவு செய்யப்பட்ட சங்கங்கள் அல்லது வேறு எந்த வகை சட்ட நபர்களும் அடங்கும்.

'சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்' என்ற கருத்து பிரிட்டிஷ் வம்சாவளியைச் சேர்ந்தது, அதே நேரத்தில் 'சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு' என்ற கருத்து அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. முதல் கருத்து குறிப்பிடுகிறது: (அ) எந்தவொரு நபருக்கும் ஆதரவாக எந்த சிறப்பு சலுகைகளும் இல்லாதது, (ஆ) சாதாரண சட்ட நீதிமன்றங்களால் நிர்வகிக்கப்படும் நிலத்தின் சாதாரண சட்டத்திற்கு அனைத்து நபர்களும் சமமாக கீழ்ப்படிதல், மற்றும் (இ) எந்த நபரும் (இருந்தாலும் பணக்காரர் அல்லது ஏழை, உயர்ந்தவர் அல்லது தாழ்ந்தவர், உத்தியோகபூர்வ அல்லது அதிகாரப்பூர்வமற்றவர்) சட்டத்திற்கு மேலானவர்.

மறுபுறம், இரண்டாவது கருத்து குறிப்பிடுகிறது: (அ) சட்டங்களால் வழங்கப்பட்ட சலுகைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் ஆகிய இரண்டிலும் சமமான சூழ்நிலைகளில் சிகிச்சையின் சமத்துவம், (ஆ) ஒரே மாதிரியான அனைத்து நபர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சட்டங்களைப் பயன்படுத்துதல் அமைந்துள்ளது, மற்றும் (c) எந்த பாகுபாடும் இல்லாமல் ஒரே மாதிரியாக நடத்தப்பட வேண்டும்.

எனவே, முந்தையது எதிர்மறையான கருத்து, பிந்தையது நேர்மறையான கருத்து. இருப்பினும், இருவரும் சட்ட அந்தஸ்து, வாய்ப்பு மற்றும் நீதி ஆகியவற்றின் சமத்துவத்தை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

சமமானவர்கள் மற்றும் சமத்துவமற்றவர்கள் வேறுவிதமாக நடத்தப்பட்டால், பிரிவு 14 பொருந்தாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. பிரிவு 14 வகுப்பு சட்டத்தை தடை செய்யும் அதே வேளையில், சட்டத்தின் மூலம் நபர்கள், பொருள்கள் மற்றும் பரிவர்த்தனைகளை நியாயமான முறையில் வகைப்படுத்த அனுமதிக்கிறது. ஆனால் வகைப்பாடு தன்னிச்சையாகவோ, செயற்கையாகவோ அல்லது தவிர்க்கக்கூடியதாகவோ இருக்கக்கூடாது. மாறாக, அது புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வேறுபாடு மற்றும் கணிசமான வேறுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சட்டத்தின் விதி, 'சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்' என்ற கருத்து, பிரிட்டிஷ் சட்ட வல்லுநரான ஏ.வி. டிசியால் முன்வைக்கப்பட்ட 'சட்டத்தின் விதி' என்ற கருத்தின் ஒரு அங்கமாகும்.

அவரது கருத்து பின்வரும் மூன்று கூறுகள் அல்லது அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது:

- தன்னிச்சையான அதிகாரம் இல்லாதது, அதாவது சட்டத்தை மீறியதற்காகத் தவிர எந்த மனிதனும் தண்டிக்கப்பட முடியாது. (ii) சட்டத்தின் முன் சமத்துவம், அதாவது, அனைத்து குடிமக்களும் (பணக்காரர் அல்லது ஏழை, உயர் அல்லது குறைந்த, உத்தியோகபூர்வ அல்லது அதிகாரப்பூர்வமற்ற) சாதாரண சட்ட நீதிமன்றங்களால் நிர்வகிக்கப்படும் நிலத்தின் சாதாரண சட்டத்திற்கு சமமான கீழ்ப்படிதல் .

(iii) தனிநபரின் உரிமைகளின் முதன்மையானது, அதாவது, அரசியலமைப்பு என்பது தனிநபரின் உரிமைகளின் ஆதாரமாக இருப்பதைக் காட்டிலும் சட்ட நீதிமன்றங்களால் வரையறுக்கப்பட்ட மற்றும் செயல்படுத்தப்பட்ட தனிநபரின் உரிமைகளின் விளைவாகும்.

முதல் மற்றும் இரண்டாவது கூறுகள் இந்திய அமைப்புக்கு பொருந்தும், மூன்றாவது ஒன்று அல்ல. இந்திய அமைப்பில், அரசியலமைப்பு தனிமனித உரிமைகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ளது.

சட்டப்பிரிவு 14-ல் அடங்கியுள்ள 'சட்ட விதி' அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சம்' என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, ஒரு திருத்தத்தால் கூட அழிக்க முடியாது.

சமத்துவத்திற்கான விதிவிலக்குகள் சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்ற விதி முழுமையானது அல்ல, அதற்கு அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற விதிவிலக்குகள் உள்ளன. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் மாநில ஆளுநர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள் பின்வரும் விதிவிலக்குகள் (பிரிவு 361): (i) பதவியின் அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகளின் செயல்பாடு மற்றும் செயல்பாட்டிற்கு குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநர் எந்த நீதிமன்றத்திற்கும் பொறுப்பல்ல.
(ii) குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரின் பதவிக் காலத்தில் எந்த நீதிமன்றத்திலும் குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்படவோ அல்லது தொடரவோ கூடாது.
(iii) குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரைக் கைது செய்வதற்கான அல்லது சிறையில் அடைப்பதற்கான எந்தவொரு செயல்முறையும் அவரது பதவிக் காலத்தில் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலிருந்தும் வெளியிடப்படாது (iv) குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநருக்கு எதிராக எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் அவரது பதவிக் காலத்தில் எந்தவொரு சிவில் நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படக்கூடாது. அவருக்கு நோட்டீஸ் வழங்கப்பட்டு இரண்டு மாதங்கள் முடிவடையும் வரை, அவர் தனது அலுவலகத்தில் நுழைவதற்கு முன்னரோ அல்லது ஒருமுறையோ, அவர் தனிப்பட்ட முறையில் செய்த செயலுக்கு மரியாதை.
2. பார்லிமென்ட் அல்லது சட்டமன்றத்தின் எந்தவொரு நடவடிக்கைகளின் கணிசமான உண்மை அறிக்கையை செய்தித்தாளில் (அல்லது வானொலி அல்லது தொலைக்காட்சி மூலம்) வெளியிடுவது தொடர்பாக எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் எந்தவொரு சிவில் அல்லது கிரிமினல் நடவடிக்கைகளுக்கும் எந்தவொரு நபரும் பொறுப்பல்ல. ஒரு மாநிலத்தின் (பிரிவு 361-A).
3. எந்தவொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் பாராளுமன்றத்திலோ அல்லது அதன் எந்தவொரு குழுவிலோ (பிரிவு 105) அவர் வழங்கிய எந்தவொரு வாக்கிற்கும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் எந்தவொரு நடவடிக்கைகளுக்கும் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள்.
4. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்ற உறுப்பினர் எவரும், சட்டமன்றத்தில் அல்லது அதன் எந்தக் குழுவில் அவர் அளித்த வாக்குகள் அல்லது வாக்கெடுப்பு தொடர்பாக எந்த நீதிமன்றத்திலும் நடைபெறும் எந்தவொரு நடவடிக்கைக்கும் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள் (பிரிவு 194).

5. பிரிவு 31-C பிரிவு 14 க்கு விதிவிலக்காகும். பிரிவு 39 இன் உட்பிரிவு (b) அல்லது பிரிவு (c) இல் உள்ள உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரசால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் அவைகள் என்ற அடிப்படையில் சவால் செய்ய முடியாது என்று வழங்குகிறது. பிரிவு 14 ஐ மீறுகிறது.

"பிரிவு 31-சி வரும்போது, பிரிவு 14 வெளியேறும்" என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது.

6. வெளிநாட்டு இறையாண்மையாளர்கள் (ஆட்சியாளர்கள்), தூதர்கள் மற்றும் இராஜதந்திரிகள் குற்றவியல் மற்றும் சிவில் நடவடிக்கைகளில் இருந்து விலக்கு பெறுகின்றனர்.

7. UNO மற்றும் அதன் ஏஜென்சிகள் இராஜதந்திர நோய் எதிர்ப்பு சக்தியை அனுபவிக்கின்றன.

2. சில காரணங்களுக்காக பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல்

பிரிவு 15, மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மட்டுமே எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் எதிராக அரசு பாகுபாடு காட்டக்கூடாது என்று வழங்குகிறது.

இந்த ஏற்பாட்டில் உள்ள இரண்டு முக்கியமான வார்த்தைகள் 'பாகுபாடு' மற்றும் 'மட்டும்'.

'பாகுபாடு' என்ற வார்த்தையின் பொருள் 'குறித்து எதிர்மறையான வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துவது' அல்லது 'மற்றவர்களிடமிருந்து சாதகமற்ற முறையில் வேறுபடுத்துவது'. 'மட்டும்' என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு மற்ற அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவது தடைசெய்யப்படவில்லை என்பதைக் குறிக்கிறது.

பிரிவு 15 இன் இரண்டாவது விதி, எந்தவொரு குடிமகனும் மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் (அ) கடைகள், பொது உணவகங்களுக்கு அணுகல் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் எந்த ஊனம், பொறுப்பு, கட்டுப்பாடு அல்லது நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது என்று கூறுகிறது. , ஹோட்டல்கள் மற்றும் பொது பொழுதுபோக்கு இடங்கள்; அல்லது (b) கிணறுகள், தொட்டிகள், குளியல் கால்வாய்கள், சாலை மற்றும் பொது ஓய்வு விடுதிகள் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ அரசு நிதியால் பராமரிக்கப்படுகிறது அல்லது பொது மக்களின் பயன்பாட்டிற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விதி அரசு மற்றும் தனியார் தனிநபர்களால் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடுக்கிறது, அதே சமயம் முந்தைய விதியானது அரசால் மட்டுமே பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்கிறது.

பாகுபாடு காட்டாத இந்த பொது விதிக்கு நான்கு விதிவிலக்குகள் உள்ளன: (அ) பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கான எந்தவொரு சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அரசு அனுமதிக்கப்படுகிறது.

உதாரணமாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு அல்லது குழந்தைகளுக்கு இலவச கல்வி வழங்குதல். (ஆ) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய குடிமக்கள் அல்லது அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் முன்னேற்றத்திற்காக எந்த சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அரசு அனுமதிக்கப்படுகிறது⁴. உதாரணமாக, பொதுக் கல்வி நிறுவனங்களில் இட ஒதுக்கீடு அல்லது கட்டணச் சலுகைகள்.

(இ) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய குடிமக்கள் அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் அல்லது பழங்குடியினர் உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்க்கை தொடர்பாக எந்தவொரு சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களைத் தவிர, தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள், அரசின் உதவி அல்லது உதவி பெறாதவை. (ஈ) பொருளாதார ரீதியாக நலிவடைந்த குடிமக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக எந்தவொரு சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அரசுக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

மேலும், சிறுபான்மைக் கல்வி நிறுவனங்களைத் தவிர, அரசு உதவி பெற்ற அல்லது உதவி பெறாத தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்க்கையில், அத்தகைய பிரிவினருக்கு 10% இடங்கள் வரை இடஒதுக்கீடு வழங்குவதற்கு அரசு அனுமதிக்கப்படுகிறது. 10% வரையிலான இந்த இடஒதுக்கீடு தற்போதுள்ள இட ஒதுக்கீடுகளுடன் கூடுதலாக இருக்கும். இந்த நோக்கத்திற்காக, பொருளாதாரத்தில் நலிவடைந்த பிரிவினர் குடும்ப வருமானம் மற்றும் பிற பொருளாதார பின்தங்கிய குறிகாட்டிகளின் அடிப்படையில் அவ்வப்போது அரசால் அறிவிக்கப்படும்.

கல்வி நிறுவனங்களில் OBC களுக்கு இட ஒதுக்கீடு

மேலே உள்ள விதிவிலக்கு(c) 2005 இன் 93வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த விதியை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, மத்திய கல்வி நிறுவனங்கள் (சேர்க்கையில் இடஒதுக்கீடு) சட்டம், 2006ஐ மத்திய அரசு இயற்றியது. இந்திய தொழில்நுட்ப நிறுவனங்கள் (ஐஐடி) மற்றும் இந்திய மேலாண்மை நிறுவனங்கள் (ஐஐஎம்) உட்பட அனைத்து மத்திய உயர் கல்வி நிறுவனங்களிலும் பிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு (ஓபிசி) ஏப்ரல் 2008 இல், உச்ச நீதிமன்றம் திருத்தச் சட்டம் மற்றும் OBC ஒதுக்கீடு சட்டம் ஆகிய இரண்டின் செல்லுபடியை உறுதி செய்தது. ஆனால், இச்சட்டத்தை அமல்படுத்தும் போது ஓபிசிக்களில் உள்ள 'கிரீமி லேயர்' (மேம்பட்ட பிரிவுகள்) விலக்கப்பட வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்கு நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது.

பின்வரும் வெவ்வேறு வகை மக்களின் குழந்தைகள் OBC களில் உள்ள 'கிரீமி லேயரை' சேர்ந்தவர்கள், இதனால் ஒதுக்கீடு பலன் கிடைக்காது: 1. ஜனாதிபதி, துணைத் தலைவர், SC மற்றும் HC களின் நீதிபதிகள், UPSC தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் போன்ற அரசியலமைப்பு பதவிகளை வகிக்கும் நபர்கள் மற்றும் SPSCகள், CEC, CAG மற்றும் பல.

2. குரூப் 'ஏ' / வகுப்பு I மற்றும் குரூப் 'பி' / வகுப்பு II அகில இந்திய, மத்திய மற்றும் மாநில சேவைகள்; மற்றும் பொதுத்துறை நிறுவனங்கள், வங்கிகள், காப்பீட்டு நிறுவனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் போன்றவற்றிலும், தனியார் வேலைவாய்ப்பிலும் சமமான பதவிகளை வகிக்கும் பணியாளர்கள்.
3. ராணுவத்தில் கர்னல் மற்றும் அதற்கு மேல் பதவியில் இருப்பவர்கள் மற்றும் கடற்படை, விமானப்படை மற்றும் துணை ராணுவப் படைகளில் அதற்கு இணையான பதவிகளில் இருப்பவர்கள்.
4. மருத்துவர்கள், வழக்கறிஞர்கள், பொறியாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள் போன்ற தொழில் வல்லுநர்கள், ஆலோசகர்கள் மற்றும் பல.
5. வணிகம், வணிகம் மற்றும் தொழில்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள நபர்கள்.

6. குறிப்பிட்ட வரம்பிற்கு மேல் விவசாய நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் மற்றும் நகர்ப்புறங்களில் காலி நிலம் அல்லது கட்டிடங்களை வைத்திருப்பவர்கள்.

7. மொத்த ஆண்டு வருமானம் ₹8 லட்சத்திற்கு மேல் உள்ளவர்கள் அல்லது விலக்கு வரம்பிற்கு மேல் சொத்து வைத்திருப்பவர்கள். 1993 இல், "கிரீமி லேயர்" உச்சவரம்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது, அது ₹1 லட்சமாக இருந்தது. தொடர்ந்து 2004ல் ₹2.5 லட்சமாகவும், 2008ல் ₹4.5 லட்சமாகவும், 2013ல் ₹6 லட்சமாகவும், 2017ல் ₹8 லட்சமாகவும் திருத்தப்பட்டது.

கல்வி நிறுவனங்களில் EWSகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு

மேலே உள்ள விதிவிலக்கு (d) 2019 இன் 103வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த விதியை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய பிரிவினருக்கு (EWSs) சேர்க்கையில் 10% இடஒதுக்கீடு வழங்கும் உத்தரவை (2019 இல்) மத்திய அரசு வெளியிட்டது. கல்வி நிறுவனங்கள். இந்த இடஒதுக்கீட்டின் பலனை, SC, ST மற்றும் OBC களுக்கான இடஒதுக்கீட்டின் தற்போதைய திட்டங்களின் கீழ் வராத EWS களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெறலாம். இது சம்பந்தமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள தகுதி அளவுகோல்கள் பின்வருமாறு: 1. குடும்பத்தின் மொத்த ஆண்டு வருமானம் ₹8 லட்சத்துக்கும் குறைவாக உள்ளவர்கள் இடஒதுக்கீட்டின் பயனாக EWSகளாக அடையாளம் காணப்படுவார்கள். வருமானம் அனைத்து மூலங்களிலிருந்தும் வருமானத்தை உள்ளடக்கும், அதாவது சம்பளம், விவசாயம், வணிகம், தொழில் போன்றவற்றின் வருமானம் மற்றும் அது விண்ணப்பித்த ஆண்டிற்கு முந்தைய நிதியாண்டிற்கான வருமானமாக இருக்கும்.

2. குடும்ப வருமானத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், பின்வரும் சொத்துக்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் குடும்பம் வைத்திருக்கும் அல்லது வைத்திருக்கும் நபர்கள் EWS என அடையாளம் காணப்படுவதிலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டும்: (அ) 5 ஏக்கர் விவசாய நிலம் மற்றும் அதற்கு மேல். (ஆ) 1000 சதுர அடியில் குடியிருப்பு பிளாட். மற்றும் மேல். (c) அறிவிக்கப்பட்ட நகராட்சிகளில் 100 சதுர கெஜம் மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள குடியிருப்பு. (ஈ) மற்ற பகுதிகளில் 200 சதுர கெஜம் மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள குடியிருப்பு

அறிவிக்கப்பட்ட நகராட்சிகளை விட.

3. ஒரு குடும்பம் வெவ்வேறு இடங்களில் அல்லது வெவ்வேறு இடங்களில் / நகரங்களில் வைத்திருக்கும் சொத்து, EWS நிலையைத் தீர்மானிக்க நிலம் அல்லது சொத்து வைத்திருப்பதற்கான சோதனையைப் பயன்படுத்தும் போது இணைக்கப்படும்.

4. இந்த நோக்கத்திற்காக குடும்பத்தில் இடஒதுக்கீட்டின் பலனைக் கோரும் நபர், 18 வயதுக்குட்பட்ட அவரது பெற்றோர் மற்றும் உடன்பிறந்தவர்கள் மற்றும் அவரது/அவள் மனைவி மற்றும் 18 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளும் அடங்குவர்.

3. பொது வேலை வாய்ப்பில் சமத்துவம்

சட்டப்பிரிவு 16 அனைத்து குடிமக்களுக்கும் வேலைவாய்ப்பு அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் உள்ள எந்த அலுவலகத்திற்கும் நியமனம் போன்றவற்றில் சம வாய்ப்பு வழங்குகிறது. மதம், இனம், சாதி, பாலினம், வம்சாவளி, பிறந்த இடம் அல்லது வசிப்பிடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எந்தவொரு குடிமகனும் பாகுபாடு காட்டவோ அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் எந்த வேலை அல்லது அலுவலகத்திற்கு தகுதியற்றவராகவோ இருக்க முடியாது.

சமத்துவத்தின் இந்த பொது விதிக்கு நான்கு விதிவிலக்குகள் உள்ளன
பொது வேலை வாய்ப்பு: (அ) மாநிலம் அல்லது

யூனியன் பிரதேசம் அல்லது உள்ளூர் அதிகாரம் அல்லது பிற அதிகாரங்களில் குறிப்பிட்ட

வேலைவாய்ப்பு அல்லது நியமனத்திற்கான நிபந்தனையாக வசிப்பிடத்தை

பாராளுமன்றம் பரிந்துரைக்கலாம். 1957 ஆம் ஆண்டின் பொது வேலைவாய்ப்பு

(குடியிருப்புக்கான தேவை) சட்டம் 1974 இல் காலாவதியானதால், ஆந்திரப் பிரதேசம் 5

மற்றும் தெலுங்கானா 5a தவிர வேறு எந்த மாநிலத்திற்கும் அத்தகைய ஏற்பாடு இல்லை .

(ஆ) அரசுப் பணிகளில் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத பிற்படுத்தப்பட்ட

வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக நியமனங்கள் அல்லது பதவிகளில் இடஒதுக்கீட்டை அரசு வழங்க முடியும்.

(c) மதம் அல்லது சமய நிறுவனத்துடன் தொடர்புடைய அலுவலகத்தின் பதவியில் இருப்பவர்

அல்லது அதன் ஆளும் குழுவின் உறுப்பினர் குறிப்பிட்ட மதம் அல்லது பிரிவைச்

சேர்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு சட்டம் வழங்க முடியும். (ஈ) பொருளாதார

ரீதியாக நலிவடைந்த குடிமக்களுக்கு ஆதரவாக 10% வரையிலான நியமனங்கள் அல்லது

பதவிகளில் இடஒதுக்கீடு செய்ய அரசு அனுமதிக்கப்படுகிறது. 10% வரையிலான இந்த

இடஒதுக்கீடு ஏற்கனவே இருக்கும் இட ஒதுக்கீட்டிற்கு கூடுதலாக இருக்கும். இந்த

நோக்கத்திற்காக, பொருளாதாரத்தில் நலிவடைந்த பிரிவினர் குடும்ப வருமானம் மற்றும்

பிற பொருளாதார பின்தங்கிய குறிகாட்டிகளின் அடிப்படையில் அவ்வப்போது அரசால்

அறிவிக்கப்படும்.

மண்டல் கமிஷன் மற்றும் பின்விளைவுகள் 1979

இல், மொரார்ஜி தேசாய் அரசு இரண்டாம் 6 பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையத்தை BP இன் தலைவராக நியமித்தது.

மண்டல், ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர், அரசியலமைப்பின் 340 வது பிரிவின் அடிப்படையில்

சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் நிலைமைகளை ஆராய்ந்து அவர்களின்

முன்னேற்றத்திற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கிறார். கமிஷன் 1980 இல் தனது

அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் 3743 சாதிகள் சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய

வகுப்பினராக அடையாளம் காணப்பட்டது. அவர்கள் மக்கள்தொகையில் கிட்டத்தட்ட 52%

அங்கத்தினர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் (SCs) மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (STs)

தவிர்த்து. இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு (OBCs) 27% அரசு வேலைகளில் இடஒதுக்கீடு

அளிக்க ஆணையம் பரிந்துரைத்தது.

அனைவருக்கும் ((எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் ஓபிசி) மொத்த இடஒதுக்கீடு 50% ஆகும். 7 பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1990 இல் வி.பி. சிங் அரசு OBC களுக்கு 27% அரசு வேலைகளில் இடஒதுக்கீடு அறிவித்தது. மீண்டும் 1991 இல், நரசிம்ம ராவ் அரசு அறிமுகப்படுத்தியது. இரண்டு மாற்றங்கள்: (அ) 27% ஒதுக்கீட்டில் OBC களில் ஏழைப் பிரிவினருக்கு முன்னுரிமை, அதாவது, இடஒதுக்கீடு வழங்குவதில் பொருளாதார அளவுகோல்களை ஏற்றுக்கொள்வது, மற்றும் (b) ஏழை (பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய) பிரிவினருக்கு மேலும் 10% வேலைகளில் இட ஒதுக்கீடு தற்போதுள்ள எந்த இடஒதுக்கீடு திட்டங்களாலும் உள்ளடக்கப்படாத உயர் சாதியினர்.

புகழ்பெற்ற மண்டல் வழக்கு8 (1992), பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக வேலைகளில் இடஒதுக்கீடு வழங்கும் பிரிவு 16(4) இன் நோக்கம் மற்றும் அளவு உச்ச நீதிமன்றத்தால் முழுமையாக ஆராயப்பட்டது. உயர் சாதிகளின் ஏழைப் பிரிவினருக்கு 10% கூடுதல் இடஒதுக்கீட்டை நீதிமன்றம் நிராகரித்தாலும், அது OBC களுக்கு 27% இடஒதுக்கீட்டின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை சில நிபந்தனைகளுடன் உறுதி செய்தது, அதாவது (அ) OBC களில் மேம்பட்ட பிரிவுகள் (கிரீமி லேயர்) இடஒதுக்கீட்டின் பயனாளிகள் பட்டியலில் இருந்து விலக்கப்பட வேண்டும். (ஆ) பதவி உயர்வுகளில் இட ஒதுக்கீடு இல்லை; இடஒதுக்கீடு என்பது ஆரம்பகால நியமனங்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட வேண்டும். பதவி உயர்வில் இருக்கும் இடஒதுக்கீடு ஐந்தாண்டுகளுக்கு மட்டுமே (அதாவது 1997 வரை) தொடர முடியும். (இ) சில அசாதாரண சூழ்நிலைகளைத் தவிர மொத்த ஒதுக்கப்பட்ட ஒதுக்கீடு 50% ஐ விட அதிகமாக இருக்கக்கூடாது. இந்த விதி ஒவ்வொரு ஆண்டும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். (ஈ) நிரப்பப்படாத (பேக்லாக்) காலியிடங்களில் 'கேரி ஃபார்வேர்டு விதி' செல்லுபடியாகும். ஆனால் அது 50% விதியை மீறக்கூடாது. (இ) OBC களின் பட்டியலில் அதிகமாகச் சேர்த்தல் மற்றும் குறைவான சேர்க்கை பற்றிய புகார்களை ஆய்வு செய்ய நிரந்தர சட்டப்பூர்வ அமைப்பு நிறுவப்பட வேண்டும்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேற்கண்ட தீர்ப்புகள் குறித்து, தி அரசாங்கம் பின்வரும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது:

(அ) ராம் நந்தன் கமிட்டி OBC களில் உள்ள கிரீமி லேயரை அடையாளம் காண நியமிக்கப்பட்டது. இது 1993 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது, அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

(ஆ) பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம் 1993 இல் பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தால் நிறுவப்பட்டது. வேலை இடஒதுக்கீட்டின் நோக்கத்திற்காக பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் பட்டியலில் எந்த வகுப்பினரையும் குறைத்து சேர்த்தல், அதிகமாக சேர்த்துக் கொள்ளுதல் அல்லது சேர்க்காதது போன்ற புகார்களை ஆராய்வதே அதன் ஆணை. பின்னர், 2018 இன் 102 வது திருத்தச் சட்டம் ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளையும் விரிவுபடுத்தியது. இந்த நோக்கத்திற்காக, திருத்தம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 338-பி சேர்க்கப்பட்டது.

(c) பதவி உயர்வுகளில் இடஒதுக்கீடு தொடர்பான தீர்ப்பை ரத்து செய்வதற்காக, 77வது திருத்தச் சட்டம் 1995 இல் இயற்றப்பட்டது. இது மாநிலத்தின் கீழ் உள்ள எந்தவொரு சேவைகளின் பதவி உயர்வுகளிலும் இடஒதுக்கீட்டை வழங்குவதற்கு மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் புதிய விதியை 16 வது பிரிவில் சேர்த்தது. மாநில சேவைகளில் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத SC மற்றும் ST களுக்கு ஆதரவாக உள்ளது. மீண்டும், 2001 ஆம் ஆண்டின் 85 வது திருத்தச் சட்டம், ஜூன் 1995 முதல் பிற்போக்கான நடைமுறையுடன் SC மற்றும் ST களைச் சேர்ந்த அரசு ஊழியர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு விதியின் அடிப்படையில் பதவி உயர்வு வழக்கில் 'தொடர்ச்சியான மூப்பு' வழங்குகிறது.

(ஈ) பின்னடைவு காலியிடங்கள் தொடர்பான தீர்ப்பு, 2000 ஆம் ஆண்டின் 81வது திருத்தச் சட்டத்தால் ரத்து செய்யப்பட்டது. ஒரு வருடத்தில் நிரப்பப்படாத ஒதுக்கப்பட்ட காலியிடங்களை நிரப்புவதற்கான தனி வகுப்பாகக் கருதுவதற்கு மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் பிரிவு 16 இல் மற்றொரு புதிய விதியைச் சேர்த்தது. அடுத்த ஆண்டு அல்லது ஆண்டுகளில். அத்தகைய காலியிடங்களின் வகுப்பை அந்த ஆண்டின் மொத்த காலியிடங்களின் எண்ணிக்கையில் 50% இடஒதுக்கீட்டின் உச்சவரம்பைத் தீர்மானிக்க அவை நிரப்பப்படும் ஆண்டின் காலியிடங்களுடன் இணைக்கப்படக்கூடாது. சுருக்கமாக, பின்தங்கிய காலியிடங்களில் இடஒதுக்கீட்டின் 50% உச்சவரம்பு முடிவடைகிறது. (இ) 1994 இன் 76வது திருத்தச் சட்டம், 50 சதவீத உச்சவரம்பைத் தாண்டி 69 சதவீத இடஒதுக்கீட்டை வழங்கியதால், 1994 இன் தமிழ்நாடு இடஒதுக்கீடுகள் சட்டம் 9-ஐ நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து பாதுகாக்க ஒன்பதாவது அட்டவணையில் வைத்துள்ளது .

பொது வேலைவாய்ப்பில் EWSகளுக்கான இடஒதுக்கீடு மேலே உள்ள விதிவிலக்கு (d) 2019 இன் 103வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த விதியை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய பிரிவினருக்கு 10% இடஒதுக்கீடு வழங்கும் உத்தரவை (2019 இல்) மத்திய அரசு வெளியிட்டது. இந்திய அரசாங்கத்தில் சிவில் பதவிகள் மற்றும் சேவைகளில் (EWSs). இந்த இடஒதுக்கீட்டின் பலனை, எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் ஒபிசிக்களுக்கான இடஒதுக்கீட்டின் தற்போதைய திட்டங்களின் கீழ் வராத EWS களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெறலாம். இது சம்பந்தமாக வகுக்கப்பட்டுள்ள தகுதி அளவுகோல்கள் ஏற்கனவே பிரிவு 15ன் கீழ் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், பின்வரும் அனைத்து நிபந்தனைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப இடுகைகள் இந்த இட ஒதுக்கீட்டின் வரம்பிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படலாம்:

(i) பதவிகள் குரூப் ஏயில் குறைந்த தரத்திற்கு மேல் தரங்களாக இருக்க வேண்டும் சம்பந்தப்பட்ட சேவையின்.

(ii) அவை "அறிவியல் அல்லது தொழில்நுட்பம்" என்ற அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட வேண்டும்

கேபினட் செயலக ஆணை (1961), இதன்படி இயற்கை அறிவியல் அல்லது சரியான அறிவியல் அல்லது பயன்பாட்டு அறிவியல் அல்லது தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றில் தகுதிகள் உள்ள அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப பதவிகளுக்கு பரிந்துரைக்கப்படுகிறது மற்றும் பதவியில் இருப்பவர்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் அந்த அறிவைப் பயன்படுத்த வேண்டும். (iii) பதவிகள் ஆராய்ச்சி நடத்துவதற்கு அல்லது ஆராய்ச்சியை ஒழுங்கமைத்தல், வழிகாட்டுதல் மற்றும் வழிநடத்துதல் ஆகியவற்றுக்காக இருக்க வேண்டும்.

4. தீண்டாமை ஒழிப்பு விதி 17 'தீண்டாமையை'

ஒழிக்கிறது மற்றும் எந்த வடிவத்திலும் அதன் நடைமுறையை தடை செய்கிறது. தீண்டாமையால் ஏற்படும் எந்த ஊனத்தையும் அமல்படுத்துவது சட்டப்படி தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும்.

1976 ஆம் ஆண்டில், தீண்டாமை (குற்றங்கள்) சட்டம், 1955 முழுமையாகத் திருத்தப்பட்டு, சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1955 என மறுபெயரிடப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் 17வது பிரிவின் மூலம் தீண்டாமையை ஒழித்ததன் மூலம் ஒரு நபருக்கு கிடைக்கும் எந்தவொரு உரிமையும் சிவில் உரிமை என சட்டம் வரையறுக்கிறது.

'தீண்டாமை' என்ற சொல் அரசியலமைப்பிலோ அல்லது சட்டத்திலோ வரையறுக்கப்படவில்லை. எவ்வாறாயினும், மைசூர் உயர்நீதிமன்றம் விதி 17ன் பொருள் தீண்டாமை அதன் நேரடியான அல்லது இலக்கண அர்த்தத்தில் இல்லை, மாறாக 'நாட்டில் வரலாற்று ரீதியாக வளர்ந்த நடைமுறை' என்று கூறியது. இது குறிப்பிட்ட சாதிகளில் பிறந்ததன் காரணமாக குறிப்பிட்ட சில வகுப்பினர் மீது சுமத்தப்படும் சமூக குறைபாடுகளைக் குறிக்கிறது. எனவே, இது ஒரு சில தனிநபர்களின் சமூகப் புறக்கணிப்பு அல்லது மதச் சேவைகளில் இருந்து அவர்களை விலக்குவது போன்றவற்றை உள்ளடக்காது.

சட்டப்பிரிவு 17ன் கீழ் தனி நபர்களுக்கு எதிராக உரிமை உள்ளது என்றும், இந்த உரிமை மீறப்படாமல் இருக்க தேவையான நடவடிக்கை எடுப்பது அரசின் அரசியலமைப்பு கடமை என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது.

5. பட்டங்களை ஒழித்தல்

பிரிவு 18 தலைப்புகளை நீக்குகிறது மற்றும் அது சம்பந்தமாக நான்கு விதிகளை

உருவாக்குகிறது: (அ) குடிமகனாக இருந்தாலும் சரி வெளிநாட்டவராக இருந்தாலும் சரி, எந்தவொரு தலைப்பையும் (இராணுவ அல்லது கல்வி வேறுபாட்டைத் தவிர) வழங்குவதை இது தடை செய்கிறது.

(ஆ) இந்தியக் குடிமகன் எந்த ஒரு வெளி மாநிலத்திலிருந்தும் எந்தப் பட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதை இது தடை செய்கிறது. (c) மாநிலத்தின் கீழ் லாபம் அல்லது அறக்கட்டளையின் எந்தவொரு பதவியையும் வைத்திருக்கும் வெளிநாட்டவர் ஒப்புதல் இல்லாமல் எந்தவொரு வெளிநாட்டு மாநிலத்திலிருந்தும் எந்தப் பட்டத்தையும் ஏற்க முடியாது

ஜனாதிபதியின்.

(ஈ) மாநிலத்தின் கீழ் இலாபம் அல்லது நம்பிக்கைக்குரிய எந்தவொரு பதவியையும் வகிக்கும் எந்தவொரு

குடிமகனும் அல்லது வெளிநாட்டவரும் ஜனாதிபதியின் அனுமதியின்றி எந்தவொரு வெளிநாட்டு

மாநிலத்திலிருந்தும் அல்லது அதன் கீழும் எந்தவொரு பரிசு, ஊதியம் அல்லது பதவியை ஏற்கக்கூடாது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, காலனி அரசுகளால் வழங்கப்பட்ட மகாராஜா, ராஜ் பகதூர், ராய் பகதூர், ராய் சாஹேப், திவான் பகதூர் போன்ற பரம்பரைப் பட்டங்கள் சம அந்தஸ்து கொள்கைக்கு எதிரானவை என்பதால் அவை 18வது பிரிவின் மூலம் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. எல்லாவற்றிலும்.

199610 இல் , தேசிய விருதுகளான பாரத ரத்னா, பத்ம விபூஷன், பத்ம பூஷன் மற்றும் பத்மஸ்ரீ ஆகிய விருதுகளின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. இந்த விருதுகள், பிரபுக்களின் பரம்பரைப் பட்டங்களை மட்டுமே தடை செய்யும் பிரிவு 18ன் பொருளில் உள்ள 'தலைப்புகள்' ஆகாது என்று தீர்ப்பளித்தது. எனவே, சமத்துவக் கோட்பாடு தகுதியை அங்கீகரிக்கக் கூடாது என்று கட்டளையிடாததால் அவை பிரிவு 18 ஐ மீறவில்லை. இருப்பினும், விருது பெற்றவர்களின் பெயர்களுக்கு பின்னொட்டுகளாகவோ முன்னொட்டுகளாகவோ அவற்றைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும் தீர்ப்பளித்தது. இல்லையெனில், அவர்கள் விருதுகளை இழக்க வேண்டும்.

இந்த தேசிய விருதுகள் 1954 இல் நிறுவப்பட்டது. மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான ஜனதா கட்சி அரசாங்கம் 1977 இல் அவற்றை நிறுத்தியது. ஆனால் அவை மீண்டும் 1980 இல் இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தால் புத்துயிர் பெற்றன.

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

1. ஆறு உரிமைகளின் பாதுகாப்பு பிரிவு 19

அனைத்து குடிமக்களுக்கும் ஆறு உரிமைகளை உத்தரவாதப்படுத்துகிறது. அவை:

(i) பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான உரிமை. (ii) ஆயுதங்கள் இல்லாமல் அமைதியாக கூடும் உரிமை. (iii) சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது கூட்டுறவு சங்கங்கள் அமைக்க உரிமை. 10a (iv) இந்தியாவின் எல்லை முழுவதும் சுதந்திரமாக நடமாடும் உரிமை. (v) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிக்கவும், குடியேறவும் உரிமை. (vi) எந்தவொரு தொழிலையும் செய்ய அல்லது எந்த ஒரு தொழில், வர்த்தகம் அல்லது வியாபாரத்தை மேற்கொள்வதற்கான உரிமை.

முதலில், பிரிவு 19 ஏழு உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சொத்துக்களை கையகப்படுத்துதல், வைத்திருப்பது மற்றும் அகற்றுவதற்கான உரிமை நீக்கப்பட்டது.

இந்த ஆறு உரிமைகளும் அரசு நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக மட்டுமே பாதுகாக்கப்படுகின்றன, தனிப்பட்ட நபர்களுக்கு அல்ல. மேலும், இந்த உரிமைகள் குடிமக்களுக்கும் ஒரு நிறுவனத்தின் பங்குதாரர்களுக்கும் மட்டுமே கிடைக்கும் ஆனால் வெளிநாட்டினர் அல்லது நிறுவனங்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் போன்ற சட்டப்பூர்வ நபர்களுக்கு அல்ல.

இந்த ஆறு உரிமைகளை அனுபவிப்பதில் அரசு 'நியாயமான' கட்டுப்பாடுகளை விதி 19ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படையில் மட்டுமே விதிக்க முடியும் அன்றி வேறு எந்த அடிப்படையிலும் அல்ல.

பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு

குடிமகனுக்கும் தனது கருத்துக்கள், கருத்துகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் நம்பிக்கைகளை வாய்மொழியாகவோ, எழுதுவதன் மூலமாகவோ, அச்சிடுவதன் மூலமாகவோ, படம் மூலமாகவோ அல்லது வேறு எந்த வகையிலோ சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்த உரிமை உண்டு என்பதை இது குறிக்கிறது. பேச்சு சுதந்திரம் மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரம் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது

என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது: (அ) ஒருவரின் கருத்துக்களையும் மற்றவர்களின்

கருத்துக்களையும் பரப்புவதற்கான உரிமை. (ஆ) பத்திரிகை சுதந்திரம். (இ) வணிக

விளம்பரங்களின் சுதந்திரம். (ஈ) தொலைபேசி உரையாடலைத் தட்டுவதற்கு எதிரான உரிமை.

(இ) ஒளிபரப்பு செய்யும் உரிமை, அதாவது மின்னணு ஊடகங்களில் அரசுக்கு ஏகபோக உரிமை

இல்லை. (ஈ) அரசியல் கட்சி அல்லது அமைப்பால் அழைக்கப்பட்ட பந்தக்கு எதிரான உரிமை. (g)

அரசாங்க நடவடிக்கைகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் உரிமை. (h) மௌனத்தின் சுதந்திரம்.

(i) ஒரு செய்தித்தாளில் முன் தணிக்கை விதிக்கப்படுவதற்கு எதிரான உரிமை. (j) ஆர்ப்பாட்டம்

அல்லது மறியல் செய்வதற்கான உரிமை ஆனால் வேலைநிறுத்தம் செய்ய உரிமை இல்லை.

இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு, அரசின் பாதுகாப்பு, வெளி மாநிலங்களுடனான நட்புறவு, பொது ஒழுங்கு, கண்ணியம் அல்லது ஒழுக்கம், நீதிமன்ற அவமதிப்பு, அவதூறு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதிக்கலாம். மற்றும் ஒரு குற்றத்திற்கு தூண்டுதல்.

ஒன்று கூடும் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு

குடிமகனுக்கும் அமைதியான முறையில் ஆயுதங்கள் இல்லாமல் கூடுவதற்கு உரிமை உண்டு. பொதுக்கூட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் ஊர்வலங்கள் நடத்துவதற்கான உரிமையும் இதில் அடங்கும். இந்த சுதந்திரத்தை பொது நிலத்தில் மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும், சட்டசபை அமைதியாகவும் நிராயுதபாணியாகவும் இருக்க வேண்டும். இந்த ஏற்பாடு வன்முறை, ஒழுங்கீனமான, கலவர கூட்டங்களையோ அல்லது பொது அமைதியை சீர்குலைக்கும் கூட்டங்களையோ அல்லது ஆயுதங்களை உள்ளடக்கிய ஒன்றையோ பாதுகாக்காது. இந்த உரிமையில் வேலைநிறுத்தம் செய்யும் உரிமை இல்லை.

இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட பகுதியில் போக்குவரத்தைப் பராமரித்தல் உள்ளிட்ட பொது ஒழுங்கு ஆகிய இரண்டு காரணங்களுக்காக ஒன்று கூடும் உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதிக்கலாம்.

குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (1973) பிரிவு 144ன் கீழ், ஒரு மாஜிஸ்திரேட் கூட்டம், கூட்டம் அல்லது ஊர்வலத்தை தடை செய்யலாம், மனித உயிர், உடல்நலம் அல்லது பாதுகாப்புக்கு ஆபத்து அல்லது பொது அமைதிக்கு இடையூறு அல்லது கலவரம் அல்லது கலவரம் ஏற்படும் அபாயம் இருந்தால். எந்த விவகாரமும்.

இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் 141வது பிரிவின் கீழ், ஐந்து அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நபர்கள் ஒன்றுகூடுவது சட்டத்திற்குப் புறம்பானது என்றால் (அ) எந்தவொரு சட்டத்தையும் அல்லது சட்டச் செயல்முறையையும் நிறைவேற்றுவதை எதிர்க்க வேண்டும்; (ஆ) சிலரின் சொத்தை வலுக்கட்டாயமாக ஆக்கிரமித்தல்; (ச) ஏதேனும் குறும்பு அல்லது குற்றவியல் அத்துமீறல் செய்ய; (ஈ) சட்ட விரோதமான செயலைச் செய்ய சிலரை கட்டாயப்படுத்துதல்; மற்றும் (இ) சட்டபூர்வமான அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் அரசாங்கம் அல்லது அதன் அதிகாரிகளை அச்சுறுத்தல்.

சங்க சுதந்திரம் அனைத்து

குடிமக்களுக்கும் சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது கூட்டுறவு சங்கங்கள் அமைக்க உரிமை உண்டு . அரசியல் கட்சிகள், நிறுவனங்கள், கூட்டாண்மை நிறுவனங்கள், சங்கங்கள், கிளப்புகள், நிறுவனங்கள், தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது எந்தவொரு நபர்களின் அமைப்பையும் உருவாக்கும் உரிமை இதில் அடங்கும். இது ஒரு சங்கம் அல்லது தொழிற்சங்கத்தைத் தொடங்குவதற்கான உரிமையை உள்ளடக்கியது மட்டுமல்லாமல், சங்கம் அல்லது தொழிற்சங்கத்துடன் தொடரும் உரிமையையும் உள்ளடக்கியது. மேலும், இது ஒரு சங்கம் அல்லது தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்கவோ அல்லது சேரவோ கூடாது என்ற எதிர்மறை உரிமையை உள்ளடக்கியது.

இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு, பொது ஒழுங்கு மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதிக்கலாம். இந்தக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு, குடிமக்களுக்கு சங்கங்கள் அல்லது தொழிற்சங்கங்களை உருவாக்க முழு சுதந்திரம் உள்ளது.

சட்டபூர்வமான நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள். இருப்பினும், சங்கத்தின் அங்கீகாரம் பெறுவதற்கான உரிமை அடிப்படை உரிமை அல்ல.

தொழிற்சங்கங்களுக்கு திறம்பட பேரம் பேசும் உரிமையோ, வேலைநிறுத்தம் செய்யும் உரிமையோ, பூட்டுதல் அறிவிக்கும் உரிமையோ உத்தரவாதம் இல்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. வேலைநிறுத்தம் செய்வதற்கான உரிமையை பொருத்தமான தொழில்துறை சட்டத்தின் மூலம் கட்டுப்படுத்தலாம்.

நடமாடும் சுதந்திரம் இந்த சுதந்திரம்

ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் நாட்டின் எல்லை முழுவதும் சுதந்திரமாக நடமாட உரிமை அளிக்கிறது. அவர் ஒரு மாநிலத்தில் இருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு அல்லது ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு சுதந்திரமாக செல்ல முடியும். குடிமக்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்தியா ஒரு அலகு என்ற கருத்தை இந்த உரிமை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. எனவே, இதன் நோக்கம் தேசிய உணர்வை வளர்ப்பதே தவிர பார்ப்பனியத்தை அல்ல.

இந்த சுதந்திரத்தின் மீது நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதற்கான காரணங்கள் இரண்டு, அதாவது, பொது மக்களின் நலன்கள் மற்றும் எந்தவொரு பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல். பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் தனித்துவமான கலாச்சாரம், மொழி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாக்கவும், அவர்களின் பாரம்பரிய தொழில் மற்றும் சொத்துக்களை சுரண்டலுக்கு எதிராக பாதுகாக்கவும் பழங்குடியினர் பகுதிகளில் வெளியாட்கள் நுழைவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பொது சுகாதாரம் மற்றும் பொது ஒழுக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் விபச்சாரிகளின் நடமாட்ட சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தலாம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களின் நடமாட்டம் மீதான கட்டுப்பாடுகளை பம்பாய் உயர்நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது.

இயக்க சுதந்திரம் இரண்டு பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது, அதாவது உள் (நாட்டிற்குள் செல்ல உரிமை) மற்றும் வெளி (நாட்டிலிருந்து வெளியேறும் உரிமை மற்றும் நாட்டிற்கு திரும்பி வருவதற்கான உரிமை). பிரிவு 19 முதல் பரிமாணத்தை மட்டுமே பாதுகாக்கிறது. இரண்டாவது பரிமாணம் பிரிவு 21 (வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம்) மூலம் கையாளப்படுகிறது.

வசிக்கும் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு

குடிமகனுக்கும் நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிக்கவும் குடியேறவும் உரிமை உண்டு. இந்த உரிமையில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன: (அ) நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் வசிக்கும் உரிமை, அதாவது தற்காலிகமாக எந்த இடத்திலும் தங்குவது, மற்றும் (ஆ) நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் குடியேறும் உரிமை, அதாவது நிரந்தரமாக எந்த இடத்திலும் வீடு அல்லது குடியிருப்பு.

இந்த உரிமையானது நாட்டிற்குள் அல்லது அதன் பகுதிகளுக்கிடையில் உள்ள உள் தடைகளை அகற்றும் நோக்கம் கொண்டது. இது தேசியவாதத்தை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் குறுகிய மனப்பான்மையை தவிர்க்கிறது.

பொது மக்களின் நலன் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல் ஆகிய இரண்டு அடிப்படையில் இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதிக்கலாம். என்ற உரிமை

பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் தனித்துவமான கலாச்சாரம், மொழி, பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாக்கவும், அவர்களின் பாரம்பரிய தொழில் மற்றும் சொத்துக்களை சுரண்டலுக்கு எதிராக பாதுகாக்கவும் பழங்குடியினர் பகுதிகளில் வெளியாட்கள் வசிக்கவும் குடியேறவும் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் பல பகுதிகளில், பழங்குடியினர் தங்கள் வழக்கமான விதிகள் மற்றும் சட்டங்களின்படி அவர்களின் சொத்து உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்த அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்.

சில பகுதிகளுக்கு தடை விதிக்கலாம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது விபச்சாரிகள் மற்றும் பழக்கமான குற்றவாளிகள் போன்ற சில வகையான நபர்கள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, வசிக்கும் உரிமையும், நடமாடும் உரிமையும் ஓரளவிற்கு ஒன்றுடன் ஒன்று இருப்பது தெளிவாகிறது. இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று நிரப்பு.

தொழில் சுதந்திரம் போன்றவை.

அனைத்து குடிமக்களுக்கும் எந்தவொரு தொழிலையும் செய்யவோ அல்லது எந்தவொரு தொழில், வர்த்தகம் அல்லது வியாபாரத்தை மேற்கொள்வோ உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவரின் வாழ்வாதாரத்திற்கான அனைத்து வழிகளையும் உள்ளடக்கியதால் இந்த உரிமை மிகவும் பரந்ததாகும்.

பொது மக்களின் நலன் கருதி இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை அரசு விதிக்கலாம். மேலும், மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) எந்தவொரு தொழிலையும் அல்லது தொழில், வர்த்தகம் அல்லது வணிகம் மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான தொழில்முறை அல்லது தொழில்நுட்பத் தகுதிகளை பரிந்துரைத்தல்; மற்றும் (ஆ) குடிமக்களை விலக்கி (முழு அல்லது பகுதி) அல்லது வேறு எந்த வணிகம், வணிகம், தொழில் அல்லது சேவையைத் தானே மேற்கொள்ளலாம்.

எனவே, குடிமக்களை (அனைவரையும் அல்லது சிலரை மட்டும்) விலக்கியோ அல்லது எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் போட்டியாகவோ ஏகபோகமாக (முழுமையான அல்லது பகுதியளவு) வணிகம், வணிகம், தொழில் அல்லது சேவையை அரசு மேற்கொள்ளும் போது எந்த ஆட்சேபனையும் தெரிவிக்க முடியாது. அரசு தனது ஏகபோகத்தை நியாயப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஒழுக்கக்கேடான (பெண்கள் அல்லது குழந்தைகளை கடத்தல்) அல்லது ஆபத்தான (தீங்கு விளைவிக்கும் மருந்துகள் அல்லது வெடிபொருட்கள் போன்றவை) ஒரு தொழில் அல்லது வணிகம் அல்லது வர்த்தகம் அல்லது தொழிலை மேற்கொள்வதற்கான உரிமையை இந்த உரிமை உள்ளடக்கவில்லை. அரசு இவற்றை முற்றிலுமாக தடை செய்யலாம் அல்லது உரிமம் மூலம் ஒழுங்குபடுத்தலாம்.

2. குற்றங்களுக்கான தண்டனையைப் பொறுத்து பாதுகாப்பு பிரிவு 20 குற்றம் சாட்டப்பட்ட

நபருக்கு தன்னிச்சையான மற்றும் அதிகப்படியான தண்டனைக்கு எதிராக பாதுகாப்பை வழங்குகிறது, குடிமகன் அல்லது வெளிநாட்டவர் அல்லது நிறுவனம் அல்லது நிறுவனம் போன்ற சட்டப்பூர்வ நபர். இது அந்த திசையில் மூன்று விதிகளைக் கொண்டுள்ளது:

(அ) உண்மைக்குப் பிந்தைய சட்டம் இல்லை: எந்த நபரும் (i) அந்த நேரத்தில் நடைமுறையில் உள்ள ஒரு சட்டத்தை மீறுவதைத் தவிர, எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

சட்டத்தின் ஆணையம், அல்லது (ii) சட்டத்தின் ஆணையத்தின் போது நடைமுறையில் உள்ள சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்டதை விட அதிகமான அபராதத்திற்கு உட்பட்டது.

(ஆ) இரட்டை ஆபத்து இல்லை: எந்த நபரும் ஒரே குற்றத்திற்காக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை வழக்குத் தொடரப்பட்டு தண்டிக்கப்படக்கூடாது. (c) சுய குற்றச்சாட்டிற்கு இடமில்லை: எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எந்தவொரு நபரும் தனக்கு எதிராக சாட்சியாக இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை.

உண்மைக்குப் பிந்தைய சட்டம் என்பது பின்னோக்கி (பின்னோக்கி) அபராதங்களை விதிக்கும், அதாவது, ஏற்கனவே செய்த செயல்களின் மீது அல்லது அத்தகைய செயல்களுக்கான அபராதங்களை அதிகரிக்கும். சட்டப்பிரிவு 20 இன் முதல் விதியின்படி அத்தகைய சட்டத்தை இயற்றுவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், இந்த வரம்பு குற்றவியல் சட்டங்களில் மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது, சிவில் சட்டங்கள் அல்லது வரிச் சட்டங்களில் அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒரு சிவில் பொறுப்பு அல்லது வரி பிற்போக்குத்தனமாக விதிக்கப்படலாம். மேலும், இந்த விதியானது உண்மைக்குப் பிந்தைய குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் தண்டனை அல்லது தண்டனையை மட்டுமே தடைசெய்கிறது, அதன் விசாரணையை அல்ல. இறுதியாக, தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டால் அல்லது ஒருவரிடமிருந்து பாதுகாப்பைக் கோரினால் இந்த விதியின் கீழ் பாதுகாப்பை (நோய் எதிர்ப்பு சக்தி) கோர முடியாது.

இரட்டை ஆபத்துக்கு எதிரான பாதுகாப்பு ஒரு நீதிமன்றம் அல்லது நீதித்துறை தீர்ப்பாயத்தின் விசாரணையில் மட்டுமே கிடைக்கும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், துறைசார் அல்லது நிர்வாக அதிகாரிகளின் முன் நடவடிக்கைகளில் இது கிடைக்காது, ஏனெனில் அவை நீதித்துறை இயல்புடையவை அல்ல.

சுய குற்றச்சாட்டிற்கு எதிரான பாதுகாப்பு வாய்வழி சான்றுகள் மற்றும் ஆவண சான்றுகள் இரண்டிற்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது. இருப்பினும், இது (i) பொருள் பொருள்களின் கட்டாய உற்பத்தி, (ii) கட்டைவிரல் அடையாளம், மாதிரி கையொப்பம், இரத்த மாதிரிகள் மற்றும் (iii) உடலின் கட்டாயக் கண்காட்சி ஆகியவற்றைக் கட்டாயப்படுத்துவது வரை நீட்டிக்கப்படவில்லை. மேலும், இது குற்றவியல் நடவடிக்கைகளுக்கு மட்டுமே நீட்டிக்கப்படுகிறது, சிவில் நடவடிக்கைகள் அல்லது குற்றவியல் இயல்பு இல்லாத நடவடிக்கைகளுக்கு அல்ல.

3. வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு

சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறையின்படி தவிர, எந்தவொரு நபரின் உயிரையும் அல்லது தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தையும் பறிக்கக்கூடாது என்று பிரிவு 21 அறிவிக்கிறது.

இந்த உரிமை குடிமக்கள் மற்றும் குடிமக்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் கிடைக்கும்.

புகழ்பெற்ற கோபாலன் வழக்கு 11 (1950) இல், உச்ச நீதிமன்றம் 21வது பிரிவுக்கு ஒரு குறுகிய விளக்கத்தை எடுத்துள்ளது. 21வது பிரிவின் கீழ் தன்னிச்சையான நிர்வாக நடவடிக்கைக்கு எதிராக மட்டுமே பாதுகாப்பு கிடைக்கும், தன்னிச்சையான சட்டமியற்றும் நடவடிக்கையிலிருந்து அல்ல என்று கூறியது. ஒரு சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஒரு நபரின் வாழ்வதற்கான உரிமையையும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தையும் அரசு பறிக்க முடியும் என்பதே இதன் பொருள். இதற்குக் காரணம், சட்டப்பிரிவு 21-ல் உள்ள 'சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை', இது வெளிப்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது

அமெரிக்க அரசியலமைப்பில் உள்ள 'சட்டத்தின் காரணமாக செயல்முறை'. எனவே, சட்டம் நியாயமற்றது, நியாயமற்றது அல்லது நியாயமற்றது என்ற அடிப்படையில் ஒரு நடைமுறையை பரிந்துரைத்த சட்டத்தின் செல்லுபடியை கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது. இரண்டாவதாக, 'தனிப்பட்ட சுதந்திரம்' என்பது தனிநபரின் நபர் அல்லது உடல் தொடர்பான சுதந்திரம் மட்டுமே என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. ஆனால், மேனகா வழக்கில் 12 (1978), உச்ச நீதிமன்றம் கோபாலன் வழக்கில் விதி 21 க்கு விரிவான விளக்கம் அளித்து அதன் தீர்ப்பை ரத்து செய்தது.

எனவே, அந்தச் சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறை நியாயமானது, நியாயமானது மற்றும் நியாயமானது என்று ஒரு சட்டத்தின் மூலம் ஒரு நபரின் வாழ்வுக்கான உரிமை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை பறிக்க முடியும் என்று தீர்ப்பளித்தது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அது 'சட்டத்தின் காரணமாக' என்ற அமெரிக்க வெளிப்பாட்டை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. உண்மையில், உறுப்புரை 21ன் கீழ் பாதுகாப்பு தன்னிச்சையான நிர்வாக நடவடிக்கைக்கு எதிராக மட்டுமல்லாமல் தன்னிச்சையான சட்டமியற்றும் நடவடிக்கைக்கு எதிராகவும் இருக்க வேண்டும். மேலும், பிரிவு 21-ல் உள்ளபடி 'வாழ்வதற்கான உரிமை' என்பது விலங்குகளின் இருப்பு அல்லது உயிர்வாழ்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடாமல், மனித மாண்புடன் வாழ்வதற்கான உரிமை மற்றும் வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. மனிதனின் வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ள, முழுமையான மற்றும் வாழத் தகுதியானது. பிரிவு 21 இல் உள்ள 'தனிப்பட்ட சுதந்திரம்' என்ற வெளிப்பாடு மிகவும் பரந்த வீச்சுடையது என்றும் அது ஒரு மனிதனின் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை உருவாக்கும் பல்வேறு உரிமைகளை உள்ளடக்கியது என்றும் தீர்ப்பளித்தது.

அடுத்தடுத்த வழக்குகளில் மேனகா வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை மீண்டும் உறுதி செய்துள்ளது. இது பிரிவு 21 இன் ஒரு பகுதியாக பின்வரும் உரிமைகளை அறிவித்துள்ளது: (1) மனித கண்ணியத்துடன் வாழும் உரிமை.

- (2) மாசு இல்லாத நீர் மற்றும் காற்று உட்பட ஒழுக்கமான சூழலுக்கான உரிமை மற்றும் அபாயகரமான தொழில்களுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு.
- (3) வாழ்வாதாரத்திற்கான உரிமை.
- (4) தனியுரிமைக்கான உரிமை.
- (5) தங்குமிடம் உரிமை.
- (6) ஆரோக்கியத்திற்கான உரிமை.
- (7) 14 வயது வரை இலவசக் கல்வி பெறும் உரிமை.
- (8) இலவச சட்ட உதவிக்கான உரிமை.
- (9) தனிமைச் சிறைக்கு எதிரான உரிமை.
- (10) விரைவான விசாரணைக்கான உரிமை.
- (11) கைவிலங்குக்கு எதிரான உரிமை.
- (12) மனிதாபிமானமற்ற நடத்தைக்கு எதிரான உரிமை.
- (13) தாமதமான மரணதண்டனைக்கு எதிரான உரிமை.
- (14) வெளிநாடு செல்வதற்கான உரிமை.
- (15) கொத்தடிமை தொழிலாளர்களுக்கு எதிரான உரிமை.
- (16) காவலில் இருக்கும் துன்புறுத்தலுக்கு எதிரான உரிமை.

(17) அவசர மருத்துவ உதவிக்கான உரிமை.

(18) அரசு மருத்துவமனையில் உரிய நேரத்தில் மருத்துவ சிகிச்சை பெறும் உரிமை.

(19) ஒரு மாநிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படாத உரிமை.

(20) நியாயமான விசாரணைக்கான உரிமை.

(21) வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பெற கைதியின் உரிமை.

(22) பெண்களை கண்ணியமாகவும் கண்ணியமாகவும் நடத்துவதற்கான உரிமை.

(23) பொது தூக்குக்கு எதிரான உரிமை.

(24) மலைப்பாங்கான பகுதிகளில் சாலைக்கான உரிமை.

(25) தகவல் அறியும் உரிமை.

(26) நற்பெயருக்கான உரிமை.

(27) தண்டனைத் தீர்ப்பிலிருந்து மேல்முறையீடு செய்யும் உரிமை (28)

குடும்ப ஓய்வூதியத்திற்கான உரிமை (29) சமூக மற்றும் பொருளாதார நீதி

மற்றும் அதிகாரமளிப்பதற்கான உரிமை (30) தடைகளுக்கு எதிரான உரிமை (31)

பொருத்தமான ஆயுள் காப்பீட்டுக் கொள்கைக்கான உரிமை (32) உரிமை தூக்கம் (33)

ஒலி மாசுபாட்டிலிருந்து விடுதலைக்கான உரிமை (34) நிலையான வளர்ச்சிக்கான

உரிமை (35) வாய்ப்புக்கான உரிமை.

4. கல்விக்கான உரிமைப் பிரிவு 21

A. ஆறு முதல் பதினான்கு வயது வரை உள்ள அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் அரசு நிர்ணயம் செய்யும் விதத்தில் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்வியை வழங்க வேண்டும் என்று அறிவிக்கிறது. எனவே, இந்த ஏற்பாடு தொடக்கக் கல்வியை மட்டுமே அடிப்படை உரிமையாக ஆக்குகிறது, உயர் அல்லது தொழில்முறை கல்வி அல்ல.

2002 இன் 86வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது. 'அனைவருக்கும் கல்வி' என்ற நாட்டின் நோக்கத்தில் இந்தத் திருத்தம் ஒரு முக்கிய மைல்கல்லாகும். இந்த நடவடிக்கையை 'குடிமக்கள் உரிமைகள் அத்தியாயத்தில் இரண்டாவது புரட்சியின் விடியல்' என்று அரசாங்கம் விவரித்தது.

இந்தத் திருத்தத்திற்கு முன்பே, அரசியலமைப்புச் சட்டம் பகுதி IV இல் 45 வது பிரிவின் கீழ் குழந்தைகளுக்கு இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான விதியைக் கொண்டுள்ளது. இருப்பினும், ஒரு உத்தரவுக் கோட்பாடாக, நீதிமன்றங்களால் அதைச் செயல்படுத்த முடியவில்லை. தற்போது, இந்த விவகாரத்தில் நீதித்துறை தலையீடு செய்ய வாய்ப்பு உள்ளது.

இந்த திருத்தம் உத்தரவுக் கொள்கைகளில் 45வது பிரிவின் விஷயத்தை மாற்றியது. அது இப்போது கூறுகிறது-'அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் ஆறு வயது நிறைவடையும் வரை குழந்தை பருவ பராமரிப்பு மற்றும் கல்வியை வழங்க அரசு முயற்சி செய்யும்.' மேலும், 51 ஏ பிரிவின் கீழ் ஒரு புதிய அடிப்படைக் கடமையைச் சேர்த்தது: 'இது இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகும்.'

ஆறு முதல் பதினான்கு வயது வரையிலான அவரது குழந்தை அல்லது வார்டுக்கு கல்விக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குதல்.

1993 ஆம் ஆண்டிலேயே, சுப்ரீம் கோர்ட் 21வது பிரிவின் கீழ் வாழ்வதற்கான அடிப்படை உரிமையில் ஆரம்பக் கல்விக்கான அடிப்படை உரிமையை அங்கீகரித்தது. இந்த நாட்டின் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் அல்லது குடிமகனுக்கும் 14 வயது முடியும் வரை இலவசக் கல்வி பெற உரிமை உண்டு என்று கூறியது. அதன்பிறகு, கல்விக்கான அவரது உரிமை மாநிலத்தின் பொருளாதார திறன் மற்றும் வளர்ச்சியின் வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது. இந்தத் தீர்ப்பில், மருத்துவம் மற்றும் பொறியியல் போன்ற தொழில்சார் கல்வி உட்பட எந்த நிலை வரையிலும் கல்வி கற்க அடிப்படை உரிமை இருப்பதாக அறிவித்த நீதிமன்றம் அதன் முந்தைய தீர்ப்பை (1992) ரத்து செய்தது.

சட்டப்பிரிவு 21A இன் படி, நாடாளுமன்றம் குழந்தைகளுக்கான இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான உரிமைச் சட்டம், 2009 இயற்றியது. இந்தச் சட்டம் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் முழு

நேர தொடக்கக் கல்வியை திருப்திகரமான மற்றும் சமமான தரத்தில் வழங்குவதற்கான உரிமையை வழங்குகிறது. சில அத்தியாவசிய விதிமுறைகள் மற்றும் தரநிலைகளை பூர்த்தி செய்யும் முறையான பள்ளி. அனைவருக்கும் உள்ளடங்கிய தொடக்கக் கல்வியை வழங்குவதன் மூலம் மட்டுமே சமத்துவம், சமூக நீதி மற்றும் ஜனநாயகம் மற்றும் நீதியான மற்றும் மனிதாபிமான சமுதாயத்தை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றின் மதிப்புகளை அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் இந்த சட்டம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

5. கைது மற்றும் தடுப்புக் காவலுக்கு எதிரான பாதுகாப்பு பிரிவு 22

கைது செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நபர்களுக்கு பாதுகாப்பை வழங்குகிறது. தடுப்புக்காவல் தண்டனை மற்றும் தடுப்பு என இரண்டு வகைப்படும். தண்டனைத் தடுப்பு என்பது நீதிமன்றத்தில் விசாரணை மற்றும் தண்டனைக்குப் பிறகு ஒரு நபர் செய்த குற்றத்திற்காக தண்டிப்பதாகும். மறுபுறம் தடுப்புக்காவல் என்பது நீதிமன்றத்தால் விசாரணை மற்றும் தண்டனையின்றி ஒரு நபரை காவலில் வைப்பதாகும். அதன் நோக்கம் கடந்த கால குற்றத்திற்காக ஒருவரை தண்டிப்பது அல்ல, ஆனால் எதிர்காலத்தில் அவர் ஒரு குற்றத்தை செய்யாமல் தடுப்பதாகும். எனவே, தடுப்புக் காவல் என்பது ஒரு முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கை மற்றும் சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே.

பிரிவு 22 இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது - முதல் பகுதி சாதாரண சட்டத்தின் வழக்குகளையும், இரண்டாம் பகுதி தடுப்பு தடுப்புச் சட்ட வழக்குகளையும் கையாள்கிறது.

(அ) சட்டப்பிரிவு 22 இன் முதல் பகுதி, ஒரு சாதாரண சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒருவருக்கு பின்வரும் உரிமைகளை வழங்குகிறது: (i) கைது செய்யப்பட்டதற்கான காரணத்தை தெரிவிக்கும் உரிமை. (ii) ஒரு சட்டப் பயிற்சியாளரால் ஆலோசிக்க மற்றும் பாதுகாக்கப்படுவதற்கான உரிமை. (iii) பயண நேரம் உட்பட 24 மணிநேரத்திற்குள் மாஜிஸ்திரேட் முன் ஆஜர்படுத்தப்படுவதற்கான உரிமை.

(iv) நீதவான் மேலும் தடுப்புக்காவலை அங்கீகரிக்கும் வரையில் 24 மணிநேரத்திற்குப் பிறகு விடுவிக்கப்படுவதற்கான உரிமை.

இந்த பாதுகாப்புகள் எதிரி வேற்றுகிரகவாசிகளுக்குக் கிடைக்காது தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நபர். சட்டப்பிரிவு 22ன் முதல் பகுதியில் கைது மற்றும் காவலில் வைப்பது நீதிமன்ற உத்தரவுகளின் கீழ் கைது செய்யப்படுதல், சிவில் கைது, வருமான வரி செலுத்தத் தவறினால் கைது, வெளிநாட்டவரை நாடு கடத்துதல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்காது என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அவை குற்றவியல் அல்லது அரைகுற்றச் செயல் அல்லது பொது நலனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கும் சில செயல்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

(ஆ) பிரிவு 22 இன் இரண்டாம் பகுதி, தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்ட அல்லது தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நபர்களுக்குப் பாதுகாப்பை வழங்குகிறது. இந்த பாதுகாப்பு குடிமக்கள் மற்றும் வேற்றுகிரகவாசிகள் இருவருக்கும் கிடைக்கும் மற்றும் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது: (i) ஆலோசனை குழு நீட்டிக்கப்பட்ட தடுப்புக்காவலுக்கு போதுமான காரணத்தை தெரிவிக்காத வரையில் ஒரு நபரின் தடுப்பு மூன்று மாதங்களுக்கு மிகாமல் இருக்க முடியாது. (ii) தடுப்புக்காவலின் காரணங்கள் தடுப்புக்காவலுக்குத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும் எனினும், பொது நலனுக்கு எதிரானதாகக் கருதப்படும் உண்மைகள் வெளியிடப்பட வேண்டியதில்லை.

(iii) டிடெனுவை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பை வழங்க வேண்டும் தடுப்பு உத்தரவுக்கு எதிரான பிரதிநிதித்துவம்.

சட்டப்பிரிவு 22, ஆலோசனைக் குழுவின் கருத்தைப் பெறாமல் தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாக ஒருவரைத் தடுத்து வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகள் மற்றும் வழக்குகளின் வகுப்புகளை (அ) பரிந்துரைக்கவும் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது; (ஆ) தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் எந்த வகை வழக்குகளிலும் ஒருவரைத் தடுத்து வைக்கக்கூடிய அதிகபட்ச காலம்; மற்றும் (c) ஒரு விசாரணையில் ஆலோசனைக் குழு பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 ஆவது திருத்தச் சட்டம் ஆலோசனைக் குழுவின் கருத்தைப் பெறாமல் தடுப்புக்காவல் காலத்தை மூன்றிலிருந்து இரண்டு மாதங்களாகக் குறைத்துள்ளது. இருப்பினும், இந்த விதி இன்னும் அமலுக்கு வரவில்லை, எனவே, மூன்று மாதங்களின் அசல் காலம் இன்னும் தொடர்கிறது.

அரசியலமைப்பு சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு இடையே தடுப்பு காவலில் வைத்துள்ளது. பாதுகாப்பு, வெளியுறவு மற்றும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய காரணங்களுக்காக தடுப்புக் காவலில் வைக்கும் சட்டத்தை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு தனி அதிகாரம் உள்ளது. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் ஒரு மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு, பராமரித்தல் தொடர்பான காரணங்களுக்காக தடுப்புக்காவல் சட்டத்தை உருவாக்கலாம்.

பொது ஒழுங்கு மற்றும் சமூகத்திற்கு தேவையான பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளை பராமரித்தல்.

பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்பட்ட தடுப்பு தடுப்புச் சட்டங்கள்: (அ) தடுப்புக் காவல் சட்டம், 1950. 1969 இல் காலாவதியானது. (ஆ) உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சட்டம் (மிசா), 1971. இல் ரத்து செய்யப்பட்டது. 1978.

(இ) அந்நிய செலாவணி பாதுகாப்பு மற்றும் கடத்தல் தடுப்பு செயல்பாடுகள் சட்டம் (COFEPOSA), 1974. (d)

தேசிய பாதுகாப்பு சட்டம் (NASA), 1980. (e)

பிளாக்மார்க்கெட்டிங் தடுப்பு மற்றும் அத்தியாவசிய பொருட்களின் விநியோகத்தை பராமரித்தல் சட்டம் (PBMSECA), 1980. (f) பயங்கரவாத மற்றும் சீர்குலைக்கும் நடவடிக்கைகள் (தடுப்பு) சட்டம் (தடா), 1985.

1995 இல் ரத்து செய்யப்பட்டது.

(g) போதைப்பொருள் போதைப்பொருள் மற்றும் சைக்கோட்ரோபிக் ஆகியவற்றில் சட்டவிரோத போக்குவரத்தைத் தடுத்தல் பொருள்கள் சட்டம் (PITNDPSA), 1988.

(h) பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் (POTA), 2002. 2004 இல் ரத்து செய்யப்பட்டது. (i)

சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் (தடுப்பு) சட்டம் (UAPA), 1967, 2004, 2008, 2012 மற்றும் 2019 இல் திருத்தப்பட்டது.

இந்தியாவில் செய்யப்பட்டுள்ள தடுப்புக் காவலை அரசியல் சட்டத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக உலகின் எந்த ஜனநாயக நாடும் செய்யவில்லை என்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது. இது அமெரிக்காவில் தெரியவில்லை. இது முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது பிரிட்டனில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவில், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலும் தடுப்புக் காவல் இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, 1818 ஆம் ஆண்டின் வங்காள மாநில கைதிகள் ஒழுங்குமுறை மற்றும் 1939 ஆம் ஆண்டின் இந்தியாவின் பாதுகாப்புச் சட்டம் ஆகியவை தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை

1. மனிதர்கள் மற்றும் கட்டாய உழைப்பில் போக்குவரத்து தடை

பிரிவு 23 மனிதர்களின் போக்குவரத்து, பிச்சை (கட்டாய உழைப்பு) மற்றும் இதே போன்ற கட்டாய உழைப்பை தடை செய்கிறது. இந்த விதியை மீறுவது சட்டத்தின்படி தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். இந்த உரிமை குடிமக்கள் மற்றும் குடிமக்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் கிடைக்கும். இது தனிநபரை அரசுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, தனிப்பட்ட நபர்களிடமிருந்தும் பாதுகாக்கிறது.

'மனிதர்களின் போக்குவரத்து' என்ற வெளிப்பாடு (அ) பொருட்கள் போன்ற ஆண்கள், பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை விற்பது மற்றும் வாங்குவது; (ஆ) விபச்சாரம் உட்பட பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் ஒழுக்கக்கேடான போக்குவரத்து; (c) தேவதாசிகள்; மற்றும் (ஈ) அடிமைத்தனம். இந்தச் செயல்களைத் தண்டிக்க, பாராளுமன்றம் ஒழுக்கக்கேடான போக்குவரத்து (தடுப்பு) சட்டத்தை 1856-இல் நிறுவிக்கியுள்ளது 13 'பிச்சைக்காரன்' என்ற சொல்லுக்கு ஊதியம் இல்லாத கட்டாய உழைப்பை இது குறிப்பிட்டுள்ளது. இந்திய சமயங்களில் தங்கள் குத்தகைதாரர்களை எந்தவித கட்டணமும் இல்லாமல் சேவைகளை வழங்குமாறு கட்டாயப்படுத்தினர். பிச்சைக்கு கூடுதலாக, பிரிவு 23, 'கொத்தடிமை உழைப்பு' போன்ற மற்ற 'இதே மாதிரியான கட்டாய உழைப்பு'களை தடை செய்கிறது. 'கட்டாய உழைப்பு' என்பது ஒரு நபரை அவரது விருப்பத்திற்கு எதிராக வேலை செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்துவதாகும். 'படை' என்ற வார்த்தையானது உடல் அல்லது சட்டப்பூர்வ சக்தி மட்டுமல்ல, பொருளாதார சூழ்நிலைகளின் நிர்ப்பந்தத்தால் எழும் சக்தியையும் உள்ளடக்கியது, அதாவது குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை விட குறைவாக வேலை செய்கிறது. இது தொடர்பாக, கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் முறை (அழித்தல்) சட்டம், 1976; குறைந்தபட்ச ஊதியச் சட்டம், 1948; ஒப்பந்தத் தொழிலாளர் சட்டம், 1970 மற்றும் சம ஊதியச் சட்டம், 1976 உருவாக்கப்பட்டது.

இந்த விதிக்கு விதிவிலக்கு 23 வது பிரிவும் வழங்குகிறது. பொது நோக்கங்களுக்காக கட்டாய சேவையை விதிக்க இது மாநிலத்தை அனுமதிக்கிறது, எடுத்துக்காட்டாக, இராணுவ சேவை அல்லது சமூக சேவை, அது செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. எவ்வாறாயினும், அத்தகைய சேவையை திணிப்பதில், மதம், இனம், சாதி அல்லது வர்க்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எந்த பாகுபாடும் செய்ய அரசுக்கு அனுமதி இல்லை.

2. தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்தல், முதலியன.

24வது பிரிவு 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை தொழிற்சாலை, சுரங்கம் அல்லது கட்டுமானப் பணி அல்லது ரயில்வே போன்ற பிற அபாயகரமான செயல்களில் பணியமர்த்துவதைத் தடை செய்கிறது. ஆனால் அவர்கள் எந்த பாதிப்பில்லாத அல்லது அப்பாவி வேலையில் ஈடுபடுவதை தடை செய்யவில்லை.

குழந்தை தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986, இந்த திசையில் மிக முக்கியமான சட்டம். கூடுதலாக, குழந்தைகள் வேலைவாய்ப்பு சட்டம், 1938; தொழிற்சாலைகள் சட்டம், 1948; சுரங்கச் சட்டம், 1952; வணிகக் கப்பல் சட்டம், 1958; தோட்டத் தொழிலாளர் சட்டம், 1951; மோட்டார் போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் சட்டம், 1951; அப்ரண்டிஸ் சட்டம், 1961; பீடி மற்றும் சிகார் தொழிலாளர்கள் சட்டம், 1966; மற்றும் இதே போன்ற பிற செயல்கள் குறிப்பிட்ட வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்கின்றன.

1996 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம் குழந்தைத் தொழிலாளர் மறுவாழ்வு நல நிதியை நிறுவ உத்தரவிட்டது, அதில் தவறு செய்யும் முதலாளி அவரால் வேலைக்கு அமர்த்தப்படும் ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் ₹20,000 அபராதம் செலுத்த வேண்டும். குழந்தைகளின் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் ஊட்டச்சத்து மேம்பாட்டிற்கான வழிகாட்டுதல்களையும் வெளியிட்டது.

குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையங்கள் சட்டம், 2005, குழந்தைகளுக்கு எதிரான குற்றங்கள் அல்லது குழந்தை உரிமை மீறல்களை விரைவாக விசாரிப்பதற்காக குழந்தை உரிமைகள் மற்றும் குழந்தைகள் நீதிமன்றங்களைப் பாதுகாப்பதற்கான தேசிய ஆணையம் மற்றும் மாநில ஆணையங்களை நிறுவுவதற்கு வழங்குவதற்காக இயற்றப்பட்டது.

2006 ஆம் ஆண்டில், ஹோட்டல்கள், தாபாக்கள், உணவகங்கள், கடைகள், தொழிற்சாலைகள், ஓய்வு விடுதிகள், ஸ்பாக்கள், டிக்கடைகள் போன்ற வணிக நிறுவனங்களில் குழந்தைகளை வீட்டு வேலையாட்களாகவோ அல்லது வேலையாட்களாகவோ வேலைக்கு அமர்த்துவதற்கு அரசாங்கம் தடை விதித்தது. 14 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்தினால் வழக்கு மற்றும் தண்டனை நடவடிக்கைக்கு ஆளாக நேரிடும் என்று எச்சரித்துள்ளது.

குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) திருத்தச் சட்டம், 2016, குழந்தைத் தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986ஐத் திருத்தியது. இது முதன்மைச் சட்டத்தை குழந்தை மற்றும் இளம்பருவத் தொழிலாளர் (தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986 என மறுபெயரிட்டுள்ளது.

மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை

1. மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில், நடைமுறை மற்றும் மதத்தை பரப்புதல் பிரிவு 25 கூறுகிறது, அனைத்து நபர்களும் மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும்

சுதந்திரமாக மதத்தை பின்பற்றுவதற்கும், பின்பற்றுவதற்கும், பிரச்சாரம் செய்வதற்கும் சமமாக உரிமையுடையவர்கள் என்று கூறுகிறது. இவற்றின் தாக்கங்கள்: (அ) மனசாட்சியின் சுதந்திரம்: கடவுள் அல்லது உயிரினங்களுடனான தனது உறவை அவர் விரும்பும் விதத்தில் வடிவமைக்க ஒரு நபரின் உள் சுதந்திரம். (ஆ) பேசுவதற்கான உரிமை: ஒருவரின் மத நம்பிக்கைகள் மற்றும் நம்பிக்கையை வெளிப்படையாகவும் சுதந்திரமாகவும் அறிவித்தல். (ச) நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான உரிமை: மத வழிபாடு, சடங்குகள், சடங்குகள் மற்றும் நம்பிக்கைகள் மற்றும் கருத்துகளின் கண்காட்சி.

(ஈ) பிரச்சாரம் செய்வதற்கான உரிமை: ஒருவரின் மத நம்பிக்கைகளை மற்றவர்களுக்கு பரப்புதல் மற்றும் பரப்புதல் அல்லது ஒருவரின் மதத்தின் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்துதல். ஆனால், மற்றொரு நபரை தனது சொந்த மதத்திற்கு மாற்றும் உரிமை இதில் இல்லை. கட்டாய மதமாற்றங்கள் அனைத்து நபர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக உத்தரவாதம் அளிக்கப்படும் 'மனசாட்சியின் சுதந்திரத்தை' பாதிக்கின்றன.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, பிரிவு 25 மத நம்பிக்கைகள் (கோட்பாடுகள்) மட்டுமல்ல, மத நடைமுறைகளையும் (சடங்குகள்) உள்ளடக்கியது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், இந்த உரிமைகள் அனைத்து நபர்களுக்கும் கிடைக்கும் - குடிமக்கள் மற்றும் குடிமக்கள் அல்லாதவர்கள்.

இருப்பினும், இந்த உரிமைகள் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், சுகாதாரம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பிற விதிகளுக்கு உட்பட்டவை. மேலும், அரசு அனுமதிக்கப்படுகிறது:

(அ) மத நடைமுறையுடன் தொடர்புடைய பொருளாதார, நிதி, அரசியல் அல்லது பிற மதச்சார்பற்ற செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் அல்லது கட்டுப்படுத்துதல்; மற்றும் (ஆ) சமூக நலன் மற்றும் சீர்திருத்தங்களை வழங்குதல் அல்லது பொதுத் தன்மை கொண்ட இந்து மத நிறுவனங்களை அனைத்து வகுப்புகள் மற்றும் இந்துக்களின் பிரிவுகளுக்கும் வழங்குதல்.

பிரிவு 25 இரண்டு விளக்கங்களையும் கொண்டுள்ளது: ஒன்று, கிர்பான்களை அணிவது மற்றும் சுமப்பது சீக்கிய மதத்தின் தொழிலில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் இரண்டு, இந்துக்கள், இந்த சூழலில், சீக்கியர்கள், ஜைனர்கள் மற்றும் பௌத்தர்கள்.¹⁴

2. மத விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதற்கான சுதந்திரம்

பிரிவு 26ன் படி, ஒவ்வொரு மதப் பிரிவினருக்கும் அல்லது அதன் எந்தப் பிரிவுக்கும் பின்வரும் உரிமைகள் இருக்கும்:

(அ) மத மற்றும் தொண்டு நோக்கங்களுக்காக நிறுவனங்களை நிறுவ மற்றும் பராமரிக்க உரிமை; (ஆ) மத விஷயங்களில் அதன் சொந்த விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் உரிமை; (இ) அசையும் மற்றும் அசையாச் சொத்தை சொந்தமாக்குவதற்கும் பெறுவதற்கும் உரிமை; மற்றும் (ஈ) சட்டத்தின்படி அத்தகைய சொத்தை நிர்வகிக்கும் உரிமை.

பிரிவு 25 தனிநபர்களின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது, அதே சமயம் பிரிவு 26 மத பிரிவுகள் அல்லது அவர்களின் பிரிவுகளின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரிவு 26 கூட்டு மத சுதந்திரத்தை பாதுகாக்கிறது. பிரிவு 25 இன் கீழ் உள்ள உரிமைகளைப் போலவே, பிரிவு 26 இன் கீழ் உள்ள உரிமைகளும் பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம் மற்றும் ஆரோக்கியத்திற்கு உட்பட்டவை ஆனால் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பிற விதிகளுக்கு உட்பட்டவை அல்ல.

ஒரு மதப் பிரிவை திருத்திப்படுத்த வேண்டும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது மூன்று நிபந்தனைகள்:

(அ) இது அவர்களின் ஆன்மீக நல்வாழ்வுக்கு உகந்ததாக அவர்கள் கருதும் நம்பிக்கைகள் (கோட்பாடுகள்) கொண்ட தனிநபர்களின் தொகுப்பாக இருக்க வேண்டும்; (ஆ) அது ஒரு பொதுவான அமைப்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; மற்றும் (c) இது ஒரு தனித்துவமான பெயரால் குறிக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கண்ட அளவுகோல்களின் கீழ், 'ராமகிருஷ்ணா மிஷன்' மற்றும் 'ஆனந்த மார்கா' ஆகியவை இந்து மதத்திற்குள் உள்ள மதப் பிரிவுகள் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. அரவிந்தர் சமுதாயம் ஒரு மதப் பிரிவு அல்ல என்றும் அது கூறியது.

3. ஒரு மதத்தை மேம்படுத்துவதற்கான வரிவிதிப்பிலிருந்து சுதந்திரம் விதி 27, எந்தவொரு

குறிப்பிட்ட மதம் அல்லது மதப் பிரிவை மேம்படுத்துவதற்கு அல்லது பராமரிப்பதற்காக எந்தவொரு நபரும் எந்த வரியையும் செலுத்த கட்டாயப்படுத்தப்பட மாட்டார் என்று கூறுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், வரி மூலம் வசூலிக்கப்படும் பொதுப் பணத்தை எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தை மேம்படுத்துவதற்கு அல்லது பராமரிப்பதற்காக அரசு செலவிடக்கூடாது. ஒரு மதத்தை மற்றொரு மதத்திற்கு சாதகமாக ஆதரிப்பது, ஆதரிப்பது மற்றும் ஆதரவளிப்பதை இந்த விதி தடை செய்கிறது. இதன் பொருள் அனைத்து மதங்களையும் மேம்படுத்த அல்லது பராமரிக்க வரிகள் பயன்படுத்தப்படலாம்.

இந்த விதி வரி விதிப்பதை மட்டுமே தடை செய்கிறது மற்றும் கட்டணம் அல்ல. ஏனென்றால், ஒரு கட்டணத்தின் நோக்கம் மத நிறுவனங்களின் மதச்சார்பற்ற நிர்வாகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதே தவிர, மதத்தை மேம்படுத்துவது அல்லது பராமரிப்பது அல்ல. இதனால், யாத்ரீகர்களுக்கு சில சிறப்பு சேவைகள் அல்லது பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை வழங்குவதற்காக அவர்களுக்கு கட்டணம் விதிக்கப்படலாம். இதேபோல், ஒழுங்குமுறை செலவினங்களைச் சந்திப்பதற்காக மத அறக்கட்டளைகளுக்கு கட்டணம் விதிக்கப்படலாம்.

4. மத போதனைகளில் கலந்து கொள்வதில் இருந்து சுதந்திரம்

பிரிவு 28ன் கீழ், அரசு நிதியிலிருந்து முழுமையாகப் பராமரிக்கப்படும் எந்தக் கல்வி நிறுவனத்திலும் மத போதனைகள் வழங்கப்படக்கூடாது. எவ்வாறாயினும், இந்த ஏற்பாடு அரசால் நிர்வகிக்கப்படும் கல்வி நிறுவனத்திற்குப் பொருந்தாது, ஆனால் அத்தகைய நிறுவனத்தில் மத போதனைகளை வழங்குவதற்கு அவசியமான எந்தவொரு நன்கொடை அல்லது அறக்கட்டளையின் கீழ் நிறுவப்பட்டது.

மேலும், அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எந்தவொரு கல்வி நிறுவனத்திலும் சேரும் அல்லது அரசு நிதியில் இருந்து உதவி பெறும் எந்தவொரு நபரும் அந்த நிறுவனத்தில் அவரது அனுமதியின்றி எந்தவொரு மத போதனை அல்லது வழிபாட்டிலும் கலந்து கொள்ளத் தேவையில்லை. மைனர் என்றால், அவரது பாதுகாவலரின் ஒப்புதல் தேவை.

இவ்வாறு, பிரிவு 28 நான்கு வகையான கல்வி நிறுவனங்களை வேறுபடுத்துகிறது:

(அ) அரசால் முழுமையாகப் பராமரிக்கப்படும் நிறுவனங்கள்.

(ஆ) அரசால் நிர்வகிக்கப்படும் ஆனால் ஏதேனும் ஒரு கீழ் நிறுவப்பட்ட நிறுவனங்கள் நன்கொடை அல்லது நம்பிக்கை.

(c) மாநிலத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிறுவனங்கள்.

(ஈ) அரசிடமிருந்து உதவி பெறும் நிறுவனங்கள்.

(a) இல், மத போதனை முற்றிலும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது (b), மத போதனை அனுமதிக்கப்படுகிறது. (c) மற்றும் (d) இல், தன்னார்வ அடிப்படையில் மத போதனை அனுமதிக்கப்படுகிறது.

கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள்

1. சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்

பிரிவு 29, இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியில் வசிக்கும் குடிமக்களில் எந்தவொரு பிரிவினருக்கும் தனித்துவமான மொழி, எழுத்து அல்லது கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு, அதைப் பாதுகாக்க உரிமை உண்டு. மேலும், மதம், இனம், சாதி அல்லது மொழியின் அடிப்படையில் மட்டுமே அரசால் பராமரிக்கப்படும் எந்தவொரு கல்வி நிறுவனத்திலும் அனுமதிக்கப்படவோ அல்லது அரசின் நிதியிலிருந்து உதவி பெறவோ எந்தக் குடிமகனுக்கும் அனுமதி மறுக்கப்படக் கூடாது.

முதல் ஏற்பாடு ஒரு குழுவின் உரிமையைப் பாதுகாக்கிறது, இரண்டாவது விதி ஒரு குடிமகன் எந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தாலும் ஒரு தனிநபராக உள்ள உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

பிரிவு 29 மத சிறுபான்மையினருக்கும் மொழி சிறுபான்மையினருக்கும் பாதுகாப்பை வழங்குகிறது. எவ்வாறாயினும், இந்த கட்டுரையின் நோக்கம் சிறுபான்மையினருக்கு மட்டும் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் கருதுகிறது. சிறுபான்மையினர் மற்றும் பெரும்பான்மையை உள்ளடக்கிய கட்டுரையில் 'குடிமக்களின் பிரிவு' என்ற வார்த்தைகள் பயன்படுத்தப்பட்டதே இதற்குக் காரணம்.

மொழியைப் பாதுகாக்கும் உரிமையில், மொழியைப் பாதுகாப்பதற்காகப் போராடும் உரிமையும் அடங்கும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, குடிமக்களில் ஒரு பிரிவினரின் மொழியைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசியல் பேச்சுகள் அல்லது வாக்குறுதிகள் மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இன் கீழ் ஊழல் நடைமுறைக்கு சமமானதாக இருக்காது.

2. சிறுபான்மையினர் கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை

பிரிவு 30 சிறுபான்மையினருக்கு பின்வரும் உரிமைகளை வழங்குகிறது: (அ) அனைத்து சிறுபான்மையினருக்கும் நிறுவ மற்றும் நிர்வகிக்க உரிமை உண்டு

அவர்கள் விரும்பும் கல்வி நிறுவனங்கள்.

(ஆ) சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனத்தின் எந்தவொரு சொத்தையும் கட்டாயமாக கையகப்படுத்துவதற்கு அரசால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இழப்பீட்டுத் தொகை அவர்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமையை கட்டுப்படுத்தவோ அல்லது ரத்து செய்யவோ கூடாது. இது சம்பந்தமாக சிறுபான்மையினரின் உரிமையைப் பாதுகாக்க 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் சொத்துக்கான உரிமையை அடிப்படை உரிமையாக நீக்கியது (பிரிவு 31).

(இ) உதவி வழங்குவதில், அரசு யாருக்கும் பாரபட்சம் காட்டக்கூடாது

சிறுபான்மையினரால் நிர்வகிக்கப்படும் கல்வி நிறுவனம்.

எனவே, பிரிவு 30 இன் கீழ் பாதுகாப்பு சிறுபான்மையினருக்கு மட்டுமே (மத அல்லது மொழியியல்) மற்றும் குடிமக்களின் எந்தப் பிரிவினருக்கும் (பிரிவு 29 இன் கீழ்) நீட்டிக்கப்படாது. இருப்பினும், 'சிறுபான்மை' என்ற சொல் அரசியலமைப்பில் எங்கும் வரையறுக்கப்படவில்லை.

பிரிவு 30ன் கீழ் உள்ள உரிமை சிறுபான்மையினரின் உரிமையையும் உள்ளடக்கியது அதன் குழந்தைகளுக்கு அதன் சொந்த மொழியில் கல்வி கற்பிக்கவும்.

சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்கள் மூன்று வகைகளாகும்: (அ) அரசிடம்

இருந்து அங்கீகாரம் மற்றும் உதவி கோரும் நிறுவனங்கள்; (ஆ) அரசிடம் இருந்து அங்கீகாரத்தை மட்டுமே கோரும் மற்றும் உதவியை நாடாத நிறுவனங்கள்;

மற்றும்

(c) அரசிடம் இருந்து அங்கீகாரம் பெறாத அல்லது உதவி பெறாத நிறுவனங்கள்.

முதல் மற்றும் இரண்டாம் வகை நிறுவனங்கள், பாடத்திட்ட பரிந்துரைகள், கல்வித் தரநிலைகள், ஒழுக்கம், சுகாதாரம், ஆசிரியர் பணியாளர்களின் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் பலவற்றில் மாநிலத்தின் ஒழுங்குமுறை அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவை. மூன்றாம் வகை நிறுவனங்கள் தங்கள் விவகாரங்களை நிர்வகிக்க இலவசம், ஆனால் ஒப்பந்தச் சட்டம், தொழிலாளர் சட்டம், தொழில்துறை சட்டம், வரிச் சட்டம், பொருளாதார விதிமுறைகள் மற்றும் பல போன்ற பொதுவான சட்டங்களின் செயல்பாட்டிற்கு உட்பட்டது.

மலங்கரா சிரியன் கத்தோலிக்க கல்லூரியின் செயலாளர் வழக்கு 14a (2007) இல் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பில், உச்ச நீதிமன்றம் சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவுதல் மற்றும் நிர்வகிப்பது தொடர்பான பொதுவான கொள்கைகளை பின்வருமாறு தொகுத்துள்ளது: 1. சிறுபான்மையினர் கல்வியை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை. அவர்கள் விரும்பும் நிறுவனங்கள் பின்வரும்

உரிமைகளை உள்ளடக்கியது: (i) நிறுவனத்தின் நிறுவனர்களுக்கு நிறுவனத்தின் விவகாரங்களை நடத்துவதற்கும் நிர்வகிப்பதற்கும் நம்பிக்கையும் நம்பிக்கையும் உள்ள அதன் ஆளும் குழுவைத் தேர்ந்தெடுப்பது;

(ii) ஆசிரியப் பணியாளர்களை (ஆசிரியர்கள்/ விரிவுரையாளர்கள் மற்றும் அவர் முதுநிலை

ஆசிரியர்கள்/ முதல்வர்கள்) ஆசிரியர் அல்லாத ஊழியர்களையும் நியமித்தல்; மற்றும்

அதன் ஊழியர்களில் எவராவது கடமை தவறினால் ac எடுக்க (iii) தகுதியான மாணவர்களை

அவர்கள் விருப்பப்படி சேர்த்துக்கொள்ளவும், நியாயமான கட்டணக் கட்டமைப்பை அமைக்கவும்;

மற்றும் (iv) அதன் சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்களை நிறுவனத்தின் நலனுக்காகப்

பயன்படுத்துதல் 2. பிரிவு 30ன் கீழ் சிறுபான்மையினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமை

பெரும்பான்மையினருடன் சமத்துவத்தை உறுதி செய்வதே தவிர, சிறுபான்மையினரை மிகவும் சாதகமான நிலையில் வைக்கும் நோக்கம் அல்ல. பெரும்பான்மைக்கு.

சிறுபான்மையினருக்கு ஆதரவாக தலைகீழ் பாகுபாடு இல்லை. தேசிய நலன், தேசிய

பாதுகாப்பு, சமூக நலன், பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், சுகாதாரம், சுகாதாரம் தொடர்பான

நிலத்தின் பொதுவான சட்டங்கள்

வரிவிதிப்பு போன்றவை, அனைவருக்கும் பொருந்தும், சிறுபான்மை நிறுவனங்களுக்கும் சமமாக பொருந்தும்.

3. கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவி நிர்வகிப்பதற்கான உரிமை முழுமையானது அல்ல. தவறான நிர்வாகம் செய்யும் உரிமையும் இதில் இல்லை. கல்வித் தன்மை மற்றும் தரநிலைகளை உறுதி செய்வதற்கும் கல்வித் திறனைப் பேணுவதற்கும் ஒழுங்குமுறை நடவடிக்கைகள் இருக்கலாம். நிறுவனத்தின் கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில், நிர்வாகம் திறமையாகவும், உறுதியானதாகவும் இருப்பதை உறுதிசெய்ய தேவையான நிர்வாகத்தின் மீது சோதனைகள் இருக்கலாம். பொதுவாக மாணவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களின் நலன் குறித்து அரசு இயற்றும் விதிமுறைகள், நியமனத்திற்கான தகுதி மற்றும் தகுதிகளை வகுத்துள்ள விதிமுறைகள், ஊழியர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் (ஆசிரியர் மற்றும் கற்பித்தல் அல்லாதவர்கள்), பணியாளர்கள் சுரண்டல் அல்லது ஒடுக்குமுறையைத் தடுப்பதற்கான விதிமுறைகள், மற்றும் பாடத்திட்டம் மற்றும் பாடத்திட்டத்தை பரிந்துரைக்கும் விதிமுறைகள் இந்த வகையின் கீழ் வருகின்றன. இத்தகைய ஒழுங்குமுறைகள் பிரிவு 30(1) இன் கீழ் உள்ள உரிமையில் எந்த வகையிலும் தலையிடாது.

4. அரசு நிர்ணயித்துள்ள தகுதி நிபந்தனைகள்/தகுதிகளுக்கு உட்பட்டு, உதவி பெறாத சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்கள், எந்த பகுத்தறிவு தேர்வு முறையையும் பின்பற்றி ஆசிரியர்/விரிவுரையாளர்களை நியமிக்க சுதந்திரம் பெறும்.

5. அரசின் உதவி நீட்டிப்பு, சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனங்களின் இயல்பு மற்றும் தன்மையை மாற்றாது. உறுப்பு 30(1) இன் கீழ் உரிமையை நீர்த்துப்போகச் செய்யாமல் அல்லது சுருக்காமல், உதவியை முறையாகப் பயன்படுத்துவதை உறுதிசெய்ய, நிபந்தனைகளை அரசு விதிக்கலாம்.

அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகளைப் பற்றிய வெறும் அறிவிப்பு அர்த்தமற்றது, பயனற்றது மற்றும் பயனற்றது, அவை மீறப்பட்டால், அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கு பயனுள்ள இயந்திரத்தை வழங்காது. எனவே, பிரிவு 32 பாதிக்கப்பட்ட குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கான தீர்வுகளுக்கான உரிமையை வழங்குகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் உரிமை ஒரு அடிப்படை உரிமையாகும்.

இது அடிப்படை உரிமைகளை உண்மையாக்குகிறது. அதனால்தான் டாக்டர். அம்பேத்கர் 32வது பிரிவை அரசியலமைப்பின் மிக முக்கியமான கட்டுரை என்று அழைத்தார். இது அரசியலமைப்பின் ஆன்மா மற்றும் அதன் இதயம். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 32வது பிரிவு அடிப்படை அம்சம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்துள்ளது. எனவே, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்வதன் மூலம் கூட அதை சுருக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ முடியாது. இது பின்வரும் நான்கு விதிகளைக் கொண்டுள்ளது: (அ) அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கு பொருத்தமான நடவடிக்கைகளின் மூலம் உச்ச நீதிமன்றத்தை நகர்த்துவதற்கான உரிமை உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகிறது.

(ஆ) எந்த அடிப்படை உரிமைகளையும் அமலாக்குவதற்கான வழிகாட்டுதல்கள் அல்லது உத்தரவுகள் அல்லது ரிட்களை வெளியிட உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. வெளியிடப்பட்ட ரிட்களில் ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், தடை, சான்றளிப்பு மற்றும் குவோ-வாரன்டோ ஆகியவை அடங்கும். (இ) அனைத்து வகையான வழிகாட்டுதல்கள், உத்தரவுகள் மற்றும் ரிட்களை பிறப்பிக்க வேறு எந்த நீதிமன்றத்திற்கும் பாராளுமன்றம் அதிகாரம் அளிக்க முடியும். இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள மேற்கண்ட அதிகாரங்களுக்கு எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்படாமல் இதைச் செய்யலாம்.

இங்குள்ள வேறு எந்த நீதிமன்றமும் உயர் நீதிமன்றங்களை உள்ளடக்குவதில்லை, ஏனெனில் 226வது பிரிவு ஏற்கனவே உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு இந்த அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

(ஈ) உச்ச நீதிமன்றத்தை நகர்த்துவதற்கான உரிமையானது அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ளதைத் தவிர இடைநிறுத்தப்படாது. ஆகவே, தேசிய அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்காக எந்தவொரு நீதிமன்றத்தையும் நாடுவதற்கான உரிமையை ஜனாதிபதி இடைநிறுத்த முடியும் என்று அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது (பிரிவு 359).

குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பவராகவும் உத்தரவாதமளிப்பவராகவும் உச்ச நீதிமன்றம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகிறது. அந்த நோக்கத்திற்காக இது 'அசல்' மற்றும் 'பரந்த' அதிகாரங்களுடன் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அசல், ஏனெனில் பாதிக்கப்பட்ட குடிமக்கள் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்ல முடியும், மேல்முறையீடு மூலம் அவசியமில்லை. பரந்தது, ஏனெனில் அதன் அதிகாரம் உத்தரவுகள் அல்லது வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் அனைத்து வகையான ரிட்களும் ஆகும்.

பிரிவு 32 இன் நோக்கம், அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான உத்தரவாதமான, பயனுள்ள, விரைவான, மலிவான மற்றும் சுருக்கமான தீர்வை வழங்குவதாகும். அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே பிரிவு 32 இன் கீழ் செயல்படுத்தப்பட முடியும் மற்றும் அடிப்படை அல்லாத அரசியலமைப்பு உரிமைகள், சட்டப்பூர்வ உரிமைகள், வழக்கமான உரிமைகள் மற்றும் பல. ஒரு அடிப்படை உரிமையை மீறுவது என்பது சட்டப்பிரிவு 32-ன் மூலம் வழங்கப்பட்ட உரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தகுதியற்றதாகும். வேறுவிதமாகக் கூறினால், உச்ச நீதிமன்றம், பிரிவு 32-ன் கீழ், அடிப்படை உரிமைகள் சம்பந்தப்படாத ஒரு கேள்வியைத் தீர்மானிக்க முடியாது. எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் நேரடியாக மீறும் வரையில், ஒரு நிறைவேற்று ஆணை அல்லது சட்டத்தின் அரசியலமைப்புத் தன்மையைத் தீர்மானிப்பதற்காக 32 வது பிரிவைச் செயல்படுத்த முடியாது.

அடிப்படை உரிமைகள் அமலாக்கத்தில், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு அசல் ஆனால் பிரத்தியேகமானது அல்ல. சட்டப்பிரிவு 226-ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்புடன் இது ஒத்துப்போகிறது. அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கான அனைத்து வகையான வழிகாட்டுதல்கள், உத்தரவுகள் மற்றும் ரிட்களை வெளியிடுவதற்கான அசல் அதிகாரங்களை இது உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்குகிறது. ஒரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும் போது, பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினர் நேரடியாக உயர் நீதிமன்றம் அல்லது உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடலாம்.

சட்டப்பிரிவு 32 (அதாவது, அடிப்படை உரிமை மீறப்பட்டால் உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடுவதற்கான உரிமை) உத்தரவாதமளிக்கும் உரிமையானது ஒரு அடிப்படை உரிமை என்பதால், பிரிவு 32-ன் கீழ் நிவாரணம் பெற மாற்று தீர்வு கிடைப்பது தடையாக இல்லை. இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றம் சட்டப்பிரிவு 226-ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தின் மூலம் நிவாரணம் கிடைக்கப் பெற்றால், பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினர் முதலில் உயர் நீதிமன்றத்தை நாட வேண்டும் என்று தீர்ப்பளித்துள்ளது.

எழுத்துகள்-வகைகள் மற்றும் நோக்கம்

உச்ச நீதிமன்றம் (பிரிவு 32ன் கீழ்) மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் (பிரிவு 226ன் கீழ்) ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், தடை, சான்றளிப்பு மற்றும் க்வோ-வாரண்டோ ஆகியவற்றின் ரிட்களை வெளியிடலாம். மேலும், பாராளுமன்றம் (பிரிவு 32ன் கீழ்) இந்த ரிட்களை பிற நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்க அதிகாரம் அளிக்கலாம். இதுவரை அப்படி எந்த ஏற்பாடும் செய்யப்படாததால், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே ரிட்களை பிறப்பிக்க முடியும், வேறு எந்த நீதிமன்றமும் அல்ல. 1950க்கு முன், கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு மட்டுமே ரிட்களை வெளியிடும் அதிகாரம் இருந்தது. சட்டப்பிரிவு 226 இப்போது அனைத்து உயர் நீதிமன்றங்களுக்கும் ரிட்களை வெளியிட அதிகாரம் அளிக்கிறது.

இந்த ரிட்கள் ஆங்கில சட்டத்திலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவை, அங்கு அவை 'பிரிரோகேட்டிவ் ரிட்ஸ்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. 'நீதியின் நீரூற்று' என்று வர்ணிக்கப்படும் மன்னரின் தனிச்சிறப்பைப் பயன்படுத்தி அவை வெளியிடப்பட்டதால் அவை இங்கிலாந்தில் அழைக்கப்படுகின்றன. பின்னர், உயர் நீதிமன்றம் பிரிட்டிஷ் மக்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை நிலைநிறுத்துவதற்கான அசாதாரண தீர்வுகளாக இந்த ரிட்களை வெளியிடத் தொடங்கியது.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து வேறுபட்டது மூன்று விஷயங்களில் நீதிமன்றம்:

1. உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக மட்டுமே ரிட்களை வெளியிட முடியும், அதே சமயம் உயர் நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கு மட்டுமல்ல, வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் ரிட்களை வெளியிட முடியும். 'வேறு எந்த நோக்கத்திற்காக' என்ற வெளிப்பாடு ஒரு சாதாரண சட்ட உரிமையை அமல்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. எனவே, உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு, இந்த வகையில், உயர் நீதிமன்றத்தை விட குறுகியதாக உள்ளது.
2. உச்ச நீதிமன்றம் இந்தியப் பகுதி முழுவதும் ஒரு நபர் அல்லது அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ரிட்களைப் பிறப்பிக்க முடியும், அதே சமயம் உயர் நீதிமன்றம் வசிக்கும் ஒரு நபருக்கு எதிராக அல்லது அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள் அல்லது அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே அமைந்துள்ள ஒரு அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு எதிராக ரிட்களை வெளியிட முடியும். நடவடிக்கை அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள் எழுகிறது.¹⁵ எனவே, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு ரிட்களை வெளியிடும் நோக்கத்திற்காக உயர் நீதிமன்றத்தை விட பரந்ததாகும்.
3. பிரிவு 32 இன் கீழ் ஒரு தீர்வு என்பது ஒரு அடிப்படை உரிமையாகும், எனவே, உச்ச நீதிமன்றம் தனது ரிட் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்த மறுக்க முடியாது. மறுபுறம், பிரிவு 226 இன் கீழ் ஒரு தீர்வு விருப்பமானது, எனவே, உயர் நீதிமன்றம் தனது ரிட் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்த மறுக்கலாம். சட்டப்பிரிவு 32 வெறுமனே அதிகாரத்தை வழங்கவில்லை

உச்ச நீதிமன்றம், அதன் பொது அதிகார வரம்பின் ஒரு பகுதியாக அடிப்படை உரிமைகள் அல்லது பிற உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கான ரீட்களை உயர் நீதிமன்றத்தின் மீது விதி 226 செய்கிறது. எனவே உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாவலராகவும் உத்தரவாதமளிப்பவராகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்போது, அரசியலமைப்பின் பிரிவுகள் 32 மற்றும் 226 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல்வேறு வகையான ரீட்களின் அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் நாம் புரிந்துகொள்வோம்:

ஆட்கொணர்வு மனு

இது ஒரு லத்தீன் சொல், இதன் பொருள் 'உடலைக் கொண்டிருப்பது'. மற்றொரு நபரை தடுத்து வைத்துள்ள நபரின் உடலை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்படுத்த நீதிமன்றம் பிறப்பித்த உத்தரவு. நீதிமன்றமானது தடுப்புக்காவலின் காரணம் மற்றும் சட்டபூர்வமான தன்மையை ஆராய்கிறது. தடுப்புக்காவல் சட்டவிரோதமானது என கண்டறியப்பட்டால், தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள நபரை அது விடுவிக்கும். எனவே, இந்த ஆணை தன்னிச்சையான தடுப்புக்காவலுக்கு எதிரான தனிமனித சுதந்திரத்தின் அரணாக உள்ளது.

பொது அதிகாரிகள் மற்றும் தனியார் தனிநபர்கள் இருவருக்கும் எதிராக ஹேபியஸ் கார்பஸ் ரிட் வழங்கப்படலாம். மறுபுறம், (அ) தடுப்புக்காவல் சட்டப்பூர்வமானது, (ஆ) சட்டமன்றம் அல்லது நீதிமன்றத்தை அவமதித்ததற்காக, (இ) தடுப்புக்காவல் தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றத்தால் மற்றும் (ஈ) தடுப்புக்காவலில் இருக்கும்போது ரிட் வெளியிடப்படவில்லை. நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே உள்ளது.

மாண்டமஸ்

இதன் பொருள் 'நாங்கள் கட்டளையிடுகிறோம்'. அவர் தவறிய அல்லது செய்ய மறுத்த தனது உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை செய்யுமாறு ஒரு பொது அதிகாரிக்கு நீதிமன்றம் வழங்கிய கட்டளை இது. அதே நோக்கத்திற்காக எந்தவொரு பொது அமைப்பு, ஒரு நிறுவனம், ஒரு கீழ் நீதிமன்றம், ஒரு தீர்ப்பாயம் அல்லது அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவும் இது வெளியிடப்படலாம்.

ஒரு தனி நபர் அல்லது அமைப்புக்கு எதிராக மாண்டமஸ் ஆணை வெளியிட முடியாது ; (ஆ) சட்டப்பூர்வ சக்தி இல்லாத துறைசார் அறிவுறுத்தலைச் செயல்படுத்துதல்; (c) கடமை விருப்புரிமை மற்றும் கட்டாயம் இல்லாத போது; (ஈ) ஒப்பந்தக் கடமையைச் செயல்படுத்துவது; (இ) இந்திய ஜனாதிபதி அல்லது மாநில ஆளுநர்களுக்கு எதிராக; மற்றும் (எஃப்) நீதித்துறை தகுதியில் செயல்படும் உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதிக்கு எதிராக.

தடை

உண்மையில், இதற்கு 'தடை' என்று பொருள். உயர் நீதிமன்றத்தால் கீழ் நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயம் அதன் அதிகார வரம்பை மீறுவதைத் தடுக்க அல்லது தனக்கு இல்லாத அதிகார வரம்பை அபகரிப்பதைத் தடுக்கிறது. எனவே, செயல்பாட்டை வழிநடத்தும் மாண்டமஸ் போலல்லாமல் , தடை செயலற்ற தன்மையை வழிநடத்துகிறது.

நீதித்துறை மற்றும் அரை நீதித்துறை அதிகாரிகளுக்கு எதிராக மட்டுமே தடை உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியும். நிர்வாக அதிகாரிகள், சட்டமன்ற அமைப்புகள் மற்றும் தனிப்பட்ட நபர்கள் அல்லது அமைப்புகளுக்கு எதிராக இது கிடைக்காது.

சான்றிதழ்

நேரடி அர்த்தத்தில், இதன் பொருள் 'சான்றிதழ்' அல்லது 'தெரிவிக்கப்பட வேண்டும்'. நிலுவையில் உள்ள ஒரு வழக்கை தனக்கு மாற்றிக்கொள்ள அல்லது ஒரு வழக்கில் பிந்தையவரின் உத்தரவை ரத்து செய்ய, கீழ் நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்திற்கு உயர் நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படுகிறது. அதிக அதிகார வரம்பு அல்லது அதிகார வரம்பு இல்லாமை அல்லது சட்டத்தின் பிழை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இது வழங்கப்படுகிறது. எனவே, தடையைப் போலல்லாமல், இது தடுப்பு மட்டுமே, certiorari தடுப்பு மற்றும் குணப்படுத்தும்.

முன்பு, நீதித்துறை மற்றும் அரை நீதித்துறை அதிகாரிகளுக்கு எதிராக மட்டுமே சான்றிதழை வழங்க முடியும், நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு எதிராக அல்ல. இருப்பினும், 1991 இல், உச்ச நீதிமன்றம் தனிநபர்களின் உரிமைகளைப் பாதிக்கும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு எதிராகவும் சான்றிதழை வழங்கலாம் என்று தீர்ப்பளித்தது.

தடையைப் போலவே, சட்டமியற்றும் அமைப்புகள் மற்றும் தனிப்பட்ட நபர்கள் அல்லது அமைப்புகளுக்கு எதிராக சான்றிதழும் கிடைக்காது.

குவோ-வாரன்டோ

நேரடி அர்த்தத்தில், இது 'என்ன அதிகாரம் அல்லது உத்தரவாதத்தால்' என்று பொருள்படும். ஒரு பொது அலுவலகத்திற்கு ஒரு நபரின் உரிமைகோரலின் சட்டபூர்வமான தன்மையை விசாரிக்க நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படுகிறது. எனவே, ஒரு நபர் பொது அலுவலகத்தை சட்டவிரோதமாக அபகரிப்பதை இது தடுக்கிறது.

ஒரு சட்டத்தால் அல்லது அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட நிரந்தரத் தன்மை கொண்ட பொது அலுவலகம் இருந்தால் மட்டுமே ரிட் வழங்க முடியும். அமைச்சர் அலுவலகம் அல்லது தனிப்பட்ட அலுவலக வழக்குகளில் இதை வழங்க முடியாது.

மற்ற நான்கு ரிட்களைப் போலல்லாமல், இதை ஆர்வமுள்ள எந்தவொரு நபரும் கோரலாம், பாதிக்கப்பட்ட நபரால் அவசியமில்லை.

ஆயுதப் படைகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள்

சட்டப்பிரிவு 33, ஆயுதப்படைகள், துணை ராணுவப் படைகள், போலீஸ் படைகள், புலனாய்வு அமைப்புகள் மற்றும் ஒத்த படைகளின் உறுப்பினர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை கட்டுப்படுத்த அல்லது ரத்து செய்ய பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அவர்களின் கடமைகளை சரியான முறையில் நிறைவேற்றுவதையும் அவர்களிடையே ஒழுக்கத்தைப் பேணுவதையும் உறுதி செய்வதே இந்த ஏற்பாட்டின் நோக்கமாகும்.

சட்டப்பிரிவு 33ன் கீழ் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது, மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு அல்ல. எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறியதன் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அத்தகைய சட்டத்தை எந்த நீதிமன்றத்திலும் சவால் செய்ய முடியாது.

அதன்படி, ராணுவ சட்டம் (1950), கடற்படை சட்டம் (1950), விமானப்படை சட்டம் (1950), போலீஸ் படைகள் (உரிமைகள் கட்டுப்பாடு) சட்டம், 1966, எல்லை பாதுகாப்பு படை சட்டம் மற்றும் பலவற்றை பாராளுமன்றம் இயற்றியுள்ளது. இவை அவர்களின் பேச்சு சுதந்திரம், சங்கங்கள் அமைக்கும் உரிமை, தொழிற்சங்கங்கள் அல்லது அரசியல் சங்கங்களில் உறுப்பினர்களாக இருப்பதற்கான உரிமை, பத்திரிக்கையாளர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் உரிமை, பொதுக் கூட்டங்கள் அல்லது ஆர்ப்பாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளும் உரிமை போன்றவற்றின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கின்றன.

அட்டவணை 7.3 இராணுவச் சட்டம் Vs தேசிய அவசரநிலை

இராணுவ சட்டம்	தேசிய அவசரநிலை
1. இது அடிப்படை உரிமைகளை மட்டுமே பாதிக்கிறது.	1. இது அடிப்படை உரிமைகளை மட்டும் பாதிக்கிறது ஆனால் மத்திய-மாநில உறவுகள், வருவாய் பகிர்வு மற்றும் மத்திய மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமன்ற அதிகாரங்களை பாதிக்கிறது மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் பதவிக்காலத்தை நீட்டிக்கலாம்.
2. இது அரசாங்கத்தையும் சாதாரண சட்ட நீதிமன்றங்களையும் இடைநிறுத்துகிறது.	2. இது அரசாங்கத்தையும் சாதாரண சட்ட நீதிமன்றங்களையும் தொடர்கிறது.
3. எந்தவொரு காரணத்திற்காகவும் சட்டம் ஒழுங்கை சீர்குலைக்க இது விதிக்கப்பட்டுள்ளது.	3. போர், வெளி ஆக்கிரமிப்பு ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி ஆகிய மூன்று காரணங்களுக்காக மட்டுமே It திணிக்கப்பட முடியும்.
4. இது நாட்டின் சில குறிப்பிட்ட பகுதியில் விதிக்கப்படுகிறது.	4. இது முழு நாட்டிலும் அல்லது எந்தப் பகுதியிலும் விதிக்கப்படுகிறது

அதில்.	
5. அரசியலமைப்பில் எனக்கு எந்த குறிப்பிட்ட ஏற்பாடும் இல்லை. இது மறைமுகமானது.	5. அரசியலமைப்பில் குறிப்பிட்ட மற்றும் விரிவான ஏற்பாடு உள்ளது. இது வெளிப்படையானது.

'ஆயுதப் படைகளின் உறுப்பினர்கள்' என்ற வெளிப்பாடு ஆயுதப் படைகளின் பணியாளர்கள், முடிதிருத்துபவர்கள், தச்சர்கள், இயந்திர வல்லுநர்கள், சமையல்காரர்கள், சௌகியங்கள், பூட்மேக்கர்கள், தையல்காரர்கள் போன்ற போர் அல்லாதவர்களையும் உள்ளடக்கியது.

சட்டப்பிரிவு 33ன் கீழ் இயற்றப்பட்ட ஒரு நாடாளுமன்றச் சட்டம், அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதைப் பொறுத்தவரை, உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் ரிட் அதிகார வரம்பிலிருந்து இராணுவ நீதிமன்றத்தை (இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்ட நீதிமன்றங்கள்) விலக்க முடியும்.

இராணுவச் சட்டம் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள்

இந்திய எல்லைக்குள் எந்தப் பகுதியிலும் ராணுவச் சட்டம் அமலில் இருக்கும் போது, அடிப்படை உரிமைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளை பிரிவு 34 வழங்குகிறது. இராணுவச் சட்டம் அமலில் இருந்த எந்தப் பிரதேசத்திலும் ஒழுங்கைப் பராமரித்தல் அல்லது மறுசீரமைத்தல் தொடர்பாக அவர் செய்த எந்தவொரு செயலுக்கும் எந்தவொரு அரசாங்க ஊழியர் அல்லது வேறு எந்த நபருக்கும் இழப்பீடு வழங்க இது பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அத்தகைய பகுதியில் இராணுவச் சட்டத்தின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்தவொரு தண்டனை, விதிக்கப்பட்ட தண்டனை, பறிமுதல் உத்தரவு அல்லது பிற செயலையும் பாராளுமன்றம் சரிபார்க்க முடியும்.

எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறியதன் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தால் செய்யப்பட்ட இழப்பீட்டுச் சட்டத்தை எந்த நீதிமன்றத்திலும் சவால் செய்ய முடியாது.

ஆங்கிலப் பொதுச் சட்டத்திலிருந்து இந்தியாவில் இராணுவச் சட்டம் என்ற கருத்து கடன் வாங்கப்பட்டது. இருப்பினும், 'இராணுவ சட்டம்' என்ற வெளிப்பாடு அரசியலமைப்பில் எங்கும் வரையறுக்கப்படவில்லை. உண்மையில், இதற்கு 'இராணுவ ஆட்சி' என்று பொருள். சாதாரண சட்டத்திற்குப் புறம்பாக உருவாக்கப்பட்ட அவர்களது சொந்த விதிகள் மற்றும் விதிமுறைகளின்படி இராணுவ அதிகாரிகளால் சிவில் நிர்வாகம் நடத்தப்படும் சூழ்நிலையை இது குறிக்கிறது. இது இராணுவ நீதிமன்றங்களால் சாதாரண சட்டத்தையும் அரசாங்கத்தையும் இடைநிறுத்துவதைக் குறிக்கிறது. இது ஆயுதப்படைகளுக்குப் பொருந்தும் இராணுவச் சட்டத்திலிருந்து வேறுபட்டது.

இராணுவச் சட்டத்தை அறிவிக்க நிர்வாகத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் குறிப்பிட்ட அல்லது வெளிப்படையான ஏற்பாடு எதுவும் அரசியலமைப்பில் இல்லை. எவ்வாறாயினும், இந்திய எல்லைக்குள் எந்தப் பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டத்தை அறிவிக்க முடியும் என்ற சட்டப்பிரிவு 34 இல் மறைமுகமாக உள்ளது. போர், படையெடுப்பு, கிளர்ச்சி, கிளர்ச்சி, கலவரம் அல்லது சட்டத்திற்கு எதிரான வன்முறை எதிர்ப்பு போன்ற அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் இராணுவச் சட்டம் விதிக்கப்படுகிறது. சமூகத்தில் ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கு அல்லது மீட்டெடுப்பதற்கு வலுக்கட்டாயமாக வலுக்கட்டாயமாக விரட்டுவது அதன் நியாயமாகும்.

இராணுவச் சட்டத்தின் செயல்பாட்டின் போது, தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு அசாதாரண அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அவர்கள் குடிமக்களின் உரிமைகள் மீது கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறார்கள், பொதுமக்களை தண்டிக்க முடியும் மற்றும் மரண தண்டனையை கூட விதிக்க முடியும்.

இராணுவச் சட்டம் பிரகடனம் செய்கிறது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது ஹேபியஸ் கார்பஸ் ரிட் இடைநிறுத்தப்படுவதில் உண்மை இல்லை .

பிரிவு 34 இன் கீழ் இராணுவச் சட்டத்தின் பிரகடனம், 352 வது பிரிவின் கீழ் தேசிய அவசரநிலை பிரகடனத்திலிருந்து வேறுபட்டது. இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகள் அட்டவணை 7.3 இல் சுருக்கப்பட்டுள்ளன.

சில அடிப்படை உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துதல்

சட்டங்கள் இயற்றும் அதிகாரம், குறிப்பிட்ட சில அடிப்படை உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திற்கு மட்டுமே இருக்கும், மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு அல்ல என்று 35வது பிரிவு கூறுகிறது. அந்த அடிப்படை உரிமைகளின் தன்மை மற்றும் அத்துமீறலுக்கான தண்டனை குறித்து இந்தியா முழுவதும் ஒரே சீரான தன்மை இருப்பதை இந்த விதி உறுதி செய்கிறது. இந்த திசையில், பிரிவு 35 பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது:

1. பின்வரும் விஷயங்களில் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு (மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு இல்லை) அதிகாரம் இருக்கும்: (அ) ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசம் அல்லது உள்ளூர் அதிகாரத்தில் சில வேலைகள் அல்லது நியமனங்களுக்கு ஒரு நிபந்தனையாக வசிப்பிடத்தை பரிந்துரைத்தல் அல்லது பிற அதிகாரம் (கட்டுரை 16). (ஆ) உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களைத் தவிர மற்ற நீதிமன்றங்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக அனைத்து வகையான உத்தரவுகள், உத்தரவுகள் மற்றும் ரிட்களை வெளியிட அதிகாரம் அளித்தல் (பிரிவு 32).

(ச) ஆயுதப்படைகள், போலீஸ் படைகள் போன்றவற்றின் உறுப்பினர்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளைப் பயன்படுத்துவதை கட்டுப்படுத்துதல் அல்லது ரத்து செய்தல் (கட்டுரை 33).
(ஈ) எந்தவொரு பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டத்தின் செயல்பாட்டின் போது செய்யப்படும் எந்தவொரு செயலுக்கும் எந்தவொரு அரசாங்க ஊழியர் அல்லது வேறு எந்த நபருக்கும் இழப்பீடு வழங்குதல் (பிரிவு 34).

2. அடிப்படை உரிமைகளின் கீழ் குற்றங்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட செயல்களுக்கு தண்டனையை பரிந்துரைப்பதற்கான சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு (மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு இல்லை) அதிகாரங்கள் இருக்கும். இதில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) தீண்டாமை (பிரிவு 17). (ஆ) மனிதர்களின் போக்குவரத்து மற்றும் கட்டாய உழைப்பு (பிரிவு 23).

மேலும், பாராளுமன்றம், அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்குப் பிறகு, மேற்கண்ட செயல்களுக்கான தண்டனையை பரிந்துரைப்பதற்கான சட்டங்களை உருவாக்குகிறது, இதனால் அத்தகைய சட்டங்களை இயற்றுவது பாராளுமன்றத்தின் தரப்பில் கடமையாக்குகிறது.

3. அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்தில் நடைமுறையில் உள்ள எந்தவொரு சட்டமும் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் பாராளுமன்றத்தால் மாற்றப்படும் அல்லது ரத்து செய்யப்படும் அல்லது திருத்தப்படும் வரை தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும்.

சில விஷயங்கள் மாநில சட்டமன்றங்களின் (அதாவது மாநிலப் பட்டியல்) வரம்பிற்குள் வரலாம் என்றாலும், மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான பாராளுமன்றத்தின் திறனை 35வது பிரிவு விரிவுபடுத்துகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சொத்து உரிமையின் தற்போதைய நிலை

முதலில், சொத்துரிமை என்பது அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பகுதியின் கீழ் உள்ள ஏழு அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றாகும். இது பிரிவு 19(1) (f) மற்றும் பிரிவு 31 மூலம் கையாளப்பட்டது. பிரிவு 19(1)(f) ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சொத்தை கையகப்படுத்த, வைத்திருக்க மற்றும் அகற்றுவதற்கான உரிமையை உறுதி செய்தது. மறுபுறம், பிரிவு 31, ஒவ்வொரு நபருக்கும், குடிமகனாக இருந்தாலும் அல்லது குடிமகன் அல்லாதவராக இருந்தாலும், அவருடைய சொத்தை பறிப்பதற்கு எதிராக உத்தரவாதம் அளிக்கிறது. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் அன்றி எந்தவொரு நபரின் சொத்தையும் பறிக்கக் கூடாது என்று அது வழங்கியது. இது இரண்டு நிபந்தனைகளின் கீழ் ஒரு நபரின் சொத்தை கையகப்படுத்த அல்லது கோருவதற்கு அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது: (அ) அது பொது நோக்கத்திற்காக இருக்க வேண்டும், மற்றும் (ஆ) உரிமையாளருக்கு இழப்பீடு (தொகை) வழங்க வேண்டும்.

அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து, சொத்துக்கான அடிப்படை உரிமை மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாக உள்ளது. இதனால் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கும் நாடாளுமன்றத்துக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டது. இது பல அரசியலமைப்பு திருத்தங்களுக்கு வழிவகுத்தது, அதாவது 1வது, 4வது, 7வது, 25வது, 39வது, 40வது மற்றும் 42வது திருத்தங்கள். இந்தத் திருத்தங்கள் மூலம், உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளின் விளைவைச் செயலிழக்கச் செய்வதற்கும், அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதாகக் கூறி சில சட்டங்கள் சவால் செய்யப்படுவதிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கும் 31A, 31B மற்றும் 31C ஆகிய பிரிவுகள் அவ்வப்போது சேர்க்கப்பட்டு மாற்றப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான வழக்குகள் தனியார் சொத்தை கையகப்படுத்துதல் அல்லது கையகப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கு இழப்பீடு வழங்குவதற்கான அரசின் கடமையை மையமாகக் கொண்டிருந்தன.

எனவே, 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம், பகுதி III இலிருந்து 19(1) (f) மற்றும் பிரிவு 31 ஐ நீக்குவதன் மூலம் சொத்துக்கான உரிமையை அடிப்படை உரிமையாக ரத்து செய்தது. அதற்கு பதிலாக, சட்டம் பகுதி XII இல் 'சொத்துக்கான உரிமை' என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒரு புதிய பிரிவு 300A ஐச் செருகியது. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர, எந்தவொரு நபரின் சொத்தையும் பறிக்கக்கூடாது என்று இது வழங்குகிறது.

எனவே, சொத்துக்கான உரிமை இன்னும் ஒரு அடிப்படை உரிமையாக இல்லாவிட்டாலும், சட்டப்பூர்வ உரிமை அல்லது அரசியலமைப்பு உரிமையாகவே உள்ளது. இது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதி அல்ல.

சட்டப்பூர்வ உரிமையாக சொத்துக்கான உரிமை (இதிலிருந்து வேறுபட்டது அடிப்படை உரிமைகள்) பின்வரும் தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது:

- (அ) பாராளுமன்றத்தின் ஒரு சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்புத் திருத்தம் இல்லாமல் இது ஒழுங்குபடுத்தப்படலாம், குறைக்கப்படலாம், சுருக்கப்படலாம் அல்லது மாற்றியமைக்கப்படலாம். (ஆ) இது தனிப்பட்ட சொத்துக்களை நிர்வாக நடவடிக்கைக்கு எதிராக பாதுகாக்கிறது, ஆனால் சட்டமன்ற நடவடிக்கைக்கு எதிராக அல்ல. (c) மீறப்பட்டால், பாதிக்கப்பட்ட நபர் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தை 32வது பிரிவின் கீழ் (அரசியலமைப்பு உரிமை

ரிட்கள் உட்பட) அதன் அமலாக்கத்திற்கான தீர்வுகள். அவர் சட்டப்பிரிவு 226 இன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தை நாடலாம். (ஈ) கையகப்படுத்துதல் அல்லது கையகப்படுத்துதல் வழக்கில் இழப்பீடு பெற உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமை இல்லை

அரசால் தனியார் சொத்தை கோருதல்.

பகுதி III இன் கீழ் சொத்துக்கான அடிப்படை உரிமை நீக்கப்பட்டாலும், பகுதி III இன்னும் இரண்டு விதிகளைக் கொண்டுள்ளது, இது அரசால் தனியார் சொத்தை கையகப்படுத்துதல் அல்லது கோருதல் போன்றவற்றின் இழப்பீட்டிற்கான உத்தரவாத உரிமையை வழங்குகிறது. இழப்பீடு வழங்க வேண்டிய இந்த இரண்டு வழக்குகள்: (அ) சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனத்தின் சொத்தை அரசு கையகப்படுத்தும் போது (பிரிவு 30); மற்றும் (ஆ) ஒரு நபரின் தனிப்பட்ட சாகுபடியின் கீழ் உள்ள நிலத்தை அரசு கையகப்படுத்தும் போது மற்றும் நிலம் சட்டப்பூர்வ உச்சவரம்பு வரம்புகளுக்குள் இருக்கும் போது (பிரிவு 31 ஏ).

முதல் விதி 44வது திருத்தச் சட்டம் (1978) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது, இரண்டாவது விதி 17வது திருத்தச் சட்டம் (1964) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.

மேலும், விதிகள் 31A, 31B மற்றும் 31C ஆகியவை அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விதிவிலக்காகத் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளன.

அடிப்படை உரிமைகளுக்கு விதிவிலக்குகள்

1. சொத்துக்களை கையகப்படுத்துவதற்கான சட்டங்களைச் சேமிப்பது போன்றவை.

பிரிவு 14 (சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு) மற்றும் பிரிவு 19 (பேச்சு, ஒன்றுகூடல், ஆகியவற்றில் ஆறு உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்) ஆகியவற்றால் வழங்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் அடிப்படையில் ஐந்து வகையான சட்டங்கள் சவால் மற்றும் செல்லாததாக்கப்படுவதிலிருந்து பிரிவு 31A16 காப்பாற்றுகிறது. இயக்கம், முதலியன). அவை விவசாய நிலச் சீர்திருத்தங்கள், தொழில் மற்றும் வர்த்தகம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையவை மற்றும் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன: (அ) தோட்டங்களை கையகப்படுத்துதல்¹⁷ மற்றும் அது தொடர்பான உரிமைகள் அரசால்; (ஆ) சொத்துக்களின் நிர்வாகத்தை அரசே எடுத்துக்கொள்வது; (இ) நிறுவனங்களின் ஒருங்கிணைப்பு; (ஈ) இயக்குநர்களின் உரிமைகளை அணைத்தல் அல்லது மாற்றுதல் அல்லது

நிறுவனங்களின் பங்குதாரர்கள்; மற்றும் (இ)

சுரங்க குத்தகைகளை அணைத்தல் அல்லது மாற்றியமைத்தல்.

சட்டப்பிரிவு 31A, குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்டு, அவரது ஒப்புதலைப் பெறாத வரையில், நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து மாநிலச் சட்டத்தைத் தடுக்காது.

ஒரு நபரின் தனிப்பட்ட சாகுபடியின் கீழ் உள்ள நிலத்தை அரசு கையகப்படுத்தும் போது மற்றும் நிலம் சட்டப்பூர்வ உச்சவரம்பு வரம்பிற்குள் இருக்கும்போது சந்தை மதிப்பில் இழப்பீடு வழங்கவும் இந்த கட்டுரை வழங்குகிறது.

2. சில சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் சரிபார்ப்பு

ஒன்பதாவது அட்டவணை¹⁸ ல் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறியதன் அடிப்படையில் சவால் மற்றும் செல்லாததாக்கப்படுவதிலிருந்து கட்டுரை 31B காப்பாற்றுகிறது. எனவே, சட்டப்பிரிவு 31பியின் நோக்கம், பிரிவு 31ஏ-ஐ விட விரிவானது. கட்டுரை 31B, ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள எந்தவொரு சட்டத்தையும் அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளிலிருந்தும், சட்டப்பிரிவு 31A இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஐந்து வகைகளில் ஏதேனும் ஒன்றின்கீழ் வந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் தடுக்கிறது.

இருப்பினும், IR Coelho வழக்கு^{18a} (2007) இல் வழங்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தீர்ப்பில், ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்களை நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்வதிலிருந்து எந்தவிதமான தடைவிதிப்பும் இருக்க முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சம் என்றும், ஒன்பதாவது அட்டவணையின் கீழ் ஒரு சட்டத்தை வைப்பதன் மூலம் அதை அகற்ற முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. ஒன்பதாவது அட்டவணையின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் என்று அது கூறியது

ஏப்ரல் 24, 1973க்குப் பிறகு, சட்டப்பிரிவு 14, 15, 19 மற்றும் 21 அல்லது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அமைப்பு' ஆகியவற்றின் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளை மீறினால், நீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யத் தயாராக உள்ளனர். 1973 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 24 ஆம் தேதி, கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் தனது முக்கிய தீர்ப்பில் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அமைப்பு' அல்லது 'அடிப்படை அம்சங்கள்' என்ற கோட்பாட்டை முதலில் முன்வைத்தது.

முதலில் (1951 இல்), ஒன்பதாவது அட்டவணையில் 13 சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் மட்டுமே இருந்தன, ஆனால் தற்போது (2016 இல்) அவற்றின் எண்ணிக்கை 282.20 இவற்றில், மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் ஜமீன்தாரி முறை ஒழிப்பு தொடர்பானவை. பாராளுமன்றம் மற்ற விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

3. சில வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு விளைவைக் கொடுக்கும் சட்டங்களின் சேமிப்பு

1971 ஆம் ஆண்டின் 25 வது திருத்தச் சட்டத்தால் செருகப்பட்ட பிரிவு 31C, பின்வரும் இரண்டு விதிகளைக் கொண்டிருந்தது: (அ) கட்டுரை 39(b)21 அல்லது (c)22 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சோசலிச உத்தரவுக் கொள்கைகளை செயல்படுத்த முயலும் எந்தச் சட்டமும் செல்லாது.

பிரிவு 14 (சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சட்டங்களின் சம பாதுகாப்பு) அல்லது பிரிவு 19 (பேச்சு, கூட்டம், இயக்கம் போன்றவற்றில் ஆறு உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்) (ஆ) வழங்கிய அடிப்படை உரிமைகளை மீறுவதற்கான காரணம். அத்தகைய கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, அத்தகைய கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தாத காரணத்திற்காக எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்கப்படும்.

கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் 23 (1973), உச்ச நீதிமன்றம் 31சியின் மேற்கூறிய இரண்டாவது விதியை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்றும், நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படை அம்சம் என்பதால், அதை நீக்க முடியாது என்றும் அறிவித்தது. எவ்வாறாயினும், சட்டப்பிரிவு 31C இன் மேற்கண்ட முதல் விதியானது அரசியலமைப்பு மற்றும் செல்லுபடியாகும்.

42வது திருத்தச் சட்டம் (1976) 31C இன் மேற்கூறிய முதல் விதியின் வரம்பை விரிவுபடுத்தியது, அதன் பாதுகாப்பிற்குள் அரசியலமைப்பின் பகுதி IV இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு கட்டளைக் கொள்கைகளையும் செயல்படுத்துவதற்கு எந்தச் சட்டத்தையும் உள்ளடக்கியது மற்றும் 39 (b) அல்லது (c) இருப்பினும், மினர்வா மில்ஸ் வழக்கு 24 (1980) இல் உச்ச நீதிமன்றத்தால் இந்த விரிவாக்கம் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டது .

அடிப்படை உரிமைகள் மீதான விமர்சனம்

அரசியலமைப்பின் மூன்றாம் பாகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் பரந்த மற்றும் மாறுபட்ட விமர்சனங்களை சந்தித்துள்ளன. விமர்சகர்களின் வாதங்கள்:

1. அதிகப்படியான வரம்புகள்

அவர்கள் எண்ணற்ற விதிவிலக்குகள், கட்டுப்பாடுகள், தகுதிகள் மற்றும் விளக்கங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளனர். எனவே, அரசியல் சாசனம் ஒரு கையால் அடிப்படை உரிமைகளை வழங்குகிறது, மறுபுறம் அவற்றை பறிக்கிறது என்று விமர்சகர்கள் குறிப்பிட்டனர். ஜஸ்பத் ராய் கபூர், அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான அத்தியாயத்தை 'அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வரம்புகள்' அல்லது 'அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் அதன் வரம்புகள்' என மறுபெயரிட வேண்டும் என்று சொல்லும் அளவிற்கு சென்றார்.

2. சமூக மற்றும் பொருளாதார உரிமைகள் இல்லை

முக்கியமாக அரசியல் உரிமைகள் அடங்கிய பட்டியல் விரிவானதாக இல்லை. சமூகப் பாதுகாப்பிற்கான உரிமை, வேலை செய்யும் உரிமை, வேலை செய்யும் உரிமை, ஓய்வு மற்றும் ஓய்வுக்கான உரிமை போன்ற முக்கியமான சமூக மற்றும் பொருளாதார உரிமைகளுக்கு இது எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. முன்னேறிய ஜனநாயக நாடுகளின் குடிமக்களுக்கு இந்த உரிமைகள் கிடைக்கின்றன. மேலும், முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியம் அல்லது சீனாவின் சோசலிச அரசியலமைப்பு அத்தகைய உரிமைகளை வழங்கியது.

3. தெளிவு இல்லை

அவை தெளிவற்ற, காலவரையற்ற மற்றும் தெளிவற்ற முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன. 'பொது ஒழுங்கு', 'சிறுபான்மையினர்', 'நியாயமான கட்டுப்பாடு', 'பொது நலன்' மற்றும் பல போன்ற அத்தியாயத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பல்வேறு சொற்றொடர்கள் மற்றும் சொற்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. அவற்றை விவரிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் மொழி மிகவும் சிக்கலானது மற்றும் சாதாரண மனிதனின் புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டது. வக்கீல்களுக்காக வக்கீல்களால் அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் இந்திய அரசியலமைப்பை 'வழக்கறிஞர்களுக்கான சொர்க்கம்' என்று அழைத்தார்.

4. நிரந்தரம் இல்லை

எடுத்துக்காட்டாக, 1978ல் சொத்துரிமைக்கான அடிப்படை உரிமையை ரத்து செய்தல் போன்றவற்றை பாராளுமன்றத்தால் குறைக்கவோ அல்லது ஒழிக்கவோ முடியும் என்பதால், அவை புனிதமானவை அல்லது மாறாதவை அல்ல. நீதித்துறை

புதுமையான 'அடிப்படை கட்டமைப்பின் கோட்பாடு' என்பது அடிப்படை உரிமையை குறைக்க அல்லது ஒழிக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தில் உள்ள ஒரே வரம்பு.

5. அவசரகாலத்தின் போது இடைநிறுத்தம் தேசிய

அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21 தவிர) அவர்களின் அமலாக்கத்தை இடைநிறுத்துவது இந்த உரிமைகளின் செயல்திறனுக்கான மற்றொரு கறையாகும். இந்த ஏற்பாடு, மில்லியன் கணக்கான அப்பாவி மக்களின் உரிமைகளை தொடர்ச்சியான ஆபத்தில் வைப்பதன் மூலம் நாட்டில் ஜனநாயக அமைப்பின் வேர்களை வெட்டுகிறது. விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அடிப்படை உரிமைகள் எல்லா சூழ்நிலைகளிலும் சுவாரஸ்யமாக இருக்க வேண்டும் - அவசரநிலை அல்லது அவசரநிலை இல்லை.

6. விலையுயர்ந்த வைத்தியம்

சட்டமன்றங்கள் மற்றும் நிர்வாகிகளின் தலையீட்டிற்கு எதிராக இந்த உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் நீதித்துறை பொறுப்பேற்றுள்ளது. எவ்வாறாயினும், நீதித்துறை செயல்முறை மிகவும் விலை உயர்ந்தது மற்றும் சாமானியர் தனது உரிமைகளை நீதிமன்றங்கள் மூலம் செயல்படுத்துவதைத் தடுக்கிறது.

எனவே, இந்த உரிமைகள் முக்கியமாக இந்திய சமுதாயத்தின் பணக்கார பிரிவினருக்கு பயனளிக்கும் என்று விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர்.

7. தடுப்பு தடுப்பு

தடுப்புக் காவலுக்கான ஏற்பாடு (பிரிவு 22) அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்தின் உணர்வையும் பொருளையும் பறிக்கிறது என்று விமர்சகர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். இது அரசுக்கு தன்னிச்சையான அதிகாரங்களை வழங்கி தனிமனித சுதந்திரத்தை மறுக்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் அரசுக்கு எதிரான தனிநபரின் உரிமைகளைக் காட்டிலும் தனிநபருக்கு எதிரான அரசின் உரிமைகளைக் கையாள்கிறது என்ற விமர்சனத்தை நியாயப்படுத்துகிறது. இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதைப் போல, உலகில் எந்த ஜனநாயக நாடும் தடுப்புக் காவலை தங்கள் அரசியலமைப்பின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக ஆக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

8. நிலையான தத்துவம் இல்லை சில

விமர்சகர்களின் கூற்றுப்படி, அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயம் எந்தவொரு தத்துவக் கொள்கையின் விளைபொருளல்ல. சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ், இந்திய அரசியலமைப்பின் 25 ன் மூலம் அறிவிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் எந்த ஒரு நிலையான தத்துவத்தின் அடிப்படையிலும் இல்லை என்று கூறியபோது இந்தக் கருத்தை வெளிப்படுத்தினார். இது அடிப்படை உரிமைகளை விளக்குவதில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு சிரமத்தை உருவாக்குகிறது என்று விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர்.

அடிப்படை உரிமைகளின் முக்கியத்துவம்

மேற்கூறிய விமர்சனங்கள் மற்றும் குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், அடிப்படை

பின்வரும் அம்சங்களில் உரிமைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை:

1. நாட்டின் ஜனநாயக அமைப்பின் அடித்தளமாக அவை அமைகின்றன.
2. அவை மனிதனின் பொருள் மற்றும் தார்மீக பாதுகாப்பிற்கு தேவையான நிபந்தனைகளை வழங்குகின்றன.
3. அவை தனிமனித சுதந்திரத்தின் வலிமைமிக்க அரணாகச் செயல்படுகின்றன.
4. நாட்டில் சட்டத்தின் ஆட்சியை நிறுவுவதற்கு அவை உதவுகின்றன.
5. அவர்கள் சிறுபான்மையினர் மற்றும் பலவீனமான பிரிவினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்கிறார்கள் சமூகம்.
6. அவை இந்திய அரசின் மதச்சார்பற்ற கட்டமைப்பை வலுப்படுத்துகின்றன.
7. அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தின் முழுமையான தன்மையை அவர்கள் சரிபார்க்கிறார்கள்.
8. அவர்கள் சமூக சமத்துவம் மற்றும் சமூகத்தின் அடித்தளத்தை இடுகிறார்கள் நீதி.
9. தனிநபர்களின் கண்ணியம் மற்றும் மரியாதையை அவர்கள் உறுதி செய்கிறார்கள்.
10. அவை அரசியல் மற்றும் மக்கள் பங்கேற்பை எளிதாக்குகின்றன நிர்வாக செயல்முறை.

பகுதி III வெளியே உள்ள உரிமைகள்

பகுதி III இல் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளைத் தவிர, அரசியலமைப்பின் பிற பகுதிகளில் உள்ள சில பிற உரிமைகள் உள்ளன. இந்த உரிமைகள் அரசியலமைப்பு உரிமைகள் அல்லது சட்ட உரிமைகள் அல்லது அடிப்படை அல்லாத உரிமைகள் என அறியப்படுகின்றன. அவை: 1. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர, வரி விதிக்கப்படவோ

அல்லது வசூலிக்கவோ கூடாது

(பகுதி XII இல் கட்டுரை 265).

2. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர, எந்தவொரு நபரும் அவருடைய சொத்துக்களை

இழக்கக்கூடாது (பகுதி XII இல் உள்ள பிரிவு 300-A).

3. இந்தியாவின் எல்லை முழுவதும் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு இலவசம்

(பகுதி XIII இல் உள்ள பிரிவு 301).

மேலே உள்ள உரிமைகளும் சமமாக நியாயமானவை என்றாலும், அவை அடிப்படை உரிமைகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. அடிப்படை உரிமையை மீறும் பட்சத்தில், பாதிக்கப்பட்ட நபர், அடிப்படை உரிமையான 32வது பிரிவின் கீழ் அதன் அமலாக்கத்திற்காக நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடலாம். ஆனால், மேற்கண்ட உரிமைகளை மீறும் பட்சத்தில், பாதிக்கப்பட்ட நபர் இந்த அரசியலமைப்பு தீர்வைப் பெற முடியாது. அவர் ஒரு சாதாரண வழக்கு அல்லது 226 (உயர் நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு) கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தை நகர்த்தலாம்.

அட்டவணை 7.4 ஒரு பார்வையில் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
பொது	
12.	மாநிலத்தின் வரையறை
13.	சட்டங்களுக்கு முரணான அல்லது இழிவுபடுத்தும் சட்டங்கள் அடிப்படை உரிமைகள்
சமத்துவத்திற்கான உரிமை	
14.	சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்
15.	மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல்
16.	பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமத்துவம்
17.	தீண்டாமை ஒழிப்பு
18.	பட்டங்களை ஒழித்தல்

சுதந்திரத்திற்கான உரிமை	
19.	சுதந்திரம் தொடர்பான சில உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் பேச்சு, முதலியன
20	குற்றங்களுக்கான தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு
21.	வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு
21A.	கல்வி உரிமை
22.	கைது மற்றும் தடுப்புக்காவலில் இருந்து பாதுகாப்பு வழக்குகள்
சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை	
23.	மனிதர்கள் மற்றும் கட்டாயம் போக்குவரத்து தடை தொழிலாளர்
24.	தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்தல், முதலியன
மத சுதந்திரத்திற்கான உரிமை	
25.	மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில், மதத்தின் நடைமுறை மற்றும் பரப்புதல்
26.	மத விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் சுதந்திரம்
27.	பதவி உயர்வுக்காக வரி செலுத்துவதற்கான சுதந்திரம் எந்த குறிப்பிட்ட மதம்
28.	மத போதனைகளில் கலந்துகொள்வதற்கான சுதந்திரம் அல்லது குறிப்பிட்ட கல்வியில் மத வழிபாடு நிறுவனங்கள்.
கலாச்சார மற்றும் கல்வி உரிமைகள்	
29.	சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்
30	சிறுபான்மையினரின் உரிமையை நிறுவவும் நிர்வகிக்கவும் கல்வி நிறுவனங்கள்
சொத்துரிமை (ரத்து செய்யப்பட்டது)	
31.	சொத்துக்களை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துதல்-(ரத்து செய்யப்பட்டது)
சில சட்டங்களின் சேமிப்பு	
31A.	சொத்துக்களை கையகப்படுத்துவதற்கான சட்டங்களைச் சேமிப்பது, முதலியன
31 பி.	சில சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் சரிபார்ப்பு
31C.	சில கட்டளைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சட்டங்களின் சேமிப்பு

கொள்கைகள்	
31D.	தேசவிரோத நடவடிக்கைகள் தொடர்பான சட்டங்களைக் காப்பாற்றுதல்- (ரத்து செய்யப்பட்டது)
அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை இந்த	
32.	பகுதியால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கான பரிகாரங்கள் மாநில சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு
32A.	செல்லுபடியாகும் விதி 32-ன் கீழ் நடவடிக்கைகளில் கருதப்படாது- (ரத்துசெய்யப்பட்டது)
33.	படைகளுக்கான விண்ணப்பத்தில் இந்தப் பகுதியால் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளை மாற்றியமைக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் போன்றவை.
34.	எந்தப் பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும் போது இந்தப் பகுதியால் வழங்கப்படும் உரிமைகள் மீதான கட்டுப்பாடு இந்தப்
35.	பகுதியின் விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 'மேக்னா கார்ட்டா' என்பது 1215 ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தின் ஜான் அரசரால்
பாரன்களின் அழுத்தத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்ட உரிமைச் சாசனம் ஆகும்.
குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட முதல் ஆவணம்
இதுவாகும்.
2. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரள மாநிலம், (1973).
3. டைசி கவனிக்கிறார்: "எந்த மனிதனும் சட்டத்திற்கு மேலானவன் அல்ல, ஆனால்
ஒவ்வொரு மனிதனும், அவனது அந்தஸ்து அல்லது நிபந்தனை எதுவாக
இருந்தாலும், சாம்ராஜ்யத்தின் சாதாரண சட்டத்திற்கு உட்பட்டு, சாதாரண
நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு ஏற்றது. பிரதம மந்திரி முதல் கான்ஸ்டபிள்
அல்லது வரி வசூலிப்பவர் வரை ஒவ்வொரு அதிகாரியும் மற்ற குடிமக்களைப்
போலவே சட்டப்பூர்வ நியாயமின்றி செய்யப்படும் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஒரே
பொறுப்பில் உள்ளனர். (ஏ.வி. டைசி, அரசியலமைப்பின் சட்டத்தின் ஆய்வுக்கு
அறிமுகம், மேக்மில்லன், 1931 பதிப்பு பி. 183-191).
4. இந்த இரண்டாவது விதி 1951 இன் முதல் திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
5. 1973 ஆம் ஆண்டின் 32 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் 371D சட்டப்பிரிவு
செருகப்பட்டது. 5a. ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2014 மூலம் 371D
பிரிவு தெலுங்கானா மாநிலத்திற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

6. முதல் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம் 1953ல் காக்கா காலேல்கர் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்டது. இது 1955 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.

7. 1963 இல், உச்ச நீதிமன்றம் ஒரே ஆண்டில் 50% க்கும் அதிகமான வேலை இடஒதுக்கீடு அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்று தீர்ப்பளித்தது.

8. Indra Sawhney v. Union of India, (1992).

9. தமிழ்நாடு பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர், பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் (கல்வி நிறுவனங்களில் இட ஒதுக்கீடு மற்றும் மாநிலத்தின் கீழ் பணிகளில் நியமனங்கள் அல்லது பதவிகள்) சட்டம், 1994.

10. பாலாஜி ராகவன் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1996). 10அ.

"கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கான" ஏற்பாடு 2011 இன் 97 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் செய்யப்பட்டது. 10b. ஐபிட்.

11. ஏ.கே.கோபாலன் எதிராக. மெட்ராஸ் மாநிலம், (1950).

12. மேனகா காந்தி V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1978). 12a.

அரசியலமைப்பு (எண்பத்தி ஆறாவது திருத்தம்) சட்டம், 2002 மற்றும் இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான குழந்தைகளின் உரிமைச் சட்டம், 2009 ஆகியவை ஏப்ரல் 1, 2010 முதல் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன.

13. முதலில் பெண்கள் மற்றும் பெண்களில் ஒழுக்கக்கேடான போக்குவரத்தை அடக்குதல் சட்டம், 1956 என அறியப்பட்டது.

14. இந்த உட்பிரிவில், இந்துக்கள் பற்றிய குறிப்பு, சீக்கியர், ஜைன மற்றும் பௌத்த மதத்தைப் பின்பற்றும் நபர்களைப் பற்றிய குறிப்பை உள்ளடக்கியதாகக் கருதப்பட வேண்டும், மேலும் இந்து மத நிறுவனங்களைப் பற்றிய குறிப்பு அதற்கேற்ப விளக்கப்பட வேண்டும் (பிரிவு 25). 14a. மலங்கரா சிரியன் கத்தோலிக்க கல்லூரியின் செயலாளர் எதிராக டி.

ஜோஸ் (2007).

15. இரண்டாவது விதி 1963 இன் 15வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.

16. 1951 ஆம் ஆண்டின் 1 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது மற்றும் 4, 17 மற்றும் 44 வது திருத்தங்கள் மூலம் திருத்தப்பட்டது.

17. 'எஸ்டேட்' என்ற சொற்றொடரில் ஏதேனும் ஜாகிர், இனம், முவாஃபி அல்லது பிற ஒத்த மானியம், தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளாவில் உள்ள ஏதேனும் ஜென்மம் உரிமை மற்றும் விவசாய நோக்கங்களுக்காக வைத்திருக்கும் எந்த நிலமும் அடங்கும்.

18. ஒன்பதாவது அட்டவணையுடன் கட்டுரை 31B சேர்க்கப்பட்டது 1951 இன் 1வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம். 18a. IR

Coelho vs. தமிழ்நாடு மாநிலம் (2007).

19. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரளா மாநிலம், (1973).

20. கடைசிப் பதிவு 284 என எண்ணப்பட்டாலும், உண்மையான மொத்த எண் 282. இதற்குக் காரணம், மூன்று உள்ளீடுகள் (87, 92 மற்றும் 130) நீக்கப்பட்டு, ஒரு உள்ளீடு 257A என எண்ணப்பட்டுள்ளது.

21. பிரிவு 39 (பி) கூறுகிறது-சமூகத்தின் பொருள் வளங்களின் உரிமையும் கட்டுப்பாடும் பொது நலனைப் பேணுவதற்குச் சிறந்த முறையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசு தனது கொள்கையை வழிநடத்தும்.

22. பிரிவு 39 (c) கூறுகிறது-பொருளாதார அமைப்பின் செயல்பாட்டினால் செல்வம் மற்றும் உற்பத்திச் சாதனங்கள் பொதுத் தீங்கு விளைவிக்காமல் செறிவூட்டப்படுவதைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசு தனது கொள்கையை வழிநடத்தும்.

23. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரளா மாநிலம், (1973).

24. மினர்வா மில்ஸ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1980).

25. சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் எழுதினார்: 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தாராளமயத்தின் ஒரு இழை அதில் ஓடுகிறது; பிரிட்டனின் அரசியல் பிரச்சனைகளின் விளைவுகள் அதில் உள்ளன; பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான கசப்பான அனுபவத்தின் நினைவுச்சின்னங்கள் உள்ளன; மேலும் இந்தியாவில் காலமும் சூழ்நிலைகளும் உருவாகியுள்ள சில சமூக நிறுவனங்களை சீர்திருத்த வேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளது. இதன் விளைவாக சிக்கலான சூத்திரங்களின் தொடர், இருபத்தி நான்கு கட்டுரைகளில், அவற்றில் சில நீளமானவை, இது ஒரு பரந்த மற்றும் சிக்கலான வழக்குச் சட்டத்தின் அடிப்படையாக மாற வேண்டும்.

மாநிலக் கொள்கையின் 8 வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

அவர் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் அரசியலமைப்பின் 4வது பாகத்தில் கட்டுரைகள் 36 முதல் 511 வரை பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன . அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் இந்த யோசனையை 1937 ஆம் ஆண்டின் ஐரிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கியுள்ளனர், இது ஸ்பானிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து நகலெடுக்கப்பட்டது. டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் இந்தக் கொள்கைகளை இந்திய அரசியலமைப்பின் 'புதுமையான அம்சங்கள்' என்று விவரித்தார். அடிப்படை உரிமைகளுடன் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் அரசியலமைப்பின் தத்துவத்தை உள்ளடக்கியது மற்றும் அரசியலமைப்பின் ஆன்மாவாகும். கிரான்வில் ஆஸ்டின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகளை 'அரசியலமைப்பின் மனசாட்சி' என்று விவரித்தார் .

இயக்கக் கோட்பாடுகளின் அம்சங்கள்

1. 'மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்' என்ற சொற்றொடர், கொள்கைகளை உருவாக்கும்போதும் சட்டங்களை இயற்றும்போதும் அரசு மனதில் கொள்ள வேண்டிய இலட்சியங்களைக் குறிக்கிறது. இவை சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நிர்வாக விஷயங்களில் மாநிலத்திற்கான அரசியலமைப்பு அறிவுறுத்தல்கள் அல்லது பரிந்துரைகள். பிரிவு 36 இன் படி, பகுதி IV இல் உள்ள 'மாநிலம்' என்ற சொல், அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான பகுதி III இல் உள்ள அதே பொருளைக் கொண்டுள்ளது. எனவே, இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறுப்புகள், அனைத்து உள்ளூர் அதிகாரிகள் மற்றும் நாட்டிலுள்ள மற்ற அனைத்து பொது அதிகாரிகளையும் உள்ளடக்கியது.
2. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள 'இன்ஸ்ட்ருமென்ட் ஆஃப் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்' போன்றது. டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கரின் வார்த்தைகளில், 'ஆணைக் கோட்பாடுகள் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுறுத்தல்களின் கருவி போன்றது. மற்றும் 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் கீழ் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தால் இந்தியாவின் காலனிகளின் ஆளுநர்களுக்கு வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் என்று அழைக்கப்படுவது அறிவுறுத்தல்களின் கருவியின் மற்றொரு பெயர். ஒரே வித்தியாசம் என்னவென்றால், அவை சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் அறிவுறுத்தல்கள்.
3. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் ஒரு நவீன ஜனநாயக அரசுக்கு மிகவும் விரிவான பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் திட்டத்தை உருவாக்குகின்றன. அரசியலமைப்பின் முன்னுரையில் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ள நீதி, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகிய உயர்ந்த இலட்சியங்களை உணர்ந்து கொள்வதை அவர்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். காலனித்துவ காலத்தில் இருந்த 'பொலிஸ் அரசு' அல்ல, 'நலன்புரி அரசு' என்ற கருத்தை அவை உள்ளடக்குகின்றன. சுருக்கமாக, அவர்கள் நாட்டில் பொருளாதார மற்றும் சமூக ஜனநாயகத்தை நிறுவ முயல்கின்றனர்.
4. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் இயற்கையில் நியாயமற்றவை, அதாவது, அவை மீறப்பட்டதற்காக நீதிமன்றங்களால் சட்டப்பூர்வமாக செயல்படுத்தப்படாது. எனவே, அரசு (மத்திய, மாநில மற்றும் உள்ளூர்) அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த வற்புறுத்த முடியாது. ஆயினும்கூட, அரசியலமைப்புச் சட்டமே (பிரிவு 37) இந்த கொள்கைகள் ஆட்சியில் அடிப்படை என்று கூறுகிறது.

நாடு மற்றும் சட்டங்களை இயற்றுவதில் இந்தக் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும்.

5. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள், இயற்கையில் நியாயமற்றவை என்றாலும், ஒரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை ஆராய்ந்து தீர்மானிப்பதில் நீதிமன்றங்களுக்கு உதவுகின்றன. எந்தவொரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை தீர்மானிப்பதில், ஒரு உத்தரவுக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு கேள்விக்குரிய சட்டம் முயல்வதாக ஒரு நீதிமன்றம் கண்டறிந்தால், அது விதி 14 தொடர்பாக 'நியாயமானதாக' கருதலாம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் பலமுறை தீர்ப்பளித்துள்ளது. (சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்) அல்லது பிரிவு 19 (ஆறு சுதந்திரங்கள்) மற்றும் அத்தகைய சட்டத்தை அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணாக இருந்து காப்பாற்றுங்கள்.

இயக்கக் கோட்பாடுகளின் வகைப்பாடு

அரசமைப்புச் சட்டத்தில் ஆணைக் கோட்பாடுகளின் வகைப்பாடு எதுவும் இல்லை. இருப்பினும், அவற்றின் உள்ளடக்கம் மற்றும் திசையின் அடிப்படையில், அவற்றை மூன்று பரந்த பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம், அதாவது சோசலிஸ்ட், காந்திய மற்றும் தாராளவாத-அறிவுசார்.

சோசலிசக் கோட்பாடுகள்

இந்த கோட்பாடுகள் சோசலிசத்தின் சித்தாந்தத்தை பிரதிபலிக்கின்றன. அவர்கள் ஒரு ஜனநாயக சோசலிச அரசின் கட்டமைப்பை வகுத்து, சமூக மற்றும் பொருளாதார நீதியை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டு, நலன்புரி அரசை நோக்கிய பாதையை அமைக்கின்றனர்.

அவர்கள் அரசை வழிநடத்துகிறார்கள்: 1. நீதி-சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல்-கால் ஊடுருவிய சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மக்களின் நலனை மேம்படுத்துதல் மற்றும் வருமானம், அந்தஸ்து, வசதிகள் மற்றும் வாய்ப்புகள் ஆகியவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைத்தல்4 (கட்டுரை 38).

2. அனைத்து குடிமக்களுக்கும் போதுமான வாழ்வாதாரத்திற்கான உரிமையை (அ) பாதுகாப்பது; (ஆ) பொது நலனுக்காக சமூகத்தின் பொருள் வளங்களை சமமாக விநியோகித்தல்; (ச) செல்வம் மற்றும் உற்பத்தி சாதனங்கள் குவிவதைத் தடுத்தல்; (ஈ) ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம்; (இ) வலுக்கட்டாயமாக துஷ்பிரயோகத்திற்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் ஆரோக்கியம் மற்றும் வலிமையைப் பாதுகாத்தல்; மற்றும் (எஃப்) குழந்தைகளின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகள்5 (கட்டுரை 39).

3. சம நீதியை மேம்படுத்துதல் மற்றும் ஏழைகளுக்கு இலவச சட்ட உதவி வழங்குதல்6 (பிரிவு 39 ஏ).

4. வேலையின்மை, முதுமை, நோய் மற்றும் இயலாமை போன்றவற்றில் வேலை, கல்வி மற்றும் பொது உதவிக்கான உரிமையைப் பாதுகாப்பது (பிரிவு 41).

5. நியாயமான மற்றும் மனிதாபிமான வேலை நிலைமைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்தல் மற்றும் மகப்பேறு நிவாரணம் (கட்டுரை 42).

6. வாழ்வாதார ஊதியத்தைப் பெறுதல்7, ஒழுக்கமான வாழ்க்கைத் தரம் மற்றும் அனைத்து தொழிலாளர்களுக்கும் சமூக மற்றும் கலாச்சார வாய்ப்புகள்

7. தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பைப் பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் indus-tries8 மேலாண்மை (கட்டுரை 43 A).

8. ஊட்டச்சத்து நிலை மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துதல் மற்றும் பொது சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துதல் (கட்டுரை 47).

காந்தியக் கொள்கைகள்

இந்தக் கொள்கைகள் காந்திய சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. தேசிய இயக்கத்தின் போது காந்தி கூறிய புனரமைப்புத் திட்டத்தை அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. காந்தியின் கனவுகளை நனவாக்கும் வகையில், அவரது சில கருத்துக்கள் இயக்கக் கோட்பாடுகளாக

சேர்க்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு அரசு தேவை: 1. கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைத்து, அவை சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாக செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் வழங்குதல் (பிரிவு 40).

2. குடிசைத் தொழில்களை ஒரு தனி நபர் அல்லது கூட்டுறவு நிறுவனத்தில் ஊக்குவிக்க கிராமப்புறங்களில் செயல்பாட்டு அடிப்படையில் (பிரிவு 43).

3. தன்னார்வ உருவாக்கம், தன்னாட்சி செயல்பாடு, ஜனநாயகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்களின் தொழில்முறை மேலாண்மை ஆகியவற்றை மேம்படுத்துதல் 8a (பிரிவு 43B).

4. எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் சமூகத்தின் பிற நலிவடைந்த பிரிவினரின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துதல் மற்றும் சமூக அநீதி மற்றும் சுரண்டலில் இருந்து அவர்களைப் பாதுகாத்தல் (கட்டுரை 46).

5. உடல் நலத்திற்கு கேடு விளைவிக்கும் போதை பானங்கள் மற்றும் மருந்துகளை உட்கொள்வதை தடை செய்தல் (பிரிவு 47).

6. பசுக்கள், கன்றுகள் மற்றும் பிற கறவை மாடுகளை அறுப்பதைத் தடைசெய்து, அவற்றின் இனங்களை மேம்படுத்துதல் (கட்டுரை 48).

தாராளவாத-அறிவுசார் கோட்பாடுகள் இந்த பிரிவில்

சேர்க்கப்பட்டுள்ள கொள்கைகள் தாராளவாதத்தின் சித்தாந்தத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன.

அவர்கள் மாநிலத்தை வழிநடத்துகிறார்கள்:

1. நாடு முழுவதும் உள்ள அனைத்து குடிமக்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சிவில் குறியீட்டைப் பாதுகாப்பது (பிரிவு 44).

2. அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் ஆறு வயது முடியும் வரை குழந்தைப் பருவ பராமரிப்பு மற்றும் கல்வியை வழங்குதல்9 (கட்டுரை 45).

3. விவசாயம் மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பை நவீன மற்றும் அறிவியல் வழிகளில் ஒழுங்கமைத்தல் (கட்டுரை 48).

4. சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்கவும் மேம்படுத்தவும் மற்றும் பாதுகாக்கவும் காடுகள் மற்றும் காட்டு வாழ்க்கை10 (பிரிவு 48 ஏ).

5. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அறிவிக்கப்பட்ட கலை அல்லது வரலாற்று ஆர்வமுள்ள நினைவுச்சின்னங்கள், இடங்கள் மற்றும் பொருட்களைப் பாதுகாப்பது (கட்டுரை 49).
6. நீதித்துறையை பொதுவில் உள்ள நிர்வாகத்தில் இருந்து பிரிக்க வேண்டும் அரசின் சேவைகள் (பிரிவு 50).
7. சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல் மற்றும் நாடுகளுக்கு இடையே நியாயமான மற்றும் கௌரவமான உறவுகளை பேணுதல்; சர்வதேச சட்டம் மற்றும் உடன்படிக்கைக் கடமைகளுக்கான மரியாதையை வளர்ப்பதற்கும், மத்தியஸ்தம் மூலம் சர்வதேச தகராறுகளைத் தீர்ப்பதை ஊக்குவிப்பதற்கும் (கட்டுரை 51).

புதிய வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

1976 இன் 42வது திருத்தச் சட்டம் அசல் பட்டியலில் நான்கு புதிய வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளைச்

சேர்த்தது. அவர்களுக்கு அரசு தேவை: 1. குழந்தைகளின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புகளைப் பாதுகாக்க

(கட்டுரை 39).

2. சம நீதியை மேம்படுத்துதல் மற்றும் ஏழைகளுக்கு இலவச சட்ட உதவி வழங்குதல் (பிரிவு 39 ஏ).

3. தொழிற்சாலைகளின் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்களிப்பைப் பாதுகாக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் (பிரிவு 43 ஏ).

4. சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாக்கவும் மேம்படுத்தவும் மற்றும் பாதுகாக்கவும் காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகள் (பிரிவு 48 ஏ).

1978 இன் 44 வது திருத்தச் சட்டம் மேலும் ஒரு வழிகாட்டுதல் கொள்கையைச் சேர்த்தது, இது வருமானம், அந்தஸ்து, வசதிகள் மற்றும் வாய்ப்புகளில் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்க வேண்டும் (பிரிவு 38).

2002 இன் 86வது திருத்தச் சட்டம், பிரிவு 45ன் பாடத்தை மாற்றி, பிரிவு 21 A இன் கீழ் தொடக்கக் கல்வியை அடிப்படை உரிமையாக்கியது. திருத்தப்பட்ட உத்தரவுப்படி, அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் ஆறு வயது நிறைவடையும் வரை குழந்தைப் பருவ பராமரிப்பு மற்றும் கல்வியை வழங்க வேண்டும் என்று அரசு கோருகிறது. .

2011 இன் 97வது திருத்தச் சட்டம் கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான புதிய வழிகாட்டுதல் கொள்கையைச் சேர்த்தது. தன்னார்வ உருவாக்கம், தன்னாட்சி செயல்பாடு, ஜனநாயகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்களின் தொழில்முறை மேலாண்மை (பிரிவு 43 பி) ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதற்கு மாநிலத்திற்கு இது தேவைப்படுகிறது.

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்குப் பின்னால் அனுமதி

அரசியலமைப்பு சபையின் அரசியலமைப்பு ஆலோசகர் சர் பிஎன் ராவ், ஒரு தனிநபரின் உரிமைகளை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார் - நியாயமானது மற்றும் நியாயமற்றது, இது வரைவுக் குழுவால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இதன் விளைவாக, இயற்கையில் நியாயமான அடிப்படை உரிமைகள், பகுதி III இல் இணைக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் இயல்பில் நியாயமற்றவையான உத்தரவுக் கோட்பாடுகள், அரசியலமைப்பின் பகுதி IV இல் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் நியாயமற்றவை என்றாலும், அரசியலமைப்பு (பிரிவு 37) 'நாட்டின் நிர்வாகத்தில் இந்த கோட்பாடுகள் அடிப்படையானவை மற்றும் சட்டங்களை உருவாக்குவதில் இந்த கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துவது அரசின் கடமையாகும்' என்று தெளிவுபடுத்துகிறது. எனவே, அவர்கள் தங்கள் விண்ணப்பத்திற்காக மாநில அதிகாரிகள் மீது ஒரு தார்மீகக் கடமையை சுமத்துகிறார்கள், ஆனால் அவர்களுக்குப் பின்னால் உள்ள உண்மையான சக்தி அரசியல், அதாவது பொதுக் கருத்து. ஆலடி கிருஷ்ண ஸ்வாமி ஐயர் கூறியது போல், 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் நான்காம் பாகத்தில் உள்ள விதிகளைப் புறக்கணிக்க, மக்களுக்குப் பொறுப்பான எந்த அமைச்சகமும் இலகுவாக அனுமதிக்க முடியாது'. இதேபோல், டாக்டர்.

அரசியல் நிர்ணய சபையில் பி.ஆர்.அம்பேத்கர், 'மக்கள் வாக்கெடுப்பில் தங்கியிருக்கும் அரசாங்கம், அதன் கொள்கையை வடிவமைக்கும் போது வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை புறக்கணிக்க முடியாது. அவர்களை எந்த அரசும் புறக்கணித்தால், தேர்தல் நேரத்தில் வாக்காளர்கள் முன் கண்டிப்பாக பதில் சொல்ல வேண்டும்' 11 .

அரசமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை உருவாக்கினர் நியாயமற்றது மற்றும் சட்டப்பூர்வமாக செயல்படுத்த முடியாதது ஏனெனில்:

1. அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு போதுமான நிதி ஆதாரங்கள் நாட்டில் இல்லை.
2. நாட்டில் பரந்த பன்முகத்தன்மை மற்றும் பின்தங்கிய நிலை ஆகியவை அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்குத் தடையாக இருக்கும்.
3. புதிதாகப் பிறந்த சுதந்திர இந்திய அரசு, அதன் பல ஆர்வங்களுடன், ஒழுங்கு, நேரம், இடம் மற்றும் அவற்றை நிறைவேற்றும் முறை ஆகியவற்றைத் தீர்மானிக்க சுதந்திரமாக இல்லாவிட்டால், சுமையின் கீழ் நசுக்கப்படலாம்.

எனவே, அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள், நடைமுறைப் பார்வையை எடுத்துக் கொண்டு, இந்தக் கொள்கைகளுக்குப் பற்களைக் கொடுப்பதைத் தவிர்த்தனர். அவர்கள் அதிகமாக நம்பினார்கள்

இந்த கொள்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான இறுதி அனுமதியாக
நீதிமன்ற நடைமுறைகளை விட விழித்தெழுந்த பொதுக் கருத்தில்¹² .

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் விமர்சனம்

அரசியலமைப்புச் சபையின் சில உறுப்பினர்கள் மற்றும் பிற அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் நிபுணர்களால் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் பின்வரும் அடிப்படையில் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன:

1. எந்த சட்டப் படையும்

இல்லை, உத்தரவுகள் முக்கியமாக அவற்றின் நியாயமற்ற தன்மை காரணமாக விமர்சிக்கப்படுகின்றன. கே.டி.ஷா அவற்றை 'பக்தி மிகுந்த உபரிகள்' என்று பெயரிட்டு, அவற்றை 'வங்கியில் காசோலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார், வங்கி அனுமதியின் போது மட்டுமே செலுத்தப்படும்' ஜனவரி இரண்டாம் தேதி உடைந்தது. TT கிருஷ்ணமாச்சாரி இந்த உத்தரவுகளை 'உணர்வுகளின் உண்மையான குப்பைத்தொட்டி' என்று விவரித்தாலும், KC Wheare அவற்றை 'இலக்குகள் மற்றும் அபிலாஷைகளின் அறிக்கை' என்று அழைத்தார், மேலும் அவை வெறும் 'தார்மீகப் பிரசங்கமாக' செயல்படுவதாகவும், சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் அவர்கள் அப்படி மட்டுமே இருப்பதாகக் கருதினார். 'பக்தியான அபிலாஷைகள்'.

2. தர்க்கரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட

விமர்சகர்கள், வழிகாட்டுதல்கள் ஒரு நிலையான தத்துவத்தின் அடிப்படையில் தர்க்கரீதியான முறையில் ஏற்பாடு செய்யப்படவில்லை என்று கருத்து தெரிவிக்கின்றனர். என் சீனிவாசனின் கூற்றுப்படி, 'உத்தரவுகள் சரியாக வகைப்படுத்தப்படவில்லை அல்லது தர்க்கரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்படவில்லை. இந்த பிரகடனம் ஒப்பீட்டளவில் முக்கியமில்லாத பிரச்சினைகளை மிக முக்கியமான பொருளாதார மற்றும் சமூக கேள்விகளுடன் கலக்கிறது. இது பழமையுடன் பொருத்தமற்ற நவீனத்தையும், காரணம் மற்றும் அறிவியலால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட விதிகளையும் முற்றிலும் உணர்வு மற்றும் தப்பெண்ணத்தின் அடிப்படையிலான ஏற்பாடுகளுடன் ஒருங்கிணைக்கிறது'¹⁴. சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸும் இந்தக் கொள்கைகளுக்கு நிலையான தத்துவம் இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டினார்.

3. பழமைவாதி

சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸின் கூற்றுப்படி, வழிகாட்டுதல்கள் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இங்கிலாந்தின் அரசியல் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவர் குறிப்பிட்டார்: 'சிட்னி வெப் மற்றும் பீட்ரைஸ் வெப் ஆகியோரின் பேய்கள் உரையின் பக்கங்களைத் துரத்துகின்றன. அரசியலமைப்பின் IV பகுதி ஃபேபியனை வெளிப்படுத்துகிறது

சோசலிசம் இல்லாத சோசலிசம்'. இந்த உத்தரவுகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இந்தியாவில் பொருத்தமானதாகக் கருதப்படுகிறது என்று அவர் கருத்து தெரிவித்தார். இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிற்குப் பொருத்தமானவையா என்ற கேள்விக்கு விடை காண முடியாது; ஆனால் அவை முற்றிலும் அவுட் மாட்ட ஆக இருக்கும் என்பது மிகவும் சாத்தியம்.¹⁵

4. அரசியலமைப்பு மோதல்

இந்த உத்தரவுகள் அரசியலமைப்பு மோதலுக்கு (அ) மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும், (ஆ) குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் பிரதமருக்கும், (இ) கவர்னர் மற்றும் முதலமைச்சருக்கும் இடையே ஒரு அரசியலமைப்பு மோதலுக்கு வழிவகுக்கும் என்று கே சந்தானம் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். அவரது கருத்துப்படி, இந்த கொள்கைகளை அமல்படுத்துவது தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசு வழிகாட்டுதல்களை வழங்க முடியும், மேலும் இணங்காத பட்சத்தில் மாநில அரசை பதவி நீக்கம் செய்யலாம். அதேபோன்று, பிரதமர் ஒரு மசோதாவை (ஆணைக் கோட்பாடுகளை மீறும்) நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டால், இந்தக் கொள்கைகள் நாட்டின் ஆளுகைக்கு அடிப்படையானவை என்பதால், அந்த மசோதாவை குடியரசுத் தலைவர் நிராகரிக்கலாம், எனவே, அமைச்சகத்திற்கு உரிமை இல்லை. அவர்களை புறக்கணிக்கவும். மாநிலங்களவையில் கவர்னருக்கும் முதலமைச்சருக்கும் இடையே இதே அரசியலமைப்பு மோதல் ஏற்படலாம்.

Directive Principles பயன்பாடு

மேற்கூறிய விமர்சனங்கள் மற்றும் குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் அரசியலமைப்பின் தேவையற்ற இணைப்பு அல்ல.

நாட்டின் ஆட்சிக்கு அவை அடிப்படை என்று அரசியலமைப்புச் சட்டமே அறிவிக்கிறது. எல்.எம் சிங்வி, ஒரு புகழ்பெற்ற சட்ட வல்லுநர் மற்றும் இராஜதந்திரியின் கூற்றுப்படி, 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் உயிர் கொடுக்கும் விதிகள்தான் உத்தரவுகள். அவை அரசியலமைப்பின் பொருள் மற்றும் சமூக நீதியின் தத்துவத்தை உருவாக்குகின்றன'¹⁶.

இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி எம்.சி.சாக்லா, 'இந்தக் கொள்கைகள் அனைத்தும் முழுமையாக நிறைவேற்றப்பட்டால், நம் நாடு பூமியில் சொர்க்கமாக இருக்கும்' என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

இந்தியா அப்போது அரசியல் அர்த்தத்தில் ஜனநாயகம் மட்டுமல்ல, அதன் குடிமக்களின் நலனைக் காக்கும் ஒரு பொதுநல அரசாகவும் இருக்கும்'¹⁷. டாக்டர்.

பி.ஆர்.அம்பேத்கர், இந்திய அரசியலின் குறிக்கோள் 'பொருளாதார ஜனநாயகம்' என்பதை 'அரசியல் ஜனநாயகத்தில்' இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதால், வழிகாட்டுதல்களுக்கு பெரும் மதிப்பு உண்டு என்று சுட்டிக்காட்டினார்.

கிரான்வில் ஆஸ்டின், வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் 'சமூகப் புரட்சியின் இலக்குகளை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டவை அல்லது அதன் சாதனைக்குத் தேவையான நிலைமைகளை நிறுவுவதன் மூலம் இந்தப் புரட்சியை வளர்ப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன' என்று கருத்து தெரிவித்தார். அரசியல் நிர்ணய சபையின் அரசியலமைப்பு ஆலோசகர் சர் பிஎன் ராவ், உத்தரவுக் கோட்பாடுகள் 'அரசின் அதிகாரிகளுக்கான தார்மிகக் கட்டளைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. குறைந்த பட்சம் கல்வி மதிப்பையாவது பெற்றிருக்கிறார்கள்.'

இந்தியாவின் முன்னாள் அட்டர்னி ஜெனரல் எம்.சி.செடல்வாட்டின் கூற்றுப்படி, வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள், சட்ட உரிமைகளை வழங்காவிட்டாலும், சட்டப்பூர்வ தீர்வுகளை உருவாக்கவில்லை என்றாலும், பின்வரும் வழிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை மற்றும் பயனுள்ளவை: 1. அவை 'அறிவுறுத்தல்களின் கருவி' அல்லது பொதுவான

பரிந்துரைகள் போன்றவை. இந்திய யூனியனில் உள்ள அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் உரையாற்றினார். அவர்கள் புதிய சமூக மற்றும் பொருளாதார ஒழுங்கின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை அவர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறார்கள், இது அரசியலமைப்பின் நோக்கத்தை உருவாக்குகிறது.

2. அவை நீதிமன்றங்களுக்கு பயனுள்ள கலங்கரை விளக்கங்களாகப் பணியாற்றின. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை, அதாவது ஒரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு அவை நீதிமன்றங்களுக்கு உதவியுள்ளன.

3. அவை அனைத்து மாநில நடவடிக்கைகளுக்கும், சட்டமன்ற அல்லது நிர்வாகத்திற்கும் மேலாதிக்க பின்னணியை உருவாக்குகின்றன, மேலும் சில விஷயங்களில் நீதிமன்றங்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும் இருக்கின்றன.
4. இந்தியாவின் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் நீதி, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை உறுதிசெய்யும் முகவுரையை அவை பெரிதாக்குகின்றன.

கட்டளைகள் பின்வரும் பாத்திரங்களையும் வகிக்கின்றன:

1. அதிகாரத்தில் கட்சி மாறினாலும் அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகத் துறைகளில் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளில் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் தொடர்ச்சியை அவை எளிதாக்குகின்றன.
2. அவை குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு துணைபுரிகின்றன. அவை சமூக மற்றும் பொருளாதார உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் பகுதி III இல் உள்ள வெற்றிடத்தை நிரப்ப நோக்கமாக உள்ளன.
3. அவற்றைச் செயல்படுத்துவது குடிமக்கள் அடிப்படை உரிமைகளை முழுமையாகவும் முறையாகவும் அனுபவிப்பதற்கு சாதகமான சூழலை உருவாக்குகிறது. அரசியல் ஜனநாயகம், பொருளாதார ஜனநாயகம் இல்லாமல், எந்த அர்த்தமும் இல்லை.
4. அவை அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளின் மீது செல்வாக்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் செலுத்த எதிர்க்கட்சிகளுக்கு உதவுகின்றன. ஆளுங்கட்சியின் செயல்பாடுகள் உத்தரவுகளுக்கு எதிரானது என்று எதிர்க்கட்சிகள் குற்றம் சாட்டலாம்.
5. அரசாங்கத்தின் செயல்திறனுக்கான முக்கியமான சோதனையாக அவை செயல்படுகின்றன. இந்த அரசியலமைப்பு பிரகடனங்களின் வெளிச்சத்தில் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை மக்கள் ஆராய முடியும்.
6. அவை பொதுவான அரசியல் அறிக்கையாக செயல்படுகின்றன. "ஒரு ஆளும் கட்சி, அதன் அரசியல் சித்தாந்தத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், இந்த கொள்கைகள் அதன் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாகச் செயல்களில் வழிகாட்டியாகவும், தத்துவஞானியாகவும், நண்பராகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்" 19

.

அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் இடையே மோதல் நேரடிக் கோட்பாடுகள்

அடிப்படை உரிமைகளின் நியாயத்தன்மை மற்றும் உத்தரவுக் கோட்பாடுகளின் நியாயமற்ற தன்மை ஒருபுறம் மற்றும் உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை (பிரிவு 37) செயல்படுத்துவதற்கான அரசின் தார்மீகக் கடமை மறுபுறம் அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து இருவருக்கும் இடையே ஒரு மோதலுக்கு வழிவகுத்தது. சம்பாக்கம் துரைராஜன் வழக்கு20 (1951) இல், அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு இடையில் ஏதேனும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டால், முந்தையது மேலோங்கும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு இணங்க வேண்டும் மற்றும் அதன் துணை நிறுவனமாக இயங்க வேண்டும் என்று அது அறிவித்தது. ஆனால், அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலம் அடிப்படை உரிமைகளை நாடாளுமன்றம் திருத்தலாம் என்றும் அது கூறியது. இதன் விளைவாக, பாராளுமன்றம் சில உத்தரவுகளை நடைமுறைப்படுத்த முதல் திருத்தச் சட்டம் (1951), நான்காவது திருத்தச் சட்டம் (1955) மற்றும் பதினேழாவது திருத்தச் சட்டம் (1964) ஆகியவற்றை உருவாக்கியது.

1967ல் கோலக்நாத் வழக்கு21 (1967) வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பைத் தொடர்ந்து மேற்கண்ட சூழ்நிலையில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அந்த வழக்கில், 'புனிதமான' எந்த அடிப்படை உரிமைகளையும் பாராளுமன்றம் பறிக்கவோ அல்லது குறைக்கவோ முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அடிப்படை உரிமைகளை திருத்த முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

24வது திருத்தச் சட்டம் (1971) மற்றும் 25வது திருத்தச் சட்டம் (1971) இயற்றுவதன் மூலம் கோலக்நாத் வழக்கில் (1967) உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு நாடாளுமன்றம் எதிர்வினையாற்றியது. அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலம் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் குறைக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இருப்பதாக 24வது திருத்தச் சட்டம் அறிவித்தது. 25வது திருத்தச் சட்டம் ஒரு புதிய பிரிவு 31C ஐச் செருகியது, அதில் பின்வரும் இரண்டு விதிகள் உள்ளன: 1. பிரிவு 39 (b)22 மற்றும் (c)23 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள

சோசலிச வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை செயல்படுத்த முயலும் எந்த

சட்டமும் மீறப்பட்டதன் அடிப்படையில் செல்லாது. பிரிவு 14 வழங்கிய

அடிப்படை உரிமைகள் (சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் மற்றும் சமம்

சட்டங்களின் பாதுகாப்பு), பிரிவு 19 (பேச்சு, கூட்டம், இயக்கம் போன்றவற்றில் ஆறு உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்) அல்லது பிரிவு 31 (சொத்துக்கான உரிமை).

2. அத்தகைய கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான பிரகடனத்தைக் கொண்ட எந்தச் சட்டமும் அத்தகைய கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தாது என்ற அடிப்படையில் எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்கப்படாது.

கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் 24 (1973), உச்ச நீதிமன்றம் 31சியின் மேற்கூறிய இரண்டாவது விதியை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்றும், நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படை அம்சம் என்றும், எனவே அதை நீக்க முடியாது என்றும் அறிவித்தது. எவ்வாறாயினும், சட்டப்பிரிவு 31C இன் மேற்கண்ட முதல் விதியானது அரசியலமைப்பு மற்றும் செல்லுபடியாகும்.

அட்டவணை 8.1 அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு இடையிலான வேறுபாடு

அடிப்படை உரிமைகள் 1. சில		வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் 1.	
விஷயங்களைச் செய்வதிலிருந்து அரசைத் தடை செய்வதால் இவை எதிர்மறையானவை.		சில விஷயங்களைச் செய்ய அரசு தேவைப்படுவதால் இவை நேர்மறையானவை.	
2. இவை நியாயமானவை, அதாவது, மீறப்பட்டால் அவை நீதிமன்றங்களால் சட்டப்பூர்வமாக செயல்படுத்தப்படும்.		2. இவை நியாயமற்றவை, அதாவது, அவற்றின் மீறலுக்காக நீதிமன்றங்களால் சட்டப்பூர்வமாக நடைமுறைப்படுத்த முடியாதவை.	
3. நாட்டில் அரசியல் ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்டுவதை அவர்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.		3. அவர்கள் நாட்டில் சமூக மற்றும் பொருளாதார ஜனநாயகத்தை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.	
4. இவை வேண்டும் சட்டப்பூர்வமான தடைகள்.		4. இவற்றுக்கு தார்மீக மற்றும் அரசியல் தடைகள் உள்ளன.	
5. அவை தனிநபரின் நலனை மேம்படுத்துகின்றன. எனவே, அவை தனிப்பட்டவை மற்றும் தனிப்பட்டவை.		5. அவை சமூகத்தின் நலனை மேம்படுத்துகின்றன. எனவே, அவர்கள் சமூக மற்றும் சோசலிசவாதிகள்.	
6. அவர்களுக்கு எந்த சட்டமும் தேவையில்லை க்கான		6. அவற்றைச் செயல்படுத்த சட்டம் தேவை. அவர்கள்	

செயல்படுத்தல். அவை தானாகவே செயல்படுத்தப்படுகின்றன.	தானாக அமல்படுத்தப்படவில்லை.
7. எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறும் சட்டத்தை அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது மற்றும் செல்லாது என்று அறிவிக்க நீதிமன்றங்கள் கடமைப்பட்டுள்ளன.	7. எந்த உத்தரவுக் கோட்பாடுகளையும் மீறும் சட்டத்தை அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது மற்றும் செல்லாது என நீதிமன்றங்கள் அறிவிக்க முடியாது. எவ்வாறாயினும், ஒரு கட்டளையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் செல்லுபடியை அவர்கள் நிலைநிறுத்த முடியும்.

பின்னர், 42வது திருத்தச் சட்டம் (1976) சட்டப்பிரிவு 39 (b) மற்றும் (c) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை மட்டும் அல்லாமல், கட்டளைக் கோட்பாடுகளில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செயல்படுத்துவதற்கான எந்தவொரு சட்டத்தையும் அதன் பாதுகாப்பிற்குள் உள்ளடக்கியதன் மூலம், 31C இன் மேற்கண்ட முதல் விதியின் எல்லையை விரிவுபடுத்தியது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 42வது திருத்தச் சட்டம், 14, 19 மற்றும் 31வது பிரிவுகளால் வழங்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மீதான வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு சட்டப்பூர்வ முதன்மை மற்றும் மேலாதிக்கத்தை வழங்கியது. இருப்பினும், மினர்வா மில்ஸ் வழக்கில் (1980) உச்ச நீதிமன்றத்தால் இந்த நீட்டிப்பு அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது மற்றும் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டது. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் மீண்டும் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு அடிபணிந்தன என்று அர்த்தம். ஆனால் பிரிவு 14 மற்றும் பிரிவு 19 வழங்கிய அடிப்படை உரிமைகள் பிரிவு 39 (b) மற்றும் (c) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு கீழ்ப்படிந்ததாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. மேலும், 44வது திருத்தச் சட்டம் (1978) மூலம் பிரிவு 31 (சொத்துக்கான உரிமை) நீக்கப்பட்டது.

மினர்வா மில்ஸ் வழக்கில் (1980) உச்ச நீதிமன்றம், 'இந்திய அரசியலமைப்பு அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு இடையிலான சமநிலையின் அடித்தளத்தில் நிறுவப்பட்டது. சமூகப் புரட்சிக்கான அர்ப்பணிப்பின் மையமாக அவை ஒன்றாக அமைகின்றன. அவை ஒரு தேரின் இரண்டு சக்கரங்கள் போன்றவை, ஒன்று மற்றொன்றை விட குறையாது. ஒருவருக்கு மற்றொன்றுக்கு முழுமையான முன்னுரிமை அளிப்பது அரசியலமைப்பின் நல்லிணக்கத்தை சீர்குலைப்பதாகும். இரண்டுக்கும் இடையிலான இந்த இணக்கமும் சமநிலையும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் இன்றியமையாத அம்சமாகும். அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கிய வழிமுறைகளை ரத்து செய்யாமல், வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்குகளை அடைய வேண்டும்.

எனவே, தற்போதைய நிலைப்பாடு, அடிப்படை உரிமைகள் கட்டளைக்
கோட்பாடுகளின் மீது மேலாதிக்கத்தை அனுபவிக்கின்றன. இருப்பினும்,
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை செயல்படுத்த முடியாது என்று இது
அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பை
சேதப்படுத்தவோ அல்லது அழிக்கவோ அந்தத் திருத்தம் செய்யாத வரையில்,
நாடாளுமன்றம் உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அடிப்படை உரிமைகளை திருத்த

இயக்கக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துதல்

1950 முதல், மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்கள் பல சட்டங்களை இயற்றியுள்ளன மற்றும் வழிகாட்டுதல் கொள்கைகளை செயல்படுத்த பல்வேறு திட்டங்களை வகுத்துள்ளன. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. 1950 ஆம் ஆண்டு திட்டமிடப்பட்ட முறையில் நாட்டின் வளர்ச்சியை முன்னெடுப்பதற்காக திட்டக் கமிஷன் நிறுவப்பட்டது. தொடர்ச்சியான ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் சமூகப் பொருளாதார நீதியைப் பாதுகாப்பதையும் வருமானம், அந்தஸ்து மற்றும் வாய்ப்புகளின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. 2015 ஆம் ஆண்டில், திட்டக் கமிஷனுக்கு பதிலாக NITI ஆயோக் (இந்தியாவை மாற்றுவதற்கான தேசிய நிறுவனம்) என்ற புதிய அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.
2. விவசாய சமுதாயத்தில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வரவும், கிராமப்புற மக்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்தவும் கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாநிலங்களும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்களை இயற்றியுள்ளன. இந்த நடவடிக்கைகளில் (அ) ஜமீன்தார்கள், ஜாகிர்தார், இனாம்தார் போன்ற இடைத்தரகர்களை ஒழித்தல்; (ஆ) குத்தகை சீர்திருத்தங்கள், பதவிக்காலத்தின் பாதுகாப்பு, நியாயமான வாடகை போன்றவை; (ச) நிலத்தின் மீது உச்சவரம்பு விதித்தல்; (ஈ) நிலமற்ற தொழிலாளர்களிடையே உபரி நிலத்தை விநியோகித்தல்; மற்றும் (இ) கூட்டுறவு விவசாயம்.
3. குறைந்தபட்ச ஊதியச் சட்டம் (1948), ஊதியம் வழங்குதல் சட்டம் (1936), போனஸ் கொடுப்பனவுச் சட்டம் (1965), ஒப்பந்தத் தொழிலாளர் ஒழுங்குமுறை மற்றும் ஒழிப்புச் சட்டம் (1970), குழந்தைத் தொழிலாளர் தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் (1986), கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் முறை ஒழிப்புச் சட்டம் (1976), தொழிற்சங்கச் சட்டம் (1926), தொழிற்சாலைகள் சட்டம் (1948), சுரங்கச் சட்டம் (1952), தொழில் தகராறு சட்டம் (1947), தொழிலாளர் இழப்பீட்டுச் சட்டம் (1923) மற்றும் பல தொழிலாளர் பிரிவினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்கும் வகையில் இயற்றப்பட்டுள்ளன. 2006ல் குழந்தைத் தொழிலாளர் முறையை அரசு தடை செய்தது. 2016 ஆம் ஆண்டில், குழந்தைத் தொழிலாளர் தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் (1986) குழந்தை மற்றும் இளம்பருவத் தொழிலாளர் தடை மற்றும் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம், 1986 என மறுபெயரிடப்பட்டது.
4. பெண் தொழிலாளர்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க மகப்பேறு நலச் சட்டம் (1961) மற்றும் சம ஊதியச் சட்டம் (1976) உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

5. நிதி ஆதாரங்களைப் பொது நலனுக்காகப் பயன்படுத்த பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆயுள் காப்பீட்டின் தேசியமயமாக்கல் (1956), பதினான்கு முன்னணி வணிக வங்கிகளின் தேசியமயமாக்கல் (1969), பொதுக் காப்பீட்டின் தேசியமயமாக்கல் (1971), தனியுரிமை ஒழிப்பு பர்ஸ்கள் (1971) மற்றும் பல.

6. சட்ட சேவைகள் அதிகார சபைகள் சட்டம் (1987) ஏழைகளுக்கு இலவச மற்றும் திறமையான சட்ட உதவிகளை வழங்குவதற்கும் சம நீதியை மேம்படுத்துவதற்காக லோக் அதாலத்தை ஏற்பாடு செய்வதற்கும் நாடு தழுவிய வலையமைப்பை நிறுவிியுள்ளது. லோக் அதாலத் என்பது சட்டப்பூர்வ தகராறுகளை சமரச தீர்வுக்கான ஒரு சட்டப்பூர்வ மன்றமாகும். இதற்கு சிவில் நீதிமன்றம் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதன் விருதுகள் செயல்படுத்தக்கூடியவை, கட்சிகள் மீது பிணைப்பு மற்றும் இறுதியானது, அவர்களுக்கு எதிராக எந்த நீதிமன்றத்திலும் மேல்முறையீடு இல்லை.

7. குடிசைத் தொழில்களின் வளர்ச்சிக்காக காதி மற்றும் கிராமத் தொழில் வாரியம், காதி மற்றும் கிராமத் தொழில்கள் ஆணையம், சிறுதொழில் வாரியம், தேசிய சிறுதொழில் கழகம், கைத்தறி வாரியம், கைவினைப் பொருட்கள் வாரியம், தென்னை நார் வாரியம், பட்டு வாரியம் போன்றவை அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கிராமப்புற பகுதிகள்.

8. சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் (1952), மலைப் பகுதி மேம்பாட்டுத் திட்டம் (1960), வறட்சியால் பாதிக்கப்படும் பகுதித் திட்டம் (1973), குறைந்தபட்சத் தேவைகள் திட்டம் (1974), ஒருங்கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டம் (1978), ஜவஹர் ரோஸ்கர் யோஜனா (1989), ஸ்வர்ணஜெயந்தி கிராம ஸ்வரோஸ்கர் யோஜனா (1999), சம்பூர்ணா கிராமீனா ரோஸ்கர் யோஜனா (2001), தேசிய ஊரக வேலை உறுதித் திட்டம் (2006) போன்றவை மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்காக தொடங்கப்பட்டுள்ளன.

9. வனவிலங்குகள் (பாதுகாப்பு) சட்டம், 1972 மற்றும் வன (பாதுகாப்பு) சட்டம், 1980 ஆகியவை முறையே வனவிலங்குகள் மற்றும் காடுகளைப் பாதுகாக்க இயற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாடு ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ள மத்திய மற்றும் மாநில மாசுக் கட்டுப்பாட்டு வாரியங்களை நிறுவுவதற்கு நீர் மற்றும் காற்றுச் சட்டங்கள் வழங்கியுள்ளன.

தேசிய வனக் கொள்கை (1988) காடுகளின் பாதுகாப்பு, பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாட்டை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

10. மேம்படுத்தப்பட்ட வேளாண் இடுபொருட்கள், விதைகள், உரங்கள் மற்றும் நீர்ப்பாசன வசதிகளை வழங்குவதன் மூலம் விவசாயம் நவீனமயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

கால்நடை வளர்ப்பை நவீன மற்றும் அறிவியல் வழிகளில் ஒழுங்கமைக்க பல்வேறு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

11. ஒவ்வொரு கிராமமும் குடியரசாக வேண்டும் என்ற காந்திஜியின் கனவை நனவாக்க மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பு (கிராமம், தாலுகா மற்றும் ஜிலா மட்டங்களில்) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து மற்றும் பாதுகாப்பை வழங்குவதற்காக 73வது திருத்தச் சட்டம் (1992) இயற்றப்பட்டுள்ளது.
12. கல்வி நிறுவனங்கள், அரசு சேவைகள் மற்றும் பிரதிநிதி அமைப்புகளில் SC, ST மற்றும் பிற நலிந்த பிரிவினருக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. தீண்டாமை (குற்றங்கள்) சட்டம், 1955, 1976 இல் குடிமை உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் என மறுபெயரிடப்பட்டது மற்றும் 1989 பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (வன்கொடுமைகள் தடுப்பு) சட்டம், SC மற்றும் ST களை சமூக அநீதியிலிருந்து பாதுகாக்க இயற்றப்பட்டது. சுரண்டல். 1990 ஆம் ஆண்டின் 65 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் SC மற்றும் ST களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையத்தை நிறுவியது. பின்னர், 2003 இன் 89 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் இந்த ஒருங்கிணைந்த ஆணையத்தை இரண்டு தனித்தனி அமைப்புகளாகப் பிரித்தது, அதாவது அட்டவணை சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம் மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம். 12a. சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினரின் சமூக, கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்தவும் பாதுகாக்கவும் பல்வேறு தேசிய அளவிலான கமிஷன்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. தேசிய பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான ஆணையம் (1993), தேசிய சிறுபான்மை ஆணையம் (1993), தேசிய மகளிர் ஆணையம் (1992) மற்றும் தேசிய குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையம் (2007) ஆகியவை இதில் அடங்கும். மேலும், 2018 இன் 102வது திருத்தச் சட்டம் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது மற்றும் அதன் செயல்பாடுகளை விரிவுபடுத்தியது.

- 12b. 2019 ஆம் ஆண்டில், கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தின் சிவில் பதவிகள் மற்றும் சேவைகளில் சேருவதில் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய பிரிவினருக்கு (EWSs) 10% இடஒதுக்கீடு வழங்கும் ஆணைகளை மத்திய அரசு வெளியிட்டது. இந்த இடஒதுக்கீட்டின் பலனை, தற்போதுள்ள எதிலும் உள்ளடக்கப்படாத EWS களைச் சேர்ந்தவர்கள் பெறலாம்.

எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் ஒபிசிக்கான இடஒதுக்கீடு திட்டங்கள். இந்த இடஒதுக்கீடு 2019 இன் 103வது திருத்தச் சட்டத்தால் எளிதாக்கப்பட்டது.

13. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் (1973) மாநிலத்தின் பொதுச் சேவைகளில் நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தது. இந்த பிரிவினைக்கு முன், ஆட்சியர், துணைப்பிரிவு அலுவலர், தாசில்தார் போன்ற மாவட்ட அதிகாரிகள் பாரம்பரிய நிர்வாக அதிகாரங்களுடன் நீதித்துறை அதிகாரங்களையும் பயன்படுத்தி வந்தனர். பிரிவினைக்குப் பிறகு, நீதித்துறை அதிகாரங்கள் இந்த நிர்வாக அதிகாரிகளிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டு, மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் பணிபுரியும் மாவட்ட நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட்டுகளின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டன.
14. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நினைவுச்சின்னங்கள், இடங்கள் மற்றும் பொருட்களைப் பாதுகாக்க பண்டைய மற்றும் வரலாற்று நினைவுச்சின்னம் மற்றும் தொல்லியல் தளங்கள் மற்றும் எச்சங்கள் சட்டம் (1951) இயற்றப்பட்டுள்ளது.
15. பொது சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவதற்காக நாடு முழுவதும் ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் மற்றும் மருத்துவமனைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. மேலும், மலேரியா, காசநோய், தொழுநோய், எய்ட்ஸ், புற்றுநோய், ஃபைலேரியா, கலா-அசார், கினிவேர்ம், யவ்ஸ், ஜப்பானிய மூளைக்காய்ச்சல் போன்ற பரவலான நோய்களை ஒழிக்க சிறப்பு திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன.
16. பசுக்கள், கன்றுகள் மற்றும் காளைகளை வெட்டுவதைத் தடுக்கும் சட்டங்கள் சில மாநிலங்களில் இயற்றப்பட்டுள்ளன.
17. சில மாநிலங்கள் 65 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு முதியோர் ஓய்வூதியத் திட்டங்களைத் தொடங்கியுள்ளன.
18. சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதற்காக அணிசேரா மற்றும் பஞ்சசீல் கொள்கையை இந்தியா பின்பற்றி வருகிறது.
மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் மேற்கூறிய படிகள் இருந்தபோதிலும், போதிய நிதி ஆதாரங்கள், சாதகமற்ற சமூக-பொருளாதார நிலைமைகள், மக்கள் தொகை வெடிப்பு, நெருக்கடியான மத்திய-மாநில உறவுகள் போன்ற பல காரணங்களால் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் முழுமையாகவும் திறமையாகவும் செயல்படுத்தப்படவில்லை.

பகுதி IVக்கு வெளியே உள்ள உத்தரவுகள்

பகுதி IV இல் சேர்க்கப்பட்டுள்ள உத்தரவுகளைத் தவிர, அரசியலமைப்பின் பிற பகுதிகளில் உள்ள வேறு சில உத்தரவுகளும் உள்ளன. அவை:

1. சேவைகளுக்கான SC மற்றும் ST களின் உரிமைகோரல்கள்: பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் உறுப்பினர்களின் கோரிக்கைகள் கவனத்தில் கொள்ளப்படும், தொடர்ந்து நிர்வாகத்தின் திறனைப் பேணுதல், சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்கள் யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் விவகாரங்கள் (பகுதி XVI இல் உள்ள பிரிவு 335).
2. தாய்மொழியில் பயிற்றுவித்தல்: மொழிச் சிறுபான்மைக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்குக் கல்வியின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் தாய்மொழியில் கற்பிப்பதற்கான போதிய வசதிகளை வழங்குவது ஒவ்வொரு மாநிலமும் மற்றும் மாநிலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அமைப்பும் முயற்சியாக இருக்கும் (பிரிவு 350-A). பகுதி XVII இல்).
3. இந்தி மொழியின் வளர்ச்சி: இந்தி மொழியின் பரவலை ஊக்குவிப்பதும் அதை வளர்ப்பதும் யூனியனின் கடமையாகும் பகுதி XVII இல் 351).

மேலே உள்ள வழிகாட்டுதல்கள் இயற்கையில் நியாயமற்றவை.

இருப்பினும், அரசியலமைப்பின் அனைத்து பகுதிகளும் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நீதித்துறையால் அவர்களுக்கு சமமான முக்கியத்துவமும் கவனமும் அளிக்கப்படுகின்றன.

அட்டவணை 8.2 மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
36.	மாநிலத்தின் வரையறை
37.	இந்த பகுதியில் உள்ள கொள்கைகளின் பயன்பாடு
38.	மக்கள் நலன் மேம்பாட்டிற்காக ஒரு சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க அரசு
39.	பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கையின் சில கொள்கைகள்

	நிலை
39A.	சம நீதி மற்றும் இலவச சட்ட உதவி
40.	கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு
41.	வேலை, கல்வி மற்றும் பொது உரிமை சில சந்தர்ப்பங்களில் உதவி
42.	நியாயமான மற்றும் மனிதாபிமான நிலைமைகளுக்கான ஏற்பாடு வேலை மற்றும் மகப்பேறு நிவாரணம்
43.	தொழிலாளர்களுக்கான வாழ்க்கை ஊதியம் போன்றவை
43A.	நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு தொழில்கள்
43B	கூட்டுறவு சங்கங்களை மேம்படுத்துதல்
44.	குடிமக்களுக்கான சீரான சிவில் கோட்
45.	ஆரம்பகால குழந்தை பராமரிப்புக்கான ஏற்பாடு மற்றும் ஆறு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு கல்வி
46.	கல்வி மற்றும் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துதல் பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினர் நலன்கள் பழங்குடியினர் மற்றும் பிற பலவீனமான பிரிவுகள்
47.	ஊட்டச்சத்து அளவை உயர்த்துவது அரசின் கடமை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரம் மற்றும் பொதுமக்களை மேம்படுத்துதல் ஆரோக்கியம்
48.	விவசாயம் மற்றும் விலங்குகளின் அமைப்பு வளர்ப்பு
48A.	சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாடு மற்றும் காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகளின் பாதுகாப்பு
49.	நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் இடங்களின் பாதுகாப்பு மற்றும் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பொருள்கள்
50	நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல்
51.	சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. உண்மையில், கட்டளைக் கோட்பாடுகள் கட்டுரைகள் 38 முதல் 51 வரை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பிரிவு 36 மாநிலத்தின் வரையறையைப் பற்றிக் கூறுகிறது, அதே சமயம் பிரிவு 37 வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் தன்மை மற்றும் முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கிறது.
2. கிரான்வில் ஆஸ்டின், இந்திய அரசியலமைப்பு-கார்னர்ஸ்டோன் ஒரு நேஷன், ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பி. 75.
3. ஒரு 'காவல் அரசு' முக்கியமாக சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கைப் பேணுதல் மற்றும் வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக நாட்டின் பாதுகாப்பில் அக்கறை கொண்டுள்ளது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தனித்துவம் அல்லது லைசென்ஸ்-ஃபெயர் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அரசைப் பற்றிய இத்தகைய கட்டுப்பாடான கருத்து உள்ளது.
4. இந்த இரண்டாவது விதி 44-ல் சேர்க்கப்பட்டது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் 1978.
5. கடைசி புள்ளி (f) 42 வது மூலம் மாற்றியமைக்கப்பட்டது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் 1976.
6. இந்த உத்தரவு 1976 இன் 42வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
7. 'வாழ்க்கைக் கூலி' என்பது 'குறைந்தபட்ச ஊதியத்திலிருந்து' வேறுபட்டது, இதில் உணவு, உறைவிடம் மற்றும் உடை போன்ற வாழ்க்கைத் தேவைகள் அடங்கும். இந்த தேவைகளுக்கு கூடுதலாக, 'வாழ்க்கைக் கூலி' என்பது கல்வி, சுகாதாரம், காப்பீடு போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது. வாழ்க்கைக் கூலி மற்றும் குறைந்தபட்ச ஊதியம்' ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான சராசரி.
8. இந்த உத்தரவு 1976 இன் 42வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. 8a. இந்த உத்தரவு சேர்க்கப்பட்டது 2011 இன் 97வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம்.
9. இந்த உத்தரவு 2002 இன் 86வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் மாற்றப்பட்டது. முதலில், இது அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் 14 வயது நிறைவடையும் வரை இலவச மற்றும் கட்டாயக் கல்விக்கான ஏற்பாட்டைச் செய்தது.
10. இந்த உத்தரவு 42வது அரசியலமைப்பின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது 1976 இன் திருத்தச் சட்டம்.
11. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, P. 476.
12. எம்.பி. ஜெயின், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், வாத்வா, மூன்றாம் பதிப்பு (1978), பி. 595.
13. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, P. 470.
14. என். சீனிவாசன், இந்திய ஜனநாயக அரசாங்கம், பி. 182.
15. சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ், இந்தியரின் சில பண்புகள் அரசியலமைப்பு, 1953, பி. 31-33.

16. அரசியலமைப்பு மற்றும் பாராளுமன்ற ஆய்வுகள் இதழ், ஜூன் 1975.
17. எம்சி சாக்லா, ஒரு தூதர் பேசுகிறார், பி. 35.
18. கிரான்வில் ஆஸ்டின், இந்திய அரசியலமைப்பு-ஒரு தேசத்தின் மூலைக்கல், ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பி. 50-52.
19. பிபி கஜேந்திரகட்கர், இந்திய அரசியலமைப்பு (அதன் தத்துவம் மற்றும் போஸ்டுலேட்டுகள்), பி. 11.
20. ஸ்டேட் ஆஃப் மெட்ராஸ் v. சம்பகம் துரைராஜன், (1951).
21. கோலக் நாத் எதிராக பஞ்சாப் மாநிலம், (1967).
22. பிரிவு 39 (b) கூறுகிறது: சமூகத்தின் பொருள் வளங்களின் உரிமை மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவை பொது நலனைப் பேணுவதற்கு சிறந்த முறையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசு தனது கொள்கையை வழிநடத்தும்.
23. பிரிவு 39 (c) கூறுகிறது: பொருளாதார அமைப்பின் செயல்பாட்டினால் செல்வம் மற்றும் உற்பத்திச் சாதனங்கள் செறிவூட்டப்படுவதைப் பொதுத் தீங்கு விளைவிக்காமல் பாதுகாப்பதற்கு அரசு தனது கொள்கையை வழிநடத்தும்.
24. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரளா மாநிலம், (1973).
25. மினர்வா மில்ஸ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1980).

9 அடிப்படைக் கடமைகள்

குடிமக்களின் உரிமைகள் மற்றும் கடமைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை மற்றும் பிரிக்க முடியாதவை என்றாலும், அசல் அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் மட்டுமே உள்ளன, அடிப்படைக் கடமைகள் அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் குடிமக்களின் அடிப்படைக் கடமைகளை இணைப்பது அவசியம் என்று அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் உணரவில்லை. இருப்பினும், அவர்கள் அரசியலமைப்பில் அரசின் கடமைகளை மாநில அரசியலின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் வடிவில் இணைத்தனர். பின்னர் 1976 இல், குடிமக்களின் அடிப்படைக் கடமைகள் அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்பட்டன. 2002 இல், மேலும் ஒரு அடிப்படைக் கடமை சேர்க்கப்பட்டது.

இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள அடிப்படைக் கடமைகள் முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் அரசியலமைப்பால் ஈர்க்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அமெரிக்கா, கனடா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ஆஸ்திரேலியா போன்ற முக்கிய ஜனநாயக நாடுகளின் அரசியலமைப்புகள் எதுவும் குறிப்பாக குடிமக்களின் கடமைகளின் பட்டியலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஜப்பானிய அரசியலமைப்பு, ஒருவேளை, குடிமக்களின் கடமைகளின் பட்டியலைக் கொண்ட உலகின் ஒரே ஜனநாயக அரசியலமைப்பாகும். சோசலிச நாடுகள், மாறாக, தங்கள் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் கடமைகளுக்கு சமமான முக்கியத்துவம் அளித்தன. எனவே, முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் அரசியலமைப்பு, குடிமக்கள் தங்கள் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பயன்படுத்துவது அவர்களின் கடமைகள் மற்றும் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் இருந்து பிரிக்க முடியாதது என்று அறிவித்தது.

ஸ்வரன் சிங் குழுவின் பரிந்துரைகள்

1976 ஆம் ஆண்டில், காங்கிரஸ் கட்சி சர்தார் ஸ்வரன் சிங் கமிட்டியை அமைத்தது, அடிப்படைக் கடமைகள் பற்றிய பரிந்துரைகளைச் செய்ய, அதன் தேவை மற்றும் அவசியம் உள் அவசரச் செயல்பாட்டின் போது (1975-1977) உணரப்பட்டது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அடிப்படைக் கடமைகள் குறித்து தனி அத்தியாயம் சேர்க்கக் குழு பரிந்துரைத்தது. குடிமக்கள் உரிமைகளை அனுபவிப்பதோடு, அவர்கள் செய்ய வேண்டிய சில கடமைகளையும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. மத்தியில் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் இந்தப்

பரிந்துரைகளை ஏற்று, 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தை 1976 இல் இயற்றியது. இந்தத் திருத்தம் அரசியலமைப்பில் பகுதி IVA என்ற புதிய பகுதியைச் சேர்த்தது. இந்த புதிய பகுதி ஒரே ஒரு கட்டுரையை மட்டுமே கொண்டுள்ளது, அதாவது பிரிவு 51A முதல் முறையாக குடிமக்களின் பத்து அடிப்படைக் கடமைகளின் குறியீட்டைக் குறிப்பிடுகிறது. அரசமைப்புச் சட்டத்தில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்க்காதது வரலாற்றுத் தவறு என ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சி அறிவித்து, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் செய்யத் தவறியதை இப்போது செய்து வருவதாகக் கூறியது.

ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி அரசியலமைப்பில் எட்டு அடிப்படைக் கடமைகளை இணைக்க பரிந்துரைத்தாலும், 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1976) பத்து அடிப்படைக் கடமைகளை உள்ளடக்கியது.

சுவாரச்யமாக, குழுவின் சில பரிந்துரைகள் காங்கிரஸ் கட்சியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை, எனவே, அரசியலமைப்பில் இணைக்கப்படவில்லை. இவை பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன: 1. எந்தவொரு கடமைகளுக்கும் இணங்காதது

அல்லது கடைப்பிடிக்க மறுப்பது பொருத்தமானதாகக் கருதப்படும் அபராதம் அல்லது தண்டனையை விதிக்க பாராளுமன்றம் வழங்கலாம்.

2. அத்தகைய தண்டனை அல்லது தண்டனையை விதிக்கும் எந்தவொரு சட்டமும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறும் காரணத்திற்காகவோ அல்லது அரசியலமைப்பின் வேறு எந்த விதிகளுக்கும் எதிராகவோ கேள்விக்குள்ளாக்கப்படாது.

3. வரி செலுத்த வேண்டிய கடமையும் ஒரு அடிப்படைக் கடமையாக இருக்க வேண்டும் குடிமக்கள்.

அடிப்படை கடமைகளின் பட்டியல்

பிரிவு 51A இன் படி, இது ஒவ்வொரு குடிமகனின் கடமையாகும்

இந்தியா: (அ) அரசியலமைப்பிற்கு கட்டுப்பட்டு அதன் இலட்சியங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள்,

தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதம் ஆகியவற்றை மதிக்க வேண்டும்; (ஆ)

சுதந்திரத்திற்கான தேசியப் போராட்டத்திற்கு உத்வேகம் அளித்த உன்னத இலட்சியங்களைப்

போற்றவும் பின்பற்றவும்; (இ) இறையாண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு

ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும்

இந்தியா;

(ஈ) நாட்டைப் பாதுகாக்க மற்றும் தேசிய சேவையை எப்போது செய்ய வேண்டும்

அவ்வாறு செய்ய அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது;

(இ) மத, மொழி மற்றும் பிராந்திய அல்லது பிரிவு வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட

இந்தியாவின் அனைத்து மக்களிடையே நல்லிணக்கத்தையும் பொதுவான சகோதரத்துவ

உணர்வையும் ஊக்குவித்தல் மற்றும் பெண்களின் கண்ணியத்தை இழிவுபடுத்தும்

நடைமுறைகளை கைவிடுதல்; (f) நாட்டின் ஒருங்கிணைந்த கலாச்சாரத்தின் வளமான

பாரம்பரியத்தை மதிப்பிட்டு பாதுகாத்தல்; (g) காடுகள், ஏரிகள், ஆறுகள் மற்றும்

வனவிலங்குகள் உள்ளிட்ட இயற்கை சூழலைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல்

மற்றும் உயிரினங்கள் மீது இரக்கம் காட்டுதல்; (எச்) அறிவியல் மனப்பான்மை, மனிதநேயம்

மற்றும் விசாரணை மற்றும் சீர்திருத்த உணர்வை வளர்ப்பது; (i) பொதுச் சொத்துக்களைப்

பாதுகாத்தல் மற்றும் வன்முறையைக் கைவிடுதல்; (j) தனிமனித மற்றும் கூட்டுச்

செயல்பாட்டின் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்க பாடுபடுதல், இதனால் நாடு

தொடர்ந்து முயற்சி மற்றும் சாதனைகளின் உயர் மட்டங்களுக்கு உயரும்; மற்றும்

(k) ஆறு வயது முதல் பதினான்கு வயது வரையிலான அவரது குழந்தை அல்லது வார்க்கு

கல்விக்கான வாய்ப்புகளை வழங்குதல். இந்த கடமை 86 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச்

சட்டம், 2002 மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.

அடிப்படைக் கடமைகளின் அம்சங்கள்

அடிப்படைக் கடமைகளின் குணாதிசயங்கள் தொடர்பாக பின்வரும் புள்ளிகளைக் குறிப்பிடலாம்: 1. அவற்றில் சில தார்மீகக் கடமைகள், மற்றவை குடிமைக் கடமைகள்.

உதாரணமாக, சுதந்திரப் போராட்டத்தின் உன்னத இலட்சியங்களைப் போற்றுவது ஒரு தார்மீகக் கட்டளை மற்றும் அரசியலமைப்பு, தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை மதிப்பது குடிமக்களின் கடமையாகும்.

2. இந்திய பாரம்பரியம், புராணங்கள், மதங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளின் ஒரு பகுதியாக இருந்த இத்தகைய மதிப்புகளை அவை குறிப்பிடுகின்றன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவை அடிப்படையில் இந்திய வாழ்க்கை முறையின் ஒருங்கிணைந்த பணிகளின் குறியீடாகும்.
3. குடிமக்கள் அல்லது வெளிநாட்டவர்கள் என அனைத்து நபர்களுக்கும் விரிவடையும் சில அடிப்படை உரிமைகள் போலல்லாமல் , அடிப்படைக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு மற்றும் வெளிநாட்டினருக்கு நீட்டிக்கப்படுவதில்லை.
4. உத்தரவுக் கோட்பாடுகளைப் போலவே, அடிப்படைக் கடமைகளும் நியாயமற்றவை. அவற்றை நீதிமன்றங்கள் நேரடியாகச் செயல்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு வழங்கவில்லை. மேலும், அவர்களின் மீறலுக்கு எதிராக சட்ட அனுமதி இல்லை. இருப்பினும், பொருத்தமான சட்டத்தின் மூலம் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்த பாராளுமன்றம் சுதந்திரமாக உள்ளது.

அடிப்படைக் கடமைகளின் விமர்சனம்

- அரசியலமைப்பின் பகுதி IVA இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படைக் கடமைகள் பின்வரும் காரணங்களுக்காக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன: 1. கடமைகளின் பட்டியல் முழுமையானதாக இல்லை, ஏனெனில் இது வாக்களித்தல், வரி செலுத்துதல், குடும்பக் கட்டுப்பாடு மற்றும் பல முக்கிய கடமைகளை உள்ளடக்காது. உண்மையில், வரி செலுத்த வேண்டிய கடமை ஸ்வரன் சிங் கமிட்டியால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.
2. சில கடமைகள் தெளிவற்றதாகவும், தெளிவற்றதாகவும், சாதாரண மனிதனால் புரிந்து கொள்ள கடினமாகவும் இருக்கும். உதாரணமாக, 'உன்னத இலட்சியங்கள்', 'கலவை கலாச்சாரம்', 'விஞ்ஞான உணர்வு' மற்றும் பல போன்ற சொற்றொடர்களுக்கு வெவ்வேறு விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படலாம் .
3. அவை நியாயமற்ற தன்மை காரணமாக விமர்சகர்களால் ஒழுக்க விதிகளின் நெறிமுறையாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. சுவாரஸ்யமாக, ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி அடிப்படைக் கடமைகளைச் செய்யாததற்காக அபராதம் அல்லது தண்டனையை பரிந்துரைத்தது.
4. அரசியல் சாசனத்தில் இவர்களின் சேர்க்கை மிகையாக விமர்சகர்களால் விவரிக்கப்பட்டது. ஏனென்றால், அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்பட்ட கடமைகள் அரசியலமைப்பில் இணைக்கப்படாவிட்டாலும், அவை மக்களால் செய்யப்படுகின்றன .
5. அடிப்படைக் கடமைகளை அரசியலமைப்பின் நான்காம் பாகத்தின் இணைப்பாகச் சேர்ப்பது அவற்றின் மதிப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் குறைத்துவிட்டதாக விமர்சகர்கள் கூறினர். அவற்றை அடிப்படை உரிமைகளுக்கு இணையாக வைத்திருக்க, பகுதி III க்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அடிப்படைக் கடமைகளின் முக்கியத்துவம்

- விமர்சனங்கள் மற்றும் எதிர்ப்புகள் இருந்தபோதிலும், பின்வரும் கண்ணோட்டங்களிலிருந்து அடிப்படைக் கடமைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றன: 1. குடிமக்கள் தங்கள் உரிமைகளை அனுபவிக்கும் அதே வேளையில், அவர்கள் தங்கள் நாட்டிற்கும், சமூகத்திற்கும் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் குறித்தும் அவர்கள் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்பதை நினைவூட்டுகிறது. அவர்களின் சக குடிமக்களுக்கு.
2. தேசியக் கொடியை எரித்தல், பொதுச் சொத்துக்களை அழித்தல் போன்ற தேசவிரோத மற்றும் சமூக விரோத செயல்களுக்கு எதிரான எச்சரிக்கையாக அவை செயல்படுகின்றன.
3. அவை குடிமக்களுக்கு உத்வேகத்தின் ஆதாரமாக செயல்படுவதோடு அவர்களிடையே ஒழுக்கம் மற்றும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வை ஊக்குவிக்கின்றன. குடிமக்கள் வெறும் பார்வையாளர்கள் அல்ல, தேசிய இலக்குகளை அடைவதில் தீவிர பங்கேற்பாளர்கள் என்ற உணர்வை அவை உருவாக்குகின்றன.
4. ஒரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை ஆராய்ந்து தீர்மானிப்பதில் அவை நீதிமன்றங்களுக்கு உதவுகின்றன. 1992 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம், எந்தவொரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புத் தன்மையைத் தீர்மானிப்பதில், ஒரு அடிப்படைக் கடமையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு கேள்விக்குரிய சட்டம் முயல்வதாக நீதிமன்றம் கண்டறிந்தால், அந்தச் சட்டத்தின் பிரிவு 14 (நியாயமானது) தொடர்பாக அது 'நியாயமானது' என்று கருதலாம். சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்) அல்லது பிரிவு 19 (ஆறு சுதந்திரங்கள்) எனவே அத்தகைய சட்டத்தை அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு விரோதமாக இருந்து காப்பாற்றுங்கள்.
5. அவை சட்டத்தால் செயல்படுத்தப்படக்கூடியவை. எனவே, அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை நிறைவேற்றத் தவறினால் தகுந்த தண்டனை அல்லது தண்டனையை விதிக்க நாடாளுமன்றம் வழிவகை செய்ய முடியும்.
- அப்போதைய சட்ட அமைச்சராக இருந்த எச்.ஆர்.கோகலே, அரசியலமைப்பின் இருபத்தியாறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அரசியலமைப்பில் அடிப்படைக் கடமைகளை இணைப்பதற்கான காரணத்தைக் கூறினார்: 'சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியாவில், குறிப்பாக ஜூன் 1975 இல் அவசரநிலைக்கு முன்னதாக, ஒரு பிரிவு நிறுவப்பட்ட சட்ட ஒழுங்கை மதிக்கும் அடிப்படைக் கடமைகளை நிறைவேற்ற மக்கள் அக்கறை காட்டவில்லை அடிப்படைக் கடமைகள் பற்றிய அத்தியாயத்தின் விதிகள், தேசவிரோத நாசகார மற்றும் அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமான போராட்டங்களை நடத்திய இந்த அமைதியற்ற ஆவிகள் மீது நிதானமான விளைவை ஏற்படுத்தும். கடந்த காலம்'.

அப்போதைய பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி, அரசியலமைப்பில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்ப்பதை நியாயப்படுத்தி, அவற்றைச் சேர்ப்பது ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்த உதவும் என்று வாதிட்டார். "அடிப்படைக் கடமைகளின் தார்மீக மதிப்பு, உரிமைகளை மென்மையாக்குவது அல்ல, மாறாக, மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை உணர்ந்து கொள்வது போல, மக்கள் தங்கள் கடமைகளை சமமாக உணர்ந்து ஜனநாயக சமநிலையை நிலைநாட்ட வேண்டும்" என்று அவர் கூறினார்.

காங்கிரஸ் அரசு அரசியல் சட்டத்தில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்த்ததற்கு நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தன. இருப்பினும், அவசரநிலைக்குப் பிந்தைய காலத்தில் மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான புதிய ஜனதா அரசு அடிப்படைக் கடமைகளை ரத்து செய்யவில்லை. 43வது திருத்தச் சட்டம் (1977) மற்றும் 44வது திருத்தச் சட்டம் (1978) மூலம் 42வது திருத்தச் சட்டம் (1976) அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல மாற்றங்களைச் செயல்தவிர்க்க புதிய அரசாங்கம் முயன்றது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசியலமைப்பில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்ப்பதன் அவசியம் மற்றும் விரும்பத்தக்கதன்மை குறித்து இறுதியில் ஒருமித்த கருத்து ஏற்பட்டதை இது காட்டுகிறது. 2002 இல் 86வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் மேலும் ஒரு அடிப்படைக் கடமையைச் சேர்த்ததன் மூலம் இது மிகவும் தெளிவாகிறது.

வர்மா குழுவின் அவதானிப்புகள்

குடிமக்களின் அடிப்படைக் கடமைகளுக்கான வர்மா குழு (1999) சில அடிப்படைக் கடமைகளைச் செயல்படுத்துவதற்கான சட்ட விதிகள் இருப்பதைக் கண்டறிந்தது. அவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. தேசிய மரியாதையை அவமதிப்பதைத் தடுக்கும் சட்டம் (1971) இந்திய அரசியலமைப்பு, தேசியக் கொடி மற்றும் தேசிய கீதத்தை அவமதிப்பதைத் தடுக்கிறது.
2. நடைமுறையில் உள்ள பல்வேறு குற்றவியல் சட்டங்கள் மொழி, இனம், பிறந்த இடம், மதம் மற்றும் பலவற்றின் அடிப்படையில் பல்வேறு பிரிவு மக்களிடையே பகைமையை ஊக்குவிப்பதற்காக தண்டனைகளை வழங்குகின்றன.
அன்று.
3. சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் 4 (1955) சாதி மற்றும் மதம் தொடர்பான குற்றங்களுக்கான தண்டனைகளை வழங்குகிறது.
4. இந்திய தண்டனைச் சட்டம் (IPC) தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு பாதகமான குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் வலியுறுத்தல்களை தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாக அறிவிக்கிறது.
5. 1967 ஆம் ஆண்டின் சட்டவிரோத நடவடிக்கைகள் (தடுப்பு) சட்டம் ஒரு வகுப்புவாத அமைப்பை சட்டவிரோத சங்கமாக அறிவிப்பதற்கு வழங்குகிறது.
6. மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (1951) ஊழல் நடைமுறையில் ஈடுபட்டதற்காக, அதாவது, மதத்தின் அடிப்படையில் வாக்குகளைக் கோருதல் அல்லது பல்வேறு பிரிவு மக்களிடையே பகைமையை ஊக்குவித்ததற்காக நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைத் தகுதி நீக்கம் செய்கிறது. சாதி, இனம், மொழி, மதம் மற்றும் பல.
7. வனவிலங்குகள் (பாதுகாப்பு) சட்டம் 1972, அரிதான மற்றும் அழிந்து வரும் உயிரினங்களை வர்த்தகம் செய்வதைத் தடை செய்கிறது.
8. வன (பாதுகாப்பு) சட்டம் 1980 கண்மூடித்தனமான காடழிப்பு மற்றும் வன நிலத்தை காடல்லாதவர்களுக்காக மாற்றுவதை சரிபார்க்கிறது
நோக்கங்களுக்காக.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 14, 20, 21, 21A, 22, 23, 24, 25, 26, 27 மற்றும் 28 ஆகிய பிரிவுகளால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள்

அனைத்து நபர்களும் குடிமக்கள் அல்லது வெளிநாட்டினர்.

2. டெல்லியின் தேசிய வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் சட்ட உதவி மன்றத்தின் அப்போதைய தலைவர் டி.டி. சாவ்லா இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: 'கடமைகள் இன்னும் உறுதியான வடிவத்தில் உச்சரிக்கப்படலாம், உன்னத இலட்சியங்களை ஒருவர் யூகிக்க வேண்டும். சிலருக்கு பகத் சிங் வழிபாட்டு முறை கூட நமது தேசிய போராட்டத்திற்கு உத்வேகம் அளித்த ஒரு இலட்சியமாக இருக்கலாம். மீண்டும் நமது ஒருங்கிணைந்த கலாச்சாரத்தின் செழுமையான பாரம்பரியம் என்ன, அறிவியல் மனப்பான்மை, மனிதநேயம் மற்றும் விசாரணை மற்றும் சீர்திருத்தத்தின் ஆவி என்ன? மதிப்புகள் மக்களின் பொது இயக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை மற்றும் அவர்களுக்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. கடமைகள் சாமானியர்களின் கற்பனையை ஈர்க்கும் வகையில் இருக்க வேண்டும்.' டிடி சாவ்லா, 'அடிப்படை கடமைகளின் கருத்து', சோசலிஸ்ட் இந்தியா (புது டெல்லி), அக்டோபர் 23, 1976, பி. 44-45.

3. இந்தியாவின் முன்னாள் அட்டர்னி ஜெனரல் சி.கே.டாப்தாரி, அரசியலமைப்பில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்ப்பதை எதிர்க்கும் போது, குடிமக்களில் 99.9 சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் சட்டத்தை மதிக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களின் கடமைகளைப் பற்றி அவர்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை என்றும் கூறினார். மக்கள் திருப்தியடைந்து போராடும் வரை, அவர்கள் தங்கள் கடமைகளை விருப்பத்துடன் செய்கிறார்கள் என்று அவர் வாதிட்டார். அவர் கூறினார், 'அவர்களின் கடமைகள் என்ன என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்வது அவர்கள் திருப்தியடையவில்லை என்பதைக் குறிக்கிறது. 26 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அப்படி என்றால், அது அவர்களின் தவறல்ல'. அரசியல் சாசனத்தில் அடிப்படைக் கடமைகளைச் சேர்ப்பதை ஏ.கே.சென் எதிர்த்ததோடு, 'ஒரு ஜனநாயக அமைப்பு, மக்களின் விருப்பமான ஒத்துழைப்பாலும் நம்பிக்கையாலும் செழிக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, மாணவனை எழுந்து நிற்கச் சொல்லும் கடுமையான பள்ளி மாஸ்டர் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறது. அவர் வீட்டு வேலை செய்யாததால் வகுப்பறை பெஞ்சில். தொடங்குவதற்கு, 1950 இல் இந்திய இறையாண்மை கொண்ட ஜனநாயகக் குடியரசை உருவாக்கியவர்கள் இந்திய மக்கள்தான், ஆனால் குடியரசு இப்போது குடிமக்களின் எஜமானர் என்று கூறிக்கொள்கிறது, அதன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தனது கடமையைச் செய்ய வேண்டும். குடிமக்கள் மீதான அரசின் நம்பிக்கை வெளிப்படையாக அசைக்கப்பட்டுள்ளது.

4. இந்தச் சட்டம் தீண்டாமை (குற்றங்கள்) என்று அறியப்பட்டது. 1976 வரை சட்டம்.

10 அரசியலமைப்பின் திருத்தம்

வேறு எந்த எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பையும் போல, மாறிவரும் நிலைமைகள் மற்றும்
எல் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொள்வதற்காக இந்திய அரசியலமைப்பு
அதன் திருத்தத்தை வழங்குகிறது. இருப்பினும், அதன் திருத்தத்திற்காக வகுக்கப்பட்ட
நடைமுறை பிரிட்டனைப் போல எளிதானது அல்லது அமெரிக்காவைப் போல கடினமானது
அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்திய அரசியலமைப்பு நெகிழ்வானதாகவோ
அல்லது கடினமானதாகவோ இல்லை, ஆனால் இரண்டையும் ஒருங்கிணைக்கிறது.

அரசியலமைப்பின் XX பகுதியில் உள்ள பிரிவு 368, அரசியலமைப்பு மற்றும் அதன்
நடைமுறையை திருத்துவதற்கான பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் குறிக்கிறது.
பாராளுமன்றம், அதன் அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, அந்த நோக்கத்திற்காக
வகுக்கப்பட்ட நடைமுறையின்படி, அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதியையும் கூட்டல்,
மாறுபாடு அல்லது நீக்குதல் மூலம் திருத்தலாம் என்று அது கூறுகிறது. எவ்வாறாயினும்,
அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பை' உருவாக்கும் விதிகளை பாராளுமன்றத்தால்
திருத்த முடியாது. கேசவானந்த பாரதி வழக்கு¹ (1973) இல் உச்சநீதிமன்றம் இதைத்
தீர்ப்பளித்தது .

திருத்தத்திற்கான நடைமுறை

368 வது பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்பின் திருத்தத்திற்கான நடைமுறை பின்வருமாறு: 1. அரசியலமைப்பின் திருத்தம் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும்

நோக்கத்திற்காக ஒரு மசோதாவை அறிமுகப்படுத்துவதன் மூலம் மட்டுமே தொடங்கப்படும் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் அல்ல.

2. இந்த மசோதாவை அமைச்சர் அல்லது தனிப்பட்ட உறுப்பினரால் அறிமுகப்படுத்தலாம் மற்றும் ஜனாதிபதியின் முன் அனுமதி தேவையில்லை.

3. மசோதா ஒவ்வொரு அவையிலும் சிறப்புப் பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும், அதாவது அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் சபையின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் வாக்கெடுப்பு.

4. ஒவ்வொரு அவையும் தனித்தனியாக மசோதாவை நிறைவேற்ற வேண்டும். இரு அவைகளுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை விவாதித்து மசோதாவை நிறைவேற்றும் நோக்கத்திற்காக எந்த ஏற்பாடும் இல்லை.

5. இந்த மசோதா அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி விதிகளை திருத்த முற்பட்டால், அது மாநிலங்களில் பாதியின் சட்டமன்றங்களால் எளிய பெரும்பான்மையால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

6. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் முறையாக நிறைவேற்றப்பட்டு, மாநில சட்டமன்றங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு, தேவைப்பட்டால், மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

7. குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும். அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுக்கவோ அல்லது பாராளுமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்கான மசோதாவை திரும்பப் பெறவோ முடியாது.²

8. ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு, மசோதா ஒரு சட்டமாக (அதாவது, அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம்) மற்றும் சட்டத்தின் விதிமுறைகளுக்கு ஏற்ப அரசியலமைப்பு திருத்தம் செய்யப்படுகிறது.

திருத்தங்களின் வகைகள்

சட்டப்பிரிவு 368 இரண்டு வகையான திருத்தங்களை வழங்குகிறது, அதாவது, பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புப் பெரும்பான்மை மற்றும் எளிய பெரும்பான்மையால் மாநிலங்களில் பாதிக்கு ஒப்புதல் அளித்தல். ஆனால், வேறு சில கட்டுரைகள் அரசியலமைப்பின் சில விதிகளை நாடாளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால், அதாவது, ஒவ்வொரு அவையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களும் கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கின்றனர் (சாதாரண சட்டமியற்றும் செயல்முறையைப் போலவே) திருத்தம் செய்ய வேண்டும். குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்த திருத்தங்கள் 368 வது பிரிவின் நோக்கங்களுக்காக அரசியலமைப்பின் திருத்தங்களாக கருதப்படவில்லை.

எனவே, அரசியலமைப்பு மூன்று வழிகளில் திருத்தப்படலாம்: (அ) பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்தம், (ஆ) பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் திருத்தம், மற்றும் (இ) பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் திருத்தம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் பாதி ஒப்புதல்.

பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால்

அரசியலமைப்பில் உள்ள பல விதிகள், உறுப்புரை 368 இன் எல்லைக்கு வெளியே பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்தப்படலாம். இந்த விதிகள் பின்வருமாறு:

1. புதிய மாநிலங்களின் சேர்க்கை அல்லது நிறுவுதல்.
2. புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் தற்போதுள்ள மாநிலங்களின் பகுதிகள், எல்லைகள் அல்லது பெயர்களை மாற்றுதல்.
3. மாநிலங்களில் சட்டமன்ற கவுன்சில்களை ஒழித்தல் அல்லது உருவாக்குதல்.
4. இரண்டாவது அட்டவணை - குடியரசுத் தலைவர், ஆளுநர்கள், சபாநாயகர்கள், நீதிபதிகள் போன்றவர்களின் ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள், சலுகைகள் மற்றும் பல.
5. பாராளுமன்றத்தில் கோரம்.
6. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்.
7. பாராளுமன்றத்தில் நடைமுறை விதிகள்.
8. பாராளுமன்றம், அதன் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதன் குழுக்களின் சிறப்புரிமைகள்.
9. பாராளுமன்றத்தில் ஆங்கில மொழி பயன்பாடு.
10. உச்ச நீதிமன்றத்தில் புஸ்தே நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை.
11. உச்ச நீதிமன்றத்தில் அதிக அதிகார வரம்பை வழங்குதல்.
12. உத்தியோகபூர்வ மொழியின் பயன்பாடு.

13. குடியுரிமை - கையகப்படுத்தல் மற்றும் முடித்தல்.
14. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள்.
15. தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம்.
16. யூனியன் பிரதேசங்கள்.
17. ஐந்தாவது அட்டவணை - அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் நிர்வாகம்.
18. ஆறாவது அட்டவணை-பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம்.

பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம்

அரசியலமைப்பின் பெரும்பான்மையான விதிகள் பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு

பெரும்பான்மையால் திருத்தப்பட வேண்டும், அதாவது ஒவ்வொரு அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் ஒவ்வொரு அவையின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை தற்போது மற்றும் வாக்களித்தல். 'மொத்த உறுப்பினர்' என்ற வெளிப்பாடு என்பது, காலியிடங்கள் இருந்தாலும் அல்லது வராதவர்கள் இருந்தாலும், அவையை உள்ளடக்கிய மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கிறது.

"கண்டிப்பாகச் சொல்வதானால், மசோதாவின் மூன்றாம் வாசிப்பு கட்டத்தில் வாக்களிக்க மட்டுமே சிறப்புப் பெரும்பான்மை தேவை, ஆனால் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன், நாடாளுமன்றத்தின் அனைத்து பயனுள்ள நிலைகளுக்கும் சிறப்புப் பெரும்பான்மை தேவை என்பது சபைகளின் விதிகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மசோதா'3 .

இந்த வழியில் திருத்தப்படக்கூடிய விதிகளில் பின்வருவன அடங்கும்: (i) அடிப்படை உரிமைகள்; (ii) மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்; மற்றும் (iii) முதல் மற்றும் மூன்றாவது வகைகளால் உள்ளடக்கப்படாத மற்ற அனைத்து விதிகளும்.

பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் ஒப்புதல் மூலம்

மாநிலங்களில்

அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அமைப்புடன் தொடர்புடைய அரசியலமைப்பின் விதிகள் பாராளுமன்றத்தின் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் திருத்தப்படலாம், மேலும் மாநில சட்டமன்றங்களில் பாதியின் ஒப்புதலுடன் எளிய பெரும்பான்மையால் திருத்தப்படலாம். ஒன்று அல்லது சில அல்லது மீதமுள்ள அனைத்து மாநிலங்களும் மசோதா மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்றால், அது ஒரு பொருட்டல்ல; பாதி மாநிலங்கள் ஒப்புதல் அளித்தவுடன், சம்பிரதாயம் முடிந்தது. இந்த மசோதாவுக்கு மாநிலங்கள் ஒப்புதல் அளிக்க காலக்கெடு எதுவும் இல்லை.

பின்வரும் விதிகள் இந்த வழியில் திருத்தப்படலாம்:

1. ஜனாதிபதி தேர்தல் மற்றும் அதன் முறை.
2. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் அளவு.
3. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள்.
4. யூனியன் மற்றும் தி இடையே சட்டமன்ற அதிகாரங்கள் பகிர்வு
மாநிலங்களில்.
5. சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில் 3a .
6. ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள பட்டியல்களில் ஏதேனும் ஒன்று.
7. பாராளுமன்றத்தில் மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம்.
8. அரசியலமைப்பையும் அதன் நடைமுறையையும் திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்
(பிரிவு 368 தானே).

திருத்தம் நடைமுறையின் விமர்சனம்

அரசியலமைப்பின் திருத்த நடைமுறையை விமர்சகர்கள் பின்வரும் அடிப்படையில் விமர்சித்துள்ளனர்: 1. அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு மாநாடு

(அமெரிக்காவில் உள்ளதைப் போல) அல்லது அரசியலமைப்பு சபை போன்ற ஒரு சிறப்பு அமைப்புக்கு எந்த ஏற்பாடும் இல்லை. அரசியலமைப்பு அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தில் உள்ளது மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே, மாநில சட்டமன்றங்களில் உள்ளது.

2. அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தத்தைத் தொடங்கும் அதிகாரம்

நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளது. எனவே, USA4 போலல்லாமல், மாநில சட்டமன்றங்கள் அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கான எந்தவொரு மசோதாவையோ அல்லது முன்மொழிவையோ தொடங்க முடியாது, அதாவது, மாநிலங்களில் சட்டமன்ற கவுன்சில்களை உருவாக்கவோ அல்லது அகற்றவோ பாராளுமன்றத்தை கோரும் தீர்மானம். இங்கேயும், அத்தகைய தீர்மானத்தை பாராளுமன்றம் அங்கீகரிக்கலாம் அல்லது ஏற்க முடியாது அல்லது அதன் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கலாம்.

3. அரசியலமைப்பின் முக்கியப் பகுதியை நாடாளுமன்றத்தால் தனிப்

பெரும்பான்மை அல்லது தனிப் பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தலாம். சில சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே, மாநில சட்டமன்றங்களின் ஒப்புதல் தேவைப்படுகிறது, அதுவும், அவற்றில் பாதி மட்டுமே, அமெரிக்காவில் இருக்கும் போது, மாநிலங்களில் நான்கில் மூன்று பங்கு.

4. மாநில சட்டமன்றங்கள் தங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒரு திருத்தத்தை அங்கீகரிக்க அல்லது நிராகரிக்க வேண்டிய காலக்கெடுவை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை. மேலும், அதன் படி மாநிலங்கள் தங்கள் ஒப்புதலை திரும்பப் பெறலாமா என்பது குறித்தும் அது மௌனம் காக்கிறது.

5. அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில்

முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டால், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை நடத்துவதற்கு எந்த ஏற்பாடும் இல்லை. மறுபுறம், ஒரு சாதாரண மசோதா விஷயத்தில் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது.

6. சட்டத்திருத்த செயல்முறை சட்டமியற்றும் செயல்முறையைப் போன்றது.

சிறப்புப் பெரும்பான்மையைத் தவிர, அரசியலமைப்புத் திருத்த மசோதாக்கள் சாதாரண மசோதாக்களைப் போலவே நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

7. திருத்தம் நடைமுறை தொடர்பான விதிகள் மிகவும் திட்டவட்டமானவை. எனவே, அவர்கள் நீதித்துறைக்கு விஷயங்களை எடுத்துச் செல்வதற்கான பரந்த வாய்ப்பை விட்டுச்செல்கின்றனர்.

இந்தக் குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும், செயல்முறை எளிமையானது மற்றும் எளிதானது என்பதை நிரூபித்துள்ளது மற்றும் மாற்றப்பட்ட தேவைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆளும் கட்சிகள் தங்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொள்ள அனுமதிக்கும் வகையில் நடைமுறை நெகிழ்வாக இல்லை. மாறிவரும் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தன்னைத் தத்தெடுத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அது திடமானதாகவும் இல்லை. இது, KC Wheare சரியாகச் சொன்னது போல், 'நெகிழ்வு மற்றும் விறைப்புத்தன்மைக்கு இடையே ஒரு நல்ல சமநிலையை ஏற்படுத்துகிறது' 5 . இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபையில் பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, 'இந்த அரசியலமைப்பு எங்களால் இயன்ற அளவு திடமாகவும் நிரந்தரமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாலும், அரசியலமைப்பில் நிரந்தரம் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட நெகிழ்வுத்தன்மை இருக்க வேண்டும். நீங்கள் எந்த அரசியலமைப்பையும் கடினமானதாகவும் நிரந்தரமாகவும் ஆக்கினால், தேசத்தின் வளர்ச்சியை, உயிருள்ள, முக்கியமான, இயற்கையான மக்களின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்துவீர்கள் .

இதேபோல், டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் அரசியலமைப்புச் சபையில் கவனித்தார், 'கனடாவைப் போல அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கான உரிமையை மக்களுக்கு மறுப்பதன் மூலமோ அல்லது திருத்தம் செய்வதன் மூலமோ இந்த அரசியலமைப்பின் மீது இறுதி மற்றும் தவறின்மை முத்திரையை வைப்பதை சட்டமன்றம் தவிர்க்கவில்லை. அரசியலமைப்பு அமெரிக்கா அல்லது ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ள அசாதாரண விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு உட்பட்டது, ஆனால் அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கான எளிதான நடைமுறையை வழங்கியுள்ளது'7 .

இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள பல்வேறு திருத்த நடைமுறைகளை KC Wheare பாராட்டியுள்ளார். அவர் கூறினார், 'திருத்தப் பணியில் உள்ள இந்த வகை புத்திசாலித்தனமானது ஆனால் அரிதாகவே காணப்படுகிறது'.

கிரான்வில் ஆஸ்டினின் கூற்றுப்படி, "திருத்த செயல்முறை அரசியலமைப்பின் மிகவும் திறமையான அம்சங்களில் ஒன்றாக தன்னை நிரூபித்துள்ளது. இது சிக்கலானதாகத் தோன்றினாலும், அது வேறுபட்டது'.8

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரளா மாநிலம், (1973).
2. 1971 ஆம் ஆண்டின் 24 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், அரசியலமைப்புத் திருத்த மசோதாவிற்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை வழங்குவதைக் கட்டாயமாக்கியது.

3. சுபாஸ் சி. காஷ்யப், நமது பாராளுமன்றம், தேசிய புத்தகம்
அறக்கட்டளை, 1999, பி. 168.

3a. இந்த ஏற்பாடு 101வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது
இன் 2016. இது பிரிவு 279-A உடன் தொடர்புடையது.

4. அமெரிக்காவில், மூன்றில் இரண்டு பங்கு மாநில சட்டமன்றங்களின் மனு
மீது காங்கிரஸால் (அமெரிக்க சட்டமன்றம்) அழைக்கப்படும் அரசியலமைப்பு
மாநாட்டின் மூலம் ஒரு திருத்தம் முன்மொழியப்படலாம்.

5. கேசி வீர், நவீன அரசியலமைப்புகள், 1966, பி. 43.

6. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி. VII, ப. 322-23.

7. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி. IX, P. 976.

8. கிரான்வில் ஆஸ்டின், இந்திய அரசியலமைப்பு: கார்னரஸ்டோன்
ஒரு நேஷன், ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பி. 25.

11 அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு

அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் தோற்றம்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் அமலுக்கு வந்த ஓராண்டுக்குள் 368வது பிரிவின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை நாடாளுமன்றத்தால் திருத்த முடியுமா என்ற கேள்வி உச்ச நீதிமன்றத்தின் பரிசீலனைக்கு வந்தது.

சங்கரி பிரசாத் வழக்கு¹ (1951) இல், சொத்துரிமையைக் குறைக்கும் முதல் திருத்தச் சட்டத்தின் (1951) அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியாகும் தன்மை சவால் செய்யப்பட்டது. 368வது பிரிவின் கீழ் அரசியலமைப்பை திருத்தும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தில் அடிப்படை உரிமைகளை திருத்தும் அதிகாரமும் உள்ளடங்கும் என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. பிரிவு 13 இல் உள்ள 'சட்டம்' என்ற வார்த்தையானது சாதாரண சட்டங்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியது, அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டங்கள் (அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள்) அல்ல. எனவே, அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தை இயற்றுவதன் மூலம் பாராளுமன்றம் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் சுருக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ முடியும் மற்றும் அத்தகைய சட்டம் 13வது பிரிவின் கீழ் செல்லாது.

ஆனால் கோலக் நாத் வழக்கு² (1967), உச்ச நீதிமன்றம் தனது முந்தைய நிலைப்பாட்டை மாற்றியது. அந்த வழக்கில், ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சில மாநிலச் சட்டங்களைச் செருகிய பதினேழாவது திருத்தச் சட்டத்தின் (1964) அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் தன்மை சவால் செய்யப்பட்டது. அடிப்படை உரிமைகளுக்கு 'ஆழ்ந்த மற்றும் மாறாத' நிலை வழங்கப்பட்டுள்ளது, எனவே, இந்த உரிமைகளில் எதையும் நாடாளுமன்றம் குறைக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் என்பது 13வது பிரிவின் பொருளில் உள்ள ஒரு சட்டமாகும், எனவே, அடிப்படை உரிமைகள் எதையும் மீறினால் அது செல்லாது.

கோலக் நாத் வழக்கில் (1967) உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு நாடாளுமன்றம் 24வது திருத்தச் சட்டத்தை (1971) இயற்றியது. இந்தச் சட்டம் பிரிவுகள் 13 மற்றும் 368ஐத் திருத்தியது.

சட்டப்பிரிவு 368ன் கீழ் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் குறைக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது என்றும், பிரிவு 13ன் அர்த்தத்தின் கீழ் அத்தகைய சட்டம் ஒரு சட்டமாக இருக்காது என்றும் அது அறிவித்தது.

இருப்பினும், கேசவானந்த பாரதி வழக்கு3 (1973), உச்ச நீதிமன்றம் கோலக் நாத் வழக்கில் (1967) அதன் தீர்ப்பை ரத்து செய்தது. இது 24வது திருத்தச் சட்டத்தின் (1971) செல்லுபடியை உறுதிப்படுத்தியது மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் எதையும் குறைக்க அல்லது பறிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறியது. அதே நேரத்தில், அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' (அல்லது 'அடிப்படை அம்சங்கள்') பற்றிய புதிய கோட்பாட்டை அது வகுத்தது. 368 வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரம் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பை' மாற்ற முடியாது என்று தீர்ப்பளித்தது. இதன் பொருள், அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பின்' ஒரு பகுதியாக இருக்கும் ஒரு அடிப்படை உரிமையை நாடாளுமன்றத்தால் குறைக்கவோ அல்லது பறிக்கவோ முடியாது.

இந்திரா நேரு காந்தி வழக்கில் (1975) உச்ச நீதிமன்றத்தால் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் கோட்பாடு மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டது . இந்த வழக்கில், பிரதமர் மற்றும் மக்களவை சபாநாயகர் சம்பந்தப்பட்ட தேர்தல் தகராறுகளை அனைத்து நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே வைத்திருக்கும் 39வது திருத்தச் சட்டத்தின் (1975) விதியை உச்சநீதிமன்றம் செல்லாததாகியது . அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பைப் பாதித்துள்ளதால், இந்த விதி நாடாளுமன்றத்தின் திருத்தம் அதிகாரத்துக்கு அப்பாற்பட்டது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

மீண்டும், 42வது திருத்தச் சட்டத்தை (1976) இயற்றியதன் மூலம், 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' என்ற நீதித்துறையில் புதுமைப்படுத்தப்பட்ட இந்த கோட்பாட்டிற்கு பாராளுமன்றம் எதிர்வினையாற்றியது . இந்தச் சட்டம் உறுப்புரை 368ஐத் திருத்தியதுடன், பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தில் எந்த வரம்பும் இல்லை என்றும், எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறுவது உட்பட எந்தத் திருத்தத்தையும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்றும் அறிவித்தது.

இருப்பினும், மினர்வா மில்ஸ் வழக்கு4 (1980) இல் உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சமான' நீதித்துறை மறுஆய்வைத் தவிர்த்துவிட்டதால், இந்த விதியை செல்லாததாகியது. சட்டப்பிரிவு 368-ன் அடிப்படையில் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' என்ற கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி, நீதிமன்றம் கூறியது:

"அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்ட திருத்தம் அதிகாரத்தை வழங்கியிருப்பதால், அந்த வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி, அந்த அதிகாரத்தை ஒரு முழுமையான அதிகாரமாக பாராளுமன்றத்தால் பெரிதாக்க முடியாது. உண்மையில், வரையறுக்கப்பட்ட திருத்தம் அதிகாரம் என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றாகும், எனவே, அந்த அதிகாரத்தின் மீதான வரம்புகளை அழிக்க முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 368 வது பிரிவின் கீழ், அரசியலமைப்பை ரத்து செய்யவோ அல்லது ரத்து செய்யவோ அல்லது அதை அழிக்கவோ உரிமையைப் பெறுவதற்கு பாராளுமன்றம் அதன் திருத்தம் அதிகாரத்தை விரிவாக்க முடியாது.

அடிப்படை அம்சங்கள். ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட சக்தியைச் செய்தவர், அந்த சக்தியைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் வரையறுக்கப்பட்ட சக்தியை வரம்பற்றதாக மாற்ற முடியாது.

மீண்டும் வாமன் ராவ் வழக்கில் (1981), உச்ச நீதிமன்றம் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' என்ற கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடித்தது மற்றும் ஏப்ரல் 24, 1973 க்குப் பிறகு (அதாவது, கேசவானந்தாவின் தீர்ப்பு தேதி) இயற்றப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுக்கு இது பொருந்தும் என்று மேலும் தெளிவுபடுத்தியது. பாரதி வழக்கு).

அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் கூறுகள்

368 வது பிரிவின் கீழ் பாராளுமன்றமானது அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட அரசியலமைப்பின் எந்தப் பகுதியையும் திருத்த முடியும், ஆனால் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பை' பாதிக்காது. எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' எது என்பதை உச்ச நீதிமன்றம் இன்னும் வரையறுக்கவோ அல்லது தெளிவுபடுத்தவோ இல்லை. பல்வேறு தீர்ப்புகளிலிருந்து, அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சங்கள்' அல்லது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பின்' கூறுகள் பின்வருமாறு வெளிப்பட்டுள்ளன:

1. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம் 2.

இந்தியாவின் இறையாண்மை, ஜனநாயக மற்றும் குடியரசுத் தன்மை

அரசியல்

3. அரசியலமைப்பின் மதச்சார்பற்ற தன்மை 4.

சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான

அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் 5. அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி தன்மை 6. தேசத்தின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு 7. நலன்புரி அரசு (சமூக-பொருளாதார நீதி)

8. நீதித்துறை மறுஆய்வு

9. தனிநபரின் சுதந்திரம் மற்றும் கண்ணியம் 10.

பாராளுமன்ற அமைப்பு 11. சட்டத்தின் ஆட்சி 12.

அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் இடையே நல்லிணக்கம்

மற்றும் சமநிலை

வழிகாட்டுதல்

கோட்பாடுகள் 13. சமத்துவக்

கோட்பாடு 14. சுதந்திரமான மற்றும்

நியாயமான தேர்தல்கள் 15.

நீதித்துறையின் சுதந்திரம் 16. அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கு

பாராளுமன்றத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் 17. நீதிக்கான பயனுள்ள

அணுகல் 18. உச்ச அடிப்படை உரிமைகளின் அடிப்படையிலான கோட்பாடுகள்

(அல்லது சாராம்சம்) 19. அதிகாரங்கள் பிரிவுகள் 32, 136, 141 கீழ் நீதிமன்றம்

மற்றும் 1426

20. பிரிவு 226 மற்றும் 2277 இன் கீழ் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்கள்

அட்டவணை 11.1 அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் பரிணாமம்

Sl. இல்லை.	வழக்கின் பெயர் (ஆண்டு) அடிப்படை கூறுகள்	அமைப்பு (உச்ச நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது)
1.	கேசவானந்த பாரதி வழக்கு 3 (1973) (அடிப்படை உரிமைகள் என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது வழக்கு)	1. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம் 2. சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் 3. குடியரசு மற்றும் ஜனநாயக ஆட்சி வடிவம் 4. மதச்சார்பற்ற தன்மை அரசியலமைப்பு 5. கூட்டாட்சி தன்மை அரசியலமைப்பு 6. இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒற்றுமை 7. தனிநபரின் சுதந்திரம் மற்றும் கண்ணியம் 8. ஒரு பொதுநல அரசை உருவாக்குவதற்கான ஆணை 9. பாராளுமன்ற அமைப்பு 1. இந்தியா ஒரு இறையாண்மை
2.	இந்திரா நேரு காந்தி வழக்கு 3a (1975) (தேர்தல் வழக்கு என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது)	கொண்ட ஜனநாயகக் குடியரசாக 2. ஒரு தனிநபரின் அந்தஸ்து மற்றும் வாய்ப்பின் சமத்துவம் 3. மதச்சார்பின்மை மற்றும் சாட்சி மற்றும் மதத்தின் சுதந்திரம் 4. சட்டங்களின் அரசாங்கம் மற்றும் ஆண்களின் அல்ல (அதாவது, சட்டத்தின் ஆட்சி) 5. நீதித்துறை மறுஆய்வு 6. ஜனநாயகத்தில் உள்ளடங்கிய சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்

3.	மினர்வா மில்ஸ் வழக்கு 4 (1980)	1. அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் 2. நீதித்துறை மறுஆய்வு 3. அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் உத்தரவுக் கோட்பாடுகளுக்கு இடையே நல்லிணக்கம் மற்றும் சமநிலை நீதிக்கான பயனுள்ள
4.	மத்திய நிலக்கரி ஃபீல்ட்ஸ் லிமிடெட் வழக்கு8 (1980)	அணுகல்
5.	பீம் சிங்ஜி வழக்கு9 (1981) நல அரசு (சமூக பொருளாதார நீதி)	
6.	எஸ்பி சம்பத் குமார் வழக்கு10 (1987)	1. சட்ட விதி 2. நீதித்துறை ஆய்வு
7.	பி. சாம்பமூர்த்தி வழக்கு11 (1987)	1. சட்ட விதி 2. நீதித்துறை ஆய்வு
8.	டெல்லி நீதித்துறை சேவை சங்க வழக்கு12 (1991)	உச்ச அதிகாரங்கள் பிரிவுகள் 32, 136, 141 மற்றும் 142 இன் கீழ் நீதிமன்றம்
9.	இந்திரா சாவ்னி வழக்கு13 (1992) (மண்டல் வழக்கு என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது)	சட்டத்தின் ஆட்சி
10.	குமார் பத்ம பிரசாத் வழக்கு14 (1992)	நீதித்துறையின் சுதந்திரம்
11.	Kihoto Hollohon Case15 (1993) (Defection case என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டது)	1. சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்கள் 2. இறையாண்மை, ஜனநாயக, குடியரசுக் கட்டமைப்பு
12.	ரகுநாத் ராவ் வழக்கு16 (1993)	1. சமத்துவக் கொள்கை 2. இந்தியாவின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு
13.	எஸ்கூர் பொம்மை வழக்கு17 (1994)	1. கூட்டாட்சி 2. மதச்சார்பின்மை 3. ஜனநாயகம்

		4. தேசத்தின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு 5. சமூக நீதி 6. நீதித்துறை ஆய்வு
14.	எல். சந்திர குமார் வழக்கு18 (1997)	பிரிவு 226 மற்றும் 227ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்கள்
15.	இந்திரா சாவ்னி II வழக்கு19 (2000)	சமத்துவக் கொள்கை
16.	அகில இந்திய நீதிபதிகள் சங்க வழக்கு20 (2002)	சுதந்திரமான நீதி அமைப்பு
17.	குல்தீப் நாயர் வழக்கு21 (2006)	1. ஜனநாயகம் 2. சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்
18.	எம். நாகராஜ் வழக்கு22 (2006)	சமத்துவத்தின் கோட்பாடு ஐஆர்
19.	கோயல்ஹோ கேஸ்23 (2007) (பிரபலமாக 1x அட்டவணை என அறியப்படுகிறது)	1. அட்டவணை வழக்கு அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் 3. அடிப்படை உரிமைகளின் அடிப்படையிலான கோட்பாடுகள் (அல்லது சாராம்சம்) 4. நீதித்துறை மறுஆய்வு 5. சமத்துவக் கோட்பாடு உச்ச நீதிமன்றத்தின்
20.	ராம் ஜெத்மலானி வழக்கு24 (2011)	பிரிவு 32 இன் கீழ் அதிகாரங்கள்
21.	நமித் சர்மா வழக்கு25 (2013)	தனி மனிதனின் சுதந்திரம் மற்றும் கண்ணியம்
22.	மெட்ராஸ் பார் அசோசியேஷன் வழக்கு26 (2014)	1. நீதித்துறை மறுஆய்வு 2. பிரிவு 226 மற்றும் 227ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. சங்கரி பிரசாத் V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1951)
2. கோலக் நாத் v. பஞ்சாப் மாநிலம், (1967)
3. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரளா மாநிலம், (1973)

- 3a. இந்திரா நேரு காந்தி எதிராக ராஜ் நரேன் (1975)
4. மினர்வா மில்ஸ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1980)
5. வாமன் ராவ் V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1981)
6. இந்தக் கட்டுரைகளின் பொருளுக்கு, பின்னிணைப்பைப் பார்க்கவும்
1.
7. ஐபிட்.
8. மத்திய நிலக்கரி ஃபீல்ட்ஸ் லிமிடெட், எதிராக ஜெய்ஸ்வால் நிலக்கரி நிறுவனம் (1980)
9. பீம் சிங்ஜி v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1981)
10. எஸ்பி சம்பத் குமார் எதிராக. இந்திய யூனியன் (1987)
11. பி. சாம்பமூர்த்தி எதிர் ஆந்திர மாநிலம் (1987)
12. டெல்லி நீதித்துறை சேவை சங்கம் எதிராக குஜராத் மாநிலம்
(1991)
13. இந்திரா சாவ்னி V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1992)
14. குமார் பத்ம பிரசாத் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1992)
15. கிஹோடோ ஹோல்ஹோன் வி. ஜாசில்ஹு (1993)
16. ரகுநாத் ராவ் V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1993)
17. எஸ்ஆர் பொம்மை எதிராக இந்திய யூனியன் (1994)
18. எல். சந்திர குமார் எதிராக. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1997)
19. இந்திரா சாவ்னி II v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2000)
20. அகில இந்திய நீதிபதிகள் சங்கம் எதிராக இந்திய யூனியன் (2002)
21. குல்தீப் நாயர் எதிராக. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2006)
22. எம். நாகராஜ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2006)
23. ஐஆர் கோயல்ஹோ எதிராக தமிழ்நாடு மாநிலம் (2007)
24. ராம் ஜெத்மலானி எதிராக. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2011)
25. நமித் ஷர்மா v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2013)
26. மெட்ராஸ் பார் அசோசியேஷன் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2014)

பகுதி-II

அரசாங்க அமைப்பு

12. பாராளுமன்ற அமைப்பு 13.

கூட்டாட்சி அமைப்பு 14. மத்திய-
மாநில உறவுகள்

15. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள்

16. அவசரகால விதிகள்

12 பாராளுமன்ற அமைப்பு

அவர் இந்திய அரசியலமைப்பு மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் ஒரு பாராளுமன்ற வடிவ அரசாங்கத்தை வழங்குகிறது. சட்டப்பிரிவு 74 மற்றும் 75 ஆகியவை மையத்தில் உள்ள பாராளுமன்ற அமைப்பைப் பற்றி பேசுகின்றன மற்றும் மாநிலங்களில் பிரிவுகள் 163 மற்றும் 164.

அரசாங்கத்தின் நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்புகளுக்கு இடையிலான உறவுகளின் தன்மையின் அடிப்படையில் நவீன ஜனநாயக அரசாங்கங்கள் பாராளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி என வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை என்பது நிறைவேற்று அதிகாரம் அதன் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்களுக்கு சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும். மறுபுறம், ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையானது, நிறைவேற்று அதிகாரம் அதன் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்களுக்கு சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பேற்காத ஒன்றாகும், மேலும் அதன் பதவிக்காலம் தொடர்பாக சட்டமன்றத்தில் இருந்து அரசியலமைப்பு ரீதியாக சுயாதீனமாக உள்ளது.

பாராளுமன்ற அரசாங்கம் கேபினட் அரசாங்கம் அல்லது பொறுப்பான அரசாங்கம் அல்லது வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் மாதிரி அரசாங்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது, மேலும் இது பிரிட்டன், ஜப்பான், கனடா, இந்தியா உள்ளிட்ட நாடுகளில் பரவலாக உள்ளது. மறுபுறம், ஜனாதிபதி அரசாங்கம் பொறுப்பற்ற அல்லது பாராளுமன்றம் அல்லாத அல்லது நிலையான நிர்வாக அமைப்பு என்றும் அறியப்படுகிறது, மேலும் இது அமெரிக்கா, பிரேசில், ரஷ்யா, இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகளில் பரவலாக உள்ளது.

ஐவோர் ஜென்னிங்ஸ் பாராளுமன்ற அமைப்பை 'அமைச்சரவை அமைப்பு' என்று அழைத்தார், ஏனெனில் அமைச்சரவை என்பது பாராளுமன்ற அமைப்பில் அதிகாரத்தின் கரு. அமைச்சரவை (உண்மையான நிறைவேற்று அதிகாரி) பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்புக்கூறும் மற்றும் பிந்தையவரின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் வரை பதவியில் நீடிப்பதால், பாராளுமன்ற அரசாங்கம் 'பொறுப்பு அரசாங்கம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பார்லிமென்ட் முறை தோற்றுவிக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் இருப்பிடத்திற்குப் பிறகு இது 'வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் மாதிரி அரசாங்கமாக' விவரிக்கப்படுகிறது.

கடந்த காலத்தில், பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் வல்லுநர்கள் அமைச்சரவை தொடர்பாக பிரதமரை 'பிரைமஸ் இன்டர் பரேஸ்' (சமமானவர்களில் முதன்மையானவர்) என்று வர்ணித்தனர். சமீபகாலமாக பிரதமரின் அதிகாரம், செல்வாக்கு, பதவி உயர்ந்துள்ளது

அமைச்சரவைக்கு குறிப்பிடத்தக்க வகையில். அவர் பிரிட்டிஷ் அரசியல்-
நிர்வாக அமைப்பில் ஒரு 'ஆதிக்க' பாத்திரத்தை வகிக்க வந்தார்.
எனவே, பிற்கால அரசியல் ஆய்வாளர்கள், கிராஸ்-மேன், மெக்கிண்டோஷ்
மற்றும் பலர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறையை 'பிரதம மந்திரி அரசாங்கம்'
என்று வர்ணித்தனர். இதே விளக்கம் இந்திய சூழலிலும் நன்றாக
உள்ளது.

பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்

இந்தியாவில் பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள் அல்லது கொள்கைகள் அவை:

1. பெயரளவு மற்றும் உண்மையான

நிர்வாகிகள் குடியரசுத் தலைவர் பெயரளவிலான நிர்வாகி (டி ஜூர் எக்ஸிகியூட்டிவ் அல்லது டைட்ட்யூலர் எக்ஸிகியூட்டிவ்) அதே சமயம் பிரதம மந்திரி உண்மையான நிர்வாகி (உண்மையான நிர்வாகி). எனவே, ஜனாதிபதி மாநிலத்தின் தலைவராகவும், பிரதமர் அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும் இருக்கிறார். பிரதம மந்திரி தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழு ஜனாதிபதியின் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் சட்டப்பிரிவு 74 வழங்குகிறது. அறிவுரை எனவே ஒப்பந்தம் ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்படும் .

2. பெரும்பான்மை கட்சி ஆட்சி

மக்களவையில் பெரும்பான்மை இடங்களைப் பெறும் அரசியல் கட்சி அரசாங்கத்தை அமைக்கிறது. அந்தக் கட்சியின் தலைவர் ஜனாதிபதியால் பிரதமராக நியமிக்கப்படுகிறார்; மற்ற அமைச்சர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத போது, ஜனாதிபதியினால் அரசாங்கத்தை அமைக்க கட்சிகளின் கூட்டணிக்கு அழைப்பு விடுக்கப்படலாம்.

3. கூட்டுப் பொறுப்பு இது நாடாளுமன்ற

அரசாங்கத்தின் அடிப்படைக் கொள்கை. அமைச்சர்கள் பொதுவாக பாராளுமன்றத்திற்கும், குறிப்பாக மக்களவைக்கும் கூட்டாகப் பொறுப்பேற்கிறார்கள் (பிரிவு 75). அவர்கள் ஒரு குழுவாக செயல்படுகிறார்கள், ஒன்றாக நீந்துகிறார்கள் மற்றும் மூழ்குகிறார்கள். நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பின் மூலம் லோக் ஆயுக்தா அமைச்சகத்தை (அதாவது பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழு) பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும் என்பதை கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கை குறிக்கிறது.

4. அரசியல் ஒருமைப்பாடு

பொதுவாக அமைச்சர்கள் குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஒரே அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், எனவே அவர்கள் ஒரே அரசியல் சித்தாந்தத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். கூட்டணி ஆட்சி அமைந்தால் அமைச்சர்கள் கட்டுப்படுவார்கள் ஒருமித்த கருத்து.

5. இரட்டை உறுப்பினர்

அமைச்சர்கள் சட்டமன்றம் மற்றும் செயற்குழு இரண்டிலும் உறுப்பினர்கள். அதாவது நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாமல் ஒருவர் அமைச்சராக இருக்க முடியாது. தொடர்ந்து 6 மாதங்களுக்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாத அமைச்சர் ஒருவர் அமைச்சராக பதவியில் இருந்து விலக வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது.

6. பிரதமரின் தலைமைத்துவம் இந்த ஆட்சி அமைப்பில்

பிரதமர் தலைமைப் பாத்திரத்தை வகிக்கிறார். அவர் அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவர், பாராளுமன்றத்தின் தலைவர் மற்றும் அதிகாரத்தில் உள்ள கட்சியின் தலைவர். இந்த திறன்களில், அவர் அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றும் மிக முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறார்.

7. கீழ்சபை கலைப்பு பாராளுமன்றத்தின் கீழ்சபை

(லோக்சபா) பிரதமரின் பரிந்துரையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் கலைக்கப்படலாம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், லோக்சபாவை அதன் பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் கலைத்துவிட்டு புதிய தேர்தலை நடத்துமாறு ஜனாதிபதிக்கு பிரதமர் ஆலோசனை வழங்கலாம். பாராளுமன்ற அமைப்பில் சட்டமன்றத்தை கலைக்கும் உரிமையை நிறைவேற்று அதிகாரம் பெற்றுள்ளது என்பதே இதன் பொருள்.

8. இரகசியம்

மந்திரிகள் நடைமுறை ரகசியம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் செயல்படுகிறார்கள் மற்றும் அவர்களின் நடவடிக்கைகள், கொள்கைகள் மற்றும் முடிவுகள் பற்றிய தகவல்களை வெளியிட முடியாது. அவர்கள் தங்கள் அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன் ரகசிய காப்பு பிரமாணம் செய்து கொள்கிறார்கள். அமைச்சர்களுக்கு ரகசிய காப்பு பிரமாணம் ஜனாதிபதியால் செய்து வைக்கப்படுகிறது.

ஜனாதிபதி அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் போலல்லாமல், அமெரிக்க அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதி ஆட்சி வடிவத்தை வழங்குகிறது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆட்சி முறையின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு: (அ) அமெரிக்க ஜனாதிபதி மாநிலத்தின் தலைவர் மற்றும் அரசாங்கத்தின் தலைவர். மாநிலத் தலைவராக, அவர் ஒரு சடங்கு பதவியை வகிக்கிறார். அரசாங்கத்தின் தலைவராக, அவர் அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அமைப்பை வழிநடத்துகிறார்.

(b) ஜனாதிபதி நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு நிலையான பதவிக்காலத்திற்கு தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அரசியல் சாசனத்திற்கு எதிரான கடுமையான செயலுக்காக அவரை பதவி நீக்கம் செய்யாமல் காங்கிரஸால் நீக்க முடியாது. (c) ஜனாதிபதி அமைச்சரவை அல்லது 'கிச்சன் கேபினட்' எனப்படும் சிறிய அமைப்பின் உதவியுடன் ஆட்சி செய்கிறார். இது ஒரு ஆலோசனைக் குழு மட்டுமே மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத துறைச் செயலாளர்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் அவரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நியமிக்கப்படுகிறார்கள், அவருக்கு மட்டுமே பொறுப்பு, மற்றும் அவரால் எப்போது வேண்டுமானாலும் நீக்கப்படலாம். (ஈ) தலைவர் மற்றும் அவரது செயலாளர்கள் அவர்களின் செயல்களுக்கு காங்கிரஸுக்கு பொறுப்பல்ல. அவர்கள் காங்கிரஸில் உறுப்பினராகவோ அல்லது அதன் அமர்வுகளில் கலந்து கொள்ளவோ இல்லை. (இ) காங்கிரஸின் கீழ் சபையான பிரதிநிதிகள் சபையை ஜனாதிபதி கலைக்க முடியாது. (f) அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாடு அமெரிக்க ஜனாதிபதி முறையின் அடிப்படையாகும். அரசாங்கத்தின் சட்டமன்ற, நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டு அரசாங்கத்தின் மூன்று சுயாதீன உறுப்புகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் தகுதிகள்

பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை பின்வரும் தகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது:

1. சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான இணக்கம்
பாராளுமன்ற அமைப்பின் மிகப்பெரிய நன்மை, அது அரசாங்கத்தின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறுப்புகளுக்கு இடையே இணக்கமான உறவையும் ஒத்துழைப்பையும் உறுதி செய்வதாகும். நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாகும், இருவரும் வேலையில் ஒன்றையொன்று சார்ந்து இருக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, இரண்டு உறுப்புகளுக்கும் இடையே தகராறுகள் மற்றும் மோதல்களுக்கு குறைவான வாய்ப்பு உள்ளது.
2. பொறுப்பான அரசாங்கம் அதன்
இயல்பிலேயே, பாராளுமன்ற அமைப்பு பொறுப்பான அரசாங்கத்தை நிறுவுகிறது. அமைச்சர்கள் அவர்களின் அனைத்து புறக்கணிப்பு மற்றும் கமிஷன் செயல்களுக்கும் பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பு. கேள்வி நேரம், விவாதங்கள், ஒத்திவைப்பு தீர்மானம், நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் போன்ற பல்வேறு சாதனங்கள் மூலம் அமைச்சர்கள் மீது நாடாளுமன்றம் கட்டுப்பாட்டை செலுத்துகிறது.
3. சர்வாதிகாரத்தைத்
தடுக்கிறது இந்த அமைப்பின் கீழ், நிறைவேற்று அதிகாரம் தனிநபர்கள் குழுவிற்கு (அமைச்சர்களின் கவுன்சில்) உள்ளது மற்றும் ஒரு நபருக்கு அல்ல. இந்த அதிகாரச் சிதறல் நிர்வாகத்தின் சர்வாதிகாரப் போக்கை சரிபார்க்கிறது. மேலும், நிறைவேற்று அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாகும் மற்றும் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை மூலம் நீக்க முடியும்.
4. மாற்று அரசு தயார் நிலையில் ஆளும் கட்சி
பெரும்பான்மையை இழக்கும் பட்சத்தில், எதிர்க்கட்சியை ஆட்சி அமைக்க மாநிலத் தலைவர் அழைக்கலாம். அதாவது புதிய தேர்தல்கள் இல்லாமல் மாற்று அரசாங்கம் அமைக்க முடியும். எனவே, டாக்டர் ஜென்னிங்ஸ், 'எதிர்க்கட்சித் தலைவர் மாற்றுப் பிரதமர்' என்கிறார்.
5. பரந்த பிரதிநிதித்துவம் ஒரு
பாராளுமன்ற அமைப்பில், நிர்வாகமானது தனிநபர்களின் குழுவைக் கொண்டுள்ளது (அதாவது, மக்கள் பிரதிநிதிகளாக இருக்கும் அமைச்சர்கள்).
எனவே, அனைத்து பிரிவினருக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்க முடியும்

அரசாங்கத்தில் உள்ள பகுதிகள். பிரதமர் தனது அமைச்சர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் போது இந்த காரணியை கருத்தில் கொள்ளலாம்.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் குறைபாடுகள்

மேற்கூறிய தகுதிகள் இருந்தபோதிலும், பாராளுமன்ற அமைப்பு பின்வரும் குறைபாடுகளால் பாதிக்கப்படுகிறது:

1. நிலையற்ற அரசாங்கம்

பாராளுமன்ற அமைப்பு நிலையான அரசாங்கத்தை வழங்காது.

ஒரு அரசாங்கம் அதன் பதவிக்காலத்தில் வாழ முடியும் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. அமைச்சர்கள் பதவியில் தொடர்வதற்கும் பிழைப்பதற்கும் பெரும்பான்மையான சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் கருணையை நம்பியிருக்கிறார்கள். நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை அல்லது அரசியல் விலகல் அல்லது பல கட்சிக் கூட்டணியின் தீமைகள் அரசாங்கத்தை ஸ்திரமற்றதாக மாற்றும். மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான அரசு, சரண் சிங், வி.பி. சிங், சந்திர சேகர், தேவ கவுடா மற்றும் ஐ.கே.

குஜரால் போன்ற சில உதாரணங்கள்.

2. கொள்கைகளின் தொடர்ச்சி இல்லை

நீண்ட காலக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும் பாராளுமன்ற அமைப்பு முறையானது அல்ல. அரசாங்கத்தின் பதவிக்காலம் குறித்த நிச்சயமற்ற தன்மையே இதற்குக் காரணம். ஆளும் கட்சியில் மாற்றம் ஏற்பட்டால் அதைத் தொடர்ந்து அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளில் மாற்றம் ஏற்படுவது வழக்கம். உதாரணமாக, 1977 இல் மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான ஜனதா அரசாங்கம் முந்தைய காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தின் பல கொள்கைகளை மாற்றியது. 1980ல் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்த காங்கிரஸ் அரசும் இதையே மீண்டும் செய்தது.

3. அமைச்சரவையின் சர்வாதிகாரம் ஆளும்

கட்சி பாராளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும்பான்மையை அனுபவிக்கும் போது, அமைச்சரவை எதேச்சதிகாரமாக மாறி கிட்டத்தட்ட வரம்பற்ற அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது. எச்.ஜே.லஸ்கி கூறுகையில், நாடாளுமன்ற அமைப்பு நிர்வாகத்திற்கு கொடுங்கோன்மைக்கு வாய்ப்பளிக்கிறது. முன்னாள் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரி ராம்சே முயர், 'அமைச்சரவையின் சர்வாதிகாரம்' 2 . இந்திரா காந்தி மற்றும் ராஜீவ் காந்தி காலத்தில் இந்த நிகழ்வுகள் காணப்பட்டன.

4. அதிகாரப் பிரிவினைக்கு எதிராக நாடாளுமன்ற

அமைப்பில், சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் ஒன்றாகவும் பிரிக்க முடியாதவையாகவும் உள்ளன.

அமைச்சரவை சட்டமன்றத் தலைவராகவும், நிர்வாகத் தலைவராகவும் செயல்படுகிறது. Bagehot சுட்டிக்காட்டியுள்ளபடி, 'தி

அமைச்சரவை என்பது நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்றத் துறைகளை ஒன்றாக இணைக்கும் ஒரு இணைப்பு ஆகும். எனவே, முழு அரசாங்க அமைப்பும் அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டின் எழுத்து மற்றும் ஆவிக்கு எதிரானது³. உண்மையில், அதிகாரங்களின் இணைவு உள்ளது.

5. அமெச்சூர்களால் அரசு , அமைச்சர்கள்

தங்கள் துறைகளில் வல்லுனர்கள் இல்லாததால், நாடாளுமன்ற அமைப்பு நிர்வாகத் திறமைக்கு உகந்தது அல்ல. அமைச்சர்கள் தேர்வில் பிரதமருக்கு வரையறுக்கப்பட்ட தேர்வு உள்ளது; அவரது தேர்வு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது மற்றும் வெளிப்புற திறமைகளுக்கு நீட்டிக்கப்படவில்லை. மேலும், அமைச்சர்கள் நாடாளுமன்ற பணிகள், அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் மற்றும் கட்சிப் பணிகளுக்கு அதிக நேரத்தை ஒதுக்குகின்றனர்.

இப்போது பாராளுமன்றத்தையும் ஜனாதிபதி தேர்தலையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்

அவற்றின் அம்சங்கள், தகுதிகள் மற்றும் தீமைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைப்புகள்.

பாராளுமன்றத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணங்கள் அமைப்பு

அரசியல் நிர்ணய சபையில் அமெரிக்க ஜனாதிபதி முறைக்கு ஆதரவாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டது . ஆனால், ஸ்தாபக தந்தைகள் பின்வரும் காரணங்களால் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற முறையை விரும்பினர்:

அட்டவணை 12.1 பாராளுமன்ற மற்றும் ஜனாதிபதி முறைகளை ஒப்பிடுதல்

பாராளுமன்ற அமைப்பு ஜனாதிபதி முறை

அம்சங்கள்:

1. இரட்டை நிர்வாகி.
2. பெரும்பான்மை கட்சி ஆட்சி 3. கூட்டுப் பொறுப்பு.
4. அரசியல் ஒருமைப்பாடு 5. இரட்டை உறுப்பினர்.
6. பிரதமரின் தலைமை.
7. கீழ்சபை கலைப்பு.
8. அதிகாரங்களின் இணைவு.

அம்சங்கள்:

1. ஒற்றை நிர்வாகி.
2. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு தனித்தனியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்.
3. பொறுப்பற்ற தன்மை 4. அரசியல் ஒருமைப்பாடு இல்லாமல் இருக்கலாம் உள்ளன.
5. ஒற்றை உறுப்பினர் 6. ஜனாதிபதியின் ஆதிக்கம்.
7. கீழ்சபை கலைக்கப்படாது.
8. அதிகாரங்களைப் பிரித்தல்.

தகுதிகள்:

1. சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே நல்லிணக்கம்.
2. பொறுப்புள்ள அரசாங்கம்.
3. சர்வாதிகாரத்தைத் தடுக்கிறது.
4. பரந்த பிரதிநிதித்துவம்.

குறைபாடுகள்:

1. சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான மோதல்.
2. பொறுப்பற்ற அரசு.
3. எதேச்சதிகாரத்திற்கு வழிவகுக்கும்.
4. குறுகிய பிரதிநிதித்துவம்.

குறைபாடுகள்:

1. நிலையற்ற அரசாங்கம்.
2. கொள்கைகளின் தொடர்ச்சி இல்லை.

தகுதிகள்:

1. நிலையான அரசாங்கம்.
2. கொள்கைகளில் உறுதி.
3. அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதன் அடிப்படையில்.
4. நிபுணர்களால் அரசாங்கம்

3. அதிகாரப் பிரிவினைக்கு எதிராக 4. அரசு அமெச்சூர்.

மூலம்

1. அமைப்புடன் பரிச்சயம் ஆங்கிலேயர்
ஆட்சியின் போது இந்தியாவில் நடைமுறையில் இருந்ததால், அரசியலமைப்பை
உருவாக்குபவர்கள் பாராளுமன்ற முறையை ஓரளவு அறிந்திருந்தனர். கே.எம்.முன்ஷி
வாதிடுகையில், 'கடந்த முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுகளாக, இந்த நாட்டின் ஆட்சியில்
ஒருவித பொறுப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நமது அரசியலமைப்பு மரபுகள்
பாராளுமன்றமாகிவிட்டன. இந்த அனுபவத்திற்குப் பிறகு, நாம் ஏன் திரும்பிச் சென்று
ஒரு புதுமையான அனுபவத்தை வாங்க வேண்டும்.'⁵

2. அதிக பொறுப்புக்கு முன்னுரிமை டாக்டர். பி.ஆர்.
அம்பேத்கர் அரசியல் நிர்ணய சபையில் சுட்டிக்காட்டினார், 'ஒரு ஜனநாயக நிர்வாகி
இரண்டு நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்: ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் பொறுப்பு.
துரதிர்ஷ்டவசமாக, இரண்டையும் சம அளவில் உறுதி செய்யக்கூடிய ஒரு அமைப்பை
வகுக்க இதுவரை முடியவில்லை. அமெரிக்க அமைப்பு அதிக ஸ்திரத்தன்மையை
அளிக்கிறது ஆனால் குறைவான பொறுப்பை அளிக்கிறது. மறுபுறம், பிரிட்டிஷ் அமைப்பு
அதிக பொறுப்பைக் கொடுக்கிறது, ஆனால் குறைந்த நிலைத்தன்மையை அளிக்கிறது.
நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட பாராளுமன்ற முறையை பரிந்துரைப்பதில்
அரசியலமைப்பு வரைவு, அதிக ஸ்திரத்தன்மைக்கு அதிக பொறுப்பை விரும்புகிறது.'⁶

3. சட்டமியற்றுதல்-நிர்வாக மோதல்களைத் தவிர்க்க வேண்டும்,
அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் உள்ள ஜனாதிபதி முறைமையில் கட்டாயம்
ஏற்படக்கூடிய சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளைத்
தவிர்க்க அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் விரும்பினர். அரசாங்கத்தின் இந்த
இரண்டு உறுப்புகளுக்கிடையே நிரந்தரமான பிளவு, பகை அல்லது மோதல் அல்லது
அச்சுறுத்தல் மோதல் ஆகியவற்றின் அபாயத்தை ஒரு குழந்தை ஜனநாயகம் தாங்க
முடியாது என்று அவர்கள் நினைத்தனர். நாட்டின் பன்மடங்கு வளர்ச்சிக்கு
வழிவகுக்கக்கூடிய அரசாங்க வடிவத்தை அவர்கள் விரும்பினர்.

4. இந்திய சமூகத்தின் இயல்பு

இந்தியா உலகின் மிகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட மாநிலங்கள் மற்றும் மிகவும்
சிக்கலான பன்மை சமூகங்களில் ஒன்றாகும். எனவே, அரசியலமைப்பை
உருவாக்குபவர்கள் பாராளுமன்ற முறையை ஏற்றுக்கொண்டனர், ஏனெனில் அது அதிக வாய்ப்பை வழங்குகிறது

அரசாங்கத்தில் பல்வேறு பிரிவுகள், நலன்கள் மற்றும் பிராந்தியங்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல். இது மக்களிடையே தேசிய உணர்வை வளர்த்து, ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை உருவாக்குகிறது.

பாராளுமன்ற முறை தொடர வேண்டுமா அல்லது அதற்கு பதிலாக ஜனாதிபதி முறை கொண்டு வரப்பட வேண்டுமா என்பது 1970 களில் இருந்து நம் நாட்டில் விவாதத்திற்கும் விவாதத்திற்கும் உள்ளாகி வருகிறது. 1975 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் அரசால் நியமிக்கப்பட்ட ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி இந்த விஷயத்தை விரிவாகப் பரிசீலித்தது. நாடாளுமன்ற அமைப்பு சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வருவதாகவும், அதற்குப் பதிலாக குடியரசுத் தலைவர் முறையைக் கொண்டு வரத் தேவையில்லை என்றும் அந்தக் குழு கருத்து தெரிவித்தது.

இந்திய மற்றும் பிரிட்டிஷ் இடையே வேறுபாடு மாதிரிகள்

இந்தியாவில் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை பெரும்பாலும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இருப்பினும், இது ஒருபோதும் பிரிட்டிஷ் அமைப்பின் பிரதியாக மாறவில்லை மற்றும் பின்வரும் அம்சங்களில் வேறுபடுகிறது:

1. இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் முடியாட்சி முறைக்குப் பதிலாக குடியரசு அமைப்பு உள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தியாவில் மாநிலத் தலைவர் (அதாவது ஜனாதிபதி) தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார், அதே சமயம் பிரிட்டனில் மாநிலத் தலைவர் (அதாவது ராஜா அல்லது ராணி) ஒரு பரம்பரை பதவியை அனுபவிக்கிறார்.
2. பிரிட்டிஷ் அமைப்பு பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மையின் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது, அதே நேரத்தில் பாராளுமன்றம் இந்தியாவில் உச்சமாக இல்லை மற்றும் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு, கூட்டாட்சி அமைப்பு, நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் ஆகியவற்றின் காரணமாக வரையறுக்கப்பட்ட மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறது.
3. பிரிட்டனில், பிரதம மந்திரி பாராளுமன்றத்தின் கீழ் சபையில் (ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ்) உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். இந்தியாவில், பிரதமர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் உறுப்பினராக இருக்கலாம்.⁸
4. பொதுவாக, பிரிட்டனில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டுமே அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுவார்கள். இந்தியாவில், பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவரும் அமைச்சராக நியமிக்கப்படலாம், ஆனால் அதிகபட்சமாக ஆறு மாதங்கள் வரை.
5. பிரிட்டனுக்கு அமைச்சரின் சட்டப் பொறுப்பு அமைப்பு உள்ளது, இந்தியாவில் அத்தகைய அமைப்பு இல்லை. பிரிட்டன் போலல்லாமல், இந்தியாவில் உள்ள அமைச்சர்கள் அரசு தலைவரின் உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கு எதிர் கையொப்பமிட வேண்டிய அவசியமில்லை.
6. 'நிழல் அமைச்சரவை' என்பது பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவை அமைப்பின் ஒரு தனித்துவமான நிறுவனம். ஆளும் அமைச்சரவையை சமநிலைப்படுத்தவும், அதன் உறுப்பினர்களை எதிர்கால மந்திரி பதவிக்கு தயார் செய்யவும் எதிர்க்கட்சியால் இது உருவாக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் அப்படி ஒரு நிறுவனம் இல்லை.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. முறையே 1976 மற்றும் 1978 இன் 42வது மற்றும் 44வது திருத்தச் சட்டங்கள் அமைச்சரின் ஆலோசனையை பிணைக்கச் செய்துள்ளன.

ஜனாதிபதி மீது.

2. பிரிட்டன் எவ்வாறு ஆளப்படுகிறது என்பது ஒரு பிரபலமான புத்தகம் அவரை.
3. இந்த கோட்பாடு பிரெஞ்சு அரசியல் சிந்தனையாளரான மான்டெஸ்கியூ அவர்களால் தனிமனித சுதந்திரத்தை மேம்படுத்துவதற்காக அவரது புத்தகமான தி ஸ்பிரிட் ஆஃப் லாஸ் (1748) இல் முன்வைக்கப்பட்டது. ஒரு நபரிடமோ அல்லது ஒரு நபர் குழுவிலோ அதிகாரங்கள் குவிவது சர்வாதிகாரத்தை விளைவிக்கும் மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தை மறுக்கும் என்று அவர் கூறினார்.
4. கே.டி.ஷா குடியரசுத் தலைவர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார் அமைப்பு.
5. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, ப. 284-5.
6. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, ப. 32.
7. இது தொடர்பான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 22 ல் உள்ள 'பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை' பகுதியைப் பார்க்கவும் .
8. உதாரணமாக, இந்திரா காந்தி (1966), தேவகவுடா (1996), மற்றும் மன்மோகன் சிங் (2004) ஆகிய மூன்று பிரதமர்கள் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்.

13 கூட்டாட்சி அமைப்பு

பி தேசிய அரசாங்கத்திற்கும் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளின் தன்மையின் அடிப்படையில் ஒலியியல் விஞ்ஞானிகள் அரசாங்கங்களை ஒற்றையாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சி என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். வரையறையின்படி, ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசாங்கம் என்பது அனைத்து அதிகாரங்களும் தேசிய அரசாங்கத்திடம் உள்ளது மற்றும் பிராந்திய அரசாங்கங்கள் இருந்தால், தேசிய அரசாங்கத்திடம் இருந்து தங்கள் அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றன. மறுபுறம், ஒரு கூட்டாட்சி அரசாங்கம் என்பது அரசியலமைப்பின் மூலம் தேசிய அரசாங்கத்திற்கும் பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் இடையில் அதிகாரங்கள் பிரிக்கப்பட்டு இரண்டும் அந்தந்த அதிகார வரம்புகளில் சுயாதீனமாக செயல்படும் ஒன்றாகும். பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜப்பான், சீனா, இத்தாலி, பெல்ஜியம், நார்வே, ஸ்வீடன், ஸ்பெயின் மற்றும் பல அரசுகளின் ஒற்றையாட்சி மாதிரியைக் கொண்டிருக்கின்றன, அதே நேரத்தில் அமெரிக்கா, சுவீட்சர்லாந்து, ஆஸ்திரேலியா, கனடா, ரஷ்யா, பிரேசில், அர்ஜென்டினா மற்றும் பலவற்றில் கூட்டாட்சி மாதிரி அரசு உள்ளது. . ஒரு கூட்டாட்சி மாதிரியில், தேசிய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கம் அல்லது மத்திய அரசாங்கம் அல்லது மத்திய அரசாங்கம் என்றும் பிராந்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கம் அல்லது மாகாண அரசாங்கம் என்றும் அறியப்படுகிறது.

கூட்டாட்சி மற்றும் ஒற்றையாட்சி அரசாங்கங்களின் குறிப்பிட்ட அம்சங்கள் ஒப்பீட்டு முறையில் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

'ஃபெடரேஷன்' என்ற சொல் லத்தீன் வார்த்தையான ஃபோடஸிலிருந்து இயக்கப்பட்டது, அதாவது 'ஒப்பந்தம்' அல்லது 'ஒப்பந்தம்'. இவ்வாறு, கூட்டமைப்பு என்பது ஒரு புதிய அரசு (அரசியல் அமைப்பு) ஆகும், இது பல்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே ஒரு ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தம் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு கூட்டமைப்பின் அலகுகள் மாநிலங்கள் (அமெரிக்காவில் உள்ளதைப் போல) அல்லது மண்டலங்கள் (சுவீட்சர்லாந்தில் உள்ளதைப் போல) அல்லது மாகாணங்கள் (கனடாவைப் போல) அல்லது குடியரசுகள் (ரஷ்யாவைப் போல) போன்ற பல்வேறு பெயர்களால் அறியப்படுகின்றன.

அட்டவணை 13.1 பெடரல் மற்றும் யூனிட்டரி அரசாங்கங்களின் அம்சங்களை ஒப்பிடுதல்

மத்திய அரசு

ஒற்றையாட்சி அரசு

மத்திய அரசு	ஒற்றையாட்சி அரசாங்கம் 1.
1. இரட்டை அரசாங்கம் (அதாவது தேசிய அரசாங்கம் மற்றும் பிராந்திய அரசாங்கம்)	ஒற்றை அரசாங்கம், அதாவது பிராந்திய அரசாங்கங்களை உருவாக்கக்கூடிய தேசிய அரசாங்கம்
2. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு	2. அரசியலமைப்பு எழுதப்படலாம் (பிரான்ஸ்) அல்லது எழுதப்படாத (பிரிட்டன்)
3. அதிகாரப் பிரிவு தேசிய மற்றும் பிராந்திய அரசாங்கத்திற்கு இடையில் 4. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம்	3. அதிகாரப் பகிர்வு இல்லை. அனைத்து அதிகாரங்களும் தேசிய அரசாங்கத்திடம் உள்ளது
	4. அரசியலமைப்பு உச்சமாக இருக்கலாம் (ஜப்பான்) அல்லது உச்சமாக இல்லாமல் இருக்கலாம் (பிரிட்டன்)
5. கடுமையான அரசியலமைப்பு	5. அரசியலமைப்பு இறுக்கமாக இருக்கலாம் (பிரான்ஸ்) அல்லது நெகிழ்வான (பிரிட்டன்)
6. சுதந்திரமான நீதித்துறை	6. நீதித்துறை சுதந்திரமாக இருக்கலாம் அல்லது சுதந்திரமாக இல்லாமல் இருக்கலாம் 7.
7. இருசபை சட்டமன்றம்	சட்டமன்றம் இரு அவைகளாக இருக்கலாம் (பிரிட்டன்) அல்லது ஒரு சபையாக (சீனா)

ஒரு கூட்டமைப்பு இரண்டு வழிகளில் உருவாக்கப்படலாம், அதாவது ஒருங்கிணைப்பு அல்லது சிதைவு. முதல் வழக்கில், பல இராணுவ ரீதியாக பலவீனமான அல்லது பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய மாநிலங்கள் (சுதந்திரம்) ஒன்றிணைந்து ஒரு பெரிய மற்றும் வலுவான தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்குகின்றன, எடுத்துக்காட்டாக, யு.எஸ். இரண்டாவது வழக்கில், பிராந்திய நலன்களை (உதாரணமாக, கனடா) ஊக்குவிக்க மாகாணங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்குவதன் மூலம் ஒரு பெரிய ஒற்றையாட்சி நாடு கூட்டாட்சியாக மாற்றப்படுகிறது. அமெரிக்கா உலகின் முதல் மற்றும் பழமையான கூட்டமைப்பு ஆகும். இது அமெரிக்கப் புரட்சியைத் தொடர்ந்து (1775-83) 1787 இல் உருவாக்கப்பட்டது. இது 50 மாநிலங்களை உள்ளடக்கியது (முதலில் 13 மாநிலங்கள்) மற்றும் கூட்டமைப்பின் மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. 10 மாகாணங்களை உள்ளடக்கிய கனேடிய கூட்டமைப்பு (முதலில் 4 மாகாணங்கள்) 1867 இல் உருவாக்கப்பட்டது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் நாட்டில் ஒரு கூட்டாட்சி ஆட்சி முறையை வழங்குகிறது. கட்டமைப்பாளர்கள் கூட்டாட்சி முறையை ஏற்றுக்கொண்டனர்

இரண்டு முக்கிய காரணங்களால் - நாட்டின் பெரிய அளவு மற்றும் அதன் சமூக கலாச்சார பன்முகத்தன்மை. கூட்டாட்சி முறையானது நாட்டின் திறமையான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், தேசிய ஒற்றுமையையும் பிராந்திய சுயாட்சியுடன் சமரசம் செய்வதையும் அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

இருப்பினும், 'கூட்டமைப்பு' என்ற சொல் அரசியலமைப்பில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக, அரசியலமைப்பின் பிரிவு 1 இந்தியாவை 'மாநிலங்களின் ஒன்றியம்' என்று விவரிக்கிறது. டாக்டர். பி.ஆர்.அம்பேத்கரின் கூற்றுப்படி, 'யூனியன் ஆஃப் ஸ்டேட்ஸ்' என்ற சொற்றொடர் இரண்டு விஷயங்களைக் குறிக்க 'மாநிலங்களின் கூட்டமைப்பு' என்பதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது: (i) இந்திய கூட்டமைப்பு என்பது அமெரிக்க கூட்டமைப்பு போன்ற மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக இல்லை; மற்றும் (ii) கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரிவதற்கு மாநிலங்களுக்கு உரிமை இல்லை. அழியாதது என்பதால் கூட்டமைப்பு

ஒன்றியம்.¹ இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பு 'கனடிய மாதிரி' அடிப்படையிலானது, 'அமெரிக்க மாதிரி' அல்ல. 'கனடியன் மாதிரி' என்பது 'அமெரிக்க மாதிரி'யிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபட்டது, ஏனெனில் அது மிகவும் வலுவான மையத்தை நிறுவுகிறது. இந்திய கூட்டமைப்பு அதன் உருவாக்கத்தில் (அதாவது, சிதைவின் மூலம்) கேண்டியன் கூட்டமைப்பை (i) ஒத்திருக்கிறது; (ii) 'யூனியன்' (கனேடிய கூட்டமைப்பு 'யூனியன்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது); மற்றும் (iii) அதன் மையப்படுத்தல் போக்கில் (அதாவது, மாநிலங்களுக்கு எதிராக மையத்தில் அதிக அதிகாரங்களை வழங்குதல்).

அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அம்சங்கள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அம்சங்கள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:

1. இரட்டை அரசியல்

அரசியலமைப்பு, மையத்தில் யூனியன் மற்றும் சுற்றளவில் மாநிலங்கள் கொண்ட இரட்டை அரசியலை நிறுவுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் அரசியலமைப்பின் மூலம் முறையே ஒதுக்கப்பட்ட துறையில் செயல்படுத்தப்படும் இறையாண்மை அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, நாணயம், தகவல் தொடர்பு போன்ற தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களை மத்திய அரசு கையாள்கிறது. மாநில அரசுகள், மறுபுறம், பொது ஒழுங்கு, விவசாயம், சுகாதாரம், உள்ளூர் அரசாங்கம் போன்ற பிராந்திய மற்றும் உள்ளூர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களைக் கவனிக்கின்றன.

2. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு

அரசியலமைப்பு என்பது எழுதப்பட்ட ஆவணம் மட்டுமல்ல, உலகின் மிக நீளமான அரசியலமைப்பும் கூட. முதலில், இது ஒரு முன்னுரை, 395 கட்டுரைகள் (22 பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது) மற்றும் 8 அட்டவணைகளைக் கொண்டிருந்தது. 2 தற்போது (2019), இது ஒரு முன்னுரை, சுமார் 470 கட்டுரைகள் (25 பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது) மற்றும் 12 அட்டவணைகளைக் கொண்டுள்ளது. 3 இது கட்டமைப்பைக் குறிப்பிடுகிறது. , மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் மற்றும் அவை செயல்பட வேண்டிய வரம்புகளை பரிந்துரைக்கிறது. இதனால், இருவருக்கிடையிலான தவறான புரிதல்கள் மற்றும் கருத்து வேறுபாடுகளைத் தவிர்க்கிறது.

3. அதிகாரப் பிரிவு

அரசியலமைப்பு ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள யூனியன் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அதிகாரங்களை பிரித்தது. யூனியன் பட்டியலில் 98 பாடங்கள் (முதலில் 97), மாநிலப் பட்டியலில் 59 பாடங்கள் (முதலில் 66) மற்றும் ஒரே நேரத்தில் 52 பாடங்கள் (முதலில் 47) உள்ளன. மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியலின் பாடங்களில் சட்டங்களை உருவாக்கலாம், ஆனால் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டால், மத்திய சட்டம் நடைமுறையில் உள்ளது. எஞ்சிய பாடங்கள் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் குறிப்பிடப்படாதவை) மையத்திற்கு வழங்கப்படுகின்றன.

4. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம்

அரசியலமைப்பு என்பது நாட்டின் மிக உயர்ந்த (அல்லது மிக உயர்ந்த) சட்டம். மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் இயற்றும் சட்டங்கள் அதன் விதிகளுக்கு இணங்க வேண்டும். இல்லையெனில், அவை உச்சநீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்றங்களால் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தின் மூலம் செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படலாம். எனவே, இரண்டு நிலைகளிலும் உள்ள அரசாங்கத்தின் உறுப்புகள் (சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை) அரசியலமைப்பால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பிற்குள் செயல்பட வேண்டும்.

5. கடுமையான அரசியலமைப்பு

அரசியலமைப்பின் மூலம் நிறுவப்பட்ட அதிகாரப் பகிர்வு மற்றும் அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம் அதன் திருத்தத்தின் முறை கடுமையாக இருந்தால் மட்டுமே பராமரிக்கப்படும். எனவே, கூட்டாட்சி அமைப்புடன் (அதாவது, மத்திய-மாநில உறவுகள் மற்றும் நீதித்துறை அமைப்பு) சம்பந்தப்பட்ட அந்த விதிகளை மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் கூட்டு நடவடிக்கையால் மட்டுமே திருத்த முடியும் அளவிற்கு அரசியலமைப்பு இறுக்கமானது. அத்தகைய விதிகள் அவற்றின் திருத்தத்திற்கு பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு பெரும்பான்மை மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் பாதியளவு ஒப்புதல் தேவை.

6. சுதந்திரமான நீதித்துறை

அரசியலமைப்பு இரண்டு நோக்கங்களுக்காக உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமையில் ஒரு சுயாதீன நீதித்துறையை நிறுவுகிறது: ஒன்று, நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கத்தைப் பாதுகாப்பது; மற்றும் இரண்டு, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைப்பது. அரசமைப்புச் சட்டத்தில் நீதிபதிகளின் பதவிக்காலப் பாதுகாப்பு, நிலையான சேவை நிலைமைகள் மற்றும் நீதித்துறையை அரசாங்கத்திலிருந்து சுயாதீனமாக்குவதற்கான பல்வேறு நடவடிக்கைகள் உள்ளன.

7. இருசபை

மேல்சபை (ராஜ்யசபா) மற்றும் கீழ்சபை (லோக்சபா) ஆகியவற்றைக் கொண்ட இருசபை சட்டமன்றத்தை அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. ராஜ்யசபா இந்திய கூட்டமைப்பு மாநிலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது, அதே சமயம் மக்களவை ஒட்டுமொத்த இந்திய மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. மத்திய அரசின் தேவையற்ற தலையீட்டிற்கு எதிராக மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் கூட்டாட்சி சமநிலையை பராமரிக்க ராஜ்யசபா (அதிகாரம் குறைந்த அறையாக இருந்தாலும்) தேவைப்படுகிறது.

அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சி அம்சங்கள்

மேற்கண்ட கூட்டாட்சி அம்சங்களைத் தவிர, இந்திய அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஒற்றையாட்சி அல்லது கூட்டாட்சி அல்லாத அம்சங்களையும் கொண்டுள்ளது:

1. வலுவான மையம்

அதிகாரப் பகிர்வு மத்திய அரசுக்கு சாதகமாகவும், கூட்டாட்சி கோணத்தில் மிகவும் சமத்துவமற்றதாகவும் உள்ளது. முதலாவதாக, யூனியன் பட்டியலில் மாநிலப் பட்டியலை விட அதிகமான பாடங்கள் உள்ளன. இரண்டாவதாக, யூனியன் பட்டியலில் மிக முக்கியமான பாடங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவதாக, கன்கரண்ட் லிஸ்ட் மீது மையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இறுதியாக, எஞ்சிய அதிகாரங்களும் மையத்திடம் விடப்பட்டுள்ளன, அமெரிக்காவில் அவை மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதனால், அரசியலமைப்புச் சட்டம், மத்திய அரசை மிகவும் வலிமையாக்கியுள்ளது.

2. அழியாத மாநிலங்கள்

மற்ற கூட்டமைப்புகளைப் போலன்றி, இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களுக்கு பிராந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு உரிமை இல்லை. பாராளுமன்றம் ஒருதலைப்பட்ச நடவடிக்கை மூலம் எந்த மாநிலத்தின் பகுதி, எல்லைகள் அல்லது பெயரை மாற்ற முடியும். மேலும், அதற்கு தனிப்பெரும்பான்மை மட்டுமே தேவை, சிறப்புப் பெரும்பான்மை தேவையில்லை. எனவே, இந்திய கூட்டமைப்பு "அழிக்கக்கூடிய மாநிலங்களின் அழியாத ஒன்றியம்". மறுபுறம், அமெரிக்க கூட்டமைப்பு "அழிய முடியாத மாநிலங்களின் அழியாத ஒன்றியம்" என்று விவரிக்கப்படுகிறது.

3. ஒற்றை அரசியலமைப்பு

பொதுவாக, ஒரு கூட்டமைப்பில், மாநிலங்கள் தங்கள் சொந்த அரசியலமைப்பை மையத்திலிருந்து தனித்தனியாக வடிவமைக்க உரிமை உண்டு. இந்தியாவில், மாறாக, மாநிலங்களுக்கு அத்தகைய அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை. இந்திய அரசியலமைப்பு மையத்தின் அரசியலமைப்பை மட்டுமல்ல, மாநிலங்களின் அரசியலமைப்பையும் உள்ளடக்கியது. மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் இந்த ஒற்றைச் சட்டத்தில் செயல்பட வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் ஒரே விதிவிலக்கு ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் அதன் சொந்த (மாநிலம்) வழக்கு மட்டுமே.

அரசியலமைப்பு.5

4. அரசியலமைப்பின் நெகிழ்வுத்தன்மை

அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் செயல்முறை மற்ற கூட்டமைப்புகளில் இருப்பதை விட குறைவான கடினமானது. பாராளுமன்றத்தின் ஒருதலைப்பட்சமான நடவடிக்கையால் அரசியலமைப்பின் பெரும்பகுதியை எளிய பெரும்பான்மை அல்லது சிறப்புப் பெரும்பான்மை மூலம் திருத்தலாம். மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தத்தைத் தொடங்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு மட்டுமே உள்ளது. அமெரிக்காவில், மாநிலங்களும் அரசியலமைப்பில் ஒரு திருத்தத்தை முன்மொழியலாம்.

5. மாநில பிரதிநிதித்துவத்தில் சமத்துவம் இல்லை

மக்கள் தொகை அடிப்படையில் மாநிலங்களுக்கு ராஜ்யசபாவில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகிறது. எனவே, உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 1 முதல் 31 வரை மாறுபடும். அமெரிக்காவில், மறுபுறம், மேல் சபையில் மாநிலங்களின் சமத்துவக் கொள்கை முழுமையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, அமெரிக்க செனட்டில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் இருவர் வீதம் 100 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இந்த கொள்கை சிறிய மாநிலங்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பாக கருதப்படுகிறது.

6. அவசரகால விதிகள்

அரசியலமைப்பு மூன்று வகையான அவசரநிலைகளை வழங்குகிறது - தேசிய, மாநில மற்றும் நிதி. அவசரநிலையின் போது, மத்திய அரசு அனைத்து சக்தி வாய்ந்ததாக மாறும், மேலும் மாநிலங்கள் மையத்தின் முழு கட்டுப்பாட்டிற்குள் செல்கிறது. இது அரசியலமைப்பின் முறையான திருத்தம் இல்லாமல் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை ஒரு ஒற்றையாட்சியாக மாற்றுகிறது. இது போன்ற மாற்றம் வேறு எந்த கூட்டமைப்பிலும் இல்லை.

7. ஒற்றைக் குடியரிமை இரட்டை

அரசியல் இருந்தபோதிலும், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், கனடாவைப் போலவே, ஒற்றைக் குடியரிமை முறையை ஏற்றுக்கொண்டது. இந்திய குடியரிமை மட்டுமே உள்ளது, தனி மாநில குடியரிமை இல்லை. அவர்கள் பிறந்த அல்லது வசிக்கும் மாநிலத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து குடிமக்களும் நாடு முழுவதும் ஒரே உரிமையை அனுபவிக்கிறார்கள். மற்ற கூட்டாட்சி மாநிலங்களான அமெரிக்கா, சுவிட்சர்லாந்து மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவில் இரட்டைக் குடியரிமை உள்ளது, அதாவது தேசிய குடியரிமை மற்றும் மாநில குடியரிமை.

8. ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை

உச்ச நீதிமன்றமும் அதற்குக் கீழே உள்ள மாநில உயர் நீதிமன்றங்களும் கொண்ட ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை இந்திய அரசியலமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது. இந்த ஒற்றை நீதிமன்ற அமைப்பு இரண்டு மத்திய சட்டங்களையும் செயல்படுத்துகிறது

அத்துடன் மாநில சட்டங்கள். மறுபுறம், அமெரிக்காவில், இரட்டை நீதிமன்றங்கள் உள்ளன, இதன் மூலம் கூட்டாட்சி சட்டங்கள் கூட்டாட்சி நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன மற்றும் மாநில சட்டங்கள் மாநில நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன.

9. அகில இந்திய சேவைகள்

அமெரிக்காவில், மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் தனித்தனியான பொது சேவைகளைக் கொண்டுள்ளன. இந்தியாவிலும், மையமும் மாநிலங்களும் தனித்தனியான பொது சேவைகளைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், கூடுதலாக, அகில இந்திய சேவைகள் (IAS, IPS மற்றும் IFS) உள்ளன, அவை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு பொதுவானவை. இந்த சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மையத்தால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டு பயிற்சியளிக்கப்படுகிறார்கள், அவர்கள் மீது இறுதிக் கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டுள்ளது. எனவே, இந்த சேவைகள் அரசியலமைப்பின் கீழ் கூட்டாட்சி கொள்கையை மீறுகின்றன.

10. ஒருங்கிணைந்த தணிக்கை இயந்திரம்

மத்திய அரசின் கணக்குகள் மட்டுமின்றி மாநிலங்களின் கணக்குகளையும் இந்திய தலைமை கணக்கு தணிக்கையாளர் தணிக்கை செய்வார். ஆனால், அவரது நியமனம் மற்றும் நீக்கம் மாநிலங்களின் ஆலோசனையின்றி ஜனாதிபதியால் செய்யப்படுகிறது. எனவே, இந்த அலுவலகம் மாநிலங்களின் நிதி சுயாட்சியைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. மாறாக, அமெரிக்கக் கம்ப்ட்ரோலர் ஜெனரலுக்கு மாநிலங்களின் கணக்குகளில் எந்தப் பங்கும் இல்லை.

11. மாநிலப் பட்டியல் மீதான நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தில் கூட, மாநிலங்களுக்கு பிரத்தியேகக் கட்டுப்பாடு இல்லை. தேச நலன் கருதி ராஜ்யசபா தீர்மானம் நிறைவேற்றினால், மாநிலப் பட்டியலின் எந்த விஷயத்திலும் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளது. அதாவது, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தாமல் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டமன்றத் திறனை நீட்டிக்க முடியும். குறிப்பிடத்தக்க வகையில், எந்த வகையான அவசரநிலையும் இல்லாதபோது இதைச் செய்யலாம்.

12. கவர்னர் நியமனம்

மாநிலத்தின் தலைவராக இருக்கும் கவர்னர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். மையத்தின் முகவராகவும் செயல்படுகிறார். அவர் மூலம், மத்திய அரசு மாநிலங்களின் மீது கட்டுப்பாட்டை செலுத்துகிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு, அன்று

மாறாக, மாநிலங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவருக்கு வழங்கப்படுகிறது. இந்த வகையில் இந்தியா கனேடிய முறையை ஏற்றுக்கொண்டது.

13. ஒருங்கிணைந்த தேர்தல் இயந்திரம்

தேர்தல் ஆணையம் மத்திய சட்டப்பேரவைக்கு மட்டுமின்றி மாநில சட்டப்பேரவைகளுக்கும் தேர்தல் நடத்துகிறது. ஆனால், இந்த அமைப்பு குடியரசுத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்டது, இந்த விஷயத்தில் மாநிலங்களுக்கு எந்தக் கருத்தும் இல்லை. அதன் உறுப்பினர்களை நீக்குவது தொடர்பாகவும் அதே நிலைப்பாடு உள்ளது. மறுபுறம், கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில அளவில் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கு அமெரிக்கா தனி இயந்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

14. மாநில மசோதாக்கள் மீது வீட்டோ

மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில வகையான மசோதாக்களை குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்குவதற்கு ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அத்தகைய மசோதாக்களுக்கு ஜனாதிபதி தனது ஒப்புதலை முதல் நிகழ்வில் மட்டுமல்ல, இரண்டாவது சந்தர்ப்பத்திலும் நிறுத்தி வைக்கலாம். எனவே, குடியரசுத் தலைவர் மாநில மசோதாக்கள் மீது முழுமையான வீட்டோவை (மற்றும் இடைநீக்க வீட்டோ அல்ல) அனுபவிக்கிறார். ஆனால் அமெரிக்கா மற்றும் ஆஸ்திரேலியாவில், மாநிலங்கள் தங்கள் துறைகளுக்குள் தன்னாட்சி பெற்றவை மற்றும் அத்தகைய இடஒதுக்கீடு எதுவும் இல்லை.

ஃபெடரல் சிஸ்டத்தின் முக்கியமான மதிப்பீடு

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, இந்திய அரசியலமைப்பு அமெரிக்கா, சுவிட்சர்லாந்து மற்றும் ஆஸ்திரேலியா போன்ற பாரம்பரிய கூட்டாட்சி அமைப்புகளிலிருந்து விலகி, அதிக எண்ணிக்கையிலான ஒற்றையாட்சி அல்லது கூட்டாட்சி அல்லாத அம்சங்களை உள்ளடக்கியது, அதிகார சமநிலையை மையத்திற்கு ஆதரவாக சாய்த்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. இது இந்திய அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி தன்மையை சவால் செய்ய அரசியலமைப்பு வல்லுநர்களை தூண்டியுள்ளது. எனவே, KC Wheare இந்திய அரசியலமைப்பை "அரை-கூட்டாட்சி" என்று விவரித்தார். "இந்திய யூனியன் துணை ஒற்றையாட்சி அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு கூட்டாட்சி மாநிலத்தை விட துணை கூட்டாட்சி அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு ஒற்றையாட்சி மாநிலம்" என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

கே சந்தானத்தின் கூற்றுப்படி, அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சி சார்பு (மையமயமாக்கல் போக்கு) அதிகரிக்க இரண்டு காரணிகள் காரணமாக இருந்தன. அவை: (i) நிதித் துறையில் மையத்தின் ஆதிக்கம் மற்றும் மத்திய மானியங்களில் மாநிலங்களின் சார்பு; மற்றும் (ii) மாநிலங்களில் வளர்ச்சி செயல்முறையை கட்டுப்படுத்தும் சக்திவாய்ந்த முந்தைய திட்டக்குழுவின் தோற்றம் 6a . அவர் குறிப்பிட்டார்: "யூனியன் மற்றும் மாநிலங்கள் முறையாகவும் சட்டப்பூர்வமாகவும் ஒரு கூட்டாட்சியாக செயல்பட முயற்சித்தாலும், நடைமுறையில் இந்தியா ஒரு ஒற்றையாட்சி நாடாக செயல்பட்டு வருகிறது."

இருப்பினும், மேற்கண்ட விளக்கங்களுடன் உடன்படாத பிற அரசியல் விஞ்ஞானிகளும் உள்ளனர். எனவே, பால் ஆப்பிள்பை8 இந்திய அமைப்பை "மிகவும் கூட்டாட்சி" என்று வகைப்படுத்துகிறார். மோரிஸ் ஜோன்ஸ்9 இதை "பேரம் பேசும் கூட்டாட்சி" என்று குறிப்பிட்டார். ஐவோர் ஜென்னிங்ஸ்10 இதை ஒரு "வலுவான மையப்படுத்தும் போக்கு கொண்ட கூட்டமைப்பு" என்று விவரித்தார். "இந்திய அரசியலமைப்பு முக்கியமாக தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் வளர்ச்சியை செயல்படுத்துவதற்கான தனித்துவமான பாதுகாப்புகளுடன் கூட்டாட்சியாக உள்ளது" என்று அவர் கவனித்தார். அலெக்ஸாண்ட்ரோவிச்11 கூறினார், "இந்தியா ஒரு வழக்கு சுய ஜெனரிஸ் (அதாவது, தனித்தன்மை வாய்ந்தது). Granville Austin12 இந்திய கூட்டாட்சியை "கூட்டுறவு கூட்டாட்சி" என்று அழைத்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வலுவான மத்திய அரசை உருவாக்கினாலும், மாநில அரசுகளை பலவீனப்படுத்தவில்லை என்றும், மத்திய அரசின் கொள்கைகளை நிறைவேற்றும் நிர்வாக முகமைகளாகக் குறைக்கவில்லை என்றும் அவர் கூறினார். அவர் இந்திய கூட்டமைப்பை "இந்தியாவின் தனித்துவமான தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கான ஒரு புதிய வகையான கூட்டமைப்பு" என்று விவரித்தார்.

இந்திய அரசியலமைப்பின் தன்மை குறித்து, டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர், அரசியலமைப்புச் சபையில் கீழ்க்கண்ட அவதானிப்பை மேற்கொண்டார்: "தி.

அரசியலமைப்பு ஒரு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பு ஆகும், அது ஒரு இரட்டை அரசியலை நிறுவுகிறது. யூனியன் என்பது மாநிலங்களின் லீக் அல்ல, ஒரு தளர்வான உறவில் ஒன்றுபட்டது அல்லது மாநிலங்கள் யூனியனின் ஏஜென்சிகள் அல்ல, அதிலிருந்து அதிகாரங்களைப் பெறுகிறது. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டவை, இரண்டுமே அரசியலமைப்பிலிருந்து அந்தந்த அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றன . நேரம் மற்றும் சூழ்நிலை நிலைப்பாடுகள்".14 அரசியலமைப்பில் அதிக மையப்படுத்தல் குறித்த விமர்சனங்களுக்கு பதிலளிக்கும் போது, அவர் கூறினார்: "அதிகமான மையமயமாக்கல் உள்ளது மற்றும் மாநிலங்கள் நகராட்சிகளாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற அடிப்படையில் ஒரு தீவிரமான புகார் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கருத்து மிகைப்படுத்தல் மட்டுமல்ல, அரசியலமைப்புச் சட்டம் சரியாக என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற தவறான புரிதலின் அடிப்படையிலும் அமைந்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளைப் பொறுத்தவரை, அது சார்ந்துள்ள அடிப்படைக் கொள்கையை மனதில் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். கூட்டாட்சி முறையின் அடிப்படைக் கொள்கை என்னவென்றால், மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக அதிகாரம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது மத்திய அரசால் உருவாக்கப்படும் எந்தவொரு சட்டத்தின் மூலமாகவும் அல்ல, மாறாக அரசியலமைப்பின் மூலம். இதைத்தான் அரசியலமைப்புச் சட்டம் செய்கிறது. மாநிலங்கள் தங்கள் சட்டமன்ற அல்லது நிர்வாக அதிகாரத்திற்காக எந்த வகையிலும் மையத்தை சார்ந்து இல்லை. இந்த விஷயத்தில் மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் சமம். அத்தகைய அரசியலமைப்பை எப்படி மத்தியத்துவம் என்று அழைக்க முடியும் என்பதைப் பார்ப்பது கடினம். எனவே, மாநிலங்கள் மத்திய அரசின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறுவது தவறானது. இந்த பிரிவின் எல்லையை மையம் தன் சொந்த விருப்பத்தால் மாற்ற முடியாது. நீதித்துறையும் முடியாது".15

பொம்மை வழக்கு16 (1994), உச்ச நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி மற்றும் கூட்டாட்சியை அதன் 'அடிப்படை அம்சமாக' வகைப்படுத்தியது. அது குறிப்பிட்டது: "நமது அரசியலமைப்பின் திட்டத்தின் கீழ், மாநிலங்களுக்கு எதிராக மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் வழங்கப்படுவதால் , மாநிலங்கள் மையத்தின் பிற்சேர்க்கைகள் என்று அர்த்தமல்ல. மாநிலங்களுக்கு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பு இருப்பு உள்ளது. அவை செயற்கைக்கோள்கள் அல்லது மையத்தின் முகவர்கள் அல்ல. அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கோளத்தில், மாநிலங்கள் மிக உயர்ந்தவை. எமர்ஜென்சியின் போது மற்றும் வேறு சில நிகழ்வுகளின் போது அவர்களின் அதிகாரங்கள் மீறப்படுகின்றன அல்லது மையத்தால் ஆக்கிரமிக்கப்படுகின்றன என்பது அரசியலமைப்பின் அத்தியாவசிய கூட்டாட்சி அம்சத்தை அழிக்கவில்லை. அவை விதிவிலக்குகள் மற்றும் விதிவிலக்குகள் ஒரு விதி அல்ல. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் உள்ள கூட்டாட்சி என்பது நிர்வாகப் பிரச்சினை அல்ல என்று சொல்லட்டும்

வசதி, ஆனால் கொள்கையில் ஒன்று - நமது சொந்த செயல்முறையின் விளைவு மற்றும் அடிப்படை உண்மைகளை அங்கீகரிப்பது."

உண்மையில், இந்தியாவில் கூட்டாட்சி என்பது பின்வரும் இரண்டு முரண்பட்ட கருத்துக்களுக்கு இடையே ஒரு சமரசத்தை பிரதிபலிக்கிறது¹⁷ :

- (i) மாநிலங்கள் தங்கள் சொந்தக் கோளங்களுக்குள் சுயாட்சியை அனுபவிக்கும் அதிகாரங்களின் இயல்பான பகிர்வு; மற்றும் (ii) விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகளில் தேசிய ஒருமைப்பாடு மற்றும் வலுவான யூனியன் அரசாங்கம் தேவை.

இந்திய அரசியல் அமைப்பின் செயல்பாட்டில் பின்வரும் போக்குகள் அதன் கூட்டாட்சி உணர்வை பிரதிபலிக்கின்றன: (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பிராந்திய மோதல்கள், எடுத்துக்காட்டாக, மகாராஷ்டிரா மற்றும் கர்நாடகா இடையே பெல்காம்; (ii) நதிநீர் பங்கீடு தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சர்ச்சைகள், உதாரணமாக, காவிரி நீர் தொடர்பாக கர்நாடகா மற்றும் தமிழ்நாடு இடையே; (iii) ஆந்திரப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் பிராந்தியக் கட்சிகளின் தோற்றம் மற்றும் அவை ஆட்சிக்கு வருவது; (iv) பிராந்திய அபிவிருத்திகளை நிறைவேற்ற புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல், எடுத்துக்காட்டாக, மிசோரம் அல்லது ஜார்கண்ட்; (v) மாநிலங்கள் தங்கள் வளர்ச்சித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக மையத்திலிருந்து அதிக நிதி மானியங்களைக் கோருதல்; (vi) மாநிலங்களின் சுயாட்சியை வலியுறுத்துதல் மற்றும் மத்திய அரசின் தலையீட்டிற்கு அவற்றின் எதிர்ப்பு; (vii) உச்ச நீதிமன்றம் விதி 356 (மாநிலங்களில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி) மத்திய அரசால் பயன்படுத்துவதற்கு பல நடைமுறை வரம்புகளை விதித்துள்ளது.¹⁸

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, P. 43.
2. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு முதலில் 7 கட்டுரைகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது, ஆஸ்திரேலிய 128 மற்றும் கனடியன் 147.
3. 1951 முதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல்வேறு திருத்தங்கள் சுமார் 20 கட்டுரைகள் மற்றும் ஒரு பகுதி (VII) நீக்கப்பட்டு, சுமார் 95 கட்டுரைகள், நான்கு பகுதிகள் (IVA, IXA, IXB மற்றும் XIVA) மற்றும் நான்கு அட்டவணைகள் (9,10,11 மற்றும் 12) சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.
4. ஒவ்வொரு சபையின் உறுப்பினர்களில் 2/3 பெரும்பான்மை மற்றும் வாக்களித்தல் மற்றும் ஒவ்வொரு சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை.
5. 2019 வரை, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் இந்திய அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவின் மூலம் சிறப்பு அந்தஸ்தை அனுபவித்து வந்தது.

6. KC Wheare: மத்திய அரசு, 1951, P. 28. 6a. 2015 ஆம் ஆண்டில், திட்டக் கமிஷனுக்கு பதிலாக NITI ஆயோக் (இந்தியாவை மாற்றுவதற்கான தேசிய நிறுவனம்) என்ற புதிய அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.
7. கே. சந்தானம்: யூனியன்-ஸ்டேட் ரிலேஷன்ஸ் இன் இந்தியா, 1960, பிபி. 50-70.
8. பால் ஆப்பிள்பை: இந்தியாவில் பொது நிர்வாகம், 1953, பி. 51.
9. மோரிஸ் ஜோன்ஸ்: இந்தியாவில் அரசாங்கம் மற்றும் அரசியல், 1960, பி. 14.
10. ஐவர் ஜென்னிங்ஸ்: இந்திய அரசியலமைப்பின் சில பண்புகள், 1953, பி. 1.
11. CH அலெக்ஸாண்ட்ரோவிச்: இந்தியாவில் அரசியலமைப்பு வளர்ச்சி, 1957, பிபி. 157-70.
12. கிரான்வில் ஆஸ்டின்: இந்திய அரசியலமைப்பு-ஒரு தேசத்தின் மூலக்கல், ஆக்ஸ்போர்டு, 1966, பிபி. 186-88.
13. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி. VIII, பி. 33.
14. Ibid, Vol.VII, PP. 33-34.
15. 25.11.1949 அன்று அரசியல் நிர்ணய சபையில் டாக்டர். பி.ஆர்.அம்பேத்கர் ஆற்றிய உரை, அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் அரசியலமைப்புச் சபையில் மீண்டும் வெளியிடப்பட்டது; லோக்சபா செயலகம், 1990, பி. 176.
16. எஸ்.ஆர்.பொம்மை எதிராக இந்திய யூனியன் (1994).
17. சுபாஷ் சி. காஷ்யப்: எங்கள் பாராளுமன்றம், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், 1999 பதிப்பு, பி. 40.
18. எஸ்.ஆர்.பொம்மை எதிராக இந்திய யூனியன் (1994). தீர்ப்பின் விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 16 இல் "ஜனாதிபதியின் ஆட்சி" என்பதைப் பார்க்கவும்.

14 மத்திய-மாநில உறவுகள்

டி

இந்திய அரசியலமைப்பு, கட்டமைப்பில் கூட்டாட்சியாக இருப்பதால், அனைத்து அதிகாரங்களையும் (சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நிதி) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பிரிக்கிறது. எவ்வாறாயினும், மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் செயல்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவியுள்ளதால், நீதித்துறை அதிகாரத்தில் எந்தப் பிரிவும் இல்லை.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் அந்தந்த துறைகளில் உச்சமாக இருந்தாலும், கூட்டாட்சி முறையின் திறம்பட செயல்பாட்டிற்கு அவற்றுக்கிடையே அதிகபட்ச இணக்கம் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு அவசியம். எனவே, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளின் பல்வேறு பரிமாணங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான விரிவான விதிகளை அரசியலமைப்பு கொண்டுள்ளது.

மத்திய-மாநில உறவுகளை மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் படிக்கலாம்: • சட்டமன்ற

உறவுகள். • நிர்வாக உறவுகள். • நிதி உறவுகள்.

சட்டப்பூர்வ உறவுகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி XI இல் உள்ள 245 முதல் 255 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான சட்டமன்ற உறவுகளைக் கையாளுகின்றன. இவை தவிர, இதே விஷயத்தைக் கையாளும் வேறு சில கட்டுரைகளும் உள்ளன.

மற்ற கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பைப் போலவே, இந்திய அரசியலமைப்பும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை பிரதேசம் மற்றும் சட்டத்தின் பாடங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பிரிக்கிறது. மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் மாநிலத் துறையில் பாராளுமன்றச் சட்டத்தை வழங்குகிறது மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில சட்டத்தின் மீது மையத்தின் கட்டுப்பாட்டை வழங்குகிறது. இவ்வாறு, மத்திய-மாநில சட்டமன்ற உறவுகளில் நான்கு அம்சங்கள் உள்ளன, அதாவது, • மத்திய மற்றும் மாநில சட்டங்களின் பிராந்திய அளவு • சட்டமன்றப் பாடங்களின் விநியோகம்; • மாநிலத் துறையில் பாராளுமன்றச் சட்டம்; மற்றும் • மாநில சட்டத்தின் மீது மையத்தின் கட்டுப்பாடு.

1. மத்திய மற்றும் மாநில சட்டத்தின் பிராந்திய எல்லை

அரசியலமைப்பு, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் பிராந்திய வரம்புகளை பின்வரும் வழியில் வரையறுக்கிறது: (i) பாராளுமன்றம் இந்தியாவின் முழு அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இந்தியாவின் பிரதேசத்தில் மாநிலங்கள், யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் வேறு எந்தப் பகுதியும் தற்போது இந்தியாவின் பிரதேசத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (ii) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் மாநிலத்தின் முழு அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் மாநிலத்திற்கும் பொருளுக்கும் இடையே போதுமான தொடர்பு இருந்தால் தவிர, மாநிலத்திற்கு வெளியே பொருந்தாது.

(iii) பாராளுமன்றம் மட்டுமே 'வெளிநாட்டுச் சட்டத்தை' உருவாக்க முடியும். எனவே, நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்கள் இந்திய குடிமக்களுக்கும், உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள அவர்களது சொத்துக்களுக்கும் பொருந்தும்.

இருப்பினும், அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்தின் முழுமையான பிராந்திய அதிகார வரம்பில் சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் பகுதிகளில் பாராளுமன்ற சட்டங்கள் பொருந்தாது: (i) அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், லட்சத்தீவு, தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி ஆகிய ஐந்து யூனியன் பிரதேசங்களின் அமைதி, முன்னேற்றம் மற்றும் நல்ல அரசாங்கத்திற்கான விதிமுறைகளை ஜனாதிபதி உருவாக்க முடியும். , டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் லடாக். அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஒழுங்குமுறை அதே சக்தியைக் கொண்டுள்ளது

மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் செயலாக விளைவு. இந்த யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டத்தையும் இது ரத்து செய்யலாம் அல்லது திருத்தலாம். (ii) நாடாளுமன்றத்தின் சட்டம் மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு திட்டமிடப்பட்ட பகுதிக்கு பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது என்று வழிகாட்ட ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

(iii) அஸ்ஸாமின் ஆளுநரும் இதேபோல், நாடாளுமன்றத்தின் சட்டம் மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு பழங்குடிப் பகுதிக்கு (தன்னாட்சி மாவட்டம்) பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது என்று அறிவுறுத்தலாம்.

மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரமில் உள்ள பழங்குடியினர் பகுதிகள் (தன்னாட்சி மாவட்டங்கள்) தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவர் அதே அதிகாரத்தை அனுபவித்து வருகிறார்.

2. சட்டமன்றப் பாடங்களின் விநியோகம் மத்திய மற்றும்

மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்றப் பாடங்களின் மூன்று மடங்கு விநியோகத்தை அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது, அதாவது பட்டியல்-I (யூனியன் பட்டியல்), பட்டியல்-II (மாநிலப் பட்டியல்) மற்றும் பட்டியல்-III (ஏழாவது அட்டவணையில் உள்ள ஒருங்கிணைந்த பட்டியல்: (i) யூனியன் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரதேச அதிகாரங்கள் உள்ளன. இந்த பட்டியலில் தற்போது 98 பாடங்கள் (முதலில் 971 பாடங்கள்) பாதுகாப்பு, வங்கி, வெளியுறவு, நாணயம், அணுசக்தி, காப்பீடு, தகவல் தொடர்பு, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம், மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு, தணிக்கை மற்றும் பல.

(ii) மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க மாநில சட்டமன்றத்திற்கு "சாதாரண சூழ்நிலைகளில்" பிரத்தியேக அதிகாரங்கள் உள்ளன. இது தற்போது பொது ஒழுங்கு, காவல்துறை, பொது சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம், விவசாயம், சிறைகள், உள்ளாட்சி, மீன்பிடி, சந்தைகள், திரையரங்குகள், சூதாட்டம் போன்ற 59 பாடங்களைக் கொண்டுள்ளது (முதலில் 662 பாடங்கள்).

(iii) பார்லிமென்ட் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்.

இந்தப் பட்டியலில் தற்போது குற்றவியல் சட்டம் மற்றும் நடைமுறை, சிவில் நடைமுறை, திருமணம் மற்றும் விவாகரத்து, மக்கள் தொகைக் கட்டுப்பாடு மற்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு, மின்சாரம், தொழிலாளர் நலன், பொருளாதாரம் மற்றும் சமூகத் திட்டமிடல், மருந்துகள், செய்தித்தாள்கள், புத்தகங்கள் மற்றும் அச்சகம் போன்ற 52 பாடங்கள் (முதலில் 473 பாடங்கள்) உள்ளன. மற்றும் பலர். 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து ஐந்து பாடங்களை ஒரே நேரத்தில் பட்டியலுக்கு மாற்றியது, அதாவது (அ) கல்வி, (ஆ) காடுகள், (இ) எடைகள் மற்றும் அளவுகள், (ஈ) காட்டு விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் (இ) நீதி நிர்வாகம்; உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் தவிர அனைத்து நீதிமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு.

(iv) மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு விஷயம் என்றாலும், ஒரு மாநிலத்தில் சேர்க்கப்படாத இந்தியாவின் பிரதேசத்தின் எந்தப் பகுதிக்கும் எந்தவொரு விஷயத்தையும் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இந்த விதிமுறை யூனியன் பிரதேசங்கள் அல்லது கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் (ஏதேனும் இருந்தால்) பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. (v) 2016 இன் 101வது திருத்தச் சட்டம் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி தொடர்பாக ஒரு சிறப்பு ஏற்பாடு செய்துள்ளது. அதன்படி, மத்திய அரசு அல்லது மாநிலத்தால் விதிக்கப்படும் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி தொடர்பான சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்துக்கு உள்ளது. மேலும், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது சரக்குகள் அல்லது சேவைகள் அல்லது இரண்டின் விநியோகம் நடைபெறும் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரதேச அதிகாரம் உள்ளது.

(vi) எஞ்சிய பாடங்கள் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் எதிலும் குறிப்பிடப்படாத விஷயங்கள்) தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. சட்டத்தின் இந்த எஞ்சிய அதிகாரம் எஞ்சிய வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரத்தை உள்ளடக்கியது. மேற்குறிப்பிட்ட திட்டத்திலிருந்து, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களும், நாடு தழுவிய அளவில் ஒரே மாதிரியான சட்டமியற்ற வேண்டிய விஷயங்களும் யூனியன் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. பிராந்திய மற்றும் உள்ளூர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்கள் மற்றும் பல்வேறு வகையான ஆர்வத்தை அனுமதிக்கும் விஷயங்கள் மாநில பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான சட்டமியற்றுதல் விரும்பத்தக்கது ஆனால் அவசியமற்றது என்ற விஷயங்கள் ஒரே நேரத்தில் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. எனவே, இது சீரான தன்மையுடன் பன்முகத்தன்மையையும் அனுமதிக்கிறது.

அமெரிக்காவில், மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் மட்டுமே அரசியலமைப்பில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன மற்றும் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு விடப்படுகின்றன. ஆஸ்திரேலிய அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களின் ஒற்றை எண்ணும் அமெரிக்க முறையைப் பின்பற்றியது. மறுபுறம், கனடாவில், இரட்டைக் கணக்கீடு உள்ளது - கூட்டாட்சி மற்றும் மாகாணம், மற்றும் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மையத்தில் உள்ளன.

1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் கூட்டாட்சி, மாகாணம் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் மூன்று மடங்கு எண்ணிக்கையை வழங்குகிறது. தற்போதைய அரசியலமைப்பு இந்தச் சட்டத்தின் திட்டத்தைப் பின்பற்றுகிறது, ஆனால் ஒரு வித்தியாசத்துடன், அதாவது, இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், எஞ்சிய அதிகாரங்கள் கூட்டாட்சி சட்டமன்றத்திற்கோ அல்லது மாகாண சட்டமன்றத்திற்கோ வழங்கப்படவில்லை, ஆனால் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் இந்தியா கனேடிய முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றுகிறது.

மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் மற்றும் மாநிலப் பட்டியலின் மீது கூட்டுப் பட்டியலின் மேலாதிக்கத்தை அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாக உறுதிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு, ஒன்றுடன் ஒன்று ஏற்பட்டால்

யூனியன் பட்டியலுக்கும் மாநிலப் பட்டியலுக்கும் இடையில், முந்தையது மேலோங்க வேண்டும். யூனியன் லிஸ்ட் மற்றும் கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒன்றுடன் ஒன்று சேரும் பட்சத்தில், அது மீண்டும் முந்தையதுதான் மேலோங்க வேண்டும். கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் மற்றும் ஸ்டேட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றுக்கு இடையே முரண்பாடு இருக்கும் பட்சத்தில், முந்தையதுதான் மேலோங்க வேண்டும்.

மத்தியச் சட்டத்திற்கும் மாநிலச் சட்டத்திற்கும் இடையே ஒரே நேரத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட ஒரு விஷயத்தில் முரண்பாடு ஏற்பட்டால், மாநிலச் சட்டத்தை விட மத்தியச் சட்டம் மேலோங்கி நிற்கும். ஆனால், விதிவிலக்கு உண்டு. மாநிலச் சட்டம் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்டு, அவரது ஒப்புதலைப் பெற்றிருந்தால், அந்த மாநிலத்தில் மாநிலச் சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும். ஆனால், அதே விஷயத்தில் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் அத்தகைய சட்டத்தை மீறுவது பாராளுமன்றத்திற்கு இன்னும் தகுதியானதாக இருக்கும்.

3. மாநிலத் துறையில் நாடாளுமன்றச் சட்டம் மத்திய மற்றும்

மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்ற அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் மேற்கண்ட திட்டம் சாதாரண நேரங்களில் பராமரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால், அசாதாரணமான நேரங்களில், விநியோகத் திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படுகிறது அல்லது இடைநிறுத்தப்படுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் மாநில பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை உருவாக்க அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது:

ராஜ்யசபா ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும்போது , தேச நலன் கருதி பாராளுமன்றம் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி 3a அல்லது மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய சட்டங்களை உருவாக்குவது அவசியம் என்று ராஜ்யசபா அறிவித்தால், அந்த விஷயத்தில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றம் தகுதியுடையதாகிறது. . அத்தகைய தீர்மானத்தை மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்கள் ஆதரித்து வாக்களிக்க வேண்டும். தீர்மானம் ஓராண்டுக்கு அமலில் இருக்கும்; அதை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் புதுப்பிக்கலாம் ஆனால் ஒரு வருடத்திற்கு மிகாமல். தீர்மானம் நடைமுறையில் இருந்து ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு காலாவதியாகும் போது சட்டங்கள் செயல்படாது.

ஒரே விஷயத்தில் சட்டங்களை உருவாக்கும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரத்தை இந்த விதி கட்டுப்படுத்தாது. ஆனால், மாநிலச் சட்டத்துக்கும், நாடாளுமன்றச் சட்டத்துக்கும் இடையில் முரண்பட்டால், பிந்தையது மேலோங்க வேண்டும்.

தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம்

நடைமுறையில் இருக்கும் போது, சரக்கு மற்றும் சேவை வரி3பி அல்லது மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள விஷயங்கள் தொடர்பாக சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை தேசிய அவசரநிலையின் போது நாடாளுமன்றம் பெறுகிறது. சட்டங்கள் செயல்படாமல் போகும்

அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்திய ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு காலாவதியாகிறது.

இங்கும், அதே விஷயத்தில் சட்டங்களை இயற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரம் கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால், ஒரு மாநில சட்டத்திற்கும் பாராளுமன்றச் சட்டத்திற்கும் இடையில் மறுப்பு ஏற்பட்டால், பிந்தையது மேலோங்க வேண்டும்.

மாநிலங்கள் ஒரு கோரிக்கையை வைக்கும் போது, இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் சட்டங்களை இயற்ற வேண்டும் என்று நாடாளுமன்றத்தைக் கோரும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் போது, அந்த விஷயத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான சட்டங்களை நாடாளுமன்றம் உருவாக்க முடியும். அவ்வாறு இயற்றப்பட்ட சட்டம் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிய மாநிலங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். இருப்பினும், வேறு எந்த மாநிலமும் அதன் சட்டமன்றத்தில் அதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அத்தகைய சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே திருத்தப்படலாம் அல்லது ரத்து செய்யப்படலாம், சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் அல்ல.

மேற்கூறிய விதியின் கீழ் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் விளைவு என்னவென்றால், சட்டம் இயற்ற அதிகாரம் இல்லாத ஒரு விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பாராளுமன்றம் சட்டமியற்றும் உரிமையைப் பெறுகிறது. மறுபுறம், அந்த விவகாரம் தொடர்பாக சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை மாநில சட்டமன்றம் நிறுத்துகிறது. அந்தத் தீர்மானமானது மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரத்தைத் துறத்தல் அல்லது ஒப்படைப்பதாகச் செயல்படுகிறது, மேலும் அது முழுவதுமாக நாடாளுமன்றத்தின் கைகளில் வைக்கப்பட்டுள்ளது, அது மட்டுமே அது தொடர்பாக சட்டம் இயற்ற முடியும்.

மேற்கண்ட விதியின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் பரிசுப் போட்டிச் சட்டம், 1955; வனவிலங்கு (பாதுகாப்பு) சட்டம், 1972; நீர் (தடுப்பு மற்றும் மாசு கட்டுப்பாடு) சட்டம், 1974; நகர்ப்புற நிலம் (உச்சவரம்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1976; மற்றும் மனித உறுப்புகள் மாற்றுச் சட்டம், 1994.

சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு, சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் அல்லது மரபுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். இந்த ஏற்பாடு மத்திய அரசு தனது சர்வதேச கடமைகள் மற்றும் கடமைகளை நிறைவேற்ற உதவுகிறது.

மேற்கூறிய விதியின் கீழ் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களின் சில எடுத்துக்காட்டுகள் ஐக்கிய நாடுகளின் (சலுகைகள் மற்றும் தடைகள்) சட்டம், 1947; ஜெனீவா கன்வென்ஷன் சட்டம், 1960; கடத்தல் தடுப்புச் சட்டம், 1982 மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் டிரிபீஸ் தொடர்பான சட்டங்கள்.

ஜனாதிபதி ஆட்சியின் போது

ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டால், அந்த மாநிலம் தொடர்பாக மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்த ஒரு விஷயத்தையும் சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளது. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிக்கு பிறகும் நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் தொடர்ந்து செயல்படும். அப்படியென்றால், அத்தகைய சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும் காலம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் காலத்துடன் ஒத்துப்போவதில்லை. ஆனால், அத்தகைய சட்டம் மாநில சட்டமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்படலாம் அல்லது மாற்றப்படலாம் அல்லது மீண்டும் இயற்றப்படலாம்.

4. மாநிலச் சட்டத்தின் மீதான மையத்தின் கட்டுப்பாடு விதிவிலக்கான

சூழ்நிலைகளில் மாநிலப் பாடங்கள் மீது நேரடியாகச் சட்டம் இயற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தைத் தவிர, அரசியலமைப்புச் சட்டம் பின்வரும் வழிகளில் மாநிலத்தின் சட்டமன்ற விஷயங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை மையத்திற்கு வழங்குகிறது: (i) ஆளுநர் சில வகைகளை ஒதுக்கலாம். குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்கள். ஜனாதிபதி அவர்கள் மீது முழுமையான வீட்டோவைப் பெற்றுள்ளார். (ii) மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள சில விஷயங்களுக்கான மசோதாக்கள் குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய அனுமதியுடன் மட்டுமே மாநில சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும். (உதாரணமாக, வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக சுதந்திரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் மசோதாக்கள்).

(iii) நிதி நெருக்கடியின் போது குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்காக மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பண மசோதாக்கள் மற்றும் பிற நிதி மசோதாக்களை முன்பதிவு செய்யுமாறு மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசு அறிவுறுத்தலாம்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, அரசியலமைப்புச் சட்டம், சட்டமியற்றும் துறையில் மத்திய அரசுக்கு உயர்வான நிலையை வழங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. இந்தச் சூழலில், மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1983-88) குறிப்பிட்டது: “கூட்டாட்சி மேலாதிக்கத்தின் ஆட்சி என்பது அபத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்கும், மோதலைத் தீர்ப்பதற்கும், யூனியன் மற்றும் மாநில சட்டங்களுக்கு இடையே நல்லிணக்கத்தை உறுதி செய்வதற்கும் ஒரு நுட்பமாகும். தொழிற்சங்க மேலாதிக்கத்தின் இந்த கொள்கை விலக்கப்பட்டால், அதன் தீங்கு விளைவிக்கும் விளைவுகளை கற்பனை செய்வது கடினம் அல்ல. எங்கள் இரு அடுக்கு அரசியல் அமைப்பு குறுக்கீடு, சச்சரவு, சட்டக் குழப்பம் மற்றும் பல முரண்பட்ட சட்டங்களால் ஏற்படும் குழப்பம் ஆகியவற்றால் சீர்குலைக்கப்படுவதற்கான எல்லா சாத்தியக்கூறுகளும் உள்ளன, இது சாமானிய குடிமகனைத் திகைக்க வைக்கும்.

ஒருங்கிணைந்த சட்டமன்றக் கொள்கை மற்றும் பொதுவான யூனியன்-மாநில அக்கறையின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் சீரான தன்மை தடைபடும். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்ற கூட்டாட்சிக் கொள்கை மிகவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். கூட்டாட்சி மேலாதிக்கத்தின் இந்த விதி, கூட்டாட்சி அமைப்பின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு இன்றியமையாதது”.⁴

நிர்வாக உறவுகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி XI இல் உள்ள 256 முதல் 263 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான நிர்வாக உறவுகளைக் கையாள்கின்றன. கூடுதலாக, இதே விஷயத்தைப் பற்றிய பல்வேறு கட்டுரைகள் உள்ளன.

நிர்வாக அதிகாரங்களின் பகிர்வு

சில நிகழ்வுகளைத் தவிர, நிறைவேற்று அதிகாரம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் பகிர்வின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு, மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் இந்தியா முழுமைக்கும் விரிவடைகிறது: (i) பாராளுமன்றத்திற்கு சட்டமியற்றும் பிரத்தியேக அதிகாரம் உள்ள விஷயங்களுக்கு (அதாவது, யூனியன் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்); மற்றும் (ii) எந்தவொரு ஒப்பந்தம் அல்லது உடன்படிக்கையின் மூலம் அதற்கு வழங்கப்பட்ட உரிமைகள், அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துதல். இதேபோல், மாநில சட்டமன்றம் சட்டமியற்றுவதற்கான பிரத்தியேக அதிகாரத்தை (அதாவது, மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்) கொண்டிருக்கும் விஷயங்களில் மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் அதன் எல்லைக்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது.

பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஆகிய இரண்டும் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும் விஷயங்களில் (அதாவது, ஒரே நேரத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள்), நிறைவேற்று அதிகாரம் ஒரு அரசியலமைப்பு விதி அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டம் குறிப்பாக வழங்கினால் தவிர, மாநிலங்களிடமே உள்ளது. மையம். எனவே, நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டாலும், அரசியலமைப்பு அல்லது பாராளுமன்றம் வேறுவிதமாக வழிநடத்தும் போது தவிர, ஒரே நேரத்தில் ஒரு சட்டத்தின் மீதான சட்டம் மாநிலங்களால் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும்.⁵

மாநிலங்கள் மற்றும் மையத்தின் கடமை

அரசியலமைப்புச் சட்டம் மாநிலங்களின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் மீது இரண்டு கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது, இது மத்திய அரசு தனது நிர்வாக அதிகாரத்தை கட்டுப்பாடற்ற முறையில் பயன்படுத்துவதற்கு போதுமான வாய்ப்பை வழங்குகிறது. எனவே, ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமும் (அ) பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் மாநிலத்தில் பொருந்தக்கூடிய எந்தவொரு தற்போதைய சட்டத்திற்கும் இணங்குவதை உறுதிசெய்யும் வகையில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; மற்றும் (ஆ) மாநிலத்தில் மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தை செயல்படுத்துவதை தடுக்கவோ அல்லது பாரபட்சமாகவோ செய்யக்கூடாது. முந்தையது மாநிலத்தின் மீது ஒரு பொதுக் கடமையை விதிக்கும் அதே வேளையில், பிந்தையது மத்திய அரசின் நிர்வாக அதிகாரத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்காமல் இருக்க ஒரு குறிப்பிட்ட கடமையை மாநிலத்தின் மீது சுமத்துகிறது.

அட்டவணை 14.1 இல் மத்திய-மாநில சட்டமன்ற உறுவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்
பார்வை

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
245.	பாராளுமன்றம் மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் அளவு மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள்
246.	பாராளுமன்றம் மற்றும் ஆல் செய்யப்பட்ட சட்டங்களின் பொருள் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள்
246A.	பொருட்கள் தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடு மற்றும் சேவை வரி
247.	வழங்குவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் சில கூடுதல் நீதிமன்றங்களை நிறுவுதல்
248.	சட்டத்தின் எஞ்சிய அதிகாரங்கள்
249.	பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் தொடர்பாக சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் தேசிய நலன் கருதி மாநில பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ளது
250	இது தொடர்பாக சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் மாநில பட்டியலில் உள்ள எந்த விஷயமும் ஒரு பிரகடனம் என்றால் அவசரநிலை செயல்பாட்டில் உள்ளது
251.	பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு இடையில் முரண்பாடு விதிகள் 249 மற்றும் 250 மற்றும் இயற்றிய சட்டங்களின் கீழ் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள்
252.	இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சட்டங்களை இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் அத்தகைய சட்டத்தின் ஒப்புதல் மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளல் மூலம் கூறுகிறது வேறு எந்த மாநிலத்தாலும்
253.	சர்வதேசத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டம் ஒப்பந்தங்கள்
254.	பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு இடையில் முரண்பாடு மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்
255.	பரிந்துரைகளுக்கான தேவைகள் மற்றும் முந்தைய தடைகள் விஷயங்களாக கருதப்பட வேண்டும் செயல்முறை மட்டுமே

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது இந்த நோக்கத்திற்காக தேவையான வழிகாட்டுதல்களை அரசுக்கு வழங்குதல். மையத்தின் இந்த உத்தரவுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள அனுமதி கட்டாயமானது இயற்கை. எனவே, எந்த மாநிலமும் தோல்வியுற்ற இடத்தில் 365வது பிரிவு கூறுகிறது மையத்தால் கொடுக்கப்பட்ட ஏதேனும் வழிகாட்டுதல்களுக்கு இணங்க (அல்லது நடைமுறைக்குக் கொடுக்க), அது ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டதாக ஜனாதிபதி கருதுவது சட்டபூர்வமானது

அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி மாநில அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாது. அப்படியானால், 356வது பிரிவின் கீழ் மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்தலாம்.

மாநிலங்களுக்கான மையத்தின் வழிகாட்டுதல்கள்

மேற்கூறிய இரண்டு நிகழ்வுகளுக்கு மேலதிகமாக, பின்வரும் விஷயங்களில் மாநிலங்களின் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது: (i) தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் கட்டுமானம் மற்றும் பராமரிப்பு (தேசிய அல்லது அறிவிக்கப்பட்டவை இராணுவ முக்கியத்துவம்) அரசால்; (ii) ரயில்வேயின் பாதுகாப்பிற்காக எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள்

மாநில;

(iii) மாநிலத்தில் உள்ள மொழிவழி சிறுபான்மை குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்குக் கல்வியின் ஆரம்ப கட்டத்தில் தாய்மொழியில் கற்பிப்பதற்கான போதுமான வசதிகளை வழங்குதல்; மற்றும் (iv) குறிப்பிட்ட திட்டங்களை வரைதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல்

மாநிலத்தில் உள்ள பழங்குடியினர் நலன்.

கட்டுரையின் கீழ் மத்திய வழிகாட்டுதல்களுக்குப் பின்னால் உள்ள கட்டாய அனுமதி 365 (மேலே குறிப்பிட்டது) இந்த நிகழ்வுகளிலும் பொருந்தும்.

செயல்பாடுகளின் பரஸ்பர பிரதிநிதித்துவம்

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் பகிர்வு கடினமானது. இதன் விளைவாக, மத்திய அரசு தனது சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை மாநிலங்களுக்கு வழங்க முடியாது மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் விஷயத்தில் சட்டம் இயற்றுமாறு ஒரு மாநிலம் பாராளுமன்றத்தை கோர முடியாது. பொதுவாக நிறைவேற்று அதிகாரப் பகிர்வு சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களின் பகிர்வைப் பின்பற்றுகிறது. ஆனால், நிர்வாகத் துறையில் இத்தகைய கடுமையான பிளவு இருவருக்குமிடையே அவ்வப்போது மோதல்களுக்கு வழிவகுக்கும். எனவே, விறைப்பைத் தணிக்கவும், முட்டுக்கட்டை நிலையைத் தவிர்க்கவும், நிர்வாகச் செயல்பாடுகளுக்கு இடையேயான அரசுப் பிரதிநிதித்துவத்தை அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது.

அதன்படி, குடியரசுத் தலைவர், மாநில அரசின் ஒப்புதலுடன், அந்த அரசிடம் மத்திய அரசின் எந்தவொரு நிர்வாகப் பணிகளையும் ஒப்படைக்கலாம். மாறாக, ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர், மத்திய அரசின் ஒப்புதலுடன், அந்த அரசின் நிர்வாகப் பணிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை அந்த அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கலாம் .

அரசியலமைப்புச் சட்டம், மத்திய அரசின் நிர்வாகப் பணிகளை, ஒப்புதல் இல்லாமல் ஒரு மாநிலத்திடம் ஒப்படைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்கிறது.

நிலை. ஆனால், இந்த வழக்கில், பிரதிநிதிகள் குழு பாராளுமன்றத்தால் உள்ளது, ஜனாதிபதியால் அல்ல. எனவே, யூனியன் பட்டியலில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் ஒரு மாநிலத்திற்கு அதிகாரங்களை வழங்கலாம் மற்றும் கடமைகளை விதிக்கலாம் அல்லது ஒரு மாநிலத்திற்கு (சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் ஒப்புதலைப் பொருட்படுத்தாமல்) அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கும் மத்திய அரசால் கடமைகளை சுமத்துவதற்கும் அங்கீகரிக்கலாம்.) இதையே மாநில சட்டமன்றத்தால் செய்ய முடியாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான பரஸ்பர பிரதிநிதித்துவம் ஒரு ஒப்பந்தத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு சட்டத்தின் கீழ் நடைபெறலாம் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டு முறைகளையும் மத்திய அரசு பயன்படுத்தினாலும், ஒரு மாநிலம் முதல் முறையை மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும்.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பு

மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பைப் பாதுகாப்பதற்கான பின்வரும் விதிகள் அரசியலமைப்பில் உள்ளன: (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதிகளின் பயன்பாடு, விநியோகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சை அல்லது புகாரையும் தீர்ப்பதற்கு பாராளுமன்றம் வழங்க முடியும். மற்றும் நதி பள்ளத்தாக்கு.

(ii) குடியரசுத் தலைவர் (பிரிவு 263ன் கீழ்) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுவான நலன்களை விசாரிக்கவும் விவாதிக்கவும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவ முடியும். அத்தகைய சபை 1990.7 இல் அமைக்கப்பட்டது

(iii) மத்திய மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியப் பகுதி முழுவதும் முழு நம்பிக்கை மற்றும் கடன் வழங்கப்பட வேண்டும்.

(iv) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம் தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பொருத்தமான அதிகாரத்தை பாராளுமன்றம் நியமிக்கலாம். ஆனால், இதுவரை அத்தகைய அதிகாரி நியமிக்கப்படவில்லை.

அகில இந்திய சேவைகள்

மற்ற கூட்டமைப்பைப் போலவே, மையமும் மாநிலங்களும் முறையே மத்திய சேவைகள் மற்றும் மாநில சேவைகள் என அழைக்கப்படும் தனித்தனி பொது சேவைகளைக் கொண்டுள்ளன. கூடுதலாக, அகில இந்திய சேவைகள் உள்ளன - ஐஏஎஸ், ஐபிஎஸ் மற்றும் ஐஃபிஎஸ். இந்த சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மையம் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டின் கீழும் உயர் பதவிகளை (அல்லது முக்கிய பதவிகளை) ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மாறி மாறி சேவை செய்கிறார்கள். ஆனால், மையத்தால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டு பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது.

இந்த சேவைகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களால் கூட்டாக கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இறுதிக் கட்டுப்பாடு மத்திய அரசிடம் உள்ளது

உடனடி கட்டுப்பாடு மாநில அரசுகளிடம் உள்ளது.

1947 ஆம் ஆண்டில், இந்திய சிவில் சர்வீஸ் (ஐசிஎஸ்) ஐஏஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் இந்திய காவல்துறை (ஐபி) ஐபிஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் அரசியலமைப்பால் அகில இந்திய சேவைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1966 இல், இந்திய வன சேவை (IFS) மூன்றாவது அகில இந்திய சேவையாக உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் 312வது பிரிவு ராஜ்யசபா தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் புதிய அகில இந்திய சேவைகளை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அங்கீகாரம் அளிக்கிறது.

இந்த மூன்று அனைத்திந்தியச் சேவைகள் ஒவ்வொன்றும், வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கிடையே பிரிவினையைப் பொருட்படுத்தாமல், நாடு முழுவதும் பொதுவான உரிமைகள் மற்றும் அந்தஸ்து மற்றும் ஒரே மாதிரியான ஊதிய விகிதங்களைக் கொண்ட ஒரே சேவையை உருவாக்குகின்றன.

அனைத்திந்திய சேவைகள், மாநிலங்களின் சுயாட்சி மற்றும் ஆதரவைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் அரசியலமைப்பின் கீழ் கூட்டாட்சிக் கொள்கையை மீறினாலும், (i) அவை மையத்திலும், மத்தியிலும் உயர்தர நிர்வாகத்தை பராமரிக்க உதவுகின்றன என்ற அடிப்படையில் அவை ஆதரிக்கப்படுகின்றன. மாநிலங்களில்; (ii) நாடு முழுவதும் நிர்வாக அமைப்பின் சீரான தன்மையை உறுதிப்படுத்த உதவுகின்றன; மற்றும் (iii) அவை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள பொதுவான நலன் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் தொடர்பு, ஒத்துழைப்பு, ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் கூட்டு நடவடிக்கைக்கு உதவுகின்றன.

அரசியலமைப்பு சபையில் அகில இந்திய சேவைகள் நிறுவனத்தை நியாயப்படுத்தும் போது, டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: “ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில் உள்ளார்ந்த இரட்டை அரசியல், இரட்டை சேவையால் அனைத்து கூட்டமைப்புகளிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. அனைத்து கூட்டமைப்புகளிலும், ஒரு ஃபெடரல் சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் ஒரு மாநில சிவில் சர்வீஸ் உள்ளது. இந்திய கூட்டமைப்பு, இரட்டை அரசாக இருந்தாலும், இரட்டை சேவையை கொண்டிருக்கும், ஆனால் ஒரு விதிவிலக்கு. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் அதன் நிர்வாக அமைப்பில் சில பதவிகள் உள்ளன, அவை நிர்வாகத்தின் தரத்தை பராமரிக்கும் பார்வையில் மூலோபாயமாக அழைக்கப்படலாம். மூலோபாய பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்படும் அரசு ஊழியர்களின் திறமையைப் பொறுத்தே நிர்வாகத்தின் தரம் தங்கியுள்ளது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசமைப்புச் சட்டம், மாநிலங்களுக்குத் தங்களுடைய சிவில் சேவைகளை உருவாக்குவதற்கான உரிமைகளைப் பறிக்காமல், அகில இந்திய அளவில் பொதுத் தகுதிகளுடன், ஒரே மாதிரியான ஊதிய விகிதத்துடன், அனைத்திந்திய அளவில் பணியமர்த்தப்பட்டு, உறுப்பினர்களை மட்டும் நியமிக்க வேண்டும். யூனியன் முழுவதும் அந்த மூலோபாய பதவிகள்”.⁸

பொது சேவை ஆணையங்கள்

பொது சேவை கமிஷன்களின் துறையில், மத்திய-மாநில உறவுகள் பின்வருமாறு:

- (i) மாநில கவர்னரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், மாநில பொது சேவை ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் முடியும்

ஜனாதிபதியால் மட்டுமே நீக்கப்படும்.

(ii) சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் கோரிக்கையின் பேரில் இரண்டு அல்லது

அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு கூட்டு மாநில பொது சேவை ஆணையத்தை (UPSC) நாடாளுமன்றம் நிறுவ முடியும். ஜேஎஸ்பிஎஸ்சியின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

(iii) யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (யுபிஎஸ்சி) மாநில ஆளுநரின் கோரிக்கையின்

பேரில் மற்றும் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் ஒரு மாநிலத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்ற முடியும். (iv) சிறப்புத் தகுதிகளைக் கொண்ட விண்ணப்பதாரர்கள்

தேவைப்படும் எந்தவொரு சேவைகளுக்கும் கூட்டு ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்குதல்

மற்றும் செயல்படுத்துவதில் UPSC மாநிலங்களுக்கு (இரண்டு அல்லது அதற்கு

மேற்பட்ட மாநிலங்கள் கோரும் போது) உதவுகிறது.

ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பு

இந்தியாவில் இரட்டை அரசியல் இருந்தாலும், இரட்டை நீதி நிர்வாக முறை இல்லை.

மறுபுறம், அரசியலமைப்பு, உச்ச நீதிமன்றமும் அதற்குக் கீழே உள்ள மாநில உயர்

நீதிமன்றங்களும் கொண்ட ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவினது. இந்த

ஒற்றை நீதிமன்ற அமைப்பு மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும்

செயல்படுத்துகிறது. மறுசீரமைப்பு நடைமுறையில் உள்ள வேறுபாடுகளை அகற்ற இது

செய்யப்படுகிறது.

ஒரு மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மற்றும் மாநில

ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்து குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

அவர்களையும் ஜனாதிபதி மாற்றலாம் மற்றும் நீக்கலாம்.

பாராளுமன்றம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை

நிறுவ முடியும். உதாரணமாக, மகாராஷ்டிரா மற்றும் கோவா அல்லது பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா ஆகியவை

பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தைக் கொண்டுள்ளன.

அவசரகாலத்தின் போது உறவுகள் (i) தேசிய

அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (பிரிவு 352 இன் கீழ்), 'எந்த விஷயத்திலும்' ஒரு

மாநிலத்திற்கு நிர்வாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையம் உரிமை

பெறுகிறது. இதனால், மாநில அரசுகள் இடைநிறுத்தப்படாவிட்டாலும், மத்திய அரசின்

முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

(ii) குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி ஒரு மாநிலத்தில் (பிரிவு 356-ன் கீழ்) விதிக்கப்படும்போது,

மாநில அரசின் செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆளுநர் அல்லது மாநிலத்தில் உள்ள வேறு

எந்த நிர்வாக அதிகாரிக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை குடியரசுத் தலைவர்

தானே எடுத்துக் கொள்ளலாம். (iii) நிதி நெருக்கடியின் போது (பிரிவு 360 இன் கீழ்),

நிதி நியதிகளைக் கடைப்பிடிக்க மாநிலங்களுக்கு மையம் அறிவுறுத்தலாம்

உரிமை மற்றும் மாநிலத்தில் பணியாற்றும் நபர்களின் சம்பளக் குறைப்பு உட்பட தேவையான பிற வழிகாட்டுதல்களை வழங்க முடியும்.

பிற விதிகள்

அரசமைப்புச் சட்டத்தில் பின்வரும் பிற விதிகள் உள்ளன, அவை மாநில நிர்வாகத்தின் மீது மையத்தை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க உதவுகின்றன:

(i) பிரிவு 355 மையத்தின் மீது இரண்டு கடமைகளை விதிக்கிறது: (அ) வெளி ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் உள் தொந்தரவுக்கு எதிராக ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பாதுகாப்பது; மற்றும் (ஆ) அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கமும் நடத்தப்படுவதை உறுதி செய்ய வேண்டும். (ii) ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவரைத் தவிர, ஆளுநர் மாநிலத்தில் மையத்தின் முகவராகச் செயல்படுகிறார். மாநிலத்தின் நிர்வாக விவகாரங்கள் குறித்து அவ்வப்போது மத்திய அரசுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்து வருகிறார். (iii) மாநிலத் தேர்தல் ஆணையர், மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே நீக்கப்பட முடியும்.

கூடுதல் அரசியலமைப்பு சாதனங்கள்

மேற்கூறிய அரசியலமைப்பு சாதனங்களுக்கு கூடுதலாக, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒத்துழைப்பையும் ஒருங்கிணைப்பையும் மேம்படுத்துவதற்கு கூடுதல் அரசியலமைப்பு சாதனங்கள் உள்ளன. மத்திய மட்டத்தில் நடத்தப்பட்ட பல ஆலோசனை அமைப்புகள் மற்றும் மாநாடுகள் இதில் அடங்கும்.

அரசியலமைப்பு சாராத ஆலோசனை அமைப்புகளில் NITI ஆயோக் (திட்டக் குழுவின் வெற்றி), 9 தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில், 10 மத்திய சுகாதாரம் மற்றும் குடும்ப நல கவுன்சில், மத்திய உள்ளாட்சி கவுன்சில், மண்டல கவுன்சில்கள், 11 வடகிழக்கு கவுன்சில் ஆகியவை அடங்கும். , இந்திய மருத்துவத்தின் மத்திய கவுன்சில், மத்திய ஹோமியோபதி கவுன்சில், போக்குவரத்து மேம்பாட்டு கவுன்சில், பல்கலைக்கழக மானியக் குழு மற்றும் பல.

பரந்த அளவிலான விஷயங்களில் மத்திய மாநில ஆலோசனைகளை எளிதாக்குவதற்காக ஆண்டுதோறும் அல்லது மற்றபடி நடைபெறும் முக்கியமான மாநாடுகள் பின்வருமாறு: (i) ஆளுநர்களின் மாநாடு (ஜனாதிபதி தலைமையில்). (ii) முதலமைச்சர்கள் மாநாடு (பிரதமர் தலைமையில்). (iii) தலைமைச் செயலாளர்கள் மாநாடு (அமைச்சரவை செயலாளர் தலைமையில்). (iv) இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ் மாநாடு. (v) தலைமை நீதிபதிகள் மாநாடு (இந்திய தலைமை நீதிபதி தலைமையில்). (vi) துணைவேந்தர்களின் மாநாடு. (vii) உள்துறை அமைச்சர்கள் மாநாடு (மத்திய உள்துறை தலைமையில்)

அமைச்சர்). (viii) சட்ட அமைச்சர்கள் மாநாடு (மத்திய சட்ட அமைச்சர் தலைமையில்).

நிதி உறவுகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி XII இல் 268 முதல் 293 வரையிலான பிரிவுகள் மத்திய மாநில நிதி உறவுகளைக் கையாள்கின்றன. இவை தவிர, இதே விஷயத்தைக் கையாளும் பிற விதிகளும் உள்ளன. இவற்றை ஒன்றாக பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் படிக்கலாம்:

வரிவிதிப்பு அதிகாரங்கள் ஒதுக்கீடு

அரசியலமைப்பு வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பின்வரும் வழிகளில் பிரிக்கிறது:

- யூனியன் பட்டியலில் (எண் 12 இல் 13 உள்ளவர்கள்) பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு பிரத்யேக அதிகாரம் உள்ளது . • மாநிலப் பட்டியலில் (எண் 13 இல் 18 ஆவது) பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்களுக்கு வரி விதிக்க மாநில சட்டமன்றத்திற்கு பிரத்யேக அதிகாரம் உள்ளது .
- கன்கரண்ட் லிஸ்டில் வரி உள்ளீடுகள் எதுவும் இல்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், வரிச் சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை ஒரே நேரத்தில் அதிகார வரம்பு கிடைக்கவில்லை. ஆனால், 2016 ஆம் ஆண்டின் 101வது திருத்தச் சட்டம் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி தொடர்பாக ஒரு சிறப்பு விதியை விதித்து விதிவிலக்கு அளித்துள்ளது. இந்த திருத்தம் சரக்கு மற்றும் சேவை வரியை கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு ஒரே நேரத்தில் அதிகாரத்தை வழங்கியுள்ளது .
- வரிவிதிப்புக்கான எஞ்சிய அதிகாரம் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் எதிலும் குறிப்பிடப்படாத வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரம்) பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த விதியின் கீழ், பார்லிமென்ட் பரிசு வரி, சொத்து வரி மற்றும் செலவு வரி விதித்துள்ளது.

அட்டவணை 14.2 ஒரு பார்வையில் மத்திய-மாநில நிர்வாக உறவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண் . மாநிலங்கள் மற்றும்	
256.	யூனியனின் பொருள் பொறுப்பு
257.	சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநிலங்களின் மீது யூனியனின் கட்டுப்பாடு
257A.	ஆயுதப் படைகள் அல்லது யூனியனின் பிற படைகளை நிலைநிறுத்துவதன் மூலம் மாநிலங்களுக்கு உதவி (ரத்து செய்யப்பட்டது)
258.	சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கான யூனியனின் அதிகாரம்

258A.	செயல்பாடுகளை ஒப்படைக்க மாநிலங்களின் அதிகாரம் ஒன்றியம்
259.	மாநிலங்களில் ஆயுதப் படைகள் முதல் பாகம் பி அட்டவணை (ரத்து செய்யப்பட்டது)
260.	இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள பிரதேசங்கள் தொடர்பான யூனியனின் அதிகார வரம்பு
261.	பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்
262.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஆறுகள் அல்லது ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளின் நீர் தொடர்பான தகராறுகளைத் தீர்ப்பது
263.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் தொடர்பான விதிகள்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் வரி விதிக்கும் மற்றும் வசூலிக்கும் அதிகாரத்திற்கும், அவ்வாறு விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் வரியின் வருவாயைப் பெறுவதற்கான அதிகாரத்திற்கும் இடையே ஒரு வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, வருமான வரியானது மையத்தால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படுகிறது, ஆனால் அதன் வருமானம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படுகிறது.

மேலும், அரசியலமைப்பு மாநிலங்களின் வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களில் பின்வரும் கட்டுப்பாடுகளை வைத்துள்ளது: (i) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும்

வேலைவாய்ப்புகள் மீது வரிகளை விதிக்கலாம். ஆனால், எந்தவொரு நபரும் செலுத்த வேண்டிய வரிகளின் மொத்தத் தொகையானது ஆண்டுக்கு ₹2,500க்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும் .)

மாநிலத்திற்கு வெளியே அத்தகைய வழங்கல் எங்கு நடைபெறுகிறது; மற்றும் (ஆ) இறக்குமதி அல்லது ஏற்றுமதியின் போது அத்தகைய வழங்கல் எங்கே நடைபெறுகிறது. மேலும், சரக்குகள் அல்லது சேவைகளின் வழங்கல் அல்லது இரண்டும் மாநிலத்திற்கு வெளியே நடைபெறும் போது அல்லது இறக்குமதி அல்லது ஏற்றுமதியின் போது நிர்ணயம் செய்வதற்கான கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது¹⁶ . (iii) ஒரு மாநில சட்டமன்றம் மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனைக்கு வரி விதிக்கலாம். ஆனால், (அ) மையத்தால் நுகரப்படும் அல்லது மையத்திற்கு விற்கப்படும் மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனைக்கு வரி விதிக்க முடியாது; அல்லது (ஆ) எந்தவொரு இரயில்வேயின் கட்டுமானம், பராமரிப்பு அல்லது செயல்பாட்டில் மையம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட இரயில்

நிறுவனத்தால் உட்கொள்ளப்படுகிறது அல்லது அதே நோக்கத்திற்காக மையம் அல்லது இரயில்வே நிறுவனத்திற்கு விற்கப்படுகிறது. (iv) மாநிலங்களுக்கிடையேயான நதி அல்லது நதிப் பள்ளத்தாக்கை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக அல்லது மேம்படுத்துவதற்காக பாராளுமன்றத்தால் நிறுவப்பட்ட எந்தவொரு அதிகாரத்தால் சேமிக்கப்படும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட, நுகர்வு, விநியோகம் அல்லது விற்கப்படும் எந்தவொரு நீர் அல்லது மின்சாரத்திற்கும் ஒரு மாநில சட்டமன்றம் வரி விதிக்கலாம். ஆனால், அத்தகைய சட்டம் பயனுள்ளதாக இருக்க,

ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கப்பட்டு அவரது ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும்.

வரி வருவாய் விநியோகம்

2000 ஆம் ஆண்டின் 80 வது திருத்தச் சட்டம் மற்றும் 2016 ஆம் ஆண்டின் 101 வது திருத்தச் சட்டம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வரி வருவாயை விநியோகிக்கும் திட்டத்தில் பெரும் மாற்றங்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளன.

10வது நிதிக் கமிஷன் பரிந்துரைகளை அமல்படுத்தும் வகையில் 80வது திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. சில மத்திய வரிகள் மற்றும் வரிகள் மூலம் பெறப்பட்ட மொத்த வருமானத்தில் 29% மாநிலங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று ஆணையம் பரிந்துரைத்தது.

இது 'பகிர்வுக்கான மாற்றுத் திட்டம்' என்று அறியப்படுகிறது மற்றும் ஏப்ரல் 1, 1996 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தத் திருத்தம் வருமான வரி (விவசாய வருமானம் அல்லாத பிற வருமானத்தின் மீதான வரிகள்) கார்ப்பரேஷன் வரி மற்றும் சுங்க வரி போன்ற பல மத்திய வரிகளையும் வரிகளையும் கொண்டு வந்துள்ளது.) மாநிலங்களுடனான அவர்களின் அரசியலமைப்பு கட்டாயப் பகிர்வைப் பொறுத்த வரை.¹⁷

101வது திருத்தம், நாட்டில் புதிய வரி விதிப்பு முறையை (அதாவது சரக்கு மற்றும் சேவை வரி - ஜிஎஸ்டி) அறிமுகப்படுத்த வழிவகை செய்துள்ளது. அதன்படி, சரக்குகள் அல்லது சேவைகள் வழங்கல் அல்லது இரண்டின் ஒவ்வொரு பரிவர்த்தனைக்கும் ஜிஎஸ்டி விதிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு ஒரே நேரத்தில் வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்களை இந்தத் திருத்தம் வழங்கியது. ஜிஎஸ்டியானது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளால் விதிக்கப்பட்ட பல மறைமுக வரிகளை மாற்றியமைத்தது மற்றும் வரிகளின் அடுக்கு விளைவை நீக்கி, சரக்குகள் மற்றும் சேவைகளுக்கான பொதுவான தேசிய சந்தையை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. (i) மத்திய கலால் வரி, (ii) கூடுதல் கலால் வரிகள், (iii) மருத்துவம் மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகள் (கலால் வரிகள்) சட்டம், 1955, (iv) இன் கீழ் விதிக்கப்படும் கலால் வரி போன்ற பல்வேறு மத்திய மறைமுக வரிகள் மற்றும் வரிகளை உட்படுத்துவதற்காக இந்த திருத்தம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.) சேவை வரி, (v) கூடுதல் சுங்க வரி பொதுவாக எதிர் வரி, (vi) சுங்கத்தின் சிறப்பு கூடுதல் வரி, மற்றும் (vii) பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் வழங்குவது தொடர்பான மத்திய கூடுதல் கட்டணம் மற்றும் செஸ்கள். இதேபோல், (i) மாநில மதிப்பு கூட்டப்பட்ட வரி / விற்பனை வரி, (ii) கேளிக்கை வரி (உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் விதிக்கப்படும் வரி தவிர), (iii) மத்திய விற்பனை வரி (மையத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் மாநிலங்கள்), (iv) ஆக்ட்ரோய் மற்றும் நுழைவு வரி, (v) கொள்முதல் வரி, (vi) சொகுசு வரி, (vii) லாட்டரி, பந்தயம் மற்றும் சூதாட்டம் மீதான வரிகள், மற்றும் (viii) மாநில கூடுதல் கட்டணம் மற்றும் செஸ்கள் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் வழங்கல். மேலும், சட்டப்பிரிவு 268-A ஐ நீக்கியது

யூனியன் பட்டியலில் உள்ள நுழைவு 92-C, இருவரும் சேவை வரியைக் கையாள்கின்றனர். 2003 இன் 88வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அவை முன்னர் சேர்க்கப்பட்டன. சேவை வரியானது மையத்தால் விதிக்கப்பட்டது, ஆனால் மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டும் வசூலித்து கையகப்படுத்தியது.

மேற்கூறிய இரண்டு திருத்தங்களுக்குப் பிறகு (அதாவது, 80வது திருத்தம் மற்றும் 101வது திருத்தம்), மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வரி வருவாயைப் பகிர்ந்தளிப்பதில் தற்போதைய நிலை பின்வருமாறு:

A. மத்தியத்தால் விதிக்கப்பட்ட வரிகள், ஆனால் மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டவை (பிரிவு 268): பரிவர்த்தனை பில்கள், காசோலைகள், உறுதிமொழிக் குறிப்புகள், காப்பீட்டுக் கொள்கைகள், பங்குகள் பரிமாற்றம் மற்றும் பிறவற்றின் முத்திரை வரிகள் இந்தப் பிரிவில் அடங்கும்.

எந்தவொரு மாநிலத்திலும் விதிக்கப்படும் இந்த வரிகளின் வருமானம் a ஐ உருவாக்காது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் ஒரு பகுதி, ஆனால் அந்த மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

பி. மத்தியத்தால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் (பிரிவு 269): பின்வரும் வரிகள் இந்த வகையின் கீழ் வருகின்றன: (i) பொருட்களின் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீதான வரிகள் (செய்தித்தாள்கள் தவிர)
மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போக்கில்.

(ii) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது சரக்குகளின் மீதான வரிகள்.

இந்த வரிகளின் நிகர வருமானம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் ஒரு பகுதியாக இல்லை. அவை பாராளுமன்றத்தால் வசூலிக்கப்பட்ட கொள்கைகளின்படி சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகின்றன.

C. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகம் (பிரிவு 269-A): சரக்கு மற்றும் சேவை வரி விதிப்பு மற்றும் சேகரிப்பு (பிரிவு 269-A): மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது வழங்கப்படும் பொருட்கள் மற்றும் சேவை வரி (ஜிஎஸ்டி) விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படுகிறது. மையத்தால். ஆனால், இந்த வரியானது ஜிஎஸ்டி கவுன்சிலின் பரிந்துரையின் பேரில் பாராளுமன்றம் வழங்கிய முறையில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், சப்ளை செய்யும் இடத்தை நிர்ணயிப்பதற்கான கோட்பாடுகளை உருவாக்குவதற்கும், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தின் போது பொருட்கள் அல்லது சேவைகள் அல்லது இரண்டும் சப்ளை செய்யப்படும்போது அல்லது

வர்த்தகம்.

D. மையத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மையத்திற்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் (பிரிவு 270): இந்த பிரிவில் பின்வருவனவற்றைத் தவிர யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அனைத்து வரிகள் மற்றும் கடமைகள் அடங்கும்: (i) கட்டுரைகள் 268 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடமைகள் மற்றும் வரிகள், 269 மற்றும் 269-A (மேலே குறிப்பிட்டது); (ii) பிரிவு 271 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான கூடுதல் கட்டணம்

(கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது); மற்றும்

(iii) குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக விதிக்கப்படும் செஸ்.

இந்த வரிகள் மற்றும் கடமைகளின் நிகர வருவாயை விநியோகிக்கும் விதம் நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

E. மையத்தின் நோக்கங்களுக்காக சில வரிகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான கூடுதல் கட்டணம் (பிரிவு 271); 269 மற்றும் 270 (மேலே குறிப்பிட்டுள்ள) பிரிவுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகள் மற்றும் கடமைகளின் மீதான கூடுதல் கட்டணங்களை நாடாளுமன்றம் எந்த நேரத்திலும் விதிக்கலாம். அத்தகைய கூடுதல் கட்டணங்களின் வருமானம் பிரத்தியேகமாக மையத்திற்குச் செல்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்த கூடுதல் கட்டணங்களில் மாநிலங்களுக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை.

இருப்பினும், சரக்கு மற்றும் சேவை வரி (ஜிஎஸ்டி) இந்த கூடுதல் கட்டணத்தில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஜிஎஸ்டியில் இந்த கூடுதல் கட்டணத்தை விதிக்க முடியாது.

F. மாநிலங்களால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் வசூலிக்கப்படும் மற்றும் தக்கவைக்கப்பட்ட வரிகள்: இவை பிரத்தியேகமாக மாநிலங்களுக்குச் சொந்தமான வரிகள். அவர்கள் மாநில பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்டு 18 பேர் உள்ளனர். இவை 18 : (i) நில வருவாய்; (ii) விவசாய வருமானத்தின் மீதான வரிகள்; (iii) விவசாய நிலத்தின் வாரிசு தொடர்பான கடமைகள்; (iv) விவசாய நிலம் தொடர்பான எஸ்டேட் கடமை; (v) நிலங்கள் மற்றும் கட்டிடங்கள் மீதான வரிகள்; (vi) கனிம உரிமைகள் மீதான வரிகள்; (vii) மனித நுகர்வுக்கான மதுபானங்கள் மீதான கலால் வரிகள்; ஓபியம், இந்திய சணல் மற்றும் பிற போதை மருந்துகள் மற்றும் போதைப் பொருட்கள், ஆனால் மது அல்லது போதைப்பொருள் கொண்ட மருத்துவ மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகள் உட்பட இல்லை; (viii) நுகர்வு அல்லது விற்பனை அல்லது மின்சாரம் மீதான வரிகள்; (ix) பெட்ரோலியம் கச்சா, அதிவேக டீசல், மோட்டார் ஸ்பிரிட் (பொதுவாக பெட்ரோல் என அழைக்கப்படுகிறது), இயற்கை எரிவாயு, விமான விசையாழி எரிபொருள் மற்றும் மனித நுகர்வுக்கான மதுபானங்கள் ஆகியவற்றின் மீதான வரிகள், ஆனால் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தின் போது விற்பனையை உள்ளடக்கவில்லை அல்லது சர்வதேச வர்த்தகம் அல்லது அத்தகைய பொருட்களின் வர்த்தகத்தின் போது வர்த்தகம் அல்லது விற்பனை; (x) சாலை அல்லது உள்நாட்டு நீர்வழிகள் மூலம் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் மற்றும் பயணிகள் மீதான வரிகள்; (xi) வாகனங்கள் மீதான வரிகள்; (xii) விலங்குகள் மற்றும் படகுகள் மீதான வரிகள்; (xiii) சுங்கச்சாவடிகள்; (xiv) தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகள்; (xv) தலையெழுத்து வரிகள்; (xvi) ஒரு பஞ்சாயத்து அல்லது ஒரு நகராட்சி அல்லது ஒரு பிராந்திய கவுன்சில் அல்லது ஒரு மாவட்ட கவுன்சில் மூலம் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கும் அளவிற்கு கேளிக்கைகள் மற்றும் கேளிக்கைகள் மீதான வரிகள்; (xvii) ஆவணங்கள் மீதான முத்திரை வரி (யூனியன் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டவை தவிர); மற்றும் (xviii) மாநிலப் பட்டியலில் (நீதிமன்றக் கட்டணம் தவிர) பட்டியலிடப்பட்ட விஷயங்களுக்கான கட்டணங்கள்.

வரி அல்லாத வருவாய்களின் விநியோகம்

A. மையம் பின்வரும்

ரசீதுகள் மையத்தின் வரி அல்லாத வருவாயின் முக்கிய ஆதாரங்களாக அமைகின்றன: (i) பதவிகள் மற்றும் தந்திகள்; (ii) ரயில்வே; (iii) வங்கியியல்; (iv) ஒளிபரப்பு (v) நாணயம் மற்றும் நாணயம்; (vi) மத்திய பொதுத்துறை நிறுவனங்கள்; (vii) escheat and lapse; 19 மற்றும் (viii) மற்றவை.

பி . மாநிலங்கள்

மாநிலங்களின் வரி அல்லாத வருவாயின் முக்கிய ஆதாரங்களாக பின்வரும் ரசீதுகள் அமைகின்றன: (i) நீர்ப்பாசனம்; (ii) காடுகள்; (iii) மீன்வளம்; (iv) மாநில பொதுத்துறை நிறுவனங்கள்; (v) escheat and lapse; 20 மற்றும் (vi) மற்றவர்கள்.

மாநிலங்களுக்கு மானியங்கள்

மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே வரிகளை பகிர்ந்து கொள்வதைத் தவிர, அரசியலமைப்புச் சட்டம் மத்திய வளங்களில் இருந்து மாநிலங்களுக்கு மானியங்களை வழங்குகிறது. இரண்டு வகையான உதவித்தொகைகள் உள்ளன, அதாவது சட்டரீதியான மானியங்கள் மற்றும் விருப்பமான மானியங்கள்:

சட்டப்பூர்வ மானியங்கள்

பிரிவு 275 நிதி உதவி தேவைப்படும் மாநிலங்களுக்கு மானியங்களை வழங்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. மேலும், வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு வெவ்வேறு தொகைகள் நிர்ணயிக்கப்படலாம். இந்தத் தொகைகள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன.

இந்த பொது விதியைத் தவிர, ஒரு மாநிலத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கு அல்லது அஸ்ஸாம் மாநிலம் உட்பட ஒரு மாநிலத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகத்தின் அளவை உயர்த்துவதற்கு குறிப்பிட்ட மானியங்களையும் அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது.

சட்டப்பிரிவு 275 (பொது மற்றும் குறிப்பிட்ட இரண்டும்) கீழ் சட்டரீதியான மானியங்கள் நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரையின் பேரில் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

விருப்பமான மானியங்கள்

பிரிவு 282, அந்தந்த சட்டமியற்றும் திறனுக்குள் இல்லாவிட்டாலும், எந்தவொரு பொது நோக்கத்திற்காகவும் எந்தவொரு மானியத்தையும் வழங்க மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இந்த விதியின் கீழ், மத்திய அரசு மாநிலங்களுக்கு மானியம் வழங்குகிறது.

"இந்த மானியங்கள் விருப்பமான மானியங்கள் என்றும் அறியப்படுகின்றன, காரணம், இந்த மானியங்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு எந்தக் கடமையும் இல்லை மற்றும் விஷயம் அதன் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டது. இந்த மானியங்கள் இரு மடங்கு நோக்கத்தைக் கொண்டுள்ளன: திட்ட இலக்குகளை நிறைவேற்ற நிதி ரீதியாக மாநிலத்திற்கு உதவுதல்; மற்றும் கொடுக்க

தேசியத் திட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கு மாநில நடவடிக்கைகளில் செல்வாக்கு செலுத்தவும் ஒருங்கிணைக்கவும் மையத்திற்கு சில அந்நியச் செலாவணி

மற்ற மானியங்கள்

அரசியலமைப்பு மூன்றாம் வகை மானியங்கள்-உதவிகளை வழங்கியுள்ளது, ஆனால் ஒரு தற்காலிக காலத்திற்கு. இதனால், அசாம், பீகார், ஒரிசா மற்றும் மேற்கு வங்கம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு சணல் மற்றும் சணல் பொருட்கள் மீதான ஏற்றுமதி வரிகளுக்கு பதிலாக மானியம் வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த மானியங்கள் அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து பத்து ஆண்டுகளுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். இந்தத் தொகைகள் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்பட்டது மற்றும் நிதி ஆயோக்கின் பரிந்துரையின் பேரில் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்

சரக்கு மற்றும் சேவை வரியின் (ஜிஎஸ்டி) சுமுகமான மற்றும் திறமையான நிர்வாகத்திற்கு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு தேவைப்படுகிறது. இந்த ஆலோசனை செயல்முறையை எளிதாக்கும் வகையில் , 2016 இன் 101வது திருத்தச் சட்டம் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில் அல்லது ஜிஎஸ்டி கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது.

பிரிவு 279-A ஒரு உத்தரவின் மூலம் ஜிஎஸ்டி கவுன்சிலை அமைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தது²² . கவுன்சில் என்பது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் கூட்டு மன்றமாகும். இது பின்வரும் விஷயங்களில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு பரிந்துரைகளை செய்ய வேண்டும்: (அ) ஜிஎஸ்டியில் இணைக்கப்படும் மத்திய, மாநிலங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் விதிக்கப்படும் வரிகள், செஸ்கள் மற்றும் கூடுதல் கட்டணம். (ஆ) ஜிஎஸ்டிக்கு உட்பட்ட பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் அல்லது

ஜிஎஸ்டியில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ) மாதிரி ஜிஎஸ்டி சட்டங்கள், வரி விதிப்புக் கொள்கைகள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது சப்ளைகளில் விதிக்கப்படும் ஜிஎஸ்டியின் பகிர்வு மற்றும் விநியோக இடத்தை நிர்வகிக்கும் கொள்கைகள்.

(ஈ) சரக்கு மற்றும் சேவைகளுக்கு ஜிஎஸ்டியில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்படும் விற்றுமுதல் வரம்பு. (இ) ஜிஎஸ்டியின் பட்டைகளுடன் தரைவிகிதங்கள் உட்பட விகிதங்கள். (ஈ) ஏதேனும் இயற்கைப் பேரிடர் அல்லது பேரிடரின் போது கூடுதல் ஆதாரங்களைத் திரட்ட குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஏதேனும் சிறப்பு விகிதம் அல்லது விகிதங்கள்.

நிதி ஆணையம்

சட்டப்பிரிவு 280 நிதி ஆணையத்தை ஒரு அரை-நீதித்துறை அமைப்பாக வழங்குகிறது. ஒவ்வொரு ஐந்தாவது வருடமும் அல்லது அதற்கு முன்னரும் ஜனாதிபதியால் இது உருவாக்கப்பட்டது.

கீழ்க்கண்ட விஷயங்களில் குடியரசுத் தலைவருக்குப் பரிந்துரைகள் செய்ய வேண்டும்: •
மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் வரிகளின் நிகர வருவாயின்
பகிர்வு, மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒதுக்கீடு, அத்தகைய வருமானத்தின்
அந்தந்த பங்குகள்.

- மையத்தால் (அதாவது, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து) மாநிலங்களுக்கு
வழங்கப்படும் மானியங்களை நிர்வகிக்க வேண்டிய கொள்கைகள். • மாநில நிதிக்
குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் மாநிலத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும்
நகராட்சிகளின் வளங்களுக்கு துணையாக ஒரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியைப்
பெருக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள் . நல்ல நிதி நலன்கள்.

1960 வரை, சணல் மற்றும் சணல் பொருட்கள் மீதான ஏற்றுமதி வரியின் ஒவ்வொரு
ஆண்டும் நிகர வருமானத்தில் ஏதேனும் ஒரு பங்கை ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக அசாம், பீகார்,
ஒரிசா மற்றும் மேற்கு வங்கம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு செலுத்தப்பட்ட தொகையையும்
ஆணையம் பரிந்துரைத்தது.

அரசியலமைப்பு நிதி ஆயோக் என கருதுகிறது
இந்தியாவில் நிதி கூட்டாட்சியின் சமநிலை சக்கரம்.

மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்

நிதி விவகாரங்களில் மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க, தி
அரசியலமைப்புச் சட்டம் பின்வரும் மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்தலாம் என்று கூறுகிறது
ஜனாதிபதியின் பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே பாராளுமன்றம்:

- மாநிலங்கள் எந்த வரி அல்லது வரி விதிக்கும் அல்லது மாற்றும் ஒரு மசோதா
ஆர்வம்;
- இந்திய வருமான வரி தொடர்பான சட்டங்களின் நோக்கங்களுக்காக வரையறுக்கப்பட்ட
'விவசாய வருமானம்' என்ற வெளிப்பாட்டின் அர்த்தத்தை மாற்றும் மசோதா; • பணம்
இருக்கும் அல்லது மாநிலங்களுக்கு விநியோகிக்கக்கூடிய கொள்கைகளை பாதிக்கும்
மசோதா; மற்றும் • மையத்தின் நோக்கத்திற்காக ஏதேனும் குறிப்பிட்ட வரி அல்லது வரி மீது
கூடுதல் கட்டணம் விதிக்கும் மசோதா.

"மாநிலங்கள் ஆர்வமாக உள்ள வரி அல்லது கடமை" என்ற வெளிப்பாட்டின் பொருள்: (அ)
எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் ஒதுக்கப்படும் நிகர வருமானத்தின் முழு அல்லது பகுதியும் ஒரு
வரி அல்லது கடமை; அல்லது (ஆ) இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து எந்த
மாநிலத்திற்கும் செலுத்த வேண்டிய தொகைகளின் நிகர வருமானத்தைக் குறிப்பிடுவதன்
மூலம் ஒரு வரி அல்லது கடமை.

'நிகர வருமானம்' என்ற சொற்றொடருக்கு வரியின் வருமானம் அல்லது வசூல் செலவைக்
கழித்தல் என்று பொருள். ஏதேனும் ஒரு வரி அல்லது வரியின் நிகர வருமானம்

பகுதி இந்திய தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளரால் கண்டறியப்பட்டு சான்றளிக்கப்பட வேண்டும். அவரது சான்றிதழ் இறுதியானது.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களால் கடன் வாங்குதல், மத்திய

மற்றும் மாநிலங்களின் கடன் வாங்கும் அதிகாரங்கள் தொடர்பாக அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளை வழங்குகிறது: • மத்திய அரசு இந்தியாவிற்குள்ளும் அல்லது வெளியிலும் கடன் வாங்கலாம் அல்லது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் கடன் வாங்கலாம் அல்லது உத்தரவாதம் அளிக்கலாம். , ஆனால் இரண்டும் பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்புக்குள். இதுவரை, பார்லிமென்டில், அத்தகைய சட்டம் இயற்றப்படவில்லை. • இதேபோல், மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியின் பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் ஒரு மாநில அரசாங்கம் இந்தியாவிற்குள் (வெளிநாட்டில் அல்ல) கடன் வாங்கலாம் அல்லது உத்தரவாதங்களை வழங்கலாம், ஆனால் அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்புகளுக்குள்.

- மத்திய அரசு எந்த மாநிலத்திற்கும் கடன்களை வழங்கலாம் அல்லது எந்த மாநிலத்தால் திரட்டப்படும் கடன்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கலாம். அத்தகைய கடன்களை வழங்குவதற்குத் தேவைப்படும் எந்தத் தொகையும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும்.
- மாநிலத்திற்கு மத்திய அரசு வழங்கிய கடனில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி இன்னும் நிலுவையில் இருந்தால் அல்லது அதற்கு மத்திய அரசு உத்தரவாதம் அளித்திருந்தால், மத்திய அரசின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மாநிலம் எந்தக் கடனையும் பெற முடியாது.

அரசுகளுக்கிடையேயான வரி விலக்குகள்

மற்ற கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பைப் போலவே, இந்திய அரசியலமைப்பிலும் 'பரஸ்பர வரி விதிப்பில் இருந்து விடுபடுதல்' என்ற விதி உள்ளது மற்றும் இது சம்பந்தமாக பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்கிறது:

மாநில வரிவிதிப்பிலிருந்து மத்தியச் சொத்திற்கு விலக்கு, ஒரு மாநிலம் அல்லது நகராட்சிகள், மாவட்ட வாரியங்கள், பஞ்சாயத்துகள் போன்ற மாநிலங்களுக்குள் உள்ள எந்தவொரு அதிகாரமும் விதிக்கும் அனைத்து வரிகளிலிருந்தும் மையத்தின் சொத்துக்கு விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. ஆனால், இந்தத் தடையை நீக்குவதற்கு நாடாளுமன்றத்துக்கு அதிகாரம் உள்ளது. 'சொத்து' என்ற வார்த்தையில் நிலங்கள், கட்டிடங்கள், நிலங்கள், பங்குகள், கடன்கள், பண மதிப்புள்ள அனைத்தும், மற்றும் அனைத்து வகையான சொத்துக்கள் - அசையும் அல்லது அசையா மற்றும் உறுதியான அல்லது அருவமானவை. மேலும், சொத்து இறையாண்மை (ஆயுதப் படைகள் போன்றவை) அல்லது வணிக நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தப்படலாம்.

மத்திய அரசால் உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனங்கள் அல்லது நிறுவனங்கள் மாநில வரிவிதிப்பு அல்லது உள்ளூர் வரிவிதிப்பு ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடவில்லை. தி

காரணம் ஒரு நிறுவனம் அல்லது நிறுவனம் ஒரு தனி சட்ட நிறுவனம்.

மத்திய வரிவிதிப்பிலிருந்து மாநில சொத்து அல்லது வருமானத்திற்கு விலக்கு ஒரு மாநிலத்தின் சொத்து மற்றும் வருமானம் மத்திய வரிவிதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அத்தகைய வருமானம் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் அல்லது வணிக செயல்பாடுகளில் இருந்து பெறப்படலாம். ஆனால், நாடாளுமன்றம் அனுமதித்தால், ஒரு மாநிலத்தின் வணிக நடவடிக்கைகளுக்கு மத்திய அரசு வரி விதிக்கலாம். எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு குறிப்பிட்ட வர்த்தகம் அல்லது வணிகத்தை அரசாங்கத்தின் சாதாரண செயல்பாடுகளுக்கு இடையூறாக பாராளுமன்றம் அறிவிக்க முடியும் மற்றும் அது வரி விதிக்கப்படாது.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், ஒரு மாநிலத்திற்குள் அமைந்துள்ள உள்ளூர் அதிகாரிகளின் சொத்து மற்றும் வருமானம் மத்திய வரிவிதிப்பிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படவில்லை. இதேபோல், ஒரு மாநிலத்திற்கு சொந்தமான நிறுவனங்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் சொத்து அல்லது வருமானம் மத்திய அரசால் வரி விதிக்கப்படலாம்.

உச்ச நீதிமன்றம், ஒரு ஆலோசனைக் கருத்து 24 (1963), மத்திய வரிவிதிப்பு தொடர்பாக ஒரு மாநிலத்திற்கு வழங்கப்பட்ட விலக்கு சுங்க வரி அல்லது கலால் வரிகளுக்கு நீட்டிக்கப்படாது என்று கூறியது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒரு மாநிலத்தால் இறக்குமதி செய்யப்படும் அல்லது ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு மத்திய அரசு சுங்க வரி விதிக்கலாம் அல்லது ஒரு மாநிலத்தால் உற்பத்தி செய்யப்படும் அல்லது உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு கலால் வரி விதிக்கலாம்.

அவசரநிலைகளின் விளைவுகள்

சாதாரண காலங்களில் (மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ள) மத்திய-மாநில நிதி உறவுகள் அவசர காலங்களில் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகின்றன. இவை பின்வருமாறு:

தேசிய அவசரநிலை தேசிய

அவசரநிலை பிரகடனம் (பிரிவு 352 இன் கீழ்) நடைமுறையில் இருக்கும் போது, குடியரசுத் தலைவர் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வருவாயின் அரசியலமைப்புப் பங்கீட்டை மாற்றியமைக்க முடியும். இதன் பொருள், குடியரசுத் தலைவர் மத்தியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு நிதி பரிமாற்றத்தைக் குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம் (வரிப் பகிர்வு மற்றும் உதவித்தொகை ஆகிய இரண்டும்). அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்தும் நிதியாண்டின் இறுதி வரை இத்தகைய மாற்றம் தொடரும்.

நிதி அவசரநிலை (பிரிவு 360

இன் கீழ்) நிதி அவசரநிலை பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும் போது, மையம் மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்க முடியும்: (i) நிதி உரிமையின் குறிப்பிட்ட நியதிகளைக் கடைப்பிடிக்க; (ii) மாநிலத்தில் பணியாற்றும் அனைத்து வகை நபர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளைக் குறைப்பது; மற்றும் (iii) அனைத்து பணப் பில்கள் மற்றும் பிற நிதி மசோதாக்களையும் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்க வேண்டும்.

அட்டவணை 14.3 இல் மத்திய-மாநில நிதி உறவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்
பார்வை

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே வருவாய் பகிர்வு	
268.	யூனியனால் விதிக்கப்படும் ஆனால் வசூலிக்கப்படும் மற்றும் மாநிலங்களால் கையகப்படுத்தப்பட்டது
268A.	யூனியனால் விதிக்கப்பட்ட சேவை வரி மற்றும் வசூல் மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களால் கையகப்படுத்தப்பட்டது (ரத்து செய்யப்பட்டது)
269.	யூனியனால் விதிக்கப்பட்ட மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது
269A.	சரக்கு மற்றும் சேவை வரியை வசூலித்தல் மற்றும் வசூலித்தல் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகம்
270.	யூனியனுக்கு இடையே விதிக்கப்படும் மற்றும் விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் மற்றும் மாநிலங்கள்
271.	சில கடமைகள் மற்றும் வரிகளுக்கான கூடுதல் கட்டணம் ஒன்றியத்தின் நோக்கங்கள்
272.	யூனியனால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள் மற்றும் ஒன்றியத்திற்கும் இடையே விநியோகிக்கப்படலாம் மாநிலங்கள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
273.	சணல் மற்றும் சணல் மீதான ஏற்றுமதி வரிக்கு பதிலாக மானியங்கள் தயாரிப்புகள்
274.	மசோதாக்களுக்கு ஜனாதிபதியின் முன் பரிந்துரை தேவை மாநிலங்கள் ஆர்வமாக உள்ள வரிவிதிப்பை பாதிக்கிறது
275.	யூனியனின் சில மாநிலங்களுக்கு மானியங்கள்
276.	தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள்
277.	சேமிப்பு
278.	மாநிலங்களுடனான ஒப்பந்தம் முதல் பாகம் பி சில நிதி விஷயங்களைப் பற்றிய அட்டவணை (ரத்து செய்யப்பட்டது)
279.	"நிகர வருமானம்" போன்றவற்றைக் கணக்கிடுதல்.
279A.	சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்
280.	நிதி ஆணையம்

281.	நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்
	இதர நிதி ஒதுக்கீடுகள்
282.	யூனியன் அல்லது வெளி மாநிலத்தால் குறைக்கக்கூடிய செலவு அதன் வருவாய்
283.	கன்சோலிடேட்டட் ஃபண்டுகளின் காவல், முதலியன, தற்செயல் பொதுக் கணக்கில் வரவு வைக்கப்படும் நிதி மற்றும் பணம்
284.	வழக்குரைஞர்களின் வைப்புத்தொகை மற்றும் பிற பணங்களின் பாதுகாப்பு பொது ஊழியர்கள் மற்றும் நீதிமன்றங்களால் பெறப்பட்டது
285.	யூனியனின் சொத்துக்கு மாநிலத்திலிருந்து விலக்கு வரிவிதிப்பு
286.	விற்பனையின் மீது வரி விதிப்பதற்கான கட்டுப்பாடுகள் அல்லது பொருட்களை வாங்குதல்
287.	மின்சாரம் மீதான வரி விலக்கு
288.	மாநிலங்கள் வரி விதிப்பதில் இருந்து விலக்கு சில சந்தர்ப்பங்களில் தண்ணீர் அல்லது மின்சாரம்
289.	ஒரு மாநிலத்தின் சொத்து மற்றும் வருமானத்திற்கு விலக்கு யூனியன் வரிவிதிப்பு
290.	சில செலவுகள் தொடர்பான சரிசெய்தல் மற்றும் ஓய்வூதியம்
290A.	சில தேவஸ்வம் நிதிகளுக்கு ஆண்டு செலுத்துதல்
291.	ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட பர்ஸ் தொகைகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
	கடன் வாங்குதல்
292.	இந்திய அரசாங்கத்தால் கடன் வாங்குதல்
293.	மாநிலங்கள் மூலம் கடன் வாங்குதல்

மத்திய-மாநில உறவுகளின் போக்குகள்

1967 வரை, மத்தியிலும் பெரும்பாலான மாநிலங்களிலும் ஒரு கட்சி ஆட்சி இருந்ததால் மத்திய-மாநில உறவுகள் சுமுகமாக இருந்தன. 1967 தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி ஒன்பது மாநிலங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டு, மத்தியில் அதன் நிலை பலவீனமானது. இந்த மாறிய அரசியல் சூழல் மத்திய-மாநில உறவுகளில் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை முன்னறிவித்தது. மாநிலங்களில் உள்ள காங்கிரஸ் அல்லாத அரசுகள் மத்திய அரசின் அதிகரித்து வரும் மையமயமாக்கல் மற்றும் தலையீட்டை எதிர்த்தன. அவர்கள் மாநில சுயாட்சி பிரச்சினையை எழுப்பினர் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களையும் நிதி ஆதாரங்களையும் கோரினர். இதனால் மத்திய-மாநில உறவுகளில் பதற்றம் மற்றும் மோதல் ஏற்பட்டது.

மத்திய-மாநில உறவுகளில் பதற்றமான பகுதிகள்

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பட்டங்கள் மற்றும் மோதல்களை உருவாக்கிய சிக்கல்கள்: (1) கவர்னர் நியமனம் மற்றும் பதவி நீக்கம்; (2) ஆளுநர்களின் பாரபட்சமான மற்றும் பாரபட்சமான பங்கு; (3) கட்சிசார்ந்த நலன்களுக்காக ஜனாதிபதி ஆட்சியை சுமத்துதல்; (4) சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிக்க மாநிலங்களில் மத்திய படைகளை அனுப்புதல்; (5) குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு மாநில மசோதாக்களை முன்பதிவு செய்தல்; (6) மாநிலங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடுகளில் பாகுபாடு; (7) மாநில திட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பதில் திட்டக் கமிஷனின் பங்கு; (8) அகில இந்திய சேவைகளின் மேலாண்மை (IAS, IPS மற்றும் IFS); (9) அரசியல் நோக்கங்களுக்காக மின்னணு ஊடகங்களைப் பயன்படுத்துதல்; (10) முதலமைச்சர்களுக்கு எதிராக விசாரணை கமிஷன்கள் நியமனம்; (11) நிதிப் பகிர்வு (மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே); மற்றும் (12) மாநிலப் பட்டியலில் மத்திய அரசின் அத்துமீறல்.

மத்திய-மாநில உறவுகளில் உள்ள சிக்கல்கள் 1960 களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து பரிசீலனையில் உள்ளன. இந்த திசையில், பின்வரும் முன்னேற்றங்கள் நடந்தன:

நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம்

1966 ஆம் ஆண்டு மொரார்ஜி தேசாய் (அதைத் தொடர்ந்து கே ஹனுமந்தய்யா) தலைமையில் ஆறு பேர் கொண்ட நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையத்தை (ARC) மத்திய அரசு நியமித்தது. அதன் குறிப்பு விதிமுறைகள், மற்றவற்றுடன், மத்திய-மாநில உறவுகளின் ஆய்வு ஆகியவை அடங்கும். மத்திய-மாநில உறவுகளில் உள்ள பல்வேறு சிக்கல்களை முழுமையாக ஆய்வு செய்வதற்காக, MC செடல்வாட்டின் கீழ் ARC ஒரு ஆய்வுக் குழுவை அமைத்தது. இந்த ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில், ARC தனது சொந்த அறிக்கையை இறுதி செய்து 1969 இல் மத்திய அரசிடம் சமர்ப்பித்தது. அது 22 ஆனது.

மத்திய-மாநில உறவுகளை மேம்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகள். முக்கியமான பரிந்துரைகள்:

- பிரிவு 263 இன் கீழ் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுதல் அரசியலமைப்பு.
 - பொது வாழ்விலும் நிர்வாகத்திலும் நீண்ட அனுபவம் உள்ளவர்கள் மற்றும் கட்சி சார்பற்ற மனப்பான்மை கொண்டவர்களை ஆளுநர்களாக நியமித்தல். • மாநிலங்களுக்கு அதிகபட்ச அதிகாரங்களை வழங்குதல். • குறைக்க மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி ஆதாரங்களை மாற்றுதல் அவர்கள் மையத்தை சார்ந்திருத்தல்.
 - மத்திய ஆயுதப் படைகளை மாநிலங்களில் அவர்களின் கோரிக்கையின் பேரில் அல்லது வேறு வழிகளில் அனுப்புதல்.
- அதன் மீது மத்திய அரசு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை
ARC இன் பரிந்துரைகள்.

ராஜமன்னார் குழு 1969 ஆம்

ஆண்டில், தமிழ்நாடு அரசு (DMK) டாக்டர். பி.வி. ராஜமன்னாரின் தலைமையில் மூன்று உறுப்பினர் குழுவை நியமித்தது, மத்திய-மாநில உறவுகளின் முழுப் பிரச்சினையையும் ஆராயவும், அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களை பரிந்துரைக்கவும். கூறுகிறது.25 இக்குழு தனது அறிக்கையை 1971ல் தமிழக அரசிடம் சமர்ப்பித்தது.

நாட்டில் நிலவும் ஒற்றையாட்சி போக்குகளுக்கு (மையமயமாக்கலின் போக்குகள்) காரணங்களை குழு அடையாளம் கண்டுள்ளது. அவற்றில் பின்வருவன அடங்கும்: (i) அரசியலமைப்பின் சில விதிகள் மையத்திற்கு சிறப்பு அதிகாரங்களை வழங்குகின்றன; (ii) மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் ஒரு கட்சி ஆட்சி; (iii) மாநிலங்களின் நிதி ஆதாரங்களின் போதாமை மற்றும் அதன் விளைவாக நிதி உதவிக்காக மையத்தைச் சார்ந்திருப்பது; மற்றும் (iv) மத்திய திட்டமிடல் நிறுவனம் மற்றும் திட்டக்குழுவின் பங்கு.

குழுவின் முக்கியமான பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு: (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் உடனடியாக அமைக்க வேண்டும்; (ii) நிதி ஆணையத்தை நிரந்தர அமைப்பாக மாற்ற வேண்டும்; (iii) திட்டக் கமிஷன் கலைக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அதன் இடத்தை ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு எடுக்க வேண்டும்; (iv) பிரிவுகள் 356, 357 மற்றும் 365 (ஜனாதிபதியின் ஆட்சியைக் கையாள்வது) முற்றிலும் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்; (v) ஆளுநரின் விருப்பத்தின் போது மாநில அமைச்சகம் பதவி வகிக்கும் விதி தவிர்க்கப்பட வேண்டும்; (vi) யூனியன் லிஸ்ட் மற்றும் கன்கர்ரன்ட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றின் சில பாடங்கள் மாநிலப் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்; (vii) எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் (viii) அகில இந்திய சேவைகள் (IAS, IPS மற்றும் IFS) ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு முற்றிலும் புறக்கணித்தது
ராஜமன்னார் குழுவின.

ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானம்

1973 இல், அகாலி தளம் பஞ்சாபில் உள்ள ஆனந்த்பூர் சாஹிப்பில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் அரசியல் மற்றும் மத கோரிக்கைகள் அடங்கிய தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. பொதுவாக ஆனந்த்பூர் சாஹிப் தீர்மானம் என்று அழைக்கப்படும் தீர்மானம், மத்திய அரசின் அதிகார வரம்பு பாதுகாப்பு, வெளியுறவு, தகவல் தொடர்பு, நாணயம் ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும், முழு எஞ்சிய அதிகாரங்களும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோரியது. அரசியலமைப்பு உண்மையான அர்த்தத்தில் கூட்டாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்றும், மத்தியிலுள்ள அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சமமான அதிகாரம் மற்றும் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதி செய்ய வேண்டும் என்றும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேற்கு வங்க மெமோரான்டம்

1977 ஆம் ஆண்டில், மேற்கு வங்க அரசு (கம்யூனிஸ்டுகள் தலைமையிலான) மத்திய-மாநில உறவுகள் குறித்த குறிப்பாணையை வெளியிட்டு மத்திய அரசுக்கு அனுப்பியது. மற்றவற்றுக்கு இடையேயான குறிப்பேடு பின்வருவனவற்றைப் பரிந்துரைத்தது: (i) அரசியலமைப்பில் உள்ள 'யூனியன்' என்ற வார்த்தை 'ஃபெடரல்' என்ற வார்த்தையால் மாற்றப்பட வேண்டும்; (ii) மையத்தின் அதிகார வரம்பு பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள், நாணயம், தகவல் தொடர்பு மற்றும் பொருளாதார ஒருங்கிணைப்புடன் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்; (iii) எச்சம் உட்பட மற்ற அனைத்து பாடங்களும் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்; (iv) பிரிவுகள் 356 மற்றும் 357 (ஜனாதிபதியின் ஆட்சி) மற்றும் 360 (நிதி அவசரநிலை) ரத்து செய்யப்பட வேண்டும்; (v) புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கு அல்லது ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கு மாநிலத்தின் ஒப்புதல் கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும்; (vi) அனைத்து மூலங்களிலிருந்தும் மையத்தால் திரட்டப்படும் மொத்த வருவாயில், 75 சதவீதம் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்; (vii) மாநிலங்களவைக்கு மக்களவைக்கு சமமான அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும்; மற்றும் (viii) மத்திய மற்றும் மாநில சேவைகள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் மற்றும் அகில இந்திய சேவைகள் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும். அந்த மனுவில் கூறிய கோரிக்கைகளை மத்திய அரசு ஏற்கவில்லை.

சர்க்காரியா கமிஷன்

1983 ஆம் ஆண்டில், மத்திய அரசு ஆர்எஸ் தலைமையில் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மத்திய மாநில உறவுகள் ஆணையத்தை நியமித்தது. சர்க்காரியா, சுப்ரீம் கோர்ட்டின் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி.26 தற்போதுள்ள செயல்பாடுகளை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்ய ஆணையம் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

அனைத்து துறைகளிலும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஏற்பாடுகள் மற்றும் பொருத்தமான மாற்றங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கின்றன. அதன் பணியை முடிக்க முதலில் ஓராண்டு கால அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது, ஆனால் அதன் காலம் நான்கு முறை நீட்டிக்கப்பட்டது. இது 1988 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.

ஆணைக்குழு கட்டமைப்பு மாற்றங்களுக்கு ஆதரவாக இல்லை மற்றும் தற்போதுள்ள அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் தொடர்பான கொள்கைகளை அடிப்படையில் சரியானதாக கருதியது. ஆனால், அது செயல்பாட்டு அல்லது செயல்பாட்டு அம்சங்களில் மாற்றங்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. கூட்டாட்சி என்பது ஒரு நிலையான நிறுவனக் கருத்தைக் காட்டிலும் கூட்டுறவு நடவடிக்கைக்கான ஒரு செயல்பாட்டு ஏற்பாடாக இருப்பதை அது கவனித்தது. மத்திய அரசின் அதிகாரங்களைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அது முற்றாக நிராகரித்ததுடன், அரசியலில் உள்ள பிசிபிசிப்பான போக்குகளால் அச்சுறுத்தப்பட்டு வரும் தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க வலுவான மையம் அவசியம் என்று கூறியது. இருப்பினும், அது வலுவான மையத்தை அதிகாரங்களின் மையப்படுத்தலுடன் ஒப்பிடவில்லை. அதிகப்படியான மையப்படுத்தல் மையத்தில் இரத்த அழுத்தத்திற்கும், சுற்றளவில் இரத்த சோகைக்கும் வழிவகுக்கிறது என்பதை அது கவனித்தது.

மத்திய மாநில உறவுகளை மேம்படுத்த ஆணையம் 247 பரிந்துரைகளை வழங்கியது. முக்கியமான பரிந்துரைகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: 1. 263வது பிரிவின் கீழ், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் எனப்படும் நிரந்தர மாநில கவுன்சில் அமைக்கப்பட வேண்டும்.

- விதி 356 (ஜனாதிபதியின் ஆட்சி) மிகவும் குறைவாகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், தீவிர நிகழ்வுகளில் கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து மாற்றுகளும் தோல்வியடையும் போது கடைசி முயற்சியாக.
- அகில இந்திய சேவைகள் நிறுவனம் மேலும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும், மேலும் இதுபோன்ற சில சேவைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- வரிவிதிப்புக்கான எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்திடம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும், அதே சமயம் மற்ற எஞ்சிய அதிகாரங்கள் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் வைக்கப்பட வேண்டும்.
- மாநில மசோதாக்களுக்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலைத் தடுக்கும்போது, அதற்கான காரணங்களை மாநில அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.
- தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் (NDC) தேசிய பொருளாதார மற்றும் மேம்பாட்டு கவுன்சில் (NEDC) என மறுபெயரிடப்பட்டு மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும்.
- மண்டல சபைகள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு மீண்டும் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் கூட்டாட்சி உணர்வை ஊக்குவிக்க.
- மாநிலங்களின் ஒப்புதல் இல்லாமல் கூட, தனது ஆயுதப் படைகளை நிலைநிறுத்துவதற்கு மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், மாநிலங்களின் ஆலோசனையை பெறுவது விரும்பத்தக்கது.
- கன்கரண்ட் லிஸ்டில் உள்ள ஒரு விஷயத்தில் சட்டம் இயற்றும் முன், மத்திய அரசு மாநிலங்களைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

10. மாநில ஆளுநர் நியமனத்தில் முதலமைச்சரை கலந்தாலோசிக்கும் நடைமுறை அரசியல் சட்டத்திலேயே பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

11. கார்ப்பரேஷன் வரியின் நிகர வருமானம் செய்யப்படலாம்
மாநிலங்களுடன் அனுமதியுடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்.

12. சட்டசபையில் பெரும்பான்மை இருக்கும் வரை, அமைச்சர்கள் குழுவை ஆளுநர் கலைக்க முடியாது.

13. ஒரு மாநிலத்தில் ஆளுநரின் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகள் சில மிக முக்கியமான காரணங்களைத் தவிர தொந்தரவு செய்யக்கூடாது.

14. நாடாளுமன்றத்தில் கோரிக்கை விடுக்கப்படாவிட்டால், மாநில அமைச்சருக்கு எதிராக விசாரணை கமிஷன் அமைக்கக்கூடாது.

15. வருமான வரி மீதான கூடுதல் கட்டணம் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காக மற்றும் கண்டிப்பாக வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு தவிர மையத்தால் விதிக்கப்படக்கூடாது.

16. நிதி ஆயோக மற்றும் திட்டக் கமிஷன் இடையே தற்போதுள்ள செயல்பாடுகளின் பிரிவு நியாயமானது மற்றும் தொடர வேண்டும்.

17. மூன்றையும் ஒரே சீராக செயல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்
மொழி சூத்திரம் அதன் உண்மையான உணர்வில் உள்ளது.

18. வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிக்கு சுயாட்சி இல்லை ஆனால் அதிகாரப் பரவலாக்கம் செயல்பாடுகள்.

19. மாநிலங்களவை மற்றும் மையத்தின் அதிகாரத்தில் எந்த மாற்றமும் இல்லை
மாநிலங்களை மறுசீரமைக்க.

20. மொழி சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையரை செயல்படுத்த வேண்டும்.

சர்க்காரியா கமிஷனின் 180 (247) பரிந்துரைகளை மத்திய அரசு அமல்படுத்தியுள்ளது. மிக முக்கியமானது 1990 இல் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் நிறுவப்பட்டது.

புஞ்சி கமிஷன்

இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி மதன் மோகன் புஞ்சியின் தலைமையில் ஏப்ரல் 2007 இல், மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான இரண்டாவது ஆணையம் இந்திய அரசால் அமைக்கப்பட்டது . சர்க்காரியா கமிஷன் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் மத்திய மாநில உறவுகளின் பிரச்சினையை கடைசியாகப் பார்த்ததிலிருந்து இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட கடல் மாற்றங்களைப் பார்க்கவும்.

ஆணையத்தின் விதிமுறைகள் பின்வருமாறு:

- (i) இந்திய அரசியலமைப்பின்படி யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே இருக்கும் ஏற்பாடுகள், பின்பற்றப்படும் ஆரோக்கியமான முன்னுதாரணங்கள், நீதிமன்றங்களின் பல்வேறு அறிவிப்புகள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்ய ஆணையம் தேவைப்பட்டது.

சட்டமன்ற உறுவுகள், நிர்வாக உறுவுகள், ஆளுநர்களின் பங்கு, அவசரகால விதிகள், நிதி உறுவுகள், பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதிநீர் உள்ளிட்ட வளங்களைப் பகிர்வது உள்ளிட்ட அனைத்துத் துறைகளிலும் அதிகாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள் மற்றும் அத்தகைய மாற்றங்கள் அல்லது பிற நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைத்தல் நடைமுறைச் சிக்கல்களைக் கருத்தில் கொண்டு பொருத்தமாக இருக்கலாம். (ii) யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தற்போதுள்ள ஏற்பாடுகளின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்து மறுஆய்வு செய்வதில் மற்றும் தேவையான மாற்றங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்குவதில், பல ஆண்டுகளாக நடந்த சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றங்களைக் கருத்தில் கொள்ள ஆணையம் தேவைப்பட்டது. குறிப்பாக கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக மற்றும் அரசியலமைப்பின் திட்டம் மற்றும் கட்டமைப்பின் மீது உரிய கவனம் செலுத்துகிறது. நாட்டின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை வலுப்படுத்தும் அதே வேளையில் மக்களின் நலனை மேம்படுத்துவதற்கும், வறுமை மற்றும் கல்வியறிவின்மையைப் போக்குவதற்கு நிலையான மற்றும் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான வளர்ந்து வரும் வாய்ப்புகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும் நல்லாட்சியை உறுதிசெய்வதற்கான வளர்ந்து வரும் சவால்களை எதிர்கொள்ளவும் இத்தகைய பரிந்துரைகள் தேவைப்பட்டன. புதிய மில்லினியத்தின் தசாப்தங்கள். (iii) மேற்கூறியவற்றை ஆராய்ந்து அதன் பரிந்துரைகளைச் செய்யும் போது, ஆணையம் குறிப்பிட்ட கருத்தில் இருக்க வேண்டும், ஆனால் அதன் ஆணையை பின்வருவனவற்றுடன் மட்டுப்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும்:- (அ) மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு வகுப்புவாத வன்முறை, ஜாதி வன்முறை அல்லது வேறு ஏதேனும் சமூக மோதல்களின் பெரிய மற்றும் நீடித்த வெடிப்புகள் நீடித்த மற்றும் தீவிரமான வன்முறைக்கு வழிவகுக்கும்.

(ஆ) நதிகளை இணைக்கும் மெகா திட்டங்களைத் திட்டமிடுதல் மற்றும் செயல்படுத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு, இது பொதுவாக முடிக்கப்படுவதற்கு 15-20 ஆண்டுகள் ஆகும். மாநிலங்களின் ஆதரவு.

(c) குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ் உள்ள தன்னாட்சி அமைப்புகள் உட்பட பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் சுயாட்சியை திறம்படப் பகிர்ந்தளிப்பதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு. (ஈ) மாவட்ட அளவில் சுயாதீன திட்டமிடல் மற்றும் வரவுசெலவுத்திட்டத்தின் கருத்து மற்றும் நடைமுறையை மேம்படுத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.

(இ) பல்வேறு வகையான மத்திய உதவிகளை மாநிலங்களின் செயல்திறனுடன் இணைப்பதில் மாநிலங்களுக்கு எதிரான மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு. (f) பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக நேர்மறையான பாகுபாடுகளின் அடிப்படையில் அணுகுமுறைகள் மற்றும் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் மையத்தின் பங்கு, பொறுப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு.

(g) 8 வது முதல் 12வது நிதிக் கமிஷன்கள் அளித்த பரிந்துரைகளின் தாக்கம், மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே உள்ள நிதி உறவுகளில், குறிப்பாக மத்திய அரசின் நிதிப் பகிர்வில் மாநிலங்கள் அதிகம் சார்ந்திருப்பது. (h) மதிப்பு கூட்டப்பட்ட வரி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளின் உற்பத்தி மற்றும் விற்பனையின் மீதான தனி வரிகளின் தேவை மற்றும் பொருத்தம். (i) ஒரு ஒருங்கிணைந்த மற்றும் ஒருங்கிணைந்த உள்நாட்டு சந்தையை நிறுவுவதற்காக மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகத்தை விடுவிப்பதற்கான தேவை மற்றும் அதன் அறிக்கையின் XVIII அத்தியாயத்தில் தொடர்புடைய சர்க்காரியா கமிஷனின் பரிந்துரையை ஏற்க மாநில அரசுகள் தயக்கம் காட்டுகின்றன.

(j) தேசிய பாதுகாப்பில் கடுமையான தாக்கங்கள் கொண்ட மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும்/அல்லது சர்வதேச மாற்றங்களைக் கொண்ட குற்றங்களைத் தானாக முன்வந்து விசாரணையை மேற்கொள்ள அதிகாரம் பெற்ற மத்திய சட்ட அமலாக்க முகமை அமைப்பதற்கான தேவை. (கே) மாநிலங்களில் மத்தியப் படைகளை தானாக முன்னிறுத்துவதற்கான நோக்கத்திற்காக, 355வது பிரிவின் கீழ் ஒரு துணைச் சட்டத்தின் சாத்தியம்.

கமிஷன் தனது அறிக்கையை ஏப்ரல் 2010 இல் அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பித்தது. ஏழு தொகுதிகளில் 1,456 பக்க அறிக்கையை இறுதி செய்வதில், சர்க்காரியா கமிஷன் அறிக்கை, அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம் (NCRWC) அறிக்கை மற்றும் தி. இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணைய அறிக்கை. இருப்பினும், பல பகுதிகளில், சர்க்காரியா கமிஷன் பரிந்துரைகளில் இருந்து கமிஷன் அறிக்கை வேறுபட்டது.

அதன் குறிப்பு விதிமுறைகளில் எழுப்பப்பட்ட சிக்கல்கள் மற்றும் அவற்றின் அனைத்து சாயல்களிலும் தொடர்புடைய அம்சங்களையும் விரிவாக ஆராய்ந்த பின்னர், இந்தியாவின் ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியை நிலைநிறுத்துவதற்கு 'கூட்டுறவு கூட்டாட்சி' முக்கியமானது என்ற முடிவுக்கு ஆணையம் வந்தது. எதிர்காலம். கூட்டுறவு கூட்டாட்சி கொள்கைகள் இந்திய அரசியல் மற்றும் நிர்வாகத்திற்கான நடைமுறை வழிகாட்டியாக செயல்பட வேண்டும்.

மொத்தத்தில், ஆணையம் 310 பரிந்துரைகளை வழங்கியது, மத்திய-மாநில உறவுகளின் செயல்பாட்டில் பல குறிப்பிடத்தக்க பகுதிகளைத் தொட்டது.

முக்கியமான பரிந்துரைகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: 1. பட்டியல் III பாடங்களில்

உள்ள சட்டங்களை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு, ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் உள்ள விஷயங்களில் பாராளுமன்றத்தில் சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சில பரந்த உடன்பாடு எட்டப்பட வேண்டியது அவசியம்.

2. மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட விஷயங்களில் பாராளுமன்ற மேலாதிக்கத்தை வலியுறுத்துவதில் யூனியன் மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும்.

மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள பாடங்கள் தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு அதிக நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் ஒரே நேரத்தில் உள்ள "பரிமாற்றப்பட்ட உருப்படிகள்" ஆகியவை சிறந்த மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கு முக்கியமாகும்.

3. யூனியன் ஒரே நேரத்தில் அல்லது ஒன்றுடன் ஒன்று அதிகார வரம்பில் உள்ள பல பாடங்களை மட்டுமே ஆக்கிரமிக்க வேண்டும், அவை நிரூபிக்கக்கூடிய தேசிய நலனில் ஒரே மாதிரியான கொள்கையை அடைய முற்றிலும் அவசியம்.

4. ஒரே நேரத்தில் அல்லது ஒன்றுடன் ஒன்று அதிகார வரம்பில் உள்ள விஷயங்களை நிர்வகிப்பதில் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலுக்கு தொடர்ச்சியான தணிக்கைப் பங்கு இருக்க வேண்டும்.

5. ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மாநில மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பது அல்லது நிறுத்தி வைப்பது குறித்து குடியரசுத் தலைவர் முடிவெடுப்பதற்கு குடியரசுத் தலைவரால் மசோதா திரும்பப் பெறப்படும்போது, மாநில சட்டமன்றம் செயல்படுவதற்குப் பிரிவு 201-ல் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஆறு மாத கால அவகாசம் பொருந்தும்.

6. பட்டியல் I இன் நுழைவு 14 (பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் ஒப்பந்தம் செய்து அதைச் செயல்படுத்துதல்) சம்பந்தப்பட்ட நடைமுறைகளை நெறிப்படுத்த பாராளுமன்றம் சட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும். சட்டமியற்றும் மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரங்களின் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பின் பார்வையில் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துதல் என்பது முற்றிலும் அல்லது குறிப்பிடப்படாததாக இருக்க முடியாது.

7. ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் உடன்படிக்கைகளில் இருந்து எழும் நிதிக் கடமைகள் மற்றும் மாநில நிதிகளில் அதன் தாக்கங்கள் அவ்வப்போது அமைக்கப்படும் நிதிக் கமிஷன்களின் நிரந்தரக் குறிப்புகளாக இருக்க வேண்டும்.

8. கவர்னர்களை தேர்ந்தெடுக்கும் போது, சர்க்காரியா கமிஷன் அறிக்கையில்

பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளபடி, பின்வரும் கடுமையான வழிகாட்டுதல்களை மத்திய அரசு பின்பற்ற வேண்டும் மற்றும் அதன் உத்தரவையும் உணர்வையும் பின்பற்ற வேண்டும்: (i) அவர் வாழ்க்கையின் சில துறைகளில் சிறந்தவராக இருக்க வேண்டும் (ii) அவர் ஒருவராக இருக்க வேண்டும். மாநிலத்திற்கு வெளியில் இருந்து வருபவர் (iii) அவர் ஒரு தனியான நபராக இருக்க வேண்டும் மற்றும் மிகவும் நெருக்கமாக தொடர்பு கொள்ளக்கூடாது

மாநிலத்தின் உள்ளூர் அரசியலுடன்

- (iv) அவர் பொதுவாகவும் குறிப்பாக அண்மைக் காலத்தில் அரசியலில் அதிகம் ஈடுபடாதவராக இருக்க வேண்டும்
9. கவர்னர்களுக்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு நிலையான பதவிக் காலம் வழங்கப்பட வேண்டும், அவர்களை நீக்குவது மத்திய அரசின் இனிய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இருக்கக்கூடாது.
10. குடியரசுத் தலைவர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட நடைமுறை , ஆளுநர்களின் பதவி நீக்கத்திற்கும் பொருந்தும்.
11. சட்டப்பிரிவு 163 ஆளுநருக்கு அவரது அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைக்கு எதிராகவோ அல்லது இல்லாமல் செயல்படவோ பொது விருப்புரிமை அதிகாரத்தை வழங்கவில்லை. உண்மையில், விவேகத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான பகுதி குறைவாக உள்ளது மற்றும் இந்த வரையறுக்கப்பட்ட பகுதியில் கூட, அவரது தேர்வு தன்னிச்சையாக அல்லது கற்பனையாக இருக்கக்கூடாது. இது பகுத்தறிவால் கட்டளையிடப்பட்ட ஒரு தேர்வாக இருக்க வேண்டும், நல்ல நம்பிக்கையால் செயல்படுத்தப்பட்டு எச்சரிக்கையுடன் நிதானமாக இருக்க வேண்டும்.
12. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களைப் பொறுத்தமட்டில், ஒப்புதல் வழங்குவதா அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்குவதா என்பதை ஆளுநர் ஆறு மாதங்களுக்குள் முடிவெடுக்க வேண்டும்.
13. தொங்கு சட்டசபை வழக்கில் முதலமைச்சரை நியமிப்பதில் ஆளுநரின் பங்கு பற்றிய கேள்விக்கு, அரசியலமைப்பு மரபுகளாக பின்பற்றப்பட வேண்டிய சில தெளிவான வழிகாட்டுதல்களை வகுக்க வேண்டியது அவசியம். இந்த வழிகாட்டுதல்கள் பின்வருமாறு இருக்கலாம்: (i) சட்டப் பேரவையில் பரந்த ஆதரவை வழங்கும் கட்சி அல்லது கட்சிகளின் சேர்க்கை அரசாங்கத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட வேண்டும். (ii) தேர்தலுக்கு முந்தைய கூட்டணி அல்லது கூட்டணி இருந்தால், அது ஒரு அரசியல் கட்சியாகக் கருதப்பட வேண்டும், அத்தகைய கூட்டணி பெரும்பான்மையைப் பெற்றால், அத்தகைய கூட்டணியின் தலைவர் ஆளுநரால் அரசாங்கத்திற்கு அழைக்கப்படுவார். (iii) எந்தக் கட்சிக்கும் அல்லது தேர்தலுக்கு முந்தைய கூட்டணிக்கும் அறுதிப் பெரும்பான்மை கிடைக்காத பட்சத்தில், ஆளுநர் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிசை விருப்பத்தின்படி முதலமைச்சரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். (அ) தேர்தலுக்கு முன் கூட்டணி வைத்திருந்த கட்சிகளின் குழு

மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையை கட்டளையிடுகிறது

(ஆ) மிகப்பெரிய தனிக் கட்சியை உருவாக்குவதற்கு உரிமை கோரும் மற்றவர்களின் ஆதரவுடன் அரசு

(இ) தேர்தலுக்குப் பிந்தைய கூட்டணி அரசாங்கத்தில் இணையும் அனைத்துப் பங்களிகளும் (ஈ) தேர்தலுக்குப் பிந்தைய கூட்டணி அரசாங்கத்தில் இணையும் சில கட்சிகள் மற்றும் எஞ்சியவர்கள் உட்பட வெளியில் இருந்து அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கும் சுயேச்சைகள்

14. ஒரு முதலமைச்சரை பதவி நீக்கம் செய்வது குறித்த கேள்விக்கு, ஆளுநர் தனது பெரும்பான்மையை சட்டசபையில் நிரூபிக்க முதல்வர் வலியுறுத்த வேண்டும், அதற்காக அவர் காலக்கெடுவை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.
15. கேபினட் முடிவானது ஆளுநருக்குப் பெரும் பொருளின் பேரில் பக்கச்சார்பானதாகத் தோன்றினால், அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைக்கு எதிராக ஒரு மாநில அமைச்சரை வழக்குத் தொடர அனுமதி அளிக்க ஆளுநருக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும்.
16. பல்கலைக்கழகங்களின் வேந்தர்களாகச் செயல்படும் மற்றும் பிற சட்டப்பூர்வமான பதவிகளை வகிக்கும் ஆளுநர்களின் மாநாடு நீக்கப்பட வேண்டும். அவரது பங்கு அரசியலமைப்பு விதிகளுக்குள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.
17. வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது உள் குழப்பம் மாநில நிர்வாகத்தை முடக்கும் போது, மாநிலத்தின் அரசியலமைப்பு இயந்திரத்தின் சாத்தியமான முறிவு நிலைமையை உருவாக்கும் போது, 355 வது பிரிவின் கீழ் அதன் முக்கிய பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு யூனியனுக்கு கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து மாற்று படிப்புகளும் தீர்ந்துவிட வேண்டும். நிலைமை மற்றும் 356 வது பிரிவின் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது "மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு இயந்திரத்தின் தோல்வியை" சரிசெய்வதற்கு கண்டிப்பாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.
18. மாநிலங்களில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால், 356வது பிரிவை செயல்படுத்துவது குறித்த கேள்வியில், எஸ்ஆர் பொம்மை வி. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1994) இல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் முக்கிய தீர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வழிகாட்டுதல்களை இணைக்க பொருத்தமான திருத்தங்கள் தேவை . இது மாநிலங்கள் தரப்பில் உள்ள சந்தேகங்களை நீக்கி, மத்திய மாநில உறவுகளை சீரமைக்க உதவும்.
19. சட்டப்பிரிவு 352 மற்றும் 356 இன் கீழ் அவசரகால விதிகளை செயல்படுத்துவதற்கு இப்போது அமைக்கப்பட்டுள்ள கடுமையான அளவுருக்கள் "கடைசி முயற்சியாக" மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், மேலும் 355வது பிரிவின் கீழ் மாநிலங்களைப் பாதுகாப்பது யூனியனின் கடமையாகும். மத்திய தலையீடு தேவைப்படும் சூழ்நிலைகளைச் சமாளிப்பதற்கான அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டக் கட்டமைப்பானது, சட்டப்பிரிவு 352 மற்றும் 356-ன் கீழ் தீவிர நடவடிக்கைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்காது. "உள்ளூர் அவசரநிலை"க்கான கட்டமைப்பை வழங்குவது, மாநில அரசு தொடர்ந்து செயல்படுவதையும், சட்டமன்றம் செயல்படாமல் இருப்பதையும் உறுதி செய்யும். பிரச்சினைக்கு குறிப்பாக மற்றும் உள்நாட்டில் மத்திய அரசு பதிலளிக்க அனுமதிக்கும் பொறிமுறையை வழங்கும் போது கலைக்கப்பட வேண்டும்.

ஏழாவது அட்டவணையின் பட்டியல் I இன் நுழைவு 2A மற்றும் பட்டியல் II இன் நுழைவு 1 உடன் படிக்கப்பட்ட பிரிவு 355 இன் கட்டளையின் கீழ் உள்ளூர் அவசரகாலச் சட்டம் முழுமையாக நியாயப்படுத்தப்படுகிறது.

20. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும் மத்திய-மாநில வேறுபாடுகளை நிர்வகிப்பதற்கான நம்பகமான, சக்திவாய்ந்த மற்றும் நியாயமான வழிமுறையாக மாற்ற, பிரிவு 263க்கு பொருத்தமான திருத்தங்கள் தேவை.
21. மண்டல கவுன்சில்கள், ஒருங்கிணைப்பை அதிகப்படுத்துவதற்கும், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மாற்றங்களைக் கொண்ட கொள்கைகள் மற்றும் நடவடிக்கைகளின் இணக்கத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களால் முன்மொழியப்பட்ட நிகழ்ச்சி நிரலுடன் ஆண்டுக்கு இரண்டு முறையாவது கூட வேண்டும். பலப்படுத்தப்பட்ட மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சிலின் செயலகம் மண்டல சபைகளின் செயலகமாகவும் செயல்பட முடியும்.
22. மாநிலங்களின் நிதி அமைச்சர்களின் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட குழு, நிதி விஷயங்களில் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒருங்கிணைப்பில் ஒரு வெற்றிகரமான பரிசோதனையாக நிரூபிக்கப்பட்டது. மற்ற துறைகளிலும் இதே மாதிரிகளை நிறுவனமயமாக்க வேண்டும். சூழற்சி முறையில் முதலமைச்சரில் ஒருவரால் தலைமையேற்கப்படும் முதலமைச்சர்கள் மன்றம், எரிசக்தி, உணவு, கல்வி, சுற்றுச்சூழல் மற்றும் சுகாதாரம் போன்ற துறைகளின் கொள்கைகளை ஒருங்கிணைப்பது பற்றி சிந்திக்கலாம்.
23. சுகாதாரம், கல்வி, போன்ற துறைகளில் புதிய அகில இந்திய சேவைகள் பொறியியல் மற்றும் நீதித்துறை உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
24. மாநிலங்களின் பிரதிநிதி மன்றமாக இரண்டாவது அறையின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாட்டைத் தடுக்கும் காரணிகள், அரசியலமைப்பு விதிகளில் திருத்தம் தேவைப்பட்டாலும் அகற்றப்பட வேண்டும் அல்லது மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். உண்மையில், நிதி, சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறவுகளில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே எழும் உரசல் புள்ளிகளுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தீர்வுகளை பேச்சுவார்த்தை நடத்த ராஜ்யசபா மகத்தான ஆற்றலை வழங்குகிறது.
25. மாநிலங்களுக்கிடையில் அதிகார சமநிலை விரும்பத்தக்கது மற்றும் ராஜ்யசபாவில் சமமான பிரதிநிதித்துவத்தால் இது சாத்தியமாகும். இதற்கு, மாநிலங்களவையில், மக்கள்தொகை அளவைப் பொருட்படுத்தாமல், மாநிலங்களுக்கு சமமான இடங்களை வழங்க, தொடர்புடைய விதிகளில் திருத்தம் தேவை.
26. சுய-அரசு நிறுவனங்களாகச் செயல்பட உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அதிகாரப் பகிர்வின் நோக்கம் பொருத்தமான திருத்தங்கள் மூலம் அரசியலமைப்பு ரீதியாக வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.
27. RTE சட்டத்தைப் போலவே, மாநிலங்களின் ஈடுபாட்டை உள்ளடக்கிய அனைத்து எதிர்கால மத்திய சட்டங்களும் செலவுப் பகிர்வுக்கு வழங்க வேண்டும். செயல்படுத்தும் பொறுப்பை மாநிலங்கள் ஒப்படைக்கும் தற்போதைய மத்திய சட்டங்கள், மத்திய அரசால் செலவினங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு ஏற்றவாறு திருத்தப்பட வேண்டும்.
28. முக்கிய கனிமங்கள் மீதான ராயல்டி விகிதங்கள் எந்த தாமதமும் இல்லாமல் குறைந்தது மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை திருத்தப்பட வேண்டும். மாநிலங்கள் சரியாக இருக்க வேண்டும்

- மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் ராயல்டி திருத்தத்தில் ஏதேனும் தாமதம் ஏற்பட்டால் ஈடுசெய்யப்படும்.
29. தொழில் வரி மீதான தற்போதைய உச்சவரம்பு அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் முற்றிலும் நீக்கப்பட வேண்டும்.
30. கட்டுரை 268 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரிகளில் இருந்து அதிக வருவாயை அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் புதிதாக ஆராயப்பட வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினை அடுத்த நிதிக் குழுவுக்கு அனுப்பப்படலாம் அல்லது இந்த விஷயத்தை ஆராய ஒரு நிபுணர் குழுவை நியமிக்கலாம்.
31. அதிக பொறுப்புக்கூறலைக் கொண்டுவர, அனைத்து நிதிச் சட்டங்களும் ஒரு சுயாதீன அமைப்பின் வருடாந்திர மதிப்பீட்டை வழங்க வேண்டும் மற்றும் இந்த அமைப்புகளின் அறிக்கைகள் நாடாளுமன்றம்/மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்கப்பட வேண்டும்.
32. நிதி ஆணையத்தின் குறிப்பு விதிமுறைகளில் (ToR) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பரிசீலனைகள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். நிதி ஆயோக்களின் ToR ஐ இறுதி செய்வதில் மாநிலங்களை ஈடுபடுத்த ஒரு பயனுள்ள வழிமுறை இருக்க வேண்டும்.
33. மொத்த வரி வருவாயில் தங்கள் பங்கைக் குறைக்கும் நோக்கில் தற்போதுள்ள அனைத்து செஸ்கள் மற்றும் கூடுதல் கட்டணங்களை மத்திய அரசு மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.
34. திட்டத்திற்கும் திட்டமில்லா செலவினங்களுக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதால், திட்டத்திற்கும் திட்டமில்லா செலவினத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் பற்றி ஆராய ஒரு நிபுணர் குழு நியமிக்கப்படலாம்.
35. நிதி ஆயோக மற்றும் திட்டக் கமிஷன் இடையே மிகச் சிறந்த ஒருங்கிணைப்பு இருக்க வேண்டும். நிதி ஆயோக மற்றும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தால் உள்ளடக்கப்பட்ட காலங்களின் ஒத்திசைவு அத்தகைய ஒருங்கிணைப்பை கணிசமாக மேம்படுத்தும்.
36. நிதி அமைச்சகத்தில் உள்ள நிதி ஆயோகப் பிரிவு, நிதி ஆயோகங்களுக்கான நிரந்தர செயலகமாக செயல்படும் முழு அளவிலான துறையாக மாற்றப்பட வேண்டும்.
37. தற்போதைய சூழ்நிலையில் திட்டக் கமிஷனுக்கு முக்கிய பங்கு உள்ளது. ஆனால் அதன் பங்கு மத்திய அமைச்சகங்கள் மற்றும் மாநிலங்களின் மைக்ரோ நிர்வாகத் துறைத் திட்டங்களை ஒருங்கிணைப்பதாக இருக்க வேண்டும்.
38. பட்டியல்-I இன் நுழைவு 42 உடன் படிக்கப்பட்ட பிரிவு 307 இன் கீழ் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தக மற்றும் வணிக ஆணையத்தை அமைப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த ஆணைக்குழுவிற்கு ஆலோசனை மற்றும் நிர்வாகப் பாத்திரங்கள் மற்றும் முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாக, ஆணையத்தின் முடிவுகள் இறுதியானதாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் இந்திய ஒன்றியத்திற்கும் கட்டுப்படும். ஏதேனும்

ஆணையத்தின் முடிவால் பாதிக்கப்பட்ட கட்சி உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யலாம்.

ஆணையத்தின் அறிக்கை, மாநில அரசுகள் / யூனியன் பிரதேச நிர்வாகம் மற்றும் மத்திய அமைச்சகங்கள் / சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் உட்பட அனைத்து பங்குதாரர்களுக்கும் கமிஷனின் பரிந்துரைகள் மீதான அவர்களின் பரிசீலிக்கப்பட்ட கருத்துகளுக்காக அனுப்பப்பட்டது. மத்திய அமைச்சகங்கள் / துறைகள் மற்றும் மாநில அரசுகள் / UT நிர்வாகங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துகள் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலின் பரிசீலனையில் உள்ளன.28

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இப்போதும், கடைசி உள்ளீடு 97 என எண்ணப்பட்டுள்ளது, ஆனால் மொத்த உள்ளீடுகளின் எண்ணிக்கை 98. 2A, 92A மற்றும் 92B என எண்கள் சேர்க்கப்பட்டு 33, 92 மற்றும் 92C உள்ளீடுகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. பின் இணைப்பு II ஐப் பார்க்கவும்.
2. இப்போதும், கடைசிப் பதிவு 66 என எண்ணப்பட்டுள்ளது ஆனால் மொத்த உள்ளீடுகளின் எண்ணிக்கை 59. 11, 19, 20, 29, 36, 52 மற்றும் 55 என எண்ணப்பட்ட உள்ளீடுகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. பின் இணைப்பு II ஐப் பார்க்கவும்.
3. இப்போதும், கடைசிப் பதிவு 47 என எண்ணப்பட்டுள்ளது, ஆனால் மொத்த உள்ளீடுகளின் எண்ணிக்கை 52. 11A, 17A, 17B, 20A மற்றும் 33A என எண்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பின் இணைப்பு II ஐப் பார்க்கவும். 3a. சரக்கு மற்றும் சேவை வரிக்கான ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது 101வது திருத்தச் சட்டம் 2016. 3b. ஐபிட்.
4. மத்திய-மாநில உறவுகள் ஆணையத்தின் அறிக்கை, பகுதி I (இந்திய அரசு, 1988) பிபி. 28-29.
5. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரே நேரத்தில் ஒரு பொருளின் மீது பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டத்தின் கீழ், நிறைவேற்று அதிகாரம் மையத்தில் உள்ளது.
6. இந்த விதி (மாநிலங்களின் செயல்பாடுகளை மையத்திடம் ஒப்படைக்கும் அதிகாரம்) 1956 ஆம் ஆண்டின் 7 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது. அதற்கு முன், மையத்திற்கு மட்டுமே அதிகாரம் இருந்தது.
7. இது தொடர்பான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 15 ஐப் பார்க்கவும்.
8. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, PP. 41-42.
9. விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 54 ஐப் பார்க்கவும்.
10. விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 78 ஐப் பார்க்கவும்.
11. விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 15 ஐப் பார்க்கவும்.

12. உள்ளீடுகள்-82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92A, 92B மற்றும்

96. பின் இணைப்பு II ஐப் பார்க்கவும்.

13. உள்ளீடுகள்-45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, மற்றும் 66. பின் இணைப்பு II ஐப் பார்க்கவும்.

14. இது சம்பந்தமாக, 2016 இன் 101வது திருத்தச் சட்டம் செருகப்பட்டது. அரசியலமைப்பில் பிரிவு 246-A.

15. முதலில், இந்த வரம்பு ஆண்டுக்கு ₹250 மட்டுமே. 1988 ஆம் ஆண்டின் 60வது திருத்தச் சட்டம் ஆண்டுக்கு ₹2,500 ஆக உயர்த்தியது.

16. இந்த விதிகள் 2016 ஆம் ஆண்டின் 101 வது திருத்தச் சட்டத்தால் திருத்தப்பட்ட 286 வது பிரிவில் உள்ளன .

17. இந்த திருத்தம் பிரிவு 272 (மையத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் மற்றும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள்) நீக்கப்பட்டது.

18. நுழைவு 52 (உள்ளூர் பகுதிக்குள் நுகர்வு, பயன்பாடு அல்லது விற்பனைக்காக சரக்குகள் நுழைவதற்கான வரிகள்) மற்றும் நுழைவு 55 (செய்தித்தாள்களில் வெளியிடப்படும் விளம்பரங்கள் மற்றும் வானொலி அல்லது தொலைக்காட்சி மூலம் ஒளிபரப்பப்படும் விளம்பரங்கள் தவிர மற்ற விளம்பரங்களுக்கான வரிகள்) 101 வது தேதியில் தவிர்க்கப்பட்டது. 2016 இன் திருத்தச் சட்டம்.

19. அத்தியாயம் 67 இல் 'ஒன்றியத்தின் சொத்து' பார்க்கவும் .

20. அத்தியாயம் 67 இல் 'மாநிலங்களின் சொத்து' பார்க்கவும் .

21. எம்.பி. ஜெயின்: இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், வாத்வா, நான்காவது பதிப்பு, பிபி. 342-43.

22. பிரிவு 279-A(1) கூறுகிறது, அரசியலமைப்பு (நூற்று முதல் திருத்தம்) சட்டம், 2016 தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து அறுபது நாட்களுக்குள், உத்தரவுப்படி, சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு கவுன்சிலை ஜனாதிபதி உருவாக்குவார். .

23. இந்த செயல்பாடு 1992 இன் 73 மற்றும் 74 வது திருத்தச் சட்டங்களால் சேர்க்கப்பட்டது, அவை முறையே பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளில் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியுள்ளன.

24. Re இல். கடல் சுங்கச் சட்டம் (1963).

25. குழுவின் மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்கள் டாக்டர்.

லக்ஷ்மணசுவாமி முதலியார் மற்றும் பிசி சந்திரா ரெட்டி.

26. பி.சிவராமன் மற்றும் எஸ்.ஆர்.சென் ஆகிய இருவர் ஆணையத்தின் மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்.

27. ஆணையத்தின் மற்ற நான்கு உறுப்பினர்களான திரேந்திர சிங் (இந்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாள் செயலாளர்), வினோத் குமார் துக்கல் (இந்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாள் செயலாளர்), பேராசிரியர். என்.ஆர். மாதவ மேனன் (முன்னாள் இயக்குநர்,

நேஷனல் ஜூடிசியல் அகாடமி, போபால் மற்றும் நேஷனல் லாஸ்கூல் ஆஃப் இந்தியா, பெங்களூர்) மற்றும் டாக்டர் அமரேஷ் பாக்கி (எமரிட்டஸ் பேராசிரியர், தேசிய பொது நிதி மற்றும் கொள்கை நிறுவனம், புது தில்லி). பிப்ரவரி 2008 இல் டாக்டர் பாக்கி காலமானதால், அவருக்குப் பதிலாக விஜய் சங்கர் (முன்னாள் இயக்குநர், மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவு, இந்திய அரசு) அக்டோபர் 2008 இல் ஆணையத்தின் உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார்.

28. ஆண்டு அறிக்கை 2018-19, உள்துறை அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப.52.

15 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள்

இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பின் வெற்றிகரமான செயல்பாடு, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள இணக்கமான உறவுகள் மற்றும் நெருக்கமான ஒத்துழைப்பை மட்டுமல்ல, மாநிலங்களுக்கிடையேயும் சார்ந்துள்ளது. எனவே, அரசியலமைப்பு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான இணக்கம் தொடர்பாக பின்வரும் விதிகளை உருவாக்குகிறது: 1. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் மோதல்களை தீர்ப்பது.

2. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்கள் மூலம் ஒருங்கிணைப்பு.

3. பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றின் பரஸ்பர அங்கீகாரம்.

4. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உறவின் சுதந்திரம்.

கூடுதலாக, மண்டல சபைகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன

மாநிலங்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பையும் ஒருங்கிணைப்பையும் மேம்படுத்துவதற்கு பாராளுமன்றம்.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தண்ணீர் சர்ச்சைகள்

அரசியலமைப்பின் 262 வது பிரிவு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தண்ணீர் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்கு வழங்குகிறது. இது இரண்டு விதிகளை உருவாக்குகிறது: (i) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி மற்றும் நதி பள்ளத்தாக்கின் நீரின் பயன்பாடு, விநியோகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சை அல்லது புகாரையும் தீர்ப்பதற்கு பாராளுமன்றம் சட்டப்படி வழங்கலாம்.

(ii) அத்தகைய சர்ச்சை அல்லது புகார் தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றமோ அல்லது வேறு எந்த நீதிமன்றமோ அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதையும் நாடாளுமன்றம் வழங்கலாம்.

இந்த விதியின் கீழ், நாடாளுமன்றம் இரண்டு சட்டங்களை இயற்றியுள்ளது [நதி வாரியங்கள் சட்டம் (1956) மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் தகராறு சட்டம் (1956)]. நதி வாரியங்கள் சட்டம் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி மற்றும் நதி பள்ளத்தாக்குகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் நதி வாரியங்களை நிறுவுவதற்கு வழங்குகிறது. அவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்க சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுகளின் கோரிக்கையின் பேரில் மத்திய அரசால் நதிநீர் வாரியம் அமைக்கப்படுகிறது.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி அல்லது ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்கின் நீர் தொடர்பாக இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு தற்காலிக தீர்ப்பாயம் அமைக்க மத்திய அரசுக்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் தகராறு சட்டம் அதிகாரம் அளிக்கிறது. தீர்ப்பாயத்தின் முடிவு இறுதியானது மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய தரப்பினரைக் கட்டுப்படுத்தும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அத்தகைய தீர்ப்பாயத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் எந்தவொரு நீர்ப் பிரச்சினைக்கும் உச்ச நீதிமன்றமோ அல்லது வேறு எந்த நீதிமன்றமோ அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்காது.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர்ப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு கூடுதல் நீதித்துறை இயந்திரத்தின் தேவை பின்வருமாறு: “சட்ட உரிமைகள் அல்லது நலன்கள் சம்பந்தப்பட்டிருந்தால், நீர் வழங்கல் தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு இடையேயான எந்தவொரு சர்ச்சையையும் தீர்ப்பதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உண்மையில் அதிகாரம் இருக்கும்; ஆனால், பெரும்பாலான நாடுகளின் அனுபவம், தண்ணீரில் தனியார் தனியுரிம நலன்களின் ஒப்புமையின் அடிப்படையிலான சட்ட விதிகள், நீர் விநியோகத்தை முறையாகப் பயன்படுத்துவதில் பொதுமக்களின் நலன்கள் பெருமளவில் இருக்கும் மாநிலங்களுக்கிடையேயான சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதற்கு திருப்திகரமான அடிப்படையைக் கொடுக்கவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ஈடுபட்டுள்ளது.”¹

இதுவரை (2019), மத்திய அரசு ஒன்பது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் பிரச்சனை தீர்ப்பாயங்களை அமைத்துள்ளது. தீர்ப்பாயங்களின் பெயர், அவை அமைக்கப்பட்ட ஆண்டுகள் மற்றும் சர்ச்சையில் உள்ள மாநிலங்கள் அட்டவணை 15.1 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 15.1 மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் தகராறு தீர்ப்பாயங்கள் இதுவரை அமைக்கப்பட்டுள்ளன

எஸ்.ஐ. இல்லை.	பெயர்	உள்ள அமைவு	சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள்
1.	கிருஷ்ணா நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்-I	1969	மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம்
2.	கோதாவரி நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்	1969	மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா, ஆந்திரா பிரதேஷ், மத்திய பிரதேஷ் மற்றும் ஒடிசா
3.	நர்மதா நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்	1969	ராஜஸ்தான், குஜராத், மத்திய பிரதேசம் மற்றும் மகாராஷ்டிரா
4.	ரவி மற்றும் பியாஸ் நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்	1986	பஞ்சாப், ஹரியானா மற்றும் ராஜஸ்தான்
5.	காவிரி நதிநீர்ப் பிரச்சனை தீர்ப்பாயம்	1990	கர்நாடகா, கேரளா, தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரி
6.	கிருஷ்ணா நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்-II	2004	மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம்
7.	வனசதாரா நதிநீர் தகராறு தீர்ப்பாயம் 8. மஹாதாயி	2010	ஒடிசா மற்றும் ஆந்திரா பிரதேசம்
	நதிநீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்	2010	கோவா, கர்நாடகா மற்றும் மகாராஷ்டிரா
9.	மகாநதி நீர் தகராறு தீர்ப்பாயம்	2018	ஒடிசா மற்றும் சத்தீஸ்கர்

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்கள்

பிரிவு 263 மாநிலங்களுக்கிடையேயும், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையேயும் ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்த மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுவது பற்றி சிந்திக்கிறது. எனவே, எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஜனாதிபதிக்கு அத்தகைய சபையை நிறுவுவதன் மூலம் பொது நலன் கருதப்படும் எனத் தோன்றினால், அத்தகைய சபையை நிறுவ முடியும். அத்தகைய சபை மற்றும் அதன் அமைப்பு மற்றும் நடைமுறை மூலம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளின் தன்மையை அவர் வரையறுக்க முடியும்.

மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சிலின் கடமைகளை வரையறுக்க குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் இருந்தாலும், பிரிவு 263 கீழ்க்கண்ட முறையில் அதற்கு ஒதுக்கக்கூடிய கடமைகளைக் குறிப்பிடுகிறது: (அ) எழக்கூடிய சச்சரவுகளை விசாரித்து ஆலோசனை வழங்குதல்

மாநிலங்களுக்கு இடையே;

(ஆ) மாநிலங்கள் அல்லது மையம் மற்றும் மாநிலங்கள் பொதுவான நலன்களைக் கொண்ட பாடங்களை ஆராய்ந்து விவாதித்தல்; மற்றும் (c) அத்தகைய எந்தவொரு விஷயத்திலும் பரிந்துரைகளை வழங்குதல், குறிப்பாக அதன் கொள்கை மற்றும் செயல்பாட்டின் சிறந்த ஒருங்கிணைப்பிற்காக.

“மாநிலங்களுக்கிடையேயான தகராறுகளை விசாரிப்பதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் கவுன்சிலின் செயல்பாடு, அரசாங்கங்களுக்கு இடையேயான சட்டப்பூர்வ சர்ச்சையைத் தீர்ப்பதற்கு 131வது பிரிவின் கீழ் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்கு துணைபுரிகிறது. சட்டப்பூர்வ அல்லது சட்டப்பூர்வமற்ற எந்தவொரு சர்ச்சையையும் கவுன்சில் சமாளிக்க முடியும், ஆனால் அதன் செயல்பாடு நீதிமன்றத்தின் பிணைப்பு முடிவைப் போலல்லாமல் ஆலோசனையாக உள்ளது. தொடர்புடைய பாடங்களில் கொள்கை மற்றும் செயல்பாட்டின்

சிறந்த ஒருங்கிணைப்பு: • மத்திய சுகாதாரம் மற்றும் குடும்ப நல கவுன்சில். • உள்ளூராட்சிக்கான மத்திய கவுன்சில்3 • வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு மற்றும் தெற்கு மண்டலங்களுக்கான விற்பனை வரிக்கான நான்கு பிராந்திய கவுன்சில்கள்.4

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் நிறுவுதல்

மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1983-88) அரசியலமைப்பின் 263 வது பிரிவின் கீழ் நிரந்தர மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவுவதற்கு வலுவான கோரிக்கையை முன்வைத்தது. மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சிலை அதே பிரிவு 263 இன் கீழ் நிறுவப்பட்ட பிற அமைப்புகளிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்கு, அது அரசுகளுக்கிடையேயான கவுன்சில் என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது. கமிஷன் பரிந்துரை செய்தது

சட்டப்பிரிவு 263ன் (மேலே காண்க) உட்பிரிவுகள் (b) மற்றும் (c) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடமைகளை சபைக்கு விதிக்க வேண்டும்.

சர்க்காரியா கமிஷனின் மேற்கண்ட பரிந்துரைகளின்படி, வி.பி. சிங் தலைமையிலான ஜனதா தள அரசு 1990 இல் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நிறுவியது. 5 இது பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது: (i) பிரதமர் (ii) முதல்வர்கள் அனைத்து மாநிலங்கள் (iii) சட்டமன்றம் கொண்ட யூனியன் பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள் (iv) சட்டமன்றம் இல்லாத யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகள்

சட்டசபைகள் (v)

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் கீழ் உள்ள மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள் (vi) உள்துறை அமைச்சர் உட்பட ஆறு மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது.

கவுன்சிலின் தலைவரால் (அதாவது பிரதம மந்திரி) பரிந்துரைக்கப்படும் கேபினட் அந்தஸ்தில் உள்ள ஐந்து அமைச்சர்கள் / மாநில அமைச்சர் (சுயாதீன பொறுப்பு) கவுன்சிலுக்கு நிரந்தர அழைப்பாளர்கள்.

கவுன்சில் என்பது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான, மத்திய-மாநில மற்றும் மத்திய-யூனியன் பிரதேச உறவுகள் தொடர்பான பிரச்சனைகளில் பரிந்துரை செய்யும் அமைப்பாகும். இது போன்ற பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து, விவாதித்து, விவாதிப்பதன் மூலம் அவர்களுக்கிடையே ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்துவதை இது நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அதன் கடமைகள், விரிவாக, பின்வருமாறு:

- மாநிலங்கள் எந்தெந்த விஷயங்களில் ஆய்வு செய்து விவாதித்தல் அல்லது மையத்திற்கு பொதுவான ஆர்வம் உள்ளது;
- கொள்கை மற்றும் அதன் மீதான நடவடிக்கைகளின் சிறந்த ஒருங்கிணைப்பிற்காக அத்தகைய எந்தவொரு விஷயத்திலும் பரிந்துரைகளை வழங்குதல்; மற்றும் • மாநிலங்களுக்குத் தலைவரால் குறிப்பிடப்படும் பொது நலன்களைப் பற்றி விவாதித்தல்.

கவுன்சில் ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது மூன்று முறை கூடலாம். அதன் கூட்டங்கள் கேமராவில் வைக்கப்பட்டு அனைத்து கேள்விகளும் ஒருமித்த கருத்துடன் முடிவு செய்யப்படுகின்றன.

கவுன்சிலின் நிலைக்குழுவும் உள்ளது. கவுன்சிலின் பரிசீலனைக்கான விஷயங்களை தொடர்ச்சியான ஆலோசனை மற்றும் செயலாக்கத்திற்காக இது 1996 இல் அமைக்கப்பட்டது. இது பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது: (i) மத்திய உள்துறை அமைச்சர் தலைவராக (ii) ஐந்து மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் (iii) ஒன்பது முதல்வர்கள் இந்த கவுன்சிலுக்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் செயலகம் எனப்படும் செயலகம் உதவுகிறது. இந்த செயலகம் 1991 இல் அமைக்கப்பட்டது மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தின் செயலாளரின் தலைமையில் உள்ளது. 2011 முதல், இது மண்டல சபைகளின் செயலகமாகவும் செயல்படுகிறது.

பொதுச் சட்டங்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை செயல்முறைகள்

அரசியலமைப்பின் கீழ், ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அதிகார வரம்பும் அதன் சொந்த எல்லைக்குள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஒரு மாநிலத்தின் செயல்கள் மற்றும் பதிவுகள் மற்றொரு மாநிலத்தில் அங்கீகரிக்கப்படாமல் போகலாம். அத்தகைய சிரமத்தை நீக்க, அரசியலமைப்பில் "முழு நம்பிக்கை மற்றும் கடன்" பிரிவு உள்ளது, இது பின்வருவனவற்றைக் கூறுகிறது: (i) பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் மையத்தின் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியப் பகுதி முழுவதும் முழு நம்பிக்கை மற்றும் கடன் வழங்கப்பட வேண்டும். மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலம். 'பொதுச் செயல்கள்' என்ற வெளிப்பாடு அரசாங்கத்தின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாகச் செயல்களை உள்ளடக்கியது. 'பொதுப் பதிவு' என்ற சொற்றொடரில், ஒரு அரசு ஊழியர் தனது உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் செய்த அதிகாரப்பூர்வ புத்தகம், பதிவு அல்லது பதிவு ஆகியவை அடங்கும்.

(ii) அத்தகைய செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய விதம் மற்றும் நிபந்தனைகள் மற்றும் அவற்றின் விளைவு பாராளுமன்றத்தின் சட்டங்களால் வழங்கப்படும். இதன் பொருள், மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொது விதியானது, ஒரு மாநிலத்தின் மற்றொரு மாநிலத்தில் இத்தகைய செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நடவடிக்கைகளின் விளைவு மற்றும் ஆதார முறைகளை வகுப்பதற்கான பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது. (iii) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள சிவில் நீதிமன்றங்களின் இறுதித் தீர்ப்புகள் மற்றும் உத்தரவுகள் இந்தியாவிற்குள் எங்கும் (தீர்ப்பின் மீது புதிய வழக்குத் தேவையில்லாமல்) நிறைவேற்றக்கூடியவை. இந்த விதி சிவில் தீர்ப்புகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும், குற்றவியல் தீர்ப்புகளுக்கு அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஒரு மாநிலத்தின் நீதிமன்றங்கள் மற்றொரு மாநிலத்தின் தண்டனைச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வணிகம்

அரசியலமைப்பின் பகுதி XIII இல் 301 முதல் 307 வரையிலான பிரிவுகள் இந்திய எல்லைக்குள் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு பற்றிக் கூறுகின்றன.

இந்தியப் பகுதி முழுவதும் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு இலவசம் என்று பிரிவு 301 அறிவிக்கிறது. இந்த ஏற்பாட்டின் நோக்கம், மாநிலங்களுக்கு இடையிலான எல்லைத் தடைகளைத் தகர்த்து, நாட்டில் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவின் தடையற்ற ஓட்டத்தை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் ஒரு பிரிவை உருவாக்குவதாகும். இந்த விதியின் கீழ் உள்ள சுதந்திரம் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு ஆகியவற்றுடன் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை, ஆனால் மாநிலங்களுக்குள் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு ஆகியவற்றிற்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது. எனவே, எந்தவொரு மாநிலத்தின் எல்லையிலும் அல்லது அதற்கு முந்தைய அல்லது அடுத்தடுத்த கட்டங்களிலும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டாலும் பிரிவு 301 மீறப்படும்.

அரசியலமைப்பின் 13வது பகுதியின் மற்ற விதிகளில் (கட்டுரைகள் 302 முதல் 305 வரை) வழங்கப்பட்டுள்ளவற்றைத் தவிர, பிரிவு 301-ன் மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரம் அனைத்து கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் சுதந்திரமாகும்.

இவை கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன: (i)

மாநிலங்களுக்கிடையில் அல்லது ஒரு நிலைக்குள் வர்த்தக வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவின் சுதந்திரத்தின் மீது பாராளுமன்றம் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம்.

பொது நலனுக்காக.6 ஆனால், இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலும் பொருட்கள் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டால் தவிர, ஒரு மாநிலத்தை விட மற்றொரு மாநிலத்திற்கு

முன்னுரிமை அளிக்கவோ அல்லது ஸ்டேட்டிற்கு இடையே பாகுபாடு காட்டவோ

நாடாளுமன்றம் முடியாது. (ii) ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றமானது பொது நலன் கருதி அந்த மாநிலத்துடன் அல்லது அந்த மாநிலத்திற்குள் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்திற்கு நியாயமான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க முடியும்.

ஆனால், குடியரசுத் தலைவரின் முன் அனுமதியுடன்தான் இதற்கான மசோதாவை சட்டப்பேரவையில் அறிமுகப்படுத்த முடியும். மேலும், மாநில சட்டமன்றம் ஒரு மாநிலத்தை விட மற்றொரு மாநிலத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கலாம் அல்லது மாநிலங்களுக்கு இடையே பாகுபாடு காட்டலாம்.

(iii) ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் மற்ற மாநிலங்கள் அல்லது யூனியன் பிரதேசங்களில்

இருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களுக்கு அந்த மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் சிமி பொருட்கள் எந்த வரியையும் விதிக்கலாம். இந்த விதியானது

அரசால் பாரபட்சமான வரிகளை விதிப்பதை தடை செய்கிறது. (iv) சுதந்திரம் (பிரிவு

301 இன் கீழ்) தேசியமயமாக்கல் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டது (அதாவது, சென்ட் அல்லது

மாநிலங்களுக்கு ஆதரவாக ஏகபோகங்களை வழங்கும் சட்டங்கள்). எனவே,

பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றம் அந்தந்த அரசாங்கத்தால்

செயல்படுத்துவதற்கான சட்டங்களை உருவாக்குகிறது

எந்தவொரு வணிகம், வணிகம், தொழில் அல்லது சேவை, குடிமக்கள் அல்லது
வேறுவிதமாக விலக்கப்பட்டாலும், முழுமையான அல்லது பகுதியளவு.

வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம் மற்றும் அதன் மீதான கட்டுப்பாடுகள்
தொடர்பான மேற்கண்ட விதிகளின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பாராளுமன்றம்
பொருத்தமான அதிகாரத்தை நியமிக்க முடியும். பாராளுமன்றம் அந்த அதிகாரத்திற்கு
தேவையான அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் வழங்க முடியும். ஆனால், இதுவரை
அத்தகைய அதிகாரி நியமிக்கப்படவில்லை. 7

மண்டல கவுன்சில்கள்

மண்டல கவுன்சில்கள் சட்டப்பூர்வமான (அரசியலமைப்பு அல்ல) அமைப்புகள். அவை பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தின் மூலம் நிறுவப்பட்டது, அதாவது 1956 ஆம் ஆண்டின் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம். இந்தச் சட்டம் நாட்டை ஐந்து மண்டலங்களாக (வடக்கு, மத்திய, கிழக்கு, மேற்கு மற்றும் தெற்கு) பிரித்து ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் ஒரு மண்டல சபையை வழங்கியது.

இந்த மண்டலங்களை உருவாக்கும் போது, பல காரணிகள் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன: நாட்டின் இயற்கையான பிரிவுகள், நதி அமைப்புகள் மற்றும் தகவல் தொடர்பு சாதனங்கள், கலாச்சார மற்றும் மொழியியல் தொடர்பு மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி, பாதுகாப்பு மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு தேவைகள்.

ஒவ்வொரு மண்டல சபையும் பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) மத்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சர். (b) மண்டலத்தில் உள்ள அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள். (இ) மண்டலத்தில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலிருந்தும் மற்ற இரண்டு அமைச்சர்கள். (ஈ) மண்டலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு யூனியன் பிரதேசத்தின் நிர்வாகி.

தவிர, பின்வரும் நபர்கள் மண்டலத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்படலாம் கவுன்சில் ஆலோசகர்களாக (அதாவது, கூட்டங்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல்):

(i) திட்டக் கமிஷனல் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நபர்; (ii) மண்டலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தின் தலைமைச் செயலாளர்; மற்றும் (iii) மண்டலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் வளர்ச்சி ஆணையர்.

மத்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சர் ஐந்து மண்டல கவுன்சில்களின் பொதுத் தலைவர். ஒவ்வொரு முதலமைச்சரும் சுழற்சி முறையில் பேரவையின் துணைத் தலைவராகச் செயல்படுகிறார்கள், ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை பதவியில் இருப்பார்கள்.

மண்டல கவுன்சில்கள் மாநிலங்கள், யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் மையத்திற்கு இடையே ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. அவர்கள் பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல், மொழி சிறுபான்மையினர், எல்லை தகராறுகள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான போக்குவரத்து போன்ற விஷயங்களைப் பற்றி விவாதித்து பரிந்துரைகளை வழங்குகிறார்கள். அவை விவாதம் மற்றும் ஆலோசனை அமைப்புகள் மட்டுமே.

மண்டல சபைகளின் நோக்கங்கள் (அல்லது செயல்பாடுகள்) விரிவாக, பின்வருமாறு: • நாட்டின் உணர்வுபூர்வமான ஒருங்கிணைப்பை அடைய. • தீவிரமான அரசு-உணர்வு, பிராந்தியவாதம், மொழி-

வாதம் மற்றும் குறிப்பிட்ட போக்குகளின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க உதவுதல். • மறுசீரமைப்பு,

ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் செயல்முறையை

ஒத்திசைக்க, சில சந்தர்ப்பங்களில் பிரிவினையின் பின் விளைவுகளை அகற்ற உதவுதல்.

- மத்திய மற்றும் மாநிலங்கள் சமூக மற்றும் பொருளாதார விஷயங்களில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைக்க மற்றும் ஒரே மாதிரியான கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கு யோசனைகள் மற்றும் அனுபவத்தை பரிமாறிக்கொள்ள உதவுதல்.
- முக்கிய வளர்ச்சித் திட்டங்களை வெற்றிகரமாகவும் விரைவாகவும் செயல்படுத்துவதில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைக்க. • வெவ்வேறு அரசியல் சமநிலையைப் பாதுகாக்க

நாட்டின் பிராந்தியங்கள்.

வடக்கு-கிழக்கு கவுன்சில் மேலே உள்ள மண்டல கவுன்சில்களுடன் கூடுதலாக, வடக்கு-கிழக்கு கவுன்சில் ஒரு தனி பாராளுமன்ற சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டது - 1971 ஆம் ஆண்டின் வடகிழக்கு கவுன்சில் சட்டம்.8 அதன் உறுப்பினர்களில் அசாம், மணிப்பூர், மிசோரம், அருஞ்சல பிரதேசம், நாகாலாந்து, மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் சிக்கிம்.9 அதன் செயல்பாடுகள் மண்டல சபைகளின் செயல்பாடுகளைப் போலவே உள்ளன, ஆனால் சில சேர்த்தல்களுடன். இது பொதுவான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு ஒருங்கிணைந்த மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பிராந்திய திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும். பிராந்தியத்தில் பாதுகாப்பு மற்றும் பொது ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கு உறுப்பு நாடுகள் எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகளை அது அவ்வப்போது மதிப்பாய்வு செய்ய வேண்டும்.

அட்டவணை 15.2 ஒரு பார்வையில் மண்டல சபைகள்

பெயர்	உறுப்பினர்கள்	தலைமையகம்
1. வடக்கு இமாச்சல பிரதேசம், ஹரியானா, மண்டல கவுன்சில் பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், மிஸ்மிசுண்டிகர், ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக்		புது தில்லி
2. மத்திய உத்தரபிரதேசம், உத்தரகாண்ட், மண்டல கவுன்சில் சத்தீஸ்கர் மற்றும் மத்திய பிரதேசம் 3. கிழக்கு மத்திய பிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம் மற்றும் ஒடிசா மண்டல கவுன்சில்		அலகாபாத் கொல்கத்தா
4. மேற்கு குஜராத், மகாராஷ்டிரா, கோவா, தாத்ரா மண்டல கவுன்சில் மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ		மும்பை
5. தெற்கு ஆந்திரா, தெலுங்கானா, மண்டல கவுன்சில் கர்நாடகா, தமிழ்நாடு, கேரளா மற்றும் புதுச்சேரி		சென்னை

அட்டவணை 15.3 ஒரு பார்வையில் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்

பொதுச் சட்டங்கள், முதலியவற்றின் பரஸ்பர அங்கீகாரம்.	
261.	பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் நீர் தொடர்பான சர்ச்சைகள்
262.	நீர் தொடர்பான சர்ச்சைகளை தீர்ப்பது மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஆறுகள் அல்லது நதி பள்ளத்தாக்குகள் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒருங்கிணைப்பு
263.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் தொடர்பான விதிகள் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்
301.	வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம்
302.	கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு
303.	சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம்
304.	வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு மீதான கட்டுப்பாடுகள் மாநிலங்களுக்கு மத்தியில்
305.	தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் சட்டங்களைச் சேமிப்பது மாநில ஏகபோகங்கள்
306.	முதல் பாகத்தின் B இல் சில மாநிலங்களின் அதிகாரம் வர்த்தகத்தில் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க அட்டவணை மற்றும் வர்த்தகம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
307.	செயல்படுத்துவதற்கான அதிகாரத்தை நியமித்தல் கட்டுரைகள் 301 முதல் 304 வரையிலான நோக்கங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. நாடாளுமன்ற கூட்டுக் குழுவின் அறிக்கை. தேர்ந்தெடு
உடன் இணைவதற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் குழு
பொது மன்றத்தின் குழு பரிசீலிக்க
எதிர்கால இந்திய அரசு.
2. எம்.பி. ஜெயின்: இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், வாத்வா, நான்காவது
பதிப்பு, பி. 382.
3. இது முதலில் உள்ளூர் மத்திய கவுன்சில் என்று அறியப்பட்டது
சுய-அரசு (1954).

4. இந்திய மருத்துவத்தின் மத்திய கவுன்சில் மற்றும் மத்திய ஹோமியோபதி கவுன்சில் ஆகியவை பாராளுமன்ற சட்டங்களின் கீழ் அமைக்கப்பட்டன.
5. மே 28, 1990 தேதியிட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஆணை.
6. உதாரணமாக, நாடாளுமன்றம் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் சட்டத்தை (1955) உருவாக்கியுள்ளது. இந்தச் சட்டம் பெட்ரோலியம், நிலக்கரி, இரும்பு மற்றும் எஃகு போன்ற சில அத்தியாவசியப் பொருட்களின் உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் விநியோகத்தை கட்டுப்படுத்த மத்திய அரசுக்கு உதவுகிறது.
7. அமெரிக்காவில் இத்தகைய அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தக ஆணையம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.
8. இது ஆகஸ்ட் 8, 1972 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
9. 2002 இல், சிக்கிம் எட்டாவது உறுப்பினராக சேர்க்கப்பட்டது வடக்கு-கிழக்கு சபை.

16 அவசரகால விதிகள்

16 அரசியலமைப்பின் 352 முதல் 360 வரையிலான பகுதி XVIII-ல் அவசரகால விதிகள் உள்ளன. இந்த விதிகள் எந்தவொரு அசாதாரண சூழ்நிலையையும் திறம்பட எதிர்கொள்ள மத்திய அரசுக்கு உதவுகிறது. நாட்டின் இறையாண்மை, ஒருமைப்பாடு, ஒருமைப்பாடு மற்றும் பாதுகாப்பு, ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு மற்றும் அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதே அரசியலமைப்பில் இந்த விதிகளை இணைத்ததன் பின்னணியில் உள்ள பகுத்தறிவு.

எமர்ஜென்சியின் போது, மத்திய அரசு அதிகாரம் பெற்றதாக மாறி, மாநிலங்கள் மத்திய அரசின் முழுக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் செல்கிறது. இது அரசியலமைப்பின் முறையான திருத்தம் இல்லாமல் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை ஒரு ஒற்றையாட்சியாக மாற்றுகிறது. சாதாரண காலங்களில் கூட்டாட்சி முறையிலிருந்து அவசரநிலையின் போது ஒற்றையாட்சிக்கு அரசியல் அமைப்பு மாற்றப்படுவது இந்திய அரசியலமைப்பின் தனித்துவமான அம்சமாகும். இந்தச் சூழலில், டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் அரசியலமைப்புச் சபையில் குறிப்பிட்டார்: 'அமெரிக்கன் உட்பட அனைத்து கூட்டாட்சி அமைப்புகளும் கூட்டாட்சியின் இறுக்கமான அச்சுக்குள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. எந்த

சூழ்நிலையில் இருந்தாலும், அதன் வடிவத்தையும் வடிவத்தையும் மாற்ற முடியாது. அது ஒருபோதும் ஒற்றுமையாக இருக்க முடியாது. மறுபுறம், இந்திய அரசியலமைப்பு நேரம் மற்றும் சூழ்நிலைகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப ஒற்றையாட்சியாகவும் கூட்டாட்சியாகவும் இருக்க முடியும். சாதாரண காலங்களில், இது ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பாக செயல்பட வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், எமர்ஜென்சி காலங்களில், இது ஒரு ஒற்றையாட்சி அமைப்பாக இருந்தாலும் செயல்படும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பு மூன்று வகையான அவசரநிலைகளை வழங்குகிறது: 1. போர், வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி காரணமாக ஏற்படும் அவசரநிலை2 (கட்டுரை 352). இது 'தேசிய அவசரநிலை' என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படுகிறது.

எவ்வாறாயினும், இந்த வகையான அவசரநிலையைக் குறிக்க அரசியலமைப்பு 'அவசரநிலை பிரகடனம்' என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துகிறது.

2. மாநிலங்களில் அரசியலமைப்பு எந்திரத்தின் தோல்வியால் ஏற்படும் அவசரநிலை (பிரிவு 356). இது 'ஜனாதிபதி ஆட்சி' என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படுகிறது. இது மற்ற இருவராலும் அறியப்படுகிறது

பெயர்கள் - 'மாநில அவசரநிலை' அல்லது 'அரசியலமைப்பு அவசரநிலை'.
ஆனால், இந்தச் சூழலுக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் 'அவசரநிலை' என்ற
வார்த்தையைப் பயன்படுத்தவில்லை.

3. இந்தியாவின் நிதி நிலைத்தன்மை அல்லது கடன் அச்சுறுத்தல் காரணமாக
நிதி அவசரநிலை (கட்டுரை 360).

தேசிய அவசரநிலை

பிரகடனத்தின் அடிப்படைகள்

352வது பிரிவின் கீழ், இந்தியாவின் பாதுகாப்பு அல்லது அதன் ஒரு பகுதி போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியால் அச்சுறுத்தப்படும்போது ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை அறிவிக்க முடியும். போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி போன்ற உண்மையான நிகழ்வுகளுக்கு முன்பே, உடனடி ஆபத்து இருப்பதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால், ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்த முடியும் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

போர், வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு, ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி அல்லது அதன் உடனடி ஆபத்து ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதி பல்வேறு பிரகடனங்களை வெளியிடலாம், அவரால் ஏற்கனவே ஒரு பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டிருந்தாலும், அத்தகைய பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருந்தாலும் சரி. இந்த ஏற்பாடு 1975 ஆம் ஆண்டின் 38 வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.

'போர்' அல்லது 'வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு' அடிப்படையில் தேசிய அவசரநிலை அறிவிக்கப்பட்டால், அது 'வெளிப்புற அவசரநிலை' என்று அழைக்கப்படுகிறது. மறுபுறம், அது 'ஆயுதக் கிளர்ச்சி' என்று அறிவிக்கப்பட்டால், அது 'உள்நாட்டு அவசரநிலை' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் முழு நாட்டிற்கும் அல்லது அதன் ஒரு பகுதிக்கும் மட்டுமே பொருந்தும். 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் இந்தியாவின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதிக்கு தேசிய அவசரநிலையின் செயல்பாட்டைக் கட்டுப்படுத்த ஜனாதிபதிக்கு உதவியது.

முதலில், அரசியலமைப்பு தேசிய அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்துவதற்கான மூன்றாவது அடிப்படையாக 'உள் குழப்பத்தை' குறிப்பிட்டது, ஆனால் வெளிப்பாடு மிகவும் தெளிவற்றதாக இருந்தது மற்றும் பரந்த பொருளைக் கொண்டிருந்தது. எனவே, 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் 'உள் குழப்பம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஆயுதக் கிளர்ச்சி' என்ற வார்த்தைகளை மாற்றியது. இதனால், 1975ல் இந்திரா காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு செய்தது போல், 'உள்நாட்டு குழப்பம்' என்ற அடிப்படையில் இனி தேசிய அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்த முடியாது.

எவ்வாறாயினும், cabi-net3 இலிருந்து எழுத்துப்பூர்வ பரிந்துரையைப் பெற்ற பின்னரே ஜனாதிபதி தேசிய அவசரநிலையை அறிவிக்க முடியும்.

இதன் பொருள், அமைச்சரவையின் ஒப்புதலின் பேரில் மட்டுமே அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்படலாம், பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் அல்ல. 1975ல் அப்போதைய பிரதமர் இந்திரா காந்தி ஆலோசனையின்றி எமர்ஜென்சியை பிரகடனப்படுத்துமாறு ஜனாதிபதிக்கு அறிவுறுத்தினார்

அவளுடைய அமைச்சரவை. அமைச்சரவை பிரகடனம் செய்யப்பட்ட பின்னர், அது உண்மையாகவே அறிவிக்கப்பட்டது . 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் இது தொடர்பாக பிரதமர் மட்டும் முடிவெடுப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை அகற்றுவதற்காக இந்த பாதுகாப்பை அறிமுகப்படுத்தியது.

1975 ஆம் ஆண்டின் 38 வது திருத்தச் சட்டம் நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து தேசிய அவசரநிலை பிரகடனத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனால், இந்த விதி 1978 இன் 44வது திருத்தச் சட்டத்தால் பின்னர் நீக்கப்பட்டது. மேலும், மினர்வா மில்ஸ் வழக்கில் 4 , (1980), தேசிய அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை அனுமதிக்கப்பட்டதாக சவால் செய்யலாம் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது. பிரகடனம் முற்றிலும் புறம்பான மற்றும் பொருத்தமற்ற உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்லது அபத்தமானது அல்லது விபரீதமானது.

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் காலம்

அவசரநிலைப் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து ஒரு மாதத்திற்குள் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

முதலில், நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட காலம் இரண்டு மாதங்கள், ஆனால் 1978 இன் 44வது திருத்தச் சட்டத்தால் குறைக்கப்பட்டது.

இருப்பினும், லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட அல்லது லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் அவசரநிலை பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டால் பிரகடனத்திற்கு ஒப்புதல்

அளிக்காமல் ஒரு மாத காலத்திற்குள் சபா நடைபெறுகிறது, பின்னர் லோக்சபாவின் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு முதல் அமர்வில் இருந்து 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும், இதற்கிடையில் ராஜ்யசபா ஒப்புதல் அளித்திருந்தால்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தால், அவசரநிலை ஆறு மாதங்களுக்குத் தொடரும், மேலும் ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் காலவரையற்ற காலத்திற்கு நீட்டிக்கப்படலாம். 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அவ்வப்போது பாராளுமன்ற ஒப்புதலுக்கான இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது. அதற்கு முன், நாடாளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அவசரநிலை, நிறைவேற்றுக்குழு (அமைச்சரவை) விரும்பும் வரை செயல்பட்டில் இருக்கும். எவ்வாறாயினும், லோக்சபா கலைப்பு ஆறு மாத காலப்பகுதியில் அவசரநிலையை மேலும் தொடர்வதற்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் நடந்தால், அதன் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு லோக்சபாவின் முதல் கூட்டத் தொடரிலிருந்து 30 நாட்கள் வரை, ராஜ்யசபா அனுமதித்தால், பிரகடனம் நீடிக்கும். இடைக்காலம் அதன் தொடர்ச்சிக்கு ஒப்புதல் அளித்தது.

அவசரகால பிரகடனத்தை அல்லது அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரிக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும் பாராளுமன்றத்தின் ஒரு அவையில் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும், அதாவது (அ) அந்த வீட்டின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் (ஆ) இரண்டுக்குக் குறையாத பெரும்பான்மை - அந்த வீட்டின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கின்றனர். 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த சிறப்புப் பெரும்பான்மை வழங்கல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. முன்னர், அத்தகைய தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

பிரகடனத்தை ரத்து செய்தல்

எம்ர்ஜென்சி பிரகடனம் எந்த நேரத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும் அறிவிப்பின் மூலம் குடியரசுத் தலைவரால் ரத்து செய்யப்படலாம். அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

மேலும், மக்களவையில் அதன் தொடர்ச்சியை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால் குடியரசுத் தலைவர் அதை ரத்து செய்ய வேண்டும். மீண்டும், இந்த பாதுகாப்பு 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. திருத்தத்திற்கு முன், ஒரு பிரகடனத்தை குடியரசுத் தலைவர் சொந்தமாகத் திரும்பப் பெறலாம் மற்றும் மக்களவைக்கு இது சம்பந்தமாக எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம், மக்களவையின் மொத்த உறுப்பினர்களில் பத்தில் ஒரு பங்கினர் சபாநாயகருக்கு எழுத்துப்பூர்வ அறிவிப்பை (அல்லது அவை கூட்டப்படாவிட்டால் ஜனாதிபதிக்கு) ஒரு சிறப்பு அமர்வு பிரகடனத்தைத் தொடர்வதை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானத்தை பரிசீலிப்பதற்காக 14 நாட்களுக்குள் சபையை நடத்த வேண்டும்.

பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களில் ஒரு பிரகடனத்தைத் தொடர ஒப்புதல் அளிக்கும் தீர்மானத்திலிருந்து ஒரு மறுப்புத் தீர்மானம் வேறுபட்டது: 1. முதலாவது லோக்சபாவில் மட்டுமே நிறைவேற்றப்பட வேண்டும், இரண்டாவது தீர்மானத்தை இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்ற வேண்டும். பாராளுமன்றம்.

2. முதலாவது தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும், இரண்டாவது சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தேசிய அவசரநிலையின் விளைவுகள்

அவசரநிலைப் பிரகடனம் அரசியல் அமைப்பில் கடுமையான மற்றும் பரந்த அளவிலான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது. இந்த விளைவுகளை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. மத்திய-மாநில உறவுகளின் மீதான விளைவு, 2. மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தின் வாழ்வில் ஏற்படும் விளைவு, மற்றும் 3. அடிப்படை உரிமைகள் மீதான விளைவு.

மத்திய-மாநில உறவுகளின் மீதான விளைவு ,

அவசரநிலைப் பிரகடனம் அமலில் இருக்கும் போது, மத்திய-மாநில உறவுகளின் இயல்பான அமைப்பு அடிப்படை மாற்றத்திற்கு உட்படுகிறது. இதை நிர்வாக, சட்டமன்ற மற்றும் நிதி ஆகிய மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் படிக்கலாம்.

(அ) தேசிய அவசரநிலையின் போது, மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரமானது, அதன் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை எந்த மாநிலம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து வழிகாட்டும் வரை நீட்டிக்கப்படுகிறது. சாதாரண காலங்களில், குறிப்பிட்ட சில விஷயங்களில் மட்டுமே ஒரு மாநிலத்திற்கு மத்திய அரசு நிர்வாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்க முடியும். எவ்வாறாயினும், ஒரு தேசிய அவசரநிலையின் போது, 'எந்த விஷயத்திலும்' ஒரு மாநிலத்திற்கு நிர்வாக வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்திற்கு உரிமை உண்டு. இதனால், மாநில அரசுகள் இடைநிறுத்தப்படாவிட்டாலும், மத்திய அரசின் முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

(b) சட்டமியற்றுதல் தேசிய அவசரநிலையின் போது, மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படுகிறது. ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டமன்ற அதிகாரம் இடைநிறுத்தப்படவில்லை என்றாலும், அது பாராளுமன்றத்தின் மேலாதிக்க அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டது. இதனால், மாநில சட்டமன்றங்கள் இடைநிறுத்தப்படவில்லை என்றாலும், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் இயல்பான பகிர்வு இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. சுருக்கமாக, அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சிக்கு பதிலாக ஒற்றையாட்சியாகிறது.

தேசிய அவசரநிலையின் போது மாநிலப் பாடங்கள் மீது நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள், அவசரநிலை செயல்படாமல் ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு செயலிழக்கச் செய்கிறது.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் நடைமுறையில் இருக்கும் போது, பாராளுமன்றம் கூட்டப்படாவிட்டால், மாநில பாடங்கள் மீதும் ஜனாதிபதி அவசரச் சட்டங்களை வெளியிட முடியும்.

மேலும், யூனியன் பட்டியலுக்கு வெளியே உள்ள விஷயங்களில், மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகள் மற்றும் அதிகாரிகள் மீது பாராளுமன்றம் அதிகாரங்களை வழங்கலாம் மற்றும் கடமைகளை விதிக்கலாம்.

தேசிய அவசரநிலை பிரகடனத்தின் விளைவாக அதன் நீட்டிக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டு விளைவுகள் (நிர்வாகம் மற்றும் சட்டமன்றம்) அவசரநிலை நடைமுறையில் உள்ள ஒரு மாநிலத்திற்கு மட்டுமல்ல, வேறு எந்த மாநிலத்திற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டது. (c) நிதியியல் தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும் போது,

குடியரசுத் தலைவர் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வருவாயின் அரசியலமைப்புப் பங்கீட்டை மாற்றியமைக்க முடியும். இதன் பொருள், குடியரசுத் தலைவர் மத்தியிலிருந்து மாநிலங்களுக்கு நிதி பரிமாற்றத்தைக் குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம். அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்தும் நிதியாண்டின் இறுதி வரை இத்தகைய மாற்றம் தொடரும்.

மேலும், குடியரசுத் தலைவரின் ஒவ்வொரு உத்தரவும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்கப்பட வேண்டும்.

லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டசபையின் ஆயுட்காலம் மீதான விளைவு தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும் போது, லோக்சபாவின் ஆயுட்காலம் அதன் வழக்கமான காலத்திற்கு (ஐந்து ஆண்டுகள்) அப்பால் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம் நீட்டிக்கப்படலாம் (எந்த காலத்திற்கும்). எவ்வாறாயினும், அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இந்த நீட்டிப்பு தொடர முடியாது.

உதாரணமாக, ஐந்தாவது மக்களவையின் பதவிக்காலம் (1971-1977) ஒரு வருடத்திற்கு இரண்டு முறை நீட்டிக்கப்பட்டது⁵.

இதேபோல், தேசிய அவசரநிலையின் போது, மாநில சட்டமன்றத்தின் (ஐந்தாண்டுகள்) சாதாரண பதவிக்காலத்தை ஒவ்வொரு முறையும் (எந்த காலத்திற்கும்) பாராளுமன்றம் நீட்டிக்கலாம், அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்திய பிறகு அதிகபட்சமாக ஆறு மாதங்களுக்கு உட்பட்டது. .

அடிப்படை உரிமைகள் மீதான விளைவு விதிகள் 358 மற்றும் 359 அடிப்படை உரிமைகள் மீதான தேசிய அவசரநிலையின் விளைவை விவரிக்கிறது. பிரிவு 358, பிரிவு 19 ஆல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்துவதைக் குறிக்கிறது, அதே சமயம் பிரிவு 359 மற்ற அடிப்படை உரிமைகளை (கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21 மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டவை தவிர) இடைநிறுத்துவதைக் குறிக்கிறது. இந்த இரண்டு விதிகள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:

(அ) பிரிவு 19 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்துதல்

சட்டப்பிரிவு 358ன் படி, தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்படும்போது, பிரிவு 19ன் கீழ் உள்ள ஆறு அடிப்படை உரிமைகள் தானாகவே இடைநிறுத்தப்படும். அவர்களின் இடைநீக்கத்திற்கு தனி உத்தரவு தேவையில்லை.

தேசிய அவசரநிலைப் பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும்போது, பிரிவு 19 ஆல் விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து மாநிலம் விடுவிக்கப்படுகிறது. வேறுவிதமாகக் கூறினால், அரசு எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றலாம் அல்லது 19வது பிரிவு உத்தரவாதம் அளிக்கும் ஆறு அடிப்படை உரிமைகளை சுருக்கி அல்லது பறித்துக்கொண்டு எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையும் எடுக்கலாம். சட்டப்பிரிவு 19ல் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட ஆறு அடிப்படை உரிமைகளுடன் முரண்படுகிறது என்ற அடிப்படையில் அத்தகைய சட்டம் அல்லது நிறைவேற்று நடவடிக்கையை சவால் செய்ய முடியாது. தேசிய அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்தும்போது, பிரிவு 19 தானாகவே புத்துயிர் பெற்று அமலுக்கு வருகிறது. எமர்ஜென்சியின் போது உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டமும், பிரிவு 19 க்கு முரணாக இருக்கும் அளவுக்கு, செயல்படாது.

இருப்பினும், எமர்ஜென்சி காலாவதியான பிறகும் எமர்ஜென்சியின் போது செய்யப்படும் எதற்கும் எந்த தீர்வும் இல்லை. இதன் பொருள், அவசரகாலத்தின் போது எடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை அவசரநிலை செயல்படுவதை நிறுத்திய பிறகும் சவால் செய்ய முடியாது.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் பிரிவு 358 இன் நோக்கத்தை இரண்டு வழிகளில் கட்டுப்படுத்தியது. முதலாவதாக, 19வது பிரிவின் கீழ் உள்ள ஆறு அடிப்படை உரிமைகள், ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அல்லாமல் போர் அல்லது வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அடிப்படையில் தேசிய அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்படும் போது மட்டுமே இடைநிறுத்தப்பட முடியும். இரண்டாவதாக, அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள் மட்டுமே சவால் செய்யப்படாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றன, மற்ற சட்டங்கள் அல்ல. மேலும், அத்தகைய சட்டத்தின் கீழ் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கை பாதுகாக்கப்படுகிறது.

(ஆ) பிற அடிப்படை உரிமைகள் பிரிவு 359 ஐ இடைநிறுத்துவது, தேசிய அவசரநிலையின் போது அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக எந்தவொரு நீதிமன்றத்தையும் நகர்த்துவதற்கான உரிமையை இடைநிறுத்த ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இதன் பொருள், பிரிவு 359 இன் கீழ், அடிப்படை உரிமைகள் இடைநிறுத்தப்படவில்லை, ஆனால் அவற்றை அமலாக்குவது மட்டுமே. கூறப்பட்ட உரிமைகள் கோட்பாட்டளவில் உயிருடன் உள்ளன, ஆனால் பரிகாரம் தேடும் உரிமை இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அமலாக்கத்தின் இடைநிறுத்தம் என்பது ஜனாதிபதியின் உத்தரவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளுடன் மட்டுமே தொடர்புடையது. மேலும், இடைநீக்கம் அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது அல்லது உத்தரவில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி குறுகிய காலத்திற்கு இருக்கலாம், மேலும் இடைநீக்க உத்தரவு நீட்டிக்கப்படலாம்

முழு அல்லது நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும். ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத்தின் முன் ஒப்புதலுக்காக வைக்கப்பட வேண்டும்.

குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவு அமலில் இருக்கும் போது, அரசு எந்தச் சட்டத்தையும் இயற்றலாம் அல்லது குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகளை சுருக்கி அல்லது பறிக்கும் எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையையும் எடுக்கலாம். குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகளுடன் முரண்படுகிறது என்ற அடிப்படையில் அத்தகைய சட்டம் அல்லது நிறைவேற்று நடவடிக்கையை சவால் செய்ய முடியாது. ஆணை செயல்படுவதை நிறுத்தும் போது, குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகளுடன் முரண்படும் அளவிற்கு அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டமும் செயல்படாது. ஆனால் ஆர்டர் செயல்படுவதை நிறுத்திய பிறகும், ஆர்டரின் செயல்பாட்டின் போது செய்யப்படும் எதற்கும் எந்த தீர்வும் இல்லை. இதன் பொருள், ஆணை காலாவதியான பிறகும், உத்தரவின் செயல்பாட்டின் போது எடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை சவால் செய்ய முடியாது.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் 359 வது பிரிவின் நோக்கத்தை இரண்டு வழிகளில் கட்டுப்படுத்தியது. முதலாவதாக, கட்டுரைகள் 20 முதல் 21 வரை உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்க நீதிமன்றத்தை நாடுவதற்கான உரிமையை ஜனாதிபதி இடைநிறுத்த முடியாது. வேறுவிதமாகக் கூறினால், குற்றங்களுக்கான தண்டனையைப் பாதுகாப்பதற்கான உரிமை (பிரிவு 20) மற்றும் வாழ்க்கை மற்றும் தனிப்பட்ட உரிமை. சுதந்திரம் (பிரிவு 21) அவசர காலத்திலும் கூட செயல்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். இரண்டாவதாக, அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய சட்டங்கள் மட்டுமே சவால் செய்யப்படாமல் பாதுகாக்கப்படுகின்றன, மற்ற சட்டங்கள் அல்ல, அத்தகைய சட்டத்தின் கீழ் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கை பாதுகாக்கப்படுகிறது.

பிரிவுகள் 358 மற்றும் 359 இடையே உள்ள வேறுபாடு

கட்டுரைகள் 358 மற்றும் 359 க்கு இடையிலான வேறுபாடுகள் பின்வருமாறு

சுருக்கமாகக் கூறலாம்: 1. 358 வது பிரிவு 19 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளுடன்

மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, அதேசமயம் உறுப்புரை 359 ஜனாதிபதியின் உத்தரவால் அமலாக்கம் செய்யப்பட்ட அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டவுடன் உறுப்புரை 19 இன் கீழ் உள்ள அடிப்படை உரிமைகளை உறுப்பு 358 தானாகவே நிறுத்தி வைக்கிறது. மறுபுறம், உறுப்புரை 359 எந்த அடிப்படை உரிமையையும் தானாகவே நிறுத்திவிடாது. குறிப்பிட்ட அடிப்படை உரிமைகளின் அமலாக்கத்தை இடைநிறுத்துவதற்கு மட்டுமே அது ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

3. பிரிவு 358 வெளிப்புற அவசரநிலையின் போது மட்டுமே செயல்படும் (அதாவது, போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அடிப்படையில் அவசரநிலை அறிவிக்கப்படும் போது) மற்றும் உள்நாட்டு அவசரநிலை (அதாவது, ஆயுதம் ஏந்திய நிலையில் அவசரநிலை அறிவிக்கப்படும் போது) கிளர்ச்சி). மறுபுறம், பிரிவு 359, வெளிப்புற அவசரநிலை மற்றும் உள் அவசரநிலை ஆகிய இரண்டிலும் செயல்படுகிறது.

4. உறுப்புரை 358, அவசரநிலை முழு காலத்திற்கும் உறுப்பு 19 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை இடைநிறுத்துகிறது, அதே சமயம் உறுப்புரை 359 அடிப்படை உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதை ஜனாதிபதி குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு இடைநிறுத்துகிறது.

5. பிரிவு 358 முழு நாட்டிற்கும் நீட்டிக்கப்படுகிறது, அதே சமயம் பிரிவு 359 முழு நாட்டிற்கும் அல்லது அதன் ஒரு பகுதிக்கும் நீட்டிக்கப்படலாம்.

6. உறுப்புரை 358, உறுப்புரை 19ஐ முற்றிலுமாக இடைநிறுத்துகிறது, அதே சமயம் பிரிவு 359, கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21ஐ அமலாக்குவதை நிறுத்துவதற்கு அதிகாரம் அளிக்கவில்லை.

7. உறுப்புரை 19 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான எந்தவொரு சட்டத்தை உருவாக்கவோ அல்லது எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையையும் எடுக்கவோ அரசியலமைப்பு 358 மாநிலத்திற்கு உதவுகிறது, அதே நேரத்தில் 359 வது சட்டத்தை உருவாக்கவோ அல்லது ஜனாதிபதியால் இடைநிறுத்தப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான எந்தவொரு நிர்வாக நடவடிக்கையையும் எடுக்கவோ உதவுகிறது. ஆர்டர்.

பிரிவு 358 மற்றும் பிரிவு 359 இடையே ஒற்றுமை உள்ளது.

இரண்டுமே சவாலில் இருந்து விடுபடும் பாதுகாப்பை அவசரநிலையுடன் தொடர்புடைய சட்டங்களுக்கு மட்டுமே வழங்குகின்றன, மற்ற சட்டங்கள் அல்ல. மேலும், அத்தகைய சட்டத்தின் கீழ் மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கை இரண்டாலும் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

இதுவரை செய்யப்பட்ட பிரகடனங்கள்

1962, 1971 மற்றும் 1975 ஆகிய ஆண்டுகளில் இந்த வகையான அவசரநிலை இதுவரை மூன்று முறை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

NEFA (வட-கிழக்கு எல்லைப் பகுதி-இப்போது அருணாச்சலப் பிரதேசம்) சீன ஆக்கிரமிப்பு காரணமாக அக்டோபர் 1962 இல் தேசிய அவசரநிலைக்கான முதல் அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டது, மேலும் ஜனவரி 1968 வரை நடைமுறையில் இருந்தது. எனவே, அந்த நேரத்தில் புதிய அறிவிப்பு தேவையில்லை. 1965 இல் பாகிஸ்தானுக்கு எதிரான போர்.

பாகிஸ்தானின் தாக்குதலை அடுத்து 1971 டிசம்பரில் இரண்டாவது தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இந்த போது கூட

அவசரநிலை செயல்பாட்டில் இருந்தது, ஜூன் 1975 இல் மூன்றாவது தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது அறிவிப்புகள் இரண்டும் மார்ச் 1977 இல் ரத்து செய்யப்பட்டன.

முதல் இரண்டு பிரகடனங்கள் (1962 மற்றும் 1971) 'வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு' அடிப்படையில் செய்யப்பட்டன, மூன்றாவது பிரகடனம் (1975) 'உள் குழப்பம்' என்ற அடிப்படையில் செய்யப்பட்டது, அதாவது, சில நபர்கள் காவல்துறை மற்றும் தி.மு.க. ஆயுதப்படைகள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவற்றின் இயல்பான செயல்பாட்டிற்கும் எதிராக.

1975 இல் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலை (உள்நாட்டு அவசரநிலை) மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாக நிரூபிக்கப்பட்டது. எமர்ஜென்சி அதிகாரங்களை தவறாக பயன்படுத்தியதாக பரவலான விமர்சனம் இருந்தது. 1977ஆம் ஆண்டு எமர்ஜென்சிக்குப் பிறகு மக்களவைக்கு நடைபெற்ற தேர்தலில் இந்திரா காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ் கட்சி தோல்வியடைந்து ஜனதா கட்சி ஆட்சியைப் பிடித்தது. இந்த அரசாங்கம் 1975 இல் அவசரநிலை பிரகடனத்திற்கு உத்தரவாதம் அளித்த சூழ்நிலைகளை விசாரிக்க ஷா கமிஷனை நியமித்தது. அந்த ஆணையம் அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை நியாயப்படுத்தவில்லை. எனவே, 44வது திருத்தச் சட்டம் 1978 இல் இயற்றப்பட்டது, இது அவசரகால விதிகளை தவறாகப் பயன்படுத்துவதற்கு எதிராக பல பாதுகாப்புகளை அறிமுகப்படுத்தியது.

ஜனாதிபதி ஆட்சி

திணிக்கப்படுவதற்கான

அடிப்படை விதிகள் 355 அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் அரசாங்கமும் நடத்தப்படுவதை உறுதிசெய்யும் கடமையை மையத்தின் மீது சுமத்துகிறது. மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால், 356 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தை மத்திய அரசு எடுத்துக்கொள்வது இந்த கடமையாகும்.

இது 'ஜனாதிபதி ஆட்சி' என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படுகிறது. இது 'மாநில அவசரநிலை' அல்லது 'அரசியலமைப்பு அவசரநிலை' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

356 வது பிரிவின் கீழ் ஜனாதிபதி ஆட்சியை இரண்டு அடிப்படையில் பிரகடனப்படுத்தலாம் - ஒன்று 356 ல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் 365 வது பிரிவில் மற்றொன்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அரசியலமைப்பின்

விதிகளின்படி ஒரு மாநிலத்தை நடத்த முடியாது. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், குடியரசுத் தலைவர் மாநில ஆளுநரின் அறிக்கையின் பேரில் அல்லது வேறு வகையிலும் (அதாவது, ஆளுநரின் அறிக்கை இல்லாமல் கூட) செயல்பட முடியும்.

2. பிரிவு 365 கூறுகிறது, ஒரு மாநிலம் மத்திய அரசின் எந்த வழிகாட்டுதலுக்கும் இணங்கத் தவறினால் அல்லது நடைமுறைப்படுத்தத் தவறினால், மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாத சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது என்று குடியரசுத் தலைவர் கூறுவது சட்டபூர்வமானது. அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி.

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் காலம்

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதிக்கும் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து இரண்டு மாதங்களுக்குள் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டாலோ அல்லது லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட இரண்டு மாத காலத்திற்குள் பிரகடனத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் நடந்தாலோ, அந்த அறிவிப்பு முதல் 30 நாட்கள் வரை நீடிக்கும். லோக்சபாவின் மறுசீரமைப்புக்குப் பிறகு, ராஜ்யசபா அதற்கு இடைப்பட்ட நேரத்தில் ஒப்புதல் அளித்தால்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தால், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி 6 மாதங்களுக்கு தொடரும் . ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் அதிகப்பட்சமாக மூன்று ஆண்டுகளுக்கு நீட்டிக்கப்படலாம் . இருப்பினும், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மேலும் தொடர ஒப்புதல் அளிக்காமல் 6 மாத காலத்திற்குள் மக்களவை கலைக்கப்பட்டால், அதன் மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு மக்களவையின் முதல் அமர்வில் இருந்து 30 நாட்கள் வரை பிரகடனம் நீடிக்கும் என்று ராஜ்யசபா வழங்கியது. இதற்கிடையில் அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரித்துள்ளது.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் பிரகடனத்தை அல்லது அதன் தொடர்ச்சியை அங்கீகரிக்கும் ஒவ்வொரு தீர்மானமும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு அவையில் ஒரு தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே நிறைவேற்றப்படும், அதாவது அந்த அவையின் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் கலந்து கொண்டு வாக்களிப்பார்கள்.

1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் ஒரு வருடத்திற்கு அப்பால் ஜனாதிபதி ஆட்சியின் பிரகடனத்தை நீட்டிக்கும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தும் வகையில் ஒரு புதிய விதியை அறிமுகப்படுத்தியது. எனவே, ஒரு வருடத்திற்கு அப்பால், பின்வரும் இரண்டு நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால் மட்டுமே ஜனாதிபதி ஆட்சியை ஒரே நேரத்தில் ஆறு மாதங்களுக்கு நீட்டிக்க முடியும்.

1. தேசிய அவசரநிலைப் பிரகடனம் முழு இந்தியாவிலும், அல்லது முழுவதுமாக அல்லது மாநிலத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் நடைமுறையில் இருக்க வேண்டும்; மற்றும் 2. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவைக்கான பொதுத் தேர்தலை சிரமங்கள் காரணமாக நடத்த முடியாது என்று தேர்தல் ஆணையம் சான்றளிக்க வேண்டும்.

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் பிரகடனம் எந்த நேரத்திலும் அதைத் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும் அறிவிப்பின் மூலம் குடியரசுத் தலைவரால் ரத்து செய்யப்படலாம். அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

ஜனாதிபதி ஆட்சியின் விளைவுகள்

ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்படும்போது, குடியரசுத் தலைவர் பின்வரும் அசாதாரண அதிகாரங்களைப் பெறுகிறார்:

1. அவர் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆளுநருக்கு அல்லது மாநிலத்தில் உள்ள வேறு எந்த நிர்வாக அதிகாரிக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.
2. மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் என்று அவர் அறிவிக்கலாம் பாராளுமன்றத்தால் செயல்படுத்தப்படும்.

3. மாநிலத்தில் உள்ள எந்தவொரு அமைப்பு அல்லது அதிகாரம் தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகளை இடைநிறுத்துவது உட்பட தேவையான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் அவர் எடுக்க முடியும்.

எனவே, ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டால், முதல்வர் தலைமையிலான மாநில அமைச்சர்கள் குழுவை குடியரசுத் தலைவர் டிஸ்மிஸ் செய்கிறார். குடியரசுத் தலைவர் சார்பாக மாநில ஆளுநர், மாநிலத்தின் தலைமைச் செயலாளர் அல்லது குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஆலோசகர்களின் உதவியுடன் மாநில நிர்வாகத்தை மேற்கொள்கிறார்.

356 வது பிரிவின் கீழ் ஒரு பிரகடனம் ஒரு மாநிலத்தில் 'ஜனாதிபதி ஆட்சி' திணிப்பு என்று பிரபலமாக அறியப்படுவதற்கு இதுவே காரணம்.

மேலும், குடியரசுத் தலைவர் மாநில சட்டமன்றத்தை இடைநிறுத்தலாம் அல்லது கலைப்பார் . பாராளுமன்றம் மாநில சட்ட மசோதாக்கள் மற்றும் மாநில பட்ஜெட்டை நிறைவேற்றுகிறது.

இவ்வாறு மாநில சட்டமன்றம் இடைநிறுத்தப்படும்போது அல்லது

கலைக்கப்படும்போது: 1. மாநிலத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை நாடாளுமன்றம் குடியரசுத் தலைவருக்கு அல்லது இது தொடர்பாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ள வேறு எந்த அதிகாரத்துக்கும், 2. நாடாளுமன்றம் அல்லது பிரதிநிதிகள் குழுவாக இருந்தால், ஜனாதிபதி அல்லது வேறு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட அதிகாரம் மையம் அல்லது அதன் அதிகாரிகள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரங்களை வழங்கும் மற்றும் கடமைகளை விதிக்கும் சட்டங்களை உருவாக்கலாம்.

3. லோக்சபா கூட்டத் தொடரில் இல்லாத போது, நாடாளுமன்றத்தின் அனுமதி நிலுவையில் உள்ள மாநில ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிதியில் இருந்து செலவழிக்க குடியரசுத் தலைவர் அங்கீகாரம் வழங்கலாம்.

4. நாடாளுமன்றம் கூட்டத்தொடர் இல்லாதபோது, மாநில ஆட்சிக்கான அவசரச் சட்டங்களை குடியரசுத் தலைவர் பிறப்பிக்க முடியும்.

நாடாளுமன்றம் அல்லது குடியரசுத் தலைவர் அல்லது வேறு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சிக்குப் பிறகும் தொடர்ந்து செயல்படும். அத்தகைய சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும் காலம், பிரகடனத்தின் காலத்துடன் தொடர்புடையதாக இல்லை என்பதே இதன் பொருள். ஆனால் அது மாநில சட்டமன்றத்தால் ரத்து செய்யப்படலாம் அல்லது மாற்றப்படலாம் அல்லது மீண்டும் செயல்படுத்தப்படலாம்.

சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை குடியரசுத் தலைவர் தனக்கு அளிக்க முடியாது அல்லது அது தொடர்பான அரசியலமைப்பின் விதிகளை இடைநிறுத்த முடியாது என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின்போதும் சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு நிலை, அந்தஸ்து, அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அப்படியே இருக்கும்.

பிரிவு 356ன் பயன்பாடு

1950 முதல், ஜனாதிபதி ஆட்சி அதிகமாக விதிக்கப்பட்டது
125 சந்தர்ப்பங்கள், அதாவது சராசரியாக வருடத்திற்கு இரண்டு முறை. மேலும், அன்று ஏ
பலமுறை ஜனாதிபதி ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது
அரசியல் அல்லது தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக ஒரு தன்னிச்சையான முறை. எனவே,
சட்டப்பிரிவு 356 மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாகவும், மிகவும் சர்ச்சைக்குரியதாகவும் மாறியுள்ளது
அரசியலமைப்பின் விதியை விமர்சித்தார்.

அட்டவணை 16.1 தேசிய அவசரநிலை மற்றும் ஜனாதிபதி ஆட்சியை ஒப்பிடுதல்

தேசிய அவசரநிலை (கட்டுரை 352)	ஜனாதிபதி ஆட்சி (கட்டுரை 356)
1. அதை மட்டுமே அறிவிக்க முடியும் இந்தியாவின் பாதுகாப்பு எப்போது அல்லது அதன் ஒரு பகுதி அச்சுறுத்தப்படுகிறது போர் மூலம், வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சி.	1. அதை எப்போது அறிவிக்க முடியும் ஒரு மாநில அரசு உள்ளே கொண்டு செல்ல முடியாது ஏற்ப உடன் விதிகள் காரணங்களால் அரசியலமைப்பு எதுவும் இல்லாமல் இருக்கலாம் இணைப்புப் போர், உடன் வெளிப்புற ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சி.
2. அதன் செயல்பாட்டின் போது, ​​தி மாநில நிர்வாகி மற்றும் சட்டமன்றம் தொடர்கிறது செயல்பாடு மற்றும் உடற்பயிற்சி அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்பின் கீழ். அதன் விளைவு என்பது மையம் ஒரே நேரத்தில் அதிகாரங்களைப் பெறுகிறது நிர்வாகம் மற்றும் மாநிலத்தில் சட்டம்.	2. அதன் செயல்பாட்டின் போது, ​​தி அரசு நிர்வாகி ஆகும் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டு அரசு சட்டமன்றம் ஒன்று இடைநிறுத்தப்பட்டது அல்லது கலைக்கப்பட்டது. ஜனாதிபதி நிர்வகிக்கிறார் மூலம் மாநிலம் கவர்னர் மற்றும் இந்த பாராளுமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்குகிறார் மாநில. சுருக்கமாக, தி நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற மாநில அதிகாரங்கள் மையத்தால் கருதப்படுகிறது.
3. இதன் கீழ், பாராளுமன்றம் மீது சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்	3. இதன் கீழ், பாராளுமன்றம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க முடியும்

மாநிலப் பட்டியலில் பட்டியலிடப்பட்ட பாடங்கள் மட்டுமே, அதாவது, வேறு எந்த அமைப்புக்கும் அல்லது அதிகாரத்திற்கும் அதை ஒப்படைக்க முடியாது.	குடியரசுத் தலைவருக்கு அல்லது அவரால் குறிப்பிடப்பட்ட வேறு எந்த அதிகாரத்திற்கும் மாநிலத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்குதல். குடியரசுத் தலைவர் அந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் கலந்தாலோசித்து மாநிலத்துக்கான சட்டங்களை இயற்றுவதுதான் இதுவரை நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. அத்தகைய சட்டங்கள் ஜனாதிபதியின் சட்டங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன.
4. அதன் செயல்பாட்டிற்கு அதிகபட்ச காலம் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு ஆறு மாதங்களுக்கும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் இது காலவரையின்றி தொடரலாம்.	4. அதன் செயல்பாட்டிற்கு அதிகபட்ச காலம் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது, அதாவது மூன்று ஆண்டுகள். அதன்பிறகு, அது முடிவுக்கு வந்து, மாநிலத்தில் இயல்பான அரசியலமைப்பு இயந்திரத்தை மீட்டெடுக்க வேண்டும்.
5. இதன் கீழ், அனைத்து மாநிலங்களுடனும் மையத்தின் உறவு மாற்றியமைக்கப்படுகிறது. அ	5. இதன் கீழ், மத்திய அரசுடன் அவசரநிலைக்கு உட்பட்ட மாநிலத்தின் உறவு மட்டுமே மாற்றத்திற்கு உள்ளாகிறது.
பாராளுமன்றத்தின் ஒத்திசைவுத் தீர்மானமும் ^{6.} அங்கீகரிக்கும் அதன் தொடர்ச்சி சிறப்பு பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.	பாராளுமன்றத்தின் ஒத்திசைவுத் தீர்மானமும் ^{6.} அங்கீகரிக்கும் அதன் தொடர்ச்சியை தனிப் பெரும்பான்மையால் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும்.
7. இது அடிப்படை உரிமைகளை பாதிக்கிறது குடிமக்களின்.	7. குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளில் இது எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது.
8. அதைத் திரும்பப் பெறுவதற்கான தீர்மானத்தை மக்களவையில் நிறைவேற்ற முடியும்.	8. அத்தகைய ஏற்பாடு இல்லை. குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே அதை ரத்து செய்ய முடியும்.

முதன்முறையாக 1951 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது. தற்போது அனைத்து மாநிலங்களும் ஒன்று அல்லது இரண்டு முறை அல்லது அதற்கு மேல் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. இது தொடர்பான விவரங்கள் இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 16.2 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

1977-ல் உள்ளக அவசரநிலைக்குப் பிறகு மக்களவைக்கு பொதுத் தேர்தல்கள் நடைபெற்றபோது, ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சி தோல்வியடைந்து ஜனதா கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான புதிய அரசாங்கம் ஒன்பது மாநிலங்களில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதித்தது⁹ (காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தது) அந்த மாநிலங்களில் உள்ள சட்டமன்றங்கள் இனி வாக்காளர்களின் விருப்பத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை.

1980-ல் காங்கிரஸ் கட்சி மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்தபோது, ஒன்பது மாநிலங்களில்¹⁰ அதே மைதானத்தில் செய்தது.

1992 ஆம் ஆண்டில், மத அமைப்புகளுக்கு மத்திய அரசு விதித்த தடையை நேர்மையாக செயல்படுத்தவில்லை என்று காங்கிரஸ் கட்சியால் பாஜக ஆளும் மூன்று மாநிலங்களில் (மத்தியப் பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம் மற்றும் ராஜஸ்தான்) குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது. பொம்மை வழக்கு¹¹ (1994) இல் ஒரு முக்கிய தீர்ப்பில், மதச்சார்பின்மை என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சம் என்ற அடிப்படையில் இந்த பிரகடனத்தின் செல்லுபடியை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. ஆனால், 1988-ல் நாகாலாந்திலும், 1989-ல் கர்நாடகாவிலும், 1991-ல் மேகாலயாவிலும் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டதை நீதிமன்றம் உறுதி செய்யவில்லை.

டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர், அரசியல் நிர்ணய சபையில் இந்த விதியை விமர்சித்தவர்களுக்குப் பதில் அளிக்கையில், 356வது பிரிவு வழங்கிய கடுமையான அதிகாரம் ஒரு 'டெட்லெட்டராக' இருக்கும் என்றும், அது கடைசி முயற்சியாக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் என்றும் நம்பினார். அவர் கவனித்தார் 12 :

“மத்திய அரசின் தலையீடு தடைசெய்யப்பட்டதாகக் கருதப்பட வேண்டும், ஏனெனில் அது மாகாணத்தின் (மாநிலத்தின்) இறையாண்மை அதிகாரத்தின் மீதான படையெடுப்பாக இருக்கும். இது ஒரு அடிப்படை முன்மொழிவாகும், இது ஒரு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பைக் கொண்டிருப்பதன் காரணமாக நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி இருக்கையில், மாகாண விவகார நிர்வாகத்தில் மத்திய அரசு தலையிட வேண்டுமானால், அது அரசியலமைப்பு மத்திய அரசுக்கு விதிக்கும் சில கடப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும். நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டிய சரியான விஷயம் என்னவென்றால், அத்தகைய கட்டுரைகள் ஒருபோதும் செயல்பாட்டுக்கு வராது, மேலும் அவை ஒரு இறந்த கடிதமாகவே இருக்கும். அவை செயல்பாட்டுக்கு கொண்டு வரப்பட்டால், இந்த அதிகாரம் பெற்ற குடியரசுத் தலைவர் உரிய முறையில் நடவடிக்கை எடுப்பார் என நம்புகிறேன்

உண்மையில் மாகாண நிர்வாகத்தை இடைநிறுத்துவதற்கு முன் முன்னெச்சரிக்கைகள்."

இருப்பினும், அரசியல் சாசனத்தின் 'செத்த கடிதம்' என்று நம்பப்பட்டது பல மாநில அரசுகள் மற்றும் சட்டமன்றங்களுக்கு எதிரான 'கொடிய ஆயுதமாக' மாறியிருப்பதை அடுத்தடுத்த நிகழ்வுகள் காட்டுகின்றன. இந்நிலையில், அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினரான எச்.வி.காமத், பத்தாண்டுகளுக்கு முன் கருத்து தெரிவித்ததாவது: 'லாக்டர். அம்பேத்கர் இறந்துவிட்டார், கட்டுரைகள் மிகவும் உயிருடன் உள்ளன.

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் நோக்கம்

1975 ஆம் ஆண்டின் 38 வது திருத்தச் சட்டம், எந்த காரணத்திற்காகவும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் சவால்

செய்ய முடியாத 356 வது சரத்தை இறுதி மற்றும் முடிவானதாக செயல்படுத்துவதில் ஜனாதிபதிக்கு திருப்தி அளித்தது. ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த ஏற்பாடு பின்னர் நீக்கப்பட்டது, இது ஜனாதிபதியின் திருப்தி நீதித்துறை மறுபரிசீலனைக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல என்பதைக் குறிக்கிறது.

பொம்மை வழக்கில் (1994), 356வது பிரிவின் கீழ் ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமுல்படுத்துவது குறித்து உச்ச நீதிமன்றத்தால் பின்வரும் முன்மொழிவுகள் வகுக்கப்பட்டன:

1. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை விதிக்கும் ஜனாதிபதி அறிவிப்பு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது.
2. குடியரசுத் தலைவரின் திருப்தியானது சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கை பொருத்தமற்ற அல்லது புறம்பான காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டாலோ அல்லது தவறான அல்லது விபரீதமானதாகக் கண்டறியப்பட்டாலோ நீதிமன்றத்தால் அதைத் தடுக்க முடியும்.
3. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமுல்படுத்துவதை நியாயப்படுத்துவதற்கு பொருத்தமான பொருள் இருப்பதை நிரூபிக்கும் சுமை மையத்தின் மீது உள்ளது.
4. நீதிமன்றத்தால் பொருளின் சரியான தன்மை அல்லது அதன் போதுமான தன்மைக்கு செல்ல முடியாது, ஆனால் அது நடவடிக்கைக்கு பொருத்தமானதா என்பதைப் பார்க்க முடியும்.
5. குடியரசுத் தலைவர் பிரகடனம் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது என நீதிமன்றம் கருதினால், டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்ட மாநில அரசை மீட்டெடுக்கவும், மாநில சட்டமன்றம் இடைநிறுத்தப்பட்டாலோ அல்லது கலைக்கப்பட்டாலோ அதை மீண்டும் புதுப்பிக்க அதிகாரம் உள்ளது.
6. குடியரசுத் தலைவர் பிரகடனத்திற்கு நாடாளுமன்றம் ஒப்புதல் அளித்த பிறகே மாநில சட்டப் பேரவை கலைக்கப்பட வேண்டும்.
அத்தகைய ஒப்புதல் கிடைக்கும் வரை, ஜனாதிபதியால் இடைநீக்கம் செய்ய மட்டுமே முடியும்

சட்டசபை. இந்த அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றம் ஒப்புதல் அளிக்கத் தவறினால்,
சட்டசபை மீண்டும் செயல்படும்.

7. மதச்சார்பின்மை என்பது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சங்களில்' ஒன்றாகும்.

எனவே, மதச்சார்பற்ற அரசியலைத் தொடரும் ஒரு மாநில அரசு சட்டப்பிரிவு 356ன்
கீழ் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

8. சட்டப் பேரவையின் நம்பிக்கையை மாநில அரசு இழக்கும் கேள்விக்கு அவையில்
முடிவெடுக்க வேண்டும், அது முடியும் வரை அமைச்சர் பதவி பறிக்கப்படக் கூடாது.

9. ஒரு புதிய அரசியல் கட்சி மையத்தில் ஆட்சியைப் பிடிக்கும் பட்சத்தில், மாநிலங்களில்
மற்ற கட்சிகள் அமைக்கும் அமைச்சகங்களை டிஸ்மிஸ் செய்யும் அதிகாரம் அதற்கு
இருக்காது.

10. பிரிவு 356 இன் கீழ் உள்ள அதிகாரம் ஒரு விதிவிலக்கான அதிகாரம் மற்றும் சிறப்பு
சூழ்நிலைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய எப்போதாவது மட்டுமே
பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

முறையான மற்றும் முறையற்ற பயன்பாட்டின் வழக்குகள்

மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1988) அறிக்கையின் அடிப்படையில்,
பொம்மை வழக்கில் (1994) உச்ச நீதிமன்றம் விதி 356-ன் கீழ் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது
சரியானதாகவோ அல்லது முறையற்றதாகவோ இருக்கும் சூழ்நிலைகளைப் பட்டியலிட்டது .

ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்துவது பின்வரும்
சூழ்நிலைகளில் சரியாக இருக்கும்: 1. சட்டசபைக்கு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, எந்தக்
கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காத பட்சத்தில், அதாவது 'தொங்கு சட்டசபை'.

2. சட்டசபையில் பெரும்பான்மை உள்ள கட்சி அமைச்சகத்தை அமைக்க மறுத்துவிட்டால்,
சட்டசபையில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட கூட்டணி அமைச்சை ஆளுநரால்
கண்டுபிடிக்க முடியாது.

3. ஒரு அமைச்சு சபையில் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் ராஜினாமா செய்தால், வேறு
எந்தக் கட்சியும் சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட ஒரு அமைச்சகத்தை
அமைக்க விரும்பவில்லை அல்லது அமைக்க முடியாது.

4. மத்திய அரசின் அரசியலமைப்பு வழிகாட்டுதல் மாநில அரசால் புறக்கணிக்கப்படும்
இடத்தில்.

5. உள் நாசவேலை, எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அரசாங்கம் வேண்டுமென்றே அரசியலமைப்பு
மற்றும் சட்டத்திற்கு எதிராக செயல்படுகிறது அல்லது வன்முறை கிளர்ச்சியைத்
தூண்டுகிறது.

6. ஆபத்தை விளைவிக்கும் அதன் அரசியலமைப்பு கடமைகளை நிறைவேற்ற அரசாங்கம்
வேண்டுமென்றே மறுக்கும் உடல் முறிவு

மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு.

ஒரு மாநிலத்தில் ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்துவது முறையற்றது
பின்வரும் சூழ்நிலைகளில்:

1. சட்டசபையில் பெரும்பான்மை ஆதரவை இழந்ததால் ஒரு அமைச்சகம்
ராஜினாமா செய்தாலோ அல்லது நிராகரிக்கப்பட்டாலோ, மாற்று அமைச்சகத்தை
அமைப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆராயாமல், குடியரசுத் தலைவர்
ஆட்சியை அமல்படுத்த ஆளுநர் பரிந்துரைக்கிறார்.
2. சட்டமன்றத்தில் ஒரு அமைச்சகத்தின் ஆதரவைப் பற்றி ஆளுநர் தனது
சொந்த மதிப்பீட்டைச் செய்து, அந்த அமைச்சகத்தை சட்டமன்றத்தில்
தனது பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க அனுமதிக்காமல் குடியரசுத்
தலைவர் ஆட்சியை விதிக்க பரிந்துரைக்கிறார்.
3. 1977 மற்றும் 1980 போன்ற மக்களவை பொதுத் தேர்தல்களில்
சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற்ற ஆளும் கட்சி
பெரும் தோல்வியைச் சந்தித்துள்ளது.
4. உள் சீர்குலைவுகள் அல்லது
உடல் முறிவு.
5. மாநிலத்தில் தவறான நிர்வாகம் அல்லது அரசின் மினிஸ்-ட்ரையர்
கடுமையான நிதித் தேவைகளுக்கு எதிரான ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள்.
6. பேரழிவுகரமான விளைவுகளுக்கு வழிவகுக்கும் தீவிர அவசரம் தவிர,
மாநில அரசு தன்னைத் தானே சரிசெய்து கொள்ள முன் எச்சரிக்கை
விடுக்கப்படவில்லை.
7. ஆளுங்கட்சியின் உள்கட்சி பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைப்பதற்கு அதிகாரம்
பயன்படுத்தப்படும் இடத்தில், அல்லது அரசியலமைப்பால்
வழங்கப்பட்டுள்ளவற்றிற்கு புறம்பான அல்லது பொருத்தமற்ற நோக்கத்திற்காக.

நிதி அவசரநிலை

பிரகடனத்தின் அடிப்படைகள்

இந்தியா அல்லது அதன் பிராந்தியத்தின் ஏதேனும் ஒரு பகுதியின் நிதி ஸ்திரத்தன்மை அல்லது கடன் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகும் சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால், 360வது பிரிவு ஜனாதிபதிக்கு நிதி அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்த அதிகாரம் அளிக்கிறது.

1975 ஆம் ஆண்டின் 38 வது திருத்தச் சட்டம், நிதி அவசரநிலையை இறுதியானதும் முடிவானதுமான மற்றும் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்விக்குட்படுத்தாத வகையில் பிரகடனப்படுத்தியதில் ஜனாதிபதி திருப்தியடைந்தார். ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த ஏற்பாடு பின்னர் நீக்கப்பட்டது, இது ஜனாதிபதியின் திருப்தி நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல என்பதைக் குறிக்கிறது.

பாராளுமன்ற ஒப்புதல் மற்றும் கால அளவு நிதி

அவசரநிலையை அறிவிக்கும் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட நாளிலிருந்து இரண்டு மாதங்களுக்குள் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். இருப்பினும், லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் நிதி அவசரநிலை பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டாலோ அல்லது லோக்சபா கலைப்பு அறிவிப்புக்கு ஒப்புதல் அளிக்காமல் இரண்டு மாத காலத்திற்குள் நடந்தாலோ, அந்த அறிவிப்பு முதல் 30 நாட்கள் வரை நீடிக்கும். லோக்சபாவின் மறுசீரமைப்புக்குப் பிறகு, ராஜ்யசபா அதற்கு இதற்கிடையில் ஒப்புதல் அளித்திருந்தால்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தவுடன், நிதி அவசரச் சட்டம் திரும்பப் பெறப்படும் வரை காலவரையின்றி தொடரும். இது இரண்டு விஷயங்களைக் குறிக்கிறது: 1. அதன் செயல்பாட்டிற்கு அதிகபட்ச காலம் எதுவும் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை; மற்றும் 2. அதன் தொடர்ச்சிக்கு மீண்டும் மீண்டும் பாராளுமன்ற ஒப்புதல் தேவையில்லை.

நிதி அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை அங்கீகரிக்கும் தீர்மானம், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் ஒரு தனிப் பெரும்பான்மையுடன், அதாவது அந்த அவையில் உள்ள பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களால் வாக்களிப்பதன் மூலம் மட்டுமே நிறைவேற்றப்படும்.

நிதி அவசரநிலைப் பிரகடனம், அதைத் தொடர்ந்து வெளியிடப்படும் அறிவிப்பின் மூலம் எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதியால் திரும்பப் பெறப்படலாம். அத்தகைய அறிவிப்புக்கு நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் தேவையில்லை.

நிதி அவசரநிலையின் விளைவுகள்

நிதி அவசரநிலை பிரகடனத்தின் விளைவுகள் பின்வருமாறு: 1. மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரமானது (அ) திசைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிதி உரிமையின் நியதிகளைக்

கடைப்பிடிக்க எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் (அ) வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது; மற்றும் (ஆ) ஜனாதிபதியின் நோக்கத்திற்காக தேவையான மற்றும் போதுமானதாக கருதும் எந்தவொரு மாநிலத்திற்கும் இது போன்ற பிற வழிகாட்டுதல்கள்.

2. அத்தகைய எந்த வழிகாட்டுதலிலும் (அ) மாநிலத்தில் பணியாற்றும் அனைத்து அல்லது எந்த வகுப்பினரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் குறைக்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் (ஆ) அனைத்து பண மசோதாக்கள் அல்லது பிற நிதி மசோதாக்கள் மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு இட ஒதுக்கீடு.

3. (அ) யூனியனில் பணியாற்றும் அனைத்து அல்லது எந்தவொரு வகுப்பினரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளைக் குறைப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்களை ஜனாதிபதி வழங்கலாம்; மற்றும் (ஆ) உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்.

எனவே, நிதி நெருக்கடியின் போது, நிதி விவகாரங்களில் மாநிலங்களின் முழு கட்டுப்பாட்டையும் மையம் பெறுகிறது. எச்.என் அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினர் குன்ஸ்ரு, நிதி அவசர விதிகள் மாநிலங்களின் நிதி சுயாட்சிக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்துவதாகக் கூறினார். அரசியலமைப்பில் அவை சேர்க்கப்படுவதற்கான காரணங்களை விளக்கி, டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் அரசியலமைப்புச் சபையில் 14 : “இந்தச் சட்டமானது 1933 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட அமெரிக்காவின் தேசிய மீட்புச் சட்டம் என்று அழைக்கப்படும் முறையைப் பின்பற்றுகிறது, இது ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரத்தை வழங்கியது. பெரும் மந்தநிலையின் விளைவாக அமெரிக்க மக்களை முந்திய பொருளாதார மற்றும் நிதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ள சிரமங்களை அகற்றும் வகையில் இதே போன்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.

1991ல் நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்ட போதிலும், இதுவரை நிதி அவசரநிலை அறிவிக்கப்படவில்லை.

அவசரகால விதிகளின் விமர்சனம்

அரசியல் நிர்ணய சபையின் சில உறுப்பினர்கள் அரசியலமைப்பில் அவசரகால விதிகளை இணைத்ததை பின்வரும் அடிப்படையில் விமர்சித்தனர்¹⁵ :

1. 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கூட்டாட்சித் தன்மை அழிக்கப்பட்டு, யூனியன் சக்தி வாய்ந்ததாக மாறும்.
2. யூனியன் மற்றும் யூனிட்கள் ஆகிய இரண்டும் மாநிலத்தின் அதிகாரங்கள் முற்றிலும் யூனியன் நிர்வாகியின் கைகளில் குவிந்திருக்கும்.
3. ஜனாதிபதி சர்வாதிகாரியாக மாறுவார்.
4. மாநிலத்தின் நிதி சுயாட்சி ரத்து செய்யப்படும்.
5. அடிப்படை உரிமைகள் அர்த்தமற்றதாகிவிடும், அதன் விளைவாக, அரசியலமைப்பின் ஜனநாயக அடித்தளங்கள் அழிக்கப்படும்.'

எனவே, எச்.வி. காமத் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: 'கடந்த சில தசாப்தங்களாக நாம் உயர்த்திப்பிடித்த அனைத்து இலட்சியங்கள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கு முற்றிலும் எதிரான ஒரு சர்வாதிகார அரசு, ஒரு போலீஸ் அரசு, ஒரு அரசை இந்த ஒற்றை அத்தியாயத்தின் மூலம் அமைக்க முயல்கிறோம் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். , மில்லியன் கணக்கான அப்பாவி ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்கள் தொடர்ச்சியான ஆபத்தில் இருக்கும் ஒரு மாநிலம், அமைதி இருந்தால், அது கல்லறையின் அமைதி மற்றும் பாலைவனத்தின் வெற்றிடமாக இருக்கும் (. . .) அது உலகின் ஜனநாயக நாடுகளின் எந்த அரசியலமைப்பிலும் இணையாக இல்லாத இந்த அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி பயன்படுத்தும்போது வெட்கமும் துயரமும் நிறைந்த நாளாக இருங்கள்'¹⁶ .

கேடி ஷா அவர்களை இவ்வாறு விவரித்தார்: 'எதிர்வினை மற்றும் பிற்போக்கான ஒரு அத்தியாயம். (. . .) இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகள் முழுவதிலும் அடிப்படை மற்றும் செல்வாக்கு செலுத்தும் இரண்டு வேறுபட்ட சிந்தனை நீரோட்டங்களை ஒருவர் கவனிக்க முடியாது என்று நான் காண்கிறேன்: (அ) அலகுகளுக்கு எதிராக சிறப்பு அதிகாரங்களுடன் மையத்திற்கு ஆயுதம் வழங்குவது மற்றும் (ஆ) மக்களுக்கு எதிராக அரசாங்கத்தை ஆயுதபாணியாக்குவது இந்த அத்தியாயத்தின் அனைத்து விதிகளையும் குறிப்பாகப் பார்க்கும்போதும், ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கட்டுரையிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை ஆராய்ந்தால், சுதந்திரம் அல்லது ஜனநாயகம் என்ற பெயர் மட்டுமே அரசியலமைப்பின் கீழ் இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

TT கிருஷ்ணமாச்சாரி, 'இந்த விதிகள் மூலம் ஜனாதிபதியும் நிறைவேற்று அதிகாரியும் அரசியலமைப்பு சர்வாதிகாரத்தின் வடிவத்தை செயல்படுத்துவார்கள்' என்று அஞ்சினார் .

ஹெச்என் குன்ஸ்ரு, 'அவசர நிதி ஏற்பாடுகள்
மாநிலங்களின் நிதி சுயாட்சிக்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலாக உள்ளது.'

இருப்பினும், அவசரநிலையின் கதாநாயகர்களும் இருந்தனர்
அரசியலமைப்பு சபையில் உள்ள விதிகள். இதனால், ஐயா அல்லாடி
கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் அவர்களை 'உயிர்மூச்சு' என்று முத்திரை குத்தினார்
அரசியலமைப்பு. ஆக பணியாற்றுவார்கள் என்று மகாபீர் தியாகி கருத்து தெரிவித்தார்
'பாதுகாப்பு-வால்வு' மற்றும் அதன் மூலம் பராமரிப்பில் உதவுகிறது
அரசியலமைப்பு18.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அவசரகால விதிகளைப் பாதுகாக்கும் போது
பேரவை, டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கரும் அவர்களின் சாத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்
தவறான பயன்பாடு. அவர் கவனித்தார், 'ஒரு உள்ளது என்பதை நான் முற்றிலும் மறுக்கவில்லை
கட்டுரைகள் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுவதற்கான அல்லது அரசியலுக்காக பயன்படுத்தப்படுவதற்கான சாத்தியம்
நோக்கங்கள்'19.

அட்டவணை 16.2 ஜனாதிபதி ஆட்சியை அமல்படுத்துதல் (1951-2019)

Sl.	மாநிலங்கள்/யூனியன் இல்லை. பிரதேசங்கள்	நேரங்களின் எண் திணிக்கப்பட்ட	ஆண்டுகள் சுமத்துதல்
I. மாநிலங்கள்:			
1.	ஆந்திரப் பிரதேசம் 3		195420, 1973, 2014
2.	அருணாசலம் பிரதேசம்	2	1979, 2016
3.	அசாம்	4	1979, 1981, 1982, 1990
4.	பீகார்	8	1968, 1969, 1972, 1977, 1980, 1995, 1999, 2005
5.	சத்தீஸ்கர்	--	--
6.	கோவா	5	1966, 1979, 1990, 1999, 2005
7.	குஜராத்	5	1971, 1974, 1976, 1980, 1996
8.	ஹரியானா	3	1967, 1977, 1991
9.	இமாச்சல பிரதேசம் 2		1977, 1992

10. ஜார்கண்ட்	3	2009, 2010, 2013
11. கர்நாடகா	6	1971, 1977, 1989, 1990, 2007, 2007
12. கேரளா	5	195621 ,1959, 1964, 1970, 1979
13. மத்திய பிரதேசம்22 3		1977, 1980, 1992
14. மகாராஷ்டிரா	2	1980, 2014
15. மணிப்பூர்	10	1967, 1967, 1969, 1973, 1977, 1979, 1981, 1992, 1993, 2001
16. மேகாலயா	2	1991, 2009
17. மிசோரம்	3	1977, 1978, 1988
18. நாகாலாந்து	4	1975, 1988, 1992, 2008
19. ஒடிசா	6	1961, 1971, 1973, 1976, 1977, 1980
20. பஞ்சாப்23	8	1951, 1966, 1968, 1971, 1977, 1980, 1983, 1987
21. ராஜஸ்தான்	4	1967, 1977, 1980, 1992
22. சிக்கிம்	2	1978, 1984
23. தமிழ்நாடு	4	1976, 1980, 1988, 1991
24. தெலுங்கானா	--	--
25. திரிபுரா	3	1971, 1977, 1993
26. உத்தரகாண்ட்	2	2016, 2016
27. உத்தரப்பிரதேசம்	9	1968, 1970, 1973, 1975, 1977, 1980, 1992, 1995, 2002
28. மேற்கு வங்காளம்	4	1962, 1968, 1970,

1971			
II. யூனியன் பிரதேசங்கள்:			
1.	டெல்லி	1	2014
2.	புதுச்சேரி	6	1968, 1974, 1974, 1978, 1983, 1991
3.	ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் ²⁴	1	2019

அட்டவணை 16.3 ஒரு பார்வையில் அவசரகால விதிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
352.	அவசரநிலை பிரகடனம்
353.	அவசரநிலை பிரகடனத்தின் விளைவு
354.	விநியோகம் தொடர்பான விதிகளின் விண்ணப்பம் அவசரநிலை பிரகடனம் இருக்கும் போது வருவாய் அறுவை சிகிச்சை
355.	வெளிநாட்டிலிருந்து மாநிலங்களைப் பாதுகாப்பது ஒன்றியத்தின் கடமை ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் உள் தொந்தரவு
356.	அரசியலமைப்பு தோல்வியுற்றால் விதிகள் மாநிலங்களில் இயந்திரங்கள்
357.	பிரகடனத்தின் கீழ் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துதல் பிரிவு 356ன் கீழ் வெளியிடப்பட்டது
358.	கட்டுரை 19 இன் விதிகளை இடைநிறுத்துதல் அவசரநிலைகள்
359.	உரிமைகளை அமல்படுத்துவதை நிறுத்துதல் அவசர காலங்களில் பகுதி III மூலம் வழங்கப்பட்டது
359A.	பஞ்சாப் மாநிலத்திற்கு இந்தப் பகுதியின் பயன்பாடு (ரத்து செய்யப்பட்டது)
360.	நிதி அவசரநிலைக்கான ஏற்பாடுகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, ப. 34.

2. 'ஆயுதக் கிளர்ச்சி' என்ற சொற்றொடர் 1978 இன் 44 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் செருகப்பட்டது, 'உள் குழப்பம்' என்ற அசல் சொற்றொடருக்குப் பதிலாக.
3. சட்டப்பிரிவு 352, 'அமைச்சரவை' என்ற சொல்லை, பிரதம மந்திரி மற்றும் கேபினட் அந்தஸ்தில் உள்ள மற்ற அமைச்சர்கள் அடங்கிய கவுன்சில் என வரையறுக்கிறது.
4. மினர்வா மில்ஸ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1980).
5. மார்ச் 18, 1976 அன்று முடிவடைய இருந்த ஐந்தாவது மக்களவையின் பதவிக்காலம், 1976 ஆம் ஆண்டு மக்கள் மன்ற (கால நீட்டிப்பு) சட்டம், 1976 மூலம் மார்ச் 18, 1977 வரை ஓராண்டுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. 1978 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 18 ஆம் தேதி வரையிலான ஒரு வருடம் மக்கள் மன்றத்தின் (கால நீட்டிப்பு) திருத்தச் சட்டம், 1976.

இருப்பினும், ஐந்து ஆண்டுகள், பத்து மாதங்கள் மற்றும் ஆறு நாட்கள் இருந்ததால், 1977 ஜனவரி 18 அன்று சபை கலைக்கப்பட்டது.
6. 1976 ஆம் ஆண்டின் 42வது திருத்தச் சட்டம் ஆறு மாத காலத்தை ஒரு வருடமாக உயர்த்தியிருந்தது. இதனால், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒப்புதல் அளித்தால், குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் பிரகடனம் ஓராண்டுக்கு தொடரலாம். ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம் மீண்டும் காலத்தை ஆறு மாதங்களாகக் குறைத்தது.
7. பஞ்சாபில் மே, 1987ல் விதிக்கப்பட்ட குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி, 1991ஆம் ஆண்டின் 68வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் ஐந்தாண்டுகள் தொடர அனுமதிக்கப்பட்டது.
8. கலைக்கப்பட்டால், மாநிலத்தில் புதிய சட்டமன்றம் அமைப்பதற்கு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்படுகின்றன.
9. அந்த ஒன்பது மாநிலங்களில் ராஜஸ்தான், உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பஞ்சாப், பீகார், இமாச்சலப் பிரதேசம், ஒரிசா, மேற்கு வங்காளம் மற்றும் ஹரியானா ஆகியவை அடங்கும்.
10. அந்த ஒன்பது மாநிலங்களில் உத்தரப்பிரதேசம், பீகார், ராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம், பஞ்சாப், ஒரிசா, குஜராத், மகாராஷ்டிரா மற்றும் தமிழ்நாடு ஆகியவை அடங்கும்.
11. எஸ்.ஆர்.பொம்மை எதிராக இந்திய யூனியன் (1994).
12. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி IX, ப. 133 மற்றும் 177.
13. மையம்- மாநில உறவுகள் மீதான ஆணையத்தின் அறிக்கை, பகுதி I, பக். 165-180 (1988).

14. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி X, ப. 361–372.
15. MV பைலி, இந்திய அரசியலமைப்பு, எஸ் சந்த், ஐந்தாவது பதிப்பு, 1994, பக். 280.
16. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி IX, ப. 105.
17. ஐபிட், பக். 123.
18. ஐபிட், பக். 547.
19. ஐபிட், பக். 177.
20. இது ஆந்திர மாநிலத்தில் திணிக்கப்பட்டது.
21. இது திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் திணிக்கப்பட்டது.
22. விந்தியப் பிரதேசத்தில் 1949- 1952 வரை குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி இருந்தது. இந்த மாநிலம் 1956 இல் மத்தியப் பிரதேச மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது.
23. 1953 இல், பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநில ஒன்றியத்தில் (PEPSU) ஜனாதிபதி ஆட்சி விதிக்கப்பட்டது, இது 1956 இல் பஞ்சாப் மாநிலத்துடன் இணைக்கப்பட்டது.
24. ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தில் 8 முறை, அதாவது 1977, 1986, 1990, 2002, 2015, 2016, 2018 ஆகிய ஆண்டுகளில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது.

பகுதி-III

மத்திய அரசு

17. ஜனாதிபதி
18. துணைத் தலைவர்
19. பிரதமர்
20. மத்திய அமைச்சர்கள் குழு
21. அமைச்சரவைக் குழுக்கள்
22. பாராளுமன்றம்
23. நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் 24.
- நாடாளுமன்ற மன்றங்கள் 25.
- நாடாளுமன்றக் குழு 26. உச்ச நீதிமன்றம்
27. நீதித்துறை ஆய்வு
28. நீதித்துறை செயல்பாடு
29. பொது நல வழக்கு

17 ஜனாதிபதி

ஏ அரசியலமைப்பின் பகுதி V இல் உள்ள 52 முதல் 78 வரையிலான கட்டுரைகள் யூனியன் நிர்வாகியைப் பற்றியது.

யூனியன் நிர்வாகத்தில் குடியரசுத் தலைவர், துணைத் தலைவர், பிரதமர், அமைச்சர்கள் குழு மற்றும் இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் ஆகியோர் உள்ளனர்.

குடியரசுத் தலைவர் இந்திய அரசின் தலைவர். அவர் இந்தியாவின் முதல் குடிமகன் மற்றும் தேசத்தின் ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் ஒற்றுமையின் அடையாளமாக செயல்படுகிறார்.

ஜனாதிபதி தேர்தல்

ஜனாதிபதி மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல், தேர்தல் கல்லூரி உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்:

1. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்;
2. மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்;
- மற்றும்
3. ஒன்றியத்தின் சட்டமன்றங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்

டெல்லி மற்றும் புதுச்சேரியின் பிரதேசங்கள்¹.

எனவே, நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் நியமன உறுப்பினர்கள், மாநில சட்டப் பேரவைகளின் நியமன உறுப்பினர்கள், மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் (தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் நியமனம் செய்யப்பட்ட இருவரும்) (இருசபை சட்டமன்றங்களில்) மற்றும் சட்டப் பேரவைகளின் நியமன உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் டெல்லி மற்றும் புதுச்சேரி மாநிலங்கள் பங்கேற்கவில்லை. ஒரு சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டால், ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்கு முன்னர் கலைக்கப்பட்ட சட்டசபைக்கு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்படாவிட்டாலும், உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வாக்களிக்கத் தகுதி பெற மாட்டார்கள்.

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் பல்வேறு மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவ அளவிலும், ஒட்டுமொத்த மாநிலங்களுக்கும் யூனியனுக்கும் இடையே சமத்துவம் இருக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. இதை அடைவதற்கு, ஒவ்வொரு மாநிலம் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் சட்டமன்றத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் அத்தகைய தேர்தலில் அளிக்க தகுதியுள்ள வாக்குகளின் எண்ணிக்கை பின்வரும் முறையில் தீர்மானிக்கப்படுகிறது:

1. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உறுப்பினரும், மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையை சட்டமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையால் பிரிப்பதன் மூலம் பெறப்பட்ட தொகையில் ஆயிரத்தின் மடங்குகள் இருக்கும் அளவுக்கு அதிகமான வாக்குகள் இருக்க வேண்டும். இதை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தலாம்:

$$\begin{aligned} &\text{Value of the vote of an MLA} \\ &= \frac{\text{Total population of state}}{\text{Total number of elected members in the state legislative assembly}} \times \frac{1}{1000} \end{aligned}$$

2. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு உறுப்பினரும், மாநிலங்களின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையால் வகுப்பதன் மூலம் பெறக்கூடிய வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்கள். இதை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தலாம்:

$$\text{Value of the vote of an MP} = \frac{\text{Total value of votes of all MLAs of all states}}{\text{Total number of elected members of Parliament}}$$

ஜனாதிபதித் தேர்தல் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் நடத்தப்படுகிறது மற்றும் வாக்குப்பதிவு ரகசிய வாக்கெடுப்பு மூலம் நடத்தப்படுகிறது. வெற்றிகரமான வேட்பாளர் முழுமையான பெரும்பான்மை வாக்குகளால் திருப்பி அனுப்பப்படுவதை இந்த அமைப்பு உறுதி செய்கிறது. ஒரு வேட்பாளர், ஜனாதிபதி பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்படுவதற்கு, ஒரு நிலையான வாக்குகளை பெற வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கையால் (இங்கு ஒரே ஒரு வேட்பாளர் மட்டுமே ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்) மேலும் ஒருவரைப் பிரித்து, ஒரு கோட்டில் சேர்ப்பதன் மூலம் மொத்த செல்லுபடியாகும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை வாக்குகளின் ஒதுக்கீடு தீர்மானிக்கப்படுகிறது. சூத்திரத்தை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தலாம்:

$$\text{Electoral quota} = \frac{\text{Total number of valid votes polled}}{1 + 1 = (2)} + 1$$

தேர்தல் கல்லூரியின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் ஒரு வாக்குச் சீட்டு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. வாக்காளர், வாக்காளிக்கும்போது, வேட்பாளர்களின் பெயர்களுக்கு எதிராக 1, 2, 3, 4 போன்றவற்றைக் குறிப்பதன் மூலம் தனது விருப்பங்களைக் குறிப்பிட வேண்டும். அதாவது, தேர்தலில் எத்தனை வேட்பாளர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை விருப்பங்களையும் வாக்காளர் குறிப்பிடலாம்.

முதற்கட்டமாக முதல் விருப்பு வாக்குகள் எண்ணப்படுகின்றன. இந்த கட்டத்தில் ஒரு வேட்பாளர் தேவையான ஒதுக்கீட்டைப் பெற்றால், அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்படுவார். இல்லையெனில், வாக்குகளை மாற்றுவதற்கான செயல்முறை இயக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. குறைந்த எண்ணிக்கையிலான முதல் விருப்பு வாக்குகளைப் பெறும் வேட்பாளரின் வாக்குகள் இரத்து செய்யப்பட்டு அவரது இரண்டாவது விருப்பு வாக்குகள் மற்ற வேட்பாளர்களின் முதல் விருப்பு வாக்குகளுக்கு மாற்றப்படும். ஒரு வேட்பாளர் தேவையான ஒதுக்கீட்டைப் பெறும் வரை இந்த செயல்முறை தொடரும்.

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் தொடர்பான அனைத்து சந்தேகங்களும் சர்ச்சைகளும் உச்ச நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட்டு முடிவெடுக்கப்படும். தேர்தல் கல்லூரி முழுமையடையவில்லை (அதாவது, தேர்தல் கல்லூரி உறுப்பினர்களிடையே ஏதேனும் காலியிடம் உள்ளது) என்ற அடிப்படையில் ஒருவரை ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுப்பதை சவால் செய்ய முடியாது. ஒருவர் குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவது உச்ச நீதிமன்றத்தால் செல்லாது என்று அறிவிக்கப்பட்டால், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அத்தகைய அறிவிப்பின் தேதிக்கு முன் அவர் செய்த செயல்கள் செல்லுபடியாகாது மற்றும் தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும்.

அரசியல் நிர்ணய சபையின் சில உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதிக்கான மறைமுகத் தேர்தல் முறை ஜனநாயகத்திற்கு விரோதமானது என்று விமர்சித்து நேரடித் தேர்தல் யோசனையை முன்வைத்தனர். எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் பின்வரும்

காரணங்களுக்காக மறைமுகத் தேர்தலைத் தேர்ந்தெடுத்தனர் 3 : 1. ஜனாதிபதியின் மறைமுகத்

தேர்தல் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைக்கு

இணக்கமானது. இந்த அமைப்பின் கீழ், ஜனாதிபதி ஒரு பெயரளவிலான நிறைவேற்று அதிகாரி மட்டுமே மற்றும் உண்மையான அதிகாரங்கள் பிரதம மந்திரி தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவிற்கு வழங்கப்படுகின்றன. ஜனாதிபதியை மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்து அவருக்கு உண்மையான அதிகாரம் வழங்காமல் இருப்பது முரண்பாடாக இருந்திருக்கும்.

2. குடியரசுத் தலைவரின் நேரடித் தேர்தல், அதிக அளவு வாக்காளர்கள் இருப்பதால், அதிக செலவு மற்றும் நேரத்தையும் சக்தியையும் விரயமாக்கும். அவர் ஒரு சின்னத் தலைவர் மட்டுமே என்பதை வைத்து இது தேவையற்றது.

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களால் மட்டுமே குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று அரசியல் நிர்ணய சபையின் சில உறுப்பினர்கள் பரிந்துரைத்தனர். ஒரு அரசியல் கட்சி ஆதிக்கம் செலுத்தும் நாடாளுமன்றம், அந்தக் கட்சியில் இருந்து ஒரு வேட்பாளரை எப்போதும் தேர்ந்தெடுக்கும் என்பதால், அத்தகைய குடியரசுத் தலைவர் இந்திய ஒன்றியத்தின் மாநிலங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முடியாது என்பதால், அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் இதை விரும்பவில்லை. தற்போதைய அமைப்பு குடியரசுத் தலைவரை யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் பிரதிநிதியாக மாற்றுகிறது.

மேலும், ஜனாதிபதித் தேர்தலின் போது 'விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம்' என்பது தவறான பெயர் என அரசியலமைப்புச் சபையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட இடங்கள் நிரப்பப்பட வேண்டிய இடத்தில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் நடைபெறுகிறது. குடியரசுத் தலைவர் பதவியில் ஒரே ஒரு பதவி மட்டுமே காலியாக இருக்கும். இதை முன்னுரிமை அல்லது மாற்று வாக்கு முறை என்று கூறலாம். இதேபோல், எந்த வாக்காளரும் ஒரு வாக்கு இல்லை என்ற காரணத்திற்காக 'ஒரே மாற்றக்கூடிய வாக்கு' என்ற வெளிப்பாடும் எதிர்க்கப்பட்டது; ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் பன்மை வாக்குகள் உள்ளன.

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் நிபந்தனைகள்

ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான தகுதிகள்

ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு தகுதியுடைய ஒருவர் பின்வரும் தகுதிகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்: 1. அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.

2. அவர் 35 வயது பூர்த்தியடைந்திருக்க வேண்டும்.

3. அவர் மக்களவை உறுப்பினராகத் தேர்தலுக்குத் தகுதி பெற்றவராக இருக்க வேண்டும் சபை.

4. அவர் மத்திய அரசு அல்லது எந்த மாநில அரசு அல்லது எந்த உள்ளூர் அதிகாரம் அல்லது வேறு எந்த பொது அதிகாரத்தின் கீழ் எந்த ஒரு லாப பதவியையும் வகிக்க கூடாது. மத்திய அரசின் தற்போதைய தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர், எந்த மாநிலத்தின் ஆளுநர் மற்றும் மத்திய அல்லது எந்த மாநிலத்தின் அமைச்சரும் எந்த லாபகரமான பதவியையும் வகிக்க மாட்டார்கள், எனவே அவர் குடியரசுத் தலைவர் வேட்பாளராக தகுதி பெறுகிறார்.

மேலும், குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கான தேர்தலுக்கான வேட்பாளரின் நியமனம் குறைந்தபட்சம் 50 வாக்காளர்களால் முன்மொழிபவர்களாகவும், 50 வாக்காளர்கள் இரண்டாம் நிலை தேர்வாளர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு வேட்பாளரும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியில் ₹15,000 செக்யூரிட்டி டெபாசிட் செய்ய வேண்டும். பதிவான வாக்குகளில் ஆறில் ஒரு பங்கு வாக்குகளை வேட்பாளர் பெறத் தவறினால் பாதுகாப்பு வைப்புத் தொகையை இழக்க நேரிடும். 1997 க்கு முன், முன்மொழிபவர்கள் மற்றும் இரண்டாவதாக இருந்தவர்களின் எண்ணிக்கை தலா பத்து மற்றும் பாதுகாப்பு வைப்புத் தொகை ₹2,500. 1997 இல், தீவிரமற்ற வேட்பாளர்களை ஊக்கப்படுத்த அவை அதிகரிக்கப்பட்டன4 .

ஜனாதிபதியின் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி,

குடியரசுத் தலைவர் தனது பதவியில் நுழைவதற்கு முன், ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். பதவிப் பிரமாணத்தில், ஜனாதிபதி

சத்தியம் செய்கிறார்: 1. பதவியை உண்மையாக நிறைவேற்றுவது; 2. அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தை பாதுகாக்க, பாதுகாக்க மற்றும் பாதுகாக்க;

மற்றும்

3. மக்களின் சேவை மற்றும் நல்வாழ்வுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வது இந்தியா.

அட்டவணை 17.1 ஜனாதிபதிகளின் தேர்தல்கள் (1952-2017)

Sl.	தேர்தல்	வெற்றி பெற்றவர்	வாக்குகளின்	முக்கிய போட்டியாளர்	வாக்குகளின்
இல்லை.	ஆண்டு	வேட்பாளர்	எண்ணிக்கை	வேட்பாளர்	எண்ணிக்கை

		பாதுகாப்பானது (%)	பாதுகாப்பானது (%)	
1. 1952	டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்	507400 (83.81)	கே.டி.ஷா	92827 (15.3)
2. 1957	டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்	459698 (99.35)	என்.என்.தாஸ்	2000 (0.4)
3. 1962	டாக்டர். எஸ். 553067 ராதாகிருஷ்ணன் (98.24)		சி.ஹரி ராம் 6341 (1.1)	
4. 1967	டாக்டர் ஜாகிர் உசேன்	471244 (56.23)	கே. சுப்பா ராவ் 363971 (43.4)	
5. 1969	வி.வி.கிரி	420077 (50.22)	என். சஞ்சீவ ரெட்டி	405427 (48.5)
6. 1974	ஃபக்ருதீன் அலி அகமது	756587 (80.18)	திரிதேவ் செளதரி	189186 (19.8)
7. 1977	என். சஞ்சீவ ரெட்டி	- எதிர்ப்பின்றி -		
8. 1982	கியானி ஜைல் சிங்	754113 (72.73)	எச்ஆர் கன்னா 282685 (27.6)	
9. 1987	ஆர். வேங்கடராமன்	740148 (72.29)	வி.கிருஷ்ணா 281550 அய்யர் (27.1)	
10. 1992	டாக்டர் ஷங்கர் தயாள் சர்மா	675564 (65.86)	ஜார்ஜ் ஸ்வெல் 346485 (33.21)	
11. 1997	கே.ஆர் நாராயணன்	956290 (94.97)	டி.என்.ஷேஷன் 50431 (5.07)	
12. 2002	டாக்டர். ஏ.பி.ஜே அப்துல் கலாம்	922844 (89.58)	லக்ஷ்மி சேகல் 107366 (10.42)	
13. 2007	திருமதி பிரதிபா பாட்டில்	638116 (65.82)	BS ஷெகாவத் 331306 (34.17)	
14. 2012	பிரணாப் முகர்ஜி	713763 (68.12)	பிஏ சங்மா 315987 (30.15)	
15. 2017 ராம் நாத் கோவிந்த்		702044 (65.65)	மீரா குமார் 367314 (34.35)	

குடியரசுத் தலைவரின் பதவிப் பிரமாணம், இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மற்றும் அவர் இல்லாத நிலையில், உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதியால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

ஜனாதிபதியாக செயல்படும் அல்லது செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றும் பிற நபர் ஜனாதிபதியும் இதேபோன்ற உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை மேற்கொள்கிறார்.

ஜனாதிபதி அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்

அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதியின் அலுவலகத்தின் பின்வரும் நிபந்தனைகளை வகுத்துள்ளது: 1. அவர் நாடாளுமன்றத்தின் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக

இருக்கக்கூடாது. அத்தகைய நபர் யாரேனும் ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர்

ஜனாதிபதியாக தனது பதவிக்கு வரும் தேதியில் அந்த சபையில் தனது இருக்கையை காலி செய்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

2. அவர் வேறு எந்த லாபகரமான பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது.

3. வாடகை செலுத்தாமல், தனது அதிகாரியின் பயன்பாட்டிற்கு அவருக்கு உரிமை உண்டு குடியிருப்பு (ராஷ்டிரபதி பவன்).

4. ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகள் போன்றவற்றுக்கு அவர் தகுதியானவர் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படலாம்.

5. அவரது பதவிக் காலத்தில் அவரது ஊதியங்கள் மற்றும் கொடுப்பனவுகளை குறைக்க முடியாது.

2018 ஆம் ஆண்டில், பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதியின் மாத சம்பளத்தை ₹1.50 லட்சத்தில் இருந்து ₹5 லட்சமாக உயர்த்தியது . முன்னதாக 2008 ஆம் ஆண்டில், ஓய்வுபெற்ற குடியரசுத் தலைவரின் ஓய்வூதியம் ஆண்டுக்கு ₹3 லட்சத்தில் இருந்து அவரது மாத ஊதியத்தில் 50% ஆக உயர்த்தப்பட்டது5 . மேலும், முன்னாள் குடியரசுத் தலைவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு ₹1,00,000 வரை வீடு, தொலைபேசி வசதிகள், கார், மருத்துவ சிகிச்சை, பயண வசதி, செயலகப் பணியாளர்கள் மற்றும் அலுவலகச் செலவுகளுக்கு உரிமை உண்டு. இறந்த குடியரசுத் தலைவரின் துணைவியார், ஓய்வு பெற்ற குடியரசுத் தலைவரின் ஓய்வூதியத்தில் 50% வீதம் குடும்ப ஓய்வூதியம், வசதிகளுடன் கூடிய குடியிருப்பு, தொலைபேசி வசதி, கார், மருத்துவச் சிகிச்சை, பயண வசதி, செயலகப் பணியாளர்கள் மற்றும் அலுவலகச் செலவுகள் ஆண்டுக்கு ₹20,000 வரை பெற உரிமை உண்டு. .

ஜனாதிபதி பல சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகளுக்கு தகுதியானவர்.

அவர் தனது உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கான சட்டப் பொறுப்பிலிருந்து தனிப்பட்ட விலக்கு பெறுகிறார்.

அவரது பதவிக் காலத்தில், அவர் தனது தனிப்பட்ட செயல்கள் சம்பந்தமாக, எந்தவொரு குற்றவியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் விடுபடுகிறார். அவரை கைது செய்யவோ, சிறையில் அடைக்கவோ முடியாது. இருப்பினும், இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னறிவிப்பு அளித்த பிறகு, அவரது தனிப்பட்ட செயல்கள் தொடர்பாக அவரது பதவிக் காலத்தில் அவருக்கு எதிராக சிவில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படலாம்.

காலம், குற்றச்சாட்டு மற்றும் காலியிடம்

ஜனாதிபதி அலுவலகத்தின் காலம்

ஜனாதிபதி தனது பதவிக்கு வந்த நாளிலிருந்து ஐந்து வருட காலத்திற்கு பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், துணை ஜனாதிபதியிடம் ராஜினாமா கடிதத்தை அனுப்புவதன் மூலம் அவர் எந்த நேரத்திலும் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். மேலும், பதவி நீக்க நடவடிக்கையின் மூலம் அவரது பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் அவர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படலாம்.

குடியரசுத் தலைவர் தனது பதவிக் காலமான ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவருக்குப் பின் பதவியேற்கும் வரை பதவியில் இருக்க முடியும். அந்த அலுவலகத்திற்கு மீண்டும் தேர்தெடுக்கப்படுவதற்கும் அவர் தகுதியானவர். அவர் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் தேர்தெடுக்கப்படலாம். இருப்பினும், அமெரிக்காவில், ஒரு நபர் இரண்டு முறைக்கு மேல் ஜனாதிபதி பதவிக்கு தேர்தெடுக்கப்பட முடியாது.

ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்தல்,

'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீறியதற்காக' பதவி நீக்க நடவடிக்கை மூலம் ஜனாதிபதியை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். எனினும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீறுதல்' என்ற சொற்றொடரின் பொருளை அரசியலமைப்பு வரையறுக்கவில்லை.

பதவி நீக்கக் குற்றச்சாட்டுகள் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் தொடங்கப்படலாம். இந்தக் கட்டணங்கள் சபையின் நான்கில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்களால் கையொப்பமிடப்பட வேண்டும் (குற்றச்சாட்டுகளை உருவாக்கியது), மேலும் 14 நாட்களுக்கு ஜனாதிபதிக்கு நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பதவி நீக்கத் தீர்மானம் அந்த சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, அது மற்ற சபைக்கு அனுப்பப்படுகிறது, அது குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்க வேண்டும். அத்தகைய விசாரணையில் ஆஜராகவும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவும் ஜனாதிபதிக்கு உரிமை உண்டு. மற்ற சபையும் குற்றச்சாட்டைத் தாங்கி, மொத்த உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையால் பதவி நீக்கத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினால், அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்ட நாளிலிருந்து ஜனாதிபதி தனது பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுவார்.

எனவே, பதவி நீக்கம் என்பது பாராளுமன்றத்தில் ஒரு அரை நீதி நடைமுறையாகும். இந்தச் சூழலில், இரண்டு விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும்: (அ) நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நியமனம் செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்கள், குடியரசுத் தலைவரின் தேர்தலில் பங்கேற்காவிட்டாலும் அவர் மீதான குற்றச்சாட்டுகளில் பங்கேற்கலாம்; (ஆ) மாநிலங்கள் மற்றும் டெல்லி மற்றும் புதுச்சேரி யூனியன் பிரதேசங்களின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் தேர்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் பங்கு பெற்றாலும் அவர் பதவி நீக்கத்தில் பங்கேற்க மாட்டார்கள்.

இதுவரை எந்த ஜனாதிபதியும் பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை.

ஜனாதிபதி அலுவலகத்தில் காலியிடங்கள் ஜனாதிபதி

அலுவலகத்தில் ஒரு காலியிடம் பின்வரும் வழிகளில் ஏதேனும் ஏற்படலாம்: 1. அவரது பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவடையும் போது.

2. அவரது ராஜினாமா மூலம்.

3. பதவி நீக்க நடவடிக்கை மூலம் அவரை நீக்கியது.

4. அவரது மரணத்தால்.

5. இல்லையெனில், உதாரணமாக, அவர் பதவியில் இருக்க தகுதியற்றவராக மாறும் போது அல்லது அவரது தேர்தல் செல்லாது என்று அறிவிக்கப்படும் போது.

தற்போதைய ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் முடிவடைவதால் வெற்றிடமாக இருக்கும் போது, பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் அந்த வெற்றிடத்தை நிரப்புவதற்கான தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். ஏதேனும் காரணத்தால் புதிய குடியரசுத் தலைவரை தேர்ந்தெடுப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டால், பதவி விலகும் குடியரசுத் தலைவர் (அவரது பதவிக் காலத்துக்கு அப்பால் ஐந்தாண்டுகள்) அவருக்குப் பின் பதவியேற்கும் வரை தொடர்ந்து பதவியில் இருப்பார். இது ஒரு 'இடைநிலை'யைத் தடுப்பதற்காக அரசியலமைப்பால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த நிலையில், துணை ஜனாதிபதிக்கு ஜனாதிபதியாக செயல்படவோ, ஜனாதிபதியின் பணிகளை நிறைவேற்றவோ வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை.

பதவியை ராஜினாமா செய்தல், நீக்குதல், மரணம் அல்லது வேறுவிதமாக காலியாகிவிட்டால், அத்தகைய காலியிடம் ஏற்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் காலியிடத்தை நிரப்புவதற்கான தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி, அவர் தனது பதவியை பொறுப்பேற்ற நாளிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முழு பதவியில் இருப்பார்.

குடியரசுத் தலைவரின் பதவி விலகல், நீக்கம், இறப்பு அல்லது வேறு காரணங்களால் அவர் பதவி காலியாகும்போது, புதிய குடியரசுத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தலைவராகச் செயல்படுவார். மேலும், பதவியில் இருக்கும் குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கு வராத காரணத்தாலும், நோய்வாய்ப்பட்டதாலும் அல்லது வேறு காரணங்களாலும் தனது பணிகளைச் செய்ய முடியாமல் போனால், குடியரசுத் தலைவர் தனது பதவியைத் தொடரும் வரை துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தனது பணிகளைச் செய்வார்.

குடியரசுத் துணைத் தலைவர் பதவி காலியாக இருந்தால், இந்தியத் தலைமை நீதிபதி (அல்லது அவரது பதவியும் காலியாக இருந்தால், உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி) குடியரசுத் தலைவராகச் செயல்படுவார் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவார் .

எந்தவொரு நபரும், அதாவது, துணைக் குடியரசுத் தலைவர், இந்தியத் தலைமை நீதிபதி அல்லது உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி ஜனாதிபதியாகச் செயல்படும் போது அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளைச் செய்யும்போது, அவர் குடியரசுத் தலைவரின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் விலக்குகளையும் அனுபவித்து, தகுதியுடையவர். பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகள்.

ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

குடியரசுத் தலைவர் அனுபவித்து வரும் அதிகாரங்கள் மற்றும் ஆற்றிய செயல்பாடுகளை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்.

1. நிறைவேற்று அதிகாரங்கள்
2. சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்
3. நிதி அதிகாரங்கள் 4.
- நீதித்துறை அதிகாரங்கள் 5.
- இராஜதந்திர அதிகாரங்கள் 6.
- இராணுவ அதிகாரங்கள் 7.
- அவசரகால அதிகாரங்கள்

நிர்வாக அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: (அ)

இந்திய அரசின் அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் அவரது பெயரில் முறையாக எடுக்கப்படுகின்றன. (ஆ) அவருடைய பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட மற்றும்

செயல்படுத்தப்படும் உத்தரவுகள் மற்றும் பிற கருவிகள் அங்கீகரிக்கப்படும் விதத்தைக் குறிப்பிடும் விதிகளை அவர் உருவாக்கலாம். (இ) மத்திய அரசின் வணிகத்தின் மிகவும் வசதியான பரிவர்த்தனை மற்றும் அமைச்சர்களிடையே கூறப்பட்ட வணிகத்தை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான விதிகளை அவர் உருவாக்கலாம்.

(ஈ) அவர் பிரதமரையும் மற்ற அமைச்சர்களையும் நியமிக்கிறார். அவரது மகிழ்ச்சியின் போது அவர்கள் பதவி வகிக்கிறார்கள். (இ) அவர் இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரலை நியமித்து, அவருடைய ஊதியத்தை நிர்ணயிக்கிறார். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அட்டர்னி ஜெனரல் பதவி வகிக்கிறார். (f) அவர் இந்தியாவின் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல், தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் பிற தேர்தல் ஆணையர்கள், யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள், மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள், நிதி ஆயோக் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் பலரை நியமிக்கிறார்.

(g) யூனியனின் விவகாரங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான எந்தத் தகவலையும் அவர் பிரதமரிடம் இருந்து பெறலாம்.

(h) ஒரு அமைச்சரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால், சபையால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்த விஷயத்திலும், அமைச்சர்கள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு, பிரதமரிடம் சமர்ப்பிக்கும்படி அவர் கோரலாம்.

- (i) நிபந்தனைகளை விசாரிக்க அவர் ஒரு கமிஷனை நியமிக்கலாம்
எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் பிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்.
- (j) அவர் மத்திய-மாநிலத்தை மேம்படுத்துவதற்கு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சிலை நியமிக்கலாம்
மாநிலங்களுக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்பு.
- (k) அவர் யூனியன் பிரதேசங்களை நேரடியாக நிர்வகிக்கிறார்
அவரால் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகிகள்.
- (எல்) அவர் எந்தப் பகுதியையும் திட்டமிடப்பட்ட பகுதியாக அறிவிக்க முடியும் மற்றும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட
பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம் தொடர்பான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளார்.

சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்

குடியரசுத் தலைவர் இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும், மேலும் பின்வரும்
சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களைப் பெறுகிறார். (அ) அவர் பாராளுமன்றத்தை கூட்டலாம் அல்லது
ஒத்திவைக்கலாம் மற்றும் மக்களவையை கலைக்கலாம். மக்களவையின் சபாநாயகர் தலைமையில்
நடைபெறும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தையும் அவர் அழைக்கலாம்.

(ஆ) ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் முதல் கூட்டத் தொடரின்
தொடக்கத்திலும் அவர் நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றலாம்.

(இ) பாராளுமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள மசோதா தொடர்பாகவோ அல்லது வேறு வகையிலோ அவர்
நாடாளுமன்றத்தின் அவைகளுக்கு செய்திகளை அனுப்பலாம். (ஈ) சபாநாயகர் மற்றும் துணை
சபாநாயகர் ஆகிய இருவரின் அலுவலகங்களும் காலியாக இருக்கும்போது, மக்களவையின் எந்த
உறுப்பினரையும் அதன் நடவடிக்கைகளைத் தலைமை தாங்குவதற்காக அவர் நியமிக்கலாம்.
அதேபோல, தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகிய இருவரின் அலுவலகங்களும் காலியாக
இருக்கும்போது, ராஜ்யசபாவின் எந்த உறுப்பினரையும் அதன் நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை
தாங்குவதற்கு அவர் நியமிக்கலாம்.

(இ) இலக்கியம், அறிவியல், கலை மற்றும் சமூக சேவையில் சிறப்பு அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம்
உள்ளவர்களில் இருந்து 12 ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களை அவர் பரிந்துரைக்கிறார். (f) அவர் ஆங்கிலோ
இந்திய சமூகத்திலிருந்து இரண்டு உறுப்பினர்களை மக்களவைக்கு நியமிக்கலாம். (g) தேர்தல்
ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான
கேள்விகளுக்கு அவர் முடிவு செய்கிறார். (h) பாராளுமன்றத்தில் சில வகையான மசோதாக்களை
அறிமுகப்படுத்த அவரது முன் பரிந்துரை அல்லது அனுமதி தேவை. எடுத்துக்காட்டாக, இந்தியாவின்
ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தின் செலவினங்களை உள்ளடக்கிய மசோதா, அல்லது மாநிலங்களின்
எல்லைகளை மாற்றுதல் அல்லது புதிய மாநிலத்தை உருவாக்குவதற்கான மசோதா.

(i) ஒரு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பப்படும் போது

பாராளுமன்றம், அவர்: (i)

மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம்,

அல்லது (ii) மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து

நிறுத்தலாம், அல்லது (iii) நாடாளுமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை (அது பண மசோதாவாக இல்லாவிட்டால்) திருப்பி அனுப்பலாம்.

எனினும், திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ இந்த மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் மீண்டும் நிறைவேற்றப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும்.

(j) ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, குடியரசுத் தலைவரின்

பரிசீலனைக்கு ஆளுநரால் ஒதுக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர்: (i) மசோதாவிற்கு தனது

ஒப்புதலை அளிக்கலாம், அல்லது (ii) மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம்

அல்லது (iii)) மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனை மசோதாவை (அது பண மசோதாவாக

இல்லாவிட்டால்) திருப்பி அனுப்பும்படி ஆளுநருக்கு உத்தரவிட வேண்டும். இந்த மசோதா

மீண்டும் மாநிலங்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டு மீண்டும் அவரது பரிசீலனைக்கு

அனுப்பப்படும் முன் குடியரசுத் தலைவர் ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை

என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

(k) பாராளுமன்றம் கூட்டத்தொடர் இல்லாதபோது அவர் அவசரச் சட்டங்களை வெளியிடலாம்.

இந்த அவசரச் சட்டங்கள் நாடாளுமன்றத்தின் மறுசீரமைப்பிலிருந்து ஆறு வாரங்களுக்குள்

அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவர் எந்த நேரத்திலும் ஒரு அரசாணையை திரும்பப் பெறலாம்.

(எல்) அவர் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல், யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன், நிதி

ஆயோக் மற்றும் பிறவற்றின் அறிக்கைகளை நாடாளுமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார்.

(m) அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், லட்சத்தீவு, தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி, டாமன்

மற்றும் டையூ மற்றும் லடாக் ஆகியவற்றின் அமைதி, முன்னேற்றம் மற்றும் நல்ல

அரசாங்கத்திற்கான விதிமுறைகளை அவர் உருவாக்க முடியும். புதுச்சேரியிலும், குடியரசுத்

தலைவர் சட்டங்களை இயற்றலாம், ஆனால் அவை இடைநிறுத்தப்பட்டால் அல்லது

கலைக்கப்பட்டால் மட்டுமே.

நிதி அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதியின் நிதி அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: (அ) பண

மசோதாக்களை பாராளுமன்றத்தில் அவருடன் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

முன் பரிந்துரை.

(ஆ) அவர் ஆண்டு நிதியை பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார்

அறிக்கை (அதாவது யூனியன் பட்ஜெட்).

(இ) அவரது பரிந்துரையின்றி மானியத்திற்கான கோரிக்கை எதுவும் செய்ய முடியாது.

(ஈ) அவர் இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியிலிருந்து முன்பணங்களைச் செய்யலாம்

எதிர்பாராத செலவுகளைச் சந்திக்கலாம்.

(இ) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே வருவாயைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும் ஒரு நிதிக் குழுவை அவர் அமைக்கிறார்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

ஜனாதிபதியின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: (அ) அவர்

தலைமை நீதிபதி மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்கிறார்.

மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள்.

(ஆ) அவர் சட்டம் அல்லது உண்மை தொடர்பான எந்தவொரு கேள்விக்கும் உச்ச நீதிமன்றத்திடம்

ஆலோசனை பெறலாம். இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய அறிவுரை குடியரசுத்

தலைவரைக் கட்டுப்படுத்தாது. (இ) அவர் மன்னிப்பு, விலக்கு, அவகாசம் மற்றும் தண்டனையை

நீக்குதல், அல்லது எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரின் தண்டனையை

இடைநிறுத்தவும், குறைக்கவும் அல்லது மாற்றவும் முடியும்: (i) தண்டனை அல்லது தண்டனை

ஏசி மூலம் வழங்கப்படும் அனைத்து வழக்குகளிலும்

தற்காப்பு;

(ii) யூனியன் சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றத்திற்காக தண்டனை அல்லது தண்டனை வழங்கப்படும்

அனைத்து வழக்குகளிலும்; மற்றும் (iii) தண்டனை மரண தண்டனையாக இருக்கும்

அனைத்து வழக்குகளிலும்.

இராஜதந்திர அதிகாரங்கள்

சர்வதேச உடன்படிக்கைகள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள் ஜனாதிபதியின் சார்பாக பேச்சுவார்த்தை

நடத்தப்பட்டு முடிக்கப்படுகின்றன. எனினும் அவை நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டது. அவர்

சர்வதேச மன்றங்கள் மற்றும் விவகாரங்களில் இந்தியாவைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார் மற்றும்

தூதர்கள், உயர் ஆணையர்கள் போன்ற தூதர்களை அனுப்புகிறார் மற்றும் பெறுகிறார்.

இராணுவ அதிகாரங்கள்

அவர் இந்தியாவின் பாதுகாப்புப் படைகளின் உச்ச தளபதி ஆவார். அந்த நிலையில் ராணுவம்,

கடற்படை, விமானப்படை ஆகியவற்றின் தலைவர்களை நியமிக்கிறார். பாராளுமன்றத்தின்

ஒப்புதலுக்கு உட்பட்டு அவர் போரை அறிவிக்கலாம் அல்லது சமாதானத்தை முடிக்கலாம்.

அவசரகால அதிகாரங்கள்

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள சாதாரண அதிகாரங்களுக்கு மேலதிகமாக, அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு

அசாதாரண அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

பின்வரும் மூன்று வகையான

அவசரநிலைகள்9 : (அ) தேசிய அவசரநிலை

(பிரிவு 352); (ஆ) குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி (பிரிவு
356 & 365); மற்றும் (c) நிதி அவசரநிலை (பிரிவு 360)

ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம்

நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றால் மட்டுமே சட்டமாக முடியும். அத்தகைய மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்படும் போது, அவருக்கு மூன்று மாற்று வழிகள் உள்ளன (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 111 வது பிரிவின் கீழ்): 1. அவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம், அல்லது 2. மசோதாவிற்கு அவர் தனது ஒப்புதலை நிறுத்தலாம், அல்லது 3. பாராளுமன்றத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக அவர் மசோதாவை (அது பண மசோதாவாக இல்லாவிட்டால்) திருப்பி அனுப்பலாம். எவ்வாறாயினும், திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ பாராளுமன்றத்தால் மீண்டும் நிறைவேற்றப்பட்டு ஜனாதிபதியிடம் மீண்டும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், ஜனாதிபதி இந்த மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை வழங்க வேண்டும்.

எனவே, நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்கள் மீதான வீட்டோ அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு உள்ளது. ஜனாதிபதிக்கு இந்த அதிகாரம் மூன்று தகுதிகளுக்கு உட்பட்டது: (அ) மசோதாவுக்கு மூன்று (b) அரசியலமைப்பிற்கு முரணான சட்டத்தை தடுக்க.

நவீன மாநிலங்களில் நிறைவேற்று அதிகாரி அனுபவிக்கும் வீட்டோ அதிகாரத்தை பின்வரும் நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்: 1. முழுமையான வீட்டோ, அதாவது சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் வழங்கப்படாமல் இருப்பது.

2. தகுதியான வீட்டோ, அதிக பெரும்பான்மையுடன் சட்டமன்றத்தால் முறியடிக்கப்படலாம்.

3. சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ, இது சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் சட்டமன்றத்தால் முறியடிக்கப்படலாம்.

4. பாக்கெட் வீட்டோ, அதாவது, நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை சட்டமன்றம்.

மேற்கூறிய நான்கில், இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு முழுமையான வீட்டோ, சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ மற்றும் பாக்கெட் வீட்டோ ஆகிய மூன்று அதிகாரங்கள் உள்ளன. இந்திய ஜனாதிபதி வழக்கில் தகுதியான வீட்டோ இல்லை; இது அமெரிக்க ஜனாதிபதியிடம் உள்ளது. இந்திய ஜனாதிபதியின் மூன்று வீட்டோக்கள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:

முழுமையான வீட்டோ

பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதாவிற்கு ஜனாதிபதி தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தும் அதிகாரத்தை இது குறிக்கிறது. மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது. வழக்கமாக, இந்த வீட்டோ பின்வரும் இரண்டு நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது: (அ) தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் மசோதாக்கள் (அதாவது, அமைச்சராக இல்லாத எந்தவொரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினராலும் அறிமுகப்படுத்தப்படும் மசோதாக்கள்) மற்றும்

(ஆ) அமைச்சரவை ராஜினாமா செய்யும் போது (மசோதாக்கள் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஆனால் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்கு முன்) மற்றும் புதிய அமைச்சரவை அத்தகைய மசோதாக்களுக்கு தனது ஒப்புதலை வழங்க வேண்டாம் என்று ஜனாதிபதிக்கு அறிவுறுத்துகிறது.

1954 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் PEPUS நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தினார். PEPUS மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமலில் இருந்தபோது இந்த மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால், அந்த மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டதையடுத்து, குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி ரத்து செய்யப்பட்டது.

மீண்டும் 1991 இல், ஜனாதிபதி ஆர். வெங்கடராமன் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம், படிகள் மற்றும் ஓய்வூதியம் (திருத்தம்) மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தினார். இந்த மசோதா, குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய பரிந்துரையைப் பெறாமலேயே (மக்களவை கலைக்கப்படுவதற்கு முந்தைய கடைசி நாளில்) நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ

பாராளுமன்றத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான மசோதாவைத் திரும்பப் பெறும்போது ஜனாதிபதி இந்த வீட்டோவைப் பயன்படுத்துகிறார். எவ்வாறாயினும், திருத்தங்களுடனோ அல்லது திருத்தங்களுடனோ பாராளுமன்றத்தால் மீண்டும் நிறைவேற்றப்பட்டு ஜனாதிபதியிடம் மீண்டும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், அந்த மசோதாவுக்கு ஜனாதிபதி தனது ஒப்புதலை வழங்குவது கட்டாயமாகும். இதன் பொருள், ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதே சாதாரண பெரும்பான்மையால் (அமெரிக்காவில் தேவைப்படும் அதிக பெரும்பான்மை அல்ல) மசோதாவை மீண்டும் நிறைவேற்றுவதன் மூலம் முறியடிக்கப்படுகிறது.

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, பணப் பில்கள் விஷயத்தில் ஜனாதிபதிக்கு இந்த வீட்டோ இல்லை. குடியரசுத் தலைவர் பண மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கலாம் அல்லது பண மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம் ஆனால் நாடாளுமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக அதைத் திரும்பப் பெற முடியாது. பொதுவாக, குடியரசுத் தலைவர் தனது முந்தைய அனுமதியுடன் நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பண மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பார்.

பாக்கெட் வீட்டோ

இந்த வழக்கில், ஜனாதிபதி மசோதாவை அங்கீகரிக்கவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ அல்லது திருப்பி அனுப்பவோ இல்லை, ஆனால் காலவரையற்ற காலத்திற்கு மசோதாவை நிலுவையில் வைத்திருப்பார். மசோதா மீது எந்த நடவடிக்கையும் (பாசிட்டிவ் அல்லது நெகட்டிவ்) எடுக்காத ஜனாதிபதியின் இந்த அதிகாரம் பாக்கெட் வீட்டோ என அழைக்கப்படுகிறது. குடியரசுத் தலைவர் இந்த வீட்டோ அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியும், ஏனெனில் அரசியலமைப்பில் அவர் தனது ஒப்புதலுக்காக முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு மசோதா தொடர்பாக அவர் முடிவெடுக்க வேண்டிய காலக்கெடு எதையும் குறிப்பிடவில்லை. மறுபுறம், அமெரிக்காவில், ஜனாதிபதி மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை 10 நாட்களுக்குள் திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்.

எனவே, அமெரிக்க அதிபரை விட இந்திய அதிபரின் பாக்கெட் பெரியது என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1986 ஆம் ஆண்டில், ஜனாதிபதி ஜைல் சிங் இந்திய தபால் அலுவலக (திருத்த) மசோதா தொடர்பாக பாக்கெட் வீட்டோவைப் பயன்படுத்தினார். ராஜீவ் காந்தி அரசால் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்த மசோதா, பத்திரிகை சுதந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்ததால், பரவலாக விமர்சிக்கப்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1989 இல், அடுத்த ஜனாதிபதி ஆர். வெங்கடராமன் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவைத் திருப்பி அனுப்பினார், ஆனால் புதிய தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் மசோதாவைக் கைவிட முடிவு செய்தது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்த மசோதா தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவருக்கு வீட்டோ அதிகாரம் இல்லை என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். 1971 ஆம் ஆண்டின் 24 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் அரசியலமைப்புத் திருத்த மசோதாவிற்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை வழங்குவதைக் கட்டாயமாக்கியது.

மாநில சட்டத்தின் மீதான ஜனாதிபதியின் வீட்டோ, மாநில சட்டங்கள்

தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவருக்கு வீட்டோ அதிகாரம் உள்ளது. ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, அது ஆளுநர் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றால் மட்டுமே (மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தால்) சட்டமாக மாறும்.

ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, ஆளுநரிடம் அவரது ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்படும் போது, அவருக்கு நான்கு மாற்று வழிகள் உள்ளன (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 200 வது பிரிவின் கீழ்): 1. அவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம் அல்லது 2. அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம். மசோதாவுக்கு ஒப்புதல், அல்லது 3. மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக அவர் மசோதாவை (அது பண மசோதாவாக இல்லாவிட்டால்) திரும்பப் பெறலாம் அல்லது 4. ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்காக அவர் மசோதாவை ஒதுக்கலாம்.

அட்டவணை 17.2 ஒரு பார்வையில் ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம்

மத்திய சட்டம்	மாநில சட்டம்
சாதாரண மசோதாக்கள் தொடர்பாக	
1. அங்கீகரிக்கப்படலாம்	1. அங்கீகரிக்கப்படலாம்
2. நிராகரிக்கப்படலாம்	2. நிராகரிக்கப்படலாம்
3. திரும்பப் பெறலாம்	3. திரும்பப் பெறலாம்
பண மசோதாக்கள் தொடர்பாக 1.	
அங்கீகரிக்கப்படலாம்	1. அங்கீகரிக்கப்படலாம்
2. நிராகரிக்கப்படலாம் (ஆனால் திரும்பப் பெற முடியாது)	2. நிராகரிக்கப்படலாம் (ஆனால் திரும்பப் பெற முடியாது)

அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்கள் தொடர்பாக

அங்கீகரிக்க மட்டுமே முடியும் (அதாவது, நிராகரிக்கவோ அல்லது திரும்பப் பெறவோ முடியாது)	அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்களை மாநிலங்களவையில் அறிமுகப்படுத்த முடியாது.

குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஆளுநரால் ஒரு மசோதாவை ஒதுக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவருக்கு மூன்று மாற்று வழிகள் உள்ளன (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 201வது பிரிவின் கீழ்): 1. அவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம் அல்லது 2. அவர் தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம். மசோதா, அல்லது 3. மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை (அது பண மசோதாவாக இல்லாவிட்டால்) திருப்பி அனுப்பும்படி அவர் ஆளுநரை வழிநடத்தலாம். திருத்தங்களுடனோ அல்லது திருத்தங்களோ இல்லாமலோ மாநில சட்டமன்றத்தால் மீண்டும் நிறைவேற்றப்பட்டு, குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒப்புதலுக்காக மீண்டும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், அந்த மசோதாவுக்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை.

குடியரசுத் தலைவரின் வீட்டோ அதிகாரத்தை மாநில சட்டமன்றம் மீற முடியாது என்பதே இதன் பொருள். மேலும், ஆளுநர் தனது பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கிய மசோதா தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவர் முடிவெடுக்க வேண்டிய காலக்கெடு எதையும் அரசியல் சாசனம் நிர்ணயிக்கவில்லை. எனவே, குடியரசுத் தலைவர் மாநிலச் சட்டம் தொடர்பாகவும் பாக்கெட் வீட்டோவைப் பயன்படுத்த முடியும்.

[அட்டவணை 17.2 வீட்டோ அதிகாரத்தின் மீதான விவாதத்தை சுருக்கமாகக் கூறுகிறது](#) மத்திய மற்றும் மாநில சட்டங்கள் தொடர்பாக ஜனாதிபதி.

குடியரசுத் தலைவரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரம்

அரசியலமைப்பின் 123 வது பிரிவு பாராளுமன்றத்தின் இடைவேளையின் போது அவசரச் சட்டங்களை வெளியிட ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இந்தச் சட்டங்கள் பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் அதே சக்தியையும் விளைவையும் கொண்டவை, ஆனால் அவை தற்காலிகச் சட்டங்களின் தன்மையில் உள்ளன.

அவசரச் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியின் மிக முக்கியமான சட்டமியற்றும் அதிகாரமாகும். எதிர்பாராத அல்லது அவசரமான விஷயங்களைக் கையாள்வது அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இந்த அதிகாரத்தின் செயல்பாடுகள் பின்வரும் நான்கு வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது: 1. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் கூட்டத் தொடரில்

இல்லாதபோது அல்லது நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்று கூடாதபோது மட்டுமே அவர் ஓர் அவசரச் சட்டத்தை வெளியிட முடியும். ஒரு அவை மட்டுமே அமர்வில் இருக்கும்போது ஒரு சட்டத்தை வெளியிட முடியும், ஏனெனில் ஒரு சட்டம் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்படலாம் மற்றும் ஒரு அவையால் மட்டும் அல்ல. இரு அவைகளும் அமர்வின் போது செய்யப்பட்ட அவசரச் சட்டம் செல்லாது. எனவே, அவசரச் சட்டம் மூலம் சட்டமியற்றும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம், சட்டத்தின் இணையான அதிகாரம் அல்ல.

2. அவர் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகள் உள்ளன என்று அவர் திருப்தி அடைந்தால் மட்டுமே அவர் ஒரு கட்டளையை உருவாக்க முடியும். கூப்பர் வழக்கில் 11, (1970), ஜனாதிபதியின் திருப்தியை தவறாகக் கருவியெடுத்து அடிப்படையிலான திருப்தி இல்லை பொருள் என்னவென்றால், ஒரு சர்ச்சைக்குரிய விஷயத்தில் அவசரச் சட்டத்தை பிறப்பிக்கும் நோக்கில் ஜனாதிபதி வேண்டுமென்றே ஒரு அவை அல்லது நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளையும் ஒத்திவைத்ததன் அடிப்படையில், அவசரச் சட்டத்தை வெளியிடுவதற்கான ஜனாதிபதியின் முடிவை நீதிமன்றத்தில் கேள்விக்குள்ளாக்கலாம். பாராளுமன்ற முடிவு மற்றும் அதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தை மீறுகிறது. 1975 ஆம் ஆண்டின் 38வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் ஜனாதிபதியின் திருப்தியை இறுதியானது மற்றும் உறுதியானது மற்றும் நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால், 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த ஏற்பாடு நீக்கப்பட்டது. எனவே, ஜனாதிபதியின் திருப்தி தவறான காரணத்தின் அடிப்படையில் நியாயமானது.

3. பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரங்களுடன், காலவரையறை தவிர அனைத்து விஷயங்களிலும் அவரது கட்டளை உருவாக்கும் அதிகாரம் ஒருங்கிணைந்ததாகும். இது இரண்டு தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) நாடாளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றக்கூடிய பாடங்களில் மட்டுமே ஓர் அவசரச் சட்டம் பிறப்பிக்க முடியும். (ஆ) ஒரு அவசரச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட அதே அரசியலமைப்பு வரம்புக்கு உட்பட்டது. எனவே, ஒரு அரசாணையை சுருக்கவோ அல்லது எடுக்கவோ முடியாது

அடிப்படை உரிமைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை விட்டுவிடுங்கள்¹².

4. நாடாளுமன்ற இடைவேளையின் போது குடியரசுத் தலைவர் பிறப்பிக்கும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மீண்டும் கூடியதும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன் வைக்கப்பட வேண்டும். இந்த அவசரச் சட்டம் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டால், அது சட்டமாகிவிடும். பார்லிமென்ட் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்றால், பார்லிமென்ட் மீண்டும் கூடிய ஆறு வார காலாவதியில், அவசரச் சட்டம் செயல்படாது. பார்லிமென்டின் இரு அவைகளும் அதை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினால், நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆறு வாரங்களுக்கு முன்னதாகவே இந்த உத்தரவு செயல்படுவதை நிறுத்தலாம். வெவ்வேறு தேதிகளில் நாடாளுமன்றத்தின் அவைகள் மீண்டும் ஒன்றுகூடுவதற்கு அழைக்கப்பட்டால், அந்த தேதிகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து ஆறு வார கால அளவு கணக்கிடப்படும். இதன் பொருள், ஒரு அவசரச் சட்டத்தின் அதிகபட்ச ஆயுட்காலம் ஆறு மாதங்கள் மற்றும் ஆறு வாரங்களாக இருக்கலாம், பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்படாத பட்சத்தில் (ஆறு மாதங்கள் பாராளுமன்றத்தின் இரண்டு அமர்வுகளுக்கு இடையிலான அதிகபட்ச இடைவெளி). ஒரு அரசாணை நாடாளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்படாமல் காலாவதியாகிவிட அனுமதிக்கப்படும் பட்சத்தில், அதன் கீழ் செய்து முடிக்கப்பட்ட செயல்கள், அது செயல்படுவதை நிறுத்தும் முன், முழுமையாக செல்லுபடியாகவும் பயனுள்ளதாகவும் இருக்கும்.

குடியரசுத் தலைவர் எந்த நேரத்திலும் அவசரச் சட்டத்தை திரும்பப் பெறலாம். எவ்வாறாயினும், அவசரச் சட்டத்தை உருவாக்கும் அவரது அதிகாரம் ஒரு விருப்பமான அதிகாரம் அல்ல, மேலும் அவர் பிரதம மந்திரி தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனையின் பேரில் மட்டுமே ஒரு அவசரச் சட்டத்தை வெளியிடலாம் அல்லது திரும்பப் பெறலாம்.

மற்ற எந்தச் சட்டத்தைப் போலவே ஒரு கட்டளையும், பின்னோக்கிப் பார்க்கக்கூடியதாக இருக்கலாம், அதாவது, அது முந்தைய தேதியிலிருந்து நடைமுறைக்கு வரலாம். இது பாராளுமன்றத்தின் எந்தச் சட்டத்தையும் அல்லது மற்றொரு சட்டத்தையும் மாற்றியமைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம். இது ஒரு வரிச் சட்டத்தையும் மாற்றலாம் அல்லது திருத்தலாம். எனினும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்ய வெளியிட முடியாது.

இந்தியாவில் குடியரசுத் தலைவரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரம் அசாதாரணமானது மற்றும் அமெரிக்கா மற்றும் இங்கிலாந்து உட்பட உலகின் பெரும்பாலான ஜனநாயக அரசியலமைப்புகளில் காணப்படவில்லை. குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரத்தை உருவாக்கும் அவசரச் சட்டத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில், டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்கர், நாடாளுமன்றம் கூடும் போது திடீரெனவும், உடனடியாகவும் ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலையை நிறைவேற்றும் வகையில், ஒரு அவசரச் சட்டத்தை வெளியிடுவதற்கான வழிமுறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது என்று அரசியல் நிர்ணய சபையில் கூறினார். அமர்வு¹³ இல் இல்லை . 352வது பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேசிய அவசரநிலையுடன் குடியரசுத் தலைவரின் அவசரச் சட்டத்திற்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்பதை இங்கு தெளிவுபடுத்த வேண்டும். போர் அல்லது வெளி ஆக்கிரமிப்பு அல்லது ஆயுதக் கிளர்ச்சி இல்லாதபோதும் குடியரசுத் தலைவர் அவசரச் சட்டத்தை வெளியிடலாம்.

லோக்சபா விதிகளின்படி, ஒரு அவசரச் சட்டத்தை மாற்றுவதற்கான மசோதாவை அவையில் அறிமுகப்படுத்தும் போதெல்லாம், ஒரு அறிக்கையை வெளியிட வேண்டும்

அவசரச் சட்டத்தின் மூலம் உடனடிச் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டிய சூழ்நிலையை விளக்கி அவையின் முன் வைக்க வேண்டும்.

இதுவரை, உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு எதுவும் செல்லவில்லை ஜனாதிபதியால் அவசரச் சட்டம் வெளியிடப்பட்டது.

ஆனால், டிசி வாத்வா வழக்கு 14 (1987) இல் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு இங்கு மிகவும் பொருத்தமானது. அந்த வழக்கில், 1967-1981 க்கு இடையில் பீகார் ஆளுநர் 256 அரசாணைகளை வெளியிட்டார் என்றும், இவை அனைத்தும் அவ்வப்போது பிரகடனப்படுத்துவதன் மூலம் ஒன்று முதல் பதினான்கு ஆண்டுகள் வரை அமலில் இருந்ததாகவும் நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது. சட்டசபையில் மசோதாக்களை நிறைவேற்ற எந்த முயற்சியும் இல்லாமல் ஒரே வாசகத்துடன் அவசரச் சட்டங்களை அடுத்தடுத்து மறுபிரசுரம் செய்வது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீறுவதாகவும், அவ்வாறு மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்ட அரசாணை ரத்து செய்யப்படும் என்றும் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

அரசாணை மூலம் சட்டம் இயற்றும் விதிவிலக்கான அதிகாரத்தை மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்திற்கு மாற்றாகப் பயன்படுத்த முடியாது என்று அது கூறியது.

ஜனாதிபதியின் மன்னிப்பு அதிகாரம்

அரசியலமைப்பின் 72 வது பிரிவு, அனைத்து வழக்குகளிலும் விசாரிக்கப்பட்டு குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது:

1. தண்டனை அல்லது தண்டனை என்பது யூனியன் சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றத்திற்காக;
2. தண்டனை அல்லது தண்டனை இராணுவ நீதிமன்றத்தால் (இராணுவ நீதிமன்றம்); மற்றும் 3. தண்டனை என்பது மரண தண்டனை.

ஜனாதிபதியின் மன்னிப்பு அதிகாரம் நீதித்துறையிலிருந்து சுயாதீனமானது; அது ஒரு நிர்வாக அதிகாரம். ஆனால், ஜனாதிபதி இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக அமர்வதில்லை. ஜனாதிபதிக்கு இந்த அதிகாரத்தை வழங்குவதன் நோக்கம் இரண்டு மடங்கு: (அ) சட்டத்தின் செயல்பாட்டில் ஏதேனும் நீதித்துறை பிழைகளை சரிசெய்வதற்கான கதவைத் திறந்து வைப்பது; மற்றும், (b) ஜனாதிபதி தேவையற்ற கடுமையான தண்டனையாக கருதும் தண்டனையிலிருந்து நிவாரணம் பெற வேண்டும். ஜனாதிபதியின் மன்னிப்பு அதிகாரத்தில் பின்வருவன அடங்கும்:

1.

மன்னிக்கவும் இது தண்டனை மற்றும் தண்டனை இரண்டையும் நீக்குகிறது மற்றும் அனைத்து தண்டனைகள், தண்டனைகள் மற்றும் தகுதியிழப்புகளிலிருந்து குற்றவாளியை முழுமையாக விடுவிக்கிறது.

2. மாற்றம் இது ஒரு

இலகுவான வடிவத்திற்கு ஒரு வகையான தண்டனையை மாற்றுவதைக் குறிக்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு மரண தண்டனை கடுமையான சிறைத்தண்டனையாக மாற்றப்படலாம், இது ஒரு எளிய சிறைத்தண்டனையாக மாற்றப்படலாம்.

3. நிவாரணம்

என்பது வாக்கியத்தின் காலத்தை அதன் தன்மையை மாற்றாமல் குறைப்பதைக் குறிக்கிறது. உதாரணமாக, இரண்டு ஆண்டுகள் கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டால், அது ஒரு வருடத்திற்குக் கடுமையான சிறைத் தண்டனையாக மாற்றப்படலாம்.

4. ஓய்வு

என்பது ஒரு குற்றவாளியின் உடல் ஊனம் அல்லது ஒரு பெண் குற்றவாளியின் கர்ப்பம் போன்ற சில சிறப்பு உண்மைகளின் காரணமாக முதலில் வழங்கப்பட்ட தண்டனைக்கு பதிலாக குறைவான தண்டனையை வழங்குவதைக் குறிக்கிறது.

5. ரிப்ரீவ் இது

ஒரு தற்காலிக காலத்திற்கு ஒரு தண்டனையை (குறிப்பாக மரணம்) நிறைவேற்றுவதைத் தடுக்கிறது. அதன் நோக்கம் குற்றவாளிக்கு உதவுவதாகும்

ஜனாதிபதியிடம் மன்னிப்பு அல்லது பணிநீக்கம் பெற நேரம் உள்ளது.

அரசியலமைப்பின் 161 வது பிரிவின் கீழ், ஒரு மாநில ஆளுநருக்கும் மன்னிப்பு அதிகாரம் உள்ளது. எனவே, மாநில சட்டத்திற்கு எதிரான எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டனை பெற்ற எந்தவொரு நபரின் தண்டனையையும் மன்னிப்பு, தளர்வு, அவகாசம் மற்றும் தண்டனையை விடுவித்தல் அல்லது இடைநிறுத்துதல், நீக்குதல் மற்றும் மாற்றுதல் ஆகியவற்றை ஆளுநர் வழங்கலாம். ஆனால், ஆளுநரின் மன்னிப்பு அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரத்திலிருந்து பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களில் வேறுபடுகிறது:

1. இராணுவ நீதிமன்றத்தால் (இராணுவ நீதிமன்றங்கள்) விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகளை குடியரசுத் தலைவர் மன்னிக்க முடியும், அதே சமயம் கவர்னரால் மன்னிக்க முடியாது.
2. குடியரசுத் தலைவர் மரண தண்டனையை மன்னிக்க முடியும் அதே சமயம் கவர்னரால் முடியாது. ஒரு மாநில சட்டம் மரண தண்டனையை பரிந்துரைத்தாலும், மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கே உள்ளது, ஆளுநருக்கு அல்ல. இருப்பினும், ஆளுநர் மரண தண்டனையை இடைநிறுத்தலாம், ரத்து செய்யலாம் அல்லது மாற்றலாம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மரண தண்டனையை இடைநிறுத்துதல், விடுதலை செய்தல் மற்றும் குறைத்தல் ஆகியவற்றில் கவர்னர் மற்றும் ஜனாதிபதி இருவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் அதிகாரம் உள்ளது.

உச்ச நீதிமன்றம் பல்வேறு வழக்குகளின் கீழ் குடியரசுத் தலைவரின் மன்னிப்பு அதிகாரத்தை ஆராய்ந்து பின்வரும் கொள்கைகளை வகுத்தது: 1. கருணை மனுதாரருக்கு வாய்மொழி விசாரணைக்கு உரிமை இல்லை.

ஜனாதிபதி.

2. ஜனாதிபதி ஆதாரங்களை புதிதாக ஆய்வு செய்து நீதிமன்றத்தின் பார்வையில் இருந்து வேறுபட்ட கருத்தை எடுக்கலாம்.
3. யூனியன் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் அதிகாரம் பயன்படுத்தப்படும்.
4. ஜனாதிபதி தனது உத்தரவுக்கான காரணங்களைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டவர் அல்ல.
5. ஜனாதிபதி அவர் தேவையற்ற கடுமையான தண்டனை என்று கருதும் ஒரு வாக்கியத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, வெளிப்படையான தவறுகளிலிருந்தும் நிவாரணம் பெற முடியும்.
6. குடியரசுத் தலைவர் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு உச்ச நீதிமன்றம் குறிப்பிட்ட வழிகாட்டுதல்களை வகுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.
7. ஜனாதிபதியின் முடிவு தன்னிச்சையானது, பகுத்தறிவற்றது, தவறான நம்பிக்கை அல்லது பாரபட்சமானது தவிர, ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவது நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது அல்ல .
8. முந்தைய கருணை மனு ஜனாதிபதியால் நிராகரிக்கப்பட்ட நிலையில், மற்றொரு மனுவை தாக்கல் செய்வதன் மூலம் தடை பெற முடியாது.

ஜனாதிபதியின் அரசியலமைப்பு பதவி

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பாராளுமன்ற வடிவிலான அரசாங்கத்தை வழங்கியுள்ளது. இதன் விளைவாக, ஜனாதிபதி ஒரு பெயரளவிலான நிர்வாகியாக மட்டுமே ஆக்கப்பட்டுள்ளார்; பிரதம மந்திரி தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவே உண்மையான நிர்வாகமாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையுடன் ஜனாதிபதி தனது அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் பயன்படுத்த வேண்டும்.

டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் குடியரசுத் தலைவரின் உண்மையான நிலைப்பாட்டை பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறினார். செயலாளரின் தலைப்பு அமெரிக்க ஜனாதிபதியை நினைவூட்டுகிறது. ஆனால் பெயர்களின் அடையாளத்திற்கு அப்பால், அமெரிக்காவில் நடைமுறையில் உள்ள அரசாங்க வடிவத்திற்கும் இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரசாங்க வடிவத்திற்கும் இடையில் பொதுவானது எதுவுமில்லை. அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் வடிவம் ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை என்றும் இந்திய அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொண்டது பாராளுமன்ற முறை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதி முறையின் கீழ், ஜனாதிபதி நிர்வாகத்தின் தலைமைத் தலைவராகவும், நிர்வாகம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, ஆங்கிலேய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி குடியரசுத் தலைவர் மன்னரின் அதே பதவியை வகிக்கிறார். அவர் மாநிலத்தின் தலைவர் ஆனால் நிர்வாகத்தின் தலைவர் அல்ல. அவர் தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார் ஆனால் தேசத்தை ஆளவில்லை.

அவர் தேசத்தின் அடையாளம். நிர்வாகத்தில் அவரது இடம் ஒரு சடங்கு சாதனம் அல்லது நாட்டின் முடிவுகள் அறியப்படும் ஒரு முத்திரை. அவர் பொதுவாக அமைச்சர்களின் அறிவுரைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். அவர்களின் அறிவுரைக்கு மாறாக அவர் எதையும் செய்ய முடியாது அல்லது அவர்களின் ஆலோசனை இல்லாமல் எதையும் செய்ய முடியாது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி எந்த நேரத்திலும் எந்த செயலாளரையும் பதவி நீக்கம் செய்யலாம். இந்திய யூனியன் தலைவருக்கு அவ்வாறு செய்ய அதிகாரம் இல்லை, அவருடைய அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைக் கட்டளையிடும் வரை”.

ஜனாதிபதியின் அரசியலமைப்பு நிலையை மதிப்பிடுவதில், 53, 74 மற்றும் 75 வது பிரிவுகளின் விதிகள் குறித்து குறிப்பாக குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அவை: 1.

ஒன்றியத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும், மேலும் இந்த அரசியலமைப்பின் (கட்டுரை 53) க்கு இணங்க அவர் நேரடியாகவோ அல்லது அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகள் மூலமாகவோ பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

2. குடியரசுத் தலைவருக்கு உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும் பிரதமர் தலைமையில் ஒரு அமைச்சர்கள் குழு இருக்கும்.

அவரது செயல்பாடுகளைச் செயல்படுத்துதல், அத்தகைய ஆலோசனையின்படி செயல்படுத்தல் (பிரிவு 74).

3. அமைச்சர்கள் குழு மக்களவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் (பிரிவு 75). இந்த ஏற்பாடுதான் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையின் அடித்தளம்.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (இந்திரா காந்தி அரசாங்கத்தால் இயற்றப்பட்டது) பிரதம மந்திரி தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைக்குக் கட்டுப்பட்ட ஜனாதிபதி 16. 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான ஜனதா கட்சி அரசாங்கத்தால் இயற்றப்பட்டது) அத்தகைய ஆலோசனையை பொதுவாகவோ அல்லது வேறுவிதமாகவோ மறுபரிசீலனை செய்ய அமைச்சர்கள் குழுவைக் கோருவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தது. இருப்பினும், அத்தகைய மறுபரிசீலனைக்குப் பிறகு டெண்டர் செய்யப்பட்ட ஆலோசனையின்படி அவர் 'செயல்படுவார்'. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஜனாதிபதி தனது அமைச்சர்களை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான ஒரு விஷயத்தை ஒரு முறை திரும்பப் பெறலாம், ஆனால் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட்ட ஆலோசனை பிணைக்கப்படும்.

அக்டோபர் 1997 இல், அமைச்சரவை ஜனாதிபதி கே.ஆர் நாராயணன் உத்தரப் பிரதேசத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை (பிரிவு 356ன் கீழ்) அமல்படுத்தினார். அமைச்சரவையின் மறுபரிசீலனைக்கு ஜனாதிபதி இந்த விஷயத்தை திருப்பி அனுப்பினார், பின்னர் இந்த விவகாரத்தில் முன்னோக்கி நகர்த்த வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தார். இதனால், கல்யாண் சிங் தலைமையிலான பாஜக அரசு காப்பாற்றப்பட்டது. மீண்டும் செப்டம்பர் 1998 இல், குடியரசுத் தலைவர் கே.ஆர். நாராயணன் பீகாரில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்தக் கோரும் அமைச்சரவையின் பரிந்துரையை திருப்பி அனுப்பினார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, அமைச்சரவை அதையே மீண்டும் அறிவுறுத்தியது. அதன்பிறகுதான் பீகாரில் 1999 பிப்ரவரியில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமல்படுத்தப்பட்டது.

ஜனாதிபதிக்கு அரசியலமைப்பு விருப்புரிமை இல்லை என்றாலும், அவருக்கு சில சூழ்நிலை விருப்புரிமை உள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் குடியரசுத் தலைவர் தனது விருப்பப்படி (அதாவது, அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின்றி) செயல்படலாம்: (i) மக்களவையில் எந்தக் கட்சிக்கும் அறுதிப் பெரும்பான்மை இல்லாதபோது அல்லது பிரதமராக இருக்கும்போது பிரதமரை நியமித்தல் பதவியில் திடீரென்று இறந்துவிடுவார், தெளிவான வாரிசு இல்லை.

(ii) மக்களவையின் நம்பிக்கையை நிரூபிக்க முடியாதபோது அமைச்சர்கள் குழுவை நீக்குதல்.

(iii) அமைச்சர்கள் குழுவை இழந்தால் மக்களவை கலைக்கப்படும்

பெரும்பான்மை.

அட்டவணை 17.3 ஒரு பார்வையில் ஜனாதிபதி தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்

52.	இந்திய ஜனாதிபதி
53.	ஒன்றியத்தின் நிர்வாக அதிகாரம்
54.	ஜனாதிபதி தேர்தல்
55.	ஜனாதிபதி தேர்தல் முறை
56.	ஜனாதிபதி பதவிக் காலம்
57.	மறுதேர்தலுக்கான தகுதி
58.	ஜனாதிபதியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான தகுதிகள்
59.	ஜனாதிபதி அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்
60.	ஜனாதிபதியின் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
61.	ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறை
62.	அலுவலகத்தில் காலியாக உள்ள பதவிக்கு தேர்தல் நடைபெறும் நேரம் ஜனாதிபதியின்
65.	துணைத் தலைவர் ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட வேண்டும் அல்லது பதவி விலக வேண்டும் அவரது செயல்பாடுகள்
71.	ஜனாதிபதி தேர்தல் தொடர்பான விடயங்கள்
72.	மன்னிப்பு போன்றவற்றை வழங்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம், மற்றும் தண்டனைகளை இடைநிறுத்துதல், நீக்குதல் அல்லது மாற்றுதல் வழக்குகள்
74.	அமைச்சர்கள் குழு உதவி மற்றும் ஆலோசனை ஜனாதிபதி
75.	அமைச்சர்கள் நியமனம் போன்ற பிற விதிகள், காலம், சம்பளம் போன்றவை.
76.	இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்
77.	இந்திய அரசின் வணிக நடத்தை
78.	தளபாடங்கள் தொடர்பாக பிரதமரின் கடமைகள் ஜனாதிபதிக்கு தகவல், முதலியன
85.	பாராளுமன்ற அமர்வுகள், ஒத்திவைப்பு மற்றும் கலைப்பு
111.	பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல்
112.	யூனியன் பட்ஜெட் (ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை)
123.	அரசாணைகளை வெளியிட ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்
143.	உச்ச நீதிமன்றத்தை ஆலோசிக்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஜூன் 1, 1995 முதல் நடைமுறைக்கு வரும் வகையில் 1992 இன் 70வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தால் இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது.
2. 2001 ஆம் ஆண்டின் 84 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின்படி, 2026 க்குப் பிறகு எடுக்கப்பட்ட முதல் மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்புக்கான தொடர்புடைய புள்ளிவிவரங்கள் வெளியிடப்படும் வரை, 1971 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பில் கண்டறியப்பட்ட மக்கள்தொகை என்ற வெளிப்பாடு 'மக்கள் தொகை' என்று பொருள்படும்.
3. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி-IV, ப. 733-736.
4. ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல் சட்டம் 1952, 1997 இல் திருத்தப்பட்டது. 4a.

ஜனவரி 1, 2016 முதல் நடைமுறைக்கு வரும் நிதிச் சட்டம், 2018 ஐப் பார்க்கவும். இந்தச் சட்டம் குடியரசுத் தலைவரின் ஊதியங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியச் சட்டம், 1951ஐத் திருத்தியது.

5. ஜனாதிபதியின் ஊதியங்கள் மற்றும் ஓய்வூதியத் திருத்தச் சட்டம் 2008 ஆம் ஆண்டு.
6. டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் தவிர வேறு யாரும் ஆக்கிரமிப்பு செய்யவில்லை இரண்டு தவணைகளுக்கு அலுவலகம்.
7. இதுவரை இரண்டு ஜனாதிபதிகள், டாக்டர் ஜாகிர் ஹுசைன் மற்றும் ஃபக்ருதீன் அலி அகமது ஆகியோர் தங்கள் பதவிக் காலத்தில் இறந்துவிட்டனர்.
8. உதாரணமாக, ஜனாதிபதி டாக்டர் ஜாகிர் உசேன் மே, 1969 இல் இறந்தபோது, அப்போதைய துணை ஜனாதிபதி, வி.வி.கிரி ஜனாதிபதியாக செயல்பட்டார். விரைவில் ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்காக வி.வி.கிரி ராஜினாமா செய்தார். அப்போது இந்திய தலைமை நீதிபதி எம். ஹிதாயத்துல்லா 1969 ஜூலை 20 முதல் 1969 ஆகஸ்ட் 24 வரை அதிகாரப்பூர்வ ஜனாதிபதியாக பணியாற்றினார்.
9. இது தொடர்பான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 16 ஐப் பார்க்கவும்.
10. 'வீட்டோ' என்பது 'தடை' என்பதைக் குறிக்கும் லத்தீன் வார்த்தை.
11. கூப்பர் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1970).
12. சட்டப்பிரிவு 13ல் உள்ள 'சட்டம்' என்பதன் வரையறை, சட்டங்களை வெளிப்படையாக உள்ளடக்கியது. பார்க்க, அத்தியாயம் 7.
13. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VIII, ப. 213.
14. டிசி வாத்வா எதிராக பீகார் மாநிலம், (1987).
15. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, ப. 32-34.
16. அசல் அரசியலமைப்பில், சட்டப்பிரிவு 74 இல் அத்தகைய குறிப்பிட்ட ஏற்பாடு எதுவும் இல்லை.

18 துணைத் தலைவர்

அவர் துணை ஜனாதிபதி நாட்டின் இரண்டாவது மிக உயர்ந்த பதவியை வகிக்கிறார். முன்னுரிமையின் உத்தியோகபூர்வ வாரண்டில் ஜனாதிபதிக்கு அடுத்த பதவி அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அலுவலகம் மாதிரியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது அமெரிக்க துணை ஜனாதிபதியின் வரிகள்.

தேர்தல்

குடியரசுத் தலைவரைப் போலவே துணைக் குடியரசுத் தலைவரும் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படாமல் மறைமுகத் தேர்தல் முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு தேர்தல் கல்லூரியின் உறுப்பினர்களால் அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். எனவே, இந்த தேர்தல் கல்லூரி, குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலுக்கான தேர்தல் கல்லூரியில் இருந்து பின்வரும் இரண்டு அம்சங்களில் வேறுபட்டது:

1. இது பாராளுமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இருவரையும்

கொண்டுள்ளது (ஜனாதிபதியின் விஷயத்தில், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மட்டுமே).

2. இது மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை உள்ளடக்காது (ஜனாதிபதி விஷயத்தில், மாநில சட்டமன்றங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்

சேர்க்கப்படுகிறார்கள்). இந்த வேறுபாட்டிற்கான காரணத்தை டாக்டர். பி.ஆர்.

அம்பேத்கர் விளக்கினார்: 2 "ஜனாதிபதி மாநிலத்தின் தலைவர் மற்றும் அவரது அதிகாரம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் நிர்வாகத்திற்கும் பரவியுள்ளது.

இதையடுத்து, அவரது தேர்தலில், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டுமின்றி, மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களும் குரல் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால், துணைக் குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கு வரும்போது, மாநிலங்களவைக்குத் தலைமை தாங்குவதுதான் அவருடைய இயல்பான செயல்பாடுகள். இது ஒரு அரிய சந்தர்ப்பத்தில் மட்டுமே, அதுவும் ஒரு தற்காலிக காலத்திற்கு, அவர் ஜனாதிபதியின் கடமைகளை பொறுப்பேற்க அழைக்கப்படலாம். அப்படியிருக்க, மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களையும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் பங்கேற்க அழைக்க வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை.

ஆனால், இரண்டு இடங்களிலும் தேர்தல் முறை ஒன்றுதான். இவ்வாறு, குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலைப் போலவே, துணைத் தலைவர் தேர்தலும் விகிதாச்சாரப் பிரதிநிதித்துவ முறைப்படி, ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலமும், வாக்குப்பதிவு ரகசிய வாக்கெடுப்பு முறையிலும் நடத்தப்படுகிறது. துணைக் குடியரசுத் தலைவர் உச்ச நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட்டு முடிவெடுக்கப்படும், யாருடைய முடிவே

இறுதியானது. தேர்தல் கல்லூரி முழுமையடையவில்லை (அதாவது, தேர்தல் கல்லூரி உறுப்பினர்களிடையே ஏதேனும் காலியிடம் உள்ளது) என்ற காரணத்திற்காக ஒரு நபர் துணைத் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதை சவால் செய்ய முடியாது. ஒருவரை துணை ஜனாதிபதியாக தேர்வு செய்தது செல்லாது என உச்சநீதிமன்றம் அறிவித்தால், அவர் முன்பு செய்த செயல்கள்

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அத்தகைய அறிவிப்பின் தேதி செல்லாது (அதாவது,
அவை தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும்).

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் நிபந்தனைகள்

தகுதிகள்

துணைத் தலைவர் பதவிக்கு தகுதி பெற, ஒருவர் நிறைவேற்ற வேண்டும் பின்வரும் தகுதிகள்:

1. அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
2. அவர் 35 வயது பூர்த்தியடைந்திருக்க வேண்டும்.
3. அவர் ராஜ்ய உறுப்பினராகத் தேர்தலுக்குத் தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டும் சபா.
4. யூனியனின் கீழ் எந்த ஒரு லாபப் பதவியையும் அவர் வகிக்கக் கூடாது அரசு அல்லது எந்த மாநில அரசு அல்லது ஏதேனும் உள்ளாட்சி அமைப்பு அல்லது வேறு ஏதேனும் பொது அதிகாரம்.

அட்டவணை 18.1 துணைத் தலைவர்களின் தேர்தல்கள் (1952-2017)

Sl. இல்லை.	தேர்தல் ஆண்டு	வெற்றி பெற்றவர் வேட்பாளர்	எண் வாக்குகள் பாதுகாப்பானது	இரண்டாம் இடம் வேட்பாளர் எண் வாக்குகள் பாதுகாப்பானது
1.	1952 டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன்		- எதிர்ப்பற்றது	-
2.	1957 டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன்		- எதிர்ப்பற்றது	-
3.	1962 டாக்டர் ஜாகிர் ஹுசைன்		568 என். சமந்த் சிங்	14
4.	1967 வி.வி.கிரி		486 பேராசிரியர் ஹபீப்	192
5.	1969 ஜிஎஸ் பதக்		400 எச்.வி காமத்	156
6.	1974 பிடி ஜட்டி		521 NE ஹோரோ	141
7.	1979 எம். ஹிதாயத்துல்லாஹ்		- எதிர்ப்பின்றி	-
8.	1984 ஆர். வேங்கடராமன்		508 கி.மு காம்ப்லே	207
9.	1987 டாக்டர் சங்கர்		- எதிர்ப்பின்றி	-

தயாள் சர்மா		
10. 1992 கே.ஆர்	700 காக்கா	01
நாராயணன்	ஜோகிந்தர் சிங்	
11. 1997 கிருஷ்ண காந்த்	441 சுர்ஜித் சிங் பர்னாலா	273
12. 2002 பிளஸ்	454 ஷாஷித் குமார் ஷிண்டே	305
13. 2007 மொஹமட். ஹமீத் அன்சாரி	455 நஜ்மா ஹெப்துல்லாஹ்	222
14. 2012 மொஹமட். ஹமீத் அன்சாரி	490 ஜஸ்வந்த் சிங்	238
15. 2017 வெங்கையா நாயுடு	516 கோபால் கிருஷ்ணா காந்தி	244

ஆனால், மத்திய அரசின் தற்போதைய தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர், எந்த மாநிலத்தின் ஆளுநர் மற்றும் மத்திய அல்லது எந்த மாநில அமைச்சரும் எந்த லாபகரமான பதவியையும் வகிப்பதாகக் கருதப்படுவதில்லை, எனவே துணைக் குடியரசுத் தலைவர் வேட்பாளராக இருக்கத் தகுதியுடையவர்.

மேலும், துணைத் தலைவர் பதவிக்கான தேர்தலுக்கான வேட்பாளரின் நியமனத்தில் குறைந்தபட்சம் 20 வாக்காளர்கள் முன்மொழிபவர்களாகவும், 20 வாக்காளர்கள் இரண்டாம் நிலையாளர்களாகவும் சந்தா செலுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு வேட்பாளரும் இந்திய ரிசர்வ் வங்கியில் ₹15,000 செக்யூரிட்டி டெபாசிட் செய்ய வேண்டும்.4

உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி

தனது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன், துணைக் குடியரசுத் தலைவர் ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். துணைக் குடியரசுத் தலைவர் சத்தியப் பிரமாணத்தில்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம் மற்றும்

2. தனது அலுவலகத்தின் கடமைகளை உண்மையாக நிறைவேற்றுவது.

துணை ஜனாதிபதிக்கு பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைக்கிறார் ஜனாதிபதி அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட சில நபர்.

அலுவலக நிபந்தனைகள்

அரசியலமைப்பு பின்வரும் இரண்டு நிபந்தனைகளை வகுத்துள்ளது
துணை ஜனாதிபதி அலுவலகம்:

1. அவர் பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்கக்கூடாது. அத்தகைய நபர் யாரேனும் துணைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர் துணைத் தலைவராக அவர் பதவிக்கு வரும் தேதியில் அந்த அவையில் தனது இருக்கையை காலி செய்ததாகக் கருதப்படுகிறது.
2. அவர் வேறு எந்த லாபகரமான பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது.

கால மற்றும் காலியிடம்

பதவிக்காலம்

துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தனது பதவிக்கு வந்த நாளிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பதவியில் இருப்பார். எவ்வாறாயினும், ராஜினாமா கடிதத்தை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்புவதன் மூலம் அவர் எந்த நேரத்திலும் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். அவரது பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் அவரை பதவியில் இருந்து நீக்கவும் முடியும். அவரை நீக்குவதற்கு முறையான குற்றச்சாட்டு தேவையில்லை. ராஜ்யசபாவின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவரை நீக்க முடியும் மற்றும் மக்களவை ஒப்புக்கொள்கிறது. அதாவது, இந்தத் தீர்மானம் ராஜ்யசபாவில் பயனுள்ள பெரும்பான்மையிலும், மக்களவையில் தனிப்பெரும்பான்மையிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இந்தியாவில் திறம்பட பெரும்பான்மை என்பது ஒரு வகை சிறப்புப் பெரும்பான்மை மட்டுமே அன்றி தனியான ஒன்று அல்ல என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். மேலும், இந்த தீர்மானத்தை ராஜ்யசபாவில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், மக்களவையில் அல்ல. ஆனால், குறைந்தபட்சம் 14 நாட்களுக்கு முன்னறிவிப்பு வழங்கப்படாவிட்டால், அத்தகைய தீர்மானத்தை நகர்த்த முடியாது. அவரை நீக்குவதற்கான எந்த காரணமும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தனது பதவிக் காலமான ஐந்தாண்டுகளைத் தாண்டி அவருக்குப் பின் பதவியேற்கும் வரை பதவியில் இருக்க முடியும். அந்த அலுவலகத்திற்கு மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கும் அவர் தகுதியானவர். அவர் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம்.5

பதவியில் காலியிடம் துணை

ஜனாதிபதியின் அலுவலகத்தில் காலியாக உள்ள பதவி பின்வரும் வழிகளில் ஏதேனும் ஏற்படலாம்: 1. அவரது பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவடையும் போது.

2. அவரது ராஜினாமா மூலம்.

3. அவரது நீக்கம்.

4. அவரது மரணத்தால்.6

5. உதாரணமாக, அவர் பதவியில் இருக்க தகுதியற்றவராக மாறும்போது அல்லது அவரது தேர்தல் செல்லாது என அறிவிக்கப்படும் போது.

தற்போதைய துணைத் தலைவரின் பதவிக்காலம் முடிவடைந்ததால், அந்த பதவி காலியாகவுள்ள நிலையில், அந்த இடத்தை நிரப்ப தேர்தல் நடத்தப்படும்.

காலாவதியாகும் முன் நடத்தப்பட வேண்டும்.

பதவியை ராஜினாமா செய்தல், நீக்குதல், மரணம் அல்லது வேறு வழிகளில் காலியாகிவிட்டால், காலியிடத்தை நிரப்புவதற்கான தேர்தலை விரைவில் நடத்த வேண்டும். புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட துணைத் தலைவர், அவர் தனது பதவியை பொறுப்பேற்ற நாளிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முழு பதவியில் இருப்பார்.

சக்திகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

துணை ஜனாதிபதியின் செயல்பாடுகள் இரண்டு மடங்கு:

1. அவர் ராஜ்யசபாவின் அதிகாரபூர்வ தலைவராக செயல்படுகிறார். இந்த நிலையில், அவரது அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் லோக்சபா சபாநாயகரின் அதிகாரங்களைப் போலவே உள்ளன. இந்த வகையில், அவர் அமெரிக்க துணைத் தலைவரைப் போலவே இருக்கிறார், அவர் செனட்டின் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார் - அமெரிக்க சட்டமன்றத்தின் மேல் சபை.
2. அவர் ராஜினாமா, பதவி நீக்கம், மரணம் அல்லது வேறு காரணங்களால் குடியரசுத் தலைவர் பதவியில் காலியிடம் ஏற்படும் போது அவர் ஜனாதிபதியாகச் செயல்படுகிறார். 7 புதிய குடியரசுத் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அதிகபட்ச ஆறு மாதங்களுக்கு மட்டுமே அவர் ஜனாதிபதியாக செயல்பட முடியும். மேலும், பதவியில் இருக்கும் குடியரசுத் தலைவர் இல்லாததால், நோய் அல்லது வேறு காரணங்களால் தனது பணிகளைச் செய்ய முடியாமல் போனால், குடியரசுத் தலைவர் மீண்டும் பதவியேற்கும் வரை துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தனது பணிகளைச் செய்வார். - ராஜ்யசபா தலைவர் பதவியின் கடமைகளை ஜனாதிபதி செய்வதில்லை. இந்த காலகட்டத்தில், அந்த கடமைகளை ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர் செய்வார்.

அந்தத் தகுதியில் குடியரசுத் துணைத் தலைவருக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் எந்த ஊதியத்தையும் நிர்ணயிக்கவில்லை. அவர் தனது வழக்கமான சம்பளத்தை ராஜ்யசபாவின் முன்னாள் தலைவர் என்ற முறையில் பெறுகிறார். 2018 ஆம் ஆண்டில், ராஜ்யசபா தலைவரின் சம்பளத்தை மாதம் ₹1.25 லட்சத்தில் இருந்து ₹4 லட்சமாக நாடாளுமன்றம் உயர்த்தியது⁹. முன்னதாக 2008ல், ஓய்வுபெற்ற துணை ஜனாதிபதியின் ஓய்வூதியம் மாதம் ₹20,000லிருந்து அவரது மாத சம்பளத்தில் 50% ஆக உயர்த்தப்பட்டது¹⁰. கூடுதலாக, அவர் தினசரி கொடுப்பனவு, இலவச வசதிகளுடன் கூடிய குடியிருப்பு, மருத்துவம், பயணம் மற்றும் பிற வசதிகளுக்கு உரிமையுண்டு.

குடியரசுத் துணைத் தலைவர் குடியரசுத் தலைவராகச் செயல்படும் போது அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளைச் செய்யும் எந்தக் காலகட்டத்திலும், அவர் ராஜ்யசபா தலைவருக்குச் செலுத்த வேண்டிய சம்பளம் அல்லது கொடுப்பனவுகளுக்குத் தகுதியற்றவர், ஆனால் குடியரசுத் தலைவரின் சம்பளம் மற்றும் படி.

இந்திய மற்றும் அமெரிக்க துணைத் தலைவர்கள் ஒப்பிடப்பட்டது

இந்திய துணை ஜனாதிபதியின் அலுவலகம் அமெரிக்க துணை ஜனாதிபதியின் மாதிரியாக இருந்தாலும், வித்தியாசம் உள்ளது. அமெரிக்கத் துணைத் தலைவர் ஜனாதிபதி பதவி காலியாகும்போது வெற்றி பெறுகிறார், மேலும் அவரது முன்னோடியின் காலாவதியாகாத காலத்திற்கு ஜனாதிபதியாக இருக்கிறார். மறுபுறம், இந்தியத் துணைக் குடியரசுத் தலைவர், குடியரசுத் தலைவர் பதவி காலாவதியாகாத பதவிக் காலத்துக்குக் காலியாகும்போது அதை ஏற்கமாட்டார். புதிய ஜனாதிபதி பொறுப்பேற்கும் வரை அவர் தற்காலிக ஜனாதிபதியாக மட்டுமே பணியாற்றுகிறார்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, அந்தத் தகுதியில் துணைக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் எந்த குறிப்பிடத்தக்க பணியையும் ஒதுக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. எனவே, சில அறிஞர்கள் அவரை 'அவரது மிகையான உயர்நிலை' என்று அழைக்கின்றனர். இந்த அலுவலகம் இந்திய அரசின் அரசியல் தொடர்ச்சியை பராமரிக்கும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்டது.

அட்டவணை 18.2 ஒரு பார்வையில் துணை ஜனாதிபதி தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
63.	இந்தியாவின் துணை ஜனாதிபதி
64.	துணைக் குடியரசுத் தலைவர் மாநிலங்களவையின் அதிகாரபூர்வ தலைவராக இருக்க வேண்டும்
65.	துணைத் தலைவர் ஜனாதிபதியாகச் செயல்பட வேண்டும் அல்லது அலுவலகத்தில் சாதாரண காலியிடங்களின் போது அல்லது இல்லாத நேரத்தில் தனது பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். ஜனாதிபதி
66.	துணைத் தலைவர் தேர்தல்
67.	துணைத் தலைவரின் பதவிக் காலம்
68.	துணைத் தலைவர் பதவியில் உள்ள காலியிடத்தை நிரப்புவதற்கான தேர்தல் நடைபெறும் நேரம் மற்றும் சாதாரண காலியிடத்தை நிரப்ப தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபரின் பதவிக் காலம்
69.	துணைத் தலைவரால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
70.	பிற தற்செயல்களில் ஜனாதிபதியின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதல்

71.

துணைத் தலைவர் தேர்தல் தொடர்பான அல்லது தொடர்புடைய விஷயங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. துணை ஜனாதிபதியை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் ஒரு கூட்டுக் கூட்டத்தில் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று அசல் அரசியலமைப்பு வழங்கியது. 1961 ஆம் ஆண்டின் 11வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த சிக்கலான நடைமுறை நீக்கப்பட்டது.
2. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VII, ப. 1001.
3. இந்த முறை அத்தியாயம் 17 இல் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.
4. ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல் சட்டம், 1952
1997 இல் திருத்தப்பட்டது.
5. டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் இரண்டாவது முறையாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.
6. பதவியில் இருந்தபோது இறந்த முதல் துணை ஜனாதிபதி கிருஷ்ண காந்த் ஆவார்.
7. இரண்டு ஜனாதிபதிகள், டாக்டர் ஜாகிர் உசேன் மற்றும் ஃபக்ருதீன் அலி அகமது ஆகியோர் பதவியில் இருந்தபோது, அப்போதைய துணை ஜனாதிபதிகளான வி.வி.கிரி மற்றும் பி.டி.ஜுட்டி ஆகியோர் ஜனாதிபதியாக செயல்பட்டனர்.
8. துணை ஜனாதிபதி டாக்டர். எஸ். ராதாகிருஷ்ணன் 1960 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் அப்போதைய ஜனாதிபதி டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் சோவியத் ஒன்றியத்திற்கு 15 நாள் சுற்றுப்பயணத்தில் இருந்தபோதும், ஜூலை 1961 இல் அவர் (டாக்டர்.

ராஜேந்திர பிரசாத்) மிகவும் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார்.
9. நிதிச் சட்டம், 2018ஐப் பார்க்கவும், ஜனவரி 1, 2016 முதல் நடைமுறைக்கு வரும் . இந்தச் சட்டம், நாடாளுமன்றச் சட்டம், 1953-ன் அதிகாரிகளின் சம்பளம் மற்றும் படிக்களைத் திருத்தியது.
10. துணை ஜனாதிபதியின் ஓய்வூதிய (திருத்தம்) சட்டம், 2008.

19 பிரதமர்

அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையின் திட்டத்தில், ஜனாதிபதி பெயரளவு நிர்வாக அதிகாரி (டி ஜூர் எக்ஸ்கியூட்டிவ்) மற்றும் பிரதம மந்திரி உண்மையான நிர்வாக அதிகாரி (உண்மையான நிறைவேற்று அதிகாரி). வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஜனாதிபதி மாநிலத்தின் தலைவர், பிரதமர் அரசாங்கத்தின் தலைவர்.

பிரதம மந்திரியின் நியமனம்

பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் நியமனம் செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிட்ட நடைமுறை எதுவும் இல்லை. பிரதம மந்திரி ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார் என்று மட்டுமே 75வது பிரிவு கூறுகிறது.

எவ்வாறாயினும், யாரையும் பிரதமராக நியமிக்க ஜனாதிபதி சுதந்திரமாக இருக்கிறார் என்பதை இது குறிக்கவில்லை. நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையின் மரபுகளின்படி, மக்களவையில் பெரும்பான்மை உள்ள கட்சியின் தலைவரை பிரதமராக குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்க வேண்டும். ஆனால், லோக்சபாவில் எந்தக் கட்சிக்கும் தனிப்பெரும்பான்மை இல்லாதபோது, பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் நியமனத்திலும் குடியரசுத் தலைவர் தனது தனிப்பட்ட விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்தலாம். இத்தகைய சூழ்நிலையில், குடியரசுத் தலைவர் பொதுவாக மக்களவையில் மிகப் பெரிய கட்சி அல்லது கூட்டணியின் தலைவரை பிரதமராக நியமித்து, ஒரு மாதத்திற்குள் நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பு நடத்துமாறு கேட்டுக்கொள்கிறார்.

மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான ஜனதா கட்சி ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர், 1979 ஆம் ஆண்டு நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டி (அப்போதைய ஜனாதிபதி) சரண் சிங்கை (கூட்டணித் தலைவர்) பிரதமராக நியமித்தபோது, முதன்முறையாக குடியரசுத் தலைவர் இந்த விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்தினார்.

பிரதமரைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் நியமனம் செய்வதிலும் ஜனாதிபதி தனது தனிப்பட்ட தீர்ப்பைப் பயன்படுத்த வேண்டிய மற்றொரு சூழ்நிலை உள்ளது, அதாவது, பதவியில் இருக்கும் பிரதமர் திடீரென இறந்துவிட்டால், வெளிப்படையான வாரிசு இல்லை.

1984-ல் இந்திரா காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டபோது இதுதான் நடந்தது. காதுகாப்பு பிரதமரை நியமித்த முன்னுதாரணத்தை புறக்கணித்து ராஜீவ் காந்தியை பிரதமராக நியமித்தார் அப்போதைய ஜனாதிபதி ஜெய்ல் சிங். 1 பின்னர், காங்கிரஸ் நாடாளுமன்றக் கட்சி அவரை ஒருமனதாக அதன் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. எவ்வாறாயினும், தற்போதைய பிரதமரின் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஆளும் கட்சி புதிய தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தால், அவரை பிரதமராக நியமிப்பதைத் தவிர ஜனாதிபதிக்கு வேறு வழியில்லை.

1980 ஆம் ஆண்டில், டெல்லி உயர்நீதிமன்றம், ஒரு நபர் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பு மக்களவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் தேவையில்லை என்று கூறியது. குடியரசுத் தலைவர் அவரை முதலில் பிரதமராக நியமித்துவிட்டு, நியாயமான காலத்திற்குள் மக்களவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்கச் சொல்லலாம். உதாரணமாக, சரண் சிங் (1979), வி.பி.சிங் (1989), சந்திரசேகர்

(1990), பி.வி.நரசிம்மராவ் (1991), ஏ.பி.வாஜ்யாபீ (1996), தேவகவுடா (1996), ஐ.கே.குஜ்ரால் (1997) மற்றும் மீண்டும் ஏ.பி.வாஜ்பாய் (1998) ஆகியோர் இவ்வாறு பிரதமர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.

1997 இல், உச்ச நீதிமன்றம், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவரை, ஆறு மாதங்களுக்குப் பிரதமராக நியமிக்கலாம், அதற்குள், அவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக வேண்டும்; இல்லையெனில், அவர் பிரதமர் பதவியை நிறுத்திவிடுவார்.

அரசியலமைப்பின்படி, பிரதமர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் உறுப்பினராக இருக்கலாம். உதாரணமாக, இந்திரா காந்தி (1966), தேவகவுடா (1996) மற்றும் மன்மோகன் சிங் (2004) ஆகிய மூன்று பிரதமர்கள் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். மறுபுறம், பிரிட்டனில், பிரதமர் நிச்சயமாக கீழ்சபை (ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ்) உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும்.

உறுதிமொழி, விதிமுறை மற்றும் சம்பளம்

பிரதம மந்திரி தனது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன், ஜனாதிபதி 2 அவருக்கு ரகசிய காப்புப் பிரமாணமும் செய்து வைத்தார். பதவி, பிரதம மந்திரி தனது பிரமாணமும், செய்கிறார்: 1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம், 2. இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்த, 3. தனது கடமைகளை உண்மையாகவும் மனசாட்சியாகவும் நிறைவேற்ற

அலுவலகம், மற்றும்

4. அச்சம் அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தீய எண்ணம் இல்லாமல், அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தின்படி அனைத்து வகையான மக்களுக்கும் உரிமை செய்ய.

பிரதம மந்திரி தனது ரகசிய காப்புப் பிரமாணத்தில், தாம் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ எந்தவொரு நபருக்கும் (நபர்களுக்கு) தொடர்பு கொள்ளவோ அல்லது வெளிப்படுத்தவோ மாட்டோம் என்று உறுதியளிக்கிறார். அத்தகைய அமைச்சராக தனது கடமைகளை நிறைவேற்றியதன் காரணமாக.

பிரதமரின் பதவிக்காலம் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை, ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவியில் இருப்பார். எவ்வாறாயினும், ஜனாதிபதி எந்த நேரத்திலும் பிரதமரை பதவி நீக்கம் செய்யலாம் என்று இது அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. லோக்சபாவில் பிரதமருக்கு பெரும்பான்மை ஆதரவு இருக்கும் வரை, ஜனாதிபதியால் அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய முடியாது. இருப்பினும், மக்களவையின் நம்பிக்கையை அவர் இழந்தால், அவர் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும் அல்லது ஜனாதிபதி அவரை பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.³

பிரதமரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் அவ்வப்போது பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளை அவர் பெறுகிறார். கூடுதலாக, அவர் சம்பச்சுவரி கொடுப்பனவு, இலவச தங்குமிடம், பயணப்படி, மருத்துவ வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெறுகிறார். 2001 ஆம் ஆண்டில், நாடாளுமன்றம் அவரது சம்பச்சுவரி கொடுப்பனவை மாதம் ₹1,500லிருந்து ₹3,000 ஆக உயர்த்தியது.

பிரதம சக்திகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அமைச்சர்

பிரதமரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

அமைச்சர்கள் சபை தொடர்பாக

மத்திய மந்திரி சபையின் தலைவராக பிரதமர் பின்வரும் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்: 1. ஜனாதிபதியால் அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படக்கூடிய நபர்களை அவர் பரிந்துரைக்கிறார். பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படும் நபர்களை மட்டுமே ஜனாதிபதி அமைச்சர்களாக நியமிக்க முடியும்.

2. அவர் மத்தியில் பல்வேறு இலாகாக்களை ஒதுக்கீடு செய்து மாற்றியமைக்கிறார் அமைச்சர்கள்.
3. அவர் ஒரு அமைச்சரை ராஜினாமா செய்யும்படி கேட்கலாம் அல்லது கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால் அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம்.
4. அமைச்சர்கள் குழு கூட்டத்திற்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார் அதன் முடிவுகளை பாதிக்கிறது.
5. அவர் நடவடிக்கைகளை வழிநடத்துகிறார், வழிநடத்துகிறார், கட்டுப்படுத்துகிறார் மற்றும் ஒருங்கிணைக்கிறார் அனைத்து அமைச்சர்கள்.
6. பதவியை ராஜினாமா செய்வதன் மூலம் அவர் மந்திரி சபையின் சரிவை ஏற்படுத்த முடியும்.

அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவராக பிரதமர் நிற்பதால், பிரதமர் ராஜினாமா செய்யும் போது அல்லது இறக்கும் போது மற்ற அமைச்சர்கள் செயல்பட முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பதவியில் இருக்கும் பிரதமரின் ராஜினாமா அல்லது மரணம் தானாகவே அமைச்சர்கள் குழுவைக் கலைத்து, அதன் மூலம் வெற்றிடத்தை உருவாக்குகிறது. மறுபுறம், வேறு எந்த அமைச்சரின் ராஜினாமா அல்லது மரணம், பிரதமர் நிரப்ப விரும்பாத ஒரு வெற்றிடத்தை உருவாக்குகிறது.

ஜனாதிபதி தொடர்பில்

குடியரசுத் தலைவர் தொடர்பாகப் பிரதமர் பின்வரும் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்: 1. அவர் ஜனாதிபதிக்கும் மந்திரி சபைக்கும் இடையேயான தகவல் தொடர்புக்கான முதன்மையான வழி.4 இது நாட்டின் கடமையாகும்.

பிரதம மந்திரி: (அ)

யூனியன் விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள்

தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும்

ஜனாதிபதியிடம் தெரிவிக்க; (ஆ) குடியரசுத் தலைவர் அழைப்பு

விடுக்கக்கூடிய யூனியனின் விவகாரங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கான

முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்;

மற்றும்

(இ) ஜனாதிபதி கோரினால், அமைச்சர் ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால்

சபையால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்தையும் அமைச்சர்கள்

குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

2. இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல், இந்தியாவின் தலைமைத் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர், UPSC தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள், தேர்தல் ஆணையர்கள், தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் போன்ற முக்கியமான அதிகாரிகளின் நியமனம் தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவருக்கு அவர் ஆலோசனை வழங்குகிறார்.

பாராளுமன்றம் தொடர்பாக

பிரதம மந்திரி கீழ் சபையின் தலைவர். இந்த நிலையில், அவர் பின்வரும்

அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்:

1. பாராளுமன்ற அமர்வுகளை அழைப்பது மற்றும் ஒத்திவைப்பது தொடர்பாக அவர் ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்.
2. மக்களவையை கலைக்க அவர் பரிந்துரை செய்யலாம்
எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதி.
3. அரசாங்கக் கொள்கைகளை அவர் தரையில் அறிவிக்கிறார்
வீடு.

பிற அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள மூன்று முக்கியப் பாத்திரங்களைத் தவிர, பிரதமருக்கு வேறு பல்வேறு பாத்திரங்கள் உள்ளன. இவை:

1. NITI ஆயோக் (திட்டக் குழுவின் வெற்றி), தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில், தேசிய நீர்வள கவுன்சில் மற்றும் சில அமைப்புகளின் தலைவர்.
2. வெளியுறவுக் கொள்கையை வடிவமைப்பதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்
நாடு.
3. அவர் மத்திய அரசின் தலைமை செய்தி தொடர்பாளர்.

4. அவர் அவசரநிலைகளின் போது அரசியல் மட்டத்தில் நெருக்கடி மேலாளர்-இன்-சீஃப் ஆவார்.

5. ஒரு தேசத்தின் தலைவராக, அவர் பல்வேறு மாநிலங்களில் உள்ள பல்வேறு தரப்பு மக்களைச் சந்தித்து, அவர்களின் பிரச்சனைகள் மற்றும் பலவற்றைப் பற்றி அவர்களிடமிருந்து குறிப்புகளைப் பெறுகிறார்.

6. அவர் ஆட்சியில் இருக்கும் கட்சியின் தலைவர்.

7. அவர் சேவைகளின் அரசியல் தலைவர்.

எனவே, நாட்டின் அரசியல்-நிர்வாக அமைப்பில் பிரதமர் மிக முக்கியமான மற்றும் மிக முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறார். டாக்டர்.

பி.ஆர்.அம்பேத்கர், 'நமது அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் எந்த ஒரு செயலாளரையும் அமெரிக்க அதிபருடன் ஒப்பிட வேண்டுமானால், அவர் பிரதமர்தான், யூனியன் தலைவர் அல்ல' என்றார்.

பங்கு விளக்கங்கள்

பிரிட்டனில் பிரதமரின் பங்கு குறித்து புகழ்பெற்ற அரசியல் விஞ்ஞானிகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு வல்லுநர்கள் தெரிவித்த பல்வேறு கருத்துக்கள் இந்திய சூழலிலும் நன்றாக உள்ளது. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

லார்ட் மோர்லி

அவர் பிரதமரை 'பிரைமஸ் இன்டர் பரேஸ்' (சமமானவர்களில் முதன்மையானவர்) மற்றும் 'அமைச்சரவை வளைவின் முக்கிய கல்' என்று விவரித்தார். அவர் கூறினார், "அமைச்சரவையின் தலைவர் 'பிரைமஸ் இன்டர் பரேஸ்' ஆவார், மேலும் ஒரு பதவியை வகித்தார், அது நீடிக்கும் வரை, விதிவிலக்கான மற்றும் விசித்திரமான அதிகாரம்".

ஹெர்பர்ட் மாரிசன்

"அரசாங்கத்தின் தலைவராக, அவர் (பிரதம மந்திரி) 'பிரைமஸ் இன்டர் பரேஸ்' ஆவார். ஆனால், பிரதமரின் நிலைப்பாட்டை மிகவும் அடக்கமாகப் பாராட்டுவது இன்றுதான்".

சர் வில்லியம் வெர்னர் ஹார்கோர்ட்

அவர் பிரதமரை 'இன்டர் ஸ்டெல்லாஸ் லூனா மைனர்ஸ்' (குறைந்த நட்சத்திரங்களில் ஒரு சந்திரன்) என்று விவரித்தார்.

ஜென்னிங்ஸ்

"அவர், மாறாக, கிரகங்கள் சுற்றும் ஒரு சூரியன். அவர் அரசியலமைப்பின் முக்கிய கல். அரசியலமைப்பில் உள்ள அனைத்து சாலைகளும் பிரதமருக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

ஹெச்.ஜே.

லஸ்கி பிரதமருக்கும் அமைச்சரவைக்கும் இடையிலான உறவு குறித்து, பிரதமர் "அதன் உருவாக்கத்திற்கு மையமாகவும், அதன் வாழ்க்கைக்கு மையமாகவும், அதன் மரணத்திற்கு மையமாகவும் இருக்கிறார்" என்று கூறினார். "முழு அரசாங்க இயந்திரமும் சுழலும் மையமாக" அவர் அவரை விவரித்தார்.

HRG கிரீவ்ஸ்

"அரசாங்கம் நாட்டின் எஜமானர், அவர் (பிரதமர்) அரசாங்கத்தின் எஜமானர்."

மன்றோ

அவர் பிரதமரை "மாநிலத்தின் கப்பலின் கேப்டன்" என்று அழைத்தார்.

ராம்சே முயர்

அவர் பிரதமரை "அரசின் கப்பலின் திசைமாற்றி சக்கரத்தின் ஸ்டீயர்மேன்" என்று விவரித்தார்.

பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தில் பிரதமரின் பங்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது மற்றும் முக்கியமானது, பார்வையாளர்கள் அதை 'பிரதம மந்திரி அரசாங்கம்' என்று அழைக்க விரும்புகிறார்கள். இவ்வாறு, RH Crossman கூறுகிறார், 'போருக்குப் பிந்தைய சகாப்தம் அமைச்சரவை அரசாங்கத்தை பிரதம மந்திரி அரசாங்கமாக மாற்றியது.' இதேபோல், ஹம்ப்ரி பெர்க்லி சுட்டிக்காட்டுகிறார், 'பாராளுமன்றம் நடைமுறையில் இறையாண்மை இல்லை. வெஸ்ட்மின்ஸ்டரில் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம் தற்போது வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. பிரித்தானிய ஆட்சி அமைப்பில் உள்ள அடிப்படைக் குறைபாடு பிரதமரின் அதி-அமைச்சர் அதிகாரங்கள்.' அதே விளக்கம் இந்திய சூழலுக்கும் நல்லது.

ஜனாதிபதியுடனான உறவு

அரசியலமைப்பின் பின்வரும் விதிகள் ஜனாதிபதிக்கும் பிரதமருக்கும் இடையிலான உறவைக் கையாள்கின்றன:

1. உறுப்புரை

74 ஜனாதிபதிக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் பிரதம மந்திரி தலைமையில் ஒரு அமைச்சர்கள் குழு இருக்கும் எவ்வாறாயினும், அத்தகைய ஆலோசனையை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு அமைச்சர்கள் குழுவை ஜனாதிபதி கோரலாம் மற்றும் அத்தகைய மறுபரிசீலனைக்குப் பிறகு வழங்கப்படும் ஆலோசனையின்படி ஜனாதிபதி செயல்படுவார்.

2. பிரிவு 75 (a)

பிரதம மந்திரி ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார் மற்றும் பிற அமைச்சர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள்; (ஆ) ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அமைச்சர்கள் பதவி வகிப்பார்கள்; மற்றும் (c) மந்திரி சபை மக்கள் சபைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

3. பிரிவு 78

பிரதம மந்திரியின் கடமையாக இருக்கும்:

- (அ) யூனியன் விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும் ஜனாதிபதியிடம் தெரிவிப்பது;
- (ஆ) குடியரசுத் தலைவர் அழைப்பு விடுக்கக்கூடிய யூனியனின் விவகாரங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்; மற்றும் (இ) ஜனாதிபதி கோரினால், அமைச்சர் ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால் சபையால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்தையும் அமைச்சர்கள் சபையின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பிரதம மந்திரிகளாக மாறிய முதல்வர்கள்

ஆறு பேர்-மொரார்ஜி தேசாய், சரண் சிங், வி.பி.சிங், பி.வி நரசிம்மராவ், எச்.டி.தேவகவுடா மற்றும் நரேந்திர மோடி-அந்தந்த மாநிலங்களின் முதலமைச்சராக இருந்த பிறகு பிரதமர் ஆனார்கள். மொரார்ஜி தேசாய், 1952-56 காலத்தில் முன்னாள் பம்பாய் மாநிலத்தின் முதல்வராக இருந்தார், மார்ச் 1977 இல் முதல் காங்கிரஸ் அல்லாத பிரதமரானார். அவருக்குப் பிறகு சரண் சிங், 1967-1968 இல் பிரிக்கப்படாத உத்தரபிரதேசத்தின் முதல்வராக இருந்தார். 1970. உ.பி.யைச் சேர்ந்த வி.பி. சிங், குறுகிய கால தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தில் (டிசம்பர் 1989- நவம்பர் 1990) பிரதமரானார். தென்னிந்தியாவின் முதல் பிரதமரான பி.வி.நரசிம்மராவ், 1991-1996 வரை பதவி வகித்தவர், 1971-1973 க்கு இடையில் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் முதல்வராக இருந்தார். HD

தேவகவுடா கர்நாடக முதல்வராக இருந்தபோது

ஜூன் 1996 இல் ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தை வழிநடத்தத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் .

நரேந்திர மோடி (பாஜக) மே 2014 இல் பிரதமரானபோது குஜராத் முதல்வராக இருந்தார். 2001 முதல் 2014 வரை நான்கு முறை குஜராத்தின் முதல்வராகப் பணியாற்றினார்.

அட்டவணை 19.1 ஒரு பார்வையில் பிரதம மந்திரி தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
74.	ஜனாதிபதிக்கு உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும் அமைச்சர்கள் குழு
75.	அமைச்சர்கள் போன்ற பிற விதிகள்
77.	அரசாங்கத்தின் வணிக நடத்தை இந்தியா
78.	பிரதமரின் கடமைகள், குடியரசுத் தலைவருக்கு தகவல் அளிப்பது போன்றவை.
88.	சபைகளைப் பொறுத்தவரை அமைச்சர்களின் உரிமைகள்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் லால் பகதூர் சாஸ்திரியின் மரணம் குறித்து தலைமைப் பதவிக்கு போட்டியிட்ட போது,

கட்சியின் தலைவரை முறைப்படி தேர்ந்தெடுக்கும் வரை, மூத்த அமைச்சரை பிரதமராக நியமித்து ஜனாதிபதி தற்காலிக ஏற்பாடுகளை செய்தார். இரண்டு முறையும் குல்சாரி லால் நந்தா தான் பிரதமராக இருந்தார்.

2. பிரதமருக்கான பதவிப் பிரமாணம் மற்றும் ரகசிய காப்பு வடிவம் எந்த ஒரு மத்திய அமைச்சருக்கும் உள்ளது. அத்தியாயம் 20 ஐப் பார்க்கவும் .
3. உதாரணமாக, 1990ல் வி.பி.சிங்கும், 1997ல் தேவகவுடாவும் லோக்சபாவில் தோல்வியடைந்ததால் ராஜினாமா செய்தனர்.
4. சட்டப்பிரிவு 78 பிரதம மந்திரியின் இந்த செயல்பாட்டைக் குறிப்பாகக் குறிப்பிடுகிறது.
5. தி இந்து, ஏப்ரல் 6, 2009.

20 மத்திய அமைச்சர்கள் குழு

ஏ இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பிரிட்டிஷ் முறையைப் பின்பற்றி பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையை வழங்குகிறது, பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழு

உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம் என்பது நமது அரசியல்-நிர்வாக அமைப்பாகும்.

பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையின் கொள்கைகள் அரசியலமைப்பில் விவரிக்கப்படவில்லை, ஆனால் இரண்டு பிரிவுகள் (74 மற்றும் 75) அவற்றை பரந்த, திட்டவட்டமான மற்றும் பொதுவான முறையில் கையாள்கின்றன. பிரிவு 74 அமைச்சர்கள் குழுவின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுகிறது, அதே சமயம் பிரிவு 75 அமைச்சர்களின் நியமனம், பதவிக்காலம், பொறுப்பு, தகுதி, பதவிப் பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம் மற்றும் படிகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

பிரிவு 74-அமைச்சர்களின் கவுன்சில் உதவி மற்றும் ஆலோசனை ஜனாதிபதி

1. ஜனாதிபதிக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் பிரதம மந்திரி தலைமையில் ஒரு அமைச்சர்கள் குழு இருக்கும், அவர் தனது பணிகளைச் செயல்படுத்தும்போது, அத்தகைய ஆலோசனையின்படி செயல்படுவார் எவ்வாறாயினும், அத்தகைய ஆலோசனையை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு அமைச்சர்கள் குழுவை ஜனாதிபதி கோரலாம் மற்றும் அத்தகைய மறுபரிசீலனைக்குப் பிறகு வழங்கப்படும் ஆலோசனையின்படி ஜனாதிபதி செயல்படுவார்.
2. அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதிக்கு அளிக்கும் ஆலோசனைகள் எந்த நீதிமன்றத்திலும் விசாரிக்கப்படாது.

பிரிவு 75-அமைச்சர்களுக்கான பிற விதிகள்

1. பிரதம மந்திரி ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார், மற்ற அமைச்சர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.
2. அமைச்சர்கள் குழுவில் பிரதமர் உட்பட மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை மக்களவையின் மொத்த பலத்தில் 15% ஐ தாண்டக்கூடாது. இந்த விதி 2003 இன் 91வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
3. கட்சி விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட எந்த அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இருப்பவர் அமைச்சராக நியமிக்க தகுதியற்றவர். இந்த விதி 2003 இன் 91வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.
4. அமைச்சர்கள் விருப்பத்தின் போது பதவி வகிப்பார்கள் ஜனாதிபதி.
5. அமைச்சர்கள் குழு கூட்டாக பொறுப்பேற்க வேண்டும் மக்களவை.
6. ஜனாதிபதி பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைப்பார் மற்றும் ஒரு அமைச்சருக்கு இரகசியம்.
7. தொடர்ச்சியாக ஆறு மாதங்களுக்கு எந்த ஒரு காலத்திற்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு மந்திரி (இரு அவையிலும்) பதவி விலகுவார்.

அமைச்சராக வேண்டும்.

8. அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் இருக்க வேண்டும்

பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

கட்டுரை 77-அரசாங்கத்தின் வணிக நடத்தை

இந்தியா

1. இந்திய அரசாங்கத்தின் அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் ஜனாதிபதியின் பெயரில் எடுக்கப்படும்.
2. ஜனாதிபதியின் பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட மற்றும் செயல்படுத்தப்படும் உத்தரவுகள் மற்றும் பிற ஆவணங்கள் குடியரசுத் தலைவரால் உருவாக்கப்படும் விதிகளில் குறிப்பிடப்படும் விதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும்.
மேலும், அவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்பட்ட உத்தரவு அல்லது கருவியின் செல்லுபடியாகும் தன்மை, குடியரசுத் தலைவரால் செய்யப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தப்பட்ட உத்தரவு அல்லது கருவி அல்ல என்ற காரணத்தால் கேள்விக்குட்படுத்தப்படாது.
3. குடியரசுத் தலைவர் இந்திய அரசாங்கத்தின் வணிகத்தின் மிகவும் வசதியான பரிவர்த்தனைக்காகவும், மேற்கூறிய வணிகத்தின் அமைச்சர்களிடையே ஒதுக்கீட்டிற்காகவும் விதிகளை உருவாக்குவார்.

பிரிவு 78-பிரதம மந்திரியின் கடமைகள்

- பிரதம மந்திரியின் கடமை 1. யூனியன் விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும் ஜனாதிபதிக்கு தெரிவிப்பது
2. யூனியனின் விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் குடியரசுத் தலைவர் அழைக்கும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்
 3. குடியரசுத் தலைவர் தேவைப்பட்டால், அமைச்சர் ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால் கவுன்சிலால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்தையும் அமைச்சர்கள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பிரிவு 88-அமைச்சர்களின் வீடுகளை மதிக்கும் உரிமைகள்

எந்த ஒரு அவையிலும், அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திலும், அவைகளிலும் பேசுவதற்கும் பங்கு பெறுவதற்கும் ஒவ்வொரு அமைச்சருக்கும் உரிமை உண்டு

அவர் உறுப்பினராக பெயரிடப்படும் பாராளுமன்றத்தின் ஏதேனும் ஒரு குழு.
ஆனால் அவருக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை.

அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின் தன்மை

ஷரத்து 74, குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதில் அவருக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் பிரதமரைக் கொண்ட அமைச்சர்கள் குழுவை வழங்குகிறது. 42வது மற்றும் 44வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டங்கள், ஜனாதிபதியின் ஆலோசனையை கட்டுப்படுத்தும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கும் ஆலோசனையின் தன்மையை எந்த நீதிமன்றமும் விசாரிக்க முடியாது. இந்த ஏற்பாடு ஜனாதிபதிக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான மற்றும் இரகசிய உறவை வலியுறுத்துகிறது.

1971-ல் உச்ச நீதிமன்றம், 'மக்களவை கலைக்கப்பட்ட பிறகும், அமைச்சர்கள் குழு பதவியில் நீடிக்காது. உறுப்புரை 74 கட்டாயமானது, எனவே, அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையின்றி ஜனாதிபதி நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியாது. உதவி மற்றும் ஆலோசனையின்றி நிறைவேற்று அதிகாரத்தை எந்த ஒரு பிரயோகமும் சட்டப்பிரிவு 74'ஐ மீறுவதாகும். 1974 இல் மீண்டும் நீதிமன்றம், 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி குடியரசுத் தலைவரின் திருப்தி தேவைப்படுமிடத்து, திருப்தி என்பது குடியரசுத் தலைவரின் தனிப்பட்ட திருப்தியல்ல, மாறாக அது யாருடைய உதவியோடும், யாருடைய ஆலோசனையின் பேரிலும் குடியரசுத் தலைவர் செயல்படுகிறாரோ அந்த அமைச்சர்கள் குழுவின் திருப்திதான். அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்'.

அமைச்சர்கள் நியமனம்

பிரதம மந்திரி ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார், மற்ற அமைச்சர்கள் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அதாவது பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படும் நபர்களை மட்டுமே ஜனாதிபதி அமைச்சர்களாக நியமிக்க முடியும்.

பொதுவாக, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், லோக்சபா அல்லது ராஜ்யசபா, அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுவர். நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவரும் அமைச்சராக நியமிக்கப்படலாம்.

ஆனால், ஆறு மாதங்களுக்குள், அவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் (தேர்தல் மூலமாகவோ அல்லது நியமனம் மூலமாகவோ) உறுப்பினராக வேண்டும், இல்லையெனில், அவர் அமைச்சராக இருப்பதை நிறுத்திவிடுவார்.

நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்கும் ஒரு அமைச்சருக்கு, மற்ற சபையின் நடவடிக்கைகளில் பேசவும் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு, ஆனால் அவர் உறுப்பினராக உள்ள அவையில் மட்டுமே அவர் வாக்களிக்க முடியும்.

அமைச்சர்களின் பதவிப்பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம்

ஒரு அமைச்சர் தனது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன், ஜனாதிபதி அவருக்கு பதவிப் பிரமாணம் மற்றும் ரகசிய காப்புப் பிரமாணம் செய்து வைக்கிறார். பதவிப் பிரமாணத்தில் அமைச்சர் சத்தியம் செய்கிறார்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம், 2. இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவது, 3. தனது கடமைகளை உண்மையாகவும் மனசாட்சியுடனும் நிறைவேற்றுவது

அலுவலகம், மற்றும்

4. அச்சம் அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தீய எண்ணம் இல்லாமல், அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தின்படி அனைத்து வகையான மக்களுக்கும் உரிமை செய்ய.

அமைச்சர் தனது ரகசியக் காப்புப் பிரமாணத்தில், தன் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அல்லது மத்திய அமைச்சராகத் தனக்குத் தெரிந்த எந்தவொரு விஷயத்தையும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ யாரிடமும் தெரிவிக்கவோ அல்லது வெளிப்படுத்தவோ மாட்டேன் என்று உறுதியளிக்கிறார். அத்தகைய அமைச்சராக தனது கடமைகளை நிறைவேற்றாதல்.

1990 ஆம் ஆண்டில், தேவிலால் துணைப் பிரதமராகப் பதவியேற்றது அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என சவால் செய்யப்பட்டது, ஏனெனில் அரசியலமைப்பு பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்களுக்கு மட்டுமே வழங்குகிறது. பிரமாணப் பிரமாணம் செல்லுபடியாகும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் உறுதிசெய்தது மற்றும் ஒருவரை துணைப் பிரதமர் என்று விவரிப்பது விளக்கமானது மட்டுமே என்றும், அத்தகைய விளக்கம் அவருக்கு பிரதமருக்கான எந்த அதிகாரத்தையும் அளிக்காது என்றும் கூறியது. ஒரு அமைச்சரை துணைப் பிரதமர் என்று வர்ணிப்பது அல்லது அரசமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படாத மாநில அமைச்சர் அல்லது துணை அமைச்சர் போன்ற வேறு எந்த வகை அமைச்சரையும் அவர் எடுத்த சத்தியப் பிரமாணத்தை கணிசமான பகுதி வரை கெடுக்காது என்று தீர்ப்பளித்தது. உறுதிமொழி சரியானது.

அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் அவ்வப்போது பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.2 பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளை அமைச்சர் பெறுகிறார்.

கூடுதலாக, அவருக்கு சப்ச்சுவரி அலவன்ஸ் (அவரது தரத்திற்கு ஏற்ப), இலவச தங்குமிடம், பயணப்படி, மருத்துவ வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெறுகிறார். 2001 ஆம் ஆண்டில், பிரதமருக்கான சம்பச்சுவரி அலவன்ஸ் ஒரு கேபினட் அமைச்சருக்கு மாதம் ₹1,500லிருந்து ₹3,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. மாதம் ₹1,000 முதல் ₹2,000 வரை, மாநில அமைச்சருக்கு ₹500 முதல்

மாதம் ₹1,000 மற்றும் ஒரு துணை அமைச்சருக்கு ₹300 முதல் ₹600 வரை.

அமைச்சர்களின் பொறுப்பு

கூட்டுப் பொறுப்பு பாராளுமன்ற

ஆட்சிமுறையின் செயல்பாட்டின் அடிப்படைக் கோட்பாடு கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கையாகும்.

75வது பிரிவு அமைச்சர்கள் குழு மக்களவைக்கு கூட்டாகப் பொறுப்பு என்று தெளிவாகக் கூறுகிறது. அதாவது அனைத்து அமைச்சர்களும் லோக் ஆயுக்தாவின் கூட்டுப் பொறுப்பை அவர்களின் அனைத்து விதிவிலக்கு மற்றும் கமிஷன் செயல்களுக்கும் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு குழுவாக வேலை செய்கிறார்கள் மற்றும் ஒன்றாக நீந்துகிறார்கள் அல்லது மூழ்குகிறார்கள். லோக்சபா, அமைச்சர்கள் குழுவுக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டால், ராஜ்யசபாவில் உள்ள அமைச்சர்கள் உட்பட அனைத்து அமைச்சர்களும் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். 3 மாற்றாக, லோக்சபாவை கலைக்குமாறு ஜனாதிபதிக்கு அமைச்சர்கள் குழு அறிவுறுத்தலாம். சபை வாக்காளர்களின் கருத்துக்களை உண்மையாக பிரதிநிதித்துவப்படுத்தவில்லை மற்றும் புதிய தேர்தலுக்கு அழைப்பு விடுக்கிறது. மக்களவையின் நம்பிக்கையை இழந்த அமைச்சர்கள் குழுவை ஜனாதிபதி கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கையானது அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் அனைத்து அமைச்சரவை அமைச்சர்களையும் (மற்றும் பிற அமைச்சர்கள்) அவர்கள் வேறுபட்டிருந்தாலும் கூட, அமைச்சரவை முடிவுகளைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அமைச்சரவையின் முடிவுகளுக்கு ஆதரவாக நிற்பது மற்றும் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் ஆதரவளிப்பது ஒவ்வொரு அமைச்சரின் கடமையாகும். எந்தவொரு அமைச்சரும் அமைச்சரவையின் தீர்மானத்துடன் உடன்படவில்லையென்றால், அதைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இல்லை என்றால், அவர் பதவி விலக வேண்டும். அமைச்சரவையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக கடந்த காலங்களில் பல அமைச்சர்கள் பதவி விலகியுள்ளனர். உதாரணமாக, டாக்டர். பி.ஆர். அம்பேத்கர் 1953 இல் இந்து கோட் மசோதாவில் தனது சகாக்களுடன் கருத்து வேறுபாடு காரணமாக ராஜினாமா செய்தார். சி.டி. தேஷ்முக் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பு கொள்கையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக ராஜினாமா செய்தார். முஸ்லீம் பெண்கள் (விவாகரத்து மீதான உரிமைகள் பாதுகாப்பு) சட்டம், 1986 க்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்ததால் ஆரிப் முகமது ராஜினாமா செய்தார்.

தனிப்பட்ட பொறுப்பு

பிரிவு 75 தனிப்பட்ட பொறுப்புக் கொள்கையையும் கொண்டுள்ளது. ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அமைச்சர்கள் பதவி வகிக்கிறார்கள், அதாவது ஜனாதிபதி ஒரு அமைச்சரை நீக்க முடியும் என்று அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர்கள் குழு மக்களவையின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் நேரத்திலும் கூட. எனினும் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில்தான் ஜனாதிபதி ஒரு அமைச்சரை நீக்குகிறார். ஒரு அமைச்சரின் செயல்பாடுகளில் கருத்து வேறுபாடு அல்லது அதிருப்தி ஏற்பட்டால், பிரதமர் அவரை ராஜினாமா செய்யுமாறு கோரலாம் அல்லது அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம். இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், கூட்டுப் பொறுப்பு ஆட்சியை நிறைவேற்றுவதை பிரதமர் உறுதி செய்ய முடியும். இந்த சூழலில், டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் குறிப்பிட்டார்: "பிரதம மந்திரியின் கருவி மூலம் மட்டுமே கூட்டுப் பொறுப்பை அடைய முடியும். எனவே, நாங்கள் அந்த அலுவலகத்தை உருவாக்கி, அந்த அலுவலகத்திற்கு அமைச்சர்களை நியமனம் செய்வதற்கும் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கும் சட்டரீதியான அதிகாரம் வழங்காத வரை, கூட்டுப் பொறுப்பு இருக்க முடியாது.

சட்டப் பொறுப்பு இல்லை

பிரிட்டனில், எந்தவொரு பொதுச் செயலுக்கான அரசரின் ஒவ்வொரு உத்தரவும் ஒரு அமைச்சரால் கையொப்பமிடப்படுகிறது. இந்த உத்தரவு ஏதேனும் சட்டத்தை மீறுவதாக இருந்தால், அமைச்சர் பொறுப்பேற்க வேண்டும் மற்றும் நீதிமன்றத்தில் பொறுப்பேற்க வேண்டும். பிரிட்டனில் சட்டபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சொற்றொடர், "ராஜா எந்தத் தவறும் செய்ய முடியாது." எனவே, அவர் மீது எந்த நீதிமன்றத்திலும் வழக்கு தொடர முடியாது.

மறுபுறம், இந்தியாவில், ஒரு அமைச்சரின் சட்டபூர்வ பொறுப்பு முறைக்கு அரசியலமைப்பில் எந்த ஏற்பாடும் இல்லை. பொதுச் செயலுக்கான குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவில் அமைச்சர் ஒருவர் கையொப்பமிட வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. மேலும், அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கிய ஆலோசனைகளின் தன்மையை விசாரிக்க நீதிமன்றங்களுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர்கள் கவுன்சிலின் கலவை

அமைச்சர்கள் குழுவானது, கேபினட் அமைச்சர்கள், இராஜாங்க அமைச்சர்கள், 5 மற்றும் துணை அமைச்சர்கள் என மூன்று வகை அமைச்சர்களைக் கொண்டுள்ளது . அவர்களுக்கிடையேயான வேறுபாடு அந்தந்த பதவிகள், ஊதியங்கள் மற்றும் அரசியல் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றில் உள்ளது. இந்த அமைச்சர்கள் அனைவரின் உச்சியிலும் பிரதமர் - நாட்டின் உச்ச ஆளும் அதிகாரம் உள்ளது.

கேபினட் அமைச்சர்கள் மத்திய அரசின் உள்துறை, பாதுகாப்பு, நிதி, வெளியுறவு மற்றும் பல முக்கிய அமைச்சகங்களுக்கு தலைமை தாங்குகின்றனர். அவர்கள் அமைச்சரவையில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர், அதன் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறார்கள் மற்றும் கொள்கைகளை தீர்மானிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களின் பொறுப்புகள் மத்திய அரசின் முழு வரம்பிலும் நீண்டுள்ளது.

மாநில அமைச்சர்களுக்கு அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் சுயாதீன பொறுப்பு வழங்கப்படலாம் அல்லது கேபினட் அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்படலாம். இணைக்கப்பட்டால், கேபினட் அமைச்சர்கள் தலைமையிலான அமைச்சகங்களின் துறைகளின் பொறுப்பு அவர்களுக்கு வழங்கப்படலாம் அல்லது கேபினட் அமைச்சர்கள் தலைமையிலான அமைச்சகங்கள் தொடர்பான குறிப்பிட்ட பணிகளை ஒதுக்கலாம். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், அவர்கள் மேற்பார்வை மற்றும் வழிகாட்டுதலின் கீழ் மற்றும் கேபினட் அமைச்சர்களின் ஒட்டுமொத்த பொறுப்பு மற்றும் பொறுப்பின் கீழ் பணியாற்றுகின்றனர். சுதந்திரமான பொறுப்பில், அவர்கள் அதே செயல்பாடுகளை செய்கிறார்கள் மற்றும் அவர்களின் அமைச்சகங்கள் / துறைகள் தொடர்பாக கேபினட் அமைச்சர்கள் செய்யும் அதே அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எவ்வாறாயினும், அவர்கள் அமைச்சரவையில் அங்கத்தவர்கள் அல்ல மற்றும் அவர்களின் அமைச்சகங்கள்/ திணைக்களங்கள் தொடர்பான ஏதாவது அமைச்சரவையால் பரிசீலிக்கப்படும் போது விசேடமாக அழைக்கப்பட்டாலன்றி அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதில்லை.

அடுத்த நிலையில் பிரதி அமைச்சர்கள் உள்ளனர். அவர்களுக்கு அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் சுயாதீன பொறுப்பு வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் கேபினட் அமைச்சர்கள் அல்லது மாநில அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்பட்டு அவர்களின் நிர்வாக, அரசியல் மற்றும் பாராளுமன்ற கடமைகளில் அவர்களுக்கு உதவுகிறார்கள். அவர்கள் அமைச்சரவையில் அங்கத்தவர்கள் அல்ல, அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதில்லை.

நாடாளுமன்றச் செயலாளர்கள் என்று மேலும் ஒரு வகை அமைச்சர்கள் இருப்பதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். அவர்கள் மந்திரி சபையின் கடைசி வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் (இது 'அமைச்சகம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது). அவர்களுக்கு கீழ் எந்த துறையும் இல்லை

அவர்களின் கட்டுப்பாடு. அவர்கள் மூத்த அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளனர் மற்றும் அவர்களின் பாராளுமன்ற கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் அவர்களுக்கு உதவுகிறார்கள். இருப்பினும், 1967 முதல், ராஜீவ் காந்தி ஆட்சியின் முதல் கட்டத்தைத் தவிர, பாராளுமன்ற செயலாளர்கள் நியமிக்கப்படவில்லை.

சில சமயங்களில், அமைச்சர்கள் குழுவில் துணைப் பிரதமரும் இருக்கலாம். துணைப் பிரதமர்கள் பெரும்பாலும் அரசியல் காரணங்களுக்காக நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

அமைச்சர்கள் கவுன்சில் VS அமைச்சரவை

'அமைச்சர்களின் கவுன்சில்' மற்றும் 'அமைச்சரவை' என்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன, இருப்பினும் அவற்றுக்கிடையே திட்டவட்டமான வேறுபாடு உள்ளது. அவை கலவை, செயல்பாடுகள் மற்றும் பங்கு ஆகியவற்றில் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் அட்டவணை 20.1 இல் காட்டப்பட்டுள்ளன .

அமைச்சரவையின் பங்கு

1. இது நமது அரசியலில் மிக உயர்ந்த முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் ஆகும் நிர்வாக அமைப்பு.
2. இது மத்திய அரசின் தலைமை கொள்கைகளை உருவாக்கும் அமைப்பாகும்.
3. இது மத்திய அரசின் உச்ச நிர்வாக அதிகாரம்.
4. இது மத்திய நிர்வாகத்தின் தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளர்.
5. இது ஜனாதிபதிக்கான ஆலோசனைக் குழு மற்றும் அதன் ஆலோசனை அவரை பிணைக்கிறது.
6. இது தலைமை நெருக்கடி மேலாளர், இதனால் அனைவரையும் கையாள்கிறது அவசர சூழ்நிலைகள்.
7. இது அனைத்து முக்கிய சட்ட மற்றும் நிதி விவகாரங்களையும் கையாள்கிறது.
8. அரசியலமைப்புச் செயலக நிர்வாகிகள் போன்ற உயர் நியமனங்கள் மீது இது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மற்றும் மூத்தவர்கள்
9. இது அனைத்து வெளியுறவுக் கொள்கைகள் மற்றும் வெளியுறவு விவகாரங்களைக் கையாள்கிறது.

அட்டவணை 20.1 அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவைக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு

மந்திரி சபை	மந்திரி சபை
1. இது 60 முதல் 70 அமைச்சர்களைக் கொண்ட ஒரு பரந்த அமைப்பாகும்.	1. இது 15 முதல் 20 அமைச்சர்களைக் கொண்ட சிறிய அமைப்பாகும்.
2. இதில் கேபினட் அமைச்சர்கள், இராஜாங்க அமைச்சர்கள் மற்றும் துணை அமைச்சர்கள் அடங்கியுள்ளனர்.	2. இதில் கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டுமே அடங்குவர். எனவே, இது அமைச்சர்கள் குழுவின் ஒரு பகுதியாகும்.
3. அரசாங்க வியாபாரத்தை பரிவர்த்தனை செய்ய ஒரு அமைப்பாக இது சந்திக்கவில்லை. இதற்கு கூட்டு செயல்பாடுகள் இல்லை.	3. இது ஒரு அமைப்பாக, அடிக்கடி மற்றும் வழக்கமாக வாரத்திற்கு ஒருமுறை கூடி, அரசாங்க வணிகத்தின் பரிவர்த்தனை தொடர்பாக ஆலோசித்து முடிவுகளை எடுக்கிறது.

எனவே, இது கூட்டு செயல்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.	
4. இது அனைத்து அதிகாரங்களுடனும் உள்ளது ஆனால் கோட்பாட்டில் உள்ளது.	4. இது நடைமுறையில், மந்திரி சபையின் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது, இதனால் பிந்தையவற்றுக்காக செயல்படுகிறது.
5. இது அமைச்சரவை செயல்பாடுகள் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.	5. இது அனைத்து அமைச்சர்களையும் கட்டுப்படுத்தும் கொள்கை முடிவுகளை எடுப்பதன் மூலம் அமைச்சர்கள் குழுவை வழிநடத்துகிறது.
6. அமைச்சரவை எடுக்கும் முடிவுகளை இது செயல்படுத்துகிறது.	6. அமைச்சர்கள் குழுவால் அதன் முடிவுகளை செயல்படுத்துவதை இது மேற்பார்மை செய்கிறது.
7. இது ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பு, அரசியலமைப்பின் 74 மற்றும் 75 வது பிரிவுகளால் விரிவாகக் கையாளப்படுகிறது. இருப்பினும், அதன் அளவு மற்றும் வகைப்பாடு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன் அளவு நேரம் மற்றும் சூழ்நிலையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பிரதமரால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மூன்று அடுக்கு அமைப்பாக அதன் வகைப்பாடு பிரிட்டனில் உருவாக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளது.	7. இது 44வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் 1978ல் அரசியலமைப்பின் 352வது பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டது. இதனால், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மூல நூலில் இடம் பெறவில்லை. இப்போது, 352வது பிரிவு அமைச்சரவையை வரையறுக்கிறது, அது 'பிரிவு 75ன் கீழ் நியமிக்கப்பட்டுள்ள பிரதம மந்திரி மற்றும் பிற கேபினட் அந்தஸ்துள்ள அமைச்சர்களைக் கொண்ட கவுன்சில்' என்று கூறுகிறது மற்றும் அதன் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை விவரிக்கவில்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நமது அரசியல்-நிர்வாக அமைப்பில் அதன் பங்கு பிரிட்டனில் உருவாக்கப்பட்ட பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
எனவே, 1952 இன் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் சட்டம் ஒரு 'அமைச்சர்' என்பதை 'அமைச்சர் குழுவின் உறுப்பினர்' என வரையறுக்கிறது.	

பெயரிடப்பட்டது, மேலும் ஒரு துணை
அமைச்சரையும் உள்ளடக்கியது.

8. இது பாராளுமன்றத்தின் கீழ்
சபைக்கு கூட்டாக
பொறுப்பாகும்.

8. பாராளுமன்றத்தின் கீழ்
சபைக்கு அமைச்சர்கள்
குழுவின் கூட்டுப் பொறுப்பை
இது செயல்படுத்துகிறது.

பங்கு விளக்கங்கள்

பிரிட்டனில் அமைச்சரவையின் பங்கு குறித்து புகழ்பெற்ற அரசியல் விஞ்ஞானிகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு வல்லுநர்கள் தெரிவித்த பல்வேறு கருத்துக்கள் இந்திய சூழலிலும் நன்றாக உள்ளது. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ராம்சே முயர்

"அமைச்சரவை என்பது மாநிலக் கப்பலின் திசைமாற்றி."

லோவெல் "அமைச்சரவை அரசியல் வளைவின் முக்கியக் கல்".

சர் ஜான் மேரியட்

"அமைச்சரவை என்பது முழு அரசியல் இயந்திரமும் சுழலும் மையமாகும்".

கிளாட்ஸ்டோன்

"அமைச்சரவை என்பது மற்ற உடல்கள் சுழலும் சூரிய உருண்டை".

பார்கர்

"அமைச்சரவை கொள்கையின் காந்தம்".

Bagehot

"அமைச்சரவை என்பது ஒரு இணைப்பு ஆகும், இது நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்றத் துறைகளை ஒன்றாக இணைக்கும் கொக்கி".

சர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ்

"அமைச்சரவை பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பின் மையமாகும். இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைக்கு ஒற்றுமையை வழங்குகிறது.

LS Amery

"அமைச்சரவை என்பது அரசாங்கத்தின் மைய இயக்கு கருவியாகும்".

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தில் அமைச்சரவையின் நிலைப்பாடு மிகவும் வலுவாகிவிட்டது, ராம்சே முயர் அதை 'அமைச்சரவையின் சர்வாதிகாரம்' என்று குறிப்பிடுகிறார். 'பிரிட்டன் எவ்வாறு ஆளப்படுகிறது' என்ற அவரது புத்தகத்தில், அவர் எழுதுகிறார், "அத்தகைய அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தும் ஒரு அமைப்பு, கோட்பாட்டில் 'சர்வ வல்லமை' என்று விவரிக்கப்படலாம், இருப்பினும், அது அதன் சர்வ வல்லமையைப் பயன்படுத்த இயலாது. அதன் நிலை,

எப்பொழுதெல்லாம் அது பெரும்பான்மையைக் கட்டளையிடுகிறதோ, அப்போதெல்லாம் ஒரு சர்வாதிகாரம் என்பது விளம்பரத்தால் மட்டுமே தகுதி பெறுகிறது. இந்த சர்வாதிகாரம் இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்பு இருந்ததை விட மிகவும் முழுமையானது. இதே விளக்கம் இந்திய சூழலிலும் நன்றாக உள்ளது.

கிச்சன் கேபினெட்

பிரதம மந்திரி தலைவராகவும், 15 முதல் 20 மிக முக்கியமான அமைச்சர்களைக் கொண்ட சிறிய அமைப்பான அமைச்சரவை, முறையான அர்த்தத்தில் மிக உயர்ந்த முடிவெடுக்கும் அமைப்பாகும். இருப்பினும், 'இன்னர் கேபினட்' அல்லது 'கிச்சன் கேபினட்' என்று அழைக்கப்படும் இன்னும் சிறிய அமைப்பு அதிகாரத்தின் உண்மையான மையமாக மாறியுள்ளது. இந்த முறைசாரா அமைப்பில் பிரதம மந்திரி மற்றும் இரண்டு முதல் நான்கு செல்வாக்கு மிக்க சகாக்கள் உள்ளனர், அவர்களில் அவர் நம்பிக்கை கொண்டவர் மற்றும் அவருடன் ஒவ்வொரு பிரச்சனையையும் விவாதிக்க முடியும். இது முக்கியமான அரசியல் மற்றும் நிர்வாகப் பிரச்சினைகளில் பிரதமருக்கு ஆலோசனை வழங்குவதுடன், முக்கிய முடிவுகளை எடுப்பதில் அவருக்கு உதவுகிறது. இது கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டுமின்றி, பிரதம மந்திரியின் நண்பர்கள் மற்றும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் போன்ற வெளியாட்களையும் கொண்டதாகும்.

இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு பிரதமரும் அவருடைய 'உள் அமைச்சரவை'-ஒரு வட்டத்திற்குள் ஒரு வட்டத்தை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்திரா காந்தியின் காலத்தில், 'சமையலறை அமைச்சரவை' என்று அழைக்கப்படும் 'உள் அமைச்சரவை' குறிப்பாக சக்திவாய்ந்ததாக இருந்தது.

'உள்' என்ற சாதனத்தை பிரதமர்கள் கையாண்டுள்ளனர்

அமைச்சரவை' (அரசியலமைப்புக்கு அப்பாற்பட்ட அமைப்பு) அதன் தகுதிகள் காரணமாக, அதாவது:

1. இது ஒரு சிறிய அலகாக இருப்பதால், பெரிய அமைச்சரவையை விட மிகவும் திறமையான முடிவெடுக்கும் அமைப்பாகும்.
2. இது அடிக்கடி சந்திக்கலாம் மற்றும் வணிகத்தை அதிகம் சமாளிக்கலாம் பெரிய அமைச்சரவையை விட வேகமாக.
3. முக்கியமான அரசியல் விவகாரங்களில் முடிவெடுப்பதில் ரகசியம் காக்க பிரதமருக்கு இது உதவுகிறது.

இருப்பினும், இது பல குறைபாடுகளையும் கொண்டுள்ளது.

எனவே, 6 1. இது அமைச்சரவையின் மிக உயர்ந்த முடிவெடுக்கும் அமைப்பாக அதிகாரத்தையும் அந்தஸ்தையும் குறைக்கிறது.

2. அரசாங்க செயல்பாட்டில் வெளி நபர்கள் செல்வாக்குமிக்க பங்கை வகிக்க அனுமதிப்பதன் மூலம் இது சட்டச் செயல்முறையைத் தவிர்க்கிறது.

'கிச்சன் கேபினட்' (முடிவுகள் சமைக்கப்பட்டு அமைச்சரவையின் முன் முறையான ஒப்புதலுக்காக வைக்கப்படும்) நிகழ்வு இந்தியாவிற்கு மட்டுமே சொந்தமானது அல்ல. இது அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டனிலும் உள்ளது மற்றும் அங்குள்ள அரசாங்க முடிவுகளில் செல்வாக்கு செலுத்துவதில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது.

அட்டவணை 20.2 ஒரு பார்வையில் மத்திய அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை பொருள் பொருள்
எண்.

74. ஜனாதிபதிக்கு உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும் அமைச்சர்கள் குழு
75. அமைச்சர்கள் போன்ற பிற விதிகள்
77. இந்திய அரசின் வணிக நடத்தை
78. பிரதம மந்திரியின் கடமைகள் குடியரசுத் தலைவருக்குத் தகவல் அளிப்பது போன்றவை.
88. வீடுகளைப் பொறுத்தவரை அமைச்சர்களின் உரிமைகள்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த கட்டுரை திருத்தப்பட்டது, இதன் விளைவாக ஜனாதிபதி தனது பணிகளைச் செயல்படுத்தும்போது, அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனையின்படி செயல்படுவார்.
1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், அத்தகைய ஆலோசனையை அமைச்சர்கள் குழுவை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு ஜனாதிபதி கோரலாம் மற்றும் அத்தகைய மறுபரிசீலனைக்குப் பிறகு வழங்கப்படும் ஆலோசனையின்படி ஜனாதிபதி செயல்படுவார் என்ற விதியை இந்தக் கட்டுரையில் சேர்த்தது.
2. அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் சட்டம், 1952, இதற்காக இயற்றப்பட்டுள்ளது.
3. ஒவ்வொரு அமைச்சரும் தனித்தனியாக ராஜினாமா செய்யத் தேவையில்லை; பிரதம மந்திரி ராஜினாமா செய்வது முழு மந்திரி சபையின் ராஜினாமாவுக்கு சமம்.
4. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VIII, ப. 1160 5. 1952 இல், மாநில அமைச்சருக்கு 'அமைச்சரவை பதவிக்கான அமைச்சர்' என்ற புதிய பதவி வழங்கப்பட்டது. ஆனால் 1957 இல், முந்தைய பதவி மீட்டெடுக்கப்பட்டது.
6. அவஸ்தி மற்றும் அவஸ்தி, இந்திய நிர்வாகம், லக்ஷ்மி நேரன் அகர்வால், முதல் பதிப்பு, 1993, ப. 79.

21 அமைச்சரவைக் குழுக்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் அம்சங்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. அவை வெளிப்படுவதில் அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்டவை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவை அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை. இருப்பினும், வணிக விதிகள் அவற்றை நிறுவுவதற்கு வழங்குகின்றன.
2. அவை இரண்டு வகைகளாகும்-நின்று மற்றும் தற்காலிகமாக. முந்தையவை நிரந்தர இயல்புடையவை, பிந்தையவை தற்காலிக இயல்புடையவை. சிறப்புப் பிரச்சனைகளைக் கையாள்வதற்காக தற்காலிகக் குழுக்கள் அவ்வப்போது அமைக்கப்படுகின்றன. பணி முடிந்த பிறகு அவை கலைக்கப்படுகின்றன .

எனவே, அவற்றின் எண்ணிக்கை, பெயரிடல் மற்றும் கலவை ஆகியவை அவ்வப்போது மாறுபடும்.

4. அவர்களின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை மூன்று முதல் எட்டு வரை மாறுபடும். அவர்கள் பொதுவாக கேபினட் அமைச்சர்களை மட்டுமே உள்ளடக்குவார்கள். எனினும், அமைச்சரவை அல்லாத அமைச்சர்கள் உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து விலக்கப்படவில்லை.
5. அவர்கள் உள்ளடக்கிய பாடங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர்களை மட்டும் சேர்த்துக் கொள்ளாமல் மற்ற மூத்த அமைச்சர்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள்.
6. அவை பெரும்பாலும் பிரதமரின் தலைமையில் உள்ளன. சில நேரங்களில் மற்ற கேபினட் அமைச்சர்கள், குறிப்பாக உள்துறை அமைச்சர் அல்லது நிதி அமைச்சர், அவர்களின் தலைவராகவும் செயல்படுவார்கள். ஆனால், பிரதமர் ஒரு குழுவில் உறுப்பினராக இருந்தால், அவர் எப்போதும் தலைவராக இருப்பார்.
7. அவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து, அமைச்சரவையின் பரிசீலனைக்கான முன்மொழிவுகளை உருவாக்குவது மட்டுமல்லாமல், முடிவுகளை எடுப்பார்கள்.
இருப்பினும், அமைச்சரவை அவர்களின் முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்யலாம்.
8. அவை அமைச்சரவையின் மகத்தான பணிச்சமையக் குறைப்பதற்கான ஒரு நிறுவன சாதனமாகும். கொள்கை சிக்கல்கள் மற்றும் பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்புகளை ஆழமாக ஆராயவும் அவை உதவுகின்றன. அவர்கள்

தொழிலாளர் பிரிவு மற்றும் பயனுள்ள பிரதிநிதித்துவத்தின் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் பட்டியல்

1994 இல், பின்வரும் 13 அமைச்சரவைக் குழுக்கள் இருந்தன: 1.

அரசியல் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 2. இயற்கைப்
பேரிடர்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 3. நாடாளுமன்ற

விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 4. அமைச்சரவையின்
நியமனக் குழு 5. விடுதிக்கான அமைச்சரவைக் குழு 6.

அமைச்சரவைக் குழு வெளிநாட்டு முதலீடு 7. போதைப்பொருள்

துஷ்பிரயோகத்தை கட்டுப்படுத்துவதற்கான அமைச்சரவைக் குழு

8. விலைகள் மீதான அமைச்சரவைக் குழு 9. சிறுபான்மையினர்
நலன் தொடர்பான அமைச்சரவைக் குழு 10. பொருளாதார

விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 11. வர்த்தகம் மற்றும்
முதலீட்டுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 12. செலவினங்களுக்கான
அமைச்சரவைக் குழு 13. உள்கட்டமைப்புக்கான அமைச்சரவைக்

குழு 2013 இல், பின்வரும் 10 அமைச்சரவைக் குழுக்கள் இருந்தன:

1. பொருளாதார விவகாரங்களுக்கான

அமைச்சரவைக் குழு 2. விலைகள் மீதான

அமைச்சரவைக் குழு 3. அரசியல் விவகாரங்களுக்கான

அமைச்சரவைக் குழு 4. அமைச்சரவையின் நியமனக்

குழு 5. பாதுகாப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு 6.

உலக வர்த்தக அமைப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு (WTO)

விவகாரங்கள் 7. முதலீட்டுக்கான

அமைச்சரவைக் குழு 8. இந்திய தனித்துவ அடையாள ஆணையம் (UIDAI)

தொடர்பான விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 9. நாடாளுமன்ற
விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 10. தங்குமிடத்திற்கான
அமைச்சரவைக் குழு தற்போது (2019), பின்வரும் 8 அமைச்சரவைக் குழுக்கள்

செயல்படுகின்றன: 1 அரசியல் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 2.
பொருளாதார விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 3. அமைச்சரவையின்
நியமனக் குழு 4. பாதுகாப்புக்கான அமைச்சரவைக் குழு 5. நாடாளுமன்ற
விவகாரங்களுக்கான அமைச்சரவைக் குழு 6. விடுதிக்கான அமைச்சரவைக்
குழு

7. முதலீடு மற்றும் வளர்ச்சிக்கான அமைச்சரவைக் குழு 8.

வேலைவாய்ப்பு மற்றும் திறன் மேம்பாட்டுக்கான அமைச்சரவைக் குழு

அமைச்சரவைக் குழுக்களின் செயல்பாடுகள்

பின்வரும் நான்கு அமைச்சரவைக் குழுக்கள் மிக முக்கியமானவை:

1. அரசியல் விவகாரக் குழு அனைத்து கொள்கை விஷயங்களையும் கையாள்கிறது உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் தொடர்பானது.
2. பொருளாதார விவகாரக் குழு பொருளாதாரத் துறையில் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை வழிநடத்துகிறது மற்றும் ஒருங்கிணைக்கிறது.
3. மத்திய செயலகம், பொது நிறுவனங்கள், வங்கிகள் மற்றும் நிதி நிறுவனங்களில் உள்ள அனைத்து உயர்நிலை நியமனங்களையும் நியமனக் குழு முடிவு செய்கிறது.
4. பாராளுமன்ற விவகாரக் குழு பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்க அலுவல்களின் முன்னேற்றத்தைக் கவனிக்கிறது.

முதல் மூன்று குழுக்கள் பிரதமராலும், கடைசி குழுவிற்கு உள்துறை அமைச்சரும் தலைமை தாங்குகின்றனர். அனைத்து அமைச்சரவைக் குழுக்களிலும், மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது அரசியல் விவகாரக் குழு ஆகும், இது பெரும்பாலும் "சூப்பர்-கேபினட்" என்று விவரிக்கப்படுகிறது.

அமைச்சர்களின் குழுக்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்களுக்கு மேலதிகமாக, பல்வேறு பிரச்சினைகள் / பாடங்களை ஆராய பல அமைச்சர்கள் குழுக்கள் (GoMs) அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த GoM களில் சில, அமைச்சரவையின் சார்பாக முடிவுகளை எடுக்க அதிகாரம் பெற்றவை, மற்றவை அமைச்சரவைக்கு பரிந்துரைகளை வழங்குகின்றன . இவை சில அவசரப் பிரச்சினைகள் மற்றும் முக்கியமான சிக்கல் பகுதிகள் குறித்து அமைச்சரவைக்கு பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட தற்காலிக அமைப்புகளாகும்.

சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் அமைச்சர்கள் சம்பந்தப்பட்ட குழுவில் சேர்க்கப்பட்டு, அறிவுரைகள் படிமமாக்கப்படும்போது அவை கலைக்கப்படுகின்றன . 3 இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (2005-2009) GoMs 4-ன் செயல்பாடுகள் தொடர்பாக பின்வரும் அவதானிப்புகள் மற்றும் பரிந்துரைகளை வழங்கியது : 1. அதிக எண்ணிக்கையிலான GoM களின் அரசியலமைப்பின் விளைவாக பல GoM கள் தங்கள் வேலையை முடிக்க தவறாமல் சந்திக்க முடியாமல் பல முக்கிய பிரச்சினைகளில் குறிப்பிடத்தக்க தாமதத்திற்கு வழிவகுத்தது என்று கமிஷன் கவனித்தது.

2. GoM களின் நிறுவனத்தை மிகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முறையில் பயன்படுத்துவது, குறிப்பாக அவர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியை முடிப்பதற்கு பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலக்கெடுவுடன் அமைச்சரவையின் சார்பாக முடிவெடுக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டால், அது மிகவும் பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்புக்கு வழிவகுக்கும் என்று ஆணையம் கருதியது.
3. தற்போதுள்ள GoMகளின் ஒருங்கிணைப்பு பொறிமுறையானது திறம்பட செயல்படுவதையும், சிக்கல்களை முன்கூட்டியே தீர்க்க உதவுவதையும் உறுதி செய்ய வேண்டும் என்று ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. தெளிவான ஆணை மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நேர வரம்புகளுடன் GoM களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, ஆனால் பயனுள்ள பயன்பாடு உதவியாக இருக்கும்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. உதாரணமாக, அவசரநிலைக் குழு அமைக்கப்பட்டது 1962 சீனப் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு.

2. இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம், இந்திய அரசு, இந்திய அரசின் நிறுவன அமைப்பு பற்றிய அறிக்கை, 2009, பி.136. இந்த கமிஷனுக்கு காங்கிரஸ் மூத்த தலைவரும் கர்நாடக முன்னாள் முதல்வருமான வீரப்ப மொய்லி தலைமை தாங்கினார்.
3. ரமேஷ் கே. அரோரா மற்றும் ரஜினி கோயல், இந்திய பொது நிர்வாகம், நியூ ஏஜ் இன்டர்நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ், மூன்றாம் பதிப்பு, 2013, பக். 238-239.
4. இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம், இந்திய அரசு, இந்திய அரசாங்கத்தின் நிறுவன அமைப்பு பற்றிய அறிக்கை, 2009, பக். 136-137 மற்றும் 140.

22 பாராளுமன்றம்

டி அவர் பாராளுமன்றம் மத்திய அரசின் சட்டமன்ற உறுப்பு ஆகும். இந்திய ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில், 'வெஸ்ட்மின்ஸ்டர்' மாதிரியான அரசாங்கத்தின் நாடாளுமன்ற வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டதன் காரணமாக, இது ஒரு முதன்மையான மற்றும் மையமான இடத்தைப் பிடித்துள்ளது .

அரசியலமைப்பின் பகுதி V இல் உள்ள பிரிவுகள் 79 முதல் 122 வரை பாராளுமன்றத்தின் அமைப்பு, அமைப்பு, காலம், அதிகாரிகள், நடைமுறைகள், சிறப்புரிமைகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பலவற்றைக் கையாள்கிறது.

பாராளுமன்றத்தின் அமைப்பு

அரசியலமைப்பின் கீழ், இந்திய நாடாளுமன்றம் ஜனாதிபதி, மாநிலங்களவை மற்றும் மக்கள் மன்றம் ஆகிய மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. 1954 இல், இந்தி பெயர்களான 'ராஜ்யசபா' மற்றும் 'லோக்சபா' முறையே மாநிலங்களவை மற்றும் மக்கள் மன்றத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ராஜ்யசபா என்பது மேல்சபை (இரண்டாவது அறை அல்லது மூப்பர்கள் சபை) மற்றும் லோக்சபா கீழ் சபை (முதல் அறை அல்லது பிரபலமான வீடு). முந்தையது இந்திய யூனியனின் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது, பிந்தையது ஒட்டுமொத்த இந்திய மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாவிட்டாலும், நாடாளுமன்றக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்ள நாடாளுமன்றத்தில் அமரவில்லை என்றாலும், அவர் நாடாளுமன்றத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். ஏனெனில், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலின்றி சட்டமாக முடியாது. அவர் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் தொடர்பான சில செயல்பாடுகளையும் செய்கிறார், எடுத்துக்காட்டாக, அவர் இரு அவைகளையும் வரவழைத்து ஆதரவளிக்கிறார், மக்களவையை கலைக்கிறார், இரு அவைகளிலும் உரையாற்றுகிறார், அவை அமர்வில் இல்லாதபோது அவசரச் சட்டங்களை வெளியிடுகிறார், மற்றும் பல.

இந்த வகையில், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் அமெரிக்க முறையை விட பிரிட்டிஷ் முறையையே நம்பியிருந்தனர். பிரிட்டனில், பாராளுமன்றம் கிரீட்ம் (ராஜா அல்லது ராணி), ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் (மேல் மாளிகை) மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் (கீழ்சபை) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. மாறாக, அமெரிக்க ஜனாதிபதி சட்டமன்றத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக இல்லை. அமெரிக்காவில், காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்படும் சட்டமன்றம், செனட் (மேல் சபை) மற்றும் பிரதிநிதிகள் சபை (கீழ்சபை) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற வடிவம் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறுப்புகளுக்கு இடையே உள்ள ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருப்பதை வலியுறுத்துகிறது. எனவே, பிரிட்டனில் உள்ள 'கிரவுன்-இன் பார்லிமென்ட்' போன்ற 'பிரசிடென்ட் இன் பார்லிமென்ட்' எங்களிடம் உள்ளது. மறுபுறம், அரசாங்கத்தின் ஜனாதிபதி வடிவம், சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக உறுப்புகளைப் பிரிப்பதை வலியுறுத்துகிறது. எனவே, அமெரிக்க ஜனாதிபதி காங்கிரஸின் ஒரு அங்கமாக கருதப்படுவதில்லை.

இரண்டு வீடுகளின் கலவை

ராஜ்யசபாவின் அமைப்பு ராஜ்யசபாவின்

அதிகபட்ச பலம் 250 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது, இதில் 238 பேர் மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகளாக இருக்க வேண்டும் (மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்) மற்றும் 12 பேர் ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள்.

தற்போது ராஜ்யசபாவில் 245 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இதில் 229 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களையும், 4 உறுப்பினர்கள் யூனியன் பிரதேசங்களையும், 12 உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள்.

அரசியலமைப்பின் நான்காவது அட்டவணை மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு ராஜ்யசபாவில் இடங்களை ஒதுக்குவது பற்றி கூறுகிறது 2 .

1. மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம்

ராஜ்யசபாவில் உள்ள மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள், மாநில சட்டப் பேரவைகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது. ராஜ்யசபாவில் மக்கள் தொகை அடிப்படையில் மாநிலங்களுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. எனவே, பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடும். எடுத்துக்காட்டாக, உத்தரப் பிரதேசத்தில் 31 உறுப்பினர்களும், திரிபுராவில் 1 உறுப்பினர் மட்டுமே உள்ளனர். இருப்பினும், அமெரிக்காவில், மக்கள் தொகையைப் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் செனட்டில் சமமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகிறது.

அமெரிக்காவில் 50 மாநிலங்கள் உள்ளன மற்றும் செனட்டில் 100 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்-ஒவ்வொரு

மாநிலத்திலிருந்தும் 2 பேர்.

2. யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதித்துவம்

ராஜ்யசபாவில் உள்ள ஒவ்வொரு யூனியன் பிரதேசத்தின் பிரதிநிதிகளும் அந்த நோக்கத்திற்காக பிரத்யேகமாக அமைக்கப்பட்ட தேர்தல் கல்லூரியின் உறுப்பினர்களால் மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இந்த தேர்தலும் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் நடத்தப்படுகிறது. ஒன்பது யூனியன் பிரதேசங்களில் மூன்று (டெல்லி, புதுச்சேரி மற்றும் ஜம்மு & காஷ்மீர்) மட்டுமே மாநிலங்களவையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ளது. மற்ற ஆறு மக்கள் தொகை

ராஜ்யசபாவில் எந்த ஒரு பிரதிநிதியும் இல்லாத யூனியன் பிரதேசங்கள் மிகவும் சிறியவை.

3. பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்

கலை, இலக்கியம், அறிவியல் மற்றும் சமூக சேவையில் சிறப்பு அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ளவர்களிடமிருந்து 12 உறுப்பினர்களை குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்யசபாவிற்கு நியமிக்கிறார். இந்த நியமனக் கோட்பாட்டின் பின்னணியில் உள்ள நியாயம் என்னவென்றால், தேர்தல் செயல்முறையின் மூலம் ராஜ்யசபாவில் முக்கிய நபர்களுக்கு இடம் வழங்குவதாகும். அமெரிக்க செனட்டில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இல்லை என்பதை இங்கே கவனிக்க வேண்டும்.

மக்களவையின் அமைப்பு லோக்சபாவின்

அதிகபட்ச பலம் 552 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், 530 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளாகவும், 20 உறுப்பினர்கள் யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகளாகவும், 2 உறுப்பினர்கள் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும். ஆங்கிலோ இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஜனாதிபதி3 .

தற்போது மக்களவையில் 545 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இதில், 530 உறுப்பினர்கள் மாநிலங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள், 13 உறுப்பினர்கள் யூனியன் பிரதேசங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள் மற்றும் 2 ஆங்கிலோ-இந்திய உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள் .

1. மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள்

மக்களவையில் உள்ள மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் மாநிலங்களில் உள்ள பிராந்திய தொகுதிகளில் இருந்து நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். உலகளாவிய வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமை கொள்கையின் அடிப்படையில் தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது. 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஒவ்வொரு இந்திய குடிமகனும், அரசியலமைப்புச் சட்டம் அல்லது எந்தவொரு சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படாதவர்களும் அத்தகைய தேர்தலில் வாக்களிக்க தகுதியுடையவர்கள். 61வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம், 1988 மூலம் வாக்களிக்கும் வயது 21லிருந்து 18 ஆக குறைக்கப்பட்டது.

2. யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதித்துவம்

லோக்சபாவில் யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைப் பரிந்துரைக்க அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்துள்ளது. அதன்படி, பாராளுமன்றம் யூனியன் பிரதேசங்கள் (மக்கள் இல்லத்திற்கு நேரடி தேர்தல்) சட்டத்தை இயற்றியுள்ளது,

1965, யூனியன் பிரதேசங்களில் இருந்து மக்களவை உறுப்பினர்களும் நேரடித் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

3. பரிந்துரைக்கப்பட்ட

உறுப்பினர்கள் லோக்சபாவில் அந்த சமூகத்திற்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்றால், ஆங்கிலேய-இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு உறுப்பினர்களை குடியரசுத் தலைவர் பரிந்துரைக்கலாம். முதலில், இந்த ஏற்பாடு 1960 வரை செயல்பட்டது, ஆனால் 95வது திருத்தச் சட்டம், 2009 மூலம் 2020 வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.

லோக் சபா தேர்தல் முறை

லோக் தேர்தல் முறை தொடர்பான பல்வேறு அம்சங்கள்
சபை பின்வருமாறு:

பிராந்திய தொகுதிகள்

மக்களவைக்கு நேரடித் தேர்தல் நடத்துவதற்காக, ஒவ்வொரு மாநிலமும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது சம்பந்தமாக, அரசியலமைப்பு பின்வரும் இரண்டு விதிகளை வழங்குகிறது:

1. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அந்த எண்ணிக்கைக்கும் அதன் மக்கள்தொகைக்கும் இடையிலான விகிதம் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் வகையில் மக்களவையில் பல இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆறு மில்லியனுக்கும் குறைவான மக்கள்தொகை கொண்ட மாநிலத்திற்கு இந்த விதி பொருந்தாது.
2. ஒவ்வொரு தொகுதியின் மக்கள்தொகைக்கும் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கைக்கும் இடையிலான விகிதம் மாநிலம் முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் வகையில் ஒவ்வொரு மாநிலமும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சுருக்கமாக, அரசியலமைப்பு இரண்டு அம்சங்களில் ஒரே மாதிரியான பிரதிநிதித்துவம் இருப்பதை உறுதி செய்கிறது: (அ) வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையே, மற்றும் ஆ) ஒரே மாநிலத்தில் உள்ள வெவ்வேறு தொகுதிகளுக்கு இடையே.

'மக்கள்தொகை' என்ற வெளிப்பாடு, முந்தைய மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பில் தொடர்புடைய புள்ளிவிவரங்கள் வெளியிடப்பட்ட மக்கள் தொகையைக் குறிக்கிறது.

ஒவ்வொரு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகும் மறுசீரமைப்பு

ஒவ்வொரு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகு, (அ) மக்களவையில் மாநிலங்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு, (ஆ) ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாகப் பிரிப்பதில் மறுசீரமைப்பு செய்யப்பட வேண்டும். அதிகாரம் மற்றும் அது எவ்வாறு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.

இதன்படி 1952, 1962, 1972 மற்றும் 2002 ஆம் ஆண்டுகளில் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு சட்டங்களை பாராளுமன்றம் இதற்கென இயற்றியுள்ளது.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் 1971 ஆம் ஆண்டு அளவில் 2000 ஆம் ஆண்டு வரை மக்களவையில் மாநிலங்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பிராந்திய தொகுதிகளாகப் பிரிப்பதை முடக்கியது. மறுசீரமைப்பு மீதான இந்தத் தடை மேலும் 25 ஆண்டுகளுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது (அதாவது, வரை

ஆண்டு 2026) 2001 இன் 84வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம், மக்கள்தொகை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிக்கும் அதே நோக்கத்துடன்.

2001 ஆம் ஆண்டின் 84 வது திருத்தச் சட்டம் 1991 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் மாநிலங்களில் உள்ள பிராந்தியத் தொகுதிகளை மறுசீரமைத்தல் மற்றும் பகுத்தறிவுபடுத்துதல் ஆகியவற்றை மேற்கொள்ள அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

பின்னர், 2003 ஆம் ஆண்டின் 87வது திருத்தச் சட்டம் 1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் அல்லாமல் 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் தொகுதிகளை எல்லை நிர்ணயம் செய்ய வகை செய்தது.

இருப்பினும், மக்களவையில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கையை மாற்றாமல் இதைச் செய்யலாம்.

SC மற்றும் ST களுக்கு இட ஒதுக்கீடு

அரசியலமைப்பு வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை கைவிட்டாலும், மக்கள்தொகை விகிதத்தின் அடிப்படையில் லோக்சபாவில் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குகிறது .

முதலில், இந்த முன்பதிவு பத்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 1960 வரை) செயல்பட்டது, ஆனால் அது தொடர்ந்து ஒவ்வொரு முறையும் 10 ஆண்டுகள் நீட்டிக்கப்படுகிறது. இப்போது, 2009 இன் 95வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ், இந்த இட ஒதுக்கீடு 2020 வரை நீடிக்கும்.

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவர்கள் எந்த தனி வாக்காளர்களும் இல்லாமல் ஒரு தொகுதியில் உள்ள அனைத்து வாக்காளர்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் உறுப்பினர் பொது (ஒதுக்கீடு அல்லாத) தொகுதியில் போட்டியிடுவதற்கும் தடை இல்லை.

2001 ஆம் ஆண்டின் 84 வது திருத்தச் சட்டம், பொது இடங்களை பகுத்தறிவுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் 1991 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் இடஒதுக்கீடு இடங்களை மறுசீரமைக்க வகை செய்தது. பின்னர், 2003 ஆம் ஆண்டின் 87 வது திருத்தச் சட்டம் 1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் அல்லாமல் 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் இடஒதுக்கீடு இடங்களை மறுசீரமைக்க வகை செய்தது.

ராஜ்யசபா விஷயத்தில் விகிதாசார

பிரதிநிதித்துவ முறையை அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொண்டாலும், லோக்சபா விஷயத்தில் அதே முறையை அது விரும்புவதில்லை. மாறாக, மக்களவைக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான பிராந்திய பிரதிநிதித்துவ முறையை (முதல்-பாஸ்ட்-தி-போஸ்ட் முறை) ஏற்றுக்கொண்டது.

பிராந்திய பிரதிநிதித்துவத்தின் கீழ், சட்டமன்றத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஒரு தொகுதி எனப்படும் புவியியல் பகுதியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர். ஒவ்வொரு தொகுதியிலிருந்தும் ஒரு பிரதிநிதி மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். எனவே அத்தகைய தொகுதி ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதி என அழைக்கப்படுகிறது. இந்த முறையில், பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்ற வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்படுவார். இந்த எளிய பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவ அமைப்பு முழு வாக்காளர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது சிறுபான்மையினருக்கு (சிறு குழுக்களுக்கு) உரிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்காது.

விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையானது பிராந்திய பிரதிநிதித்துவத்தின் குறைபாடுகளை அகற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்த அமைப்பின் கீழ், அனைத்துப் பிரிவு மக்களும் அவரவர் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப பிரதிநிதித்துவம் பெறுகின்றனர். மக்களில் மிகச்சிறிய பிரிவினரும் கூட சட்டமன்றத்தில் உரிய பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

இரண்டு வகையான விகிதாசார பிரதிநிதித்துவம் உள்ளது, அதாவது ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு முறை மற்றும் பட்டியல் முறை. இந்தியாவில், ராஜ்யசபா மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும், குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவரை தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் முதல் வகை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

மக்களவைக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான விகிதாச்சாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையை அரசியலமைப்புச் சபையின் சில உறுப்பினர்கள் ஆதரித்த போதிலும், அரசியலமைப்பு இரண்டு காரணங்களால் அந்த முறையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

1. நாட்டில் கல்வியறிவு குறைவாக இருப்பதால் வாக்காளர்கள் அமைப்பை (சிக்கலானது) புரிந்து கொள்வதில் சிரமம்.
 2. அரசாங்கத்தில் உறுதியற்ற தன்மைக்கு வழிவகுக்கும் அரசியல் கட்சிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் அமைப்பின் போக்கு காரணமாக பாராளுமன்ற அரசாங்கத்திற்கு பொருத்தமற்றது.
- கூடுதலாக, விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறை பின்வரும் குறைபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது:
1. இது மிகவும் விலை உயர்ந்தது.

2. இடைத்தேர்தலை நடத்துவதற்கு எந்த வாய்ப்பையும் கொடுக்கவில்லை.
3. இது வாக்காளர்களுக்கு இடையே உள்ள நெருக்கமான தொடர்புகளை நீக்குகிறது மற்றும் பிரதிநிதிகள்.
4. இது சிறுபான்மை சிந்தனை மற்றும் குழு நலன்களை ஊக்குவிக்கிறது.
5. இது கட்சி அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை அதிகரிக்கிறது மற்றும் வாக்காளர்களை குறைக்கிறது.

இரண்டு வீடுகளின் காலம்

ராஜ்யசபாவின் காலம் ராஜ்யசபா (1952)

இல் முதன்முதலில் உருவாக்கப்பட்டது) ஒரு தொடர்ச்சியான அறை, அதாவது இது ஒரு நிரந்தர அமைப்பாகும் மற்றும் கலைக்கப்படுவதற்கு உட்பட்டது அல்ல. இருப்பினும், அதன் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஒவ்வொரு இரண்டாவது வருடமும் ஓய்வு பெறுகிறது. ஒவ்வொரு மூன்றாம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் புதிய தேர்தல்கள் மற்றும் ஜனாதிபதி நியமனங்கள் மூலம் அவர்களின் இடங்கள் நிரப்பப்படுகின்றன. ஓய்வுபெறும் உறுப்பினர்கள் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் மறுதேர்தல் மற்றும் மறுபெயரிடுவதற்கு தகுதியுடையவர்கள்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களின் பதவிக் காலத்தை நிர்ணயம் செய்யவில்லை மற்றும் அதை பாராளுமன்றத்திற்கு விடவில்லை. அதன்படி, மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தில் (1951) பாராளுமன்றம் ராஜ்யசபா உறுப்பினரின் பதவிக் காலம் ஆறு ஆண்டுகளாக இருக்க வேண்டும். முதல் மாநிலங்களவையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் பதவிக் காலத்தைக் குறைக்க இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு இந்தச் சட்டம் அதிகாரம் அளித்தது. முதல் தொகுதியில், யார் ஓய்வு பெறுவது என்பது லாட்டரி மூலம் முடிவு செய்யப்பட்டது. மேலும், ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களின் ஓய்வு உத்தரவை நிர்வகிக்கும் ஏற்பாடுகளை செய்ய குடியரசுத் தலைவருக்கு இந்தச் சட்டம் அதிகாரம் அளித்துள்ளது .

மக்களவையின் காலம்

ராஜ்யசபா போலல்லாமல், லோக்சபா ஒரு தொடர்ச்சியான அறை அல்ல. பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அதன் முதல் சந்திப்பின் தேதியிலிருந்து அதன் சாதாரண பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகும், அதன் பிறகு அது தானாகவே கலைந்துவிடும். எவ்வாறாயினும், ஐந்தாண்டுகள் முடிவதற்குள் எந்த நேரத்திலும் மக்களவையை கலைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது, இதை நீதிமன்றத்தில் சவால் செய்ய முடியாது.

மேலும், லோக்சபாவின் பதவிக்காலம் தேசிய அவசர காலத்தின் போது நீட்டிக்கப்படலாம், இது பாராளுமன்றத்தின் சட்டமாக ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை 7 எந்த காலத்திற்கும். எவ்வாறாயினும், அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இந்த நீட்டிப்பு தொடர முடியாது.

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

தகுதிகள்

பாராளுமன்ற உறுப்பினராக ஒருவர் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு அரசியலமைப்பு பின்வரும் தகுதிகளை வகுத்துள்ளது.

1. அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.
2. இந்த நோக்கத்திற்காக தேர்தல் ஆணையத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபருக்கு முன்பாக அவர் ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். அவரது உறுதிமொழியில் அல்லது உறுதிமொழியில், அவர் (அ) அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கையையும் விசுவாசத்தையும் தாங்குவதாக சத்தியம் செய்கிறார்.

இந்தியா

(ஆ) இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும்

நிலைநிறுத்துவதற்கு 3. ராஜ்யசபாவைப் பொறுத்தவரையில் அவர் 30 வயதுக்குக் குறையாமலும், மக்களவையின் விஷயத்தில் 25 வயதுக்குக் குறையாமலும் இருக்க வேண்டும்.

4. அவர் பரிந்துரைத்த பிற தகுதிகளை பெற்றிருக்க வேண்டும் பாராளுமன்றம்.

பாராளுமன்றம் பின்வரும் கூடுதல் விதிகளை வகுத்துள்ளது

மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தின் (1951) தகுதிகள்.

1. அவர் ஒரு நாடாளுமன்றத் தொகுதிக்கான வாக்காளராகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். ராஜ்யசபா, லோக்சபா இரண்டிலும் இதே நிலைதான். ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில் இருந்து ராஜ்யசபாவிடமிருந்து தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர் அந்த குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில் வாக்காளராக இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை 2003 இல் நீக்கப்பட்டது. 2006 இல், உச்ச நீதிமன்றம் இந்த மாற்றத்தின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியை உறுதி செய்தது.

2. அவர் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு இடத்தில் போட்டியிட விரும்பினால், அவர் ஏதேனும் ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தில் உள்ள தாழ்த்தப்பட்ட சாதி அல்லது பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் அல்லது பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் உறுப்பினரும் அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்படாத ஒரு தொகுதியில் போட்டியிடலாம்.

தகுதியற்றவர்கள்

அரசியலமைப்பின் கீழ், ஒரு நபர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர்:

1. அவர் மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் லாபம் ஈட்டும் பதவியை வகித்தால் (அமைச்சர் அல்லது பாராளுமன்றத்தால் விலக்கு அளிக்கப்பட்ட பிற அலுவலகம் தவிர) 3. அவர் டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்படாத திவாலாக இருந்தால். 4. அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாக இல்லாவிட்டால் அல்லது ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்தின் குடியரிமையை தானாக முன்வந்து பெற்றிருந்தால் அல்லது ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்திற்கு விசுவாசமாக இருப்பதற்கான ஏதேனும் ஒப்புதலின் கீழ் இருந்தால்; மற்றும் 5. பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ் அவர் தகுதியற்றவராக இருந்தால்.

பாராளுமன்றம் பின்வரும் கூடுதல் விதிகளை வகுத்துள்ளது
மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தில் (1951) தகுதியின்மைகள்:

1. அவர் சில தேர்தல் குற்றங்கள் அல்லது தேர்தல்களில் ஊழல் நடவடிக்கைகளில் குற்றவாளியாகக் கண்டறியப்பட்டிருக்கக்கூடாது.
2. அவர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கும் எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டனை பெற்றிருக்கக்கூடாது. ஆனால், தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் ஒருவரைத் தடுத்து வைப்பது தகுதியிழப்பு அல்ல.
3. அந்த நேரத்திற்குள் அவர் தேர்தல் செலவு கணக்கை தாக்கல் செய்ய தவறியிருக்கக்கூடாது.
4. அரசாங்க ஒப்பந்தங்கள், வேலைகள் அல்லது சேவைகளில் அவருக்கு எந்த ஆர்வமும் இருக்கக்கூடாது.
5. அவர் ஒரு இயக்குநராகவோ அல்லது நிர்வாக முகவராகவோ அல்லது அரசாங்கத்திற்கு குறைந்தபட்சம் 25 சதவீத பங்கைக் கொண்டிருக்கும் நிறுவனத்தில் லாபம் தரும் அலுவலகமாகவோ இருக்கக்கூடாது.
6. ஊழல் அல்லது அரசுக்கு விசுவாசமின்மை காரணமாக அவர் அரசுப் பணியில் இருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கக் கூடாது.
7. வெவ்வேறு குழுக்களிடையே பகைமையை ஊக்குவித்ததற்காக அல்லது லஞ்சம் கொடுத்த குற்றத்திற்காக அவர் தண்டிக்கப்படக்கூடாது.
8. தீண்டாமை, வரதட்சணை, சதி போன்ற சமூகக் குற்றங்களைப் பிரசங்கித்ததற்காகவும் நடைமுறைப்படுத்தியதற்காகவும் அவர் தண்டிக்கப்படக்கூடாது.

ஒரு உறுப்பினர் மேற்கண்ட தகுதியிழப்புகளுக்கு உட்பட்டவரா என்ற கேள்விக்கு, தலைவரின் முடிவே இறுதியானது. எனினும், அவர் தேர்தல் ஆணையத்தின் கருத்தைப் பெற்று அதன்படி செயல்பட வேண்டும்.

விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம்

பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளின்படி, கட்சித் தவறிழைத்ததன் அடிப்படையில் ஒருவர் அவ்வாறு தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால், அவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுவார் என்றும் அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது. ஒரு உறுப்பினர் விலகல் சட்டத்தின் கீழ் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுகிறார்:

1. அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினர் பதவியை அவர் தானாக முன்வந்து விட்டுக் கொடுத்தால்

யாருடைய சீட்டில் அவர் சபைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்;

2. அவர் தனது அரசியல் கட்சியால் வழங்கப்பட்ட எந்த வழிகாட்டுதலுக்கும் மாறாக சபையில்

வாக்களித்தால் அல்லது வாக்களிக்காமல் இருந்தால்; 3. சுயேச்சையாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

உறுப்பினர் ஏதேனும் ஒரு அரசியலில் இணைந்தால்

கட்சி; மற்றும்

4. நியமன உறுப்பினர் எவரேனும் அரசியல் கட்சியில் இணைந்தால்

ஆறு மாதங்கள் காலாவதியாகும்.

பத்தாவது அட்டவணையின் கீழ் தகுதி நீக்கம் குறித்த கேள்வி ராஜ்யசபா வழக்கில் தலைவராலும்,

மக்களவை வழக்கில் சபாநாயகராலும் (இந்திய ஜனாதிபதியால் அல்ல) தீர்மானிக்கப்படுகிறது. 1992 இல்,

இது தொடர்பாக தலைவர் / சபாநாயகரின் முடிவு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது என்று உச்ச நீதிமன்றம்

தீர்ப்பளித்தது.

இடங்களை காலி செய்தல்

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில், ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தனது இருக்கையை காலி செய்கிறார்.

1. இரட்டை உறுப்பினர் ஒருவர் ஒரே

நேரத்தில் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இருக்க முடியாது. எனவே, மக்கள்

பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (1951) பின்வருவனவற்றை வழங்குகிறது: (அ) ஒருவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு

அவைகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர் எந்த மாளிகையில் பணியாற்ற விரும்புகிறாரோ 10

நாட்களுக்குள் அவர் தெரிவிக்க வேண்டும். அத்தகைய அறிவிப்பின் காரணமாக, ராஜ்யசபாவில் அவரது

இருக்கை காலியாகிறது.

(b) ஒரு சபையில் இருக்கும் உறுப்பினர் மற்றொரு சபைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், முதல் சபையில்

அவரது இருக்கை காலியாகிவிடும். (c) ஒருவர் ஒரு சபையில் இரண்டு இடங்களுக்கு

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர் தனது விருப்பத்தை ஒரு சபைக்கு பயன்படுத்த வேண்டும். இல்லையெனில்,

இரண்டு இடங்களும் காலியாகிவிடும்.

அதேபோல, ஒரு நபர் ஒரே நேரத்தில் நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் இரண்டிலும்

உறுப்பினராக இருக்க முடியாது. ஒரு நபர் அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அவர் 14 நாட்களுக்குள் மாநில

சட்டமன்றத்தில் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யாவிட்டால், அவரது பாராளுமன்ற இருக்கை

காலியாகிவிடும்⁹.

2. தகுதி நீக்கம் ஒரு

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் தகுதியின்மைக்கு உட்பட்டால், அவரது பதவி காலியாகிவிடும். இங்கே, தகுதி நீக்கம் பட்டியலில் அரசியலமைப்பின் பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளின் கீழ், விலகல் அடிப்படையில் தகுதி நீக்கம் உள்ளது.

3. ராஜினாமா ஒரு

உறுப்பினர் ராஜ்யசபா தலைவர் அல்லது லோக்சபா சபாநாயகருக்கு கடிதம் மூலம் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். ராஜினாமா ஏற்கப்பட்டவுடன் அந்த இடம் காலியாகிறது. இருப்பினும், தலைவர்/சபாநாயகர் ராஜினாமாவை தன்னார்வமாகவோ அல்லது உண்மையானதாகவோ இல்லை என்று திருப்தி அடைந்தால் அதை ஏற்க முடியாது.

4. இல்லாமை

ஒரு உறுப்பினர் தனது அனுமதியின்றி அறுபது நாட்களுக்கு அனைத்து கூட்டங்களிலும் கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தால் அவரது இருக்கை காலியாக இருப்பதாக சபை அறிவிக்கலாம். அறுபது நாட்களின் காலத்தைக் கணக்கிடுவதில், தொடர்ந்து நான்கு நாட்களுக்கு மேல் சபை ஒத்திவைக்கப்பட்ட அல்லது ஒத்திவைக்கப்பட்ட எந்தக் காலகட்டத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது.

5. மற்ற வழக்குகள்

ஒரு உறுப்பினர் பாராளுமன்றத்தில் தனது இருக்கையை காலி செய்ய

வேண்டும்: (அ) நீதிமன்றத்தால் அவரது தேர்தல் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டால்; (ஆ) அவர் சபையால் வெளியேற்றப்பட்டால்; (ச) அவர் ஜனாதிபதி அல்லது துணைத் தலைவர் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால்; மற்றும்

(ஈ) அவர் ஒரு மாநிலத்தின் கவர்னர் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டால்.

தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஒருவர் நாடாளுமன்றத்துக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், அந்தத் தேர்தலை செல்லாது என்று அறிவிப்பதற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் ஏதும் இல்லை. இந்த விவகாரம் மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (1951) மூலம் கையாளப்படுகிறது, இது தகுதியற்ற வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் தேர்தல் வெற்றிடமாக அறிவிக்க உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உதவுகிறது. இது தொடர்பாக உயர்நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை எதிர்த்து பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினர் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யலாம்.

உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினரும், அவையில் அமர்வதற்கு முன், குடியரசுத் தலைவர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட சில நபர்களுக்கு முன்பாக ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். அவரது சத்தியப்பிரமாணம் அல்லது உறுதிமொழியில், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்

சத்தியம் செய்கிறார்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம் 2. இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்துவது; மற்றும் 3. தான் செய்யவிருக்கும் கடமையை உண்மையாக நிறைவேற்றுவது நுழைய.

ஒரு உறுப்பினர் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யாவிட்டால், அவர் வாக்களிக்க முடியாது மற்றும் அவையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்க முடியாது மற்றும் பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் மற்றும் விலக்குகளுக்கு தகுதி பெற முடியாது.

ஒருவர் அமர்ந்திருக்கும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ₹500 அபராதம் விதிக்கப்படுவார் அல்லது பின்வரும் நிபந்தனைகளில் ஒரு சபையில் உறுப்பினராக வாக்களிக்கிறார்:

1. பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை எடுத்து சந்தா செலுத்துவதற்கு முன்; அல்லது 2. அவர் தகுதியற்றவர் அல்லது அவர் தகுதியற்றவர் என்பதை அறிந்தால்

அதன் உறுப்பினர் தகுதி நீக்கம்; அல்லது

3. நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின்படி அவர் சபையில் அமர்வதற்கோ வாக்களிப்பதற்கோ தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அவர் அறிந்தால்.

சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளைப் பெறுவதற்கு

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களும் உரிமையுடையவர்கள், மேலும் அரசியலமைப்பில் ஓய்வூதியம் வழங்குவது இல்லை. எனினும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

1954 இல், பாராளுமன்றம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியச் சட்டத்தை இயற்றியது. 2018 ஆம் ஆண்டில், உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மாதம் ₹50,000லிருந்து ₹1,00,000 ஆகவும், தொகுதி உதவித்தொகை ₹45,000லிருந்து ₹70,000 ஆகவும், அலுவலகச் செலவுக் கொடுப்பனவு ₹45,000லிருந்து ₹60,000 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டது. முன்னதாக, 2010ல், பணியில் இருக்கும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் தினசரி உதவித் தொகை ₹1,000லிருந்து ₹2,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

1976 ஆம் ஆண்டு முதல், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினர்களாக இருக்கும் ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டு காலத்திற்கும் உறுப்பினர்கள் பட்டப்படிப்பு அளவில் ஓய்வூதியம் பெறுவதற்கும் உரிமையுடையவர்கள். மேலும், அவர்களுக்கு பயண வசதியும் வழங்கப்படுகிறது

வசதிகள், இலவச தங்குமிடம், தொலைபேசி, வாகன முன்பணம், மருத்துவ வசதிகள் மற்றும் பல.

மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் மற்றும் ராஜ்யசபாவின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகியோரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறார்கள், எனவே அவை பாராளுமன்றத்தின் வருடாந்திர வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல.

1953 ஆம் ஆண்டில், பாராளுமன்றம் பாராளுமன்ற அதிகாரிகளின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் சட்டத்தை இயற்றியது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ், "பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரி" என்பது, ராஜ்யசபாவின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் மற்றும் மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் ஆகிய பின்வரும் அதிகாரிகளில் யாரேனும் ஒருவர். 2018 ஆம் ஆண்டில், ராஜ்யசபா தலைவரின் சம்பளத்தை மாதம் 1.25 லட்சத்தில் இருந்து ₹4 லட்சமாக பாராளுமன்றம் உயர்த்தியது 9a . இதேபோல், பாராளுமன்றத்தின் மற்ற அதிகாரிகள் (அதாவது, மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் மற்றும் மாநிலங்களவையின் துணைத் தலைவர்) பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய அதே விகிதத்தில் மாதத்திற்கு சம்பளம் பெற உரிமை உண்டு. 9b மேலும், நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரியும் (ராஜ்யசபா தலைவரைத் தவிர) நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய அதே விகிதத்தில் தினசரி கொடுப்பனவை (அவரது பதவிக் காலம் முழுவதும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும்) பெற உரிமை உண்டு. 9c மேலும், நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரியும் (ராஜ்யசபா தலைவரைத் தவிர) பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு செலுத்த வேண்டிய அதே விகிதத்தில் தொகுதி கொடுப்பனவைப் பெற உரிமை உண்டு . லோக்சபா சபாநாயகர் கேபினட் அமைச்சருக்கு செலுத்த வேண்டிய அதே விகிதத்தில் (அதாவது, மாதத்திற்கு ₹2,000). அதேபோல், லோக்சபா துணை சபாநாயகர் மற்றும் ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர் ஆகியோருக்கு, மாநில அமைச்சருக்கு (அதாவது, மாதத்திற்கு ₹1000) வழங்கப்படும் அதே விகிதத்தில் சப்ச்சுவரி கொடுப்பனவு வழங்கப்படுகிறது .

பாராளுமன்றத்தின் தலைமை அதிகாரிகள்

பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவைக்கும் அதன் சொந்த தலைமை அதிகாரி இருக்கிறார். மக்களவைக்கு ஒரு சபாநாயகரும் துணை சபாநாயகரும், மாநிலங்களவைக்கு ஒரு தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவரும் உள்ளனர். லோக்சபாவுக்கு தலைவர்கள் குழுவும், ராஜ்யசபாவுக்கு துணை தலைவர்கள் குழுவும் நியமிக்கப்படுகின்றன.

மக்களவை சபாநாயகர்

தேர்தல் மற்றும் பதவிக்காலம்

சபாநாயகர் மக்களவையால் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து (அதன் முதல் கூட்டத்திற்குப் பிறகு விரைவில்) தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். சபாநாயகர் அலுவலகம் காலியாகும்போதெல்லாம், அந்த இடத்தை நிரப்ப மற்றொரு உறுப்பினரை மக்களவை தேர்ந்தெடுக்கிறது. சபாநாயகர் தேர்தல் தேதி ஜனாதிபதியால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

பொதுவாக, மக்களவையின் ஆயுட்காலம் முழுவதும் சபாநாயகர் பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அவர் தனது அலுவலகத்தை முன்னதாகவே காலி செய்ய வேண்டும்: 1. அவர் மக்களவை உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2. துணை சபாநாயகருக்கு கடிதம் மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3. மக்களவையின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன் அறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானம் கொண்டு வர முடியும்.

சபாநாயகரை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானம் சபையின் பரிசீலனையில் இருக்கும்போது, அவர் முன்னிலையில் இருந்தாலும், அவையில் அவர் தலைமை தாங்க முடியாது. எவ்வாறாயினும், அவர் அத்தகைய நேரத்தில் சபை நடவடிக்கைகளில் பேசவும் பங்கேற்கவும் முடியும் மற்றும் வாக்குகளின் சமத்துவ விஷயத்தில் இல்லாவிட்டாலும், முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்க முடியும்.

லோக்சபா கலைக்கப்படும் போதெல்லாம், சபாநாயகர் தனது பதவியை காலி செய்யாமல், புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களவை கூடும் வரை தொடர்கிறார் என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

பங்கு, அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

சபாநாயகர் மக்களவையின் தலைவர் மற்றும் அதன் பிரதிநிதி.

அவர் உறுப்பினர்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும் சலுகைகளின் பாதுகாவலர், ஒட்டுமொத்த சபை மற்றும் அதன் குழுக்கள். அவர் முதல்வர்

சபையின் செய்தித் தொடர்பாளர் மற்றும் அனைத்து பாராளுமன்ற விஷயங்களிலும் அவரது முடிவே இறுதியானது. இதனால் அவர் லோக்சபாவின் தலைமை அதிகாரியை விட அதிகம். இந்த திறன்களில், அவர் பரந்த, மாறுபட்ட மற்றும் முக்கிய பொறுப்புகளுடன் உள்ளார் மற்றும் சபைக்குள் பெரும் மரியாதை, உயர் கண்ணியம் மற்றும் உச்ச அதிகாரத்தை அனுபவிக்கிறார்.

மக்களவையின் சபாநாயகர் தனது அதிகாரங்களையும் கடமைகளையும் மூன்று ஆதாரங்களில் இருந்து பெறுகிறார், அதாவது இந்திய அரசியலமைப்பு, மக்களவையின் நடைமுறை மற்றும் நடத்தை விதிகள் மற்றும் பாராளுமன்ற மரபுகள் (விதிகளில் எழுதப்படாத அல்லது குறிப்பிடப்படாத எஞ்சிய அதிகாரங்கள்) . மொத்தத்தில், அவருக்கு பின்வரும் அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் உள்ளன: 1. சபையின் வணிகத்தை நடத்துவதற்கும் அதன் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் அவர் ஒழுங்கையும் அலங்காரத்தையும் பராமரிக்கிறார். இது அவரது முதன்மையான பொறுப்பு மற்றும் இந்த விஷயத்தில் அவருக்கு இறுதி அதிகாரம் உள்ளது.

2. அவர் (அ) இந்திய அரசியலமைப்பு, (ஆ) மக்களவையின் நடைமுறை மற்றும் நடத்தை விதிகள் மற்றும் (இ) பாராளுமன்ற முன்மாதிரிகள், அவையில் உள்ள விதிகளின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆவார்.
3. அவர் மன்றத்தை ஒத்திவைக்கிறார் அல்லது கோரம் இல்லாததால் கூட்டத்தை இடைநிறுத்துகிறார். சபையின் கூட்டத்தை அமைப்பதற்கான கோரம், சபையின் மொத்த பலத்தில் பத்தில் ஒரு பங்காகும்.
4. அவர் முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்கவில்லை. ஆனால் அவர் சமன்பாடு ஏற்பட்டால் அவர் வாக்களிக்க முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், எந்தவொரு கேள்விக்கும் சபை சமமாக பிரிக்கப்பட்டால் மட்டுமே, சபாநாயகருக்கு வாக்களிக்க உரிமை உண்டு. அத்தகைய வாக்கெடுப்பு வார்ப்பு வாக்கு என்று அழைக்கப்படுகிறது, மேலும் அதன் நோக்கம் ஒரு முட்டுக்கட்டையைத் தீர்ப்பதாகும்.
5. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டு அமைப்பிற்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார். ஒரு மசோதாவில் இரு அவைகளுக்கும் இடையிலான முட்டுக்கட்டையைத் தீர்ப்பதற்காக அத்தகைய அமர்வு ஜனாதிபதியால் அழைக்கப்படுகிறது.
6. சபைத் தலைவரின் வேண்டுகோளின் பேரில் அவர் சபையின் 'ரகசிய' கூட்டத்தை அனுமதிக்கலாம். சபை ரகசியமாக அமர்வதால், சபாநாயகரின் அனுமதியின்றி, வெளியரங்கில் யாரும் அறை, லாபி அல்லது கேலரிகளில் இருக்க முடியாது.
7. ஒரு மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை அவர் தீர்மானிக்கிறார், மேலும் இந்த கேள்வியில் அவரது முடிவு இறுதியானது. ஒரு பண மசோதா ராஜ்யசபாவிற்கு பரிந்துரைக்காக அனுப்பப்படும் போது மற்றும்

குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது, சபாநாயகர் மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளித்தார், அது பண மசோதா என்று தனது சான்றிதழை ஏற்றுக்கொண்டார்.

8. பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளின் கீழ் கட்சி விலகல் காரணமாக எழும் மக்களவை உறுப்பினரின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான கேள்விகளை அவர் தீர்மானிக்கிறார். 1992 இல், இது தொடர்பான சபாநாயகரின் முடிவு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது¹⁰.

9. இந்திய நாடாளுமன்றம் மற்றும் உலகின் பல்வேறு நாடாளுமன்றங்களுக்கு இடையே இணைப்பாக இருக்கும் இந்திய நாடாளுமன்றக் குழுவின் முன்னாள் அதிகாரியாக அவர் செயல்படுகிறார். அவர் நாட்டில் உள்ள சட்டமன்ற அமைப்புகளின் தலைமை அதிகாரிகளின் மாநாட்டின் முன்னாள் அலுவல் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார்.

10. அவர் மக்களவையின் அனைத்து நாடாளுமன்றக் குழுக்களின் தலைவரை நியமித்து அவற்றின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வை செய்கிறார். அவரே வணிக ஆலோசனைக் குழு, விதிகள் குழு மற்றும் பொது நோக்கக் குழுவின் தலைவர்.

சுதந்திரமும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மையும்

சபாநாயகரின் பதவிக்கு பெரும் மதிப்பும், பதவியும், அதிகாரமும் உள்ளதால், சுதந்திரம் மற்றும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மை அதன் முக்கிய அம்சமாகிறது.

சபாநாயகர் அலுவலகத்தின் சுதந்திரம் மற்றும் பாரபட்சமற்ற தன்மையை பின்வரும் விதிகள் உறுதி செய்கின்றன: 1. அவருக்கு பதவிக்கால பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது.

லோக்சபாவில் சிறப்புப் பெரும்பான்மையால் (அதாவது, சபையின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை) நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் மட்டுமே அவர் நீக்கப்பட முடியும், சாதாரண பெரும்பான்மையால் (அதாவது, பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் கலந்துகொண்டு வாக்களிக்கிறார்கள். வீடு). குறைந்தபட்சம் 50 உறுப்பினர்களின் ஆதரவைப் பெற்றால் மட்டுமே இந்த நீக்குதல் தீர்மானம் பரிசீலிக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்படும்.

2. அவரது சம்பளம் மற்றும் படிகள் பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள்

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறார்கள், எனவே அவை பாராளுமன்றத்தின் வருடாந்திர வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல.

3. அவரது பணி மற்றும் நடத்தை பற்றி விவாதிக்கவும் விமர்சிக்கவும் முடியாது

லோக்சபா ஒரு முக்கிய தீர்மானம் தவிர.

4. நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் அல்லது வணிகத்தை நடத்துதல் அல்லது

சபையில் ஒழுங்கைப் பேணுதல் ஆகியவற்றுக்கான அவரது அதிகாரங்கள் உட்பட்டவை அல்ல

எந்த நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு.

5. அவர் முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்க முடியாது. சமநிலை ஏற்பட்டால் மட்டுமே அவர் வாக்களிக்க முடியும். இதனால் சபாநாயகர் பதவி பாரபட்சமற்றதாக உள்ளது.

6. முன்னுரிமை வரிசையில் அவருக்கு மிக உயர்ந்த பதவி வழங்கப்படுகிறது.

அவர் இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் ஏழாவது இடத்தில் உள்ளார். இதன் பொருள், பிரதமர் அல்லது துணைப் பிரதமர் தவிர, அனைத்து கேபினட் அமைச்சர்களை விடவும் அவருக்கு உயர்ந்த பதவி உள்ளது.

பிரிட்டனில், சபாநாயகர் கண்டிப்பாக கட்சி சார்பற்றவர். சபாநாயகர் தனது கட்சியில் இருந்து ராஜினாமா செய்து விட்டு அரசியல் ரீதியாக நடுநிலை வகிக்க வேண்டும் என்று மரபு உள்ளது. இந்த ஆரோக்கியமான மாநாடு இந்தியாவில் முழுமையாக நிறுவப்படவில்லை, அங்கு சபாநாயகர் உயர்ந்த பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவுடன் தனது கட்சியின் உறுப்பினர் பதவியை ராஜினாமா செய்யவில்லை.

மக்களவை துணை சபாநாயகர்

சபாநாயகரைப் போலவே, துணை சபாநாயகரும் மக்களவையின் உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். சபாநாயகர் தேர்தல் நடந்து முடிந்த பிறகு அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். துணை சபாநாயகர் தேர்தல் தேதி சபாநாயகரால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. துணை சபாநாயகர் அலுவலகம் காலியாகும்போதெல்லாம், அந்த இடத்தை நிரப்ப மற்றொரு உறுப்பினரை மக்களவை தேர்ந்தெடுக்கிறது.

சபாநாயகரைப் போலவே, துணை சபாநாயகரும் மக்களவையின் ஆயுட்காலத்தில் வழக்கமாக பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அவர் தனது அலுவலகத்தை முன்னதாகவே காலி செய்யலாம்:

1. அவர் மக்களவை உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2.

சபாநாயகருக்கு கடிதம் மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3.

மக்களவையின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன்

அறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானம் கொண்டு வர முடியும்.

சபாநாயகர் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது துணை சபாநாயகர் அதன் பணிகளை மேற்கொள்கிறார். பிந்தையவர் சபை அமர்வில் இல்லாதபோது அவர் சபாநாயகராகவும் செயல்படுகிறார். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், சபாநாயகரின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் அவர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு சபாநாயகர் வராத பட்சத்தில் அவர் தலைமை தாங்குகிறார்.

சபாநாயகருக்கு துணை சபாநாயகர் அடிபணியவில்லை என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அவர் நேரடியாக பொறுப்பு

வீடு.

துணை சபாநாயகருக்கு ஒரு சிறப்பு சலுகை உள்ளது, அதாவது, அவர் நாடாளுமன்றக் குழுவில் உறுப்பினராக நியமிக்கப்படும் போதெல்லாம், அவர் தானாகவே அதன் தலைவராகிறார்.

சபாநாயகர் போல், துணை சபாநாயகரும், சபைக்கு தலைமை தாங்கும் போது, முதல்முறை வாக்களிக்க முடியாது; சமநிலை ஏற்பட்டால் மட்டுமே அவர் வாக்களிக்க முடியும். மேலும், துணை சபாநாயகரை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானம் சபையின் பரிசீலனையில் இருக்கும்போது, அவர் முன்னிலையில் இருந்தாலும், அவையில் அவர் தலைமை தாங்க முடியாது.

சபாநாயகர் சபைக்கு தலைமை தாங்கும் போது, துணை சபாநாயகர் மற்ற சாதாரண உறுப்பினர்களைப் போலவே இருப்பார். அவர் சபையில் பேசலாம், அதன் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம் மற்றும் சபையின் முன் எந்த கேள்விக்கும் வாக்களிக்கலாம்.

துணை சபாநாயகர், நாடாளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வழக்கமான சம்பளம் மற்றும் அலவன்ஸ் மற்றும் இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும்.

10வது லோக்சபா வரை, சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் இருவரும் ஆளும் கட்சியை சேர்ந்தவர்கள். 11வது லோக்சபாவில் இருந்து, சபாநாயகர் ஆளும் கட்சியிலிருந்து (அல்லது ஆளும் கூட்டணி) இருந்து வருகிறார் என்றும், துணை சபாநாயகர் பதவி பிரதான எதிர்க்கட்சிக்கு செல்கிறது என்றும் ஒருமித்த கருத்து உள்ளது.

சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர், தங்கள் பதவிகளை ஏற்கும் போது, தனித்தனியாக எந்த பிரமாணமும் அல்லது உறுதிமொழியும் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டாம்.

சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் நிறுவனங்கள் 1919 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் (மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தங்கள்) விதிகளின் கீழ் 1921 இல் இந்தியாவில் தோன்றின. அந்த நேரத்தில், சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் முறையே ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி என்று அழைக்கப்பட்டனர், அதே பெயரிடல் 1947 வரை தொடர்ந்தது. 1921 க்கு முன், இந்திய கவர்னர் ஜெனரல் மத்திய சட்ட சபை கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கினார். 1921 ஆம் ஆண்டில், ஃபிரடெரிக் வைட் மற்றும் சச்சிதானந்த சின்ஹா ஆகியோர் மத்திய சட்டமன்றத்தின் முதல் சபாநாயகராகவும் (முறையே) முதல் துணை சபாநாயகராகவும் இந்திய கவர்னர் ஜெனரலால் நியமிக்கப்பட்டனர். 1925 இல், வித்தல்பாய் ஜே. படேல் முதல் இந்தியராகவும், மத்திய சட்டமன்றத்தின் முதல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபாநாயகராகவும் ஆனார். 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு சட்டம் மாற்றப்பட்டது

மத்திய சட்டப் பேரவையின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகியோரின் பெயர்கள் முறையே சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர். இருப்பினும், 1935 சட்டத்தின் கூட்டாட்சி பகுதி செயல்படுத்தப்படாததால், பழைய பெயரில் 1947 வரை தொடர்ந்தது. ஜி.வி

மக்களவையின் முதல் சபாநாயகர் மற்றும் முதல் துணை சபாநாயகர் (முறையே) என்ற பெருமையை மாவளங்கரும் அனந்தசயனம் அய்யங்காரும் பெற்றிருந்தனர். ஜி.வி.மாவலங்கர், அரசியல் நிர்ணய சபை (சட்டமன்றம்) மற்றும் தற்காலிக பாராளுமன்றத்தில் சபாநாயகர் பதவியையும் வகித்தார். 1946 முதல் 1956 வரை ஒரு தசாப்த காலம் தொடர்ந்து மக்களவை சபாநாயகராக பதவி வகித்தார்.

மக்களவையின் தலைவர்கள் குழு

லோக்சபா விதிகளின்படி, சபாநாயகர் உறுப்பினர்களில் இருந்து பத்து தலைவர்கள் கொண்ட குழுவை நியமிக்கிறார்.

சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் இல்லாத நேரத்தில் அவர்களில் யார் வேண்டுமானாலும் சபைக்கு தலைமை தாங்கலாம். அவ்வாறு தலைமை தாங்கும் போது சபாநாயகருக்கு இருக்கும் அதே அதிகாரம் அவருக்கும் உள்ளது. புதிய தலைவர்கள் குழு நியமிக்கப்படும் வரை அவர் பதவியில் இருப்பார். தலைவர்கள் குழுவில் ஒரு உறுப்பினரும் இல்லாதபோது, சபையால் தீர்மானிக்கப்படும் வேறு நபர் சபாநாயகராக செயல்படுவார்.

சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது அவைத் தலைவர்கள் குழுவின் உறுப்பினர் ஒருவர் சபைக்கு தலைமை தாங்க முடியாது என்பதை இங்கு வலியுறுத்த வேண்டும். அவ்வாறான நேரத்தில், சபாநாயகரின் கடமைகளை, சபாநாயகர் அந்த நோக்கத்திற்காக நியமிக்கக்கூடிய சபை உறுப்பினர்களால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். காலி பணியிடங்களை நிரப்ப கூடிய விரைவில் தேர்தல் நடத்தப்படும்.

சபாநாயகர் புரோ டெம்

அரசியலமைப்பின்படி, கடந்த மக்களவையின் சபாநாயகர் புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களவையின் முதல் கூட்டத்திற்கு உடனடியாக தனது பதவியை காலி செய்கிறார். எனவே, மக்களவை உறுப்பினரை தற்காலிக சபாநாயகராக குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார். பொதுவாக, இதற்கு மூத்த உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார். தற்காலிக சபாநாயகருக்கு ஜனாதிபதியே பதவிப்பிரமாணம் செய்து வைக்கிறார்.

சபாநாயகரின் அனைத்து அதிகாரங்களும் இடைக்கால சபாநாயகருக்கு உண்டு. புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களவையின் முதல் கூட்டத்திற்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார். அவரது

புதிய உறுப்பினர்களுக்கு பதவிப்பிரமாணம் செய்து வைப்பதே முக்கிய கடமை. புதிய சபாநாயகரைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் அவர் சபைக்கு உதவுகிறார்.

புதிய சபாநாயகர் சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்போது, தற்காலிக சபாநாயகர் அலுவலகம் இல்லாமல் போய்விடும். எனவே, இந்த அலுவலகம் தற்காலிக அலுவலகம், சில நாட்களாக உள்ளது¹².

ராஜ்யசபா தலைவர்

ராஜ்யசபாவின் தலைமை அதிகாரி தலைவர் என்று அழைக்கப்படுகிறார். இந்தியாவின் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்யசபாவின் அதிகாரபூர்வ தலைவர் ஆவார். குடியரசுத் துணைத் தலைவர் குடியரசுத் தலைவராகச் செயல்படும் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளைச் செய்யும் எந்தக் காலகட்டத்திலும், அவர் ராஜ்யசபா தலைவர் பதவியின் பணிகளைச் செய்வதில்லை.

துணை ஜனாதிபதி பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டால் மட்டுமே ராஜ்யசபா தலைவர் பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும்.

தலைமை அதிகாரியாக, ராஜ்யசபாவில் தலைவரின் அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் மக்களவையில் சபாநாயகரின் அதிகாரங்களைப் போலவே இருக்கும். இருப்பினும், சபாநாயகருக்கு இரண்டு சிறப்பு அதிகாரங்கள் உள்ளன, அவை அவைத் தலைவருக்கு இல்லை:

1. ஒரு மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை சபாநாயகர் முடிவு செய்கிறார் மற்றும் இந்த கேள்வியில் அவரது முடிவே இறுதியானது.
2. இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு சபாநாயகர் தலைமை தாங்குகிறார் பாராளுமன்றம்.

சபாநாயகர் (சபையின் உறுப்பினர்) போலல்லாமல், தலைவர் சபையின் உறுப்பினர் அல்ல. ஆனால், சபாநாயகரைப் போன்று தலைவரும் முதல்முறையாக வாக்களிக்க முடியாது. சம வாக்கு விஷயத்தில் அவரும் வாக்களிக்கலாம்.

அவரை நீக்குவதற்கான தீர்மானம் பரிசீலனையில் இருக்கும்போது, துணைக் குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்யசபாவின் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்க முடியாது. இருப்பினும், அவர் சபையில் கலந்துகொண்டு பேசலாம் மற்றும் வாக்களிக்காமல், அதன் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம், அத்தகைய நேரத்திலும் (அவரை நீக்குவதற்கான தீர்மானம் மக்களவையில் பரிசீலனையில் இருக்கும்போது சபாநாயகர் முதல் சந்தர்ப்பத்தில் வாக்களிக்கலாம்.)

சபாநாயகரைப் போலவே, தலைவரின் சம்பளம் மற்றும் படிகளும் பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறார்கள், எனவே அவை பாராளுமன்றத்தின் வருடாந்திர வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல.

குடியரசுத் துணைத் தலைவர் குடியரசுத் தலைவராகச் செயல்படும் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் பணிகளைச் செய்யும் எந்தவொரு காலகட்டத்திலும், அவர் ராஜ்யசபா தலைவருக்குச் செலுத்த வேண்டிய சம்பளம் அல்லது கொடுப்பனவுகளுக்கு உரிமை இல்லை. ஆனால் அத்தகைய நேரத்தில் அவருக்கு ஜனாதிபதியின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவு வழங்கப்படுகிறது.

ராஜ்யசபாவின் துணைத் தலைவர், துணைத் தலைவர்

ராஜ்யசபாவால் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். துணைத் தலைவர் பதவி காலியாகும்போது, அந்த இடத்தை நிரப்ப ராஜ்யசபா மற்றொரு உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்கும்.

துணைத் தலைவர் பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் தனது பதவியை காலி செய்கிறார்: 1. அவர் ராஜ்யசபா உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2. தலைவருக்கு கடிதம் மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3. அப்போதைய ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் அனைவரின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன் அறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானம் கொண்டு வர முடியும்.

தலைவரின் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது அல்லது துணைத் தலைவர் தலைவராக செயல்படும் போது அல்லது ஜனாதிபதியின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றும் போது துணைத் தலைவர் அதன் பணிகளைச் செய்கிறார். பிந்தையவர் சபை அமர்வில் இல்லாதபோது அவர் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், தலைவரின் அனைத்து அதிகாரங்களும் அவருக்கு உள்ளன.

துணைத் தலைவர் தலைவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர் அல்ல என்பதை இங்கு வலியுறுத்த வேண்டும். அவர் ராஜ்யசபாவிற்கு நேரடியாக பொறுப்பு.

தலைவரைப் போலவே, துணைத் தலைவரும், சபைக்கு தலைமை தாங்கும் போது, முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்க முடியாது; சமநிலை ஏற்பட்டால் மட்டுமே அவர் வாக்களிக்க முடியும். மேலும், துணைத் தலைவரை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானம் சபையின் பரிசீலனையில் இருக்கும் போது, அவர் முன்னிலையில் இருந்தாலும், சபையின் கூட்டத்திற்கு அவர் தலைமை தாங்க முடியாது.

அவைத் தலைவர் சபைக்குத் தலைமை தாங்கும் போது, துணைத் தலைவரும் மற்ற சாதாரண உறுப்பினர்களைப் போலவே இருப்பார். அவர் சபையில் பேசலாம், அதன் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம் மற்றும் சபையின் முன் எந்த கேள்விக்கும் வாக்களிக்கலாம்.

தலைவரைப் போலவே, துணைத் தலைவருக்கும் வழக்கமான சம்பளம் மற்றும் அலவன்ஸ் கிடைக்கும். அவை நாடாளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன.

ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர்கள் குழு

ராஜ்யசபா விதிகளின் கீழ், தலைவர் உறுப்பினர்களில் இருந்து துணைத் தலைவர்கள் குழுவை நியமிக்கிறார். தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் இல்லாத நேரத்தில் அவர்களில் எவரேனும் சபைக்கு தலைமை தாங்கலாம். அவ்வாறு தலைமை தாங்கும் போது தலைவருக்கு இருக்கும் அதே அதிகாரம் அவருக்கு உள்ளது. புதிய துணைத் தலைவர்கள் குழு நியமிக்கப்படும் வரை அவர் பதவியில் இருக்கிறார்.

துணைத் தலைவர்கள் குழுவில் ஒரு உறுப்பினரும் இல்லாதபோது, சபையால் தீர்மானிக்கப்படும் வேறு எவரும் தலைவராகச் செயல்படுவார்.

தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது, துணைத் தலைவர்கள் குழுவின் உறுப்பினர் சபைக்கு தலைமை தாங்க முடியாது என்பதை இங்கு வலியுறுத்த வேண்டும். அத்தகைய நேரத்தில், தலைவரின் கடமைகளை, அந்த நோக்கத்திற்காக குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கக்கூடிய அத்தகைய உறுப்பினர் சபையின் உறுப்பினர்களால் செய்ய வேண்டும். காலி பணியிடங்களை நிரப்ப கூடிய விரைவில் தேர்தல் நடத்தப்படும்.

பாராளுமன்ற செயலகம்

இரு அவைகளுக்கும் பொதுவான சில பதவிகள் இருக்கலாம் என்றாலும், ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற அவைக்கும் தனித்தனி செயலக ஊழியர்கள் உள்ளனர். அவர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிலைமைகள் பாராளுமன்றத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு சபையின் செயலகமும் ஒரு பொதுச்செயலாளரால் வழிநடத்தப்படுகிறது. அவர் நிரந்தர அதிகாரி மற்றும் சபையின் தலைமை அதிகாரியால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

பாராளுமன்றத்தில் தலைவர்கள்

சபைத் தலைவர்

லோக்சபா விதிகளின்படி, 'சபைத் தலைவர்' என்பது, அவர் லோக்சபா உறுப்பினராக இருந்தால், அல்லது மக்களவை உறுப்பினராக இருந்து, பிரதமரால் நியமிக்கப்படும் அமைச்சராக இருந்தால், பிரதமர் என்று பொருள். சபைத் தலைவர். ராஜ்யசபாவிலும் 'சபைத் தலைவர்' இருக்கிறார். அவர் ஒரு அமைச்சராகவும், ராஜ்யசபா உறுப்பினராகவும் உள்ளார், மேலும் அவ்வாறு செயல்பட பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார். இரு அவைகளிலும் உள்ள வீட்டின் தலைவர் ஒரு முக்கியமான செயல்பாட்டாளர் மற்றும் வணிக நடத்தையில் நேரடி செல்வாக்கு செலுத்துகிறார். அவர் சபையின் துணைத் தலைவரையும் நியமிக்கலாம். அமெரிக்காவில் அதே செயல்பாட்டாளர் 'பெரும்பான்மை தலைவர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர்

நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் 'எதிர்க்கட்சித் தலைவர்' இருக்கிறார். சபையின் மொத்த பலத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாத இடங்களைக் கொண்ட மிகப் பெரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அந்த அவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக அங்கீகரிக்கப்படுவார். நாடாளுமன்ற ஆட்சி அமைப்பில், எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை ஆக்கப்பூர்வமாக விமர்சனம் செய்வதும் மாற்று அரசாங்கத்தை வழங்குவதும் அவரது முக்கிய செயல்பாடுகளாகும். எனவே, லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபாவில் எதிர்க்கட்சித் தலைவருக்கு 1977ல் சட்டப்பூர்வ அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. கேபினட் அமைச்சருக்கு நிகரான சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் இதர வசதிகள் அவர்களுக்கும் உண்டு. 1969ஆம் ஆண்டுதான் முதன்முறையாக எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஒருவர் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். அமெரிக்காவில் அதே செயல்பாட்டாளர் 'சிறுபான்மைத் தலைவர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

பிரித்தானிய அரசியல் அமைப்பில் 'நிழல் அமைச்சரவை' என்று ஒரு தனித்துவமான அமைப்பு உள்ளது. ஆளும் அமைச்சரவையை சமநிலைப்படுத்தவும் அதன் உறுப்பினர்களை எதிர்கால அமைச்சர் அலுவலகங்களுக்கு தயார் செய்யவும் எதிர்க்கட்சியால் இது உருவாக்கப்பட்டது. இந்த நிழல் அமைச்சரவையில், ஆளும் அமைச்சரவையில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பினரும், தொடர்புடைய உறுப்பினர்களால் 'நிழலில்' உள்ளனர்.

எதிர்க்கட்சி அமைச்சரவை. ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டால் இந்த நிழல் அமைச்சரவை 'மாற்று அமைச்சரவையாக' செயல்படுகிறது. அதனால்தான் எதிர்க்கட்சித் தலைவரை 'மாற்று பிரதமர்' என்று ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் வர்ணித்தார். அவர் மந்திரி அந்தஸ்தை அனுபவிக்கிறார் மற்றும் அரசாங்கத்தால் ஊதியம் பெறுகிறார்.

இந்திய

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அவைத் தலைவர் மற்றும் எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் அலுவலகங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை என்றாலும், அவை முறையே அவை விதிகள் மற்றும் நாடாளுமன்றச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மறுபுறம், 'சவுக்கு' அலுவலகம், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்திலோ அல்லது அவையின் விதிகளிலோ அல்லது ஒரு நாடாளுமன்றச் சட்டத்திலோ குறிப்பிடப்படவில்லை. இது பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

ஆளுங்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க்கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிக்கும் நாடாளுமன்றத்தில் தனித்தனி சாட்டை உள்ளது. உதவித் தளத் தலைவராக பணியாற்ற அரசியல் கட்சியால் அவர் நியமிக்கப்படுகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைக்கு ஆதரவாகவோ எதிராகவோ தனது கட்சி உறுப்பினர்களின் வருகையை உறுதிசெய்து அவர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கான பொறுப்பு அவர் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. அவர் பாராளுமன்றத்தில் அவர்களின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துகிறார் மற்றும் கண்காணிக்கிறார். உறுப்பினர்கள் சாட்டையின் உத்தரவுகளை பின்பற்ற வேண்டும். இல்லையெனில், ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

பாராளுமன்ற அமர்வுகள்

வரவழைத்தல்

குடியரசுத் தலைவர் அவ்வப்போது நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையையும் கூட்டுவதற்கு அழைப்பார். ஆனால், நாடாளுமன்றத்தின் இரண்டு அமர்வுகளுக்கு இடையே அதிகபட்ச இடைவெளி ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பாராளுமன்றம் ஆண்டுக்கு இரண்டு முறையாவது கூட வேண்டும். ஒரு வருடத்தில் பொதுவாக மூன்று அமர்வுகள் இருக்கும், அதாவது, 1. பட்ஜெட் அமர்வு (பிப்ரவரி முதல் மே வரை); 2. மழைக்கால அமர்வு (ஜூலை முதல் செப்டம்பர் வரை); மற்றும் 3. குளிர்கால அமர்வு (நவம்பர் முதல் டிசம்பர் வரை).

பாராளுமன்றத்தின் 'அமர்வு' என்பது ஒரு அவையின் முதல் அமர்வுக்கும் அதன் ஒத்திவைப்புக்கும் (அல்லது மக்களவையின் விஷயத்தில் கலைப்பு) இடைப்பட்ட காலப்பகுதியாகும். ஒரு அமர்வின் போது, வணிக பரிவர்த்தனை செய்வதற்காக ஹவுஸ் தினமும் கூடுகிறது. ஒரு சபையின் ஒத்திவைப்பு மற்றும் ஒரு புதிய அமர்வில் அதன் மறுசீரமைப்புக்கு இடைப்பட்ட காலம் 'இடைவெளி' எனப்படும்.

ஒத்திவைப்பு

நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு கூட்டத்தொடர் பல கூட்டங்களைக் கொண்டது. ஒரு நாளின் ஒவ்வொரு கூட்டமும் இரண்டு அமர்வுகளைக் கொண்டுள்ளது, அதாவது காலை 11 மணி முதல் மதியம் 1 மணி வரை மற்றும் மதிய உணவிற்குப் பிறகு மதியம் 2 மணி முதல் மாலை 6 மணி வரை. நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தை ஒத்திவைத்தல் அல்லது ஒத்திவைத்தல் அல்லது ஒத்திவைத்தல் அல்லது கலைத்தல் (லோக்சபாவைப் பொறுத்தவரை) மூலம் முடிவடையும்.

ஒரு ஒத்திவைப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒரு அமர்வில் வேலையை இடைநிறுத்துகிறது, இது மணிநேரம், நாட்கள் அல்லது வாரங்களாக இருக்கலாம்.

ஒத்திவைப்பு சைன் டை

ஒத்திவைப்பு சைன் டை என்பது காலவரையின்றி நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தை முடிப்பதாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சபை மறுசீரமைப்புக்கு ஒரு நாள் பெயரிடாமல் ஒத்திவைக்கப்படும் போது, அது ஒத்திவைப்பு சைன் டை என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஒத்திவைப்பு மற்றும் ஒத்திவைக்கும் அதிகாரம் சபையின் தலைமை அதிகாரியிடம் உள்ளது. அவர் சபை கூடிய தேதி அல்லது நேரத்திற்கு முன் கூட்டத்தை அழைக்கலாம்.

ஒத்திவைக்கப்பட்டது அல்லது எந்த நேரத்திலும் சபை ஒத்திவைக்கப்பட்ட பிறகு இறக்கலாம்.

ஒத்திவைப்பு

ஒரு அமர்வின் அலுவல் முடிந்ததும், தலைமை அதிகாரி (சபாநாயகர் அல்லது தலைவர்) சபை ஒத்திவைக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கிறார்.

அடுத்த சில நாட்களுக்குள், கூட்டத்தொடரை ஒத்திவைப்பதற்கான அறிவிப்பை ஜனாதிபதி வெளியிடுகிறார். இருப்பினும், அவை அமர்வின் போது குடியரசுத் தலைவர் அவையை ஒத்திவைக்கலாம்.

ஒத்திவைப்பு மற்றும் ஒத்திவைப்பு இடையே குறிப்பிட்ட வேறுபாடுகள் அட்டவணை 22.1 இல் சுருக்கப்பட்டுள்ளது.

கலைப்பு

ராஜ்யசபா நிரந்தர சபையாக இருப்பதால் கலைக்கப்படாது. மக்களவை மட்டுமே கலைக்கப்படும். ஒரு ஒத்திவைப்பு போலல்லாமல், ஒரு கலைப்பு ஏற்கனவே இருக்கும் சபையின் வாழ்நாளை முடிக்கிறது, மேலும் பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்ட பிறகு ஒரு புதிய சபை அமைக்கப்படுகிறது.

லோக்சபா கலைக்கப்படுவது இரண்டு வழிகளில் நிகழலாம்: 1. தானாகவே கலைத்தல், அதாவது அதன் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகள் அல்லது தேசிய அவசரநிலையின் போது நீட்டிக்கப்பட்ட விதிமுறைகள்; அல்லது

2. குடியரசுத் தலைவர் அவையைக் கலைக்க முடிவெடுக்கும் போதெல்லாம், அதைச் செய்ய அவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. லோக்சபா அதன் வழக்கமான பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் கலைக்கப்பட்டால், கலைக்கப்பட்டதை திரும்பப் பெற முடியாது.

லோக்சபா கலைக்கப்படும் போது, மசோதாக்கள், பிரேரணைகள், தீர்மானங்கள், நோட்டீஸ்கள், மனுக்கள் மற்றும் பலவற்றின் முன் நிலுவையில் உள்ள அனைத்து அலுவல்களும் அல்லது அதன் குழுக்களும் காலாவதியாகிவிடும். அவை (மேலும் தொடர வேண்டும்) புதிதாக அமைக்கப்பட்ட மக்களவையில் மீண்டும் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும். எவ்வாறாயினும், சில நிலுவையிலுள்ள மசோதாக்கள் மற்றும் அரசாங்க உத்தரவாதங்களுக்கான குழுவால் ஆராயப்பட வேண்டிய நிலுவையிலுள்ள அனைத்து உத்தரவாதங்களும் மக்களவை கலைக்கப்பட்டதில் காலாவதியாகாது. பில்கள் காலாவதியாகும் நிலை பின்வருமாறு:

1. லோக்சபாவில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு மசோதா காலாவதியாகிறது (லோக்சபாவில் தோன்றினாலும் அல்லது ராஜ்யசபாவிற்கு அனுப்பப்பட்டதாக இருந்தாலும்).

2. லோக்சபாவில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, ராஜ்யசபாவில் நிலுவையில் உள்ளது.
3. கருத்து வேறுபாடு காரணமாக இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்படாத மசோதா மற்றும் மக்களவை கலைக்கப்படுவதற்கு முன் கூட்டுக் கூட்டத்தை நடத்துவது குறித்து ஜனாதிபதி அறிவித்திருந்தால், அது காலாவதியாகாது.
4. ராஜ்யசபாவில் நிலுவையில் உள்ள மசோதா, ஆனால் மக்களவையில் நிறைவேற்றப்படவில்லை சபா குறையாது.
5. இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, ஆனால் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக நிலுவையில் உள்ளது.
6. இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா, அவைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக குடியரசுத் தலைவரால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டாலும் காலாவதியாகாது.

அட்டவணை 22.1 ஒத்திவைப்பு எதிராக ஒத்திவைப்பு

ஒத்திவைப்பு	ஒத்திவைப்பு
1. இது ஒரு அமர்வை மட்டுமே முடிக்கிறது, சபையின் அமர்வை அல்ல.	1. இது முடிவடைவது மட்டுமல்ல அமர்வது ஆனால் அவையின் அமர்வும் கூட.
2. இது சபையின் தலைமை அதிகாரியால் செய்யப்படுகிறது.	2. இது இந்திய ஜனாதிபதியால் செய்யப்படுகிறது.
3. இது சபையின் முன் நிலுவையில் உள்ள மசோதாக்கள் அல்லது வேறு எந்த வணிகத்தையும் பாதிக்காது, மேலும் அவை மீண்டும் கூடும் போது அதை மீண்டும் தொடரலாம்.	3. இது பாதிக்காது மசோதாக்கள் அல்லது வேறு ஏதேனும் அலுவல்கள் சபையின் முன் நிலுவையில் உள்ளன. 13 இருப்பினும், நிலுவையில் உள்ள அனைத்து அறிவிப்புகளும் (பில்களை அறிமுகப்படுத்துவதற்கானவை தவிர) ஒத்திவைக்கப்படுவதில் காலாவதியானது மற்றும் அடுத்த அமர்வுக்கு புதிய அறிவிப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டும். பிரிட்டனில், சபையின் முன் நிலுவையில் உள்ள அனைத்து மசோதாக்களும் அல்லது வேறு ஏதேனும் வணிகமும் ஒத்திவைக்கப்படும்.

கோரம்

கோரம் என்பது எந்தவொரு வணிகத்தையும் பரிவர்த்தனை செய்வதற்கு முன் சபையில் இருக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையாகும். இது ஒன்று -

தலைமை அதிகாரி உட்பட ஒவ்வொரு அவையிலும் உள்ள மொத்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் பத்தில் ஒரு பங்கு. அதாவது, ஏதேனும் அலுவல் நடத்த வேண்டுமானால், மக்களவையில் குறைந்தபட்சம் 55 உறுப்பினர்களும், ராஜ்யசபாவில் 25 உறுப்பினர்களும் இருக்க வேண்டும். சபையின் கூட்டத்தின் போது கோரம் இல்லை என்றால், அவையை ஒத்திவைப்பது அல்லது கோரம் இருக்கும் வரை கூட்டத்தை இடைநிறுத்துவது தலைமை அதிகாரியின் கடமையாகும்.

சபையில் வாக்களித்தல்,

அவையின் எந்தக் கூட்டத்திலோ அல்லது இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திலோ அனைத்து விஷயங்களும் தலைமை அதிகாரியைத் தவிர்த்து, கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் முடிவு செய்யப்படுகின்றன. ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்தல், அரசியலமைப்பு திருத்தம், பாராளுமன்றத்தின் தலைமை அதிகாரிகளை நீக்குதல் போன்ற அரசியலமைப்பில் குறிப்பாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில விடயங்களுக்கு மட்டுமே விசேட பெரும்பான்மை தேவை, சாதாரண பெரும்பான்மை அவசியமில்லை.

ஒரு சபையின் தலைமை அதிகாரி முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்க மாட்டார், ஆனால் சமமான வாக்குகளின் விஷயத்தில் ஒரு வார்ப்பு வாக்கைப் பயன்படுத்துகிறார். அங்கீகரிக்கப்படாத வாக்களிப்பு அல்லது பங்கேற்பு அல்லது அதன் உறுப்பினர்களில் ஏதேனும் காலியிடம் இருந்தாலும், ஒரு சபையின் நடவடிக்கைகள் செல்லுபடியாகும்.

வாக்களிப்பு தொடர்பாக பின்வரும் புள்ளிகளைக் குறிப்பிடலாம்
மக்களவையில் நடைமுறை:

1. விவாதத்தின் முடிவில், சபாநாயகர் கேள்வியை முன்வைத்து, பிரேரணைக்கு ஆதரவானவர்களை 'ஏ' என்று சொல்லவும், பிரேரணைக்கு எதிராக இருப்பவர்களை 'இல்லை' என்று சொல்லவும் அழைக்க வேண்டும்.
2. பின்னர் சபாநாயகர் இவ்வாறு கூறுவார்: 'ஆய்ஸ் (அல்லது நோஸ், சந்தர்ப்பத்தில்) அது இருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன்.' ஒரு கேள்வியின் முடிவைப் பற்றிய சபாநாயகரின் கருத்து சவால் செய்யப்படாவிட்டால், அவர் இரண்டு முறை கூறுவார்: ஆம் (அல்லது இல்லை, சந்தர்ப்பம்) அதைக் கொண்டுள்ளது' மேலும் அவையின் முன் கேள்வி அதற்கேற்ப தீர்மானிக்கப்படும். 3. (அ) ஒரு கேள்வியின் முடிவு குறித்து சபாநாயகரின் கருத்து சவால் செய்யப்பட்டால், அவர் லாபியை அழிக்க உத்தரவிடுவார். (ஆ) மூன்று நிமிடம் முப்பது வினாடிகள் கழிந்த பிறகு, அவர் இரண்டாவது முறையாக கேள்வியை வைத்து, அவருடைய கருத்தில் 'ஆய்' அல்லது 'நோஸ்' உள்ளதா என்பதை அறிவிக்க வேண்டும்.

(இ) அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்ட கருத்து மீண்டும் சவாலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டால், தானாக வாக்குப்பதிவு இயந்திரத்தை இயக்கியோ அல்லது சபையில் 'ஏய்' மற்றும் 'இல்லை' சீட்டுகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாகவோ அல்லது உறுப்பினர்கள் லாபிகளுக்குச் செல்வதன் மூலமாகவோ வாக்குகளைப் பதிவு செய்யுமாறு அவர் அறிவுறுத்துவார்.

4. சபாநாயகரின் கருத்துப்படி, தேவையில்லாமல் பிரிவு கோரப்பட்டால், அவர் முறையே 'ஏய்' மற்றும் 'இல்லை' என்று உள்ள உறுப்பினர்களை அவரவர் இடத்தில் எழும்புமாறு கேட்டுக்கொள்ளலாம் மற்றும் கணக்கிடப்பட்டவுடன், அவர் அறிவிக்கலாம் சபையின் தீர்மானம். அவ்வாறான நிலையில், வாக்காளர்களின் பெயர்கள் பதிவு செய்யப்பட மாட்டாது.

பாராளுமன்றத்தில் மொழி இந்தி

மற்றும் ஆங்கிலத்தை பாராளுமன்றத்தில் வர்த்தகம் செய்வதற்கான மொழிகளாக அரசியலமைப்பு அறிவித்துள்ளது. இருப்பினும், தலைமை அதிகாரி ஒரு உறுப்பினரை அவரது தாய்மொழியில் சபையில் பேச அனுமதிக்கலாம். இரு அவைகளிலும், ஒரே நேரத்தில் மொழி பெயர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு தொடங்கி பதினைந்து ஆண்டுகள் முடிவடைந்த பிறகு (அதாவது, 1965 இல்) ஆங்கிலம் ஒரு தரை மொழியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றாலும், அலுவல் மொழிச் சட்டம் (1963) இந்தியுடன் ஆங்கிலத்தையும் தொடர அனுமதித்தது.

அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்டர்னி ஜெனரல் ஆகியோரின்

உரிமைகள், ஒரு அவையின் உறுப்பினர்களுக்கு மேலதிகமாக, இந்தியாவின் ஒவ்வொரு அமைச்சருக்கும், அட்டர்னி ஜெனரலுக்கும், இரு அவைகளின் எந்தவொரு கூட்டுக் கூட்டத்திலும், நாடாளுமன்றத்தின் எந்தக் குழுவிலும் பேசவும், அதில் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு. அதில் அவர் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல் உறுப்பினராக உள்ளார். இந்த அரசியலமைப்பு விதிக்கு அடிப்படையாக இரண்டு காரணங்கள் உள்ளன: 1. ஒரு அமைச்சர் அவர் உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு சபையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், லோக்சபாவைச் சேர்ந்த ஒரு அமைச்சர், ராஜ்யசபாவின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம் மற்றும் அதற்கு நேர்மாறாகவும். 2. இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாத அமைச்சர், இரு அவைகளின் நடவடிக்கைகளிலும் பங்கேற்கலாம். ஒருவர் ஆறு பேருக்கு அமைச்சராக இருக்க முடியும் என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும்

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாமல் மாதங்கள்.

நொண்டி-வாத்து அமர்வு

புதிய மக்களவை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு, தற்போதுள்ள மக்களவையின் கடைசி கூட்டத்தொடரை இது குறிக்கிறது. தற்போதுள்ள மக்களவையில் புதிய மக்களவைக்கு மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத உறுப்பினர்கள் நொண்டிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளின் சாதனங்கள்

கேள்வி நேரம்

ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற கூட்டத்தின் முதல் ஒரு மணிநேரம் இதற்காக ஒதுக்கப்படுகிறது. இதன் போது உறுப்பினர்கள் கேள்விகள் கேட்பதும் அமைச்சர்கள் பதில் அளிப்பதும் வழக்கம். வினாக்கள் நட்சத்திரமிட்டவை, நட்சத்திரமிடப்படாதவை மற்றும் குறுகிய அறிவிப்பு என மூன்று வகைகளாகும்.

நட்சத்திரமிடப்பட்ட கேள்விக்கு (நட்சத்திரத்தால் வேறுபடுத்தப்பட்டது) ஒரு தேவை வாய்வழி பதில் மற்றும் கூடுதல் கேள்விகள் பின் தொடரலாம்.

மறுபுறம் நட்சத்திரமிடப்படாத கேள்விக்கு எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் பதில் மற்றும் எனவே, துணை கேள்விகள் பின்பற்ற முடியாது.

ஒரு குறுகிய அறிவிப்பு கேள்வி என்பது ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்து கேட்கப்படும் ஒன்றாகும் பத்து நாட்களுக்கும் குறைவானது. அதற்கு வாய்மொழியாக பதில் அளிக்கப்படுகிறது.

அமைச்சர்கள் தவிர, தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களிடமும் கேள்விகள் கேட்கப்படலாம். இவ்வாறு, கேள்வியின் பொருள் சில மசோதா, தீர்மானம் அல்லது அந்த உறுப்பினர் பொறுப்பேற்றுள்ள சபையின் அலுவல்களுடன் தொடர்புடைய மற்ற விஷயங்களுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தால், ஒரு தனிப்பட்ட உறுப்பினரிடம் கேள்வி கேட்கப்படலாம். அத்தகைய கேள்வியைப் பொறுத்த வரையில், ஒரு அமைச்சரிடம் கேட்கப்படும் கேள்விகளில் பின்பற்றப்படும் நடைமுறையே உள்ளது.

நட்சத்திரமிடப்பட்ட, நட்சத்திரமிடப்படாத, குறுகிய அறிவிப்புக் கேள்விகள் மற்றும் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கான கேள்விகளின் பட்டியல் முறையே பச்சை, வெள்ளை, வெளிர் இளஞ்சிவப்பு மற்றும் மஞ்சள் நிறங்களில் அச்சிடப்பட்டு, அவற்றை மற்றொன்றிலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது.

ஜீரோ ஹவர்

கேள்வி நேரத்தைப் போலன்றி, பூஜ்ஜிய நேரம் என்பது நடைமுறை விதிகளில் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனவே எந்தவொரு முன்னறிவிப்பும் இன்றி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு விடயங்களை எழுப்புவதற்கு இது ஒரு முறைசாரா சாதனமாகும். பூஜ்ஜிய நேரம் கேள்வி நேரம் முடிந்த உடனேயே தொடங்குகிறது மற்றும் அன்றைய நிகழ்ச்சி நிரல் (அதாவது, சபையின் வழக்கமான அலுவல்) எடுத்துக்கொள்ளப்படும் வரை நீடிக்கும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், கேள்வி நேரத்திற்கும் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கும் இடையிலான நேர இடைவெளி பூஜ்ஜிய நேரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது பாராளுமன்ற நடைமுறைகள் துறையில் ஒரு இந்திய கண்டுபிடிப்பு மற்றும் 1962 முதல் உள்ளது.

இயக்கங்கள்

தலைமை அதிகாரியின் ஒப்புதலுடன் செய்யப்பட்ட பிரேரணையைத் தவிர, பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயத்தின் மீது எந்த விவாதமும் நடைபெறாது. அமைச்சர்கள் அல்லது தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட பிரேரணைகளை ஏற்றுக்கொள்வது அல்லது நிராகரிப்பது மூலம் சபை பல்வேறு பிரச்சினைகளில் அதன் முடிவுகளை அல்லது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

பல்வேறு விஷயங்களில் விவாதங்களை எழுப்ப உறுப்பினர்கள் முன்வைக்கும் பிரேரணைகள் மூன்று முக்கிய வகைகளில் அடங்கும்: 14 1. அடிப்படைப் பிரேரணை: இது குடியரசுத் தலைவரைக் குற்றஞ்சாட்டுதல் அல்லது தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரை நீக்குதல் போன்ற மிக முக்கியமான விஷயத்தைக் கையாளும் ஒரு தன்னிறைவான சுயாதீன முன்மொழிவாகும்.

2. மாற்று இயக்கம்: இது ஒரு அசல் இயக்கத்திற்கு மாற்றாக நகர்த்தப்பட்டு அதற்கு மாற்றாக முன்மொழியப்படும் ஒரு இயக்கமாகும். சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், அது அசல் பிரேரணையை முறியடிக்கும்.
3. துணைப் பிரேரணை: இது ஒரு பிரேரணையாகும், அது தனக்குத்தானே எந்த அர்த்தமும் இல்லை, மேலும் அவையின் அசல் பிரேரணை அல்லது அவை நடவடிக்கைகளைக் குறிப்பிடாமல் அவையின் முடிவைக் கூற முடியாது. இது மூன்று துணை வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) துணை இயக்கம்: இது பல்வேறு வகையான வணிகங்களுடன் தொடர்வதற்கான வழக்கமான வழியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. (ஆ) மாற்றியமைத்தல் இயக்கம்: இது மற்றொரு பிரச்சினையின் விவாதத்தின் போக்கில் நகர்த்தப்பட்டு, அந்த சிக்கலை மாற்ற முற்படுகிறது. (இ) திருத்தம்: இது அசல் இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியை மட்டும் மாற்ற அல்லது மாற்ற முயல்கிறது.

மூடல் பிரேரணை

இது சபையின் முன் ஒரு விஷயத்தின் மீதான விவாதத்தை குறைக்க ஒரு உறுப்பினரால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு பிரேரணையாகும். பிரேரணை சபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டால், விவாதம் உடனடியாக நிறுத்தப்பட்டு, வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படும். நான்கு வகையான மூடல் இயக்கங்கள் உள்ளன .

- (ஆ) பெட்டிகள் மூலம் மூடல்: இந்த வழக்கில், ஒரு மசோதா அல்லது ஒரு நீண்ட தீர்மானத்தின் உட்பிரிவுகள் விவாதம் தொடங்கும் முன் பகுதிகளாக தொகுக்கப்படுகின்றன. விவாதம் முழு பகுதியையும் உள்ளடக்கியது மற்றும் முழு பகுதியும் வாக்களிக்க வைக்கப்படுகிறது.

(c) கங்காரு மூடல்: இந்த வகையின் கீழ், விவாதம் மற்றும் வாக்கெடுப்புக்கு முக்கியமான உட்பிரிவுகள் மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, இடைப்பட்ட உட்பிரிவுகள் தவிர்க்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டதாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். (ஈ) கில்லட்டின் மூடல்: நேரமின்மை காரணமாக (விவாதத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் முடிந்துவிட்டதால்) விவாதிக்கப்படாத மசோதா அல்லது தீர்மானத்தின் விவாதிக்கப்படாத உட்பிரிவுகளும் விவாதிக்கப்பட்டவற்றுடன் வாக்களிக்கப்படும் போது இது ஒன்றாகும்.

சிறப்புரிமை பிரேரணை

இது ஒரு அமைச்சரால் பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகளை மீறுவது தொடர்பானது. ஒரு வழக்கின் உண்மைகளை மறைப்பதன் மூலம் அல்லது தவறான அல்லது திரிக்கப்பட்ட உண்மைகளை வழங்குவதன் மூலம் ஒரு மந்திரி சபை அல்லது அதன் உறுப்பினர்களில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவற்றின் சிறப்புரிமையை மீறியதாக ஒரு உறுப்பினர் உணரும்போது அது நகர்த்தப்படுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரை கண்டிப்பதே இதன் நோக்கம்.

கவன ஈர்ப்புப் பிரேரணையானது ,

அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயம் தொடர்பில் அமைச்சரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கும், அது தொடர்பில் அவரிடமிருந்து அதிகாரபூர்வமான அறிக்கையைப் பெறுவதற்கும் ஒரு உறுப்பினரால் பாராளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்படுகிறது. பூஜ்ஜிய நேரத்தைப் போலவே, இதுவும் நாடாளுமன்ற நடைமுறையில் ஒரு இந்திய கண்டுபிடிப்பு மற்றும் 1954 முதல் நடைமுறையில் உள்ளது. இருப்பினும், பூஜ்ஜிய நேரத்தைப் போலல்லாமல், இது நடைமுறை விதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஒத்திவைப்புப்

பிரேரணையானது அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு திட்டவட்டமான விடயத்திற்கு சபையின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, மேலும் ஏற்றுக்கொள்ள 50 உறுப்பினர்களின் ஆதரவு தேவை. இது சபையின் சாதாரண வியாபாரத்தை குறுக்கிடுவதால், இது ஒரு அசாதாரண சாதனமாக கருதப்படுகிறது. இது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான தணிக்கையின் கூறுகளை உள்ளடக்கியது, எனவே ராஜ்யசபா இந்த சாதனத்தைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஒத்திவைப்புப் பிரேரணை மீதான விவாதம் இரண்டு மணி நேரம் முப்பது நிமிடங்களுக்கு குறையாமல் நீடிக்க வேண்டும்.

சபையின் அலுவல்களை ஒத்திவைப்பதற்கான பிரேரணையை முன்வைப்பதற்கான உரிமை பின்வரும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டது: 1. இது திட்டவட்டமான, உண்மை, அவசரமான மற்றும்

பொது முக்கியத்துவம்;

2. இது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட விடயங்களை உள்ளடக்கக் கூடாது;

3. இது சமீபத்திய நிகழ்வின் ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்திற்கு வரம்பிடப்பட வேண்டும் மற்றும் பொதுவான சொற்களில் கட்டமைக்கப்படக்கூடாது; 4. அது சிறப்புரிமைக் கேள்வியை எழுப்பக் கூடாது; 5. இருந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய விவாதத்தை அது புதுப்பிக்கக் கூடாது

அதே அமர்வில் விவாதிக்கப்பட்டது;

6. நீதிமன்றத்தால் தீர்ப்பளிக்கப்படும் எந்தவொரு விஷயத்தையும் அது கையாளக்கூடாது; மற்றும் 7. இது ஒரு மீது எழுப்பக்கூடிய எந்தக் கேள்வியையும் எழுப்பக் கூடாது

தனித்துவமான இயக்கம்.

நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம்

அரசியல் சாசனத்தின் 75வது பிரிவு, அமைச்சர்கள் குழு மக்களவைக்கு கூட்டாக பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று கூறுகிறது. மக்களவையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையைப் பெறும் வரையில் அமைச்சகம் பதவியில் நீடிக்கிறது என்று அர்த்தம். அதாவது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் லோக் ஆயுக்தா அமைச்சகத்தை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கு 50 உறுப்பினர்களின் ஆதரவு தேவை.

நம்பிக்கைப் பிரேரணை

தொங்கு பாராளுமன்றம், சிறுபான்மை அரசாங்கங்கள் மற்றும் கூட்டணி அரசாங்கங்களின் விளைவாக உடைந்த ஆணைகளின் வளர்ந்து வரும் சூழ்நிலைகளை சமாளிக்க ஒரு புதிய நடைமுறைச் சாதனமாக நம்பிக்கைப் பிரேரணை வந்துள்ளது. மெலிதான பெரும்பான்மையுடன் அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கங்கள், அவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்குமாறு ஜனாதிபதியால் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றைய அரசாங்கம், சில சமயங்களில், தன்னந்தனியாக, நம்பிக்கைப் பிரேரணையை முன்வைத்து, சபையின் நம்பிக்கையைப் பெறுவதன் மூலம் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க முயல்கிறது. நம்பிக்கைப் பிரேரணை எதிர்மறையானால், அது அரசாங்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும்15a .

தணிக்கைப்

பிரேரணையானது அட்டவணை 22.2 இல் காட்டப்பட்டுள்ளபடி நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்திலிருந்து தணிக்கைத் தீர்மானம் வேறுபட்டது .

நன்றிப் பிரேரணை

ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகும் முதல் அமர்விலும் ஒவ்வொரு நிதியாண்டின் முதல் அமர்விலும் ஜனாதிபதி உரையாற்றுகிறார். இந்த உரையில், ஜனாதிபதியின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை கோட்டுக் காட்டுகிறார்

முந்தைய ஆண்டு மற்றும் அடுத்த ஆண்டு அரசாங்கம். 'பிரிட்டனில் சிம்மாசனத்தில் இருந்து பேச்சு' போன்ற ஜனாதிபதியின் இந்த உரை, 'நன்றி பிரேரணை' எனப்படும் தீர்மானத்தின் மீது நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் விவாதிக்கப்படுகிறது. விவாதத்தின் முடிவில் பிரேரணை வாக்கெடுப்புக்கு விடப்படுகிறது. இந்த பிரேரணை சபையில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் அது அரசாங்கத்தின் தோல்விக்கு சமம். ஜனாதிபதியின் இந்த பதவியேற்பு உரையானது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசாங்கத்தையும் நிர்வாகத்தையும் அதன் குறைபாடுகள் மற்றும் தோல்விகளை ஆராயவும் விமர்சிக்கவும் விவாதங்கள் மற்றும் விவாதங்களை எழுப்புவதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாகும்.

நாள்-இன்னும் பெயரிடப்படாத

பிரேரணை இது சபாநாயகரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பிரேரணையாகும், ஆனால் அதன் விவாதத்திற்கான தேதி எதுவும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. சபாநாயகர், சபையின் அலுவல் நிலையைப் பரிசீலித்து, அவைத் தலைவருடன் கலந்தாலோசித்து அல்லது அலுவல் ஆலோசனைக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில், அத்தகைய பிரேரணையின் விவாதத்திற்கு ஒரு நாள் அல்லது நாட்கள் அல்லது ஒரு நாளின் ஒரு பகுதியை ஒதுக்குகிறார்.

விரிவுபடுத்தும்

பிரேரணை இது ஒரு மசோதா / பிரேரணை / தீர்மானம் போன்றவற்றின் மீதான விவாதத்தை ஒத்திவைப்பதற்கான ஒரு பிரேரணை அல்லது சபையின் பரிசீலனையில் உள்ள ஒரு வணிகத்தின் முன்னேற்றத்தை தாமதப்படுத்த அல்லது தாமதப்படுத்துவதற்கான ஒரு பிரேரணையாகும். ஒரு பிரேரணை செய்யப்பட்ட பிறகு எந்த நேரத்திலும் ஒரு உறுப்பினர் அதை நகர்த்தலாம். விரிவுபடுத்தும் பிரேரணை மீதான விவாதம், அத்தகைய பிரேரணையில் உள்ள விஷயத்துடன் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்தகைய பிரேரணை சபை விதிகளை துஷ்பிரயோகம் செய்வதாக சபாநாயகர் கருதினால், அவர் உடனடியாக கேள்வியை முன்வைக்கலாம் அல்லது கேள்வியை முன்மொழிய மறுக்கலாம்.

பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர்

சபையின் நடவடிக்கைகள் வழக்கமான நடைமுறை விதிகளைப் பின்பற்றாதபோது ஒரு உறுப்பினர் ஒழுங்குப் பிரச்சினையை எழுப்பலாம். ஒரு ஒழுங்குப் புள்ளி, அவையின் விதிகளின் விளக்கம் அல்லது அமலாக்கத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும் அல்லது அவையின் அலுவல்களை ஒழுங்குபடுத்தும் அரசியலமைப்பின் அத்தகைய கட்டுரைகள் மற்றும் சபாநாயகரின் அறிவுக்கு உட்பட்ட ஒரு கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும். இது பொதுவாக அரசாங்கத்தை கட்டுப்படுத்துவதற்காக எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களால் எழுப்பப்படுகிறது. இது ஒரு

சபையின் முன் நடவடிக்கைகளை இடைநிறுத்துவது போன்ற அசாதாரண சாதனம். ஒழுங்குப் புள்ளியில் எந்த விவாதமும் அனுமதிக்கப்படாது.

அட்டவணை 22.2 தணிக்கை இயக்கம் மற்றும் நம்பிக்கையில்லா இயக்கம்

தணிக்கை இயக்கம்	நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை
1. மக்களவையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கான காரணங்களை அது தெரிவிக்க வேண்டும்.	1. லோக்சபாவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கான காரணங்களை அது தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை.
2. இது ஒரு தனிப்பட்ட மந்திரி அல்லது மந்திரிகள் குழு அல்லது முழு மந்திரி சபைக்கு எதிராக நகர்த்தப்படலாம்.	2. இது முழு மந்திரி சபைக்கும் எதிராக மட்டுமே நகர்த்த முடியும்.
3. குறிப்பிட்ட கொள்கைகள் மற்றும் செயல்களுக்காக அமைச்சர்கள் குழுவை தணிக்கை செய்ய இது நகர்த்தப்படுகிறது.	3. அமைச்சர்கள் குழுவில் மக்களவையின் நம்பிக்கையை உறுதி செய்வதற்காக இது நகர்த்தப்படுகிறது.
4. மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டால், அமைச்சர்கள் குழு பதவியை ராஜினாமா செய்யத் தேவையில்லை.	4. மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டால், அமைச்சர்கள் குழு பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும்.

அரை மணி நேர விவாதம்

இது போதுமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி விவாதிப்பதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது, இது நிறைய விவாதங்களுக்கு உட்பட்டது மற்றும் ஒரு விஷயத்தை தெளிவுபடுத்த வேண்டிய பதில். இதுபோன்ற விவாதங்களுக்கு வாரத்தில் மூன்று நாட்களை சபாநாயகர் ஒதுக்கலாம். சபைக்கு முன் முறையான பிரேரணையோ வாக்கெடுப்போ இல்லை.

குறுகிய கால விவாதம்

அத்தகைய கலந்துரையாடலுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நேரம் இரண்டு மணிநேரத்திற்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதால் இது இரண்டு மணிநேர விவாதம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. அவசர பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயத்தின் மீது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இத்தகைய விவாதங்களை எழுப்பலாம். இதுபோன்ற விவாதங்களுக்கு வாரத்தில் இரண்டு நாட்களை சபாநாயகர் ஒதுக்கலாம். வீட்டிற்கு முன் முறையான இயக்கமோ வாக்களிப்போ இல்லை. இந்த சாதனம் 1953 முதல் உள்ளது.

சிறப்பு குறிப்பு

ஒழுங்குப் பிரச்சினை இல்லாத அல்லது கேள்வி நேரம், அரை மணி நேர விவாதம், குறுகிய கால விவாதம் அல்லது ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையின் போது எழுப்ப முடியாத, கவன ஈர்ப்பு அறிவிப்பு அல்லது சபையின் எந்த விதியின் கீழும் சிறப்புக் குறிப்பின் கீழ் எழுப்பப்படலாம். ராஜ்யசபா. லோக்சபாவில் அதன் சமமான நடைமுறைச் சாதனம் 'விதி 377ன் கீழ் அறிவிப்பு (குறிப்பிடுதல்)' என அழைக்கப்படுகிறது.

தீர்மானங்கள்

பொது மக்கள் நலன் சார்ந்த விஷயங்களுக்கு அவை அல்லது அரசாங்கத்தின் கவனத்தை ஈர்க்க உறுப்பினர்கள் தீர்மானங்களை முன்வைக்கலாம். ஒரு தீர்மானத்தின் மீதான விவாதம் கண்டிப்பாகப் பொருத்தமானது மற்றும் தீர்மானத்தின் எல்லைக்குள் உள்ளது. ஒரு தீர்மானத்தை அல்லது தீர்மானத்தில் திருத்தத்தை முன்வைத்த உறுப்பினர், சபையின் அனுமதியின்றி அதை திரும்பப் பெற முடியாது.

தீர்மானங்கள் மூன்று வகைகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன:16

1. தனிப்பட்ட உறுப்பினர் தீர்மானம்: இது ஒரு தனிப்பட்ட உறுப்பினரால் (அமைச்சரைத் தவிர) நகர்த்தப்பட்டது. இது மாற்று வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், மதியம் அமர்விலும் மட்டுமே விவாதிக்கப்படுகிறது.
2. அரசாங்கத் தீர்மானம்: இது ஒரு அமைச்சரால் நகர்த்தப்பட்டது. திங்கள் முதல் வியாழன் வரை எந்த நாளிலும் இதை எடுத்துக் கொள்ளலாம்.
3. சட்டப்பூர்வ தீர்மானம்: இது ஒரு தனிப்பட்ட உறுப்பினர் அல்லது அமைச்சரால் நகர்த்தப்படலாம். அரசியலமைப்புச் சட்டம் அல்லது பாராளுமன்றச் சட்டத்தின் படி எப்போதும் தாக்கல் செய்யப்படுவதால் இது அழைக்கப்படுகிறது.

பின்வரும் அம்சங்களில் தீர்மானங்கள் இயக்கங்களிலிருந்து வேறுபட்டவை:

“எல்லா தீர்மானங்களும் கணிசமான இயக்கங்களின் வகைக்குள் வருகின்றன, அதாவது, ஒவ்வொரு தீர்மானமும் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை இயக்கமாகும். அனைத்து இயக்கங்களும் கணிசமானதாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும், அனைத்து பிரேரணைகளும் சபையின் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை, அதேசமயம் அனைத்து தீர்மானங்களும் வாக்களிக்கப்பட வேண்டும்.”17

இளைஞர் பாராளுமன்றம்

நான்காவது அகில இந்திய விப்ஸ் மாநாட்டின் பரிந்துரையின் பேரில் இளைஞர் பாராளுமன்றத் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது. அதன்

நோக்கங்கள்: 1.

இளைய தலைமுறையினருக்கு நாடாளுமன்றத்தின் நடைமுறைகள் மற்றும்
நடைமுறைகளை அறிமுகப்படுத்துதல்; 2. ஒழுக்கம் மற்றும் சகிப்புத்தன்மையை
வளர்க்கும் உணர்வை உள்வாங்குதல்

இளைஞர்களின் மனதில் பாத்திரம்; மற்றும்

3. ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை விழுமியங்களை மாணவர் சமூகத்தில் புகுத்துவது
மற்றும் ஜனநாயக நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகள் குறித்த சரியான
கண்ணோட்டத்தைப் பெற அவர்களுக்கு உதவுதல்.

இத்திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்துவதில் மாநிலங்களுக்கு தேவையான பயிற்சி
மற்றும் ஊக்கத்தை நாடாளுமன்ற விவகாரங்கள் அமைச்சகம் வழங்குகிறது.

பாராளுமன்றத்தில் சட்டமியற்றும் நடைமுறை

நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் சட்டமன்ற நடைமுறை ஒரே மாதிரியாக இருக்கும். ஒவ்வொரு மசோதாவும் ஒவ்வொரு அவையிலும் ஒரே நிலைகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். ஒரு மசோதா என்பது சட்டத்திற்கான முன்மொழிவு மற்றும் முறையாக இயற்றப்படும் போது அது ஒரு சட்டம் அல்லது சட்டமாக மாறும்.

பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மசோதாக்கள் இரண்டு வகையானவை: பொது மசோதாக்கள் மற்றும் தனியார் மசோதாக்கள் (முறையே அரசாங்க மசோதாக்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் மசோதாக்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன). இரண்டும் ஒரே பொது நடைமுறையால் நிர்வகிக்கப்பட்டு, அவையில் ஒரே நிலைகளைக் கடந்து சென்றாலும், அட்டவணை 22.3 இல் காட்டப்பட்டுள்ளபடி அவை பல்வேறு அம்சங்களில் வேறுபடுகின்றன.

பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மசோதாக்களையும் வகைப்படுத்தலாம்

நான்கு பிரிவுகள்: 1.

சாதாரண மசோதாக்கள், மற்ற எந்த விஷயத்திலும் சம்பந்தப்பட்டவை
நிதி பாடங்களை விட.

2. பணப் பில்கள், நிதி விஷயங்களுடன் தொடர்புடையவை
வரிவிதிப்பு, பொதுச் செலவு போன்றவை.

3. நிதிப் பில்கள், நிதி தொடர்பானவை
விஷயங்கள் (ஆனால் பண பில்களில் இருந்து வேறுபட்டவை).

4. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்கள், அரசியலமைப்பின் விதிகள் திருத்தம்
தொடர்பானவை.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் நான்கு வகையான மசோதாக்களுக்கும் தனித்தனியான நடைமுறைகளை வகுத்துள்ளது. சாதாரண பில்கள், பணப் பில்கள் மற்றும் நிதிப் பில்கள் தொடர்பான நடைமுறைகள் இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்கள் தொடர்பான செயல்முறை அத்தியாயம் 10 இல் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சாதாரண மசோதாக்கள்

ஒவ்வொரு சாதாரண மசோதாவும் சட்டப் புத்தகத்தில் இடம் பெறுவதற்கு முன் பாராளுமன்றத்தில் பின்வரும் ஐந்து நிலைகளைக் கடந்து செல்ல வேண்டும்:

1. முதல் வாசிப்பு ஒரு

சாதாரண மசோதாவை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தலாம்.

அத்தகைய மசோதாவை ஒரு அமைச்சரோ அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரோ அறிமுகப்படுத்தலாம். மசோதாவை தாக்கல் செய்ய விரும்பும் உறுப்பினர் சபைக்கு விடுமுறை கேட்க வேண்டும். மசோதாவை அறிமுகம் செய்ய சபை அனுமதி அளிக்கும் போது, மசோதாவை முன்வைப்பவர் அதைப் படித்து அதை அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

தலைப்பு மற்றும் நோக்கங்கள். இந்த நிலையில் மசோதா மீதான விவாதம் எதுவும் நடைபெறவில்லை. பின்னர், இந்த மசோதா இந்திய அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது. ஒரு மசோதா அறிமுகம் செய்யப்படுவதற்கு முன் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்பட்டால், 18 ஆம் தேதிக்கு விடுப்பு மசோதாவை அறிமுகம் தேவையில்லை. மசோதா மற்றும் அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது அறிமுகப்படுத்த முன் முதல் வாசிப்பாக அமைகிறது.

அட்டவணை 22.3 பொது மசோதா மற்றும் தனியார் மசோதா

பொது மசோதா	தனியார் பில்
1. இது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது ஒரு அமைச்சரால் பாராளுமன்றம்.	1. இது ஒரு அமைச்சரைத் தவிர வேறு எந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினராலும் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.
2. இது அரசாங்கத்தின் (ஆளும் கட்சி) கொள்கைகளை பிரதிபலிக்கிறது.	2. இது நிலைப்பாட்டை பிரதிபலிக்கிறது பொது விஷயத்தில் எதிர்க்கட்சி.
3. பாராளுமன்றத்தில் ஒப்புதல் பெற அதிக வாய்ப்பு உள்ளது.	3. இது இருக்க வாய்ப்பு குறைவு பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
4. சபையால் அதை நிராகரிப்பது அரசாங்கத்தின் மீது பாராளுமன்ற நம்பிக்கை இல்லாததை வெளிப்படுத்துவதாகும் மற்றும் அது ராஜினாமா செய்ய வழிவகுக்கும்.	4. சபையால் நிராகரிக்கப்பட்டதால், அரசாங்கத்தின் மீதான பாராளுமன்ற நம்பிக்கை அல்லது அது ராஜினாமா செய்வதில் எந்த தாக்கமும் இல்லை.
5. சபையில் அதன் அறிமுகத்திற்கு ஏழு நாட்கள் அவகாசம் தேவை.	5. சபையில் அதன் அறிமுகத்திற்கு ஒரு மாத கால அவகாசம் தேவை.
6. சட்டத்துறையுடன் கலந்தாலோசித்து சம்பந்தப்பட்ட துறையால் இது வரைவு செய்யப்படுகிறது.	6. அதன் வரைவு சம்பந்தப்பட்ட உறுப்பினரின் பொறுப்பாகும்.

2. இரண்டாம் வாசிப்பு இந்த

கட்டத்தில், மசோதா பொதுவை மட்டுமல்ல, விரிவான ஆய்வுகளையும் பெறுகிறது மற்றும் அதன் இறுதி வடிவத்தை எடுத்துக்கொள்கிறது. எனவே, இது ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் மிக முக்கியமான கட்டமாக அமைகிறது. உண்மையில், இது

பொது விவாதத்தின் நிலை, குழு நிலை மற்றும் பரிசீலனை நிலை ஆகிய மூன்று துணை நிலைகளை உள்ளடக்கியது.

(அ) பொது விவாதத்தின் நிலை மசோதாவின்

அச்சிடப்பட்ட பிரதிகள் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் விநியோகிக்கப்படுகின்றன.

மசோதாவின் கொள்கைகள் மற்றும் அதன் விதிகள் பொதுவாக விவாதிக்கப்படுகின்றன, ஆனால் மசோதாவின் விவரங்கள் விவாதிக்கப்படவில்லை.

இந்த நிலையில், பின்வரும் நான்கு நடவடிக்கைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை சபை எடுக்கலாம்:

(i) மசோதாவை உடனடியாகக் கருத்தில் கொள்ளலாம் அல்லது

வேறு சில நிலையான தேதி; (ii)

இது மசோதாவை சபையின் ஒரு தெரிவுக்குழுவிற்கு அனுப்பலாம்; (iii) இது

மசோதாவை இரு அவைகளின் கூட்டுக் குழுவிற்கு அனுப்பலாம்; மற்றும் (iv) இது பொதுக் கருத்தைப் பெற மசோதாவை பரப்பலாம்.

ஒரு தேர்வுக் குழு, மசோதா உருவான சபையின் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது மற்றும்

ஒரு கூட்டுக் குழு நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

(ஆ) குழு நிலை சட்ட மசோதாவை

சபையின் தெரிவுக்குழுவுக்கு அனுப்புவது வழக்கமான நடைமுறையாகும். இந்தக் குழு

மசோதாவை முழுமையாகவும் விரிவாகவும், ஷரத்து வாரியாக ஆய்வு செய்கிறது. இது அதன் விதிகளை திருத்தலாம், ஆனால் அதன் அடிப்படையிலான கொள்கைகளை மாற்றாமல். ஆய்வு மற்றும் விவாதத்தை முடித்த பிறகு, குழு மசோதாவை மீண்டும் சபைக்கு அறிக்கை செய்கிறது.

(இ) பரிசீலனை நிலை ,

தெரிவுக்குழுவிடமிருந்து மசோதாவைப் பெற்ற பிறகு, சட்டப்பிரிவின் விதிகளை ஷரத்து

வாரியாக சபை கருதுகிறது. ஒவ்வொரு பிரிவும் தனித்தனியாக விவாதிக்கப்பட்டு

வாக்களிக்கப்படுகிறது. உறுப்பினர்கள் திருத்தங்களை முன்வைக்கலாம் மற்றும்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், அவை மசோதாவின் ஒரு பகுதியாக மாறும்.

3. மூன்றாம் வாசிப்பு

இந்த கட்டத்தில், விவாதமானது மசோதாவை முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொள்வது அல்லது

நிராகரிப்பதுடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது மற்றும் எந்த திருத்தங்களும் அனுமதிக்கப்படாது,

ஏனெனில் மசோதாவின் அடிப்படையிலான பொதுவான கோட்பாடுகள் இரண்டாம் வாசிப்பின்

கட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆராயப்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் இந்த

மசோதாவை ஏற்றுக்கொண்டு வாக்களித்தால், மசோதா சபையால் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக்

கருதப்படுகிறது. அதன் பிறகு, மசோதா அங்கீகரிக்கப்பட்டது

சபையின் தலைமை அதிகாரி மற்றும் பரிசீலனை மற்றும் ஒப்புதலுக்காக இரண்டாவது சபைக்கு அனுப்பப்பட்டது. திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ இரு அவைகளும் ஒப்புக்கொண்டால் மட்டுமே ஒரு மசோதா நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

4. இரண்டாவது சபையில் மசோதா

இரண்டாவது சபையிலும், முதல் வாசிப்பு, இரண்டாம் வாசிப்பு மற்றும் மூன்றாம் வாசிப்பு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மசோதா நிறைவேற்றப்படுகிறது.

இந்த சபைக்கு முன் நான்கு மாற்று வழிகள் உள்ளன: (அ) முதல்

சபையால் அனுப்பப்பட்ட மசோதாவை இது நிறைவேற்றலாம் (அதாவது, திருத்தங்கள் இல்லாமல்); (ஆ) அது திருத்தங்களுடன் மசோதாவை நிறைவேற்றி, மறுபரிசீலனைக்காக முதல் சபைக்கு திருப்பி அனுப்பலாம்; (ச) அது மசோதாவை முழுவதுமாக நிராகரிக்கலாம்; மற்றும் (ஈ) அது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கலாம், இதனால் மசோதா நிலுவையில் இருக்கும்.

இரண்டாவது அவை எந்தத் திருத்தமும் இல்லாமல் மசோதாவை நிறைவேற்றினால் அல்லது இரண்டாவது அவை பரிந்துரைத்த திருத்தங்களை முதல் அவை ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டு, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும். மறுபுறம், இரண்டாவது சபை பரிந்துரைத்த திருத்தங்களை முதல் அவை நிராகரித்தால் அல்லது இரண்டாவது அவை மசோதாவை முழுவதுமாக நிராகரித்தால் அல்லது இரண்டாவது அவை ஆறு மாதங்களுக்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்றால், ஒரு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. அத்தகைய முட்டுக்கட்டைக்கு தீர்வு காண, ஜனாதிபதி இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை அழைக்கலாம். கூட்டுக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு வாக்களித்த பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்கள் மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளித்தால், மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

5. குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல்

பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் தனித்தனியாகவோ அல்லது கூட்டுக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒவ்வொரு மசோதாவும் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. ஜனாதிபதியின் முன் மூன்று மாற்று வழிகள் உள்ளன: (அ) அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம்; அல்லது (b) மசோதாவிற்கு அவர் தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம்; அல்லது (c) அவர் சபைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான மசோதாவைத் திரும்பப் பெறலாம்.

ஜனாதிபதி இந்த மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளித்தால், மசோதா சட்டமாகி சட்டப் புத்தகத்தில் வைக்கப்படும். குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தினால், அது முடிவடையும் மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது. குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவை மறுபரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பினால் மற்றும் அது நிறைவேற்றப்பட்டால்

இரு அவைகளும் மீண்டும் திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டும். எனவே, ஜனாதிபதி ஒரு "சஸ்பென்ட் வீட்டோ" மட்டுமே அனுபவிக்கிறார்.19

பண பில்கள்

அரசியலமைப்பின் 110 வது பிரிவு பண மசோதாக்களின் வரையறையைக் கையாள்கிறது. பின்வரும் அனைத்து அல்லது ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைக் கையாளும் 'மட்டும்' விதிகள் இருந்தால், ஒரு மசோதா பண மசோதாவாகக் கருதப்படும் என்று அது கூறுகிறது:

1. திணித்தல், ஒழித்தல், நீக்குதல், மாற்றம் அல்லது ஒழுங்குமுறை எந்த வரியின்;
2. யூனியன் அரசாங்கத்தால் கடன் வாங்குவதை ஒழுங்குபடுத்துதல்; 3. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி அல்லது இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியின் பாதுகாப்பு, பணம் செலுத்துதல் அல்லது அத்தகைய நிதியிலிருந்து பணத்தை திரும்பப் பெறுதல்;
4. ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து பணத்தை ஒதுக்குதல் இந்தியா;
5. இந்திய கன்சோலிடேட்டட் ஃபண்டில் வசூலிக்கப்படும் எந்த செலவினத்தையும் அறிவித்தல் அல்லது அத்தகைய செலவினத்தின் அளவை அதிகரிப்பது; 6. கன்சோலிடேட்டட் ஃபண்ட் ஆஃப் இந்தியா அல்லது இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கில் பணம் பெறுதல் அல்லது அத்தகைய பணத்தின் பாதுகாப்பு அல்லது வெளியீடு அல்லது யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கணக்குகளின் தணிக்கை; அல்லது 7. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் இடைப்பட்ட எந்த விஷயமும்.

இருப்பினும், ஒரு மசோதாவை பண மசோதாவாகக் கருதக்கூடாது

இது வழங்குவதற்கான காரணம்: 1. அபராதம்

அல்லது பிற பண அபராதங்கள், அல்லது 2. உரிமங்கள் அல்லது கட்டணங்களுக்கான

கோரிக்கை அல்லது கட்டணம் செலுத்துதல்

வழங்கப்படும் சேவைகள்; அல்லது

3. உள்ளூர் நோக்கங்களுக்காக எந்தவொரு உள்ளூர் அதிகாரம் அல்லது அமைப்பினால்

எந்தவொரு வரியையும் சுமத்துதல், ஒழித்தல், நீக்குதல், மாற்றம் செய்தல் அல்லது ஒழுங்குபடுத்துதல்.

ஒரு மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுந்தால், மக்களவை சபாநாயகரின்

முடிவே இறுதியானது. இது தொடர்பான அவரது முடிவை எந்த நீதிமன்றத்திலோ அல்லது

நாடாளுமன்றத்தின் அவையிலோ அல்லது ஜனாதிபதியோ கூட கேள்வி கேட்க முடியாது. ஒரு பண

மசோதா ராஜ்யசபாவிற்கு பரிந்துரைக்காக அனுப்பப்படும் போது மற்றும்

ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டபோது, சபாநாயகர் அதை பண மசோதாவாக அங்கீகரிக்கிறார்.

பாராளுமன்றத்தில் பண மசோதாக்களை நிறைவேற்ற அரசியல் சட்டம் ஒரு சிறப்பு நடைமுறையை வகுத்துள்ளது. பண மசோதாவை மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்த முடியும், அதுவும் குடியரசுத் தலைவரின் பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே. அத்தகைய ஒவ்வொரு மசோதாவும் அரசாங்க மசோதாவாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் ஒரு அமைச்சரால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

பண மசோதா மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, அது ராஜ்யசபாவின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்படும். பண மசோதா தொடர்பான அதிகாரங்களை ராஜ்யசபா கட்டுப்படுத்தியுள்ளது. பண மசோதாவை நிராகரிக்கவோ திருத்தவோ முடியாது. அது பரிந்துரைகளை மட்டுமே செய்ய முடியும். பரிந்துரைகள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் 14 நாட்களுக்குள் மசோதாவை மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். ராஜ்யசபாவின் பரிந்துரைகள் அனைத்தையும் மக்களவை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.

லோக்சபா ஏதேனும் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்டால், மசோதா மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். லோக்சபா எந்தப் பரிந்துரையையும் ஏற்கவில்லை என்றால், அந்த மசோதா எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் முதலில் மக்களவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

14 நாட்களுக்குள் ராஜ்யசபா மசோதாவை மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்பவில்லை என்றால், இந்த மசோதா முதலில் மக்களவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே, பண மசோதா தொடர்பாக மாநிலங்களவையை விட மக்களவைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்ளன. மறுபுறம், ஒரு சாதாரண மசோதாவைப் பொறுத்தவரை இரு அவைகளுக்கும் சமமான அதிகாரங்கள் உள்ளன.

இறுதியாக, ஒரு பண மசோதாவை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கும் போது, அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம் அல்லது மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலை நிறுத்தலாம், ஆனால் அவைகளின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திரும்பப் பெற முடியாது.

பொதுவாக, குடியரசுத் தலைவர் தனது முன் அனுமதியுடன் நாடாளுமன்றத்தில் நிதி மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தினால் அதற்கு ஒப்புதல் அளிப்பார்.

அட்டவணை 22.4 சாதாரண பில்கள் மற்றும் பணப் பில்கள் இயற்றுவதற்கான நடைமுறைகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் காட்டுகிறது.

நிதி பில்கள்

நிதி மசோதாக்கள் என்பது நிதி விவகாரங்களைக் கையாளும் மசோதாக்கள், அதாவது வருவாய் அல்லது செலவு. இருப்பினும், அரசியலமைப்பு 'நிதி மசோதா' என்ற வார்த்தையை தொழில்நுட்ப அர்த்தத்தில் பயன்படுத்துகிறது. நிதி மசோதாக்கள் மூன்று வகைகளாகும்:

1. பண மசோதாக்கள்-கட்டுரை 110
2. நிதி மசோதாக்கள் (I)-கட்டுரை 117 (1)
3. நிதி மசோதாக்கள் (II)-கட்டுரை 117 (3)

இந்த வகைப்பாடு, பணப் பில்கள் என்பது ஒரு வகையான நிதி மசோதாக்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது. எனவே, அனைத்து பண பில்களும் நிதி பில்கள் ஆனால் அனைத்து நிதி பில்களும் பண பில்கள் அல்ல. அந்த நிதி மசோதாக்கள் மட்டுமே அரசியலமைப்பின் 110 வது பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களைக் கொண்ட பண மசோதாக்கள் ஆகும். இவை மக்களவை சபாநாயகரால் பண மசோதாக்களாகவும் சான்றளிக்கப்பட்டுள்ளன. நிதி மசோதாக்கள் (I) மற்றும் (II), மறுபுறம், அரசியலமைப்பின் 117 வது பிரிவில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 22.4 சாதாரண மசோதா மற்றும் பண மசோதா

சாதாரண மசோதா	பண மசோதா
1. இது லோக்சபா அல்லது ராஜ்யசபாவில் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.	1. லோக்சபாவில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், ராஜ்யசபாவில் அல்ல.
2. அதை அறிமுகப்படுத்தலாம் ஒரு அமைச்சரால் அல்லது தனிப்பட்ட உறுப்பினரால்.	2. ஒரு அமைச்சரால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்.
3. ஜனாதிபதியின் பரிந்துரை இல்லாமல் இது அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது.	3. ஜனாதிபதியின் பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே இதை அறிமுகப்படுத்த முடியும்.
4. இது ராஜ்யசபாவால் திருத்தப்படலாம் அல்லது நிராகரிக்கப்படலாம்.	4. அதை ராஜ்யசபாவால் திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியாது. லோக்சபாவால் ஏற்கப்படும் அல்லது நிராகரிக்கப்படும், பரிந்துரைகளுடன் அல்லது இல்லாமல் மசோதாவை ராஜ்யசபா திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்.
5. இது தடுத்து வைக்கப்படலாம் அதிகபட்சமாக ஆறு மாதங்களுக்கு ராஜ்யசபா.	5. இது தடுத்து வைக்கப்படலாம் அதிகபட்சமாக 14 நாட்களுக்கு மட்டுமே ராஜ்யசபா.
6. இது தேவையில்லை சபாநாயகரின் சான்றிதழ்	6. அதற்கு சபாநாயகரின் சான்றிதழ் தேவைப்படும் போது

ராஜ்யசபாவிற்கு அனுப்பப்படும் போது (இது மக்களவையில் தோன்றியிருந்தால்).	ராஜ்யசபாவிற்கு அனுப்பப்பட்டது.
7. இரு அவைகளிலும் ஒப்புதல் பெற்ற பிறகே குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. இரு அவைகளுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடு காரணமாக முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டால், இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை குடியரசுத் தலைவர் வரவழைத்து முட்டுக்கட்டையைத் தீர்க்க முடியும்.	7. லோக்சபாவால் மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்பட்டாலும் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. இரு அவைகளுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட வாய்ப்பில்லை, எனவே, இது தொடர்பாக இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு இல்லை.
8. மக்களவையில் அதன் தோல்வி அரசாங்கத்தின் ராஜினாமாவுக்கு வழிவகுக்கும் (அது ஒரு அமைச்சரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டால்).	8. மக்களவையில் அதன் தோல்வி அரசாங்கத்தின் ராஜினாமாவுக்கு வழிவகுக்கிறது.
9. குடியரசுத் தலைவரால் நிராகரிக்கப்படலாம், அங்கீகரிக்கப்படலாம் அல்லது மறுபரிசீலனைக்காகத் திருப்பி அனுப்பப்படலாம்.	9. இது நிராகரிக்கப்படலாம் அல்லது அங்கீகரிக்கப்பட்டது ஆனால் ஜனாதிபதியால் மறுபரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்ப முடியாது.

நிதி மசோதாக்கள் (I)

ஒரு நிதி மசோதா (I) என்பது சட்டப்பிரிவு 110 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் அல்லது
அனைத்து விஷயங்களும் மட்டுமின்றி, பொதுச் சட்டத்தின் மற்ற விஷயங்களையும் உள்ளடக்கிய
ஒரு மசோதா ஆகும். எடுத்துக்காட்டாக, கடன் வாங்கும் விதியைக் கொண்ட ஒரு மசோதா,
ஆனால் கடன் வாங்குவதைப் பிரத்தியேகமாக கையாள்வதில்லை. இரண்டு விதங்களில், நிதி
மசோதா (I) என்பது பண மசோதாவைப் போன்றது-(அ) அவை இரண்டையும் மக்களவையில்
மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், ராஜ்யசபாவில் அல்ல, மேலும் (ஆ) அவை இரண்டையும் அன்று
மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும். ஜனாதிபதியின் பரிந்துரை. மற்ற அனைத்து விதங்களிலும்,
ஒரு நிதி மசோதா (I) ஒரு சாதாரண மசோதாவிற்கு பொருந்தும் அதே சட்ட நடைமுறையால்
நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

எனவே, அது மாநிலங்களவையால் நிராகரிக்கப்படலாம் அல்லது திருத்தப்படலாம் (வரியைக்
குறைப்பது அல்லது ஒழிப்பது தவிர வேறு எந்தத் திருத்தத்தையும் குடியரசுத் தலைவரின்
பரிந்துரை இல்லாமல் இரு அவைகளிலும் மாற்ற முடியாது.

வரியைக் குறைத்தல் அல்லது ஒழித்தல் ஆகியவற்றுக்கான சட்டத் திருத்தத்தை நகர்த்துவதற்கு ஜனாதிபதி தேவையில்லை). அத்தகைய மசோதா தொடர்பாக இரு அவைகளுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், முட்டுக்கட்டையைத் தீர்க்க இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை குடியரசுத் தலைவர் அழைக்கலாம். இந்த மசோதா குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும் போது, அவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கலாம் அல்லது மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை நிறுத்திவைக்கலாம் அல்லது அவைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக மசோதாவை திரும்பப் பெறலாம்.

நிதி மசோதாக்கள் (II)

ஒரு நிதி மசோதா (II) இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தில் இருந்து செலவழிக்கும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது, ஆனால் பிரிவு 110 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்த விஷயத்தையும் உள்ளடக்கவில்லை. இது ஒரு சாதாரண மசோதாவாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் எல்லா வகையிலும், இது அதே சட்ட நடைமுறையால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. இது ஒரு சாதாரண மசோதாவிற்கு பொருந்தும். இந்த மசோதாவின் ஒரே சிறப்பு அம்சம் என்னவென்றால், இந்த மசோதாவை பரிசீலிக்க குடியரசுத் தலைவர் பரிந்துரை செய்யாத வரையில் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அதை நிறைவேற்ற முடியாது.

எனவே, நிதி மசோதா (II) பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம் மற்றும் அதை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு ஜனாதிபதியின் பரிந்துரை தேவையில்லை.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஜனாதிபதியின் பரிந்துரை அறிமுக கட்டத்தில் தேவையில்லை, ஆனால் பரிசீலனை கட்டத்தில் தேவைப்படுகிறது. இது

பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிராகரிக்கப்படலாம் அல்லது திருத்தப்படலாம். அத்தகைய மசோதா தொடர்பாக இரு அவைகளுக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், ஜனாதிபதி இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தைக் கூட்டி முட்டுக்கட்டையைத் தீர்க்க முடியும். இந்த மசோதா குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும் போது, அவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கலாம் அல்லது மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை நிறுத்திவைக்கலாம் அல்லது அவைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக மசோதாவை திரும்பப் பெறலாம்.

இரண்டு வீடுகளின் கூட்டு உட்காருதல்

கூட்டுக் கூட்டம் என்பது ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் இரு அவைகளுக்கும் இடையிலான முட்டுக்கட்டையைத் தீர்க்க அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்ட ஒரு அசாதாரண இயந்திரமாகும். ஒரு சட்டமூலம் ஒரு சபையால் நிறைவேற்றப்பட்டு மற்றைய சபைக்கு அனுப்பப்பட்ட பிறகு பின்வரும் மூன்று சூழ்நிலைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது:

1. மசோதா மற்ற சபையால் நிராகரிக்கப்பட்டால்; 2.

மசோதாவில் செய்யப்படும் திருத்தங்கள் குறித்து சபைகள் இறுதியாக உடன்படவில்லை என்றால்; அல்லது 3. மசோதா நிறைவேற்றப்படாமல் மற்ற சபையால் மசோதா பெறப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் கழிந்திருந்தால்.

மேற்கூறிய மூன்று சூழ்நிலைகளிலும், மசோதா மீது விவாதம் மற்றும் வாக்கெடுப்பு நோக்கத்திற்காக இரு அவைகளையும் ஒரு கூட்டு அமர்வில் சந்திக்க ஜனாதிபதி அழைக்கலாம். கூட்டு அமர்வின் ஏற்பாடு சாதாரண மசோதாக்கள் அல்லது நிதி மசோதாக்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் மற்றும் பண மசோதாக்கள் அல்லது அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்களுக்கு பொருந்தாது என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பண மசோதாவைப் பொறுத்தவரை, மக்களவைக்கு மேலெழுந்த அதிகாரங்கள் உள்ளன, அதே நேரத்தில் அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா ஒவ்வொரு அவையிலும் தனித்தனியாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

ஆறு மாத காலத்தை கணக்கிடுவதில், மற்ற சபை (மசோதா அனுப்பப்பட்ட) நான்கு நாட்களுக்கு மேல் ஒத்திவைக்கப்பட்ட அல்லது ஒத்திவைக்கப்பட்ட எந்த காலகட்டத்திலும் கணக்கு எடுக்க முடியாது.

லோக்சபா கலைக்கப்பட்டதால் மசோதா (சர்ச்சையின் கீழ்) ஏற்கனவே காலாவதியானால், கூட்டுக் கூட்டத்தை அழைக்க முடியாது.

ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அத்தகைய கூட்டத்தை கூட்டுவதற்கான தனது விருப்பத்தை அறிவித்த பிறகு (இந்த வழக்கில் மசோதா காலாவதியாகாததால்) மக்களவை கலைக்கப்பட்டால் கூட்டுக் கூட்டத்தை நடத்தலாம். இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை அழைப்பதற்கான தனது விருப்பத்தை குடியரசுத் தலைவர் தெரிவித்த பிறகு, எந்த ஒரு அவையும் மசோதாவை மேற்கொண்டு தொடர முடியாது.

லோக்சபா சபாநாயகர் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்குகிறார், அவர் இல்லாத நேரத்தில் துணை சபாநாயகர். துணை சபாநாயகரும் கூட்டுக் கூட்டத்தில் பங்கேற்கவில்லை என்றால், மாநிலங்களவை துணைத் தலைவர் தலைமை தாங்குவார். அவரும் இல்லாவிட்டால், அங்கிருக்கும் உறுப்பினர்களால் தீர்மானிக்கப்படும் மற்ற நபர்

கூட்டுக் கூட்டம், கூட்டத்திற்கு தலைமை தாங்குகிறது. மாநிலங்களவைத் தலைவர் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாததால் கூட்டுக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

கூட்டு அமர்வை அமைப்பதற்கான கோரம் இரு அவைகளின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பத்தில் ஒரு பங்காகும். கூட்டுக் கூட்டம் மக்களவையின் நடைமுறை விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது, மாநிலங்களவை அல்ல.

சர்ச்சைக்குரிய மசோதா, இரு அவைகளின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் பெரும்பான்மையினரால் நிறைவேற்றப்பட்டு, கூட்டுக் கூட்டத்தில் வாக்களிக்கப்பட்டால், அந்த மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். பொதுவாக, அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களவை கூட்டுக் கூட்டத்தில் வெற்றி பெறும்.

அரசியலமைப்பு ஒரு கூட்டுக் கூட்டத்தில், புதியது என்று குறிப்பிட்டுள்ளது இரண்டு நிகழ்வுகளைத் தவிர மசோதாவில் திருத்தங்களை முன்மொழிய முடியாது:

1. சபைகளுக்கு இடையே இறுதி கருத்து வேறுபாட்டை ஏற்படுத்திய திருத்தங்கள்; மற்றும் 2. மசோதா நிறைவேற்றப்படுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக தேவையான திருத்தங்கள்.

1950 ஆம் ஆண்டு முதல், இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டம் தொடர்பான விதி மூன்று முறை மட்டுமே செயல்படுத்தப்பட்டது. கூட்டுக் கூட்டங்களில் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்கள்: 1. வரதட்சணை தடை மசோதா, 1960.20 2. வங்கி சேவை ஆணையம் (ரத்து)

மசோதா,

1977.21 3. பயங்கரவாத தடுப்பு மசோதா, 2002.22

பாராளுமன்றத்தில் பட்ஜெட்

அரசியலமைப்பு பட்ஜெட்டை 'வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை' என்று குறிப்பிடுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'பட்ஜெட்' என்ற சொல் அரசியலமைப்பில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. அரசியலமைப்பின் 112 வது பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை'க்கு இது பிரபலமான பெயர்.

பட்ஜெட் என்பது ஒரு நிதியாண்டில் இந்திய அரசாங்கத்தின் மதிப்பிடப்பட்ட வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களின் அறிக்கையாகும், இது ஏப்ரல் 1 ஆம் தேதி தொடங்கி அடுத்த ஆண்டு மார்ச் 31 ஆம் தேதி முடிவடைகிறது.

வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களின் மதிப்பீடுகளுக்கு கூடுதலாக, பட்ஜெட்டில் வேறு சில கூறுகள் உள்ளன. மொத்தத்தில், பட்ஜெட் பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளது:

1. வருவாய் மற்றும் மூலதன ரசீதுகளின் மதிப்பீடுகள்; 2.

வருவாயை உயர்த்துவதற்கான வழிகள் மற்றும்

வழிமுறைகள்; 3. செலவின மதிப்பீடுகள்; 4. இறுதி

நிதியாண்டின் உண்மையான வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களின் விவரங்கள் மற்றும்

அந்த ஆண்டில் ஏதேனும் பற்றாக்குறை அல்லது உபரிக்கான காரணங்கள்; மற்றும்

5. வரவிருக்கும் ஆண்டின் பொருளாதார மற்றும் நிதிக் கொள்கை, அதாவது

வரிவிதிப்பு முன்மொழிவுகள், வருவாய்க்கான வாய்ப்புகள், செலவுத் திட்டம் மற்றும்

புதிய திட்டங்கள்/திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துதல்.

2017 வரை, இந்திய அரசு ரயில்வே பட்ஜெட் மற்றும் பொது பட்ஜெட் என இரண்டு பட்ஜெட்களைக் கொண்டிருந்தது. முந்தையது ரயில்வே அமைச்சகத்தின் வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களின் மதிப்பீட்டைக் கொண்டிருந்தாலும், பிந்தையது இந்திய அரசின் அனைத்து அமைச்சகங்களின் (ரயில்வே தவிர) வரவுகள் மற்றும் செலவுகளின் மதிப்பீடுகளைக் கொண்டிருந்தது.

1924 ஆம் ஆண்டு அக்வார்த்த குழு அறிக்கையின் (1921) பரிந்துரையின் பேரில் ரயில்வே பட்ஜெட் பொது பட்ஜெட்டில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது. இந்த பிரிவின் காரணங்கள் அல்லது நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. ரயில்வே நிதியில் நெகிழ்வுத்தன்மையை அறிமுகப்படுத்துதல்.

2. ரயில்வே கொள்கைக்கு வணிக அணுகுமுறையை எளிதாக்குதல்.

3. ரயில்வே வருவாயில் இருந்து உறுதிசெய்யப்பட்ட வருடாந்திர பங்களிப்பை

வழங்குவதன் மூலம் பொது வருவாயின் ஸ்திரத்தன்மையைப் பாதுகாக்க.

4. இரயில்வேயின் லாபத்தை தங்களுடைய சொந்த வளர்ச்சிக்காக வைத்துக் கொள்ள (பொது வருவாயில் நிலையான வருடாந்திர பங்களிப்பை செலுத்திய பிறகு)

2017ல் மத்திய அரசு ரயில்வே பட்ஜெட்டை பொது பட்ஜெட்டில் இணைத்தது. எனவே, இப்போது இந்திய அரசுக்கு ஒரே ஒரு பட்ஜெட் மட்டுமே உள்ளது, அதாவது யூனியன் பட்ஜெட்.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு வரவு செலவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது: 1. குடியரசுத் தலைவர் ஒவ்வொரு நிதியாண்டுக்கும் இந்திய அரசாங்கத்தின் மதிப்பிடப்பட்ட வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களின் அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன் வைக்க வேண்டும். அந்த வருடம்.

2. மானியத்திற்கான கோரிக்கையைத் தவிர வேறு எந்த கோரிக்கையும் வைக்கப்படாது ஜனாதிபதியின் பரிந்துரை.
3. சட்டத்தால் செய்யப்பட்ட ஒதுக்கீட்டின் கீழ் தவிர, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து பணம் எடுக்கப்படாது.
4. குடியரசுத் தலைவரின் பரிந்துரையின்றி, வரி விதிக்கும் பண மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படாது, அத்தகைய மசோதா ராஜ்யசபாவில் அறிமுகப்படுத்தப்படாது.
5. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர வரி விதிக்கப்படவோ அல்லது வசூலிக்கவோ கூடாது.
6. பார்லிமென்ட் வரியைக் குறைக்கலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம் ஆனால் அதிகரிக்க முடியாது

அது.

7. வரவு செலவுத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுவினர் பாத்திரங்கள் அல்லது நிலைப்பாடுகளையும் அரசியலமைப்பு பின்வருமாறு வரையறுத்துள்ளது: (அ) வரிவிதிப்பு தொடர்பான பண மசோதா அல்லது நிதி மசோதாவை ராஜ்யசபாவில் அறிமுகப்படுத்த முடியாது. - இது மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும். (ஆ) மானியங்களுக்கான கோரிக்கை மீது வாக்களிக்க ராஜ்யசபாவுக்கு அதிகாரம் இல்லை; இது லோக்சபாவின் தனி சிறப்பு. (ச) ராஜ்யசபா பண மசோதாவை (அல்லது நிதி மசோதா) பதினான்கு நாட்களுக்குள் மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். இது தொடர்பாக ராஜ்யசபா அளிக்கும் பரிந்துரைகளை மக்களவை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.

8. வரவுசெலவுத் திட்டத்தில் பொதிந்துள்ள செலவினங்களின் மதிப்பீடுகள் தனித்தனியாக விதிக்கப்பட்ட செலவினங்களைக் காட்ட வேண்டும்.

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி மற்றும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து செய்யப்படும் செலவு.

9. வரவு செலவுத் திட்டம் வருவாயின் மீதான செலவினங்களை வேறுபடுத்துகிறது மற்ற செலவுகளிலிருந்து கணக்கு.
10. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவினம் நாடாளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு சமர்ப்பிக்கப்படாது. எனினும், அது நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்படலாம்.

வசூலிக்கப்படும் செலவு பட்ஜெட்

இரண்டு வகையான செலவினங்களைக் கொண்டுள்ளது-இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் 'கட்டப்படும்' செலவு மற்றும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து 'செய்யப்பட்ட' செலவு. விதிக்கப்பட்ட செலவினம் பாராளுமன்றத்தால் வாக்களிக்க முடியாதது, அதாவது, அது பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே விவாதிக்கப்படும், மற்ற வகை பாராளுமன்றத்தால் வாக்களிக்கப்பட வேண்டும். விதிக்கப்பட்ட செலவினங்களின் பட்டியல் பின்வருமாறு: 1. ஜனாதிபதி மற்றும் பிறரின் ஊதியங்கள் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

அவரது அலுவலகம் தொடர்பான செலவுகள்.

2. ராஜ்யசபாவின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் மற்றும் மக்களவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் ஆகியோரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள்.
3. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியம்.
4. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வூதியம்.
5. கட்டுப்பாட்டாளரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியம் மற்றும் இந்திய ஆடிட்டர் ஜெனரல்.
6. யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் சம்பளம், படிகள் மற்றும் ஓய்வூதியம்.
7. இந்த அலுவலகங்களில் பணியாற்றும் நபர்களின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் உட்பட உச்ச நீதிமன்றத்தின் நிர்வாகச் செலவுகள், இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் அலுவலகம் மற்றும் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்.
8. வட்டி, மூழ்கும் நிதிக் கட்டணங்கள் மற்றும் மீட்புக் கட்டணங்கள் மற்றும் கடன்களை திரட்டுதல் மற்றும் சேவை மற்றும் கடனை மீட்பது தொடர்பான பிற செலவுகள் உட்பட, இந்திய அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டிய கடன் கட்டணங்கள்.

9. ஏதேனும் நீதிமன்றம் அல்லது நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்பு, ஆணை அல்லது தீர்ப்பை பூர்த்தி செய்யத் தேவைப்படும் எந்தத் தொகையும்.

10. பாராளுமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட வேறு எந்த செலவும் அவ்வாறு இருக்கும் விதிக்கப்படும்.

அமலாக்கத்தின் நிலைகள்

பாராளுமன்றத்தில் பட்ஜெட் பின்வரும் ஆறு நிலைகளில் செல்கிறது: 1. பட்ஜெட் தாக்கல்.

2. பொது விவாதம்.

3. துறைசார் குழுக்களின் ஆய்வு.

4. மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளில் வாக்களிப்பது.

5. ஒதுக்கீட்டு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதல்.

6. நிதி மசோதாவை நிறைவேற்றுவதல்.

1. பட்ஜெட் சமர்ப்பித்தல் வழக்கமாக,

பிப்ரவரி மாதத்தின் கடைசி வேலை நாளில் நிதி அமைச்சரால் மக்களவையில் பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. 2017ஆம் ஆண்டு முதல், பட்ஜெட் தாக்கல் பிப்ரவரி 1 ஆம் தேதிக்கு மாற்றப்பட்டது.

வரவு செலவுத் திட்டம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பகுதிகளாகவும் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படலாம், அத்தகைய விளக்கக்காட்சி நடைபெறும் போது, ஒவ்வொரு பகுதியும் வரவுசெலவுத் திட்டத்தைப் போலவே கையாளப்படும். மேலும், வரவு செலவுத் திட்டம் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படும் நாளில் அதன் மீதான விவாதம் இருக்காது.

'பட்ஜெட் உரை' எனப்படும் உரையுடன் நிதியமைச்சர் பட்ஜெட்டை தாக்கல் செய்கிறார். லோக்சபாவில் உரையின் முடிவில், பட்ஜெட் ராஜ்யசபாவில் வைக்கப்படுகிறது, அது அதை விவாதிக்க மட்டுமே முடியும் மற்றும் மானிய கோரிக்கைகளுக்கு வாக்களிக்க அதிகாரம் இல்லை.

பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்ஜெட் ஆவணங்கள் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன: (i) பட்ஜெட் உரை (ii) வருடாந்திர நிதி அறிக்கை (iii) மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் (iv) ஒதுக்கீட்டு மசோதா (v) நிதி மசோதா (vi) FRBM சட்டத்தின் கீழ் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட அறிக்கைகள்: (a) மேக்ரோ-பொருளாதார கட்டமைப்பு அறிக்கை

(ஆ) நிதிக் கொள்கை மூலோபாய அறிக்கை (இ)

நடுத்தர கால நிதிக் கொள்கை அறிக்கை (vii) செலவின வரவு செலவுத் திட்டம் (viii) வரவுகள் வரவு செலவுத் திட்டம் (ix) செலவின விவரம் (x) நிதி மசோதாவில் (xi) பட்ஜெட்டில் உள்ள ஏற்பாடுகளை ஒரு பார்வையில் விளக்கும் குறிப்பு (xii)) விளைவு பட்ஜெட்

முன்னதாக, பட்ஜெட்டுடன் பொருளாதார ஆய்வறிக்கையும் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இப்போது, பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்படுவதற்கு ஒரு நாள் அல்லது சில நாட்களுக்கு முன் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது. இந்த அறிக்கை நிதியமைச்சகத்தால் தயாரிக்கப்பட்டது மற்றும் தேசிய பொருளாதாரத்தின் நிலையை குறிக்கிறது.

2. பொது விவாதம் பட்ஜெட்

தாக்கல் செய்யப்பட்ட சில நாட்களுக்குப் பிறகு பொது விவாதம் தொடங்குகிறது. இது பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நடைபெறுகிறது மற்றும் வழக்கமாக மூன்று முதல் நான்கு நாட்கள் வரை நீடிக்கும்.

இந்த கட்டத்தில், லோக்சபா பட்ஜெட்டை முழுவதுமாக விவாதிக்கலாம் அல்லது அதில் உள்ள கொள்கையின் எந்தவொரு கேள்வியையும் விவாதிக்கலாம், ஆனால் எந்த வெட்டு தீர்மானத்தையும் முன்வைக்க முடியாது அல்லது பட்ஜெட்டை அவையின் வாக்கெடுப்புக்கு சமர்ப்பிக்க முடியாது. விவாதத்தின் முடிவில் பதிலளிக்க நிதியமைச்சருக்கு பொதுவான உரிமை உள்ளது.

3. துறைசார் குழுக்களின் ஆய்வு பட்ஜெட் மீதான பொது

விவாதம் முடிந்ததும், சபைகள் சுமார் மூன்று முதல் நான்கு வாரங்களுக்கு ஒத்திவைக்கப்படுகின்றன. இந்த இடைவெளியில், நாடாளுமன்றத்தின் 24 துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்களின் மானியக் கோரிக்கைகளை ஆராய்ந்து விரிவாக விவாதித்து அறிக்கைகளைத் தயாரிக்கின்றன. இந்த அறிக்கைகள் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் பரிசீலனைக்காக சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன.

1993 இல் நிறுவப்பட்ட நிலைக்குழு அமைப்பு (மற்றும் 2004 இல் விரிவாக்கப்பட்டது) அமைச்சகங்களின் மீதான பாராளுமன்ற நிதிக் கட்டுப்பாட்டை மிகவும் விரிவானதாகவும், நெருக்கமாகவும், ஆழமாகவும், விரிவானதாகவும் ஆக்குகிறது.

4. மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் மீதான

வாக்கெடுப்பு துறைசார் நிலைக்குழுக்களின் அறிக்கைகளின் வெளிச்சத்தில், மக்களவையில் கோரிக்கைகள் மீதான வாக்கெடுப்பு

மானியங்கள். கோரிக்கைகள் அமைச்சகம் வாரியாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஒரு கோரிக்கை முறையாக வாக்களிக்கப்பட்ட பிறகு மானியமாக மாறும்.

இச்சூழலில் இரண்டு புள்ளிகளைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஒன்று, மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளை வாக்களிப்பது என்பது மக்களவையின் பிரத்யேக சிறப்புரிமை, அதாவது கோரிக்கைகளை வாக்களிப்பதற்கான அதிகாரம் ராஜ்யசபாவுக்கு இல்லை. இரண்டாவதாக, வாக்கெடுப்பு என்பது பட்ஜெட்டின் வாக்களிக்கக்கூடிய பகுதிக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது- இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவினங்கள் வாக்கெடுப்புக்கு சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை (அதை மட்டுமே விவாதிக்க முடியும்).

ஒவ்வொரு கோரிக்கையும் மக்களவையால் தனித்தனியாக வாக்களிக்கப்படுகிறது. இந்த கட்டத்தில், பட்ஜெட் விவரங்கள் குறித்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் விவாதிக்கலாம். மானியத்திற்கான எந்தவொரு கோரிக்கையையும் குறைக்க அவர்கள் இயக்கங்களை நகர்த்தலாம். இத்தகைய இயக்கங்கள் 'வெட்டு இயக்கம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன, அவை மூன்று வகைகளாகும்:

(அ) பாலிசி கட் மோஷன் இது

கோரிக்கையின் அடிப்படையிலான கொள்கையின் மறுப்பைக் குறிக்கிறது. கோரிக்கையின் அளவு 1 ரூபாயாக குறைக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. உறுப்பினர்கள் மாற்றுக் கொள்கையையும் பரிந்துரைக்கலாம்.

(ஆ) பொருளாதார வெட்டு இயக்கம்

இது முன்மொழியப்பட்ட செலவினத்தில் பாதிக்கப்படக்கூடிய பொருளாதாரத்தைக் குறிக்கிறது. தேவையின் அளவு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையால் குறைக்கப்படும் என்று அது கூறுகிறது (இது தேவையின் மொத்தக் குறைப்பு அல்லது தேவையிலுள்ள ஒரு பொருளின் குறைப்பு அல்லது குறைப்பு).

(இ) டோக்கன் கட் மோஷன் இது

இந்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு எல்லைக்குள் இருக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட குறையை வெளிப்படுத்துகிறது. தேவையின் அளவு ₹100 குறைக்கப்படும் என்று அதில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒரு வெட்டு இயக்கம், ஏற்கத்தக்கதாக இருக்க, பின்வரும் நிபந்தனைகளை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்: (i) அது ஒரு கோரிக்கையுடன் மட்டுமே தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும். (ii) இது

தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும் மற்றும் வாதங்கள் அல்லது அவதூறு அறிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. (iii) இது ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். (iv)

தற்போதுள்ள சட்டங்களை திருத்துவதற்கு அல்லது ரத்து செய்வதற்கு இது பரிந்துரைகளை செய்யக்கூடாது. (v) இது முதன்மையாக இல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் குறிக்கக் கூடாது

மத்திய அரசின் கவலை.

(vi) இது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவினத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கக்கூடாது. (vii) இது ஒரு தீர்ப்பின் கீழ் உள்ள ஒரு

விஷயத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கக்கூடாது

நீதிமன்றம்.

(viii) அது சிறப்புரிமை பற்றிய கேள்வியை எழுப்பக்கூடாது. (ix)

அதே அமர்வில் முடிவு எடுக்கப்பட்ட ஒரு விஷயத்தின் மீதான விவாதத்தை மீண்டும் நடத்தக்கூடாது.

(x) இது ஒரு சிறிய விஷயத்துடன் தொடர்புடையதாக

இருக்கக்கூடாது. (xi) எந்தவொரு நபரின் குணாதிசயத்தையும் அல்லது நடத்தையையும்

இது பிரதிபலிக்கக்கூடாது, அவருடைய நடத்தை ஒரு முக்கிய இயக்கத்தில் மட்டுமே சவால் செய்யப்படலாம்.

(xii) அதே அமர்வில் பரிசீலனைக்கு முன்னர் நியமிக்கப்பட்ட ஒரு விஷயத்தை இது

எதிர்பார்க்கக்கூடாது. (xiii) எந்தவொரு சட்டப்பூர்வ தீர்ப்பாயம் அல்லது நீதித்துறை

அல்லது அரை-நீதித்துறை செயல்பாடுகளைச் செய்யும் சட்டப்பூர்வ அதிகாரம் அல்லது

ஏதேனும் கமிஷன் அல்லது விசாரணை நீதிமன்றத்தின் முன் நிலுவையில் உள்ள

ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய விவாதத்தை எழுப்ப முயலக்கூடாது.

ஒரு வெட்டுப் பிரேரணையின் முக்கியத்துவம் இதில் உள்ளது: (அ) மானியத்திற்கான ஒரு குறிப்பிட்ட கோரிக்கையின் மீது குவிந்த விவாதத்தைத் தொடங்குவதற்கு உதவுகிறது; மற்றும் (ஆ) அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை ஆராய்வதன் மூலம் பொறுப்பான அரசாங்கத்தின் கொள்கையை நிலைநிறுத்துதல். இருப்பினும், வெட்டு இயக்கம் நடைமுறையில் அதிக பயன் இல்லை. அவை சபையில் நகர்த்தப்பட்டு விவாதிக்கப்படுகின்றன, ஆனால் அரசாங்கம் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெறுவதால் நிறைவேற்றப்படவில்லை. லோக்சபாவில் அவர்கள் நிறைவேற்றுவது அரசாங்கத்தின் மீது பாராளுமன்ற நம்பிக்கை இல்லாததை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் அது ராஜினாமா செய்ய வழிவகுக்கும்.

மானியக் கோரிக்கைகள் மீதான விவாதம் மற்றும் வாக்கெடுப்புக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நாட்களின் கடைசி நாளில், சபாநாயகர் மீதமுள்ள அனைத்து கோரிக்கைகளையும் வாக்களிக்க வைத்து, அவை உறுப்பினர்களால் விவாதிக்கப்பட்டதா இல்லையா என்பதை அவை நிறைவேற்றுகின்றன. இது 'கில்ல்டின்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

5. ஒதுக்கீட்டு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதல்

அரசியலமைப்புச் சட்டம், 'இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து, சட்டத்தால்

செய்யப்பட்ட ஒதுக்கீட்டின் கீழ் தவிர, பணம் எடுக்கப்படாது' என்று கூறுகிறது. அதன்படி,

இந்திய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிதியில் இருந்து, பூர்த்தி செய்யத் தேவையான அனைத்துப்

பணத்தையும் ஒதுக்கித் தருவதற்காக, ஒதுக்கீட்டு மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது:

(அ) மக்களவையால் வாக்களிக்கப்பட்ட மானியங்கள். (ஆ)

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவு.

எந்தவொரு மானியத்தின் வாக்களிக்கப்பட்ட தொகையை மாற்றுவது அல்லது இலக்கை மாற்றுவது அல்லது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் எந்தவொரு செலவினத்தின்

அளவையும் மாற்றுவது போன்ற விளைவுகளை ஏற்படுத்தும், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிதி ஒதுக்கீட்டு மசோதாவில் அத்தகைய திருத்தம் எதுவும் முன்மொழியப்பட முடியாது.

நிதி ஒதுக்கீட்டு மசோதா குடியரசுத் தலைவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிறகு நிதி ஒதுக்கீட்டுச் சட்டமாகிறது. இந்தச் சட்டம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து பணம் செலுத்துவதை அங்கீகரிக்கிறது (அல்லது சட்டப்பூர்வமாக்குகிறது). அதாவது, நிதி ஒதுக்கீடு மசோதா அமலுக்கு வரும் வரை, இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தில் இருந்து அரசாங்கம் பணத்தை எடுக்க முடியாது. இது நேரம் எடுக்கும் மற்றும் வழக்கமாக ஏப்ரல் இறுதி வரை நீடிக்கும். ஆனால் மார்ச் 31 க்குப் பிறகு (நிதியாண்டின் இறுதியில்) அதன் இயல்பான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள அரசாங்கத்திற்கு பணம் தேவைப்படுகிறது. இந்தச் செயல்பாட்டுச் சிக்கலைச் சமாளிக்க, மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளின் வாக்கெடுப்பு முடிவடையும் வரை, நிதி ஒதுக்கீட்டைச் சட்டமாக்குவதற்கு நிலுவையில் உள்ள நிதியாண்டின் ஒரு பகுதிக்கான மதிப்பிடப்பட்ட செலவினங்களைப் பொறுத்து முன்கூட்டியே மானியம் வழங்குவதற்கு மக்களவைக்கு அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் அளித்துள்ளது. ர சி து.

இந்த விதி 'ஓட் ஆன் அக்கவுண்ட்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. பட்ஜெட் மீதான பொது விவாதம் முடிந்ததும் அது நிறைவேற்றப்பட்டது (அல்லது வழங்கப்பட்டது). மொத்த மதிப்பீட்டில் ஆறில் ஒரு பங்கிற்கு சமமான தொகைக்கு இது பொதுவாக இரண்டு மாதங்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

6. நிதி மசோதாவை நிறைவேற்றுதல்

அடுத்த ஆண்டுக்கான இந்திய அரசின் நிதி முன்மொழிவுகளை நடைமுறைப்படுத்த நிதி மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இது பண மசோதாவிற்கு பொருந்தக்கூடிய அனைத்து நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டது. ஒதுக்கீட்டு மசோதாவைப் போலன்றி, திருத்தங்கள் (வரியை நிராகரிக்க அல்லது குறைக்க முயல்கின்றன) நிதி மசோதா விஷயத்தில் நகர்த்தப்படலாம்.

1931 இன் தற்காலிக வரி வசூல் சட்டத்தின்படி, நிதி மசோதா 75 நாட்களுக்குள் இயற்றப்பட வேண்டும் (அதாவது, பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டு ஜனாதிபதியால் ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது).

நிதிச் சட்டம் வரவு செலவுத் திட்டத்தின் வருமானப் பக்கத்தை சட்டப்பூர்வமாக்குகிறது மற்றும் பட்ஜெட் இயற்றுவதற்கான செயல்முறையை நிறைவு செய்கிறது.

பிற மானியங்கள்

ஒரு நிதியாண்டிற்கான வருமானம் மற்றும் செலவினங்களின் சாதாரண
மதிப்பீடுகளைக் கொண்ட பட்ஜெட்டைத் தவிர, அசாதாரணமான அல்லது சிறப்புச்
சூழ்நிலையில் பாராளுமன்றத்தால் பல்வேறு மானியங்கள் வழங்கப்படுகின்றன:

நடப்பு நிதியாண்டிற்கான

ஒரு குறிப்பிட்ட சேவைக்கான ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தால்
அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொகை அந்த ஆண்டிற்கு போதுமானதாக இல்லை எனக்
கண்டறியப்பட்டால் துணை மானியம் வழங்கப்படுகிறது.

கூடுதல் மானியம் ,

நடப்பு நிதியாண்டில், அந்த ஆண்டிற்கான பட்ஜெட்டில் சிந்திக்கப்படாத சில புதிய
சேவைகளுக்கு கூடுதல் செலவுக்கான தேவை ஏற்படும் போது வழங்கப்படுகிறது.

அதிகப்படியான

மானியம் ஒரு நிதியாண்டில் எந்த ஒரு சேவைக்கும் அந்த ஆண்டிற்கான பட்ஜெட்டில்
அந்த சேவைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை விட அதிகமாக பணம் செலவிடப்பட்டால்
அது வழங்கப்படுகிறது. இது நிதியாண்டுக்குப் பிறகு மக்களவையால்
வாக்களிக்கப்படுகிறது. அதிகப்படியான மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள்
மக்களவையில் வாக்களிப்பதற்காக சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்கு முன், அவை
நாடாளுமன்றத்தின் பொதுக் கணக்குக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

கடன் வாக்கு

இந்தியாவின் வளங்களின் மீது எதிர்பாராத தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காக
வழங்கப்படுகிறது, சேவையின் அளவு அல்லது காலவரையற்ற தன்மை காரணமாக,
வழக்கமாக பட்ஜெட்டில் கொடுக்கப்பட்ட விவரங்களுடன் கோரிக்கையை குறிப்பிட
முடியாது. எனவே, இது லோக்சபா நிறைவேற்று அதிகாரிக்கு அளிக்கப்பட்ட வெற்று
காசோலை போன்றது.

விதிவிலக்கான மானியம் ஒரு

சிறப்பு நோக்கத்திற்காக வழங்கப்படுகிறது மற்றும் எந்தவொரு நிதியாண்டின் தற்போதைய சேவையின்
எந்தப் பகுதியையும் உருவாக்காது.

டோக்கன்

கிராண்ட் ஒரு புதிய சேவையின் முன்மொழியப்பட்ட செலவினங்களைச்
சந்திப்பதற்கான நிதியை மறுபங்கீடு செய்வதன் மூலம் கிடைக்கும் போது இது
வழங்கப்படுகிறது. டோக்கன் தொகை (ரூ 1) வழங்குவதற்கான கோரிக்கை
மக்களவையின் வாக்கெடுப்பில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு, ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டால், நிதி கிடைக்கும்.

மறு ஒதுக்கீடு என்பது ஒரு தலையிலிருந்து இன்னொருவருக்கு நிதியை மாற்றுவதை உள்ளடக்குகிறது. இதில் கூடுதல் செலவு எதுவும் இல்லை.

துணை, கூடுதல், அதிகப்படியான மற்றும் விதிவிலக்கான மானியங்கள் மற்றும் கடன் வாக்கு ஆகியவை வழக்கமான பட்ஜெட்டின் விஷயத்தில் பொருந்தும் அதே நடைமுறையால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

நிதிகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு மத்திய அரசாங்கத்திற்கு பின்வரும் மூன்று வகையான நிதிகளை வழங்குகிறது: 1. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி (பிரிவு 266)

2. இந்தியாவின் பொது கணக்கு (பிரிவு 266)

3. இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி (பிரிவு 267)

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி

இது அனைத்து ரசீதுகளும் வரவு வைக்கப்படும் மற்றும் அனைத்து கொடுப்பனவுகளும் பற்று வைக்கப்படும் ஒரு நிதியாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், (அ) இந்திய அரசாங்கத்தால் பெறப்பட்ட அனைத்து வருவாய்களும்; (ஆ) கருவூல பில்கள், கடன்கள் அல்லது முன்பணத்தின் வழிகள் மற்றும் வழிமுறைகள் மூலம் அரசாங்கத்தால் திரட்டப்பட்ட அனைத்து கடன்களும்; மற்றும் (c) கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதில் அரசாங்கத்தால் பெறப்பட்ட அனைத்துப் பணமும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியாக அமைகிறது. இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பாக சட்டப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட அனைத்து கொடுப்பனவுகளும் இந்த நிதியில் இருந்து செய்யப்படுகின்றன. இந்த நிதியில் இருந்து எந்தப் பணத்தையும் பாராளுமன்ற சட்டத்தின்படி ஒதுக்கி (வழங்கவோ அல்லது எடுக்கவோ) முடியாது.

இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கு

இந்திய அரசாங்கத்தால் அல்லது அதன் சார்பாக பெறப்பட்ட அனைத்து பொதுப் பணமும் (இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வரவு வைக்கப்பட்டவை தவிர) இந்திய பொதுக் கணக்கில் வரவு வைக்கப்படும். இதில் வருங்கால வைப்பு நிதி, நீதித்துறை வைப்பு, சேமிப்பு வங்கி வைப்பு, துறை சார்ந்த வைப்பு, பணம் அனுப்புதல் மற்றும் பல. இந்த கணக்கு நிறைவேற்று நடவடிக்கை மூலம் இயக்கப்படுகிறது, அதாவது, இந்த கணக்கிலிருந்து பணம் செலுத்துவது பாராளுமன்ற ஒதுக்கீடு இல்லாமல் செய்யப்படலாம். இத்தகைய கொடுப்பனவுகள் பெரும்பாலும் வங்கி பரிவர்த்தனைகளின் தன்மையில் இருக்கும்.

இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி

சட்டத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகைகள் அவ்வப்போது செலுத்தப்படும்
'இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி'யை நிறுவுவதற்கு அரசியலமைப்பு
பாராளுமன்றத்திற்கு அங்கீகாரம் அளித்துள்ளது. அதன்படி, பார்லிமென்ட்
1950ல் இந்தியாவின் தற்செயல் நிதிச் சட்டத்தை இயற்றியது. இந்த நிதி
குடியரசுத் தலைவரின் வசம் வைக்கப்படுகிறது, மேலும் அவர்
நாடாளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிலுவையில் உள்ள எதிர்பாராத
செலவினங்களைச் சந்திக்க அதிலிருந்து முன்னேறலாம். ஜனாதிபதியின்
சார்பாக நிதி செயலாளரால் இந்த நிதி உள்ளது. இந்தியாவின் பொதுக்
கணக்கைப் போலவே, இதுவும் நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம் இயக்கப்படுகிறது.

பாராளுமன்றத்தின் பன்முகப் பங்கு

'இந்திய அரசியல்-நிர்வாக அமைப்பில்', பார்லிமென்ட் ஒரு மைய நிலைப்பாட்டை ஆக்கிரமித்துள்ளது மற்றும் பன்முகப் பங்கைக் கொண்டுள்ளது. இது விரிவான அதிகாரங்களை கொண்டுள்ளது மற்றும் அதன் அரசியலமைப்பு ரீதியாக எதிர்பார்க்கப்படும் பாத்திரத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக பல்வேறு செயல்பாடுகளை செய்கிறது. அதன் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் வகைப்படுத்தலாம்: 1. சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் 2. நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் 3. நிதி அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் 4. அரசியலமைப்பு அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் 5. நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் 6. தேர்தல் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பிற அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்.

1. சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

நாட்டின் நிர்வாகத்திற்கான சட்டங்களை உருவாக்குவதே பாராளுமன்றத்தின் முதன்மையான பணியாகும். யூனியன் பட்டியலில் (தற்போது 98 பாடங்கள், முதலில் 97 பாடங்கள் உள்ளன) மற்றும் எஞ்சிய பாடங்கள் (அதாவது, மூன்று பட்டியல்களில் எதிலும் பட்டியலிடப்படாத பாடங்கள்) ஆகியவற்றில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பாடங்கள் மீது சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு இது பிரத்தியேக அதிகாரம் கொண்டது. கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட் (தற்போது 52 பாடங்கள், முதலில் 47 பாடங்கள் உள்ளன), நாடாளுமன்றத்திற்கு மேலெழுந்தவாரியான அதிகாரங்கள் உள்ளன, அதாவது இரண்டுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டால் மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தை விட நாடாளுமன்றத்தின் சட்டம் மேலோங்குகிறது.

பின்வரும் ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகளின் கீழ் மாநிலப் பட்டியலில் (தற்போது 59 பாடங்கள், முதலில் 66 பாடங்கள் உள்ளன) பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பாடங்கள் மீது சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது:

- (அ) அதற்கான தீர்மானத்தை ராஜ்யசபா நிறைவேற்றும்போது. (ஆ) தேசிய அவசரநிலை பிரகடனம் செயல்பாட்டில் இருக்கும் போது. (ச) இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் கூட்டாக கோரிக்கை வைக்கும் போது பாராளுமன்றம்.
- (ஈ) சர்வதேச உடன்படிக்கைகள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் மரபுகளை செயல்படுத்துவதற்கு தேவைப்படும் போது.
- (இ) மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி அமலில் இருக்கும் போது.

குடியரசுத் தலைவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆணைகளும் (நாடாளுமன்றத்தின் இடைவேளையின் போது) மீண்டும் கூடிய பின்னர் ஆறு வாரங்களுக்குள் பாராளுமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அந்த காலத்திற்குள் நாடாளுமன்றத்தில் ஒப்புதல் பெறப்படாவிட்டால், அவசரச் சட்டம் செயலற்றதாகிவிடும்.

பாராளுமன்றம் சட்டங்களை ஒரு எலும்புக்கூடு வடிவத்தில் உருவாக்குகிறது மற்றும் பெற்றோர் சட்டத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் விரிவான விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்க நிர்வாகத்தை அங்கீகரிக்கிறது. இது பிரதிநிதித்துவ சட்டம் அல்லது நிர்வாக சட்டம் அல்லது துணை சட்டம் என அழைக்கப்படுகிறது. அத்தகைய விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் அதன் ஆய்வுக்காக பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படுகின்றன.

2. நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் ஒரு வடிவத்தை நிறுவியது, அதில் நிறைவேற்று அதிகாரம் அதன் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்களுக்கு பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும். எனவே, கேள்வி நேரம், பூஜ்ஜிய நேரம், அரை மணி நேர விவாதம், குறுகிய கால விவாதம், கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம், ஒத்திவைப்புப் பிரேரணை, நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை, தணிக்கைத் தீர்மானம் மற்றும் பிற விவாதங்கள் மூலம் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நாடாளுமன்றம் செயல்படுத்துகிறது. அரசாங்க உத்தரவாதத்திற்கான குழு, துணைச் சட்டத்திற்கான குழு, மனுக்கள் மீதான குழு போன்ற அதன் குழுக்களின் உதவியுடன் நிர்வாகத்தின் செயல்பாடுகளையும் இது மேற்பார்வை செய்கிறது.

பொதுவாக நாடாளுமன்றத்திற்கும், குறிப்பாக மக்களவைக்கும் அமைச்சர்கள் கூட்டுப் பொறுப்பு. கூட்டுப் பொறுப்பின் ஒரு பகுதியாக, தனிப்பட்ட பொறுப்பு உள்ளது, அதாவது, ஒவ்வொரு அமைச்சரும் தனது பொறுப்பின் கீழ் உள்ள அமைச்சகத்தின் திறமையான நிர்வாகத்திற்கு தனித்தனியாக பொறுப்பு. மக்களவையில் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையை அவர்கள் அனுபவிக்கும் வரை அவர்கள் பதவியில் தொடர்கிறார்கள் என்பதே இதன் பொருள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மக்களவையில் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் மூலம் அமைச்சர்கள் குழுவை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். மக்களவை அரசாங்கத்தின் மீதான நம்பிக்கையின்மையை பின்வரும் வழிகளில் வெளிப்படுத்தலாம்: (அ) ஜனாதிபதியின் தொடக்க உரைக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றாததன் மூலம். (ஆ) பண மசோதாவை நிராகரிப்பதன் மூலம். (ச) ஒரு தணிக்கைத் தீர்மானம் அல்லது ஒத்திவைப்பு

தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம். (ஈ) ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையில் அரசாங்கத்தை தோற்கடிப்பதன் மூலம். (இ) ஒரு வெட்டு இயக்கத்தை அனுப்புவதன் மூலம்.

எனவே, “அரசாங்கத்தை அமைக்கும் குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதன் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் வரை அதை ஆதரித்து, ஆட்சியில் நிலைநிறுத்துவதும், அது நிறுத்தப்படும்போது அதை வெளியேற்றுவதும் தான் நாடாளுமன்றத்தின் முதல் செயல்பாடு என்று கூறலாம். அடுத்த பொதுத் தேர்தலில் மக்கள் முடிவெடுப்பதை விட்டுவிடுங்கள்.”²³

3. நிதி அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

அதிகாரத்தின் கீழ் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் தவிர, எந்த வரியும் விதிக்கப்படவோ அல்லது வசூலிக்கவோ முடியாது மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரியால் செலவு செய்ய முடியாது. எனவே, பட்ஜெட் அதன் ஒப்புதலுக்காக பாராளுமன்றத்தில் வைக்கப்படுகிறது. வரவு செலவுத் திட்டத்தை நாடாளுமன்றம் நிறைவேற்றுவது, அடுத்த நிதியாண்டிற்கான அரசாங்கத்தின் வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களை சட்டப்பூர்வமாக்குகிறது.

பாராளுமன்றம் அதன் நிதிக் குழுக்களின் உதவியுடன் அரசாங்கச் செலவுகள் மற்றும் நிதிச் செயல்பாடுகளை ஆய்வு செய்கிறது.

பொதுக் கணக்குக் குழு, மதிப்பீட்டுக் குழு மற்றும் பொது நிறுவனங்களுக்கான குழு ஆகியவை இதில் அடங்கும். அவை சட்டவிரோத, முறையற்ற, அங்கீகரிக்கப்படாத, முறையற்ற பயன்பாடு மற்றும் பொதுச் செலவினங்களில் விரயம் மற்றும் ஊதாரித்தனமான வழக்குகளை வெளியே கொண்டு வருகின்றன.

எனவே, நிதி விவகாரங்களில் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் மீதான நாடாளுமன்றக் கட்டுப்பாடு இரண்டு நிலைகளில் செயல்படுகிறது: (அ) பட்ஜெட் கட்டுப்பாடு, அதாவது,

வரவுசெலவுத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் மானியங்களை ஒதுக்குவதற்கு

முன் கட்டுப்பாடு; மற்றும் (ஆ) பட்ஜெட்டுக்கு பிந்தைய கட்டுப்பாடு, அதாவது, மூன்று நிதிக் குழுக்களின் மூலம் மானியங்களை ஒதுக்கிய பிறகு கட்டுப்பாடு.

வரவு செலவுத் திட்டம் வருடாந்திரக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது, அதாவது ஒரு நிதியாண்டிற்கு நாடாளுமன்றம் அரசாங்கத்திற்கு பணத்தை வழங்குகிறது. வழங்கப்பட்ட பணம் நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் செலவிடப்படாவிட்டால், மீதமுள்ள தொகை காலாவதியாகி, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதிக்கு திரும்பும். இந்த நடைமுறை 'தவறான விதி' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது பாராளுமன்றத்தின் திறமையான நிதிக் கட்டுப்பாட்டை எளிதாக்குகிறது, ஏனெனில் அதன் அங்கீகாரம் இல்லாமல் இருப்பு நிதிகளை உருவாக்க முடியாது. எவ்வாறாயினும், இந்த விதியைக் கடைப்பிடிப்பதால், நிதியாண்டின் இறுதிக்குள் செலவினங்களின் அதிக அவசரம் ஏற்படுகிறது. இது பிரபலமாக 'மார்ச் ரஷ்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

4. தொகுதி அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

எந்தவொரு விதியையும் சேர்த்தல், மாற்றுதல் அல்லது ரத்து செய்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. அரசியலமைப்பின் பெரும்பகுதி பாராளுமன்றத்தால் சிறப்புப் பெரும்பான்மையுடன் திருத்தப்படலாம், அதாவது, ஒவ்வொரு அவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் ஒவ்வொரு அவையிலும் கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாத பெரும்பான்மை. அரசியலமைப்பின் வேறு சில விதிகள் பாராளுமன்றத்தால் தனிப் பெரும்பான்மையுடன், அதாவது நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கும் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களால் திருத்தப்படலாம். அரசியலமைப்பின் சில விதிகள் மட்டுமே பாராளுமன்றத்தால் (சிறப்புப் பெரும்பான்மையால்) மற்றும் குறைந்தபட்சம் பாதி மாநில சட்டமன்றங்களின் ஒப்புதலுடன் (எளிமையான பெரும்பான்மையால்) திருத்தப்பட முடியும். எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பின் திருத்தத்தின் செயல்முறையைத் தொடங்குவதற்கான அதிகாரம் (மூன்று நிகழ்வுகளிலும்) பிரத்தியேகமாக பாராளுமன்றத்தின் கைகளில் உள்ளது மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அல்ல. ஒரே ஒரு விதிவிலக்கு மட்டுமே உள்ளது, அதாவது, மாநிலத்தில் சட்டமன்றக் குழுவை உருவாக்க அல்லது ஒழிக்க நாடாளுமன்றத்தைக் கோரும் தீர்மானத்தை மாநில சட்டமன்றம் நிறைவேற்ற முடியுமா? அந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கான சட்டத்தை நாடாளுமன்றம் செய்கிறது. சுருக்கமாக, பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பை மூன்று வழிகளில் திருத்தலாம்: (அ) எளிய பெரும்பான்மை மூலம்; (ஆ) சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம்; மற்றும் (c) சிறப்பு பெரும்பான்மை மூலம் ஆனால் அனைத்து மாநில சட்டமன்றங்களில் பாதியின் ஒப்புதலுடன்.

பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரம் வரம்பற்றது அல்ல; அது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பிற்கு' உட்பட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை அம்சங்களை' தவிர, அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதியையும் பாராளுமன்றம் திருத்த முடியும். இது கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் (1973) உச்ச நீதிமன்றத்தால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது மற்றும் மினர்வா மில்ஸ் வழக்கில் (1980) 24 மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது .

5. நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றத்தின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) அரசியலமைப்பை மீறியதற்காக ஜனாதிபதியை அது குற்றஞ்சாட்டலாம். (ஆ) இது துணை ஜனாதிபதியை அவரது பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும்.

(இ) உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் (தலைமை நீதிபதி உட்பட), தலைமை தேர்தல் ஆணையர், கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆகியோரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கலாம்.

(ஈ) அதன் சிறப்புரிமைகளை மீறியதற்காக அல்லது அதன் அவமதிப்புக்காக அதன் உறுப்பினர்கள் அல்லது வெளியாட்களை அது தண்டிக்க முடியும்.

6. தேர்தல் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றம் குடியரசுத் தலைவரின் தேர்தலில் (மாநில சட்டமன்றங்களுடன்) பங்கேற்று துணைத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. லோக்சபா அதன் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகரை தேர்ந்தெடுக்கிறது, அதே நேரத்தில் ராஜ்யசபா அதன் துணை தலைவரை தேர்ந்தெடுக்கிறது.

குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் பதவிகளுக்கும், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளுக்கும், மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளுக்கும் தேர்தல்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான சட்டங்களை உருவாக்கவும் நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. அதன்படி, ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல் சட்டம் (1952), மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம் (1950), மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம் (1951) போன்றவற்றை பாராளுமன்றம் இயற்றியது.

7. மற்ற அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றத்தின் பல்வேறு அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) இது நாட்டின் மிக உயர்ந்த விவாத அமைப்பாக செயல்படுகிறது. இது தேசிய மற்றும் சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல்வேறு பிரச்சனைகளை விவாதிக்கிறது. (ஆ) இது மூன்று வகையான அவசரநிலைகளையும் (தேசிய, மாநில) அங்கீகரிக்கிறது

மற்றும் நிதி) ஜனாதிபதியால் அறிவிக்கப்பட்டது.

(இ) சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டப் பேரவைகளின் பரிந்துரையின் பேரில் மாநில சட்டமன்றக் கவுன்சில்களை உருவாக்கலாம் அல்லது ஒழிக்கலாம். (ஈ) இது பரப்பளவை அதிகரிக்கலாம் அல்லது குறைக்கலாம், எல்லைகளை மாற்றலாம் மற்றும் இந்திய ஒன்றியத்தின் மாநிலங்களின் பெயர்களை மாற்றலாம். (e) இது உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பைக் கட்டுப்படுத்தலாம் மற்றும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவலாம்.

பாராளுமன்றக் கட்டுப்பாட்டின் பயனற்ற தன்மை

இந்தியாவில் அரசாங்கம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் மீதான பாராளுமன்றக் கட்டுப்பாடு நடைமுறையை விட தத்துவார்த்தமானது. உண்மையில், கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டிய அளவுக்கு பயனுள்ளதாக இல்லை. பின்வரும் காரணிகள் இதற்குப் பொறுப்பாகும்: (அ) தொகுதி மற்றும் சிக்கலான நிர்வாகத்தை கட்டுப்படுத்த பாராளுமன்றத்திற்கு நேரமோ நிபுணத்துவமோ இல்லை.

(ஆ) மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளின் தொழில்நுட்பத் தன்மையால் பாராளுமன்றத்தின் நிதிக் கட்டுப்பாடு தடைபடுகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாமர மக்களால் அவற்றை சரியாகவும் முழுமையாகவும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. (c) சட்டமன்றத் தலைமையானது நிர்வாகத்திடம் உள்ளது மற்றும் அது கொள்கைகளை வகுப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகிக்கிறது. (ஈ) பாராளுமன்றத்தின் அளவு மிகவும் பெரியது மற்றும் திறம்பட செயல்பட முடியாது. (இ) பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றுக்குழு அனுபவிக்கும் பெரும்பான்மை ஆதரவு பயனுள்ள விமர்சனத்தின் சாத்தியத்தை குறைக்கிறது. (f) பொதுக் கணக்குக் குழு போன்ற நிதிக் குழுக்கள் பொதுச் செலவினங்களைச் செயலாளரால் செய்யப்பட்ட பிறகு ஆய்வு செய்கின்றன. இதனால், பிரேத பரிசோதனை பணிகளை மேற்கொள்கின்றனர். (g) 'கில்லட்டின்' அதிகமாகப் பயன்படுத்துவது நிதிக் கட்டுப்பாட்டின் நோக்கத்தைக் குறைத்தது. (h) 'பிரதிநிதி சட்டத்தின்' வளர்ச்சியானது விரிவான சட்டங்களை உருவாக்குவதில் பாராளுமன்றத்தின் பங்கைக் குறைத்து, அதிகாரத்துவத்தின் அதிகாரங்களை அதிகரித்துள்ளது. (i) ஜனாதிபதியால் அடிக்கடி அவசரச் சட்டங்கள் வெளியிடப்படுவது, நாடாளுமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை நீர்த்துப்போகச் செய்கிறது. (j) பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு ஆங்காங்கே, பொதுவானது மற்றும் பெரும்பாலும் அரசியல் இயல்புடையது. (k) பாராளுமன்றத்தில் வலுவான மற்றும் நிலையான எதிர்ப்பு இல்லாதது மற்றும் பாராளுமன்ற நடத்தை மற்றும் நெறிமுறைகளில் பின்னடைவு ஆகியவை இந்தியாவில் நிர்வாகத்தின் மீதான சட்டமன்றக் கட்டுப்பாட்டின் பயனற்ற தன்மைக்கு பங்களித்துள்ளன.

ராஜ்ய சபாவின் பதவி

ராஜ்யசபாவின் அரசியலமைப்பு நிலை (லோக்சபாவுடன் ஒப்பிடும்போது) மூன்று கோணங்களில் ஆய்வு செய்யலாம்: 1. ராஜ்யசபா என்பது மக்களவைக்கு சமம்.

2. ராஜ்யசபா லோக்சபாவிற்கு சமமற்றதாக இருக்கும் இடத்தில்.
3. லோக்சபாவுடன் பகிர்ந்து கொள்ளப்படாத சிறப்பு அதிகாரங்களை ராஜ்யசபா கொண்டுள்ளது.

மக்களவைக்கு சம அந்தஸ்து

பின்வரும் விஷயங்களில், ராஜ்யத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் அந்தஸ்து

சபா என்பது மக்களவைக்கு சமம்:

1. சாதாரண மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல்.
2. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல்.
3. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து செலவினங்களை உள்ளடக்கிய நிதி மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல்.
4. ஜனாதிபதியின் தேர்தல் மற்றும் பதவி நீக்கம்.
5. துணைத் தலைவர் தேர்தல் மற்றும் நீக்கம். இருப்பினும், துணைத் தலைவரை நீக்குவதை ராஜ்யசபா மட்டுமே தொடங்க முடியும்.
அவர் ராஜ்யசபாவால் பயனுள்ள பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் நீக்கப்படுகிறார் (இது ஒரு வகை சிறப்புப் பெரும்பான்மை) மற்றும் மக்களவையால் எளிய பெரும்பான்மையுடன் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.
6. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் நீதிபதிகள், தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆகியோரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரை செய்தல்.
7. ஜனாதிபதியால் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளைகளுக்கு ஒப்புதல்.
8. ஜனாதிபதியால் மூன்று வகையான அவசர நிலைகளையும் பிரகடனப்படுத்த ஒப்புதல்.
9. பிரதமர் உள்ளிட்ட அமைச்சர்கள் தேர்வு. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, பிரதமர் உள்ளிட்ட அமைச்சர்கள் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியும். இருப்பினும், அவர்களின் உறுப்பினர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் மக்களவைக்கு மட்டுமே பொறுப்பு.
10. நிதி ஆணையம், யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன், கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் போன்ற அரசியலமைப்பு அமைப்புகளின் அறிக்கைகளை பரிசீலித்தல்.

11. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்துதல்.

லோக்சபாவுடன் சமமற்ற நிலை

பின்வரும் விஷயங்களில், ராஜ்யசபாவின் அதிகாரங்களும் அந்தஸ்தும் மக்களவைக்கு சமமற்றவை: 1. பண மசோதாவை மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், ராஜ்யசபாவில் அல்ல.

2. ராஜ்யசபா ஒரு பண மசோதாவை திருத்தவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ முடியாது. பரிந்துரைகளுடன் அல்லது பரிந்துரைகள் இல்லாமல் 14 நாட்களுக்குள் மசோதாவை மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்.
3. லோக்சபா ராஜ்யசபாவின் அனைத்து அல்லது எந்த பரிந்துரைகளையும் ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். இரண்டு நிகழ்வுகளிலும், பண மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.
4. சட்டப்பிரிவு 110ன் விஷயங்களை மட்டும் உள்ளடக்காத நிதி மசோதா, லோக்சபாவில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்பட முடியும், ராஜ்யசபாவில் அல்ல. ஆனால், அதை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக, இரு அவைகளுக்கும் சமமான அதிகாரங்கள் உள்ளன.
5. குறிப்பிட்ட மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை முடிவு செய்யும் இறுதி அதிகாரம் மக்களவை சபாநாயகரிடம் உள்ளது.
6. இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு மக்களவை சபாநாயகர் தலைமை தாங்குகிறார்.
7. இரு அவைகளிலும் ஆளுங்கட்சியின் கூட்டு பலம் எதிர்க்கட்சிகளை விடக் குறைவாக இருக்கும் போது தவிர, அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களவை கூட்டுக் கூட்டத்தில் வெற்றி பெறுகிறது.
8. ராஜ்யசபா பட்ஜெட்டை மட்டுமே விவாதிக்க முடியும் ஆனால் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் மீது வாக்களிக்க முடியாது (இது மக்களவையின் பிரத்யேக சிறப்புரிமை).
9. தேசிய அவசரநிலையை நிறுத்துவதற்கான தீர்மானத்தை மக்களவையில் மட்டுமே நிறைவேற்ற முடியும், ராஜ்யசபாவால் அல்ல.
10. ராஜ்யசபா நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் மூலம் அமைச்சர்கள் குழுவை நீக்க முடியாது. ஏனென்றால், அமைச்சர்கள் குழு, மக்களவைக்கு மட்டுமே கூட்டுப் பொறுப்பு. ஆனால், அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து ராஜ்யசபா விவாதிக்கலாம், விமர்சிக்கலாம்.

ராஜ்யசபாவின் சிறப்பு அதிகாரங்கள்

லோக்சபா அனுபவிக்காத நான்கு பிரத்தியேக அல்லது சிறப்பு அதிகாரங்கள் ராஜ்யசபாவிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது: 1. இது ஒரு விஷயத்தில் சட்டம் இயற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்தை அங்கீகரிக்கலாம்.

மாநிலப் பட்டியலில் (பிரிவு 249) பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

2. இது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு பொதுவான புதிய அகில இந்திய சேவைகளை உருவாக்க பாராளுமன்றத்தை அங்கீகரிக்கலாம் (பிரிவு 312).

3. துணை ஜனாதிபதியை நீக்குவதற்கான நடவடிக்கையை அது மட்டுமே தொடங்க

முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், துணை ஜனாதிபதியை

நீக்குவதற்கான தீர்மானத்தை ராஜ்யசபாவில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், மக்களவையில் அல்ல (பிரிவு 67).

4. லோக்சபா கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில் அல்லது மக்களவை கலைக்கப்பட்ட நேரத்தில்

தேசிய அவசரநிலை அல்லது ஜனாதிபதி ஆட்சி அல்லது நிதி நெருக்கடியை

விதிப்பதற்கான பிரகடனம் ஜனாதிபதியால் வெளியிடப்பட்டால், அதன் ஒப்புதலுக்கு

அனுமதிக்கப்பட்ட காலக்கெடுவுக்குள், பிரகடனம் ராஜ்யசபாவால் மட்டுமே

அங்கீகரிக்கப்பட்டாலும், அது பயனுள்ளதாக இருக்கும் (பிரிவு 352, 356 மற்றும் 360).

மேற்குறிப்பிட்ட புள்ளிகளின் பகுப்பாய்வு, நமது அரசியலமைப்பு அமைப்பில் உள்ள ராஜ்யசபாவின் நிலை பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பில் உள்ள ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் அளவுக்கு பலவீனமாக இல்லை அல்லது அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அமைப்பில் செனட்டைப் போல வலுவாக இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. நிதி விவகாரங்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழு மீதான கட்டுப்பாடு தவிர, மற்ற அனைத்து துறைகளிலும் ராஜ்யசபாவின் அதிகாரங்கள் மற்றும் அந்தஸ்து பரந்த அளவில் சமமாக உள்ளது மற்றும் மக்களவையுடன் ஒருங்கிணைக்கப்படுகிறது.

லோக்சபாவுடன் ஒப்பிடும்போது ராஜ்யசபாவுக்கு குறைவான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டாலும், அதன் பயன்பாடு பின்வரும் காரணங்களுக்காக ஆதரிக்கப்படுகிறது: 1. இது அவசர, குறைபாடுள்ள, கவனக்குறைவான மற்றும் லோக்சபாவால் செய்யப்பட்ட சட்டத்தை மறுபரிசீலனை செய்வதன் மூலம் சரிபார்க்கிறது. மற்றும் நினைத்தேன்.

2. நேரடித் தேர்தலை எதிர்கொள்ள முடியாத தலைசிறந்த தொழில் வல்லுநர்கள் மற்றும்

நிபுணர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்க இது உதவுகிறது. அப்படிப்பட்ட 12 பேரை

குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்யசபாவுக்கு நியமிக்கிறார்.

3. மாநிலங்களின் தேவையற்ற தலையீடுகளுக்கு எதிராக மாநிலங்களின் நலன்களைப்

பாதுகாப்பதன் மூலம் கூட்டாட்சி சமநிலையைப் பராமரிக்கிறது.

Centre.

பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள்

பொருள்

பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் என்பது பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகள், அவற்றின் குழுக்கள் மற்றும் அவற்றின் உறுப்பினர்கள் அனுபவிக்கும் சிறப்பு உரிமைகள், விலக்குகள் மற்றும் விலக்குகள் ஆகும். அவர்களின் செயல்களின் சுதந்திரத்தையும் செயல்திறனையும் பாதுகாக்க அவை அவசியம்.

இந்தச் சலுகைகள் இல்லாமல், சபைகள் தங்கள் அதிகாரம், கண்ணியம் மற்றும் கௌரவத்தைப் பேண முடியாது அல்லது தங்கள் நாடாளுமன்றப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் எந்தத் தடையிலிருந்தும் தங்கள் உறுப்பினர்களைப் பாதுகாக்க முடியாது.

பாராளுமன்றம் அல்லது அதன் எந்தவொரு குழுவின் நடவடிக்கைகளிலும் பேசுவதற்கும் பங்கு பெறுவதற்கும் தகுதியுடைய நபர்களுக்கு அரசியலமைப்பு பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளது.

இவர்களில் இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல் மற்றும் மத்திய அமைச்சர்களும் அடங்குவர்.

பாராளுமன்றத்தின் ஒரு அங்கமான ஜனாதிபதிக்கு பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்படுவதில்லை என்பதை இங்கு தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

வகைப்பாடு

பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகளை இரண்டு பரந்த பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம்: 1. நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையும் அனுபவிக்கும்

கூட்டாக, மற்றும் 2.

உறுப்பினர்களால் தனித்தனியாக அனுபவிக்கப்படுபவை.

கூட்டு சலுகைகள்

நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவைக்கும் கூட்டாகச் சொந்தமான சிறப்புரிமைகள் அவை:

1. அதன் அறிக்கைகள், விவாதங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை வெளியிடுவதற்கு உரிமை உள்ளது, மேலும் பிறர் அதை வெளியிடுவதைத் தடை செய்யும் உரிமையும் உள்ளது. 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம், பாராளுமன்றத்தின் முன் அனுமதியின்றி பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் பற்றிய உண்மையான அறிக்கைகளை வெளியிடுவதற்கு பத்திரிகை சுதந்திரத்தை மீட்டெடுத்தது. ஆனால், சபையின் ரகசிய அமர்வின் விஷயத்தில் இது பொருந்தாது.

2. அதன் நடவடிக்கைகளில் இருந்து அந்நியர்களை விலக்கி வைக்கலாம் மற்றும் சில முக்கியமான விஷயங்களை விவாதிக்க இரகசிய அமர்வுகளை நடத்தலாம்.
3. இது அதன் சொந்த நடைமுறை மற்றும் அதன் வணிகத்தின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும், அத்தகைய விஷயங்களில் தீர்ப்பதற்கும் விதிகளை உருவாக்கலாம்.
4. இது உறுப்பினர்களையும் வெளியாட்களையும் அதன் சலுகைகளை மீறும் அல்லது அவமதிப்பு, கண்டனம், அறிவுரை அல்லது சிறைத்தண்டனை (உறுப்பினர்கள் விஷயத்தில் இடைநீக்கம் அல்லது வெளியேற்றம்) மூலம் தண்டிக்க முடியும் . , ஒரு உறுப்பினரின் தடுப்புக்காவல், தண்டனை, சிறை மற்றும் விடுதலை.

6. இது விசாரணைகளை நிறுவலாம் மற்றும் சாட்சிகளின் வருகைக்கு உத்தரவிடலாம் மற்றும் தொடர்புடைய ஆவணங்கள் மற்றும் பதிவுகளுக்கு அனுப்பலாம்.
7. ஒரு சபை அல்லது அதன் குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை விசாரிக்க நீதிமன்றங்கள் தடை செய்யப்பட்டுள்ளன.
8. எந்தவொரு நபரும் (உறுப்பினர் அல்லது வெளியாட்கள்) கைது செய்யப்பட முடியாது, மேலும் தலைமை அதிகாரியின் அனுமதியின்றி எந்த சட்ட நடவடிக்கையும் (சிவில் அல்லது கிரிமினல்) சபையின் எல்லைக்குள் பணியாற்ற முடியாது.

தனிப்பட்ட சலுகைகள்

தனித்தனியாக உறுப்பினர்களுக்குச் சொந்தமான சிறப்புரிமைகள்:

1. பார்லிமென்ட் அமர்வின் போதும், தொடங்குவதற்கு 40 நாட்களுக்கு முன்பும், ஒரு அமர்வு முடிவடைந்த 40 நாட்களுக்கு பின்னரும் அவர்களை கைது செய்ய முடியாது. இந்தச் சலுகை சிவில் வழக்குகளில் மட்டுமே கிடைக்கும், குற்றவியல் வழக்குகள் அல்லது தடுப்புக் காவல் வழக்குகளில் அல்ல.
2. அவர்களுக்கு பாராளுமன்றத்தில் பேச்சு சுதந்திரம் உள்ளது. பாராளுமன்றத்திலோ அல்லது அதன் குழுக்களிலோ அவர் வழங்கிய எந்தவொரு வாக்கிற்கும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் எந்த ஒரு உறுப்பினரும் பொறுப்பல்ல. இந்த சுதந்திரம் அரசியலமைப்பின் விதிகள் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகள் மற்றும் நிலையியற் கட்டளைகளுக்கு உட்பட்டது.26 3. அவர்களுக்கு நடுவர் சேவையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. பார்லிமென்ட் நடக்கும் போது, நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்கில் சாட்சியாக ஆஜராகி சாட்சியமளிக்க மறுக்கலாம்.

சிறப்புரிமை மீறல் மற்றும் வீட்டின் அவமதிப்பு

"எந்தவொரு தனிநபரும் அல்லது அதிகாரமும் உறுப்பினர்களின் தனித்தனியாக அல்லது சபையின் சலுகைகள், உரிமைகள் மற்றும் விலக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் புறக்கணித்தால் அல்லது தாக்கினால், அந்தக் குற்றம் சிறப்புரிமை மீறல் என்று அழைக்கப்படுகிறது மற்றும் அவை சபையால் தண்டிக்கப்படும். " ஒரு பாராளுமன்ற சபை, அதன் உறுப்பினர் அல்லது அதன் அதிகாரியை அவர்களின் செயல்பாடுகளைச் செய்வதில் தடுக்கும் அல்லது நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ சபையின் கண்ணியம், அதிகாரம் மற்றும் கௌரவத்திற்கு எதிராக விளைவுகளை உருவாக்கும் போக்கைக் கொண்ட செயல் அல்லது புறக்கணிப்பு, அவமதிப்பாகக் கருதப்படுகிறது. வீடு.28 'சலுகை மீறல்' மற்றும் 'சபையின் அவமதிப்பு' ஆகிய இரண்டு சொற்றொடர்களும் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அவை வெவ்வேறு தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. 'பொதுவாக, சிறப்புரிமையை மீறுவது, சபையை அவமதிப்பதாக இருக்கலாம். அதேபோல், சபையை அவமதிப்பது சிறப்புரிமை மீறலையும் உள்ளடக்கியிருக்கலாம். எவ்வாறாயினும், சபையின் அவமதிப்பு பரந்த தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக சிறப்புரிமையை மீறாமல் சபையை அவமதிக்கலாம்'.29 அதேபோல், 'எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சிறப்புரிமையையும் மீறாமல், அவையின் கண்ணியம் மற்றும் அதிகாரத்துக்கு எதிரான குற்றங்களாக இருக்கும் செயல்கள், அவையை அவமதிக்கும் செயலாகும்'.30 உதாரணமாக, சபையின் சட்டப்பூர்வமான உத்தரவிற்கு கீழ்ப்படியாமல் இருப்பது சிறப்புரிமை மீறல் அல்ல, ஆனால் சபையின் அவமதிப்பாக தண்டிக்கப்படலாம்.

சிறப்புரிமைகளின் ஆதாரங்கள்

முதலில், அரசியலமைப்பு (பிரிவு 105) இரண்டு சிறப்புரிமைகளை குறிப்பிட்டுள்ளது, அதாவது பாராளுமன்றத்தில் பேச்சு சுதந்திரம் மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகளை வெளியிடும் உரிமை. பிற சிறப்புரிமைகளைப் பொறுத்தவரை, அவை தொடங்கும் தேதியில் (அதாவது, ஜனவரி 26, 1950) பிரிட்டிஷ் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ், அதன் குழுக்கள் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்களைப் போலவே இருக்க வேண்டும் என்று அது வழங்கியது, அது பாராளுமன்றத்தால் வரையறுக்கப்படும் வரை. 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம், பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் மற்ற சிறப்புரிமைகள், அதன் குழுக்கள் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் அவை தொடங்கிய தேதியில் (அதாவது, ஜூன் 20, 1979) பாராளுமன்றத்தால் வரையறுக்கப்படும் வரையில் இருக்க வேண்டும். மற்ற சலுகைகள் தொடர்பான நிலைப்பாடு அப்படியே உள்ளது என்பதே இதன் பொருள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், திருத்தம் பிரிட்டிஷ் மாளிகையின் நேரடிக் குறிப்பைக் கைவிட்டு வாய்மொழி மாற்றங்களை மட்டுமே செய்துள்ளது

விதியின் உட்பொருளில் எந்த மாற்றமும் செய்யாமல் காமன்ஸ் .

அவை 1. அரசியலமைப்பு விதிகள், 2.

பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட பல்வேறு

சட்டங்கள், 3. இரு அவைகளின் விதிகள், 4.

நாடாளுமன்ற மரபுகள் மற்றும் 5. நீதித்துறை

விளக்கங்கள் ஆகிய ஐந்து ஆதாரங்களை

அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை

'பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை' கோட்பாடு பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்துடன் தொடர்புடையது. இறையாண்மை என்பது மாநிலத்திற்குள் உள்ள உச்ச அதிகாரம். கிரேட் பிரிட்டனில் அந்த உச்ச அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளது. அதன் அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பில் 'சட்ட' கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் இல்லை.

எனவே, பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை (பாராளுமன்ற மேலாதிக்கம்) என்பது பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு அமைப்பின் முக்கிய அம்சமாகும். பிரிட்டிஷ் சட்ட வல்லுநரான ஏவி டிசியின் கூற்றுப்படி, இந்தக் கொள்கை மூன்று தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது: 32

1. பாராளுமன்றம் எந்தச் சட்டத்தையும் உருவாக்கலாம், திருத்தலாம், மாற்றலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம். பிரித்தானிய அரசியல் ஆய்வாளரான டி லோல்மே, 'ஒரு பெண்ணை ஆணாகவும், ஆணை பெண்ணாகவும் மாற்றுவதைத் தவிர, பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் அனைத்தையும் செய்ய முடியும்' என்றார்.

2. பாராளுமன்றம் சாதாரண சட்டங்களைப் போலவே அரசியலமைப்புச் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரித்தானிய பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரத்திற்கும் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்திற்கும் இடையில் சட்டப்பூர்வ வேறுபாடு இல்லை.

3. பாராளுமன்ற சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு முரணானவை என நீதித்துறையால் செல்லாது என அறிவிக்க முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரிட்டனில் நீதித்துறை மறுஆய்வு முறை இல்லை.

மறுபுறம், இந்திய பாராளுமன்றம், அதன் அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பில் 'சட்ட' கட்டுப்பாடுகள் இருப்பதால், அதே அர்த்தத்தில் ஒரு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பாக கருத முடியாது. இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் இறையாண்மையைக் கட்டுப்படுத்தும் காரணிகள்:

1. அரசியலமைப்பின் எழுதப்பட்ட தன்மை

அரசியலமைப்பு என்பது நம் நாட்டில் நிலத்தின் அடிப்படை சட்டம்.

இது மத்திய அரசின் மூன்று உறுப்புகளின் அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பு மற்றும் அவற்றுக்கிடையேயான உறவின் தன்மை ஆகியவற்றை வரையறுத்துள்ளது. எனவே, அரசியலமைப்புச் சட்டம் விதித்துள்ள வரம்புகளுக்குள் நாடாளுமன்றம் செயல்பட வேண்டும். சட்டமன்ற அதிகாரம் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு சட்ட வேறுபாடு உள்ளது. மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் சில திருத்தங்களைச் செய்ய, பாதிக்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது

மாநிலங்களும் தேவை. மறுபுறம், பிரிட்டனில், அரசியலமைப்பு எழுதப்படவில்லை அல்லது நிலத்தின் அடிப்படை சட்டம் போன்ற எதுவும் இல்லை.

2. கூட்டாட்சி அமைப்பு

இந்தியாவில் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அரசியலமைப்பு அதிகாரப் பகிர்வு கொண்ட ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பு உள்ளது. இரண்டும் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட கோளங்களுக்குள் செயல்பட வேண்டும். எனவே, நாடாளுமன்றத்தின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரமானது யூனியன் பட்டியல் மற்றும் கன்கர்ரென்ட் லிஸ்ட் ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் மற்றும் மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடங்களுக்கு நீட்டிக்கப்படாது (ஐந்து அசாதாரண சூழ்நிலைகள் மற்றும் அதுவும் குறுகிய காலத்திற்கு). மறுபுறம், பிரிட்டன் ஒரு ஒற்றையாட்சி அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது, எனவே, அனைத்து அதிகாரங்களும் மையத்தில் உள்ளன.

3. நீதித்துறை மறுஆய்வு முறை நீதித்துறை

மறுஆய்வு அதிகாரம் கொண்ட சுதந்திரமான நீதித்துறையை ஏற்றுக்கொள்வது நமது பாராளுமன்றத்தின் மேலாதிக்கத்தையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் இரண்டும் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் அரசியல் சட்டத்தின் எந்த விதியையும் மீறினால், அவை செல்லாது மற்றும் தீவிரமானவை (அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிரானது) என அறிவிக்க முடியும். மறுபுறம், பிரிட்டனில் நீதித்துறை மறுஆய்வு முறை இல்லை. பிரிட்டிஷ் நீதிமன்றங்கள், குறிப்பிட்ட வழக்குகளுக்கு, அவற்றின் அரசியலமைப்பு, சட்டப்பூர்வ தன்மை அல்லது நியாயத்தன்மையை ஆராயாமல், பார்லிமென்ட் சட்டங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

4. அடிப்படை உரிமைகள்

அரசியலமைப்பின் பகுதி III இன் கீழ் நியாயமான அடிப்படை உரிமைகளின் குறியீட்டை இணைப்பதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரமும் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. பிரிவு 13, ஒரு அடிப்படை உரிமையை முற்றிலும் பறிக்கும் அல்லது ஒரு பகுதியாக ரத்து செய்யும் சட்டத்தை உருவாக்குவதைத் தடுக்கிறது. எனவே, அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் பாராளுமன்ற சட்டம் செல்லாது. மறுபுறம், பிரிட்டனில், அரசியலமைப்பில் நியாயமான அடிப்படை உரிமைகள் குறியிடப்படவில்லை. பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை வகுத்து எந்த சட்டத்தையும் உருவாக்கவில்லை. எனினும், அது

பிரிட்டிஷ் குடிமக்களுக்கு உரிமை இல்லை என்று அர்த்தம் இல்லை. இருந்தாலும் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் சாசனம் இல்லை, அதிகபட்ச சுதந்திரம் உள்ளது சட்டத்தின் ஆட்சியின் இருப்பு காரணமாக பிரிட்டன்.

எனவே, பெயரிடல் மற்றும் நிறுவனமாக இருந்தாலும் நமது பாராளுமன்றத்தின் அமைப்பு ஆங்கிலேயர்களைப் போன்றது பாராளுமன்றம், இரண்டுக்கும் இடையே கணிசமான வேறுபாடு உள்ளது. தி இந்திய பாராளுமன்றம் எந்த வகையில் இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு அல்ல பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் ஒரு இறையாண்மை கொண்ட அமைப்பு. ஆங்கிலேயர்களைப் போலல்லாமல் பாராளுமன்றம், இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம் மற்றும் அதிகார வரம்பு வரையறுக்கப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவை.

இவ்விஷயத்தில் இந்திய நாடாளுமன்றம் அமெரிக்கர்களுக்கு நிகரானது சட்டமன்றம் (காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறது). அமெரிக்காவிலும், இறையாண்மை காங்கிரஸின் எழுத்துப்பூர்வ தன்மையால் சட்டப்பூர்வமாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது அரசியலமைப்பு, கூட்டாட்சி அமைப்பு, அமைப்பு நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் உரிமைகள் மசோதா.

அட்டவணை 22.5 மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன்களுக்கான நாடாளுமன்றத்தில் இட ஒதுக்கீடு பிரதேசங்கள் (2019)

எஸ்.எண்.	மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்கள்	இருக்கைகளின் எண்ணிக்கை	
		ராஜ்யத்தில்	உள்ள இருக்கைகள்
		சபை	லோக் சபை
I. மாநிலங்கள்			
1.	ஆந்திரப் பிரதேசம்	11	25
2.	அருணாச்சல பிரதேசம்	1	2
3.	அசாம்	7	14
4.	பீகார்	16	40
5.	சத்தீஸ்கர்	5	11
6.	கோவா	1	2
7.	குஜராத்	11	26
8.	ஹரியானா	5	10
9.	ஹிமாச்சல பிரதேசம்	3	4
10.	ஜார்கண்ட்	6	14

11.	கர்நாடகா	12	28
12.	கேரளா	9	20
13.	மத்திய பிரதேசம்	11	29
14.	மகாராஷ்டிரா	19	48
15.	மணிப்பூர்	1	2
16.	மேகாலயா	1	2
17.	மிசோரம்	1	1
18.	நாகாலாந்து	1	1
19.	ஒடிசா	10	21
20.	பஞ்சாப்	7	13
21.	ராஜஸ்தான்	10	25
22.	சிக்கிம்	1	1
23.	தமிழ்நாடு	18	39
24.	தெலுங்கானா	7	17
25.	திரிபுரா	1	2
26.	உத்தரகாண்ட்	3	5
27.	உத்தரப்பிரதேசம்	31	80
28.	மேற்கு வங்காளம்	16	42
II. யூனியன் பிரதேசங்கள்			
1.	அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள்	-	1
2.	சண்டிகர்	-	1
3.	தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி	-	1
4.	டாமன் மற்றும் டையூ	-	1
5.	டெல்லி (தேசிய டெல்லியின் தலைநகர் பிரதேசம்)	3	7
6.	லட்சத்தீவு	-	1
7.	புதுச்சேரி	1	1
8.	ஜம்மு காஷ்மீர்	4	5

9	லடாக்	-	1
III. நியமன உறுப்பினர்கள்		12	2
மொத்தம்		245	545

அட்டவணை 22.6 மக்களவையில் SC மற்றும் ST களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள்
(2019)

மாநிலம்/யூனியன் பெயர் பிரதேசம்		மொத்த முன்பதிவு அதற்காக திட்டமிடப்பட்ட சாதிகள்		ஒதுக்கப்பட்டது தி திட்டமிடப்பட்ட பழங்குடியினர்
I. மாநிலங்கள்:				
1.	ஆந்திரப் பிரதேசம் 25		4	1
2.	அருணாசலம் பிரதேசம்	2	-	-
3.	அசாம்	14	1	2
4.	பீகார்	40	6	-
5.	சத்தீஸ்கர்	11	1	4
6.	கோவா	2	-	-
7.	குஜராத்	26	2	4
8.	ஹரியானா	10	2	-
9.	ஹிமாச்சல் பிரதேசம்	4	1	-
10.	ஜார்கண்ட்	14	1	5
11.	கர்நாடகா	28	5	2
12.	கேரளா	20	2	-
13.	மத்திய பிரதேசம் 29		4	6
14.	மகாராஷ்டிரா	48	5	4
15.	மணிப்பூர்	2	-	1
16.	மேகாலயா	2	-	2
17.	மிசோரம்	1	-	1

18.	நாகாலாந்து	1	-	-
19.	ஒடிசா	21	3	5
20.	பஞ்சாப்	13	4	-
21.	ராஜஸ்தான்	25	4	3
22.	சிக்கிம்	1	-	-
23.	தமிழ்நாடு	39	7	-
24.	தெலுங்கானா	17	3	2
25.	திரிபுரா	2	-	1
26.	உத்தரகாண்ட்	5	1	-
27.	உத்தரப்பிரதேசம்	80	17	-
28.	மேற்கு வங்காளம்	42	10	2
II. யூனியன் பிரதேசங்கள்:				
1.	அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள்	1	-	-
2.	சண்டிகர்	1	-	-
3.	தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி	1	-	1
4.	டாமன் மற்றும் டையூ	1	-	-
5.	டெல்லி (தி தேசிய தலைநகர் டெல்லி பிரதேசம்)	7	1	-
6.	லட்சத்தீவு	1	-	1
7.	புதுச்சேரி	1	-	-
8.	ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்	5	-	-
9.	லடாக்	1	-	-
மொத்தம்		543	84	47

அட்டவணை 22.7 மக்களவையின் காலங்கள் (முதல் மக்களவையில் இருந்து
தற்போதைய மக்களவை)

மக்களவை காலம்	கருத்துக்கள்
முதலில்	1952-1957 காலாவதியாகும் 38 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.
இரண்டாவது	1957-1962 காலாவதியாகும் 40 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.
மூன்றாவது	1962-1967 காலாவதியாகும் 44 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.
நான்காவது	1967-1970 ஒரு வருடம் 79 நாட்கள் கலைக்கப்பட்டது காலாவதியாகும் முன்.
ஐந்தாவது	1971-1977 மக்களவையின் காலம் ஒரு வருடம் இரண்டு முறை நீட்டிக்கப்பட்டது ஒரு முறை. இருப்பினும், ஹவுஸ் இருந்தது உள்ளே சென்ற பிறகு கலைக்கப்பட்டது ஐந்து வருட காலத்திற்கு இருப்பு, 10 மாதங்கள் மற்றும் ஆறு நாட்கள்.
ஆறாவது	1977-1979 இல் இருந்த பிறகு கலைக்கப்பட்டது இரண்டு வருட காலத்திற்கு இருப்பு, நான்கு மாதங்கள் மற்றும் 28 நாட்கள்.
ஏழாவது	1980-1984 காலாவதியாகும் 20 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.
எட்டாவது	1985-1989 காலாவதியாகும் 48 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.
ஒன்பதாவது	1989-1991 இல் இருந்த பிறகு கலைக்கப்பட்டது ஒரு வருட காலத்திற்கு இருப்பு, இரண்டு மாதங்கள் மற்றும் 25 நாட்கள்.
பத்தாவது	1991-1996 –
பதினொன்றாவது	1996-1997 இல் இருந்த பிறகு கலைக்கப்பட்டது ஒரு வருட காலத்திற்கு இருப்பு, ஆறு மாதங்கள் மற்றும் 13 நாட்கள்.
பன்னிரண்டாவது	1998-1999 இல் இருந்த பிறகு கலைக்கப்பட்டது ஒரு வருட காலத்திற்கு இருப்பு, ஒரு மாதம் மற்றும் நான்கு நாட்கள்.
பதின்மூன்றாவது	1999-2004 காலாவதியாகும் 253 நாட்களுக்கு முன்பு கலைக்கப்பட்டது அதன் கால.

பதினான்காவது 2004–2009 –		
பதினெந்தாவது	2009–2014 –	
பதினாறாவது	2014–2019 –	
பதினேழாவது 2019-	-	
தொடர்கிறது		

அட்டவணை 22.8 மக்களவையின் சபாநாயகர்கள் (முதல் மக்களவையில் இருந்து
தற்போதைய மக்களவை)

லோக்சபா பெயர்		பதவிக்காலம் (குறிப்புகள்)
முதலில்	1. கணேஷ் வாசுதேவ் மாவலங்கர்	1952 முதல் 1956 வரை (இறந்தார்)
	2. அனந்தசயனம் அய்யங்கார்	1956 முதல் 1957 வரை
இரண்டாவது	அனந்தசயனம் அய்யங்கார் 1957 முதல் 1962 வரை	
மூன்றாவது	ஹுக்கும் சிங் 1.	1962 முதல் 1967 வரை
நான்காவது	நீலம் சஞ்சீவா ரெட்டி 1967 முதல் 1969 வரை	(ராஜினாமா)
	2. குர்டியல் சிங் தில்லான் 1. குர்டியல்	1969 முதல் 1971 வரை
ஐந்தாவது	சிங் தில்லான்	1971 முதல் 1975 வரை (ராஜினாமா)
	2. பாலி ராம் பகத் 1. நீலம்	1976 முதல் 1977 வரை
ஆறாவது	சஞ்சீவா ரெட்டி 1977 முதல் 1977 வரை	(ராஜினாமா)
	2. கே.எஸ்.ஹெக்டே	1977 முதல் 1980 வரை
ஏழாவது	பல்ராம் ஜாகர்	1980 முதல் 1985 வரை
எட்டாவது	பல்ராம் ஜாகர்	1985 முதல் 1989 வரை
ஒன்பதாவது	ரபி ரே சிவராஜ்	1989 முதல் 1991 வரை
பத்தாவது	பாட்டில் பிஏ சங்மா	1991 முதல் 1996 வரை
பதினொன்றாவது	ஜிஎம்சி பாலயோகி	1996 முதல் 1998 வரை
பன்னிரண்டாவது	1. ஜிஎம்சி பாலயோகி	1998 முதல் 1999 வரை
பதின்மூன்றாவது	1999 முதல் 2002 வரை (இறந்தார்)	

2. மனோகர் ஜோஷி	2002 முதல் 2004 வரை
பதினான்காவது சோம்நாத் சாட்டர்ஜி	2004 முதல் 2009 வரை
பதினெந்தாவது மீரா குமார் செல்வி	2009 - 2014
பதினாறாவது திருமதி சுமித்ரா மகாஜன்	2014 - 2019
பதினேழாவது ஓம் பிரலா	2019 - இன்றுவரை

அட்டவணை 22.9 ஒரு பார்வையில் பாராளுமன்றம் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
பொது	
79.	பாராளுமன்ற அரசியலமைப்பு
80.	மாநில கவுன்சிலின் அமைப்பு
81.	மக்கள் மன்றத்தின் கலவை
82.	ஒவ்வொரு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகும் மறுசீரமைப்பு
83.	பாராளுமன்றத்தின் அவைகளின் காலம்
84.	பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தகுதி
85.	பாராளுமன்ற அமர்வுகள், ஒத்திவைப்பு மற்றும் கலைப்பு
86.	உரையாற்றுவதற்கும் அனுப்புவதற்கும் ஜனாதிபதியின் உரிமை வீடுகளுக்கு செய்திகள்
87.	ஜனாதிபதியின் விசேட உரை
88.	அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்டர்னி ஜெனரலின் உரிமைகள் வீடுகளை மதிக்கிறது
பாராளுமன்ற அதிகாரிகள்	
89.	தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் மாநில கவுன்சில்
90.	விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா, மற்றும் நீக்குதல், துணைத் தலைவர் அலுவலகம்
91.	துணைத் தலைவர் அல்லது வேறு நபரின் அதிகாரம் அலுவலகத்தின் கடமைகளைச் செய்ய, அல்லது செயல்பட என, தலைவர்

92.	தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் வேண்டாம் அவரை நீக்குவதற்கான ஒரு தீர்மானத்தின் போது தலைமை தாங்கினார் அலுவலகம் பரிசீலனையில் உள்ளது
93.	சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் மக்கள் மாளிகை
94.	விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா, மற்றும் நீக்குதல், சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் அலுவலகங்கள்
95.	துணை சபாநாயகர் அல்லது வேறு நபரின் அதிகாரம் அலுவலகத்தின் கடமைகளைச் செய்ய, அல்லது செயல்பட என, சபாநாயகர்
96.	சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் கூடாது அவரை நீக்குவதற்கான ஒரு தீர்மானத்தின் போது தலைமை தாங்கினார் அலுவலகம் பரிசீலனையில் உள்ளது
97.	தலைவரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் மற்றும் துணைத் தலைவர் மற்றும் சபாநாயகர் மற்றும் துணை பேச்சாளர்
98.	பாராளுமன்ற செயலகம் வணிக நடத்தை
99.	உறுப்பினர்களால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
100	வீடுகளில் வாக்களிப்பது, செயல்படும் வீடுகளின் அதிகாரம் காலியிடங்கள் மற்றும் கோரம் இருந்தாலும் உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம்
101.	இடங்களின் விடுமுறை
102.	உறுப்பினர் தகுதியின்மை
103.	தகுதியிழப்புகள் குறித்த கேள்விகளின் மீதான முடிவு உறுப்பினர்கள்
104.	செய்வதற்கு முன் உட்கார்ந்து வாக்களித்ததற்காக அபராதம் சட்டப்பிரிவு 99 அல்லது இல்லாதபோது உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி தகுதி அல்லது தகுதியற்ற போது
பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் விலக்குகள் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள்	
105.	வீடுகளின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் போன்றவை பாராளுமன்றம் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மற்றும்

	அதன் குழுக்கள்
106.	உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்
	சட்டமன்ற நடைமுறை
107.	அறிமுகம் மற்றும் அனுப்புதல் போன்ற விதிகள் பில்கள்
108.	சில சந்தர்ப்பங்களில் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டம்
109.	பணப் பில்கள் தொடர்பான சிறப்பு நடைமுறை
110.	"பண பில்கள்" வரையறை
111.	மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல்
	நிதி விஷயங்களில் நடைமுறைகள்
112.	வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை
113.	பாராளுமன்றத்தில் நடைமுறை மதிப்பீடுகள்
114.	ஒதுக்கீட்டு மசோதாக்கள்
115.	துணை, கூடுதல் அல்லது அதிகப்படியான மானியங்கள்
116.	கணக்கில் வாக்குகள், கடன் வாக்குகள் மற்றும் விதிவிலக்கான மானியங்கள்
117.	நிதி மசோதாக்கள் என சிறப்பு ஏற்பாடுகள்
	செயல்முறை பொதுவாக
118.	நடைமுறை விதிகள்
119.	பாராளுமன்றத்தில் நடைமுறைச் சட்டத்தின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்துதல் நிதி வணிகம் தொடர்பாக
120.	பாராளுமன்றத்தில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய மொழி
121.	பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு கட்டுப்பாடு
122.	நீதிமன்றங்கள் நடவடிக்கைகளை விசாரிக்கக் கூடாது பாராளுமன்றம்
	ஜனாதிபதியின் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்
123.	அரசாணைகளை வெளியிட ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் பாராளுமன்ற இடைவேளையின் போது

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் லண்டனில் உள்ள பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் அமைந்துள்ள இடம். இது பெரும்பாலும் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் சின்னமாக பயன்படுத்தப்படுகிறது.
2. இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 22.5 ஐப் பார்க்கவும்.
3. ஒரு ஆங்கிலோ-இந்தியன் என்பது, யாருடைய தந்தை அல்லது யாருடைய பிற ஆண் முன்னோடிகளான ஆண் வம்சாவளியினர் அல்லது ஐரோப்பிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆனால் இந்திய எல்லைக்குள் வசிக்கும் மற்றும் பெற்றோர்கள் வழக்கமாக வசிக்கும் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர். மற்றும் தற்காலிக நோக்கங்களுக்காக அங்கு நிறுவப்படவில்லை.
4. இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 22.5 ஐப் பார்க்கவும்.
5. அதாவது, ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தில் அத்தகைய சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மக்களவை இடங்களின் எண்ணிக்கை, அந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்திற்கு மக்களவையில் ஒதுக்கப்பட்ட மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையின் அதே விகிதத்தில் இருக்க வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தில் உள்ள இத்தகைய சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தின் மொத்த மக்கள்தொகையைப் பெற்றுள்ளனர்.
6. இதன் கீழ், குடியரசுத் தலைவர் ராஜ்யசபா (உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம்) ஆணை, 1952ஐ இயற்றியுள்ளார்.
7. மார்ச் 18, 1976 இல் முடிவடையவிருந்த ஐந்தாவது மக்களவையின் பதவிக்காலம், 1976 ஆம் ஆண்டு மக்கள் மன்ற (கால நீட்டிப்பு) சட்டம், 1976 மூலம் மார்ச் 18, 1977 வரை ஓராண்டுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. மக்கள் மன்றம் (கால நீட்டிப்பு) திருத்தச் சட்டம், 1976 மூலம் மார்ச் 18, 1978 வரையிலான ஓராண்டு காலம்.
- இருப்பினும், ஐந்து ஆண்டுகள், 10 மாதங்கள் மற்றும் ஆறு நாட்கள் இருந்த பின்னர், 18 ஜனவரி 1977 அன்று சபை கலைக்கப்பட்டது.
8. மத்திய அல்லது மாநில அரசில் உள்ள அமைச்சர், லாபம் தரும் பதவியை வகிப்பதாகக் கருதப்படுவதில்லை. மேலும், ஒரு குறிப்பிட்ட லாப அலுவலகம் அதை வைத்திருப்பவரை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து தகுதி நீக்கம் செய்யாது என்று பாராளுமன்றம் அறிவிக்க முடியும்.
9. குடியரசுத் தலைவரால் செய்யப்பட்ட ஒரே நேரத்தில் உறுப்பினர் சேர்க்கை தடை விதிகள் (1950) படி.

9a. பாராளுமன்றச் சட்டம், 1953 (திருத்தப்பட்ட) அதிகாரிகளின் சம்பளம்

மற்றும் படிகள் பிரிவு 3. 9b. ஐபிட். 9c. ஐபிட். 9d. ஐபிட். 9e. பாராளுமன்றச் சட்டம், 1953 (திருத்தப்பட்ட) அதிகாரிகளின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் பிரிவு 5.

9f. ஐபிட்.

10. கிஹோடா ஹாலோஹான் Vs. ஜாசில்ஹு (1992).

11. இச்சூழலில், வி.வி.கிரி குறிப்பிட்டார்: “அவ்வளவு விரிவான அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்ட ஒரு அலுவலகத்தை வைத்திருப்பவர் தனது அலுவலகத்தின் கடமைகளை பாரபட்சமின்றி நிறைவேற்ற வேண்டும். எனவே பக்கச்சார்பற்ற தன்மை என்பது சபாநாயகரின் அலுவலகத்தின் ஒரு தவிர்க்க முடியாத நிபந்தனையாகக் கருதப்படுகிறது, அவர் அவையின் அதிகாரங்கள் மற்றும் சிறப்புரிமைகளின் பாதுகாவலராக இருக்கிறார், அவர் யாருடைய ஆதரவுடன் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பார்களோ அந்த அரசியல் கட்சியின் அல்ல. சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளைப் பாதுகாத்து அவர்களின் நம்பிக்கையை அவர் அனுபவிக்காத வரையில் அவர் சபையில் ஒழுங்கைப் பேண முடியாது”. (“இந்திய சட்டமன்றத்தில் தலைமை அதிகாரிகளின் அதிகாரங்கள்” ஜர்னல் ஆஃப் கான்ஸ்டிடியூஷனல் அண்ட் பார்லிமெண்டரி ஸ்டடிஸ், புது தில்லி, தொகுதி II, எண். 4, அக்டோபர். 1968, ப. 22)

12. உதாரணமாக, 13வது லோக்சபாவில், திரு. இந்திரஜித் குப்தா 20 அக்டோபர் 1999 அன்று சபாநாயகராக நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் 22 அக்டோபர் 1999 வரை புதிய சபாநாயகர் திரு. GMC பாலயோகி தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை அந்த அலுவலகத்தில் இருந்தார்.

13. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 107 (3) இன் கீழ், பாராளுமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு மசோதா, அவைகள் ஒத்திவைக்கப்படுவதால் காலாவதியாகாது. லோக்சபாவின் விதி 336ன் கீழ், சபையில் முன்வைக்கப்பட்டு நிலுவையில் உள்ள ஒரு பிரேரணை, தீர்மானம் அல்லது திருத்தம், அவையை ஒத்திவைப்பதால் மட்டும் காலாவதியாகாது.

14. சுபாஷ் சி. காஷ்யப்: நமது பாராளுமன்றம், தேசிய புத்தகம் டிரஸ்ட், 1999 பதிப்பு, பி. 135-136.

15. ஜே.சி. ஜோஹாரி: இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், விஷால், தொகுதி II, பதின்மூன்றாவது பதிப்பு, 2001, பி. 360.

- 15அ. டி.கே.விஸ்வநாதன் (ஆசிரியர்), இந்திய நாடாளுமன்றம், மக்களவை செயலகம், பதினான்காவது பதிப்பு, 2011, ப.21.
16. சுபாஷ் சி. காஷ்யப்: நமது பாராளுமன்றம், தேசிய புத்தகம் டிரஸ்ட், 1999 பதிப்பு, பி. 139-141.
17. ஐபிட், பி. 139.
18. லோக்சபா விதி 64ன் கீழ், சபாநாயகர் தம்மிடம் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டால், எந்த மசோதாவையும் அரசிதழில் வெளியிட உத்தரவிடலாம், இருப்பினும் மசோதாவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. அவ்வாறான நிலையில், மசோதாவை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு விடுப்பு எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, பின்னர் மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டால், அதை மீண்டும் வெளியிட வேண்டிய அவசியமில்லை.
19. பல்வேறு வகையான வீட்டோவைப் பார்க்க, 'வீட்டோ பவர் ஆஃப் தி அத்தியாயம் 17 இன் கீழ் ஜனாதிபதி .
20. ராஜ்யசபா செய்த திருத்தங்களை மக்களவை ஏற்கவில்லை. 1961 மே 6 அன்று கூட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது.
21. இந்த மசோதா மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டது, ஆனால் ராஜ்யசபாவால் நிராகரிக்கப்பட்டது. 1978 மே 16 அன்று கூட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது.
22. மசோதா மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டது, ஆனால் ராஜ்யசபாவால் நிராகரிக்கப்பட்டது. 26 மார்ச் 2002 அன்று கூட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. 425 உறுப்பினர்கள் ஆதரவாகவும் 296 பேர் எதிராகவும் வாக்களித்தபோது மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.
23. என்ன மல்லையா: இந்திய நாடாளுமன்றம், பி. 39.
24. கேசவானந்த பாரதி வி . கேரளா மாநிலம் (1973); மினர்வா மில்ஸ் வி. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1980).
25. 1977 ஆம் ஆண்டில், ஆறாவது மக்களவை திருமதி இந்திரா காந்தியை அதன் உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து நீக்கியது மற்றும் அவர் பிரதமராக இருந்தபோது சபை அவமதிப்பு செய்ததற்காக ஒரு வாரம் சிறைத்தண்டனை விதித்தது. ஆனால், ஏழாவது மக்களவை அவரை வெளியேற்றும் தீர்மானத்தை அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்டது என்று விவரித்து ரத்து செய்தது. 1990ல் முன்னாள் அமைச்சர் கே.கே திவாரி, ராஜ்யசபாவால் கண்டிக்கப்பட்டது.
26. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 121, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்தவொரு நீதிபதியும் தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தில் விவாதம் நடத்தக்கூடாது என்று கூறுகிறது.

நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்ய வேண்டி ஜனாதிபதியிடம் உரையை முன்வைப்பதற்கான பிரேரணை. லோக்சபாவின் விதிகள் 349 முதல் 350 வரை, ஒரு உறுப்பினரின் பார்லிமென்ட் அல்லாத மொழியைப் பயன்படுத்துதல் அல்லது பாராளுமன்றத்திற்கு புறம்பாக நடந்துகொள்வது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

27. கவுல் மற்றும் ஷக்தேர்: பயிற்சி மற்றும் நடைமுறை

பாராளுமன்றம், முதல் பதிப்பு, பி. 157.

28. தாமஸ் எர்ஸ்கின் மே: பாராளுமன்ற நடைமுறை, 15வது பதிப்பு, பி. 109.

29. சுபாஷ் சி. காஷ்யப்: எங்கள் பாராளுமன்றம், நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், 1999 பதிப்பு, பி. 241.

30. தாமஸ் எர்ஸ்கின் மே: பாராளுமன்ற நடைமுறை, 16வது பதிப்பு, பி. 43.

31. பிரிட்டிஷ் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் பற்றிய குறிப்பை கைவிடுவதற்கு அப்போதைய சட்ட அமைச்சர் பின்வரும் காரணத்தைக் கூறினார்: “அதன் அசல் விதி-அதிலிருந்து தப்பிக்க முடியாது-என்று பிரிட்டிஷ் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸைக் குறிப்பிட்டது. இப்போது இந்தியா போன்ற ஒரு பெருமைமிக்க நாடு தனது சொந்த அரசியல் சாசன ஆவணத்தில் ஒரு வெளிநாட்டு நிறுவனத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுவதைத் தவிர்க்க விரும்புகிறது. எனவே, வெளிநாட்டு நிறுவனத்தைப் பற்றி எந்தக் குறிப்பும் வரக்கூடாது என்பதற்காக இந்த வாய்மொழி மாற்றம் கொண்டுவரப்படுகிறது” என்றார்.

32. ஏவி டைசி: அரசியலமைப்பின் சட்டத்தின் ஆய்வுக்கு அறிமுகம், மேக்மில்லன், 1965 பதிப்பு, பி. 39-40.

23 நாடாளுமன்றக் குழுக்கள்

பொருள்

பாராளுமன்றம் தனக்கு முன் வரும் பிரச்சினைகளை திறம்பட விவாதிக்க முடியாத ஒரு அமைப்பாகும். பாராளுமன்றத்தின் செயல்பாடுகள் மாறுபட்டவை, சிக்கலானவை மற்றும் மிகப்பெரியவை. மேலும், அனைத்து சட்டமியற்றும் நடவடிக்கைகள் மற்றும் பிற விஷயங்களை விரிவாக ஆய்வு செய்ய போதுமான நேரமோ அல்லது தேவையான நிபுணத்துவமோ அதற்கு இல்லை. எனவே, அதன் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் பல குழுக்களால் அது உதவுகிறது.

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் இந்தக் குழுக்களைப் பற்றி வெவ்வேறு இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது, ஆனால் அவற்றின் அமைப்பு, பதவிக்காலம், செயல்பாடுகள் போன்றவற்றைப் பற்றி எந்த குறிப்பிட்ட விதிகளையும் செய்யாமல், இந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் இரு அவைகளின் விதிகளால் கையாளப்படுகின்றன. அதன்படி, பாராளுமன்றக் குழு என்பது ஒரு குழு என்று பொருள்படும்: 1. சபையால் நியமிக்கப்பட்ட அல்லது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அல்லது பரிந்துரைக்கப்பட்ட சபாநாயகர் / தலைவர் 1 2. சபாநாயகர் / தலைவரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் செயல்படுகிறது 3. அதன் அறிக்கையை சபை அல்லது சபாநாயகரிடம் சமர்ப்பிக்கிறது / தலைவர் 4. லோக்சபா / ராஜ்யசபாவால் வழங்கப்பட்ட செயலகம் உள்ளதா, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஆலோசனைக் குழுக்கள், நான்கு நிபந்தனைகளுக்கு மேல் நிறைவேற்றாததால் அவை நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் அல்ல.2.

வகைப்பாடு

பரந்த அளவில், நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் இரண்டு வகைகளாகும் - நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் தற்காலிகக் குழுக்கள். முந்தையவை நிரந்தரமானவை (ஒவ்வொரு ஆண்டும் அல்லது குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் அமைக்கப்பட்டவை) மற்றும் தொடர்ச்சியான அடிப்படையில் வேலை செய்கின்றன, பிந்தையவை தற்காலிகமானவை மற்றும் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணியை முடித்தவுடன் நிறுத்தப்படும்.

நிலைக்குழுக்கள்

அவர்களால் செய்யப்படும் செயல்பாடுகளின் தன்மையின் அடிப்படையில், நிலைக்குழுக்களை பின்வரும் ஆறு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. நிதிக் குழுக்கள் (அ)
பொதுக் கணக்குக் குழு (ஆ)
மதிப்பீட்டுக் குழு (இ) பொது
நிறுவனங்களுக்கான குழு
2. துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் (24)
3. விசாரிக்க குழுக்கள் (அ)
மனுக்கள் மீதான குழு (ஆ)
சிறப்புரிமைகள் குழு (இ)
நெறிமுறைகள் குழு
4. ஆய்வு மற்றும் கட்டுப்படுத்த குழுக்கள்
(அ) அரசு உத்தரவாதங்கள் மீதான குழு (ஆ)
துணை சட்டங்கள் மீதான குழு (இ)
அட்டவணையில் போடப்பட்ட ஆவணங்கள்
மீதான குழு (ஈ) எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி நலன்
குழு (இ) பெண்கள் அதிகாரமளித்தல் குழு
(எஃப்) அலுவலகங்களுக்கான கூட்டுக்குழு 3 லாபம்
5. சபையின் அன்றாட அலுவல் தொடர்பான குழுக்கள் (அ)
வணிக ஆலோசனைக் குழு (ஆ) தனியார் உறுப்பினர்களின்
மசோதாக்கள் மற்றும் தீர்மானங்கள் மீதான குழு

(c) விதிகள் குழு (d)

சபையின் அமர்வில் உறுப்பினர்கள் இல்லாதது பற்றிய குழு
வீடு

6. ஹவுஸ்-கீப்பிங் கமிட்டிகள் அல்லது சர்வீஸ் கமிட்டிகள் (அதாவது,
உறுப்பினர்களுக்கான வசதிகள் மற்றும் சேவைகளை வழங்குவது
தொடர்பான குழுக்கள்): (அ) பொது நோக்கங்களுக்கான குழு (ஆ) ஹவுஸ்
கமிட்டி (இ) நூலகக் குழு (ஈ) சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளுக்கான
கூட்டுக் குழு உறுப்பினர்களின்

தற்காலிக குழுக்கள்

தற்காலிகக் குழுக்களை விசாரணைக் குழுக்கள் மற்றும் ஆலோசனைக்
குழுக்கள் என இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. குறிப்பிட்ட பாடங்களை விசாரித்து அறிக்கை அளிப்பதற்காக,
அவ்வப்பொழுது இரு அவைகளாலும் அதன் சார்பாக
ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிரேரணையின் மீது அல்லது சபாநாயகர் /
தலைவரால் விசாரணைக் குழுக்கள் அமைக்கப்படுகின்றன.
எடுத்துக்காட்டாக: (அ) சில உறுப்பினர்களின் நடத்தை குறித்த குழு
ஜனாதிபதியின் உரை

(b) ஐந்தாண்டு திட்ட வரைவுக்கான குழு (c)

இரயில்வே மாநாட்டுக் குழு 4 (d) பாராளுமன்ற

உள்ளூராட்சி உறுப்பினர்களுக்கான குழு

மேம்பாட்டுத் திட்டம் (MPLADS) (இ)

போஃப்ரஸ் ஒப்பந்தத்தின் கூட்டுக் குழு (f) உர

விலை நிர்ணயம் தொடர்பான கூட்டுக் குழு

(g) முறைகேடுகள் குறித்து விசாரிக்க கூட்டுக் குழு

பத்திரங்கள் மற்றும் வங்கி பரிவர்த்தனைகள்

(h) பங்குச் சந்தை ஊழல் தொடர்பான கூட்டுக் குழு

(i) பாராளுமன்ற வளாகத்தில் பாதுகாப்புக்கான கூட்டுக் குழு (j)

உறுப்பினர்களுக்கு கணினிகள் வழங்குவதற்கான குழு

பாராளுமன்றம், அரசியல் கட்சிகளின் அலுவலகங்கள் மற்றும் அதிகாரிகள்
லோக்சபா செயலகம் (கே)

பார்லிமென்ட் மானிகையில் உணவு மேலாண்மை குழு

சிக்கலான

(எல்) உருவப்படங்கள் / சிலைகளை நிறுவுவதற்கான குழு

பாராளுமன்றத்தில் தேசிய தலைவர்கள் மற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்

ஹவுஸ்

காம்பளக்ஸ் (எம்) பாரம்பரிய பண்புகளை பராமரித்தல் மற்றும்
 பாராளுமன்ற கட்டிட வளாகத்தை மேம்படுத்துவதற்கான கூட்டுக்
 குழு (n) நெறிமுறை விதிகளை மீறுதல் மற்றும் அரசாங்க
 அதிகாரிகளின் அவமதிப்பு நடத்தை பற்றிய குழு மக்களவை
 உறுப்பினர்களுடன் (o) ஒதுக்கீடு தொடர்பான விஷயங்களை
 ஆய்வு செய்வதற்கான கூட்டுக் குழு டெலிகாம் உரிமங்கள் மற்றும்
 ஸ்பெக்ட்ரம் ஆகியவற்றின் விலை நிர்ணயம் 2. ஆலோசனைக்
 குழுக்களில் பில்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அல்லது கூட்டுக்
 குழுக்கள் அடங்கும், அவை குறிப்பிட்ட பில்களைப் பரிசீலித்து
 அறிக்கையிட நியமிக்கப்படுகின்றன. இந்தக் குழுக்கள் மற்ற
 தற்காலிகக் குழுக்களில் இருந்து அவை சட்ட மசோதாக்களைப்
 பொறுத்த வரையில் வேறுபடுத்திக் காட்டப்படுகின்றன, மேலும் அவை
 பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறைகள் நடைமுறை விதிகள் மற்றும்
 சபாநாயகர் / தலைவரின் வழிகாட்டுதல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

ஒரு மசோதா பொது விவாதத்திற்காக ஒரு அவையின் முன் வரும்போது,
 அந்த அவையின் தெரிவுக்குழு அல்லது இரு அவைகளின் கூட்டுக் குழுவிற்கு
 அனுப்புவதற்கு அந்த அவை திறந்திருக்கும். மசோதா பரிசீலனைக்கு வரும்
 சபையில் இதற்கான தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
 வேண்டும். ஒரு கூட்டுக் குழுவிற்கு மசோதாவைக் குறிப்பிடும் பிரேரணை
 ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், அந்த முடிவு மற்ற சபைக்கு தெரிவிக்கப்பட்டு,
 குழுவில் பணியாற்ற மற்ற சபை உறுப்பினர்களை நியமிக்குமாறு
 உறுப்பினர்களைக் கோருகிறது.

தெரிவுக்குழு அல்லது கூட்டுக் குழு, இரு அவைகளும் செய்வது போலவே,
 சட்டப்பிரிவின் உட்பிரிவைக் கருதுகிறது. பல்வேறு உட்பிரிவுகளுக்கான
 திருத்தங்களை குழுவின் உறுப்பினர்களால் முன்வைக்க முடியும்.
 மசோதாவில் ஆர்வமுள்ள சங்கங்கள், பொது அமைப்புகள் அல்லது
 நிபுணர்களின் சான்றுகளையும் குழு எடுக்கலாம். இந்த மசோதா
 பரிசீலிக்கப்பட்ட பிறகு, குழு தனது அறிக்கையை சபையில் சமர்ப்பிக்கிறது.
 பெரும்பான்மை அறிக்கையுடன் உடன்படாத உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்து
 வேறுபாடுகளை அறிக்கையுடன் இணைக்கலாம்.

நிதிக் குழுக்கள்

பொதுக் கணக்குக் குழு , 1919 ஆம்

ஆண்டின் இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் 1921 ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலில் அமைக்கப்பட்ட இந்தக் குழு, தற்போது இருந்து வருகிறது.

தற்போது, இது 22 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது (லோக்சபாவிலிருந்து 15 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 7). விகிதாச்சாரப் பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாட்டின்படி, அதன் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் இருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாராளுமன்றத்தால் உறுப்பினர்கள் ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இதனால், அனைத்து கட்சிகளுக்கும் அதில் உரிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கிறது. உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் ஓராண்டு. ஒரு அமைச்சரை குழு உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. குழுவின் தலைவர் அதன் உறுப்பினர்களில் இருந்து சபாநாயகரால் நியமிக்கப்படுகிறார். 1966 - 67 வரை கமிட்டியின் தலைவர் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். இருப்பினும், 1967 முதல் ஒரு மாநாடு உருவாகியுள்ளது, இதன் மூலம் குழுவின் தலைவர் எதிர்க்கட்சியிலிருந்து மாறாமல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இந்தக் குழுவின் செயல்பாடு, குடியரசுத் தலைவரால் நாடாளுமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும் இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தலைமைத் தணிக்கையாளர் (CAG) ஆண்டுத் தணிக்கை அறிக்கைகளை ஆராய்வதாகும். CAG ஜனாதிபதியிடம் மூன்று தணிக்கை அறிக்கைகளை சமர்ப்பிக்கிறது, அதாவது ஒதுக்கீட்டு கணக்குகள் மீதான தணிக்கை அறிக்கை, நிதி கணக்குகள் மீதான தணிக்கை அறிக்கை மற்றும் பொது நிறுவனங்களின் தணிக்கை அறிக்கை.

தொழில்நுட்ப முறைகேடுகளைக் கண்டறிய சட்ட மற்றும் முறையான பார்வையில் மட்டுமல்லாமல், வீண், இழப்பு, ஊழல், ஊதாரித்தனம், திறமையின்மை மற்றும் அநாகரீகமான வழக்குகளை வெளிக்கொணர், பொருளாதாரம், விவேகம், விவேகம் மற்றும் நேர்மை ஆகியவற்றின் பார்வையில் பொதுச் செலவினங்களை குழு ஆய்வு செய்கிறது. செலவுகள்.

இன்னும் விரிவாக, குழுவின் செயல்பாடுகள்: 1. மத்திய அரசின்

ஒதுக்கீட்டுக் கணக்குகள் மற்றும் நிதிக் கணக்குகள் மற்றும் லோக்சபாவில்

சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிற கணக்குகளை ஆய்வு செய்ய. ஒதுக்கீட்டுக் கணக்குகள், நிதி ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட செலவினங்களுடன் உண்மையான செலவினங்களை ஒப்பிடுகின்றன , அதே நேரத்தில் நிதிக் கணக்குகள் மத்திய அரசின் வருடாந்திர வரவுகள் மற்றும் வழங்கல்களைக் காட்டுகின்றன.

2. ஒதுக்கீட்டுக் கணக்குகள் மற்றும் அதன் மீதான CAGயின் தணிக்கை அறிக்கையை ஆராய்வதில், குழு தன்னைத் திருப்திப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் (அ) வழங்கப்பட்ட பணம் சட்டப்பூர்வமாக பயன்படுத்தப்பட்ட சேவை அல்லது நோக்கத்திற்காக கிடைத்தது (b) செலவினம் அதிகாரத்திற்கு இணங்குகிறது. அதை நிர்வகிக்கிறது (c) ஒவ்வொரு மறு ஒதுக்கீட்டும் தொடர்புடைய விதிகளின்படி செய்யப்பட்டுள்ளது 3. மாநில நிறுவனங்களின் கணக்குகள், வர்த்தக கவலைகள் மற்றும் உற்பத்தித் திட்டங்கள் மற்றும் அவற்றின் மீதான CAG-யின் தணிக்கை அறிக்கை (ஒதுக்கப்பட்ட பொது நிறுவனங்கள் தவிர பொது நிறுவனங்களுக்கான குழுவிற்கு)

4. தன்னாட்சி மற்றும் அரை தன்னாட்சி அமைப்புகளின் கணக்குகளை ஆய்வு செய்ய, அதன் தணிக்கை CAG ஆல் நடத்தப்படுகிறது.

5. ஏதேனும் ரசீது தொடர்பான தணிக்கை தொடர்பான சிஏஜியின் அறிக்கையை பரிசீலிக்க அல்லது கடைகள் மற்றும் பங்குகளின் கணக்குகளை ஆய்வு செய்ய அந்த நோக்கம்

மேற்கூறிய செயல்பாடுகளை நிறைவேற்ற, குழு சிஏஜியால் உதவுகிறது. உண்மையில், CAG குழுவின் வழிகாட்டியாகவும், நண்பராகவும், தத்துவஞானியாகவும் செயல்படுகிறது.

கமிட்டி ஆற்றிய பங்கு பற்றி, அசோக் சந்தா (அவர் இந்தியாவின் CAG ஆக இருந்தவர்) குறிப்பிட்டார்: “பல ஆண்டுகளாக, பொதுச் செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதில் ஒரு சக்திவாய்ந்த சக்தியாக உருவாக வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பை இந்த குழு முழுமையாக நிறைவேற்றியுள்ளது. . பொதுக் கணக்குக் குழுவால் நிறுவப்பட்ட மரபுகள் மற்றும் மரபுகள் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மிக உயர்ந்த மரபுகளுடன் ஒத்துப்போகின்றன என்று கூறலாம்.

எவ்வாறாயினும், குழுவின் பங்கின் செயல்திறன் பின்வருவனவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) இது பரந்த அளவில் கொள்கையின் கேள்விகளுடன் தொடர்புடையது அல்ல உணர்வு.

(ஆ) இது கணக்குகளின் பிரேத பரிசோதனையை நடத்துகிறது (காட்டுகிறது ஏற்கனவே செய்யப்பட்ட செலவு).

(இ) அது அன்றாட விஷயங்களில் தலையிட முடியாது நிர்வாகம்.

(ஈ) அதன் பரிந்துரைகள் ஆலோசனை மற்றும் பிணைப்பு இல்லை
அமைச்சகங்கள்.

(இ) அனுமதி மறுக்கும் அதிகாரம் இதற்கு அளிக்கப்படவில்லை
துறைகளின் செலவுகள்.

(ஈஃப்) இது ஒரு நிர்வாக அமைப்பு அல்ல, எனவே, ஒரு உத்தரவை பிறப்பிக்க முடியாது.
பார்லிமென்ட் மட்டுமே அதன் முடிவுகள் குறித்து இறுதி முடிவை எடுக்க முடியும்.

மதிப்பீடுகள் குழு இந்த

குழுவின் தோற்றம் 1921 இல் அமைக்கப்பட்ட நிலையான நிதிக் குழுவில் கண்டறியப்பட்டது.
சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் முதல் மதிப்பீட்டுக் குழு 1950 இல் அப்போதைய
நிதியமைச்சராக இருந்த ஜான் மத்தாயின் பரிந்துரையின் பேரில் அமைக்கப்பட்டது.

முதலில், இது 25 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் 1956 இல் அதன்
உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 30 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. முப்பது உறுப்பினர்களும்
மக்களவையில் இருந்து மட்டுமே. இந்தக் குழுவில் ராஜ்யசபாவுக்கு பிரதிநிதித்துவம்
இல்லை. இந்த உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் மக்களவையால் அதன் சொந்த
உறுப்பினர்களிடமிருந்து, விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தின் கொள்கைகளின்படி,
மாற்றத்தக்க ஒரு வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இதனால், அனைத்து
கட்சிகளுக்கும் அதில் உரிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கிறது. பதவிக் காலம் ஒரு வருடம்.
ஒரு அமைச்சரை குழு உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. குழுவின் தலைவர் அதன்
உறுப்பினர்களில் இருந்து சபாநாயகரால் நியமிக்கப்படுகிறார் மற்றும் அவர் எப்போதும்
ஆளும் கட்சியில் இருந்து வருகிறார்.

பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மதிப்பீடுகளை ஆராய்ந்து பொதுச் செலவினங்களில்

'பொருளாதாரங்களை' பரிந்துரைப்பதே குழுவின் செயல்பாடு. எனவே, இது

'தொடர்ச்சியான பொருளாதாரக் குழு' என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்னும் விரிவாக, குழுவின் செயல்பாடுகள்: 1. என்னென்ன

பொருளாதாரங்கள், அமைப்புகளில் மேம்பாடுகள், செயல்திறன் மற்றும் நிர்வாகச்

சீர்திருத்தங்கள் மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையிலான கொள்கைக்கு இணங்க,

பாதிக்கப்படலாம், 2. செயல்திறனைக் கொண்டுவருவதற்கு மாற்றுக்

கொள்கைகளை பரிந்துரைத்தல் மற்றும் நிர்வாகத்தில் பொருளாதாரம் 3. பணம்

நன்றாக உள்ளதா என்பதை ஆய்வு செய்ய

மதிப்பீடுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொள்கையின் வரம்புகள்

4. மதிப்பீடுகள் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய படிவத்தை பரிந்துரைக்க,

குழுவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட பொது நிறுவனங்கள் தொடர்பாக குழு அதன்
செயல்பாடுகளை செயல்படுத்தாது.

பொது நிறுவனங்கள். குழுவானது நிதியாண்டு முழுவதும் மதிப்பீட்டின் மதிப்பீட்டை அவ்வப்போது தொடரலாம் மற்றும் அதன் ஆய்வு தொடரும் போது சபைக்கு அறிக்கை அளிக்கலாம். எந்த ஒரு வருடத்தின் முழு மதிப்பீடுகளையும் ஆய்வு செய்ய குழுவிற்கு பொறுப்பாகாது. கமிட்டி எந்த அறிக்கையும் அளிக்காத போதிலும் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் இறுதியாக வாக்களிக்கப்படலாம்.

எவ்வாறாயினும், குழுவின் பங்கின் செயல்திறன் பின்வருவனவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது: (அ) வரவு செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளை அவை பாராளுமன்றத்தால் வாக்களிக்கப்பட்ட பின்னரே ஆராய்கிறது, அதற்கு முன் அல்ல. (ஆ) பாராளுமன்றம் வகுத்துள்ள கொள்கையை அது கேள்வி கேட்க முடியாது. (ச) அதன் பரிந்துரைகள் ஆலோசனை மற்றும் பிணைப்பு இல்லை

அமைச்சகங்கள்.

(ஈ) இது ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறிப்பிட்ட சில குறிப்பிட்ட அமைச்சகங்கள் மற்றும் துறைகளை மட்டுமே ஆய்வு செய்கிறது. இவ்வாறு, சுழற்சியின் மூலம், அது பல ஆண்டுகளாக அவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கும். (இ) இதற்கு சிஏஜியின் நிபுணர் உதவி இல்லை பொது கணக்கு குழுவிற்கு.

(ஈ) அதன் பணி பிரேத பரிசோதனையின் தன்மையில் உள்ளது.

பொது நிறுவனங்களுக்கான குழு கிருஷ்ண மேனன் கமிட்டியின் பரிந்துரையின் பேரில் 1964 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. முதலில், இது 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது (லோக்சபாவிலிருந்து 10 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 5). இருப்பினும், 1974 இல், அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 22 ஆக உயர்த்தப்பட்டது (லோக்சபாவில் இருந்து 15 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 7). இந்தக் குழுவின் உறுப்பினர்கள், விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாட்டின்படி, அதன் சொந்த உறுப்பினர்களில் இருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் நாடாளுமன்றத்தால் ஒரே ஒரு மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். இதனால், அனைத்து கட்சிகளுக்கும் அதில் உரிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கிறது. உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் ஓராண்டு. ஒரு அமைச்சரை குழு உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. குழுவின் தலைவர் மக்களவையில் இருந்து மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களில் இருந்து சபாநாயகரால் நியமிக்கப்படுகிறார். இதனால், ராஜ்யசபாவைச் சேர்ந்த குழு உறுப்பினர்களை தலைவராக நியமிக்க முடியாது.

குழுவின் செயல்பாடுகள்: 1. பொது

நிறுவனங்களின் அறிக்கைகள் மற்றும் கணக்குகளை ஆய்வு செய்ய

2. கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளரின் அறிக்கைகளை ஆய்வு செய்ய பொது நிறுவனங்களில் பொது
3. (பொது நிறுவனங்களின் சுயாட்சி மற்றும் செயல்திறனின் பின்னணியில்) பொது நிறுவனங்களின் விவகாரங்கள் நல்ல வணிகக் கோட்பாடுகள் மற்றும் விவேகமான வணிக நடைமுறைகளின்படி நிர்வகிக்கப்படுகிறதா என்பதை ஆராய்வது 4. பொதுக் கணக்குக் குழுவிற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பிற செயல்பாடுகளைச் செயல்படுத்துதல் மற்றும் சபாநாயகரால் அவ்வப்போது ஒதுக்கப்படும் பொது நிறுவனங்கள் தொடர்பான மதிப்பீடுகள் குழு பின்வரும் எதையும் ஆய்வு செய்து விசாரிக்கக் கூடாது: (i) வணிக அல்லது வணிகப் பணிகளில் இருந்து வேறுபட்ட முக்கிய அரசாங்கக் கொள்கையின் விஷயங்கள் பொது நிறுவனங்கள் (ii) அன்றாட நிர்வாகத்தின் விஷயங்கள் (iii) ஒரு குறிப்பிட்ட பொது நிறுவனம் நிறுவப்பட்ட எந்த சிறப்பு சட்டத்தின் மூலம் எந்த இயந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன என்பதைக் கருத்தில் கொள்வதற்கான விஷயங்கள்

மேலும், குழுவின் பாத்திரத்தின் செயல்திறன் பின்வருவனவற்றால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது:

- (அ) இது ஒரு வருடத்தில் பத்து முதல் பன்னிரண்டு பொது நிறுவனங்களுக்கு மேல் பரீட்சை எடுக்க முடியாது. (ஆ) அதன் பணி பிரேத பரிசோதனையின் தன்மையில் உள்ளது. (இ) அதன் உறுப்பினர்கள் தொழில்நுட்ப வல்லுநர்கள் அல்லாததால், இது தொழில்நுட்ப விஷயங்களைப் பார்ப்பதில்லை. (ஈ) அதன் பரிந்துரைகள் ஆலோசனை மற்றும் பிணைப்பு இல்லை

அமைச்சகங்கள்.

துறை நிலைக்குழுக்கள்

மக்களவையின் விதிகள் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில், 1993 இல் 17 துறைசார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் (DRSC) பாராளுமன்றத்தில் அமைக்கப்பட்டன. 6 2004 இல், மேலும் ஏழு குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன, இதனால் அவற்றின் எண்ணிக்கை 17ல் இருந்து 24 ஆக அதிகரித்தது.

நிலைக்குழுக்களின் முக்கிய நோக்கம், நிறைவேற்றுக்குழுவின் (அதாவது அமைச்சர்கள் குழு) பாராளுமன்றத்திற்கு, குறிப்பாக நிதிப் பொறுப்புணர்வின் கூடுதல் பொறுப்புணர்வை பாதுகாப்பதாகும். வரவுசெலவுத் திட்டத்தை மிகவும் திறம்பட விவாதிக்க அவை பாராளுமன்றத்திற்கு உதவுகின்றன. ⁷

24 நிலைக்குழுக்கள் அனைத்தும் அவற்றின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை மத்திய அரசின் அமைச்சகங்கள் / துறைகள்.

ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவும் 31 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது (லோக்சபாவிலிருந்து 21 மற்றும் ராஜ்யசபாவிலிருந்து 10). லோக்சபா உறுப்பினர்கள், ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள், அதன் உறுப்பினர்களில் இருந்து, தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்படுவது போல், சபாநாயகரால், அதன் சொந்த உறுப்பினர்களிடமிருந்து நியமனம் செய்யப்படுகின்றனர். நிலைக்குழுக்கள். ஒரு உறுப்பினர், நிலைக்குழுவில் நியமனம் செய்யப்பட்ட பிறகு, அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டால், அவர் குழுவின் உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்துவார்.

ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவின் பதவிக்காலம் அதன் அரசியலமைப்பு தேதியிலிருந்து ஒரு வருடம் ஆகும்.

24 நிலைக்குழுக்களில், 8 மாநிலங்களவையின் கீழும், 16 மக்களவையின் கீழும் வேலை செய்கின்றன. 9 24 நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் அமைச்சகங்கள் / துறைகள்

அவற்றின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை அட்டவணை 23.1 இல் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவின் செயல்பாடுகள்: 1. சம்பந்தப்பட்ட

அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள்

மக்களவையில் விவாதிக்கப்பட்டு வாக்கெடுப்புக்கு முன் பரிசீலிக்க. அதன்

அறிக்கை வெட்டுப் பிரேரணைகளின் தன்மை பற்றி எதையும் பரிந்துரைக்கக்

கூடாது 2. சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்கள் / துறைகள் தொடர்பான

மசோதாக்களை ஆய்வு செய்தல் 3. அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் ஆண்டு

அறிக்கைகளை பரிசீலித்தல்

4. வீடுகளுக்கு வழங்கப்பட்ட தேசிய அடிப்படை நீண்ட கால கொள்கை
ஆவணங்களை கருத்தில் கொள்ள பின்வரும் வரம்புகள் செயல்பாட்டின் மீது
விதிக்கப்பட்டுள்ளன

இந்த நிலைக்குழுக்கள்: (i)

சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் அன்றாட நிர்வாகத்தின் விஷயங்களை
அவர்கள் கருத்தில் கொள்ளக்கூடாது.

அட்டவணை 23.1 துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் அவற்றின்
அதிகார வரம்பு (2019)

Sl.No. குழுக்களின் பெயர் அமைச்சகங்கள் / துறைகள் மூடப்பட்ட	
I. ராஜ்யசபாவின் கீழ் உள்ள குழுக்கள் 1.	
வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை மீதான குழு 2. உள்துறைக்கான குழு (1)	
உள்துறை	(2) வடக்கின் வளர்ச்சி கிழக்கு மண்டலம்
3. மனிதனுக்கான குழு வள மேம்பாடு	(1) மனித வளம் வளர்ச்சி (2) இளைஞர் விவகாரங்கள் மற்றும் விளையாட்டு (3) பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் வளர்ச்சி
4. தொழில் குழு	(1) கனரக தொழில்கள் மற்றும் பொது நிறுவனங்கள் (2) மைக்ரோ, சிறிய மற்றும் நடுத்தர நிறுவனங்கள்
5. அறிவியல் & தொழில்நுட்பம், சுற்றுச்சூழல் & காடுகள்	(1) அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் (2) விண்வெளி (3) பூமி அறிவியல் (4) அணு ஆற்றல் (5) சுற்றுச்சூழல், காடுகள் மற்றும் காலநிலை மாற்றம்
6. போக்குவரத்து, சுற்றுலா மற்றும் கலாச்சாரம் மீதான குழு	(1) சிவில் விமான போக்குவரத்து

	(2) சாலை போக்குவரத்து & நெடுஞ்சாலைகள் (3) கப்பல் போக்குவரத்து (4) கலாச்சாரம் (5) சுற்றுலா
7. சுகாதாரம் & குடும்ப நலன்	(1) உடல்நலம் மற்றும் குடும்பம் நலன் (2) ஆயுர்வேதம், யோகா மற்றும் இயற்கை மருத்துவம், யுனானி, சித்தா மற்றும் ஹோமியோபதி (ஆயுஷ்)
8. பணியாளர்கள் குழு, பொதுமக்கள் குறைகள், சட்டம் மற்றும் நீதி	(1) சட்டம் மற்றும் நீதி (2) பணியாளர்கள், பொது குறைகள் மற்றும் ஓய்வூதியம்
II. மக்களவையின் கீழ் குழுக்கள்	
9. விவசாயக் குழு	(1) விவசாயம் மற்றும் விவசாயிகள் நலன் (2) மீன்பிடி, விலங்கு வளர்ப்பு மற்றும் பால் பண்ணை (3) உணவு செயலாக்கம் தொழில்கள்
10. தகவல் குழு தொழில்நுட்பம்	(1) தொடர்பு (2) எலக்ட்ரானிக்ஸ் & தகவல் தொழில்நுட்பம் (3) தகவல் & ஒளிபரப்பு
11. பாதுகாப்புக் குழு	பாதுகாப்பு
12. ஆற்றல் குழு	(1) புதியது மற்றும் புதுப்பிக்கத்தக்கது ஆற்றல் (2) சக்தி
13. வெளியூர் குழு விவகாரங்கள்	வெளியுறவு விவகாரம்
14. நிதிக்கான குழு	(1) நிதி (2) கார்ப்பரேட் விவகாரங்கள்

	(3) திட்டமிடல் (4) புள்ளி விவரங்கள் மற்றும் நிரல் செயல்படுத்தல்
15. உணவு, நுகர்வோர் விவகாரங்கள் மற்றும் பொது விநியோகம் மீதான குழு	நுகர்வோர் விவகாரங்கள், உணவு மற்றும் பொது விநியோகம்
16. தொழிலாளர் குழு	(1) தொழிலாளர் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு (2) திறன் மேம்பாடு & தொழில்முனைவு (3) ஜவுளி
17. பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு மீதான குழு	பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு
18. ரயில்வே மீதான குழு	ரயில்வே
19. நகர்ப்புற வளர்ச்சிக்கான குழு	வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற விவகாரங்கள்
20. நீர் வளங்களுக்கான குழு	ஜல் சக்தி
21. இரசாயனங்கள் மற்றும் உரங்கள் மீதான குழு	இரசாயனங்கள் மற்றும் உரங்கள்
22. ஊரக வளர்ச்சிக்கான குழு	(1) ஊரக வளர்ச்சி (2) பஞ்சாயத்து ராஜ்
23. நிலக்கரி மற்றும் எஃகு மீதான குழு	(1) நிலக்கரி (2) சுரங்கங்கள் (3) எஃகு
24. சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் குழு	(1) சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் (2) பழங்குடியினர் விவகாரங்கள் (3) சிறுபான்மை விவகாரங்கள்

(ii) மற்ற நாடாளுமன்றக் குழுக்களால் பரிசீலிக்கப்படும் விஷயங்களை அவர்கள்

பொதுவாகக் கருத்தில் கொள்ளக்கூடாது.

இந்தக் குழுக்களின் பரிந்துரைகள் இயற்கையில் ஆலோசனைக்குரியவை என்பதால்

அவை நாடாளுமன்றத்தைக் கட்டுப்படுத்தாது என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நிலைக்குழுக்களும் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளை பரிசீலித்து, அவை குறித்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதில் பின்வரும் நடைமுறை பின்பற்றப்படும். (அ) சபைகளில் பட்ஜெட் மீதான பொது விவாதம் முடிந்ததும், அவைகள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஒத்திவைக்கப்படும். (ஆ) மேற்கூறிய காலத்தில் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்களின் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளை குழுக்கள் பரிசீலிக்கும். (ச) குழுக்கள் அந்தக் காலத்திற்குள் தங்கள் அறிக்கையை அளிக்க வேண்டும் மேலும் மேலும் அவகாசம் கேட்கக் கூடாது. (ஈ) மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் சபையால் பரிசீலிக்கப்படும்

குழுக்களின் அறிக்கைகளின் வெளிச்சம்.

(இ) ஒவ்வொரு அமைச்சகத்தின் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகள் குறித்து தனி அறிக்கை இருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நிலைக்குழுக்களும் மசோதாக்களை ஆய்வு செய்து அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதில் பின்வரும் நடைமுறையை பின்பற்ற வேண்டும்.

(அ) குழுவானது அதில் குறிப்பிடப்பட்ட மசோதாக்களின் பொதுக் கோட்பாடுகள் மற்றும் உட்பிரிவுகளை பரிசீலிக்கும்.

(b) குழுவானது இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அதில் குறிப்பிடப்பட்ட மசோதாக்களை மட்டுமே பரிசீலிக்கும்.

(c) குழு ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மசோதாக்கள் பற்றிய அறிக்கையை உருவாக்க வேண்டும்.

பாராளுமன்றத்தில் நிலைக்குழு அமைப்பின் தகுதிகள்

அவை:

(1) அவர்களின் நடவடிக்கைகள் எந்தக் கட்சி சார்பும் இல்லாதவை.

(2) லோக்சபாவை விட அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை மிகவும் நெகிழ்வானது.

(3) இந்த அமைப்பு நிர்வாகத்தின் மீதான நாடாளுமன்றக் கட்டுப்பாட்டை மிகவும் விரிவான, நெருக்கமான, தொடர்ச்சியான, ஆழமான மற்றும் விரிவானதாக ஆக்குகிறது.

(4) அமைச்சகங்கள் / துறைகள் இப்போது தங்கள் கோரிக்கைகளை வகுப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருக்கும் என்பதால், இந்த அமைப்பு பொருளாதாரம் மற்றும் பொதுச் செலவினங்களில் செயல்திறனை உறுதி செய்கிறது.

(5) அவை அனைத்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் பங்கேற்பதற்கும் அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டைப் புரிந்துகொண்டு அதற்குப் பங்களிப்பதற்கும் வாய்ப்புகளை எளிதாக்குகின்றன.

(6) அவர்கள் அறிக்கைகளை உருவாக்க நிபுணர் கருத்து அல்லது பொதுக் கருத்தைப் பெறலாம். நிபுணர்கள் மற்றும் புகழ்பெற்றவர்களை அழைக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது

நபர்கள் அவர்களுக்கு முன் சாட்சியமளிக்க மற்றும் அவர்களின் கருத்துக்களை தங்கள் அறிக்கைகளில்
இணைக்க வேண்டும்.

(7) நிர்வாகத்தின் மீது நிதிக் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துவதில் எதிர்க்கட்சிகளும், மாநிலங்களவையும்
இப்போது அதிகப் பங்கு வகிக்க முடியும்.

விசாரிக்க குழுக்கள்

மனுக்கள் மீதான குழு

இந்தக் குழு மசோதாக்கள் மற்றும் பொது மக்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களில் மனுக்களை ஆய்வு செய்கிறது. யூனியன் பாடங்கள் தொடர்பான விஷயங்களில் தனிநபர்கள் மற்றும் சங்கங்களின் பிரதிநிதித்துவங்களையும் இது வழங்குகிறது. மக்களவைக் குழுவில் 15 உறுப்பினர்களும், ராஜ்யசபா குழுவில் 10 உறுப்பினர்களும் உள்ளனர்.

சிறப்புரிமைக் குழு இந்தக்

குழுவின் செயல்பாடுகள் அரை நீதித்துறை சார்ந்தவை. இது சபை மற்றும் அதன் உறுப்பினர்களின் சிறப்புரிமைகளை மீறும் வழக்குகளை ஆராய்ந்து உரிய நடவடிக்கைக்கு பரிந்துரைக்கிறது. மக்களவைக் குழுவில் 15 உறுப்பினர்களும், ராஜ்யசபா குழுவில் 10 உறுப்பினர்களும் உள்ளனர்.

நெறிமுறைகள் குழு

இந்த குழு 1997 இல் ராஜ்யசபாவிலும், 2000 இல் மக்களவையிலும் அமைக்கப்பட்டது. இது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் நடத்தை விதிகளை அமல்படுத்துகிறது. இது தவறான நடத்தை வழக்குகளை ஆராய்ந்து, தகுந்த நடவடிக்கையை பரிந்துரைக்கிறது. இதனால், பாராளுமன்றத்தில் ஒழுக்கம் மற்றும் ஒழுக்கத்தை பேணுவதில் அது ஈடுபட்டுள்ளது.

ஆய்வு மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் குழுக்கள்

அரசாங்க உத்தரவாதங்கள் மீதான குழு, இந்த குழு, அமைச்சர்கள் அவ்வப்போது அளித்த உறுதிமொழிகள், வாக்குறுதிகள் மற்றும் உறுதிமொழிகளை சபையின் அரங்கில் ஆய்வு செய்து, அவை எந்த அளவிற்கு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளன என்பது குறித்த அறிக்கைகளை வழங்குகிறது. லோக்சபாவில், 15 உறுப்பினர்களையும், ராஜ்யசபாவில், 10 உறுப்பினர்களையும் கொண்டது. இது 1953 இல் நிறுவப்பட்டது.

துணைச் சட்டத்திற்கான குழு இந்தக் குழுவானது நாடாளுமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட விதிமுறைகள், விதிகள், துணை விதிகள் மற்றும் துணைச் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான அதிகாரங்கள் அல்லது நிறைவேற்று அதிகாரிக்கு அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்டுள்ளதா என்பதை ஆராய்ந்து சபைக்கு அறிக்கை செய்கிறது. இரு அவைகளிலும், குழு 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. இது 1953 இல் நிறுவப்பட்டது.

மேசையில் வைக்கப்பட்டுள்ள தாள்கள் மீதான குழு இந்தக் குழு 1975 இல் அமைக்கப்பட்டது. மக்களவைக் குழுவில் 15 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர், ராஜ்யசபா குழுவில் 10 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். மந்திரிகள் சபையின் மேஜையில் வைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து ஆவணங்களையும் அவர்கள் அரசியலமைப்பின் விதிகள் அல்லது தொடர்புடைய சட்டம் அல்லது விதிகளுக்கு இணங்குகிறார்களா என்பதைப் பார்க்க இது ஆய்வு செய்கிறது. துணைச் சட்டத்திற்கான குழுவின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட சட்டப்பூர்வ அறிவிப்புகள் மற்றும் உத்தரவுகளை இது ஆய்வு செய்யாது.

SC மற்றும் ST களின் நலனுக்கான குழு இந்தக் குழுவில் 30 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில் இருந்து 20 பேர் மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 10 பேர்) உள்ளனர். அதன் செயல்பாடுகள்: (i) எஸ்சிக்களுக்கான தேசிய ஆணையம் மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையத்தின் அறிக்கைகளைக் கருத்தில் கொள்வது; (ii) அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டப்பூர்வ பாதுகாப்புகளைச் செயல்படுத்துதல், நலத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்துதல் போன்ற SC மற்றும் STக்களின் நலன் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆராய்வது.

பெண்கள் அதிகாரமளித்தல் குழு இந்த குழு 1997 இல் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் 30 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது (20 மக்களவை மற்றும் 10 ராஜ்யசபா). அது

தேசிய மகளிர் ஆணையத்தின் அறிக்கைகளை பரிசீலித்து, அனைத்து
துறைகளிலும் பெண்களுக்கு அந்தஸ்து, கண்ணியம் மற்றும் சமத்துவத்தை
உறுதிப்படுத்த மத்திய அரசு எடுத்துள்ள நடவடிக்கைகளை ஆய்வு செய்கிறது.

இலாப அலுவலகங்களுக்கான கூட்டுக் குழு,
இந்தக் குழு மத்திய, மாநில மற்றும் யூனியன் பிரதேச அரசாங்கங்களால்
நியமிக்கப்பட்ட குழுக்கள் மற்றும் பிற அமைப்புகளின் அமைப்பு மற்றும்
தன்மையை ஆய்வு செய்து, இந்தப் பதவிகளை வைத்திருப்பவர்கள் நாடாளுமன்ற
உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர்களா இல்லையா
என்பதைப் பரிந்துரைக்கிறது. இது 15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது
(லோக்சபாவிலிருந்து 10 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 5).

நாள் முதல் நாள் தொடர்பான குழுக்கள் வீட்டின் வணிகம்

வணிக ஆலோசனைக் குழு , சபையின்
நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் நேர அட்டவணையை இந்தக் குழு ஒழுங்குபடுத்துகிறது.
இது அரசாங்கத்தால் சபைக்கு முன் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டமன்ற மற்றும் பிற
வணிகங்களின் பரிவர்த்தனைக்கு நேரத்தை ஒதுக்குகிறது. மக்களவைக்
குழுவில் சபாநாயகர் உட்பட 15 பேர் தலைவர்களாக உள்ளனர். ராஜ்யசபாவில்,
அதன் அதிகாரபூர்வ தலைவராக தலைவர் உட்பட 11 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களின் மசோதாக்கள் மற்றும்
தீர்மானங்களுக்கான குழு இந்தக் குழு மசோதாக்களை வகைப்படுத்துகிறது
மற்றும் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களால் (அமைச்சர்கள் தவிர)
அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மசோதாக்கள் மற்றும் தீர்மானங்கள் மீதான
விவாதத்திற்கு நேரத்தை ஒதுக்குகிறது. இது மக்களவையின் சிறப்புக் குழு
மற்றும் அதன் தலைவராக துணை சபாநாயகர் உட்பட 15 உறுப்பினர்களைக்
கொண்டுள்ளது. ராஜ்யசபாவில் அத்தகைய குழு எதுவும் இல்லை.
ராஜ்யசபாவில் அதே செயல்பாடு அந்த சபையின் அலுவல் ஆலோசனைக் குழுவால் செய்யப்படுகிறது.

விதிகள் குழு , இந்த

குழு, சபையின் நடைமுறை மற்றும் அலுவல் நடத்தை பற்றிய விஷயங்களை
பரிசீலித்து, அவையின் விதிகளில் தேவையான திருத்தங்கள் அல்லது
சேர்த்தல்களை பரிந்துரைக்கிறது. லோக்சபா குழுவில் சபாநாயகர் உட்பட 15
உறுப்பினர்கள், அதன் அதிகாரபூர்வ தலைவராக உள்ளனர். ராஜ்யசபாவில்,
தலைவர் உட்பட 16 உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

உறுப்பினர்கள் இல்லாதது குறித்த குழு,

இந்த குழு, சபை அமர்வுகளில் இருந்து விடுப்புக்கான உறுப்பினர்களின்
அனைத்து விண்ணப்பங்களையும் பரிசீலிக்கிறது, மேலும் அனுமதியின்றி
60 நாட்கள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட காலத்திற்கு வராத உறுப்பினர்களின்
வழக்குகளை ஆய்வு செய்கிறது. இது மக்களவையின் சிறப்புக் குழு மற்றும்
15 உறுப்பினர்களைக் கொண்டது. ராஜ்யசபாவில் அத்தகைய குழு இல்லை,
இது போன்ற அனைத்து விஷயங்களும் சபையால் தீர்க்கப்படுகின்றன.

வீட்டு பராமரிப்புக் குழுக்கள்

பொது நோக்கங்கள் குழு , இந்த குழு,
வேறு எந்த நாடாளுமன்றக் குழுவின் அதிகார வரம்பிற்குள் வராத, அவையின்
விவகாரங்கள் தொடர்பான விஷயங்களைப் பரிசீலித்து ஆலோசனை வழங்குகிறது.
ஒவ்வொரு அவையிலும், இந்தக் குழுவில் தலைமை அதிகாரி (சபாநாயகர்/தலைவர்)
அதன் முன்னாள் அலுவல் தலைவர், துணை சபாநாயகர் (ராஜ்யசபா வழக்கில் துணைத்
தலைவர்), தலைவர்கள் குழு உறுப்பினர்கள் (ராஜ்ய வழக்கில் துணைத் தலைவர்கள்
குழு) உள்ளனர். சபை), சபையின் அனைத்து துறை நிலைக் குழுக்களின் தலைவர்கள்,
சபையில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகள் மற்றும் குழுக்களின் தலைவர்கள் மற்றும் தலைமை
அதிகாரியால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பிற உறுப்பினர்கள்.

ஹவுஸ் கமிட்டி இந்த குழு

உறுப்பினர்களின் குடியிருப்பு தங்குமிடங்கள் மற்றும் டெல்லியில் உள்ள அவர்களது
வீடுகள் மற்றும் தங்கும் விடுதிகளில் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் உணவு, மருத்துவ
உதவி போன்ற பிற வசதிகளைக் கையாள்கிறது. இரு அவைகளும் அந்தந்த ஹவுஸ்
கமிட்டிகளைக் கொண்டுள்ளன. மக்களவையில், 12 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர்.

நூலகக் குழு இந்தக் குழு

நாடாளுமன்றத்தின் நூலகம் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் பரிசீலித்து,
நூலகத்தின் சேவைகளைப் பயன்படுத்த உறுப்பினர்களுக்கு உதவுகிறது. இது ஒன்பது
உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது (லோக்சபாவில் இருந்து ஆறு மற்றும் ராஜ்யசபாவில்
இருந்து மூன்று).

உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் மீதான கூட்டுக் குழு , 1954 ஆம் ஆண்டு

நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சம்பளம், படிகள் மற்றும் ஓய்வூதியச் சட்டத்தின் கீழ்
இந்தக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இதில் 15 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில் இருந்து 10 பேர்
மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 5 பேர்) உள்ளனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு
சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியம் வழங்குவதை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான
விதிகளை இது உருவாக்குகிறது.

ஆலோசனைக் குழுக்கள்

மத்திய அரசின் பல்வேறு அமைச்சகங்கள் / துறைகளுக்கு ஆலோசனைக் குழுக்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்டவை. அந்த அமைச்சகத்தின் ஆலோசனைக் குழுவின் தலைவராக சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் / மாநில அமைச்சர் செயல்படுகிறார்.

அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்கள் மற்றும் அவற்றை செயல்படுத்தும் விதம் குறித்து அமைச்சர்கள் மற்றும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு இடையே முறைசாரா விவாதங்களுக்கு இந்தக் குழுக்கள் ஒரு அரங்கை வழங்குகின்றன.

இந்தக் குழுக்கள் நாடாளுமன்ற விவகார அமைச்சகத்தால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குழுக்களின் அமைப்பு, செயல்பாடுகள் மற்றும் நடைமுறைகள் தொடர்பான வழிகாட்டுதல்கள் இந்த அமைச்சகத்தால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. பாராளுமன்றத்தின் அமர்வு மற்றும் இடைக்கால அமர்வுகள் ஆகிய இரண்டிலும் அவர்களின் கூட்டங்களை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் அமைச்சகம் செய்கிறது.

இந்த குழுக்களின் உறுப்பினர் தன்னார்வமானது மற்றும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அவர்களின் கட்சிகளின் தலைவர்களின் விருப்பத்திற்கு விடப்படுகிறது. ஒரு குழுவின் அதிகபட்ச உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 30 மற்றும் குறைந்தபட்சம் 10.

இந்தக் குழுக்கள் பொதுவாக புதிய மக்களவை அமைக்கப்பட்ட பிறகு, மக்களவைக்கான பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அமைக்கப்படும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தக் குழுக்கள் ஒவ்வொரு லோக்சபாவும் கலைக்கப்பட்டவுடன் கலைக்கப்படும் மற்றும் ஒவ்வொரு லோக்சபாவின் அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் மீண்டும் அமைக்கப்படும்.

மேலும், அனைத்து ரயில்வே மண்டலங்களுக்கும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தனியான முறைசாரா ஆலோசனைக் குழுக்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிட்ட ரயில்வே மண்டலத்தின் கீழ் வரும் பகுதியைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், அந்த ரயில்வே மண்டலத்தின் முறைசாரா ஆலோசனைக் குழுவில் பரிந்துரைக்கப்படுவர்.

பல்வேறு அமைச்சகங்கள் / துறைகளுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள ஆலோசனைக் குழுக்களைப் போலன்றி, முறைசாரா ஆலோசனைக் குழுக்களின் கூட்டங்கள் அமர்வு காலங்களில் மட்டுமே ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஒரு அமைச்சர், நிதிக் குழுக்கள், துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல், அமைச்சர் தாழ்த்தப்பட்ட சட்டங்கள் மற்றும் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் நலன் ஆகியவற்றுக்கான குழுக்களுக்குத் தேர்தல் அல்லது நியமனம் செய்ய தகுதியற்றவர்.
2. இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் ஆலோசனைக் குழுக்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
3. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட கூட்டுக் குழு.
4. ரயில்வே கன்வென்ஷன் கமிட்டி, 1949 சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு முதல் குழு. இந்தக் குழுவும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த குழுக்களும் ரயில்வேயால் பொது வருவாய்க்கு செலுத்த வேண்டிய ஈவுத்தொகை விகிதத்தை நிர்ணயிப்பதில் தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டன. 1971 ஆம் ஆண்டு முதல், இரயில்வே மாநாட்டுக் குழுக்கள் இரயில்வே மற்றும் இரயில்வே நிதித்துறையின் பணிகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் பாடங்களை எடுத்து வருகின்றன.
5. அசோக் சந்தா: இந்திய நிர்வாகம், ஜார்ஜ் ஆலன் & அன்வின் லிமிடெட், லண்டன், 1967, பி. 180.
6. 1989 இல், விவசாயம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் காடுகள் தொடர்பான மூன்று நிலைக்குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. 1993 இல், அவை துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்களால் (DRSCs) மாற்றப்பட்டன.
7. 1993 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 31 ஆம் தேதி நாடாளுமன்றத்தின் மத்திய மண்டபத்தில் நிலைக்குழு அமைப்பைத் தொடங்கிவைத்தபோது, அப்போதைய இந்தியத் துணைக் குடியரசுத் தலைவரும், ராஜ்யசபா தலைவருமான கே.ஆர். நாராயணன், இந்தக் குழுக்களின் முக்கிய நோக்கம்: "பொறுப்புத் தன்மையை உறுதிசெய்வது. இந்த குழுக்களில் உள்ள நடவடிக்கைகளை இன்னும் விரிவாக பரிசீலிப்பதன் மூலம் அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்திற்கு. நிர்வாகத்தை பலவீனப்படுத்துவதோ அல்லது விமர்சிப்பதோ அல்ல, மேலும் அர்த்தமுள்ள பாராளுமன்ற ஆதரவுடன் அதை முதலீடு செய்வதன் மூலம் அதை வலுப்படுத்துவதே நோக்கமாகும்".
8. 13வது லோக்சபா வரை, ஒவ்வொரு நிலைக்குழுவும் 45 உறுப்பினர்களுக்கு மிகாமல் - 30 உறுப்பினர்களை சபாநாயகரால் பரிந்துரைக்கப்படும்.

லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபா உறுப்பினர்களில் இருந்து தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்படும் 15 பேர். இருப்பினும், ஜூலை 2004 இல் DRSC களின் மறுசீரமைப்புடன், ஒவ்வொரு DRSC யிலும் 31 உறுப்பினர்கள் உள்ளனர் - 21 மக்களவை மற்றும் 10 ராஜ்யசபாவில் இருந்து.

9. மக்களவையால் சேவையாற்றும் DRSC களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள் தொடர்பான நடைமுறை, மக்களவையின் நடைமுறை மற்றும் நடத்தை விதிகளின் விதிகள் 331C முதல் 331Q வரை பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது. ராஜ்யசபாவில் நடைமுறை மற்றும் வணிக நடத்தை விதிகள் 268 முதல் 277 வரையிலான விதிகள் ராஜ்யசபாவால் சேவை செய்யப்படும் டிஆர்எஸ்சிகளை நிர்வகிக்கிறது.

24 பாராளுமன்ற மன்றங்கள்

மன்றங்களை நிறுவுதல்

நீர் பாதுகாப்பு மற்றும் மேலாண்மைக்கான முதல் நாடாளுமன்ற மன்றம் 2005 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. பின்னர், மேலும் ஏழு நாடாளுமன்ற மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. தற்போது, எட்டு பாராளுமன்ற மன்றங்கள் உள்ளன . 2 1. நீர் பாதுகாப்பு மற்றும் பாராளுமன்ற மன்றம்

மேலாண்மை (2005)

2. இளைஞர்களுக்கான பாராளுமன்ற மன்றம் (2006)
3. குழந்தைகள் மீதான பாராளுமன்ற மன்றம் (2006)
4. மக்கள்தொகை மற்றும் பொது சுகாதாரம் பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம் (2006)
5. புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம் மாற்றம் (2008)
6. பேரிடர் மேலாண்மை குறித்த நாடாளுமன்ற மன்றம் (2011)
7. கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைப்பொருட்கள்-மக்கள் பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம் (2013)
8. மில்லினியம் வளர்ச்சி இலக்குகள் குறித்த பாராளுமன்ற மன்றம் (2013)

மன்றங்களின் நோக்கங்கள்

பாராளுமன்ற மன்றங்களின் அரசியலமைப்பின் பின்னணியில் உள்ள நோக்கங்கள் அவை:

(i) அமலாக்கத்தை விரைவுபடுத்துவதற்கான முடிவுகளை நோக்கிய

அணுகுமுறையுடன் முக்கியமான பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்தி
அர்த்தமுள்ள விவாதத்தை நடத்தும் நோக்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள்,
வல்லுநர்கள் மற்றும் மத்திய அமைச்சகங்களின் முக்கிய அதிகாரிகளுடன்
தொடர்பு கொள்ள உறுப்பினர்களுக்கு ஒரு தளத்தை வழங்குதல். செயல்முறை;

(ii) கவலைக்குரிய முக்கிய பகுதிகள் மற்றும் தரைமட்ட நிலைமைகள் குறித்து

உறுப்பினர்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துதல் மற்றும் அவற்றை
உயர்த்துவதற்கு அவர்களுக்கு உதவுவதற்காக நாடு மற்றும் வெளிநாடுகளைச்
சேர்ந்த நிபுணர்களின் சமீபத்திய தகவல்கள், அறிவு, தொழில்நுட்ப அறிவு
மற்றும் மதிப்புமிக்க உள்ளீடுகளுடன் அவர்களைச் சித்தப்படுத்துதல். சபையின்
தளத்திலும், துறைசார்ந்த நிலைக்குழுக் கூட்டங்களிலும் (DRSCs) திறம்பட
சிக்கல்கள்; மற்றும் (iii) சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகங்கள், நம்பகமான தன்னார்வ

தொண்டு நிறுவனங்கள், செய்தித்தாள்கள், ஐக்கிய நாடுகள் சபை, இணையம்

போன்றவற்றிலிருந்து முக்கியமான சிக்கல்கள் பற்றிய தரவுகளைச் சேகரித்து,
உறுப்பினர்களுக்கு அவற்றைப் புழக்கத்தில் விடுவதன் மூலம் ஒரு தரவுத்
தளத்தைத் தயாரித்தல். மன்றங்கள் மற்றும் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டுள்ள
அமைச்சகத்தைச் சேர்ந்த நிபுணர்கள் அல்லது அதிகாரிகளிடம் இருந்து
விளக்கம் பெற வேண்டும்.

சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சகம்/திணைக்களத்தின் துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்களின்
அதிகார வரம்பில் பாராளுமன்ற மன்றம் தலையிடவோ அல்லது அத்துமீறவோ
கூடாது என்று கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது.

மன்றங்களின் கலவை

லோக்சபா சபாநாயகர் மக்கள்தொகை மற்றும் பொது சுகாதாரம் பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றத்தைத் தவிர அனைத்து மன்றங்களுக்கும் முன்னாள் தலைவர் ஆவார், இதில் ராஜ்யசபாவின் தலைவர் பதவிக்குட்பட்ட தலைவராகவும், சபாநாயகர் பதவியில் உள்ள இணைத் தலைவராகவும் இருப்பார். ராஜ்யசபாவின் துணைத் தலைவர், மக்களவையின் துணை சபாநாயகர், சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் மற்றும் துறை சார்ந்த நிலைக்குழுக்களின் தலைவர் ஆகியோர் அந்தந்த மன்றங்களின் முன்னாள் துணைத் தலைவர்கள்.

ஒவ்வொரு மன்றமும் 31 உறுப்பினர்களுக்கு மிகாமல் (தலைவர், இணைத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்களைத் தவிர) கொண்டுள்ளது, அவர்களில் 21 பேருக்கு மேல் மக்களவை மற்றும் 10 க்கு மேல் ராஜ்யசபாவில் இல்லை.

இந்த மன்றங்களின் உறுப்பினர்கள் (தலைவர், இணைத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்கள் தவிர) சபாநாயகர்/தலைவரால் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள்/குழுக்களின் தலைவர்கள் அல்லது அவர்கள் பரிந்துரைக்கும் நபர்களால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள்.

மன்றத்தின் உறுப்பினர்களின் அலுவலகத்தின் காலம், அந்தந்த வீடுகளில் உள்ள அவர்களின் உறுப்பினர்களுடன் இணை முடிவாகும். சபாநாயகர்/தலைவருக்கு கடிதம் மூலம் ஒரு உறுப்பினர் மன்றத்திலிருந்து ராஜினாமா செய்யலாம்.

மன்றத்தின் தலைவர் ஒவ்வொரு மன்றத்திற்கும் ஒரு உறுப்பினர்-கன்வீனரை நியமித்து, ஜனாதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்து மன்றத்தின் வழக்கமான, அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள்/கூட்டங்களை நடத்துகிறார். மன்றங்களின் கூட்டங்கள், பாராளுமன்ற அமர்வுகளின் போது, தேவையானால், அவ்வப்போது நடத்தப்படுகின்றன.

மன்றங்களின் செயல்பாடுகள்

நீர் பாதுகாப்பு பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம் மற்றும் மேலாண்மை

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. தண்ணீர் தொடர்பான பிரச்சனைகளை கண்டறிந்து, சம்பந்தப்பட்ட அரசு/ அமைப்புகளால் பரிசீலித்து உரிய நடவடிக்கைக்கான பரிந்துரைகள்/ பரிந்துரைகளை வழங்குதல் 2. அந்தந்த மாநிலங்கள்/தொகுதிகளில் உள்ள நீர் வளங்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் பெருக்குதல் ஆகியவற்றில் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கான வழிகளைக் கண்டறிதல்.
3. நீர் பாதுகாப்பு மற்றும் திறமையான மேலாண்மைக்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த கருத்தரங்குகள்/பயிலரங்குகளை ஏற்பாடு செய்தல் 4. பொருத்தமானதாகக் கருதும் பிற தொடர்புடைய பணிகளை மேற்கொள்வது

இளைஞர்களுக்கான பாராளுமன்ற மன்றம்

இந்த மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. வளர்ச்சி முன்முயற்சிகளை விரைவுபடுத்துவதற்காக இளைஞர்களிடம் மனித மூலதனத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான உத்திகள் மீது கவனம் செலுத்துதல்
2. சமூக-பொருளாதார மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான இளைஞர்களின் திறனைப் பற்றி பொதுத் தலைவர்கள் மற்றும் அடிமட்ட மட்டத்தில் அதிக விழிப்புணர்வை உருவாக்குதல் 3. இளைஞர் பிரதிநிதிகள் மற்றும் தலைவர்களுடன் தொடர்ந்து தொடர்புகொள்வது, அவர்களின் நம்பிக்கைகள், அபிலாஷைகளை சிறப்பாகப் பாராட்டுவதற்காக, கவலைகள் மற்றும் பிரச்சனைகள்
4. ஜனநாயக நிறுவனங்களில் அவர்களின் நம்பிக்கையையும் அர்ப்பணிப்பையும் வலுப்படுத்தவும், அதில் தீவிரமாகப் பங்கேற்பதை ஊக்குவிப்பதற்கும், பல்வேறு பிரிவு இளைஞர்களுக்கு நாடாளுமன்றத்தின் செல்வாக்கை மேம்படுத்துவதற்கான வழிகளைக் கருத்தில் கொள்வது.
5. இளைஞர் அதிகாரமளிக்கும் விஷயத்தில் பொதுக் கொள்கையை மறுவடிவமைப்பு செய்வது குறித்து நிபுணர்கள், தேசிய மற்றும் சர்வதேச கல்வியாளர்கள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்களுடன் ஆலோசனை நடத்துதல்.4

குழந்தைகள் பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. குழந்தைகளின் நல்வாழ்வைப் பாதிக்கும் முக்கியமான பிரச்சினைகள் குறித்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் விழிப்புணர்வையும் கவனத்தையும் மேலும் மேம்படுத்துதல், அதன் மூலம் அவர்கள் வளர்ச்சிச் செயல்பாட்டில் தங்களுக்குரிய சரியான இடத்தை உறுதிசெய்ய உரிய தலைமையை வழங்க முடியும் குழந்தைகள் தொடர்பான நடைமுறைகள், கட்டமைக்கப்பட்ட முறையில், பட்டறைகள், கருத்தரங்குகள், நோக்குநிலை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவை.
3. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சிவில் சமூகத்துடன் இடைமுகத்தை வழங்குதல், பிற நாடுகளுக்கிடையேயான, தன்னார்வத் துறை, ஊடகம் மற்றும் பெருநிறுவனத் துறை உள்ளிட்ட குழந்தைகளின் பிரச்சினைகளை முன்னிலைப்படுத்தவும், அதன் மூலம் பயனுள்ள மூலோபாய கூட்டாண்மைகளை வளர்ப்பதற்கும் 4. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை தொடர்பு கொள்ள, UNICEF போன்ற சிறப்பு UN ஏஜென்சிகளுடன் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட விதம் மற்றும் நிபுணர் அறிக்கைகள், ஆய்வுகள், செய்திகள் மற்றும் போக்கு-பகுப்பாய்வுகள் போன்றவற்றில் ஒப்பிடக்கூடிய பலதரப்பு ஏஜென்சிகள், உலகம் முழுவதிலும், இந்தத் துறையின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்றது.
5. கருத்துக்களம் பொருத்தமானதாகக் கருதும் மற்ற பணிகள், திட்டங்கள், பணிகள் போன்றவற்றை மேற்கொள்வது.

மக்கள்தொகை மற்றும் பொது சுகாதாரம் பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. மக்கள்தொகை நிலைப்படுத்தல் தொடர்பான உத்திகள் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய விஷயங்களில் கவனம் செலுத்துதல் 2. பொது சுகாதாரம் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் விவாதித்து உத்திகளை தயார் செய்தல் 3. சமூகத்தின் அனைத்து பிரிவுகளிலும், குறிப்பாக அடிமட்ட அளவில், மக்கள்தொகை கட்டுப்பாடு குறித்து அதிக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துதல். மற்றும் பொது சுகாதாரம் 4. தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவிலான நிபுணர்களுடன் மக்கள் தொகை மற்றும் பொது சுகாதாரம் தொடர்பான விரிவான உரையாடல் மற்றும் கலந்துரையாடலை நடத்துதல் மற்றும் WHO, ஐக்கிய நாடுகளின் மக்கள் தொகை நிதியம், மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட கல்வியாளர்கள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்கள் போன்ற பலதரப்பு அமைப்புகளுடன் தொடர்புகொள்வது.

புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை பற்றிய பாராளுமன்ற மன்றம் மாற்றவும்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான பிரச்சனைகளைக் கண்டறிந்து, புவி வெப்பமடைதலின் அளவைக் குறைக்க சம்பந்தப்பட்ட அரசு/ நிறுவனங்கள் பரிசீலித்து உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான பரிந்துரைகளைச் செய்தல்
2. புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை மாற்றத்தில் பணிபுரியும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளின் நிபுணர்களுடன் தொடர்புகொள்வதற்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கான வழிகளை அடையாளம் காணுதல்
3. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடையே புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை மாற்றத்தின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த கருத்தரங்குகள் / பட்டறைகளை ஏற்பாடு செய்தல்
4. புவி வெப்பமடைதல் மற்றும் காலநிலை மாற்றத்தைத் தடுப்பதற்கான விழிப்புணர்வைப் பரப்புவதற்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஈடுபடுத்துவதற்கான வழிகளைக் கண்டறிதல்
5. பொருத்தமானதாகக் கருதும் அத்தகைய பிற தொடர்புடைய பணியை மேற்கொள்வது

பேரிடர் மேலாண்மை குறித்த நாடாளுமன்ற மன்றம்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. பேரிடர் மேலாண்மை தொடர்பான சிக்கல்களைக் கண்டறிந்து, பேரிடர்களின் விளைவுகளைக் குறைக்க சம்பந்தப்பட்ட அரசு / அமைப்புகளால் பரிசீலனை மற்றும் தகுந்த நடவடிக்கைக்கான பரிந்துரைகள் / பரிந்துரைகளை வழங்குதல்.
2. பேரிடர்களின் விளைவுகளைத் தணிக்க புதிய தொழில்நுட்பங்களை உருவாக்க அதிக முயற்சியுடன் பேரிடர் மேலாண்மையில் பணிபுரியும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளின் நிபுணர்களுடன் தொடர்புகொள்வதற்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஈடுபடுத்தும் வழிகளைக் கண்டறிதல்.
3. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடையே பேரிடர்களின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த கருத்தரங்குகள் / பட்டறைகளை ஏற்பாடு செய்தல்.
4. பேரிடர் மேலாண்மை பற்றிய விழிப்புணர்வை பரப்புவதற்கு நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை ஈடுபடுத்தும் வழிகளை அடையாளம் காணுதல்.
5. பொருத்தமானதாகக் கருதும் அத்தகைய பிற தொடர்புடைய பணியை மேற்கொள்வது.

கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களுக்கான பாராளுமன்ற மன்றம்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களைப் பாதிக்கும் முக்கியமான பிரச்சினைகள் குறித்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு விழிப்புணர்வையும் கவனத்தையும் மேலும் மேம்படுத்துதல், பல்வேறு வழிமுறைகள் மூலம் பாரம்பரிய கலை மற்றும் கைவினைப் பொருட்களைப் பாதுகாத்து மேம்படுத்துதல்.
2. கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள் தொடர்பான யோசனைகள், பார்வைகள், அனுபவங்கள், நிபுணத்துவம் மற்றும் சிறந்த நடைமுறைகளை, கட்டமைக்கப்பட்ட முறையில், பட்டறைகள், கருத்தரங்குகள், வழிகாட்டுதல் நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றின் மூலம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு பரிமாறிக்கொள்ள ஒரு தளத்தை வழங்குதல்.
3. தன்னார்வத் துறை, ஊடகம் மற்றும் கார்ப்பரேட் துறை உள்ளிட்ட கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை முன்னிலைப்படுத்துவதற்காக சிவில் சமூகத்துடன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஒரு இடைமுகத்தை வழங்குதல் மற்றும் அதன் மூலம் பயனுள்ள மூலோபாய கூட்டாண்மைகளை வளர்ப்பதற்கு 4. பல்வேறு மத்திய அமைச்சகங்கள், காதி மற்றும் கிராமத் தொழில்கள் ஆணையம் (KVIC), தென்னை நார் வாரியம், மக்கள் செயல் மற்றும் கிராமப்புற தொழில்நுட்ப மேம்பாட்டு கவுன்சில் (CAPART) மற்றும் பிற தொடர்புடைய நிறுவனங்கள்/ அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகளுடன் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட முறையில்.
5. கலை மற்றும் பாரம்பரிய கைவினைப் பொருட்களைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் கைவினைஞர்கள் மற்றும் கைவினைஞர்களை மேம்படுத்துதல் தொடர்பான விஷயங்களில் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் நிபுணர்கள்/நிறுவனங்களுடன் விரிவான உரையாடல் மற்றும் விவாதம் நடத்துதல்.
6. மன்றம் பொருத்தமானதாகக் கருதும் வேறு ஏதேனும் பணிகள், திட்டங்கள், பணிகள் போன்றவற்றை மேற்கொள்வது.

மில்லினியம் வளர்ச்சிக்கான பாராளுமன்ற மன்றம்

இலக்குகள்

மன்றத்தின் செயல்பாடுகள்:

1. 2015 ஆம் ஆண்டளவில் மில்லினியம் மேம்பாட்டு இலக்குகளின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்குகள்/இலக்குகளை அடைவதில் உள்ள முக்கியமான சிக்கல்கள் குறித்து நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் விழிப்புணர்வையும் கவனத்தையும் மதிப்பாய்வு செய்து மேம்படுத்துதல்.

2. பயிலரங்குகள், கருத்தரங்குகள், நோக்குநிலை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றின் மூலம் கட்டமைக்கப்பட்ட முறையில் மில்லினியம் அபிவிருத்தி இலக்குகளை நடைமுறைப்படுத்துவது தொடர்பான யோசனைகள், பார்வைகள், அனுபவங்கள், நிபுணத்துவம் மற்றும் சிறந்த நடைமுறைகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஒரு தளத்தை வழங்குதல்.
3. மில்லினியம் அபிவிருத்தி இலக்குகள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை முன்னிலைப்படுத்துவதற்காக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சிவில் சமூகத்துடன் ஒரு இடைமுகத்தை வழங்குதல், அதாவது. வறுமை ஒழிப்பு; பசி; உலகளாவிய ஆரம்பக் கல்வியின் சாதனை; பாலின சமத்துவத்தை மேம்படுத்துதல் மற்றும் பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல்; குழந்தை இறப்பு குறைப்பு; தாயின் ஆரோக்கியத்தை மேம்படுத்துதல்; எச்.ஐ.வி / எய்ட்ஸ் எதிர்த்துப் போராடுதல்; மலேரியா மற்றும் பிற நோய்கள்; சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மையை உறுதி செய்தல் மற்றும் வளர்ச்சிக்கான உலகளாவிய கூட்டாண்மையை உருவாக்குதல்.
4. மில்லினியம் வளர்ச்சி இலக்குகளை அடைவது தொடர்பாக, சிறப்பு ஐ.நா முகமைகள் மற்றும் பிற பலதரப்பு முகவர், நிபுணர் அறிக்கை, ஆய்வுகள், செய்திகள் மற்றும் போக்கு பகுப்பாய்வு போன்றவற்றுடன் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட முறையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை தொடர்பு கொள்ள உதவுதல்.
5. மன்றம் பொருத்தமானதாகக் கருதும் வேறு ஏதேனும் பணிகள், திட்டங்கள், பணிகள் போன்றவற்றை மேற்கொள்வது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மே 12, 2005 அன்று, அப்போதைய மக்களவையின் சபாநாயகர் சோம்நாத் சாட்டர்ஜி, நீர் பாதுகாப்பு மற்றும் மேலாண்மை குறித்த பாராளுமன்ற மன்றத்தை அமைப்பதற்கான தனது முடிவை சபையில் தெரிவித்தார் மேலும் பிரச்சினையை இன்னும் திறம்பட சபையில் எழுப்ப வேண்டும். அதன்படி, 2005 ஆகஸ்ட் 12ஆம் தேதி மன்றம் அமைக்கப்பட்டது .
2. அடைப்புக்குறிக்குள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டுகள் அவை நிறுவப்பட்ட ஆண்டுகளைக் குறிக்கின்றன.
3. மக்களவையின் பொதுச் செயலாளர் மன்றங்களின் செயலாளர்.
4. சபாநாயகர் இளைஞர்களுக்கான பாராளுமன்ற மன்றத்தின் நான்கு துணை மன்றங்களையும் அமைத்தார். (i) விளையாட்டு மற்றும் இளைஞர் மேம்பாட்டுக்கான துணை மன்றம் (ii) துணை மன்றம்

உடல்நலம் (iii) கல்விக்கான துணை மன்றம் (iv) வேலைவாய்ப்புக்கான துணை மன்றம். ஒவ்வொரு துணை மன்றத்திற்கும் அதன் சொந்த கன்வீனர் உண்டு.

25 பாராளுமன்ற குழு

குழுவின் பகுத்தறிவு

எம்.என்.கௌல் மற்றும் எஸ்.எல். ஷக்தேர் ஆகியோர் இந்திய நாடாளுமன்றக் குழுவின் (ஐபிஜி) பகுத்தறிவை பின்வரும் வழியில் அழகாக விளக்கியுள்ளனர்:

பாராளுமன்றங்களுக்கிடையில் உறவுகளை நிறுவுதல் மற்றும் மேம்படுத்துதல் தேசிய பாராளுமன்றங்களின் வழக்கமான நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியாகும். பல ஆண்டுகளாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் வேலையில் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியாக இருந்தபோதிலும், உலகளாவிய சூழலில் நாடுகளுக்கு இடையேயான உறவுகள் அதிகரித்ததன் காரணமாக சமீபத்தில் அது ஒரு புதிய உந்துதலைப் பெற்றுள்ளது. ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்க நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கைகோர்த்து, உலகத்தின் முன் உள்ள சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கும், அவற்றைத் தங்கள் நாடுகளிலும், உலகளாவிய ரீதியிலும் சமாதானம் மற்றும் செழுமையையும் எளிதாக்குவதற்கான வாய்ப்புகளாக மாற்றுவதற்கு ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவது கட்டாயமாகும்.

எனவே, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், தங்களின் பொதுவான பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கும் விவாதிப்பதற்கும் ஒரு மன்றத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இங்குதான் முதியோர் மற்றும் இளைய நாடாளுமன்றங்களுக்கு இடையே மட்டுமின்றி, பல்வேறு நாடாளுமன்ற அமைப்புகளின் கீழ் பணிபுரியும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களிடையேயும் சில வகையான கருத்துக்களுக்கு குறுக்கு கருத்தரித்தல் நடைபெறலாம். இப்பிரச்சினைகள் அரசுகளுக்கிடையேயான மாநாடுகளில் விவாதிக்கப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை; இருப்பினும், அந்த விவாதங்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் மாநாட்டில் இருக்கும் அளவுக்கு வெளிப்படையாகவும் சுதந்திரமாகவும் இல்லை.¹

இன்று முழு உலகமும் பல அழுத்தமான பிரச்சனைகளால் சூழப்பட்டிருக்கும் வேளையில் இன்று பாராளுமன்ற உறவுகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இன்று ஒரு பாராளுமன்றம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள் நாளை மற்றொரு பாராளுமன்றத்தை எதிர்கொள்ளலாம். எனவே, உலகின் பல்வேறு நாடாளுமன்றங்களுக்கு இடையே ஒரு இணைப்பு இருப்பது அவசியம். இந்த இணைப்பு இந்தியாவினால் தூதுக்குழுக்கள், நல்லெண்ணெய் பணிகள், கடிதப் பரிமாற்றம், ஆவணங்கள் போன்றவற்றை வெளிநாட்டு நாடாளுமன்றங்களுடன் IPGயின் இயந்திரம் மூலம் பராமரிக்கிறது.

காமன்வெல்த் பாராளுமன்ற சங்கத்தின் (CPA) இந்திய
கிளையாகவும்.2

குழுவின் கலவை

IPG3 ஒரு தன்னாட்சி அமைப்பு. இது 1949 ஆம் ஆண்டில் அரசியலமைப்புச் சபையால் (சட்டமன்றம்) ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பிரேரணையின்படி உருவாக்கப்பட்டது.4 IPG இன் உறுப்பினர் அனைத்து நாடாளுமன்ற

உறுப்பினர்களுக்கும் திறந்திருக்கும்.
முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கூட்டாளியாகலாம்

குழுவின் உறுப்பினர்கள்.5 ஆனால், அசோசியேட் உறுப்பினர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் மட்டுமே உண்டு. IPU மற்றும் CPA இன் கூட்டங்கள் மற்றும் மாநாடுகளில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை. CPA இன் சில கிளைகளால் உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்படும் பயணச் சலுகைகளுக்கும் அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை.

மக்களவையின் சபாநாயகர் குழுவின் அதிகாரபூர்வ தலைவராக உள்ளார். மக்களவையின் துணை சபாநாயகர் மற்றும் மாநிலங்களவையின் துணைத் தலைவர் ஆகியோர் குழுவின் அதிகாரபூர்வ துணைத் தலைவர்கள். லோக்சபாவின் பொதுச் செயலர் குழுவின் அதிகாரபூர்வ பொதுச் செயலாளராகச் செயல்படுகிறார் .

குழுவின் நோக்கங்கள்

குழுவின் நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. உறுப்பினர்களுக்கு இடையே தனிப்பட்ட தொடர்புகளை ஊக்குவிக்க இந்திய நாடாளுமன்றம்.
2. பாராளுமன்றத்தின் முன் வரக்கூடிய பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கேள்விகளை ஆய்வு செய்தல்; கருத்தரங்குகள், விவாதங்கள் மற்றும் நோக்குநிலை படிப்புகள் ஏற்பாடு; குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு தகவல்களைப் பரப்புவதற்கான வெளியீடுகளைக் கொண்டு வரவும்.
3. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் புகழ்பெற்ற நபர்களால் அரசியல், பாதுகாப்பு, பொருளாதார, சமூக மற்றும் கல்விப் பிரச்சனைகள் பற்றிய விரிவுரைகளை ஏற்பாடு செய்தல்.
4. மற்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் தொடர்புகளை வளர்க்கும் நோக்கில் வெளிநாடுகளுக்கு விஜயம் செய்ய ஏற்பாடு செய்தல்.

குழுவின் செயல்பாடுகள்

பல்வேறு செயல்பாடுகள் மற்றும் மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல்பாடுகள்

குழு பின்வருமாறு:

1. இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கும் உலகின் பல்வேறு நாடாளுமன்றங்களுக்கும் இடையிலான இணைப்பாக இந்தக் குழு செயல்படுகிறது. பிரதிநிதிகள், நல்லெண்ணப் பணிகள், கடிதப் போக்குவரத்து, ஆவணங்கள் போன்றவற்றின் மூலம் வெளிநாட்டு நாடாளுமன்றங்களுடன் இந்த இணைப்பு பராமரிக்கப்படுகிறது.
2. குழுவானது (அ) ஐபியுவின் தேசிய குழுவாகவும் (ஆ) இந்தியாவில் CPA இன் முக்கிய கிளையாகவும் செயல்படுகிறது.
3. வெளிநாட்டு நாடுகளின் நாட்டுத் தலைவர்கள் மற்றும் அரசாங்கத் தலைவர்கள் மூலம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு உரையாற்றுதல் மற்றும் புகழ்பெற்ற நபர்களின் பேச்சுக்கள் குழுவின் அனுசரணையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.
4. கருத்தரங்குகள் மற்றும் கருத்தரங்குகள் தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் அவ்வப்போது ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றன.
5. குழுவின் உறுப்பினர்கள், வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும்போது, IPU இன் தேசிய குழுக்களின் செயலாளர்கள் மற்றும் CPA கிளைகளின் செயலாளர்களுக்கு அறிமுகக் கடிதங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. வருகை தரும் நாடுகளில் உள்ள இந்தியத் தூதரகங்கள் உதவி மற்றும் வழக்கமான மரியாதைகளைப் பெற உதவும் வகையில் அவர்களுக்குத் தகுந்த தகவல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
6. பிரதிநிதிகள் குழுவை உருவாக்கும் போது குறைந்தபட்சம் ஆறு மாதங்கள் இருக்கும் குழுவில் உறுப்பினர்களாக இருக்கும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மட்டுமே வெளிநாடுகளுக்கான இந்திய நாடாளுமன்றக் குழுவில் சேர்க்கப்படலாம்.
7. ஒவ்வொரு காலாண்டிலும் வெளியிடப்படும் IPG செய்திமடல் மூலம் குழுவின் செயல்பாடுகள் குறித்து உறுப்பினர்களுக்கு இடையூறு இல்லாத தகவல் பரிமாற்றம் பராமரிக்கப்படுகிறது. அசோசியேட் உறுப்பினர்கள் உட்பட குழுவின் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்கும் இது தொடர்ந்து அனுப்பப்படுகிறது.
8. குழுவின் முடிவின்படி, 1995 ஆம் ஆண்டில் சிறந்த நாடாளுமன்றவாதிக்கான விருது ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படும். லோக்சபா சபாநாயகரால் அமைக்கப்பட்ட ஐந்து பேர் கொண்ட குழு, விருதுக்கான பரிந்துரையை அழைத்து இறுதி செய்கிறது.

9. இருதரப்பு உறவுகளை ஊக்குவிப்பதற்காக, குழுவானது பாராளுமன்றத்தில் உள்ள மற்ற நாடுகளுடன் பாராளுமன்ற நட்புக் குழுக்களை உருவாக்குகிறது . 6 நட்புக் குழுவின் நோக்கங்கள் மற்றும் நோக்கங்கள் இரு நாடுகளுக்கு இடையே அரசியல், சமூக மற்றும் கலாச்சார தொடர்புகளைப் பேணுதல் மற்றும் தகவல் பரிமாற்றத்தில் உதவுதல் மற்றும் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகள் தொடர்பான பிரச்சினைகள் குறித்த அனுபவங்கள்.

குழு மற்றும் IPU7

IPU என்பது இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளின் பாராளுமன்றங்களின் சர்வதேச அமைப்பாகும். தற்போது, IPU இறையாண்மை நாடுகளின் 153 பாராளுமன்றங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதன் நோக்கம் மக்களிடையே அமைதி மற்றும் ஒத்துழைப்பிற்காகவும், பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களை உறுதியாக நிறுவுவதற்காகவும் பணியாற்றுவதாகும். இது அனைத்து உறுப்பு நாடுகளின் பாராளுமன்றங்கள் மற்றும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடையே தொடர்புகள், ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் அனுபவப் பரிமாற்றத்தை வளர்க்கிறது மற்றும் பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களின் வேலை பற்றிய சிறந்த அறிவைப் பெற உதவுகிறது. பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளை தேவையான திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு சர்வதேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அனைத்து எரியும் கேள்விகள் குறித்தும் தனது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் சர்வதேச நிறுவனங்களின் பணி தரம் மற்றும் திறனை மேம்படுத்துவதற்கான வழிகளை பரிந்துரைக்கிறது.

குழுவின் உறுப்பினர்களின் முக்கிய நன்மைகள், ஐபியுவின் தேசியக் குழுவின் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்த வரையில், பின்வருபவை: 1. இந்திய நாடாளுமன்றக் குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு ஐபியுவின் உறுப்பு நாடுகளின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் தொடர்புகளை வளர்த்துக் கொள்ள உதவுகிறது.

2. நிகழ்வுகள் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் நிகழும் சமகால மாற்றங்கள்/ சீர்திருத்தங்களைப் படிக்கவும் புரிந்துகொள்ளவும் வாய்ப்பளிக்கின்றன.

3. வெளிநாடுகளில் சுற்றுப்பயணத்தின் போது அல்லது இந்தியாவிற்குச் செல்லும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இங்கு வரும்போது வெவ்வேறு நாடுகளில் உள்ள நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைச் சந்திப்பதற்கான வசதிகளை இது வழங்குகிறது.

4. குழுவின் உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்றங்களுக்கு இடையேயான மாநாடுகளுக்கான இந்திய நாடாளுமன்றக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல தகுதியுடையவர்கள்.

சமீப காலங்களில், குழுவின் உறுப்பினர்கள் IPU அமைப்புகளில் பல்வேறு பதவிகளை வகித்து வருகின்றனர், அதாவது IPU இன் வெவ்வேறு குழுக்களில் அலுவலகப் பொறுப்பாளர்கள், அறிக்கையாளர்கள், வரைவுக் குழுக்களின் தலைவர், முதலியன IPU கூட்டங்களில் கையாளப்பட்ட பல்வேறு முக்கிய பிரச்சனைகளில் இந்தியாவின் பார்வையை திறம்பட முன்வைப்பதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது.

குழு மற்றும் CPA8

CPA என்பது 175 தேசிய, மாநில, மாகாண மற்றும் பிராந்திய பாராளுமன்றங்களில் பரவியுள்ள சுமார் 17000 காமன்வெல்த் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் சங்கமாகும். காமன்வெல்த் நாடுகள் மற்றும் அதனுடன் நெருங்கிய வரலாற்று மற்றும் பாராளுமன்ற சங்கங்கள் கொண்ட நாடுகளின் குறிப்பிட்ட குறிப்புடன் பாராளுமன்ற ஜனநாயக கட்டமைப்பிற்குள் அரசியலமைப்பு, சட்டமன்ற, பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார அமைப்புகளின் அறிவையும் புரிதலையும் மேம்படுத்துவதே இதன் நோக்கமாகும். அதன் நோக்கம், ஜனநாயக ஆட்சியைப் பற்றிய அறிவையும் புரிதலையும் மேம்படுத்தி, காமன்வெல்த்தின் ஜனநாயக உறுதிப்பாட்டை ஆழப்படுத்தவும், அதன் நாடாளுமன்றங்கள் மற்றும் சட்டமன்றங்களுக்கிடையில் மேலும் ஒத்துழைக்கவும் கூடிய தகவலறிந்த நாடாளுமன்ற சமூகத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் முன்னேற்றத்தை ஊக்குவிப்பதாகும்.

இந்தியாவில் CPA இன் முக்கியக் கிளையாக அதன் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் குழுவின் உறுப்பினராக இருப்பதன் முக்கிய நன்மைகள் பின்வருமாறு: 1.

மாநாடுகள் மற்றும் கருத்தரங்குகள்: உறுப்பினர் முழுமை மற்றும் பிராந்திய மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், ஆகியவற்றில் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்பை வழங்குகிறது. பிரதிநிதிகளின் வருகைகள் மற்றும் பரிமாற்றங்கள்.

2. வெளியீடுகள்: குழுவின் அனைத்து உறுப்பினர்களும், 'பாராளுமன்ற உறுப்பினர்' காலாண்டு மற்றும் செய்திமடல், 'முதல் வாசிப்பு' ஆகியவற்றை, ஒவ்வொரு இரண்டாவது மாதமும் இலவசமாகப் பெறுவதற்கு உரிமையுடையவர்கள். 3. தகவல்: CPA இன் நாடாளுமன்றத் தகவல் மற்றும் குறிப்பு மையம் செயலகம் பாராளுமன்ற, அரசியலமைப்பு மற்றும் பொதுநலவாய விவகாரங்கள் பற்றிய தகவல்களை உறுப்பினர்களுக்கு வழங்குகிறது.

4. அறிமுகங்கள்: மற்ற அதிகார வரம்புகளுக்குச் செல்லும் உறுப்பினர்களுக்கான அறிமுகங்களை ஏற்பாடு செய்வதில் CPA கிளைகள் உடனடியாக உதவுகின்றன.

5. பாராளுமன்ற வசதிகள்: மற்ற காமன்வெல்த் நாடுகளுக்குச் செல்லும் உறுப்பினர்களுக்கு பொதுவாக பாராளுமன்ற மரியாதைகள் வழங்கப்படுகின்றன, குறிப்பாக விவாதங்கள் மற்றும் உள்ளூர் உறுப்பினர்களுக்கான அணுகல்.

6. பயண வசதிகள்: சில கிளைகள் தங்கள் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை ஆண்டுதோறும் ஆய்வுப் பயணங்களை மேற்கொள்வதற்காக வழங்குகின்றன.

காமன்வெல்த் மற்றும் பிற நாடுகளின் அரசியல் மற்றும் நடைமுறை முன்னேற்றங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும். மற்ற கிளைகள் தற்காலிக வருகைகளை ஏற்பாடு செய்கின்றன.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. எம்.என்.கவுல் மற்றும் எஸ்.எல். ஷக்தேர், பாராளுமன்றத்தின் நடைமுறை மற்றும் நடைமுறை, மக்களவை செயலகம், ஆறாவது பதிப்பு, 2009, பக். 1160.
2. ஐபிட்.
3. இனி 'குழு' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.
4. சம்பந்தப்பட்ட பிரேரணை ஆகஸ்ட் 16 அன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, 1948.
5. ஒரு உறுப்பினர் அல்லது பாராளுமன்றத்தின் முன்னாள் உறுப்பினர் நிலையான வாழ்நாள் சந்தா செலுத்துவதன் மூலம் குழுவின் வாழ்நாள் உறுப்பினராக முடியும்.
6. ஒவ்வொரு நட்புக் குழுவிலும் லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபாவில் உள்ள கட்சிகளின் பலத்தின் விகிதத்தில் 22 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில் இருந்து 15 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 7 பேர்) உள்ளனர். மக்களவையின் சபாநாயகர் நட்புக் குழுவின் தலைவர் மற்றும் இரண்டு துணைத் தலைவர்களை (ஒவ்வொரு அவையிலிருந்தும் ஒருவர்) நியமிக்கிறார்.
7. மக்களவை உறுப்பினர்களுக்கான கையேடு, பதினைந்தாவது பதிப்பு, 2009, பக். 207-208.
8. ஐபிட், பக். 208-209.
9. இவை லண்டனில் உள்ள CPA செயலகத்தால் வெளியிடப்படுகின்றன.

26 உச்ச நீதிமன்றம்

யு அமெரிக்க அரசியலமைப்பைப் போலவே, இந்திய அரசியலமைப்பு உச்ச நீதிமன்றமும் அதற்குக் கீழே உள்ள உயர் நீதிமன்றங்களும் கொண்ட ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பை நிறுவிியுள்ளது.

ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் கீழ் (மற்றும் மாநில மட்டத்திற்கு கீழே), துணை நீதிமன்றங்களின் படிநிலை உள்ளது, அதாவது மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பிற கீழ் நீதிமன்றங்கள். 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்திலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இந்த ஒற்றை நீதிமன்ற அமைப்பு, மத்திய சட்டங்கள் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் செயல்படுத்துகிறது. அமெரிக்காவில், மறுபுறம், கூட்டாட்சி சட்டங்கள் கூட்டாட்சி நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன மற்றும் மாநில சட்டங்கள் மாநில நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே அமெரிக்காவில் இரட்டை நீதிமன்றங்கள் உள்ளன - ஒன்று மையத்திற்கும் மற்றொன்று மாநிலங்களுக்கும்.

சுருக்கமாக, இந்தியா, அமெரிக்கா போன்ற ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக இருந்தாலும், ஒரு ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை மற்றும் அடிப்படை சட்டம் மற்றும் நீதியின் ஒரு அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் ஜனவரி 28, 1950 இல் தொடங்கப்பட்டது. இது 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்ட இந்திய ஃபெடரல் நீதிமன்றத்திற்குப் பின் வந்தது. இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு அதன் முன்னோடியை விட அதிகமாக உள்ளது. ஏனெனில், உச்ச நீதிமன்றம் பிரிட்டிஷ் பிரிவி கவுன்சிலை உச்ச நீதிமன்ற மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாக மாற்றியுள்ளது.¹

அரசியலமைப்பின் பகுதி V இல் உள்ள பிரிவுகள் 124 முதல் 147 வரை உச்ச நீதிமன்றத்தின் அமைப்பு, சுதந்திரம், அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள், நடைமுறைகள் மற்றும் பலவற்றைக் கையாள்கிறது. அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளது.

கலவை மற்றும் நியமனம்

தற்போது, உச்ச நீதிமன்றத்தில் முப்பத்து நான்கு நீதிபதிகள் (ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் முப்பத்து மூன்று நீதிபதிகள்) உள்ளனர். 2019 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை முப்பத்தி ஒன்றிலிருந்து முப்பத்தி நான்கு ஆக உயர்த்த மத்திய அரசு அறிவித்தது. இது உச்ச நீதிமன்றத்தின் (நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கை) இயற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து திருத்தச் சட்டம், 2019. முதலில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் பலம் எட்டு (ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் ஏழு நீதிபதிகள்) என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. 1956-ல் பத்து நீதிபதிகளாகவும், 1960-ல் பதின்மூன்றாகவும், 1977-ல் பதினேழாகவும், 1986-ல் இருபத்தைந்தாகவும், 2008-ல் முப்பது ஆகவும், 2019-ல் முப்பத்து மூவராகவும் நாடாளுமன்றம் இந்த எண்ணிக்கையை படிப்படியாக உயர்த்தியுள்ளது.

நீதிபதிகள் நியமனம் உச்ச

நீதிமன்ற நீதிபதிகள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவர்.

உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே ஜனாதிபதியால் தலைமை நீதிபதி நியமிக்கப்படுகிறார். மற்ற நீதிபதிகள், தலைமை நீதிபதி மற்றும் உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் பிற நீதிபதிகளுடன் ஆலோசனை செய்த பிறகே ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.

தலைமை நீதிபதியைத் தவிர வேறு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் விஷயத்தில் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசிப்பது கட்டாயமாகும்.

கலந்தாய்வு தொடர்பான சர்ச்சை

மேற்கண்ட விதியில் 'ஆலோசனை' என்ற வார்த்தைக்கு உச்ச நீதிமன்றம் மாறுபட்ட விளக்கத்தை அளித்துள்ளது. முதல் நீதிபதிகள் வழக்கில் (1982), ஆலோசனை என்பது ஒத்துழைப்பைக் குறிக்காது என்றும் அது கருத்துப் பரிமாற்றத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. ஆனால், இரண்டாவது நீதிபதிகள் வழக்கில் (1993), நீதிமன்றம் அதன் முந்தைய தீர்ப்பை மாற்றியது மற்றும் ஆலோசனை என்ற வார்த்தையின் அர்த்தத்தை ஒத்திசைவு என்று மாற்றியது. எனவே, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமன விவகாரங்களில் இந்தியத் தலைமை நீதிபதியின் அறிவுரை குடியரசுத் தலைவருக்குக் கட்டுப்படும் என்று தீர்ப்பளித்தது. ஆனால், தலைமை நீதிபதி தனது மூத்த சகாக்கள் இருவருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு இந்த விஷயத்தில் தனது ஆலோசனையை வழங்குவார். இதேபோல், மூன்றாவது நீதிபதிகள் வழக்கு2 (1998) இல், ஆலோசனை செயல்முறை இருக்க வேண்டும் என்று நீதிமன்றம் கருத்து தெரிவித்தது.

இந்திய தலைமை நீதிபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட 'பன்மை நீதிபதிகளின் ஆலோசனை' தேவை. இந்திய தலைமை நீதிபதியின் ஒரே கருத்து, ஆலோசனை செயல்முறையை அமைக்காது. உச்ச நீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகள் அடங்கிய கொலீஜியத்தை அவர் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும், இரண்டு நீதிபதிகள் எதிர்மறையான கருத்தை தெரிவித்தாலும், அவர் பரிந்துரையை அரசுக்கு அனுப்பக்கூடாது. இந்திய தலைமை நீதிபதியின் ஆலோசனை நடைமுறையின் விதிமுறைகள் மற்றும் தேவைகளுக்கு இணங்காமல் செய்த பரிந்துரை அரசாங்கத்திற்கு கட்டுப்படாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

99வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் 2014 மற்றும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையச் சட்டம் 2014 ஆகியவை உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் கொலீஜியம் முறையை மாற்றியமைத்து, தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் (NJAC) என்ற புதிய அமைப்பைக் கொண்டு வந்துள்ளன. இருப்பினும், 2015 இல், உச்ச நீதிமன்றம் இருவரும் 99 வது என அறிவித்தது அரசியலமைப்பு திருத்தம் மற்றும் NJAC சட்டம் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது. இதன் விளைவாக, முந்தைய கொலீஜியம் அமைப்பு மீண்டும் செயல்படத் தொடங்கியது. இந்த தீர்ப்பு நான்காவது நீதிபதிகள் வழக்கு2a (2015) இல் உச்ச நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்பட்டது . புதிய அமைப்பு (அதாவது, NJAC) நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை பாதிக்கும் என்று நீதிமன்றம் கருத்து தெரிவித்தது.

தலைமை நீதிபதி நியமனம்

1950 முதல் 1973 வரை உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதியை இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியாக நியமிப்பது வழக்கம். இந்த நிறுவப்பட்ட மாநாடு 1973 இல் மீறப்பட்டது

மூன்று மூத்த நீதிபதிகளை நீக்கி ரே இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். 3 மீண்டும் 1977 இல், அப்போதைய மூத்த நீதிபதியை மாற்றியமைத்து, எம்.யு.பேக் இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார்.4 அரசாங்கத்தின் இந்த விருப்புரிமை உச்சநீதிமன்றத்தால் குறைக்கப்பட்டது. இரண்டாவது நீதிபதிகள் வழக்கில் (1993), உச்ச நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதி மட்டுமே இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியின் அலுவலகத்தில் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் சம்பளம்

நீதிபதிகளின் தகுதிகள்

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுபவர் பின்வரும் தகுதிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்:

1. அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.

2. (அ) அவர் ஐந்தாண்டுகள் உயர் நீதிமன்றத்தின் (அல்லது தொடர்ச்சியாக உயர்

நீதிமன்றங்களில்) நீதிபதியாக இருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது (ஆ) அவர் பத்து

வருடங்கள் உயர் நீதிமன்றத்தின் (அல்லது தொடர்ச்சியாக உயர் நீதிமன்றங்களின்)

வழக்கறிஞராக இருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது (c) ஜனாதிபதியின் கருத்தில் அவர்

ஒரு புகழ்பெற்ற சட்ட வல்லுநராக இருக்க வேண்டும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் குறைந்தபட்ச வயதை நிர்ணயிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

உறுதிமொழி அல்லது

உறுதிமொழி உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட ஒருவர், அவரது அலுவலகத்தில்

நுழைவதற்கு முன், குடியரசுத் தலைவர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட சிலருக்கு முன்

உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். அவரது

உறுதிமொழியில், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி

சத்தியம் செய்கிறார்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம் 2.

இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்துவது; 3. பயம்

அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தீமையின்றி அலுவலகத்தின் கடமைகளை முறையாகவும்,

உண்மையாகவும், அவருடைய திறமை, அறிவு மற்றும் நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஏற்றவாறு

சிறப்பாகச் செய்தல்; மற்றும் 4. அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டங்களை நிலைநாட்ட

வேண்டும்.

சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள், சலுகைகள், விடுப்பு மற்றும்

ஓய்வூதியம் ஆகியவை பாராளுமன்றத்தால் அவ்வப்போது தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நிதி

நெருக்கடியின் போது தவிர அவர்களின் நியமனத்திற்குப் பிறகு அவர்களின் பாதகத்தை மாற்ற

முடியாது. 2018ல், தலைமை நீதிபதியின் சம்பளம் மாதம் ₹1 லட்சத்தில் இருந்து ₹2.80 லட்சமாகவும்,

நீதிபதியின் சம்பளம் ₹90,000லிருந்து ₹2.50 லட்சமாகவும் உயர்த்தப்பட்டது . அவர்களுக்கு

சப்சுவரி கொடுப்பனவும் வழங்கப்பட்டு வழங்கப்படுகிறது

இலவச தங்குமிடம் மற்றும் மருத்துவம், கார், தொலைபேசி போன்ற பிற வசதிகளுடன்.

ஓய்வு பெற்ற தலைமை நீதிபதி மற்றும் நீதிபதிகள் கடைசியாக பெற்ற சம்பளத்தில் 50 சதவீதத்தை மாதாந்திர ஓய்வூதியமாகப் பெற உரிமை உண்டு.

பதவிக்காலம் மற்றும் நீக்கம்

நீதிபதிகளின்

பதவிக்காலம் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் பதவிக்காலத்தை அரசியல் சாசனம் நிர்ணயிக்கவில்லை. இருப்பினும், இது சம்பந்தமாக பின்வரும் மூன்று ஏற்பாடுகளை செய்கிறது: 1. அவர் 65 வயதை அடையும் வரை பதவியில் இருக்கிறார். அவரது வயது தொடர்பான எந்தவொரு கேள்வியும் அத்தகைய அதிகாரத்தால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் வழங்கப்படும்.

2. ஜனாதிபதிக்கு கடிதம் மூலம் அவர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம்.

3. குடியரசுத் தலைவரால் அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படலாம் பாராளுமன்றத்தின் பரிந்துரை.

நீதிபதிகளை நீக்குதல்

குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவின் பேரில் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை அவரது அலுவலகத்தில் இருந்து நீக்க முடியும். அத்தகைய நீக்கத்திற்காக அதே அமர்வில் பாராளுமன்றத்தின் உரை அவருக்கு வழங்கப்பட்ட பின்னரே ஜனாதிபதி அகற்றும் உத்தரவை வழங்க முடியும். 5 இந்த உரையை பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் சிறப்பு பெரும்பான்மை (அதாவது மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை) ஆதரிக்க வேண்டும். அந்த சபையின் பெரும்பான்மை மற்றும் அந்த சபையின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாமல் கலந்துகொண்டு வாக்களிக்கின்றனர்). அகற்றுவதற்கான காரணங்கள் இரண்டு நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை.

நீதிபதிகள் விசாரணைச் சட்டம் (1968) உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான செயல்முறையை ஒழுங்குபடுத்துகிறது: 1. 100 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபா வழக்கில்) அல்லது 50 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில்) கையெழுத்திட்ட ஒரு நீக்கம் தீர்மானம் ராஜ்யசபா வழக்கு) சபாநாயகர் / தலைவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.

2. சபாநாயகர்/தலைவர் பிரேரணையை ஏற்கலாம் அல்லது மறுக்கலாம்

அதை ஒப்புக்கொள்.

3. அது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டால், சபாநாயகர்/தலைவர் குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்க மூன்று பேர் கொண்ட குழுவை அமைக்க வேண்டும்.

4. குழுவில் (அ) உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லது நீதிபதி, (ஆ) உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் (இ) ஒரு புகழ்பெற்ற நீதிபதி இருக்க வேண்டும்.

5. நீதிபதி தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமையால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்று குழு கண்டறிந்தால், அந்த பிரேரணையின் பரிசீலனையை சபை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

6. பிரேரணை பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபையிலும் சிறப்பு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, நீதிபதியை நீக்குவதற்கான ஒரு முகவரி ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

7. இறுதியாக, நீதிபதியை நீக்கி ஜனாதிபதி உத்தரவு பிறப்பிக்கிறார்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் எந்த ஒரு நீதிபதியும் இதுவரை பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை என்பது சுவாரஸ்யமானது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி வி. ராமசுவாமி (1991-1993) மீதான குற்றச்சாட்டு முதல் வழக்கு. விசாரணைக் குழு அவர் நடத்தை தவறியதாகக் கண்டறிந்தாலும், மக்களவையில் பதவி நீக்கத் தீர்மானம் தோற்கடிக்கப்பட்டதால் அவரை நீக்க முடியவில்லை. காங்கிரஸ் கட்சி வாக்களிக்காமல் புறக்கணித்தது.

நடிப்பு, ADHOC மற்றும் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள்

செயல் தலைமை நீதிபதி

குடியரசுத் தலைவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை இந்தியாவின் செயல் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கலாம்:

1. இந்திய தலைமை நீதிபதி அலுவலகம் காலியாக உள்ளது;
- அல்லது 2. இந்திய தலைமை நீதிபதி தற்காலிகமாக இல்லை; அல்லது
3. இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியின் கடமைகளைச் செய்ய முடியவில்லை

அவரது அலுவலகம்.

தற்காலிக நீதிபதி ,

உச்ச நீதிமன்றத்தின் எந்தவொரு அமர்வையும் நடத்தவோ அல்லது தொடரவோ நிரந்தர நீதிபதிகளின் கோரம் இல்லாதபோது, இந்தியத் தலைமை நீதிபதி ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை தற்காலிக நீதிபதியாக உச்ச நீதிமன்றத்தின் தற்காலிக நீதிபதியாக நியமிக்கலாம். காலம். சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே, குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன் அவர் அவ்வாறு செய்ய முடியும். அவ்வாறு நியமிக்கப்படும் நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்க தகுதி பெற்றவராக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதி தனது அலுவலகத்தின் மற்ற கடமைகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, உச்ச நீதிமன்ற அமர்வுகளில் கலந்துகொள்வது கடமையாகும். அவ்வாறு கலந்து கொள்ளும்போது, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் அனைத்து அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் சலுகைகள் (மற்றும் கடமைகளை நிறைவேற்றுவது) அவர் அனுபவிக்கிறார்.

ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி

எந்த நேரத்திலும், இந்தியத் தலைமை நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதியை (உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கத் தகுதியானவர்) நீதிபதியாகச் செயல்படக் கோரலாம். உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு தற்காலிக காலத்திற்கு. ஜனாதிபதி மற்றும் அவ்வாறு நியமிக்கப்படுபவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன் மட்டுமே அவர் அவ்வாறு செய்ய முடியும். அத்தகைய நீதிபதிக்கு ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கக்கூடிய அத்தகைய கொடுப்பனவுகளுக்கு உரிமை உண்டு. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் அனைத்து அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் சலுகைகளையும் அவர் அனுபவிப்பார். ஆனால், அவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாகக் கருதப்படமாட்டார்.

இருக்கை மற்றும் நடைமுறை

உச்ச நீதிமன்றத்தின் இருக்கை

அரசியலமைப்புச் சட்டம் டெல்லியை உச்ச நீதிமன்றத்தின் இடமாக அறிவிக்கிறது.

ஆனால், உச்ச நீதிமன்றத்தின் இருக்கையாக வேறு இடம் அல்லது இடங்களை நியமிக்க

இந்திய தலைமை நீதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. குடியரசுத் தலைவரின்

ஒப்புதலுடன்தான் அவர் இந்த விஷயத்தில் முடிவெடுக்க முடியும்.

இந்த ஏற்பாடு விருப்பமானது மற்றும் கட்டாயமானது அல்ல. அதாவது, உச்ச நீதிமன்றத்தின்

இருக்கையாக வேறு எந்த இடத்தையும் நியமிக்க எந்த நீதிமன்றமும் குடியரசுத்

தலைவருக்கோ அல்லது தலைமை நீதிபதிக்கோ எந்த உத்தரவும் வழங்க முடியாது.

நீதிமன்றத்தின் நடைமுறை உச்ச

நீதிமன்றம், குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன், பொதுவாக நீதிமன்றத்தின் நடைமுறை

மற்றும் நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான விதிகளை உருவாக்க முடியும். 143 வது

பிரிவின் கீழ் ஜனாதிபதியால் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்பு வழக்குகள் அல்லது குறிப்புகள்

குறைந்தது ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட பெஞ்சால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. மற்ற

அனைத்து வழக்குகளும் ஒற்றை நீதிபதிகள் மற்றும் டிவிஷன் பெஞ்சுகளால்

தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. திறந்த நீதிமன்றத்தால் தீர்ப்புகள் வழங்கப்படுகின்றன.

அனைத்து தீர்ப்புகளும் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் மட்டுமே ஆனால் வேறுபட்டால்,

நீதிபதிகள் மாறுபட்ட தீர்ப்புகள் அல்லது கருத்துக்களை வழங்கலாம்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம்

இந்திய ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில் உச்ச நீதிமன்றம் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இது ஒரு கூட்டாட்சி நீதிமன்றம், மேல்முறையீட்டு உச்ச நீதிமன்றம், குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கான உத்தரவாதம் மற்றும் அரசியலமைப்பின் பாதுகாவலர். எனவே, அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை திறம்பட நிறைவேற்றுவதற்கு அதன் சுதந்திரம் மிகவும் இன்றியமையாததாகிறது.

இது நிறைவேற்று (அமைச்சர்கள் கவுன்சில்)

மற்றும் சட்டமன்றம் (நாடாளுமன்றம்) ஆகியவற்றின் அத்துமீறல்கள், அழுத்தங்கள் மற்றும் குறுக்கீடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும். அச்சமோ தயவோ இல்லாமல் நீதி வழங்க அனுமதிக்க வேண்டும்.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது:

1. நியமன முறை உச்ச நீதிமன்ற

நீதிபதிகள் குடியரசுத் தலைவரால் (அதாவது அமைச்சரவை என்று பொருள்படும்) நீதித்துறை உறுப்பினர்களுடன் (அதாவது உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்) கலந்தாலோசித்து நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஏற்பாடு நிறைவேற்று அதிகாரியின் முழுமையான விருப்புரிமையைக் குறைக்கிறது அத்துடன் நீதித்துறை நியமனங்கள் எந்த அரசியல் அல்லது நடைமுறைக் கருத்தாய்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

2. பதவிக்கால பாதுகாப்பு உச்ச

நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கு பதவிக்கால பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது. அரசமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முறையிலும் அடிப்படையிலும் மட்டுமே அவர்களை ஜனாதிபதி பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும்.

இதன் பொருள், அவர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவர்களின் விருப்பத்தின் போது அவர்கள் பதவியில் இருப்பதில்லை. உச்ச நீதிமன்றத்தின் எந்த நீதிபதியும் இதுவரை பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை (அல்லது பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை) என்பதிலிருந்து இது தெளிவாகிறது.

3. நிலையான சேவை நிபந்தனைகள்

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள், சலுகைகள், விடுப்பு மற்றும் ஓய்வூதியம் ஆகியவை பாராளுமன்றத்தால் அவ்வப்போது தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நிதி நெருக்கடியின் போது தவிர அவர்களின் நியமனத்திற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு பாதகமாக மாற்ற முடியாது. இதனால்,

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பணி நிபந்தனைகள் அவர்களின் பதவிக் காலத்தில் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும்.

4. ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவுகள் நீதிபதிகள் மற்றும் ஊழியர்களின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அனைத்து நிர்வாகச் செலவுகளும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன. எனவே, அவை பாராளுமன்றத்தால் வாக்களிக்க முடியாதவை (அதன் மூலம் அவை விவாதிக்கப்படலாம் என்றாலும்).

5. நீதிபதிகளின் நடத்தை பற்றி விவாதிக்க முடியாது , நாடாளுமன்றத்தில் பதவி நீக்கத் தீர்மானம் பரிசீலனையில் இருக்கும் போது தவிர, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவது குறித்து நாடாளுமன்றத்திலோ அல்லது மாநில சட்டமன்றத்திலோ விவாதம் நடத்துவதை அரசியலமைப்பு தடை செய்கிறது. .

6. ஓய்வுக்குப் பிறகு நடைமுறைக்கு தடை எதிர்கால நன்மையை எதிர்பார்த்து அவர்கள் யாருக்கும் சாதகமாக இல்லை என்பதை இது உறுதி செய்கிறது.

7. அதன் அவமதிப்புக்கு தண்டனை அளிக்கும் அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றம் அதன் அவமதிப்புக்காக எந்த நபரையும் தண்டிக்க முடியும். எனவே, அதன் நடவடிக்கைகள் மற்றும் முடிவுகளை எந்த அமைப்பாலும் விமர்சிக்கவோ எதிர்க்கவோ முடியாது. இந்த அதிகாரம் அதன் அதிகாரம், கண்ணியம் மற்றும் மரியாதையை நிலைநிறுத்துவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

8. அதன் பணியாளர்களை நியமிப்பதற்கான சுதந்திரம் இந்திய தலைமை நீதிபதி உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களை நிர்வாகத்தின் குறுக்கீடு இல்லாமல் நியமிக்கலாம். அவர் அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகளையும் பரிந்துரைக்க முடியும்.

9. அதன் அதிகார வரம்பைக் குறைக்க முடியாது உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களைக் குறைக்க நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை. அரசியலமைப்புச் சட்டம் பல்வேறு வகையான அதிகார வரம்பிற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உத்தரவாதம் அளித்துள்ளது. இருப்பினும், பாராளுமன்றம் அதை நீட்டிக்க முடியும்.

10. நிர்வாகத்திலிருந்து பிரித்தல்

பொதுச் சேவைகளில் நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அரசை அரசியல் சாசனம் அறிவுறுத்துகிறது. நிர்வாக அதிகாரிகள் நீதித்துறை அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பதே இதன் பொருள். இதன் விளைவாக, அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டவுடன், நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் நிர்வாக அதிகாரிகளின் பங்கு முடிவுக்கு வந்தது.⁷

உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

அரசியலமைப்பு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மிக விரிவான அதிகார வரம்பையும், பரந்த அதிகாரங்களையும் வழங்கியுள்ளது. இது அமெரிக்க சுப்ரீம் கோர்ட் போன்ற ஒரு ஃபெடரல் கோர்ட் மட்டுமல்ல, பிரிட்டிஷ் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் (பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தின் மேல் சபை) போன்ற இறுதி மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் கூட. இது அரசியலமைப்பின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளர் மற்றும் பாதுகாவலர் மற்றும் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவர். மேலும், இது ஆலோசனை மற்றும் மேற்பார்வை அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

எனவே, அரசியலமைப்பின் வரைவுக் குழுவின் உறுப்பினரான ஆலடி கிருஷ்ணசுவாமி ஐயர், "உலகின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள மற்ற உச்ச நீதிமன்றங்களைக் காட்டிலும் இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்ளன" என்று சரியாகக் குறிப்பிட்டார். உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்: 1. அசல் அதிகார வரம்பு.

2. ரிட் அதிகார வரம்பு.
3. மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு.
4. ஆலோசனை அதிகார வரம்பு.
5. ஒரு நீதிமன்றம்.
6. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம்.
7. அரசியலமைப்பு விளக்கம் 8. பிற அதிகாரங்கள்.

1. அசல் அதிகார வரம்பு ஒரு கூட்டாட்சி

நீதிமன்றமாக, உச்ச நீதிமன்றம் இந்திய கூட்டமைப்பின் பல்வேறு பிரிவுகளுக்கு இடையே உள்ள சர்ச்சைகளை முடிவு செய்கிறது. இன்னும் விரிவாக, எந்த சர்ச்சையும்: (அ) மையம் மற்றும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே; அல்லது (ஆ) ஒரு பக்கத்திலும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிற மாநிலங்களுக்கு மறுபுறத்திலும் மையத்திற்கும் எந்த மாநிலத்திற்கும் அல்லது மாநிலங்களுக்கும் இடையில்; அல்லது (c) இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே.

மேற்கூறிய கூட்டாட்சி தகராறுகளில், உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு பிரத்தியேக அசல் அதிகார வரம்பு உள்ளது. பிரத்தியேகமான வழிமுறைகள், வேறு எந்த நீதிமன்றமும் அத்தகைய தகராறுகள் மற்றும் அசல் வழிமுறைகளை முடிவு செய்ய முடியாது, அத்தகைய தகராறுகளை முதல் நிகழ்வில் விசாரிக்கும் அதிகாரம், மேல்முறையீடு மூலம் அல்ல.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் பிரத்தியேக அசல் அதிகார வரம்பைப் பொறுத்தவரை, இரண்டு புள்ளிகளைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒன்று, சர்ச்சை சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்

ஒரு சட்ட உரிமையின் இருப்பு அல்லது அளவு சார்ந்துள்ள ஒரு கேள்வி (சட்டம் அல்லது உண்மையா). எனவே, அரசியல் இயல்பு பற்றிய கேள்விகள் அதிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டு, மத்திய அல்லது மாநிலத்திற்கு எதிராக ஒரு தனியார் குடிமகன் உச்ச நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்ட எந்தவொரு வழக்கையும் இதன் கீழ் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

மேலும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் இந்த அதிகார வரம்பு பின்வருவனவற்றிற்கு விரிவடையாது: (அ) அரசியலமைப்பிற்கு முந்தைய ஒப்பந்தம், ஒப்பந்தம், உடன்படிக்கை, ஈடுபாடு, சனத் அல்லது பிற ஒத்த கருவிகளில் இருந்து எழும் சர்ச்சை.8 (ஆ) இதிலிருந்து எழும் சர்ச்சை எந்த ஒப்பந்தம், ஒப்பந்தம், முதலியன, குறிப்பிட்ட அதிகார வரம்பு அத்தகைய தகராறு வரை இல்லை என்று குறிப்பாக வழங்குகிறது . (இ) இடையே சில செலவுகள் மற்றும் ஒய்லூதியங்களை சரிசெய்தல்

மையம் மற்றும் மாநிலங்கள்.

(எஃப்) மையத்திற்கு இடையே வணிக இயல்புடைய சாதாரண தகராறு மற்றும் மாநிலங்கள்.

(g) மத்திய அரசுக்கு எதிராக ஒரு மாநிலத்தால் ஏற்பட்ட சேதங்களை திரும்பப் பெறுதல்.

1961 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட முதல் வழக்கு, மத்திய அரசுக்கு எதிராக மேற்கு வங்கத்தால் தொடரப்பட்டது. மாநில அரசு, நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட நிலக்கரி தாங்கும் பகுதிகள் (கையகப்படுத்துதல் மற்றும் மேம்பாடு) சட்டம், 1957 இன் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை சவால் செய்தது. ஆனால், அந்தச் சட்டத்தின் செல்லுபடியை உறுதி செய்து உச்ச நீதிமன்றம் வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்தது.

2. ரிட் அதிகார வரம்பு

குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவராகவும் பாதுகாவலராகவும் உச்ச நீதிமன்றத்தை அரசியலமைப்பு உருவாக்கியுள்ளது. பாதிக்கப்பட்ட குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், தடை, க்வோ வாரண்டோ மற்றும் சர்டியோராரி உள்ளிட்ட ரிட்களை வெளியிட உச்ச நீதிமன்றம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது . இது சம்பந்தமாக, உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அசல் அதிகார வரம்பு உள்ளது, அதாவது பாதிக்கப்பட்ட குடிமகன் நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லலாம், மேல்முறையீடு மூலம் அவசியமில்லை. இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு பிரத்தியேகமானது அல்ல. உயர் நீதிமன்றங்கள்

அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கான ரிட்களை வெளியிடவும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளனர். அதாவது, ஒரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது, பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினர் நேரடியாக உயர் நீதிமன்றம் அல்லது உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடலாம்.

எனவே, கூட்டாட்சி தகராறுகள் தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பு அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான சர்ச்சைகள் தொடர்பான அதன் அசல் அதிகார வரம்பிலிருந்து வேறுபட்டது. முதல் வழக்கில், இது பிரத்தியேகமானது மற்றும் இரண்டாவது வழக்கில், இது உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்புடன் ஒத்துப்போகிறது. மேலும், முதல் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர் கூட்டமைப்பு (மையம் மற்றும் மாநிலங்கள்) அலகுகள், இரண்டாவது வழக்கில் ஒரு குடிமகனுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் (மத்திய அல்லது மாநிலம்) இடையே உள்ள சர்ச்சை.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பிற்கும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக மட்டுமே ரிட்களை பிறப்பிக்க முடியும், மற்ற நோக்கங்களுக்காக அல்ல. மறுபுறம், உயர் நீதிமன்றம், அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்கு மட்டுமல்ல, பிற நோக்கங்களுக்காகவும் ரிட்களை வெளியிடலாம். உச்ச நீதிமன்றத்தை விட உயர் நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு விசாலமானது என்று அர்த்தம். ஆனால், மற்ற நோக்கங்களுக்காகவும் ரிட்களை வெளியிடும் அதிகாரத்தை உச்ச நீதிமன்றத்தில் நாடாளுமன்றம் வழங்க முடியும்.

3. மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி, உச்ச நீதிமன்றம் இந்தியாவின் பெடரல் நீதிமன்றத்திற்குப் பிறகு வெற்றி பெற்றது மட்டுமல்லாமல், மேல்முறையீட்டு உச்ச நீதிமன்றமாக பிரிட்டிஷ் பிரிவி கவுன்சிலை மாற்றியுள்ளது. உச்ச நீதிமன்றம் முதன்மையாக மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும் மற்றும் கீழ் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்கிறது. இது நான்கு தலைப்புகளின் கீழ் வகைப்படுத்தக்கூடிய பரந்த மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது: (அ) அரசியலமைப்பு விஷயங்களில் மேல்முறையீடுகள். (ஆ) சிவில் விஷயங்களில் மேல்முறையீடுகள். (c) குற்றவியல் விஷயங்களில் மேல்முறையீடுகள். (ஈ) சிறப்பு விடுப்பு மூலம் மேல்முறையீடுகள்.

(அ) அரசியலமைப்பு விஷயங்கள்

அரசியலமைப்பு வழக்குகளில், மேல்முறையீடு செய்யலாம்

இந்த வழக்கில் கணிசமான சட்டப் பிரச்சினை உள்ளதாக உயர் நீதிமன்றம் சான்றளித்தால், உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்கு எதிராக உச்ச நீதிமன்றம்

அதற்கு அரசியலமைப்பின் விளக்கம் தேவை. சான்றிதழின் அடிப்படையில், வழக்கில் உள்ள தரப்பினர் கேள்வி தவறாக முடிவு செய்யப்பட்டதாகக் கூறி உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்யலாம்.

(ஆ) சிவில் வழக்குகளில்,

உயர் நீதிமன்றம் சான்றளித்தால், உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்தவொரு தீர்ப்பிலிருந்தும் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மேல்முறையீடு செய்ய வேண்டும் - (i) வழக்கு பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கியது; மற்றும் (ii) கேள்வி உச்ச நீதிமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும்.

முதலில், ₹20,000 சம்பந்தப்பட்ட சிவில் வழக்குகள் மட்டுமே உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய முடியும். ஆனால் இந்த பண வரம்பு 1972 இன் 30 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் நீக்கப்பட்டது.

(c) குற்றவியல் விஷயங்கள்

உயர் நீதிமன்றம் ஒரு குற்றவியல் நடவடிக்கையில் தீர்ப்புக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை உச்ச நீதிமன்றம் விசாரிக்கிறது - (i) மேல்முறையீட்டில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபரை விடுவிப்பதற்கான உத்தரவை மாற்றியமைத்து அவருக்கு மரண தண்டனை விதித்திருந்தால்; அல்லது (ii) ஏதேனும் ஒரு கீழ் நீதிமன்றத்திலிருந்து ஏதேனும் வழக்கை எடுத்து, குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபரைக் குற்றவாளியாக்கி, அவருக்கு மரண தண்டனை விதித்திருக்கிறார்; அல்லது

(iii) வழக்கு உச்சத்தில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கு ஏற்றது என்று சான்றளிக்கிறது நீதிமன்றம்.

முதல் இரண்டு வழக்குகளில், மேல்முறையீடு ஒரு உரிமை விஷயமாக உச்ச நீதிமன்றத்தில் உள்ளது (அதாவது, உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்தச் சான்றிதழும் இல்லாமல்). ஆனால், உயர் நீதிமன்றம் தண்டனை உத்தரவை ரத்து செய்து, குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்து உத்தரவிட்டால், உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய உரிமை இல்லை.

1970 இல், உச்ச நீதிமன்றத்தின் குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பை நாடாளுமன்றம் விரிவுபடுத்தியது. அதன்படி, உயர் நீதிமன்றம் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பிலிருந்து மேல்முறையீடு செய்ய வேண்டும்: (i) மேல்முறையீட்டில், குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபரை விடுவிப்பதற்கான உத்தரவை மாற்றியமைத்து, அவருக்கு ஆயுள் அல்லது பத்து ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது; அல்லது

(ii) எந்தவொரு துணை நீதிமன்றத்திலிருந்தும் ஏதேனும் ஒரு வழக்கை எடுத்து, குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபரைக் குற்றவாளியாகக் கண்டறிந்து, அவருக்கு தண்டனை விதித்துள்ளார்.

ஆயுள் தண்டனை அல்லது பத்து ஆண்டுகள்.

மேலும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு அனைத்து சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளுக்கும் விரிவடைகிறது, அதில் இந்திய ஃபெடரல் நீதிமன்றம் உயர் நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்கும் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் அவை மேலே குறிப்பிடப்பட்ட உச்ச நீதிமன்றத்தின் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை அல்ல. .

(ஈ) சிறப்பு விடுப்பு மூலம் மேல்முறையீடு

நாட்டிலுள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயம் (இராணுவ நீதிமன்றம் மற்றும் இராணுவ நீதிமன்றத்தைத் தவிர) நிறைவேற்றும் எந்தவொரு விஷயத்திலும் எந்தவொரு தீர்ப்பிலிருந்தும் மேல்முறையீடு செய்ய உச்ச நீதிமன்றம் தனது விருப்பப்படி சிறப்பு அனுமதி வழங்க அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இந்த ஏற்பாடு கீழ்க்கண்டவாறு நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது: (i) இது ஒரு விருப்பமான அதிகாரம், எனவே, உரிமைக்கான விஷயமாக கோர முடியாது.

(ii) இது இறுதியானதாகவோ அல்லது இடைநிலையாகவோ எந்தவொரு தீர்ப்பிலும் வழங்கப்படலாம். (iii) இது அரசியலமைப்பு, சிவில், கிரிமினல், வருமான வரி, தொழிலாளர், வருவாய், வக்கீல்கள் போன்ற எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம். நிச்சயமாக, ஒரு இராணுவ நீதிமன்றம் தவிர).

எனவே, இந்த விதியின் நோக்கம் மிகவும் விரிவானது மற்றும் மேல்முறையீடுகளை விசாரிப்பதற்கான முழுமையான அதிகார வரம்புடன் இது உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளது. இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, உச்ச நீதிமன்றமே, 'விதிவிலக்கான மற்றும் மேலெழுந்தவாரியான அதிகாரமாக இருப்பதால், அதைச் சிக்கனமாகவும் எச்சரிக்கையுடனும், சிறப்பு அசாதாரண சூழ்நிலைகளில் மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டும். அதற்கு அப்பால் இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதை எந்த ஒரு சூத்திரத்தாலும் அல்லது விதிகளாலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது.

4. ஆலோசனை அதிகார வரம்பு

அரசியலமைப்பு (பிரிவு 143) இரண்டு வகை விஷயங்களில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தைக் கேட்க குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது: (அ) சட்டம் அல்லது பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த உண்மையின் எந்தவொரு கேள்விக்கும்

எழுந்துள்ளது அல்லது எழும் வாய்ப்பு உள்ளது.

(b) அரசியலமைப்பிற்கு முந்தைய ஒப்பந்தம், உடன்படிக்கை, உடன்படிக்கை, ஈடுபாடு, சனத் அல்லது பிற ஒத்த கருவிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து எழும் எந்தவொரு சர்ச்சையிலும்.¹¹

முதல் வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம் தனது கருத்தை ஜனாதிபதிக்கு வழங்கலாம் அல்லது மறுக்கலாம். ஆனால், இரண்டாவது வழக்கில், உச்ச நீதிமன்றம் தனது கருத்தை ஜனாதிபதியிடம் 'டெண்டர்' செய்ய வேண்டும். இரண்டு வழக்குகளிலும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்து அறிவுரை மட்டுமே தவிர, நீதித்துறையின் தீர்ப்பு அல்ல. எனவே, அது ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்பட்டதல்ல; அவர் கருத்தை பின்பற்றலாம் அல்லது பின்பற்றாமல் இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும், அரசாங்கத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் ஒரு விஷயத்தில் அதிகாரபூர்வமான சட்டக் கருத்தைக் கொண்டிருப்பதற்கு இது உதவுகிறது.

இதுவரை (2019), ஜனாதிபதி அதன் ஆலோசனை அதிகார வரம்பில் (ஆலோசனை அதிகார வரம்பு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு பதினைந்து குறிப்புகளை அளித்துள்ளார். இவை காலவரிசைப்படி கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. டெல்லி சட்டங்கள் சட்டம் 1951 2.

கேரளா கல்வி மசோதா 1958 3. பெருபாரி

பூனியன் 1960 4. கடல் சுங்க சட்டம் 1963 5.

1964 இல் சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள்

தொடர்பான கேசவ் சிங் வழக்கு 6. சிறப்பு ஜனாதிபதி தேர்தல் 71974 இல் 1978ல்

நீதிமன்ற மசோதா 8. ஜம்மு காஷ்மீர் குடியேற்றச் சட்டம் 1982 9. 1992ல் காவிர் நதிநீர்ப் பிரச்னை தீர்ப்பாயம்

10. 1993 இல் ராம ஜென்ம பூமி வழக்கு 11. 1998

இல் இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆலோசனை செயல்முறை 12. 2001 இல் இயற்கை எரிவாயு மற்றும் திரவமாக்கப்பட்ட இயற்கை

எரிவாயு விஷயத்தில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமியற்றும் திறன் 13.

அரசியலமைப்பின் செல்லுபடியாகும். 2002 ஆம் ஆண்டு குஜராத் சட்டமன்றத் தேர்தலை ஒத்திவைப்பது குறித்த தேர்தல் ஆணையத்தின் முடிவு

14. 2004ல் பஞ்சாப் ஒப்பந்தங்கள் நிறுத்தச் சட்டம் 15. 2ஜி

அலைக்கற்றை வழக்கின் தீர்ப்பு மற்றும் 2012ல் அனைத்து துறைகளிலும் இயற்கை வளங்களை கட்டாயமாக ஏலம் விடுதல்

5. ஒரு நீதிமன்றம்

பதிவு நீதிமன்றமாக, உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு இரண்டு அதிகாரங்கள் உள்ளன:

(அ) உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள், நடவடிக்கைகள் மற்றும் செயல்கள் நிரந்தர நினைவாற்றல் மற்றும் சாட்சியத்திற்காக பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இவை

பதிவுகள் ஆதார மதிப்புள்ளவை என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, எந்த நீதிமன்றத்திலும் ஆஜர்படுத்தப்படும்போது கேள்வி கேட்க முடியாது. அவை சட்ட முன்மாதிரிகளாகவும் சட்டக் குறிப்புகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. (ஆ) நீதிமன்றத்தை அவமதித்ததற்காக, ஆறு மாதங்கள் வரையிலான எளிய சிறைத்தண்டனை அல்லது ₹2,000 வரை அபராதம் அல்லது இரண்டும் சேர்த்து தண்டிக்க அதிகாரம் உள்ளது. 1991 இல், உச்ச நீதிமன்றம் தன்னை மட்டுமல்ல, நாடு முழுவதும் செயல்படும் உயர் நீதிமன்றங்கள், துணை நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களையும் அவமதித்ததற்காக தண்டிக்க அதிகாரம் உள்ளது என்று தீர்ப்பளித்தது.

நீதிமன்ற அவமதிப்பு சிவில் அல்லது குற்றமாக இருக்கலாம். சிவில் அவமதிப்பு என்பது நீதிமன்றத்தின் எந்தவொரு தீர்ப்பு, உத்தரவு, ரிட் அல்லது பிற செயல்முறைகளுக்கு வேண்டுமென்றே கீழ்ப்படியாதது அல்லது நீதிமன்றத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட உறுதிமொழியை வேண்டுமென்றே மீறுவதாகும். குற்றவியல் அவமதிப்பு என்பது எந்தவொரு விஷயத்தையும் வெளியிடுவது அல்லது ஒரு செயலைச் செய்வது - (i) நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தை அவதூறாக அல்லது குறைக்கிறது; அல்லது (ii) தப்பெண்ணங்கள் அல்லது நீதித்துறை நடவடிக்கையின் சரியான போக்கில் தலையிடுவது; அல்லது (iii) வேறு எந்த விதத்திலும் நீதி நிர்வாகத்தில் தலையிடுகிறது அல்லது தடை செய்கிறது.

எவ்வாறாயினும், சில விஷயங்களின் குற்றமற்ற வெளியீடு மற்றும் விநியோகம், நீதித்துறை நடவடிக்கைகளின் நியாயமான மற்றும் துல்லியமான அறிக்கை, நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் மீதான நியாயமான மற்றும் நியாயமான விமர்சனம் மற்றும் நீதித்துறையின் நிர்வாகத் தரப்பில் கருத்து ஆகியவை நீதிமன்ற அவமதிப்பாகாது.

6. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம்

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் சட்டமன்றச் சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாக உத்தரவுகளின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை ஆய்வு செய்ய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரமாகும். ஆய்வில், அவை அரசியலமைப்பை மீறுவதாகக் கண்டறியப்பட்டால் (அல்ட்ரா-வைர்ஸ்), அவை சட்டத்திற்குப் புறம்பானவை, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானவை மற்றும் செல்லாதவை (பூஜ்ய மற்றும் செல்லாது) என உச்ச நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்படும். இதனால், அரசால் அவற்றை அமல்படுத்த முடியாது.

7. அரசியலமைப்பு விளக்கம்

அரசியலமைப்பின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளர் உச்ச நீதிமன்றம். இது அரசியலமைப்பின் விதிகளின் ஆவி மற்றும் உள்ளடக்கம் மற்றும் அரசியலமைப்பில் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தைகளுக்கு இறுதி பதிப்பைக் கொடுக்க முடியும்.

அரசியலமைப்பை விளக்கும் போது, உச்ச நீதிமன்றம் பல கோட்பாடுகளால் வழிநடத்தப்படுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசியலமைப்பை விளக்குவதில் உச்ச நீதிமன்றம் பல்வேறு கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்துகிறது. முக்கியமான கோட்பாடுகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: 1. துண்டிக்கக்கூடிய கோட்பாடு 2. தள்ளுபடியின் கோட்பாடு 3. கிரகணத்தின் கோட்பாடு 4. டெரிடோரியல் நெக்ஸஸ் கோட்பாடு 5. பித் மற்றும் பொருள் கோட்பாடு 6. வண்ணமயமான சட்டத்தின் கோட்பாடு 7. Imp அதிகாரத்தின் கோட்பாடு தற்செயலான மற்றும் துணை சக்திகளின் 9. முன்னோடி கோட்பாடு 10. ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட புலத்தின் கோட்பாடு 11. வருங்கால மேலாதிக்க கோட்பாடு 12. இணக்கமான கட்டுமானத்தின் கோட்பாடு 13. தாராளவாத விளக்கத்தின் கோட்பாடு

8. மற்ற அதிகாரங்கள்

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர, உச்ச நீதிமன்றம் பல அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் தேர்தல் தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பது. இது சம்பந்தமாக, இது அசல், பிரத்தியேக மற்றும் இறுதி அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. (ஆ) இது குடியரசுத் தலைவரால் குறிப்பிடப்பட்ட யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் நடத்தை மற்றும் நடத்தை குறித்து விசாரிக்கிறது. அவர்கள் தவறான நடத்தையில் ஈடுபட்டதாகக் கண்டறியப்பட்டால், அவர்களை நீக்குவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கலாம். இது தொடர்பாக உச்சநீதிமன்றம் அளித்துள்ள அறிவுரை குடியரசுத் தலைவருக்குக் கட்டுப்படும்.

(c) அதன் சொந்த தீர்ப்பு அல்லது உத்தரவை மறுபரிசீலனை செய்ய அதிகாரம் உள்ளது. எனவே, அது அதன் முந்தைய முடிவுக்குக் கட்டுப்படாது, நீதி அல்லது சமூக நலன் கருதி அதிலிருந்து விலகலாம். சுருக்கமாகச் சொன்னால், உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு சுய திருத்தம் செய்யும் நிறுவனம். உதாரணமாக, கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் (1973), உச்ச நீதிமன்றம் கோலக் நாத் வழக்கில் (1967) அதன் முந்தைய தீர்ப்பிலிருந்து விலகியது .

(ஈ) உயர் நீதிமன்றங்களில் நிலுவையில் உள்ள வழக்குகளைத் திரும்பப் பெறுவதற்கும், அவற்றைத் தானே தீர்ப்பதற்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது. இது ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்கு அல்லது மேல்முறையீட்டை மற்றொரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றலாம்.

(இ) அதன் சட்டம் இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்களையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதன் ஆணை அல்லது ஆணை நாடு முழுவதும் செயல்படுத்தக்கூடியது. நாட்டில் உள்ள அனைத்து அதிகாரிகளும் (சிவில் மற்றும் நீதித்துறை) உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உதவியாக செயல்பட வேண்டும்.

(ஈ) இது நாட்டின் முழுப் பிரதேசத்திலும் செயல்படும் அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களின் மீது நீதித்துறை கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது.

யூனியன் பட்டியலில் உள்ள விஷயங்களில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தால் விரிவாக்கப்படலாம்.

மேலும், மற்ற விஷயங்களில் அதன் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் சிறப்பு ஒப்பந்தத்தின் மூலம் விரிவாக்கப்படலாம்.

சுப்ரீம் கோர்ட் வக்கீல்கள்

மூன்று வகை வக்கீல்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தின் முன் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்ற தகுதியுடையவர்கள். அவை:

1. மூத்த வழக்கறிஞர்கள்

இவர்கள் இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தால் மூத்த வழக்கறிஞர்களாக நியமிக்கப்பட்ட வழக்கறிஞர்கள். நீதிமன்றம் எந்தவொரு வழக்கறிஞரையும், அவரது ஒப்புதலுடன், மூத்த வழக்கறிஞராக நியமிக்கலாம், அவருடைய திறன், பட்டிமன்றத்தில் நின்று அல்லது சிறப்பு அறிவு அல்லது சட்டத்தில் அனுபவம் உள்ளவர் அத்தகைய வேறுபாட்டிற்கு தகுதியானவர். ஒரு மூத்த வழக்கறிஞருக்கு உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்குரைஞர் இல்லாமல் அல்லது இந்தியாவில் உள்ள வேறு எந்த நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்திலும் ஜூனியர் இல்லாமல் ஆஜராக உரிமை இல்லை. மனுக்கள் அல்லது பிரமாணப் பத்திரங்களை வரையவும், சான்றுகள் குறித்த ஆலோசனைகளை வழங்கவும் அல்லது இந்தியாவில் உள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலோ அல்லது தீர்ப்பாயத்திலோ ஒத்த வகையிலான எந்தவொரு வரைவு வேலையையும் செய்யவோ அல்லது எந்தவொரு தகவலையும் தெரிவிக்கும் பணியை மேற்கொள்ளவோ அவருக்கு உரிமை இல்லை, ஆனால் இந்தத் தடை எதையும் தீர்ப்பதற்கு நீட்டிக்கப்படாது. ஜூனியருடன் கலந்தாலோசித்து மேற்கூறிய விஷயம்.

2. வக்கீல்கள்-ஆன்-ரெகார்ட் இந்த

வக்கீல்களுக்கு மட்டுமே எந்தவொரு விஷயத்தையும் அல்லது ஆவணத்தையும் உச்ச நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்ய உரிமை உண்டு. அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஒரு தரப்புக்காக ஆஜராகவோ அல்லது செயல்படவோ முடியும்.

3. மற்ற வக்கீல்கள் இவர்கள்

வக்கீல்கள் சட்டம், 1961-ன் கீழ் பராமரிக்கப்படும் எந்தவொரு மாநில பார் கவுன்சிலின் பட்டியலில் உள்ள வழக்கறிஞர்கள் மற்றும் அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஒரு தரப்பு சார்பாக எந்த விஷயத்திலும் ஆஜராகி வாதிடலாம் ஆனால் அவர்கள் தாக்கல் செய்ய உரிமை இல்லை. நீதிமன்றத்தின் முன் ஏதேனும் ஆவணம் அல்லது விஷயம்.

அட்டவணை 26.1 இந்திய மற்றும் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றங்களை ஒப்பிடுதல்

இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் 1.

அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றம் 1. அதன்

அதன் அசல் அதிகார வரம்பு கூட்டாட்சி வழக்குகளில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

அசல் அதிகார வரம்பு கூட்டாட்சி வழக்குகள் மட்டுமின்றி கூடற்படை தொடர்பான வழக்குகளையும் உள்ளடக்கியது

படைகள், கடல்சார் நடவடிக்கைகள், தூதர்கள் போன்றவை.	
2. அதன் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு அரசியலமைப்பு, சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளை உள்ளடக்கியது.	2. அதன் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு அரசியலமைப்பு வழக்குகளுக்கு மட்டுமே.
3. எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்தின் (இராணுவத்தைத் தவிர) தீர்ப்புக்கு எதிராக எந்தவொரு விஷயத்திலும் மேல்முறையீடு செய்ய சிறப்பு அனுமதி வழங்குவதற்கு மிகவும் பரந்த விருப்புரிமை உள்ளது.	3. அதற்கு அத்தகைய முழுமையான அதிகாரம் இல்லை.
4. இது ஆலோசனை அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது.	4. இதற்கு ஆலோசனை அதிகார வரம்பு இல்லை.
5. நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கான அதன் நோக்கம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.	5. நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கான அதன் நோக்கம் மிகவும் விரிவானது.
6. இது 'சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை' படி குடிமகனின் உரிமைகளை பாதுகாக்கிறது.	6. இது 'சட்டத்தின் முறைப்படி' குடிமகனின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கிறது.
7. அதன் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை பாராளுமன்றம் விரிவுபடுத்தலாம்.	7. அதன் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் வழங்கப்படுவதற்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டவை.
8. ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பு காரணமாக மாநில உயர் நீதிமன்றங்களின் மீதான நீதித்துறை கண்காணிப்பு மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் அதிகாரம் இதற்கு உள்ளது.	8. இரட்டை (அல்லது பிரிக்கப்பட்ட) நீதித்துறை அமைப்பு காரணமாக அதற்கு அத்தகைய அதிகாரம் இல்லை.

அட்டவணை 26.2 ஒரு பார்வையில் உச்ச நீதிமன்றத்துடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	பொருள் பொருள்
124.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஸ்தாபனம் மற்றும் அரசியலமைப்பு
124A.	தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம்
124B	கமிஷனின் செயல்பாடுகள்
124C.	சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்
125.	நீதிபதிகளின் சம்பளம் போன்றவை

126.	தற்காலிக தலைமை நீதிபதி நியமனம்
127.	தற்காலிக நீதிபதிகள் நியமனம்
128.	ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள் அமர்வுகளில் கலந்துகொள்வது உச்ச நீதிமன்றம்
129.	உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு பதிவு நீதிமன்றமாக இருக்க வேண்டும்
130.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் இருக்கை
131.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பு
131A.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் பிரதீயேக அதிகார வரம்பு அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் கேள்விகள் குறித்து மத்திய சட்டங்கள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
132.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு சில வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து மேல்முறையீடுகள்
133.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு சிலில் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து மேல்முறையீடுகள் விஷயங்கள்
134.	இது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு குற்றவியல் விஷயங்களுக்கு
134A.	உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கான சான்றிதழ்
135.	ஃபெடரல் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் தற்போதுள்ள சட்டத்தின் கீழ் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் உச்ச நீதிமன்றம்
136.	உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய சிறப்பு அனுமதி
137.	உச்சநீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் அல்லது உத்தரவுகளின் மதிப்பாய்வு நீதிமன்றம்
138.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு விரிவாக்கம் நீதிமன்றம்
139.	உச்ச நீதிமன்றத்தில் அதிகாரங்களை ஒப்படைத்தல் சில ரிட்களை வெளியிடுங்கள்
139A.	சில வழக்குகளின் பரிமாற்றம்
140.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் துணை அதிகாரங்கள்
141.	சுப்ரீம் கோர்ட் அறிவித்துள்ள சட்டம் கட்டுப்படுத்தப்படும் அனைத்து நீதிமன்றங்கள்

142.	உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகளை அமல்படுத்துதல் மற்றும் கண்டுபிடிப்பு போன்ற உத்தரவுகள்.
143.	சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் தன்மை தொடர்பான
144.	கேள்விகளுக்கு தீர்வு காணும் வகையில் உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு உதவியாக செயல்பட உச்ச நீதிமன்ற சிவில் மற்றும் நீதித்துறை
144A.	அதிகாரிகளை கலந்தாலோசிக்கும் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
145.	நீதிமன்ற விதிகள் போன்றவை.
146.	அதிகாரிகள் மற்றும் பணியாளர்கள் மற்றும் செலவுகள் உச்ச நீதிமன்றம்
147.	விளக்கம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 1950 க்கு முன், பிரிட்டிஷ் பிரைவி கவுன்சில் இருந்தது

இந்தியாவில் இருந்து மேல்முறையீடுகளை விசாரிக்கும் அதிகார வரம்பு.

2. மறு-தலைவர் குறிப்பில் (1998). 1993 ஆம் ஆண்டு வழக்கில்

குறிப்பிடப்பட்டபடி, இந்திய தலைமை நீதிபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆலோசனை செயல்முறையின் மீதான சில சந்தேகங்கள்

குறித்து ஜனாதிபதி உச்சநீதிமன்றத்தின் கருத்தை (பிரிவு 143 இன்

கீழ்) கோரினார். 2a. உச்ச நீதிமன்ற வழக்கறிஞர்கள்-பதிவு சங்கம்

மற்றும் மற்றொரு வி. இந்திய ஒன்றியம் (2015).

3. சீனியாரிட்டியில் ஏன் ரே நான்காவது இடத்தில் இருந்தார். ஜே.எம். ஷெலாட், கே.எஸ்.

ஹெக்லே மற்றும் ஏ.என்.குரோவர் ஆகிய மூன்று நீதிபதிகள் முறியடிக்கப்பட்டனர்.

உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் மூவரும் ராஜினாமா செய்தனர்.

கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் (1973) அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்பு

அரசுக்கு சாதகமாக இல்லாததால் அவர்கள் பதவி நீக்கம்

செய்யப்பட்டனர்.

4. அவர் எச்.ஆர்.கன்னா, அவரும் ராஜினாமா செய்தார். ADM ஜபல்பூர் v

ஷிவ்காந்த் சுக்லா வழக்கில் (1976) அவசரநிலைக் காலத்திலும்

வாழ்வதற்கான உரிமையை நிலைநிறுத்தும் அவரது மாறுபட்ட தீர்ப்பு

அரசாங்கத்தால் பாராட்டப்படவில்லை.

5. லோக்சபா கலைக்கப்பட்டதால் ஒரு நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான பதவி நீக்க தீர்மானம் காலாவதியாகாது.
6. 1950 இல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹5,000 மற்றும் மாதம் ₹4,000 என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. 1986ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹10,000 மற்றும் மாதம் ₹9,000 என உயர்த்தப்பட்டது. 1998ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹33,000 மற்றும் மாதம் ₹30,000 என உயர்த்தப்பட்டது. 2009ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹1 லட்சமாகவும், மாதம் ₹90,000 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டது.
7. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் (1973) நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரித்துள்ளது (மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் கீழ் பிரிவு 50).
8. அரசியலமைப்பிற்கு முந்தையது என்பது, அரசியலமைப்பு தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னர் உள்ளிடப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தப்பட்ட மற்றும் அத்தகைய தொடக்கத்திற்குப் பிறகு தொடர்ந்து செயல்பாட்டில் உள்ளது.
9. இதன் பொருள், அரசுகளுக்கிடையேயான ஒப்பந்தங்கள் (அதாவது, மாநிலங்களுக்கிடையேயான அல்லது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தங்கள்) உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பிலிருந்து எழும் தகராறுகளைப் பொறுத்த வரையில் விலக்கப்படலாம்.
10. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி அல்லது நதி பள்ளத்தாக்கின் நீரின் பயன்பாடு, விநியோகம் அல்லது கட்டுப்பாடு தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள தகராறுகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பு 1956 இன் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் தகராறு சட்டம் விலக்கப்பட்டுள்ளது.
11. 1947 முதல் 1950 வரையிலான காலத்தில் மத்திய அரசுக்கும் முன்னாள் சுதேச அரசுகளுக்கும் இடையேயான ஒப்பந்தங்கள், உடன்படிக்கைகள் போன்றவை இதில் அடங்கும்.

27 நீதித்துறை ஆய்வு

டி அவர் நீதித்துறை மறுஆய்வு கோட்பாடு அமெரிக்காவில் தோன்றி வளர்ந்தது. இது ஜான் மார்ஷலால் மார்பரி வெர்சஸ் மேடிசன் (1803) என்ற புகழ்பெற்ற வழக்கில் முதன்முறையாக முன்வைக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தின் அப்போதைய தலைமை நீதிபதி.

மறுபுறம், இந்தியாவில், அரசியலமைப்புச் சட்டமே நீதித்துறைக்கு (உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் ஆகிய இரண்டும்) நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை வழங்குகிறது. மேலும், நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சமாக அல்லது அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் ஒரு அங்கமாக உச்ச நீதிமன்றம் அறிவித்துள்ளது. எனவே, நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை அரசியலமைப்பு திருத்தம் மூலம் குறைக்கவோ அல்லது விலக்கவோ முடியாது.

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் பொருள்

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் சட்டமன்றச் சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாக உத்தரவுகளின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை ஆராயும் நீதித்துறையின் அதிகாரமாகும். ஆய்வின்போது, அவை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீறுவதாகக் கண்டறியப்பட்டால் (அல்ட்ரா வைரஸ்கள்), அவை சட்டத்திற்குப் புறம்பானவை, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு முரணானவை மற்றும் செல்லாதவை (பூஜ்ய மற்றும் செல்லாதவை) என நீதித்துறையால் அறிவிக்கப்படும். இதனால், அரசால் அவற்றை அமல்படுத்த முடியாது.

நீதிபதி சையத் ஷா முகமது குவாட்ரி நீதித்துறையை வகைப்படுத்தியுள்ளார் பின்வரும் மூன்று வகைகளில் மதிப்பாய்வு செய்யவும்¹ :

1. அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் நீதித்துறை ஆய்வு.
2. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலத்தின் சட்டத்தின் நீதித்துறை மறுஆய்வு சட்டமன்றங்கள் மற்றும் துணை சட்டங்கள்.
3. யூனியனின் நிர்வாக நடவடிக்கையின் நீதித்துறை ஆய்வு மற்றும் மாநிலம் மற்றும் மாநிலத்தின் கீழ் உள்ள அதிகாரிகள்.

கோலக்நாத் வழக்கு (1967), வங்கி தேசியமயமாக்கல் வழக்கு (1970), ப்ரிவி பர்ஸ் ஒழிப்பு வழக்கு (1971), கேசவானந்த பாரதி வழக்கு (1973), போன்ற பல்வேறு வழக்குகளில் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை உச்ச நீதிமன்றம் பயன்படுத்தியது. மினெர்வா மில்ஸ் வழக்கு (1980), மற்றும் பல.

2015 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம் 99 வது அரசியலமைப்பு திருத்தம், 2014 மற்றும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் (NJAC) சட்டம், 2014 ஆகிய இரண்டும் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது என்று அறிவித்தது.

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் முக்கியத்துவம்

பின்வரும் காரணங்களுக்காக நீதித்துறை மறுஆய்வு

தேவைப்படுகிறது: (அ) அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கத்தின் கொள்கையை நிலைநிறுத்துவதற்கு. (ஆ) கூட்டாட்சி சமநிலையை பராமரிக்க (மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சமநிலை).

(c) குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது.

நமது நாட்டில் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தின் முக்கியத்துவத்தை உச்ச நீதிமன்றம் பல வழக்குகளில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. இது சம்பந்தமாக, அதன் சில அவதானிப்புகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன:

"இந்தியாவில் அரசியலமைப்புச் சட்டமே உச்சமானது மற்றும் ஒரு சட்டச் சட்டம் செல்லுபடியாகும், அது அரசியலமைப்புத் தேவைகளுக்கு இணங்க இருக்க வேண்டும், மேலும் எந்தவொரு சட்டமும் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு உட்பட்டதா இல்லையா என்பதை நீதித்துறை தீர்மானிக்க வேண்டும்".² "எங்கள் அரசியலமைப்பில்

வெளிப்படையானது அரசியலமைப்பிற்கு இணங்க சட்டத்தை நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்வதற்கான விதிகள். அடிப்படை உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை இது குறிப்பாக உண்மையாகும், நீதிமன்றத்திற்கு qui vive இல் காவலாளியின் பங்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது".³

"சில அடிப்படை உரிமைகள் இருக்கும் வரை மற்றும் அரசியலமைப்பின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் வரை, நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம் இந்த உரிமைகள் வழங்கும் உத்தரவாதங்கள் மீறப்படாமல் இருப்பதைக் காணும் நோக்கில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்".⁴

"அரசியலமைப்பு என்பது மிக உயர்ந்த லெக்ஸ், நாட்டின் நிரந்தர சட்டம், அதற்கு மேல் அரசாங்கத்தின் எந்த கிளையும் இல்லை. அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பும், அது நீதித்துறையின் நிறைவேற்று அல்லது சட்டமன்றமாக இருந்தாலும், அரசியலமைப்பிலிருந்து அதன் அதிகாரத்தைப் பெறுகிறது மற்றும் அது அதன் அதிகார வரம்பிற்குள் செயல்பட வேண்டும். எந்த ஒரு உயர் பதவியில் இருந்தாலும், எந்த அதிகாரமும் எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருந்தாலும், அரசியலமைப்பின் கீழ் அதன் அதிகாரத்தின் அளவைப் பற்றிய ஒரே நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும் அல்லது அதன் நடவடிக்கை அரசியலமைப்பால் வகுக்கப்பட்ட அத்தகைய அதிகாரத்தின் எல்லைக்குள் உள்ளதா என்று கோர முடியாது. இந்த நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளர் மற்றும் இந்த நீதிமன்றத்திற்கு அரசாங்கத்தின் ஒவ்வொரு கிளைக்கும் என்ன அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது, அது வரையறுக்கப்பட்டதா, அப்படியானால், வரம்புகள் என்ன, அதன் எந்த நடவடிக்கையும் என்ன என்பதை தீர்மானிக்கும் நுட்பமான பணியை இந்த நீதிமன்றத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. கிளை அத்தகைய வரம்புகளை மீற

"நீதிபதிகளின் கடமை, சட்டங்களின் செல்லுபடியாகும் என்பதை உச்சரிப்பது அவர்களின் கடமை. நீதிமன்றங்கள் அதை முற்றிலுமாக இழந்தால்

அதிகாரம், மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள் வெறும் அலங்காரமாக மாறும், ஏனெனில் பரிகாரம் இல்லாத உரிமைகள் தண்ணீரில் எழுதப்பட்டவை. ஒரு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு பின்னர் கட்டுப்பாடற்றதாக மாறும்".6 "உச்சநீதிமன்ற நீதிபதிகள் அரசியலமைப்பை நிலைநிறுத்தும் பணியை

ஒப்படைத்துள்ளனர் மற்றும் இந்த நோக்கத்திற்காக, அதை விளக்குவதற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரச் சமநிலை பேணப்படுவதையும், சட்டமியற்றும் சபையும் நிர்வாகமும் தமது செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதில், அரசியலமைப்பு வரம்புகளை மீறாமல் இருப்பதையும் அவர்கள்தான் உறுதிசெய்ய வேண்டும்"7 .

"கூட்டாட்சியின் சமநிலையைப் பேணுவதற்கும், குடிமக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், கிடைப்பதற்கும், கிடைப்பதற்கும் பயனுள்ள ஆயுதத்தை வாங்குவதற்கும், ஸ்தாபகத் தந்தைகள் மிகவும் புத்திசாலித்தனமாக, அரசியலமைப்பில் நீதித்துறை மறுஆய்வு விதிகளை இணைத்தனர். சமத்துவம், சுதந்திரம் மற்றும் அடிப்படை சுதந்திரங்களை அனுபவிப்பது மற்றும் ஆரோக்கியமான தேசியவாதத்தை உருவாக்க உதவுவது. நீதித்துறை மறுஆய்வு செயல்பாடு என்பது அரசியலமைப்பு விளக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இது புதிய நிபந்தனைகள் மற்றும் காலத்தின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய அரசியலமைப்பை சரிசெய்கிறது".8

நீதித்துறைக்கான அரசியலமைப்பு விதிகள் விமர்சனம்

'நீதித்துறை மறுஆய்வு' என்ற சொற்றொடர் அரசியலமைப்பில் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும், பல சட்டப்பிரிவுகளின் விதிகள் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை வெளிப்படையாக வழங்குகின்றன. இந்த விதிகள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன: 1. அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரணான அல்லது இழிவுபடுத்தும் அனைத்து சட்டங்களும் செல்லாது மற்றும் செல்லுபடியாகும் என்று பிரிவு 13 அறிவிக்கிறது.

2. உறுப்புரை 32, அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடுவதற்கான உரிமையை உத்தரவாதப்படுத்துகிறது மற்றும் அதற்கான வழிகாட்டுதல்கள் அல்லது உத்தரவுகள் அல்லது ரிட்களை வெளியிட உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

3. பிரிவு 131 மத்திய-மாநில மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தகராறுகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பிற்கு வழங்குகிறது.

4. அரசியலமைப்பு வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு 132வது பிரிவு வழங்குகிறது.

5. பிரிவு 133 சிவில் வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு வழங்குகிறது.

6. பிரிவு 134 மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு வழங்குகிறது குற்ற வழக்குகளில் உச்ச நீதிமன்றம்.

7. பிரிவு 134-A உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கான சான்றிதழைக் கையாள்கிறது. 9 8. எந்த முன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழும் ஃபெடரல் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு 135வது பிரிவு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

9. பிரிவு 136, எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது தீர்ப்பாயத்திலிருந்தும் (இராணுவ நீதிமன்றம் மற்றும் இராணுவ நீதிமன்றத்தைத் தவிர) மேல்முறையீடு செய்ய சிறப்பு அனுமதி வழங்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

10. சட்டப்பிரிவு 143, சட்டம் அல்லது உண்மை மற்றும் அரசியலமைப்புக்கு முந்தைய எந்தவொரு சட்ட விஷயங்களிலும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தைக் கேட்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

11. பிரிவு 226, அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்க மற்றும் வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் உத்தரவுகளை அல்லது உத்தரவுகளை அல்லது ரிட்களை வெளியிட உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

12. சட்டப்பிரிவு 227 உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களுக்கு அந்தந்த பிராந்திய அதிகார வரம்புகளுக்குள் (இராணுவ நீதிமன்றங்கள் அல்லது நீதிமன்றங்களைத் தவிர) கண்காணிப்பதற்கான அதிகாரத்தை வழங்குகிறது.
13. சட்டப்பிரிவு 245 பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் பிராந்திய அளவைக் குறிக்கிறது.
14. பிரிவு 246 பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் (அதாவது யூனியன் பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட்) செய்யப்பட்ட சட்டங்களின் விஷயத்தைக் கையாள்கிறது.
15. சட்டப்பிரிவு 251 மற்றும் 254, மத்திய சட்டத்திற்கும் மாநில சட்டத்திற்கும் இடையே மோதல் ஏற்படும் பட்சத்தில், மாநில சட்டத்தின் மீது மத்திய சட்டம் மேலோங்கி இருக்கும் மற்றும் மாநில சட்டம் செல்லாது என்று வழங்குகிறது.
16. 372 வது பிரிவு அரசியலமைப்பிற்கு முந்தைய சட்டங்களின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்கிறது.

நீதித்துறை மதிப்பாய்வின் நோக்கம்

ஒரு சட்டமன்றச் சட்டம் அல்லது நிர்வாக ஆணையின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை பின்வரும் மூன்று காரணங்களுக்காக உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்றங்களில் சவால் செய்யலாம். (அ) இது அடிப்படை உரிமைகளை மீறுகிறது (பாகம் III), (ஆ) அதை வடிவமைத்த அதிகாரத்தின் தகுதிக்கு புறம்பானது, மற்றும்

(c) இது அரசியலமைப்பு விதிகளுக்குப் புறம்பானது.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, இந்தியாவில் நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கான நோக்கம் அமெரிக்காவில் இருப்பதை விட குறுகியதாக உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது, இருப்பினும் அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அதன் எந்த விதிகளிலும் நீதித்துறை மறுஆய்வு என்ற கருத்தை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடவில்லை. ஏனென்றால், அமெரிக்க அரசியலமைப்பு இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள 'சட்டத்தால் நிறுவப்பட்ட நடைமுறை'க்கு எதிராக 'சட்டத்தின் சரியான செயல்முறை' வழங்குகிறது. இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு: "சட்டத்தின் உரிய செயல்முறையானது, அதன் குடிமக்களின் உரிமைகளுக்குப் பாதுகாப்பை வழங்க உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு பரந்த வாய்ப்பை வழங்குகிறது. இந்த உரிமைகளை மீறும் சட்டங்கள் சட்டவிரோதமானவை என்ற அடிப்படை காரணங்களுக்காக மட்டுமல்லாமல், நியாயமற்றவை என்ற நடைமுறை அடிப்படையிலும் செல்லாது என்று அறிவிக்கலாம். நமது உச்ச நீதிமன்றம், ஒரு சட்டத்தின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை நிர்ணயிக்கும் போது, அடிப்படையான கேள்வியை மட்டுமே ஆராய்கிறது, அதாவது சட்டம் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரத்தின் அதிகாரங்களுக்குள் உள்ளதா இல்லையா. அதன் நியாயத்தன்மை, பொருத்தம் அல்லது கொள்கை தாக்கங்கள் பற்றிய கேள்விக்கு செல்ல இது எதிர்பார்க்கப்படவில்லை".¹⁰ 'சட்டத்தின் காரணமாக' என்ற ஷரத்து என்ற பெயரில் அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்தால் பரந்த அளவிலான நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியது விமர்சகர்களை விவரிக்க வைத்துள்ளது. இது சட்டமன்றத்தின் 'மூன்றாவது அறை', ஒரு சூப்பர்-சட்டமன்றம், சமூகக் கொள்கையின் நடுவர் மற்றும் பல. நீதித்துறை மேலாதிக்கத்தின் இந்த அமெரிக்கக் கொள்கை நமது அரசியலமைப்பு அமைப்பிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது, ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு. பாராளுமன்ற மேலாதிக்கத்தின் பிரிட்டிஷ் கொள்கையை நாங்கள் முழுமையாகப் பின்பற்றுவதில்லை. அரசியலமைப்பின் எழுதப்பட்ட தன்மை, அதிகாரப் பகிர்வுடன் கூடிய கூட்டாட்சி, அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் நீதித்துறை மறுஆய்வு போன்ற பல வரம்புகள் நம் நாட்டில் பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மையில் உள்ளன. உண்மையில், இந்தியாவில் இருப்பது இரண்டின் தொகுப்பு, அதாவது அமெரிக்கக் கொள்கை

நீதித்துறை மேலாதிக்கம் மற்றும் பாராளுமன்ற மேலாதிக்கத்தின் பிரிட்டிஷ்
கொள்கை.

ஒன்பதாவது அட்டவணையின் நீதித்துறை மறுஆய்வு

ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் எந்தவொரு அடிப்படை உரிமைகளையும் மீறியதன் அடிப்படையில் சவால் மற்றும் செல்லாததாக்கப்படுவதிலிருந்து கட்டுரை 31B காப்பாற்றுகிறது. 1951 ஆம் ஆண்டின் 1 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஒன்பதாவது அட்டவணையுடன் 31B பிரிவு சேர்க்கப்பட்டது.

முதலில் (1951 இல்), ஒன்பதாவது அட்டவணையில் 13 சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் மட்டுமே இருந்தன, ஆனால் தற்போது (2016 இல்) அவற்றின் எண்ணிக்கை 282.11 ஆகும், இதில் மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் ஜமீன்தாரி முறை ஒழிப்பு தொடர்பானவை. பாராளுமன்றம் மற்ற விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

இருப்பினும், ஐஆர் கோயல்ஹோ வழக்கில் (2007)12 இல் வழங்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தீர்ப்பளித்தது மறுஆய்வு அட்டவணையில் சட்டங்களை பாதுகாப்பும் இருக்க முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சம் என்றும், ஒன்பதாவது அட்டவணையின் கீழ் ஒரு சட்டத்தை வைப்பதன் மூலம் அதை அகற்ற முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. ஏப்ரல் 24, 1973 க்குப் பிறகு ஒன்பதாவது அட்டவணையின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள், 14, 15, 19 மற்றும் 21 அல்லது அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' ஆகியவற்றின் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகளை மீறினால் நீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யத் திறந்திருக்கும் என்று அது கூறியது. ஏப்ரல் 24, 1973 அன்று, கேசவானந்த பாரதி வழக்கில் உச்ச நீதிமன்றம் தனது முக்கிய தீர்ப்பில் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' அல்லது 'அடிப்படை அம்சங்கள்' என்ற கோட்பாட்டை முதலில் முன்வைத்தது.

பின்வரும் முடிவுகளை எடுத்தார்:

1. அரசியலமைப்பின் பகுதி III மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளை ரத்து செய்யும் அல்லது குறைக்கும் ஒரு சட்டம் அடிப்படை கட்டமைப்பு கோட்பாட்டை மீறலாம், அல்லது அது இல்லாமல் இருக்கலாம். முந்தையது சட்டத்தின் விளைவாக இருந்தால், பகுதி III இன் எந்தவொரு கட்டுரையின் திருத்தம் அல்லது ஒன்பதாவது அட்டவணையில் செருகுவதன் மூலம், அத்தகைய சட்டம் நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் செல்லாததாக்கப்பட வேண்டும். அடிப்படை கட்டமைப்பு கோட்பாட்டின் தொடுகல் மீதான ஒன்பதாவது அட்டவணை சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியை நேரடி தாக்கம் மற்றும் விளைவு சோதனை, அதாவது உரிமைகள் சோதனையைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் தீர்மானிக்க முடியும், அதாவது ஒரு திருத்தத்தின் வடிவம் இல்லை.

தொடர்புடைய காரணி, ஆனால் அதன் விளைவு தீர்மானிக்கும் காரணியாக இருக்கும்.

2. கேசவானந்த பாரதி வழக்கு 14 இல் இந்திரா காந்தி வழக்கு 15 உடன் வாசிக்கப்பட்ட

பெரும்பான்மைத் தீர்ப்பு, ஒவ்வொரு புதிய அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் செல்லுபடியும் அதன் சொந்த தகுதியின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். பகுதி III இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகள் மீதான சட்டத்தின் உண்மையான விளைவு மற்றும் தாக்கம் அடிப்படை கட்டமைப்பை அழிக்கிறதா இல்லையா என்பதை தீர்மானிக்க கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தாக்க சோதனை சவாலின் செல்லுபடியை தீர்மானிக்கும்.

3. 1973 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 24 ஆம் தேதி அல்லது அதற்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட

அரசியலமைப்பின் அனைத்து திருத்தங்களும், அதில் பல்வேறு சட்டங்களைச் சேர்ப்பதன் மூலம் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் திருத்தம் செய்யப்பட்டால், அவை உறுப்பு 21 இல் பிரதிபலிக்கும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அல்லது அத்தியாவசிய அம்சங்களின் தொடுகல்லில் சோதிக்கப்பட வேண்டும். கட்டுரைகள் 14 மற்றும் 19 மற்றும் அவற்றின் அடிப்படையிலான கொள்கைகளுடன் படிக்கவும். இதை வேறுவிதமாகச் சொல்வதென்றால், அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் ஒரு சட்டம் போடப்பட்டிருந்தாலும், அடிப்படை உரிமைகள் அல்லது உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டாலோ அல்லது ரத்து செய்யப்பட்டாலோ, அடிப்படைக் கட்டமைப்பை அழித்து அல்லது சேதப்படுத்துகின்றன என்ற அடிப்படையில் அதன் விதிகள் தாக்குவதற்குத் திறந்திருக்கும். அடிப்படை கட்டமைப்பு தொடர்பானது.

4. அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் மூலம் ஒன்பதாவது அட்டவணையில்

சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்களுக்குப் பாதுகாப்பை வழங்குவதற்கான நியாயப்படுத்தல், அரசியலமைப்பு ரீதியாகப் பாதுகாக்கப்பட விரும்பும் ஒரு சட்டத்தின் மூலம் அடிப்படை உரிமை மீறலின் தன்மை மற்றும் அளவை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அரசியலமைப்புத் தீர்ப்பாகும். , மற்றும் கட்டுரை 21 இல் பிரதிபலிக்கும் அடிப்படை கட்டமைப்பு கோட்பாட்டின் தொடுகல் மீது "உரிமைகள் சோதனை" மற்றும் "வலது சாரம்" சோதனையின் பயன்பாடு மூலம் கட்டுரைகள் 14 மற்றும் 19 உடன் படிக்கப்பட்ட பகுதி III இல் உள்ள கட்டுரைகளின் சுருக்கமான பார்வையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் இந்திரா காந்தி வழக்கில். 16 மேற்கூறிய சோதனையை ஒன்பதாவது அட்டவணை சட்டங்களுக்குப் பயன்படுத்தினால், மீறல் அடிப்படைக் கட்டமைப்பைப் பாதித்தால், அத்தகைய சட்டம் அல்லது சட்டங்கள் ஒன்பதாவது அட்டவணையின் பாதுகாப்பைப் பெறாது. கட்டுரை 21 இன் முக்கோணத்தை கட்டுரை 14 மற்றும் 19 உடன் படிக்கும் போது "சரியான சோதனையின் சாராம்சம்" மட்டுமல்ல, "உரிமைகள் சோதனையும்" பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். "உரிமைகள் சோதனை" மற்றும் "வலது சாரம்" சோதனை ஆகியவற்றிற்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. இரண்டும் அடிப்படை கட்டமைப்பு கோட்பாட்டின் பயன்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகும். ஒரு போது

கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை வழங்குகிறது, ஒரு முழு அத்தியாயமும் பொருந்தக்கூடியதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது, நாகராஜ் வழக்கு 17 இல் பயன்படுத்தப்பட்ட “உரிமையின் சாராம்சம்” சோதனைக்கு பொருந்தாது. அத்தகைய சூழ்நிலையில், சட்டத்தின் செல்லுபடியை தீர்ப்பதற்கு, “உரிமைகள் சோதனை” மிகவும் பொருத்தமானது.

5. ஏதேனும் ஒன்பதாவது அட்டவணை சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை இந்த நீதிமன்றம் ஏற்கனவே உறுதிசெய்திருந்தால், இந்தத் தீர்ப்பின் மூலம் அறிவிக்கப்பட்ட கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அத்தகைய சட்டத்தை மீண்டும் சவால் செய்ய அது திறந்திருக்காது. எவ்வாறாயினும், பகுதி III இல் உள்ள ஏதேனும் உரிமைகளை மீறுவதாகக் கருதப்படும் ஒரு சட்டம், ஏப்ரல் 24, 1973 க்குப் பிறகு ஒன்பதாவது அட்டவணையில் இணைக்கப்பட்டால், அத்தகைய மீறல் / மீறல் அடிப்படைக் கட்டமைப்பை அழித்து அல்லது சேதப்படுத்தும் அடிப்படையில் சவாலுக்குத் திறந்திருக்கும். கட்டுரை 21 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள் 14 மற்றும் 19 மற்றும் அவற்றின் அடிப்படையிலான கொள்கைகளுடன் படிக்கப்பட்டது.

6. இதன் விளைவாக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை மற்றும் பரிவர்த்தனைகள் இறுதி செய்யப்பட்டன குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட சட்டங்கள் சவாலுக்குத் திறந்திருக்காது.

ஏப்ரல் 24, 1973க்கு முன்னும் பின்னும் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள செயல்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் எண்ணிக்கை அட்டவணை 27.1 இல் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 27.1 ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் எண்ணிக்கை

தொடர் எண்	திருத்த எண் (ஆண்டு)	சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளின் எண்ணில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது ஒன்பதாவது அட்டவணை
I. ஏப்ரல் 24, 1973க்கு முன் சேர்க்கப்பட்டது		
1.	முதல் திருத்தம் (1951)	13 (1 முதல் 13)
2.	நான்காவது திருத்தம் (1955)	வரை) 7 (14 முதல்
3.	ஏழாவது திருத்தம் (1964)	20 வரை) 44 (21 முதல்
4.	இருபத்தி ஒன்பதாவது திருத்தம் (1972)	64 வரை) 2 (65 முதல் 66 வரை)
II. ஏப்ரல் 24, 1973க்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டது		
5.	முப்பத்தி நான்காவது திருத்தம் (1974)	20 (67 முதல் 86)

6.	முப்பத்தொன்பதாவது திருத்தம் (1975)	38 (87 முதல் 124)
7.	நாற்பதாவது திருத்தம் (1976)	64 (125 முதல் 188)
8.	நாற்பத்தி ஏழாவது திருத்தம் (1984)	14 (189 முதல் 202 வரை)
9.	அறுபத்தி ஆறாவது திருத்தம் (1990)	55 (203 முதல் 257)
10.	எழுபத்தி ஆறாவது திருத்தம் (1994)	1 (257A)
11.	எழுபத்தி எட்டாவது திருத்தம் (1995)	27 (258 முதல் 284)

குறிப்பு: உள்ளீடுகள் 87, 92 மற்றும் 130 ஆகியவை நாற்பத்தி நான்காவது திருத்தத்தால் (1978) தவிர்க்கப்பட்டன.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. நீதிபதி சையத் ஷா முகமது குவாட்ரி, "நிர்வாக நடவடிக்கையின் நீதித்துறை ஆய்வு", 2001, 6 SCC (J), ப. 3.
2. ஏ.கே.கோபாலன் எதிராக சென்னை மாகாணத்தில் தலைமை நீதிபதி கனியா (1950)
3. மெட்ராஸ் மாநிலத்தில் தலைமை நீதிபதி பதஞ்சலி சாஸ்திரி எதிராக வி.ஜி வரிசை (1952).
4. கேசவானந்த பாரதி எதிர் மாநிலத்தின் நீதி கன்னா கேரளா (1973).
5. நீதியரசர் பகவதி ராஜஸ்தானில் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1977).
6. மினர்வா மில்ஸ் எதிர் யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1980) வழக்கில் தலைமை நீதிபதி சந்திரசூட்.
7. தலைமை நீதிபதி அஹ்மதி எல். சந்திர குமார் எதிராக இந்திய யூனியன் (1997).
8. எஸ்.எஸ்.போலா எதிர் பி.டி.சர்மாவில் (1997) நீதிபதி ராமசாமி.
9. இந்த ஏற்பாடு 1978 இன் 44 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
10. சுபாஷ் சி. காஷ்யப், நமது அரசியலமைப்பு, தேசிய புத்தக அறக்கட்டளை, மூன்றாம் பதிப்பு, 2001, பக். 232.

11. கடைசிப் பதிவு 284 என எண்ணப்பட்டாலும், உண்மையான மொத்த எண் 282. இதற்குக் காரணம், மூன்று உள்ளீடுகள் (87, 92 மற்றும் 130) நீக்கப்பட்டு, ஒரு உள்ளீடு 257A என எண்ணப்பட்டுள்ளது.

12. IR Coelho v. தமிழ்நாடு மாநிலம் (2007).

13. கேசவானந்த பாரதி எதிராக கேரள மாநிலம் (1973).

14. ஐபிட்.

15. இந்திரா நேரு காந்தி எதிராக ராஜ் நரேன் (1975).

16. ஐபிட்.

17. எம். நாகராஜ் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2006)

28 நீதித்துறை செயல்பாடு

டி அவர் நீதித்துறை செயல்பாடு பற்றிய கருத்து அமெரிக்காவில் தோன்றி வளர்ந்தது. இந்த சொல் முதன்முதலில் 1947 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க வரலாற்றாசிரியரும் கல்வியாளருமான ஆர்தர் ஷ்லேசிங்கர் ஜூனியர் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டது. 1 இந்தியாவில், 1970களின் மத்தியில் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் கோட்பாடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நீதிபதி வி.ஆர்.கிருஷ்ண ஐயர், நீதிபதி பி.என்.பகவதி, நீதிபதி ஓ. சின்னப்பா ரெட்டி மற்றும் நீதிபதி டி.ஏ.தேசாய் ஆகியோர் நாட்டில் நீதித்துறை செயல்பாட்டிற்கு அடித்தளமிட்டனர்.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் பொருள்

நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது குடிமக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதிலும் சமூகத்தில் நீதியை மேம்படுத்துவதிலும் நீதித்துறை ஆற்றும் செயலுக்கமான பங்கைக் குறிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசாங்கத்தின் மற்ற இரண்டு உறுப்புகளை (சட்டமன்றம் மற்றும் நிறைவேற்று) தங்கள் அரசியலமைப்பு கடமைகளை நிறைவேற்ற கட்டாயப்படுத்த நீதித்துறையின் உறுதியான பாத்திரத்தை இது குறிக்கிறது.

நீதித்துறை செயல்பாடு "நீதித்துறை இயக்கம்" என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது "நீதித்துறை கட்டுப்பாடு" என்பதற்கு எதிரானது, அதாவது நீதித்துறையால் செயல்படுத்தப்படும் சுயக்கட்டுப்பாடு.

நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது பின்வரும் வகையில்

வரையறுக்கப்படுகிறது: 1. "நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது நீதித்துறை அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான ஒரு வழியாகும், இது முற்போக்கான மற்றும் புதிய சமூகக் கொள்கைகளுக்கு ஆதரவாக நீதித்துறை முன்னுதாரணத்தை வழக்கமாக கடைப்பிடிப்பதில் இருந்து விலகுவதற்கு நீதிபதிகளைத் தூண்டுகிறது. இது பொதுவாக சமூகப் பொறியியலுக்கு அழைப்பு விடுப்பதன் மூலம் குறிக்கப்படுகிறது, மேலும் எப்போதாவது இந்த முடிவுகள் சட்டமியற்றும் மற்றும் நிர்வாக விஷயங்களில் ஊடுருவலைக் குறிக்கின்றன".2

2. "நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது நிறுவப்பட்ட முன்னுதாரணத்திலிருந்து விலகும், அல்லது சுயாதீனமான, அல்லது கூறப்படும் அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டத்தின் நோக்கத்திற்கு எதிரான முடிவுகளின் மூலம் தனிப்பட்ட உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அல்லது விரிவுபடுத்தும் நீதித்துறையின் நடைமுறையாகும்".3 3. "நீதித்துறை செயல்பாடு வரையறுக்கப்படலாம். நீதிபதிகளால் சட்டம் உருவாக்கும் செயல்முறையாக. இது ஒரு நீதிபதியால் தற்போதுள்ள சட்டத்தின் செயலில் விளக்கமளிப்பதைக் குறிக்கிறது, சமூக மேம்பாட்டிற்காக அந்தச் சட்டத்தின் பயன்பாட்டை மேம்படுத்தும் நோக்கில் செய்யப்படுகிறது. நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது நீதித்துறை அவநம்பிக்கையிலிருந்து வேறுபட்டது, அதாவது தற்போதுள்ள சட்ட விதிகளை அதன் நன்மையான அம்சங்களை மேம்படுத்தும் முயற்சி இல்லாமல் விளக்குவது ". மற்ற காரணிகளுடன், அவர்களின் முடிவுகளுக்கு வழிகாட்டுதல்".3b 5. "நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது புதிய கொள்கைகள், கருத்துக்கள், உச்சநிலைகள், சூத்திரங்கள் மற்றும் நிவாரணம் ஆகியவற்றை உருவாக்குவதற்கான ஒரு செயல்முறையாகும்.

தேவைப்படுபவர்களுக்கான நீதிமன்றங்கள் அல்லது முழு சமூகத்தையும் அல்லது
அதன் ஒரு பிரிவினரையும் பாதிக்கும் வழக்குகளை மகிழ்விப்பதற்காக".3c நீதித்துறை
செயல்பாட்டின் கருத்து பொது நலன் வழக்கு (பிஐஎல்) கருத்துடன் நெருக்கமாக
தொடர்புடையது. சுப்ரீம் கோர்ட்டின் நீதித்துறை செயல்பாடுதான், பொதுநல மனுவின்
எழுச்சிக்கு முக்கிய காரணியாக உள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், PIL என்பது
நீதித்துறை செயல்பாட்டின் விளைவாகும். உண்மையில், PIL என்பது நீதித்துறை செயல்பாட்டின்
மிகவும் பிரபலமான வடிவம் (அல்லது வெளிப்பாடு).

நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாடு

நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் கருத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய தொடர்புடையவை. ஆனால், அவற்றுக்கிடையே வேறுபாடு உள்ளது. பின்வரும் புள்ளிகள் இந்த வேறுபாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றன:

1. சுமார் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து, நீதித்துறை மறுஆய்வின் பதிப்பு நீதித்துறை செயல்பாடு என்ற புனைப்பெயரைப் பெற்றது, குறிப்பாக அமெரிக்காவில். இந்தியாவில், விவாதத்தில் பங்கேற்பவர்கள் நீதித்துறை செயல்பாட்டை நீதித்துறை மறுஆய்வுடன் கலக்கிறார்கள். முந்தையது, சட்டத்தை உருவாக்கும் கொள்கைகளில் நீதிபதிகள் பங்கேற்கும் பிந்தைய வடிவமாகும், அதாவது, அரசியலமைப்பு விதிகளின் அடிப்படையில் அவர்கள் சட்டங்களை நிலைநிறுத்துவது அல்லது செல்லாததாக்குவது மட்டுமல்லாமல், அவ்வாறு செய்வதில் அவர்களின் கொள்கை விருப்பங்களையும் பயன்படுத்துகின்றனர்.3d 2.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் கருத்து நீதித்துறை மறுஆய்வில் உள்ளார்ந்ததாகும், இது அரசியலமைப்பை நிலைநிறுத்தவும், அரசியலமைப்பிற்கு முரணான சட்டங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகளை செல்லாது என அறிவிக்கவும் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. மற்ற உறுப்புகளின் கடமைகளை சரியான முறையில் நிறைவேற்றுவதை உறுதி செய்வதற்கு நீதித்துறை செயல்பாடு அவசியம். இருப்பினும், "நீதித்துறை செயல்பாடு" என்ற வார்த்தைக்கு நிலையான வரையறை எதுவும் இல்லை. ஒட்டுமொத்தமாக, நீதித்துறை செயல்பாடு என்பது நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் சில முக்கிய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதிலும் மேம்படுத்துவதிலும் ஒரு சக்திவாய்ந்த நீதித்துறையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது என்று கூறலாம். காலப்போக்கில், நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்யும் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்புகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. நீதித்துறையின் இந்த விரிவாக்கப்பட்ட பாத்திரத்தை விமர்சிப்பவர்களால் இந்த விரிவாக்கப்பட்ட பாத்திரத்திற்கு "நீதித்துறை செயல்பாடு" என்ற தலைப்பு வழங்கப்பட்டது. 3 கிராம்

5. நீதித்துறை செயல்பாடு, அரசியலமைப்பு வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை, பொதுவாக நீதித்துறை மறுஆய்வு என்று அழைக்கப்படுபவற்றின் கீழ் வருகிறது, மேலும் பரந்த மட்டத்தில், நீதிமன்றம் தலையிட்டு முறையாக இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் ஒரு பகுதியைத் தாக்கும் எந்தவொரு சந்தர்ப்பமும் இதுவாகும்.3h

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் நியாயப்படுத்தல்

டாக்டர். பி.எல். வதேஹ்ராவின் கூற்றுப்படி, நீதித்துறை செயல்பாட்டிற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு: 4 (i) சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் அந்தந்த பணிகளைச்

செய்யத் தவறினால், பொறுப்பான அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடையும். இது குடிமக்கள் மத்தியில் அரசியலமைப்பு மற்றும் ஜனநாயகத்தின் மீதான நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்கிறது. (ii) நாட்டின் குடிமக்கள் தங்கள் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக நீதித்துறையை எதிர்நோக்குகின்றனர்.

இது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவி செய்ய நீதித்துறை மீது பெரும் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்துகிறது. (iii) நீதித்துறை உற்சாகம், அதாவது, மாறிவரும் காலங்களில் நடக்கும் சமூக சீர்திருத்தங்களில் பங்கேற்க நீதிபதிகள் விரும்புகிறார்கள்.

இது பொது நல வழக்குகளை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் 'லோகஸ் ஸ்டாண்டி' கொள்கையை தாராளமாக்குகிறது. (iv) சட்டமன்ற வெற்றிடம், அதாவது, சட்டமியற்றப்படாத சில பகுதிகள் இருக்கலாம். எனவே, நீதித்துறை சட்டத்தில் ஈடுபடுவதும் மாறிவரும் சமூகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும் நீதிமன்றத்தின் மீது உள்ளது.

(v) இந்திய அரசியலமைப்பு சில விதிகளை ஏற்றுக்கொண்டது, இது நீதித்துறைக்கு சட்டம் இயற்ற அல்லது செயலில் பங்கு வகிக்க போதுமான வாய்ப்பை வழங்குகிறது.

இதேபோல், சுபாஷ் காஷ்யப், நீதித்துறை தனது இயல்பான அதிகார வரம்பைக் கடந்து, சட்டமன்றம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் எல்லைக்குள் வரும் பகுதிகளில் தலையிட வேண்டியிருக்கும் போது சில நிகழ்வுகள் உருவாகலாம் என்று கவனிக்கிறார்:5 (i) சட்டமன்றம் அதன் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றத் தவறினால்.

(ii) 'தொங்கு' சட்டமன்றம் ஏற்பட்டால், அது வழங்கும் அரசாங்கம் பலவீனமாகவும், பாதுகாப்பற்றதாகவும், உயிர்வாழ்வதற்கான போராட்டத்தில் மட்டுமே மும்முரமாகவும்

இருப்பதால், சாதி, சமூகம் அல்லது பிற குழுவை விரும்பாத எந்த முடிவையும் எடுக்க முடியாது. (iii) அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் அதிகாரத்தை இழக்க நேரிடும் என்ற பயத்தில் நேர்மையான மற்றும் கடினமான முடிவுகளை எடுக்க பயப்படலாம், அதனால், நேரத்தைக் குறிக்கவும், முடிவுகளை தாமதப்படுத்தவும் அல்லது காலதாமதப்படுத்தவும் பொதுப் பிரச்சினைகளை நீதிமன்றங்கள் சட்டப் பிரச்சினைகளாகக் குறிப்பிடலாம். நீதிமன்றங்களுக்கு வலுவான முடிவெடுக்கும் ஓடியம்.

- (iv) ஒழுக்கமான வாழ்க்கை, ஆரோக்கியமான சுற்றுப்புறம் அல்லது நேர்மையான, திறமையான மற்றும் நியாயமான சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாகத்தை வழங்குவதற்கான உரிமை போன்ற குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்க சட்டமன்றமும் நிர்வாகமும் தவறினால்.
- (v) எமர்ஜென்சி பிறழ்ச்சியின் போது செய்ய முயன்றது போல், பலமான சர்வாதிகார நாடாளுமன்றக் கட்சி அரசாங்கத்தால், தவறான நோக்கங்களுக்காக நீதிமன்றத்தை தவறாகப் பயன்படுத்தினால். (vi) சில சமயங்களில், நீதிமன்றங்களே தெரிந்தோ தெரியாமலோ மனிதர்கள், எல்லாவற்றிலும் மனிதர்கள், ஜனரஞ்சகத்தின் மீதான மோகம், விளம்பரம், ஊடகங்களில் விளையாடுதல் மற்றும் தலைப்புச் செய்திகளை ஆட்படுத்துதல் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

டாக்டர் வந்தனாவின் கூற்றுப்படி, நீதித்துறை செயல்பாட்டின் கருத்து முடியும் பின்வரும் போக்குகளில் இருந்து பிரதிபலிப்பதாகக் காணலாம், அதாவது:5a

(i) நிர்வாகச் செயல்பாட்டில் விசாரணை உரிமைகளை விரிவுபடுத்துதல். (ii) வரம்பு இல்லாமல் அதிகப்படியான பிரதிநிதித்துவம். (iii) விருப்ப அதிகாரங்கள் மீதான நீதித்துறை கட்டுப்பாட்டை விரிவுபடுத்துதல். (iv) நிர்வாகத்தின் மீதான நீதித்துறை மறுஆய்வு விரிவாக்கம். (v) திறந்த அரசாங்கத்தை ஊக்குவித்தல். (vi) அவமதிப்பு அதிகாரத்தை கண்மூடித்தனமாக பயன்படுத்துதல். (vii) அதிகார வரம்பு இல்லாத போது நடைமுறைப்படுத்துதல். (viii) பொருளாதார, சமூக மற்றும் கல்வி நோக்கங்களை அடைய அதன் தேடலில் நிலையான விளக்க விதிகளை விரிவுபடுத்துதல். (ix) வேலை செய்ய முடியாத ஆர்டர்களை நிறைவேற்றுதல் .

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் செயல்பாட்டாளர்கள்

உபேந்திர பாக்ஸி, ஒரு சிறந்த நீதியரசர், நீதித்துறை செயல்பாட்டை செயல்படுத்திய சமூக / மனித உரிமை ஆர்வலர்களின் பின்வரும் அச்சுக்கலை வரையறுத்துள்ளார் .

2. மக்கள் உரிமை ஆர்வலர்கள்: இந்த குழுக்கள் மக்கள் இயக்கங்கள் மீதான அரசின் அடக்குமுறையின் சூழலில் சமூக மற்றும் பொருளாதார உரிமைகளில் கவனம் செலுத்துகின்றன.
3. நுகர்வோர் உரிமைக் குழுக்கள்: இந்த அமைப்புகள், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தின் பொறுப்புக்கூறலின் கட்டமைப்பிற்குள் நுகர்வோர் உரிமைகள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை எழுப்புகின்றன.
4. கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் குழுக்கள்: இந்தக் குழுக்கள் நீதித்துறைச் செயல்பாடுகளைக் கோருவது இந்தியாவில் ஊதிய அடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதற்குச் சற்றும் குறைவானதல்ல.
5. சுற்றுச்சூழல் நடவடிக்கைக்கான குடிமக்கள்: அதிகரித்து வரும் சுற்றுச்சூழல் சீரழிவு மற்றும் மாசுபாட்டை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு இந்த குழுக்கள் ஒரு ஆர்வலர் நீதித்துறையை செயல்படுத்துகின்றன.
6. பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு எதிரான குடிமக்கள் குழுக்கள்: உலகின் எந்த நீதித்துறைக்கும் சாத்தியமற்றது, அதாவது, மெகா நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு எதிராக உத்தரவிடுவதை நிறுத்தவும், தடுக்கவும் இந்திய நீதித்துறையிடம் இந்த ஆர்வலர் அமைப்புகள் கேட்கின்றன.
7. குழந்தை குழுக்களின் உரிமைகள்: இந்தக் குழுக்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர், கல்வியறிவு உரிமை, காவலர் நிறுவனங்களில் உள்ள சிறுவர்கள் மற்றும் பாலியல் தொழிலாளர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளின் உரிமைகள் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகின்றன.
8. காவலர் உரிமைக் குழுக்கள்: இந்தக் குழுக்களில் கைதிகளின் உரிமைக் குழுக்கள், அரசின் 'பாதுகாப்பு' காவலில் உள்ள பெண்கள் மற்றும் தடுப்புக் காவலில் உள்ள நபர்கள் சமூக நடவடிக்கைகளில் அடங்கும்.
9. வறுமை உரிமைக் குழுக்கள்: இந்த குழுக்கள் வரைவு மற்றும் பஞ்ச நிவாரணம் மற்றும் நகர்ப்புற வறியோர் தொடர்பான பிரச்சனைகளை வழக்காடுகின்றன.
10. பழங்குடி மக்கள் உரிமைக் குழுக்கள்: இந்தக் குழுக்கள் வனவாசிகள், இந்திய அரசியலமைப்பின் ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது அட்டவணையின் குடிமக்கள் மற்றும் அடையாள உரிமைகளுக்காகப் போராடுகின்றன.
11. பெண்கள் உரிமைக் குழுக்கள்: பாலின சமத்துவம், பாலின அடிப்படையிலான வன்முறை மற்றும் துன்புறுத்தல் போன்ற பிரச்சனைகளுக்காக இந்தக் குழுக்கள் போராடுகின்றன.

கற்பழிப்பு மற்றும் வரதட்சணை கொலைகள்.

12. பார் அடிப்படையிலான குழுக்கள்: இந்திய நீதித்துறையின் சுயாட்சி மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் தொடர்பான பிரச்சனைகளுக்காக இந்த சங்கங்கள் போராடுகின்றன.

13. ஊடக சுயாட்சிக் குழுக்கள்: இந்தக் குழுக்கள் அரசுக்குச் சொந்தமான செய்தி ஊடகங்கள் மற்றும் கருவிகளின் சுயாட்சி மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகின்றன.

14. வகைப்படுத்தப்பட்ட வழக்கறிஞர் அடிப்படையிலான குழுக்கள்: பல்வேறு காரணங்களுக்காகப் போராடும் விமர்சன ரீதியாக செல்வாக்கு மிக்க வழக்கறிஞர்களின் குழுக்கள் இந்தப் பிரிவில் அடங்கும்.

15. வகைப்படுத்தப்பட்ட தனிப்பட்ட மனுதாரர்கள்: இந்த பிரிவில் ஃப்ரீலான்ஸ் ஆர்வலர் தனிநபர்கள் அடங்குவர்.

நீதித்துறை செயல்பாட்டின் அச்சங்கள்

அதே சட்ட வல்லுனர் உபேந்திரா பாக்ஸி, நீதித்துறை செயல்பாட்டால் உருவாக்கப்படும் அச்சங்களின் அச்சக்கலையையும் முன்வைத்தார். அவர் கவனிக்கிறார்: “உண்மைகள் பலவிதமான அச்சங்களைத் தூண்டுகின்றன. இந்தியாவின் மிகவும் மனசாட்சியுள்ள நீதிபதிகள் மத்தியில் ஒரு பதட்டமான பகுத்தறிவைக் கொண்டுவருவதற்காக இந்த அழைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது”. அவர் பின்வரும் வகையான பயங்களை விவரித்தார் :

1. கருத்தியல் அச்சங்கள்: (அவை ஒரு சிவில் சமூகத்தில் சட்டமன்றம், நிர்வாக அல்லது பிற தன்னாட்சி அமைப்புகளின் அதிகாரங்களை அபகரிக்கின்றனவா?)
2. எபிஸ்டெமிக் பயங்கள்: (ஒரு மன்மோகன் சிங்கின் பொருளாதார விஷயங்களில், அணுசக்தி நிறுவனங்களின் ஜார்களின் அறிவியல் விஷயங்களில், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுறை ஆராய்ச்சி கவுன்சிலின் தலைவர்கள் மற்றும் பலவற்றில் அவர்களுக்கு போதுமான அறிவு இருக்கிறதா?)
3. நிர்வாகத்தின் அச்சம்: (நிலுவைத் தொகையின் திடுக்கிடும் வளர்ச்சியின் சூழ்நிலையில் இந்த வகையான வழக்குப் பணிச்சுமையைச் சேர்த்து அவர்கள் நியாயம் செய்கிறார்களா?)
4. சட்டப்பூர்வமான அச்சங்கள்: (நிர்வாகம் புறக்கணிக்கக்கூடிய அல்லது புறக்கணிக்கக்கூடிய பொதுநல வழக்குகளில் உத்தரவுகளை பிறப்பிப்பதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் அடையாளம் மற்றும் கருவி அதிகாரத்தை குறைக்கவில்லையா? நீதித்துறையின் மீது, ஜனநாயகத்தின் மீதுள்ள நம்பிக்கை, இதனால் சிதைந்துவிடாதா?)
5. ஜனநாயக அச்சங்கள்: (பொதுநல வழக்குகள் நிறைந்திருப்பது ஜனநாயகத்தை வளர்க்கிறதா அல்லது எதிர்காலத்திற்கான அதன் திறனைக் குறைக்கிறதா?)
6. சுயசரிதை அச்சங்கள்: (நான் இந்த வகையான வழக்கை மிகைப்படுத்தினால், ஓய்வு பெற்ற பிறகு தேசிய விவகாரங்களில் எனது இடம் என்னவாக இருக்கும்?)

நீதித்துறை செயல்பாடு VS. நீதித்துறை கட்டுப்பாடு

நீதித் தடையின் பொருள்

நீதித்துறை செயல்பாடு மற்றும் நீதித்துறை கட்டுப்பாடு ஆகியவை அமெரிக்காவில் உள்ள இரண்டு மாற்று நீதித்துறை தத்துவங்களாகும். நீதித்துறை கட்டுப்பாட்டிற்கு குழுசேர்ந்தவர்கள், நீதிபதிகளின் பங்கு மிகக் குறைவாக இருக்க வேண்டும் என்று வாதிடுகின்றனர்; சட்டம் என்ன என்பதைச் சொல்வது மட்டுமே அவர்களின் வேலை, சட்டமியற்றும் தொழிலை அது சரியாகச் சேர்ந்த இடத்தில், அதாவது சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் நிர்வாகிகளிடம் விட்டுவிட்டு. எந்தவொரு சூழ்நிலையிலும், மேலும், நீதிபதிகள் தங்கள் தனிப்பட்ட அரசியல் மதிப்புகள் மற்றும் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரல்களை தங்கள் நீதித்துறை கருத்துக்களை வண்ணமயமாக்க அனுமதிக்கக்கூடாது. அரசியலமைப்பு மற்றும் அதன் திருத்தங்களின் ஆசிரியர்களின் 'அசல் நோக்கம்' அறியக்கூடியது மற்றும் நீதிமன்றங்களுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும் என்று இந்தக் கருத்து கூறுகிறது.⁸

நீதித்துறை கட்டுப்பாட்டின் அனுமானங்கள்

அமெரிக்காவில், நீதித்துறை கட்டுப்பாடு கோட்பாடு பின்வரும் ஆறு அனுமானங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது⁹:

1. நீதிமன்றம் அடிப்படையில் ஜனநாயகமற்றது, ஏனெனில் அது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதல்ல மற்றும் மறைமுகமாக மக்கள் விருப்பத்திற்கு பதிலளிக்காது. அதன் தன்னலக்குழு அமைப்பு என்று கூறப்படுவதால், நீதிமன்றமானது அரசாங்கத்தின் 'அதிக' ஜனநாயகக் கிளைகளுக்கு எங்கு முடியுமோ அங்கெல்லாம் ஒத்திவைக்க வேண்டும்.
2. நீதித்துறை மறுஆய்வு என்ற பெரும் அதிகாரத்தின் கேள்விக்குரிய தோற்றம், அரசியலமைப்பால் குறிப்பாக வழங்கப்படாத ஒரு அதிகாரம்.
3. அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாடு.
4. கூட்டாட்சியின் கருத்து, தேசம் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அதிகாரங்களைப் பிரித்தல், மாநில அரசுகள் மற்றும் அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைக்கு நீதிமன்றம் மரியாதை தேவை.
5. நீதிமன்றம் அதன் அதிகார வரம்பு மற்றும் வளங்களுக்காக காங்கிரஸைச் சார்ந்து இருப்பதால், அதன் செயல்திறனுக்காக மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வதைச் சார்ந்திருப்பதால், அது சம்பந்தப்பட்ட அபாயங்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் அதன் எல்லைகளை மீறக்கூடாது என்ற கருத்தியல் அல்லாத நடைமுறை அனுமானம்.

6. ஒரு நீதிமன்றமாக, ஆங்கிலோ-அமெரிக்கன் சட்ட மரபின் வாரிசு மற்றும் பாதுகாவலராக இருப்பதால், அது அரசியலின் மட்டத்திற்கு வெகுதூரம் செல்லக்கூடாது என்ற உயர்குடி கருத்து - சட்டம் என்பது பகுத்தறிவு மற்றும் தீர்ப்பு மற்றும் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட செயல்முறையாகும். அதிகாரம் மற்றும் செல்வாக்குடன் மட்டுமே.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, அனைத்து அனுமானங்களும் (நீதிமன்ற மறுஆய்வு தொடர்பான இரண்டாவது கையாளுதலைத் தவிர) இந்தியச் சூழலிலும் நன்றாகவே உள்ளன என்பது தெளிவாகிறது.

உச்ச நீதிமன்ற அவதானிப்புகள் டிசம்பர் 2007

இல் ஒரு தீர்ப்பை வழங்கும் போது, இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் நீதித்துறை கட்டுப்பாட்டிற்கு அழைப்பு விடுத்தது மற்றும் அரசியலமைப்பு மற்றும் ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் கீழ் பரந்த அதிகாரப் பிரிப்பு இருப்பதாகக் கூறி, சட்டமன்றம் அல்லது நிர்வாகத்தின் செயல்பாடுகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்று நீதிமன்றங்களைக் கேட்டுக் கொண்டது. அரசு மற்றவர்களுக்கு மரியாதை இருக்க வேண்டும் மற்றும் மற்றவர்களின் களத்தில் அத்துமீறக்கூடாது. இந்த நிலையில், நீதிமன்றத்தின் சம்பந்தப்பட்ட பெஞ்ச் பின்வரும் அவதானிப்புகளை வெளியிட்டது¹⁰:

1. பெஞ்ச் கூறியது, "நீதிபதிகள் நியாயமற்ற முறையில் நிர்வாக அல்லது சட்டமன்ற செயல்பாடுகளை செய்ய முயற்சிக்கும் வழக்குகளை நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் சந்தித்து வருகிறோம். இது தெளிவாக அரசியலமைப்பிற்கு எதிரானது. நீதித்துறை செயல்பாடு என்ற பெயரில், நீதிபதிகள் தங்கள் வரம்புகளை கடந்து, மாநிலத்தின் மற்றொரு உறுப்புக்கு சொந்தமான செயல்பாடுகளை கையகப்படுத்த முயற்சிக்க முடியாது.
2. பெஞ்ச், "நீதிபதிகள் தங்கள் வரம்புகளை அறிந்திருக்க வேண்டும், அரசாங்கத்தை நடத்த முயற்சிக்கக் கூடாது. அவர்கள் அடக்கமும் பணிவும் இருக்க வேண்டும், பேரரசர்களைப் போல நடந்து கொள்ளக்கூடாது.
3. மான்டெஸ்கியூவின் 'தி ஸ்பிரிட் ஆஃப் லாஸ்' புத்தகத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டிய பெஞ்ச், பிரெஞ்சு அரசியல் தத்துவஞானியின் "எச்சரிக்கை இன்று இந்திய நீதித்துறைக்கு மிகவும் பொருத்தமானது மற்றும் சரியான நேரத்தில் உள்ளது. பெரும்பாலும் இது 'அதிகப்படிதல்' மற்றும் மற்ற இரண்டு உறுப்புகளின் களத்தை ஆக்கிரமிப்பதற்காக சரியாக விமர்சிக்கப்படுகிறது.
4. நீதித்துறை செயல்பாடு நீதித்துறை சாகசமாக மாறக்கூடாது, வரலாற்று ரீதியாக சரிபார்க்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் நீதிபதிகளின் விருப்பங்களை உணர்வுபூர்வமாக குறைக்கும் அமைப்புக்குள் தீர்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என்று பெஞ்ச் எச்சரித்தது.

5. "நீதிமன்றங்கள் நிர்வாக அதிகாரிகளை சங்கடப்படுத்தக்கூடாது மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு நிர்வாகத் துறையில் நிபுணத்துவம் உள்ளது என்பதை உணர வேண்டும், ஆனால் நீதிமன்றத்திற்கு இல்லை."
6. பெஞ்ச் கூறியது, "நிர்வாகம் அல்லது சட்டமன்றத்தின் களத்தில் நீதித்துறை அத்துமீறலுக்கு அடிக்கடி கூறப்படும் நியாயம் என்னவென்றால், மற்ற இரண்டு உறுப்புகளும் தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்யவில்லை. இதை அப்படியே வைத்துக்கொண்டாலும், நீதிமன்றங்களில் அரை நூற்றாண்டு காலமாக நிலுவையில் உள்ள வழக்குகள் இருப்பதால், நீதித்துறை மீதும் இதே குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்கலாம்."
7. சட்டமன்றம் அல்லது நிர்வாக அமைப்பு சரியாகச் செயல்படவில்லை என்றால், அடுத்த தேர்தல்களில் மக்கள் தங்கள் வாக்குரிமையை சரியாகப் பயன்படுத்தி, தங்கள் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றும் வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிப்பதன் மூலமோ அல்லது பிற சட்ட முறைகள் மூலமாகவோ, எ.கா., அமைதியான ஆர்ப்பாட்டங்கள் மூலம் குறைகளைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். .
8. "சட்டமன்றம் அல்லது நிர்வாக செயல்பாடுகளை நீதித்துறை எடுத்துக்கொள்வதில் தீர்வு இல்லை, ஏனெனில் அது அரசியலமைப்பில் உள்ள நுட்பமான அதிகார சமநிலையை மீறுவது மட்டுமல்லாமல் (ஏனெனில்) நீதித்துறைக்கு நிபுணத்துவம் அல்லது வளங்கள் இல்லை. இந்த செயல்பாடுகள்."
9. பெஞ்ச் கூறியது: "நீதிமன்றக் கட்டுப்பாடு என்பது அரசின் மூன்று சுதந்திரப் பிரிவுகளின் அதிகாரச் சமநிலையுடன் ஒத்துப்போகிறது மற்றும் நிரப்புகிறது. இது இரண்டு வழிகளில் இதை நிறைவேற்றுகிறது: முதலாவதாக, நீதித்துறை கட்டுப்பாடு மற்ற இரண்டு பிரிவுகளின் நீதித்துறையின் சமத்துவத்தை அங்கீகரிப்பது மட்டுமல்லாமல், நீதித்துறையின் கிளைகளுக்கு இடையிலான குறுக்கீட்டைக் குறைப்பதன் மூலம் அந்த சமத்துவத்தை வளர்க்கிறது. இரண்டாவதாக, நீதித்துறை கட்டுப்பாடு என்பது நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும். சட்டமியற்றும் அல்லது நிர்வாகத் துறைகளை நீதிமன்றங்கள் ஆக்கிரமிக்கும் போது, வாக்காளர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிற அதிகாரிகள் நீதிபதிகளின் செயல்பாடுகளை உன்னிப்பாகக் கண்காணிக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்வார்கள்."

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. "உச்ச நீதிமன்றம்: 1947" என்ற தலைப்பில் அவரது கட்டுரை பார்ச்சூன் இதழில் வெளியிடப்பட்டது.
2. கருப்பு சட்ட அகராதி.
3. Merriam Webster's Dictionary of Law.

3a. விஜி பாலிஷிகர், நீதித்துறை செயல்பாடு, ஏஐஆர் 1998, ஜர்னல்

தொகுதி 8, ப. 201. 3b.

கருப்பு சட்ட அகராதி. 3c. பிபி சாவந்த்,

நீதித்துறை சுதந்திரம் - கட்டுக்கதை மற்றும் யதார்த்தம், (புனே: கூடுதல்

சுவரோவிய ஆய்வுகள் வாரியம்), 1987, ப. 70. 3d. VN சக்லா மற்றும் மகேந்திர

பால் சிங், இந்திய அரசியலமைப்பு, கிழக்கு புத்தக நிறுவனம், பதினமூன்றாவது

பதிப்பு, 2017, பக். ஏ-51.

3e. ஆதிஷ் சி. அகர்வால், இந்தியாவில் நீதித்துறை செயல்பாடு, இந்தியாவில்

நீதித்துறை செயல்பாட்டில் அத்தியாயம் 12 : நீதிபதி வி.ஆர். கிருஷ்ண

ஐயரின் நினைவாக ஒரு விழா, லோகேந்திர மாலிக்கால் திருத்தப்பட்டது,

யுனிவர்சல் லா பப்ளிஷிங் கோ., முதல் பதிப்பு, 2013, ப. 126.

3f. டாக்டர். விஷால் குலேரியா, நீதித்துறை செயல்பாடு: ஓரங்கட்டப்பட்ட

வெகுஜனங்களுக்கான நம்பிக்கையின் கதிர், இந்தியாவில் நீதித்துறை

செயல்பாட்டில் அத்தியாயம் 22 : நீதிபதி வி.ஆரின் நினைவாக ஒரு விழா.

கிருஷ்ண ஐயர், லோகேந்திர மாலிக்கால் திருத்தப்பட்டது, யுனிவர்சல் லா

பப்ளிஷிங் கோ., முதல் பதிப்பு, 2013, பக். 292-293. 3 கிராம் நீதிபதி

ஏ.எஸ்.ஆனந்த், நீதித்துறை மறுஆய்வு-நீதிமன்ற செயல்பாடு எச்சரிக்கை தேவை,

இந்தியாவில் நீதித்துறை செயல்பாட்டில் அத்தியாயம் 1 : நீதிபதி வி.ஆர்.

கிருஷ்ண ஐயரின் நினைவாக ஒரு விழா, லோகேந்திர மாலிக்கால்

திருத்தப்பட்டது, யுனிவர்சல் லா பப்ளிஷிங் கோ., முதல் பதிப்பு, 2013, பக். 7.

3h. ரவீந்திர கி.ஆர். பதக், நீதித்துறை செயல்முறை, முதல் பதிப்பு,

2019, தாம்சன் ராய்ட்டர்ஸ், ப. 259.

4. டாக்டர். பி.எல். வதேஹ்ரா, பொதுநல வழக்கு: ஒரு கையேடு, இரண்டாம்

பதிப்பு, 2009, யுனிவர்சல் லா பப்ளிஷிங் கோ., பக். 161-162.

5. சுபாஷ் சி. காஷ்யப், "நீதித்துறை சட்டமன்ற இடைமுகம்", இந்தியாவில்

அரசியலில், புது டெல்லி, ஏப்ரல் 1997, ப. 22. 5அ. டாக்டர் வந்தனா,

இந்தியாவில் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் பரிமாணங்கள், 2016, ராஜ்

பப்ளிகேஷன்ஸ், புது தில்லி PP.33-34.

6. உபேந்திர பாக்ஸி, "இந்திய நீதித்துறை செயல்பாட்டின் அவதாரங்கள்: [in]

நீதியின் புவியியல் ஆய்வுகள்" SK இல்

வரம மற்றும் குசும் (எட்.), இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஐம்பது ஆண்டுகள்-

இதன் பிடிப்பு மற்றும் அணுகல், இந்திய சட்ட நிறுவனம் மற்றும் ஆக்ஸ்போர்டு

பல்கலைக்கழக அச்சகம், 2000, பக். 173-175.

7. உபேந்திர பாக்ஸி, “நீதித்துறை செயல்பாடு: சட்டக் கல்வி மற்றும் உலகமயமாக்கல் இந்தியாவில் ஆராய்ச்சி” மெயின்ஸ்ட்ரீம், புது தில்லி, 24 பிப்ரவரி 1996, ப. 16.
8. இயன் மெக்லீன் மற்றும் அலிஸ்டர் மெக்மில்லன், ஆக்ஸ்போர்டு கான்சைஸ் டிக்ஷனரி ஆஃப் பாலிடிக்ஸ், முதல் இந்திய பதிப்பு, 2004, ப. 284.
9. ஜோயல் பி. கிராஸ்மேன் மற்றும் ரிச்சர்ட் எஸ். வெல்ஸ் (எட்), அரசியலமைப்பு சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை கொள்கை உருவாக்கம், 1972, பக். 56-57.
10. தி இந்து, “வரம்புகளை மீறாதீர்கள், உச்ச நீதிமன்றம் நீதிபதிகளைக் கேட்கிறது”, டிசம்பர் 11, 2007.

29 பொது நல வழக்கு

அவர் பொதுநல வழக்கு (பிஐஎல்) என்ற கருத்து 1960களில் அமெரிக்காவில் தோன்றி உருவாக்கப்பட்டது. அமெரிக்காவில், முன்னர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படாத குழுக்கள் மற்றும் நலன்களுக்கு சட்டப்பூர்வ பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சட்டச் சேவைகளுக்கான சாதாரண சந்தையானது, மக்கள்தொகையின் குறிப்பிடத்தக்க பகுதியினருக்கும் குறிப்பிடத்தக்க நலன்களுக்கும் இத்தகைய சேவைகளை வழங்கத் தவறுகிறது என்ற உண்மையை அங்கீகரிக்கும் வகையில் இது மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய குழுக்கள் மற்றும் நலன்களில் ஏழைகள், சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர்கள், நுகர்வோர், இன மற்றும் இன சிறுபான்மையினர் மற்றும் பலர் அடங்குவர்.¹ இந்தியாவில், PIL என்பது உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் ஒரு விளைபொருளாகும். இது 1980 களின் முற்பகுதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நீதிபதி வி.ஆர்

கிருஷ்ண ஐயர் மற்றும் நீதிபதி பி.என்.பகவதி ஆகியோர் பிஐஎல் என்ற கருத்துருவின் முன்னோடிகளாக இருந்தனர்.

PIL என்பது சமூக நடவடிக்கை வழக்குகள் (SAL) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சமூக நலன் வழக்குகள் (SIL) மற்றும் வகுப்பு நடவடிக்கை வழக்குகள் (CAL).

PIL என்பதன் பொருள்

இந்தியாவில் பிஐஎல் அறிமுகமானது பாரம்பரிய விதியான 'லோகஸ் ஸ்டாண்டி' தளர்த்தப்பட்டதன் மூலம் எளிதாக்கப்பட்டது. இந்த விதியின்படி, யாருடைய உரிமைகள் தனியாக மீறப்படுகிறதோ, அவர் மட்டுமே நீதிமன்றத்தை பரிகாரத்திற்காக செல்ல முடியும், அதேசமயம், PIL இந்த பாரம்பரிய விதிக்கு விதிவிலக்காகும். PIL இன் கீழ், எந்தவொரு பொது ஆர்வமுள்ள குடிமகனும் அல்லது ஒரு சமூக அமைப்பும் தங்கள் வறுமை அல்லது அறியாமை அல்லது சமூக ரீதியாக அல்லது பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய நிலை காரணமாக நீதிமன்றத்தை அணுக முடியாத எந்தவொரு நபர் அல்லது நபர்களின் குழுவின் உரிமைகளை அமலாக்க நீதிமன்றத்தை நாடலாம். பரிகாரங்களுக்கு. எனவே, ஒரு பொதுநல மனுவில், 'பொதுமான ஆர்வம்' உள்ள எந்தவொரு பொது உறுப்பினரும் மற்ற நபர்களின் உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்கும் பொதுவான குறையைத் தீர்ப்பதற்கும் நீதிமன்றத்தை அணுகலாம்.

பொது நலன் அல்லது பொது நலன்களை அமல்படுத்துவதற்காக நீதிமன்றத்தில் தொடங்கப்பட்ட சட்ட நடவடிக்கை என உச்ச நீதிமன்றம் வரையறுத்துள்ளது. பாதிக்கப்படுகின்றன." 2 சட்டத்தின் ஆட்சியைப் பேணுவதற்கும், நீதிக்கான காரணத்தை மேம்படுத்துவதற்கும், அரசியலமைப்பு நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான வேகத்தை விரைவுபடுத்துவதற்கும் PIL

முற்றிலும் அவசியம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், PIL இன் உண்மையான நோக்கங்கள்: (i) சட்டத்தின் ஆட்சியை நியாயப்படுத்துதல், (ii) சமூகத்தின் சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக நலிவடைந்த பிரிவினருக்கு நீதியை திறம்பட அணுகுவதை எளிதாக்குதல், மற்றும் (iii) அடிப்படை உரிமைகளை அர்த்தமுள்ள உணர்தல் .

PIL இன் அம்சங்கள்

PIL இன் பல்வேறு அம்சங்கள் கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:

1. PIL என்பது சட்ட உதவி இயக்கத்தின் ஒரு மூலோபாயப் பிரிவாகும், மேலும் இது மனிதகுலத்தின் குறைந்த தெரிவுநிலைப் பகுதியைக் கொண்ட ஏழை எளிய மக்களுக்கு நீதியை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.
2. PIL என்பது சாதாரண பாரம்பரிய வழக்கிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு வகையான வழக்கு ஆகும், இது அடிப்படையில் இரண்டு வழக்குரைஞர்களுக்கு இடையே ஒரு தகராறு உள்ளது, ஒருவர் மற்றவருக்கு எதிராக நிவாரணம் கோரி உரிமைகோருதல் மற்றும் அத்தகைய கோரிக்கையை எதிர்க்கும் அல்லது அத்தகைய நிவாரணத்தை எதிர்க்கும் .
3. பொதுநல வழக்கின் போது நடப்பது போல் ஒரு தனிநபரின் உரிமையை மற்றொருவருக்கு எதிராக செயல்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக அல்ல, பொது நலனை ஊக்குவிப்பதற்காகவும், நியாயப்படுத்துவதற்காகவும் பொதுநல வழக்கு நீதிமன்றத்தில் முன்வைக்கப்படுகிறது.
4. ஏழை, அறியாமை அல்லது சமூக ரீதியாக அல்லது பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள ஏராளமான மக்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்ட உரிமைகளை மீறுவது கவனிக்கப்படாமல் மற்றும் சரிசெய்யப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்று PIL கோருகிறது.
5. PIL என்பது சமூகத்தின் பாதிக்கப்படக்கூடிய பிரிவினருக்கு வழங்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு அல்லது சட்டப்பூர்வ உரிமைகள், நன்மைகள் மற்றும் சலுகைகளை கடைப்பிடிப்பதற்கும், சென்றடைவதற்கும் மனுதாரர், மாநில அல்லது பொது ஆணையம் மற்றும் நீதிமன்றத்தின் ஒரு கூட்டு முயற்சியாகும். அவர்களுக்கு சமூக நீதி.
6. PIL இல், பொதுக் காயத்தை நிவர்த்தி செய்தல், பொதுக் கடமையைச் செயல்படுத்துதல், சமூக, கூட்டு, பரவலான உரிமைகள் மற்றும் நலன்களைப் பாதுகாத்தல் அல்லது பொது நலனை உறுதிப்படுத்துதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக வழக்குகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.
7. PIL இல், பாரம்பரிய நடவடிக்கைகளை விட நீதிமன்றத்தின் பங்கு மிகவும் உறுதியானது; இது செயலற்ற தன்மையைக் காட்டிலும் ஆக்கப்பூர்வமானது மற்றும் செயல்களைத் தீர்மானிப்பதில் இது மிகவும் நேர்மறையான அணுகுமுறையை எடுத்துக்கொள்கிறது.
8. PIL நீதிமன்றத்தில் பாரம்பரிய தனியார் சட்ட வழக்குகளின் விசாரணைக்கு தெரியாத நெகிழ்வுத்தன்மையை அனுபவித்தாலும், நீதிமன்றத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை எதுவாக இருந்தாலும், அது நீதித்துறையின் கோட்பாடுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கையின் சிறப்பியல்புகளுக்கு தெரிந்த நடைமுறையாக இருக்க வேண்டும்.

9. ஒரு PIL இல், பாரம்பரிய தகராறு தீர்க்கும் பொறிமுறையைப் போலன்றி,
தனிப்பட்ட உரிமைகளை தீர்ப்பதில் எந்த தீர்மானமும் இல்லை.

PIL இன் நோக்கம்

1998 ஆம் ஆண்டில், உச்சநீதிமன்றம் PIL ஆக பெறப்பட்ட கடிதங்கள் அல்லது மனுக்களுக்குப் பின்பற்ற வேண்டிய வழிகாட்டுதல்களின் தொகுப்பை உருவாக்கியது.

இந்த வழிகாட்டுதல்கள் 1993 மற்றும் 2003 இல் மாற்றியமைக்கப்பட்டன. அவற்றின் படி, பின்வரும் வகைகளின் கீழ் வரும் கடிதங்கள் அல்லது மனுக்கள் பொதுவாக PIL ஆக கருதப்படும்:

1. கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்

விவகாரங்கள் 2. புறக்கணிக்கப்பட்ட

குழந்தைகள் 3. தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஊதியம் வழங்காமை மற்றும்

சாதாரண தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுதல் மற்றும் தொழிலாளர் சட்டங்களை

மீறும் புகார்கள் (தனிப்பட்ட வழக்குகள் தவிர)

4. துன்புறுத்தல், முதிர்ச்சி அடைவதற்கு முன் விடுதலை மற்றும் 14 ஆண்டுகள்

சிறைவாசம், சிறையில் மரணம், இடமாற்றம், தனிப்பட்ட பத்திரத்தில் விடுதலை,

விரைவான விசாரணை ஆகியவை அடிப்படை உரிமையாகக் கோரி சிறைகளில்

இருந்து வரும் மனுக்கள் 5. பதிவு செய்ய மறுக்கும் காவல்துறைக்கு எதிரான

மனுக்கள் ஒரு வழக்கு, காவல்துறையால் துன்புறுத்தல் மற்றும் காவல் நிலையத்தில்

மரணம் 6. பெண்களுக்கு எதிரான கொடுமைகள், குறிப்பாக மணப்பெண்ணை

துன்புறுத்துதல், மணமகளை எரித்தல், கற்பழிப்பு, கொலை, கடத்தல் போன்றவற்றுக்கு எதிரான மனுக்கள்.

7. பட்டியலிடப்பட்ட சாதி மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும்

பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் மூலம் கிராம மக்கள்

அல்லது காவல்துறையினரால் துன்புறுத்தல் அல்லது துன்புறுத்தல் புகார்கள்

புகார்கள் 8. சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு, சுற்றுச்சூழல் சமநிலை சீர்குலைவு, மருந்துகள்,

உணவு கலப்படம், பராமரிப்பு தொடர்பான மனுக்கள் பாரம்பரியம் மற்றும் கலாச்சாரம்,

பழங்கால பொருட்கள், காடு மற்றும் வனவிலங்கு மற்றும் பொது முக்கியத்துவம்

வாய்ந்த பிற விஷயங்கள் 9. கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்து மனுக்கள்

10. குடும்ப ஓய்வூதியம் பின்வரும் வகைகளின் கீழ் வரும் வழக்குகள் PIL ஆக

கருதப்படாது: 1. நில உரிமையாளர்-குத்தகைதாரர் விஷயங்கள் 2. சேவை விஷயம்

மற்றும் ஓய்வூதியம் மற்றும் பணிக்கொடை தொடர்பானவை 3. மத்திய/மாநில அரசு

துறைகள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு எதிரான புகார்கள் உருப்படி எண்கள்

தவிர (1)

மேலே (10) வரை

4. மருத்துவம் மற்றும் பிற கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்க்கை 5. உயர் நீதிமன்றங்கள்

மற்றும் துணை நீதிமன்றங்களில் நிலுவையில் உள்ள வழக்குகளை முன்சூட்டியே
விசாரணை செய்வதற்கான மனுக்கள்

PIL இன் கோட்பாடுகள்

பிஐஎல் 3 தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றம் பின்வரும் கொள்கைகளை உருவாக்கியது : 1. அரசியலமைப்பின் 32 மற்றும் 226 வது பிரிவின் கீழ் உள்ள அதிகாரங்களைப்

பயன்படுத்தும் நீதிமன்றம், பின்தங்கிய நிலையில் உள்ள மக்கள் நலனில் ஆர்வமுள்ள எவரும் தாக்கல் செய்யும் மனுவை விசாரிக்கலாம். இதனால் கோர்ட் கதவுகளை தட்டும் நிலையில் இல்லை. அத்தகைய பின்தங்கிய மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், அரசியலமைப்பு வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அரசுக்கு வழிகாட்டுவதற்கும் நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பு ரீதியாகக் கடமைப்பட்டுள்ளது.

2. பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரச்சனைகள், அரசியலமைப்பு கடமைகள் மற்றும் அரசின் செயல்பாடுகளுக்கு எதிராக அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குதல் ஆகியவை எழுப்பப்பட்டால், நீதிமன்றம் ஒரு கடிதம் அல்லது தந்தியை PIL ஆக கருதுகிறது. இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில், நீதிமன்றம் நடைமுறைச் சட்டங்களையும், மனுக்கள் தொடர்பான சட்டத்தையும் தளர்த்துகிறது.
3. அதிக எண்ணிக்கையிலான மக்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்படும் போதெல்லாம், நியாயமான மற்றும் நியாயமான விசாரணையை வழங்கும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 14 மற்றும் 21 வது பிரிவுகள் மற்றும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச மாநாடுகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்த நீதிமன்றம் தயங்காது. .
4. சட்டப்பூர்வ தவறு அல்லது சட்டப்பூர்வ காயத்தை நிரூபிக்க முடியாத ஏழைகள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், கல்வியறிவற்றவர்கள் மற்றும் ஊனமுற்றோர் சார்பில் புகார் அளிக்கப்படும் குறைகளை நீதிமன்றம் விசாரிக்கும் வகையில் , லோகஸ் ஸ்டாண்டியின் பொதுவான விதி தளர்த்தப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பு அல்லது சட்ட உரிமை.
5. பின்தங்கிய பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு குழுவின் எந்தவொரு அரசியலமைப்பு உரிமையையும் மீறுவது குறித்து நீதிமன்றம் முதன்மையான பார்வையில் திருப்தி அடைந்தால், அது மனுவை பராமரிக்கும் திறன் குறித்த கேள்வியை மாநிலத்தையோ அரசையோ எழுப்ப அனுமதிக்காது.
6. PIL வழக்குகளில் நடைமுறைச் சட்டங்கள் பொருந்தும் என்றாலும், res judicata4 இன் கொள்கைகள் அல்லது அதற்கு ஒத்த கோட்பாடுகள் பொருந்துமா என்பது மனுவின் தன்மை மற்றும் வழக்கின் உண்மைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்தது.

7. தனியார் சட்டத்தின் எல்லையில் சண்டையிடும் இரண்டு குழுக்களுக்கு இடையேயான தகராறு ஒரு பொதுநல மனுவாக கிளர்ச்சி செய்ய அனுமதிக்கப்படாது.
8. எவ்வாறாயினும், ஒரு பொருத்தமான வழக்கில், மனுதாரர் தனது தனிப்பட்ட நலனுக்காகவும், தனிப்பட்ட குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காகவும் நீதிமன்றத்தை நாடியிருந்தாலும், பொது நலனைக் கருத்தில் கொண்டு நீதிமன்றம் அதன் விவகாரங்களின் நிலையை விசாரிக்கத் தேவைப்படலாம். நீதியின் நலனுக்கான வழக்குப் பொருள்.
9. சிறப்புச் சூழ்நிலைகளில் நீதிமன்றம், குற்றச்சாட்டுகளை விசாரித்து உண்மைகளைக் கண்டறிவதற்காக கமிஷன் அல்லது பிற அமைப்புகளை நியமிக்கலாம். அத்தகைய ஆணைக்குழுவால் கையகப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பொது நிறுவனத்தின் நிர்வாகத்தையும் இது வழிநடத்தலாம்.
10. நீதிமன்றம் சாதாரணமாக ஒரு கொள்கையை மீறாது. மீறப்படுவதிலிருந்து மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகக் கூறும்போது, அதன் அதிகார வரம்பை மீறாமல் இருப்பதையும் அது மிகுந்த கவனத்துடன் எடுக்கும்.
11. நீதிமன்றம் பொதுவாக அறியப்பட்ட நீதித்துறை மறுஆய்வு பகுதிகளிலிருந்து வெளியேறாது. உயர் நீதிமன்றம் கட்சிகளுக்கு முழுமையான நீதியை வழங்குவதற்கான உத்தரவை பிறப்பித்தாலும், இந்திய அரசியலமைப்பின் 142 வது பிரிவுக்கு நிகரான அதிகாரம் அதற்கு இல்லை.
12. சாதாரணமாக உயர் நீதிமன்றம், ஒரு சட்டம் அல்லது சட்டப்பூர்வமான விதியின் அரசியலமைப்பு அல்லது செல்லுபடியாகும் தன்மையை கேள்விக்குட்படுத்தும் பொதுநல மனுவின் மூலம் ரிட் மனுவை ஏற்கக்கூடாது.

பொதுநல மனுவை அனுமதிப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்கள்

PIL இப்போது சட்ட நிர்வாகத்தில் ஒரு முக்கியமான துறையை ஆக்கிரமித்துள்ளது. இது 'பொதுநல வழக்கு' அல்லது 'அரசியல் நல வழக்கு' அல்லது 'தனியார் வட்டி வழக்கு' அல்லது 'பைசா வட்டி வழக்கு' அல்லது 'நடுத்தர வர்க்க வட்டி வழக்கு' (MIL) ஆக அனுமதிக்கப்படக்கூடாது.

இந்த சூழலில் உச்சநீதிமன்றம் கூறியது: “பிஐஎல் ஒரு மாத்திரை அல்லது அனைத்து தவறுகளுக்கும் ஒரு மருந்து அல்ல. இது அடிப்படையில் பலவீனமான மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நடைமுறையாகும், இது ஒரு பொது ஆர்வமுள்ள நபர் வறுமை, ஆதரவற்ற நிலை அல்லது பொருளாதார மற்றும் சமூக குறைபாடுகள் போன்ற நபர்களின் சார்பாக ஒரு மனுவை தாக்கல் செய்யும் நடைமுறையாகும். நிவாரணம் கோரி நீதிமன்றத்தை அணுக முடியவில்லை. சமீப காலங்களில் PIL-ஐ துஷ்பிரயோகம் செய்யும் நிகழ்வுகள் அதிகரித்து வருகின்றன. எனவே, PIL-ஐ மனுதாரர் நாடலாம் மற்றும் நீதிமன்றத்தால் மகிழ்விக்கப்படும் அளவுருக்களை மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. நீதிமன்றம் உண்மையான மற்றும் நேர்மையான PIL ஐ ஊக்குவிக்க வேண்டும் மற்றும் PIL புலத்தை புறம்பான கருத்தில் திறம்பட ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் மற்றும் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்.

2. ஒவ்வொரு தனி நீதிபதியும் பொதுநல மனுவைக் கையாள்வதற்கான தனது சொந்த நடைமுறையை வகுத்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் உண்மையான பொதுநல வழக்குகளை ஊக்குவிப்பதற்காகவும், சாய்ந்த நோக்கத்துடன் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பொதுநல மனுவை ஊக்கப்படுத்தவும் விதிகளை முறையாக உருவாக்குவது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.
3. பொதுநல வழக்கு விசாரணைக்கு முன் மனுதாரரின் நற்சான்றிதழ்களை நீதிமன்றம் முதன்மையாகச் சரிபார்க்க வேண்டும்.
4. பொதுநல வழக்கை விசாரிப்பதற்கு முன், மனுவின் உள்ளடக்கத்தின் சரியான தன்மை குறித்து நீதிமன்றம் முதன்மையான பார்வையில் திருப்தி அடையும்.
5. மனுவை விசாரிப்பதற்கு முன் கணிசமான பொது நலன் சம்பந்தப்பட்டது என்பதை நீதிமன்றம் முழுமையாகத் திருப்திப்படுத்த வேண்டும்.
6. பெரிய பொது நலன், ஈர்ப்பு மற்றும் அவசரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய மனு மற்ற மனுக்களை விட முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நீதிமன்றம் உறுதி செய்ய வேண்டும்.

7. பொதுநல வழக்கு விசாரணைக்கு முன் நீதிமன்றம், பொதுநல வழக்கு உண்மையான பொதுத் தீங்கு மற்றும் பொதுக் காயங்களுக்குத் தீர்வு காண்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும். PIL தாக்கல் செய்வதில் தனிப்பட்ட ஆதாயம், தனிப்பட்ட நோக்கம் அல்லது சாய்ந்த நோக்கம் எதுவும் இல்லை என்பதையும் நீதிமன்றம் உறுதி செய்ய வேண்டும்.
8. அற்பமான மற்றும் தவறான நோக்கங்களுக்காக பிஸியோடிகளால் தாக்கல் செய்யப்படும் மனு, அற்பமான மனுக்கள் மற்றும் புறம்பான பரிசீலனைகளுக்காக தாக்கல் செய்யப்படும் மனுக்களைத் தடுக்க முன்மாதிரியான செலவுகளைச் சுமத்துவது அல்லது இதே போன்ற புதுமையான முறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்பதையும் நீதிமன்றம் உறுதி செய்ய வேண்டும்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பேலன்சிங் தி ஸ்கேல்ஸ் ஆஃப் ஜஸ்டிஸ் - ஃபைனான்சிங் பப்ளிக் இன்டரஸ்ட் லா இன் அமெரிக்காவில் (பொது நலன்களுக்கான கவுன்சிலின் அறிக்கை) 1976, பக். 6-7.
2. ஜனதா தளம் எதிராக ஹெச்.எஸ். சௌத்ரி, 1992.
3. குருவாயூர் தேவஸ்வம் நிர்வாகக் குழு எதிராக சி.கே ராஜன், 2003.
4. தகுதிவாய்ந்த அதிகார வரம்புடைய நீதிமன்றத்தால் ஒரு விஷயத்தின் மீது இறுதியாகத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டால், அது அசல் தரப்பினரால் அல்லது அவர்களின் வாரிசுகளால் ஆர்வத்துடன் மீண்டும் திறக்கப்படவோ அல்லது சவால் செய்யவோ கூடாது என்ற கொள்கை. வழக்கின் இறுதித் தேவைதான் அதன் நியாயம். ஆக்ஸ்போர்டு டிக்ஷனரி ஆஃப் லா, எட்டாவது பதிப்பு, 2015, ப. 537.
5. பால்கோ எம்ப்ளாய்ஸ் யூனியன் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, 2002.
6. உத்தராஞ்சல் மாநிலம் எதிராக பல்வந்த் சிங் சௌபால், 2010.

பகுதி-IV

மாநில அரசு

30. ஆளுநர்

31. முதலமைச்சர்

32. மாநில அமைச்சர்கள் குழு

33. மாநில சட்டமன்றம் 34.

உயர் நீதிமன்றம் 35.

தீர்ப்பாயங்கள்

36. துணை நீதிமன்றங்கள்

37. சில மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

30 ஆளுநர்

அவர், இந்திய அரசியலமைப்பு, மத்திய அரசு, அதாவது நாடாளுமன்ற அமைப்பு போன்ற மாநிலங்களில் ஆட்சி முறையைக் கருதுகிறது. அரசமைப்புச் சட்டத்தின் VI பகுதி மாநிலங்களில் உள்ள அரசாங்கத்தைப் பற்றியது. அரசியலமைப்பின் பகுதி VI இல் உள்ள 153 முதல் 167 வரையிலான பிரிவுகள் மாநில நிர்வாகத்தைப் பற்றி கூறுகின்றன. மாநில செயற்குழுவில் ஆளுநர், முதல்வர், அமைச்சர்கள் குழு மற்றும் மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரல் ஆகியோர் உள்ளனர். எனவே, மத்தியிலும் துணைக் குடியரசுத் தலைவரைப் போன்று துணை நிலை ஆளுநர் (மாநிலத்தில்) அலுவலகம் இல்லை.

மாநிலத்தின் தலைமை நிர்வாகத் தலைவர் கவர்னர் ஆவார். ஆனால், ஜனாதிபதியைப் போலவே, அவர் ஒரு பெயரளவு நிர்வாகத் தலைவர் (பெயரிடப்பட்ட அல்லது அரசியலமைப்புத் தலைவர்). கவர்னர் மத்திய அரசின் ஏஜென்டாகவும் செயல்படுகிறார். எனவே, கவர்னர் அலுவலகம் இரட்டை வேடம்.

வழக்கமாக, ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு ஆளுநர் இருக்கிறார், ஆனால் 1956 இன் 7வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் ஒரே நபரை இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஆளுநராக நியமிக்க வழிவகை செய்தது.

கவர்னர் நியமனம்

குடியரசுத் தலைவரைப் போல ஆளுநர் மக்களால் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. அவர் ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் வாரண்ட் மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார். ஒருவகையில் அவர் மத்திய அரசின் நியமனம். ஆனால், 1979ஆம் ஆண்டு உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பின்படி, ஒரு மாநில ஆளுநர் பதவி என்பது மத்திய அரசின் வேலை அல்ல. இது ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பு அலுவலகம் மற்றும் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அல்லது கீழ்படிவதில்லை.

உலகளாவிய வயது வந்தோருக்கான வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் ஆளுநரை நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் அரசியல் சட்ட வரைவு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அரசியலமைப்புச் சபை பின்வரும் காரணங்களுக்காக ஜனாதிபதியால் தற்போதைய ஆளுநரை நியமிக்கும் முறையைத் தேர்ந்தெடுத்தது¹ :

1. ஆளுநரின் நேரடித் தேர்தல் இணக்கமற்றது
மாநிலங்களில் நிறுவப்பட்ட பாராளுமன்ற அமைப்பு.
2. நேரடித் தேர்தல் முறை, இடையே மோதல்களை உருவாக்கும் வாய்ப்பு அதிகம்
கவர்னர் மற்றும் முதல்வர்.
3. கவர்னர் ஒரு அரசியலமைப்பு (பெயரளவு) தலைவராக மட்டுமே இருப்பதால், அவரது தேர்தலுக்கு விரிவான ஏற்பாடுகளை செய்து பெரும் பணத்தை செலவழிப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை.
4. ஆளுநரின் தேர்தல் முழுக்க முழுக்க தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் இருக்கும்.
எனவே, இதுபோன்ற தேர்தலில் அதிக எண்ணிக்கையிலான வாக்காளர்களை ஈடுபடுத்துவது தேச நலனுக்கு உகந்தது அல்ல.
5. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆளுநர் இயல்பாகவே ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர், நடுநிலையான நபராகவும் பாரபட்சமற்ற தலைவராகவும் இருக்க மாட்டார்.
6. ஆளுநர் தேர்தல் பிரிவினைவாத போக்குகளை உருவாக்கி நாட்டின் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் ஒற்றுமையை பாதிக்கும்.
7. ஜனாதிபதி நியமன முறையானது மையத்தை செயல்படுத்துகிறது
மாநிலங்கள் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை பராமரிக்க வேண்டும்.
8. மாநிலத்தில் ஒரு பொதுத் தேர்தல் நேரத்தில் ஆளுநரின் நேரடித் தேர்தல் தலைமைப் பிரச்சினையை உருவாக்குகிறது.
9. முதல்வர் தனது வேட்பாளர் கவர்னர் பதவிக்கு போட்டியிட விரும்புகிறார். எனவே,
ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்த இரண்டாம் தர நபர் ஒருவர் ஆளுநராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

எனவே, ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அமெரிக்க மாதிரி கைவிடப்பட்டு, ஒரு மாகாணத்தின் (மாநிலத்தின்) கவர்னர் ஜெனரலால் (மையம்) நியமிக்கப்படும் கனடிய மாதிரியானது அரசியலமைப்புச் சபையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஒருவரை ஆளுநராக நியமிக்க அரசியல் சட்டம் இரண்டு தகுதிகளை மட்டுமே வகுத்துள்ளது.
அவை: 1. அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும்.

2. அவர் 35 வயது பூர்த்தியடைந்திருக்க வேண்டும்.

கூடுதலாக, பல ஆண்டுகளாக இது சம்பந்தமாக இரண்டு மரபுகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

முதலில், அவர் வெளிநாட்டவராக இருக்க வேண்டும், அதாவது, அவர் நியமிக்கப்பட்ட

மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கக்கூடாது, அதனால் அவர் உள்ளூர் அரசியலில் இருந்து விடுபட வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, ஆளுநரை நியமிக்கும் போது, குடியரசுத் தலைவர் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின்

முதலமைச்சரைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும், இதனால் மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு

இயந்திரம் சீராகச் செயல்படுவதை உறுதி செய்ய வேண்டும். இருப்பினும், சில வழக்குகளில்

இரண்டு மரபுகளும் மீறப்பட்டுள்ளன.

கவர்னர் அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்

அரசியலமைப்பு ஆளுநர் அலுவலகத்திற்கு பின்வரும் நிபந்தனைகளை வகுத்துள்ளது: 1. அவர் நாடாளுமன்றத்தின் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்கக்கூடாது.

அத்தகைய நபர் யாரேனும் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டால், அவர் ஆளுநராக தனது அலுவலகத்தில் நுழைந்த தேதியில் அந்த மாளிகையில் தனது இருக்கையை காலி செய்ததாகக் கருதப்படும்.

2. அவர் வேறு எந்த லாபகரமான பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது.
3. அவர் தனது உத்தியோகபூர்வ இல்லத்தின் (ராஜ் பவன்) பயன்பாட்டிற்கு வாடகை செலுத்தாமல் உரிமையுடையவர்.
4. பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகளுக்கு அவர் தகுதியானவர்.
5. ஒரே நபர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஆளுநராக நியமிக்கப்படும் போது, அவருக்கு வழங்கப்படும் ஊதியம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் குடியரசுத் தலைவரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விகிதத்தில் மாநிலங்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்படும்.
6. அவரது ஊதியங்கள் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் அவரது காலத்தில் குறைக்கப்பட முடியாது பதவி காலம்.

2018ஆம் ஆண்டு முதல் ஆளுநரின் சம்பளத்தை நாடாளுமன்றம் உயர்த்தியது
மாதம் ₹1.10 லட்சம் முதல் ₹3.50 லட்சம் வரை.2

குடியரசுத் தலைவரைப் போலவே, ஆளுநருக்கும் பல சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள் உள்ளன. அவர் தனது உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கான சட்டப் பொறுப்பிலிருந்து தனிப்பட்ட விலக்கு பெறுகிறார். அவரது பதவிக் காலத்தில், அவர் தனது தனிப்பட்ட செயல்கள் சம்பந்தமாக, எந்தவொரு குற்றவியல் நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் விடுபடுகிறார். அவரை கைது செய்யவோ, சிறையில் அடைக்கவோ முடியாது. இருப்பினும், இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னறிவிப்பு அளித்த பிறகு, அவரது தனிப்பட்ட செயல்கள் தொடர்பாக அவரது பதவிக் காலத்தில் அவருக்கு எதிராக சிவில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படலாம்.

அவரது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன், ஆளுநர் செய்ய வேண்டும்
ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழிக்கு குழுசேரவும். தனது பதவிப் பிரமாணத்தில், ஆளுநர் சத்தியம் செய்கிறார்: (அ) பதவியை உண்மையாக நிறைவேற்றுவது; (ஆ) அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தை பாதுகாக்க, பாதுகாக்க மற்றும் பாதுகாக்க; மற்றும் (இ) மக்களின் சேவை மற்றும் நல்வாழ்வுக்காக தன்னை அர்ப்பணிக்க வேண்டும்
நிலை.

ஆளுநரின் பதவிப் பிரமாணம் சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் அவர் இல்லாத பட்சத்தில், அந்த நீதிமன்றத்தின் மூத்த நீதிபதியால் வழங்கப்படும்.

ஆளுநரின் பணிகளை நிறைவேற்றும் ஒவ்வொரு நபரும் மேற்கொள்கிறார்
ஒத்த உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி.

கவர்னர் அலுவலகத்தின் காலம்

ஒரு கவர்னர் தனது பதவிக்கு வந்த நாளிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருப்பார். எவ்வாறாயினும், இந்த ஐந்து வருட பதவிக்காலம் ஜனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டது. மேலும், குடியரசுத் தலைவருக்கு ராஜினாமா கடிதத்தை அனுப்புவதன் மூலம் அவர் எப்போது வேண்டுமானாலும் ராஜினாமா செய்யலாம்.

குடியரசுத் தலைவரின் மகிழ்ச்சியை நியாயப்படுத்த முடியாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. ஆளுநருக்குப் பதவிப் பாதுகாப்பு இல்லை, குறிப்பிட்ட பதவிக் காலம் இல்லை.

அவர் எந்த நேரத்திலும் குடியரசுத் தலைவரால் நீக்கப்படலாம்.³ குடியரசுத் தலைவரால்

கவர்னரை நீக்குவதற்கான எந்த அடிப்படையையும் அரசியலமைப்பு வழங்கவில்லை.

எனவே, வி.பி. சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் (1989) காங்கிரஸ்

அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆளுநர்களையும் ராஜினாமா செய்யும்படி கேட்டுக்

கொண்டது. இறுதியில், சில ஆளுநர்கள் மாற்றப்பட்டனர் மற்றும் சிலர் தொடர

அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

1991ல் பி.வி. நரசிம்மராவ் தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு வி.பி.சிங் மற்றும் சந்திரசேகர்

அரசுகளால் நியமிக்கப்பட்ட பதினான்கு கவர்னர்களை மாற்றியபோதும் இதே விஷயம்

மீண்டும் மீண்டும் செய்யப்பட்டது.

குடியரசுத் தலைவர் ஒரு மாநிலத்திற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநரை மீதமுள்ள காலத்திற்கு மற்றொரு மாநிலத்திற்கு மாற்றலாம். மேலும், பதவிக்காலம் முடிந்த கவர்னர் அதே

மாநிலத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மாநிலத்திலோ மீண்டும் நியமிக்கப்படலாம்.

ஒரு கவர்னர் தனது பதவிக் காலமான ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேல் அவருக்குப் பின் பதவியேற்கும் வரை பதவியில் இருக்க முடியும். மாநிலத்தில் ஒரு கவர்னர் இருக்க வேண்டும், இடைக்காலம் இருக்க முடியாது என்பதே இதன் அடிப்படையான கருத்து.

அரசியலமைப்பில் வழங்கப்படாத எந்தவொரு தற்செயலான சூழ்நிலையிலும்,

எடுத்துக்காட்டாக, பதவியில் இருக்கும் ஆளுநரின் மரணம் போன்றவற்றில், கவர்னரின்

செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்குத் தகுந்ததாக குடியரசுத் தலைவர் கருதுகிறார். எனவே,

சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, அந்த மாநில ஆளுநரின்

பணிகளைச் செய்ய தற்காலிகமாக நியமிக்கப்படலாம்.

ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு ஒப்பான நிர்வாக, சட்டமன்ற, நிதி மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை ஆளுநருக்குக் கொண்டிருக்கிறார். இருப்பினும், அவருக்கு ஜனாதிபதியைப் போல இராஜதந்திர, இராணுவ அல்லது அவசரகால அதிகாரங்கள் எதுவும் இல்லை.

ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்:

1. நிர்வாக அதிகாரங்கள்.

2. சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்.

3. நிதி அதிகாரங்கள்.

4. நீதித்துறை அதிகாரங்கள்.

நிர்வாக அதிகாரங்கள்

ஆளுநரின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: 1. ஒரு மாநில அரசின்

அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் முறையாக எடுக்கப்படுகின்றன அவரது பெயரில்.

2. அவரது பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட மற்றும் செயல்படுத்தப்படும் ஆர்டர்கள் மற்றும் பிற கருவிகள் அங்கீகரிக்கப்படும் விதத்தைக் குறிப்பிடும் விதிகளை அவர் உருவாக்கலாம்.

3. ஒரு மாநில அரசாங்கத்தின் வணிகத்தின் மிகவும் வசதியான பரிவர்த்தனை மற்றும் அந்த வணிகத்தின் அமைச்சர்களிடையே ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான விதிகளை அவர் உருவாக்கலாம்.

4. அவர் முதலமைச்சரையும் மற்ற அமைச்சர்களையும் நியமிக்கிறார். அவரது மகிழ்ச்சியின் போது அவர்கள் பதவியையும் வகிக்கிறார்கள். அவர் நியமித்த சத்தீஸ்கர், ஜார்க்கண்ட், மத்தியப் பிரதேசம், ஒடிசா ஆகிய மாநிலங்களில் பழங்குடியினர் நலத்துறை அமைச்சர் இருக்க வேண்டும். 2006 ஆம் ஆண்டின் 94வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பீகார் மாநிலம் இந்த விதியிலிருந்து விலக்கப்பட்டது .

5. அவர் ஒரு மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரலை நியமித்து, அவருடைய ஊதியத்தை நிர்ணயிக்கிறார். ஆளுநரின் மகிழ்ச்சியின் போது அட்வகேட் ஜெனரல் பதவி வகிக்கிறார்.

6. அவர் மாநிலத் தேர்தல் ஆணையரை நியமித்து, அவருடைய சேவை மற்றும் பதவிக் காலத்தை நிர்ணயிக்கிறார். இருப்பினும், மாநில தேர்தல் ஆணையரை, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்து, அது போன்ற காரணங்களுக்காக மட்டுமே நீக்க முடியும்.

7. அவர் மாநில பொது சேவை ஆணையரின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களை நியமிக்கிறார். எனினும், அவர்களை குடியரசுத் தலைவர் மட்டுமே நீக்க முடியும், ஆளுநரால் அல்ல.

8. மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான எந்தவொரு தகவலையும் அவர் முதலமைச்சரிடமிருந்து பெறலாம்.

9. மந்திரி ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால் அவையில் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்திலும் அமைச்சர்கள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்குமாறு அவர் முதலமைச்சரைக் கோரலாம்.
10. அவர் ஒரு மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு அவசரநிலையை ஜனாதிபதிக்கு பரிந்துரைக்கலாம். ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் போது, குடியரசுத் தலைவரின் முகவராக ஆளுநர் விரிவான நிர்வாக அதிகாரங்களை அனுபவிப்பார்.
11. அவர் மாநிலத்தில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் வேந்தராக செயல்படுகிறார். மாநிலத்தில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் துணைவேந்தர்களையும் அவர் நியமிக்கிறார்.

சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்

ஆளுநர் என்பது மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். அந்த நிலையில், அவர் பின்வரும் சட்டமன்ற அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளார்: 1. அவர் மாநில சட்டமன்றத்தை

வரவழைக்கலாம் அல்லது ஒத்திவைக்கலாம் மற்றும் கலைக்கலாம்
மாநில சட்டமன்றம்.

2. ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகும், ஒவ்வொரு ஆண்டும் முதல் கூட்டத் தொடரின் தொடக்கத்திலும் அவர் மாநில சட்டமன்றத்தில் உரையாற்றலாம்.

3. அவர் சட்டமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள மசோதா அல்லது மற்றபடி மாநில சட்டமன்றத்தின் வீடு அல்லது வீடுகளுக்கு செய்திகளை அனுப்பலாம்.

4. சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் ஆகிய இருவரின் அலுவலகங்களும் காலியாக இருக்கும்போது, மாநில சட்டப் பேரவையின் எந்த உறுப்பினரையும் அதன் நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு அவர் நியமிக்கலாம். அதேபோல, தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகிய இருவரின் அலுவலகங்களும் காலியாக இருக்கும்போது, மாநில சட்டப் பேரவையின் எந்த உறுப்பினரையும் அதன் நடவடிக்கைகளைத் தலைமை தாங்குவதற்கு அவர் நியமிக்கலாம்.

5. இலக்கியம், அறிவியல், கலை, கூட்டுறவு இயக்கம் மற்றும் சமூக சேவையில் சிறப்பு அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ளவர்களில் இருந்து மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களில் ஆறில் ஒரு பங்கை அவர் பரிந்துரைக்கிறார்.

6. அவர் ஆங்கிலோ-இந்தியன் சமூகத்திலிருந்து மாநில சட்டமன்றத்திற்கு ஒரு உறுப்பினரை நியமிக்கலாம்.

7. மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் குறித்த கேள்வியை தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து அவர் முடிவு செய்கிறார்.

8. ஒரு மசோதா மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு ஆளுநருக்கு அனுப்பப்படும் போது, அவர்: (அ) மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கவும், அல்லது (ஆ) மசோதாவுக்கு அவரது ஒப்புதலைத் தடுக்கவும் அல்லது (இ) மசோதாவைத் திரும்பப் பெறவும் (அது பண மசோதாவாக இல்லாவிட்டால்) மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக. ஆனால், அந்த மசோதா மீண்டும் அரசால் நிறைவேற்றப்பட்டால்

சட்டத்திருத்தங்களுடன் அல்லது இல்லாமல் சட்டமன்றம், மசோதாவுக்கு ஆளுநர் தனது ஒப்புதலை வழங்க வேண்டும், அல்லது

(ஈ) ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு மசோதாவை ஒதுக்குங்கள். ஒரு வழக்கில் அத்தகைய இடஒதுக்கீடு கட்டாயமாகும், அதாவது மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் பதவிக்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும். கூடுதலாக, கவர்னர் மசோதாவை முன்பதிவு செய்யலாம், அது பின்வரும் இயல்புடையது: 4 (i) அல்ட்ரா-வைர்ஸ், அதாவது அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு எதிரானது. (ii) மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானது. (iii) நாட்டின் பெரிய நலனுக்கு எதிரானது. (iv) தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. (v) அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் சொத்துக்களை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துதல்.

9. மாநில சட்டப் பேரவை கூட்டத்தொடர் இல்லாதபோது அவர் அவசரச் சட்டங்களை வெளியிடலாம். இந்த அவசரச் சட்டங்கள் மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுசீரமைப்பிலிருந்து ஆறு வாரங்களுக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவர் எந்த நேரத்திலும் ஒரு அரசாணையை திரும்பப் பெறலாம். இது ஆளுநரின் மிக முக்கியமான சட்டமியற்றும் அதிகாரமாகும்.
10. அவர் மாநில நிதி ஆணையம், மாநில பொது சேவை ஆணையம் மற்றும் மாநிலத்தின் கணக்குகள் தொடர்பான கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆகியவற்றின் அறிக்கைகளை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார்.

நிதி அதிகாரங்கள்

- ஆளுநரின் நிதி அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: 1. வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை (மாநில பட்ஜெட்) மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படுவதை அவர் காண்கிறார்.
2. பண மசோதாக்களை மாநில சட்டமன்றத்தில் அவருடன் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும் முன் பரிந்துரை.
 3. அவரது பரிந்துரையின்றி மானியம் கோர முடியாது.
 4. எதிர்பாராத செலவினங்களைச் சந்திக்க அவர் அரசின் தற்செயல் நிதியிலிருந்து முன்பணத்தைச் செய்யலாம்.
 5. பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் நிதி நிலையை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக அவர் ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும் ஒரு நிதி ஆணையத்தை அமைக்கிறார்.

நீதித்துறை அதிகாரங்கள்

- ஆளுநரின் நீதித்துறை அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:
1. அரசாங்கத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் நீட்டிக்கப்பட்ட ஒரு விஷயத்திற்கு எதிராக எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரின் தண்டனையை அவர் மன்னிப்பு, தண்டனை, அவகாசம் மற்றும் மன்னிப்புகளை வழங்க முடியும்.

- 2. சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது குடியரசுத் தலைவரால் அவர் ஆலோசனை பெறுகிறார்.
- 3. மாவட்டத்தின் நியமனங்கள், பதவிகள் மற்றும் பதவி உயர்வுகளை அவர் செய்கிறார்
மாநில உயர் நீதிமன்றத்துடன் நீதிபதிகள் ஆலோசனை நடத்தினர்.
- 4. மாநில உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்துடன் கலந்தாலோசித்து
மாநிலத்தின் நீதித்துறைப் பணிக்கு (மாவட்ட நீதிபதிகள் தவிர) நபர்களையும் அவர் நியமிக்கிறார்.

இப்போது, ஆளுநரின் மூன்று முக்கிய அதிகாரங்களை (வீட்டோ அதிகாரம், அவசரச் சட்டம் உருவாக்கும் அதிகாரம் மற்றும் மன்னிப்பு அதிகாரம்) குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரத்துடன் ஒப்பிட்டு விரிவாகப் படிப்போம்.

அட்டவணை 30.1 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் வீட்டோ அதிகாரங்களை ஒப்பிடுதல்

ஜனாதிபதி	கவர்னர்
சாதாரண மசோதாக்களைப் பொறுத்தவரை ,	சாதாரண மசோதாக்களைப் பொறுத்தமட்டில் ,
ஒவ்வொரு சாதாரண மசோதாவும், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் தனித்தோ அல்லது கூட்டுக் கூட்டத்திலோ நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அவருக்கு மூன்று மாற்று வழிகள் உள்ளன:	ஒவ்வொரு சாதாரண மசோதாவும், ஒரு சட்டமன்ற சட்டமன்றம் அல்லது இரு அவைகளின் இரு அவைகளாலும் முதல் நிகழ்வாகவோ அல்லது இரண்டாவது நிகழ்வாகவோ சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, ஆளுநரிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அவரது ஒப்புதலுக்காக.
1. அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம் மசோதா, மசோதா பின்னர் ஒரு செயலாக மாறும்.	அவருக்கு நான்கு மாற்று வழிகள் உள்ளன: 1. அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம்
2. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம், மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது.	மசோதா, மசோதா பின்னர் ஒரு செயலாக மாறும்.
3. அவர் சபைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான மசோதாவைத் திரும்பப் பெறலாம். திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ மீண்டும் இரு அவைகளிலும் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டு குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டும். இதனால் ஜனாதிபதி ஒரு 'சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ' மட்டுமே அனுபவிக்கிறார்.	2. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம், மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது. 3. அவர் ஹவுஸ் அல்லது ஹவுஸின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திரும்பப் பெறலாம். திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ மீண்டும் சபை அல்லது அவைகளால் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டு, ஆளுநரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், அந்த மசோதாவுக்கு ஆளுநர் தனது ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டும். இதனால், கவர்னர் 'சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ'வை மட்டுமே அனுபவிக்கிறார்.
	4. அவர் மசோதாவை ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கலாம்.
ஒரு மாநில மசோதாவை ஆளுநர் முன்பதிவு செய்யும் போது	

மாநில சட்டமன்றத்தின் வீடு அல்லது வீடுகள். ஒரு மசோதா திரும்பப் பெறப்பட்டால், அவை ஆறு மாதங்களுக்குள் அதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். மசோதா திருத்தங்களுடன் அல்லது இல்லாமலேயே மீண்டும் சபை அல்லது அவைகளால் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், அந்த மசோதாவுக்கு ஜனாதிபதி தனது ஒப்புதலை வழங்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. அத்தகைய மசோதாவிற்கு அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம் அல்லது அவரது ஒப்புதலை நிறுத்தலாம்.

மசோதா, மசோதா பின்னர் ஒரு செயலாக மாறும்.	
2. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம், மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது.	மசோதா, மசோதா பின்னர் ஒரு செயலாக மாறும். 2. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம், மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது.
	3. அவர் மசோதாவை ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கலாம்.

குடியரசுத் தலைவரால் மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்குட்பட்டிருக்கின்ற முதுபதிச் சிவில் அமைதிப் படைப் பொதுவாக, தி செய்ய முடியாது. பொதுவாக, பாராளுமன்றம்.

குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை ஆளுநருக்கு அளிக்கிறார், பண மசோதாவில் அது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால், அது அவரது முந்தைய பணம் மசோதாவுக்கு மாற்றம் முந்தைய அனுமதியுடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அனுமதி.

குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கான பண மசோதாவை பரிசீலிப்பதற்காக ஆளுநரிடம் நிதி மசோதா ஒதுக்கப்படும்போது, குடியரசுத் தலைவருக்கு அவருக்கு இரண்டு மாற்று வழிகள் இருக்காது: (a) மசோதாவிற்கு அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கும்போது அளித்தால், மசோதாவுக்குப் பிறகு, அது சட்டமாக மாறும். இது ஆளுநரின் அனுமதியுடன் இரண்டு மாற்று வழிகள் மசோதாவிற்கு, மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் ஒரு செயலாக மாறாது.

எனவே, மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்கான பண மசோதாவை குடியரசுத் தலைவர் திரும்பப் பெற முடியாது (பாராளுமன்றத்தைப் போல).

அட்டவணை 30.2 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை ஒப்பிடுதல்

ஜனாதிபதி	கவர்னர்
1. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் கூட்டத்தொடரில் இல்லாதபோது அல்லது நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்று கூடாதபோது மட்டுமே அவர் அவசரச் சட்டத்தை பிறப்பிக்க முடியும். இரண்டாவது விதியானது, ஒரு அவை மட்டுமே அமர்வில் இருக்கும் போது, ஒரு சட்டத்தை ஜனாதிபதியால் பிரகடனப்படுத்த முடியும், ஏனெனில் ஒரு சட்டம் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்படலாம், ஒரு அவையால் மட்டும் அல்ல.	1. சட்டமன்றம் (ஒற்றைசபை சட்டமன்றம்) அமர்வில் இல்லாதபோது அல்லது (இரண்டு முறை சட்டமன்றமாக இருந்தால்) மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளும் கூட்டத்தொடர் இல்லாதபோது அல்லது ஏதேனும் ஒரு சட்டத்தை அவர் பிறப்பிக்க முடியும். மாநில சட்டப்பேரவையின் இரு அவைகளும் கூட்டத்தொடரில் இல்லை. ஒரு சட்டத்தை இயற்ற முடியும் என்பதால், ஒரே ஒரு அவை (இருசபை சட்டமன்றம்) அமர்வில் இருக்கும்போது, ஆளுநரால் ஒரு அவசரச் சட்டத்தை வெளியிட முடியும் என்பதை கடைசி விதி குறிக்கிறது.

இரு அவைகளாலும் ஒரு சபையால் மட்டும் அல்ல.	
2. அவர் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் தேவையான சூழ்நிலைகள் இருப்பதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால் மட்டுமே அவர் ஒரு கட்டளையை வெளியிட முடியும்.	2. அவர் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குத் தேவையான சூழ்நிலைகள் இருப்பதாக அவர் திருப்தி அடைந்தால் மட்டுமே அவர் ஒரு கட்டளையை வெளியிட முடியும்.
3. அவரது கட்டளை உருவாக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்துடன் இணைந்து விரிவானது. பாராளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்றக்கூடிய விஷயங்களில் மட்டுமே அவர் அவசரச் சட்டங்களை வெளியிட முடியும் என்பதே இதன் பொருள்.	3. அவரது ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரம் மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டமன்ற அதிகாரத்துடன் இணைந்து விரிவானது. இதன் பொருள், மாநில சட்டமன்றம் சட்டங்களை இயற்றக்கூடிய பாடங்களில் மட்டுமே அவர் அரசாணைகளை வெளியிட முடியும்.
4. அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒரு அவசரச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தின் செயலுக்கு நிகரான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்டுள்ளது.	4. அவர் பிறப்பித்த அரசாணை, மாநில சட்டமன்றத்தின் செயலுக்கு இணையான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்டுள்ளது.
5. அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டளை, பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட அதே வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது. அதாவது, அவர் பிறப்பித்த அரசாணை, நாடாளுமன்றம் செய்ய முடியாத எந்த விதியையும் செய்யும் அளவிற்கு செல்லாது.	5. அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒரு அரசாணை, மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தின் அதே வரம்புகளுக்கு உட்பட்டது. இதன் பொருள், அவர் பிறப்பித்த அரசாணை, மாநில சட்டமன்றத்தால் செய்ய முடியாத எந்த விதியையும் செய்யும் அளவிற்கு செல்லாததாக இருக்கும்.
6. அவர் எந்த நேரத்திலும் ஒரு அரசாணையை திரும்பப் பெறலாம்.	6. அவர் எந்த நேரத்திலும் ஒரு அரசாணையை திரும்பப் பெறலாம்.
7. அவரது கட்டளை உருவாக்கும் அதிகாரம் விருப்பமான அதிகாரம் அல்ல. பிரதமர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனையின் பேரில் மட்டுமே அவர் அவசரச் சட்டத்தை பிறப்பிக்கவோ அல்லது திரும்பப் பெறவோ முடியும்.	7. அவரது கட்டளை உருவாக்கும் அதிகாரம் விருப்பமான அதிகாரம் அல்ல. முதல்வர் தலைமையிலான கவுன்சிலின் ஆலோசனையின் பேரில் மட்டுமே அவர் ஒரு அரசாணையை வெளியிடவோ அல்லது திரும்பப் பெறவோ முடியும்.
8. அவர் பிறப்பித்த அரசாணை மீண்டும் கூடியதும் நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன் வைக்கப்பட வேண்டும்.	8. அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒரு அரசாணை சட்டமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன் வைக்கப்பட வேண்டும்.

(இருசபை சட்டமன்றத்தில்) அது மீண்டும் ஒன்றுகூடும் போது.	
9. அவரால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஓர் ஆணை, நாடாளுமன்றத்தை மீண்டும் கூட்டி ஆறு வாரங்கள் முடிவடைந்தவுடன் செயல்படாது. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளும் அதை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினால், நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆறு வாரங்களுக்கு முன்னதாகவே அது செயல்படுவதை நிறுத்தலாம்.	9. அவர் பிறப்பித்த அரசாணை, மாநில சட்டமன்றம் மீண்டும் கூடியதிலிருந்து ஆறு வாரங்கள் முடிவடைந்தவுடன் செயல்படாது. சட்டப் பேரவையில் அதை ஏற்க மறுக்கும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, சட்டமன்றக் குழுவால் (இருசபை சட்டமன்றமாக இருந்தால்) ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டால், நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆறு வாரங்களுக்கு முன்னதாகவே அது செயல்படுவதை நிறுத்தலாம்.
10. அவருக்கு 10 க்கு எந்த அறிவுறுத்தலும் தேவையில்லை. அவரால் ஒரு கட்டளையை உருவாக்க முடியாது. மூன்று சந்தர்ப்பங்களில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்திற்குள் ஒரு மசோதா அமேரிக்க சட்டமன்றத்தில் அதை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு ஜனாதிபதியின் முந்தைய அனுமதி தேவைப்படும். (ஆ) குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்குள்ளே மசோதாவை முன்பதிவு செய்வது அவசியம் என்று அவர் கருதியிருந்தால்.	
(c) அதே விதிகளைக் கொண்ட மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு செயல் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறாமல் செல்லாததாக இருந்திருக்கும்.	

அட்டவணை 30.3 குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் மன்னிப்பு அதிகாரங்களை ஒப்பிடுதல்

ஜனாதிபதி	கவர்னர்
1. அவர் மன்னிக்கலாம், திரும்பப் பெறலாம், அவகாசம் கொடுக்கலாம், திரும்பப் பெறலாம், இடைநிறுத்தலாம் அல்லது பயணம் செய்யலாம்	1. அவர் மன்னிக்கலாம், விலக்கலாம், அவகாசம் கொடுக்கலாம், திரும்பப் பெறலாம், இடைநீக்கம் செய்யலாம் அல்லது

ஒரு மத்திய சட்டத்திற்கு எதிரான எந்தவொரு குற்றத்திலும் குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரின் தண்டனை அல்லது தண்டனை.	ஒரு மாநில சட்டத்திற்கு எதிரான எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டிக்கப்பட்ட எந்தவொரு நபரின் தண்டனை அல்லது தண்டனையை மாற்றவும்.
2. அவர் ஒரு மரண தண்டனையை மன்னிக்கலாம், விலக்கலாம், அவகாசம் கொடுக்கலாம், நீக்கலாம், இடைநிறுத்தலாம் அல்லது மாற்றலாம். மரண தண்டனையை மன்னிக்கும் ஒரே அதிகாரம் அவர்தான்.	2. அவர் மரண தண்டனையை மன்னிக்க முடியாது. ஒரு மாநில சட்டம் மரண தண்டனையை விதித்தாலும், மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரம் குடியரசுத் தலைவருக்கே உள்ளது, ஆளுநருக்கு அல்ல. ஆனால், ஆளுநர் மரண தண்டனையை இடைநிறுத்தலாம், ரத்து செய்யலாம் அல்லது மாற்றலாம்.
3. இராணுவ நீதிமன்றத்தால் (இராணுவ நீதிமன்றம்) தண்டனை அல்லது தண்டனை தொடர்பாக அவர் மன்னிப்பு, விலக்கு, அவகாசம், இடைநீக்கம், நிவாரணம் அல்லது பணிநீக்கம் ஆகியவற்றை வழங்க முடியும்.	3. அவருக்கு அப்படி எதுவும் இல்லை சக்தி.

ஆளுநரின் அரசியலமைப்பு பதவி

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், மத்திய அரசைப் போலவே மாநிலங்களிலும் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையை வழங்குகிறது. இதன் விளைவாக, கவர்னர் ஒரு பெயரளவிலான நிர்வாகியாக மாற்றப்பட்டுள்ளார், உண்மையான நிர்வாகமானது முதல்வர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவை உருவாக்குகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஆளுநர் தனது விருப்பப்படி (அதாவது அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின்றி) செயல்பட வேண்டிய விஷயங்களைத் தவிர, முதல்வர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையுடன் தனது அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் பயன்படுத்த வேண்டும்.)

ஆளுநரின் அரசியலமைப்பு நிலையை மதிப்பிடுவதில், 154, 163 மற்றும் 164 ஆகிய பிரிவுகளின் விதிகள் குறித்து குறிப்பாக குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.

இவை:

(அ) மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும், மேலும் இந்த அரசியலமைப்பின் (பிரிவு 154) இணங்க அவர் நேரடியாகவோ அல்லது அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகள் மூலமாகவோ செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். (ஆ) ஆளுநரின் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் முதலமைச்சரைக் கொண்ட ஒரு அமைச்சர்கள் குழு இருக்க வேண்டும், தவிர, அவர் தனது விருப்பப்படி தனது செயல்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும் (பிரிவு 163).

(c) மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு அமைச்சர்கள் குழு கூட்டாகப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் (பிரிவு 164). இந்த விதியானது மாநிலத்தில் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையின் அடித்தளமாகும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, ஆளுநரின் அரசியலமைப்பு நிலைப்பாடு தெளிவாகிறது பின்வரும் இரண்டு விஷயங்களில் ஜனாதிபதியிடமிருந்து வேறுபடுகிறது:6

1. அரசியலமைப்புச் சட்டம் கவர்னர் சில சமயங்களில் அவரது விருப்பப்படி செயல்படுவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை எதிர்பார்க்கும் அதே வேளையில், குடியரசுத் தலைவருக்கு அத்தகைய சாத்தியம் எதுவும் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை.
2. 42வது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்திற்குப் பிறகு (1976), அமைச்சர்களின் ஆலோசனையானது ஜனாதிபதிக்குக் கட்டுப்பட்டதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது, ஆனால் ஆளுநரைப் பொறுத்தவரையில் அத்தகைய ஏற்பாடு எதுவும் செய்யப்படவில்லை.

ஒரு விவகாரம் ஆளுநரின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டதா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுந்தால், ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானது, அவர் செய்ய வேண்டிய எந்த விஷயத்தின் செல்லுபடியும் அவர் தேவை அல்லது செய்யக்கூடாது என்ற காரணத்திற்காக கேள்விக்குள்ளாக்க முடியாது என்று அரசியலமைப்பு தெளிவுபடுத்துகிறது. அவரது விருப்பப்படி செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். கவர்னருக்கு பின்வருவனவற்றில் அரசியலமைப்பு விருப்புரிமை உள்ளது

வழக்குகள்:

1. ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு ஒரு மசோதாவை முன்பதிவு செய்தல்.
2. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்துவதற்கான பரிந்துரை நிலை.
3. பக்கத்து யூனியன் பிரதேசத்தின் நிர்வாகியாக (கூடுதல் கட்டணம் இருந்தால்) அவரது செயல்பாடுகளைச் செயல்படுத்தும் போது.

4. அசாம் அரசு செலுத்த வேண்டிய தொகையை தீர்மானித்தல்,
மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகியவை தன்னாட்சி பெற்ற பழங்குடியினர் மாவட்டத்திற்கு
கனிம ஆய்வுக்கான உரிமங்களில் இருந்து பெறப்படும் ராயல்டியாக கவுன்சில் 7 .
5. இது தொடர்பாக முதலமைச்சரிடம் இருந்து தகவல்களைக் கோருதல்
மாநிலத்தின் நிர்வாக மற்றும் சட்டமன்ற விஷயங்கள்.
மேலே உள்ள அரசியலமைப்பு விருப்பத்திற்கு கூடுதலாக (அதாவது, எக்ஸ்பிரஸ்
அரசமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விருப்புரிமை), குடியரசுத் தலைவரைப் போலவே ஆளுநரும்,
சூழ்நிலை விருப்புரிமையும் உள்ளது (அதாவது, இதிலிருந்து பெறப்பட்ட மறைக்கப்பட்ட விருப்புரிமை
நிலவும் அரசியல் சூழ்நிலையின் தேவைகள்) பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில்:
1. எந்தக் கட்சிக்கும் அறுதிப் பெரும்பான்மை கிடைக்காதபோது முதலமைச்சர் நியமனம்
மாநில சட்டமன்றத்தில் அல்லது முதல்வர் பதவியில் இருக்கும் போது
அவர் திடீரென்று இறந்துவிடுகிறார் மற்றும் வெளிப்படையான வாரிசு இல்லை.
 2. அமைச்சர்கள் குழுவை நிரூபிக்க முடியாத போது பதவி நீக்கம்
மாநில சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கை.
 3. மாநில சட்டப் பேரவையின் கவுன்சில் என்றால் கலைத்தல்
அமைச்சர்கள் பெரும்பான்மையை இழந்துள்ளனர்.

அட்டவணை 30.4 ஒரு பார்வையில் கவர்னர் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	பொருள் பொருள்
153.	மாநில ஆளுநர்கள்
154.	அரசின் நிர்வாக அதிகாரம்
155.	கவர்னர் நியமனம்
156.	ஆளுநரின் பதவிக் காலம்
157.	ஆளுநராக நியமனம் செய்வதற்கான தகுதிகள்
158.	கவர்னர் அலுவலகத்தின் நிபந்தனைகள்
159.	ஆளுநரால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
160.	கவர்னரின் செயல்பாடுகளை கண்டிப்பாக நிறைவேற்றுவது தற்செயல்கள்
161.	மன்னிப்பு மற்றும் பிறரை வழங்க ஆளுநரின் அதிகாரம்
162.	அரசின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் அளவு
163.	ஆளுநருக்கு உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும் அமைச்சர்கள் குழு
164.	அமைச்சர்களின் நியமனங்கள் போன்ற பிற விதிகள், கால, சம்பளம் மற்றும் பிற
165.	மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரல்
166.	ஒரு மாநில அரசின் வணிக நடத்தை
167.	தளபாடங்கள் தொடர்பான முதலமைச்சரின் கடமைகள் கவர்னருக்கு தகவல், மற்றும் பல

174.	மாநில சட்டமன்றத்தின் அமர்வுகள், ஒத்திவைப்பு மற்றும் கலைப்பு
175.	மாநில சட்டப் பேரவையின் இல்லம் அல்லது வீடுகளுக்கு உரையாற்றுவதற்கும் செய்திகளை அனுப்புவதற்கும் ஆளுநரின் உரிமை
176.	மசோதாக்களுக்கு ஆளுநர் ஒப்புதல் (அதாவது
200	மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களுக்கு ஆளுநரின் ஒப்புதல்)
201.	ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்காக கவர்னரால் ஒதுக்கப்பட்ட மசோதாக்கள்
213.	அரசாணைகளை வெளியிட ஆளுநரின் அதிகாரம்
217.	உயர்மட்ட நீதிபதிகள் நியமன விவகாரத்தில் குடியரசுத் தலைவரால் ஆளுநர் ஆலோசனை நடத்துகிறார் நீதிமன்றங்கள்
233.	ஆளுநரால் மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம் ஆளுநரால்
234.	மாநில நீதித்துறை சேவைக்கு நபர்களை (மாவட்ட நீதிபதிகள் தவிர) நியமனம்.

- மேலும், குடியரசுத் தலைவர் பிறப்பித்த உத்தரவுகளின்படி கவர்னருக்கு சில சிறப்புப் பொறுப்புகள் உள்ளன. இது தொடர்பாக, முதல்வர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டியிருந்தாலும், ஆளுநர் தனது விருப்பத்தின் பேரில் இறுதியாகச் செயல்படுகிறார். அவை பின்வருமாறு: 1. மஹாராஷ்டிரா- தனி வளர்ச்சி வாரியங்களை நிறுவுதல்
விதர்பா மற்றும் மராத்த்வாடா.
2. குஜராத்-தற்கென தனி வளர்ச்சி வாரியங்களை நிறுவுதல்
சௌராஷ்டிரா மற்றும் கட்ச்.
3. நாகாலாந்து - நாகா மலைகள்-துயென்சாங் பகுதியில் உள்ள உள்நாட்டுக் குழப்பம்
தொடரும் வரை, மாநிலத்தில் சட்டம் ஒழுங்கு தொடர்பாக.
4. அஸ்ஸாம்-பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரை.
5. மணிப்பூர்-மாநிலத்தில் உள்ள மலைப்பகுதிகளின் நிர்வாகம் குறித்து.
6. சிக்கிம்-அமைதிக்காகவும், மக்களின் பல்வேறு பிரிவுகளின் சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை உறுதி செய்வதற்காகவும்.
7. அருணாச்சல பிரதேசம்-மாநிலத்தில் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு தொடர்பாக.
8. கர்நாடகா - ஹைதராபாத்-கர்நாடகா பகுதிக்கு தனி வளர்ச்சி வாரியம் அமைத்தல்8 .

எனவே, அரசியலமைப்பு இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பில் கவர்னர் பதவிக்கு இரட்டைப் பாத்திரத்தை வழங்கியுள்ளது. அவர் மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவர் மற்றும் மையத்தின் பிரதிநிதி (அதாவது, ஜனாதிபதி).

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி IV, பக். 588-607.
2. ஜனவரி 1, 2016 முதல் நடைமுறைக்கு வரும் நிதிச் சட்டம், 2018ஐப் பார்க்கவும் .
இந்தச் சட்டம் ஆளுநரின் (ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகள்) சட்டம், 1982ஐத் திருத்தியது.
3. சூர்யா நரேன் v யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1982).
4. சோலி சொராப்ஜி, கவர்னர்: சேஜ் அல்லது நாசகாரர், ரோலி பக்ஸ் (புது டெல்லி), 1985, ப. 25.
5. இந்த சட்ட விதிமுறைகளின் அர்த்தங்களுக்கு, 'பார்டனிங் பவர் ஆஃப் அத்தியாயம் 17 இன் கீழ் ஜனாதிபதி'
6. எம்பி ஜெயின், இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டம், வாத்வா, நான்காவது எட், ப. 186.
7. ஆறாவது அட்டவணையின் பத்தி 9(2) கூறுகிறது: 'ஒரு மாவட்ட கவுன்சிலுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய அத்தகைய ராயல்டியின் பங்கு குறித்து ஏதேனும் சர்ச்சை எழுந்தால், அது ஆளுநரால் தீர்மானிக்கப்படும் மற்றும் தொகையை ஆளுநருக்கு அனுப்பப்படும். அவரது விருப்பப்படி மாவட்ட கவுன்சிலுக்கு செலுத்த வேண்டிய தொகையாகக் கருதப்படும் மற்றும் ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானது.

ஆறாவது அட்டவணையில் அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினப் பகுதிகளின் நிர்வாகம் குறித்த விதிமுறைகள் உள்ளன.

8. இந்த விதி 98வது அரசியலமைப்பின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது 2012 இன் திருத்தச் சட்டம்.

31 முதல்வர்

அரசியலமைப்பின் மூலம் வழங்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையின் திட்டத்தில், ஆளுநர் பெயரளவிலான நிறைவேற்று அதிகாரம் (டி ஜூர் எக்ஸிகியூட்டிவ்) மற்றும் முதலமைச்சர் உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம் (உண்மையான நிர்வாகி) ஆவார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், கவர்னர் மாநிலத்தின் தலைவராக இருக்கிறார், முதல்வர் அரசாங்கத்தின் தலைவராக இருக்கிறார். இதனால் மாநில அளவில் முதலமைச்சரின் நிலை, மத்திய அரசின் பிரதமர் பதவிக்கு ஒப்பானது.

முதல்வர் நியமனம்

முதலமைச்சரை தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் நியமனம் செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிட்ட நடைமுறை எதுவும் இல்லை. சட்டப்பிரிவு 164, முதலமைச்சரை ஆளுநரால் நியமிக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே கூறுகிறது. இருப்பினும், யாரையும் முதலமைச்சராக நியமிக்க ஆளுநருக்கு சுதந்திரம் உள்ளது என்பதை இது குறிக்கவில்லை. நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையின் விதிகளின்படி, மாநில சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை உள்ள கட்சியின் தலைவரை முதல்வராக ஆளுநர் நியமிக்க வேண்டும். ஆனால், சட்டசபையில் எந்தக் கட்சிக்கும் தனிப்பெரும்பான்மை இல்லாதபோது, முதல்வர் தேர்வு மற்றும் நியமனத்தில் ஆளுநர் தனது தனிப்பட்ட விருப்புரிமையைப் பயன்படுத்தலாம். இதுபோன்ற சூழ்நிலையில், சட்டசபையில் உள்ள மிகப்பெரிய கட்சி அல்லது கூட்டணியின் தலைவரை முதல்வராக நியமித்து, ஒரு மாதத்திற்குள் நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பு நடத்தும்படி கவர்னர் கேட்பது வழக்கம்.¹

முதல்வர் பதவியில் இருக்கும் முதல்வர் திடீரென மரணமடைந்து, வெளிப்படையான வாரிசு இல்லாதபோது, முதல்வர் தேர்வு மற்றும் நியமனத்தில் ஆளுநர் தனது தனிப்பட்ட தீர்ப்பை செயல்படுத்த வேண்டியிருக்கலாம். ஆனால், ஒரு முதலமைச்சர் இறந்தால், ஆளுங்கட்சி புதிய தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது வழக்கம், அவரை முதலமைச்சராக நியமிப்பதைத் தவிர ஆளுநருக்கு வேறு வழியில்லை.

ஒருவர் முதலமைச்சராக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன், சட்டப் பேரவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறவில்லை. ஆளுநர் முதலில் அவரை முதலமைச்சராக நியமித்து, நியாயமான காலத்திற்குள் சட்டப் பேரவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்கச் சொல்லலாம். இதுவே பல வழக்குகளில் செய்யப்பட்டுள்ளது².

மாநில சட்டப் பேரவையில் உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவர், ஆறு மாதங்களுக்கு முதலமைச்சராக நியமிக்கப்படலாம், அதற்குள் அவர் மாநில சட்டப்பேரவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், தவறினால் அவர் முதலமைச்சராக பதவியேற்பதை நிறுத்துவார். ³

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, முதலமைச்சர் ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் உறுப்பினராக இருக்கலாம். பொதுவாக கீழ்சபையிலிருந்து (சட்டமன்றம்) முதலமைச்சர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள், ஆனால், பல சந்தர்ப்பங்களில், மேல்சபை உறுப்பினர் (சட்டமன்றக் குழு) முதலமைச்சராகவும் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். ⁴

உறுதிமொழி, விதிமுறை மற்றும் சம்பளம்

முதல்வர் அலுவலகத்திற்குள் நுழையும் முன், கவர்னர் 5 பதவி பிரமாணத்தில், அவருக்கு முதல்வர் செய்து வைக்கிறார். பதவி பிரமாணமும், ரகசிய காப்பு பிரமாணமும் அமைச்சர் சத்தியம்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம், 2. இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவது, 3. தனது கடமைகளை உண்மையாகவும் மனசாட்சியுடனும் நிறைவேற்றுவது

அலுவலகம், மற்றும்

4. அச்சம் அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தீய எண்ணம் இல்லாமல், அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்தின்படி அனைத்து வகையான மக்களுக்கும் உரிமை செய்ய.

முதலமைச்சர் தனது ரகசியக் காப்புப் பிரமாணத்தில், தனது பரிசீலனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அல்லது மாநில அமைச்சராகத் தனக்குத் தெரிந்த எந்தவொரு விஷயத்தையும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ யாரிடமும் தெரிவிக்கவோ அல்லது வெளிப்படுத்தவோ மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்கிறார். அத்தகைய அமைச்சராக தனது கடமைகளை நிறைவேற்றியதன் காரணமாக.

முதலமைச்சரின் பதவிக்காலம் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை, கவர்னரின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். இருப்பினும், ஆளுநர் அவரை எந்த நேரத்திலும் பதவி நீக்கம் செய்யலாம் என்று அர்த்தமல்ல. சட்டப் பேரவையில் அவருக்கு பெரும்பான்மை ஆதரவு இருக்கும் வரை அவரை ஆளுநரால் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியாது.

6 ஆனால், சட்டசபையின் நம்பிக்கையை அவர் இழந்தால், அவர் பதவி விலக வேண்டும் அல்லது கவர்னர் அவரை பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.

முதலமைச்சரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் மாநில சட்டமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. மாநிலங்களவை உறுப்பினருக்கு வழங்கப்படும் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் தவிர, அவர் ஒரு சம்சுவரி அலவன்ஸ், இலவச தங்குமிடம், பயணப்படி, மருத்துவ வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெறுகிறார்.

தலைமை அமைச்சரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

முதலமைச்சரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு செய்யலாம்.

அமைச்சர்கள் சபை தொடர்பாக

மாநில அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவராக முதலமைச்சர் பின்வரும் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்:

- (அ) அமைச்சர்களாக இருக்கும் நபர்களை மட்டுமே ஆளுநர் நியமிக்கிறார் முதலமைச்சரால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. (ஆ) அவர் அமைச்சர்களிடையே இலாகாக்களை ஒதுக்கீடு செய்து மாற்றியமைக்கிறார். (இ) அவர் ஒரு அமைச்சரை ராஜினாமா செய்யும்படி கேட்கலாம் அல்லது ஆளுநருக்கு ஆலோசனை கூறலாம் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால் அவரை பதவி நீக்கம் செய்யுங்கள்.
- (ஈ) அவர் மந்திரி சபையின் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குகிறார் அதன் முடிவுகளை பாதிக்கிறது.
- (இ) அவர் அனைத்து அமைச்சர்களின் செயல்பாடுகளையும் வழிநடத்துகிறார், வழிநடத்துகிறார், கட்டுப்படுத்துகிறார் மற்றும் ஒருங்கிணைக்கிறார். (f) அவர் பதவியை ராஜினாமா செய்வதன் மூலம் அமைச்சர்கள் குழுவின் சரிவை ஏற்படுத்த முடியும். அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவராக முதல்வர் இருப்பதால், அவர் ராஜினாமா செய்தாலோ அல்லது இறந்தாலோ தானாகவே அமைச்சர்கள் குழு கலைந்து விடும். வேறு எந்த அமைச்சரின் ராஜினாமா அல்லது மரணம், மறுபுறம், ஒரு வெற்றிடத்தை உருவாக்குகிறது, அதை முதல்வர் நிரப்ப விரும்பலாம் அல்லது நிரப்ப விரும்பாமல் இருக்கலாம்.

கவர்னர் தொடர்பாக

ஆளுநருடன் தொடர்புடைய பின்வரும் அதிகாரங்களை முதலமைச்சர் அனுபவிக்கிறார்: (அ) அவர் ஆளுநருக்கும் அமைச்சர்கள் குழுவிற்கும் இடையேயான தகவல்தொடர்பு முக்கிய வழி.7 இது முதலமைச்சரின் கடமை:

- (i) மாநில விவகாரங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும் மாநில ஆளுநரிடம் தெரிவிப்பது; (ii) மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் அரசாங்கம் கோரக்கூடிய சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்; மற்றும் (iii) கவர்னர் தேவைப்பட்டால், டி

அமைச்சர்கள் குழு, ஒரு அமைச்சரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட எந்தவொரு விஷயத்திலும், ஆனால் அவை கவுன்சிலால் பரிசீலிக்கப்படவில்லை.

(ஆ) அட்வகேட் ஜெனரல், மாநில பொதுப்பணி ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள், மாநில தேர்தல் ஆணையர் போன்ற முக்கியமான அதிகாரிகளை நியமிப்பது தொடர்பாக ஆளுநருக்கு அவர் ஆலோசனை வழங்குகிறார்.

மாநில சட்டமன்றம் தொடர்பாக, முதலமைச்சர்

அவைத் தலைவராக பின்வரும் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்: (அ) மாநில சட்டமன்றத்தின் கூட்டத்தொடர்களை அழைப்பது மற்றும் ஒத்திவைப்பது தொடர்பாக ஆளுநருக்கு அவர் ஆலோசனை வழங்குகிறார். (ஆ) சட்டப் பேரவையைக் கலைக்க அவர் எந்த நேரத்திலும் ஆளுநருக்குப் பரிந்துரைக்கலாம். (இ) அரசாங்கக் கொள்கைகளை அவர் பொதுவில் அறிவிக்கிறார்

வீடு.

பிற அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

கூடுதலாக, முதலமைச்சர் பின்வரும் செயல்பாடுகளையும் செய்கிறார்: (அ) அவர் மாநில திட்ட வாரியத்தின் தலைவர். (ஆ) அவர் சுழற்சி முறையில் சம்பந்தப்பட்ட மண்டலக் குழுவின் துணைத் தலைவராகச் செயல்படுகிறார், ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை பதவியில் இருக்கிறார். ஆயோக், இரண்டும் பிரதமர் தலைமையில்.

(ஈ) அவர் மாநில அரசின் தலைமை செய்தித் தொடர்பாளர். (இ) அவர் அவசரநிலைகளின் போது அரசியல் மட்டத்தில் நெருக்கடி மேலாளர்-இன்-சீஃப் ஆவார். (ஊ) மாநிலத் தலைவராக, அவர் பல்வேறு பிரிவு மக்களைச் சந்தித்து அவர்களின் பிரச்சனைகள் மற்றும் பலவற்றைப் பற்றி அவர்களிடமிருந்து குறிப்புகளைப் பெறுகிறார். (௮) அவர் சேவைகளின் அரசியல் தலைவர்.

எனவே, அவர் மாநில நிர்வாகத்தில் மிக முக்கியமான மற்றும் மிக முக்கியமான பங்கை வகிக்கிறார். இருப்பினும், ஆளுநரின் விருப்புரிமை அதிகாரங்கள் மாநில நிர்வாகத்தில் முதலமைச்சரின் அதிகாரம், அதிகாரம், செல்வாக்கு, கௌரவம் மற்றும் பங்கு ஆகியவற்றை ஓரளவு குறைக்கிறது.

ஆளுநருடனான உறவு

அரசியலமைப்பின் பின்வரும் விதிகள் ஆளுநருக்கும் முதலமைச்சருக்கும் இடையிலான உறவைக் கையாள்கின்றன:

1. உறுப்புரை 163: ஆளுநரின் செயல்பாடுகள் அல்லது அவர்களில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்யத் தேவையானவரை தவிர, அவரது பணிகளைச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் முதலமைச்சரைக் கொண்ட ஒரு அமைச்சர்கள் குழு இருக்க வேண்டும். விருப்புரிமை.
2. பிரிவு 164: (அ)
முதலமைச்சர் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுவார் மற்றும் மற்ற அமைச்சர்கள் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுவார்கள்; (ஆ) அமைச்சர்கள் விருப்பத்தின் போது பதவி வகிப்பார்கள்
கவர்னர்; மற்றும்
(c) அமைச்சர்கள் குழு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு கூட்டாக பொறுப்பாகும்.
3. பிரிவு 167: இது முதலமைச்சரின் கடமை:
(அ) மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும் மாநில ஆளுநரிடம் தெரிவிப்பது; (ஆ) மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் கவர்னர் அழைக்கும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்; மற்றும் (இ) கவர்னர் கோரினால், மந்திரி ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட ஆனால் சபையால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்தையும் அமைச்சர்கள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

அட்டவணை 31.1 ஒரு பார்வையில் முதலமைச்சர் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண் . ஆளுநருக்கு உதவவும்	
163.	ஆலோசனை வழங்கவும் அமைச்சர்கள் குழு
164.	அமைச்சர்கள் போன்ற பிற விதிகள்
166.	அரசாங்கத்தின் வணிக நடத்தை a நிலை
167.	முதலமைச்சரின் கடமைகள் ஆளுநருக்கு தகவல் அளிப்பது போன்றவை.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. உதாரணமாக, தமிழ்நாடு (1951), ராஜஸ்தான் (1967), மற்றும் ஹரியானா (1982) ஆகிய மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள் மிகப்பெரிய கட்சியின் தலைவரை மந்திரிசபை அமைக்க அழைத்தனர். பஞ்சாப் (1967), மேற்கு வங்கம் (1970), மகாராஷ்டிரம் (1978) ஆகிய மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள் மறுபுறம், கூட்டணியின் தலைவரை மந்திரிசபை அமைக்க அழைத்தனர்.
2. உதாரணமாக, ஜே & கே கவர்னர் (ஜக்மோகன்) ஜிஎம் ஷாவை முதலமைச்சராக நியமித்து, ஒரு மாதத்திற்குள் தனது பெரும்பான்மையை ஹவுஸ் ஃபோர்ஸில் நிரூபிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர் தனது பெரும்பான்மையை நிரூபித்தார். இதேபோல், ஆந்திரப் பிரதேச ஆளுநர் (ராம் லால்) பாஸ்கர் ராவை முதலமைச்சராக நியமித்து, சபையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க ஒரு மாத அவகாசம் அளித்தார். ஆனால், அவரால் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க முடியவில்லை.
3. எடுத்துக்காட்டாக, ஹரியானா மற்றும் மகாராஷ்டிர மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்களாக பன்சிலால் மற்றும் எஸ்.பி.சவான் ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டனர், அவர்கள் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இல்லாவிட்டாலும். இதையடுத்து, அவர்கள் மாநிலங்களவைக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.
4. உதாரணமாக, 1952 இல் சென்னை (தற்போது தமிழ்நாடு) சி.ராஜகோபாலாச்சாரி, 1952 இல் பம்பாயில் (இப்போது மகாராஷ்டிரா) மொராஜ்ஜி தேசாய், 1960 இல் உ.பி.யில் சி.பி.குப்தா மற்றும் பி.பி. 1968 ஆம் ஆண்டு பீகாரில் உள்ள மண்டல் அவர்கள் மாநில சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களாக இருந்த போது, முதலமைச்சர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.
5. முதலமைச்சருக்கான பதவிப் பிரமாணம் மற்றும் ரகசிய காப்பு வடிவம் எந்த மாநில அமைச்சருக்கும் உள்ளது. அத்தியாயம் 32 பார்க்கவும் .
6. இதை உச்சநீதிமன்றம் எஸ்ஆர் பொம்மை வி.
யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1994). ஆனால், இந்த விதியை மீறி பல முறைகேடுகள் நடந்துள்ளதால், சட்டப்பேரவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்க வாய்ப்பளிக்காமல் முதல்வர்களை ஆளுநர்கள் பதவி நீக்கம் செய்துள்ளனர்.

7. பிரிவு 167 குறிப்பாக முதல்வரின் இந்த செயல்பாட்டைக் குறிக்கிறது
அமைச்சர்.

8. மத்திய உள்துறை அமைச்சர் அனைத்து மண்டலங்களுக்கும் தலைவர்
சபைகள்.

32 மாநில அமைச்சர்கள் குழு

ஏ இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் மாநிலங்களில் யூனியன் முறையில் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையை வழங்குகிறது, ஒரு மாநிலத்தின் அரசியல்-நிர்வாக அமைப்பில் முதல்வர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுதான் உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம். மாநிலங்களில் உள்ள அமைச்சர்கள் குழு அமைக்கப்பட்டு, மையத்தில் உள்ள அமைச்சர்கள் குழுவைப் போலவே செயல்படுகிறது.

பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையின் கோட்பாடுகள் அரசியலமைப்பில் விவரிக்கப்படவில்லை; ஆனால் இரண்டு கட்டுரைகள் (163 மற்றும் 164) பரந்த, திட்டவட்டமான மற்றும் பொதுவான முறையில் அவற்றைக் கையாளுகின்றன. பிரிவு 163 அமைச்சர்கள் குழுவின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுகிறது, அதே சமயம் பிரிவு 164 அமைச்சர்களின் நியமனம், பதவிக்காலம், பொறுப்பு, தகுதிகள், பதவிப்பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம் மற்றும் படிகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

பிரிவு 163-அமைச்சர்கள் கவுன்சில் உதவி மற்றும் ஆலோசனை

கவர்னர்

1. ஆளுநரின் பணிகளைச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் முதலமைச்சரைக் கொண்ட ஒரு மந்திரி சபை இருக்க வேண்டும், அவர் தனது விருப்பப்படி தனது பணிகளைச் செய்ய வேண்டியதைத் தவிர.
2. ஒரு விவகாரம் ஆளுநரின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டதா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுந்தால், ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானது, மேலும் ஆளுநரால் செய்யப்படும் எந்தவொரு செயலின் செல்லுபடியும் அவர் செய்ய வேண்டும் அல்லது செய்யக்கூடாது என்ற அடிப்படையில் கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படாது. அவரது விருப்பப்படி செயல்பட்டுள்ளனர்.
3. கவர்னருக்கு அமைச்சர்கள் அளிக்கும் அறிவுரைகள் எந்த நீதிமன்றத்திலும் விசாரிக்கப்படாது.

பிரிவு 164-அமைச்சர்களுக்கான பிற விதிகள்

1. முதலமைச்சரை ஆளுநராலும் மற்ற அமைச்சர்கள் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநராலும் நியமிக்கப்படுவார்கள். இருப்பினும், சத்தீஸ்கர், ஜார்கண்ட், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ஒடிசா ஆகிய மாநிலங்களில், பழங்குடியினர் நலத்துறைக்கு பொறுப்பான அமைச்சர் ஒருவர் கூடுதலாக இருப்பார். 2006 ஆம் ஆண்டின் 94வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் பீகார் மாநிலம் இந்த விதியிலிருந்து விலக்கப்பட்டது .
2. ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள அமைச்சர்கள் குழுவில் முதலமைச்சர் உட்பட மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் மொத்த பலத்தில் 15 சதவீதத்திற்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு மாநிலத்தில் முதல்வர் உட்பட அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை 12க்குக் குறையாது. இந்த விதி 2003ஆம் ஆண்டின் 91வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
3. விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட எந்த அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த மாநில சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினரும் ஒரு உறுப்பினராக நியமிக்க தகுதியற்றவர்.

மந்திரி. இந்த விதி 2003 இன் 91வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.

4. அமைச்சர்கள் விருப்பத்தின் போது பதவி வகிப்பார்கள் கவர்னர்.
5. அமைச்சர்கள் குழு கூட்டாக பொறுப்பேற்க வேண்டும் மாநில சட்டமன்றம்.
6. ஆளுநர் பதவிப் பிரமாணம் செய்து வைப்பார் ஒரு அமைச்சருக்கு இரகசியம்.
7. தொடர்ந்து ஆறு மாதங்களுக்கு எந்த ஒரு காலத்திற்கும் மாநில சட்டமன்றத்தில் உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு அமைச்சர் அமைச்சராக இருப்பதை நிறுத்துவார்.
8. அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் இருக்க வேண்டும் மாநில சட்டமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

பிரிவு 166-ஒரு மாநில அரசின் வணிக நடத்தை

1. ஒரு மாநில அரசின் அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் ஆளுநரின் பெயரில் எடுக்கப்படும்.
2. ஆளுநரின் பெயரில் உருவாக்கப்பட்ட மற்றும் செயல்படுத்தப்படும் உத்தரவுகள் மற்றும் பிற ஆவணங்கள் ஆளுநரால் உருவாக்கப்படும் விதிகளில் குறிப்பிடப்படும் விதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும். மேலும், அவ்வாறு அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு உத்தரவு அல்லது கருவியின் செல்லுபடியாகும் தன்மை, அது ஆளுநரால் செய்யப்பட்ட அல்லது செயல்படுத்தப்பட்ட உத்தரவு அல்லது கருவி அல்ல என்பதன் அடிப்படையில் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படாது.
3. மாநில அரசாங்கத்தின் வணிகத்தின் மிகவும் வசதியான பரிவர்த்தனைக்கான விதிகளை ஆளுநர் உருவாக்குவார், மேலும் இது தொடர்பாக ஆளுநர் செயல்பட வேண்டிய வணிகம் அல்லாதவரையில் அந்த வணிகத்தின் அமைச்சர்களிடையே ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும். அவரது விருப்பப்படி.

பிரிவு 167-முதலமைச்சரின் கடமைகள்

இது ஒவ்வொரு மாநில முதலமைச்சரின் கடமையாகும்

1. மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அமைச்சர்கள் குழுவின் அனைத்து முடிவுகளையும் மாநில ஆளுநரிடம் தெரிவிக்க

2. மாநில விவகாரங்களின் நிர்வாகம் மற்றும் கவர்னர் அழைக்கும் சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் தொடர்பான அத்தகைய தகவல்களை வழங்குதல்
3. ஆளுநர் கோரினால், மந்திரி ஒருவரால் முடிவெடுக்கப்பட்ட, ஆனால் அவை கவுன்சிலால் பரிசீலிக்கப்படாத எந்தவொரு விஷயத்தையும் அமைச்சர்கள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

பிரிவு 177-அமைச்சர்களின் உரிமைகளை மதிக்கிறது
வீடுகள்

ஒவ்வொரு அமைச்சருக்கும் சட்டமன்றம் (அது இருக்கும் கவுன்சில்) மற்றும் அவர் உறுப்பினராக பெயரிடப்படும் மாநில சட்டமன்றத்தின் எந்தக் குழுவின் நடவடிக்கைகளிலும் பேசவும் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு. ஆனால் அவருக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை.

அமைச்சர்களின் ஆலோசனையின் தன்மை

சட்டப்பிரிவு 163, ஆளுநரின் விருப்பமான பணிகளைத் தவிர்த்து, அவரது பணிகளைச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை வழங்குவதற்கும் முதலமைச்சரைக் கொண்ட அமைச்சர்கள் குழுவை வழங்குகிறது. ஆளுநரின் விருப்பத்திற்கு உட்பட்டதா இல்லையா என்ற கேள்வி எழுந்தால், ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானது மற்றும் அவர் தனது விருப்பப்படி செயல்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது செய்யக்கூடாது என்ற காரணத்திற்காக அவர் செய்யும் எந்தவொரு செயலின் செல்லுபடியையும் கேள்விக்குள்ளாக்க முடியாது. . மேலும், ஆளுநருக்கு அமைச்சர்கள் அளிக்கும் ஆலோசனையின் தன்மையை எந்த நீதிமன்றமும் விசாரிக்க முடியாது. இந்த விதி கவர்னர் மற்றும் அமைச்சர்களுக்கு இடையே உள்ள அந்தரங்க மற்றும் ரகசிய உறவை வலியுறுத்துகிறது.

1971 ஆம் ஆண்டில், உச்ச நீதிமன்றம், மாநில சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்ட பிறகும் அல்லது அமைச்சர்கள் குழு ராஜினாமா செய்த பின்னரும் கூட, ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்க அமைச்சர்கள் குழு எப்போதும் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்ப்பளித்தது. எனவே, தற்போதுள்ள அமைச்சகம் அதன் வாரிசு பொறுப்பேற்கும் வரை அலுவலகத்தில் தொடரலாம். 1974-ல் மீண்டும் நீதிமன்றம், ஆளுநர் தனது விருப்பப்படி செயல்பட வேண்டிய துறைகளைத் தவிர, ஆளுநர் தனது அதிகாரங்களையும் செயல்பாடுகளையும் செயல்படுத்துவதில் அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையின்படி செயல்பட வேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்தியது. அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையின்றி அல்லது அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனைக்கு எதிராக அவர் தனிப்பட்ட முறையில் செயல்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் ஆளுநரின் திருப்தி தேவைப்படுமிடமெல்லாம், திருப்தி என்பது ஆளுநரின் தனிப்பட்ட திருப்தியல்ல, மாறாக அது அமைச்சர்கள் குழுவின் திருப்தியாகும்.

அமைச்சர்கள் நியமனம்

முதலமைச்சரை கவர்னர் நியமிக்கிறார். மற்ற அமைச்சர்கள் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அதாவது முதலமைச்சரால் பரிந்துரைக்கப்படும் நபர்களை மட்டுமே கவர்னர் அமைச்சர்களாக நியமிக்க முடியும்.

ஆனால், சத்தீஸ்கர், ஜார்க்கண்ட், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ஒடிசாவில் பழங்குடியினர் நலத்துறை அமைச்சர் இருக்க வேண்டும்¹. முதலில், இந்த விதி பீகார், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ஒடிசாவுக்குப் பொருந்தும்.

2006 ஆம் ஆண்டின் 94வது திருத்தச் சட்டம், பீகாரில் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகள் எதுவும் இல்லாததாலும், பட்டியல் பழங்குடியினரின் மக்கள்தொகை மிகவும் குறைவாக உள்ளதாலும், பழங்குடியினர் நலத்துறை அமைச்சராக இருப்பதில் இருந்து பீகாரை விடுவித்தது. இதே திருத்தம், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட சத்தீஸ்கர் மற்றும் ஜார்கண்ட் மாநிலங்களுக்கும் மேற்கண்ட விதியை விரிவுபடுத்தியது.

வழக்கமாக, மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், சட்டப் பேரவை அல்லது சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்படுவார்கள். மாநில சட்டப் பேரவையின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாத ஒருவரும் அமைச்சராக நியமிக்கப்படலாம். ஆனால், ஆறு மாதங்களுக்குள், அவர் மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் (தேர்தல் மூலமாகவோ அல்லது நியமனம் மூலமாகவோ) உறுப்பினராக வேண்டும், இல்லையெனில், அவர் அமைச்சராக இருப்பதை நிறுத்திவிடுவார்.

மாநில சட்டப் பேரவையின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்கும் ஒரு அமைச்சருக்குப் பேசவும், மற்ற அவையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு. ஆனால், அவர் உறுப்பினராக உள்ள சபையில் மட்டுமே அவர் வாக்களிக்க முடியும்.

அமைச்சர்களின் பதவிப்பிரமாணம் மற்றும் சம்பளம்

ஒரு அமைச்சர் தனது அலுவலகத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன்பு, ஆளுநர் அவருக்கு பதவிப் பிரமாணமும், ரகசிய காப்புப் பிரமாணமும் செய்து வைக்கிறார். பதவிப் பிரமாணத்தில் அமைச்சர் சத்தியம் செய்கிறார்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம், 2.

இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவது, 3. தனது

கடமைகளை உண்மையாகவும் மனசாட்சியுடனும் நிறைவேற்றுவது

அலுவலகம், மற்றும்

4. அச்சம் அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது துன்மார்க்கம் இல்லாமல், அரசியலமைப்பு மற்றும்

சட்டத்தின்படி அனைத்து வகையான மக்களுக்கும் உரிமை செய்ய.

அமைச்சர் தனது இரகசியப் பிரமாணத்தில், தனக்குத் தேவைப்படுவதைத் தவிர, தனது பரிசீலனைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அல்லது ஒரு மாநில அமைச்சராகத் தனக்குத் தெரிந்த எந்தவொரு விஷயத்தையும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ எவருக்கும் தெரிவிக்கவோ அல்லது வெளிப்படுத்தவோ மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்கிறார். அத்தகைய அமைச்சராக தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில்.

அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் மாநில சட்டமன்றத்தால் அவ்வப்போது தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஒரு அமைச்சர் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கு வழங்க வேண்டிய சம்பளம் மற்றும் படிகளைப் பெறுகிறார். கூடுதலாக, அவர் ஒரு சம்பச்சுரி கொடுப்பனவு (அவரது தரத்தின் படி), இலவச தங்குமிடம், பயணப்படி, மருத்துவ வசதிகள் போன்றவற்றைப் பெறுகிறார்.

அமைச்சர்களின் பொறுப்பு

கூட்டுப் பொறுப்பு பாராளுமன்ற

ஆட்சிமுறையின் செயல்பாட்டின் அடிப்படைக் கோட்பாடு கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கையாகும்.

மாநில சட்டப் பேரவைக்கு அமைச்சர்கள் குழு கூட்டாகப் பொறுப்பு என்று 164வது பிரிவு தெளிவாகக் கூறுகிறது. இதன் பொருள், அனைத்து அமைச்சர்களும் அவர்களின் அனைத்து புறக்கணிப்பு மற்றும் கமிஷன் செயல்களுக்கும் சட்டமன்றத்தில் கூட்டுப் பொறுப்பு உள்ளது. அவர்கள் ஒரு குழுவாக வேலை செய்கிறார்கள் மற்றும் ஒன்றாக நீந்துகிறார்கள் அல்லது மூழ்குகிறார்கள். சட்டப் பேரவையில் அமைச்சர்கள் குழுவுக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டால், சட்டப் பேரவையில் உள்ள அமைச்சர்கள் உட்பட அனைத்து அமைச்சர்களும் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். மாற்றாக, வாக்காளர்களின் கருத்துகளை சபை உண்மையாக பிரதிநிதித்துவம் செய்யவில்லை மற்றும் புதிய தேர்தலுக்கு அழைப்பு விடுக்கவில்லை என்ற அடிப்படையில், சட்டமன்றத்தை கலைக்குமாறு ஆளுநருக்கு அமைச்சர்கள் குழு ஆலோசனை கூறலாம். சட்டப் பேரவையின் நம்பிக்கையை இழந்த அமைச்சர்கள் குழுவை ஆளுநர் கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

அமைச்சரவைக் கூட்டத்தில் ஒத்திவைக்கப்பட்டாலும், அமைச்சரவை முடிவுகள் அனைத்து அமைச்சரவை அமைச்சர்களையும் (மற்றும் பிற அமைச்சர்கள்) பிணைக்க வேண்டும் என்பதும் கூட்டுப் பொறுப்பின் கொள்கையாகும். அமைச்சரவை முடிவுகளுக்கு பக்கபலமாக இருப்பதும், மாநில சட்டமன்றத்திற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் ஆதரவளிப்பதும் ஒவ்வொரு அமைச்சரின் கடமையாகும். எந்தவொரு அமைச்சரும் அமைச்சரவையின் தீர்மானத்துடன் உடன்படவில்லையென்றால், அதைப் பாதுகாக்கத் தயாராக இல்லை என்றால், அவர் பதவி விலக வேண்டும். அமைச்சரவையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக கடந்த காலங்களில் பல அமைச்சர்கள் பதவி விலகியுள்ளனர்.

தனிப்பட்ட பொறுப்பு

பிரிவு 164 தனிப்பட்ட பொறுப்புக் கொள்கையையும் கொண்டுள்ளது. கவர்னரின் விருப்பத்தின் போது அமைச்சர்கள் பதவி வகிப்பதாக அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது, அமைச்சர்கள் குழு சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் நேரத்தில் ஒரு அமைச்சரை ஆளுநர் நீக்க முடியும். ஆனால், முதல்வரின் ஆலோசனையின் பேரில்தான் ஒரு அமைச்சரை கவர்னர் நீக்க முடியும். ஒரு அமைச்சரின் செயல்பாட்டில் கருத்து வேறுபாடு அல்லது அதிருப்தி ஏற்பட்டால், முதல்வர்

அமைச்சர் அவரை ராஜினாமா செய்யச் சொல்லலாம் அல்லது அவரை பதவி நீக்கம் செய்ய ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்கலாம். இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம், கூட்டுப் பொறுப்பு ஆட்சியை முதல்வர் நிறைவேற்றுவதை உறுதி செய்ய முடியும்.

சட்டப் பொறுப்பு இல்லை

மத்திய அரசைப் போலவே, மாநிலங்களிலும் அமைச்சரின் சட்டப்பூர்வ பொறுப்பு முறைக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இடமில்லை. பொதுச் செயலுக்கான ஆளுநரின் உத்தரவில் அமைச்சர் ஒருவர் கையெழுத்திட வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. மேலும், கவர்னருக்கு அமைச்சர்கள் வழங்கிய அறிவுரையின் தன்மை குறித்து விசாரிக்க நீதிமன்றங்களுக்கு தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர்கள் கவுன்சிலின் கலவை

அரசமைப்புச் சட்டம் மாநில அமைச்சர்கள் குழுவின் அளவையோ, அமைச்சர்களின் தரவரிசையையோ குறிப்பிடவில்லை. அவை நேரத்தின் தேவை மற்றும் சூழ்நிலையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப முதலமைச்சரால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

மத்தியிலும், மாநிலங்களிலும், அமைச்சர்கள் குழுவில், கேபினட் அமைச்சர்கள், மாநில அமைச்சர்கள் மற்றும் துணை அமைச்சர்கள் என மூன்று வகை அமைச்சர்கள் உள்ளனர். அவர்களுக்கிடையேயான வேறுபாடு அந்தந்த பதவிகள், ஊதியங்கள் மற்றும் அரசியல் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றில் உள்ளது. இந்த அமைச்சர்கள் அனைவரின் உச்சியில் முதல்வர் - மாநிலத்தின் உச்ச ஆளும் அதிகாரம் உள்ளது.

கேபினட் அமைச்சர்கள் மாநில அரசின் உள்துறை, கல்வி, நிதி, விவசாயம் மற்றும் பல போன்ற முக்கியமான துறைகளுக்கு தலைமை தாங்குகின்றனர். அவர்கள் அமைச்சரவையில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர், அதன் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்கிறார்கள் மற்றும் கொள்கைகளை தீர்மானிப்பதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறார்கள். எனவே, அவர்களின் பொறுப்புகள் மாநில அரசாங்கத்தின் முழு வரம்பிலும் நீண்டுள்ளது.

மாநில அமைச்சர்களுக்கு துறைகளின் சுயாதீன பொறுப்பு வழங்கப்படலாம் அல்லது கேபினட் அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்படலாம். எவ்வாறாயினும், அவர்கள் அமைச்சரவையில் அங்கத்தவர்கள் அல்ல, அவர்களின் துறைகள் தொடர்பான ஏதாவது அமைச்சரவையால் பரிசீலிக்கப்படும் போது விசேடமாக அழைக்கப்பட்டாலொழிய அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதில்லை.

அடுத்த நிலையில் பிரதி அமைச்சர்கள் உள்ளனர். அவர்களுக்கு துறைகளின் சுயாதீன பொறுப்பு வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் கேபினட் அமைச்சர்களுடன் இணைக்கப்பட்டு அவர்களின் நிர்வாக, அரசியல் மற்றும் பாராளுமன்ற கடமைகளில் உதவுகிறார்கள். அவர்கள் அமைச்சரவையில் அங்கத்தவர்கள் அல்ல, அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் கலந்துகொள்வதில்லை.

சில சமயங்களில் அமைச்சர்கள் குழுவில் துணை முதலமைச்சரும் இடம்பெறலாம். துணை முதல்வர்கள் பெரும்பாலும் உள்ளூர் அரசியல் காரணங்களுக்காக நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

மந்திரி சபை

அமைச்சரவை என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிறிய அமைப்பு அமைச்சர்கள் குழுவின் கருவாகும். இதில் கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டுமே உள்ளனர். இது மாநில அரசாங்கத்தின் உண்மையான அதிகார மையம். இது பின்வரும் பாத்திரத்தை செய்கிறது: 1. இது அரசியலில் மிக உயர்ந்த முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் ஆகும்

ஒரு மாநிலத்தின் நிர்வாக அமைப்பு.

2. இது மாநில அரசின் தலைமைக் கொள்கைகளை உருவாக்கும் அமைப்பாகும்.
3. இது மாநில அரசின் உச்ச நிர்வாக அதிகாரம்.
4. இது மாநில நிர்வாகத்தின் தலைமை ஒருங்கிணைப்பாளர்.
5. இது ஆளுநரின் ஆலோசனைக் குழு.
6. இது தலைமை நெருக்கடி மேலாளர், இதனால் அனைவரையும் கையாள்கிறது அவசர சூழ்நிலைகள்.
7. இது அனைத்து முக்கிய சட்ட மற்றும் நிதி விவகாரங்களையும் கையாள்கிறது.
8. அரசியலமைப்புச் செயலக நிர்வாகிகள் போன்ற உயர் நியமனங்கள் மீது இது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் மற்றும் மூத்தவர்கள்

அமைச்சரவைக் குழுக்கள்

அமைச்சரவை குழுக்கள் எனப்படும் பல்வேறு குழுக்களின் மூலம் அமைச்சரவை செயல்படுகிறது. அவை இரண்டு வகைகளாகும்-நின்று மற்றும் தற்காலிகமாக. முந்தையவை நிரந்தர இயல்புடையவை, பிந்தையவை தற்காலிக இயல்புடையவை.

அவை நேரத்தின் தேவை மற்றும் சூழ்நிலையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப முதலமைச்சரால் அமைக்கப்படுகின்றன. எனவே, அவற்றின் எண்ணிக்கை, பெயரிடல் மற்றும் கலவை ஆகியவை அவ்வப்போது மாறுபடும்.

அவர்கள் பிரச்சினைகளை வரிசைப்படுத்தி அமைச்சரவையின் பரிசீலனைக்கான முன்மொழிவுகளை உருவாக்குவது மட்டுமல்லாமல் முடிவுகளை எடுப்பார்கள். இருப்பினும், அமைச்சரவை அவர்களின் முடிவுகளை மறுபரிசீலனை செய்யலாம்.

அட்டவணை 32.1 ஒரு பார்வையில் மாநில அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	பொருள் பொருள்
163.	அமைச்சர்கள் குழு உதவி மற்றும் ஆலோசனை கவர்னர்
164.	அமைச்சர்கள் போன்ற பிற விதிகள்
166.	அரசாங்கத்தின் வணிக நடத்தை a நிலை
167.	முதலமைச்சரின் கடமைகளைப் பொறுத்தவரை கவர்னருக்கு தகவல் அளித்தல் போன்றவை.
177.	சபைகளைப் பொறுத்தவரை அமைச்சர்களின் உரிமைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அவர்கள் கூடுதலாக, நலன்புரி பொறுப்பில் இருக்கலாம் எஸ்சி மற்றும் பிசி அல்லது வேறு ஏதேனும் வேலை.
2. ஒவ்வொரு அமைச்சரும் தனித்தனியாக ராஜினாமா செய்யத் தேவையில்லை; தி முதலமைச்சரின் ராஜினாமா சமம் முழு மந்திரி சபையின் ராஜினாமா.
3. 'அமைச்சகம்' அல்லது 'அமைச்சகங்கள்' என்ற சொல் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது மையம் மற்றும் மாநிலங்களில் இல்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மாநிலம் அரசாங்கம் துறைகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, இல்லை அமைச்சகங்கள்.

33 மாநில சட்டமன்றம்

டி அவர் மாநில சட்டமன்றம் ஒரு மாநிலத்தின் அரசியல் அமைப்பில் ஒரு முக்கிய மற்றும் மைய நிலையை ஆக்கிரமித்துள்ளது. அரசியலமைப்பின் பகுதி VI இல் உள்ள பிரிவுகள் 168 முதல் 212 வரை மாநில

சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு, அமைப்பு, காலம், அதிகாரிகள், நடைமுறைகள், சலுகைகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பலவற்றைக் கையாள்கிறது. இவை பாராளுமன்றத்தைப் போலவே இருந்தாலும், சில வேறுபாடுகளும் உள்ளன.

மாநில சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு

மாநில சட்டமன்றங்களின் அமைப்பில் சீரான தன்மை இல்லை. பெரும்பாலான மாநிலங்கள் ஒரு சபை அமைப்பைக் கொண்டிருக்கின்றன, மற்றவை இருசபை அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. தற்போது (2019), ஆறு மாநிலங்களில் மட்டுமே இரு அவைகள் (இருசபை) உள்ளன. அவை ஆந்திரா, தெலுங்கானா, உத்தரபிரதேசம், பீகார், மகாராஷ்டிரா மற்றும் கர்நாடகா ஆகும். ஜம்மு காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019 மூலம் ஜம்மு காஷ்மீர் சட்டப் பேரவை ரத்து செய்யப்பட்டது.1 தமிழ்நாடு சட்டமன்றக் கவுன்சில் சட்டம், 2010 நடைமுறைக்கு வரவில்லை. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ள சட்டப் பேரவை ஆந்திரப் பிரதேச சட்டமன்றக் கவுன்சில் சட்டம், 2005 மூலம் புத்துயிர் பெற்றது. 1956 ஆம் ஆண்டின் 7 வது திருத்தச் சட்டம் மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஒரு சட்டப் பேரவைக்கு வழங்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், இதற்கான அறிவிப்பை ஜனாதிபதி வெளியிட வேண்டும். இதுவரை, அத்தகைய அறிவிப்பு எதுவும் வெளியிடப்படவில்லை. எனவே, மத்தியப் பிரதேசத்தில் ஒரே ஒரு வீடு மட்டுமே உள்ளது.

இருபத்தி இரண்டு மாநிலங்களும் ஒரு சபை அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. இங்கே, மாநில சட்டமன்றம் ஆளுநர் மற்றும் சட்டமன்றம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இருசபை அமைப்பைக் கொண்ட மாநிலங்களில், மாநில சட்டமன்றம் ஆளுநர், சட்டமன்றக் குழு மற்றும் சட்டமன்றம் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. சட்ட மேலவை (விதான் பரிஷத்) என்பது மேலவை (இரண்டாவது அறை அல்லது பெரியவர்களின் வீடு), சட்டமன்றம் (விதான் சபா) கீழ் வீடு (முதல் அறை அல்லது பிரபலமான வீடு) ஆகும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டம் மாநிலங்களில் சட்டமன்றக் கவுன்சில்களை ஒழிப்பதற்கு அல்லது உருவாக்குவதற்கு வழங்குகிறது. அதன்படி, சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் அதற்கான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினால், பாராளுமன்றம் ஒரு சட்ட சபையை (ஏற்கனவே இருக்கும் இடத்தில்) ஒழிக்கலாம் அல்லது (அது இல்லாத இடத்தில்) உருவாக்கலாம். அத்தகைய ஒரு குறிப்பிட்ட தீர்மானம் மாநில சட்டமன்றத்தால் சிறப்பு பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும், அதாவது சட்டமன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் சட்டமன்றத்தின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் வாக்களிக்க வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் இந்தச் சட்டம் 368வது பிரிவின் நோக்கங்களுக்காக அரசியலமைப்பின் திருத்தமாக கருதப்படக்கூடாது மற்றும் ஒரு சாதாரண சட்டத்தை (அதாவது, எளிய பெரும்பான்மையால்) நிறைவேற்றப்படுகிறது.

"மாநிலங்களில் இரண்டாவது அறை இருக்க வேண்டும் என்ற யோசனை அரசியலமைப்புச் சபையில் விமர்சிக்கப்பட்டது, அது மக்களின் பிரதிநிதி அல்ல, அது சட்டமன்ற செயல்முறையை தாமதப்படுத்தியது மற்றும் இது ஒரு விலையுயர்ந்த நிறுவனம் 2." இதன் விளைவாக, ஒரு மாநிலம் இரண்டாவது அறையைக் கொண்டிருக்க அல்லது அதன் சொந்த அமைப்பைக் கொண்டிருக்க அனுமதிக்கும் வகையில் ஒரு சட்டமன்றக் குழுவை ஒழிக்க அல்லது உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

விருப்பம் மற்றும் நிதி வலிமை. எடுத்துக்காட்டாக, ஆந்திரப் பிரதேசம் 1957 இல் உருவாக்கப்பட்ட சட்டமன்றக் குழுவைப் பெற்றது மற்றும் 1985 இல் அது ரத்து செய்யப்பட்டது. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் சட்டமன்றக் கவுன்சில் 2005 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேச சட்ட மேலவைச் சட்டம், 2005 இயற்றப்பட்ட பிறகு, 2007 இல் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் சட்டமன்றக் குழு நாடு 1986-லும், பஞ்சாப் மற்றும் மேற்கு வங்கம் 1969-லும் ஒழிக்கப்பட்டது.

2010 ஆம் ஆண்டில், தமிழ்நாடு சட்டமன்றம் மாநிலத்தில் சட்ட மேலவையை புதுப்பிக்க ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

அதன்படி, தமிழ்நாடு சட்டமன்றக் குழு சட்டம், 2010 ஐ நாடாளுமன்றம் இயற்றியது, இது மாநிலத்தில் சட்ட மேலவையை உருவாக்க வழிவகை செய்தது. ஆனால், இந்தச் சட்டம் அமலுக்கு வருவதற்கு முன்பே, தமிழ்நாடு சட்டமன்றம் 2011 இல் உத்தேச சட்ட மேலவையை ஒழிக்கக் கோரி மற்றொரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

இரண்டு வீடுகளின் கலவை

சட்டசபையின் கலவை

பலம்

சட்டமன்றம் என்பது உலகளாவிய வயது வந்தோருக்கான உரிமையின் அடிப்படையில் மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அதன் அதிகப்பட்ச பலம் 500 ஆகவும், குறைந்தபட்ச வலிமை 60 ஆகவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருள் மாநிலத்தின் மக்கள்தொகை அளவைப் பொறுத்து அதன் வலிமை 60 முதல் 500 வரை மாறுபடும். இருப்பினும், அருணாச்சலப் பிரதேசம், சிக்கிம் மற்றும் கோவாவில் குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கை 30 ஆகவும், மிசோரம் மற்றும் நாகாலாந்தில் முறையே 40 மற்றும் 46 ஆகவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், சிக்கிம் மற்றும் நாகாலாந்தில் உள்ள சில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

நியமன உறுப்பினர் ஆங்கிலோ-

இந்தியன் சமூகத்திலிருந்து ஒரு உறுப்பினரை, அந்தச் சமூகம் சட்டமன்றத்தில் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத பட்சத்தில், ஆளுநர் நியமிக்கலாம்.

⁴ முதலில், இந்த ஏற்பாடு பத்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது 1960 வரை) செயல்படும்.

ஆனால் இந்த கால அவகாசம் ஒவ்வொரு முறையும் 10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நீட்டிக்கப்படுகிறது.

இப்போது, 2009 இன் 95வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ், இது 2020 வரை நீடிக்கும்.

பிராந்தியத் தொகுதிகள் சட்டமன்றத்திற்கு

நேரடித் தேர்தல் நடத்தும் நோக்கத்திற்காக, ஒவ்வொரு மாநிலமும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு தொகுதியின் மக்கள்தொகைக்கும் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கைக்கும் இடையிலான விகிதம் மாநிலம் முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும் வகையில் இந்தத் தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் செய்யப்படுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மாநிலத்தில் வெவ்வேறு தொகுதிகளுக்கு இடையே ஒரே மாதிரியான பிரதிநிதித்துவம் இருப்பதை அரசியலமைப்பு உறுதி செய்கிறது. 'மக்கள் தொகை' என்ற சொல்லுக்கு, முந்தைய மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பில் தொடர்புடைய புள்ளிவிவரங்கள் வெளியிடப்பட்ட மக்கள் தொகை என்று பொருள்.

ஒவ்வொரு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்புக்குப்

பிறகும் மறுசீரமைப்பு ஒவ்வொரு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பிற்குப் பிறகும், (அ) ஒவ்வொரு

மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் உள்ள மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையிலும் (ஆ) ஒவ்வொரு

மாநிலத்தையும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாகப் பிரிப்பதில் மறுசீரமைப்பு செய்யப்பட வேண்டும். அதிகாரம்

மற்றும் அது எவ்வாறு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது.

இதன்படி, 1952, 1962, 1972 மற்றும் 2002 ஆகிய ஆண்டுகளில் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு சட்டங்களை பாராளுமன்றம் இயற்றியுள்ளது.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திலும் மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையை முடக்கியது மற்றும் அத்தகைய மாநிலத்தை 1971 ஆம் ஆண்டு வரை 2000 ஆம் ஆண்டு வரை பிராந்திய தொகுதிகளாகப் பிரித்தது. 2001 ஆம் ஆண்டின் 84வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம், மக்கள்தொகை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிக்கும் அதே நோக்கத்துடன், மறுசீரமைப்பிற்கான இந்தத் தடை மேலும் ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 2026 வரை) நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

2001 ஆம் ஆண்டின் 84 வது திருத்தச் சட்டம் 1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள பிராந்திய தொகுதிகளை மறுசீரமைத்தல் மற்றும் பகுத்தறிவுபடுத்துதல் ஆகியவற்றை மேற்கொள்ள அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது. பின்னர், 2003 ஆம் ஆண்டின் 87வது திருத்தச் சட்டம் 1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் அல்லாமல் 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் தொகுதிகளை எல்லை நிர்ணயம் செய்ய வகை செய்தது. இருப்பினும், ஒவ்வொரு மாநில சட்டசபையிலும் மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையை மாற்றாமல் இதைச் செய்யலாம்.

SC மற்றும் ST களுக்கான இட ஒதுக்கீடு ஒவ்வொரு

மாநிலத்தின் சட்டசபையிலும் மக்கள்தொகை விகிதத்தின் அடிப்படையில் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குவதற்கு அரசியலமைப்பு வழங்கியுள்ளது. 5 முதலில், இந்த இட ஒதுக்கீடு பத்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, வரை 1960).

ஆனால் இந்த கால அவகாசம் ஒவ்வொரு முறையும் 10 ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நீட்டிக்கப்படுகிறது. இப்போது, 2009 இன் 95வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ், இந்த இட ஒதுக்கீடு 2020 வரை நீடிக்கும்.

சபையின் கலவை

பலம்

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் போலல்லாமல், சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். சபையின் அதிகபட்ச பலம் சட்டசபையின் மொத்த பலத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்காகவும், குறைந்தபட்ச பலம் 406 ஆகவும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது . சபையின் அளவு சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டசபையின் அளவைப் பொறுத்தது என்று அர்த்தம்.

மாநிலத்தின் சட்டமன்ற விவகாரங்களில் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபையின் (சட்டசபை) மேலாதிக்கத்தை உறுதி செய்வதற்காக இது செய்யப்படுகிறது. அரசியலமைப்பு அதிகபட்ச மற்றும் குறைந்தபட்ச வரம்புகளை நிர்ணயித்திருந்தாலும், ஒரு கவுன்சிலின் உண்மையான பலம் பாராளுமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது .

தேர்தல் முறை

ஒரு சட்ட மன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை:

1. 1/3 பேர் மாநில உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்
நகராட்சிகள், மாவட்ட வாரியங்கள், முதலியன
2. 1/12 பேர் மூன்று ஆண்டுகள் நிலைபெற்ற பட்டதாரிகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்
மாநிலத்திற்குள் வசிக்கும்,
3. 1/12 பேர் மாநிலத்தில் உள்ள மூன்று வருட ஆசிரியர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்,
மேல்நிலைப் பள்ளியை விட தரத்தில் குறைவாக இல்லை,
4. 1/3 பேர் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இல்லாத நபர்களிடமிருந்து மாநிலத்தின் சட்டமன்ற
உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், 5. மீதமுள்ளவர்கள் ஆளுநரால் சிறப்பு அறிவு
அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ளவர்களிடமிருந்து பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள். இலக்கியம்,
அறிவியல், கலை, கூட்டுறவு இயக்கம் மற்றும் சமூக சேவை.

இவ்வாறு, ஒரு சட்ட மன்றத்தின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் 5/6 பேர் மறைமுகமாகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் மற்றும் 1/6 பேர் ஆளுநரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள். விகிதாச்சார
பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி, ஒரே ஒரு மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் உறுப்பினர்கள்
தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். எந்தவொரு வழக்கிலும் ஆளுநரின் நியமனத்தின் நேர்மை அல்லது
உரிமையை நீதிமன்றங்களில் சவால் செய்ய முடியாது.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் வகுக்கப்பட்ட சட்டமன்றக் குழுவின் இந்த திட்டம் தற்காலிகமானது
மற்றும் இறுதியானது அல்ல. அதை மாற்றியமைக்க அல்லது மாற்றுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு
அதிகாரம் உள்ளது. ஆனால், இதுவரை அதுபோன்ற சட்டம் எதுவும் இயற்றப்படவில்லை.

இரண்டு வீடுகளின் காலம்

பேரவையின் காலம் லோக்சபாவைப்

போல், சட்டப் பேரவையும் ஒரு தொடர்ச்சியான அறை அல்ல. பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு அதன் முதல் கூட்டத்தின் தேதியிலிருந்து அதன் சாதாரண பதவிக்காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆகும் . ஐந்தாண்டு காலத்தின் காலாவதியானது, சட்டசபையின் தானாக கலைக்கப்பட்டதாக செயல்படுகிறது. இருப்பினும், புதிய தேர்தலுக்கு வழி வகுக்கும் வகையில், எந்த நேரத்திலும் (அதாவது ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவதற்கு முன்பே) சட்டசபையை கலைக்க ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

மேலும், தேசிய அவசர காலத்தின் போது பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தின் மூலம் ஒரு வருடத்திற்கு (எந்த காலத்திற்கும்) சட்டசபையின் காலத்தை நீட்டிக்க முடியும். எவ்வாறாயினும், அவசரகாலச் சட்டம் நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இந்த நீட்டிப்பு தொடர முடியாது. அதாவது எமர்ஜன்சி ரத்து செய்யப்பட்ட ஆறு மாதங்களுக்குள் மீண்டும் சட்டசபைக்கு தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.

கவுன்சிலின் காலம்

ராஜ்யசபாவைப் போலவே, சட்டமன்றக் குழுவும் ஒரு தொடர்ச்சியான அறை, அதாவது அது ஒரு நிரந்தர அமைப்பு மற்றும் கலைக்கப்படுவதற்கு உட்பட்டது அல்ல. ஆனால், அதன் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஒவ்வொரு இரண்டாவது வருடமும் காலாவதியாகும் போது ஓய்வு பெறுகிறது. எனவே, ஒரு உறுப்பினர் ஆறு ஆண்டுகள் அப்படியே தொடர்கிறார். ஒவ்வொரு மூன்றாம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலும் புதிய தேர்தல்கள் மற்றும் நியமனங்கள் (ஆளுநர் மூலம்) மூலம் காலியான இடங்கள் நிரப்பப்படுகின்றன. ஓய்வுபெறும் உறுப்பினர்கள் எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் மறுதேர்தல் மற்றும் மறு நியமனம் செய்ய தகுதியுடையவர்கள்.

மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்

1. தகுதிகள்

மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினராக ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு அரசியலமைப்பு பின்வரும் தகுதிகளை வகுத்துள்ளது. (அ) அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும். (ஆ) இதற்காக தேர்தல் ஆணையத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபருக்கு முன்பாக அவர் ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும்.

அவரது உறுதிமொழியில் அல்லது உறுதிமொழியில், அவர் (i) இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தைத் தாங்க (ii) இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்துவதற்கு (இ) அவர் 30 வயதுக்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டும். சட்ட மன்றம் மற்றும் சட்டமன்றத்தில் 25 வயதுக்கு குறையாத வயது. (ஈ) அவர் பாராளுமன்றத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பிற தகுதிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

அதன்படி, நாடாளுமன்றம் பின்வரும் கூடுதல் விதிகளை வகுத்துள்ளது மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தில் (1951) உள்ள தகுதிகள்: (அ) சட்டப் பேரவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒருவர், சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு சட்டமன்றத் தொகுதிக்கு வாக்காளராக இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஆளுநரின் நியமனத்துக்குத் தகுதி பெற, அவர் வசிப்பவராக இருக்க வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட மாநிலம். (ஆ) சட்டப் பேரவைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒருவர், சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு சட்டமன்றத் தொகுதிக்கு வாக்காளராக இருக்க வேண்டும். (c) அவர் அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு தொகுதியில் போட்டியிட விரும்பினால், அவர் ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சாதி அல்லது பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் அல்லது பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் உறுப்பினரும் அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்படாத ஒரு தொகுதியில் போட்டியிடலாம்.

2. தகுதியின்மை

அரசியலமைப்பின் கீழ், ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் அல்லது சட்டமன்றக் குழுவில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கும், ஒரு நபர் தகுதியற்றவர்:

(அ) அவர் மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் ஏதேனும் லாபம் தரும் பதவியை வைத்திருந்தால் (அமைச்சர் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தால் விலக்கு அளிக்கப்பட்ட வேறு ஏதேனும் அலுவலகம் தவிர)

(b) அவர் மனநிலை சரியில்லாதவராகவும், நீதிமன்றத்தால் அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டவராகவும் இருந்தால், (c) அவர் விடுவிக்கப்படாத திவாலாக இருந்தால்,

(ஈ) அவர் இந்தியாவின் குடிமகனாக இல்லாவிட்டால் அல்லது ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்தின் குடியுரிமையை தானாக முன்வந்து பெற்றிருந்தால் அல்லது ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்திற்கு விசுவாசமாக இருப்பதற்கான ஏதேனும் ஒப்புதலின் கீழ் இருந்தால், மற்றும்

(இ) பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ் அவர் தகுதியற்றவராக இருந்தால்.

அதன்படி, மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டத்தில் (1951) பல கூடுதல் தகுதி நீக்கங்களை நாடாளுமன்றம் பரிந்துரைத்துள்ளது. இவை பாராளுமன்றத்திற்கு ஒத்தவை. இவை இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. சில தேர்தல் குற்றங்களில் அவர் குற்றவாளியாகக் கண்டறியப்பட்டிருக்கக்கூடாது அல்லது தேர்தலில் ஊழல் நடவடிக்கைகள்.
 2. அவர் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கும் எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் தண்டனை பெற்றிருக்கக்கூடாது. ஆனால், தடுப்புக் காவல் சட்டத்தின் கீழ் ஒருவரைத் தடுத்து வைப்பது தகுதியுடைய அல்ல.
 3. அந்த நேரத்திற்குள் அவர் தேர்தல் செலவு கணக்கை தாக்கல் செய்ய தவறியிருக்கக்கூடாது.
 4. அரசாங்க ஒப்பந்தங்கள், வேலைகள் அல்லது வேலைகளில் அவருக்கு எந்த ஆர்வமும் இருக்கக்கூடாது சேவைகள்.
 5. அவர் ஒரு இயக்குநராகவோ அல்லது நிர்வாக முகவராகவோ அல்லது அரசாங்கத்திற்கு குறைந்தபட்சம் 25 சதவீத பங்கைக் கொண்டிருக்கும் நிறுவனத்தில் லாபம் தரும் அலுவலகமாகவோ இருக்கக்கூடாது.
 6. அவர் அரசுப் பணியில் இருந்து டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடாது ஊழல் அல்லது அரசுக்கு விசுவாசமின்மை.
 7. அவர்களுக்கிடையே பகைமையை ஊக்குவித்ததற்காக அவர் தண்டனை பெற்றிருக்கக்கூடாது வெவ்வேறு குழுக்கள் அல்லது லஞ்சம் குற்றத்திற்காக.
 8. தீண்டாமை, வரதட்சணை, சதி போன்ற சமூகக் குற்றங்களைப் பிரசங்கித்ததற்காகவும் நடைமுறைப்படுத்தியதற்காகவும் அவர் தண்டிக்கப்படக்கூடாது .
- உறுப்பினர் ஒருவர் மேற்கண்ட தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டாரா என்ற கேள்விக்கு, ஆளுநரின் முடிவே இறுதியானது. எனினும், அவர் தேர்தல் ஆணையத்தின் கருத்தைப் பெற்று அதன்படி செயல்பட வேண்டும்.

பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளின்படி, கட்சித்

தவறிழைத்ததன் அடிப்படையில் அவர் தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால், அவர் மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இருப்பதற்கு தகுதியற்றவர் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கூறுகிறது.

பத்தாவது அட்டவணையின் கீழ் தகுதி நீக்கம் குறித்த கேள்வி, சட்ட மேலவை வழக்கில் தலைவர் மற்றும் சபாநாயகர், சட்டமன்ற வழக்கில் (ஆளுநரால் அல்ல) தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

1992 இல், இது தொடர்பாக தலைவர்/சபாநாயகரின் முடிவு நீதித்துறை மறுஆய்வுக்கு உட்பட்டது என்று உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது¹⁰ .

3. உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி

மாநில சட்டப் பேரவையின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும், அவையில் அமர்வதற்கு முன், ஆளுநர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட சிலருக்கு முன் ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும்.

இந்த உறுதிமொழியில், மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் சத்தியம் செய்கிறார்: (அ)

இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தை தாங்க; (ஆ)

இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்துவது; மற்றும் (c) அவரது

அலுவலகத்தின் கடமையை உண்மையாக நிறைவேற்ற வேண்டும்.

ஒரு உறுப்பினர் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யாவிட்டால், அவர் வாக்களிக்க முடியாது மற்றும் அவையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்க முடியாது மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தின் சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகளுக்கு தகுதி பெற முடியாது.

ஒரு நபர் ஒரு சபையில் உறுப்பினராக அமர்ந்திருக்கும் அல்லது வாக்களிக்கும் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ₹500 அபராதம் விதிக்கப்படுவார்: (அ) பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை எடுத்து

சந்தா செலுத்துவதற்கு முன்;

அல்லது

(ஆ) அவர் தகுதியற்றவர் அல்லது அவர் தகுதியற்றவர் என்பதை அறிந்தால்

அதன் உறுப்பினர்; அல்லது

(இ) பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தின்

அடிப்படையிலும் அவர் சபையில் அமர்வது அல்லது வாக்களிப்பது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது

என்பதை அவர் அறிந்தால்.

மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அவ்வப்போது மாநில சட்டமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகளைப் பெற உரிமை உண்டு.

4. இருக்கைகளின் விடுமுறை

பின்வரும் சந்தர்ப்பங்களில், மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் தனது இருக்கையை காலி செய்கிறார்: (அ)

இரட்டை உறுப்பினர்: ஒரு நபர் ஒரே நேரத்தில் மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக

இருக்க முடியாது. ஒரு நபர் இரு அவைகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், மாநில சட்டமன்றத்தால்

உருவாக்கப்பட்ட சட்டத்தின் விதிகளின்படி ஒரு அவையில் அவரது இருக்கை காலியாகிவிடும்.

(b) தகுதியிழப்பு: மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் ஏதேனும் தகுதியின்மைக்கு உட்பட்டால், அவரது இடம்

காலியாகிவிடும். (இ) ராஜினாமா: ஒரு உறுப்பினர், சட்டப் பேரவைத் தலைவர் அல்லது சட்டப்

பேரவைத் தலைவருக்கு கடிதம் மூலம் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். ராஜினாமா

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவுடன் அந்த இடம் காலியாகிறது¹¹.

(ஈ) இல்லாமை: மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு அவை, அதன் அனுமதியின்றி அறுபது நாட்களுக்கு ஒரு உறுப்பினரின் அனைத்துக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தால், அவரது இருக்கை காலியாக இருப்பதாக அறிவிக்க முடியும். (இ) பிற வழக்குகள்: மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினர் தனது இருக்கையை காலி செய்ய வேண்டும், (i) நீதிமன்றத்தால் அவரது தேர்தல் செல்லாது என அறிவிக்கப்பட்டால், (ii) அவர் சபையால் வெளியேற்றப்பட்டால், (iii) அவர் ஜனாதிபதி அல்லது துணைத் தலைவர் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்

மற்றும்

(iv) அவர் ஒரு மாநிலத்தின் கவர்னர் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டால்.

மாநில சட்டமன்றத்தின் தலைமை அதிகாரிகள்

ஒவ்வொரு மாநில சட்டமன்றத்திற்கும் அதன் சொந்த தலைமை அதிகாரி இருக்கிறார். சட்டப் பேரவைக்கு ஒரு சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகரும், சட்டப் பேரவைக்கு ஒரு தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவரும் உள்ளனர். பேரவைக்கு தலைவர் குழுவும், கவுன்சிலுக்கு துணைத் தலைவர் குழுவும் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

சட்டசபை சபாநாயகர்

சபாநாயகர் சட்டமன்றத்தால் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

வழக்கமாக, சபாநாயகர் சட்டசபையின் வாழ்நாள் முழுவதும் பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அவர் தனது பதவியை முன்னதாகவே காலி செய்கிறார்: 1. அவர் சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2. துணை சபாநாயகருக்கு கடிதம் மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3. சட்டமன்றத்தின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன்னறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானத்தை முன்வைக்க முடியும்.

சபாநாயகருக்கு பின்வரும் அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகள் உள்ளன:

1. சட்டமன்றத்தில் அதன் அலுவல்களை நடத்துவதற்கும் அதன் நடவடிக்கைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் அவர் ஒழுங்கையும் ஒழுங்கையும் பராமரிக்கிறார். இது அவரது முதன்மையான பொறுப்பு மற்றும் இந்த விஷயத்தில் அவருக்கு இறுதி அதிகாரம் உள்ளது.
2. அவர் (a) இந்திய அரசியலமைப்பு, (b) சட்டமன்றத்தின் நடைமுறை மற்றும் நடத்தை விதிகள் மற்றும் (c) சட்டமன்ற முன்மாதிரிகள், சட்டமன்றத்தில் உள்ள விதிகளின் இறுதி மொழிபெயர்ப்பாளர் ஆவார்.
3. அவர் சட்டசபையை ஒத்திவைக்கிறார் அல்லது கூட்டத்தை இடைநிறுத்துகிறார் கோரம் இல்லாதது.
4. அவர் முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்கவில்லை. ஆனால், அவர் சம நிலையில் வாக்களிக்க முடியும்.
5. அவைத் தலைவரின் வேண்டுகோளின் பேரில் அவர் சபையின் 'ரகசிய' கூட்டத்தை அனுமதிக்கலாம்.
6. ஒரு மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை அவரே தீர்மானிக்கிறார் மற்றும் அவருடைய முடிவை அவர் தீர்மானிக்கிறார் இந்த கேள்வி இறுதியானது.
7. பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளின் கீழ் கட்சி விலகல் காரணமாக எழும் சட்டமன்ற உறுப்பினரின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான கேள்விகளை அவர் தீர்மானிக்கிறார்.

8. அவர் சட்டமன்றத்தின் அனைத்து குழுக்களின் தலைவரை நியமித்து, அவற்றின் செயல்பாட்டை மேற்பார்வை செய்கிறார். அவரே வணிக ஆலோசனைக் குழு, விதிகள் குழு மற்றும் பொது நோக்கக் குழுவின் தலைவர்.

பேரவையின் துணை சபாநாயகர் சபாநாயகரைப்

போலவே, துணை சபாநாயகரும் சட்டமன்றத்தால் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து

தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். சபாநாயகர் தேர்தல் நடந்து முடிந்த பிறகு அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

சபாநாயகரைப் போலவே, துணை சபாநாயகரும் சட்டசபையின் வாழ்நாளில் வழக்கமாக பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் அவர் தனது அலுவலகத்தை முன்னதாகவே காலி செய்கிறார்:

1. அவர் சட்டசபை உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2. அவர்

சபாநாயகருக்கு எழுதி ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3.

சட்டமன்றத்தின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால்

நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன் அறிவிப்பு

கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானம் கொண்டு வர முடியும்.

சபாநாயகர் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது துணை சபாநாயகர் அதன் பணிகளை மேற்கொள்கிறார். பிந்தையவர் சட்டமன்றக் கூட்டத்தில் இல்லாதபோது அவர் சபாநாயகராகவும் செயல்படுகிறார். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் சபாநாயகருக்குரிய அனைத்து அதிகாரங்களும் அவருக்கு உண்டு.

சபாநாயகர் உறுப்பினர்களில் இருந்து ஒரு தலைவர் குழுவை நியமிக்கிறார். சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் இல்லாத நேரத்தில் அவர்களில் யாராவது ஒருவர் சட்டசபைக்கு தலைமை தாங்கலாம். அவ்வாறு தலைமை தாங்கும் போது சபாநாயகருக்கு உள்ள அதே அதிகாரம் அவருக்கு உள்ளது. புதிய தலைவர் குழு நியமிக்கப்படும் வரை அவர் பதவியில் இருப்பார்.

கவுன்சில் தலைவர்

தலைவர் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து சபையால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

தலைவர் பின்வரும் மூன்று நிகழ்வுகளில் ஏதேனும் ஒன்றில் தனது பதவியை காலி செய்கிறார்:

1. அவர் சபையின் உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2. துணைத் தலைவருக்கு கடிதம்

மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3. சபையின் அப்போதைய அனைத்து

உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர்

நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன்னறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானத்தை

முன்வைக்க முடியும்.

ஒரு தலைமை அதிகாரியாக, சபையில் தலைவரின் அதிகாரங்களும் செயல்பாடுகளும் சட்டசபையில் சபாநாயகரின் அதிகாரங்களைப் போலவே இருக்கும்.

இருப்பினும், சபாநாயகருக்கு ஒரு சிறப்பு அதிகாரம் உள்ளது, அதை அனுபவிக்கவில்லை

தலைவர். ஒரு மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை சபாநாயகர் முடிவு செய்வார் மற்றும் இந்த கேள்வியில் அவர் எடுக்கும் முடிவே இறுதியானது.

பேரவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் மற்றும் அவைத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் ஆகியோரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் மாநில சட்டமன்றத்தால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன. அவை மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன, எனவே அவை மாநில சட்டமன்றத்தின் வருடாந்திர வாக்குகளுக்கு உட்பட்டது அல்ல.

கவுன்சிலின் துணைத் தலைவர், தலைவரைப்

போலவே, துணைத் தலைவரும் சபையால் அதன் உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

துணைத் தலைவர் பின்வரும் மூன்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் தனது அலுவலகத்தை காலி செய்கிறார் வழக்குகள்:

1. அவர் சபையின் உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்தினால்; 2.

தலைவருக்கு கடிதம் மூலம் அவர் ராஜினாமா செய்தால்; மற்றும் 3.

சபையின் அப்போதைய அனைத்து உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மூலம் அவர் நீக்கப்பட்டால். 14 நாட்களுக்கு முன்னறிவிப்பு கொடுத்த பின்னரே அத்தகைய தீர்மானத்தை முன்வைக்க முடியும்.

தலைவர் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது துணைத் தலைவர் அதன் பணிகளைச் செய்கிறார். பிந்தையவர் சபையின் அமர்வில் இல்லாதபோது அவர் தலைவராகவும் செயல்படுகிறார். இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், தலைவரின் அனைத்து அதிகாரங்களும் அவருக்கு உள்ளன.

தலைவர் உறுப்பினர்களில் இருந்து துணைத் தலைவர் குழுவை நியமிக்கிறார். அவைத் தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் இல்லாத நிலையில் அவர்களில் எவரேனும் சபைக்குத் தலைமை தாங்கலாம். அவ்வாறு தலைமை தாங்கும் போது தலைவருக்கு இருக்கும் அதே அதிகாரம் அவருக்கு உள்ளது. புதிய துணைத் தலைவர் குழு நியமிக்கப்படும் வரை அவர் பதவியில் இருப்பார்.

மாநில சட்டப் பேரவையின் அமர்வுகள்

கவர்னர்

அவ்வப்போது ஒவ்வொரு மாநில சட்டமன்றத்தையும் கூட்ட வரவழைக்கிறார். மாநில சட்டமன்றத்தின் இரண்டு அமர்வுகளுக்கு இடையே அதிகபட்ச இடைவெளி ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது, அதாவது, மாநில சட்டமன்றம் வருடத்திற்கு இரண்டு முறையாவது கூட வேண்டும். மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு அமர்வு பல அமர்வுகளைக் கொண்டுள்ளது.

ஒத்திவைப்பு ஒரு

ஒத்திவைப்பு ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு ஒரு அமர்வில் வேலையை இடைநிறுத்துகிறது, இது மணிநேரம், நாட்கள் அல்லது வாரங்களாக இருக்கலாம்.

ஒத்திவைப்பு சைன் டை என்பது காலவரையற்ற காலத்திற்கு மாநில சட்டமன்றத்தின் கூட்டத்தை நிறுத்துவதாகும். ஒத்திவைப்பு மற்றும் ஒத்திவைப்பு சைன் டையின் அதிகாரம் சபையின் தலைமை அதிகாரியிடம் உள்ளது.

ஒத்திவைப்பு

தலைமை அதிகாரி (சபாநாயகர் அல்லது தலைவர்) அமர்வின் அலுவல் முடிந்ததும் , சபை ஒத்திவைக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கிறார் . அடுத்த சில நாட்களில், கூட்டத் தொடரை ஒத்தி வைப்பதற்கான அறிவிப்பை ஆளுநர் வெளியிடுகிறார்.

இருப்பினும், ஆளுநர் கூடும் சபையை ஒத்திவைக்கலாம். ஒத்திவைப்பு போலல்லாமல், ஒரு ஒத்திவைப்பு சபையின் அமர்வை முடிக்கிறது.

கலைப்பு

சட்ட மேலவை நிரந்தர வீடாக இருப்பதால் கலைக்கப்படாது. சட்டமன்றம் மட்டுமே கலைக்கப்படும்.

ஒரு ஒத்திவைப்பு போலல்லாமல், ஒரு கலைப்பு ஏற்கனவே இருக்கும் சபையின் ஆயுளை முடிக்கிறது, மேலும் பொதுத் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்ட பிறகு ஒரு புதிய சபை அமைக்கப்படுகிறது.

பில்களை கலைப்பது தொடர்பான நிலைப்பாடு
சட்டசபை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

1. சட்டசபையில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு மசோதா காலாவதியாகிறது (அதில் இருந்து வந்தாலும் சட்டசபை அல்லது சபையால் அதற்கு அனுப்பப்பட்டது).

2. சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, சபையில் நிலுவையில் உள்ளது.
3. சபையில் நிலுவையில் இருக்கும் ஆனால் சட்டசபையில் நிறைவேற்றப்படாத ஒரு மசோதா காலாவதியாகாது.
4. சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா (ஒற்றைசபை மாநிலத்தில்) அல்லது இரு அவைகளாலும் (இருசபை மாநிலத்தில்) நிறைவேற்றப்பட்டாலும், ஆளுநர் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக நிலுவையில் இருக்கும் மசோதா காலாவதியாகாது.
5. சட்டமன்றத்தால் (ஒற்றைசபை மாநிலத்தில்) நிறைவேற்றப்பட்ட அல்லது இரு அவைகளாலும் (இருசபை மாநிலங்களில்) நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா, அவையை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக குடியரசுத் தலைவரால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டாலும் காலாவதியாகாது.

கோரம்

கோரம் என்பது எந்தவொரு வணிகத்தையும் பரிவர்த்தனை செய்வதற்கு முன் சபையில் இருக்க வேண்டிய குறைந்தபட்ச உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையாகும். இது பத்து உறுப்பினர்கள் அல்லது சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பத்தில் ஒரு பங்கு (தலைமை அதிகாரி உட்பட), எது அதிகமாக இருந்தாலும். சபையின் கூட்டத்தின் போது கோரம் இல்லை என்றால், அவையை ஒத்திவைப்பது அல்லது கோரம் இருக்கும் வரை கூட்டத்தை இடைநிறுத்துவது தலைமை அதிகாரியின் கடமையாகும்.

வீட்டில் வாக்களிப்பு

இரு அவைகளின் எந்தக் கூட்டத்திலும் அனைத்து விஷயங்களும், தலைமை அதிகாரியைத் தவிர்த்து, கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. சட்டசபை சபாநாயகர் பதவி நீக்கம், பேரவைத் தலைவர் பதவி நீக்கம் போன்ற அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில விஷயங்களுக்கு மட்டுமே சிறப்புப் பெரும்பான்மை தேவை, சாதாரண பெரும்பான்மை அல்ல. தலைமை அதிகாரி (அதாவது, பேரவையில் சபாநாயகர் அல்லது சபையின் தலைவர் அல்லது அவ்வாறு செயல்படும் நபர்) முதல் நிகழ்வில் வாக்களிக்காமல், சமத்துவ வாக்குகளின் விஷயத்தில் வாக்களிக்கிறார்.

மாநில சட்டமன்றத்தில் மொழி அரசியலமைப்பு

மாநிலத்தின் அலுவல் மொழி(கள்) அல்லது ஹிந்தி அல்லது ஆங்கிலம், மாநில சட்டமன்றத்தில் வணிக பரிவர்த்தனை செய்வதற்கான மொழிகளாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், தலைமை அதிகாரி ஒரு உறுப்பினரை அவரது தாய்மொழியில் சபையில் பேச அனுமதிக்கலாம். அரசமைப்புச் சட்டம் தொடங்கி பதினைந்து ஆண்டுகள் முடிந்த பிறகு (அதாவது 1965 முதல்) ஆங்கிலத்தை ஒரு தரை மொழியாகத் தொடர வேண்டுமா அல்லது நிறுத்த வேண்டுமா என்பதைத் தீர்மானிக்க மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இமாச்சலப் பிரதேசம், மணிப்பூர், மேகாலயா மற்றும் திரிபுராவைப் பொறுத்தவரை, இந்த நேர வரம்பு

இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் மற்றும் அருணாச்சலப் பிரதேசம், கோவா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் இது நாற்பது ஆண்டுகள்.

அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்வகேட் ஜெனரல் ஆகியோரின்

உரிமைகள் ஒரு சபையின் உறுப்பினர்களுக்கு மேலதிகமாக, ஒவ்வொரு அமைச்சரும் மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரலும் அவர் உறுப்பினராக பெயரிடப்பட்டுள்ள அவை அல்லது அதன் எந்தக் குழுவின் நடவடிக்கைகளிலும் பேசவும் பங்கேற்கவும் உரிமை உண்டு. , வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல். இந்த அரசியலமைப்பு விதிக்கு அடிப்படையாக இரண்டு காரணங்கள் உள்ளன: 1. ஒரு அமைச்சர் அவர் உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு சபையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்கலாம்.

2. இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு அமைச்சர், இரு அவைகளின் நடவடிக்கைகளிலும் பங்கேற்கலாம்¹².

மாநில சட்டமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடைமுறை

சாதாரண மசோதாக்கள்

தொடக்க மாளிகையில் மசோதா ஒரு

சாதாரண மசோதா மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் (இருசபை சட்டமன்றமாக இருந்தால்) தொடங்கலாம். அத்தகைய மசோதாவை ஒரு அமைச்சரோ அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரோ அறிமுகப்படுத்தலாம். 1. முதல் வாசிப்பு, 2. இரண்டாம் வாசிப்பு மற்றும் 3. மூன்றாம் வாசிப்பு ஆகிய மூன்று நிலைகளில் இந்த மசோதா நிறைவேற்றப்படுகிறது.

மசோதாவை தோற்றுவிக்கும் சபையால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, அது பரிசீலனை மற்றும் நிறைவேற்றுவதற்காக இரண்டாவது சபைக்கு அனுப்பப்படும். திருத்தங்களுடனோ அல்லது திருத்தங்களுடனோ, இரு அவைகளும் அதற்கு ஒப்புதல் அளித்தால் மட்டுமே ஒரு மசோதா மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. ஒரு சட்டமன்றம் என்றால், சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதா நேரடியாக ஆளுநரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும்.

இரண்டாவது சபையில் மசோதா

இரண்டாவது சபையிலும், முதல் வாசிப்பு, இரண்டாம் வாசிப்பு மற்றும் மூன்றாம் வாசிப்பு ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் மசோதா நிறைவேற்றப்படுகிறது.

சட்டப் பேரவையால் ஒரு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டு அனுப்பப்படும் போது சட்டமியற்றும் சபை, அதற்கு முன் நான்கு மாற்று வழிகள் உள்ளன:

1. அது சட்டமன்றத்தால் அனுப்பப்பட்ட மசோதாவை நிறைவேற்றலாம் (அதாவது, திருத்தங்கள் இல்லாமல்); 2. அது திருத்தங்களுடன் மசோதாவை நிறைவேற்றலாம் மற்றும் மறுபரிசீலனைக்காக சட்டசபைக்கு திருப்பி அனுப்பலாம்; 3. அது மசோதாவை முழுவதுமாக நிராகரிக்கலாம்; மற்றும் 4. அது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கலாம், இதனால் மசோதா நிலுவையில் இருக்கும்.

கவுன்சில் திருத்தங்கள் இல்லாமல் மசோதாவை நிறைவேற்றினால் அல்லது கவுன்சில் பரிந்துரைத்த திருத்தங்களை சட்டசபை ஏற்றுக்கொண்டால், மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்பட்டு, அது ஆளுநரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும். மறுபுறம், கவுன்சில் பரிந்துரைத்த திருத்தங்களை சட்டசபை நிராகரித்தால் அல்லது சபை மசோதாவை முழுவதுமாக நிராகரித்தால் அல்லது கவுன்சில் மூன்று மாதங்களுக்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்றால், சட்டசபை மீண்டும் மசோதாவை நிறைவேற்றி அதை சபைக்கு அனுப்பலாம். கவுன்சில் மீண்டும் மசோதாவை நிராகரித்தால் அல்லது சட்டசபையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத திருத்தங்களுடன் மசோதாவை நிறைவேற்றினால் அல்லது மசோதாவை நிறைவேற்றவில்லை

ஒரு மாதத்திற்குள், மசோதா இரண்டாவது முறையாக சட்டசபையால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

எனவே, ஒரு சாதாரண மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்கான இறுதி அதிகாரம் சட்டசபைக்கு உள்ளது. அதிகபட்சம், கவுன்சில் மசோதாவை நான்கு மாதங்களுக்கு தடுத்து வைக்கலாம் அல்லது தாமதப்படுத்தலாம் - முதல் நிகழ்வில் மூன்று மாதங்கள் மற்றும் இரண்டாவது நிகழ்வில் ஒரு மாதம். ஒரு மசோதா தொடர்பாக இரு அவைகளுக்கும் இடையேயான கருத்து வேறுபாட்டைத் தீர்க்க இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தின் பொறிமுறையை அரசியலமைப்பு வழங்கவில்லை. மறுபுறம், லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபாவின் கூட்டுக் கூட்டம் ஒரு சாதாரண மசோதா தொடர்பாக இருவருக்கும் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாட்டைத் தீர்க்கும் ஏற்பாடு உள்ளது. மேலும், சபையில் தோன்றி, பேரவைக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு மசோதா, பேரவையால் நிராகரிக்கப்படும்போது, அந்த மசோதா முடிவடைந்து இறந்துவிடுகிறது.

இதனால், சபைக்கு மிகவும் குறைவான முக்கியத்துவம், பதவி வழங்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் மையத்தில் உள்ள ராஜ்யசபாவை விட அதிகாரம்.

ஆளுநர் ஒப்புதல்

ஆளுநருக்கு முன் நான்கு மாற்று வழிகள் உள்ளன.

1. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலை

வழங்கலாம்; 2. அவர் மசோதாவிற்கு தனது ஒப்புதலைத்

தடுக்கலாம்; 3. அவர் ஹவுஸ் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திரும்பப் பெறலாம் அல்லது வீடுகள்;

மற்றும் 4. ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்கு அவர் மசோதாவை ஒதுக்கலாம்.

இந்த மசோதாவுக்கு ஆளுநர் ஒப்புதல் அளித்தால், மசோதா சட்டமாகி சட்டப் புத்தகத்தில் வைக்கப்படும். இந்த மசோதாவிற்கு ஆளுநர் தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தினால், மசோதா முடிவடைகிறது மற்றும் சட்டமாக மாறாது. கவர்னர் மசோதாவை மறுபரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்பினால், மசோதாவை மீண்டும் சபை அல்லது இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றி, திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ, அவரது ஒப்புதலுக்காக ஆளுநரிடம் சமர்ப்பித்தால், அந்த மசோதாவுக்கு ஆளுநர் தனது ஒப்புதலை அளிக்க வேண்டும். இதனால், கவர்னர் ஒரு சஸ்பென்ட் வீட்டோவை மட்டுமே அனுபவிக்கிறார். மத்திய நிலையிலும் இதே நிலைதான் .

குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதல்

ஒரு மசோதாவை குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு கவர்னரால் ஒதுக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கலாம் அல்லது மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலைத் தடுத்து நிறுத்தலாம் அல்லது மாநிலத்தின் அவை அல்லது அவைகளின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவைத் திருப்பி அனுப்பலாம். சட்டமன்றம். ஒரு மசோதா அவ்வாறு திரும்பப் பெறப்பட்டால், அவை அல்லது அவைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்

ஆறு மாதங்கள். மசோதா திருத்தங்களுடன் அல்லது இல்லாமலேயே சபை அல்லது அவைகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு மீண்டும் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுக்கு சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. அத்தகைய மசோதாவுக்கு குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை வழங்குவது கட்டாயமா இல்லையா என்பது அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

பண மசோதாக்கள்

மாநில சட்டமன்றத்தில் பண மசோதாக்களை நிறைவேற்றுவதற்கான ஒரு சிறப்பு நடைமுறையை அரசியலமைப்பு வகுத்துள்ளது. இது பின்வருமாறு: சட்டப் பேரவையில் பண மசோதாவை

அறிமுகப்படுத்த முடியாது. சட்டப் பேரவையில் மட்டுமே அதுவும் ஆளுநரின் பரிந்துரையின் பேரில் அறிமுகப்படுத்தப்படும். அத்தகைய ஒவ்வொரு மசோதாவும் அரசாங்க மசோதாவாகக் கருதப்படுகிறது மற்றும் ஒரு அமைச்சரால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

சட்டப் பேரவையில் பண மசோதா நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, அது சட்ட மேலவையின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்படும். பண மசோதா தொடர்பான அதிகாரங்களை சட்ட சபை கட்டுப்படுத்தியுள்ளது. இது ஒரு பண மசோதாவை நிராகரிக்கவோ அல்லது திருத்தவோ முடியாது. இது பரிந்துரைகளை மட்டுமே செய்ய முடியும் மற்றும் 14 நாட்களுக்குள் சட்டப் பேரவைக்கு மசோதாவை திருப்பி அனுப்ப வேண்டும். சட்டப் பேரவையானது, சட்டமியற்றும் குழுவின் பரிந்துரைகள் அனைத்தையும் ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.

சட்டப் பேரவை ஏதேனும் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த மசோதா இரு அவைகளாலும் மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். சட்டப் பேரவை எந்தப் பரிந்துரையையும் ஏற்கவில்லை என்றால், அந்த மசோதா எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் முதலில் சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.

14 நாட்களுக்குள் சட்டப் பேரவை சட்டப் பேரவைக்கு மசோதாவைத் திருப்பித் தரவில்லை என்றால், அந்தச் சட்டமூலம் முதலில் சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட படிவத்தில் கூறப்பட்ட காலத்தின் முடிவில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும். எனவே, பண மசோதாவைப் பொறுத்தவரை சட்ட மேலவையை விட சட்டப் பேரவைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்ளன. அதிகபட்சமாக, சட்டப் பேரவையானது பண மசோதாவை 14 நாட்களுக்கு தடுத்து வைக்கலாம் அல்லது தாமதப்படுத்தலாம்.

இறுதியாக, ஒரு பண மசோதா ஆளுநரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால், அவர் தனது ஒப்புதலை வழங்கலாம், தனது ஒப்புதலை நிறுத்தலாம் அல்லது குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக மசோதாவை ஒதுக்கலாம், ஆனால் மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திரும்பப் பெற முடியாது. பொதுவாக, ஆளுநர் தனது முன் அனுமதியுடன் மாநில சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பண மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் அளிப்பார்.

குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒரு பண மசோதா ஒதுக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் அந்த மசோதாவுக்கு தனது ஒப்புதலை அளிக்கலாம் அல்லது அவரது அனுமதியை நிறுத்தி வைக்கலாம்.

மசோதாவுக்கு ஒப்புதல் ஆனால் மாநில சட்டமன்றத்தின் மறுபரிசீலனைக்காக மசோதாவை திரும்பப் பெற முடியாது.

அட்டவணை 33.1 பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தில் சட்டமன்ற நடைமுறைகளை ஒப்பிடுதல்

பாராளுமன்றம்	மாநில சட்டமன்றம் A.
சாதாரண மசோதாக்கள் தொடர்பாக 1 இது	
நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்படும் சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.	
2. இது ஒரு அமைச்சராலோ அல்லது தனிப்பட்ட உறுப்பினராலோ அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.	2. ஐ டி ஒரு அமைச்சரால் அல்லது தனிப்பட்ட உறுப்பினரால் அறிமுகப்படுத்தப்படலாம்.
3. இது முதல் வாசிப்பு, இரண்டாம் வாசிப்பு மற்றும் மூன்றாம் வாசிப்பு மூலம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வீட்டில் கடந்து செல்கிறது.	3. இது முதல் வாசிப்பு, இரண்டாம் வாசிப்பு மற்றும் மூன்றாம் வாசிப்பு மூலம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட வீட்டில் கடந்து செல்கிறது.
4. திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ இரு அவைகளும் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டால் மட்டுமே அது நாடாளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.	4. திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ இரு அவைகளும் அதற்கு ஒப்புதல் அளித்தால் மட்டுமே மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.
5. முதல் சபையால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவைப் பெற்ற பிறகு, இரண்டாவது அவை மசோதாவை நிராகரிக்கும் போது ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அல்லது ஆறு மாதங்களுக்குள் மசோதாவை நிறைவேற்றாத திருத்தங்களை முன்மொழியும்போது இரு அவைகளுக்கு இடையே ஒரு முட்டுக்கட்டை ஏற்படுகிறது.	5. சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாவைப் பெற்ற பிறகு, சட்டமன்றக் குழு மசோதாவை நிராகரிக்கும் போது பேரவையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத திருத்தங்களை முன்மொழியும்போது அல்லது மசோதாவை நிராகரிக்காதபோது இரு அவைகளுக்கு இடையே முட்டுக்கட்டை ஏற்படுகிறது.
6. அரசியலமைப்புச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தின் பொறிமுறையைத் தீர்ப்பதற்கு வழங்குகிறது	6. மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தின் பொறிமுறைக்கு இடையே ஒரு முட்டுக்கட்டையைத் தீர்ப்பதற்கு அரசியலமைப்பு வழங்கவில்லை.

ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் அவர்களுக்கு இடையே முட்டுக்கட்டை.	
அவை ஒரு மசோதாவை நிறைவேற்றியது.	
7. லோக்சபா, இரண்டாவது முறையாக மசோதாவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ராஜ்யசபாவை மீற முடியாது. இரு அவைகளுக்கும் இடையிலான முட்டுக்கட்டைக்கு தீர்வு காண கூட்டுக் கூட்டமே ஒரே வழி.	7. சட்டப் பேரவையானது இரண்டாவது முறையாக மசோதாவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் மேலவையை மேலெழுத முடியும், மாறாக அல்ல. ஒரு மசோதா இரண்டாவது முறையாக சட்டசபையால் நிறைவேற்றப்பட்டு, சட்டப் பேரவைக்கு அனுப்பப்படும் போது, சட்டப் பேரவை மீண்டும் அந்த மசோதாவை நிராகரித்தால், அல்லது சட்டப் பேரவையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத திருத்தங்களை முன்மொழிந்தால், அல்லது ஒரு மாதத்திற்குள் மசோதாவை நிறைவேற்றவில்லை. இந்த மசோதா இரண்டாவது முறையாக சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.
8. ஒரு முட்டுக்கட்டையைத் தீர்ப்பதற்கான கூட்டு அமர்வு அல்லது தனிமையில் மசோதாவுக்குப் பொருந்தும். குடியரசுத் தலைவரால் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கப்படாவிட்டால், மசோதா முடிவடைந்து செயலிழந்துவிடும்.	8. முட்டுக்கட்டைக்கு தீர்வு காண இரண்டாவது முறையாக மசோதாவை நிறைவேற்றும் வழிமுறை, சட்டப் பேரவையில் தொடங்கும் மசோதாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். சட்டப் பேரவையில் உருவாக்கப்பட்டு, சட்டப் பேரவைக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு மசோதா, பிந்தையவரால் நிராகரிக்கப்படும் போது அந்த மசோதா இறந்துவிடும்.
பி. பணப் பில்கள் தொடர்பாக	
1. லோக்சபாவில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், ராஜ்யசபாவில் அல்ல.	1. சட்டப் பேரவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், சட்ட மன்றத்தில் அல்ல.
2. பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே இதை அறிமுகப்படுத்த முடியும்	2. பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே இதை அறிமுகப்படுத்த முடியும்

ஜனாதிபதி.	கவர்னர்.
3. It ஐ ஒரு அமைச்சரால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், தனிப்பட்ட உறுப்பினரால் அல்ல.	3. இது ஒரு அமைச்சரால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்தப்படலாம், தனிப்பட்ட உறுப்பினரால் அல்ல.
4. ராஜ்யசபாவால் அதை நிராகரிக்கவோ அல்லது திருத்தவோ முடியாது. பரிந்துரைகளுடன் அல்லது இல்லாமல் 14 நாட்களுக்குள் அது மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டும்.	4. சட்ட சபையால் அதை நிராகரிக்கவோ அல்லது திருத்தவோ முடியாது. திருத்தங்களுடனோ அல்லது இல்லாமலோ 14 நாட்களுக்குள் சட்டப் பேரவைக்கு திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டும்.
5. லோக்சபா ராஜ்யசபாவின் அனைத்து அல்லது எந்த பரிந்துரைகளையும் ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.	5. சட்டப் பேரவையானது சட்டமியற்றும் குழுவின் பரிந்துரைகள் அனைத்தையும் அல்லது ஏதேனும் ஒன்றை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம்.
6. லோக்சபா எந்தப் பரிந்துரையையும் ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த மசோதா மாற்றியமைக்கப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.	6. சட்டப் பேரவை ஏதேனும் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்டால், அந்த மசோதா, திருத்தப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.
7. லோக்சபா எந்தப் பரிந்துரையையும் ஏற்கவில்லை என்றால், மசோதா எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் முதலில் மக்களவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.	7. சட்டப் பேரவை எந்தப் பரிந்துரையையும் ஏற்கவில்லை என்றால், அந்த மசோதா எந்த மாற்றமும் இன்றி முதலில் சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட வடிவத்தில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.
8. ராஜ்யசபா மசோதாவை 14 நாட்களுக்குள் லோக்சபாவுக்குத் திருப்பித் தரவில்லை என்றால், முதலில் மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட படிவத்தில் கூறப்பட்ட காலம் முடிவடையும் போது மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.	8. சட்டப் பேரவை 14 நாட்களுக்குள் சட்டப் பேரவைக்கு மசோதாவைத் திருப்பித் தரவில்லை என்றால், அந்தச் சட்டமூலம் முதலில் சட்டப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட படிவத்தில் கூறப்பட்ட காலத்தின் முடிவில் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படும்.
9. அரசியலமைப்புச் சட்டம் இல்லை	9. அரசியலமைப்புச் சட்டம் இல்லை

இரு அவைகளுக்கு இடையே உள்ள
ஏதேனும் முட்டுக்கட்டைக்கு
தீர்வுகாண வேண்டும். ஏனென்றால்,
லோக்சபாவின் விருப்பம்,

ராஜ்யசபாவின் விருப்பத்தை விட
மேலோங்கச் செய்யப்படுகிறது,
பிந்தையது, முன்னாள் நிறைவேற்றிய
மசோதாவுக்கு உடன்படவில்லை என்றால்.

இரு அவைகளுக்கு இடையே உள்ள
ஏதேனும் முட்டுக்கட்டைக்கு
தீர்வுகாண வேண்டும். ஏனென்றால்,
சட்டப் பேரவையின் விருப்பம், சட்டப்
பேரவையின் விருப்பத்தைவிட
மேலாதிக்கம் செய்யப்படுகிறது,
பிந்தையது, முன்னாள் நிறைவேற்றிய
மசோதாவுக்கு உடன்படவில்லை
என்றால்.

சட்ட மன்றத்தின் பதவி

சபையின் அரசியலமைப்பு நிலை (சட்டசபையுடன் ஒப்பிடுகையில்)
இரண்டு கோணங்களில் ஆய்வு செய்யலாம்:

- A. சபைக்கு சமமான கோளங்கள்.
- B. சபைக்கு சமமற்ற கோளங்கள்.

சட்டசபைக்கு சமம்

பின்வரும் விஷயங்களில், சபையின் அதிகாரங்கள் மற்றும் அந்தஸ்து சட்டமன்றத்திற்கு சமமாக உள்ளது: 1. சாதாரண மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல். இருப்பினும், இரு அவைகளுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், சபையின் விருப்பத்தை விட சட்டசபையின் விருப்பம் மேலோங்கும்.

- 2. கவர்னர் பிறப்பித்த அரசாணைகளுக்கு ஒப்புதல்¹⁴.
- 3. முதல்வர் உள்ளிட்ட அமைச்சர்கள் தேர்வு. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், முதலமைச்சர் உள்ளிட்ட அமைச்சர்கள் மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியும். இருப்பினும், அவர்களின் உறுப்பினர்களைப் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் சட்டசபைக்கு மட்டுமே பொறுப்பு.
- 4. மாநில நிதி ஆணையம், மாநில பொது சேவை ஆணையம் மற்றும் இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர் போன்ற அரசியலமைப்பு அமைப்புகளின் அறிக்கைகளை பரிசீலித்தல்.
- 5. மாநில பொது சேவையின் அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்துதல் தரகு.

சட்டசபையுடன் சமமற்றது

பின்வரும் விஷயங்களில், சபையின் அதிகாரங்களும் அந்தஸ்தும் சட்டசபைக்கு சமமானதாக இல்லை:

- 1. பண மசோதாவை சட்டசபையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும், உள்ளே அல்ல சபை.
- 2. பண மசோதாவை கவுன்சில் திருத்தவோ நிராகரிக்கவோ முடியாது. பரிந்துரைகளுடன் அல்லது பரிந்துரைகள் இல்லாமல் 14 நாட்களுக்குள் மசோதாவை சட்டசபைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்.
- 3. சபையின் அனைத்து அல்லது எந்தப் பரிந்துரையையும் பேரவை ஏற்கலாம் அல்லது நிராகரிக்கலாம். இரண்டு நிகழ்வுகளிலும், பண மசோதா இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.
- 4. குறிப்பிட்ட மசோதா பண மசோதாவா இல்லையா என்பதை முடிவு செய்யும் இறுதி அதிகாரம் பேரவைத் தலைவரிடம் உள்ளது.

5. ஒரு சாதாரண மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்கான இறுதி அதிகாரமும் சட்டசபைக்கே உள்ளது. அதிகபட்சம், கவுன்சில் மசோதாவை நான்கு மாதங்களுக்கு தடுத்து வைக்கலாம் அல்லது தாமதப்படுத்தலாம் - முதல் நிகழ்வில் மூன்று மாதங்கள் மற்றும் இரண்டாவது நிகழ்வில் ஒரு மாதம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், கவுன்சில் என்பது ராஜ்யசபாவைப் போல ஒரு திருத்தியமைப்பு கூட அல்ல; அது ஒரு விரிவாக்க அறை அல்லது ஒரு ஆலோசனை அமைப்பு மட்டுமே.
6. கவுன்சில் பட்ஜெட்டை மட்டுமே விவாதிக்க முடியும், ஆனால் மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளில் வாக்களிக்க முடியாது (இது சட்டசபையின் பிரத்யேக சலுகை).
7. நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை நிறைவேற்றி அமைச்சர்கள் சபையை சபை நீக்க முடியாது. ஏனென்றால், அமைச்சர்கள் குழு என்பது சட்டசபைக்கு மட்டுமே கூட்டுப் பொறுப்பு. ஆனால், அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் குறித்து கவுன்சில் விவாதிக்கலாம் மற்றும் விமர்சிக்கலாம்.
8. சபையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, சட்டசபைக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு சாதாரண மசோதா, பேரவையால் நிராகரிக்கப்படும்போது, அந்த மசோதா முடிவடைந்து இறந்துவிடுகிறது.
9. இந்திய குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ராஜ்யசபாவில் மாநிலப் பிரதிநிதிகள் தேர்தலில் கவுன்சில் பங்கேற்காது.
10. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவை அங்கீகரிப்பதில் கவுன்சிலுக்கு பயனுள்ள கருத்து இல்லை. இந்த வகையிலும், சபையின் விருப்பத்தை விட பேரவையின் விருப்பம் மேலோங்குகிறது¹⁵.
11. இறுதியாக, சபையின் இருப்பு பேரவையின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. பேரவையின் பரிந்துரையின் பேரில் பாராளுமன்றத்தால் சபையை ஒழிக்க முடியும்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, லோக்சபாவுக்கு எதிரான மாநிலங்களவையின் நிலைப்பாட்டைக் காட்டிலும், சட்டசபைக்கு எதிரான கவுன்சிலின் நிலை மிகவும் பலவீனமானது என்பது தெளிவாகிறது. ராஜ்யசபா, நிதி விவகாரங்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு தவிர அனைத்து துறைகளிலும் மக்களவைக்கு சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. மறுபுறம், சபை அனைத்து வகையிலும் சட்டசபைக்கு அடிபணிந்துள்ளது. இதனால், சபையின் மேலாதிக்கம் முழுமையாக நிறுவப்பட்டுள்ளது.

கவுன்சில் மற்றும் ராஜ்யசபா இரண்டும் இரண்டாவது அறைகளாக இருந்தாலும், பின்வரும் காரணங்களுக்காக அரசியலமைப்பு சபைக்கு ராஜ்யசபாவை விட குறைவான முக்கியத்துவத்தை வழங்கியுள்ளது:

1. ராஜ்யசபா என்பது மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டுள்ளது, இதனால் அரசியல் கூட்டாட்சி கூறுகளை பிரதிபலிக்கிறது. இது மத்திய அரசின் தேவையற்ற தலையீட்டிற்கு எதிராக மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் கூட்டாட்சி சமநிலையை பராமரிக்கிறது. எனவே, இது ஒரு பயனுள்ள திருத்தியமைக்கும் அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பாக மட்டும் அல்ல

சபையைப் போன்ற விரிவாக்க அமைப்பு. மறுபுறம், ஒரு கவுன்சில் விஷயத்தில் கூட்டாட்சி முக்கியத்துவம் பற்றிய பிரச்சினை எழுவதில்லை.

2. சபை பன்முகத்தன்மையுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது வெவ்வேறு நலன்களைப்

பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது மற்றும் வித்தியாசமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் சில பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களையும் உள்ளடக்கியது. அதன் கலவையே அதன் நிலையை பலவீனமாக்குகிறது மற்றும் ஒரு பயனுள்ள திருத்தியமைக்கும் அமைப்பாக அதன் பயன்பாட்டைக் குறைக்கிறது. மறுபுறம், ராஜ்யசபா ஒரே மாதிரியாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது மாநிலங்களை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது மற்றும் முக்கியமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது (250 இல் 12 பேர் மட்டுமே பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள்).

3. சபைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள நிலைப்பாடு ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளுக்கு உட்பட்டது. மக்கள்

மன்றமாகிய சட்டசபைக்கு பேரவை அடிப்பணிய வேண்டும். மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளுக்கிடையேயான இந்த உறவுமுறை பிரிட்டிஷ் மாதிரியிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. பிரிட்டனில், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் (மேல் மாளிகை) ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸை (கீழ்சபை) எதிர்க்கவும் தடுக்கவும் முடியாது. ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் ஒரு விரிவடையும் அறை மட்டுமே - இது ஒரு சாதாரண மசோதாவை அதிகப்பட்சம் ஒரு வருடத்திற்கும், பண மசோதாவை ஒரு மாதத்திற்கும் தாமதப்படுத்தலாம். 16 அதன் பலவீனமான, சக்தியற்ற மற்றும் முக்கியமற்ற நிலை மற்றும் பங்கைக் கருத்தில் கொண்டு, விமர்சகர்கள் 'இரண்டாம் நிலை அறை', 'விலை உயர்ந்த அலங்கார ஆடம்பரம்', 'வெள்ளை யானை' என, கவுன்சில் உள்ளது. சட்டசபை தேர்தலில்

தோல்வியடைந்தவர்களுக்கு, இந்த சபை புகலிடமாக திகழ்வதாக விமர்சகர்கள் கருத்து

தெரிவித்துள்ளனர். செல்வாக்கற்ற, நிராகரிக்கப்பட்ட மற்றும் லட்சிய அரசியல்வாதிகள் ஒரு முதலமைச்சர் அல்லது அமைச்சர் அல்லது மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் பதவியை ஆக்கிரமிக்க முடிந்தது.

ஒப்பிட்டால் சபைக்கு குறைவான அதிகாரங்களே வழங்கப்பட்டுள்ளன

சட்டசபையுடன், அதன் பயன்பாடு பின்வரும் அடிப்படையில் ஆதரிக்கப்படுகிறது:

1. சீர்திருத்தம் மற்றும் சிந்தனைக்கு ஏற்பாடு செய்வதன் மூலம் சட்டசபையால் உருவாக்கப்பட்ட அவசர, குறைபாடுள்ள, கவனக்குறைவான மற்றும் தவறான எண்ணம் கொண்ட சட்டத்தை இது சரிபார்க்கிறது.
2. நேரடித் தேர்தலை எதிர்கொள்ள முடியாத புகழ்பெற்ற வல்லுநர்கள் மற்றும் நிபுணர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை இது எளிதாக்குகிறது. அத்தகைய நபர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்குவதற்காக ஆளுனர் கவுன்சிலின் ஆறில் ஒருவரை நியமிக்கிறார்.

மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள்

ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள் என்பது மாநில சட்டமன்றத்தின் அவைகள், அவற்றின் குழுக்கள் மற்றும் அவற்றின் உறுப்பினர்கள் அனுபவிக்கும் சிறப்பு உரிமைகள், விலக்குகள் மற்றும் விலக்குகளின் கூட்டுத்தொகை ஆகும். அவர்களின் செயல்களின் சுதந்திரத்தையும் செயல்திறனையும் பாதுகாக்க அவை அவசியம். இந்தச் சலுகைகள் இல்லாமல், சபைகள் தங்கள் அதிகாரம், கண்ணியம் மற்றும் மரியாதையை நிலைநிறுத்த முடியாது அல்லது தங்கள் சட்டமன்றப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் எந்தத் தடையிலிருந்தும் தங்கள் உறுப்பினர்களைப் பாதுகாக்க முடியாது.

மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு சபை அல்லது அதன் எந்தக் குழுவின் நடவடிக்கைகளிலும் பேசுவதற்கும் பங்கு பெறுவதற்கும் தகுதியுடைய நபர்களுக்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. இதில் மாநில மற்றும் மாநில அமைச்சர்களின் அட்வகேட் ஜெனரல் அடங்குவர்.

மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் ஆளுநருக்கு மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்படுவதில்லை என்பதை இங்கே தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.

ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் சிறப்புரிமைகளை இரண்டு பரந்த பிரிவுகளாக வகைப்படுத்தலாம் - அவை மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையும் கூட்டாக அனுபவிக்கின்றன, மற்றும் உறுப்பினர்கள் தனித்தனியாக அனுபவிக்கிறார்கள்.

கூட்டு சலுகைகள்

மாநில சட்டப் பேரவையின் ஒவ்வொரு அவைக்கும் கூட்டாகச் சொந்தமான சிறப்புரிமைகள்: 1. அதன் அறிக்கைகள், விவாதங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளை வெளியிடும் உரிமையும், பிறரை வெளியிடுவதைத் தடைசெய்யும் உரிமையும் அதற்கு உண்டு¹⁷.

2. அதன் நடவடிக்கைகளில் இருந்து அந்நியர்களை விலக்கி வைக்கலாம் மற்றும் சில முக்கியமான விஷயங்களை விவாதிக்க இரகசிய அமர்வுகளை நடத்தலாம்.
3. இது அதன் சொந்த நடைமுறை மற்றும் அதன் வணிகத்தின் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும், அத்தகைய விஷயங்களில் தீர்ப்பதற்கும் விதிகளை உருவாக்கலாம்.
4. இது உறுப்பினர்களையும் வெளியாட்களையும் அதன் சிறப்புரிமைகளை மீறியதற்காக அல்லது திட்டுதல், அறிவுரை அல்லது சிறைத்தண்டனை (உறுப்பினர்கள் விஷயத்தில் இடைநீக்கம் அல்லது வெளியேற்றம்) மூலம் அதன் அவமதிப்புக்காக தண்டிக்க முடியும்.
5. ஒரு உறுப்பினரின் கைது, தடுப்புக்காவல், தண்டனை, சிறைத்தண்டனை மற்றும் விடுதலை பற்றிய உடனடித் தகவல்களைப் பெறுவதற்கு அதற்கு உரிமை உண்டு.
6. இது விசாரணைகளை நிறுவலாம் மற்றும் சாட்சிகளின் வருகைக்கு உத்தரவிடலாம் மற்றும் தொடர்புடைய ஆவணங்கள் மற்றும் பதிவுகளுக்கு அனுப்பலாம்.

7. நீதிமன்றங்கள் வழக்குகளை விசாரிக்க தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது வீடு அல்லது அதன் கமிட்டிகள்.
8. எந்த நபரும் (உறுப்பினர் அல்லது வெளி நபர்) கைது செய்ய முடியாது, மற்றும் எந்த சட்ட செயல்முறையும் (சிவில் அல்லது கிரிமினல்) க்குள் வழங்க முடியாது தலைமையின் அனுமதியின்றி சபையின் வளாகம் அதிகாரி.

தனிப்பட்ட சலுகைகள்

தனித்தனியாக உறுப்பினர்களுக்குச் சொந்தமான சிறப்புரிமைகள்:

1. மாநில அமர்வின் போது அவர்களை கைது செய்ய முடியாது சட்டமன்றம் மற்றும் தொடக்கத்திற்கு 40 நாட்களுக்கு முன்பு மற்றும் 40 நாட்களுக்குப் பிறகு அத்தகைய அமர்வின் முடிவு. இந்தச் சலுகை குடிமையில் மட்டுமே கிடைக்கும் கிரிமினல் வழக்குகள் அல்லது தடுப்புக்காவல் வழக்குகளில் அல்ல.
2. மாநில சட்டமன்றத்தில் அவர்களுக்கு பேச்சு சுதந்திரம் உள்ளது. இல்லை உறுப்பினர் எதற்கும் எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் எந்தவொரு நடவடிக்கைகளுக்கும் பொறுப்பாவார் கூறினார் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தில் அவர் அளித்த வாக்கு அல்லது அதன் குழுக்கள். இந்த சுதந்திரம் விதிகளுக்கு உட்பட்டது அரசியலமைப்பு மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகள் மற்றும் நிலையான உத்தரவுகளுக்கு மாநில சட்டமன்றத்தின் நடைமுறை¹⁸.
3. அவர்களுக்கு நடுவர் சேவையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் கொடுக்க மறுக்கலாம் ஆதாரம் மற்றும் நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்கில் சாட்சியாக ஆஜராக வேண்டும் மாநில சட்டப்பேரவை கூட்டத்தொடர் நடைபெறும் போது.

அட்டவணை 33.2 சட்டமன்றங்கள் மற்றும் சட்டமன்றத்தின் வலிமை

கவுன்சில்கள் (2019)

எஸ்.	பெயர்	இருக்கைகளின் எண்ணிக்கை	இருக்கைகளின் எண்ணிக்கை
இல்லை.	மாநிலம்/யூனியன்	சட்டமன்றத்தில்	சட்டமன்றத்தில்
	பிரதேசம்	சட்டசபை	சபை
I. மாநிலங்கள்			
1.	ஆந்திரப் பிரதேசம்	175	5818a
2.	அருணாச்சல பிரதேசம்	60	-
3.	அசாம்	126	-
4.	பீகார்	243	75
5.	சத்தீஸ்கர்	90	-
6.	கோவா	40	-
7.	குஜராத்	182	-

8. ஹரியானா	90	-
9. ஹரிமாச்சல பிரதேசம்	68	-
10. ஜார்கண்ட்	81	-
11. கர்நாடகா	224	75
12. கேரளா	140	-
13. மத்தியப் பிரதேசம் 14.	230	-
மகாராஷ்டிரா	288	78
15. மணிப்பூர்	60	-
16. மேகாலயா 17.	60	-
மிசோரம்	40	-
18. நாகாலாந்து	60	-
19. ஒடிசா	147	-
20. பஞ்சாப் 21.	117	-
ராஜஸ்தான்	200	-
22. சிக்கிம்	32	-
23. தமிழ்நாடு	234	-
24. தெலுங்கானா	119	40
25. திரிபுரா	60	-
26. உத்தரகாண்ட்	70	-
27. உத்தரப்பிரதேசம்	403	100
28. மேற்கு வங்காளம்	294	-
II. யூனியன் பிரதேசங்கள்		
1. டெல்லி	70	-
2. புதுச்சேரி 3.	30	-
ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்	8319	-

அட்டவணை 33.3 சட்டமன்றத்தில் SC மற்றும் ST களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள்
அசெம்பிளிகள் (2019)

மாநிலத்தின் பெயர்/ யூனியன் பிரதேசம்	மொத்தம் ஒதுக்கப்பட்டது திட்டமிடப்பட்டது சாதிகள்	ஒதுக்கப்பட்டது அதற்காக

திட்டமிடப்பட்ட பழங்குடியினர்			
I. மாநிலங்கள்			
1. ஆந்திரப் பிரதேசம்	175	29	7
2. அருணாச்சல பிரதேசம்	60	-	59
3. அசாம்	126	8	16
4. பீகார்	243	38	2
5. சத்தீஸ்கர்	90	10	29
6. கோவா	40	1	-
7. குஜராத் 8.	182	13	27
ஹரியானா	90	17	-
9. ஹிமாச்சல பிரதேசம்	68	17	3
10. ஜார்கண்ட்	81	9	28
11. கர்நாடகா	224	36	15
12. கேரளா	140	14	2
13. மத்தியப் பிரதேசம்	230	35	47
14. மகாராஷ்டிரா	288	29	25
15. மணிப்பூர்	60	1	19
16. மேகாலயா 17.	60	-	55
மிசோரம்	40	-	38
18. நாகாலாந்து	60	-	59
19. ஒடிசா	147	24	33
20. பஞ்சாப்	117	34	-
21. ராஜஸ்தான்	200	34	25
22. சிக்கிம்	32	2	12
23. தமிழ்நாடு	234	44	2
24. தெலுங்கானா	119	19	12
25. திரிபுரா	60	10	20
26. உத்தரகாண்ட்	70	13	2
27. உத்தரப்பிரதேசம்	403	85	-
28. மேற்கு வங்காளம்	294	68	16

II. யூனியன் பிரதேசங்கள்			
1. டெல்லி	70	12	-
2. புதுச்சேரி 3.	30	5	-
ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்	83	6	-

அட்டவணை 33.4 ஒரு பார்வையில் மாநில சட்டமன்றம் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
பொது	
168.	மாநிலங்களில் சட்டமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு
169.	மாநிலங்களில் சட்ட சபைகளை ஒழித்தல் அல்லது உருவாக்குதல்
170.	சட்டப் பேரவைகளின் அமைப்பு
171.	சட்ட சபைகளின் அமைப்பு
172.	மாநில சட்டமன்றங்களின் காலம்
173.	மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் தகுதி
174.	மாநில சட்டமன்றத்தின் அமர்வுகள், ஒத்திவைப்பு மற்றும் கலைப்பு
175.	உரையாற்றவும் செய்திகளை அனுப்பவும் ஆளுநரின் உரிமை வீடு அல்லது வீடுகள்
176.	கவர்னர் சிறப்புரை
177.	அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்வகேட் ஜெனரலின் உரிமைகள் வீடுகளை மதிக்கிறது
மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரிகள்	
178.	சட்டமன்ற சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் சட்டசபை
179.	விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா, மற்றும் அகற்றுதல் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர் அலுவலகங்கள்
180.	துணை சபாநாயகர் அல்லது வேறு நபரின் அதிகாரம் அலுவலகத்தின் கடமைகளைச் செய்ய, அல்லது செயல்பட, பேச்சாளர்
181.	சபாநாயகர் அல்லது துணை சபாநாயகர் தலைமை தாங்கக்கூடாது அவரை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான தீர்மானம் கீழே உள்ளது கருத்தில்

182.	தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் சட்ட சபை
183.	விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா, மற்றும் அகற்றுதல் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் அலுவலகங்கள்
184.	துணைத் தலைவர் அல்லது வேறு நபரின் அதிகாரம் அலுவலகத்தின் கடமைகளைச் செய்ய, அல்லது செயல்பட, தலைவர்
185.	தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் தலைமை தாங்கக்கூடாது அவரை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான தீர்மானம் கீழே உள்ளது கருத்தில்
186.	சபாநாயகர் மற்றும் பிரதியமைச்சரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் சபாநாயகர் மற்றும் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்
187.	மாநில சட்டமன்ற செயலகம் வணிக நடத்தை
188.	உறுப்பினர்களால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
189.	வீடுகளில் வாக்களிப்பது, செயல்படும் வீடுகளின் அதிகாரம் காலியிடங்கள் மற்றும் கோரம் இருந்தாலும் உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம்
190.	இடங்களின் விடுமுறை
191.	உறுப்பினர் தகுதியின்மை
192.	தகுதியிழப்புகள் குறித்த கேள்விகளின் மீதான முடிவு உறுப்பினர்கள்
193.	சத்தியம் செய்வதற்கு முன் அமர்ந்து வாக்களித்ததற்காக அபராதம் அல்லது பிரிவு 188 இன் கீழ் உறுதிப்படுத்தல் அல்லது தகுதி இல்லாத போது அல்லது தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட போது
மாநில சட்டமன்றங்களின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் விலக்குகள் மற்றும் அவர்களின் உறுப்பினர்கள்	
194.	சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் போன்றவை மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்களின்
195.	உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் சட்டமன்ற நடைமுறை
196.	மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல் போன்ற விதிகள்
197.	சட்ட மேலவையின் அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு பண பில்கள் தவிர மற்ற பில்கள்

198.	பணப் பில்கள் தொடர்பான சிறப்பு நடைமுறை
199.	"பண பில்கள்" வரையறை
200	மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல்
201.	பில்கள் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன
	நிதி விஷயங்களில் நடைமுறை
202.	வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை
203.	மதிப்பீடுகள் தொடர்பாக சட்டமன்றத்தில் நடைமுறை
204.	ஒதுக்கீட்டு மசோதாக்கள்
205.	துணை, கூடுதல் அல்லது அதிகப்படியான மானியங்கள்
206.	கணக்கில் வாக்குகள், கடன் வாக்குகள் மற்றும் விதிவிலக்கான வாக்குகள் மானியங்கள்
207.	நிதி மசோதாக்கள் என சிறப்பு ஏற்பாடுகள்
	செயல்முறை பொதுவாக
208	நடைமுறை விதிகள்
209.	சட்டமன்றத்தில் நடைமுறைச் சட்டத்தின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்துதல் நிதி வணிகம் தொடர்பாக மாநிலம்
210.	சட்டமன்றத்தில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய மொழி
211.	சட்டமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு கட்டுப்பாடு
212.	நீதிமன்றங்கள் நடவடிக்கைகளை விசாரிக்கக் கூடாது சட்டமன்றம்
	ஆளுநரின் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள்
213.	காலத்தில் அரசாணைகளை வெளியிட ஆளுநரின் அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் இடைவேளை

அட்டவணை 33.5 சட்டப்பிரிவு 169ன் கீழ் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்
அரசியலமைப்பு

Sl.	செயல்கள்	ஏற்பாடுகள்
	இல்லை.	
1.	மேற்கு வங்க சட்டமன்றம் கவுன்சில் (அழித்தல்) சட்டம், 1969	ஒழிப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது சட்ட சபை மேற்கு வங்க மாநிலம்.
2.	பஞ்சாப் சட்ட மேலவை (அழித்தல்) சட்டம், 1969	ஒழிப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது சட்ட சபை

	பஞ்சாப் மாநிலம்.
3. ஆந்திரப் பிரதேச சட்டப் பேரவை (அழித்தல்) சட்டம், 1985	ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்தின் சட்ட மேலவையை ஒழிக்க வழங்கப்பட்டது.
4. தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை (அழித்தல்) சட்டம், 1986	தமிழக அரசின் சட்ட மேலவையை ஒழிக்க வகை செய்யப்பட்டது.
5. ஆந்திரப் பிரதேச சட்ட மேலவைச் சட்டம், 2005	ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்திற்கான சட்ட மேலவையை உருவாக்குவதற்கு வழங்கப்பட்டது.
6. தமிழ்நாடு சட்டமன்ற கவுன்சில் சட்டம், 2010	தமிழ்நாடு மாநிலத்திற்கான சட்ட மேலவையை உருவாக்குவதற்கு வழங்கப்பட்டது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- முன்னாள் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலமானது, இந்திய அரசியலமைப்பிலிருந்து தனித்தனியான அதன் சொந்த மாநில அரசியலமைப்பின் மூலம் இருசபை சட்டமன்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.
- எம்.பி. ஜெயின், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், வாத்வா நான்காவது பதிப்பு, பி. 159
- இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 33.2 ஐப் பார்க்கவும்.
- ஒரு ஆங்கிலோ-இந்தியன் என்பது, யாருடைய தந்தை அல்லது ஆண் வம்சாவளியில் உள்ள பிற ஆண் முன்னோடி அல்லது ஐரோப்பிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்தவர், ஆனால் இந்திய எல்லைக்குள் வசிக்கும் மற்றும் பெற்றோர்கள் வழக்கமாக வசிக்கும் அத்தகைய எல்லைக்குள் பிறந்தவர் அல்லது பிறந்தவர். தற்காலிக நோக்கங்களுக்காக மட்டும் அங்கு நிறுவப்படவில்லை.
- ஒரு மாநிலத்தில் அத்தகைய சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற இடங்களின் எண்ணிக்கையானது, சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தில் உள்ள அத்தகைய சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் மக்கள்தொகையின் மொத்த இடங்களின் அதே விகிதத்தில் இருக்க வேண்டும். மாநிலத்தின் மக்கள் தொகை.
- இந்திய அரசியலமைப்பின் மூலம் 40 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச பலம் முந்தைய ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு பொருந்தாது. அதன் சொந்த மாநில அரசியலமைப்பின் விதிகளின் கீழ் அதன் கவுன்சில் 36 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது.
- இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 33.2 ஐப் பார்க்கவும்.

8. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் பதவிக்காலம் அதன் சொந்த மாநில அரசியலமைப்பின் கீழ் ஆறு ஆண்டுகள் ஆகும்.

9. மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கத்தில் உள்ள ஒரு அமைச்சர், லாபம் தரும் பதவியை வைத்திருப்பதாகக் கருதப்படுவதில்லை. மேலும், மாநில சட்டமன்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட லாப அலுவலகம் அதன் உறுப்பினர் பதவியில் இருந்து தகுதி நீக்கம் செய்யாது என்று அறிவிக்க முடியும்.

10. கிஹோடா ஹொல்லோஹான் வி. ஜாசில்ஹூ, (1992).

11. எவ்வாறாயினும், தலைவர்/சபாநாயகர் ராஜினாமாவை தன்னார்வமாகவோ அல்லது உண்மையானதாகவோ இல்லை என்று திருப்தி அடைந்தால் அதை ஏற்க வேண்டியதில்லை.

12. ஒருவர் மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் உறுப்பினராக இல்லாமல், ஆறு மாதங்கள் அமைச்சராக இருக்க முடியும்.

13. ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரத்தின் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்காக மற்றும் கவர்னர், அத்தியாயம் 30 ஐப் பார்க்கவும்.

14. குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநரின் ஆணையை உருவாக்கும் அதிகாரம் பற்றிய ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்கு, அத்தியாயம் 30ஐப் பார்க்கவும்.

15. நிலைப்பாடு, இது சம்பந்தமாக, ஜே.சி.யால் நன்றாக பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது ஜோஹாரி பின்வருமாறு கூறுகிறார்: 'மாநிலங்கள் தங்கள் சட்டமன்றங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்த மசோதாவில் விதான் பரிஷத் சேர்க்கப்படுமா இல்லையா என்பது குறித்து அரசியலமைப்பு தெளிவாக இல்லை. நடைமுறையில், விதானசபாவின் விருப்பம் மேலோங்க வேண்டும் என்பதை புரிந்து கொள்ளலாம்.

விதான் சபையின் கருத்துடன் விதான் பரிஷத் ஒத்துப் போகும் பட்சத்தில், பரவாயில்லை; அது மாறுபடும் பட்சத்தில், விதான் சபை அதை மீண்டும் நிறைவேற்றி அதன் மூலம் பணமில்லா மசோதா விஷயத்தில் செய்யக்கூடிய விதான் பரிஷத்தின் விருப்பத்தை புறக்கணிக்கலாம்.

(இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், விஷால், பதின்மூன்றாவது பதிப்பு, 2001, ப. 441).

16. 1911 ஆம் ஆண்டின் பாராளுமன்றச் சட்டம் மற்றும் 1949 ஆம் ஆண்டின் திருத்தச் சட்டம், ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸின் அதிகாரங்களைக் குறைத்து, ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸின் மேலாதிக்கத்தை நிறுவியுள்ளன.

17. 1978 ஆம் ஆண்டின் 44 வது திருத்தச் சட்டம், மாநில சட்டமன்றத்தின் உண்மையான அறிக்கைகளை அதன் முன் அனுமதியின்றி வெளியிடுவதற்கான பத்திரிகை சுதந்திரத்தை மீட்டெடுத்தது. ஆனால், சபையின் இரகசிய அமர்வுக்கு இது பொருந்தாது.

18. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 211, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்தவொரு நீதிபதியும் தனது கடமைகளை நிறைவேற்றுவது குறித்து ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் எந்த விவாதமும் நடைபெறக்கூடாது என்று கூறுகிறது. மாநில சட்டமன்றத்தின் (சட்டமன்றங்களின்) விதிகளின் கீழ், பார்லிமென்ட்ரியின் பயன்பாடு

ஒரு உறுப்பினரின் மொழி அல்லது பாராளுமன்றத்திற்கு புறம்பான நடத்தை தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. 18a. ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்பு (திருத்தம்) சட்டம், 2015, ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் சட்ட மேலவையின் இடங்களின் எண்ணிக்கையை 50லிருந்து 58 ஆக உயர்த்தியது.

19. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019ன் கீழ், ஜம்மு காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசத்தின் சட்டப் பேரவைக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கை 107. ஆனால், பாகிஸ்தான் ஆக்கிரமிப்பு-காஷ்மீரில் (PoK) 24 இடங்கள் விழுகின்றன. இந்த இடங்கள் காலியாக உள்ளதால் அவையின் மொத்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. கூடுதலாக, ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசத்தின் லெப்டினன்ட் கவர்னர், பெண்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளிக்க இரண்டு உறுப்பினர்களை சட்டமன்றத்திற்கு நியமிக்கலாம், அவருடைய கருத்துப்படி, சட்டமன்றத்தில் பெண்களுக்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை.

34 உயர் நீதிமன்றம்

இந்திய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நீதித்துறை அமைப்பில், உயர் நீதிமன்றம் உச்ச நீதிமன்றத்திற்குக் கீழே ஆனால் துணை நீதிமன்றங்களுக்கு மேலே செயல்படுகிறது.

மாநிலத்தின் நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் துணை நீதிமன்றங்களின் படிநிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு மாநிலத்தின் நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் உயர் நீதிமன்றம் உயர் பதவியை வகிக்கிறது.

1862 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் ஆகிய இடங்களில் உயர் நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டபோது உயர் நீதிமன்ற அமைப்பு இந்தியாவில் உருவானது . 1866ல் அலகாபாத்தில் நான்காவது உயர் நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டது. காலப்போக்கில், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ள ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் அதன் சொந்த உயர் நீதிமன்றம் வந்தது. 1950 க்குப் பிறகு, ஒரு மாகாணத்தில் இருக்கும் உயர் நீதிமன்றம் தொடர்புடைய மாநிலத்திற்கான உயர் நீதிமன்றமாக மாறியது.

இந்திய அரசியலமைப்பு ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தை வழங்குகிறது, ஆனால் 1956 இன் ஏழாவது திருத்தச் சட்டம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு அல்லது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் மற்றும் ஒரு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் பிராந்திய அதிகார வரம்பு ஒரு மாநிலத்தின் எல்லையுடன் இணை முனையமாகும். இதேபோல், ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தின் பிராந்திய அதிகார வரம்பு, சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசத்தின் பிரதேசங்களுடன் இணை முனையமாகும்.

தற்போது (2019), நாட்டில் 25 உயர் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன² . அவற்றில், மூன்று உயர் நீதிமன்றங்கள் மட்டுமே ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மாநிலங்களின் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளன. ஒன்பது யூனியன் பிரதேசங்களில், டெல்லிக்கு மட்டும் தனி உயர்நீதிமன்றம் உள்ளது (1966 முதல்). ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு பொதுவான உயர்நீதிமன்றம் உள்ளது. மற்ற யூனியன் பிரதேசங்கள் வெவ்வேறு மாநில உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை. பாராளுமன்றம் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பை எந்த யூனியன் பிரதேசத்திற்கும் நீட்டிக்கலாம் அல்லது எந்த யூனியன் பிரதேசத்திலிருந்தும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பையும் விலக்கலாம்.

அனைத்து 25 உயர் நீதிமன்றங்களின் பெயர், நிறுவப்பட்ட ஆண்டு, பிராந்திய அதிகார வரம்பு மற்றும் இருக்கை (பெஞ்ச் அல்லது பெஞ்ச்களுடன்) ஆகியவை இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 34.1 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்பின் பகுதி VI இல் 214 முதல் 231 வரையிலான பிரிவுகள் உயர்
நீதிமன்றங்களின் அமைப்பு, சுதந்திரம், அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள், நடைமுறைகள்
மற்றும் பலவற்றைக் கையாள்கின்றன.

கலைவ மற்றும் நியமனம்

ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் (பிரத்தியேகமானதாகவோ அல்லது பொதுவானதாகவோ இருந்தாலும்) ஒரு தலைமை நீதிபதி மற்றும் குடியரசுத் தலைவர் போன்ற பிற நீதிபதிகளை அவ்வப்போது நியமிக்க வேண்டும். எனவே, அரசியலமைப்பு ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் வலிமையைக் குறிப்பிடவில்லை மற்றும் அதை ஜனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கு விட்டுவிடுகிறது. அதன்படி, உயர் நீதிமன்றத்தின் பலத்தை அதன் பணிச்சுமையை பொறுத்து குடியரசுத் தலைவர் அவ்வப்போது தீர்மானிக்கிறார்.

நீதிபதிகள் நியமனம் உயர் நீதிமன்ற

நீதிபதிகள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவர். இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, தலைமை நீதிபதி குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

மற்ற நீதிபதிகளை நியமிக்க, சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியையும் ஆலோசிக்க வேண்டும். இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு பொதுவான உயர்நீதிமன்றம் இருந்தால், சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து மாநிலங்களின் ஆளுநர்களும் குடியரசுத் தலைவரால் ஆலோசிக்கப்படுவார்கள்.

இரண்டாவது நீதிபதிகள் வழக்கு3 (1993), உச்ச நீதிமன்றம், இந்திய தலைமை நீதிபதியின் கருத்துக்கு இணங்காமல், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி நியமனம் செய்ய முடியாது என்று தீர்ப்பளித்தது. மூன்றாவது நீதிபதிகள் வழக்கு4 (1998), உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமனம் வழக்கில், இந்திய தலைமை நீதிபதி உச்ச நீதிமன்றத்தின் இரண்டு மூத்த நீதிபதிகள் கொண்ட கொலீஜியத்தை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்று உச்ச நீதிமன்றம் கருத்து தெரிவித்தது. எனவே, இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியின் ஒரே கருத்து மட்டுமே 'ஆலோசனை' செயல்முறையை உருவாக்காது.

99வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் 2014 மற்றும் தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையச் சட்டம் 2014 ஆகியவை உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் கொலீஜியம் முறைக்குப் பதிலாக தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் (NJAC) என்ற புதிய அமைப்பைக் கொண்டு வந்துள்ளன. இருப்பினும், 2015 இல், உச்ச நீதிமன்றம் இருவரும் 99 வது என அறிவித்தது

அரசியலமைப்பு திருத்தம் மற்றும் NJAC சட்டம் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது மற்றும் செல்லாது. இதன் விளைவாக, முந்தைய கொலீஜியம் அமைப்பு மீண்டும் செயல்படத் தொடங்கியது. இந்த தீர்ப்பை நான்காவது நீதிபதிகள் வழக்கில் (2015) உச்ச நீதிமன்றம் வழங்கியது. நீதிமன்றம்

புதிய அமைப்பு (அதாவது, NJAC) நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை பாதிக்கும்
என்று கருத்து தெரிவித்தார்.

தகுதிகள், உறுதிமொழி மற்றும் சம்பளம்

நீதிபதிகளின் தகுதிகள் உயர்

நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படும் ஒருவர் பின்வரும் தகுதிகளைக் கொண்டிருக்க

வேண்டும்: 1. அவர் இந்தியக் குடிமகனாக இருக்க வேண்டும். 2. (அ) அவர் பத்து வருடங்கள்

இந்தியப் பிரதேசத்தில் நீதித்துறை பதவி வகித்திருக்க வேண்டும்; அல்லது (ஆ) அவர் உயர்

நீதிமன்றத்தின் வழக்கறிஞராக இருந்திருக்க வேண்டும் (அல்லது

உயர் நீதிமன்றங்கள் தொடர்ச்சியாக) பத்து ஆண்டுகள்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமனம் செய்வதற்கு

அரசியலமைப்புச் சட்டம் குறைந்தபட்ச வயதை நிர்ணயிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், உச்ச நீதிமன்ற வழக்கைப் போலல்லாமல், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக புகழ்பெற்ற

நீதிபதியை நியமிக்க அரசியலமைப்பு எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை.

உறுதிமொழி அல்லது

உறுதிமொழி உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்ட ஒருவர், அவரது அலுவலகத்திற்குச்

செல்வதற்கு முன், மாநில ஆளுநர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட சில நபர்களுக்கு முன்பாக

உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்த வேண்டும். ஒரு உயர்

நீதிமன்ற நீதிபதி தனது சத்தியப் பிரமாணத்தில்:

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசம் 2.

இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்துவது; 3. பயம்

அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தவறான விருப்பமின்றி, முறையாகவும் உண்மையாகவும்

மற்றும் அவரது திறமை, அறிவு மற்றும் தீர்ப்பு ஆகியவற்றால் அலுவலகக் கடமைகளைச்

செய்வது; மற்றும் 4. அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டங்களை நிலைநாட்ட வேண்டும்.

சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள், சலுகைகள், விடுப்பு மற்றும்

ஓய்வூதியம் ஆகியவை அவ்வப்போது பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நிதி

நெருக்கடியின் போது தவிர அவர்களின் நியமனத்திற்குப் பிறகு அவர்களின் பாதகத்தை மாற்ற

முடியாது. 2018ல், தலைமை நீதிபதியின் சம்பளம் மாதம் ₹90,000லிருந்து 2.50 லட்சமாகவும்,

நீதிபதியின் சம்பளம் மாதம் ₹80,000லிருந்து 2.25 லட்சமாகவும் உயர்த்தப்பட்டது⁶. அவர்களுக்கு

சப்சுவரி கொடுப்பனவும் வழங்கப்பட்டு வழங்கப்படுகிறது

இலவச தங்குமிடம் மற்றும் மருத்துவம், கார், தொலைபேசி போன்ற பிற வசதிகளுடன்.

ஓய்வு பெற்ற தலைமை நீதிபதி மற்றும் நீதிபதிகள் கடைசியாக பெற்ற சம்பளத்தில் 50% மாதாந்திர ஓய்வூதியமாகப் பெற உரிமை உண்டு.

பதவிக்காலம், நீக்கம் மற்றும் இடமாற்றம்

நீதிபதிகளின் பதவிக்காலம்

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் பதவிக்காலத்தை அரசியலமைப்பு நிர்ணயம் செய்யவில்லை.

இருப்பினும், இது சம்பந்தமாக பின்வரும் நான்கு ஏற்பாடுகளை செய்கிறது: 1. அவர் 62 வயதை அடையும் வரை பதவியில் இருப்பார்⁵ . அவரது வயது தொடர்பான ஏதேனும் கேள்விகள் இந்தியத் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு குடியரசுத் தலைவரால் தீர்மானிக்கப்படும் மற்றும் ஜனாதிபதியின் முடிவே இறுதியானது.

2. ஜனாதிபதிக்கு கடிதம் மூலம் அவர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம்.
3. குடியரசுத் தலைவரால் அவர் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படலாம் பாராளுமன்றத்தின் பரிந்துரை.
4. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படும் போதோ அல்லது வேறு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்படும்போதோ அவர் தனது பதவியை காலி செய்கிறார்.

நீதிபதிகளை நீக்குதல்

குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவின் பேரில் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை அவரது பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். அவ்வாறு நீக்குவதற்கான பாராளுமன்றத்தின் உரை அதே அமர்வில் அவருக்கு முன்வைக்கப்பட்ட பின்னரே ஜனாதிபதி பதவி நீக்க உத்தரவைப் பிறப்பிக்க முடியும். இந்த உரையானது பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் சிறப்புப் பெரும்பான்மையினரால் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் (அதாவது, அந்த சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் அந்த சபையின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கிற்குக் குறையாத பெரும்பான்மை மற்றும் வாக்களிக்கும்). அகற்றுவதற்கான காரணங்கள் இரண்டு நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை. எனவே, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியைப் போலவே, அதே அடிப்படையில் நீக்கலாம்.

நீதிபதிகள் விசாரணைச் சட்டம் (1968) உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான செயல்முறையை ஒழுங்குபடுத்துகிறது: 1. 100 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில்) அல்லது 50 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில்) கையெழுத்திட்ட ஒரு நீக்கம் தீர்மானம் ராஜ்யசபா வழக்கு) சபாநாயகர்/ தலைவருக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.

2. சபாநாயகர்/தலைவர் பிரேரணையை ஏற்கலாம் அல்லது மறுக்கலாம்

அதை ஒப்புக்கொள்.

3. அது ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டால், சபாநாயகர்/தலைவர் குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்க மூன்று பேர் கொண்ட குழுவை அமைக்க வேண்டும்.
4. குழுவில் (அ) உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லது நீதிபதி, (ஆ) உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் (இ) ஒரு புகழ்பெற்ற நீதிபதி இருக்க வேண்டும்.
5. நீதிபதி தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமையால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்று குழு கண்டறிந்தால், அந்த பிரேரணையின் பரிசீலனையை சபை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.
6. பிரேரணை பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபையிலும் சிறப்பு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்ட பிறகு, நீதிபதியை நீக்குவதற்கான ஒரு முகவரி ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.
7. இறுதியாக, நீதிபதியை நீக்கி ஜனாதிபதி உத்தரவு பிறப்பிக்கிறார்.
மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறை, உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிக்கு உள்ளதைப் போன்றது என்பது தெளிவாகிறது.

உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்த நீதிபதியும் இதுவரை பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை என்பது சுவாரஸ்யமானது.

நீதிபதிகள் இடமாற்றம்

இந்தியத் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு குடியரசுத் தலைவர் ஒரு நீதிபதியை ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு உயர் நீதிமன்றத்துக்கு மாற்றலாம். இடமாற்றத்தின் போது, அவர் தனது சம்பளத்திற்கு மேலதிகமாக பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் இழப்பீட்டு கொடுப்பனவைப் பெறுவதற்கு உரிமையுண்டு.

1977-ல் உச்ச நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை இடமாற்றம் செய்வது விதிவிலக்கான நடவடிக்கையாகவும், பொது நலன் கருதியும் மட்டுமே, தண்டனையின் மூலம் அல்ல என்று தீர்ப்பளித்தது. 1994ல் மீண்டும் உச்ச நீதிமன்றம், நீதிபதிகள் இடமாற்றத்தில் தன்னிச்சையாக இருப்பதைக் கண்டறிய நீதித்துறை மறுஆய்வு அவசியம் என்று கூறியது. ஆனால், இடமாற்றம் செய்யப்பட்ட நீதிபதி மட்டுமே அதை சவால் செய்ய முடியும்.

மூன்றாவது நீதிபதிகள் வழக்கில் (1998), உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்துப்படி, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டால், உச்ச நீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகளின் கொலீஜியத்துடன், இந்தியத் தலைமை நீதிபதியும் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். இரண்டு உயர் நீதிமன்றங்கள் (ஒன்று நீதிபதி மாற்றப்படுகிறார், மற்றொன்று அவரைப் பெறுகிறார்). எனவே, இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியின் ஒரே கருத்து 'ஆலோசனை' செயல்முறையை அமைக்காது.

நடிப்பு, கூடுதல் மற்றும் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள்

இடைக்காலத் தலைமை நீதிபதி

ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை உயர் நீதிமன்றத்தின் செயல் தலைமை நீதிபதியாக குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்: 1. உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி பதவி காலியாக உள்ளது; அல்லது 2. உயர்

நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி தற்காலிகமாக இல்லை; அல்லது 3. உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி தனது அலுவலகப் பணிகளைச் செய்ய இயலாது.

கூடுதல் மற்றும் செயல் நீதிபதிகள் குடியரசுத்

தலைவர் முறையான தகுதி வாய்ந்த நபர்களை உயர் நீதிமன்றத்தின் கூடுதல் நீதிபதிகளாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மிகாமல் தற்காலிக காலத்திற்கு நியமிக்கலாம்: 1. உயர் அதிகாரிகளின் வணிகத்தில் தற்காலிக அதிகரிப்பு உள்ளது.

நீதிமன்றம்;

அல்லது 2. உயர் நீதிமன்றத்தில் வேலை பாக்கி உள்ளது.

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி (தலைமை நீதிபதியைத் தவிர) ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருக்கும்போது, முறையான தகுதி வாய்ந்த நபரை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்.

வேறு ஏதேனும் காரணம்; அல்லது

2. அந்த உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக தற்காலிகமாக செயல்பட நியமிக்கப்பட்டார் நீதிமன்றம்.

நிரந்தர நீதிபதி தனது பதவியை மீண்டும் தொடங்கும் வரை ஒரு செயல் நீதிபதி பதவியில் இருப்பார். இருப்பினும், கூடுதல் நீதிபதி அல்லது செயல் நீதிபதி இருவரும் 62 வயதை அடைந்த பிறகு பதவியில் இருக்க முடியாது.

ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகள்

எந்த நேரத்திலும், ஒரு மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, அந்த உயர் நீதிமன்றத்தின் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதியையோ அல்லது வேறு எந்த உயர் நீதிமன்றத்தையோ தற்காலிகமாக அந்த மாநில உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகச் செயல்படக் கோரலாம். ஜனாதிபதி மற்றும் அவ்வாறு நியமிக்கப்படுபவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன் மட்டுமே அவர் அவ்வாறு செய்ய முடியும். அத்தகைய நீதிபதி ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கக்கூடிய அத்தகைய கொடுப்பனவுகளுக்கு உரிமையுடையவர். அந்த உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் அனைத்து அதிகார வரம்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் சலுகைகளையும் அவர் அனுபவிப்பார்.

ஆனால், அவர் அந்த உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இல்லையெனில் கருதப்படமாட்டார்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம்

உயர் நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரம் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை திறம்பட நிறைவேற்றுவதற்கு மிகவும் அவசியம். இது நிறைவேற்று (அமைச்சர் கவுன்சில்) மற்றும் சட்டமன்றத்தின் அத்துமீறல்கள், அழுத்தங்கள் மற்றும் குறுக்கீடுகளிலிருந்து விடுபட வேண்டும். அச்சமோ தயவோ இல்லாமல் நீதி வழங்க அனுமதிக்க வேண்டும்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது.

1. நியமன முறை உயர்

நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகள் குடியரசுத் தலைவரால் (அதாவது அமைச்சரவை) நீதித்துறையின் உறுப்பினர்களுடன் (அதாவது, இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி) கலந்தாலோசித்து நியமிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த ஏற்பாடு நிறைவேற்று அதிகாரியின் முழுமையான விருப்புரிமையைக் குறைக்கிறது அத்துடன் நீதித்துறை நியமனங்கள் எந்த அரசியல் அல்லது நடைமுறைக் கருத்தாய்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

2. பதவிக்கால பாதுகாப்பு

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கு பதவிக்கால பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது. அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முறையிலும் அடிப்படையிலும் மட்டுமே ஜனாதிபதியால் பதவியில் இருந்து அவர்களை நீக்க முடியும். இதன் பொருள் அவர்கள் ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர்கள் பதவியில் இருப்பதில்லை, அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டாலும். உயர் நீதிமன்றத்தின் எந்த நீதிபதியும் இதுவரை நீக்கப்படவில்லை (அல்லது பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை) என்பதிலிருந்து இது தெளிவாகிறது.

3. நிலையான சேவை நிபந்தனைகள்

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள், சலுகைகள், விடுப்பு மற்றும் ஓய்வூதியம் ஆகியவை பாராளுமன்றத்தால் அவ்வப்போது தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால், நிதி நெருக்கடியின் போது தவிர அவர்களின் நியமனத்திற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு பாதகமாக மாற்ற முடியாது. எனவே, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் பணி நிபந்தனைகள் அவர்களின் பதவிக் காலத்தில் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும்.

4. ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவுகள்

நீதிபதிகளின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள், ஊழியர்களின் சம்பளம், அலவன்ஸ் மற்றும் ஓய்வூதியம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் நிர்வாகச் செலவுகள் ஆகியவை அரசின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன. எனவே, அவை மாநில சட்டமன்றத்தால் வாக்களிக்க முடியாதவை (அதன் மூலம் அவை விவாதிக்கப்படலாம் என்றாலும்). ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் ஓய்வூதியம் இந்திய அரசின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறதே தவிர, மாநிலம் அல்ல என்பதை இங்கே கவனிக்க வேண்டும்.

5. நீதிபதிகளின் நடத்தை பற்றி விவாதிக்க முடியாது , ஒரு பதவி நீக்க தீர்மானம் பாராளுமன்றத்தின் பரிசீலனையில் இருக்கும் போது தவிர, உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாக பாராளுமன்றத்திலோ அல்லது மாநில சட்டமன்றத்திலோ எந்த விவாதத்தையும் அரசியலமைப்பு தடை செய்கிறது. .

6. ஓய்வுக்குப் பிறகு நடைமுறைக்கு தடை விதிக்கப்படும் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற நிரந்தர நீதிபதிகள், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் பிற உயர் நீதிமன்றங்களைத் தவிர, இந்தியாவில் உள்ள எந்த நீதிமன்றத்திலும் அல்லது எந்த அதிகாரத்தின் முன்பும் வாதிடவோ அல்லது செயல்படவோ தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. எதிர்கால நன்மையை எதிர்பார்த்து அவர்கள் யாருக்கும் சாதகமாக இல்லை என்பதை இது உறுதி செய்கிறது.

7. அதன் அவமதிப்புக்காக தண்டிக்கும் அதிகாரம், ஒரு உயர் நீதிமன்றம் அதன் அவமதிப்புக்காக எந்தவொரு நபரையும் தண்டிக்க முடியும். எனவே, அதன் நடவடிக்கைகள் மற்றும் முடிவுகளை யாராலும் விமர்சிக்கவோ எதிர்க்கவோ முடியாது. இந்த அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அதன் அதிகாரம், கண்ணியம் மற்றும் கௌரவம் ஆகியவற்றைக் காக்க உள்ளது.

8. அதன் பணியாளர்களை நியமிப்பதற்கான சுதந்திரம் உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களை நிர்வாகத்தின் குறுக்கீடு இல்லாமல் நியமிக்கலாம். அவர் அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகளையும் பரிந்துரைக்க முடியும்.

9. அதன் அதிகார வரம்பைக் குறைக்க முடியாது அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் இரண்டாலும் குறைக்க முடியாது. ஆனால், மற்ற விஷயங்களில், உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் ஆகிய இரண்டும் மாற்றலாம்.

10. நிர்வாகியிடமிருந்து பிரித்தல்

பொதுச் சேவைகளில் நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்க நடவடிக்கை எடுக்குமாறு அரசமைப்புச் சட்டம் அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறது. நிர்வாக அதிகாரிகள் நீதித்துறை அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கக்கூடாது என்பதே இதன் பொருள். அதன் செயல்பாட்டின் விளைவாக, நீதித்துறை நிர்வாகத்தில் நிர்வாக அதிகாரிகளின் பங்கு முடிவுக்கு வந்தது⁷.

உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

உச்ச நீதிமன்றத்தைப் போலவே, உயர் நீதிமன்றத்திற்கும் விரிவான மற்றும் பயனுள்ள அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இது மாநிலத்தின் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். இது குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகும். அரசமைப்புச் சட்டத்தை விளக்கும் அதிகாரம் அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கூடுதலாக, இது மேற்பார்வை மற்றும் ஆலோசனைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

எவ்வாறாயினும், உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் தொடர்பான விரிவான விதிகள் அரசியலமைப்பில் இல்லை. ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பும் அதிகாரங்களும் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கப்படுவதற்கு முன்பு இருந்ததைப் போலவே இருக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே அது கூறுகிறது. ஆனால், ஒரு கூடுதலாக உள்ளது, அதாவது, வருவாய் விவகாரங்களில் (அரசியலமைப்புக்கு முந்தைய காலத்தில் அது அனுபவிக்காத) உயர் நீதிமன்ற அதிகார வரம்பை அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. அரசியலமைப்பு ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு ரிட் அதிகார வரம்பு, கண்காணிப்பு அதிகாரம், ஆலோசனை அதிகாரம் போன்ற மேலும் சில கூடுதல் அதிகாரங்களையும் வழங்குகிறது. மேலும், உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை மாற்றுவதற்கு பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. .

தற்போது, ஒரு உயர் நீதிமன்றம் பின்வரும் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறது: 1. அசல் அதிகார வரம்பு.

2. ரிட் அதிகார வரம்பு.
3. மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு.
4. மேற்பார்வை அதிகார வரம்பு.
5. துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு.
6. ஒரு பதிவு நீதிமன்றம்.
7. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம்.

உயர் நீதிமன்றத்தின் தற்போதைய அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் (a) அரசியலமைப்பு விதிகள், (b) கடிதங்கள் காப்புரிமை, (c) பாராளுமன்றச் சட்டங்கள், (d) மாநில சட்டமன்றச் சட்டங்கள், (e) இந்திய தண்டனைச் சட்டம், 1860, (f) குற்றவியல் நடைமுறைக் குறியீடு, 1973, மற்றும் (g) சிவில் நடைமுறைக் குறியீடு, 1908.

1. அசல் அதிகார வரம்பு

மேல்முறையீடு மூலம் அல்ல, முதல் நிகழ்வில் வழக்குகளை விசாரிக்க உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் என்று பொருள். இது பின்வருவனவற்றிற்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது:

(அ) அட்மிராலிட்டி மற்றும் நீதிமன்ற அவமதிப்பு விஷயங்கள். (ஆ)

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தேர்தல் தொடர்பான சர்ச்சைகள்
மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள்.

(இ) வருவாய் விவகாரம் அல்லது உத்தரவிடப்பட்ட அல்லது செய்யப்பட்ட ஒரு செயல்
வருவாய் சேகரிப்பு. (ஈ)

குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துதல். (இ)

அரசியலமைப்பின் விளக்கத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு துணை நீதிமன்றத்திலிருந்து அதன்
சொந்த கோப்பிற்கு மாற்ற உத்தரவிடப்பட்ட வழக்குகள். (எஃப்) நான்கு உயர் நீதிமன்றங்கள்
(அதாவது, கல்கத்தா, பம்பாய், மெட்ராஸ் மற்றும் டெல்லி உயர் நீதிமன்றங்கள்) அதிக
மதிப்புள்ள வழக்குகளில் அசல் சிவில் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளன.

1973க்கு முன், கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் உயர் நீதிமன்றங்களும் அசல் குற்றவியல்
அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருந்தன. இது குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம், 1973 மூலம்
முழுமையாக ஒழிக்கப்பட்டது.

2. ரிட் அதிகார வரம்பு

அரசியலமைப்பின் பிரிவு 226 குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்துவதற்கும்
வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், சர்டியோராரி, தடை மற்றும்
குவோ வாரண்டோ உள்ளிட்ட ரிட்களை வெளியிட உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.
'வேறு எந்த நோக்கத்திற்காக' என்ற சொற்றொடர் ஒரு சாதாரண சட்ட உரிமையை
அமல்படுத்துவதைக் குறிக்கிறது. உயர் நீதிமன்றம் எந்தவொரு நபருக்கும், அதிகாரத்திற்கும்
மற்றும் அரசாங்கத்திற்கும் அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள் மட்டுமல்லாமல், அதன்
பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்கு வெளியேயும் தனது பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள்
நடவடிக்கைக்கான காரணம் எழும் பட்சத்தில் ரிட்களை வழங்க முடியும் .

உயர் நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு (பிரிவு 226 இன் கீழ்) பிரத்தியேகமானது அல்ல,
ஆனால் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்புடன் (பிரிவு 32ன் கீழ்) ஒத்துப்போகிறது.
அதாவது, ஒரு குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்படும்போது, பாதிக்கப்பட்ட தரப்பினர்
நேரடியாக உயர் நீதிமன்றம் அல்லது உச்ச நீதிமன்றத்தை நாடலாம்.

இருப்பினும், உயர் நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு உச்ச நீதிமன்றத்தை விட விரிவானது.
ஏனென்றால், உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக மட்டுமே ரிட்களை
பிறப்பிக்க முடியும், வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் அல்ல, அதாவது சாதாரண சட்ட உரிமை
மீறப்பட்டதாகக் கூறப்படும் வழக்குக்கு அது நீட்டிக்கப்படாது.

சந்திர குமார் வழக்கில் 9 (1997), உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார
வரம்பு என்று உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

நீதிமன்றம் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும்.

எனவே, அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்வதன் மூலம் கூட அதை வெளியேற்றவோ அல்லது விலக்கவோ முடியாது.

3. மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு

உயர் நீதிமன்றம் என்பது முதன்மையாக மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகும். அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பில் செயல்படும் துணை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகளை இது விசாரிக்கிறது. இது சிவில் மற்றும் குற்றவியல் விவகாரங்களில் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது. எனவே, உயர் நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு அதன் அசல் அதிகார வரம்பைக் காட்டிலும் விரிவானது.

(அ) சிவில் விவகாரங்கள்

உயர் நீதிமன்றத்தின் சிவில் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு பின்வருமாறு: (i) மாவட்ட

நீதிமன்றங்கள், கூடுதல் மாவட்ட நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பிற துணை நீதிமன்றங்களின் உத்தரவுகள் மற்றும் தீர்ப்புகளின் முதல் மேல்முறையீடுகள் இரண்டு கேள்விகளிலும் நேரடியாக உயர் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லும். சட்டம் மற்றும் உண்மை, தொகை நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்பை மீறினால்.

(ii) மாவட்ட நீதிமன்றம் அல்லது பிற துணை நீதிமன்றங்களின் உத்தரவுகள் மற்றும் தீர்ப்புகளில் இருந்து இரண்டாவது மேல்முறையீடுகள் சட்டத்தின் கேள்விகள் மட்டுமே (உண்மையின் கேள்விகள் அல்ல) சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளன.

(iii) கல்கத்தா, பம்பாய் மற்றும் மெட்ராஸ் உயர் நீதிமன்றங்கள் உள்-நீதிமன்ற மேல்முறையீடுகளுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளன. உயர் நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி ஒரு வழக்கை (உயர்நீதிமன்றத்தின் அசல் அல்லது மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டு) தீர்ப்பளித்தால், அத்தகைய தீர்ப்பின் மேல்முறையீடு அதே உயர் நீதிமன்றத்தின் டிவிஷன் பெஞ்சில் உள்ளது. (iv) நிர்வாக மற்றும் பிற தீர்ப்பாயங்களின் முடிவுகளின் மேல்முறையீடுகள் மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் டிவிஷன் பெஞ்சில் இருக்கும். 1997 இல், உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பாயங்கள் உயர் நீதிமன்றங்களின் ரிட் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது என்று தீர்ப்பளித்தது. இதன் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்ட நபர் முதலில் உயர் நீதிமன்றங்களுக்குச் செல்லாமல், தீர்ப்பாயங்களின் முடிவுகளுக்கு எதிராக நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுக முடியாது.

(ஆ) குற்றவியல் விஷயங்கள்

உயர் நீதிமன்றத்தின் கிரிமினல் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு பின்வருமாறு: (i) செஷன்ஸ்

நீதிமன்றம் மற்றும் கூடுதல் அமர்வு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளில் இருந்து மேல்முறையீடுகள் உயர் நீதிமன்றத்திற்குத் தண்டனையாக இருந்தால்

ஏழு ஆண்டுகளுக்கு மேல் சிறை. ஒரு செஷன்ஸ் நீதிமன்றம் அல்லது கூடுதல் அமர்வு நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் மரண தண்டனை (மரண தண்டனை என பிரபலமாக அறியப்படுகிறது) அதை நிறைவேற்றுவதற்கு முன், தண்டனை பெற்ற நபரின் மேல்முறையீடு இருந்தாலோ அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தால் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதையும் இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இல்லை. (ii) குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (1973) பல்வேறு விதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில வழக்குகளில், உதவி அமர்வு நீதிபதி, பெருநகர மாஜிஸ்திரேட் அல்லது பிற மாஜிஸ்திரேட்டுகளின் (நீதித்துறை) தீர்ப்புகளின் மேல்முறையீடுகள் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு பொய்யாக இருக்கும்.

4. மேற்பார்வை அதிகார வரம்பு ஒரு உயர் நீதிமன்றம்

அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பில் (இராணுவ நீதிமன்றங்கள் அல்லது தீர்ப்பாயங்களைத் தவிர) செயல்படும் அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களின் மீது கண்காணிப்பு அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. எனவே, அது- (அ) அவர்களிடமிருந்து திரும்பக் கோரலாம்; (ஆ) நடைமுறை மற்றும் நடைமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான பொதுவான விதிகள் மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படிவங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் வழங்குதல்; (c) புத்தகங்கள், உள்ளீடுகள் மற்றும் கணக்குகள் இருக்கும் படிவங்களை பரிந்துரைக்கவும்

அவர்களால் வைக்கப்படும்; மற்றும் (ஈ) ஷெரிப், எழுத்தர்கள், அதிகாரிகள் மற்றும் சட்டப்பூர்வ அதிகாரிகளுக்கு செலுத்த வேண்டிய கட்டணங்களைத் தீர்க்கவும் அவற்றைப் பயிற்சி செய்பவர்கள். உயர் நீதிமன்றத்தின் இந்த கண்காணிப்பு அதிகாரம் மிகவும் விரிவானது, ஏனெனில், (i) உயர் நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், அனைத்து நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களுக்கும் இது விரிவடைகிறது; (ii) இது நிர்வாக மேற்பார்வையை மட்டுமல்ல, நீதித்துறை மேற்பார்வையையும் உள்ளடக்கியது; (iii) இது ஒரு மறுசீரமைப்பு அதிகார வரம்பு; மற்றும் (iv) அது சுயமாக (சொந்தமாக) இருக்க முடியும் மற்றும் ஒரு கட்சியின் விண்ணப்பத்தில் அவசியமில்லை.

எவ்வாறாயினும், இந்த அதிகாரமானது கீழ் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்கள் மீது வரம்பற்ற அதிகாரம் எதையும் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்காது. இது ஒரு அசாதாரண சக்தி, எனவே மிகவும் குறைவாகவும் பொருத்தமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். பொதுவாக, இது வரம்புக்குட்பட்டது, (i) அதிகார வரம்பை மீறுதல், (ii) இயற்கை நீதியின் மொத்த மீறல், (iii) சட்டத்தின் பிழை, (iv) உயர் நீதிமன்றங்களின் சட்டத்தை புறக்கணித்தல், (v) விபரீதமான கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் (vi)) வெளிப்படையான அநீதி.

5. துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அதன் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு மற்றும் துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான மேற்பார்வை அதிகார வரம்புக்கு கூடுதலாக, உயர் நீதிமன்றத்திற்கு நிர்வாகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் பிற அதிகாரங்கள் உள்ளன. இதில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம், பதவி உயர்வு மற்றும் பதவி உயர்வு மற்றும் மாநிலத்தின் நீதித்துறை சேவைக்கான நபர்களின் நியமனம் (மாவட்ட நீதிபதிகள் தவிர) ஆகியவற்றில் கவர்னரால்

ஆலோசிக்கப்படுகிறது. (ஆ) இது மாநிலத்தின் நீதித்துறை சேவை உறுப்பினர்களின் (மாவட்ட நீதிபதிகள் தவிர) பதவி உயர்வு, பதவி உயர்வு, விடுப்பு வழங்குதல், இடமாற்றம் மற்றும் ஒழுக்கம் போன்ற விஷயங்களைக் கையாள்கிறது. (c) அரசியலமைப்பின் விளக்கம் தேவைப்படும் சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கியிருந்தால், அது ஒரு துணை நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்கைத் திரும்பப் பெறலாம். பின்னர் அது வழக்கைத் தானே தீர்த்து வைக்கலாம் அல்லது சட்டத்தின் கேள்வியைத் தீர்மானிக்கலாம் மற்றும் வழக்கை அதன் தீர்ப்புடன் துணை நீதிமன்றத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பலாம். (ஈ) உச்ச நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட சட்டம் இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்களையும் கட்டுப்படுத்தும் அதே அர்த்தத்தில் அதன் சட்டமானது அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்குள் செயல்படும் அனைத்து துணை நீதிமன்றங்களையும் கட்டுப்படுத்துகிறது.

6. ஒரு நீதிமன்றம்

ஒரு நீதிமன்றமாக, உயர் நீதிமன்றத்திற்கு இரண்டு அதிகாரங்கள்

உள்ளன: (அ) உயர் நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகள், நடவடிக்கைகள் மற்றும் செயல்கள் நிரந்தர நினைவாற்றல் மற்றும் சாட்சியத்திற்காக பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இந்த பதிவுகள் ஆதார மதிப்புள்ளவை என்று ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றன, மேலும் எந்தவொரு துணை நீதிமன்றத்திலும் ஆஜர்படுத்தப்படும்போது கேள்வி கேட்க முடியாது. அவை சட்ட முன்மாதிரிகளாகவும் சட்டக் குறிப்புகளாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

(ஆ) நீதிமன்ற அவமதிப்புக்கு எளிய சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் சேர்த்து தண்டிக்க அதிகாரம் உள்ளது.

'நீதிமன்ற அவமதிப்பு' என்ற சொற்றொடர் அரசியலமைப்பால் வரையறுக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், 1971 ஆம் ஆண்டின் நீதிமன்ற அவமதிப்புச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த வெளிப்பாடு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் கீழ், நீதிமன்ற அவமதிப்பு சிவில் அல்லது குற்றமாக இருக்கலாம். சிவில் அவமதிப்பு என்பது நீதிமன்றத்தின் அல்லது வேண்டுமென்றே எந்தவொரு தீர்ப்பு, உத்தரவு, ரிட் அல்லது பிற செயல்முறைகளுக்கு வேண்டுமென்றே கீழ்ப்படியாமல் போவதாகும்.

நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்ட உறுதிமொழியை மீறுதல். குற்றவியல் அவமதிப்பு என்பது எந்தவொரு விஷயத்தையும் வெளியிடுவது அல்லது ஒரு செயலைச் செய்வது - (i) நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தை அவதூறாக அல்லது குறைக்கிறது; அல்லது (ii) தப்பெண்ணங்கள் அல்லது நீதித்துறை நடவடிக்கையின் சரியான போக்கில் தலையிடுவது; அல்லது (iii) நீதி நிர்வாகத்தில் தலையிடுகிறது அல்லது தடை செய்கிறது முறை.

எவ்வாறாயினும், சில விஷயங்களின் குற்றமற்ற வெளியீடு மற்றும் விநியோகம், நீதித்துறை நடவடிக்கைகளின் நியாயமான மற்றும் துல்லியமான அறிக்கை, நீதித்துறை நடவடிக்கைகள் மீதான நியாயமான மற்றும் நியாயமான விமர்சனம் மற்றும் நீதித்துறையின் நிர்வாகத் தரப்பில் கருத்து ஆகியவை நீதிமன்ற அவமதிப்பாகாது.

ஒரு பதிவு நீதிமன்றமாக, ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் எந்த குறிப்பிட்ட மறுஆய்வு அதிகாரமும் வழங்கப்படாவிட்டாலும், அதன் சொந்த தீர்ப்பு அல்லது உத்தரவு அல்லது முடிவை மறுபரிசீலனை செய்து திருத்தும் அதிகாரம் உள்ளது. மறுபுறம், உச்ச நீதிமன்றம், அரசியலமைப்பின் மூலம் மறுபரிசீலனை செய்யும் அதிகாரத்துடன் குறிப்பாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

7. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம்

நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் சட்டமன்றச் சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாக ஆணைகளின் அரசியலமைப்புத் தன்மையை ஆய்வு செய்ய உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரமாகும். ஆய்வின்போது, அவை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை மீறுவதாகக் கண்டறியப்பட்டால் (அல்ட்ரா-வைர்ஸ்), அவை சட்டத்திற்குப் புறம்பானது, அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது மற்றும் செல்லாதவை (பூஜ்ய மற்றும் செல்லாது) என உயர் நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்படும். இதனால், அரசால் அவற்றை அமல்படுத்த முடியாது.

அரசியலமைப்பில் 'நீதித்துறை மறுஆய்வு' என்ற சொற்றொடர் எங்கும் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றாலும், 13 மற்றும் 226 பிரிவுகளின் விதிகள் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தை வெளிப்படையாக வழங்குகின்றன. ஒரு சட்டமன்றச் சட்டம் அல்லது நிர்வாக ஆணையின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியை பின்வரும் மூன்று காரணங்களுக்காக உயர் நீதிமன்றத்தில் சவால் செய்யலாம்: (அ) இது அடிப்படை உரிமைகளை மீறுகிறது (பகுதி III), (ஆ) இது அதிகாரத்தின் தகுதிக்கு வெளியே உள்ளது அதை வடிவமைத்தது, மற்றும் (c) இது அரசியலமைப்பு விதிகளுக்கு வெறுக்கத்தக்கது.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42வது திருத்தச் சட்டம் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தைக் குறைத்தது. உயர் நீதிமன்றங்கள் பரிசீலிக்க தடை விதித்தது

எந்தவொரு மத்திய சட்டத்தின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும். இருப்பினும், 43 வது 1977 ஆம் ஆண்டின் திருத்தச் சட்டம் அசல் நிலையை மீட்டெடுத்தது.

அட்டவணை 34.1 உயர் நீதிமன்றங்களின் பெயர் மற்றும் அதிகார வரம்பு

பெயர்	ஆண்டு நிறுவுதல்	பிராந்தியமானது அதிகார வரம்பு	இருக்கை
1. அலகாபாத்	1866	உத்தரப்பிரதேசம் அலகாபாத்	(பெஞ்சில் லக்னோ)
2. ஆந்திரா பிரதேசம்	2019	ஆந்திர மாநிலம் அமராவதி	
3. பம்பாய்13	1862	மகாராஷ்டிரா, கோவா, தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் தமன் மற்றும் டையூ	மும்பை (பெஞ்சுகள் நாக்பூர், பனாஜி மற்றும் அவுரங்காபாத்)
4. கல்கத்தா13	1862	மேற்கு வங்காளம் மற்றும் அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள்	கொல்கத்தா (சுற்று இல் பெஞ்சு போர்ட் பிளேர்)
5. சத்தீஸ்கர்	2000	சத்தீஸ்கர்	பிலாஸ்பூர்
6. டெல்லி	1966	டெல்லி	டெல்லி
7. கவுகாத்தி	194810	அசாம், நாகாலாந்து, மிசோரம் மற்றும் அருணாசலம் பிரதேசம்14	கவுகாத்தி (பெஞ்சுகள் கோஹிமா, ஜஸ்வால் மற்றும் இட்டாநகர்)
8. குஜராத்	1960	குஜராத்	அகமதாபாத்
9. ஹிமாச்சல் பிரதேசம்	1971	ஹிமாச்சல் பிரதேசம்	சிம்லா
10. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்	1928	ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மற்றும் லடாக்	ஸ்ரீநகர் மற்றும் ஜம்மு
11. ஜார்கண்ட்	2000	ஜார்கண்ட்	ராஞ்சி

12. கர்நாடகா	188411	கர்நாடகா	பெங்களூரு
13. கேரளா	1956	கேரளா மற்றும் லட்சத்தீவு	எர்ணாகுளம்
14. மத்திய பிரதேசம்	1956	மத்தியா பிரதேசம்	ஜபல்பூர் (பெஞ்சுகள் குவாலியர் மற்றும் இந்தூர்)
15. மெட்ராஸ் 13	1862	தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரி	சென்னை
16. மணிப்பூர் 15	2013	மணிப்பூர்	இம்பால்
17. மேகாலயா 15 18.	2013	மேகாலயா	ஷில்லாங்
ஒரிசா 16	1948	ஒடிசா	கட்டாக்
19. பாட்னா	1916	பீகார்	பாட்னா
20. பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா	187512	பஞ்சாப், ஹரியானா மற்றும் சண்டிகர்	சண்டிகர்
21. ராஜஸ்தான்	1949	ராஜஸ்தான்	ஜோத்பூர் (பெஞ்சில் ஜெய்ப்பூர்)
22. சிக்கிம்	1975	சிக்கிம்	காங்டாக்
23. தெலுங்கானா 17	1954	தெலுங்கானா	ஹைதராபாத்
24. திரிபுரா 15	2013	திரிபுரா	அகர்தலா
25. உத்தரகாண்ட்	2000	உத்தரகாண்ட்	நைனிடால்

அட்டவணை 34.2 உயர் நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரே பார்வையில்

கட்டுரை எண். பொருள் விஷயம்	
214.	மாநிலங்களுக்கான உயர் நீதிமன்றங்கள்
215.	உயர் நீதிமன்றங்கள் பதிவு நீதிமன்றங்களாக இருக்க வேண்டும்
216.	உயர் நீதிமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு
217.	ஒரு அலுவலகத்தின் நியமனம் மற்றும் நிபந்தனைகள் ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி

218.	தொடர்பான சில விதிகளின் பயன்பாடு உச்ச நீதிமன்றம் முதல் உயர் நீதிமன்றங்கள் வரை
219.	உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி
220	நிரந்தரமான பிறகு நடைமுறையில் கட்டுப்பாடு நீதிபதி
221.	நீதிபதிகளின் சம்பளம் போன்றவை
222.	ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து ஒரு நீதிபதிக்கு இடமாற்றம் மற்றொன்று
223.	தற்காலிக தலைமை நீதிபதி நியமனம்
224.	கூடுதல் மற்றும் செயல் நீதிபதிகள் நியமனம்
224A.	அமர்வுகளில் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகள் நியமனம் உயர் நீதிமன்றங்கள்
225.	தற்போதுள்ள உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு
226.	சில ரிட்களை வெளியிட உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம்
226A.	மத்திய சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகாது பிரிவு 226 இன் கீழ் நடவடிக்கைகளில் கருதப்படுகிறது (ரத்து செய்யப்பட்டது)
227.	அனைத்து நீதிமன்றங்களின் மீதும் கண்காணிப்பு அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றம்
228.	சில வழக்குகளை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுதல்
228A.	கேள்விகளை அகற்றுவதற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் மாநில சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
229.	அதிகாரிகள் மற்றும் பணியாளர்கள் மற்றும் செலவுகள் உயர் நீதிமன்றங்கள்
230.	உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு நீட்டிப்பு யூனியன் பிரதேசங்கள்
231.	இருவருக்கு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுதல் அல்லது பல மாநிலங்கள்
232.	விளக்கம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இந்த மூன்று உயர் நீதிமன்றங்களும் இந்திய உயர் நீதிமன்றச் சட்டம், 1861 இன் விதிகளின் கீழ் அமைக்கப்பட்டன.
2. 2000 ஆம் ஆண்டில் மேலும் மூன்று புதிய மாநிலங்கள் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம், உயர் நீதிமன்றங்களின் எண்ணிக்கை 18 இல் இருந்து 21 ஆக அதிகரித்தது. மீண்டும், 2013 இல் மணிப்பூர், மேகாலயா மற்றும் திரிபுரா ஆகிய மூன்று வடகிழக்கு மாநிலங்களுக்கும் தனி உயர் நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டதன் மூலம், தி. உயர் நீதிமன்றங்களின் எண்ணிக்கை 21ல் இருந்து 24 ஆக அதிகரித்தது. மேலும், 2019ல் ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்திற்கு தனி உயர்நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டதன் மூலம், உயர் நீதிமன்றங்களின் எண்ணிக்கை 24ல் இருந்து 25 ஆக அதிகரித்தது.
3. சுப்ரீம் கோர்ட் வக்கீல்கள் எதிராக இந்திய யூனியன் (1993).
4. மறு ஜனாதிபதி குறிப்பில் (1998). 1993 ஆம் ஆண்டு வழக்கில் குறிப்பிடப்பட்டபடி, இந்திய தலைமை நீதிபதியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆலோசனை செயல்முறையின் மீதான சில சந்தேகங்கள் குறித்து (பிரிவு 143 இன் கீழ்) உச்ச நீதிமன்றத்தின் கருத்தை ஜனாதிபதி கோரினார். 4a. சுப்ரீம் கோர்ட் அட்வகேட்ஸ்-ஆன்-ரெகார்ட் அசோசியேஷன் மற்றும் மற்றொரு எதிராக யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (2015).
5. 1963 ஆம் ஆண்டின் 15வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஓய்வு பெறும் வயது 60லிருந்து 62 ஆக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.
6. 1950 இல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹4,000 மற்றும் மாதம் ₹3,500 என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. 1986ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹9,000 ஆகவும், மாதம் ₹8,000 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டது. 1998ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹30,000 ஆகவும், மாதம் ₹26,000 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டது. 2009ல், அவர்களின் சம்பளம் முறையே மாதம் ₹90,000 மற்றும் மாதம் ₹80,000 என உயர்த்தப்பட்டது.
7. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் (1973) நீதித்துறையை நிர்வாகத்திலிருந்து பிரிக்கிறது (அரசுக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் கீழ் பிரிவு 50).
8. இரண்டாவது விதி 15 ஆம் தேதிக்குள் சேர்க்கப்பட்டது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் 1963.
9. எல். சந்திர குமார் எதிராக இந்திய யூனியன் (1997).
10. முதலில் அஸ்ஸாம் உயர்நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்பட்டு, மறுபெயரிடப்பட்டது 1971 இல் கவுகாத்தி உயர் நீதிமன்றம்.

11. முதலில் மைசூர் உயர்நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்பட்டு, மறுபெயரிடப்பட்டது 1973ல் கர்நாடக உயர் நீதிமன்றம்.
12. முதலில் பஞ்சாப் உயர்நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்பட்டு 1966 இல் பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா உயர்நீதிமன்றம் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டது.
13. பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் மெட்ராஸ் ஆகிய நகரங்களின் பெயர்கள் முறையே மும்பை, கொல்கத்தா மற்றும் சென்னை என மாற்றப்பட்டாலும், அந்தந்த உயர் நீதிமன்றங்களின் பெயர்கள் மாற்றப்படவில்லை.
14. 2013 இல், மணிப்பூர், மேகாலயா மற்றும் திரிபுரா ஆகிய மூன்று வடகிழக்கு மாநிலங்களுக்கும் தனி உயர் நீதிமன்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.
15. நிறுவப்பட்ட வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளின் (மறுசீரமைப்பு) மற்றும் பிற தொடர்புடைய சட்டங்கள் (திருத்தம்) சட்டம், 2012.
16. ஒரிசாவின் பெயர் ஒடிசா என மாற்றப்பட்டாலும், ஒரிசா உயர்நீதிமன்றத்தின் பெயர் மாற்றப்படவில்லை.
17. முதலில் ஆந்திரப் பிரதேச உயர் நீதிமன்றம் என்று அழைக்கப்பட்டது (1954 இல் நிறுவப்பட்டது). 2014 இல், இது "ஹைதராபாத் நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றம்" என மறுபெயரிடப்பட்டது மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் தெலுங்கானா மாநிலங்களுக்கான பொதுவான உயர் நீதிமன்றமாக மாற்றப்பட்டது. மீண்டும், 2019 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்திற்கு தனி உயர்நீதிமன்றம் நிறுவப்பட்டதன் மூலம், அது தெலுங்கானா மாநிலத்திற்கான உயர் நீதிமன்றமாக மாறியது.

35 தீர்ப்பாயங்கள்

அவர் அசல் அரசியலமைப்பில் தீர்ப்பாயங்கள் தொடர்பான விதிகள் இல்லை. 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி XIV-A ஐச் சேர்த்தது. இந்தப் பகுதி 'தீர்ப்பாயம்' எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் இரண்டு கட்டுரைகளை மட்டுமே கொண்டுள்ளது- நிர்வாகத் தீர்ப்பாயங்கள் தொடர்பான பிரிவு 323 A மற்றும் பிற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்களைக் கையாளும் பிரிவு 323 B.

நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள்

பிரிவு 323 A, மத்திய, மாநிலங்கள், உள்ளாட்சி அமைப்புகள், பொது நிறுவனங்கள் மற்றும் பிற பொது அதிகாரிகளின் பொது சேவைகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நபர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள் தொடர்பான சர்ச்சைகளை தீர்ப்பதற்கு நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களை நிறுவுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டப்பிரிவு 323 A, சிவில் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து சேவை விவகாரங்கள் தொடர்பான தகராறுகளின் தீர்ப்பை பாராளுமன்றத்திற்கு எடுத்து நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களுக்கு முன் வைக்க உதவுகிறது.

சட்டப்பிரிவு 323 A இன் படி, பாராளுமன்றம் 1985 இல் நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. இந்த சட்டம் ஒரு மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் மற்றும் மாநில நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களை நிறுவ மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இந்தச் சட்டம் பாதிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியர்களுக்கு விரைவான மற்றும் மலிவான நீதி வழங்கும் துறையில் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைத் திறந்தது.

மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் (CAT)

மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் (CAT) 1985 இல் டெல்லியில் முதன்மை அமர்வு மற்றும் பல்வேறு மாநிலங்களில் கூடுதல் பெஞ்சுகளுடன் அமைக்கப்பட்டது. தற்போது, 17 வழக்கமான பெஞ்சுகள் உள்ளன, அவற்றில் 15 உயர் நீதிமன்றங்களின் முதன்மை இடங்களிலும், மீதமுள்ள இரண்டு ஜெய்ப்பூர் மற்றும் லக்னோவில் செயல்படுகின்றன. இந்த பெஞ்சுகள் உயர் நீதிமன்றங்களின் மற்ற இடங்களிலும் சுற்று அமர்வுகளை நடத்துகின்றன.

CAT ஆனது ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பான அசல் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகிறது மற்றும் அதன் கீழ் வரும் பொது ஊழியர்களின் அனைத்து சேவை விஷயங்கள். அதன் அதிகார வரம்பு அகில இந்திய சேவைகள், மத்திய சிவில் சேவைகள், மையத்தின் கீழ் உள்ள சிவில் பதவிகள் மற்றும் பாதுகாப்பு சேவைகளின் சிவில் பணியாளர்கள் வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், பாதுகாப்புப் படைகளின் உறுப்பினர்கள், உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்கள் மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் செயலகப் பணியாளர்கள் இதற்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல.

CAT என்பது தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பு. முதலில், CAT ஒரு தலைவர், துணைத் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. பின்னர், 2006ல், துணைத் தலைவர் பதவிக்கான விதி நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களால் நீக்கப்பட்டது.

(திருத்தம்) சட்டம், 2006. எனவே, இப்போது CAT இல் துணைத் தலைவர் இல்லை. தற்போது (2019), தலைவரின் அனுமதிக்கப்பட்ட பலம் ஒன்று மற்றும் உறுப்பினர்களின் அனுமதிக்கப்பட்ட பலம் 65 ஆகும்.

அவர்கள் நீதித்துறை மற்றும் நிர்வாக நீரோட்டங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்டு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஐந்தாண்டுகள் அல்லது தலைவராக இருந்தால் 65 வயது மற்றும் உறுப்பினர்களாக இருந்தால் 62 வயதை எட்டும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள்.

CAT-ல் உறுப்பினர்களின் நியமனம், இந்திய தலைமை நீதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் பதவியில் இருக்கும் நீதிபதியின் தலைமையில் ஒரு உயர் அதிகாரம் கொண்ட தேர்வுக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் செய்யப்படுகிறது. இந்திய தலைமை நீதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்ற பிறகு, அமைச்சரவையின் நியமனக் குழுவின் (ACC) ஒப்புதலுடன் நியமனங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

1908 ஆம் ஆண்டின் சிவில் நடைமுறைச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நடைமுறைக்கு CAT கட்டுப்பாட்டில்லை. இது இயற்கை நீதியின் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படுகிறது. இந்த கொள்கைகள் CATஐ அணுகுமுறையில் நெகிழ்வாக வைத்திருக்கின்றன. விண்ணப்பதாரர் பெயரளவிலான கட்டணமாக ₹50 மட்டுமே செலுத்த வேண்டும். விண்ணப்பதாரர் நேரிலோ அல்லது வழக்கறிஞர் மூலமாகவோ ஆஜராகலாம்.

முதலில், CAT இன் உத்தரவுகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகள் உச்ச நீதிமன்றத்தில் மட்டுமே செய்யப்படலாம், உயர் நீதிமன்றங்களில் அல்ல.

இருப்பினும், சந்திர குமார் வழக்கு² (1997), உச்ச நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு மீதான இந்த தடையை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்று அறிவித்தது, நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது அரசியலமைப்பின் அடிப்படை கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும். CAT-ன் உத்தரவுகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகள் சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத்தின் டிவிஷன் பெஞ்சில் இருக்கும் என்று அது கூறியது. இதன் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியர், CAT இன் உத்தரவுக்கு எதிராக, முதலில் சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத்திற்குச் செல்லாமல், நேரடியாக உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுக முடியாது.

மாநில நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள்

1985 ஆம் ஆண்டின் நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள் சட்டம் சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுகளின் குறிப்பிட்ட கோரிக்கையின் பேரில் மாநில நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களை (SATs) நிறுவுவதற்கு மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. இதுவரை (2019), ஆந்திரப் பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம், ஒடிசா, கர்நாடகா, மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, தமிழ்நாடு, மேற்கு வங்காளம் மற்றும் கேரளா ஆகிய ஒன்பது மாநிலங்களில் SATகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இருப்பினும், மத்தியப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு மற்றும் இமாச்சலப் பிரதேச தீர்ப்பாயங்கள் பின்னர் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து, இமாச்சலப் பிரதேசம் SAT ஐ மீண்டும் நிறுவியது, மேலும் தமிழக அரசும் அதை மீண்டும் நிறுவ இப்போது கோரியுள்ளது. மேலும், ஹரியானா மாநில அரசு தங்கள் மாநிலத்திற்கு SAT நிறுவ கோரிக்கை விடுத்துள்ளது. மறுபுறம், ஒடிசா மாநில அரசு ஒடிசா நிர்வாக தீர்ப்பாயத்தை ரத்து செய்வதற்கான முன்மொழிவை சமர்ப்பித்துள்ளது.

CAT ஐப் போலவே, SAT களும் மாநில அரசு ஊழியர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் அனைத்து சேவை விஷயங்களிலும் அசல் அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகின்றன.

SAT களின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு கூட்டு நிர்வாக தீர்ப்பாயம் (JAT) அமைப்பதற்கும் சட்டம் ஏற்பாடு செய்கிறது. ஒரு JAT அத்தகைய மாநிலங்களுக்கு நிர்வாக தீர்ப்பாயங்களால் பயன்படுத்தக்கூடிய அனைத்து அதிகார வரம்புகளையும் அதிகாரங்களையும் பயன்படுத்துகிறது.

ஒரு JAT இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் ஆளுநர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

மற்ற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்கள்

பிரிவு 323 B இன் கீழ், பின்வரும் விஷயங்கள் தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிமன்றங்களை நிறுவுவதற்கு பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது: (a) வரிவிதிப்பு (b) அந்நிய செலாவணி, இறக்குமதி மற்றும் ஏற்றுமதி (c) தொழில்துறை மற்றும் தொழிலாளர் (ஈ) நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (இ) நகர்ப்புற சொத்து மீதான உச்சவரம்பு (எஃப்) நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள் (ஜி) உணவுப் பொருட்கள் (எச்) வாடகை மற்றும் குத்தகை உரிமைகள்3 பிரிவுகள் 323 ஏ மற்றும் 323 பி ஆகியவை பின்வரும் மூன்று அம்சங்களில் வேறுபடுகின்றன: 1. கட்டுரை 323 A, பொதுச் சேவை விஷயங்களுக்காக மட்டுமே தீர்ப்பாயங்களை நிறுவுவதைப் பற்றி சிந்திக்கிறது, பிரிவு 323 B வேறு சில விஷயங்களுக்காக (மேலே குறிப்பிட்டது) தீர்ப்பாயங்களை நிறுவுவதைப் பற்றி சிந்திக்கிறது.

2. சட்டப்பிரிவு 323 A இன் கீழ் நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றத்தால் மட்டுமே நிறுவப்பட முடியும், சட்டப்பிரிவு 323 B இன் கீழ் நீதிமன்றங்கள் பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களால் அவற்றின் சட்டமன்றத் திறனுக்குள் வரும் விஷயங்களைப் பொறுத்து நிறுவ முடியும்.

3. பிரிவு 323 A இன் கீழ், மையத்திற்கு ஒரு தீர்ப்பாயம் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஒன்று அல்லது இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் மட்டுமே நிறுவப்படலாம். தீர்ப்பாயங்களின் படிநிலை பற்றிய கேள்வியே இல்லை, அதேசமயம் பிரிவு 323 B இன் கீழ் தீர்ப்பாயங்களின் படிநிலை உருவாக்கப்படலாம்.

சந்திர குமார் வழக்கு 4 (1997) இல், உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பைத் தவிர்த்து, இந்த இரண்டு சட்டப்பிரிவுகளின் விதிகள் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என உச்ச நீதிமன்றம் அறிவித்தது. எனவே, இந்த தீர்ப்பாயங்களின் உத்தரவுகளுக்கு எதிராக இப்போது நீதித்துறை தீர்வுகள் கிடைக்கின்றன.

அட்டவணை 35.1 CAT இன் பெஞ்சுகளின் பெயர் மற்றும் அதிகார வரம்பு

Sl.	பெஞ்சு	பிராந்திய அதிகார வரம்பு
	இல்லை.	பெஞ்சு
1.	முதன்மை பெஞ்சு,	டெல்லி

டெல்லி	
2. அலகாபாத் பெஞ்ச்	உத்தரப்பிரதேசம் (மாவட்டங்கள் தவிர லக்னோ பெஞ்ச்) மற்றும் உத்தரகாண்ட்
3. லக்னோ பெஞ்ச்	உத்தரப்பிரதேசம் (மாவட்டங்கள் தவிர அலகாபாத் பெஞ்ச் உள்ளடக்கியது)
4. கட்டாக் பெஞ்ச்	ஒடிசா
5. ஹைதராபாத் பெஞ்ச் ஆந்திரா மற்றும் தெலுங்கானா	
6. பெங்கலூர் பெஞ்ச்	கர்நாடகா
7. மெட்ராஸ் பெஞ்ச்	தமிழ்நாடு மற்றும் புதுச்சேரி
8. எர்ணாகுளம் பெஞ்ச் கேரளா மற்றும் லட்சத்தீவு	
9. பாம்பே பெஞ்ச்	மகாராஷ்டிரா, கோவா, தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி, மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ
10. அகமதாபாத் பெஞ்ச் குஜராத்	
11. ஜோத்பூர் பெஞ்ச்	ராஜஸ்தான் (மாவட்டங்கள் தவிர ஜெய்ப்பூர் பெஞ்சால் மூடப்பட்டிருக்கும்)
12. ஜெய்ப்பூர் பெஞ்ச்	ராஜஸ்தான் (மாவட்டங்கள் தவிர ஜோத்பூர் பெஞ்சால் மூடப்பட்டது)
13. சண்டிகர் பெஞ்ச் ஹரியானா, இமாச்சல பிரதேசம், பஞ்சாப், சண்டிகர், ஜே&கே மற்றும் லடாக்	
14. ஜபல்பூர் பெஞ்ச்	மத்திய பிரதேசம் மற்றும் சத்தீஸ்கர்
15. பாட்னா பெஞ்ச்	பீகார் மற்றும் ஜார்கண்ட்
16. கல்கத்தா பெஞ்ச்	மேற்கு வங்காளம், சிக்கிம் மற்றும் அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள்
17. கவுகாத்தி பெஞ்ச்	அசாம், மேகாலயா, மணிப்பூர், திரிபுரா, நாகாலாந்து, மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சல பிரதேசம்

அட்டவணை 35.2 CAT இன் பெஞ்சுகளின் சர்க்யூட் சிட்டிங்ஸ்

Sl. பெஞ்ச்

சர்க்யூட் சிட்டிங்ஸ் நடைபெற்றது

இல்லை.

1. அலகாபாத் பெஞ்ச்	நைனிடால்
2. கல்கத்தா பெஞ்ச்	போர்ட் பிளேர், காங்டாக்
3. சண்டிகர் பெஞ்ச் சிம்லா, ஜம்மு, ஸ்ரீநகர்	
4. மெட்ராஸ் பெஞ்ச்	புதுச்சேரி
5. கவுகாத்தி பெஞ்ச்	ஷில்லாங், இட்டாநகர், கோஹிமா, அகர்தலா, இம்பால், ஐஸ்வால்
6. ஜபல்பூர் பெஞ்ச் 7.	இந்தூர், குவாலியர், பிலாஸ்பூர்
பாம்பே பெஞ்ச்	நாக்பூர், அவுரங்காபாத், பனாஜி
8. பாட்னா பெஞ்ச்	ராஞ்சி
9. எர்ணாகுளம் பெஞ்ச் லட்சத்தீவு	

அட்டவணை 35.3 ஒரு பார்வையில் தீர்ப்பாயங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
323A.	நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள்
323B	மற்ற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 35.1 ஐப் பார்க்கவும்.
- எல். சந்திர குமார் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1997). பிரிவு 2(d) பிரிவு 323 ஏ அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது என அறிவிக்கப்பட்டது.
- 1993 இன் 75வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
- எல். சந்திர குமார் V. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா, (1997). பிரிவு 2(d) பிரிவு 323 A மற்றும் பிரிவு 323 B இன் பிரிவு 3(d) ஆகியவை அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது என அறிவிக்கப்பட்டது.

36 துணை நீதிமன்றங்கள்

அவர் மாநில நீதித்துறை உயர் நீதிமன்றம் மற்றும் கீழ் நீதிமன்றங்கள் என்றும் அழைக்கப்படும் துணை நீதிமன்றங்களின் படிநிலையைக் கொண்டுள்ளது. மாநில உயர் நீதிமன்றத்திற்கு அடிபணிவதால் கீழ் நீதிமன்றங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவை உயர் நீதிமன்றத்தின் கீழ் மற்றும் மாவட்ட மற்றும் கீழ் மட்டங்களில் செயல்படுகின்றன.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அரசியலமைப்பின் பாகம் VI இல் 233 முதல் 237 வரையிலான பிரிவுகள் கீழ்க்காணும் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும், நிர்வாகிகளிடமிருந்து அவற்றின் சுதந்திரத்தை உறுதி செய்வதற்கும் பின்வரும் ஏற்பாடுகளைச் செய்கின்றன .

1. மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம் ஒரு மாநிலத்தில்
மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம், பதவி உயர்வு மற்றும் பதவி உயர்வு ஆகியவை உயர் நீதிமன்றத்துடன் கலந்தாலோசித்து மாநில ஆளுநரால் செய்யப்படுகிறது.

மாவட்ட நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுபவர் பின்வரும் தகுதிகளைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்: (அ) அவர் ஏற்கனவே மத்திய அல்லது மாநில அரசுப் பணியில் இருக்கக் கூடாது. (ஆ) ஏழு வருடங்கள் அவர் ஒரு வழக்கறிஞராக அல்லது வழக்கறிஞராக இருந்திருக்க வேண்டும். (c) அவர் நியமனத்திற்காக உயர் நீதிமன்றத்தால் பரிந்துரைக்கப்பட வேண்டும்.

2. மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம் ஒரு மாநிலத்தின்
நீதித்துறை சேவைக்கு நபர்களை (மாவட்ட நீதிபதிகள் தவிர) நியமனம் செய்வது மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தின் ஆலோசனைக்குப் பிறகு மாநில ஆளுநரால் செய்யப்படுகிறது2 .

3. துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு மாவட்ட
நீதிமன்றங்கள் மற்றும் பிற துணை நீதிமன்றங்களின் மீதான கட்டுப்பாடு, ஒரு மாநிலத்தின் நீதித்துறை சேவையைச் சேர்ந்த நபர்களின் பதவி உயர்வு, பதவி உயர்வு மற்றும் விடுப்பு மற்றும் மாவட்ட நீதிபதி பதவிக்குக் குறைவான பதவியை வகித்தல் ஆகியவை உயர் நீதிமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது.

4. விளக்கம் 'மாவட்ட
நீதிபதி' என்ற சொற்றொடரில் நகர சிவில் நீதிமன்ற நீதிபதி, கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதி, கூட்டு மாவட்ட நீதிபதி, உதவி மாவட்ட நீதிபதி, சிறிய காரண நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, தலைமை பிரசிடென்சி மாஜிஸ்திரேட், கூடுதல் தலைமை பிரசிடென்சி மாஜிஸ்திரேட், அமர்வு நீதிபதி, கூடுதல் அமர்வு நீதிபதி மற்றும் உதவி அமர்வு நீதிபதி.

'நீதித்துறை சேவை' என்பது மாவட்ட நீதிபதி பதவி மற்றும் மாவட்ட நீதிபதி பதவியை விட தாழ்ந்த பிற சிவில் நீதித்துறை பதவிகளை நிரப்பும் நோக்கத்துடன் பிரத்தியேகமான நபர்களைக் கொண்ட ஒரு சேவையாகும்.

5. குறிப்பிட்ட மாஜிஸ்திரேட்டுகளுக்கு மேற்கண்ட விதிகளின் விண்ணப்பம்

மாநில நீதித்துறை சேவையில் உள்ள நபர்கள் தொடர்பான மேற்குறிப்பிட்ட விதிகள்
மாநிலத்தில் உள்ள எந்த வகுப்பு அல்லது மாஜிஸ்திரேட் வகுப்புகளுக்கும் பொருந்தும்
என்று ஆளுநர் அறிவுறுத்தலாம்.

கட்டமைப்பு மற்றும் அதிகார வரம்பு

துணை நீதித்துறையின் நிறுவன அமைப்பு, அதிகார வரம்பு மற்றும் பெயரிடல் ஆகியவை மாநிலங்களால் வகுக்கப்படுகின்றன. எனவே, அவை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் சிறிது வேறுபடுகின்றன. பரவலாகப் பார்த்தால், உயர் நீதிமன்றத்திற்குக் கீழே மூன்று அடுக்கு சிவில் மற்றும் குற்றவியல் நீதிமன்றங்கள் உள்ளன. இது பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது:

மாவட்ட நீதிபதிதான் மாவட்டத்தின் மிக உயர்ந்த நீதித்துறை அதிகாரி. அவர் சிவில் மற்றும் குற்றவியல் விவகாரங்களில் அசல் மற்றும் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மாவட்ட நீதிபதி அமர்வு நீதிபதியாகவும் இருக்கிறார். அவர் சிவில் வழக்குகளை கையாளும் போது, அவர் மாவட்ட நீதிபதி என்றும், குற்ற வழக்குகளை விசாரிக்கும் போது, அவர் அமர்வு நீதிபதி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். மாவட்ட நீதிபதி நீதி மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களை பயன்படுத்துகிறார். மாவட்டத்தில் உள்ள அனைத்து துணை நீதிமன்றங்களின் மேற்பார்வை அதிகாரமும் அவருக்கு உள்ளது. அவரது உத்தரவுகள் மற்றும் தீர்ப்புகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகள் உயர்நீதிமன்றத்தில் உள்ளன. ஆயுள் தண்டனை மற்றும் மரண தண்டனை (மரண தண்டனை) உட்பட எந்த தண்டனையையும் விதிக்க அமர்வு நீதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. எவ்வாறாயினும், மேல்முறையீடு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அவர் நிறைவேற்றிய மரணதண்டனை உயர் நீதிமன்றத்தால் உறுதிப்படுத்தப்படும்.

மாவட்ட மற்றும் செஷன்ஸ் நீதிமன்றத்திற்கு கீழே சிவில் தரப்பில் துணை நீதிபதி நீதிமன்றமும், குற்றவியல் தரப்பில் தலைமை ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றமும் உள்ளன. துணை நீதிபதி சிவில் வழக்குகள் 3 மீது வரம்பற்ற பண அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகிறார். ஏழு ஆண்டுகள் வரையிலான சிறைத்தண்டனையுடன் கூடிய குற்றவியல் வழக்குகளை தலைமை ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் தீர்ப்பார்.

கீழ் மட்டத்தில், சிவில் பக்கத்தில், முன்சிஃப் நீதிமன்றம் மற்றும் குற்றவியல் பக்கத்தில், நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட் நீதிமன்றம் உள்ளது. முன்சிஃப் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் சிறிய சிவில் வழக்குகளை முடிவு செய்கிறது

பணப் பங்கு 4 . ஜூடிசியல் மாஜிஸ்திரேட் மூன்று ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை விதிக்கக்கூடிய கிரிமினல் வழக்குகளை விசாரிக்கிறார்.

சில பெருநகரங்களில், சிவில் தரப்பில் நகர சிவில் நீதிமன்றங்களும் (தலைமை நீதிபதிகள்) குற்றவியல் தரப்பில் பெருநகர மாஜிஸ்திரேட்டுகளின் நீதிமன்றங்களும் உள்ளன.

சில மாநிலங்கள் மற்றும் பிரசிடென்சி நகரங்கள் சிறிய காரணங்களுக்கான நீதிமன்றங்களை நிறுவிியுள்ளன . இந்த நீதிமன்றங்கள் சிறிய மதிப்புள்ள சிவில் வழக்குகளை சுருக்கமான முறையில் முடிவு செய்கின்றன. அவர்களின் முடிவு இறுதியானது, ஆனால் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு திருத்தும் அதிகாரம் உள்ளது.

சில மாநிலங்களில், பஞ்சாயத்து நீதிமன்றங்கள் சிறிய சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளை விசாரிக்கின்றன. அவை நியாய பஞ்சாயத்து, கிராம குட்சேரி, அடாலத்தி பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்து அதாலத் மற்றும் பலவாக அறியப்படுகின்றன.

அட்டவணை 36.1 ஒரு பார்வையில் துணை நீதிமன்றங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	மாவட்ட
233.	நீதிபதிகளின் பணி நியமனம்.
233A.	
234.	
235.	துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு
236.	விளக்கம்
237.	குறிப்பிட்ட வகுப்பு அல்லது மாஜிஸ்திரேட்டுகளின் வகுப்புகளுக்கு இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளைப் பயன்படுத்துதல்

தேசிய சட்ட சேவைகள் ஆணையம்6

இந்திய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 39A சமூகத்தின் ஏழை மற்றும் நலிந்த பிரிவினருக்கு இலவச சட்ட உதவியை வழங்குகிறது மற்றும் அனைவருக்கும் நீதியை உறுதி செய்கிறது. அரசியலமைப்பின் 14 மற்றும் 22(1) பிரிவுகள் சட்டத்தின் முன் சமத்துவத்தையும், அனைவருக்கும் சம வாய்ப்பு என்ற அடிப்படையில் நீதியை ஊக்குவிக்கும் சட்ட அமைப்பையும் உறுதி செய்வதை அரசு கட்டாயமாக்குகிறது. 1987 ஆம் ஆண்டில், சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினருக்கு சம உரிமையின் அடிப்படையில் இலவச மற்றும் திறமையான சட்ட சேவைகளை வழங்குவதற்காக நாடு தழுவிய சீரான வலையமைப்பை நிறுவுவதற்காக 1995 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 9 ஆம் தேதி சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபை சட்டம் இயற்றப்பட்டது. வாய்ப்பு. தேசிய சட்ட சேவைகள் ஆணையம் (NALSA) சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபை சட்டம், 1987 இன் கீழ் சட்ட உதவி திட்டங்களை செயல்படுத்துவதை கண்காணிக்கவும் மதிப்பீடு செய்யவும் மற்றும் சட்டத்தின் கீழ் சட்ட சேவைகளை வழங்குவதற்கான கொள்கைகள் மற்றும் கொள்கைகளை வகுக்கவும் உருவாக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், மாநில சட்ட சேவைகள் ஆணையம் மற்றும் ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றத்திலும், உயர் நீதிமன்ற சட்டப் பணிகள் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. NALSA இன் கொள்கைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை நடைமுறைப்படுத்தவும், மக்களுக்கு இலவச சட்ட சேவைகளை வழங்கவும் மற்றும் மாநிலத்தில் லோக் அதாலத்களை நடத்தவும் மாவட்டங்கள் மற்றும் பெரும்பாலான தாலுகாக்களில் மாவட்ட சட்ட சேவைகள் அதிகாரிகள், தாலுகா சட்ட சேவைகள் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் சட்ட சேவைகள் திட்டத்தை நிர்வகிக்கவும் செயல்படுத்தவும் உச்ச நீதிமன்ற சட்டப் பணிகள் குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நாடு முழுவதும் சட்ட சேவைகள் திட்டங்களை செயல்படுத்த மாநில சட்ட சேவைகள் அதிகாரிகளுக்கு NALSA கொள்கைகள், கொள்கைகள், வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் பயனுள்ள மற்றும் சிக்கனமான திட்டங்களை வகுக்கிறது.

முதன்மையாக, மாநில சட்ட சேவைகள் அதிகாரிகள், மாவட்ட சட்ட சேவைகள் அதிகாரிகள், தாலுகா சட்ட சேவைகள் குழுக்கள், முதலியன பின்வரும் முக்கிய செயல்பாடுகளை தொடர்ந்து செய்யுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன: 1. தகுதியுள்ளவர்களுக்கு இலவச மற்றும்

திறமையான சட்ட சேவைகளை வழங்குவதற்கு

நபர்கள்.

2. லோக் அதாலத்களை ஒழுங்கமைத்து, பிணக்குகளை சுமுகமாகத் தீர்த்துக் கொள்ள.

3. கிராமப்புறங்களில் சட்ட விழிப்புணர்வு முகாம்களை ஏற்பாடு செய்தல்.

இலவச சட்ட சேவைகளில் பின்வருவன அடங்கும்:

(அ) நீதிமன்றக் கட்டணம், செயல்முறைக் கட்டணம் மற்றும் பிற அனைத்துக் கட்டணங்களையும்

செலுத்துதல் அல்லது ஏதேனும் சட்ட நடவடிக்கைகள் தொடர்பாகச் செலுத்துதல்.

(ஆ) சட்ட நடவடிக்கைகளில் வழக்கறிஞர்களின் சேவையை வழங்குதல். (இ)

சட்ட நடவடிக்கைகளில் ஆர்டர்கள் மற்றும் பிற ஆவணங்களின் சான்றளிக்கப்பட்ட நகல்களைப்

பெறுதல் மற்றும் வழங்குதல். (ஈ) மேல்முறையீடு தயாரித்தல், அச்சிடுதல் உட்பட காகித புத்தகம் மற்றும்

சட்ட நடவடிக்கைகளில் ஆவணங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

இலவச சட்டச் சேவைகளைப் பெறுவதற்குத் தகுதியான நபர்கள்: (i) பெண்கள்

மற்றும் குழந்தைகள் (ii) SC/ST உறுப்பினர்கள் (iii) தொழில்துறை பணியாளர்கள்

(iv) பாரிய பேரழிவு, வன்முறை, வெள்ளம், வறட்சி, பூகம்ப தொழில் பேரழிவு

ஆகியவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் (v) மாற்றுத்திறனாளிகள் (vi) காவலில் உள்ள

நபர்கள் (vii) ஆண்டு வருமானம் ₹1 லட்சத்திற்கு மிகாமல் இருப்பவர்கள் (உச்ச நீதிமன்ற சட்ட

சேவைகள் குழுவின் வரம்பு ₹1,25,000/-) (viii) மனிதர்கள் அல்லது பிச்சைக்காரர்

கடத்தல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்.

லோக் அதாலட்ஸ்

லோக் அதாலத் என்பது நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள வழக்குகள் (அல்லது தகராறுகள்) அல்லது வழக்குக்கு முந்தைய நிலையில் (இதுவரை நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப்படவில்லை) சமரசம் செய்து அல்லது சுமுகமான முறையில் தீர்வு காணும் மன்றமாகும்.

பொருள்

என்ற அமைப்பின் பொருளை உச்ச நீதிமன்றம் விளக்கியுள்ளது

லோக் அதாலத் பின்வரும் வழியில் 7 :

'லோக் அதாலத்' என்பது பழங்கால இந்தியாவில் நடைமுறையில் இருந்த ஒரு பழமையான தீர்ப்பு முறையாகும், மேலும் அதன் செல்லுபடியாகும் தன்மை நவீன நாட்களிலும் கூட பறிக்கப்படவில்லை. 'லோக் அதாலத்' என்ற சொல்லுக்கு 'மக்கள் நீதிமன்றம்' என்று பொருள். இந்த அமைப்பு காந்திய கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது ADR (மாற்று தகராறு தீர்வு) அமைப்பின் கூறுகளில் ஒன்றாகும். இந்திய நீதிமன்றங்கள் அதிக சுமையுடன் இருப்பதால், நீண்ட, விலையுயர்ந்த மற்றும் கடினமான நடைமுறையை உள்ளடக்கிய வழக்குகளை வழக்கமான நீதிமன்றங்கள் தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். சின்னச் சின்ன வழக்குகளைக் கூட தீர்ப்பதற்கு நீதிமன்றம் பல ஆண்டுகள் எடுத்துக் கொள்கிறது.

எனவே, லோக் அதாலத், விரைவான மற்றும் மலிவான நீதிக்கான மாற்றுத் தீர்மானத்தை வழங்குகிறது அல்லது திட்டமிடுகிறது.

லோக் அதாலத் நடவடிக்கைகளில், வெற்றியாளர்கள் மற்றும் தோல்வியடைந்தவர்கள் இல்லை மற்றும், இதனால், எந்த வெறுப்பும் இல்லை.

'லோக் அதாலத்' ஒரு மாற்று வழி தகராறு தீர்வுக்கான சோதனையானது இந்தியாவில் சாத்தியமான, பொருளாதார, திறமையான மற்றும் முறைசாரா ஒன்றாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

லோக் அதாலத் என்பது நீதித்துறையில் மற்றொரு மாற்று. நீதிமன்றங்களில் நிலுவையில் உள்ள மற்றும் இன்னும் நீதிமன்றங்களை அடையாத, பேச்சுவார்த்தை, சமரசம் மற்றும் வற்புறுத்தல், பொது அறிவு மற்றும் நியாயப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் மூலம் சாதாரண மக்களுக்கு முறைசாரா, மலிவான மற்றும் விரைவான நீதியை வழங்குவதற்கான சமீபத்திய உத்தி இதுவாகும். சமரசம் செய்பவர்களின் குழுவின் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற மற்றும் அனுபவம் வாய்ந்த உறுப்பினர்களின் உதவியுடன், சர்ச்சைக்குரியவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு மனித அணுகுமுறை.

சட்டபூர்வமான நிலை

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் முதல் லோக் அதாலத் முகாம் குஜராத்தில் 1982 இல் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இந்த முயற்சி சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதில் மிகவும் வெற்றிகரமாக இருந்தது. இதன் விளைவாக, லோக் அதாலத் நிறுவனம் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கும் பரவத் தொடங்கியது. அந்த நேரத்தில், இந்த

நிறுவனம் அதன் முடிவுகளுக்கு எந்த சட்டப்பூர்வ ஆதரவும் இல்லாமல் தன்னார்வ மற்றும் சமரச நிறுவனமாக செயல்பட்டு வந்தது. அதன் வளர்ந்து வரும் பிரபலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்த நிறுவனத்திற்கு சட்டப்பூர்வ ஆதரவையும் லோக் அதாலத் வழங்கும் விருதுகளையும் வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. எனவே, லோக் அதாலத் நிறுவனத்திற்கு சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபை சட்டம், 1987ன் கீழ் சட்டப்பூர்வ அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அமைப்பு தொடர்பான பின்வரும் விதிகளை சட்டம் செய்கிறது மற்றும் லோக் அதாலத்தின் செயல்பாடு:

1. மாநில சட்ட சேவைகள் ஆணையம் அல்லது மாவட்ட சட்ட சேவைகள் ஆணையம் அல்லது உச்ச நீதிமன்ற சட்ட சேவைகள் குழு அல்லது உயர் நீதிமன்ற சட்ட சேவைகள் குழு அல்லது தாலுகா சட்ட சேவைகள் குழு லோக் அதாலத்தை அத்தகைய இடைவெளிகளிலும் இடங்களிலும் மற்றும் அத்தகைய அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். அது பொருத்தமானது என்று நினைக்கும் பகுதிகள்.
2. ஒரு பகுதிக்காக ஏற்பாடு செய்யப்படும் ஒவ்வொரு லோக் அதாலத்திலும், அத்தகைய லோக் அதாலத்தை ஏற்பாடு செய்யும் ஏஜென்சியால் குறிப்பிடப்படும், பணிபுரியும் அல்லது ஓய்வு பெற்ற நீதித்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் அப்பகுதியின் பிற நபர்கள் உள்ளனர். பொதுவாக, லோக் அதாலத் ஒரு நீதித்துறை அதிகாரியை தலைவராகவும், ஒரு வழக்கறிஞர் (வழக்கறிஞர்) மற்றும் ஒரு சமூக சேவகர் உறுப்பினர்களாகவும் இருக்கும்.
3. ஒரு லோக் அதாலத் தகராறில் தரப்பினரிடையே சமரசம் அல்லது தீர்வைத் தீர்மானிப்பதற்கும் வருவதற்கும் அதிகார வரம்பைக் கொண்டுள்ளது: (i) எந்த நீதிமன்றத்திலும் நிலுவையில் உள்ள வழக்கு; அல்லது (ii) எந்தவொரு நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் வரும் எந்தவொரு விஷயமும் அத்தகைய நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப்படவில்லை.

இதனால் நிலுவையில் உள்ள வழக்குகளை மட்டும் லோக் அதாலத் சமாளிக்க முடியும் நீதிமன்றத்தின் முன் ஆனால் வழக்குக்கு முந்தைய கட்டத்தில் உள்ள தகராறுகளுடன்.

திருமணம்/குடும்ப தகராறுகள், கிரிமினல் (கட்டுப்படுத்தக்கூடிய குற்றங்கள்) வழக்குகள், நிலம் கையகப்படுத்துதல் வழக்குகள், தொழிலாளர் தகராறுகள், தொழிலாளர்களின் இழப்பீடு வழக்குகள், வங்கி மீட்பு வழக்குகள், ஓய்வூதிய வழக்குகள், வீட்டுவசதி வாரியம் மற்றும் குடிசை ஒழிப்பு வழக்குகள், வீட்டுவசதி நிதி வழக்குகள், நுகர்வோர் குறைகள் போன்ற பல்வேறு விஷயங்கள் வழக்குகள், மின்சார விவகாரங்கள், தொலைபேசி பில்கள் தொடர்பான தகராறுகள், வீட்டு வரி வழக்குகள் உள்ளிட்ட நகராட்சி விஷயங்கள், செல்லுலார் நிறுவனங்களுடனான தகராறுகள் போன்றவை லோக் அதாலத்களில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன . எந்தச் சட்டத்தின் கீழும் கூட்டுச் சேர்க்க முடியாத குற்றம் தொடர்பானது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அல்லாத குற்றங்கள்

லோக் அதாலத்தின் எல்லைக்கு வெளியே எந்த சட்டத்தின் கீழும் கூட்டும்.

4. நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள எந்தவொரு வழக்கையும் லோக்கிற்கு அனுப்பலாம் தீர்வுக்கான அதாலத் என்றால்:

(i) லோக் அதாலத்தில் தகராறைத் தீர்ப்பதற்கு அதன் தரப்பினர் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் (ii) லோக் அதாலத்திற்கு வழக்கை பரிந்துரைத்து அதன் ஒரு தரப்பினர் நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பம் செய்கிறார்கள்; அல்லது (iii) இந்த விவகாரம் லோக் அதாலத்தின் மூலம் கவனிக்கப்படுவதற்கு ஏற்றது என்று நீதிமன்றம் திருப்தி அடைந்துள்ளது.

வழக்குக்கு முந்தைய தகராறில், லோக் அதாலத்தை ஒழுங்கமைக்கும் ஏஜென்சியால், சர்ச்சைக்குரிய எந்த ஒரு தரப்பினரிடமிருந்தும் விண்ணப்பம் பெறப்பட்டால், தீர்வுக்காக லோக் அதாலத்திற்கு விஷயத்தை பரிந்துரைக்கலாம்.

5. லோக் அதாலத்துக்கு, சிவில் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (1908) கீழ் சிவில் நீதிமன்றத்தில் உள்ள அதே அதிகாரங்கள் இருக்கும், பின்வரும் விஷயங்களில் வழக்கை விசாரிக்கும் போது: (அ) எந்த சாட்சியையும் வரவழைத்தல் மற்றும் அமலாக்குதல் பிரமாணத்தின் பேரில் அவரை பரிசோதித்தல்; (ஆ) எந்த ஆவணத்தையும் கண்டுபிடித்து தயாரித்தல்; (ச) பிரமாணப் பத்திரங்கள் மீதான ஆதாரங்களைப் பெறுதல்; (ஈ) ஏதேனும் ஒரு நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்து ஏதேனும் பொதுப் பதிவேடு அல்லது ஆவணத்தை கோருதல்; மற்றும் (இ) பரிந்துரைக்கப்படக்கூடிய பிற விஷயங்கள்.

மேலும், ஒரு லோக் அதாலத் அதன் முன் வரும் எந்தவொரு சர்ச்சையையும் தீர்மானிப்பதற்கு அதன் சொந்த நடைமுறையைக் குறிப்பிடுவதற்குத் தேவையான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். மேலும், லோக் அதாலத்திற்கு முன் நடைபெறும் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் (1860) பொருளுக்கு உட்பட்ட நீதித்துறை நடவடிக்கைகளாகக் கருதப்படும், மேலும் ஒவ்வொரு லோக் அதாலத்தும் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் (1973) நோக்கத்திற்காக ஒரு சிவில் நீதிமன்றமாகக் கருதப்படும். .

6. லோக் அதாலத்தின் விருது ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் ஆணை அல்லது வேறு ஏதேனும் நீதிமன்றத்தின் ஆணையாகக் கருதப்படும். லோக் அதாலத் மூலம் வழங்கப்படும் ஒவ்வொரு விருதும் இறுதியானது மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய அனைத்து தரப்பினரையும் கட்டுப்படுத்தும். லோக் அதாலத் தீர்ப்புக்கு எதிராக எந்த நீதிமன்றத்திலும் மேல்முறையீடு செய்யக்கூடாது.

நன்மைகள்

உச்ச நீதிமன்றத்தின் படி, லோக் அதாலத்தின் கீழ் உள்ள பலன்கள் பின்வருமாறு :

1. நீதிமன்றக் கட்டணம் எதுவும் இல்லை, ஏற்கனவே நீதிமன்றக் கட்டணம் செலுத்தப்பட்டிருந்தால், லோக் அதாலத்தில் தகராறு தீர்க்கப்பட்டால் அந்தத் தொகை திரும்பப் பெறப்படும்.
2. லோக் அதாலத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள், நடைமுறை நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் தகராறுகளின் விரைவான விசாரணை ஆகும். லோக் அதாலத்தின் கோரிக்கையை மதிப்பிடும் போது, சிவில் நடைமுறைச் சட்டம் மற்றும் சாட்சியச் சட்டம் போன்ற நடைமுறைச் சட்டங்களின் கடுமையான பயன்பாடு இல்லை.
3. தகராறில் ஈடுபடும் தரப்பினர் தங்கள் வழக்கறிஞர் மூலம் நேரடியாக நீதிபதியுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம், இது வழக்கமான நீதிமன்றங்களில் சாத்தியமில்லை.
4. லோக் அதாலத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் விருது, தரப்பினருக்குக் கட்டுப்பட்டு, சிவில் நீதிமன்றத்தின் ஆணையின் அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளது, மேலும் இது மேல்முறையீடு செய்ய முடியாதது, இது இறுதியாக தகராறுகளைத் தீர்ப்பதில் தாமதத்தை ஏற்படுத்தாது.

சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் மேற்கண்ட வசதிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, லோக் அதாலங்கள் வழக்குத் தொடுக்கும் பொதுமக்களுக்கு வரப்பிரசாதமாக உள்ளன, ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் தகராறுகளை விரைவாகவும் இலவசமாகவும் சுமுகமாகத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

இந்திய சட்ட ஆணையம், ADRன் (மாற்றுத் தகராறு தீர்வு) நன்மைகளை பின்வரும் வழிகளில் தொகுத்து வழங்கியது9 :

1. இது விலை குறைவு.
2. இது குறைவான நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும்.
3. சட்டத்தில் வழக்குகளை நடத்துவது தொடர்பான தொழில்நுட்ப அம்சங்களிலிருந்து இது இலவசம்
நீதிமன்றங்கள்.
4. கட்சிகள் தங்கள் கருத்து வேறுபாடுகள் இல்லாமல் விவாதிக்க சுதந்திரம் உள்ளது
எந்த ஒரு சட்ட நீதிமன்றத்தின் முன் வெளிப்படுத்தும் பயம்.
5. கட்சிகளுக்கு இடையே தோல்வி அல்லது வெற்றி பக்கம் இல்லை என்ற உணர்வு உள்ளது, ஆனால் அதே நேரத்தில் அவர்களின் குறைகள் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டு அவர்களின் உறவு மீட்டெடுக்கப்படுகிறது.

நிரந்தர லோக் அதாலங்கள்

பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகள் தொடர்பான வழக்குகளைக் கையாள்வதற்காக நிரந்தர லோக் அதாலங்களை அமைப்பதற்காக 2002 ஆம் ஆண்டு சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபை சட்டம், 1987 திருத்தப்பட்டது.

காரணங்கள்

நிரந்தர லோக் அதாலங்களை நிறுவுவதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு: 1. சமூகத்தின் நலிவடைந்த பிரிவினருக்கு நீதியைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புகளை உறுதி செய்வதற்காக,

சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினருக்கு இலவச மற்றும் திறமையான சட்ட சேவைகளை வழங்குவதற்காக சட்ட சேவைகள் அதிகார சபைகளை அமைப்பதற்காக சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபை சட்டம், 1987 இயற்றப்பட்டது. பொருளாதார அல்லது பிற குறைபாடுகள் காரணமாக எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் மறுக்கப்படவில்லை மற்றும் சட்ட அமைப்பின் செயல்பாடு சம வாய்ப்பு அடிப்படையில் நீதியை மேம்படுத்துவதை உறுதி செய்வதற்காக லோக் அதாலங்களை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

2. லோக் அதாலத் முறையானது, மாற்று தகராறு தீர்வுக்கான ஒரு புதுமையான வழிமுறையாகும், இது நீதிமன்றங்களுக்கு வெளியே சமரச மனப்பான்மையில் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கு பயனுள்ளதாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.
3. இருப்பினும், கூறப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் லோக் அதாலங்களை அமைப்பதற்கான தற்போதைய திட்டத்தில் உள்ள பெரிய குறைபாடு என்னவென்றால், லோக் அதாலத் அமைப்பு முக்கியமாக கட்சிகளுக்கு இடையேயான சமரசம் அல்லது தீர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கட்சிகள் சமரசம் அல்லது தீர்வுக்கு வரவில்லை என்றால், வழக்கு நீதிமன்றத்திற்குத் திரும்பப் பெறப்படும் அல்லது நீதிமன்றத்தை நாடுமாறு கட்சிகளுக்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறது. இதனால் நீதி வழங்குவதில் தேவையற்ற தாமதம் ஏற்படுகிறது. லோக் அதாலங்களுக்கு தகுதியின் அடிப்படையில் வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டால், கட்சிகள் சமரசம் அல்லது தீர்வுக்கு வரத் தவறினால், இந்தப் பிரச்சனையை பெரிய அளவில் சமாளிக்க முடியும்.
4. மேலும், மஹாநகர் டெலிபோன் நிகாம் லிமிடெட், டெல்லி வித்யுத் போர்டு போன்ற பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவைகள் தொடர்பாக எழும் வழக்குகள், வழக்குகளுக்கு முந்தைய நிலையிலும் தாமதமின்றி நீதியைப் பெறும் வகையில், அவசரமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும். வழக்கமான நீதிமன்றங்களில் செல்லக் கூடாத சிறிய வழக்குகள் வழக்கிற்கு முந்தைய நிலையிலேயே தீர்க்கப்படும், இது வழக்கமான நீதிமன்றங்களின் பணிச்சுமையை பெருமளவு குறைக்கும்.
5. எனவே, நிரந்தர லோக் அதாலங்களை அமைப்பதற்காக, 1987 சட்ட சேவைகள் அதிகாரசபைச் சட்டம், திருத்தம் செய்ய முன்மொழியப்பட்டுள்ளது.

பொது பயன்பாட்டு சேவைகள் தொடர்பான வழக்குகளை சமரசம் செய்வதற்கும் தீர்ப்பதற்கும் கட்டாய முன்-வழக்கு பொறிமுறையை வழங்குதல்.

அம்சங்கள்

நிரந்தர லோக் அதாலத்தின் புதிய அமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு: 1. நிரந்தர லோக் அதாலத் தலைவர் அல்லது மாவட்ட நீதிபதியாக அல்லது கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்தவர் அல்லது நீதித்துறை பதவியை விட உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர். மாவட்ட நீதிபதி மற்றும் பொது பயன்பாட்டு சேவைகளில் போதுமான அனுபவம் உள்ள இரண்டு நபர்கள்.

2. நிரந்தர லோக் அதாலத் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பொது பயன்பாட்டு சேவைகளான பயணிகளின் போக்குவரத்து சேவைகள் அல்லது விமானம், சாலை மற்றும் நீர் மூலம் பொருட்களைப் பற்றிய அதிகார வரம்பைப் பயன்படுத்துகிறது; அஞ்சல், தந்தி அல்லது தொலைபேசி சேவைகள்; எந்தவொரு நிறுவனத்தினாலும் பொதுமக்களுக்கு மின்சாரம், ஒளி அல்லது நீர் வழங்கல்; பொது பாதுகாப்பு அல்லது சுகாதாரம்; மருத்துவமனைகள் அல்லது மருந்தகங்களில் சேவைகள்; மற்றும் காப்பீட்டு சேவைகள்.
3. நிரந்தர லோக் அதாலத்தின் நிதி அதிகார வரம்பு பத்து லட்சம் ரூபாய் வரை இருக்கும். இருப்பினும், மத்திய அரசு குறிப்பிட்ட நிதி அதிகார வரம்பை அவ்வப்போது அதிகரிக்கலாம்.
4. நிரந்தர லோக் அதாலத் எந்த ஒரு சட்டத்தின் கீழும் கூட்டுச் சேர்க்கப்படாத குற்றம் தொடர்பான எந்தவொரு விஷயத்திலும் அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்காது.
5. தகராறு எந்த நீதிமன்றத்திலும் கொண்டு வரப்படுவதற்கு முன்பு, சர்ச்சைக்குரிய எந்தவொரு தரப்பினரும் நிரந்தர லோக் அதாலத்தில் தகராறைத் தீர்ப்பதற்காக விண்ணப்பம் செய்யலாம். நிரந்தர லோக் அதாலத்திற்கு விண்ணப்பித்த பிறகு, அந்த விண்ணப்பத்தில் எந்த தரப்பினரும் அதே சர்ச்சையில் எந்த நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பையும் அழைக்க மாட்டார்கள்.
6. நிரந்தர லோக் அதாலத்துக்கு, கட்சிகள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய, தீர்வுக்கான கூறுகள் இருப்பதாகத் தோன்றினால், அது சாத்தியமான தீர்வுக்கான விதிமுறைகளை வகுத்து, கட்சிகளின் அவதானிப்புகளுக்காகவும், கட்சிகள் அடையும் பட்சத்தில் அவற்றைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஒரு ஒப்பந்தம், நிரந்தர லோக் அதாலத் அதன் அடிப்படையில் ஒரு விருதை நிறைவேற்றும். தகராறில் ஈடுபடும் தரப்பினர் ஒரு உடன்பாட்டை எட்டத் தவறினால், நிரந்தர லோக் அதாலத் தகுதி அடிப்படையில் சர்ச்சையை முடிவு செய்யும்.
7. நிரந்தர லோக் அதாலத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் ஒவ்வொரு விருதும் இறுதியானது மற்றும் அனைத்து தரப்பினரையும் கட்டுப்படுத்தும் மற்றும் நிரந்தர லோக் அதாலத்தை அமைக்கும் நபர்களில் பெரும்பான்மையினரால் வழங்கப்படும்.

குடும்ப நீதிமன்றங்கள்

குடும்ப நீதிமன்றங்கள் சட்டம், 1984, திருமணம் மற்றும் குடும்ப விவகாரங்கள் தொடர்பான தகராறுகளை சமரசம் மற்றும் பாதுகாப்பான விரைவான தீர்வு ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்கும் நோக்கத்துடன் குடும்ப நீதிமன்றங்களை நிறுவுவதற்காக இயற்றப்பட்டது.

காரணங்கள்

தனி குடும்ப நீதிமன்றங்கள் அமைப்பதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு: 1. குடும்பச் சண்டைகளைத் தீர்ப்பதற்காக குடும்ப நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று பெண்கள், பிற அமைப்புகள்

மற்றும் தனிநபர்களின் பல சங்கங்கள் அவ்வப்போது வலியுறுத்தி வருகின்றன. சமரசம் மற்றும் சமூக ரீதியாக விரும்பத்தக்க முடிவுகளை அடைதல் மற்றும் கடுமையான நடைமுறை விதிகள் மற்றும் ஆதாரங்களைக் கடைப்பிடிப்பது ஆகியவை அகற்றப்பட வேண்டும்.

2. சட்ட ஆணையம் தனது 59வது அறிக்கையில் (1974) குடும்பம் தொடர்பான தகராறுகளைக் கையாள்வதில், சாதாரண சிவில் நடவடிக்கைகளில் இருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட அணுகுமுறையை நீதிமன்றம் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும், அதற்கு முன் தீர்வு காண நியாயமான முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது. விசாரணையின் ஆரம்பம். 1976 ஆம் ஆண்டு சிவில் நடைமுறைச் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது, இது குடும்பம் தொடர்பான வழக்குகள் அல்லது நடவடிக்கைகளில் ஒரு சிறப்பு நடைமுறையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

3. எவ்வாறாயினும், இந்த சமரச நடைமுறையை ஏற்றுக்கொள்வதில் நீதிமன்றங்களால் அதிகப் பயன் இல்லை மற்றும் நீதிமன்றங்கள் மற்ற சிவில் விவகாரங்களைப் போலவே குடும்பச் சண்டைகளையும் தொடர்ந்து கையாளுகின்றன, அதே விரோத அணுகுமுறையே நிலவுகிறது. எனவே, பொது நலன் கருதி, குடும்பத் தகராறுகளை விரைவாகத் தீர்ப்பதற்கு குடும்ப நீதிமன்றங்களை நிறுவ வேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்டது.

எனவே, குடும்ப நீதிமன்றங்களை அமைப்பதற்கான முக்கிய நோக்கங்கள் மற்றும் காரணங்கள்:10
(i) இந்த வழக்குகளை விரைவாகக் கையாள்வதற்குத் தேவையான நிபுணத்துவம் அத்தகைய

நீதிமன்றத்திற்கு இருக்க, குடும்ப விவகாரங்களை மட்டுமே கையாளும் ஒரு சிறப்பு நீதிமன்றத்தை உருவாக்குதல். இவ்வாறாக நிபுணர் மற்றும் விரைவான தீர்வு ஆகியவை அத்தகைய நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு இரண்டு முக்கிய காரணிகளாகும்; (ii) தகராறுகள் தொடர்பான சமரசத்திற்கான பொறிமுறையை நிறுவுதல்

குடும்பம்;

(iii) மலிவான தீர்வை வழங்குதல்; மற்றும் (iv) நடத்தல் நடவடிக்கைகளில் நெகிழ்வுத்தன்மை மற்றும் முறைசாரா சூழ்நிலையை கொண்டிருக்க வேண்டும்.

அம்சங்கள்

குடும்ப நீதிமன்றங்கள் சட்டம், 1984 இன் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. குடும்ப நீதிமன்றங்களை அரசே நிறுவுவதற்கு இது வழங்குகிறது உயர் நீதிமன்றங்களுடன் அரசுகள் ஆலோசனை நடத்தி வருகின்றன.
2. ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள்தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு நகரத்திலும் அல்லது நகரத்திலும் குடும்ப நீதிமன்றத்தை அமைப்பதை மாநில அரசுகள் கட்டாயமாக்குகிறது.
3. மாநில அரசுகள் தேவை என்று கருதினால், பிற பகுதிகளிலும் குடும்ப நீதிமன்றங்களை அமைக்க இது உதவுகிறது.
4. இது குடும்ப நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பிற்குள் பிரத்தியேகமாக வழங்குகிறது இது தொடர்பான விஷயங்கள்:
 - (i) திருமணத்தை ரத்து செய்தல், நீதித்துறை பிரிந்து விவாகரத்து செய்தல், மணவாழ்க்கை உரிமைகளை மறுசீரமைத்தல் அல்லது திருமணத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மை அல்லது எந்தவொரு நபரின் திருமண நிலை பற்றிய அறிவிப்பு உட்பட திருமண நிவாரணம் (ii) வாழ்க்கைத் துணைவர்களின் சொத்து அல்லது அவர்களில் ஒருவரின்; (iii) எந்தவொரு நபரின் சட்டபூர்வமான தன்மை பற்றிய அறிவிப்பு; (iv) ஒரு நபரின் பாதுகாவலர் அல்லது மைனரின் காவலில்; மற்றும் (v) மனைவி, குழந்தைகள் மற்றும் பெற்றோரின் பராமரிப்பு.
5. குடும்ப தகராறில் தரப்பினரிடையே சமரசம் அல்லது சமரசம் ஏற்பட முதல் சந்தர்ப்பத்தில் குடும்ப நீதிமன்றத்தின் தரப்பில் இது கடமையாக்குகிறது. இந்த கட்டத்தில், நடவடிக்கைகள் முறைசாராதாக இருக்கும் மற்றும் கடுமையான நடைமுறை விதிகள் பொருந்தாது.
6. இது சமூக நல முகமைகள், ஆலோசகர்கள் போன்றவர்களை, சமரச நிலையின் போது இணைத்து மருத்துவம் மற்றும் நலன் சார்ந்த நிபுணர்களின் சேவையைப் பாதுகாப்பதற்கும் வழங்குகிறது.
7. குடும்ப நீதிமன்றத்தின் முன் சர்ச்சைக்குரிய கட்சிகள் சட்டப் பயிற்சியாளரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படுவதற்கு உரிமை இல்லை என்று இது வழங்குகிறது. இருப்பினும், நீதிமன்றம், நீதியின் நலனுக்காக, அமிகஸ் கியூரியாக ஒரு சட்ட நிபுணரின் உதவியை நாடலாம்.
8. ஒரு குடும்ப நீதிமன்றத்தை ஒரு சர்ச்சையை திறம்பட கையாள்வதற்கு இது ஆதாரம் மற்றும் நடைமுறை விதிகளை எளிதாக்குகிறது.
9. மேல்முறையீடு செய்வதற்கான ஒரே ஒரு உரிமையை இது வழங்குகிறது நீதிமன்றம்.

கிராம் நியாயாலயங்கள்

கிராம நியாயாலயா சட்டம், 2008, குடிமக்கள் தங்கள் வீட்டு வாசலில் நீதியை அணுகுவதற்கான நோக்கங்களுக்காக மற்றும் நீதியைப் பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புகள் யாருக்கும் மறுக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்யும் நோக்கங்களுக்காக அடிமட்ட அளவில் கிராம நியாயாலயங்களை நிறுவுவதற்கு வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது. சமூக, பொருளாதார அல்லது பிற குறைபாடுகள் காரணமாக குடிமக்கள்.

காரணங்கள்

கிராம நியாயாலயாக்கள் நிறுவப்படுவதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு: 1.

- பல்வேறு அணுகுமுறைகள் மற்றும் உத்திகள் உருவாக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டாலும், ஏழை மற்றும் பின்தங்கியவர்களுக்கு நீதி கிடைப்பது உலகளாவிய பிரச்சனையாகவே உள்ளது. நம் நாட்டில், அரசியலமைப்பின் 39A, சட்ட அமைப்பின் செயல்பாடு, சம வாய்ப்பு அடிப்படையில் நீதியை ஊக்குவிக்கிறது மற்றும் எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் நீதியைப் பாதுகாப்பதற்கான வாய்ப்புகள் மறுக்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்ய இலவச சட்ட உதவியை வழங்குமாறு அரசுக்கு அறிவுறுத்துகிறது. பொருளாதார அல்லது பிற குறைபாடுகளுக்கான காரணம்.
- சமீப காலங்களில், நடைமுறைச் சட்டங்களை எளிதாக்குவதன் மூலம் நீதித்துறை அமைப்பை வலுப்படுத்த அரசாங்கம் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது ; மத்தியஸ்தம், சமரசம் மற்றும் மத்தியஸ்தம் போன்ற பல்வேறு மாற்று தகராறு தீர்வு வழிமுறைகளை ஒருங்கிணைத்தல்; லோக் அதாலத்களை நடத்துதல் போன்றவை. இந்த நடவடிக்கைகள் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- இந்திய சட்ட ஆணையம் அதன் 114 வது கிராம நியாயாலயா அறிக்கையில் எளிய மக்களுக்கு விரைவான, மலிவான மற்றும் கணிசமான நீதியை வழங்குவதற்காக கிராம நியாயாலயாக்களை நிறுவ பரிந்துரைத்தது. கிராம நியாயாலயாச் சட்டம், 2008 சட்ட ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
- ஏழைகளுக்கு அவர்களின் வீட்டு வாசலில் நீதி என்பது ஏழைகளின் கனவு. கிராமப்புறங்களில் கிராம நியாயாலயங்களை அமைப்பதன் மூலம் கிராமப்புற மக்களுக்கு விரைவான, மலிவு மற்றும் கணிசமான நீதி கிடைக்கும்.

அம்சங்கள்

கிராம நியாயாலயாச் சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு 11 :

1. கிராம நியாயாலயா முதல் வகுப்பு நீதித்துறை மாஜிஸ்திரேட்டின் நீதிமன்றமாக இருக்கும் மற்றும் அதன் தலைமை அதிகாரி (நியாயதிகாரி)

உயர் நீதிமன்றத்துடன் கலந்தாலோசித்து மாநில அரசால் நியமிக்கப்பட்டது.

2. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்துக்கும் இடைநிலை மட்டத்திலோ அல்லது ஒரு மாவட்டத்தில் இடைநிலை மட்டத்தில் உள்ள தொடர்ச்சியான பஞ்சாயத்துகளின் குழுவோ அல்லது எந்த மாநிலத்திலும் இடைநிலை மட்டத்தில் பஞ்சாயத்து இல்லாத நிலையில், அருகிலுள்ள பஞ்சாயத்துகளின் குழுவிற்கும் கிராம நியாயாலயா நிறுவப்படும்.
3. இந்த கிராம நியாயாலயாக்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் நியாயதிகாரிகள் கண்டிப்பாக நீதித்துறை அதிகாரிகளாக இருப்பதோடு, உயர் நீதிமன்றங்களின் கீழ் பணிபுரியும் முதல் வகுப்பு மாஜிஸ்திரேட்டுகளுக்கு சமமான அதிகாரங்களைப் பெற்று, அதே சம்பளத்தைப் பெறுவார்கள்.
4. கிராம நியாயாலயா ஒரு நடமாடும் நீதிமன்றமாக இருக்கும் மற்றும் உடற்பயிற்சி செய்யும் குற்றவியல் மற்றும் சிவில் நீதிமன்றங்களின் அதிகாரங்கள்.
5. கிராம நியாயாலயா இருக்கை இடைநிலை பஞ்சாயத்தின் தலைமையகத்தில் அமைந்திருக்கும், அவர்கள் கிராமங்களுக்குச் சென்று, அங்கு வேலை செய்து, வழக்குகளை தீர்ப்பார்கள்.
6. சட்டத்தின் முதல் அட்டவணை மற்றும் இரண்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றவியல் வழக்குகள், சிவில் வழக்குகள், உரிமைகோரல்கள் அல்லது தகராறுகளை கிராம நியாயாலயா விசாரிக்கும்.
7. சட்டத்தின் முதல் அட்டவணை மற்றும் இரண்டாவது அட்டவணையை அந்தந்த சட்டமன்றத் திறனிட்படி திருத்துவதற்கு மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
8. கிராம நியாயாலயா குற்றத்தில் சுருக்க நடைமுறையை பின்பற்ற வேண்டும்
விசாரணை.
9. கிராம நியாயாலயா சில மாற்றங்களுடன் சிவில் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது மற்றும் சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள சிறப்பு நடைமுறையைப் பின்பற்றுகிறது.
10. கிராம நியாயாலயா கட்சிகளுக்கிடையே சமரசத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் முடிந்தவரை சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைக்க முயற்சிக்கும், மேலும் இந்த நோக்கத்திற்காக நியமிக்கப்படும் சமரசக்காரர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.
11. கிராம நியாயாலயா வழங்கிய தீர்ப்பு மற்றும் ஆணை ஒரு ஆணையாகக் கருதப்படும் மற்றும் அதை நிறைவேற்றுவதில் தாமதம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க, கிராம நியாயாலயா அதைச் செயல்படுத்துவதற்கான சுருக்க நடைமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டும்.
12. இந்திய சான்றுகள் சட்டம், 1872 இல் வழங்கப்பட்ட ஆதார விதிகளுக்கு கிராம நியாயாலயா கட்டுப்படாது, ஆனால் இயற்கை நீதியின் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படும் மற்றும் உயர் நீதிமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்த விதிக்கும் உட்பட்டது.
13. கிரிமினல் வழக்குகளில் மேல்முறையீடு செஷன்ஸ் நீதிமன்றத்தில் இருக்கும், இது ஆறு மாத காலத்திற்குள் விசாரிக்கப்பட்டு தீர்க்கப்படும்

அத்தகைய மேல்முறையீட்டை தாக்கல் செய்த நாளிலிருந்து.

14. சிவில் வழக்குகளில் மேல்முறையீடு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் இருக்கும், இது மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாத காலத்திற்குள் விசாரிக்கப்பட்டு தீர்க்கப்படும்.
15. குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவர் மேல்முறையீட்டுக்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம் பேரம் பேசுதல்.

ஸ்தாபனம்

இந்த கிராம நியாயாலயங்களை அமைப்பதற்கான தொடர்ச்சியான செலவினங்களை ₹18.00 லட்சம் உச்சவரம்புக்கு உட்பட்டு சந்திக்க மத்திய அரசு முடிவு செய்துள்ளது, இதில் ₹10.00 லட்சம் நீதிமன்றம் கட்டுவதற்கும், ₹5.00 லட்சம் வாகனத்துக்கும், ₹3.00 லட்சத்துக்கும் ஆகும். அலுவலக உபகரணங்கள்.

இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் 5000க்கும் மேற்பட்ட கிராம நியாயாலயங்கள் அமைக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, இதற்காக மத்திய அரசு சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு உதவியாக சுமார் ₹1400 கோடிகளை வழங்கும்.

2008 கிராம நியாயாலயச் சட்டத்தின் கீழ், மாநில அரசுகள் அந்தந்த உயர் நீதிமன்றங்களுடன் கலந்தாலோசித்து கிராம நலவாயங்களை நிறுவ வேண்டும்.

பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இப்போது தாலுகா அளவில் வழக்கமான நீதிமன்றங்களை அமைத்துள்ளன. மேலும், காவல்துறை அதிகாரிகள் மற்றும் பிற அரசுப் பணியாளர்கள் கிராம நீதித்துறையின் அதிகார வரம்பைப் பெறத் தயக்கம், பட்டிமன்றத்தின் மந்தமான பதில், நோட்டரிகள் மற்றும் முத்திரை விற்பனையாளர்கள் கிடைக்காதது, வழக்கமான நீதிமன்றங்களின் ஒரே நேரத்தில் அதிகார வரம்பில் உள்ள சிக்கல் ஆகியவை மாநிலங்களால் சுட்டிக்காட்டப்படும் பிற சிக்கல்களாகும். கிராம நியாயாலயங்களை செயல்படுத்துவதற்கான வழி.

2013 ஏப்ரலில் நடைபெற்ற உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதிகள் மற்றும் மாநில முதல்வர்களின் மாநாட்டில் கிராம நியாயாலயங்களின் செயல்பாட்டைப் பாதிக்கும் சிக்கல்கள் விவாதிக்கப்பட்டன. கிராம நியாயாலயங்கள் சாத்தியமான இடங்களில், அவர்களின் உள்ளூர் பிரச்சனைகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வது. வழக்கமான நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்படாத தாலுகாக்களில் கிராம நிர்வாகங்கள் அமைப்பதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 1966 இன் 20வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் 233-A என்ற புதிய சட்டப்பிரிவைச் சேர்த்தது.

- சில மாவட்ட நீதிபதிகளின் நியமனம் மற்றும் அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகள்.
2. நடைமுறையில், மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மாநிலத்தின் நீதித்துறைப் பணிக்கான ஆட்சேர்ப்புக்கான போட்டித் தேர்வை நடத்துகிறது.
 3. ஒரு துணை நீதிபதி சிவில் நீதிபதி (மூத்த பிரிவு), சிவில் நீதிபதி (வகுப்பு I) மற்றும் பல என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். உதவி அமர்வு நீதிபதியின் அதிகாரங்களும் அவருக்கு வழங்கப்படலாம். அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில், அவர் ஒரு மாவட்ட நீதிபதியைப் போன்ற சிவில் மற்றும் குற்றவியல் அதிகாரங்களை தன்னுள் இணைத்துக் கொள்கிறார்.
 4. ஒரு முன்சிஃப் சிவில் நீதிபதி (ஜூனியர் பிரிவு), சிவில் நீதிபதி (வகுப்பு-II) மற்றும் பல என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.
 5. டெல்லி, பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் மெட்ராஸ் ஆகியவை முன்பு பிரசிடென்சி நகரங்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன.
 6. ஆண்டறிக்கை 2015-16, சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம், இந்திய அரசு, பக்.91-92.
 7. PT தாமஸ் v. தாமஸ் ஜாப் (2005). 7a.
இந்தியா 2010 : ஒரு குறிப்பு ஆண்டு, வெளியீடுகள் பிரிவு, தகவல் மற்றும் ஒலிபரப்பு அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப.711.
 8. PT தாமஸ் v. தாமஸ் ஜாப் (2005).
 9. இந்திய சட்ட ஆணையம், அறிக்கை எண்.222 "ஏடிஆர் மூலம் நீதி வழங்கல் தேவை," ஏப்ரல் 2009, பக்.22-23.
 10. ஆண்டறிக்கை 2015-16, சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப.85.
 11. பத்திரிகை தகவல் பணியகம், இந்திய அரசு, செப்டம்பர் 29, 2009.

37 சில மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

ஏ அரசியலமைப்பின் XXI பகுதியில் உள்ள 371 முதல் 371-ஜே வரையிலான கட்டுரைகள் உள்ளன மகாராஷ்டிரா, குஜராத், நாகாலாந்து, அசாம், மணிப்பூர், ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா, சிக்கிம், மிசோரம், அருணாச்சலப் பிரதேசம், கோவா மற்றும் கர்நாடகா ஆகிய பன்னிரண்டு மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் . மாநிலங்களின் பின்தங்கிய பகுதிகளின் மக்களின் அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்தி செய்வது அல்லது மாநிலங்களின் பழங்குடியின மக்களின் கலாச்சார மற்றும் பொருளாதார நலன்களைப் பாதுகாப்பது அல்லது மாநிலங்களின் சில பகுதிகளில் சீர்குலைந்த சட்டம் ஒழுங்கு நிலைமையைக் கையாள்வது அல்லது மாநிலங்களின் உள்ளூர் மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க.

முதலில், அரசியலமைப்பு இந்த மாநிலங்களுக்கு எந்த சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்யவில்லை. மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பு அல்லது யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு மாநில அந்தஸ்து வழங்குதல் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் செய்யப்பட்ட பல்வேறு அடுத்தடுத்த திருத்தங்களால் அவை இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தின் விதிமுறைகள்

பிரிவு 371 இன் கீழ், மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தின் ஆளுநருக்கு 2 : 1. (i) தனி வளர்ச்சி வாரியங்களை நிறுவுதல் ஆகியவற்றுக்கான சிறப்புப் பொறுப்பு வழங்குவதற்கு குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

- விதர்பா, மராத்த்வாடா மற்றும் மகாராஷ்டிராவின் மற்ற பகுதிகள், (ii) செளராஷ்டிரா, கட்ச் மற்றும் குஜராத்தின் மற்ற பகுதிகள்; 2. இந்த வாரியங்களின் செயல்பாடு குறித்த அறிக்கை ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும் என்ற விதியை உருவாக்குதல்;
3. வளர்ச்சிக்கான செலவினங்களுக்கு சமமான நிதி ஒதுக்கீடு மேலே குறிப்பிட்ட பகுதிகளில்; மற்றும்
4. தொழில்நுட்பக் கல்வி மற்றும் தொழிற்பயிற்சிக்கான போதிய வசதிகள் மற்றும் மேற்கூறிய பகுதிகளைப் பொறுத்தமட்டில் அரசு சேவைகளில் போதுமான வேலை வாய்ப்புகளை வழங்கும் ஒரு சமமான ஏற்பாடு.

நாகாலாந்துக்கான ஏற்பாடுகள்

பிரிவு 371-A நாகாலாந்துக்கு பின்வரும் சிறப்பு ஏற்பாடுகளை செய்கிறது3 :

1. மாநில சட்டமன்றம் முடிவெடுக்கும் வரை, பின்வரும் விஷயங்கள் தொடர்பான நாடாளுமன்றச் சட்டங்கள் நாகாலாந்திற்குப் பொருந்தாது: (i) நாகாக்களின் மத அல்லது சமூக நடைமுறைகள்; (ii) நாகா வழக்கம் சட்டம் மற்றும் நடைமுறை; (iii) நாகா மரபுச் சட்டத்தின்படி தீர்ப்பை உள்ளடக்கிய சிவில் மற்றும் குற்றவியல் நீதி நிர்வாகம்; மற்றும் (iv) நிலம் மற்றும் அதன் வளங்களின் உரிமை மற்றும் பரிமாற்றம்.
2. விரோத நாகாக்களால் ஏற்படும் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் தொடரும் வரை, நாகாலாந்து ஆளுநருக்கு மாநிலத்தில் சட்டம் ஒழுங்கு சிறப்புப் பொறுப்பு உண்டு. இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில், ஆளுநர், அமைச்சர்கள் குழுவைக் கலந்தாலோசித்த பிறகு, அவரது தனிப்பட்ட தீர்ப்பைப் பயன்படுத்துகிறார் மற்றும் அவரது முடிவே இறுதியானது4 . குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவின் பேரில் ஆளுநரின் இந்த சிறப்புப் பொறுப்பு நிறுத்தப்படும்.
3. எந்தவொரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காகவும் மத்திய அரசு வழங்கும் பணத்தை அந்த நோக்கத்துடன் தொடர்புடைய மானியக் கோரிக்கையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதா என்பதை ஆளுநர் உறுதி செய்ய வேண்டும்.
4. மாநிலத்தின் துயன்சாங் மாவட்டத்திற்கு 35 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பிராந்திய கவுன்சில் நிறுவப்பட வேண்டும். கவுன்சிலின் அமைப்பு, அதன் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விதம்5 அவர்களின் தகுதிகள், பதவிக்காலம், சம்பளம் மற்றும் உறுப்பினர்களைக் கவனிப்பதற்கான அமைப்புகள் ஆகியவை நடைமுறை மற்றும் நடத்தை; சபையின் அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்களின் நியமனம் மற்றும் அவர்களின் சேவை நிலைமைகள்; மற்றும் சபையின் அரசியலமைப்பு மற்றும் முறையான செயல்பாடு தொடர்பான வேறு எந்த விஷயமும்.
5. நாகாலாந்து உருவானதில் இருந்து பத்து ஆண்டுகள் வரை அல்லது பிராந்திய கவுன்சிலின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆளுநர் குறிப்பிடும் காலத்திற்கு, பின்வரும் விதிகள் துயன்சாங் மாவட்டத்திற்குச் செயல்படும்: (i) துயன்சாங்கின் நிர்வாகம் மாவட்டம் ஆளுநரிடம் கொண்டு செல்லப்படும். (ii) டுவென்ஸ் மாவட்டத்திற்கும் நாகாலாந்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கும் இடையே மையத்தால் வழங்கப்படும் பணத்தை சமமாக விநியோகிக்க ஆளுநர் தனது விருப்பப்படி ஏற்பாடு செய்வார்.

(iii) நாகாலாந்து சட்டமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டமும் Tuens க்கு பொருந்தாது
பரிந்துரையின் பேரில் கவர்னர் இயக்கினால் தவிர மாவட்டம்
பிராந்திய சபை.

(iv) துயென்சாங் மாவட்டத்தின் அமைதி, முன்னேற்றத்திற்கான நல்லாட்சிக்கான
விதிமுறைகளை ஆளுநர் உருவாக்க முடியும். அப்படி ஏதாவது ரெகுலரா
பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தை அல்லது அந்த மாவட்டத்திற்கு பொருந்தக்கூடிய வேறு ஏதேனும்
ஒன்றை ரத்து செய்யலாம் அல்லது திருத்தலாம்.

(v) துன்சாங் விவகாரங்களுக்கான அமைச்சர் எஸ்
மந்திரி சபை. நாகலில் உள்ள துன்சாங் மாவட்டத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்
உறுப்பினர்களில் இருந்து அவர் நியமிக்கப்பட உள்ளார்
சட்டப்பேரவை.

(vi) Tuensang மாவட்டம் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் இறுதி முடிவு எஸ்
கவர்னர் தனது விருப்பத்தின்படி செய்ய வேண்டும்.

(vii) நாகாலாந்து சட்டமன்றத்தில் துயென்சாங் மாவட்டத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள்
நேரடியாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை.
பிராந்திய சபை.

அஸ்ஸாம் மற்றும் மணிப்பூருக்கான ஏற்பாடுகள்

அசாம்

பிரிவு 371-B6 இன் கீழ், மாநிலத்தின் பழங்குடிப் பகுதிகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அசாம் சட்டமன்றக் குழுவை உருவாக்க குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது.

அவர் குறிப்பிடக்கூடிய மற்ற உறுப்பினர்கள்7 .

மணிப்பூர்

பிரிவு 371-C மணிப்பூருக்கு பின்வரும் சிறப்பு ஏற்பாடுகளை செய்கிறது :

1. மாநிலத்தின் மலைப் பகுதிகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மணிப்பூர் சட்டமன்றக் குழுவை உருவாக்குவதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது9 .
2. அந்தக் குழுவின் முறையான செயல்பாட்டைப் பாதுகாக்க ஆளுநருக்கு சிறப்புப் பொறுப்பு இருக்க வேண்டும் என்று குடியரசுத் தலைவர் அறிவுறுத்தலாம்.
3. ஆளுநர் குடியரசுத் தலைவரிடம் ஆண்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் மலைப்பகுதிகளின் நிர்வாகம் குறித்து.
4. மலைப்பகுதிகளின் நிர்வாகம் குறித்து மத்திய அரசு மாநில அரசுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்கலாம்.

ஆந்திரப் பிரதேசம் அல்லது தெலுங்கானாவுக்கான விதிகள்

பிரிவுகள் 371-D மற்றும் 371-E ஆகியவை ஆந்திரப் பிரதேசத்திற்கான சிறப்பு விதிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன¹⁰. 2014 ஆம் ஆண்டில், 2014 ஆம் ஆண்டின் ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின்படி, பிரிவு 371-D தெலுங்கானா மாநிலத்திற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. பிரிவு 371-D இன் கீழ், பின்வருபவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: 1.

சமமான வாய்ப்புகள் மற்றும் வசதிகளை வழங்க குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த மக்களுக்கு பொது வேலைவாய்ப்பு மற்றும் கல்வி மற்றும் மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு பல்வேறு ஏற்பாடுகள் செய்யப்படலாம்.

2. மேற்கூறிய நோக்கத்திற்காக, மாநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கு உள்ளூர் பணியாளர்களில் சிவில் பணியிடங்களை ஒழுங்கமைக்க மற்றும் எந்த உள்ளூர் கேடரில் உள்ள பதவிகளுக்கும் நேரடி ஆட்சேர்ப்பு வழங்குவதற்கு மாநில அரசாங்கத்தை ஜனாதிபதி கோரலாம். எந்தவொரு கல்வி நிறுவனத்திலும் சேர்க்கைக்கான உள்ளூர் பகுதி என்று கருதப்படும் மாநிலத்தின் சில பகுதிகளை அவர் குறிப்பிடலாம். அத்தகைய கேடரில் உள்ள பதவிகளுக்கு நேரடி ஆட்சேர்ப்பு அல்லது அத்தகைய கல்வி நிறுவனத்தில் சேர்க்கை விஷயத்தில் கொடுக்கப்பட்ட முன்னுரிமை அல்லது இடஒதுக்கீட்டின் அளவு மற்றும் முறையையும் அவர் குறிப்பிடலாம்.
3. மாநிலத்தில் சிவில் பதவிகளுக்கான நியமனம், ஒதுக்கீடு அல்லது பதவி உயர்வு தொடர்பான சில சர்ச்சைகள் மற்றும் குறைகளைக் கையாள்வதற்காக மாநிலத்தில் நிர்வாக தீர்ப்பாயத்தை நிறுவுவதற்கு குடியரசுத் தலைவர் வழங்கலாம்¹¹. மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் வரம்புக்கு வெளியே தீர்ப்பாயம் செயல்பட வேண்டும். தீர்ப்பாயத்தின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட எந்தவொரு விஷயத்திலும் எந்த நீதிமன்றமும் (உச்ச நீதிமன்றத்தைத் தவிர) எந்த அதிகார வரம்பையும் செயல்படுத்தாது. குடியரசுத் தலைவர் தீர்ப்பாயத்தின் இருப்பு அவசியமில்லை என்று திருப்தி அடையும் போது அதை ரத்து செய்யலாம்.

சட்டப்பிரிவு 371-இ பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்க அதிகாரம் அளிக்கிறது ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலத்தில் மத்திய பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது.

சிக்கிம் க்கான ஏற்பாடுகள்

1975 ஆம் ஆண்டின் 36 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் சிக்கிம் மாநிலத்தை இந்திய ஒன்றியத்தின் முழு அளவிலான மாநிலமாக மாற்றியது. அதில் சிக்கிம் தொடர்பான சிறப்பு விதிகள் அடங்கிய புதிய சட்டப்பிரிவு 371-ஈப் அடங்கியது. இவை பின்வருமாறு: 1. சிக்கிம் சட்டமன்றம் 30க்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டும்.

உறுப்பினர்கள்.

2. லோக்சபாவில் சிக்கிமுக்கு ஒரு இடம் ஒதுக்கப்பட்டு, சிக்கிம் ஒரு நாடாளுமன்றத் தொகுதியை உருவாக்குகிறது.
3. சிக்கிம் மக்கள்தொகையின் பல்வேறு பிரிவுகளின் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்திற்காக, பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்க அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது:
(i) சிக்கிம் சட்டமன்றத்தில் அத்தகைய பிரிவுகளைச் சேர்ந்த வேட்பாளர்களால் நிரப்பப்படும் இடங்களின் எண்ணிக்கை; மற்றும் (ii) அத்தகைய பிரிவுகளைச் சேர்ந்த வேட்பாளர்கள் மட்டும் சட்டமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிடக்கூடிய சட்டமன்றத் தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம்.
4. கவர்னருக்கு அமைதிக்கான சிறப்புப் பொறுப்பும், சிக்கிம் மக்களின் பல்வேறு பிரிவுகளின் சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றத்தை உறுதி செய்வதற்கான சமமான ஏற்பாட்டிற்கும் பொறுப்பு உள்ளது.
இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில், குடியரசுத் தலைவர் பிறப்பிக்கும் உத்தரவுகளுக்கு உட்பட்டு ஆளுநர் தனது விருப்பப்படி செயல்படுவார்.
5. இந்திய யூனியனின் மாநிலத்தில் நடைமுறையில் இருக்கும் எந்தவொரு சட்டத்தையும் குடியரசுத் தலைவர் சிக்கிமுக்கு (கட்டுப்பாடுகள் அல்லது மாற்றங்களுடன்) நீட்டிக்க முடியும்.

மிசோரத்திற்கான ஏற்பாடுகள்

பிரிவு 371-G மிசோரம் 12 க்கான பின்வரும் சிறப்பு ஏற்பாடுகளை
குறிப்பிடுகிறது (ii) மிசோ வழக்கமான சட்டம் மற்றும் நடைமுறை; (iii)
சிவில் மற்றும் கிரிமினல் நீதி நிர்வாகம், மிசோ வழக்கப்படி தீர்ப்பு;
மற்றும்

(iv) நிலத்தின் உரிமை மற்றும் பரிமாற்றம்.

2. மிசோரம் சட்டமன்றம் 40 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமல் இருக்க
வேண்டும்.

அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் கோவாவிற்கான ஏற்பாடுகள்

அருணாச்சல பிரதேசம்

பிரிவு 371-H இன் கீழ், பின்வரும் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன
அருணாச்சல பிரதேசம்13 :

1. அருணாச்சல பிரதேச ஆளுநருக்கு மாநிலத்தில் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்குக்கான சிறப்புப் பொறுப்பு உள்ளது. இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதில், ஆளுநர், அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைக்குப் பிறகு, தனது தனிப்பட்ட தீர்ப்பைப் பயன்படுத்துகிறார், அவருடைய முடிவே இறுதியானது. குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவின் பேரில் ஆளுநரின் இந்த சிறப்புப் பொறுப்பு நிறுத்தப்படும்.
2. அருணாச்சலப் பிரதேச சட்டப் பேரவையானது அல்லாதவற்றைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் 30க்கும் குறைவான உறுப்பினர்கள்.

கோவா

பிரிவு 371-I கோவா சட்டமன்றம் 30 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டும் என்று வழங்குகிறது14 .

கர்நாடகாவுக்கான ஏற்பாடுகள்

சட்டப்பிரிவு 371-ஐ இன் கீழ், குடியரசுத் தலைவருக்கு அதை வழங்க அதிகாரம் உள்ளது கர்நாடக ஆளுநருக்கு சிறப்புப் பொறுப்பு உண்டு

1. ஹைதராபாத்-கர்நாடகா பகுதிக்கு தனி வளர்ச்சி வாரியம் அமைத்தல்

3. பிராந்தியத்தின் வளர்ச்சிக்கான செலவினங்களுக்கு சமமான நிதி ஒதுக்கீடு

4. பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு இப்பகுதியில் உள்ள கல்வி மற்றும் தொழிற்பயிற்சி நிறுவனங்களில் இட ஒதுக்கீடு 5. பிராந்தியத்தில் மாநில அரசு பதவிகளில் இட ஒதுக்கீடு

பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த நபர்கள்

371-ஐ (கர்நாடகா மாநிலத்தின் ஹைதராபாத்-கர்நாடகா பகுதிக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகளை வழங்கியது) 2012 இன் 98 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் செருகப்பட்டது.

சிறப்பு ஏற்பாடுகள் பிராந்தியத்தின் வளர்ச்சித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய சமமான நிதி ஒதுக்கீட்டிற்கான ஒரு நிறுவன பொறிமுறையை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன, அத்துடன் மனித வளங்களை மேம்படுத்துதல் மற்றும் பிராந்தியத்திலிருந்து வேலைவாய்ப்பை மேம்படுத்துதல் மற்றும் உள்ளூர் பணியாளர்களுக்கு சேவை மற்றும் கல்வி மற்றும் தொழில் பயிற்சியில் இட ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றை வழங்குதல். நிறுவனங்கள்.

2010 ஆம் ஆண்டில், கர்நாடக மாநிலத்தின் ஹைதராபாத்-கர்நாடகா பகுதிக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகள் கோரி கர்நாடகாவின் சட்டமன்றம் மற்றும் சட்டமன்ற கவுன்சில் தனித்தனியாக தீர்மானங்களை நிறைவேற்றின. கர்நாடக அரசும் இப்பகுதிக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தேவை என்று ஒப்புதல் அளித்தது. மாநிலத்தின் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதியின் வளர்ச்சியை விரைவுபடுத்தவும், மாநிலத்தில் உள்ள மாவட்டங்களுக்கு இடையேயான மற்றும் பிராந்தியங்களுக்கு இடையேயான ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் குறைக்கும் நோக்கத்துடன் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கவும் தீர்மானங்கள் முயன்றன.

அட்டவணை 37.1 ஒரு பார்வையில் சில மாநிலங்களுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	பொருள்-பொருள்
371.	மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரை சிறப்பு ஏற்பாடு மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்
371A.	மாநிலத்தைப் பொறுத்து சிறப்பு ஏற்பாடு

நாகாலாந்து
371B. அசாம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371C. மணிப்பூர்
மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371D. ஆந்திரா மாநிலத்தைப்
பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடுகள்
பிரதேசம் அல்லது தெலுங்கானா மாநிலம்
371E. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் மத்திய பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டது
371F. சிக்கிம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடுகள் 371G. மிசோரம்
மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371H. அருணாச்சல பிரதேச
மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு
371-ஐ. கோவா மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371J. கர்நாடகா
மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பகுதி XXI 'தற்காலிக, இடைநிலை மற்றும் சிறப்பு' எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது ஏற்பாடுகள்'.
2. 1956 ஆம் ஆண்டின் 7 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் மற்றும் 1960 ஆம் ஆண்டின் பம்பாய் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் ஆகியவற்றால் இச்சட்டம் திருத்தப்பட்டது. 1973 ஆம் ஆண்டின் 32 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் ஆந்திரப் பிரதேசம் இந்தச் சட்டத்தில் இருந்து நீக்கப்பட்டது மற்றும் இரண்டு புதிய பிரிவுகள் 371-D இல் தனித்தனியாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் 371- ஈ.
3. 1962 ஆம் ஆண்டின் 13 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது .
4. ஆளுநரால் செய்யப்படும் எந்தவொரு செயலின் செல்லுபடியும் அவர் தனது தனிப்பட்ட தீர்ப்பின் செயல்பாட்டில் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது செயல்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் கேள்விக்குட்படுத்தப்படக்கூடாது.
5. துயென்சாங் மாவட்டத்தின் துணை ஆணையர், பிராந்திய கவுன்சிலின் அதிகாரபூர்வ தலைவராக இருப்பார் மற்றும் துணைத் தலைவர் கவுன்சிலின் உறுப்பினர்களால் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.
6. 1969 ஆம் ஆண்டின் 22 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது .

7. அசாமின் பழங்குடியினர் பகுதிகள் அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை வடக்கு கச்சார் ஹில்ஸ் மாவட்டம், கர்பி அங்லாங் மாவட்டம் மற்றும் போடோலாந்து பிராந்திய பகுதிகள்.
8. இந்த விதி 1971 இன் 27வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
9. இந்தக் கட்டுரையில், 'மலைப் பகுதிகள்' என்பது குடியரசுத் தலைவர் உத்தரவின் பேரில், மலைப் பகுதிகளாக அறிவிக்கக்கூடிய பகுதிகளைக் குறிக்கிறது.
10. இரண்டு கட்டுரைகளும் 1973 இன் 32வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன.
11. ஆந்திரப் பிரதேச நிர்வாகத் தீர்ப்பாயம் ஆணை, 1975 மூலம் தீர்ப்பாயம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
12. 1986 ஆம் ஆண்டின் 53 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது .
13. 1986 ஆம் ஆண்டின் 55 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தக் கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது .
14. இந்த கட்டுரை 1987 இன் 56 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
15. ஹைதராபாத் - கர்நாடகா பகுதியில் வடக்கு கர்நாடகாவின் ஆறு பின்தங்கிய மாவட்டங்களான குல்பர்கா, பிதார், ராய்ச்சூர், கொப்பல், யாத்கிர் மற்றும் பெல்லாரி ஆகியவை அடங்கும்.

பகுதி-V

உள்ளூர் அரசு

38. பஞ்சாயத்து ராஜ்

39. நகராட்சிகள்

38 பஞ்சாயத்து ராஜ்

இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது கிராமப்புற உள்ளூர் சுயராஜ்ய அமைப்பைக் குறிக்கிறது. ஜனநாயகத்தை அடிமட்ட அளவில் கட்டியெழுப்ப மாநில சட்டமன்றங்களின் சட்டங்களால் இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் இது நிறுவப்பட்டுள்ளது¹. இது கிராமப்புற வளர்ச்சிக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இது 1992 இன் 73 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பு மயமாக்கப்பட்டது.

பஞ்சாயத்து ராஜின் பரிணாமம்

பல்வந்த ராய் மேத்தா குழு

ஜனவரி 1957 இல், இந்திய அரசாங்கம் சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் (1952) மற்றும் தேசிய விரிவாக்க சேவை (1953) ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்வதற்கும், அவை சிறப்பாகச் செயல்படுவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதற்கும் ஒரு குழுவை நியமித்தது. இந்த குழுவின் தலைவர் பல்வந்த ராய் ஜி மேத்தா ஆவார். அந்தக் குழு 1957 நவம்பரில் தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்து, 'ஜனநாயகப் பரவலாக்கம்' திட்டத்தை நிறுவ பரிந்துரைத்தது, இது இறுதியில் பஞ்சாயத்து ராஜ் என்று அறியப்பட்டது. அதில் குறிப்பிட்டுள்ள பரிந்துரைகள்:

1. மூன்று அடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை நிறுவுதல் - கிராம அளவில் கிராம பஞ்சாயத்து, தொகுதி அளவில் பஞ்சாயத்து சமிதி மற்றும் மாவட்ட அளவில் ஜிலா பரிஷத். இந்த அடுக்குகள் மறைமுக தேர்தல்கள் மூலம் இயல்பாக இணைக்கப்பட வேண்டும்.
2. கிராம பஞ்சாயத்து நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட வேண்டும், அதேசமயம் பஞ்சாயத்து சமிதி மற்றும் ஜிலா பரிஷத் ஆகியவை மறைமுகமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
3. அனைத்து திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளும் இந்த அமைப்புகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.
4. பஞ்சாயத்து சமிதி நிர்வாக அமைப்பாகவும், ஜிலா பரிஷத் ஆலோசனை, ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மேற்பார்வை அமைப்பாகவும் இருக்க வேண்டும்.
5. ஜிலா பரிஷத் தலைவராக மாவட்ட ஆட்சியர் இருக்க வேண்டும்.
6. இந்த ஜனநாயக அமைப்புகளுக்கு உண்மையான அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்பு பரிமாற்றம் இருக்க வேண்டும்.
7. அவர்களின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவர்களின் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் போதுமான ஆதாரங்கள் இந்த அமைப்புகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்.
8. எதிர்காலத்தில் மேலும் அதிகாரப் பகிர்வை ஏற்படுத்த ஒரு அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

குழுவின் இந்தப் பரிந்துரைகள் ஜனவரி 1958 இல் தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சிலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. கவுன்சில் ஒரு கடினமான வடிவத்தை வலியுறுத்தவில்லை மற்றும் உள்ளூர் நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு தங்கள் சொந்த வடிவங்களை உருவாக்க மாநிலங்களுக்கு விட்டுச் சென்றது. ஆனால் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் பரந்த அடிப்படைகள் நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும்.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவப்பட்ட முதல் மாநிலம் ராஜஸ்தான் . இத்திட்டம் அக்டோபர் 2, 1959 இல் பிரதமரால் தொடங்கப்பட்டது

நாகூர் மாவட்டம். ராஜஸ்தானைத் தொடர்ந்து ஆந்திராவும் 1959 இல் இந்த முறையை ஏற்றுக்கொண்டது. அதன்பிறகு, பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இந்த முறையை ஏற்றுக்கொண்டன.

1960 களின் மத்தியில் பெரும்பாலான மாநிலங்கள் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை உருவாக்கினாலும், அடுக்குகளின் எண்ணிக்கை, சமீபத்தின் உறவினர் நிலை, அவற்றின் பதவிக்காலம், அமைப்பு, செயல்பாடுகள், நிதி மற்றும் பலவற்றின் அடிப்படையில் ஒரு மாநிலத்திற்கு மற்றொரு மாநிலத்திற்கு வேறுபாடுகள் இருந்தன. உதாரணமாக, ராஜஸ்தான் மூன்று அடுக்கு முறையை ஏற்றுக்கொண்டது, தமிழ்நாடு இரண்டு அடுக்கு முறையை ஏற்றுக்கொண்டது. மறுபுறம், மேற்கு வங்கம் நான்கு அடுக்கு முறையை ஏற்றுக்கொண்டது. மேலும், ராஜஸ்தான்-ஆந்திரப் பிரதேசத்தில், பஞ்சாயத்து சமீபத்தின் திட்டம் மற்றும் மேம்பாட்டின் அலகு என்பதால், மகாராஷ்டிரா-குஜராத் வடிவத்தில், ஜிலா பரிஷத் சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது, ஏனெனில் மாவட்டம் திட்டமிடல் மற்றும் வளர்ச்சியின் அலகாக இருந்தது. சில மாநிலங்கள் நீதி பஞ்சாயத்துகளை, அதாவது சிறு சிவில் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகளை விசாரிக்க நீதித்துறை பஞ்சாயத்துகளை நிறுவின.

ஆய்வுக் குழுக்கள் மற்றும் குழுக்கள் 1960 முதல்,

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் செயல்பாடுகளின் பல்வேறு அம்சங்களை ஆய்வு செய்ய பல ஆய்வுக் குழுக்கள், குழுக்கள் மற்றும் பணிக்குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை அட்டவணை 38.1 இல் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன .

அட்டவணை 38.1 பஞ்சாயத்து ராஜ் பற்றிய ஆய்வுக் குழுக்கள் மற்றும் குழுக்கள்

Sl. இல்லை.	ஆய்வுக் குழுவின் ஆண்டு பெயர் / குழு	தலைவர்
1.	1960 பஞ்சாயத்து புள்ளியியல் பகுத்தறிவு குழு	வி.ஆர்.ராவ்
2.	1961 பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் கூட்டுறவுகளில் பணிக்குழு	எஸ்டி மிஸ்ரா
3.	1961 பஞ்சாயத்து ராஜ் பற்றிய ஆய்வுக் குழு	வி.ஈஸ்வரன்
	நிர்வாகம்	
4.	1962 நியாய பஞ்சாயத்துகள் பற்றிய ஆய்வுக் குழு	ஜிஆர் ராஜகோபால்
5.	1963 பஞ்சாயத்து ராஜ்	
	இயக்கத்தில் கிராம சபையின் நிலை குறித்த ஆய்வுக் குழு	ஆர்.ஆர்.திவாகர்
6.	1963 பட்ஜெட் மற்றும் கணக்கியல் நடைமுறை பற்றிய ஆய்வுக் குழு	எம்.ராம கிருஷ்ணய்யர்

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் 7.	
1963 பஞ்சாயத்து ராஜ் நிதி பற்றிய ஆய்வுக் குழு	கே. சந்தானம்
8. 1965 பஞ்சாயத்து ராஜ் தேர்தல்களுக்கான குழு	கே. சந்தானம்
9. 1965 பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் தணிக்கை மற்றும் கணக்குகள் பற்றிய ஆய்வுக் குழு	ஆர்.கே கண்ணா
10. 1966 பஞ்சாயத்து ராஜ் பயிற்சி மையங்களுக்கான குழு 11. 1969 அடிப்படை நிலச் சீர்திருத்த	ஜி.ராமச்சந்திரன்
நடவடிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் சமூக மேம்பாட்டு நிறுவனம் மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் ஈடுபாடு குறித்த ஆய்வுக் குழு	வி.ராமநாதன்
12. 1972 சமூக மேம்பாடு மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான ஐந்தாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான பணிக்குழு	என். ராமகிருஷ்ணய்யர்
13. 1976 சமூக மேம்பாடு மற்றும் பஞ்சாயத்து ராஜ் குழு	ஸ்ரீமதி. தயா செளபே

அசோக் மேத்தா கமிட்டி

1977 டிசம்பரில், ஜனதா அரசு அசோக் மேத்தா தலைமையில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான ஒரு குழுவை நியமித்தது. இது ஆகஸ்ட் 1978 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மற்றும் நாட்டில் வீழ்ச்சியடைந்து வரும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை புதுப்பிக்கவும் வலுப்படுத்தவும் 132 பரிந்துரைகளை வழங்கியது. அதன் முக்கிய பரிந்துரைகள்:

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் என்ற மூன்றடுக்கு முறைக்கு பதிலாக இரு அடுக்கு அமைப்பு, அதாவது மாவட்ட அளவில் ஜிலா பரிஷத் மற்றும் அதற்கு கீழே, ஒரு குழுவைக் கொண்ட கிராமங்களைக் கொண்ட மண்டல பஞ்சாயத்து. மொத்த மக்கள் தொகை 15,000 முதல் 20,000 வரை.
2. மாநில அளவில் மக்கள் மேற்பார்வையின் கீழ் அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கான முதல் புள்ளியாக ஒரு மாவட்டம் இருக்க வேண்டும்.
3. ஜிலா பரிஷத் நிர்வாக அமைப்பாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் மாவட்ட அளவில் திட்டமிடுவதற்கு பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும்.

4. பஞ்சாயத்து தேர்தல்களில் அனைத்து மட்டங்களிலும் அரசியல் கட்சிகளின் அதிகாரப்பூர்வ பங்கேற்பு இருக்க வேண்டும்.
5. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் தங்கள் சொந்த நிதி ஆதாரங்களைத் திரட்டுவதற்கு வரிவிதிப்புக்கான கட்டாய அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
6. பாதிக்கப்படக்கூடிய சமூக மற்றும் பொருளாதார குழுக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதி உண்மையில் அவர்களுக்காக செலவிடப்படுகிறதா என்பதை சரிபார்க்க ஒரு மாவட்ட அளவிலான நிறுவனம் மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் குழு மூலம் வழக்கமான சமூக தணிக்கை இருக்க வேண்டும்.
7. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை மாநில அரசு மாற்றக்கூடாது. கட்டாயமாக ரத்து செய்யப்பட்டால், ரத்து செய்யப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.
8. நியாய பஞ்சாயத்துகள் வளர்ச்சி பஞ்சாயத்துகளில் இருந்து தனி அமைப்புகளாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒரு தகுதி வாய்ந்த நீதிபதி தலைமையில் இருக்க வேண்டும்.
9. ஒரு மாநிலத்தின் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரி, தலைமைத் தேர்தல் ஆணையருடன் கலந்தாலோசித்து பஞ்சாயத்து ராஜ் தேர்தலை ஏற்பாடு செய்து நடத்த வேண்டும்.
10. வளர்ச்சிப் பணிகள் ஜிலா பரிஷத்துக்கு மாற்றப்பட வேண்டும் மற்றும் அனைத்து மேம்பாட்டு ஊழியர்களும் அதன் கட்டுப்பாட்டிலும் மேற்பார்வையிலும் பணியாற்ற வேண்டும்.
11. பஞ்சாயத்து ராஜ் மக்களின் ஆதரவைத் திரட்டுவதில் தன்னார்வ அமைப்புகள் முக்கியப் பங்காற்ற வேண்டும்.
12. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் விவகாரங்களைக் கவனிக்க மாநில அமைச்சர்கள் குழுவில் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சரை நியமிக்க வேண்டும்.
13. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிக்குக்கான இடங்கள் அவற்றின் அடிப்படையில் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் மக்கள் தொகை
14. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும். இது அவர்களுக்கு தேவையான அந்தஸ்தை (புனிதம் மற்றும் அந்தஸ்து) மற்றும் தொடர்ச்சியான செயல்பாட்டின் உத்தரவாதத்தை வழங்கும்.

ஜனதா அரசு பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் கவிழ்ந்ததால், மத்திய அளவில் அசோக் மேத்தா கமிட்டியின் பரிந்துரைகள் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்க முடியவில்லை.

இருப்பினும், அசோக் மேத்தா கமிட்டியின் சில பரிந்துரைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, கர்நாடகா, மேற்கு வங்கம், ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகிய மூன்று மாநிலங்களும் பஞ்சாயத்து ராஜ் புத்துயிர் அளிக்க நடவடிக்கை எடுத்தன.

ஜிவிக்கே ராவ் கமிட்டி

ஜி.வி.கே. ராவ் தலைமையில் தற்போதுள்ள ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் வறுமை ஒழிப்பு திட்டங்களுக்கான நிர்வாக ஏற்பாடுகளை மறுஆய்வு செய்வதற்கான குழு 1985 இல் திட்டக் கமிஷனால் நியமிக்கப்பட்டது. வளர்ச்சி செயல்முறை படிப்படியாக அதிகாரமயமாக்கப்பட்டு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனத்திலிருந்து விவாகரத்து செய்யப்பட்டது என்ற முடிவுக்கு குழு வந்தது. ஜனநாயகமயமாக்கலுக்கு எதிராக வளர்ச்சி நிர்வாகத்தின் அதிகாரத்துவமயமாக்கலின் இந்த நிகழ்வு பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை பலவீனப்படுத்தியது, இதன் விளைவாக 'வேர் இல்லாத புல்' என்று அழைக்கப்பட்டது. எனவே, பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை வலுப்படுத்தவும் புத்துயிர் பெறவும் குழு பின்வரும் பரிந்துரைகளை வழங்கியது: (i) மாவட்ட அளவிலான அமைப்பு, அதாவது ஜிலா பரிஷத் என்பது ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் திட்டத்தில் முக்கிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டும்.

"திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான சரியான அலகு மாவட்டமாகும், மேலும் அந்த மட்டத்தில் கையாளக்கூடிய அனைத்து வளர்ச்சித் திட்டங்களை நிர்வகிப்பதற்கான முதன்மை அமைப்பாக ஜிலா பரிஷத் இருக்க வேண்டும்" என்று அது கூறியது.

(ii) கிராமப்புற வளர்ச்சித் திட்டங்களைத் திட்டமிடுதல், செயல்படுத்துதல் மற்றும் கண்காணித்தல் தொடர்பாக மாவட்டம் மற்றும் கீழ்மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு முக்கியப் பங்கு வழங்கப்பட வேண்டும். (iii) திறம்பட பரவலாக்கப்பட்ட மாவட்ட திட்டமிடலுக்காக மாநில அளவில் திட்டமிடல் செயல்பாடுகளில் சில மாவட்ட அளவிலான திட்டமிடல் பிரிவுகளுக்கு மாற்றப்பட வேண்டும். (iv) மாவட்ட வளர்ச்சி ஆணையர் பதவியை உருவாக்க வேண்டும்.

அவர் ஜிலா பரிஷத்தின் தலைமை செயல் அதிகாரியாக செயல்பட வேண்டும் மற்றும் மாவட்ட அளவில் அனைத்து வளர்ச்சி துறைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும்.

(v) பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான தேர்தல்கள் முறையாக நடத்தப்பட வேண்டும். 11 மாநிலங்களில் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட அடுக்குகளுக்குத் தேர்தல்கள் தாமதமாகிவிட்டன.

இவ்வாறு குழு, அதன் கள நிர்வாகத்தின் பரவலாக்கப்பட்ட அமைப்பில், உள்ளூர் திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டில் பஞ்சாயத்து ராஜ் ஒரு முக்கிய பங்கை வழங்கியது. இந்த வகையில்தான் ஜிவிக்கே ராவ் கமிட்டி அறிக்கையின் (1986) பரிந்துரையானது, தொகுதி அளவிலான திட்டமிடல் குறித்த தந்தவாலா கமிட்டி அறிக்கை (1978) மற்றும் மாவட்ட திட்டமிடல் குறித்த ஹனுமந்த ராவ் கமிட்டி அறிக்கை (1984) ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது. இரண்டு குழுக்களும் அடிப்படை பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடல் செயல்பாடு மாவட்ட அளவில் செய்யப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்துள்ளன. ஹனுமந்த ராவ் கமிட்டி, மாவட்ட ஆட்சியர் அல்லது அமைச்சரின் கீழ் தனி மாவட்ட திட்டமிடல் அமைப்புகளுக்கு வாதிட்டது. இரண்டு மாடல்களிலும், கலெக்டருக்கு முக்கிய பங்கு இருக்க வேண்டும்

பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடல் குழு, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களும் இந்த செயல்முறையுடன் (பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடல்) தொடர்புபடுத்தப்படும் என்று கூறியது. அனைத்து வளர்ச்சி மற்றும் திட்டமிடல் நடவடிக்கைகளின் ஒருங்கிணைப்பாளராக, மாவட்ட அளவில், கலெக்டர் இருக்க வேண்டும் என, குழு பரிந்துரைத்தது. இவ்வாறு, ஹனுமந்த ராவ் கமிட்டி, பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டி, இந்திய நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம், அசோக் மேத்தா கமிட்டி மற்றும் இறுதியாக ஜிவிக்கே ராவ் கமிட்டி ஆகியவற்றில் இருந்து மாறுபட்டு மாவட்ட ஆட்சியரின் வளர்ச்சிப் பங்கைக் குறைக்க பரிந்துரைத்தது. வளர்ச்சி நிர்வாகத்தில் பஞ்சாயத்து ராஜ் பங்கு.

எல்.எம். சிங்வி கமிட்டி 1986ல்,

ராஜீவ் காந்தி அரசு, எல்.எம். தலைமையில், 'ஜனநாயகம் மற்றும் வளர்ச்சிக்கான பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் மறுமலர்ச்சி' என்ற தலைப்பில் ஒரு கருத்துருவைத் தயாரிக்க ஒரு குழுவை நியமித்தது.

சிங்வி. இது பின்வரும் பரிந்துரைகளை வழங்கியது. (i)

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இதற்காக இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் புதிய அத்தியாயம் சேர்க்கப்பட வேண்டும். இது அவர்களின் அடையாளத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நியாயமாகவும் கணிசமாகவும் மீறும். பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு முறையான, சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்கான அரசியலமைப்பு விதிகளையும் அது பரிந்துரைத்தது. (ii) கிராமங்களின் தொகுப்பாக நியாய பஞ்சாயத்துகள் நிறுவப்பட வேண்டும். (iii) கிராமப் பஞ்சாயத்துகள் மிகவும் சாத்தியமானதாக மாற்ற கிராமங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும். இது கிராம சபையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியது மற்றும் நேரடி ஜனநாயகத்தின் உருவகம் என்றும் கூறியது. (iv) கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிக நிதி ஆதாரங்கள் இருக்க வேண்டும். (v) பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கான தேர்தல், அவை கலைப்பு மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடு தொடர்பான பிற விஷயங்கள் பற்றிய சர்ச்சைகளை தீர்ப்பதற்கு ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் நீதித்துறை தீர்ப்பாயங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும்.

தூங்கான் குழு

1988 ஆம் ஆண்டில், மாவட்ட திட்டமிடல் நோக்கத்திற்காக மாவட்டத்தில் அரசியல் மற்றும் நிர்வாகக் கட்டமைப்பை ஆய்வு செய்வதற்காக பி.கே.துங்கோன் தலைமையில் பாராளுமன்ற ஆலோசனைக் குழுவின் துணைக் குழு அமைக்கப்பட்டது. இந்த குழு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை வலுப்படுத்த பரிந்துரைத்தது. இது பின்வரும் பரிந்துரைகளை வழங்கியது:

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக இருக்க வேண்டும்
அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
2. கிராமம், தொகுதி மற்றும் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துக்களைக் கொண்ட பஞ்சாயத்து
ராஜ் என்ற மூன்றடுக்கு அமைப்பு.
3. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் மையமாக ஜில்லா பரிஷத் இருக்க வேண்டும்.
இது மாவட்டத்தில் திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாட்டு முகமையாக செயல்பட வேண்டும்.
4. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு ஐந்து நிலையான பதவிக் காலம் இருக்க வேண்டும்
ஆண்டுகள்.
5. ஒரு உடலின் சூப்பர் அமர்வின் அதிகபட்ச காலம் ஆறாக இருக்க வேண்டும்
மாதங்கள்.
6. திட்டமிடலுக்காக அமைச்சர் தலைமையில் மாநில அளவில் திட்டமிடல் மற்றும்
ஒருங்கிணைப்புக் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
ஜில்லா பரிஷத் தலைவர்கள் உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும்.
7. பஞ்சாயத்து ராஜ் பாடங்களின் விரிவான பட்டியல் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்
மற்றும் அரசியலமைப்பில் இணைக்கப்பட்டது.
8. முப்படைகளிலும் இட ஒதுக்கீடு மக்கள் தொகை அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும்.
பெண்களுக்கும் இடஒதுக்கீடு வழங்க வேண்டும்.
9. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒரு மாநில நிதி ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். இது
பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு நிதிப் பகிர்வுக்கான அளவுகோல்களையும்
வழிகாட்டுதல்களையும் வகுக்கும்.
10. ஜில்லா பரிஷத்தின் முதன்மை செயல் அதிகாரியாக மாவட்ட ஆட்சியர் இருக்க வேண்டும்.

காட்கில் குழு 1988 ஆம்

ஆண்டு விளன் காட்கில் தலைமையில் காங்கிரஸ் கட்சியால் கொள்கை மற்றும் திட்டங்களுக்கான
குழு அமைக்கப்பட்டது. "சிறந்த பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை எவ்வாறு திறம்பட உருவாக்க
முடியும்" என்ற கேள்வியை பரிசீலிக்க இந்தக் குழு கேட்கப்பட்டது. இந்த சூழலில், குழு பின்வரும்
பரிந்துரைகளை வழங்கியது: 1. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து
வழங்கப்பட வேண்டும்.

2. கிராமம், தொகுதி மற்றும் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துக்களைக் கொண்ட பஞ்சாயத்து
ராஜ் என்ற மூன்றடுக்கு அமைப்பு.
3. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் பதவிக்காலம் ஐந்தாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்
ஆண்டுகள்.
4. மூன்று நிலைகளிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் உறுப்பினர்கள் நேரடியாகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.
5. எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் பெண்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு.

6. சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைத் தயாரித்து செயல்படுத்தும் பொறுப்பு பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு இருக்க வேண்டும். இந்த நோக்கத்திற்காக, அரசியலமைப்பில் பாடங்களின் பட்டியல் குறிப்பிடப்பட வேண்டும்.
7. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளுக்கு வரி விதிக்கவும், வசூலிக்கவும் அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் பொருத்தமான வரிகள் மற்றும் கடமைகள்.
8. பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதற்காக மாநில நிதி ஆணையத்தை நிறுவுதல்.
9. பஞ்சாயத்துகளுக்கு தேர்தல் நடத்துவதற்கு மாநில தேர்தல் ஆணையம் அமைத்தல்.

காட்கில் கமிட்டியின் மேற்கண்ட பரிந்துரைகள், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து மற்றும் பாதுகாப்பை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்ட ஒரு திருத்த மசோதாவை உருவாக்குவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

அரசியலமைப்பு மயமாக்கல்

ராஜீவ் காந்தி அரசு, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை அரசியலமைப்பு மயமாக்கவும், அவற்றை மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாகவும், பரந்த அடிப்படையிலானதாகவும் மாற்றுவதற்காக ராஜீவ் காந்தி அரசாங்கம் 64வது அரசியலமைப்புத் திருத்த மசோதாவை ஜூலை 1989 இல் மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்தியது. லோக்சபா இந்த மசோதாவை ஆகஸ்ட் 1989 இல் நிறைவேற்றிய போதிலும், அது ராஜ்யசபாவால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. கூட்டாட்சி அமைப்பில் மையப்படுத்தலை வலுப்படுத்த முயற்சிப்பதாகக் கூறி இந்த மசோதாவை எதிர்க்கட்சிகள் கடுமையாக எதிர்த்தன.

வி.பி. சிங் அரசு 1989

நவம்பரில் வி.பி. சிங்கின் பிரதமராக பதவியேற்ற தேசிய முன்னணி அரசு, பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக அறிவித்தது. 1990 ஜூன் மாதம், பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளை வலுப்படுத்துவது தொடர்பான பிரச்சனைகள் குறித்து விவாதிக்க வி.பி.சிங் தலைமையில் இரண்டு நாள் மாநில முதல்வர்கள் மாநாடு நடைபெற்றது.

புதிய அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவை அறிமுகப்படுத்துவதற்கான முன்மொழிவுகளுக்கு மாநாடு ஒப்புதல் அளித்தது. இதன் விளைவாக, 1990 செப்டம்பரில் மக்களவையில் அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், ஆட்சி கவிழ்ந்ததால், மசோதா நிறைவேறாமல் போனது.

நரசிம்மராவ் அரசு பி.வி.யின்

பிரதமராக இருந்த காங்கிரஸ் அரசு

நரசிம்மராவ் மீண்டும் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் அரசியலமைப்பு விவகாரத்தை பரிசீலித்தார். இது கடுமையாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது

இது தொடர்பான முன்மொழிவுகள் சர்ச்சைக்குரிய அம்சங்களை நீக்கி, 1991
செப்டம்பரில் மக்களவையில் அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவை
அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த மசோதா இறுதியாக 73வது அரசியலமைப்பு
திருத்தச் சட்டம், 1992 ஆக வெளிவந்து ஏப்ரல் 24, 1993 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது .

1992 இன் 73வது திருத்தச் சட்டம்

சட்டத்தின் முக்கியத்துவம் இந்தச்

சட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி-IXஐச் சேர்த்துள்ளது. இந்தப் பகுதி 'பஞ்சாயத்துகள்' எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் 243 முதல் 243 O வரையிலான விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. மேலும், இந்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பில் புதிய பதினொன்றாவது அட்டவணையையும் சேர்த்துள்ளது. இந்த அட்டவணையில் பஞ்சாயத்துகளின் 29 செயல்பாட்டு பொருட்கள் உள்ளன. இது பிரிவு 243-ஐ உடன் தொடர்புடையது.

இந்தச் சட்டம் அரசியலமைப்பின் 40 வது பிரிவுக்கு நடைமுறை வடிவத்தை அளித்துள்ளது, அதில், "கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்க அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும், மேலும் அவை சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாக செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் வழங்க வேண்டும். ."

இந்தக் கட்டுரை மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் ஒரு பகுதியாகும்.

இந்த சட்டம் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்குகிறது. அது அவர்களை அரசியலமைப்பின் நியாயமான பகுதியின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டத்தின் விதிகளின்படி புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை ஏற்றுக்கொள்ள மாநில அரசுகள் அரசியலமைப்பு கடமையில் உள்ளன. இதன் விளைவாக, பஞ்சாயத்துகள் அமைக்கப்படுவதோ அல்லது குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் தேர்தல்கள் நடத்தப்படுவதோ இனி மாநில அரசின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தது அல்ல.

சட்டத்தின் விதிகளை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம் - கட்டாய மற்றும் தன்னார்வ. புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பை உருவாக்கும் மாநில சட்டங்களில் சட்டத்தின் கட்டாய (கட்டாய அல்லது கட்டாய) விதிகள் சேர்க்கப்பட வேண்டும். மறுபுறம், தன்னார்வ ஏற்பாடுகள் மாநிலங்களின் விருப்பப்படி சேர்க்கப்படலாம். இவ்வாறு சட்டத்தின் தன்னார்வ விதிகள், புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை ஏற்றுக்கொள்ளும் போது, மாநிலங்கள் புவியியல், அரசியல்-நிர்வாகம் மற்றும் பிற போன்ற உள்ளூர் காரணிகளை கருத்தில் கொள்ள உரிமையை உறுதி செய்கிறது.

நாட்டின் அடித்தள ஜனநாயக நிறுவனங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இந்தச் சட்டம் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க அடையாளமாகும். இது பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்தை பங்கேற்பு ஜனநாயகமாக மாற்றுகிறது. நாட்டில் ஜனநாயகத்தை அடிமட்டத்தில் கட்டியெழுப்புவது ஒரு புரட்சிகரமான கருத்தாகும்.

முக்கிய அம்சங்கள்

சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

கிராம சபை

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் அடித்தளமாக ஒரு கிராம சபையை சட்டம் வழங்குகிறது. இது கிராம அளவில் பஞ்சாயத்து பகுதிக்குள் உள்ள ஒரு கிராமத்தின் வாக்காளர் பட்டியலில் பதிவு செய்யப்பட்ட நபர்களைக் கொண்ட அமைப்பாகும். எனவே, இது ஒரு பஞ்சாயத்து பகுதியில் உள்ள அனைத்து பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களையும் கொண்ட ஒரு கிராம சபையாகும். ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் தீர்மானிக்கும் கிராம மட்டத்தில் அத்தகைய அதிகாரங்களை அது செயல்படுத்தலாம் மற்றும் அத்தகைய செயல்பாடுகளை செய்யலாம்.

மூன்று அடுக்கு அமைப்பு

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், அதாவது கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளில் மூன்றடுக்கு பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை சட்டம் வழங்குகிறது . எனவே, இந்த சட்டம் நாடு முழுவதும் பஞ்சாயத்து ராஜ் கட்டமைப்பில் ஒரே சீரான தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. இருப்பினும், 20 லட்சத்திற்கு மிகாமல் மக்கள்தொகை கொண்ட ஒரு மாநிலம் இடைநிலை அளவில் பஞ்சாயத்துகளை அமைக்க முடியாது.

உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் தேர்தல்

கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் உள்ள அனைத்து பஞ்சாயத்து உறுப்பினர்களும் மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். மேலும், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர்.

இருப்பினும், மாநில சட்டமன்றம் தீர்மானிக்கும் விதத்தில் கிராம அளவில் ஒரு பஞ்சாயத்தின் தலைவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்.

நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து தலைவர் மற்றும் பஞ்சாயத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு பஞ்சாயத்து கூட்டங்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை உண்டு.

இடஒதுக்கீடு ஒவ்வொரு

பஞ்சாயத்திலும் (அதாவது மூன்று நிலைகளிலும்) பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு அவர்களின் மக்கள்தொகையின் விகிதத்தில் பஞ்சாயத்து பகுதியில் உள்ள மொத்த மக்கள்தொகையின் விகிதத்தில் இட ஒதுக்கீடு வழங்க சட்டம் வழங்குகிறது. மேலும், SC மற்றும் ST பிரிவினருக்கு கிராமத்திலோ அல்லது வேறு எந்த மட்டத்திலோ உள்ள பஞ்சாயத்தில் தலைவர் பதவிகளை இடஒதுக்கீடு செய்ய மாநில சட்டமன்றம் வழங்க வேண்டும்.

பெண்களுக்கான மொத்த இடங்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு குறையாமல் இடஒதுக்கீடு செய்ய சட்டம் வழங்குகிறது (எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கை உட்பட). மேலும், ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளில் உள்ள தலைவர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கு குறையாமல் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

எந்தவொரு பஞ்சாயத்து அல்லது அலுவலகங்களிலும் இடங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதற்கான எந்தவொரு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கு இந்த சட்டம் அதிகாரம் அளிக்கிறது.

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக எந்த நிலையிலும் பஞ்சாயத்தில் தலைவர்.

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான பஞ்சாயத்துகளில் இட ஒதுக்கீடு மற்றும் தலைவர் பதவிகளுக்கான இடஒதுக்கீடு சட்டப்பிரிவு 334 (தற்போது எழுபது ஆண்டுகள் ஆகும், அதாவது 2020 வரை) குறிப்பிட்ட காலக்கெடு முடிந்த பிறகு அமலுக்கு வராது.)

பஞ்சாயத்துகளில் (உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் இருவரும்) பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான மேற்கண்ட விதி அருணாச்சல பிரதேச மாநிலத்திற்கு பொருந்தாது என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். இதற்குக் காரணம், மாநிலத்தில் பழங்குடியின மக்கள் முழுமையாக வசிக்கின்றனர் மற்றும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் இல்லை. 2000 ஆம் ஆண்டின் 83 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த ஏற்பாடு பின்னர் சேர்க்கப்பட்டது.

பஞ்சாயத்துகளின் காலம் ஒவ்வொரு மட்டத்திலும் பஞ்சாயத்துக்கு ஐந்து வருட பதவிக் காலத்தை சட்டம் வழங்குகிறது. இருப்பினும், அதன் காலம் முடிவதற்குள் அது கலைக்கப்படலாம். மேலும், ஒரு பஞ்சாயத்தை அமைப்பதற்கான புதிய தேர்தல்கள் (அ) ஐந்தாண்டுகள் காலாவதியாகும் முன் முடிக்கப்பட வேண்டும்; அல்லது (b) கலைக்கப்பட்டால், அது கலைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாத காலம் முடிவடைவதற்கு முன்பு.

ஆனால், மீதமுள்ள காலம் (கலைக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து தொடர்ந்திருக்கும்) ஆறு மாதங்களுக்கும் குறைவாக இருந்தால், அத்தகைய காலத்திற்கு புதிய பஞ்சாயத்தை அமைப்பதற்கு எந்த தேர்தலையும் நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

மேலும், ஒரு பஞ்சாயத்து அதன் காலம் முடிவதற்குள் கலைக்கப்பட்டவுடன் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பஞ்சாயத்து, அது கலைக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால், அந்தக் கலைக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து தொடர்ந்திருக்கும் எஞ்சிய காலத்திற்கு மட்டுமே தொடரும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், முன்கூட்டியே கலைக்கப்பட்ட பிறகு மறுசீரமைக்கப்பட்ட ஒரு பஞ்சாயத்து ஐந்து ஆண்டுகள் முழு காலத்தையும் அனுபவிக்காது, ஆனால் மீதமுள்ள காலத்திற்கு மட்டுமே பதவியில் இருக்கும்.

தகுதியிழப்புகள் ஒரு

நபர் அவ்வாறு தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால், பஞ்சாயத்து உறுப்பினராகத்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்காகவோ அல்லது உறுப்பினராக இருப்பதற்காகவோ தகுதியற்றவர், (அ)

சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டமன்றத் தேர்தலின் நோக்கத்திற்காக தற்போதைக்கு நடைமுறையில்

உள்ள எந்தவொரு சட்டத்தின் கீழும், அல்லது (b) மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்த சட்டத்தின் கீழும்.

எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு நபரும் 21 வயதை எட்டியிருந்தால், அவர் 25 வயதுக்கு குறைவானவர்

என்ற காரணத்திற்காக தகுதி நீக்கம் செய்யப்படமாட்டார். மேலும், அனைத்து

தகுதி நீக்கம் தொடர்பான கேள்விகள் மாநில சட்டமன்றம் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கப்படும்.

மாநில தேர்தல் ஆணையம் , வாக்காளர்

பட்டியல் தயாரித்தல் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளுக்கான அனைத்து தேர்தல்களையும் நடத்துதல் ஆகியவற்றின் மேற்பார்வை, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவை மாநில தேர்தல் ஆணையத்திடம் ஒப்படைக்கப்படும். இது கவர்னரால் நியமிக்கப்படும் மாநில தேர்தல்

ஆணையரைக் கொண்டுள்ளது. அவரது சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் பதவிக்காலம் ஆகியவை ஆளுநரால் தீர்மானிக்கப்படும். மாநில உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்காக பரிந்துரைக்கப்பட்ட முறையிலும் அடிப்படையிலும் தவிர அவர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படமாட்டார்4 . அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவரது சேவை நிபந்தனைகள் அவருக்கு பாதகமாக மாறக்கூடாது.

பஞ்சாயத்துகளுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களுக்கும் மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

அதிகாரங்கள் மற்றும்

செயல்பாடுகள் பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். அத்தகைய திட்டமானது (அ) பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களைத் தயாரிப்பது தொடர்பாக பொருத்தமான மட்டத்தில் பஞ்சாயத்துகள் மீதான அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை பகிர்வதற்கான ஏற்பாடுகளை உள்ளடக்கியிருக்கலாம்; (ஆ) பதினொன்றாவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள 29 விஷயங்கள் தொடர்பானவை உட்பட, பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல்.

நிதிகள்

மாநில சட்டமன்றம் (அ) வரிகள், கடமைகள், சுங்கங்கள் மற்றும் கட்டணங்கள் விதிக்க, வசூலிக்க மற்றும் பொருத்தமான ஒரு பஞ்சாயத்தை அங்கீகரிக்கலாம்; (ஆ) மாநில அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களை ஒரு பஞ்சாயத்துக்கு ஒதுக்குதல்; (இ) மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு மானியங்கள் வழங்குவதற்கு வழங்குதல்; மற்றும் (ஈ) பஞ்சாயத்துகளின் அனைத்துப் பணத்தையும் வரவு வைப்பதற்கான நிதியை உருவாக்கவும்.

நிதி ஆயோக் ஒரு மாநிலத்தின்

கவர்னர், ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக ஒரு நிதி ஆணையத்தை அமைக்க வேண்டும்.

இது ஆளுநருக்கு பின்வரும் பரிந்துரைகளை செய்யும்: 1. ஆட்சி செய்ய வேண்டிய

கொள்கைகள்:

(அ) மாநிலத்தால் விதிக்கப்படும் வரிகள், வரிகள், சுங்கங்கள் மற்றும் கட்டணங்கள்

ஆகியவற்றின் நிகர வருமானத்தின் மாநிலத்திற்கும் பஞ்சாயத்துகளுக்கும் இடையே விநியோகம் மற்றும் அனைத்து மட்டங்களிலும் பஞ்சாயத்துகளுக்கு இடையே பங்குகளை ஒதுக்கீடு செய்தல்.

(ஆ) வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களை நிர்ணயித்தல்

ஊராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்படும்.

(இ) மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்கப்படும் மானியங்கள்.

2. நிதி நிலையை மேம்படுத்த தேவையான நடவடிக்கைகள்

பஞ்சாயத்துகள்.

3. நலன் கருதி கவர்னர் குறிப்பிடும் வேறு எந்த விஷயமும்

பஞ்சாயத்துகளின் நல்ல நிதி.

மாநில சட்டமன்றம் ஆணையத்தின் அமைப்பு, அதன் உறுப்பினர்களின் தேவையான தகுதிகள் மற்றும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை ஆகியவற்றை வழங்கலாம்.

கமிஷன் பரிந்துரைகளை கவர்னர் தாக்கல் செய்வார்

மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை அறிக்கையுடன்.

மாநிலங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் வளங்களுக்கு துணையாக ஒரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியை அதிகரிக்க தேவையான நடவடிக்கைகளை மத்திய நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கும் (மாநில நிதி ஆயோக் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில்).

கணக்குகளின் தணிக்கை

பஞ்சாயத்துகளின் கணக்குகளை பராமரிப்பது மற்றும் அத்தகைய கணக்குகளை தணிக்கை செய்வது தொடர்பாக மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடுகளை செய்யலாம்.

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு விண்ணப்பம்

இந்தப் பகுதியின் விதிகள் யூனியன் பிரதேசங்களுக்குப் பொருந்தும். ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அவர் குறிப்பிடுவது போன்ற விதிவிலக்குகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்று அறிவுறுத்தலாம்.

விலக்கு அளிக்கப்பட்ட மாநிலங்கள்

மற்றும் பகுதிகள் இந்த சட்டம் நாகாலாந்து, மேகாலயா மற்றும் மிசோரம் மற்றும் சில பிற

பகுதிகளுக்கு பொருந்தாது. இந்தப் பகுதிகள், (அ) மாநிலங்களில் உள்ள

அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினப் பகுதிகள்⁵; (ஆ) மணிப்பூரின்

மலைப் பகுதிகளுக்கு எந்த மாவட்ட கவுன்சில்கள் உள்ளன; மற்றும் (c) மேற்கு வங்கத்தின்

டார்ஜிலிங் மாவட்டம், டார்ஜிலிங் கோர்க்கா மலை கவுன்சில் உள்ளது.

எவ்வாறாயினும், பாராளுமன்றம் இந்த பகுதியின் விதிகளை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட

பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியின பகுதிகளுக்கு அது குறிப்பிடக்கூடிய விதிவிலக்குகள்

மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு நீட்டிக்கலாம். இந்த விதியின் கீழ், பாராளுமன்றம்

PESA சட்டம் அல்லது நீட்டிப்புச் சட்டம் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் "பஞ்சாயத்துகளின் விதிகள் (திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கான நீட்டிப்பு சட்டம்", 1996) இயற்றியுள்ளது.

தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் தொடர்ச்சி

பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான அனைத்து மாநில சட்டங்களும் இந்த சட்டம் தொடங்கி ஒரு வருடம் முடியும் வரை தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்த சட்டம் தொடங்கப்பட்ட தேதியான ஏப்ரல் 24, 1993 முதல் அதிகபட்சமாக ஒரு வருட காலத்திற்குள் இந்த சட்டத்தின் அடிப்படையில் புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் முறையை மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

எவ்வாறாயினும், சட்டம் தொடங்குவதற்கு முன் உடனடியாக இருக்கும் அனைத்து பஞ்சாயத்துகளும், மாநில சட்டமன்றத்தால் விரைவில் கலைக்கப்படாவிட்டால், அவற்றின் பதவிக்காலம் முடியும் வரை தொடரும்.

இதன் விளைவாக, 1992 ஆம் ஆண்டின் 73 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின்படி புதிய முறையைப் பின்பற்றுவதற்காக 1993 மற்றும் 1994 ஆம் ஆண்டுகளில் பெரும்பாலான மாநிலங்கள் பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டங்களை நிறைவேற்றின.

தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை சட்டம்

பஞ்சாயத்துகளின் தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிடுவதை தடுக்கிறது.

தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் அல்லது அத்தகைய தொகுதிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான எந்தவொரு சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்று அது அறிவிக்கிறது. எந்த ஒரு பஞ்சாயத்துக்கான தேர்தலும் அத்தகைய அதிகாரத்திடம் அளிக்கப்படும் தேர்தல் மனுவைத் தவிர மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தால் வழங்கப்படும் முறைகளைத் தவிர கேள்விக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது என்று அது மேலும் கூறுகிறது.

பதினோராவது அட்டவணை

பஞ்சாயத்துகளின் எல்லைக்குள் கீழ்க்கண்ட 29 செயல்பாட்டுப் பொருட்களைக் கொண்டுள்ளது:

1. விவசாயம், விவசாய விரிவாக்கம் உட்பட 2. நில மேம்பாடு, நிலச் சீர்திருத்தங்களைச் செயல்படுத்துதல், நிலம்

ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் மண் பாதுகாப்பு

3. சிறு பாசனம், நீர் மேலாண்மை மற்றும் நீர்நிலை மேம்பாடு 4. கால்நடை வளர்ப்பு, பால் பண்ணை மற்றும் கோழி வளர்ப்பு 5. மீன்வளம் 6. சமூக காடுகள் மற்றும் பண்ணை காடுகள் 7. சிறு வன உற்பத்தி 8. உணவு பதப்படுத்தும் தொழில்கள் உட்பட சிறு அளவிலான தொழில்கள் 9. காதி, கிராமம் மற்றும் குடிசைத் தொழில்கள் 10. கிராமப்புற வீடுகள் 11. குடிநீர்

12. எரிபொருள் மற்றும்

தீவனம் 13. சாலைகள், கல்வெட்டுகள், பாலங்கள், படகுகள், நீர்வழிகள் மற்றும் பிற வழிகள்
தகவல் தொடர்பு

14. மின்சார விநியோகம் உட்பட கிராமப்புற மின்மயமாக்கல் 15. மரபுசாரா

எரிசக்தி ஆதாரங்கள் 16. வறுமை ஒழிப்புத் திட்டம் 17. ஆரம்ப மற்றும்

இடைநிலைப் பள்ளிகள் உட்பட கல்வி 18. தொழில்நுட்பப் பயிற்சி மற்றும்

தொழிற்கல்வி 19. வயது வந்தோர் மற்றும் முறைசாரா கல்வி 20.

நூலகங்கள் 21 கலாச்சார நடவடிக்கைகள் 22. சந்தைகள் மற்றும்

கண்காட்சிகள் 23. மருத்துவமனைகள், ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள்

மற்றும் மருந்தகங்கள் உள்ளிட்ட சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம் 24. குடும்ப

நலம் 25. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகள் மேம்பாடு 26. ஊனமுற்றோர்

மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றியோர் நலன் உட்பட சமூக நலம் 27. நலிந்தோர்

நலன் பிரிவுகள், மற்றும் குறிப்பாக

அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும்

பழங்குடியினர் 28. பொது விநியோக முறை 29. சமூக

சொத்துக்களை பராமரித்தல்.

கட்டாய மற்றும் தன்னார்வ விதிகள்

இப்போது, 73வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1992) அல்லது பகுதியின் கட்டாய (கட்டாய அல்லது கட்டாய) மற்றும் தன்னார்வ (விவேறு அல்லது விருப்ப) விதிகள் (அம்சங்கள்)

தனித்தனியாக அடையாளம் காண்போம்.

அரசியலமைப்பின் IX:

A. கட்டாய விதிகள்

1. ஒரு கிராமம் அல்லது கிராமங்களின் குழுவில் கிராம சபையை ஏற்பாடு செய்தல்.
2. கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துகளை நிறுவுதல்.
3. கிராமம், இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துகளில் உள்ள அனைத்து இடங்களுக்கும் நேரடித் தேர்தல்.
4. இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர் பதவிக்கு மறைமுக தேர்தல்.
5. தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களின் வாக்குரிமை
நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து.
6. தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான குறைந்தபட்ச வயது 21 ஆக இருக்க வேண்டும் பஞ்சாயத்துகள்.
7. SC களுக்கு இட ஒதுக்கீடு (உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் இருவரும்).
மற்றும் மூன்று நிலைகளிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளில் எஸ்.டி.
8. மூன்று நிலைகளிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளில் பெண்களுக்கு மூன்றில் ஒரு பங்கு இடங்கள் (உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் இருவரும்) இட ஒதுக்கீடு.
9. அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளுக்கு ஐந்தாண்டு பதவிக் காலத்தை நிர்ணயித்தல் மற்றும் எந்த ஒரு பஞ்சாயத்தும் மீறப்பட்டால் ஆறு மாதங்களுக்குள் புதிய தேர்தலை நடத்துதல்.
10. பஞ்சாயத்துகளுக்கு தேர்தல் நடத்துவதற்காக மாநில தேர்தல் ஆணையத்தை அமைத்தல்.
11. பஞ்சாயத்துகளின் நிதி நிலையை மறுபரிசீலனை செய்வதற்காக ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும் ஒரு மாநில நிதி ஆணையத்தை உருவாக்குதல்.

B. தன்னார்வ ஏற்பாடுகள்

1. கிராம சபைக்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை வழங்குதல்
கிராம அளவில்.
2. கிராம பஞ்சாயத்து தலைவர் தேர்தல் முறையை தீர்மானித்தல்.
3. இடைநிலை பஞ்சாயத்துகளில் அல்லது ஒரு வழக்கில் கிராம பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்குதல்

இடைநிலை பஞ்சாயத்துகள் இல்லாத மாநிலம், மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளில்.

4. இடைநிலைத் தலைவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல்
மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளில் பஞ்சாயத்துகள்.
5. நாடாளுமன்றம் (இரு அவைகளும்) மற்றும் மாநில சட்டமன்றம் (இரு அவைகளும்)
உறுப்பினர்களுக்கு அவர்களின் தொகுதிகளுக்குள் வரும் வெவ்வேறு நிலைகளில் உள்ள
பஞ்சாயத்துகளில் பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல்.
6. எந்த நிலையிலும் பஞ்சாயத்துகளில் உள்ள பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு இடங்களை
(உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைவர்கள் இருவரும்) இட ஒதுக்கீடு வழங்குதல்.
7. பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக (சுருக்கமாக, சுயாட்சி அமைப்புகளாக)
செயல்படுவதற்கு அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் வழங்குதல்.
8. பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை தயாரிப்பதற்காக பஞ்சாயத்துகளின்
மீது அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை பகிர்ந்தளித்தல்; அரசியலமைப்பின் பதினொன்றாவது
அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள 29 செயல்பாடுகளில் சில அல்லது அனைத்தையும்
செய்ய.
9. பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிதி அதிகாரங்களை வழங்குதல், அதாவது வரிகள், வரிகள், சுங்கவரிகள்
மற்றும் கட்டணங்கள் விதிக்கவும், வசூலிக்கவும், உரிய முறையில் வசூலிக்கவும் அதிகாரம் அளித்தல்.
10. மாநில அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள், வரிகள், சுங்கவரிகள் மற்றும்
கட்டணங்கள் ஆகியவற்றை ஒரு பஞ்சாயத்துக்கு வழங்குதல்.
11. மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து பஞ்சாயத்துகளுக்கு உதவித் தொகைகளை
வழங்குதல்.
12. பஞ்சாயத்துகளின் அனைத்துப் பணத்தையும் வரவு வைப்பதற்கான நிதியை உருவாக்குதல்.

பெசா சட்டம் 1996 (நீட்டிப்பு சட்டம்)

பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான அரசியலமைப்பின் IX பகுதியின் விதிகள் ஐந்தாவது அட்டவணை பகுதிகளுக்கு பொருந்தாது. எவ்வாறாயினும், அது குறிப்பிடக்கூடிய விதிவிலக்குகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு, பாராளுமன்றம் இந்த ஏற்பாடுகளை அத்தகைய பகுதிகளுக்கு நீட்டிக்கலாம். இந்த விதியின் கீழ், "பஞ்சாயத்துகளின் விதிகள் (திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிப்பு) சட்டம்", 1996, PESA சட்டம் அல்லது நீட்டிப்புச் சட்டம் என பிரபலமாக அறியப்படும் பாராளுமன்றம் இயற்றியுள்ளது.

தற்போது (2019), பத்து மாநிலங்களில் ஐந்தாவது அட்டவணை பகுதிகள் உள்ளன. அவை: ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா, சத்தீஸ்கர், குஜராத், இமாச்சலப் பிரதேசம், ஜார்கண்ட், மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, ஒடிசா மற்றும் ராஜஸ்தான். பத்து மாநிலங்களும் அந்தந்த பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டங்களைத் திருத்துவதன் மூலம் தேவையான இணக்கச் சட்டங்களை இயற்றியுள்ளன.

சட்டத்தின் நோக்கங்கள் PESA

சட்டத்தின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு 6 : 1. பஞ்சாயத்துகள்

- தொடர்பான அரசியலமைப்பின் IX பகுதியின் விதிகளை குறிப்பிட்ட சில மாற்றங்களுடன் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளுக்கு விரிவுபடுத்துதல்
2. பெரும்பான்மையான பழங்குடியின மக்களுக்கு சுயராஜ்யத்தை வழங்குதல்
3. பங்கேற்பு ஜனநாயகத்துடன் கூடிய கிராம நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துதல் மற்றும் கிராம சபையை அனைத்து நடவடிக்கைகளின் மையக்கருவாக மாற்றுதல்
4. பாரம்பரிய நடைமுறைகளுக்கு ஏற்றவாறு பொருத்தமான நிர்வாக கட்டமைப்பை உருவாக்குதல்
5. பாதுகாத்தல் பழங்குடியினரின் மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாக்கவும் சமூகங்கள்
6. பழங்குடியினரின் தேவைகளுக்கு உகந்த குறிப்பிட்ட அதிகாரங்களுடன் தகுந்த அளவில் பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் அளித்தல்.

சட்டத்தின் அம்சங்கள்

PESA சட்டத்தின் அம்சங்கள் (அல்லது விதிகள்) பின்வருமாறு:

1. பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மீதான ஒரு மாநில சட்டம் வழக்கமான சட்டம், சமூக மற்றும் மத நடைமுறைகள் மற்றும் சமூக வளங்களின் பாரம்பரிய மேலாண்மை நடைமுறைகளுடன் இணக்கமாக இருக்க வேண்டும்.

2. ஒரு கிராமம் பொதுவாக ஒரு குடியிருப்பு அல்லது குடியிருப்புகளின் குழு அல்லது ஒரு குக்கிராமம் அல்லது ஒரு சமூகத்தை உள்ளடக்கிய குக்கிராமங்களின் குழு மற்றும் மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஏற்ப அதன் விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும்.
3. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கிராம அளவில் பஞ்சாயத்துக்கான வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் உள்ள நபர்களைக் கொண்ட கிராம சபை இருக்க வேண்டும்.
4. ஒவ்வொரு கிராம சபையும் மக்களின் மரபுகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள், அவர்களின் கலாச்சார அடையாளம், சமூக வளங்கள் மற்றும் சர்ச்சைத் தீர்வுக்கான வழக்கமான முறைகளைப் பாதுகாக்கவும் பாதுகாக்கவும் தகுதியுடையதாக இருக்கும்.
5. ஒவ்வொரு கிராம சபையும் –
 - (i) சமூகப் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான திட்டங்கள், திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களை கிராம அளவில் பஞ்சாயத்தால் செயல்படுத்துவதற்கு முன் அவற்றை அங்கீகரிக்கவும்; மற்றும் (ii) கீழ் பயனாளிகளை அடையாளம் காணும் பொறுப்பு வறுமை ஒழிப்பு மற்றும் பிற திட்டங்கள்.
6. கிராம அளவில் உள்ள ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்தும் மேற்கண்ட திட்டங்கள், திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களுக்கு நிதியைப் பயன்படுத்தியதற்கான சான்றிதழை கிராம சபையில் இருந்து பெற வேண்டும்.
7. ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்திலும் உள்ள பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளில் இட ஒதுக்கீடு, அரசியலமைப்பின் IX பகுதியின் கீழ் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்பட விரும்பும் சமூகங்களின் மக்கள்தொகை விகிதத்தில் இருக்க வேண்டும். இருப்பினும், பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான இடஒதுக்கீடு மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையில் பாதிக்குக் குறைவாக இருக்கக்கூடாது. மேலும், அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்களின் அனைத்து இடங்களும் பட்டியல் பழங்குடியினருக்காக ஒதுக்கப்படும்.
8. பஞ்சாயத்தில் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத பழங்குடியினரை இடைநிலை மட்டத்திலோ அல்லது பஞ்சாயத்து மாவட்ட அளவிலோ மாநில அரசு பரிந்துரைக்கலாம். ஆனால் அத்தகைய நியமனம் அந்த பஞ்சாயத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மொத்த உறுப்பினர்களில் பத்தில் ஒரு பங்கிற்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.
9. வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காக திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் நிலத்தை கையகப்படுத்துவதற்கு முன்பும், அத்தகைய திட்டங்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் குடியமர்த்துவதற்கும் அல்லது மறுவாழ்வு செய்வதற்கு முன்பும் கிராம சபை அல்லது பஞ்சாயத்துகள் தகுந்த மட்டத்தில் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். இருப்பினும், திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் திட்டங்களின் உண்மையான திட்டமிடல் மற்றும் செயல்படுத்தல் மாநில அளவில் ஒருங்கிணைக்கப்படும்.

10. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள சிறு நீர்நிலைகளின் திட்டமிடல் மற்றும் மேலாண்மை உரிய அளவில் பஞ்சாயத்துகளிடம் ஒப்படைக்கப்படும்.
11. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள சிறு கனிமங்களுக்கான வருங்கால உரிமம் அல்லது சுரங்க குத்தகையை வழங்குவதற்கு பொருத்தமான மட்டத்தில் உள்ள கிராம சபை அல்லது பஞ்சாயத்துகளின் பரிந்துரைகள் கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும்.
12. சிறு கனிமங்களை ஏலம் மூலம் சுரண்டுவதற்கு சலுகை வழங்குவதற்கு கிராம சபை அல்லது பொருத்தமான மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் முன் பரிந்துரை கட்டாயமாக இருக்க வேண்டும்.
13. பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக செயல்படுவதற்குத் தேவையான அதிகாரங்கள் மற்றும் அதிகாரங்களை வழங்கும்போது, மாநில சட்டமன்றம், தகுந்த மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் கிராம சபைக்கு குறிப்பாக வழங்கப்படுவதை உறுதி செய்யும். - (i) தடையை அமல்படுத்த அல்லது ஒழுங்குபடுத்தும் அல்லது கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம்
- மற்றும் போதைப்பொருளின் நுகர்வு (ii) சிறு வன விளைபொருட்களின் உரிமை (iii) அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட ஆரில் நிலம் அந்நியப்படுவதைத் தடுக்கும் அதிகாரம் மற்றும் ஒரு பட்டியல் பழங்குடியினரின் சட்டவிரோதமான புறம்போக்கு நிலத்தை மீட்டெடுக்க உரிய நடவடிக்கை எடுப்பது (iv) நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் கிராமச் சந்தைகள் (v) பணக் கடனைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம்
- பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (vi) நிறுவனங்கள் மற்றும் அனைத்து சமூகத் துறைகளின் மீதும் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்கும் அதிகாரம் (vii) பழங்குடியினரின் துணைத் திட்டங்கள் உட்பட உள்ளூர் திட்டங்கள் மற்றும் வளங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம்
14. உயர் மட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் கீழ் மட்டத்திலோ அல்லது கிராம சபையிலோ எந்த ஒரு பஞ்சாயத்தும் அதிகாரங்களையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவதில்லை என்பதை உறுதி செய்வதற்கான பாதுகாப்புகளை மாநில சட்டங்கள் கொண்டிருக்கும்.
15. மாநில சட்டமன்றமானது, திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் மாவட்ட அளவில் பஞ்சாயத்துகளில் நிர்வாக ஏற்பாடுகளை வடிவமைக்கும் போது, அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையின் மாதிரியைப் பின்பற்ற முயற்சிக்கும்.
16. இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளுக்கு முரணான எந்தவொரு சட்டத்தின் (திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான) எந்தவொரு விதியும் இந்தச் சட்டம் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெறும் தேதியிலிருந்து ஒரு வருடம் காலாவதியாகும் போது நடைமுறையில் இருக்காது. .

எவ்வாறாயினும், மாநில சட்டமன்றத்தால் விரைவில் கலைக்கப்படாவிட்டால்,
அத்தகைய தேதிக்கு முன் உடனடியாக இருக்கும் அனைத்து பஞ்சாயத்துகளும்
அவற்றின் பதவிக்காலம் முடியும் வரை தொடரும்.

பஞ்சாயத்து ராஜின் நிதி

இந்தியாவின் இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (2005-2009) பஞ்சாயத்து ராஜ் வருவாய் ஆதாரங்களை தொகுத்துள்ளது.

நிறுவனங்கள் (PRIகள்) மற்றும் அவற்றின் நிதிச் சிக்கல்கள் பின்வரும் வழியில் 7a:

1. அரசியலமைப்பின் IX பகுதியின் பெரும்பகுதி PRI களின் கட்டமைப்பு அதிகாரமளிப்பைக் கையாள்கிறது, ஆனால் இந்த நிறுவனங்களின் சுயாட்சி மற்றும் செயல்திறன் ஆகிய இரண்டின் அடிப்படையில் உண்மையான வலிமை அவற்றின் நிதி நிலையை (சொந்த வளங்களை உருவாக்கும் திறன் உட்பட) சார்ந்துள்ளது. பொதுவாக, நம் நாட்டில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் பின்வரும் வழிகளில் நிதியைப் பெறுகின்றன: (i) மத்திய அரசின் மானியங்கள் அடிப்படையில்

அரசியலமைப்பின் பிரிவு 280 என மத்திய நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்.

- (ii) மாநில அரசிடமிருந்து அதிகாரப் பகிர்வு அடிப்படையில் விதி 243-I இன் படி மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்.

- (iii) மாநில அரசாங்கத்தின் கடன்கள் / மானியங்கள். (iv) மத்திய ஸ்பான்சோவின் கீழ் திட்ட-குறிப்பிட்ட ஒதுக்கீடு திட்டங்கள் மற்றும் கூடுதல் மத்திய உதவி. (v) உள் வள உருவாக்கம் (வரி மற்றும் வரி அல்லாதது).

2. நாடு முழுவதும், பஞ்சாயத்துகளின் நிதி அதிகாரமளிப்பதில் மாநிலங்கள் போதுமான கவனம் செலுத்தவில்லை. பஞ்சாயத்துகளின் சொந்த வளங்கள் மிகக் குறைவு. கேரளா, கர்நாடகா மற்றும் தமிழ்நாடு ஆகியவை PRI களின் அதிகாரமளிப்பில் முற்போக்கானதாகக் கருதப்படும் மாநிலங்களாகும், ஆனால் அங்கும் கூட, பஞ்சாயத்துகள் அரசாங்க மானியங்களை பெரிதும் நம்பியுள்ளன. ஒருவர் பின்வரும் பரந்த முடிவுகளை எடுக்கலாம்: (i) பஞ்சாயத்து மட்டத்தில் உள்ளக வள உருவாக்கம் பலவீனமாக உள்ளது. ii ஒரு மெல்லிய வரிக் களத்தின் காரணமாகவும், வருவாயைச் சேகரிப்பதில் பஞ்சேயின் சொந்த தயக்கம் காரணமாகவும் உள்ளது. (ii) பஞ்சாயத்துகள் யூனியனின் மானியங்களை பெரிதும் சார்ந்துள்ளது

மாநில அரசுகள்.

- (iii) யூனியன் மற்றும் எஸ் அரசாங்கங்களின் மானியங்களின் பெரும்பகுதி திட்டத்திற்குரியது. செலவினங்களைச் செய்வதில் பஞ்சாயத்துகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட விருப்பமும் நெகிழ்வுத்தன்மையும் உள்ளது. (iv) தங்கள் இறுக்கமான நிதி நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு, மாநில அரசுகள் பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிதி பகிர்ந்தளிக்க விரும்பவில்லை. (v) ப்ரீம் போன்ற முக்கியமான பதினொன்றாவது அட்டவணை விஷயங்களில் பெரும்பாலானவை

கல்வி, சுகாதாரம், நீர் வழங்கல், சுகாதாரம் மற்றும் நீர்ப்பாசனம் ஆகியவற்றில் இப்போதும், இந்தத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கும், அவர் செலவழிப்பதற்கும் மாநில அரசுதான் பொறுப்பேற்க வேண்டும். (vi) ஒட்டுமொத்தமாக, பஞ்சாயத்துகள் பொறுப்பேற்கும் ஆனால் மிகவும் போதுமான வளங்கள் இல்லாத சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

3. முழுமையான வகையில், யூனியன்/மாநில அரசு ஒரு பஞ்சாயத்திற்கு மாற்றும் நிதியின் அளவு அதன் ரசீதில் முக்கிய அங்கமாக இருந்தாலும், PRI இன் சொந்த வளத்தை உருவாக்குவது அதன் நிதி நிலையின் பின்னணியில் உள்ளது. இது வளங்களின் பிரச்சினை மட்டுமல்ல; இது ஒரு உள்ளூர் வரிவிதிப்பு முறையின் இருப்பு ஆகும், இது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்பின் விவகாரங்களில் மக்களின் ஈடுபாட்டை உறுதி செய்கிறது. இது நிறுவனத்தை அதன் குடிமக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறவும் செய்கிறது.
4. சொந்த ஆதார சேகரிப்பு அடிப்படையில், கிராம பஞ்சாயத்துகள் தங்களுக்கென ஒரு வரிக் களத்தைக் கொண்டிருப்பதால் ஒப்பீட்டளவில் சிறந்த நிலையில் உள்ளன, மற்ற இரண்டு அடுக்குகளும் சுங்கச்சாவடிகள், கட்டணம் மற்றும் வரி அல்லாத வருவாயை மட்டுமே சார்ந்து உள்ளன. வளங்கள்.
5. மாநில பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டங்கள் பெரும்பாலான வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை கிராம பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்கியுள்ளன. இடைநிலை மற்றும் மாவட்ட பஞ்சாயத்துகளின் (வரி மற்றும் வரி அல்லாத இரண்டும்) வருவாய் களம் மிகவும் சிறியதாக உள்ளது மற்றும் படகு சேவைகள், சந்தைகள், நீர் மற்றும் பாதுகாப்பு சேவைகள், வாகனங்களின் பதிவு, முத்திரை வரி மீதான செஸ் மற்றும் ஒரு இரண்டாம் நிலை பகுதிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இன்னும் சில.
6. பல்வேறு மாநில சட்டங்களின் ஆய்வு, கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அதிகார வரம்பிற்குள் பல வரிகள், வரிகள், சுங்க வரிகள் மற்றும் கட்டணங்கள் வருவதைக் குறிக்கிறது. இந்த இடைநிலைகளில் ஆக்ட்ரோய், முட்டுக்கட்டை/வீட்டு வரி, தொழில் வரி, நில வரி/செஸ், வாகனங்கள் மீதான வரி/சுங்கவரி, கேளிக்கை வரி/கட்டணம், உரிமக் கட்டணம், விவசாயம் அல்லாத நிலத்தின் மீதான வரி, கால்நடைகளைப் பதிவு செய்வதற்கான கட்டணம், சுகாதாரம்/வடிகால்/பாதுகாப்பு ஆகியவை அடங்கும். வரி, தண்ணீர் கட்டணம்/வரி, விளக்கு விகிதம்/வரி, கல்வி செஸ் மற்றும் கண்காட்சிகள் மற்றும் திருவிழாக்கள் மீதான வரி.

பயனற்ற செயல்திறனுக்கான காரணங்கள்

73வது திருத்தச் சட்டம் (1992) மூலம் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து மற்றும் பாதுகாப்பை வழங்கிய பிறகும், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் (பிஆர்ஐ) செயல்பாடு திருப்திகரமாக இல்லை மற்றும் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இல்லை. இந்த துணை-உகந்த செயல்திறனுக்கான பல்வேறு காரணங்கள் பின்வருமாறு: 1. போதுமான அதிகாரப்பகிர்வு இல்லாமை : PRI களுக்கு 3Fகளை (அதாவது, செயல்பாடுகள், நிதிகள் மற்றும் செயல்பாட்டாளர்கள்) பகிர்ந்தளிக்க பல மாநிலங்கள்

போதுமான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை. செயல்பாடு. மேலும், PRI கள் தங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொறுப்புகளுடன் பொருந்தக்கூடிய ஆதாரங்களைக் கொண்டிருப்பது கட்டாயமாகும். SFCகள் (மாநில நிதிக் குழுக்கள்) தங்கள் பரிந்துரைகளைச் சமர்ப்பித்துள்ள நிலையில், சில மாநிலங்கள் இவற்றைச் செயல்படுத்தவில்லை அல்லது PRIகளின் நிதி நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

2. அதிகாரத்துவத்தின் அதிகப்படியான கட்டுப்பாடு: சில மாநிலங்களில், கிராம பஞ்சாயத்துகள் கீழ்நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, கிராம பஞ்சாயத்து சர்பஞ்சுகள் நிதி மற்றும்/அல்லது தொழில்நுட்ப ஒப்புதலுக்காக தொகுதி அலுவலகங்களுக்குச் செல்ல அசாதாரண நேரத்தை செலவிட வேண்டும். பிளாக் ஊழியர் அலுவலகத்துடனான இந்த தொடர்புகள், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக சர்பஞ்சுகளின் பங்கை சிதைக்கிறது.
3. நிதிகளின் பிணைக்கப்பட்ட தன்மை: இது இரண்டு தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட திட்டத்தின் கீழ் கூறப்படும் நடவடிக்கைகள் மாவட்டத்தின் அனைத்து பகுதிகளுக்கும் எப்போதும் பொருந்தாது. இது பொருத்தமற்ற செயல்பாடுகளை ஊக்குவிக்கிறது அல்லது நிதி குறைவாக செலவழிக்கப்படுகிறது.
4. அரசாங்க நிதியத்தை அதிக அளவில் சார்ந்திருத்தல்: பெறப்பட்ட பணம் மற்றும் சொந்த மூல நிதிகளின் மதிப்பாய்வு, அரசாங்க நிதியில் பஞ்சாயத்துகள் பெருமளவு சார்ந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. பஞ்சாயத்துகள் வளங்களைத் திரட்டாமல், அதற்குப் பதிலாக வெளியில் இருந்து நிதியைப் பெறும்போது, மக்கள் சமூகத் தணிக்கையைக் கோருவது குறைவு.
5. நிதி அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த தயக்கம்: GPக்கு (கிராம பஞ்சாயத்து) பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட ஒரு முக்கியமான அதிகாரம் சொத்து, வணிகம், சந்தைகள், கண்காட்சிகள் மற்றும் தெரு விளக்குகள் அல்லது பொதுக் கழிப்பறைகள் போன்ற வழங்கப்படும் சேவைகளுக்கு வரி விதிக்கும் உரிமையாகும். மிகச் சில பஞ்சாயத்துகள் வரிகளை வசூலிக்கவும் வசூலிக்கவும் தங்கள் நிதி அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். வரி விதிப்பது கடினம் என்பது பஞ்சாயத்து தலைவர்களின் வாதம்

உங்கள் சொந்த தொகுதி, குறிப்பாக நீங்கள் சமூகத்தில் வாழும் போது.

6. கிராம சபையின் நிலை: வெளிப்படைத் தன்மை, பொறுப்புக்கூறல் மற்றும் ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவினரின் ஈடுபாட்டிற்கான சக்திவாய்ந்த ஆயுதமாக கிராம சபைகளுக்கு அதிகாரம் அளித்திருக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும், பல மாநில சட்டங்கள் கிராம சபைகளின் அதிகாரங்களை உச்சரிக்கவில்லை அல்லது இந்த அமைப்புகளின் செயல்பாட்டிற்கான எந்த நடைமுறைகளும் அல்லது அதிகாரிகளுக்கு அபராதம் விதிக்கப்படவில்லை.

7. இணை உடல்களை உருவாக்குதல்: பெரும்பாலும், இணையான உடல்கள் (PB கள்) விரைவாக செயல்படுத்தப்படுவதற்கும் அதிக பொறுப்புக்கூறலுக்கும் உருவாக்கப்படுகின்றன. எவ்வாறாயினும், பாகுபாடான அரசியல், கொள்ளையடிப்பதைப் பகிர்வது, ஊழல் மற்றும் உயரடுக்கின் பிடிப்பு உள்ளிட்ட தீமைகளை அத்தகைய PB கள் தவிர்த்துவிட்டன என்பதைக் காட்டுவதற்கு சிறிய ஆதாரங்கள் இல்லை. மிஷன்கள் (குறிப்பாக) பெரும்பாலும் முக்கிய நிரல்களைத் தவிர்த்து, ஏற்கனவே உள்ள மற்றும் புதிய கட்டமைப்புகள் மற்றும் செயல்பாடுகளுக்கு இடையே துண்டிப்பு, இருமை மற்றும் அந்நியப்படுத்தலை உருவாக்குகின்றன. PB கள் PRI களின் சட்டபூர்வமான இடத்தை அபகரிக்கின்றன மற்றும் PRI களை அவர்களின் உயர்ந்த வள ஆதாரங்களின் மூலம் மனச்சோர்வடையச் செய்கின்றன.

8. மோசமான உள்கட்டமைப்பு: நாட்டில் உள்ள ஏராளமான கிராம பஞ்சாயத்துகளில் முழு நேர செயலாளர் கூட இல்லை. 25 சதவீத கிராம பஞ்சாயத்துகளில் அடிப்படை அலுவலக கட்டிடங்கள் இல்லை. திட்டமிடல், கண்காணிப்பு போன்றவற்றுக்கான தரவுத்தளம் பெரும்பாலானவற்றில் இல்லை வழக்குகள்.

PRI களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் அரை கல்வியறிவு அல்லது கல்வியறிவு பெற்றவர்கள் மற்றும் அவர்களின் பாத்திரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள், திட்டங்கள், நடைமுறைகள், அமைப்புகள் பற்றி அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. பெரும்பாலும் நல்ல, பொருத்தமான மற்றும் குறிப்பிட்ட கால பயிற்சி இல்லாததால், அவர்களால் தங்கள் செயல்பாடுகளை சரியாகச் செய்ய முடிவதில்லை.

அனைத்து மாவட்ட மற்றும் இடைநிலை பஞ்சாயத்துகளும் கணினியுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தாலும், சுமார் 20% கிராம பஞ்சாயத்துகளில் மட்டுமே கணினி வசதி இருப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. சில மாநிலங்களில், கிராம பஞ்சாயத்துகளில் கணினி வசதி இல்லை.

அட்டவணை 38.2 ஒரு பார்வையில் பஞ்சாயத்துகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
243.	வரையறைகள்
243A.	கிராம சபை
243B.	பஞ்சாயத்துகளின் அரசியலமைப்பு

243C.	பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு
243D.	இட ஒதுக்கீடு
243E.	பஞ்சாயத்துகளின் காலம் மற்றும் பல
243F.	உறுப்பினர் தகுதியின்மை
243ஜி.	பஞ்சாயத்துகளின் அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்
243H.	மூலம் வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரங்கள், மற்றும் நிதி பஞ்சாயத்துகள்
243-ஐ.	நிதியை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான நிதி ஆணையத்தின் அரசியலமைப்பு நிலை
243J.	பஞ்சாயத்துகளின் கணக்கு தணிக்கை
243K.	பஞ்சாயத்துகளுக்கு தேர்தல்
243லி.	யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு விண்ணப்பம்
243M	பகுதி சில பகுதிகளுக்கு பொருந்தாது
243N.	தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் தொடர்ச்சி
243-O.	தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை

அட்டவணை 38.3 மாநிலங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் பெயர் (2019)8

Sl. எண். மாநிலம்	பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள்
1. ஆந்திரப் பிரதேசம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. மண்டல் பரிஷத் 3. ஜில்லா பரிஷத்
2. அருணாச்சல பிரதேசம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. அஞ்சல் சமிதிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
3. அசாம்	1. கோன் பஞ்சாயத்துகள் 2. அஞ்சல் பஞ்சாயத்துகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
4. பீகார்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
5. சத்தீஸ்கர்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. ஜன்பத் பஞ்சாயத்துகள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்

6.	கோவா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
7.	குஜராத்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. தாலுகா பஞ்சாயத்துகள் 3. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்
8.	ஹரியானா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
9.	ஹிமாச்சல பிரதேசம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
10.	ஜார்கண்ட்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
11.	கர்நாடகா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. தாலுகா பஞ்சாயத்துகள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
12.	கேரளா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. தொகுதி பஞ்சாயத்துகள் 3. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்
13.	மத்திய பிரதேசம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. தொகுதி பஞ்சாயத்துகள் 3. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்
14.	மகாராஷ்டிரா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
15.	மணிப்பூர்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
16.	ஒடிசா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
17.	பஞ்சாப்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்
18.	ராஜஸ்தான்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்

19.	சிக்கிம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
20	தமிழ்நாடு	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் 3. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்
21.	தெலுங்கானா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. மண்டல் பரிஷத் 3. ஜில்லா பரிஷத்
22.	திரிபுரா	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
23.	உத்தரப்பிரதேசம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. சேஷத்ர பஞ்சாயத்துக்கள் 3. ஜில்லா பஞ்சாயத்துகள்
24.	உத்தரகாண்ட்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. இடைநிலை பஞ்சாயத்துகள் 3. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள்
25.	மேற்கு வங்காளம்	1. கிராம பஞ்சாயத்துகள் 2. பஞ்சாயத்து சமிட்டிகள் 3. ஜில்லா பரிஷத்

அட்டவணை 38.4 பஞ்சாயத்து ராஜ்ஜின் பரிணாம வளர்ச்சியின் மைல்கற்கள்⁹

I. முதல் தலைமுறை பஞ்சாயத்துகளை நோக்கி	
1948- 49	பஞ்சாயத்து ராஜ் பங்கு பற்றிய அரசியல் நிர்ணய சபை விவாதம் இந்திய அரசியலில்
1950 இந்திய அரசியலமைப்பு ஜனவரி 26 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது; மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் கிராம பஞ்சாயத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றன 'சுய-அரசாங்கத்தின் அலகுகள்' (கலை 40)	
1952 சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி தொடங்குகிறது	
1957 ஜனவரியில் நியமிக்கப்பட்ட பல்வந்தராய் மேத்தா குழு சமர்ப்பிக்கிறது அதன் அறிக்கை நவம்பர் 24 அன்று	
1958- 60	பல மாநில அரசுகள் புதிய பஞ்சாயத்து சட்டங்களை இயற்றுகின்றன மூன்றாண்டுக்கு பஞ்சாயத்து முறையை கொண்டு வருகிறது
1959 ஜவஹர்லால் நேரு முதல் தலைமுறை பஞ்சாயத்தை துவக்கினார்	

	அக்டோபர் 2 ஆம் தேதி ராஜஸ்தானில் உள்ள நாசூரில் கேரள மாவட்ட கவுன்சில் கேரள சட்டசபையில் மசோதா தாக்கல் செய்யப்பட்டது; சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்ட பிறகு செயலிழக்கிறது
1964-	முதல் தலைமுறை பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களின் சரிவு 77
II.	இரண்டாம் தலைமுறை பஞ்சாயத்துகளின் வளர்ச்சி மற்றும் சரிவு 1978
	பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்கள் மேற்கு வங்கத்தில் ஜூன் 4 அன்று கட்சி அடிப்படையில் நடத்தப்படுகின்றன -இரண்டாம் தலைமுறை பஞ்சாயத்து ராஜின் தொடக்கத்தைக் குறிக்கும். 1977 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 12 ஆம் தேதி நியமிக்கப்பட்ட அசோக் மேத்தா கமிட்டி, பஞ்சாயத்துகளின் பணிகள் குறித்த தனது அறிக்கையை ஆகஸ்ட் 21 ஆம் தேதி சமர்ப்பித்தது.
1983	கர்நாடக அரசு புதிய PR சட்டத்தை இயற்றியது
1984	செப்டம்பர் 1982 இல் திட்டக் கமிஷனால் நியமிக்கப்பட்ட மாவட்ட அளவிலான திட்டமிடல் குறித்த ஹனுமந்த ராவ் கமிட்டி, அதன் அறிக்கையை மே மாதம் சமர்ப்பித்தது.
1985	கர்நாடக பிஆர் சட்டம் ஜூலை மாதம் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றது; வருகிறது ஆகஸ்ட் 14 , 1985 முதல்
	நடைமுறைக்கு வந்த ஜி.வி.கே. ராவ் கமிட்டி கிராமப்புற வளர்ச்சியின் நிர்வாக அம்சங்களில் மார்ச் 25 அன்று திட்டக் கமிஷனால் நியமிக்கப்பட்டது, டிசம்பர் 1986 இல் ஆந்திரப் பிரதேசம் மேற்கு வங்கம் மற்றும் கர்நாடகா பஞ்சாயத்து
	ராஜ் மாதிரியைப் பின்பற்றுகிறது.
1987	ஜனவரியில் கர்நாடகாவில் பஞ்சாயத்து தேர்தல் நடைபெற்றது
1990-	92ல் பஞ்சாயத்துகள் கலைக்கப்பட்டு நிர்வாகிகளின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது கர்நாடகா
III.	பஞ்சாயத்து ராஜ் அரசியலமைப்பு 1986 எல்எம் சிங்வி
	கமிட்டி அதன் அறிக்கையை நவம்பர் 27 அன்று சமர்ப்பிக்கிறது; பஞ்சாயத்துகளுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை பரிந்துரைக்கிறது
1988	பாராளுமன்றத்தின் ஆலோசனைக் குழு ஒரு துணையை நியமிக்கிறது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தை பரிசீலிக்க பி.கே.துங்கோன் தலைமையிலான குழு
1989	64வது அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா பாராளுமன்றத்தில் மே 15 அன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது; 1990 அக்டோபர் 15 அன்று ராஜ்யசபாவில் தோற்கடிக்கப்பட்டது
74வது	அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது செப்டம்பர் 7 அன்று; லோக்சபா கலைக்கப்பட்டது

1991 72வது (பஞ்சாயத்துகள்) மற்றும் 73வது (நகராட்சிகள்) திருத்த மசோதாக்கள் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன; பாராளுமன்ற கூட்டுக்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது செப்டம்பரில் தேர்வுக்குழு
1992 லோக்சபா இரண்டு மசோதாக்களையும் டிசம்பர் 22 அன்று நிறைவேற்றியது; ராஜ்யா டிசம்பர் 23 அன்று அவை நிறைவேற்றப்பட்டது
1993 73வது திருத்தச் சட்டம், 1992 ஏப்ரல் 24 முதல் அமலுக்கு வருகிறது 74வது திருத்தச் சட்டம், 1992 ஜூன் 1, 1993 முதல் அமலுக்கு வந்தது.
அனைத்து மாநில அரசுகளும் 30 மே, 94 1993 மற்றும் ஏப்ரல் 23, 1994 இடையே இணக்கச் சட்டங்களை நிறைவேற்றுகின்றன
1994 மே 30, 1996 இல் 73வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் மத்தியப் பிரதேசம் பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களை நடத்துகிறது, 1996 ஆம் ஆண்டு பஞ்சாயத்துகள் (திட்டமிட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிப்பு) சட்டம், 73வது திருத்தச் சட்டத்தை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டித்து, டிசம்பர் 24 அன்று நடைமுறைக்கு வருகிறது.
ஆகஸ்ட் 16 அன்று கேரளா மக்கள் திட்ட பிரச்சாரத்தை தொடங்குகிறது
2001 பீகார் 23 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களை நடத்துகிறது (11-30 ஏப்ரல்) 2001 83வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 2000 திருத்தங்கள் கலை. 243-எம் அருணாச்சலப் பிரதேசத்தில் பட்டியல் சாதியினருக்கான இடஒதுக்கீட்டை நீக்குவது - புதிய ஆட்சியின் கீழ் இன்னும் நடத்தப்படாத ஒரே மாநிலத்தில் பஞ்சாயத்து தேர்தல்களுக்கு வழி வகுக்கும்

பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான அட்டவணை 38.5 குழுக்கள்
(அரசியலமைப்புக்கு பிறகு)

Sl.	குழு தலைவரின் பெயர்	நியமிக்கப்பட்ட இல்	இல்
இல்லை.		தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது	
1.	பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை லலித் மாத்தூர் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான பணிக்குழு	2001	2001
2.	அடிமட்ட அளவில் திட்டமிடல் குறித்த நிபுணர் குழு	வி. ராமச்சந்திரன் 2005	2006
3.	மாவட்ட திட்டமிடலுக்கான கையேட்டைத் தயாரிப்பதற்கான பணிக்குழு	ஸ்ரீமதி. ராஜ்வந்த் சந்து 2008	2008

4. டிஆர்டிஏ	வி.	2010	2012
மறுசீரமைப்புக்கான குழு (மாவட்ட ஊரக வளர்ச்சி முகமை)	ராமச்சந்திரன்		
5. நிபுணர் குழு	மணி சங்கர்	2012	2013
திறமையான விநியோகத்திற்காக பஞ்சாயத்துகளை மேம்படுத்துதல் பொது பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள்	ஐயர்		

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணைப்பின் கீழ் மாநிலப் பட்டியலில் 'உள்ளாட்சி' என்ற தலைப்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- இந்த மசோதா லோக்சபாவில் டிசம்பர் 22, 1992 மற்றும் மாநிலங்களவையில் 23 டிசம்பர் 1992 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டது.
பின்னர், இது 17 மாநில சட்டசபைகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது மற்றும் 20 ஏப்ரல், 1993 அன்று ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்றது.
- சட்டம் இந்த விதிமுறைகள் அனைத்தையும் பின்வரும் முறையில் வரையறுக்கிறது:
(அ) பஞ்சாயத்து என்பது கிராமப்புறங்களுக்கான சுயராஜ்யத்தின் ஒரு நிறுவனம் (எந்த பெயரில் அழைக்கப்பட்டாலும்) என்று பொருள்படும்.
(ஆ) கிராமம் என்பது இந்த நோக்கத்திற்காக ஒரு கிராமமாக இருக்க வேண்டும் என்று பொது அறிவிப்பின் மூலம் கவர்னரால் குறிப்பிடப்பட்ட கிராமம் என்று பொருள்படும். (இ) இடைநிலை நிலை என்பது, இந்த நோக்கத்திற்காக பொது அறிவிப்பின் மூலம் கவர்னரால் குறிப்பிடப்பட்ட கிராம மற்றும் மாவட்ட நிலைகளுக்கு இடையே உள்ள ஒரு நிலை. (ஈ) மாவட்டம் என்பது மாநிலத்தில் உள்ள மாவட்டம்.
- ஒரு உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியை நாடாளுமன்றத்தின் பரிந்துரையின் பேரில் குடியரசுத் தலைவர் பதவியில் இருந்து நீக்கலாம்.
அதாவது ஒரு மாநில தேர்தல் ஆணையரை ஆளுநர் நியமித்தாலும் அவரை நீக்க முடியாது.
- தற்போது (2019), இந்தியாவின் பத்து மாநிலங்கள் திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளன.
அவை: ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா, ஜார்க்கண்ட், சத்தீஸ்கர், குஜராத், இமாச்சலப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, ஒடிசா மற்றும் ராஜஸ்தான். தற்போது (2019), அசாம் (3), மேகாலயா (3), திரிபுரா (1) மற்றும் மிசோரம் (3) ஆகிய நான்கு மாநிலங்களில் மொத்தம் பத்து பழங்குடிப் பகுதிகள் (தன்னாட்சி மாவட்டங்கள்) உள்ளன.

6. எஸ்.கே.சிங், அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள், குருசேஷத்ரா, மே 2001, ப. 26.

7. இந்தச் சட்டம் 24 டிசம்பர் 1996 அன்று ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்றது. 7a.

இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம், இந்திய அரசு, உள்ளூர் ஆளுகை அறிக்கை, 2007, பக். 151-154. 7b. பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சகம், இந்திய அரசு, பஞ்சாயத்து ராஜ்க்கான சாலை வரைபடம் (2011-16), பக். 11-12, 23 மற்றும் 7-8.

8. பதின்மூன்றாவது நிதிக் குழுவின் அறிக்கை (2010-2015),

தொகுதி II, டிசம்பர் 2009, பக். 424-426.

9. பஞ்சாயத்து ராஜ் புதுப்பிப்பு, அக்டோபர், 2002, சமூக நிறுவனம் அறிவியல், புது தில்லி.

39 நகராட்சிகள்

இந்தியாவில் உள்ள 'நகர்ப்புற உள்ளாட்சி' என்பது, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலம் நகர்ப்புறத்தை நிர்வகிப்பதைக் குறிக்கிறது. ஒரு நகர்ப்புற உள்ளாட்சியின் அதிகார வரம்பு ஒரு குறிப்பிட்ட நகர்ப்புற பகுதிக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, இது மாநில அரசாங்கத்தால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தியாவில் எட்டு வகையான நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகள் உள்ளன - முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன், முனிசிபாலிட்டி, அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக் குழு, டவுன் ஏரியா கமிட்டி, கன்டோன்மென்ட் போர்டு, டவுன்ஷிப், போர்ட் டிரஸ்ட் மற்றும் சிறப்பு நோக்கம் கொண்ட நிறுவனம்.

நகர்ப்புற அரசாங்க அமைப்பு 1992 இன் 74 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பு மயமாக்கப்பட்டது. மத்திய அளவில், 'நகர்ப்புற உள்ளாட்சி' என்ற பொருள் பின்வரும் மூன்று அமைச்சகங்களால் கையாளப்படுகிறது: (i) வீட்டுவசதி மற்றும் நகர்ப்புற விவகார அமைச்சகம். (ii) கன்டோன்மென்ட்

போர்டுகளின் விஷயத்தில் பாதுகாப்பு அமைச்சகம் (iii) யூனியன் பிரதேசங்களின் விஷயத்தில் உள்துறை அமைச்சகம்

நகர்ப்புற உடல்களின் பரிணாமம்

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது நவீன இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்தன. இந்த சூழலில் முக்கிய நிகழ்வுகள் பின்வருமாறு:

- (i) 1688 இல், இந்தியாவின் முதல் முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் நிறுவப்பட்டது மெட்ராஸ்.
- (ii) 1726 இல், முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் பம்பாயில் அமைக்கப்பட்டன கல்கத்தா.
- (iii) 1870 ஆம் ஆண்டு லார்ட் மேயோவின் நிதிப் பரவலாக்கம் குறித்த தீர்மானம் உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியைக் காட்சிப்படுத்தியது. (iv) 1882 ஆம் ஆண்டு ரிப்பன் பிரபுவின் தீர்மானம் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் 'மேக்னா கார்ட்டா' என்று புகழப்பட்டது. அவர் இந்தியாவில் உள்ளூர்-சுய அரசாங்கத்தின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுகிறார். (v) அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான ராயல் கமிஷன் 1907 இல் நியமிக்கப்பட்டது மற்றும் அது 1909 இல் அதன் அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. அதன் தலைவர் ஹோப்ஹவுஸ் ஆவார்.
- (vi) 1919 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் மூலம் மாகாணங்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட டையார்ச்சிக்கல் திட்டத்தின் கீழ், உள்ளூர் சுய-அரசு பொறுப்பான இந்திய அமைச்சரின் பொறுப்பின் கீழ் மாற்றப்பட்ட பாடமாக மாறியது.
- (vii) 1924 இல், கன்டோன்மென்ட் சட்டம் மத்திய அரசால் நிறைவேற்றப்பட்டது சட்டமன்றம்.
- (viii) 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாகாண சுயாட்சி திட்டத்தின் கீழ், உள்ளூர் சுயராஜ்யம் ஒரு மாகாணப் பாடமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

குழுக்கள் மற்றும் கமிஷன்கள்

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் செயல்பாட்டை மேம்படுத்துவதற்காக மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட குழுக்கள் மற்றும் கமிஷன்கள் அட்டவணை 39.1 இல் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசியலமைப்பு மயமாக்கல்

ஆகஸ்ட் 1989 இல், ராஜீவ் காந்தி அரசாங்கம் 65 வது அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவை (அதாவது நகர்பாலிகா மசோதா) மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்தியது.

இந்த மசோதா நகராட்சி அமைப்புகளை வலுப்படுத்துவதையும் மறுசீரமைப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது

அவர்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்குவதன் மூலம். இந்த மசோதா மக்களவையில் நிறைவேற்றப்பட்டாலும், 1989 அக்டோபரில் ராஜ்யசபாவில் அது தோற்கடிக்கப்பட்டது, அதனால், காலாவதியானது.

அட்டவணை 39.1 நகர்ப்புற உள்ளாட்சிகள் மீதான குழுக்கள் மற்றும்
கமிஷன்கள்

Sl. இல்லை.	ஆண்டு	குழுவின் பெயர் / தரகு	தலைவர்
1. 1949-51		உள்ளூர் நிதி விசாரணை குழு	பி.கே.வட்டல்
2. 1953-54		வரிவிதிப்பு விசாரணை தரகு	ஜான் மத்தாய்
3. 1963-65		நகராட்சி ஊழியர்களின் பயிற்சிக்கான குழு	நூர்-உத்-தின் அகமது
4. 1963-66		கிராமப்புற-நகர்ப்புற உறவு குழு	ஏபி ஜெயின்
5. 1963		மீது அமைச்சர்கள் குழு நிதிப் பெருக்கம் நகர்ப்புற உள்ளூர் வளங்கள் உடல்கள்	ரஃபிக் ஜக்காரியா
6. 1965-68		சேவைக்கான குழு நகராட்சியின் நிபந்தனைகள் பணியாளர்கள்	-
7. 1974		பட்ஜெட் மீதான குழு நகராட்சியில் சீர்திருத்தம் நிர்வாகம்	கிரிஜாபதி முகர்ஜி
8. 1982		அன்று ஆய்வுக் குழு அரசியலமைப்பு, அதிகாரங்கள் மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளூர் சட்டங்கள் உடல்கள் மற்றும் நகராட்சி பெருநிறுவனங்கள்	கே.என்.சகாயா
9. 1985-88		அன்று தேசிய ஆணையம் நகரமயமாக்கல்	முதல்வர் கொரியா

வி.பி. சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் 1990 செப்டம்பரில்
மீண்டும் மக்களவையில் திருத்தப்பட்ட நகர்பாலிகா மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தியது.

ஆனால், இந்த மசோதா நிறைவேற்றப்படாமல், லோக்சபா கலைக்கப்பட்டதால், காலாவதியானது.

PV நரசிம்ம ராவ்லின் அரசாங்கம், மாற்றியமைக்கப்பட்ட நகராட்சிகள் மசோதாவை 1991 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்தியது. இது இறுதியாக 1992 ஆம் ஆண்டின் 74 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டமாக வெளிவந்து 1 ஜூன் 1993 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது .

74வது திருத்தச் சட்டம் 1992

இந்த சட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி IX-A ஐ சேர்த்துள்ளது. இந்தப் பகுதியானது 'முனிசிபாலிட்டிகள்' எனத் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் கட்டுரைகள் 243-P முதல் 243-ZG வரையிலான விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. கூடுதலாக, இந்த சட்டம் அரசியலமைப்பில் புதிய பன்னிரண்டாவது அட்டவணையையும் சேர்த்துள்ளது. இந்த அட்டவணையில் நகராட்சிகளின் பதினெட்டு செயல்பாட்டு உருப்படிகள் உள்ளன. இது பிரிவு 243-Wஐக் கையாள்கிறது.

இச்சட்டம் நகராட்சிகளுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது. அது அவர்களை அரசியலமைப்பின் நியாயமான பகுதியின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டத்தின் விதிகளின்படி நகராட்சிகளின் புதிய அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ள மாநில அரசாங்கங்கள் அரசியலமைப்பு கடமையில் உள்ளன.

நகர்ப்புற அரசாங்கங்களை புத்துயிர் அளிப்பதையும் வலுப்படுத்துவதையும் இந்தச் சட்டம் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது, இதனால் அவை உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் அலகுகளாக திறம்பட செயல்படுகின்றன.

முக்கிய அம்சங்கள்

சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

மூன்று வகையான முனிசிபாலிட்டிகள்

ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் பின்வரும் மூன்று வகையான நகராட்சிகளின் அரசியலமைப்பை சட்டம் வழங்குகிறது.

1. ஒரு நகர் பஞ்சாயத்து (எந்த பெயரில் அழைக்கப்பட்டாலும்) ஒரு இடைநிலைக்கு பகுதி3 .
2. ஒரு சிறிய நகர்ப்புறத்திற்கு ஒரு நகராட்சி மன்றம் .
3. ஒரு பெரிய நகர்ப்புற பகுதிக்கான முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் .

ஆனால், ஒரு விதிவிலக்கு உள்ளது. ஒரு தொழில் நிறுவனத்தால் முனிசிபல் சேவைகள் வழங்கப்படும் நகர்ப்புறம் இருந்தால், அந்த பகுதியை தொழில்துறை நகரமாக ஆளுநர் குறிப்பிடலாம்.

அப்படியானால், நகராட்சியை அமைக்க முடியாது.

ஆளுநர் ஒரு இடைநிலைப் பகுதியை, சிறிய நகர்ப்புறத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும் பகுதி அல்லது ஒரு பெரிய நகர்ப்புற பகுதி, பின்வரும் காரணிகளைக் கருத்தில் கொண்டு:

(அ) பகுதியின் மக்கள் தொகை. (ஆ) அங்குள்ள மக்கள் தொகை அடர்த்தி. (இ) உள்ளூர் நிர்வாகத்திற்காக உருவாக்கப்பட்ட வருவாய். (ஈ) விவசாயம் அல்லாத நடவடிக்கைகளில் வேலைவாய்ப்பு சதவீதம். (இ) பொருளாதார முக்கியத்துவம். (எஃப்) அவர் பொருத்தமானதாகக் கருதக்கூடிய பிற காரணிகள்.

ஒரு நகராட்சியின்

அனைத்து உறுப்பினர்களும் நகராட்சி பகுதி மக்களால் நேரடியாக

தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். இந்த நோக்கத்திற்காக, ஒவ்வொரு நகராட்சி பகுதியும் வார்டுகளாக அறியப்படும் பிராந்திய தொகுதிகளாக பிரிக்கப்படும்.

ஒரு நகராட்சியின் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையை மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். ஒரு நகராட்சியில் பின்வரும் நபர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தையும் இது வழங்கலாம்.

1. நகராட்சியின் கூட்டங்களில் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாத நகராட்சி நிர்வாகத்தில் சிறப்பு அறிவு அல்லது அனுபவம் உள்ள நபர்கள்.
2. முழுவதுமாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ நகராட்சிப் பகுதியை உள்ளடக்கிய தொகுதிகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்.
3. ராஜ்யசபா மற்றும் மாநில சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் நகராட்சி பகுதிக்குள் வாக்காளர்களாக பதிவு செய்தனர்.
4. குழுக்களின் தலைவர்கள் (வார்டு குழுக்களைத் தவிர).

வார்டு குழுக்கள் மூன்று

லட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மக்கள்தொகை கொண்ட நகராட்சியின் எல்லைக்குள் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வார்டுகளைக் கொண்ட வார்டு குழு அமைக்கப்படும். வார்டு குழுவின் அமைப்பு மற்றும் பிராந்தியப் பகுதி மற்றும் வார்டு குழுவில் உள்ள இடங்கள் நிரப்பப்படும் விதம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்து மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

பிற குழுக்கள் வார்டு

குழுக்களுடன் கூடுதலாக, மாநில சட்டமன்றம் மற்ற குழுக்களின் அரசியலமைப்பிற்கான எந்த ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அனுமதிக்கப்படுகிறது. அத்தகைய குழுக்களின் தலைவர்கள் நகராட்சியின் உறுப்பினர்களாக ஆக்கப்படலாம்.

இடஒதுக்கீடு ஒவ்வொரு

நகராட்சியிலும் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு அவர்களின் மக்கள்தொகையின் விகிதத்தில் நகராட்சி பகுதியில் உள்ள மொத்த மக்கள்தொகை விகிதத்தில் இடஒதுக்கீடு செய்ய சட்டம் வழங்குகிறது. மேலும், பெண்களுக்கான மொத்த இடங்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்குக் குறையாமல் இடஒதுக்கீடு வழங்குகிறது (எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளைச் சேர்ந்த பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கை உட்பட).

SC, ST மற்றும் பெண்களுக்கான நகராட்சிகளில் தலைவர் பதவிகளை இடஒதுக்கீடு செய்யும் முறையை மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். எந்த இடத்திலும் இடங்களை முன்பதிவு செய்வதற்கான எந்த ஏற்பாடுகளையும் இது செய்யலாம்

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு ஆதரவாக நகராட்சி அல்லது நகராட்சிகளில் தலைவர்களின் அலுவலகங்கள்.

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் பேரூராட்சிகளில் தலைவர் பதவிகளுக்கான இடஒதுக்கீடு ஆகியவை சட்டப்பிரிவு 334 (தற்போது எழுபது ஆண்டுகள், அதாவது 2020 வரை) குறிப்பிட்ட காலக்கெடு முடிவடைந்த பிறகு செயல்படாது.)

முனிசிபாலிட்டிகளின் காலம்

ஒவ்வொரு நகராட்சிக்கும் ஐந்தாண்டு பதவிக் காலத்தை சட்டம் வழங்குகிறது. இருப்பினும், அதன் காலம் முடிவதற்குள் அது கலைக்கப்படலாம். மேலும், ஒரு நகராட்சியை அமைப்பதற்கான புதிய தேர்தல்கள் (அ) அதன் ஐந்தாண்டு கால அவகாசம் முடிவதற்குள் முடிக்கப்பட வேண்டும்; அல்லது (b) கலைக்கப்பட்டால், அது கலைக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாத காலம் முடிவடைவதற்கு முன்பு.

ஆனால், மீதமுள்ள காலம் (கலைக்கப்பட்ட நகராட்சி தொடர்ந்திருக்கும்) ஆறு மாதங்களுக்கு குறைவாக இருந்தால், அத்தகைய காலத்திற்கு புதிய நகராட்சியை அமைப்பதற்கு எந்த தேர்தலையும் நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை.

மேலும், முனிசிபாலிட்டி காலாவதியாகும் முன் கலைக்கப்பட்டவுடன் அமைக்கப்பட்ட நகராட்சியானது, கலைக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால், கலைக்கப்பட்ட நகராட்சி தொடர்ந்திருக்கும் மீதமுள்ள காலத்திற்கு மட்டுமே தொடரும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், முன்கூட்டியே கலைக்கப்பட்ட பின்னர் மறுசீரமைக்கப்பட்ட ஒரு நகராட்சியானது ஐந்தாண்டுகளின் முழு காலத்தையும் அனுபவிக்காது, ஆனால் மீதமுள்ள காலத்திற்கு மட்டுமே பதவியில் இருக்கும்.

கலைப்பு தொடர்பாக மேலும் இரண்டு விதிகளையும் இந்தச் சட்டம் செய்கிறது: (அ) ஒரு நகராட்சி கலைக்கப்படுவதற்கு முன் நியாயமான முறையில் கேட்கும் வாய்ப்பை வழங்க வேண்டும்; மற்றும் (b) தற்போதைக்கு நடைமுறையில் உள்ள எந்தவொரு சட்டத்தின் திருத்தமும் ஐந்து வருட கால அவகாசம் முடிவதற்குள் ஒரு நகராட்சியை கலைக்கக் கூடாது.

தகுதியிழப்புகள் ஒரு

நபர் அவ்வாறு தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால் அல்லது நகராட்சியில் உறுப்பினராக தேர்வு செய்யப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர் (அ) சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தல்களின் நோக்கங்களுக்காக நடைமுறையில் உள்ள எந்தவொரு சட்டத்தின் கீழும்; அல்லது (ஆ) மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஏதேனும் சட்டத்தின் கீழ். எவ்வாறாயினும், எந்தவொரு நபரும் 21 வயதை எட்டியிருந்தால், அவர் 25 வயதுக்கு குறைவானவர் என்ற காரணத்திற்காக தகுதி நீக்கம் செய்யப்படமாட்டார். மேலும், தகுதி நீக்கம் தொடர்பான அனைத்து கேள்விகளும் மாநில சட்டமன்றம் தீர்மானிக்கும் அதிகாரத்திற்கு அனுப்பப்படும்.

மாநிலத் தேர்தல் ஆணையம் ,

வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரிப்பது மற்றும் நகராட்சிகளுக்கான அனைத்துத் தேர்தல்களையும் நடத்துவதற்கான மேற்பார்வை, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவை மாநிலத் தேர்தல் ஆணையத்திடம் ஒப்படைக்கப்படும்.

நகராட்சிகளுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களுக்கும் மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.

அதிகாரங்கள் மற்றும்

செயல்பாடுகள் மாநில சட்டமன்றம் நகராட்சிகளுக்கு சுயராஜ்ய நிறுவனங்களாக செயல்படுவதற்கு தேவையான அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் வழங்கலாம். அத்தகைய திட்டம், (அ) பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களைத் தயாரிப்பது தொடர்பாக, நகராட்சிகளுக்கு உரிய அளவில் அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை பகிர்ந்தளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கலாம்; (ஆ) பன்னிரண்டாவது அட்டவணையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பதினெட்டு விஷயங்கள் தொடர்பானவை உட்பட, பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல்.

நிதிகள்

மாநில சட்டமன்றம் (அ) வரிகள், கடமைகள், சுங்கங்கள் மற்றும் கட்டணங்கள் விதிக்க, வசூலிக்க மற்றும் பொருத்தமான நகராட்சிக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கலாம்; (ஆ) மாநில அரசாங்கத்தால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களை நகராட்சிக்கு ஒதுக்குதல்; (இ) மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து நகராட்சிகளுக்கு மானியங்கள் வழங்குவதை வழங்குதல்; மற்றும் (ஈ) நகராட்சிகளின் அனைத்துப் பணத்தையும் வரவு வைப்பதற்கான நிதியை உருவாக்குதல்.

நிதி ஆணையம்

(பஞ்சாயத்துகளுக்காக அமைக்கப்படும்) நிதிக் குழுவும், ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும், நகராட்சிகளின் நிதி நிலையை ஆய்வு செய்து, ஆளுநருக்குப் பரிந்துரை செய்யும்: 1. நிர்வகிக்க வேண்டிய கொள்கைகள்: (அ) இடையேயான பகிர்வு மாநிலம் மற்றும் நகராட்சிகளின் நிகர வருமானம் மாநிலத்தால் விதிக்கப்படும் வரிகள், கடமைகள், சுங்கங்கள் மற்றும் கட்டணங்கள் மற்றும் அனைத்து மட்டங்களிலும் உள்ள நகராட்சிகளுக்கு இடையே பங்குகளை ஒதுக்கீடு செய்தல்.

(ஆ) நகராட்சிகளுக்கு ஒதுக்கப்படும் வரிகள், கடமைகள், சுங்கச்சாவடிகள் மற்றும் கட்டணங்களை நிர்ணயித்தல். (இ) மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து நகராட்சிகளுக்கு வழங்கப்படும் மானியங்கள்.

2. நகராட்சிகளின் நிதி நிலையை மேம்படுத்த தேவையான நடவடிக்கைகள்.

3. நகராட்சிகளின் நல்ல நிதி நலன்களுக்காக கவர்னரால் குறிப்பிடப்படும் வேறு எந்த விஷயமும்.

கமிஷன் பரிந்துரைகளை கவர்னர் தாக்கல் செய்வார்

மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை அறிக்கையுடன்.

மாநிலத்தில் உள்ள நகராட்சிகளின் வளங்களுக்கு (மாநில நிதி ஆயோக் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில்) துணையாக ஒரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியைப் பெருக்குவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மத்திய நிதி ஆணையம் பரிந்துரைக்கும்.

கணக்குகளின் தணிக்கை

நகராட்சிகளின் கணக்குகளை பராமரிப்பது மற்றும் அத்தகைய கணக்குகளை தணிக்கை செய்வது தொடர்பான ஏற்பாடுகளை மாநில சட்டமன்றம் செய்யலாம்.

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு விண்ணப்பம்

இந்தப் பகுதியின் விதிகள் யூனியன் பிரதேசங்களுக்குப் பொருந்தும். ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அவர் குறிப்பிடுவது போன்ற விதிவிலக்குகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்று அறிவுறுத்தலாம்.

விலக்கு அளிக்கப்பட்ட

பகுதிகள் மாநிலங்களில் உள்ள பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியின

பகுதிகளுக்கு சட்டம் பொருந்தாது4 . மேற்கு வங்காளத்தின் டார்ஜிலிங் கோர்க்கா மலை கவுன்சிலின் செயல்பாடுகள் மற்றும் அதிகாரங்களை இது பாதிக்காது.

எவ்வாறாயினும், பாராளுமன்றம் இந்த பகுதியின் விதிகளை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியின பகுதிகளுக்கு அது குறிப்பிடக்கூடிய விதிவிலக்குகள் மற்றும் மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு நீட்டிக்கலாம்.

மாவட்ட திட்டமிடல் குழு ஒவ்வொரு

மாநிலமும் மாவட்ட அளவில், மாவட்டத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் பேரூராட்சிகள் மூலம் தயாரிக்கப்பட்ட திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து, மாவட்டம் முழுவதும் ஒரு வரைவு வளர்ச்சித் திட்டத்தைத் தயாரிக்க மாவட்ட திட்டக் குழுவை அமைக்க வேண்டும். மாநில சட்டமன்றம் பின்வருவனவற்றைப் பொறுத்து ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம்: 1. அத்தகைய குழுக்களின் அமைப்பு; 2. அத்தகைய குழுக்களின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை; 3. மாவட்ட திட்டமிடல் தொடர்பாக அத்தகைய குழுக்களின் செயல்பாடுகள்;

மற்றும்

4. போன்றவற்றின் தலைவர்களின் தேர்தல் முறை குழுக்கள்.

மாவட்டத் திட்டக் குழுவின் ஐந்தில் நான்கு பங்கு உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் கூறுகிறது.

மாவட்டத்தில் உள்ள மாவட்ட பஞ்சாயத்து மற்றும் நகராட்சிகள் தங்களுக்குள் இருந்து. இக்குழுவில் இந்த உறுப்பினர்களின் பிரதிநிதித்துவம் மாவட்டத்தில் உள்ள கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற மக்கள் விகிதத்திற்கு ஏற்ப இருக்க வேண்டும்.

அத்தகைய குழுவின் தலைவர் வளர்ச்சியை முன்வைப்பார் மாநில அரசுக்கு திட்டம்.

வரைவு மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தயாரிப்பதில், ஒரு மாவட்ட திட்டக் குழு (அ) பஞ்சாயத்துகளுக்கு இடையே உள்ள பொதுவான நலன்கள் மற்றும்

இடஞ்சார்ந்த திட்டமிடல், நீர் மற்ற பௌதீக மற்றும் இயற்கை வளங்களைப் பகிர்தல், உள்கட்டமைப்பு மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சி உட்பட நகராட்சிகள்; (ii) நிதி இல்லையெனில் கிடைக்கும் வளங்களின் அளவு மற்றும் வகை; மற்றும் (ஆ) கவர்னர் செய்யக்கூடிய நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகளை ஆலோசிக்கவும்

குறிப்பிடவும்.

பெருநகரத் திட்டமிடல் குழு ஒவ்வொரு பெருநகரப் பகுதியிலும் ஒரு வரைவு மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தயாரிக்க ஒரு பெருநகர திட்டமிடல் குழு இருக்க வேண்டும்⁵. மாநில சட்டமன்றம் பின்வருவனவற்றைப் பொறுத்து விதிகளை உருவாக்கலாம்:

1. அத்தகைய குழுக்களின் அமைப்பு; 2. அத்தகைய குழுக்களின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை;
3. மத்திய அரசு, மாநில அரசு மற்றும் பிற அமைப்புகளின் அத்தகைய கமிட்டிகளில் பிரதிநிதித்துவம்; 4. பெருநகரப் பகுதிக்கான திட்டமிடல் மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு தொடர்பாக அத்தகைய குழுக்களின் செயல்பாடுகள்; மற்றும்

5. அத்தகைய குழுக்களின் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை.

பேரூராட்சி திட்டக் குழுவின் உறுப்பினர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பேரூராட்சிகளின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மற்றும் பேரூராட்சிகளில் உள்ள பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்கள் அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் கூறுகிறது. பேரூராட்சிகள் மற்றும் பேரூராட்சிகளில் உள்ள ஊராட்சிகளின் மக்கள்தொகை விகிதத்திற்கேற்ப குழுவில் இந்த உறுப்பினர்களின் பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டும்.

அத்தகைய குழுக்களின் தலைவர்கள் அனுப்ப வேண்டும் மாநில அரசின் வளர்ச்சித் திட்டம்.

வரைவு மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தயாரிப்பதில், பெருநகரத் திட்டமிடல் குழு (அ)

(i) நகராட்சிகள் மற்றும் ஊராட்சிகள் தயாரித்த திட்டங்கள்

பெருநகரப் பகுதி;

(ii) நகராட்சிகள் மற்றும் டி இடையே பொதுவான நலன்கள்

நீர் மற்றும் இதர பௌதீக மற்றும் இயற்கை வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வது,

உள்கட்டமைப்பு மற்றும் சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த

வளர்ச்சி, ஒருங்கிணைந்த இடஞ்சார்ந்த திட்டமிடல் உட்பட பஞ்சாயத்துகள்; (iii)

அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்த நோக்கங்கள் மற்றும் முன்னுரிமைகள்

இந்தியா மற்றும் மாநில அரசு; (iv) t இல்

செய்யப்படும் முதலீடுகளின் அளவு மற்றும் தன்மை

பெருநகரப் பகுதி இந்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசின் ஏஜென்சிகள் மற்றும் நிதி

அல்லது வேறு கிடைக்கக்கூடிய பிற ஆதாரங்கள்; மற்றும்

(ஆ) கவர்னர் செய்யக்கூடிய நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகளைக் கலந்தாலோசிக்கவும்

குறிப்பிடவும்.

தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் நகராட்சிகளின் தொடர்ச்சி

நகராட்சிகள் தொடர்பான அனைத்து மாநில சட்டங்களும் இந்த சட்டம் தொடங்கி ஒரு வருடம்

முடியும் வரை தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தச்

சட்டம் தொடங்கும் தேதியான ஜூன் 1, 1993 முதல் அதிகப்பட்சமாக ஒரு வருட காலத்திற்குள்

இந்தச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் புதிய நகராட்சி அமைப்பை மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள

வேண்டும். எவ்வாறாயினும், மாநில சட்டமன்றத்தால் விரைவில் கலைக்கப்படாவிட்டால்,

இந்தச் சட்டம் தொடங்குவதற்கு உடனடியாக இருக்கும் அனைத்து நகராட்சிகளும் அவற்றின்

பதவிக்காலம் முடியும் வரை தொடரும்.

தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிடுவதற்குத் தடை,

நகராட்சிகளின் தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிடுவதைச் சட்டம் தடுக்கிறது.

தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் அல்லது அத்தகைய தொகுதிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு

தொடர்பான எந்தவொரு சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை எந்த நீதிமன்றத்திலும்

கேள்வி கேட்க முடியாது என்று அது அறிவிக்கிறது. மேலும், மாநில சட்டமன்றத்தால்

வழங்கப்படும் தேர்தல் மனுவைத் தவிர, எந்த ஒரு நகராட்சிக்கான தேர்தலும் அத்தகைய

அதிகாரியிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுவதைத் தவிர, கேள்விக்குட்படுத்தப்படக்கூடாது என்று அது

கூறுகிறது.

பன்னிரண்டாவது

அட்டவணை இது நகராட்சிகளின் எல்லைக்குள் வைக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் 18 செயல்பாட்டுப்

பொருட்களைக் கொண்டுள்ளது: 1. நகர திட்டமிடல் உட்பட நகர திட்டமிடல்; 2. நில பயன்பாடு

மற்றும் கட்டிடங்கள் கட்டுமான கட்டுப்பாடு; 3. பொருளாதார மற்றும் சமூக வளர்ச்சிக்கான

திட்டமிடல்;

4. சாலைகள் மற்றும்

பாலங்கள்; 5. உள்நாட்டு, தொழில்துறை மற்றும் வணிக நோக்கங்களுக்காக நீர் வழங்கல்;

6. பொது சுகாதாரம், சுகாதாரம், பாதுகாப்பு மற்றும் திடக்கழிவு மேலாண்மை; 7. தீயணைப்பு

சேவைகள்; 8. நகர்ப்புற காடுகள், சுற்றுச்சூழலின் பாதுகாப்பு மற்றும் சுற்றுச்சூழல்

அம்சங்களை மேம்படுத்துதல்; 9. ஊனமுற்றோர் மற்றும் மனவளர்ச்சி குன்றியவர்கள்

உட்பட சமூகத்தின் பலவீனமான பிரிவினரின் நலன்களைப் பாதுகாத்தல்; 10. சேரி மேம்பாடு

மற்றும் மேம்படுத்தல்; 11. நகர்ப்புற வறுமை ஒழிப்பு; 12. நகர்ப்புற வசதிகள் மற்றும்

பூங்காக்கள் போன்ற வசதிகளை வழங்குதல்,

தோட்டங்கள், விளையாட்டு

மைதானங்கள்; 13. கலாச்சார, கல்வி மற்றும் அழகியல் அம்சங்களை

மேம்படுத்துதல்; 14. புதைகுழிகள் மற்றும் புதைகுழிகள், தகனம் மற்றும் தகனம் செய்யும்

இடங்கள் மற்றும் மின்சார தகனங்கள்; 15. கால்நடைக் குளங்கள், விலங்குகள்

கொடுமையைத் தடுத்தல்; 16. பிறப்பு மற்றும் இறப்பு பதிவு உட்பட முக்கிய புள்ளி விவரங்கள்;

17. தெரு விளக்குகள், வாகன நிறுத்துமிடங்கள், பேருந்து நிறுத்தங்கள் மற்றும் பொது

வசதிகள் உள்ளிட்ட பொது வசதிகள்; மற்றும் 18. படுகொலை கூடங்கள் மற்றும் தோல்

பதனிடும் தொழிற்சாலைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல்.

நகர்ப்புற அரசாங்கங்களின் வகைகள்

இந்தியாவில் நகர்ப்புறங்களின் நிர்வாகத்திற்காக பின்வரும் எட்டு வகையான நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன: • முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் • நகராட்சி •

அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக் குழு • நகரப் பகுதி குழு • கண்டோன்மென்ட் வாரியம் • டவுன்ஷிப் • துறைமுக அறக்கட்டளை • சிறப்பு நோக்க முகமை

1. முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்

டெல்லி, மும்பை, கொல்கத்தா, ஹைதராபாத், பெங்களூரு போன்ற பெரிய நகரங்களின் நிர்வாகத்திற்காக முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை மாநிலங்களில் சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் செயல்களாலும், யூனியன் பிரதேசங்களில் இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் செயல்களாலும் நிறுவப்படுகின்றன. ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள அனைத்து முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனுக்கும் ஒரு பொதுவான சட்டம் அல்லது ஒவ்வொரு மாநகராட்சிக்கும் ஒரு தனி சட்டம் இருக்கலாம்.

ஒரு முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன், கவுன்சில், நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் கமிஷனர் என மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது.

கவுன்சில் என்பது மாநகராட்சியின் விவாதம் மற்றும் சட்டமன்றப் பிரிவாகும். இது மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவுன்சிலர்களையும், நகராட்சி நிர்வாகத்தின் அறிவு அல்லது அனுபவமுள்ள ஒரு சில நியமன நபர்களையும் கொண்டுள்ளது. சுருக்கமாக, SC, ST மற்றும் பெண்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு உட்பட கவுன்சிலின் அமைப்பு 74 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

கவுன்சில் ஒரு மேயர் தலைமையில் உள்ளது. அவருக்கு துணை மேயர் ஒருவர் உதவியாக உள்ளார். அவர் ஒரு வருட புதுப்பிக்கத்தக்க காலத்திற்கு பெரும்பான்மையான மாநிலங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். அவர் அடிப்படையில் ஒரு அலங்கார உருவம் மற்றும் நிறுவனத்தின் ஒரு முறையான தலைவர். கவுன்சில் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவது அவரது முக்கிய பணியாகும்.

சபையின் செயல்பாடுகளை எளிதாக்குவதற்காக நிலைக்குழுக்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன, இது அளவில் மிகப் பெரியது. அவர்கள் பொதுப்பணிகள், கல்வி, சுகாதாரம், வரிவிதிப்பு, நிதி மற்றும் பலவற்றைக் கையாள்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் துறைகளில் முடிவுகளை எடுக்கிறார்கள்.

கவுன்சில் மற்றும் அதன் நிலைக்குழுக்கள் எடுக்கும் முடிவுகளை செயல்படுத்துவதற்கு நகராட்சி ஆணையர் பொறுப்பு.
இதனால், அவர் மாநகராட்சியின் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக உள்ளார். அவர் மாநில அரசால் நியமிக்கப்பட்டவர் மற்றும் பொதுவாக ஐ.ஏ.எஸ்.

2. நகராட்சி

நகரங்கள் மற்றும் சிறிய நகரங்களின் நிர்வாகத்திற்காக நகராட்சிகள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. பெருநிறுவனங்களைப் போலவே, அவையும் சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் செயல்களால் மாநிலங்களிலும், இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் செயல்களால் யூனியன் பிரதேசத்திலும் அமைக்கப்படுகின்றன. அவை முனிசிபல் கவுன்சில், முனிசிபல் கமிட்டி, முனிசிபல் போர்டு, பரோ முனிசிபாலிட்டி, சிட்டி முனிசிபாலிட்டி போன்ற பல்வேறு பெயர்களாலும் அறியப்படுகின்றன.

ஒரு முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனைப் போலவே, ஒரு நகராட்சியும் மூன்று அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது, அவை கவுன்சில், நிலைக்குழுக்கள் மற்றும் தலைமை நிர்வாக அதிகாரி.

கவுன்சில் என்பது நகராட்சியின் விவாதம் மற்றும் சட்டமன்றப் பிரிவாகும். இது மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவுன்சிலர்களைக் கொண்டுள்ளது.

கவுன்சில் தலைவர்/தலைவர் தலைமையில் உள்ளது. அவருக்கு துணைத் தலைவர்/துணைத் தலைவர் உதவுகிறார். கவுன்சில் கூட்டங்களுக்கு அவர் தலைமை தாங்குகிறார். முனிசிபல் கார்ப்பரேஷனின் மேயர் போலல்லாமல், அவர் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கிறார் மற்றும் நகராட்சி நிர்வாகத்தின் மையமாக இருக்கிறார். கவுன்சிலின் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதைத் தவிர, அவர் நிர்வாக அதிகாரங்களை அனுபவிக்கிறார்.

சபையின் செயல்பாடுகளை எளிதாக்குவதற்காக நிலைக்குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் பொதுப் பணிகள், வரிவிதிப்பு, சுகாதாரம், நிதி மற்றும் பலவற்றைக் கையாளுகின்றனர் அன்று.

நகராட்சியின் அன்றாட பொது நிர்வாகத்திற்கு தலைமை நிர்வாக அதிகாரி/தலைமை நகராட்சி அதிகாரி பொறுப்பு. அவர் மாநில அரசால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

3. அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக் குழு

இரண்டு வகையான பகுதிகளின் நிர்வாகத்திற்காக ஒரு அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக் குழு உருவாக்கப்பட்டது - தொழில்மயமாக்கல் காரணமாக வேகமாக வளரும் நகரம், மற்றும் நகராட்சியின் அரசியலமைப்பிற்குத் தேவையான அனைத்து நிபந்தனைகளையும் இன்னும் பூர்த்தி செய்யாத நகரம், ஆனால் இது முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது மாநில அரசு. இது அரசாங்க வர்த்தமானியில் ஒரு அறிவிப்பின் மூலம் நிறுவப்பட்டதால், இது அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி என்று அழைக்கப்படுகிறது

குழு. இது மாநில முனிசிபல் சட்டத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் செயல்பட்டாலும், அது உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்க அரசிதழில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள சட்டத்தின் விதிகள் மட்டுமே அதற்குப் பொருந்தும். வேறு எந்தச் சட்டத்தின் கீழும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கும் இது ஒப்படைக்கப்படலாம். அதன் அதிகாரங்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரு நகராட்சிக்கு சமமானவை. ஆனால் நகராட்சியைப் போலல்லாமல், இது முற்றிலும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அமைப்பாகும், அதாவது, தலைவர் உட்பட அறிவிக்கப்பட்ட பகுதிக் குழுவின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் மாநில அரசாங்கத்தால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள். எனவே, இது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைப்போ அல்லது சட்டப்பூர்வமான அமைப்போ அல்ல.

4. டவுன் ஏரியா கமிட்டி

ஒரு சிறிய நகரத்தின் நிர்வாகத்திற்காக ஒரு நகர பகுதி குழு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு அரை முனிசிபல் அதிகாரம் மற்றும் வடிகால், சாலைகள், தெரு விளக்குகள் மற்றும் பாதுகாப்பு போன்ற குறைந்த எண்ணிக்கையிலான குடிமைப் பணிகளுடன் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தின் தனிச் சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. அதன் கலவை, செயல்பாடுகள் மற்றும் பிற விஷயங்கள் சட்டத்தால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இது மாநில அரசாங்கத்தால் முழுமையாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது முழுமையாக பரிந்துரைக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது பகுதியளவு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதியாகவோ பரிந்துரைக்கப்பட்டதாகவோ இருக்கலாம் .

5. கண்டோன்மென்ட் போர்டு

கண்டோன்மென்ட் பகுதியில் உள்ள குடிமக்களுக்காக நகராட்சி நிர்வாகத்திற்காக ஒரு கண்டோன்மென்ட் வாரியம் நிறுவப்பட்டது7 . இது 2006 ஆம் ஆண்டின் கண்டோன்மென்ட் சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் அமைக்கப்பட்டுள்ளது - இது மத்திய அரசால் இயற்றப்பட்ட ஒரு சட்டமாகும். இது மத்திய அரசின் பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகிறது. இவ்வாறு, மேற்குறிப்பிட்ட நான்கு வகையான நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளைப் போலல்லாமல், மாநில அரசால் உருவாக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்படும், ஒரு கண்டோன்மென்ட் வாரியம் உருவாக்கப்பட்டு மத்திய அரசால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது.

2006 ஆம் ஆண்டின் கண்டோன்மென்ட் சட்டம், வளர்ச்சி நடவடிக்கைகள் மற்றும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய விஷயங்களுக்காக அதிக ஜனநாயகமயமாக்கல், அவற்றின் நிதித் தளத்தை மேம்படுத்துதல் ஆகியவற்றை வழங்குவதற்கான நோக்கத்துடன் கண்டோன்மென்ட்களின் நிர்வாகம் தொடர்பான சட்டத்தை ஒருங்கிணைத்து திருத்துவதற்காக இயற்றப்பட்டது. இந்த சட்டம் 1924 ஆம் ஆண்டின் கண்டோன்மென்ட் சட்டத்தை ரத்து செய்துள்ளது.

தற்போது (2019), நாட்டில் 62 கண்டோன்மென்ட் வாரியங்கள் உள்ளன. சிலில் மக்கள் தொகை அடிப்படையில் அவர்கள் நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். இது அட்டவணை 39.2 இல் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது .

அட்டவணை 39.2 கண்டோன்மென்ட் வாரியங்களின் வகைப்பாடு

வகை சிவில் மக்கள் தொகை	
-	50,000க்கு மேல்
II	10,000 முதல் 50,000 வரை
III	2,500 முதல் 10,000 வரை
IV	2,500க்கு கீழே

ஒரு கன்டோன்மென்ட் போர்டு பகுதியளவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் ஓரளவு பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் ஐந்தாண்டுகள் பதவியில் இருப்பார்கள், அதே சமயம் நியமன உறுப்பினர்கள் (அதாவது, பதவியில் உள்ள உறுப்பினர்கள்) அந்த நிலையத்தில் பதவி வகிக்கும் வரை தொடரும். நிலையத்திற்குக் கட்டளையிடும் இராணுவ அதிகாரி, குழுவின் முன்னாள்-அலுவலகத் தலைவர் மற்றும் அதன் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். வாரியத்தின் துணைத் தலைவர் ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு தங்களுக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

பிரிவு I கன்டோன்மென்ட் வாரியம் பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது: (i) ஸ்டேஷனுக்குக் கட்டளையிடும் ஒரு இராணுவ அதிகாரி (ii) கன்டோன்மென்ட்டில் ஒரு நிர்வாகப் பொறியாளர் (iii)

கன்டோன்மென்ட்டில் ஒரு சுகாதார அதிகாரி (iv) மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட முதல் வகுப்பு மாஜிஸ்திரேட் (v) கட்டளையிடும் அதிகாரியால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மூன்று இராணுவ அதிகாரிகள்

நிலையம்

(vi) கன்டோன்மென்ட் பகுதி மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எட்டு உறுப்பினர்கள் (vii)

கன்டோன்மென்ட் வாரியத்தின் தலைமை நிர்வாக அதிகாரி ஒரு கன்டோன்மென்ட் வாரியத்தின்

செயல்பாடுகள் ஒரு நகராட்சியின் செயல்பாடுகளைப் போன்றது. இவை சட்டப்பூர்வமாக கட்டாய செயல்பாடுகள் மற்றும் விருப்பமான செயல்பாடுகள் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வருமான ஆதாரங்களில் வரி வருவாய் மற்றும் வரி அல்லாத வருவாய் ஆகிய இரண்டும் அடங்கும்.

கன்டோன்மென்ட் வாரியத்தின் நிர்வாக அதிகாரி இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். வாரியம் மற்றும் அதன் குழுக்களின் அனைத்து தீர்மானங்களையும் முடிவுகளையும் அவர் செயல்படுத்துகிறார். அவர் நோக்கத்திற்காக நிறுவப்பட்ட மத்திய கேடரைச் சேர்ந்தவர்.

6. டவுன்ஷிப்

இந்த வகையான நகர்ப்புற அரசாங்கம் ஆலைக்கு அருகில் கட்டப்பட்ட வீட்டுக் காலனிகளில் வசிக்கும் அதன் ஊழியர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்களுக்கு குடிமை வசதிகளை வழங்குவதற்காக பெரிய பொது நிறுவனங்களால் நிறுவப்பட்டது. நிறுவனம் நகர நிர்வாகத்தை கவனிக்க ஒரு நகர நிர்வாகியை நியமிக்கிறது. அவர்

சில பொறியாளர்கள் மற்றும் பிற தொழில்நுட்ப மற்றும் தொழில்நுட்பம் அல்லாத ஊழியர்களால் உதவி செய்யப்படுகிறது. இதனால், நகர்ப்புற அரசாங்கத்தின் டவுன்ஷிப் வடிவத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இல்லை. உண்மையில், இது நிறுவனங்களின் அதிகாரத்துவ கட்டமைப்பின் விரிவாக்கம் ஆகும்.

7. போர்ட் டிரஸ்ட்

துறைமுக அறக்கட்டளைகள் மும்பை, கொல்கத்தா, சென்னை போன்ற துறைமுகப் பகுதிகளில் இரண்டு நோக்கங்களுக்காக நிறுவப்பட்டுள்ளன: (அ) துறைமுகங்களை நிர்வகிப்பது மற்றும் பாதுகாப்பது; மற்றும் (ஆ) குடிமை வசதிகளை வழங்குதல். Aport Trust என்பது பாராளுமன்ற சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. இது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மற்றும் பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அதன் தலைவர் ஒரு அதிகாரி. அதன் குடிமைப் பணிகள் நகராட்சியின் செயல்பாடுகளைப் போலவே அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருக்கும்.

8. சிறப்பு நோக்க நிறுவனம்

இந்த ஏழு பகுதி அடிப்படையிலான நகர்ப்புற அமைப்புகளுக்கு (அல்லது பல்நோக்கு முகமைகள்) கூடுதலாக, மாநிலங்கள் குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளை அல்லது குறிப்பிட்ட செயல்பாடுகளை மேற்கொள்ள சில நிறுவனங்களை அமைத்துள்ளன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இவை செயல்பாடு அடிப்படையிலானவை மற்றும் பகுதி அடிப்படையிலானவை அல்ல. அவை 'ஒரே நோக்கம்', 'ஒரே நோக்கம்' அல்லது 'சிறப்பு நோக்கம்' ஏஜென்சிகள் அல்லது 'செயல்பாட்டு உள்ளாட்சி அமைப்புகள்' என அறியப்படுகின்றன. அத்தகைய சில அமைப்புகள்: 1. நகர மேம்பாட்டு அறக்கட்டளைகள்.

2. நகர்ப்புற வளர்ச்சி அதிகாரிகள்.
3. நீர் வழங்கல் மற்றும் கழிவுநீர் பலகைகள்.
4. வீட்டு பலகைகள்.
5. மாசுக் கட்டுப்பாட்டு வாரியங்கள்.
6. மின்சார விநியோக பலகைகள்.
7. நகர போக்குவரத்து வாரியங்கள்.

இந்த செயல்பாட்டு உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டத்தால் சட்டப்பூர்வ அமைப்புகளாக அல்லது நிர்வாகத் தீர்மானத்தின் மூலம் துறைகளாக நிறுவப்படுகின்றன. அவை தன்னாட்சி அமைப்புகளாக செயல்படுகின்றன மற்றும் உள்ளூர் நகர்ப்புற அரசாங்கங்கள், அதாவது முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன்கள் அல்லது நகராட்சிகள் மற்றும் பலவற்றிலிருந்து சுயாதீனமாக அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளைக் கையாளுகின்றன. எனவே, அவை உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் கீழ் உள்ள ஏஜென்சிகள் அல்ல.

நகராட்சிப் பணியாளர்

இந்தியாவில் மூன்று வகையான நகராட்சி பணியாளர் அமைப்புகள் உள்ளன. நகர்ப்புற அரசாங்கங்களில் பணிபுரியும் பணியாளர்கள் ஏதேனும் ஒன்று அல்லது மூன்று வகையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம். இவை

1. தனி பணியாளர் அமைப்பு: இந்த அமைப்பின் கீழ், ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அமைப்பும் அதன் சொந்த பணியாளர்களை நியமித்து, நிர்வகிக்கிறது மற்றும் கட்டுப்படுத்துகிறது. அவற்றை மற்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு மாற்ற முடியாது. இது மிகவும் பரவலாக உள்ள அமைப்பு. இந்த அமைப்பு உள்ளூர் சுயாட்சியின் கொள்கையை நிலைநிறுத்துகிறது மற்றும் பிரிக்கப்படாத விசுவாசத்தை ஊக்குவிக்கிறது.
2. ஒருங்கிணைந்த பணியாளர் அமைப்பு: இந்த அமைப்பில், மாநில அரசு நகராட்சி பணியாளர்களை நியமித்து, நிர்வகித்து, கட்டுப்படுத்துகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், மாநிலத்தில் உள்ள அனைத்து நகர்ப்புற அமைப்புகளுக்கும் மாநில அளவிலான சேவைகள் (கேடர்கள்) உருவாக்கப்படுகின்றன. அவை மாநிலத்தில் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இடையே மாற்றத்தக்கவை. ஆந்திரப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு, உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், மத்தியப் பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களில் இந்த முறை நடைமுறையில் உள்ளது.
3. ஒருங்கிணைந்த பணியாளர் அமைப்பு: இந்த அமைப்பின் கீழ், மாநில அரசு மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பணியாளர்கள் ஒரே சேவையின் ஒரு பகுதியாக உள்ளனர். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நகராட்சி பணியாளர்கள் மாநில சேவைகளின் உறுப்பினர்கள். அவை மாநிலத்தில் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இடையே மட்டுமல்ல, உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மற்றும் மாநில அரசின் துறைகளுக்கு இடையேயும் மாற்றத்தக்கவை. இதனால், உள்ளூர் அரசுப் பணி, மாநில அரசுப் பணி என்ற வேறுபாடு இல்லை. இந்த முறை ஒடிசா, பீகார், கர்நாடகா, பஞ்சாப், ஹரியானா மற்றும் பிற மாநிலங்களில் நடைமுறையில் உள்ளது.

நகராட்சி பணியாளர்களுக்கு பல்வேறு தேசிய அளவிலான நிறுவனங்கள் பயிற்சி அளிக்கின்றன

1. 1927 இல் நிறுவப்பட்ட அகில இந்திய உள்ளூர் சுயராஜ்ய நிறுவனம் (மும்பை); இது ஒரு தனியார் பதிவு செய்யப்பட்ட சமூகம்
2. நகர்ப்புற மற்றும் சுற்றுச்சூழல் ஆய்வுகளுக்கான மையம் (புது டெல்லி) 1967 இல் முனிசிபல் ஊழியர்களின் பயிற்சிக்கான நூர்-உதீன் அகமது குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் (1963-1965) அமைக்கப்பட்டது.
3. நகர்ப்புற மற்றும் சுற்றுச்சூழல் ஆய்வுகளுக்கான பிராந்திய மையங்கள் (கொல்கத்தா, லக்னோ, ஹைதராபாத் மற்றும் மும்பை) 1968 இல் முனிசிபல் ஊழியர்களுக்கான பயிற்சிக்கான நூர்-உதீன் அகமது கமிட்டியின் பரிந்துரையின் பேரில் அமைக்கப்பட்டது (1963-1965)
4. நகர்ப்புற விவகாரங்களுக்கான தேசிய நிறுவனம், 1976 இல் நிறுவப்பட்டது
5. மனித குடியேற்ற மேலாண்மை நிறுவனம், 1985 இல் நிறுவப்பட்டது

நகராட்சி வருவாய்

நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு ஐந்து வருமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு: 1. வரி வருவாய்: உள்ளூர் வரிகளின் வருமானத்தில் சொத்து வரி,

கேளிக்கை வரி, விளம்பரங்கள் மீதான வரி, தொழில்முறை வரி, தண்ணீர் வரி,

விலங்குகள் மீதான வரி, விளக்கு வரி, யாத்திரை வரி, சந்தை வரி, புதிய

பாலங்கள் மீதான சுங்க வரி ஆகியவை அடங்கும். , octroi மற்றும் பல. மேலும்,

நகராட்சி அமைப்புகள் நூலக செஸ், கல்வி செஸ், பிச்சை செஸ் போன்ற பல்வேறு

செஸ்களை விதிக்கின்றன. Octroi (அதாவது, நுகர்வு, பயன்பாடு அல்லது

விற்பனைக்காக ஒரு உள்ளூர் பகுதிக்குள் சரக்குகள் நுழைவதற்கான வரிகள்)

பெரும்பாலான மாநிலங்களில் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன. சொத்து வரி என்பது

மிக முக்கியமான வரி வருவாய்.

2. வரி அல்லாத வருவாய்: இந்த ஆதாரத்தில் முனிசிபல் சொத்துகளுக்கான வாடகை, கட்டணம் மற்றும் அபராதம், ராயல்டி, லாபம் மற்றும் ஈவுத்தொகை, வட்டி, பயனர் கட்டணங்கள் மற்றும் இதர ரசீதுகள் ஆகியவை அடங்கும். பயனர் கட்டணங்களில் (அதாவது, பொதுப் பயன்பாடுகளுக்கான கட்டணம்) தண்ணீர் கட்டணம், சுகாதாரக் கட்டணம், கழிவுநீர்க் கட்டணம் மற்றும் பல.

3. மானியங்கள்: பல வளர்ச்சி திட்டங்கள், உள்கட்டமைப்பு திட்டங்கள், நகர்ப்புற சீர்திருத்த முயற்சிகள் மற்றும் பலவற்றிற்காக மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளால் நகராட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்படும் பல்வேறு மானியங்கள் இதில் அடங்கும்.

4. அதிகாரப்பகிர்வு: இது மாநில அரசாங்கத்திடம் இருந்து நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதியை மாற்றுவதைக் கொண்டுள்ளது. மாநில நிதி ஆயோக் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் இந்த அதிகாரப் பகிர்வு செய்யப்படுகிறது.

5. கடன்கள்: நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மாநில அரசு மற்றும் நிதி

நிறுவனங்களிடமிருந்து தங்கள் மூலதனச் செலவினங்களைச் சமாளிக்க

கடன்களை திரட்டுகின்றன. அவர்கள் மாநில அரசின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே நிதி

நிறுவனங்கள் அல்லது பிற அமைப்புகளிடம் கடன் வாங்க முடியும்.

உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் மத்திய கவுன்சில்

உள்ளாட்சிக்கான மத்திய கவுன்சில் 1954 இல் அமைக்கப்பட்டது. இது இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவின்படி இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 263வது பிரிவின் கீழ் உருவாக்கப்பட்டது. முதலில், இது உள்ளூர் சுய-அரசு மத்திய கவுன்சில் என்று அறியப்பட்டது. இருப்பினும், 'சுய அரசு' என்ற சொல் மிதமிஞ்சியதாகக் கண்டறியப்பட்டது, எனவே 1980 களில் 'அரசு' என்ற சொல் மாற்றப்பட்டது. 1958 வரை, இது நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற உள்ளூர் அரசாங்கங்களுடன் கையாண்டது, ஆனால் 1958 க்குப் பிறகு அது நகர்ப்புற உள்ளாட்சி விவகாரங்களை மட்டுமே கையாண்டது.

கவுன்சில் ஒரு ஆலோசனை அமைப்பு. இது இந்திய அரசாங்கத்தின் நகர்ப்புற மேம்பாட்டு அமைச்சர் மற்றும் மாநிலங்களில் உள்ளாட்சி சுய அரசாங்கத்திற்கான அமைச்சர்களைக் கொண்டுள்ளது. கவுன்சிலின் தலைவராக மத்திய அமைச்சர் செயல்படுகிறார்.

உள்ளூர் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை கவுன்சில் பின்வரும் செயல்பாடுகளைச் செய்கிறது: (i) கொள்கை விஷயங்களைக் கருத்தில் கொண்டு பரிந்துரை செய்தல் (ii) சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகளை உருவாக்குதல் (iii) மையத்திற்கும் இடையேயான ஒத்துழைப்பின் சாத்தியத்தை ஆய்வு செய்தல்

மாநிலங்கள்

(iv) ஒரு பொதுவான செயல்திட்டத்தை உருவாக்குதல் (v)

மத்திய நிதி உதவியை பரிந்துரை செய்தல் (vi) மத்திய

நிதி உதவியுடன் உள்ளாட்சி அமைப்புகள் செய்யும் பணிகளை மதிப்பாய்வு செய்தல்

அட்டவணை 39.3 ஒரு பார்வையில் நகராட்சிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
243P	வரையறைகள்
243Q	நகராட்சிகளின் அரசியலமைப்பு
243 ஆர்	நகராட்சிகளின் கலவை
243S	வார்டு குழுக்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு மற்றும் பல
243T	இட ஒதுக்கீடு
243U	நகராட்சிகளின் காலம் மற்றும் பல
243V	உறுப்பினர் தகுதியின்மை
243W	அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்

நகராட்சிகள் மற்றும் பல	
243X	மூலம் வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரங்கள், மற்றும் நிதி நகராட்சிகள்
243Y	நிதி ஆணையம்
243Z	நகராட்சிகளின் கணக்குகளின் தணிக்கை
243ZA	நகராட்சிகளுக்கு தேர்தல்
யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு 243ZB விண்ணப்பம்	
243ZC	பகுதி சில பகுதிகளுக்குப் பொருந்தாது
மாவட்ட திட்டமிடலுக்கான 243ZD குழு	
பெருநகர திட்டமிடலுக்கான 243ZE குழு	
243ZF	தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் நகராட்சிகளின் தொடர்ச்சி
243ZG	தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை

அட்டவணை 39.4 மாநிலங்களில் உள்ள நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பெயர் (2019)8

Sl. எண். மாநிலம்	நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள்
1. ஆந்திரப் பிரதேசம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
2. அருணாச்சல பிரதேசம் (ULB கள் இல்லை)	
3. அசாம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. டவுன் பஞ்சாயத்துகள்
4. பீகார்	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
5. சத்தீஸ்கர்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. டவுன் பஞ்சாயத்துகள்
6. கோவா	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள்
7. குஜராத்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி கவுன்சில்கள்

8.	ஹரியானா	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள் 3. நகராட்சி குழுக்கள்
9.	ஹிமாச்சல பிரதேசம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
10.	ஜார்கண்ட்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் / நகராட்சி சபைகள் 3. டவுன் பஞ்சாயத்துகள் / அறிவிக்கப்பட்டது பகுதி கவுன்சில்கள்
11.	கர்நாடகா	1. முனிசிபல் / சிட்டி கார்ப்பரேஷன்கள் 2. நகராட்சி / நகர சபைகள் 3. டவுன் பஞ்சாயத்துகள்
12.	கேரளா	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள்
13.	மத்திய பிரதேசம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
14.	மகாராஷ்டிரா	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
15.	மணிப்பூர்	1. மாநகர சபைகள் 2. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
16.	மேகாலயா	1. நகராட்சிகள்
17.	மிசோரம்	1. நகராட்சிகள்
18.	நாகாலாந்து	1. மாநகர சபைகள் 2. நகர சபைகள்
19.	ஒடிசா	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி கவுன்சில்கள்
20.	பஞ்சாப்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
21.	ராஜஸ்தான்	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள்

		3. நகராட்சி வாரியங்கள்
22.	சிக்கிம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. மாநகர சபைகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
23.	தமிழ்நாடு	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. டவுன் பஞ்சாயத்துகள்
24.	தெலுங்கானா	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
25.	திரிபுரா	1. மாநகர சபைகள் 2. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
26.	உத்தரப்பிரதேசம்	1. நகர் நிகம் 2. நகர் பாலிகா பரிஷத்கள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
27.	உத்தரகாண்ட்	1. நகர் நிகம் 2. நகர் பாலிகா பரிஷத்கள் 3. நகர் பஞ்சாயத்துகள்
28.	மேற்கு வங்காளம்	1. மாநகராட்சிகள் 2. நகராட்சிகள் 3. அறிவிக்கப்பட்ட பகுதி அதிகாரிகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 'உள்ளாட்சி' என்பது மாநிலப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு பாடமாகும் அரசியலமைப்பின் 7வது அட்டவணையின் கீழ்.
2. லோக்சபா மற்றும் ராஜ்ய இரண்டிலும் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது 1992 டிசம்பரில் சபா. அதன் பிறகு, மசோதா அங்கீகரிக்கப்பட்டது தேவையான எண்ணிக்கையிலான மாநில சட்டமன்றங்களால். அது இருந்தது ஏப்ரல் 1993 இல் ஜனாதிபதியால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.
3. ஒரு இடைநிலைப் பகுதி என்பது மாற்றத்தில் இருக்கும் பகுதி என்று பொருள்படும் ஒரு கிராமப்புற பகுதி முதல் நகர்ப்புற பகுதி வரை.
4. தற்போது (2019), இந்தியாவின் பத்து மாநிலங்கள் திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளன.
அவை: ஆந்திரா, தெலுங்கானா, ஜார்கண்ட், சத்தீஸ்கர், குஜராத், இமாச்சல பிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, ஒரிசா மற்றும் ராஜஸ்தான். தற்போது (2019), அங்கு மொத்தம் பத்து பழங்குடிப் பகுதிகள் (தன்னாட்சி மாவட்டங்கள்).

அசாம் (3), மேகாலயா (3), திரிபுரா (1) மற்றும் மிசோரம் (3) ஆகிய நான்கு மாநிலங்கள்.

5. பெருநகரப் பகுதி என்பது ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாவட்டங்களில் 10 லட்சம் அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மக்கள்தொகையைக் கொண்ட ஒரு பகுதி மற்றும் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட நகராட்சிகள் அல்லது பஞ்சாயத்துகள் அல்லது பிற அருகில் உள்ள பகுதி பகுதிகள்.
6. ஏ.பி. ஜெயின் தலைமையிலான கிராமப்புற-நகர்ப்புற உறவுக் குழு (1963-66) உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் அமைப்பில் பல்கிப் பெருகுவதைத் தவிர்க்க சிறு நகர பகுதிக் குழுக்களை பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுடன் இணைக்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.
7. கன்டோன்மென்ட் பகுதி என்பது ராணுவப் படைகளும் படைகளும் நிரந்தரமாக நிலைகொண்டுள்ள வரையறுக்கப்பட்ட பகுதி.
8. பதின்மூன்றாவது நிதிக் குழுவின் அறிக்கை (2010-2015), தொகுதி II, டிசம்பர் 2009, பி. 424-426.

பகுதி-VI

யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் சிறப்புப் பகுதிகள்

40. யூனியன் பிரதேசங்கள்

41. அட்டவணை மற்றும் பழங்குடியினர்

40 யூனியன் பிரதேசங்கள்

ய அரசியலமைப்பின் பிரிவு 1 இன் கீழ், இந்தியப் பிரதேசம் மூன்று வகைப் பகுதிகளை உள்ளடக்கியது: (அ) மாநிலங்களின் பிரதேசங்கள்; (ஆ) யூனியன் பிரதேசங்கள்; மற்றும் (ச) எந்த நேரத்திலும் இந்திய அரசாங்கத்தால் கையகப்படுத்தப்படும் பிரதேசங்கள். தற்போது, இருபத்தி ஒன்பது மாநிலங்கள், ஏழு யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் இல்லை.

மாநிலங்கள் இந்தியாவில் கூட்டாட்சி அமைப்பில் உறுப்பினர்களாக உள்ளன மற்றும் மையத்துடன் அதிகாரப் பகிர்வை பகிர்ந்து கொள்கின்றன. மறுபுறம், யூனியன் பிரதேசங்கள் என்பது மத்திய அரசின் நேரடி கட்டுப்பாடு மற்றும் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள பகுதிகள் ஆகும். எனவே, அவை 'மத்திய நிர்வாகப் பகுதிகள்' என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. 'இந்த வகையில், இந்தப் பிரதேசங்களின் இருப்பு இந்தியாவில் கூட்டாட்சி முறையிலிருந்து ஒரு வெளிப்படையான விலகலை உருவாக்குகிறது; புது தில்லிக்கும் இந்த மத்திய பகுதிகளுக்கும் இடையேயான உறவைப் பொருத்தவரையில் இந்திய அரசு வெளிப்படையாக ஒற்றுமையாக உள்ளது'¹.

யூனியன் பிரதேசங்களை உருவாக்குதல்

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது, 1874ல் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகள் 'திட்டமிடப்பட்ட மாவட்டங்களாக' அமைக்கப்பட்டன. பின்னர், அவை 'தலைமை ஆணையர் மாகாணங்கள்' என அறியப்பட்டன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, அவை பகுதி 'சி' மாநிலங்கள் மற்றும் பகுதி 'டி' பிரதேசங்கள்² என்ற பிரிவில் வைக்கப்பட்டன. 1956 இல், அவை 7வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் (1956) மற்றும் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம் (1956) ஆகியவற்றால் 'யூனியன் பிரதேசங்களாக' அமைக்கப்பட்டன. படிப்படியாக, இந்த யூனியன் பிரதேசங்களில் சில மாநிலங்களாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளன. எனவே, இன்று மாநிலங்களாக இருக்கும் ஹிமாச்சல பிரதேசம், மணிப்பூர், திரிபுரா, மிசோரம், அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் கோவா ஆகியவை முன்பு யூனியன் பிரதேசங்களாக இருந்தன. மறுபுறம், போர்த்துகீசியர்களிடமிருந்து (கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ, மற்றும் தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி) மற்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்களிடமிருந்து (புதுச்சேரி) கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் யூனியன் பிரதேசங்களாக அமைக்கப்பட்டன.

தற்போது, ஒன்பது யூனியன் பிரதேசங்கள் உள்ளன. அவை (உருவாக்கப்பட்ட ஆண்டோடு சேர்த்து): (1) அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள்- 1956, (2) டெல்லி-1956, (3) லட்சத்தீவு-1956, (4) தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி-1961, (5) டாமன் மற்றும் டையூ- 1962, (6) புதுச்சேரி- 1962, (7) சண்டிகர்-1966, (8) ஜம்மு காஷ்மீர்-2019 மற்றும் (9) லடாக்- 2019. 1973 வரை, லட்சத்தீவு லாக்காடிவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள் என்று அழைக்கப்பட்டது. 1992 இல், டெல்லி தேசிய தலைநகர் பிரதேசமாக டெல்லி மாற்றப்பட்டது. 2006 வரை புதுச்சேரி பாண்டிச்சேரி என்று அழைக்கப்பட்டது.

யூனியன் பிரதேசங்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டன. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன 3 :

1. அரசியல் மற்றும் நிர்வாகக் கருத்தில்-டெல்லி மற்றும் சண்டிகர்.
2. கலாச்சார தனித்துவம்-புதுச்சேரி, தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி, மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ.
3. மூலோபாய முக்கியத்துவம்-அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் மற்றும் லட்சத்தீவுகள்.
4. பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியின மக்களுக்கு சிறப்பு சிகிச்சை மற்றும் கவனிப்பு-மிசோரம், மணிப்பூர், திரிபுரா மற்றும் அருணாச்சல பிரதேசம் பின்னர் மாநிலங்களாக மாறியது.

2019 ஆம் ஆண்டில், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலம் யூனியன் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது.

ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம்.

ஜம்மு காஷ்மீர் மறுசீரமைப்பு மசோதா, 2019ஐ நாடாளுமன்றத்தில்

அறிமுகப்படுத்தியபோது, இந்த இரண்டு புதிய யூனியன் பிரதேசங்களை

உருவாக்குவதற்கான காரணங்களை மத்திய அரசு கூறியது:

1. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தின் லடாக் பிரிவு ஒரு பெரிய பரப்பளவைக்

கொண்டுள்ளது, ஆனால் மிகக் கடினமான நிலப்பரப்புடன் குறைந்த

மக்கள்தொகை கொண்டது. லடாக் மக்கள் தங்கள் அபிலாஷைகளை

நிறைவேற்றுவதற்கு யூனியன் பிரதேசம் என்ற அந்தஸ்தை வழங்க

வேண்டும் என்ற நீண்ட நாள் கோரிக்கை நிலுவையில் உள்ளது. யூனியன்

பிரதேசமான லடாக் சட்டமன்றம் இல்லாமல் இருக்கும்.

2. மேலும், தற்போதுள்ள ஜம்மு-காஷ்மீர் மாநிலத்தில் எல்லை தாண்டிய

பயங்கரவாதத்தால் தூண்டப்பட்ட உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சூழலைக்

கருத்தில் கொண்டு, ஜம்மு-காஷ்மீருக்கு தனி யூனியன் பிரதேசம்

உருவாக்கப்படுகிறது. ஜம்மு காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் ஒரு

சட்டமன்றத்துடன் இருக்கும்.

யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகம்

அரசியலமைப்பின் பகுதி VIII இல் உள்ள 239 முதல் 241 வரையிலான பிரிவுகள் யூனியன் பிரதேசங்களைப் பற்றியது. அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களும் ஒரு வகையைச் சேர்ந்தாலும், அவற்றின் நிர்வாக அமைப்பில் சீரான தன்மை இல்லை.

ஒவ்வொரு யூனியன் பிரதேசமும் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகி மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது. ஒரு யூனியன் பிரதேசத்தின் நிர்வாகி குடியரசுத் தலைவரின் முகவர், கவர்னரைப் போல மாநிலத் தலைவர் அல்ல. ஒரு நிர்வாகியின் பதவியை ஜனாதிபதி குறிப்பிடலாம்; அது லெப்டினன்ட் கவர்னர் அல்லது தலைமை ஆணையர் அல்லது நிர்வாகியாக இருக்கலாம். தற்போது, டெல்லி, புதுச்சேரி, அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், ஜம்மு-காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் ஆகியவற்றில் லெப்டினன்ட் கவர்னராகவும், சண்டிகர், தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி, டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் லட்சத்தீவுகளில் நிர்வாகியாகவும் உள்ளார். குடியரசுத் தலைவர் ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநரை அருகில் உள்ள யூனியன் பிரதேசத்தின் நிர்வாகியாகவும் நியமிக்கலாம். அந்த வகையில், ஆளுநர் தனது மந்திரி சபையில் இருந்து சுதந்திரமாக செயல்பட வேண்டும்.

புதுச்சேரி (1963 இல்), டெல்லி (1992 இல்) மற்றும் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் (2019 இல்) யூனியன் பிரதேசங்கள் ஒரு சட்டப் பேரவை மற்றும் ஒரு முதலமைச்சர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுவுடன் வழங்கப்படுகின்றன. மீதமுள்ள ஆறு யூனியன் பிரதேசங்களில் இத்தகைய பிரபலமான அரசியல் நிறுவனங்கள் இல்லை. ஆனால், யூனியன் பிரதேசங்களில் இத்தகைய நிறுவனங்களை நிறுவுவது குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் உச்சக் கட்டுப்பாட்டைக் குறைக்காது.

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான மூன்று பட்டியல்களில் (மாநிலப் பட்டியல் உட்பட) எந்தவொரு விஷயத்திலும் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். பாராளுமன்றத்தின் இந்த அதிகாரம் புதுச்சேரி, டெல்லி மற்றும் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் ஆகியவற்றிற்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது, அவை அவற்றின் சொந்த உள்ளூர் சட்டமன்றங்களைக் கொண்டுள்ளன. இதன் பொருள், மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான நாடாளுமன்றத்தின் சட்டமன்ற அதிகாரம், அவற்றுக்கான உள்ளூர் சட்டமன்றத்தை நிறுவிய பிறகும் பாதிக்கப்படாமல் உள்ளது. ஆனால், புதுச்சேரியின் சட்டப் பேரவை மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் கன்கர்ரன்ட் லிஸ்ட் ஆகிய எந்தப் பாடத்திலும் சட்டங்களை இயற்றலாம். இதேபோல், டெல்லி சட்டமன்றம் மாநிலப் பட்டியலின் (பொது ஒழுங்கு, காவல் மற்றும் நிலம் தவிர) மற்றும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பட்டியலின் எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும் அதேபோல், ஜம்மு காஷ்மீர் சட்டப் பேரவையிலும் முடியும்.

மாநிலப் பட்டியலின் (பொது ஒழுங்கு மற்றும் காவல் துறையைத் தவிர) மற்றும் கனகர்ரண்ட் லிஸ்ட்டின் எந்தவொரு விஷயத்திலும் சட்டங்களை உருவாக்குதல்.

அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், லட்சத்தீவுகள், தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி, டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் லடாக் ஆகியவற்றின் அமைதி, முன்னேற்றம் மற்றும் நல்ல அரசாங்கத்திற்கான விதிமுறைகளை ஜனாதிபதி உருவாக்க முடியும். புதுச்சேரியிலும், குடியரசுத் தலைவர் சட்டங்களை இயற்றலாம், ஆனால் அவை இடைநிறுத்தப்பட்டால் அல்லது கலைக்கப்பட்டால் மட்டுமே. குடியரசுத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு ஒழுங்குமுறையானது, நாடாளுமன்றத்தின் செயலுக்குச் சமமான பலத்தையும் விளைவையும் கொண்டுள்ளது, மேலும் இந்த யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பாக நாடாளுமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டத்தையும் ரத்து செய்யலாம் அல்லது திருத்தலாம்.

பாராளுமன்றம் ஒரு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவலாம் அல்லது அதை அருகிலுள்ள மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பிற்குள் வைக்கலாம். தனக்கென ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தைக் கொண்ட ஒரே யூனியன் பிரதேசம் டெல்லி மட்டுமே (1966 முதல்). பாம்பே உயர்நீதிமன்றம் இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்கள்-தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி மற்றும் டாமன் மற்றும் டையூ ஆகியவற்றின் மீதான அதிகார வரம்பைப் பெற்றுள்ளது. அந்தமான் மற்றும் நோகோபார் தீவுகள், சண்டிகர், லட்சத்தீவு மற்றும் புதுச்சேரி ஆகியவை முறையே கல்கத்தா, பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா, கேரளா மற்றும் சென்னை உயர் நீதிமன்றங்களின் கீழ் உள்ளன. ஜம்மு காஷ்மீர் உயர்நீதிமன்றம் ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக் ஆகிய இரண்டு யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான பொதுவான உயர் நீதிமன்றமாகும்.

கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களை நிர்வகிப்பதற்கான தனி விதிகள் எதுவும் அரசியலமைப்பில் இல்லை. ஆனால், யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகத்திற்கான அரசியலமைப்பு விதிகள் கையகப்படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்களுக்கும் பொருந்தும்.

டெல்லிக்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

19915 ஆம் ஆண்டின் 69 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் டில்லி யூனியன் பிரதேசத்திற்கு சிறப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது, மேலும் அதை டெல்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேசமாக மறுவடிவமைப்பு செய்து டெல்லியின் நிர்வாகியை லெப்டினன்ட் (லெப்டினன்ட்) ஆளுநராக நியமித்தது. டெல்லிக்கு ஒரு சட்டமன்றம் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவை உருவாக்கியது. முன்னதாக, டெல்லியில் ஒரு பெருநகர சபையும் நிர்வாக சபையும் இருந்தது.

மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் பலம் 70 உறுப்பினர்களாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தால் தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது. மாநிலப் பட்டியலின் மூன்று விஷயங்களைத் தவிர, பொது ஒழுங்கு, காவல் மற்றும் நிலம் ஆகிய மூன்று விஷயங்களைத் தவிர, மாநிலப் பட்டியல் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் உள்ள அனைத்து விஷயங்களிலும் சட்டமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். ஆனால், சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களை விட பாராளுமன்றத்தின் சட்டங்கள் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

அமைச்சர்கள் குழுவின் பலம் சட்டசபையின் மொத்த பலத்தில் பத்து சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது, அதாவது ஏழு முதல்-அமைச்சர் மற்றும் ஆறு அமைச்சர்கள். முதலமைச்சரை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார் (லெட். கவர்னரால் அல்ல). ஏனைய அமைச்சர்கள் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அமைச்சர்கள் பதவி வகிக்கின்றனர். அமைச்சர்கள் குழு சட்டசபைக்கு கூட்டுப் பொறுப்பு.

முதல்வர் தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழு உதவி மற்றும் ஆலோசனைகளை எல்.டி.டி. ஆளுநர் தனது விருப்பப்படி செயல்பட வேண்டியவரை தவிர, தனது பணிகளைச் செயல்படுத்துவதில். எல்.டி., இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால். கவர்னர் மற்றும் அவரது அமைச்சர்கள், எல்.டி. ஆளுநர் இந்த விவகாரத்தை குடியரசுத் தலைவரிடம் அனுப்பி முடிவெடுத்து அதன்படி செயல்பட வேண்டும்.

மேற்கூறிய விதிகளின்படி பிரதேசத்தின் நிர்வாகத்தை மேற்கொள்ள முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படும் போது, ஜனாதிபதி அவர்களின் (மேலே உள்ள விதிகள்) செயல்பாட்டை இடைநிறுத்தி, பிரதேசத்தை நிர்வகிப்பதற்கு தேவையான தற்செயலான அல்லது விளைவான ஏற்பாடுகளை செய்யலாம். சுருக்கமாக, அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால், ஜனாதிபதி பிரதேசத்தில் தனது ஆட்சியை திணிக்க முடியும். எல்.டி.யின் அறிக்கையில் இதைச் செய்யலாம். கவர்னர் அல்லது வேறு. இந்த ஏற்பாடு மாநிலங்களில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்துவது தொடர்பான 356வது பிரிவை ஒத்திருக்கிறது.

எல்.டி. பேரவையின் இடைவேளையின் போது அரசாணைகளை வெளியிட ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. பேரவையின் செயலுக்கு இணையான சக்தியை ஒரு கட்டளைச் சட்டம் கொண்டுள்ளது. அத்தகைய ஒவ்வொரு கட்டளையும் அதன் மறுசீரமைப்பிலிருந்து ஆறு வாரங்களுக்குள் சட்டசபையால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். அவர் எந்த நேரத்திலும் ஒரு அரசாணையை திரும்பப் பெறலாம். ஆனால், சட்டசபை கலைக்கப்படும்போது அல்லது இடைநிறுத்தப்படும்போது அவர் அவசரச் சட்டத்தை பிறப்பிக்க முடியாது. மேலும், குடியரசுத் தலைவரின் முன் அனுமதியின்றி அத்தகைய அரசாணையை வெளியிடவோ அல்லது திரும்பப் பெறவோ முடியாது.

யூனியன் பிரதேசங்களின் ஆலோசனைக் குழுக்கள்

இந்திய அரசு (வணிக ஒதுக்கீடு) விதிகள் 1961 இன் கீழ், உள்துறை அமைச்சகம் யூனியன் பிரதேசங்களின் சட்டம், நிதி மற்றும் பட்ஜெட், சேவைகள் மற்றும் லெப்டினன்ட் கவர்னர்கள் மற்றும் நிர்வாகிகளின் நியமனம் தொடர்பான அனைத்து விவகாரங்களுக்கும் மத்திய அமைச்சகம் ஆகும்.

சட்டமன்றம் இல்லாத ஆறு யூனியன் பிரதேசங்கள் (அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள், சண்டிகர், டாமன் மற்றும் டையூ, தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி, லட்சத்தீவு மற்றும் லடாக்) உள்துறை அமைச்சரின் ஆலோசனைக் குழு (HMAC)/நிர்வாகிகளின் ஆலோசனைக் குழு (AAC) மன்றத்தைக் கொண்டுள்ளன. HMAC தலைவராக மத்திய உள்துறை அமைச்சர் இருக்கும் போது, AAC, சம்பந்தப்பட்ட யூனியன்களின் நிர்வாகியால் வழிநடத்தப்படுகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் எ.கா. மாவட்ட பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களின் முனிசிபல் கவுன்சில் இந்த குழுக்களில் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். யூனியன் பிரதேசங்களின் சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாடு தொடர்பான பொதுவான பிரச்சனைகளை குழு விவாதிக்கிறது.⁶

அட்டவணை 40.1 ஒரு பார்வையில் யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாக அமைப்பு

ஒன்றியம் பிரதேசங்கள்	நிறைவேற்று சட்டமன்ற நீதித்துறை		
1. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள்	லெப்டினன்ட் கவர்னர்	-	கல்கத்தா கீழ் உயர் நீதிமன்றம்
2. சண்டிகர்	நிர்வாகி	-	பஞ்சாபின் கீழ் மற்றும் ஹரியானா உயர் நீதிமன்றம்
3. தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி	நிர்வாகி	-	பம்பாயின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம்
4. டாமன் மற்றும் டையூ	நிர்வாகி	-	பம்பாயின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம்
5. டெல்லி	(அ) லெப்டினன்ட் கவர்னர் (ஆ) முதலமைச்சர்	சட்டமன்றம் சட்டசபை	தனி உயர் நீதிமன்றம்

(c) மந்திரி சபை			
6. லட்சத்தீவு நிர்வாகி	-	கேரளாவின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம்	
7. புதுச்சேரி	(அ) லெப்டினன்ட் ஆளுநர் (ஆ) முதலமைச்சர் (இ) அமைச்சர்கள் குழு	சட்டமன்றம் சட்டசபை	மெட்ராஸின் கீழ் உயர் நீதிமன்றம்
8. ஜம்மு காஷ்மீர்	(அ) லெப்டினன்ட் ஆளுநர் (ஆ) முதலமைச்சர் (இ) அமைச்சர்கள் குழு	சட்டமன்றம் சட்டசபை	ஜம்மு காஷ்மீர் உயர் கீழ் நீதிமன்றம்
9. லடாக்	லெப்டினன்ட் கவர்னர்	-	ஜம்மு காஷ்மீர் உயர் கீழ் நீதிமன்றம்

குறிப்பு: பஞ்சாப் கவர்னர் சண்டிகரின் நிர்வாகியாக இருக்கிறார். தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலியின் நிர்வாகி ஒரே நேரத்தில் டாமன் மற்றும் டையூவின் நிர்வாகியாக உள்ளார். லட்சத்தீவுக்கு ஒரு தனி நிர்வாகி இருக்கிறார்7 .

அட்டவணை 40.2 மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களை ஒப்பிடுதல்

மாநிலங்களில்	யூனியன் பிரதேசங்கள்
1. மையத்துடனான அவர்களின் உறவு கூட்டாட்சி.	1. மையத்துடனான அவர்களின் உறவு ஒற்றையாட்சியானது.
2. அவர்கள் அதிகாரப் பகிர்வை மையத்துடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள்.	2. அவர்கள் நேரடி கீழ் உள்ளன மையத்தின் கட்டுப்பாடு மற்றும் நிர்வாகம்.
3. அவர்களுக்கு சுயாட்சி உள்ளது.	3. அவர்களுக்கு எந்த சுயாட்சியும் இல்லை.
4. அவர்களின் ஒற்றுமை உள்ளது	4. உள்ள ஒற்றுமை இல்லை

நிர்வாக அமைப்பு.	அவர்களின் நிர்வாக அமைப்பு.
5. அவர்களின் நிர்வாகத் தலைவர் கவர்னர் என்று அறியப்படுகிறார்.	5. அவர்களின் நிர்வாகத் தலைவர் நிர்வாகி அல்லது லெப்டினன்ட் கவர்னர் அல்லது தலைமை ஆணையர் என பல்வேறு பதவிகளால் அறியப்படுகிறது.
6. ஒரு ஆளுநர் மாநிலத்தின் அரசியலமைப்புத் தலைவர்.	6. ஒரு நிர்வாகி ஜனாதிபதியின் முகவர்.
7. பாராளுமன்றம் செய்ய முடியாது அசாதாரண சூழ்நிலைகள் தவிர மாநிலங்கள் தொடர்பான மாநிலப் பட்டியலின் பாடங்கள் மீதான சட்டங்கள்.	7. யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பான கீழ் தவிர மாநிலங்கள் தொடர்பான மாநிலப் பட்டியலின் மூன்று பட்டியல்களின் எந்தப் பாடத்திலும் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்.

அட்டவணை 40.3 ஒரு பார்வையில் யூனியன் பிரதேசங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
239.	யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகம்
239A.	உள்ளூர் சட்டமன்றங்கள் அல்லது கவுன்சில் உருவாக்கம் குறிப்பிட்ட யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான அமைச்சர்கள் அல்லது இருவரும்
239AA.	டெல்லியைப் பொறுத்தவரை சிறப்பு ஏற்பாடுகள்
239AB.	அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் வழங்குதல்
239B.	அறிவிப்பதற்கான நிர்வாகியின் அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் இடைவேளையின் போது கட்டளைகள்
240.	சில யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான விதிமுறைகளை உருவாக்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்
241.	யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான உயர் நீதிமன்றங்கள்
242.	கூரக் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. எஸ்.ஆர். மகேஸ்வரி, இந்தியாவில் உள்ள மாநில அரசுகள், மேக்மில்லன், 2000 பதிப்பு, ப. 131.
2. 1950 இல், அரசியலமைப்பில் இந்திய ஒன்றியத்தின் மாநிலங்கள் மற்றும் பிரதேசங்கள் - பகுதி A, பகுதி B மற்றும் பகுதி C மாநிலங்கள் மற்றும் பகுதி D பிரதேசங்களின் நான்கு மடங்கு வகைப்பாடு இருந்தது.
3. ஜே.சி. ஜோஹாரி : இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், விஷால், தொகுதி II, 13வது பதிப்பு, 2001, பக். 499.
4. புதுச்சேரி சட்டமன்றம் 30 உறுப்பினர்களையும், டெல்லி 70 உறுப்பினர்களையும், ஜம்மு-காஷ்மீர் 83 உறுப்பினர்களையும் கொண்டுள்ளது.
5. பிப்ரவரி 1, 1992 முதல் நடைமுறைக்கு வருகிறது.
6. ஆண்டு அறிக்கை 2018-19, உள்துறை அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப. 70.
7. இந்தியா 2019: ஒரு குறிப்பு ஆண்டு, வெளியீடுகள் பிரிவு, இந்திய அரசு, ப. 47.

41 அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள்

ஏ அரசியலமைப்பின் X பகுதியின் 244 வது பிரிவு, 'திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகள்' மற்றும் 'பழங்குடியினர் பகுதிகள்' என குறிப்பிடப்பட்ட சில பகுதிகளுக்கு ஒரு சிறப்பு நிர்வாக அமைப்பை வழங்குகிறது. அரசியலமைப்பின் ஐந்தாவது அட்டவணையானது, அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களைத் தவிர எந்த மாநிலத்திலும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைக் கையாள்கிறது. அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணை, மறுபுறம், அசாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய நான்கு வடகிழக்கு மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினப் பகுதிகளின் நிர்வாகத்தைக் கையாள்கிறது.

திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகம்

சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக மிகவும் பின்தங்கிய 'பூர்வகுடிகள்' வசிப்பதால், திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகள் நாட்டில் உள்ள மற்ற பகுதிகளிலிருந்து வித்தியாசமாக நடத்தப்படுகின்றன, மேலும் அவர்களின் நிலையை மேம்படுத்த சிறப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். எனவே, ஒரு மாநிலத்தில் இயங்கும் சாதாரண நிர்வாக இயந்திரம் முழுவதும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிக்கப்படவில்லை, மேலும் இந்தப் பகுதிகளுக்கு மத்திய அரசுக்கு ஓரளவு அதிகப் பொறுப்பு உள்ளது'2 .

ஐந்தாவது அட்டவணையில் உள்ள நிர்வாகத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளின் அறிவிப்பு: ஒரு பகுதியை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட

பகுதியாக அறிவிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அவர் அதன் பரப்பளவை அதிகரிக்கலாம் அல்லது குறைக்கலாம், அதன் எல்லைக் கோடுகளை மாற்றலாம், அத்தகைய பதவியை ரத்து செய்யலாம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்து ஒரு பகுதியில் அத்தகைய மறுவடிவமைப்புக்கான புதிய உத்தரவுகளை செய்யலாம்.

2. மாநிலம் மற்றும் மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம்: ஒரு மாநிலத்தின் நிர்வாக

அதிகாரம் அதில் உள்ள அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இதுபோன்ற பகுதிகள் தொடர்பாக ஆளுநருக்கு சிறப்புப் பொறுப்பு உள்ளது. வருடாந்தம் அல்லது ஜனாதிபதியின் தேவைக்கேற்ப அவ்வாறான பிரதேசங்களின் நிர்வாகம் தொடர்பான அறிக்கையை அவர் ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அத்தகைய பகுதிகளின் நிர்வாகம் தொடர்பாக மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு மையத்தின் நிர்வாக அதிகாரம் நீண்டுள்ளது.

3. பழங்குடியினர் ஆலோசனைக் குழு: பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்ட

ஒவ்வொரு மாநிலமும் பழங்குடியினர் நலன் மற்றும் முன்னேற்றம் குறித்து ஆலோசனை வழங்க பழங்குடியினர் ஆலோசனைக் குழுவை நிறுவ வேண்டும்.

இது 20 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அவர்களில் நான்கில் மூன்று பங்கு மாநில சட்டமன்றத்தில் பட்டியல் பழங்குடியினரின் பிரதிநிதிகளாக இருக்க வேண்டும். பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரைக் கொண்ட ஒரு மாநிலத்திலும் இதேபோன்ற கவுன்சில் நிறுவப்படலாம், ஆனால் அதில் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகள் இல்லை, குடியரசுத் தலைவர் வழிநடத்தினால்.

4. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்குப் பொருந்தும் சட்டம்: பார்லிமென்ட் அல்லது மாநில

சட்டமன்றத்தின் எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சட்டமும் ஒரு திட்டமிடப்பட்ட பகுதிக்கு பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது என்று வழிகாட்ட ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அவனால் முடியும்

பழங்குடியினர் ஆலோசனைக் குழுவைக் கலந்தாலோசித்த பிறகு, திட்டமிடப்பட்ட பகுதியின் அமைதி மற்றும் நல்ல அரசாங்கத்திற்கான விதிமுறைகளை உருவாக்கவும். இத்தகைய விதிமுறைகள் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரால் அல்லது அவர்களிடையே நிலத்தை மாற்றுவதைத் தடுக்கலாம் அல்லது கட்டுப்படுத்தலாம், பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கு நிலம் ஒதுக்கீடு செய்வதை ஒழுங்குபடுத்தலாம் மற்றும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பழங்குடியினர் தொடர்பான பணக்கடன் வணிகத்தை ஒழுங்குபடுத்தலாம். மேலும், ஒரு ஒழுங்குமுறை பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டத்தையும் ரத்து செய்யலாம் அல்லது திருத்தலாம், இது திட்டமிடப்பட்ட பகுதிக்கு பொருந்தும். ஆனால், இதுபோன்ற அனைத்து விதிமுறைகளுக்கும் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதல் தேவை.

பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகம் மற்றும் மாநிலங்களில் உள்ள பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நலன் குறித்து அறிக்கை அளிக்க ஒரு கமிஷனை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்க வேண்டும் என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் கோருகிறது. அவர் எப்போது

வேண்டுமானாலும் அத்தகைய ஆணைக்குழுவை நியமிக்கலாம், ஆனால் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கி பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கட்டாயம். எனவே, 1960ல் ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டது. இது ஐ.நா

தேபார் மற்றும் அதன் அறிக்கையை 1961 இல் சமர்ப்பித்தது. நான்கு தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு, இரண்டாவது கமிஷன் 2002 இல் திலீப் சிங் பூரியாவின் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்டது. இது 2004 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.

பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம்

அரசியலமைப்பு, ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ், அசாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய நான்கு வடகிழக்கு மாநிலங்களில் பழங்குடியினப் பகுதிகளை நிர்வகிப்பதற்கான சிறப்பு விதிகளைக் கொண்டுள்ளது. இந்த நான்கு மாநிலங்களில் மட்டும் சிறப்பு ஏற்பாடுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள பகுத்தறிவு பின்வருவனவற்றில் உள்ளது: “அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினர் இந்த மாநிலங்களில் உள்ள மற்ற மக்களின் வாழ்க்கையையும் வழிகளையும் அதிகம் உள்வாங்கவில்லை. இந்தப் பகுதிகள் இதுவரை மானுடவியல் மாதிரிகளாக இருந்தன. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளில் உள்ள பழங்குடியின மக்கள் அவர்கள் மத்தியில் வாழும் பெரும்பான்மை மக்களின் கலாச்சாரத்தை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். மறுபுறம், அஸ்ஸாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய இடங்களில் உள்ள பழங்குடியினர் இன்னும் தங்கள் சொந்த கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நாகரிகங்களில் தங்கள் வேர்களைக் கொண்டுள்ளனர். எனவே, இந்த பகுதிகள் அரசியலமைப்பால் வித்தியாசமாக நடத்தப்படுகின்றன, மேலும் இந்த மக்களுக்கு சுய அரசாங்கத்திற்கு கணிசமான அளவு சுயாட்சி வழங்கப்பட்டுள்ளது.³”

ஆறாவது அட்டவணையில் உள்ள பல்வேறு நிர்வாக அம்சங்கள் பின்வருமாறு: 1. அசாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினர் பகுதிகள் தன்னாட்சி மாவட்டங்களாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன⁴. ஆனால், அவை சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்திற்கு வெளியே வராது.

2. தன்னாட்சி மாவட்டங்களை ஒழுங்கமைக்கவும் மறுசீரமைக்கவும் ஆளுநருக்கு அதிகாரம் உள்ளது. இவ்வாறு, அவர் அவர்களின் பகுதிகளை அதிகரிக்கவோ குறைக்கவோ அல்லது அவர்களின் பெயர்களை மாற்றவோ அல்லது அவற்றின் எல்லைகளை வரையறுக்கவோ முடியும்.
3. ஒரு தன்னாட்சி மாவட்டத்தில் வெவ்வேறு பழங்குடியினர் இருந்தால், ஆளுநர் அந்த மாவட்டத்தை பல தன்னாட்சிப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்.
4. ஒவ்வொரு தன்னாட்சி மாவட்டமும் 30 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு மாவட்ட கவுன்சிலைக் கொண்டுள்ளது, அவர்களில் நான்கு பேர் ஆளுநரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள், மீதமுள்ள 26 பேர் வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் ஐந்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருப்பார்கள் (முன்னதாக சபை கலைக்கப்படாவிட்டால்) மற்றும் நியமன உறுப்பினர்கள் ஆளுநரின் விருப்பத்தின் போது பதவியில் இருப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு தன்னாட்சி பிராந்தியத்திற்கும் ஒரு தனி பிராந்திய கவுன்சில் உள்ளது.

5. மாவட்ட மற்றும் பிராந்திய சபைகள் தங்கள் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்ட பகுதிகளை நிர்வகிக்கின்றன. நிலம், காடுகள், கால்வாய் நீர், விவசாயம், கிராம நிர்வாகம், சொத்தின் வாரிசு, திருமணம் மற்றும் விவாகரத்து, சமூக பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் அவர்கள் சட்டங்களை உருவாக்க முடியும். ஆனால் இதுபோன்ற அனைத்து சட்டங்களுக்கும் ஆளுநரின் ஒப்புதல் தேவை.
6. பழங்குடியினருக்கு இடையேயான வழக்குகள் மற்றும் வழக்குகளை விசாரிக்கும் மாவட்ட மற்றும் பிராந்திய கவுன்சில்கள் தங்கள் பிராந்திய அதிகார வரம்புகளுக்குள் கிராம சபைகள் அல்லது நீதிமன்றங்களை அமைக்கலாம். அவர்களிடம் முறையீடுகளைக் கேட்கிறார்கள். இந்த வழக்குகள் மற்றும் வழக்குகள் மீதான உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு ஆளுநரால் குறிப்பிடப்படுகிறது.
7. மாவட்ட கவுன்சில் மாவட்டத்தில் தொடக்கப் பள்ளிகள், மருந்தகங்கள், சந்தைகள், படகுகள், மீன்வளம், சாலைகள் மற்றும் பலவற்றை நிறுவலாம், கட்டலாம் அல்லது நிர்வகிக்கலாம். இது பழங்குடியினர் அல்லாதவர்களால் பணக்கடன் வழங்குதல் மற்றும் வர்த்தகம் செய்வதைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான விதிமுறைகளை உருவாக்கலாம். ஆனால், அத்தகைய விதிமுறைகளுக்கு ஆளுநரின் ஒப்புதல் தேவை.
8. மாவட்ட மற்றும் பிராந்திய சபைகளுக்கு நில வருவாயை மதிப்பிடவும் சேகரிக்கவும் மற்றும் குறிப்பிட்ட குறிப்பிட்ட வரிகளை விதிக்கவும் அதிகாரம் உள்ளது.
9. பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் செயல்கள் தன்னாட்சி மாவட்டங்கள் மற்றும் தன்னாட்சிப் பகுதிகளுக்குப் பொருந்தாது அல்லது குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விதிவிலக்குகளுடன் பொருந்தாது .
10. தன்னாட்சி பெற்ற மாவட்டங்கள் அல்லது பிராந்தியங்களின் நிர்வாகம் தொடர்பான எந்தவொரு விஷயத்தையும் ஆராய்ந்து அறிக்கை அளிக்க ஒரு கமிஷனை ஆளுநர் நியமிக்கலாம். கமிஷனின் பரிந்துரையின் பேரில் அவர் ஒரு மாவட்ட அல்லது பிராந்திய சபையை கலைக்கலாம்.

அட்டவணை 41.1 பழங்குடிப் பகுதிகள் ஒரு பார்வையில் (2019)

மாநிலங்களில்	பழங்குடியினர் பகுதிகள்
1. அசாம்	1. வடக்கு கச்சார் ஹில்ஸ் மாவட்டம். 2. கர்பி அங்லாங் மாவட்டம். 3. போடோலாந்து பிராந்திய பகுதிகள் மாவட்டம்.

2. மேகாலயா 1.	காசி மலை மாவட்டம்.
2.	ஜெயின்டியா ஹில்ஸ் மாவட்டம்.
3.	கரோ ஹில்ஸ் மாவட்டம்.
3. திரிபுரா	திரிபுரா பழங்குடியினர் பகுதிகள் மாவட்டம்.
4. மிசோரம்	1. சக்மா மாவட்டம்.
	2. மாரா மாவட்டம்.
	3. லாய் மாவட்டம்.

அட்டவணை 41.2 அட்டவணை மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் a பார்வை

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
244.	அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் நிர்வாகம் பகுதிகள்
244A.	அடங்கிய ஒரு தன்னாட்சி மாநில உருவாக்கம் அசாமில் சில பழங்குடிப் பகுதிகள் மற்றும் உள்ளூர் உருவாக்கம் சட்டமன்றம் அல்லது மந்திரி சபை அல்லது இரண்டும்
339.	நிர்வாகத்தின் மீது ஒன்றியத்தின் கட்டுப்பாடு திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டவர்களின் நலன் பழங்குடியினர்

அட்டவணை 41.3 ஐந்தாவது மற்றும் ஆறாவது தொடர்பான பாராளுமன்ற சட்டங்கள் அரசியலமைப்பின் அட்டவணைகள்

Sl.	செயல்கள்	ஏற்பாடுகள்
இல்லை.		
1.	லுஷாய் ஹில்ஸ் மாவட்டம் (பெயர் மாற்றம்) சட்டம், 1954	லுஷாய் ஹில்ஸ் மாவட்டம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டது மிசோ மாவட்டமாக. லுஷாய் ஹில்ஸ் மாவட்டம் ஆறு மாவட்டங்களில் ஒன்றாகும் பழங்குடியினரின் தன்னாட்சி மாவட்டங்கள் அசாமின் பகுதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணை.
2.	அரசு யூனியன் பிரதேசங்கள்	இன் ஆறாவது அட்டவணையில் திருத்தம் செய்யப்பட்டது சிலவற்றை உள்ளடக்கிய அரசியலமைப்பு தொடர்பான விதிகள்

(திருத்தம்) சட்டம், 1971	மிசோரம் யூனியன் பிரதேசத்தின் தன்னாட்சி மாவட்டங்கள் மற்றும் தன்னாட்சி பகுதிகள்.
3. நீக்குதல் மற்றும் திருத்துதல் சட்டம், 1974	சில சட்டங்களை ரத்து செய்தது மற்றும் வேறு சில சட்டங்களை திருத்தியது. இது அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் "கால்நடைக் குளங்கள்" என்பதற்குப் பதிலாக "கால்நடை பவுண்டுகள்" என்ற வார்த்தைகளையும் மாற்றியது.
4. ஐந்தாவது அட்டவணை அரசியலமைப்பு (திருத்தம்) சட்டம், 1976	இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் அளித்தது: (i) அந்த மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஒரு மாநிலத்தில் திட்டமிடப்பட்ட பகுதியின் பரப்பளவை அதிகரிக்க; மற்றும் (ii) ஏதேனும் ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு பகுதியை அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதியாகக் குறிப்பிடுவதற்காக செய்யப்பட்ட எந்த உத்தரவையும் ரத்து செய்ய அல்லது சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்து, திட்டமிடப்பட்ட பகுதியாக இருக்கும் பகுதியை மறுவரையறை செய்ய புதிய உத்தரவை உருவாக்கவும்.
5. அரசியலமைப்பு (திருத்தம்) சட்டத்தின் ஆறாவது அட்டவணை, 1988	திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் மாநிலங்களுக்கான அதன் பயன்பாட்டில் அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் சில மாற்றங்களைச் சேர்த்தது. இவை (i) ஆளுநர்கள் தங்களின் சில செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதில் தங்கள் விருப்பப்படி செயல்பட வேண்டும்; (ii) தன்னாட்சி மாவட்டங்கள் மற்றும் தன்னாட்சிப் பகுதிகளுக்கு நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் சட்டங்களைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பான விதிகளை உருவாக்கியது; மற்றும் (iii) மாவட்ட கவுன்சில்களுக்கு ராயல்டியின் பங்கை வழங்குவதற்கான கால வரம்பு வழங்கப்பட்டது.
6. அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணை	சில மாற்றங்களை உள்ளடக்கியது அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணை

(திருத்தம்) சட்டம், 1995

அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்கான அதன் விண்ணப்பத்தில். இவை (i) வடக்கு கச்சார் மலைகள் மாவட்டத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட மாவட்ட கவுன்சில் வடக்கு கச்சார் மலைகள் தன்னாட்சி கவுன்சில் என்றும், கர்பி-ஆங்லாங் மாவட்டத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட மாவட்ட கவுன்சில் கர்பி-ஆங்லாங் தன்னாட்சி கவுன்சில் என்றும் அழைக்கப்படும். (ii) சட்டங்களை உருவாக்க வடக்கு கச்சார் ஹில்ஸ் தன்னாட்சி கவுன்சில் மற்றும் கர்பி ஆங்லாங் தன்னாட்சி கவுன்சிலின் கூடுதல் அதிகாரங்களுக்கான விதிகளை உருவாக்கியது; மற்றும் (iii) ஆளுநர் தனது விருப்ப அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில், வடக்கு கச்சார் ஹில்ஸ் தன்னாட்சி கவுன்சில் அல்லது கர்பி ஆங்லாங் தன்னாட்சி கவுன்சிலை கலந்தாலோசிப்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டது.

7. அரசியலமைப்பு (திருத்தம்) சட்டத்தின் ஆறாவது அட்டவணை, 2003

அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்கான அதன் பயன்பாட்டில் சில மாற்றங்களைச் சேர்த்தது. இது அஸ்ஸாமில் உள்ள போடோக்களின் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவும், போடோக்களுக்கு நீடித்த தீர்வுக்காக 10-02-2003 அன்று மத்திய அரசு, அஸ்ஸாம் அரசு மற்றும் போடோ விடுதலைப் புலிகள் (BLT) இடையே கையெழுத்திடப்பட்ட தீர்வு ஒப்பந்தத்தின் படியும் செய்யப்பட்டது. பிரச்சினைகள். இந்தச் சூழலில், சட்டம் பின்வரும் விதிகளை உருவாக்கியது: (i) அஸ்ஸாம் மாநிலத்தின் பழங்குடிப் பகுதிகளின் பட்டியலில் போடோலாந்து பிராந்தியப் பகுதிகள் மாவட்டம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; (ii) ஒன்றை உருவாக்கியது

அஸ்ஸாம் மாநிலத்தில் உள்ள
போடோலாண்ட் டெரிடோரியல் கவுன்சில்
(BTC) எனப்படும் தன்னாட்சி சுயாட்சி
அமைப்பு; (iii) குறிப்பிட்ட பாடங்களைப்
பொறுத்த வரையில் சட்டமன்ற, நிர்வாக
மற்றும் நிதி அதிகாரங்களை சபைக்கு
வழங்குதல்; மற்றும் (iv) BTC பகுதியில் உள்ள
பழங்குடியினர் அல்லாதவர்களுக்கு போதுமான
பாதுகாப்புகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. தற்போது (2019), இந்தியாவின் பத்து மாநிலங்கள் திட்டமிடப்பட்ட
பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளன. அவை: ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா,
ஜார்கண்ட், சத்தீஸ்கர், குஜராத், இமாச்சலப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம்,
மகாராஷ்டிரா, ஒடிசா மற்றும் ராஜஸ்தான்.
2. எம்.பி. ஜெயின், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம், வாத்வா, நான்காவது
பதிப்பு, 1987, பக். 236.
3. ஐபிட், ப. 237.
4. தற்போது (2019), மொத்தம் பத்து பழங்குடியினர் பகுதிகள் உள்ளன.
[அட்டவணை 41.1 ஐப் பார்க்கவும் .](#)
5. இது சம்பந்தமாக வழிநடத்தும் அதிகாரம் ஜனாதிபதி அல்லது ஆளுநரிடம்
உள்ளது. எனவே, அஸ்ஸாமைப் பொறுத்தமட்டில், அது நாடாளுமன்றம்
அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் நடவடிக்கைகள் இரண்டிலும் ஆளுநரிடம்
உள்ளது. மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம் ஆகிய மாநிலங்களைப்
பொறுத்தவரை, அது நாடாளுமன்றத்தின் செயல்கள் தொடர்பாக
குடியரசுத் தலைவருக்கும், மாநில சட்டமன்ற நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக
ஆளுநருக்கும் உள்ளது.

பகுதி-VII

அரசியலமைப்பு அமைப்புகள்

42. தேர்தல் ஆணையம்
43. யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்
44. மாநில பொது சேவை ஆணையம்
45. நிதி ஆணையம்
46. சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்
47. எஸ்கிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்
48. எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்
49. BCகளுக்கான தேசிய ஆணையம்
50. மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி
51. இந்தியாவின் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்
52. இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்
53. மாநிலத்தின் அட்வகேட் ஜெனரல்

42 தேர்தல் ஆணையம்

டி தேர்தல் ஆணையம் என்பது, நாட்டில் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக நேரடியாக இந்திய அரசியலமைப்பால் நிறுவப்பட்ட ஒரு நிரந்தர மற்றும் சுதந்திரமான அமைப்பாகும்.

நாடாளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள், இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் மற்றும் இந்திய துணைக் குடியரசுத் தலைவர் பதவி ஆகியவற்றுக்கான தேர்தல்களை மேற்பார்வையிடுதல், வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் அதிகாரம் தேர்தல் ஆணையத்திடம் இருக்கும் என்று அரசியலமைப்பின் 324வது பிரிவு வழங்குகிறது. ஆக, தேர்தல் ஆணையம் என்பது மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் பொதுவானது என்ற வகையில் அகில இந்திய அமைப்பாகும்.

மாநிலங்களில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளுக்கான தேர்தல்களில் தேர்தல் கமிஷனுக்கு அக்கறை இல்லை என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். இதற்காக, இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு தனி மாநில தேர்தல் ஆணையத்தை வழங்குகிறது¹.

கலவை

அரசியலமைப்பின் 324வது பிரிவு தேர்தல் ஆணையத்தின் அமைப்பு குறித்து பின்வரும் விதிகளை உருவாக்கியுள்ளது:

1. தேர்தல் ஆணையமானது, தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் பிற தேர்தல் ஆணையர்களின் எண்ணிக்கையை, ஏதேனும் இருந்தால், குடியரசுத் தலைவர் அவ்வப்போது நிர்ணயிக்கலாம்.
2. தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் பிற தேர்தல் ஆணையர்களின் நியமனம் குடியரசுத் தலைவரால் செய்யப்பட வேண்டும்.
3. வேறு தேர்தல் ஆணையர் அவ்வாறு நியமிக்கப்படும் போது, தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் தேர்தல் ஆணையத்தின் தலைவராகச் செயல்படுவார்.
4. தேர்தல் கமிஷனுக்கு உதவுவதற்குத் தேவையான பிராந்திய ஆணையர்களை தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம்.
5. தேர்தல் ஆணையர்கள் மற்றும் பிராந்திய ஆணையர்களின் சேவை மற்றும் பதவிக்காலம் ஆகியவை ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படும்.

1950 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1989 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 15 ஆம் தேதி வரை, தேர்தல் ஆணையம் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரைக் கொண்ட ஒற்றை உறுப்பினர் அமைப்பாகச் செயல்பட்டது. 1989 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16 ஆம் தேதி, வாக்களிக்கும் வயதை 21 இலிருந்து 18 ஆகக் குறைத்ததன் காரணமாக தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகரித்த பணிகளைச் சமாளிக்க மேலும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களை ஜனாதிபதி நியமித்தார். 2 அதன்பின், தேர்தல் ஆணையம் மூன்று பேர் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பாகச் செயல்பட்டது. தேர்தல் ஆணையர்கள் இருப்பினும், 1990 ஜனவரியில் தேர்தல் ஆணையர்களின் இரண்டு பதவிகளும் ரத்து செய்யப்பட்டு, தேர்தல் ஆணையம் முந்தைய நிலைக்குத் திரும்பியது. மீண்டும் 1993 அக்டோபரில் ஜனாதிபதி மேலும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையாளர்களை அன்று முதல் இன்று வரை மூன்று தேர்தல் ஆணையர்களைக் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பாக தேர்தல் ஆணையம் செயல்பட்டு வருகிறது.

தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் மற்ற இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களும் சமமான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளனர் மற்றும் சமமான சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சலுகைகளைப் பெறுகின்றனர்.

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி.3 தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும்/அல்லது மற்ற இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்களுக்கு இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால், அந்த விவகாரம் ஆணையத்தால் பெரும்பான்மையால் தீர்மானிக்கப்படும்.

அவர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயதை அடையும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள். அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் ராஜினாமா செய்யலாம் அல்லது அவர்களின் பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் நீக்கப்படலாம்.

சுதந்திரம்

தேர்தல் ஆணையத்தின் சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பின் பிரிவு 324 பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது: 1. தலைமைத் தேர்தல் ஆணையருக்கு பதவிக்காலப்

பாதுகாப்பு வழங்கப்படுகிறது. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்த அதே முறையிலும், அதே காரணத்திற்காகவும் தவிர, அவரை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சிறப்புப் பெரும்பான்மையுடன் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியால் அவரை நீக்க முடியும்.

எனவே, அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவரது விருப்பம் வரை அவர் தனது பதவியில் இருப்பதில்லை.

2. தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரின் பணி நிலைமைகள் அவரது

நியமனத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு பாதகமாக மாற்றப்பட முடியாது.

3. தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரின் பரிந்துரையின்றி மற்ற தேர்தல் ஆணையர் அல்லது பிராந்திய ஆணையரை பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது.

தேர்தல் ஆணையத்தின் சுதந்திரம் மற்றும் பக்கச்சார்பற்ற தன்மையைப் பாதுகாக்கவும், உறுதிப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பு முயன்றாலும், சில குறைபாடுகளைக் குறிப்பிடலாம், அதாவது.

1. தேர்தல் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் தகுதிகளை (சட்ட, கல்வி, நிர்வாக அல்லது நீதித்துறை) அரசியலமைப்பு பரிந்துரைக்கவில்லை.
2. தேர்தல் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலத்தை அரசியல் சாசனம் குறிப்பிடவில்லை.
3. ஓய்வுபெறும் தேர்தல் ஆணையர்களை அரசால் மேலும் நியமனம் செய்வதிலிருந்து அரசியலமைப்பு தடை செய்யவில்லை.

சக்திகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

பாராளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள் மற்றும் குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் பதவிகளுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள், 1. நிர்வாகம் 2. ஆலோசனை 3. அரை-நீதித்துறை விரிவாக, இவை மூன்று வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம். அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்: 1. நாடாளுமன்றத்தின் எல்லை நிர்ணய ஆணையச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் நாடு முழுவதும் உள்ள தேர்தல் தொகுதிகளின் பிராந்தியப் பகுதிகளைத் தீர்மானித்தல். 4 2. வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரித்து அவ்வப்போது திருத்துதல் மற்றும் தகுதியுள்ள அனைத்து வாக்காளர்களையும் பதிவு செய்தல்.

3. தேர்தல் தேதிகள் மற்றும் அட்டவணைகளை அறிவிக்க மற்றும் வேட்பு மனுக்களை பரிசீலிக்க.
4. அரசியல் கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் அளித்து, தேர்தல் சின்னங்களை ஒதுக்க வேண்டும்.
5. அரசியல் கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் வழங்குவது மற்றும் அவர்களுக்கு தேர்தல் சின்னங்களை ஒதுக்குவது தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கான நீதிமன்றமாகச் செயல்படுவது.
6. தேர்தல் ஏற்பாடுகள் தொடர்பான சர்ச்சைகளை விசாரிப்பதற்காக அதிகாரிகளை நியமித்தல்.
7. தேர்தல் நேரத்தில் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டிய நடத்தை விதிகளை தீர்மானித்தல்.
8. தேர்தல் காலங்களில் வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சிகளில் அரசியல் கட்சிகளின் கொள்கைகளை விளம்பரப்படுத்துவதற்காக பட்டியல் தயார் செய்தல்.
9. தொடர்பான விடயங்களில் ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குதல் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம்.
10. மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான விஷயங்களில் ஆளுநருக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
11. வாக்குச்சாவடிகளில் முறைகேடுகள் நடந்தால், வாக்குச்சாவடிகளை ரத்து செய்ய, வன்முறை மற்றும் பிற முறைகேடுகள்.
12. தேர்தலை நடத்துவதற்குத் தேவையான பணியாளர்களைக் கோருவதற்கு குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரிடம் கோரிக்கை விடுத்தல்.

13. சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக நாடு முழுவதும் தேர்தல் இயந்திரங்களை மேற்பார்வை செய்தல்.
14. ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு அவசரகால காலத்தை நீட்டிப்பதற்காக ஜனாதிபதி ஆட்சியின் கீழ் ஒரு மாநிலத்தில் தேர்தல் நடத்த முடியுமா என்பதை ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
15. தேர்தல் நோக்கத்திற்காக அரசியல் கட்சிகளை பதிவு செய்து, அவற்றின் தேர்தல் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் தேசிய அல்லது மாநிலக் கட்சிகளின் அந்தஸ்தை வழங்குதல்5 .

தேர்தல் கமிஷனுக்கு துணை தேர்தல் கமிஷனர்கள் உதவுகின்றனர். அவர்கள் சிவில் சேவையில் இருந்து பெறப்பட்டு, பதவிக்கால முறையுடன் ஆணையத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். ஆணையத்தின் செயலகத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள செயலாளர்கள், இணைச் செயலாளர்கள், துணைச் செயலாளர்கள் மற்றும் துணைச் செயலாளர்கள் அவர்களுக்கு உதவுகிறார்கள்.

மாநில அளவில், மாநில அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரால் நியமிக்கப்படும் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரியால் தேர்தல் ஆணையத்திற்கு உதவி செய்யப்படுகிறது. இதற்கு கீழே, மாவட்ட அளவில், கலெக்டர், மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரியாக செயல்படுகிறார். மாவட்டத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் தேர்தல் நடத்தும் அலுவலரையும், தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு வாக்குச் சாவடிக்கும் தலைமை அதிகாரியையும் அவர் நியமிக்கிறார்.

பார்வை, பணி மற்றும் கோட்பாடுகள்6

தொலைநோக்கு இந்திய தேர்தல் ஆணையம் செயலில் ஈடுபாடு, பங்கேற்பு ஆகியவற்றை மேம்படுத்துவதன் மூலம் சிறப்பான நிறுவனமாக இருக்க முயற்சிக்கிறது; இந்தியாவிலும் உலக அளவிலும் தேர்தல் ஜனநாயகத்தை ஆழப்படுத்தி வலுப்படுத்துதல்.

பணி

இந்திய தேர்தல் ஆணையம் சுதந்திரம், ஒருமைப்பாடு மற்றும் சுயாட்சியை பராமரிக்கிறது; பங்குதாரர்களின் அணுகல், உள்ளடக்கம் மற்றும் நெறிமுறை பங்கேற்பை உறுதி செய்கிறது; மற்றும், தேர்தல் ஜனநாயகம் மற்றும் நிர்வாகத்தின் மீதான நம்பிக்கையை வலுப்படுத்த, சுதந்திரமான, நியாயமான மற்றும் வெளிப்படையான தேர்தல்களை வழங்குவதற்கான தொழில்முறையின் உயர்ந்த தரங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

வழிகாட்டும் கோட்பாடுகள்

ஆணைக்குழு தனக்கென நல்லாட்சிக்கான வழிகாட்டும் கொள்கைகளை வகுத்துள்ளது:

1. சமத்துவம், சமத்துவம், பாரபட்சமற்ற தன்மை, சுதந்திரம் போன்ற அரசியலமைப்பில்

பொதிந்துள்ள விழுமியங்களை நிலைநிறுத்துவதற்கு; மற்றும் தேர்தல்

நிர்வாகத்தின் மீதான கண்காணிப்பு, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு

ஆகியவற்றில் சட்டத்தின் ஆட்சி; 2. நம்பகத்தன்மை, சுதந்திரம், நேர்மை,

வெளிப்படைத்தன்மை, ஒருமைப்பாடு, பொறுப்புக்கூறல், சுயாட்சி மற்றும்

தொழில்முறை ஆகியவற்றில் மிக உயர்ந்த தரத்துடன் தேர்தல்களை நடத்துதல்;

3. வாக்காளர்களை மையப்படுத்திய மற்றும் வாக்காளர் நட்பு சூழலில் தேர்தல்

செயல்பாட்டில் தகுதியுள்ள அனைத்து குடிமக்களும் பங்கேற்பதை உறுதி

செய்தல்; 4. தேர்தல் செயல்பாட்டின் நலனில் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும்

அனைத்து பங்குதாரர்களுடனும் ஈடுபடுதல்; 5. பங்குதாரர்கள், அதாவது

வாக்காளர்கள், அரசியல் கட்சிகள், தேர்தல் அதிகாரிகள், வேட்பாளர்கள் மற்றும்

மக்கள் மத்தியில் தேர்தல் செயல்முறை மற்றும் தேர்தல் நிர்வாகம் பற்றிய

விழிப்புணர்வை ஊக்குவித்தல்; மேலும் இந்த நாட்டின் தேர்தல் முறையின் மீது

நம்பிக்கை மற்றும் நம்பிக்கையை அதிகரிக்கவும் வலுப்படுத்தவும்;

6. பயனுள்ள மற்றும் மனித வளத்தை மேம்படுத்துதல்

தேர்தல் சேவைகளின் தொழில்முறை விநியோகம்;

7. தேர்தலை சுமுகமாக நடத்துவதற்கு தரமான உள்கட்டமைப்பை உருவாக்குதல்

செயல்முறை;

8. தேர்தல்களின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் முன்னேற்றத்திற்கான தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துதல்

செயல்முறை;

9. பார்வை மற்றும் பணியின் சிறப்பையும் ஒட்டுமொத்த உணர்தலையும் அடைவதற்கான

புதுமையான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தல்; 10. நாட்டின்

தேர்தல் முறையில் மக்களின் நம்பிக்கை மற்றும் நம்பிக்கையைப் பேணுவதன் மூலமும்,

வலுப்படுத்துவதன் மூலமும் ஜனநாயக விழுமியங்களை வலுப்படுத்துவதற்கு

பங்களித்தல்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 73வது மற்றும் 74வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டங்களைப் பார்க்கவும் 1992.

2. 1988 இன் 61வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம், இது 1989 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.

3. 2018ல், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் சம்பளம் மாதம் ₹2.50 லட்சமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

4. பாராளுமன்றம் 1952, 1962, 1972 மற்றும் 2002 ஆம் ஆண்டுகளில் எல்லை நிர்ணய ஆணையச் சட்டங்களை உருவாக்கியுள்ளது.

5. இது தொடர்பான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 69 (அரசியல் .) பார்க்கவும் கட்சிகள்).

6. வியூகத் திட்டம் 2016-2025, இந்திய தேர்தல் ஆணையம், பக். 8-9.

43 யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்

43 யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (UPSC) என்பது இந்தியாவின் மத்திய ஆட்சேர்ப்பு நிறுவனம் ஆகும். இது ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பு அமைப்பு, இது அரசியலமைப்பால் நேரடியாக உருவாக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் பகுதி XIV இல் உள்ள பிரிவுகள் 315 முதல் 323 வரை UPSC இன் சுதந்திரம், அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளுடன் உறுப்பினர்களின் அமைப்பு, நியமனம் மற்றும் நீக்கம் பற்றிய விரிவான விதிகள் உள்ளன.

கலைவ

UPSC என்பது இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பு, ஆணையத்தின் பலத்தை குறிப்பிடாமல், அதன் அமைப்பை தீர்மானிக்கும் ஜனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கு இந்த விஷயத்தை விட்டுவிட்டது. வழக்கமாக, கமிஷன் தலைவர் உட்பட ஒன்பது முதல் பதினொரு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும், ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களில் ஒரு பாதி பேர் இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் குறைந்தபட்சம் பத்து ஆண்டுகள் பதவியில் இருக்கும் நபர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தவிர, கமிஷனின் உறுப்பினர்களுக்கு எந்தத் தகுதியும் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. ஆணைக்குழுவின் தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களின் சேவை நிபந்தனைகளை தீர்மானிக்க அரசியலமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயதை அடையும் வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள். எவ்வாறாயினும், அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் தங்கள் ராஜினாமா கடிதத்தை ஜனாதிபதியிடம் தெரிவிப்பதன் மூலம் தங்கள் அலுவலகங்களை விட்டுவிடலாம். அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள முறைப்படி ஜனாதிபதியினால் அவர்களது பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர் நீக்கப்படலாம்.

UPSC உறுப்பினர்களில் ஒருவரை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம் பின்வரும் இரண்டு சூழ்நிலைகளில் ஒரு செயல் தலைவர் : (அ) தலைவரின் அலுவலகம் காலியாக இருக்கும்போது; அல்லது (ஆ) தலைவர் இல்லாத காரணத்தினாலோ அல்லது வேறு சில காரணங்களினாலோ அவரது பணிகளைச் செய்ய முடியாமல் போகும் போது.

தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட ஒருவர் அலுவலகப் பணிகளில் நுழையும் வரை அல்லது தலைவர் தனது பணியைத் தொடரும் வரை செயல் தலைவர் செயல்படுவார்.

அகற்றுதல்

தலைவர் அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரையும் ஜனாதிபதி நீக்க முடியும்
பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் அலுவலகத்தில் இருந்து UPSC: (அ) அவர்
திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால் (அதாவது, திவாலாகிவிட்டார்); (ஆ) அவர்
தனது பதவிக் காலத்தில், ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தால்

அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்கு வெளியே; அல்லது

(c) ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி அவர் பதவியில் நீடிக்க தகுதியற்றவராக இருந்தால்
மனம் அல்லது உடலின் பலவீனம் காரணமாக.

இவற்றைத் தவிர, தவறான நடத்தைக்காக UPSC இன் தலைவர் அல்லது வேறு எந்த
உறுப்பினரையும் ஜனாதிபதி நீக்கலாம். எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்கில், ஜனாதிபதி இந்த
விவகாரத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். விசாரணைக்குப்
பிறகு, உச்சநீதிமன்றம், பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதிசெய்து,
அவ்வாறு அறிவுறுத்தினால், தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை ஜனாதிபதி நீக்கலாம்.
அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி, இது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும்
ஆலோசனை ஜனாதிபதிக்குக் கட்டுப்படும். உச்ச நீதிமன்றத்தின் விசாரணையின் போது,
UPSC தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை ஜனாதிபதி இடைநீக்கம் செய்யலாம்.

இந்த சூழலில் 'தவறான நடத்தை' என்ற சொல்லை வரையறுத்து, UPSC இன் தலைவர்
அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரும் அவர் (அ) இந்திய அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட எந்தவொரு
ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில் அக்கறை கொண்டிருந்தால் அல்லது ஆர்வமாக இருந்தால்,
தவறான நடத்தைக்கு குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவார் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது.
அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கம், அல்லது (b) அத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது
ஒப்பந்தத்தின் லாபத்தில் அல்லது ஒரு உறுப்பினராக இல்லாமல் மற்றும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த
நிறுவனத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுவானதாக இல்லாமல் வேறுவிதமாக எந்த
நன்மையிலும் பங்கேற்கிறது.

சுதந்திரம்

UPSC இன் சுதந்திரமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாக்கவும் உறுதிப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது: (அ) UPSC இன் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் பதவியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முறை மற்றும் அடிப்படையில் மட்டுமே ஜனாதிபதியால் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட முடியும். அரசியலமைப்பு. எனவே, அவர்கள் பதவிக்கால பாதுகாப்பை அனுபவிக்கிறார்கள்.

(ஆ) தலைவர் அல்லது உறுப்பினரின் சேவை நிபந்தனைகள், ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்பட்டாலும், அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு பாதகமாக மாற்ற முடியாது.

(c) UPSC தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் உட்பட முழு செலவினங்களும் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன. எனவே அவை நாடாளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல. (ஈ) UPSC இன் தலைவர் (பதவியை நிறுத்தினால்) இந்திய அரசாங்கத்திலோ அல்லது ஒரு மாநிலத்திலோ மேலும் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர். (இ) UPSC இன் உறுப்பினர் (பதவியை நிறுத்தினால்) UPSC அல்லது மாநில பொதுப் பணி ஆணையத்தின் (SPSC) தலைவராக நியமிக்கத் தகுதியுடையவர், ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்திலோ அல்லது ஒரு மாநிலத்திலோ வேறு எந்த வேலைக்கும் அல்ல.

(f) UPSC இன் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் (அவரது முதல் பதவிக் காலத்தை முடித்த பிறகு) அந்த அலுவலகத்திற்கு மறு நியமனம் செய்யத் தகுதியற்றவர் (அதாவது, இரண்டாவது தவணைக்குத் தகுதியற்றவர்).

செயல்பாடுகள்

UPSC பின்வரும் செயல்பாடுகளை செய்கிறது: (அ)

இது அகில இந்திய சேவைகள், மத்திய சேவைகள் மற்றும் மத்திய நிர்வாக பிராந்தியங்களின் பொது சேவைகளுக்கான நியமனங்களுக்கான தேர்வுகளை நடத்துகிறது.

(ஆ) இது மாநிலங்களுக்கு (இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் அவ்வாறு செய்யக் கோரினால்) சிறப்புத் தகுதிகளைக் கொண்ட விண்ணப்பதாரர்கள் தேவைப்படும் எந்தவொரு சேவைக்கும் கூட்டு ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கி இயக்க உதவுகிறது. (இ) மாநில ஆளுநரின் வேண்டுகோளின் பேரில் மற்றும் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் ஒரு மாநிலத்தின் அனைத்து அல்லது எந்தத் தேவைகளுக்கும் இது சேவை செய்கிறது. (ஈ) பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான பின்வரும் விஷயங்களில் இது ஆலோசிக்கப்படுகிறது: (i) சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் சிவில் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு முறைகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களும். (ii) சி சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்கள் மற்றும் ஒரு சேவையிலிருந்து மற்றொரு சேவைக்கு பதவி உயர்வு மற்றும் இடமாற்றம் செய்வதில் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கைகள்.

(iii) சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்களுக்கான விண்ணப்பதாரர்களின் தகுதி; ஒரு சேவையிலிருந்து மற்றொரு சேவையிலிருந்து பதவி உயர்வுகள் மற்றும் இடமாற்றங்கள்; மற்றும் இடமாற்றம் அல்லது பிரதிநிதித்துவம் மூலம் நியமனங்கள். டி சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் பதவி உயர்வுக்கான பரிந்துரைகளை செய்து, அவற்றை அங்கீகரிக்குமாறு UPSC யிடம் கோருகின்றன. (iv) இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் சிவில் பதவியில் பணியாற்றும் ஒரு நபரைப் பாதிக்கும் அனைத்து ஒழுங்கு விவகாரங்களும், அத்தகைய விஷயங்கள் தொடர்பான நினைவு மனுக்கள் உட்பட. இவை பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன: - தணிக்கை (கடுமையான மறுப்பு)

- அதிகரிப்புகளை நிறுத்தி வைத்தல்
- பதவி உயர்வுகளை நிறுத்தி வைத்தல் - பண இழப்பை மீட்டெடுத்தல்
- குறைந்த சேவை அல்லது பதவிக்கு குறைப்பு (தரம் இறக்கம்)
- கட்டாய ஓய்வு -
- சேவையில் இருந்து நீக்கம் - சேவையில்

இருந்து நீக்கம்

(vi) இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் பணிபுரியும் போது ஒரு நபரால் ஏற்பட்ட காயம் தொடர்பாக ஓய்வூதியம் வழங்குவதற்கான எந்தவொரு கோரிக்கையும் மற்றும் அத்தகைய விருதின் தொகை குறித்த ஏதேனும் கேள்வியும். (vii) ஓராண்டுக்கும் மேலான காலத்திற்கான தற்காலிக நியமனங்கள் மற்றும் நியமனங்களை முறைப்படுத்துதல். (viii) சில ஓய்வுபெற்ற அரசு ஊழியர்களின் சேவை நீட்டிப்பு மற்றும் வேலைவாய்ப்பை வழங்குவது தொடர்பான விஷயங்கள். (ix) பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான வேறு ஏதேனும் விஷயம்.

விவகாரங்களில் (மேலே குறிப்பிட்டுள்ள) யுபிஎஸ்சியை அரசு கலந்தாலோசிக்கத் தவறினால், பாதிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியருக்கு நீதிமன்றத்தில் எந்தப் பரிகாரமும் இல்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், UPSC உடன் கலந்தாலோசிப்பதில் ஏதேனும் முறைகேடு அல்லது ஆலோசனை இல்லாமல் செயல்படுவது அரசாங்கத்தின் முடிவை செல்லாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, வழங்கல் அடைவு மற்றும் கட்டாயமில்லை.

அதேபோல், யுபிஎஸ்சியின் தேர்வானது வேட்பாளருக்கு பதவிக்கான எந்த உரிமையையும் அளிக்காது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. எவ்வாறாயினும், அரசாங்கம் நியாயமாகவும் தன்னிச்சையாகவோ அல்லது அவநம்பிக்கையோ இல்லாமல் செயல்பட வேண்டும்.

யூனியனின் சேவைகள் தொடர்பான கூடுதல் செயல்பாடுகள் பாராளுமன்றத்தால் UPSCக்கு வழங்கப்படலாம். இது UPSCயின் அதிகார வரம்பிற்குள் எந்தவொரு அதிகாரம், கார்ப்பரேட் அமைப்பு அல்லது பொது நிறுவனங்களின் பணியாளர் அமைப்பையும் வைக்கலாம். எனவே UPSC யின் அதிகார வரம்பை நாடாளுமன்றம் இயற்றும் சட்டத்தின் மூலம் நீட்டிக்க முடியும்.

UPSC ஆண்டுதோறும், அதன் செயல்திறன் குறித்த அறிக்கையை ஜனாதிபதிக்கு வழங்குகிறது. ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத வழக்குகள் மற்றும் அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததற்கான காரணங்களை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன் இந்த அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஜனாதிபதி வைக்கிறார். ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத அனைத்து வழக்குகளும் மத்திய அமைச்சரவையின் நியமனக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். யுபிஎஸ்சியின் ஆலோசனையை நிராகரிக்க தனிப்பட்ட அமைச்சகம் அல்லது துறைக்கு அதிகாரம் இல்லை.

வரம்புகள்

பின்வரும் விஷயங்கள் UPSCயின் செயல்பாட்டு அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே வைக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் விஷயங்களில் UPSC ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை: (அ) எந்தவொரு பிற்படுத்தப்பட்ட குடிமக்களுக்கும் ஆதரவாக நியமனங்கள் அல்லது பதவிகளில் இட ஒதுக்கீடு செய்யும் போது. (ஆ) சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்வதில் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினரின் கோரிக்கைகளை கருத்தில் கொள்ளும்போது.

(c) கமிஷன்கள் அல்லது தீர்ப்பாயங்களின் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் பதவிக்கான தேர்வுகள், மிக உயர்ந்த இராஜதந்திர தன்மை கொண்ட பதவிகள் மற்றும் குழு C மற்றும் குழு D சேவைகளின் பெரும்பகுதி. (ஈ) நியமிக்கப்பட்ட நபர் ஒரு வருடத்திற்கு மேல் பதவியில் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்றால், ஒரு பதவிக்கான தற்காலிக அல்லது உத்தியோகபூர்வ நியமனத்திற்கான தேர்வைப் பொறுத்தவரை.

ஜனாதிபதி பதவிகள், சேவைகள் மற்றும் விஷயங்களை UPSCயின் வரம்பிலிருந்து விலக்கலாம். அனைத்திந்திய சேவைகள் மற்றும் மத்திய சேவைகள் மற்றும் பதவிகள் தொடர்பாக குடியரசுத் தலைவர் விதிமுறைகளை உருவாக்கலாம், அதில் UPSC ஆலோசிக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. ஆனால் குடியரசுத் தலைவரால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து விதிமுறைகளும் குறைந்தபட்சம் 14 நாட்களுக்கு ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற அவையிலும் வைக்கப்படும். அவற்றை நாடாளுமன்றம் திருத்தலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம்.

பாத்திரம்

அரசியலமைப்பு UPSCயை இந்தியாவில் 'தகுதியின் கண்காணிப்பு அமைப்பாக' காட்சிப்படுத்துகிறது. இது அனைத்திந்திய சேவைகள் மற்றும் மத்திய சேவைகள்-குரூப் A மற்றும் குழு B ஆகியவற்றிற்கான ஆட்சேர்ப்புடன் தொடர்புடையது மற்றும் அரசு ஆலோசனையின் போது, பதவி உயர்வு மற்றும் ஒழுங்குமுறை விஷயங்களில் ஆலோசனை செய்கிறது. இது சேவைகளின் வகைப்பாடு, ஊதியம் மற்றும் சேவை நிலைமைகள், பணியாளர் மேலாண்மை, பயிற்சி மற்றும் பலவற்றுடன் தொடர்புடையது அல்ல. இந்த விவகாரங்கள் பணியாளர் மற்றும் பயிற்சித் துறையால் கையாளப்படுகின்றன - பணியாளர், பொதுமக்கள் குறைகள் மற்றும் ஓய்வூதியம் ஆகிய அமைச்சகத்தின் மூன்று துறைகளில் ஒன்றாகும். எனவே, UPSC ஒரு மத்திய ஆட்சேர்ப்பு நிறுவனம் மட்டுமே, அதே சமயம் பணியாளர் மற்றும் பயிற்சித் துறை இந்தியாவில் மத்திய பணியாளர் முகமை ஆகும்.

யுபிஎஸ்சியின் பங்கு வரம்புக்குட்பட்டது மட்டுமல்ல, அதன் மூலம் செய்யப்படும் பரிந்துரைகளும் ஆலோசனைத் தன்மை கொண்டவை, எனவே, அரசாங்கத்தின் மீது பிணைப்பு இல்லை. அந்த ஆலோசனையை ஏற்பதும் நிராகரிப்பதும் மத்திய அரசின் கையில் உள்ளது. ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரையில் இருந்து விலகியதற்காக அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்திற்கு பதில் கூறுவதுதான் ஒரே பாதுகாப்பு. மேலும், UPSC6 இன் ஆலோசனை செயல்பாடுகளின் நோக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகளையும் அரசாங்கம் உருவாக்கலாம்.

1964 இல் மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் (CVC) உருவானது, ஒழுங்கு விஷயங்களில் UPSC இன் பங்கைப் பாதித்தது. ஏனென்றால், ஒரு அரசு ஊழியர் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது இருவரிடமும் அரசு ஆலோசனை பெறுகிறது. இரு அமைப்புகளும் முரண்பட்ட ஆலோசனைகளை வழங்கும்போது சிக்கல் எழுகிறது. எவ்வாறாயினும், UPSC, ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பு அமைப்பாக இருப்பதால், CVC க்கு மேல் ஒரு விளிம்பைக் கொண்டுள்ளது, இது இந்திய அரசாங்கத்தின் நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தால் உருவாக்கப்பட்டது மற்றும் அக்டோபர் 2003 இல் சட்டப்பூர்வ அந்தஸ்தை வழங்கியது.

அட்டவணை 43.1 ஒரு பார்வையில் UPSC தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
315	யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கான பொது சேவை ஆணையங்கள்
316	உறுப்பினர்களின் நியமனம் மற்றும் பதவிக்காலம்
317	ஒரு பொது உறுப்பினரை நீக்குதல் மற்றும் இடைநீக்கம் செய்தல் சேவை ஆணையம்

318	ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஊழியர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் தொடர்பாக ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம்
319	அத்தகைய உறுப்பினர்களாக இருப்பதை நிறுத்தினால் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் பதவியில் இருப்பதற்கான தடை
320	பொது சேவை ஆணையங்களின் செயல்பாடுகள்
321	பொது சேவையின் செயல்பாடுகளை நீட்டிக்கும் அதிகாரம் கமிஷன்கள்
322	பொது சேவை கமிஷன்களின் செலவுகள்
323	பொது சேவை ஆணையங்களின் அறிக்கைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 1963 இன் 15வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
2. 1979 இல், UPSC இன் முன்னாள் தலைவரான ஏ.ஆர்.கித்வாய் பீகார் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டதன் செல்லுபடியை உச்ச நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. கவர்னர் அலுவலகம் என்பது 'அரசியலமைப்பு அலுவலகம்' என்றும், அரசின் கீழ் பணிபுரியும் பணி அல்ல என்றும் தீர்ப்பளித்தது.
3. UPSC இன் உறுப்பினர் ஒருவர் அதன் தலைவராக நியமிக்கப்படும் போது, அவர் புதிய பதவியை ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது ஓய்வு பெறும் வயது வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்.
4. அகற்றுவதற்கும் பணிநீக்கம் செய்வதற்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், முந்தையவர் அரசாங்கத்தின் கீழ் எதிர்கால வேலைக்கு தகுதியற்றவர் அல்ல, பிந்தையவர் அரசாங்கத்தின் கீழ் எதிர்கால வேலைவாய்ப்பிற்கு தகுதியற்றவர்.
5. 1985 ஆம் ஆண்டில், மூன்று தனித் துறைகளுடன் ஒரு புதிய முழு அளவிலான பணியாளர், பொதுமக்கள் குறைகள் மற்றும் ஓய்வூதிய அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டது. அவை பணியாளர்கள் மற்றும் பயிற்சித் துறை, நிர்வாகச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் பொதுக் குறைகள் துறை, ஓய்வூதியம் மற்றும் ஓய்வூதியம் பெறுவோர் நலத் துறை.
6. இத்தகைய விதிகள் UPSC (ஆலோசனையிலிருந்து விலக்கு) விதிமுறைகள் என அறியப்படுகின்றன.

44 மாநில பொது சேவை ஆணையம்

பிமையத்தில் உள்ள யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனுக்கு (யுபிஎஸ்சி) இணையாக, ஒரு மாநிலத்தில் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (எஸ்பிஎஸ்சி) உள்ளது. அரசியலமைப்பின் அதே கட்டுரைகள் (அதாவது, பகுதி XIV இல் 315 முதல் 323 வரை) உறுப்பினர்களின் அமைப்பு, நியமனம் மற்றும் நீக்கம், அதிகாரம் மற்றும் செயல்பாடுகள் மற்றும் SPSC இன் சுதந்திரம் ஆகியவற்றைக் கையாள்கின்றன.

கலைவ

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம், மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆணையத்தின் பலத்தை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் ஆளுநரின் விருப்பத்திற்கு இந்த விஷயத்தை விட்டுவிட்டுள்ளது. மேலும், ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களில் ஒரு பாதி பேர் இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் குறைந்தபட்சம் பத்து வருடங்கள் பதவியில் இருக்கும் நபர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தவிர, கமிஷனின் உறுப்பினர்களுக்கு எந்தத் தகுதியும் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. ஆணைக்குழுவின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் சேவை நிபந்தனைகளை தீர்மானிக்கவும் ஆளுநருக்கு அரசியலமைப்பு அதிகாரம் அளிக்கிறது.

ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது அவர்கள் 62 வயதை அடையும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள்¹, எது முன்னாள் தேர்வு விஷயத்தில், வயது வரம்பு 65 ஆண்டுகள்). எவ்வாறாயினும், அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் தங்கள் ராஜினாமா கடிதத்தை ஆளுநரிடம் தெரிவிப்பதன் மூலம் தங்கள் அலுவலகங்களை விட்டுவிடலாம்.

ஆளுநர் பின்வரும் இரண்டு சூழ்நிலைகளில் SPSC உறுப்பினர்களில் ஒருவரை செயல் தலைவராக நியமிக்கலாம்² : (அ) தலைவர் பதவி காலியாகும்போது; அல்லது (ஆ) தலைவர் இல்லாத காரணத்தினாலோ அல்லது வேறு சில காரணங்களினாலோ அவரது பணிகளைச் செய்ய முடியாமல் போகும் போது.

தலைவராக நியமிக்கப்பட்டவர் அலுவலகப் பணிகளில் நுழையும் வரை அல்லது தலைவர் தனது பணியைத் தொடரும் வரை செயல் தலைவர் செயல்படுவார்.

அகற்றுதல்

SPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே நீக்கப்பட முடியும் (ஆளுநரால் அல்ல). UPSC தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை நீக்குவது போன்ற காரணங்களுக்காக குடியரசுத் தலைவர் அவர்களை நீக்க முடியும். எனவே, அவர் பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் அவரை நீக்க முடியும்:

- (அ) அவர் திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால் (அதாவது, திவாலாகிவிட்டார்);
அல்லது (ஆ) அவர் தனது பதவிக் காலத்தில், ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்கு வெளியே; அல்லது
(c) ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி, அவர் மனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக பதவியில் நீடிக்க தகுதியற்றவராக இருந்தால்³.

இவர்களைத் தவிர, SPSC இன் தலைவர் அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரையும் தவறான நடத்தைக்காக ஜனாதிபதி நீக்கலாம். எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்கில், ஜனாதிபதி இந்த விவகாரத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். விசாரணைக்குப் பிறகு, உச்சநீதிமன்றம், பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதிசெய்து, அவ்வாறு அறிவுறுத்தினால், தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை ஜனாதிபதி நீக்கலாம். அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி, இது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தால் வழங்கப்படும் ஆலோசனை ஜனாதிபதிக்குக் கட்டுப்படும். இருப்பினும், உச்ச நீதிமன்றத்தின் விசாரணையின் போது, உச்ச நீதிமன்றத்தின் அறிக்கை கிடைத்தவுடன், குடியரசுத் தலைவரின் இறுதி நீக்கம் உத்தரவு நிலுவையில் இருக்கும் வரை, ஆளுநர் சம்பந்தப்பட்ட தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை இடைநீக்கம் செய்யலாம்.

மேலும், இந்த சூழலில் 'தவறான நடத்தை' என்ற சொல்லையும் அரசியலமைப்பு வரையறுத்துள்ளது. SPSC இன் தலைவர் அல்லது வேறு எந்த உறுப்பினரும் தவறான நடத்தைக்கு குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவார்கள் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது, அவர் (அ) இந்திய அரசாங்கம் அல்லது ஒரு மாநில அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில் அக்கறை அல்லது ஆர்வமாக இருந்தால், அல்லது (b) அத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது உடன்படிக்கையின் லாபத்தில் அல்லது ஒரு உறுப்பினராக இல்லாமல் மற்றும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுவானதாக இல்லாமல் வேறுவிதமாக எந்த நன்மையிலும் பங்கேற்கிறது.

சுதந்திரம்

யுபிஎஸ்சியைப் போலவே, SPSC இன் சுயாதீனமான மற்றும் பாரபட்சமற்ற செயல்பாட்டைப் பாதுகாக்கவும் உறுதிப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது: (அ) SPSC இன் தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை ஜனாதிபதி பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். மற்றும் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடிப்படையில். எனவே, அவர்கள் பதவிக்காலத்தின் பாதுகாப்பை அனுபவிக்கிறார்கள். (ஆ) தலைவர் அல்லது உறுப்பினரின் சேவை நிபந்தனைகள், ஆளுநரால் தீர்மானிக்கப்பட்டாலும், அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவருக்கு பாதகமாக மாற்ற முடியாது.

(c) SPSCயின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் உட்பட முழுச் செலவும் மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறது. எனவே, அவர்கள் மாநில சட்டமன்றத்தின் வாக்கிற்கு உட்பட்டவர்கள் அல்ல. (ஈ) ஒரு SPSC இன் தலைவர் (பதவியை நிறுத்தினால்) UPSC இன் தலைவராக அல்லது உறுப்பினராக அல்லது வேறு ஏதேனும் SPSC யின் தலைவராக நியமிக்க தகுதியுடையவர், ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள வேறு எந்த வேலைக்கும் அல்ல. நிலை. (இ) SPSC இன் உறுப்பினர் (பதவியை நிறுத்தினால்) UPSC இன் தலைவராக அல்லது உறுப்பினராக அல்லது அந்த SPSC அல்லது வேறு ஏதேனும் SPSC யின் தலைவராக நியமிக்க தகுதியுடையவர், ஆனால் அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள வேறு எந்த வேலைக்கும் அல்ல இந்தியா அல்லது ஒரு மாநிலம். (f) SPSC இன் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் (அவரது முதல் பதவிக் காலத்தை முடித்த பிறகு) அந்த அலுவலகத்திற்கு மறு நியமனம் செய்யத் தகுதியற்றவர் (அதாவது, இரண்டாவது தவணைக்குத் தகுதியற்றவர்).

செயல்பாடுகள்

மத்திய சேவைகள் தொடர்பாக UPSC செய்வது போல் மாநில சேவைகள் தொடர்பான அனைத்து செயல்பாடுகளையும் ஒரு SPSC செய்கிறது: (அ) இது சேவைகளுக்கான

நியமனங்களுக்கான தேர்வுகளை நடத்துகிறது.
மாநில.

(ஆ) பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான பின்வரும் விஷயங்களில் இது ஆலோசிக்கப்படுகிறது: (i) சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் சிவில் பதவிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு முறைகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களும். (ii) சி சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்கள் மற்றும் ஒரு சேவையிலிருந்து மற்றொரு சேவைக்கு பதவி உயர்வு மற்றும் இடமாற்றம் செய்வதில் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கைகள்.

(iii) சிவில் சர்வீஸ் மற்றும் பதவிகளுக்கான நியமனங்களுக்கான விண்ணப்பதாரர்களின் தகுதி; ஒரு சேவையிலிருந்து மற்றொரு சேவையிலிருந்து பதவி உயர்வுகள் மற்றும் இடமாற்றங்கள்; மற்றும் இடமாற்றம் அல்லது பிரதிநிதித்துவம் மூலம் நியமனங்கள். T சம்மந்தப்பட்ட துறைகள் பதவி உயர்வுக்கான பரிந்துரைகளை செய்து அவற்றை அங்கீகரிக்க SPSC யிடம் கோரிக்கை விடுக்கின்றன. (iv) மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் பணியாற்றும் ஒரு நபரைப் பாதிக்கும் அனைத்து ஒழுங்கு விவகாரங்களும், அத்தகைய விஷயங்கள் தொடர்பான நினைவு மனுக்கள் உட்பட. இவை அடங்கும்: - தணிக்கை (கடுமையான மறுப்பு)

- உயர்வுகளை நிறுத்தி வைத்தல் -
- பதவி உயர்வுகளை நிறுத்தி வைத்தல்
- பண இழப்பை மீட்டெடுத்தல் - குறைந்த
- சேவை அல்லது பதவிக்கு குறைப்பு (தாழ்வு)
- கட்டாய ஓய்வு - சேவையில்
- இருந்து நீக்கம் - சேவையிலிருந்து
- நீக்கம் அரசாங்கத்தின் கீழ்

பணியாற்றும் போது ஒரு நபருக்கு ஏற்பட்ட காயம் தொடர்பாக ஓய்வூதியம் வழங்குதல் மற்றும் அத்தகைய விருதுகளின் அளவு குறித்த ஏதேனும் கேள்வி

(vii) பணியாளர் மேலாண்மை தொடர்பான வேறு எந்த விஷயமும்.

இந்த விவகாரங்களில் அரசு எஸ்பிஎஸ்சியை கலந்தாலோசிக்கத் தவறினால், பாதிக்கப்பட்ட அரசு ஊழியருக்கு நீதிமன்றத்தில் எந்த பரிகாரமும் இல்லை என்று உச்ச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நீதிமன்றம் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறியது

SPSC உடன் கலந்தாலோசிப்பதில் முறைகேடு அல்லது ஆலோசனை இல்லாமல் செயல்படுவது அரசாங்கத்தின் முடிவை செல்லாது.

எனவே, வழங்கல் அடைவு மற்றும் கட்டாயமில்லை. இதேபோல், SPSC யின் தேர்வு, வேட்பாளருக்கு பதவிக்கான எந்த உரிமையையும் அளிக்காது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. எவ்வாறாயினும், அரசாங்கம் எதேச்சதிகாரம் அல்லது அவதூறுகள் இல்லாமல் நியாயமான முறையில் செயற்பட வேண்டும்.

மாநிலத்தின் சேவைகள் தொடர்பான கூடுதல் செயல்பாடுகள் மாநில சட்டமன்றத்தால் SPSC க்கு வழங்கப்படலாம். இது SPSCயின் அதிகார வரம்பிற்குள் எந்தவொரு உள்ளாட்சி அமைப்பு, பெருநிறுவன அமைப்பு அல்லது பொது நிறுவனங்களின் பணியாளர் அமைப்பையும் வைக்கலாம். எனவே SPSC யின் அதிகார வரம்பு மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சட்டத்தின் மூலம் நீட்டிக்கப்படலாம்.

SPSC அதன் செயல்திறன் குறித்த அறிக்கையை ஆளுநருக்கு ஆண்டுதோறும் வழங்குகிறது. ஆணையத்தின் ஆலோசனைகள் ஏற்கப்படாத வழக்குகள் மற்றும் ஏற்கப்படாததற்கான காரணங்களை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன், இந்த அறிக்கையை மாநில சட்டப்பேரவையின் இரு அவைகளிலும் ஆளுநர் வைக்கிறார்.

வரம்புகள்

பின்வரும் விஷயங்கள் SPSCயின் செயல்பாட்டு அதிகார வரம்பிற்கு வெளியே வைக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பின்வரும் விஷயங்களில் SPSC ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை: (அ) எந்தவொரு பிற்படுத்தப்பட்ட குடிமக்களுக்கும் ஆதரவாக நியமனங்கள் அல்லது பதவிகளில் இட ஒதுக்கீடு செய்யும் போது. (ஆ) சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கு நியமனம் செய்வதில் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினரின் கோரிக்கைகளை கருத்தில் கொள்ளும்போது.

ஆளுநர் பதவிகள், சேவைகள் மற்றும் விஷயங்களை SPSCயின் வரம்பிலிருந்து விலக்கலாம். மாநில சேவைகள் மற்றும் பதவிகள் தொடர்பாக ஆளுநர், SPSC க்கு ஆலோசனை வழங்க வேண்டிய அவசியமில்லாத விஷயங்களைக் குறிப்பிடும் விதிமுறைகளை உருவாக்கலாம் என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. ஆனால் ஆளுநரால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்து விதிமுறைகளும் மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் குறைந்தது 14 நாட்களுக்கு வைக்கப்படும்.

மாநில சட்டமன்றம் அவற்றைத் திருத்தலாம் அல்லது ரத்து செய்யலாம்.

பாத்திரம்

அரசியலமைப்பு SPSCயை மாநிலத்தில் 'தகுதி முறையின் கண்காணிப்பாளராக' காட்சிப்படுத்துகிறது. இது மாநில சேவைகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு தொடர்பானது மற்றும் அரசாங்கத்தை ஆலோசனை செய்யும் போது, பதவி உயர்வு மற்றும் ஒழுக்கம் தொடர்பான விஷயங்களில் ஆலோசனை செய்கிறது. இது சேவைகளின் வகைப்பாடு, ஊதியம் மற்றும் சேவை நிலைமைகள், பணியாளர் மேலாண்மை, பயிற்சி மற்றும் பலவற்றுடன் தொடர்புடையது அல்ல. இந்த விவகாரங்கள் பணியாளர் துறை அல்லது பொது நிர்வாகத் துறையால் கையாளப்படுகின்றன. எனவே, SPSC என்பது மாநிலத்தில் ஒரு மத்திய ஆட்சேர்ப்பு நிறுவனம் மட்டுமே, அதே சமயம் பணியாளர் துறை அல்லது பொது நிர்வாகத் துறை மாநிலத்தின் மத்திய பணியாளர் நிறுவனமாகும்.

எஸ்பிஎஸ்சியின் பங்கு வரம்புக்குட்பட்டது மட்டுமல்ல, அதன் மூலம் செய்யப்படும் பரிந்துரைகளும் ஆலோசனை இயல்புடையவை, எனவே, அரசாங்கத்தின் மீது பிணைப்பு இல்லை. அந்த ஆலோசனையை ஏற்பதும் நிராகரிப்பதும் மாநில அரசின் கையில் உள்ளது. ஆணையத்தின் பரிந்துரையிலிருந்து விலகியதற்காக மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அரசாங்கம் பதில் கூறுவதுதான் ஒரே பாதுகாப்பு. மேலும், SPSC5 இன் ஆலோசனை செயல்பாடுகளின் நோக்கத்தை ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகளையும் அரசாங்கம் உருவாக்கலாம் .

மேலும், 1964 ஆம் ஆண்டு மாநில விஜிலென்ஸ் கமிஷன் (SVC) உருவானது, ஒழுங்கு விஷயங்களில் SPSC இன் பங்கைப் பாதித்தது. ஏனென்றால், ஒரு அரசு ஊழியர் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது இருவரிடமும் அரசு ஆலோசனை பெறுகிறது. இரு உடல்களும் முரண்பட்ட ஆலோசனைகளை வழங்கும்போது சிக்கல் எழுகிறது. இருப்பினும், SPSC, ஒரு சுதந்திரமான அரசியலமைப்பு அமைப்பாக இருப்பதால், SVC ஐ விட ஒரு விளிம்பைக் கொண்டுள்ளது.

இறுதியாக, மாவட்ட நீதிபதிகள் பதவிகளைத் தவிர மாநிலத்தின் நீதித்துறை சேவைக்கு நியமனம் செய்வதற்கான விதிகளை உருவாக்கும் போது SPSC ஆளுநரால் ஆலோசிக்கப்படுகிறது. இது தொடர்பாக, சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத்திடமும் ஆலோசனை நடத்தப்படுகிறது.

கூட்டு மாநில பொது சேவை ஆணையம்

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு கூட்டு மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (JSPSC) அமைப்பதற்கு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு செய்கிறது. UPSC மற்றும் SPSC ஆகியவை அரசியலமைப்பின் மூலம் நேரடியாக உருவாக்கப்பட்டாலும், சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் கோரிக்கையின் பேரில் பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தின் மூலம் JSPSC உருவாக்கப்படலாம். எனவே, ஒரு ஜேஎஸ்பிஎஸ்சி ஒரு சட்டப்பூர்வமானது மற்றும் அரசியலமைப்பு அமைப்பு அல்ல. 1966 இல் பஞ்சாபிலிருந்து ஹரியானா உருவாக்கப்பட்ட பிறகு, பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானா ஆகிய இரண்டு மாநிலங்களும் ஒரு குறுகிய காலத்திற்கு JSPSCயைக் கொண்டிருந்தன.

ஜேஎஸ்பிஎஸ்சியின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 62 வயதை அடையும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள். அவர்கள் ஜனாதிபதியால் இடைநீக்கம் செய்யப்படலாம் அல்லது நீக்கப்படலாம். ஜனாதிபதியிடம் ராஜினாமா கடிதங்களை சமர்ப்பிப்பதன் மூலம் அவர்கள் எந்த நேரத்திலும் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமா செய்யலாம்.

JSPSC இன் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

ஒரு JSPSC அதன் வருடாந்திர செயல்திறன் அறிக்கையை சம்பந்தப்பட்ட ஒவ்வொரு மாநில கவர்னர்களுக்கும் வழங்குகிறது. ஒவ்வொரு ஆளுநரும் அறிக்கையை மாநில சட்டமன்றத்தில் வைக்கிறார்கள்.

UPSC ஒரு மாநிலத்தின் கோரிக்கையின் பேரில் அதன் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்ய முடியும் மாநில கவர்னர் மற்றும் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலுடன்.

1919 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின்படி, 1926 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் அமைக்கப்பட்டு, அரசு ஊழியர்களை பணியமர்த்தும் பணியை ஒப்படைத்தது. 1935 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம், மத்திய அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மட்டுமின்றி, இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாகாணங்களுக்கு மாகாணப் பொதுச் சேவை ஆணையம் மற்றும் கூட்டுப் பொதுச் சேவை ஆணையம் ஆகியவற்றை நிறுவுவதற்கு வழிவகை செய்தது.

அட்டவணை 44.1 ஒரு பார்வையில் SPSC தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
315	யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கான பொது சேவை ஆணையங்கள்
316	உறுப்பினரின் நியமனம் மற்றும் பதவிக்காலம்
317	ஒரு பொது உறுப்பினரை நீக்குதல் மற்றும் இடைநீக்கம் செய்தல் சேவை ஆணையம்

318	நிபந்தனைகளின்படி ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஊழியர்களின் சேவை
319	உறுப்பினர்கள் பதவி வகிப்பதில் தடை அத்தகைய உறுப்பினர்களாக இருப்பதை நிறுத்துவதற்கான ஆணையம்
320	பொது சேவை ஆணையங்களின் செயல்பாடுகள்
321	பொது சேவையின் செயல்பாடுகளை நீட்டிக்கும் அதிகாரம் கமிஷன்கள்
322	பொது சேவை கமிஷன்களின் செலவுகள்
323	பொது சேவை ஆணையங்களின் அறிக்கைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- முதலில், இது 60 ஆண்டுகள். 41வது திருத்தச் சட்டம்
1976 அதை 62 ஆண்டுகளாக உயர்த்தியது.
- 1963 இன் 15வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டது.
- 1993 இல், உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு நியமனம் என்று தீர்ப்பளித்தது
பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் (பார்வையற்றவர் என்று அறியப்பட்டவர்) ஒரு உறுப்பினராக
உடல்நலக்குறைவு காரணமாக SPSCயை ஒதுக்கி வைக்க முடியாது
உடல் அல்லது மனம்.
- நீக்குவதற்கும் பணிநீக்கம் செய்வதற்கும் உள்ள வித்தியாசம்
இதன் கீழ் எதிர்கால வேலைக்கு முன்னாள் தகுதியற்றவர் அல்ல
பிந்தையது எதிர்காலத்திற்கு தகுதியற்றதாக இருக்கும் போது அரசாங்கம்
அரசாங்கத்தின் கீழ் வேலைவாய்ப்பு.
- இத்தகைய விதிகள் SPSC (விலக்கு
ஆலோசனை) விதிமுறைகள்.

45 நிதி ஆணையம்

ஏ இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 280வது பிரிவு நிதி ஆணையத்தை ஒரு அரை நிதித்துறை அமைப்பாக வழங்குகிறது. இது ஒவ்வொரு ஐந்தாவது வருடமும் அல்லது அவர் போன்ற முந்தைய காலத்திலும் இந்திய ஜனாதிபதியால் உருவாக்கப்பட்டது அவசியம் கருதுகிறது.

கலவை

நிதி ஆயோக் ஒரு தலைவர் மற்றும் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. குடியரசுத் தலைவர் தனது உத்தரவில் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு அவர்கள் பதவி வகிக்கின்றனர். அவர்கள் மறு நியமனத்திற்கு தகுதியானவர்கள்.

ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் தகுதிகள் மற்றும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய முறை ஆகியவற்றை தீர்மானிக்க அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அதன்படி, குழுவின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் தகுதிகளை பாராளுமன்றம் குறிப்பிட்டுள்ளது¹. தலைவர் பொது விவகாரங்களில் அனுபவம் உள்ள ஒருவராக இருக்க வேண்டும் மற்றும் மற்ற நான்கு உறுப்பினர்கள் பின்வருவனவற்றில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்: 1. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி அல்லது ஒருவராக நியமிக்க தகுதியுடையவர்.

2. அரசாங்கத்தின் நிதி மற்றும் கணக்குகள் பற்றிய சிறப்பு அறிவு பெற்றவர்.

3. நிதி விவகாரங்களிலும் நிர்வாகத்திலும் பரந்த அனுபவம் உள்ளவர்.

4. பொருளாதாரத்தில் சிறப்பு அறிவு பெற்றவர்.

செயல்பாடுகள்

நிதி ஆயோக் பின்வரும் விஷயங்களில் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்குப் பரிந்துரை செய்ய வேண்டும்: 1. மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டிய வரிகளின் நிகர வருவாயைப் பகிர்ந்தளித்தல் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பங்குகளின் பங்கீடு வருமானத்தை.

2. மத்திய அரசு (அதாவது, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து) மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்படும் மானியங்களை நிர்வகிக்க வேண்டிய கொள்கைகள்.

3. மாநில நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் மாநிலத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் வளங்களுக்கு துணையாக ஒரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியைப் பெருக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள்².

4. நல்ல நிதி நலன்களுக்காக ஜனாதிபதியால் குறிப்பிடப்படும் வேறு எந்த விஷயமும்.

1960 வரை, சணல் மற்றும் சணல் பொருட்கள் மீதான ஏற்றுமதி வரியின் ஒவ்வொரு ஆண்டும் நிகர வருவாயில் ஏதேனும் ஒரு பங்கை ஒதுக்குவதற்குப் பதிலாக அசாம், பீகார், ஒடிசா மற்றும் மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட மானியங்களையும் ஆணையம் பரிந்துரைத்தது. இந்த மானியங்கள் அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து பத்து ஆண்டுகளுக்கு தற்காலிகமாக வழங்கப்பட வேண்டும்.

கமிஷன் தனது அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. அதன் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் குறித்த விளக்கக் குறிப்புடன் அவர் அதை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன் வைக்கிறார்.

ஆலோசனைப் பாத்திரம்

வழங்கிய பரிந்துரைகள் என்பதை இங்கு தெளிவுபடுத்த வேண்டும்
நிதி ஆயோக் என்பது ஆலோசனைத் தன்மையை மட்டுமே உடையது, எனவே பிணைப்பு இல்லை
அரசாங்கம் மீது. அதை மத்திய அரசு செயல்படுத்த வேண்டும்
மாநிலங்களுக்கு நிதி வழங்குவதற்கான பரிந்துரைகள்.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இது எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை
கமிஷனின் பரிந்துரைகள் கட்டாயமாக இருக்கும்
இந்திய அரசாங்கம் அல்லது அது ஆதரவாக ஒரு சட்ட உரிமையை உருவாக்கும்
வழங்கப் பரிந்துரைக்கப்படும் பணத்தைப் பெற பயனாளிகள் கூறுகின்றனர்
கமிஷன்³ மூலம் அவர்களுக்கு .

தலைவர் டாக்டர் பி.வி.ராஜமன்னார் சரியாகக் கவனித்தபடி
நான்காவது நிதி ஆணையம், "நிதி ஆணைக்குழு என்பதால் ஏ
அரசியலமைப்பு அமைப்பு, அதன் பரிந்துரைகள், அரை நீதியானதாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது
இல்லாதவரை இந்திய அரசால் நிராகரிக்கக் கூடாது
மிகவும் அழுத்தமான காரணங்கள்."

இந்திய அரசியலமைப்பு நிதி ஆயோக் என கருதுகிறது
இந்தியாவில் நிதி கூட்டாட்சியின் சமநிலை சக்கரம். இருப்பினும், 2014 வரை, அதன் பங்கு
மத்திய-மாநில நிதி உறவுகள் முற்காலத்தில் சீர்குலைந்தன
திட்டக் கமிஷன், அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டப்பூர்வமற்ற அமைப்பு.
நான்காவது நிதி ஆணையத்தின் தலைவர் டாக்டர் பி.வி.ராஜமன்னார்.
இடையேயான செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகளின் மேலெழுதலை எடுத்துக்காட்டுகிறது
நிதி ஆயோக் மற்றும் முந்தைய திட்டக் கமிஷன்
federal fiscal trans-fers.⁴ 2015 இல், திட்டக் கமிஷன் இருந்தது
NITI ஆயோக் (NITI Aayog) என்ற புதிய அமைப்பால் மாற்றப்பட்டது
இந்தியாவை மாற்றுவதில்).

அட்டவணை 45.1 இதுவரை நியமிக்கப்பட்ட நிதிக் கமிஷன்கள்

நிதி தரகு	தலைவர் நியமிக்கப்பட்டார்	சமர்ப்பிக்கப்பட்டது	காலம்	
	உள்ளே	இல் புகாரளிக்கவும்	செயல்படுத்தல் அறிக்கை	
முதலில்	KC Neogy K.	1951	1952	1952-57
இரண்டாவது	சந்தானம்	1956	1957	1957-62
மூன்றாவது	ஏ.கே.சந்தா	1960	1961	1962-66
நான்காவது	டாக்டர் பி.வி ராஜமன்னார்	1964	1965	1966-69
ஐந்தாவது	மகாவீர் தியாகி	1968	1969	1969-74

ஆறாவது	பிரம்மானந்தா ரெட்டி	1972	1973	1974-79
ஏழாவது	ஜேஎம் ஷெலாட்	1977	1978	1979-84
எட்டாவது	ஓய்.பி.சுவான்	1982	1984	1984-89
ஒன்பதாவது	என்கேபி சால்வே	1987	1989	1989-95
பத்தாவது	கேசி பந்த்	1992	1994	1995-2000
பதினொன்றாவது	ஏஎம் குஸ்ரோ	1998	2000	2000-2005
பன்னிரண்டாவது	டாக்டர் சி. ரங்கராஜன்	2002	2004	2005-2010
பதின்மூன்றாவது	டாக்டர். விஜய் கேல்கர்	2007	2009	2010-2015
பதினான்காவது	ஓய்வி ரெட்டி	2013	2014	2015-2020
பதினைந்தாவது	என்கே சிங்	2017	2020	2020-2026

(எதிர்பார்க்கப்படுகிறது)

அட்டவணை 45.2 ஒரு பார்வையில் நிதி ஆயோக் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
280.	நிதி ஆணையம்
281.	நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. நிதி ஆயோக் சட்டம், 1951ஐப் பார்க்கவும்.
2. இந்த செயல்பாடு 73 மற்றும் 74 வது அரசியலமைப்பால் சேர்க்கப்பட்டது 1992 இன் திருத்தச் சட்டங்கள், அவை அரசியலமைப்பை வழங்கியுள்ளன பஞ்சாயத்துகளின் நிலை மற்றும் பாதுகாப்பு முறையே நகராட்சிகள்.
3. டிடி பாசு, இந்திய அரசியலமைப்பு அறிமுகம், வாத்வா 19வது பதிப்பு, 2001, ப. 331.
4. நான்காவது நிதிக் குழுவின் அறிக்கை, புது தில்லி, இந்திய அரசு, 1965, ப. 88-90.

46 சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்

கவுன்சில் நிறுவுதல்

2016 ஆம் ஆண்டின் 101வது திருத்தச் சட்டம், நாட்டில் ஒரு புதிய வரி முறையை (அதாவது சரக்கு மற்றும் சேவை வரி - ஜிஎஸ்டி) அறிமுகப்படுத்த வழி வகுத்தது. இந்த வரியின் சுமுகமான மற்றும் திறமையான நிர்வாகத்திற்கு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருங்கிணைப்பு தேவைப்படுகிறது. இந்த ஆலோசனை செயல்முறையை எளிதாக்கும் வகையில், சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில் அல்லது ஜிஎஸ்டி கவுன்சில் அமைப்பதற்கான திருத்தம் வழங்கப்பட்டது.

இந்த திருத்தம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 279-A சேர்க்கப்பட்டது.

இந்தக் கட்டுரை, ஒரு உத்தரவின் மூலம் ஜிஎஸ்டி கவுன்சிலை அமைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தது. அதன்படி, குடியரசுத் தலைவர் 2016-ல் ஆணையைப் பிறப்பித்து கவுன்சில்2 அமைத்தார்.

கவுன்சிலின் செயலகம் புது தில்லியில் அமைந்துள்ளது. ஒன்றுக்கூடல் வருவாய் செயலாளர் 3 கவுன்சிலின் முன்னாள் செயலாளராக செயல்படுகிறார்.

கவுன்சிலின் பார்வை மற்றும் பணி

அதன் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றும் போது, ஜிஎஸ்டியின் இணக்கமான கட்டமைப்பின் தேவை மற்றும் சரக்குகள் மற்றும் சேவைகளுக்கான இணக்கமான தேசிய சந்தையின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் கவுன்சில் வழிநடத்தப்பட வேண்டும். மேலும், கவுன்சில் அதன் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கான நடைமுறையை தீர்மானிக்க வேண்டும்.

சபையின் பார்வை மற்றும் பணி பின்வருமாறு:

தொலைநோக்கு: ஜிஎஸ்டி தொடர்பான அனைத்து முக்கிய முடிவுகளையும் எடுக்கும் அதிகாரங்களைக் கொண்ட முதல் அரசியலமைப்பு கூட்டாட்சி அமைப்பான கவுன்சிலின் செயல்பாட்டில் கூட்டுறவுக் கூட்டமைப்பின் மிக உயர்ந்த தரநிலைகளை நிறுவுதல்.

நோக்கம்: பரந்த ஆலோசனையின் செயல்முறையால் உருவாகிறது, ஒரு ஜிஎஸ்டி அமைப்பு, இது தகவல் தொழில்நுட்பத்தால் இயக்கப்படும் மற்றும் பயனர் நட்பு.

கவுன்சிலின் கலவை

கவுன்சில் என்பது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் கூட்டு மன்றம் மற்றும் பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) மத்திய நிதியமைச்சர் தலைவராக (ஆ) மத்திய வருவாய் அல்லது நிதித்துறைக்கு பொறுப்பான மத்திய அமைச்சர் (இ) அமைச்சர் -நிதி அல்லது வரிவிதிப்பு அல்லது வேறு ஏதேனும்

ஒவ்வொரு மாநில அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படும் அமைச்சர் மாநிலங்களவையில் இருந்து கவுன்சில் உறுப்பினர்கள் தங்களுக்குள் ஒருவரை கவுன்சிலின் துணைத் தலைவராக தேர்வு செய்ய வேண்டும். அவருடைய பதவிக்காலத்தையும் அவர்கள் தீர்மானிக்கலாம்.

கவுன்சிலின் அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்கும் நிரந்தர அழைப்பாளராக (வாக்களிக்காதவர்) மத்திய கலால் மற்றும் சுங்க வாரியத்தின் (CBEC) தலைவரை சேர்க்க மத்திய அமைச்சரவை முடிவு செய்தது.

கவுன்சிலின் வேலை

கவுன்சிலின் முடிவுகள் அதன் கூட்டங்களில் எடுக்கப்படுகின்றன. கவுன்சிலின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் பாதி பேர் கூட்டம் நடத்துவதற்கான கோரம். சபையின் ஒவ்வொரு முடிவும் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு வாக்களிக்கும் உறுப்பினர்களின் நான்கில் மூன்று பங்கு எடையுள்ள வாக்குகளின் பெரும்பான்மையால் எடுக்கப்பட வேண்டும். பின்வரும் கொள்கைகளின்படி முடிவு எடுக்கப்படுகிறது: (i) மத்திய அரசின் வாக்குக்கு அந்தக் கூட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கு வெயிட்டேஜ் வேண்டும். (ii) அனைத்து மாநில அரசுகளின் வாக்குகளும் அந்த கூட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு எடையைக் கொண்டிருக்கும்.

சபையின் எந்தவொரு செயலும் அல்லது நடவடிக்கைகளும் செல்லுபடியாகாது பின்வரும் காரணங்கள்: (i)

சபையின் அரசியலமைப்பில் ஏதேனும் காலியிடம் அல்லது குறைபாடு; அல்லது

(ii) ஒரு நபரை உறுப்பினராக நியமிப்பதில் ஏதேனும் குறைபாடு

கவுன்சில்; அல்லது

(iii) தகுதிகளை பாதிக்காத கவுன்சிலின் ஏதேனும் நடைமுறை விதிமீறல் வழக்கின்.

கவுன்சிலின் செயல்பாடுகள்

கவுன்சில் பின்வரும் விஷயங்களில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு பரிந்துரைகளை செய்ய வேண்டும்: (அ) ஜிஎஸ்டியில் இணைக்கப்படும் மத்திய, மாநிலங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் விதிக்கப்படும் வரிகள், செஸ்கள் மற்றும் கூடுதல் கட்டணம். (ஆ) ஜிஎஸ்டிக்கு உட்பட்ட பொருட்கள் மற்றும் சேவைகள் அல்லது

ஜிஎஸ்டியில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ) மாதிரி ஜிஎஸ்டி சட்டங்கள், வரி விதிப்புக் கொள்கைகள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது சப்ளைகளில் விதிக்கப்படும் ஜிஎஸ்டியின் பகிர்வு மற்றும் விநியோக இடத்தை நிர்வகிக்கும் கொள்கைகள். (ஈ) சரக்கு மற்றும் சேவைகளுக்கு ஜிஎஸ்டியில் இருந்து விலக்கு அளிக்கப்படும் விற்றுமுதல் வரம்பு. (இ) ஜிஎஸ்டியின் பட்டைகளுடன் தரைவிகிதங்கள் உட்பட விகிதங்கள். (ஈ) ஏதேனும் இயற்கைப் பேரிடர் அல்லது பேரிடரின் போது கூடுதல் ஆதாரங்களைத் திரட்ட குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஏதேனும் சிறப்பு விகிதம் அல்லது விகிதங்கள். (ஐ) அருணாச்சலப் பிரதேசம், அசாம், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்⁴, மணிப்பூர், மேகாலயா, மிசோரம், நாகாலாந்து, சிக்கிம், திரிபுரா, இமாச்சலப் பிரதேசம் மற்றும் உத்தரகண்ட் ஆகிய மாநிலங்களைப் பொறுத்த வரையில் சிறப்பு ஏற்பாடு. (ஹ) ஜிஎஸ்டி தொடர்பான வேறு எந்த விஷயமும், கவுன்சில் முடிவு செய்யலாம்.

கவுன்சிலின் பிற செயல்பாடுகள்

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர, கவுன்சிலுக்கு பின்வரும் பிற செயல்பாடுகள் உள்ளன: 1. பெட்ரோலியம் கச்சா, அதிவேக டீசல், மோட்டார் ஸ்பிரிட் (பெட்ரோல்), இயற்கை எரிவாயு மற்றும் விமான விசையாழி எரிபொருள் ஆகியவற்றின் மீது GST விதிக்கப்படும் தேதியை கவுன்சில் பரிந்துரைக்கும்.

2. அதன் பரிந்துரைகள் அல்லது அவற்றைச் செயல்படுத்துவது தொடர்பாக ஒரு சர்ச்சை ஏற்பட்டால், கவுன்சில் சர்ச்சையின் மீது தீர்ப்பளிக்க ஒரு பொறிமுறையை நிறுவுகிறது: (அ) மையம் மற்றும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே; அல்லது (ஆ) ஒரு பக்கத்திலும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிற மாநிலங்களுக்கு மறுபுறத்திலும் மையத்திற்கும் எந்த மாநிலத்திற்கும் அல்லது மாநிலங்களுக்கும் இடையே; அல்லது (c) இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே.
3. ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு ஜிஎஸ்டி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்படும் வருவாய் இழப்புக்கான இழப்பீட்டை மாநிலங்களுக்கு கவுன்சில் பரிந்துரைக்க வேண்டும். இந்தப் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் நாடாளுமன்றம் இழப்பீட்டை நிர்ணயிக்கிறது. அதன்படி, 20175ல் நாடாளுமன்றம் சட்டம் இயற்றியது .

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. விதி 279-A(1) கூறுகிறது, அரசியலமைப்பு (நூற்று முதல் திருத்தம்) சட்டம், 2016 தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து அறுபது நாட்களுக்குள், உத்தரவுப்படி, சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு கவுன்சிலை ஜனாதிபதி உருவாக்குவார். .
2. ஜனாதிபதி உத்தரவு 15 செப்டம்பர் 2016 அன்று வெளியிடப்பட்டது.
3. வருவாய் துறை, நிதி அமைச்சகம், இந்திய அரசு.
4. ஜம்மு காஷ்மீர் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 2019, ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்தை ஜம்மு காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசம் மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசம் என இரண்டு தனி யூனியன் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தது.
5. சரக்கு மற்றும் சேவை வரி (மாநிலங்களுக்கு இழப்பீடு) சட்டம், 2017.

47 எஸ்சிக்களுக்கான தேசிய ஆணையம்

டி பட்டியலிடப்பட்ட சாதியினருக்கான தேசிய ஆணையம் (SCs) என்பது ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாகும், இது அரசியலமைப்பின் 338 வது பிரிவின் மூலம் நேரடியாக நிறுவப்பட்டுள்ளது . மறுபுறம், தேசிய மகளிர் ஆணையம் (1992), தேசிய சிறுபான்மை ஆணையம் (1993), தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (1993) மற்றும் தேசிய குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையம் (2007) ஆகியவை சட்டப்பூர்வமானவை. அவை பாராளுமன்றத்தின் செயல்களால் நிறுவப்பட்டவை என்ற அர்த்தத்தில் அமைப்புகள்2 .

கமிஷனின் பரிணாமம்

முதலில், அரசியலமைப்பின் 338 வது பிரிவு, SC மற்றும் ST களுக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரிக்கவும், அவர்கள் பணிபுரிவது குறித்து குடியரசுத் தலைவருக்கு அறிக்கை அளிக்கவும் பட்டியல் சாதிகள் (SCs) மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (STs) ஒரு சிறப்பு அதிகாரியை நியமித்தது. . எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி பிரிவினருக்கான ஆணையராக அவர் நியமிக்கப்பட்டு, மேற்படி பணியை ஒதுக்கினார்.

1978 இல், அரசாங்கம் (தீர்மானத்தின் மூலம்) SC மற்றும் STக்களுக்காக ஒரு சட்டப்பூர்வமற்ற பல உறுப்பினர் ஆணையத்தை அமைத்தது; எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான ஆணையர் அலுவலகமும் தொடர்ந்து செயல்பட்டு வந்தது.

1987 ஆம் ஆண்டில், அரசாங்கம் (மற்றொரு தீர்மானத்தின் மூலம்) ஆணையத்தின் செயல்பாடுகளை மாற்றியமைத்து, அதற்கு தேசியமாக மறுபெயரிட்டது.

எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான கமிஷன் 4

பின்னர், 19905 ஆம் ஆண்டின் 65 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் SC மற்றும் ST களுக்கு ஒரு சிறப்பு அதிகாரிக்கு பதிலாக SC மற்றும் ST களுக்கான உயர்நிலை பல உறுப்பினர் தேசிய ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கு வழிவகுத்தது. இந்த அரசியலமைப்பு அமைப்பு SC மற்றும் ST களுக்கான ஆணையர் மற்றும் 1987 இன் தீர்மானத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட ஆணையத்தை மாற்றியது.

மீண்டும், 20036 ஆம் ஆண்டின் 89வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், SC மற்றும் STக்களுக்கான ஒருங்கிணைந்த தேசிய ஆணையத்தை இரண்டு தனித்தனி

அமைப்புகளாகப் பிரித்தது, அதாவது, பட்டியல் சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம் (பிரிவு 338ன் கீழ்) மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் (பிரிவு 338-A இன் கீழ்).

2004 ஆம் ஆண்டு எஸ்சிக்களுக்கான தனி தேசிய ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. இது ஒரு தலைவர், ஒரு துணைத் தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் உத்தரவு மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும்

பதவிக்காலமும் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது7 .

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்: (அ)

எஸ்சிக்களுக்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகள்
தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆய்வு செய்து
கண்காணிப்பது மற்றும் அவர்களின் பணியை மதிப்பீடு செய்தல்; (ஆ)
எஸ்சிக்களின் உரிமைகள் மற்றும் பாதுகாப்புகள் பறிக்கப்படுவது
தொடர்பான குறிப்பிட்ட புகார்களை விசாரிக்க; (c) SC களின் சமூகப்
பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான திட்டமிடல் செயல்முறையில் பங்கேற்று
ஆலோசனை வழங்குதல் மற்றும் யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ்
அவர்களின் வளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பீடு செய்தல்; (ஈ)
குடியரசுத் தலைவருக்கு, ஆண்டுதோறும் மற்றும் அது பொருத்தமானதாகக்
கருதப்படும் மற்ற நேரங்களில், அந்தப் பாதுகாப்புகளின் செயல்பாட்டின்
அறிக்கைகளை வழங்குதல்; (இ) SC களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும்
சமூக-பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான பாதுகாப்பு மற்றும் பிற
நடவடிக்கைகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு யூனியன் அல்லது
மாநிலத்தால் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து
பரிந்துரைகளை வழங்குதல்; மற்றும் (f) குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிடுவது
போல் SC களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும் மேம்பாடு மற்றும்
முன்னேற்றம் தொடர்பான பிற செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதல்.

ஆணையத்தின் அறிக்கை

ஆணையம் ஜனாதிபதியிடம் ஆண்டு அறிக்கையை சமர்ப்பிக்கிறது. அது தேவை என நினைக்கும் போது அறிக்கையையும் சமர்ப்பிக்கலாம்.

ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் குறித்து விளக்கமளிக்கும் குறிப்பாணையுடன், அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார். அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மாநில அரசு தொடர்பான ஆணையத்தின் எந்த அறிக்கையையும் குடியரசுத் தலைவர் மாநில ஆளுநருக்கு அனுப்புகிறார். ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன், மாநில சட்டமன்றத்தில் ஆளுநர் அதை வைக்கிறார். அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்

கமிஷன் அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரத்துடன் உள்ளது.

கமிஷன், எந்தவொரு விஷயத்தையும் விசாரிக்கும் போது அல்லது எந்தவொரு புகாரையும் விசாரிக்கும் போது, சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் குறிப்பாக பின்வரும் விஷயங்கள் தொடர்பாக: (அ) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் எந்தவொரு நபரையும் வரவழைத்து, அமலாக்குதல் மற்றும் பிரமாணத்தின் பேரில் அவரை பரிசோதித்தல்; (ஆ) எந்த ஆவணத்தையும் கண்டுபிடித்து தயாரிக்க வேண்டும்; (ச) பிரமாணப் பத்திரங்கள் மீதான ஆதாரங்களைப் பெறுதல்; (ஈ) எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்தும் எந்தவொரு பொதுப் பதிவையும் கோருதல்; (இ) சாட்சிகள் மற்றும் ஆவணங்களின் விசாரணைக்காக சம்மன்களை வழங்குதல்; மற்றும்

(ஈ) ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கக்கூடிய வேறு எந்த விஷயமும்.

மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் SC களை பாதிக்கும் அனைத்து முக்கிய கொள்கை விஷயங்களிலும் ஆணையத்தை கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

SC களைப் பொறுத்த வரையில் ஆங்கிலோ-இந்தியன் சமூகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இதேபோன்ற செயல்பாடுகளை ஆணையம் செய்ய வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஆங்கிலோ-இந்தியன் சமூகத்திற்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆணையம் விசாரித்து, அவர்கள் பணிபுரிவது குறித்து ஜனாதிபதிக்கு அறிக்கை அளிக்க வேண்டும் .

2018 ஆம் ஆண்டு வரை, பிற பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் (OBCs) தொடர்பாக இதேபோன்ற செயல்பாடுகளை ஆணையம் செய்ய வேண்டும். 2018 இன் 102வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தப் பொறுப்பில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டது .

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பிரிவு 338 'சிறப்பு' என்ற தலைப்பில் XVI பகுதியில் உள்ளது சில வகுப்புகள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள்'.
2. அடைப்புக்குறியில் உள்ள ஆண்டுகள் அவற்றின் ஆண்டுகளைக் குறிக்கின்றன நிறுவுதல்.
3. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் அத்தியாயம் 68 இல் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

4. இது ஒரு தேசிய அளவிலான ஆலோசனைக் குழுவாக உருவாக்கப்பட்டது, இது SC மற்றும் ST களின் பரந்த கொள்கை பிரச்சினைகள் மற்றும் வளர்ச்சியின் நிலைகள் குறித்து அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறுகிறது.
5. சட்டம் 12-03-1992 முதல் அமலுக்கு வந்தது.
6. சட்டம் 19-02-2004 அன்று அமலுக்கு வந்தது.
7. விதிகளின் கீழ், அவர்கள் மூன்று காலத்திற்கு பதவி வகிக்கிறார்கள் ஆண்டுகள்.
8. பிரிவு 338 இன் பிரிவு 10 பின்வருமாறு கூறுகிறது: "இந்தக் கட்டுரையில், அட்டவணை சாதிகள் பற்றிய குறிப்புகள் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தைப் பற்றிய குறிப்புகளை உள்ளடக்கியதாகக் கருதப்படும்".

48 எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

அட்டவணை சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம் (SCs) போலவே,
எல் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையமும் (STs)
ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாகும், இது அரசியலமைப்பின்
பிரிவு 338-A மூலம் நேரடியாக நிறுவப்பட்டுள்ளது .

STS க்காக தனி கமிஷன்

19902 ஆம் ஆண்டின் 65 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் விளைவாக SC மற்றும் ST களுக்கான தேசிய ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது . அரசியலமைப்புச் சட்டம் அல்லது பிற சட்டங்களின் கீழ் SC மற்றும் ST களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அனைத்து பாதுகாப்புகளையும் கண்காணிக்கும் நோக்கத்துடன் அரசியலமைப்பின் 338 வது பிரிவின் கீழ் ஆணையம் நிறுவப்பட்டது .

புவியியல் ரீதியாகவும் கலாச்சார ரீதியாகவும், STகள் SC களில் இருந்து வேறுபட்டவர்கள் மற்றும் அவர்களின் பிரச்சனைகளும் SC களின் பிரச்சனைகளிலிருந்து வேறுபட்டது. 1999 ஆம் ஆண்டில், பழங்குடியினர் விவகாரங்களுக்கான புதிய அமைச்சகம் உருவாக்கப்பட்டது. சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் அமைச்சகம் இந்தப் பாத்திரத்தை நிறைவேற்றுவது நிர்வாக ரீதியாக சாத்தியமற்றது என்பதால் பழங்குடியினர் விவகார அமைச்சகம் STகள் தொடர்பான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது .

எனவே, எஸ்டியினரின் நலன்களை மிகவும் திறம்பட பாதுகாக்கும் வகையில், எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்காக தற்போதுள்ள ஒருங்கிணைந்த தேசிய ஆணையத்தை பிரித்து எஸ்டிகளுக்காக தனி தேசிய ஆணையம் அமைக்க முன்மொழியப்பட்டது. இது 20035 இன் 89 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் செய்யப்பட்டது . இந்தச் சட்டம் 338வது பிரிவை மேலும் திருத்தியது மற்றும் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 338-A சேர்க்கப்பட்டது.

2004 ஆம் ஆண்டு எஸ்டியினருக்கான தனி தேசிய ஆணையம் உருவாக்கப்பட்டது. இது ஒரு தலைவர், ஒரு துணைத் தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் உத்தரவு மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் பதவிக்காலம் பதவியும் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது6 .

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்: (அ)

எஸ்டியினருக்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகள்
தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆய்வு செய்து கண்காணிப்பது
மற்றும் அவர்களின் பணியை மதிப்பீடு செய்தல்; (ஆ) எஸ்டிகளின்
உரிமைகள் மற்றும் பாதுகாப்புகள் பறிக்கப்படுவது தொடர்பான குறிப்பிட்ட
புகார்களை விசாரிப்பது; (இ) எஸ்டியினரின் சமூகப் பொருளாதார
வளர்ச்சிக்கான திட்டமிடல் செயல்பாட்டில் பங்கேற்று ஆலோசனை
வழங்குதல் மற்றும் யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் அவர்களின்
வளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பீடு செய்தல்; (ஈ) குடியரசுத்
தலைவருக்கு, ஆண்டுதோறும் மற்றும் அது பொருத்தமானதாகக் கருதப்படும்
மற்ற நேரங்களில், அந்தப் பாதுகாப்புகளின் செயல்பாட்டின்
அறிக்கைகளை வழங்குதல்; (இ) ST-களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும்
சமூக-பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான பாதுகாப்பு மற்றும் பிற
நடவடிக்கைகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு யூனியன் அல்லது
மாநிலத்தால் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து
பரிந்துரைகளை வழங்குதல்; மற்றும் (ஃ) குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிடுவது
போல் ST களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும் மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றம்
தொடர்பான பிற செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதல்.

ஆணையத்தின் பிற செயல்பாடுகள்

2005 ஆம் ஆண்டில், ST களின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும் மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றம் தொடர்பாக ஆணையத்தின் பின்வரும் பிற செயல்பாடுகளை ஜனாதிபதி குறிப்பிட்டார்.

:

(i) வனப் பகுதிகளில் வாழும் பழங்குடியினருக்கு சிறு வனப் பொருட்களைப்

பொறுத்தமட்டில் உரிமை உரிமைகளை வழங்குவதற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள்

(iii) பழங்குடியினரின் வளர்ச்சிக்காக எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் மற்றும்

மேலும் சாத்தியமான வாழ்வாதார உத்திகளுக்காக வேலை செய்யுங்கள்

(iv) வளர்ச்சித் திட்டங்களால் இடம்பெயர்ந்த பழங்குடியினக் குழுக்களுக்கு நிவாரணம்

மற்றும் மறுவாழ்வு நடவடிக்கைகளின் செயல்திறனை மேம்படுத்த எடுக்கப்பட

வேண்டிய நடவடிக்கைகள்

(v) பழங்குடியின மக்கள் நிலத்திலிருந்து அந்நியப்படுவதைத் தடுப்பதற்கும், ஏற்கனவே

அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நபர்களை திரும்பட மறுவாழ்வு செய்வதற்கும் எடுக்கப்பட

வேண்டிய நடவடிக்கைகள் (vi) காடுகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் மேற்கொள்வதற்கும்

பழங்குடியின சமூகங்களின் அதிகபட்ச ஒத்துழைப்பையும் ஈடுபாட்டையும் பெற

எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் சமூக காடு வளர்ப்பு

(vii) முழுமையாக செயல்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்ய எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள்

பஞ்சாயத்துகளின் ஏற்பாடுகள் (திட்டமிட்டவர்களுக்கு நீட்டிப்பு

பகுதிகள்) சட்டம், 1996

(viii) நிலம் மற்றும் சுற்றுச்சூழலை தொடர்ந்து வலுவழிக்கச் செய்வதற்கும், சீரழிவுக்கும்

வழிவகுக்கும் பழங்குடியினரின் விவசாயத்தை மாற்றும் நடைமுறையைக்

குறைப்பதற்கும் இறுதியில் அகற்றுவதற்கும் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள்

ஆணையத்தின் அறிக்கை

ஆணையம் ஆண்டு அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. அது தேவை என நினைக்கும் போது அறிக்கையையும் சமர்ப்பிக்கலாம்.

ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் குறித்து விளக்கமளிக்கும் குறிப்பாணையுடன், அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார். அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

மாநில அரசு தொடர்பான ஆணையத்தின் எந்த அறிக்கையையும் குடியரசுத் தலைவர் மாநில ஆளுநருக்கு அனுப்புகிறார். ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன், மாநில சட்டமன்றத்தில் ஆளுநர் அதை வைக்கிறார். அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்

கமிஷன் அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரத்துடன் உள்ளது.

கமிஷன், எந்தவொரு விஷயத்தையும் விசாரிக்கும் போது அல்லது எந்தவொரு புகாரையும் விசாரிக்கும் போது, சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் குறிப்பாக பின்வரும் விஷயங்கள் தொடர்பாக: (அ) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் எந்தவொரு நபரையும் வரவழைத்து, அமலாக்குதல் மற்றும் பிரமாணத்தின் பேரில் அவரை பரிசோதித்தல்; (ஆ) எந்த ஆவணத்தையும் கண்டுபிடித்து தயாரிக்க வேண்டும்; (ச) பிரமாணப் பத்திரங்கள் மீதான ஆதாரங்களைப் பெறுதல்; (ஈ) எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்தும் எந்தவொரு பொதுப் பதிவையும் கோருதல்; (இ) சாட்சிகள் மற்றும் ஆவணங்களின் விசாரணைக்காக சம்மன்களை வழங்குதல்; மற்றும்

(ஃ) ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கக்கூடிய வேறு எந்த விஷயமும்.

மத்திய அரசும், மாநில அரசுகளும் எஸ்டியினரைப் பாதிக்கும் அனைத்து முக்கிய கொள்கை விஷயங்களிலும் ஆணையத்தைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பிரிவு 338-A பகுதி XVI இல் 'சில வகுப்புகள் தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்' என்ற தலைப்பில் உள்ளது. 2003 ஆம் ஆண்டின் 89 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்த கட்டுரை செருகப்பட்டது .
2. சட்டம் 12-03-1992 முதல் அமலுக்கு வந்தது.
3. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் அத்தியாயம் 68 இல் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
4. சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் அமைச்சகம் எஸ்சிக்கள் தொடர்பான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் ஒருங்கிணைக்கிறது.
5. சட்டம் 19-02-2004 அன்று அமலுக்கு வந்தது.
6. விதிகளின் கீழ், அவர்கள் மூன்று காலத்திற்கு பதவி வகிக்கிறார்கள் ஆண்டுகள்.
7. பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் (பிற செயல்பாடுகளின் விவரக்குறிப்பு) விதிகள், 2005.

49 BCகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

ஆணையத்தை நிறுவுதல்

மண்டல் வழக்கு1 தீர்ப்பில் (1992), பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் பட்டியலில் எந்த வகுப்பினரையும் சேர்க்காதது, மேல் சேர்க்காதது அல்லது சேர்க்காதது போன்ற புகார்களை ஆய்வு செய்ய நிரந்தர சட்டப்பூர்வ அமைப்பு ஒன்றை அமைக்குமாறு மத்திய அரசுக்கு உச்ச நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டது. அதன்படி, 19932 இல் தேசிய பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம் (NCBC) அமைக்கப்பட்டது .

பின்னர், 2018 இன் 102வது திருத்தச் சட்டம் ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது. இந்த நோக்கத்திற்காக, திருத்தம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 338-பி சேர்க்கப்பட்டது.

எனவே, ஆணையம் ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பாக இருந்துவிட்டு, அரசியலமைப்பு அமைப்பாக மாறியது3 .

மேலும், ஆணையத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளின் வரம்பும் புதிய விநியோகத்தின் கீழ் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது. சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் நலன்களை மிகவும் பயனுள்ளதாக பாதுகாப்பதற்காக இது செய்யப்பட்டது . வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், புதிய ஆணையத்தின் அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து தேசிய பட்டியல் சாதிகளுக்கான ஆணையம் (NCSC) மற்றும் பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம் (NCST) ஆகியவற்றுக்கு இணையாக உள்ளது.

ஆணையம் ஒரு தலைவர், ஒரு துணைத் தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் உத்தரவு மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் பதவிக்காலமும் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது5 .

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: (அ) சமூக

மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆய்வு செய்து கண்காணிப்பது மற்றும் அவர்களின் பணியை மதிப்பீடு செய்தல்.

(ஆ) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் உரிமைகள் மற்றும் பாதுகாப்புகள் பறிக்கப்படுவது தொடர்பான குறிப்பிட்ட புகார்களை விசாரிப்பது.

(இ) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பங்கேற்று ஆலோசனை வழங்குதல் மற்றும் யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் அவர்களின் வளர்ச்சியின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பீடு செய்தல்.

(ஈ) ஜனாதிபதியிடம், வருடாந்தம் மற்றும் அது பொருத்தமானதாகக் கருதும் மற்ற நேரங்களில், அந்தப் பாதுகாப்புகளின் செயல்பாட்டின் அறிக்கைகளை வழங்குதல். (இ) சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் பாதுகாப்பு, நலன் மற்றும் சமூக-பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான பாதுகாப்பு மற்றும் பிற நடவடிக்கைகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கு யூனியன் அல்லது மாநிலத்தால் எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்குதல். (ஈ) குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிடுவது போன்ற சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் பாதுகாப்பு, நலன், மேம்பாடு மற்றும் முன்னேற்றம் தொடர்பான பிற செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுதல்.

ஆணையத்தின் அறிக்கை

ஆணையம் ஆண்டு அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. அது தேவை என நினைக்கும் போது அறிக்கையையும் சமர்ப்பிக்கலாம்.

ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் குறித்து விளக்கமளிக்கும் குறிப்பாணையுடன், அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தின் முன் வைக்கிறார். அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஒரு மாநில அரசு தொடர்பான ஆணையத்தின் எந்த அறிக்கையையும் குடியரசுத் தலைவர் மாநில அரசுக்கு அனுப்புகிறார். ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளின் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை விளக்கும் குறிப்பாணையுடன், அரசு அதை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கிறது. அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்களையும் குறிப்பாணையில் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்

கமிஷன் அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரத்துடன் உள்ளது.

கமிஷன், எந்தவொரு விஷயத்தையும் விசாரிக்கும் போது அல்லது எந்த புகாரையும் விசாரிக்கும் போது, சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் குறிப்பாக பின்வரும் விஷயங்களில்: (அ) இந்தியாவின் எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் எந்தவொரு நபரையும் வரவழைத்து அமலாக்குதல் மற்றும் பிரமாணத்தின் பேரில் அவரை விசாரணை செய்தல் (ஆ) ஏதேனும் ஆவணத்தைக் கண்டுபிடித்து சமர்ப்பித்தல் (இ) பிரமாணப் பத்திரங்கள் மீதான ஆதாரத்தைப் பெறுதல் (ஈ) ஏதேனும் நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்து ஏதேனும் பொதுப் பதிவைக் கோருதல் (இ) சாட்சிகளின் விசாரணைக்கு சம்மன் அனுப்புதல் மற்றும்

ஆவணங்கள்

(f) குடியரசுத் தலைவர் தீர்மானிக்கக்கூடிய வேறு எந்த விஷயத்திலும், சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரைப் பாதிக்கும் அனைத்து முக்கிய கொள்கை விஷயங்களிலும் மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் கமிஷனைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இந்திரா சாவ்னி Vs. இந்திய ஒன்றியம் (1992).
2. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையத்தைப் பார்க்கவும் சட்டம், 1993.
3. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம் (நீக்குதல்) சட்டம், 2018, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையச் சட்டம், 1993 ஐ ரத்து செய்தது.
4. 2018 ஆம் ஆண்டின் 102 வது திருத்தச் சட்டம் சமூக மற்றும் கல்வி ரீதியாக பின்தங்கிய வகுப்பினரைக் குறிப்பிடுவதற்கு குடியரசுத் தலைவருக்கு உதவும் வகையில் ஒரு புதிய பிரிவு 342-A சேர்க்கப்பட்டது.
5. விதிகளின் கீழ், அவர்கள் மூன்று காலத்திற்கு பதவி வகிக்கிறார்கள் ஆண்டுகள்.

50 மொழியியல் சிறப்பு அலுவலர்

சிறுபான்மையினர்

அரசியலமைப்பு விதிகள்

முதலில், இந்திய அரசியலமைப்பு மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி தொடர்பாக எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை¹. பின்னர், மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையம் (1953-55) இது தொடர்பாக ஒரு பரிந்துரையை அளித்தது. அதன்படி, 1956 ஆம் ஆண்டின் ஏழாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் XVII-ன் பாகத்தில் 350-B என்ற புதிய சட்டப்பிரிவைச் செருகியது. இந்தக் கட்டுரையில் பின்வரும் விதிகள் உள்ளன: 1. மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி இருக்க வேண்டும்.

அவர் இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்.

2. அரசியலமைப்பின் கீழ் மொழி சிறுபான்மையினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரிப்பது சிறப்பு அதிகாரியின் கடமையாகும். குடியரசுத் தலைவர் வழிகாட்டும் கால இடைவெளியில் அந்த விஷயங்கள் குறித்து அவர் குடியரசுத் தலைவருக்கு அறிக்கை அளிப்பார். குடியரசுத் தலைவர் அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையிலும் வைத்து சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரியை நீக்குவதற்கான தகுதிகள், பதவிக்காலம், சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள், சேவை நிலைமைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை என்பதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையர்

அரசியலமைப்பின் 350-பி விதியின்படி, மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரியின் அலுவலகம் 1957 இல் உருவாக்கப்பட்டது. அவர் மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையராக நியமிக்கப்பட்டார்.

ஆணையரின் தலைமையகம் அலகாபாத்தில் (உத்தர பிரதேசம்) உள்ளது. பெல்காம் (கர்நாடகா), சென்னை (தமிழ்நாடு) மற்றும் கொல்கத்தா (மேற்கு வங்கம்) ஆகிய இடங்களில் அவருக்கு மூன்று பிராந்திய அலுவலகங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு உதவி ஆணையர் தலைமை தாங்குகிறார்.

கமிஷனருக்கு துணை கமிஷனர் மற்றும் உதவி கமிஷனர் தலைமையகத்தில் உதவுகிறார். அவர் மாநில அரசுகள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களுடன் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட நோடல் அதிகாரிகள் மூலம் தொடர்பைப் பேணி வருகிறார்.

மத்திய அளவில், கமிஷனர் சிறுபான்மை விவகார அமைச்சகத்தின் கீழ் வருகிறார். எனவே, அவர் ஆண்டு அறிக்கைகள் அல்லது பிற அறிக்கைகளை மத்திய சிறுபான்மை விவகார அமைச்சர் மூலம் குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பிக்கிறார் .

ஆணையரின் பங்கு

மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கு வழங்கப்படும் அரசியலமைப்பு மற்றும் தேசிய அளவில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்புத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தாததால் எழும் குறைகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆணையர் எடுத்துக்கொள்கிறார். மாநில அரசுகள் மற்றும் யூடி நிர்வாகங்களின் மிக உயர்ந்த அரசியல் மற்றும் நிர்வாக மட்டங்களில் உள்ள சங்கங்கள் அல்லது அமைப்புகள் மற்றும் தீர்வு நடவடிக்கைகளை எடுக்க பரிந்துரைக்கின்றன5 .

மொழிவழி சிறுபான்மை குழுக்களை ஊக்குவிக்கவும் பாதுகாக்கவும், மொழி சிறுபான்மையினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகளுக்கு பரந்த விளம்பரம் மற்றும் தேவையான நிர்வாக நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு மாநில அரசுகள் / யூனியன் பிரதேசங்களை சிறுபான்மை விவகார அமைச்சகம் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்புத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு முன்னுரிமை அளிக்குமாறு மாநில அரசுகளும், யூனியன் பிரதேச நிர்வாகங்களும் வலியுறுத்தப்பட்டன. மொழிச் சிறுபான்மையினரின் மொழி மற்றும் கலாச்சாரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசாங்க முயற்சிகளுக்கு புதிய உத்வேகத்தை அளிக்க ஆணையர் 10 அம்சத் திட்டத்தைத் தொடங்கினார் .

பார்வை மற்றும் பணி

ஆணையரின் தொலைநோக்கு பார்வையும் பணியும் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷

பார்வை

மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான அரசியலமைப்புச் சட்டப் பாதுகாப்புகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கான செயலாக்க இயந்திரங்கள் மற்றும் பொறிமுறையை நெறிப்படுத்துதல் மற்றும் வலுப்படுத்துதல், இதன் மூலம் சிறுபான்மை மொழிகள் பேசுபவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதை உறுதிசெய்து, அவர்களை உள்ளடக்கிய மற்றும் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சிக்கு சம வாய்ப்புகளை வழங்குதல்.

பணி

அனைத்து மாநிலங்களும் / யூனியன் பிரதேசங்களும் மொழிவழி சிறுபான்மையினருக்கு உள்ளடங்கிய வளர்ச்சிக்கான சம வாய்ப்புகளை வழங்குவதற்காக அரசியலமைப்புச் சட்டப் பாதுகாப்புகள் மற்றும் தேசிய அளவில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்புத் திட்டத்தை திறம்பட செயல்படுத்துவதை உறுதி செய்ய.

செயல்பாடுகள் மற்றும் நோக்கங்கள்

இன்னும் விரிவாக, ஆணையரின் செயல்பாடுகள் மற்றும் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு :

செயல்பாடுகள்

1. வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரிக்க மொழி சிறுபான்மையினர்
2. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்குச் சமர்ப்பித்தல், அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் தேசிய அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்புகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நிலை குறித்த அறிக்கைகளை சமர்ப்பித்தல்
3. கேள்வித்தாள்கள், வருகைகள், மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், கூட்டங்கள், மறுஆய்வுப் பொறிமுறைகள் மூலம் பாதுகாப்பு நடைமுறைப்படுத்துவதைக் கண்காணிப்பது. , முதலியன

குறிக்கோள்கள்

1. மொழிவழி சிறுபான்மையினரை உள்ளடக்கிய வளர்ச்சி மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு சம வாய்ப்புகளை வழங்குதல்
2. மொழிவழி சிறுபான்மையினர் மத்தியில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துதல் அவர்களுக்கு கிடைக்கும் பாதுகாப்புகள்
3. மாநிலங்கள் / யூனியன் பிரதேசங்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற பாதுகாப்புகளில் மொழிவழி சிறுபான்மையினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்புகளை திறம்பட செயல்படுத்துவதை உறுதி செய்தல்
4. மொழி சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்பு தொடர்பான குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கான பிரதிநிதித்துவங்களைக் கையாளுதல்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மொழியியல் சிறுபான்மை என்பது மாநிலத்திலோ அல்லது மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியிலோ பெரும்பான்மையினரின் தாய்மொழியிலிருந்து வேறுபட்ட மக்கள் குழுவாகும். இவ்வாறு, மொழிவாரி சிறுபான்மையினர் மாநில வாரியாக நிர்ணயிக்கப்படுகின்றனர்.
2. பகுதி XVII 'அதிகாரப்பூர்வ மொழி' என்ற தலைப்பில் நான்கு அத்தியாயங்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரிவு 350-பி நான்காவது அத்தியாயத்தில் 'சிறப்பு வழிகாட்டுதல்கள்' என்ற தலைப்பில் உள்ளது.

3. மொழி சிறுபான்மையினருக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள்
அத்தியாயம் 65 இல் விளக்கப்பட்டுள்ளன.
4. இதுவரை 52 அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.
5. இந்தியா 2013, வெளியீடுகள் பிரிவு, இந்திய அரசு,
ப. 1012
6. ஆண்டு அறிக்கை 2011-2012, சிறுபான்மை விவகார அமைச்சகம், இந்திய
அரசு, ப. 38. 7. மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையரின்
47வது அறிக்கை, ஜூலை 2008 முதல் ஜூன் 2010 வரை, ப. 222.
8. ஐபிட்.

51 கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்

இந்தியா

டி இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் (பிரிவு 148) இந்தியாவின் தலைமைக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் (CAG) இன் ஒரு சுயாதீனமான அலுவலகத்தை வழங்குகிறது. இவர் இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு துறையின் தலைவர் 1. அவர் பொதுப் பணத்தின் பாதுகாவலர் மற்றும் நாட்டின் முழு நிதி அமைப்பையும் - மத்திய மற்றும் மாநிலம் ஆகிய இரு நிலைகளிலும் கட்டுப்படுத்துகிறார். நிதி நிர்வாகத் துறையில் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்களை நிலைநிறுத்துவது அவரது கடமை. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் CAG மிக முக்கியமான அதிகாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் கூறியதற்கு இதுவே காரணம். அவர் இந்தியாவின் ஜனநாயக ஆட்சி முறையின் அரணில் ஒருவர்; மற்றவை உச்ச நீதிமன்றம், தேர்தல் ஆணையம் மற்றும் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்.

நியமனம் மற்றும் விதிமுறை

சிஏஜி இந்திய ஜனாதிபதியால் அவரது கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் ஒரு வாரண்ட் மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார். CAG, தனது பதவியை பொறுப்பேற்கும் முன், குடியரசுத் தலைவரின் முன் ஒரு உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியை உருவாக்கி சந்தா செலுத்துகிறார்: 1. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை மற்றும் விசுவாசத்தைத் தாங்க; 2. இந்தியாவின் இறையாண்மையையும் ஒருமைப்பாட்டையும் நிலைநிறுத்துவது; 3. பயம் அல்லது தயவு, பாசம் அல்லது தீமையின்றி தனது பதவிக் கடமைகளை முறையாகவும், உண்மையாகவும், அவரது திறமை, அறிவு மற்றும் நியாயத்தீர்ப்புக்கு ஏற்றவாறு சிறப்பாகச் செய்வது; மற்றும் 4. அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டங்களை நிலைநாட்ட வேண்டும்.

அவர் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயது வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார். ராஜினாமா கடிதத்தை ஜனாதிபதிக்கு அனுப்புவதன் மூலம் அவர் எப்போது வேண்டுமானாலும் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். அதே காரணத்திற்காகவும், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியைப் போலவே குடியரசுத் தலைவராலும் அவரை நீக்க முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சிறப்புப் பெரும்பான்மையுடன் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் ஜனாதிபதியால் அவரை நீக்க முடியும்.

சுதந்திரம்

CAG இன் சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பதற்கும் உறுதி செய்வதற்கும் அரசியலமைப்பு பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்துள்ளது: 1. அவருக்கு பதவிக்கால பாதுகாப்பு

வழங்கப்படுகிறது. அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள

நடைமுறையின்படி மட்டுமே ஜனாதிபதியால் அவரை நீக்க முடியும். எனவே, அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவரது விருப்பம் வரை அவர் தனது பதவியில் இருப்பதில்லை.

2. அவர் தனது பதவியை வகிப்பதை நிறுத்திய பிறகு, இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது எந்த மாநிலத்தின் கீழும், மேலும் பதவிக்கு அவர் தகுதியற்றவர்.

3. அவரது சம்பளம் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. அவரது சம்பளம் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிக்கு சமம்3 .

4. அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவரது சம்பளம் அல்லது விடுப்பு, ஓய்வூதியம் அல்லது ஓய்வு பெறும் வயது தொடர்பான அவரது உரிமைகள் எதுவும் அவரது பாதகமாக மாற்றப்பட முடியாது.

5. இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் துறையில் பணியாற்றும் நபர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் மற்றும் சிஏஜியின் நிர்வாக அதிகாரங்கள் ஆகியவை சிஏஜியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஜனாதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

6. CAG அலுவலகத்தின் நிர்வாகச் செலவுகள், அந்த அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் நபர்களின் அனைத்து சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் உட்பட, இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறது. இதனால் அவை நாடாளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல.

மேலும், நாடாளுமன்றத்தில் (இரு அவைகளிலும்) சிஏஜியை எந்த அமைச்சரும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முடியாது, மேலும் அவர் செய்யும் எந்தவொரு செயலுக்கும் எந்த அமைச்சரையும் பொறுப்பேற்க அழைக்க முடியாது.

கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்

அரசியலமைப்பு (பிரிவு 149) யூனியன் மற்றும் மாநிலங்கள் மற்றும் வேறு எந்த அதிகாரம் அல்லது அமைப்பின் கணக்குகள் தொடர்பாக சிஏஜியின் கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்களை பரிந்துரைக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அதன்படி, CAGயின் (கடமைகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்) சட்டம், 1971 ஐ நாடாளுமன்றம் இயற்றியது. இந்தச் சட்டம் 1976 ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசாங்கத்தில் கணக்குகளை தணிக்கையிலிருந்து பிரிக்க திருத்தப்பட்டது.

பாராளுமன்றம் மற்றும் அரசியலமைப்பு வகுத்துள்ள CAG இன் கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்:

1. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி, ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதி மற்றும் சட்டமன்றம் கொண்ட ஒவ்வொரு யூனியன் பிரதேசத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதி ஆகியவற்றிலிருந்து அனைத்து செலவினங்கள் தொடர்பான கணக்குகளை அவர் தணிக்கை செய்கிறார்.
2. இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி மற்றும் இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கு மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தற்செயல் நிதி மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் பொதுக் கணக்கிலிருந்தும் அனைத்து செலவினங்களையும் அவர் தணிக்கை செய்கிறார்.
3. மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளின் எந்தவொரு துறையிலும் வைத்திருக்கும் அனைத்து வர்த்தகம், உற்பத்தி, லாபம் மற்றும் இழப்பு கணக்குகள், இருப்புநிலைகள் மற்றும் பிற துணை கணக்குகளை அவர் தணிக்கை செய்கிறார்.
4. அவர் மையம் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் வரவுகள் மற்றும் செலவினங்களைத் தணிக்கை செய்கிறார், அந்தச் சார்பாக விதிகள் மற்றும் நடைமுறைகள் வருவாயின் மதிப்பீடு, சேகரிப்பு மற்றும் முறையான ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றில் ஒரு பயனுள்ள காசோலையைப் பாதுகாக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.
5. பின்வருவனவற்றின் வரவுகள் மற்றும் செலவுகளை அவர் தணிக்கை செய்கிறார்:
(அ) அனைத்து அமைப்புகளும் அதிகாரங்களும் மத்திய அல்லது மாநில வருவாயில் இருந்து கணிசமாக நிதியளிக்கப்படுகின்றன; (ஆ) அரசு நிறுவனங்கள்; மற்றும் (ச) பிற நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைப்புகள், தொடர்புடைய சட்டங்களால் தேவைப்படும் போது.
6. கடன், மூழ்கும் நிதி, வைப்புத்தொகை, முன்பணம், சஸ்பென்ஸ் கணக்குகள் மற்றும் பணம் அனுப்பும் வணிகம் தொடர்பான மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அனைத்து பரிவர்த்தனைகளையும் அவர் தணிக்கை செய்கிறார். அவர் ரசீதுகள், பங்கு கணக்குகள் மற்றும் பிறவற்றை தணிக்கை செய்கிறார்

ஜனாதிபதியின் ஒப்புதல், அல்லது ஜனாதிபதி தேவைப்படும் போது.

7. குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரால் கோரப்படும் போது அவர் வேறு எந்த அதிகாரத்தின் கணக்குகளையும் தணிக்கை செய்கிறார். உதாரணமாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் தணிக்கை.
8. அவர் குடியரசுத் தலைவருக்கு மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் எந்தப் படிவத்தில் வைக்கப்பட வேண்டும் (பிரிவு 150) பரிந்துரைப்பது குறித்து ஆலோசனை கூறுகிறார்.
9. அவர் மத்திய அரசின் கணக்குகள் தொடர்பான தனது தணிக்கை அறிக்கைகளை குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பிக்கிறார், அவர் அவற்றை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்க வேண்டும் (பிரிவு 151).
10. அவர் ஒரு மாநிலத்தின் கணக்குகள் தொடர்பான தனது தணிக்கை அறிக்கைகளை ஆளுநரிடம் சமர்ப்பிக்கிறார், அவர் அவற்றை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்க வேண்டும் (பிரிவு 151).
11. அவர் எந்த வரி அல்லது கடமையின் நிகர வருமானத்தை உறுதிசெய்து சான்றளிக்கிறார் (பிரிவு 279). அவரது சான்றிதழ் இறுதியானது. 'நிகர வருமானம்' என்பது வரியின் வருமானம் அல்லது வசூல் செலவைக் கழித்தல்.
12. அவர் நாடாளுமன்றத்தின் பொதுக் கணக்குக் குழுவின் வழிகாட்டியாகவும், நண்பராகவும், தத்துவஞானியாகவும் செயல்படுகிறார்.
13. அவர் மாநில அரசுகளின் கணக்குகளை தொகுத்து பராமரிக்கிறார். 1976 ஆம் ஆண்டில், கணக்குகளைத் தணிக்கையிலிருந்து பிரித்ததால், அதாவது கணக்குகளைத் துறை மயமாக்கியதால், மத்திய அரசின் கணக்குகளைத் தொகுத்தல் மற்றும் பராமரித்தல் தொடர்பான பொறுப்புகளில் இருந்து அவர் விடுவிக்கப்பட்டார்.

சிஏஜி மூன்று தணிக்கை அறிக்கைகளை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கிறது-ஒதுக்கீடு கணக்குகள் குறித்த தணிக்கை அறிக்கை, நிதி கணக்குகள் மீதான தணிக்கை அறிக்கை மற்றும் பொது நிறுவனங்களின் தணிக்கை அறிக்கை. ஜனாதிபதி இந்த அறிக்கைகளை நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் வைக்கிறார். இதற்குப் பிறகு, பொதுக் கணக்குக் குழு அவற்றை ஆய்வு செய்து அதன் முடிவுகளை நாடாளுமன்றத்திற்கு தெரிவிக்கும்.

ஒதுக்கீட்டுக் கணக்குகள், நிதி ஒதுக்கீட்டுச் சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட செலவினங்களுடன் உண்மையான செலவினங்களை ஒப்பிடுகின்றன, அதே நேரத்தில் நிதிக் கணக்குகள் மத்திய அரசின் வருடாந்திர வரவுகள் மற்றும் வழங்கல்களைக் காட்டுகின்றன.

பாத்திரம்

நிதி நிர்வாகத் துறையில் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தையும், நாடாளுமன்றச் சட்டங்களையும் நிலைநிறுத்துவது CAG-யின் பங்கு. நிதி நிர்வாகத் துறையில் பாராளுமன்றத்திற்கு நிர்வாகத்தின் (அதாவது அமைச்சர்கள் குழு) பொறுப்புக்கூறல் சிஏஜியின் தணிக்கை அறிக்கைகள் மூலம் பாதுகாக்கப்படுகிறது. CAG என்பது பாராளுமன்றத்தின் முகவர் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் சார்பாக செலவினங்களை தணிக்கை செய்கிறது. எனவே, அவர் பாராளுமன்றத்திற்கு மட்டுமே பொறுப்பு.

ரசீதுகள், கடைகள் மற்றும் பங்குகளை தணிக்கை செய்வதை விட, செலவினங்களை தணிக்கை செய்வதில் சிஏஜிக்கு அதிக சுதந்திரம் உள்ளது. "செலவு தொடர்பாக அவர் தணிக்கையின் நோக்கத்தை முடிவு செய்து, தனது சொந்த தணிக்கை குறியீடுகள் மற்றும் கையேடுகளை உருவாக்குகிறார், மற்ற தணிக்கைகளை நடத்துவதற்கான விதிகள் தொடர்பாக நிர்வாக அரசாங்கத்தின் ஒப்புதலுடன் அவர் தொடர வேண்டும்." 3a சிஏஜி 'கொடுக்கப்பட்டதாக கணக்குகளில்

காட்டப்பட்டுள்ள பணம் சட்டப்பூர்வமாக கிடைக்கிறதா மற்றும் சேவைக்கு பொருந்துமா அல்லது அவை பயன்படுத்தப்பட்ட அல்லது வசூலிக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்காக மற்றும் செலவுகள் அதை நிர்வகிக்கும் அதிகாரத்திற்கு இணங்குகிறதா என்பதைக் கண்டறிய. இந்த சட்ட மற்றும் ஒழுங்குமுறை தணிக்கைக்கு கூடுதலாக, CAG தனியுரிமை தணிக்கையை நடத்தலாம், அதாவது, அரசாங்க செலவினங்களின் 'ஞானம், விசுவாசம் மற்றும் பொருளாதாரம்' ஆகியவற்றைக் கவனித்து, அத்தகைய செலவினங்களின் வீண் மற்றும் ஊதாரித்தனம் குறித்து கருத்து தெரிவிக்கலாம். இருப்பினும், சட்ட மற்றும் ஒழுங்குமுறை தணிக்கை போலல்லாமல், இது சிஏஜியின் தரப்பில் கட்டாயமாக உள்ளது, தனியுரிமை தணிக்கை விருப்பமானது.

இரகசிய சேவை செலவு என்பது CAGயின் தணிக்கைப் பாத்திரத்தின் மீதான வரம்பு. இது சம்பந்தமாக, நிர்வாக முகமைகளால் செய்யப்பட்ட செலவினங்களின் விவரங்களை CAG அழைக்க முடியாது, ஆனால் அவரது அதிகாரத்தின் கீழ் செலவு செய்யப்பட்டதற்கான தகுதியான நிர்வாக அதிகாரியின் சான்றிதழை ஏற்க வேண்டும்.

இந்திய அரசியலமைப்பு சிஏஜியை கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் என்று காட்சிப்படுத்துகிறது. இருப்பினும், நடைமுறையில், CAG ஆடிட்டர் ஜெனரலின் பங்கை மட்டுமே நிறைவேற்றுகிறது, ஒரு கன்ட்ரோலரின் பங்கை அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'ஒருங்கிணைந்த நிதியில் இருந்து பணம் வழங்குவதில் CAG க்கு எந்த கட்டுப்பாடும் இல்லை மற்றும் பல துறைகள் குறிப்பிட்ட இல்லாமல் காசோலைகளை வழங்குவதன் மூலம் பணம் எடுக்க அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

CAG-யின் அதிகாரம், செலவினம் ஏற்கனவே நடந்திருக்கும் போது தணிக்கை கட்டத்தில் மட்டுமே அக்கறை செலுத்துகிறது'4 . இந்த வகையில், இந்தியாவின் CAG ஆனது, கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆகிய இரு அதிகாரங்களையும் கொண்ட பிரிட்டனின் CAG யிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், பிரிட்டனில், சிஏஜியின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே நிர்வாக அதிகாரி பொது கருவூலத்தில் இருந்து பணத்தை எடுக்க முடியும்.

சிஏஜி மற்றும் கார்ப்பரேஷன்ஸ்

பொது நிறுவனங்களின் தணிக்கையில் சிஏஜியின் பங்கு குறைவாகவே உள்ளது. பரவலாகப் பார்த்தால், பொது நிறுவனங்களுடனான அவரது உறவு பின்வரும் மூன்று வகைகளில் அடங்கும்: (i) சில நிறுவனங்கள் CAG ஆல் முழுமையாகவும் நேரடியாகவும் தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன, எடுத்துக்காட்டாக, தாமோதர் பள்ளத்தாக்கு கார்ப்பரேஷன், எண்ணெய் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு ஆணையம், ஏர் இந்தியா, இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் கார்ப்பரேஷன், மற்றும் பலர். (ii) CAG உடன் கலந்தாலோசித்து மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட தனியார் தொழில்முறை தணிக்கையாளர்களால் வேறு சில நிறுவனங்கள் தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன. தேவைப்பட்டால், சிஏஜி துணை தணிக்கையை நடத்தலாம். எடுத்துக்காட்டுகள், மத்திய சேமிப்புக் கழகம், தொழில்துறை நிதிக் கழகம் மற்றும் பிற. (iii) வேறு சில நிறுவனங்கள் முற்றிலும் தனிப்பட்ட தணிக்கைக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன.

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர்களின் தணிக்கை தனியார் தொழில்முறை தணிக்கையாளர்களால் பிரத்தியேகமாக செய்யப்படுகிறது மற்றும் சிஏஜி படத்தில் வரவில்லை. அவர்கள் தங்கள் ஆண்டு அறிக்கைகள் மற்றும் கணக்குகளை நேரடியாக பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். இந்திய ஆயுள் காப்பீட்டுக் கழகம், இந்திய ரிசர்வ் வங்கி, பாரத ஸ்டேட் வங்கி, இந்திய உணவுக் கழகம் மற்றும் பிற நிறுவனங்களின் எடுத்துக்காட்டுகள். அரசு நிறுவனங்களின் தணிக்கையில் சிஏஜியின் பங்கும் குறைவாகவே உள்ளது. சிஏஜியின் ஆலோசனையின் பேரில் அரசால் நியமிக்கப்பட்ட தனியார் தணிக்கையாளர்களால் அவை தணிக்கை செய்யப்படுகின்றன. சிஏஜி அத்தகைய நிறுவனங்களின் துணை தணிக்கை அல்லது சோதனை தணிக்கையையும் மேற்கொள்ளலாம்.

1968 ஆம் ஆண்டில், பொறியியல், இரும்பு மற்றும் எஃகு, இரசாயனங்கள் மற்றும் பல சிறப்பு நிறுவனங்களின் தணிக்கையின் தொழில்நுட்ப அம்சங்களைக் கையாள, வெளிப்புற நிபுணர்கள் மற்றும் நிபுணர்களை தொடர்புபடுத்துவதற்காக CAG அலுவலகத்தின் ஒரு பகுதியாக ஒரு தணிக்கை வாரியம் நிறுவப்பட்டது. இந்த வாரியம் இந்திய நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளின்படி நிறுவப்பட்டது. இது CAG ஆல் நியமிக்கப்பட்ட தலைவர் மற்றும் இரண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

ஆப்பிள்பியின் விமர்சனம்

பால் எச் ஆப்பிள்பி, இந்திய நிர்வாகம் பற்றிய தனது இரண்டு அறிக்கைகளில், சிஏஜியின் பங்கை மிகவும் விமர்சித்தார் மற்றும் அவரது பணியின் முக்கியத்துவத்தை தாக்கினார் . தணிக்கைப் பொறுப்பில் இருந்து சிஏஜியை விடுவிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் பரிந்துரைத்தார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர் சிஏஜி அலுவலகத்தை ஒழிக்க பரிந்துரைத்தார். இந்திய தணிக்கை பற்றிய அவரது விமர்சனக் கருத்துகள் பின்வருமாறு: 1. இந்தியாவில் சிஏஜியின் செயல்பாடு, பெரிய அளவில் உள்ளது, ஒரு

காலனித்துவ ஆட்சியில் இருந்து பெற்ற பரம்பரை.

2. CAG இன்று பரவலான மற்றும் முடங்கிப்போய் முடிவெடுக்க மற்றும் செயல்பட விருப்பமின்மைக்கு முதன்மை காரணமாக உள்ளது. தணிக்கை ஒரு அடக்குமுறை மற்றும் எதிர்மறை தாக்கத்தை கொண்டுள்ளது.
3. பார்லிமென்ட் பொறுப்புக்கு தணிக்கை செய்வதன் முக்கியத்துவம் பற்றிய மிகைப்படுத்தப்பட்ட கருத்தை பாராளுமன்றம் கொண்டுள்ளது, எனவே CAG இன் செயல்பாடுகளை அரசியலமைப்புச் சட்டம் கருதுவது போல் வரையறுக்கத் தவறிவிட்டது.
4. சிஏஜியின் செயல்பாடு உண்மையில் மிக முக்கியமான ஒன்றல்ல. தணிக்கையாளர்களுக்குத் தெரியாது, நல்ல நிர்வாகத்தைப் பற்றி அதிகம் அறிந்திருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது; நிர்வாகத்தைப் பற்றி அதிகம் தெரியாத மற்றவர்களிடம் அவர்களின் மதிப்பு உயர்ந்தது.
5. தணிக்கை என்றால் என்ன என்று தணிக்கையாளர்களுக்குத் தெரியும், இது நிர்வாகம் அல்ல; இது அவசியமானது, ஆனால் ஒரு குறுகிய முன்னோக்கு மற்றும் மிகக் குறைந்த பயன் கொண்ட மிகவும் பாதசாரி செயல்பாடு.
6. CAG மற்றும் அவரது ஒட்டுமொத்த ஊழியர்களை விட, அந்தத் துறையில் உள்ள ஒரு துணைச் செயலாளருக்கு தனது துறையில் உள்ள பிரச்சனைகள் பற்றி அதிகம் தெரியும்.

அட்டவணை 51.1 இந்தியக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரே பார்வையில்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
148.	இந்தியாவின் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்
149.	கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் தணிக்கையாளரின் கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் பொது
150	பூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகளின் வடிவம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு துறை உருவாக்கப்பட்டது 1753 இல் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் போது.
2. அரசியலமைப்புச் சபை விவாதங்கள், தொகுதி VIII, ப. 405.
3. 2018ல், உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியின் சம்பளம் மாதம் ₹2.50 லட்சமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. 3a. வாட்டல், பிகே, இந்தியாவில் பாராளுமன்ற நிதிக் கட்டுப்பாடு, இரண்டாம் பதிப்பு. பம்பாய்: மினர்வா புத்தகக் கடை, 1962, பக். 235.
4. டிடி பாசு, இந்திய அரசியலமைப்பின் அறிமுகம், வாத்வா, 19வது பதிப்பு, 2001, ப. 198.
5. இரண்டு அறிக்கைகள்: இந்தியாவில் பொது நிர்வாகம் (1953) மற்றும் இந்தியாவின் நிர்வாக அமைப்பு மறு ஆய்வு, 1956.

52 இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல்

டி அவர் அரசியலமைப்பு (பிரிவு 76) இந்தியாவிற்கான அட்டர்னி ஜெனரல் அலுவலகத்தை வழங்கியுள்ளது¹ . அவர் நாட்டின் மிக உயர்ந்த சட்ட அதிகாரி.

நியமனம் மற்றும் விதிமுறை

அட்டர்னி ஜெனரல் (ஏஜி) ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார். அவர் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு தகுதியானவராக இருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர் ஒரு இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் அவர் ஐந்தாண்டுகள் ஏதேனும் ஒரு உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாகவோ அல்லது பத்து ஆண்டுகள் சில உயர் நீதிமன்றத்தின் வழக்கறிஞராகவோ அல்லது ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி ஒரு சிறந்த நீதிபதியாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஏஜியின் பதவிக் காலம் அரசியல் சாசனத்தால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அவரை நீக்குவதற்கான நடைமுறை மற்றும் காரணங்கள் இல்லை. ஜனாதிபதியின் மகிழ்ச்சியின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். இதன் பொருள் அவர் எந்த நேரத்திலும் ஜனாதிபதியால் நீக்கப்படலாம். ஜனாதிபதியிடம் ராஜினாமா கடிதத்தை சமர்ப்பித்து அவர் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். வழமையாக, அரசாங்கம் (அமைச்சர்களின் கவுன்சில்) ராஜினாமா செய்யும் போது அல்லது மாற்றப்படும் போது, அவர் அதன் ஆலோசனையின் பேரில் நியமிக்கப்படுகிறார்.

ஏஜியின் ஊதியம் அரசியல் சாசனத்தால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அவர் ஜனாதிபதி தீர்மானிக்கக்கூடிய ஊதியத்தைப் பெறுகிறார்.

கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

இந்திய அரசாங்கத்தின் தலைமை சட்ட அதிகாரியாக, AG இன் கடமைகளில் பின்வருவன அடங்கும்:

1. குடியரசுத் தலைவரால் அவருக்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் சட்ட விஷயங்களில் இந்திய அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்குதல்.
2. சட்டப்பூர்வமான பிற கடமைகளை நிறைவேற்றுவது
ஜனாதிபதியால் அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது.
3. அரசியலமைப்பு அல்லது வேறு ஏதேனும் சட்டத்தால் அவருக்கு வழங்கப்பட்ட செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவது.

குடியரசுத் தலைவர் AG2க்கு பின்வரும் கடமைகளை ஒதுக்கியுள்ளார் : 1. இந்திய அரசு சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து வழக்குகளிலும் இந்திய அரசின் சார்பாக ஆஜராக வேண்டும்.

2. அரசியலமைப்பின் 143 வது பிரிவின் கீழ் உச்ச நீதிமன்றத்தில் குடியரசுத் தலைவர் குறிப்பிடும் எந்தவொரு குறிப்பிலும் இந்திய அரசாங்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்.
3. இந்திய அரசு சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு வழக்கிலும் (இந்திய அரசாங்கத்தால் தேவைப்படும்போது) எந்தவொரு உயர் நீதிமன்றத்தில் ஆஜராக வேண்டும்.

உரிமைகள் மற்றும் வரம்புகள்

அவரது உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில், அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு இந்திய எல்லையில் உள்ள அனைத்து நீதிமன்றங்களிலும் பார்வையாளர்களின் உரிமை உள்ளது. மேலும், நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் அல்லது அவற்றின் கூட்டுக் கூட்டத்திலும், அவர் உறுப்பினராகக் குறிப்பிடப்படும் நாடாளுமன்றத்தின் எந்தவொரு குழுவிலும், ஆனால் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல் பேசுவதற்கும் பங்கேற்கவும் அவருக்கு உரிமை உண்டு. ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினருக்குக் கிடைக்கும் அனைத்துச் சலுகைகளையும், விலக்குகளையும் அவர் அனுபவிக்கிறார்.

எந்தவொரு சிக்கலான மற்றும் கடமை முரண்பாட்டைத் தவிர்ப்பதற்காக பின்வரும் வரம்புகள் அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன: 1. அவர் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஆலோசனை அல்லது சுருக்கத்தை நடத்தக்கூடாது

இந்தியாவின்.

2. இந்திய அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை வழங்கவோ அல்லது ஆஜராகவோ

அழைக்கப்படும் வழக்குகளில் அவர் ஆலோசனை கூறவோ அல்லது சுருக்கமாக நடத்தவோ கூடாது.

3. இந்திய அரசின் அனுமதியின்றி குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களை அவர் பாதுகாக்கக் கூடாது.

4. இந்திய அரசின் அனுமதியின்றி எந்த நிறுவனத்திலோ அல்லது நிறுவனத்திலோ இயக்குநராக நியமனம் செய்வதை அவர் ஏற்கக் கூடாது.

5. சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம், சட்ட விவகாரங்கள் துறை மூலம் இது தொடர்பான முன்மொழிவு அல்லது குறிப்பு பெறப்படும் வரையில், இந்திய அரசின் எந்த அமைச்சகம் அல்லது துறை அல்லது எந்தவொரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு அல்லது எந்தவொரு பொதுத்துறை நிறுவனத்திற்கும் அவர் ஆலோசனை கூறக்கூடாது .

எனினும், அட்டர்னி ஜெனரல் அரசாங்கத்தின் முழுநேர ஆலோசகர் அல்ல. அவர் அரசு ஊழியர்கள் பிரிவில் வரமாட்டார். மேலும், அவர் தனியார் சட்ட நடைமுறையில் இருந்து விலக்கப்படவில்லை.

இந்தியாவின் சொலிசிட்டர் ஜெனரல்

ஏஜி தவிர, இந்திய அரசின் சட்ட அதிகாரிகளும் உள்ளனர். அவர்கள் இந்தியாவின் சொலிசிட்டர் ஜெனரல் மற்றும் இந்தியாவின் கூடுதல் சொலிசிட்டர் ஜெனரல். ஏஜியின் உத்தியோகபூர்வ பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்கள் உதவுகிறார்கள். ஏஜி அலுவலகம் மட்டுமே அரசியல் சாசனத்தால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், சட்டப்பிரிவு 76 சொலிசிட்டர் ஜெனரல் மற்றும் கூடுதல் சொலிசிட்டர் ஜெனரல் பற்றி குறிப்பிடவில்லை.

ஏஜி மத்திய அமைச்சரவையில் உறுப்பினராக இல்லை. அரசு மட்டத்தில் சட்ட விவகாரங்களைக் கவனிக்க மத்திய அமைச்சரவையில் தனி சட்ட அமைச்சர் இருக்கிறார்³.

அட்டவணை 52.1 இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
76.	இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்
88.	அட்டர்னி ஜெனரலின் உரிமைகள் பாராளுமன்றத்தின் வீடுகள் மற்றும் அதன் குழு
105.	வழக்கறிஞரின் அதிகாரங்கள், சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள் பொது

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்பின் பகுதி V (த யூனியன்) இல் அத்தியாயம் 1 (தி எக்சிகியூட்டிவ்) இன் பிரிவு 76, இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல் அலுவலகத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்த அலுவலகம் தொடர்பான ஒரே கட்டுரை இதுதான்.
2. அறிவிப்பு எண். F. 43-50C, 26 ஜனவரி 1950, இந்திய அரசிதழ், அசாதாரணமானது, தொகுதி VII, ப. 33-34. 2a. 25 பிப்ரவரி 2005 தேதியிட்ட ஜிஎஸ்ஆர்.... (இ) வீடியோவில் செருகப்பட்டது .
3. ஜவஹர்லால் நேரு பிரதமராக இருந்தபோது, அட்டர்னி ஜெனரல் அலுவலகத்தை சட்ட அமைச்சர் அலுவலகத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசு முன்மொழிந்தது. அது நிறைவேற்றவில்லை.

53 மாநில அட்வகேட் ஜெனரல்

டி அவர் அரசியலமைப்பு (பிரிவு 165) மாநிலங்களுக்கான அட்வகேட் ஜெனரல் பதவியை வழங்கியுள்ளது.1 அவர் மாநிலத்தின் மிக உயர்ந்த சட்ட அதிகாரி ஆவார். இவ்வாறு அவர் இந்திய அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு கடிதம் எழுதுகிறார்.

நியமனம் மற்றும் விதிமுறை

அட்வகேட் ஜெனரல் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார். அவர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக நியமிக்கப்படுவதற்கு தகுதியானவராக இருக்க வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர் இந்திய குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் பத்து ஆண்டுகள் நீதித்துறை பதவியில் இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது பத்து ஆண்டுகள் உயர் நீதிமன்றத்தின் வழக்கறிஞராக இருக்க வேண்டும்³.

அட்வகேட் ஜெனரலின் பதவிக்காலம் அரசியலமைப்பால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. மேலும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அவரை நீக்குவதற்கான நடைமுறை மற்றும் காரணங்கள் இல்லை. கவர்னரின் மகிழ்ச்சியின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார். இதனால் அவர் எந்த நேரத்திலும் கவர்னரால் நீக்கப்படலாம். அவர் தனது ராஜினாமா கடிதத்தை ஆளுநரிடம் சமர்ப்பித்து தனது பதவியை ராஜினாமா செய்யலாம். வழமையாக, அரசாங்கம் (அமைச்சர்களின் கவுன்சில்) ராஜினாமா செய்யும் போது அல்லது மாற்றப்படும் போது, அவர் அதன் ஆலோசனையின் பேரில் நியமிக்கப்படுகிறார்.

அட்வகேட் ஜெனரலின் ஊதியம் அரசியலமைப்பால் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. கவர்னர் நிர்ணயம் செய்யும் ஊதியத்தை அவர் பெறுகிறார்.

கடமைகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மாநிலத்தில் அரசாங்கத்தின் தலைமை சட்ட அதிகாரியாக, கடமைகள் அட்வகேட் ஜெனரலில் பின்வருவன அடங்கும்:

1. மாநில அரசுக்கு அறிவுரை வழங்குதல்
ஆளுநரால் அவருக்கு பரிந்துரைக்கப்படும் சட்ட விஷயங்கள்.
2. சட்டப்பூர்வமான பிற கடமைகளை நிறைவேற்றுவது
ஆளுநரால் அவருக்கு ஒதுக்கப்பட்டது.
3. அவருக்கு வழங்கப்பட்ட செயல்பாடுகளை நிறைவேற்ற
அரசியலமைப்பு அல்லது வேறு ஏதேனும் சட்டம்.

அவரது உத்தியோகபூர்வ கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில், அட்வகேட் ஜெனரல் மாநிலத்தில் உள்ள எந்த நீதிமன்றத்திலும் ஆஜராக உரிமை உண்டு. மேலும், இன் நடவடிக்கைகளில் பேசுவதற்கும் பங்கு பெறுவதற்கும் அவருக்கு உரிமை உண்டு மாநில சட்டமன்றத்தின் இரு அவைகளும் அல்லது ஏதேனும் ஒரு குழுவும் மாநில சட்டமன்றத்தில் அவர் உறுப்பினராக இருக்கலாம், ஆனால் இல்லாமல் வாக்களிக்கும் உரிமை. அவர் அனைத்து சலுகைகள் மற்றும் நோய் எதிர்ப்பு சக்திகளை அனுபவிக்கிறார் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினருக்கு கிடைக்கும்.

அட்டவணை 53.1 மாநிலத்தின் அட்வகேட்-ஜெனரல் தொடர்பான கட்டுரைகள் a பார்வை

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
165.	மாநில அட்வகேட் ஜெனரல்
177.	அட்வகேட் ஜெனரலின் உரிமைகள் மாநில சட்டமன்றம் மற்றும் அதன் குழு
194.	வழக்கறிஞரின் அதிகாரங்கள், சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள் பொது

அட்டவணை 53.2 ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பு அமைப்புகளுடன் தொடர்புடைய கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். அரசியலமைப்பு அமைப்புகள்	
76.	இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல்
148.	இந்தியாவின் கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்
165.	மாநில அட்வகேட் ஜெனரல்
243-ஐ.	மாநில நிதி ஆணையம்

243-கே.	மாநில தேர்தல் ஆணையம்
243ZD.	மாவட்ட திட்டக்குழு
243ZE.	பெருநகர திட்டமிடல் குழு
263.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்
279A.	சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்
280.	நிதி ஆணையம்
307.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தக ஆணையம்
315.	யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மற்றும் மாநிலம் பொது சேவை ஆணையம்
324.	தேர்தல் ஆணையம்
338.	பட்டியல் சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்
338A.	பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம்
338B.	பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம்
339.	அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் தரகு
340.	பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம்
344.	உத்தியோகபூர்வ மொழி ஆணையம் மற்றும் அதிகாரி பாராளுமன்றத்தின் மொழிக் குழு
350B	மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பகுதி VI இல் (தி எக்சிகியூட்டிவ்) அத்தியாயம் 2 இன் கட்டுரை 165 (தி மாநிலங்கள்) அரசியலமைப்பின் அலுவலகம் தொடர்பானது அரசின் அட்வகேட் ஜெனரல். இதுதான் ஒரே கட்டுரை இந்த அலுவலகத்தை கையாள்வது.
2. நீதித்துறை அலுவலகம் என்பது நீதித்துறை சேவையில் உள்ள அலுவலகம் மாநிலத்தின்.
3. உச்ச நீதிமன்றத்தைப் போலன்றி, அரசியலமைப்புச் சட்டம் இல்லை ஒரு சிறந்த நீதிபதியை நீதிபதியாக நியமிப்பதற்கான ஏற்பாடு உயர் நீதிமன்றத்தின்.

பகுதி-VIII

அரசியலமைப்பு சாராத உடல்கள்

54. NITI ஆயோக் 55.

தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் 56. மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம் 57. மத்திய தகவல் ஆணையம்

58. மாநில தகவல் ஆணையம்

59. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் 60. மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவு 61. லோக்பால் மற்றும் லோக் ஆயுக்தாக்கள் 62. தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம் 63. தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

54 நிதி ஆயோக்

நிறுவதல்

ஆகஸ்ட் 13, 2014 அன்று, மோடி அரசாங்கம் 65 ஆண்டுகள் பழமையான திட்டக் கமிஷனை நீக்கிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக புதிய அமைப்பு அமைக்கப்படும் என்று அறிவித்தது. அதன்படி, ஜனவரி 1, 2015 அன்று, திட்டக் குழுவின் வாரிசாக NITI ஆயோக் (இந்தியாவை மாற்றுவதற்கான தேசிய நிறுவனம்) நிறுவப்பட்டது.

இருப்பினும், திட்டக் கமிஷனைப் போலவே NITI ஆயோக்கும் இந்திய அரசின் (அதாவது, மத்திய அமைச்சரவை) நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எனவே, இது ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்போ அல்லது சட்டப்பூர்வ அமைப்போ அல்ல. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது ஒரு அரசியலமைப்பு அல்லாத அல்லது அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட அமைப்பு (அதாவது, அரசியலமைப்பால் உருவாக்கப்படவில்லை) மற்றும் சட்டப்பூர்வமற்ற அமைப்பு (பாராளுமன்றத்தின் சட்டத்தால் உருவாக்கப்படவில்லை).

NITI ஆயோக் என்பது இந்திய அரசாங்கத்தின் முதன்மையான கொள்கையான 'திங்க் டேங்க்' ஆகும், இது திசை மற்றும் கொள்கை உள்ளீடுகளை வழங்குகிறது. இந்திய அரசாங்கத்திற்கான மூலோபாய மற்றும் நீண்ட கால கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை வடிவமைக்கும் போது, NITI ஆயோக் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு தொடர்புடைய தொழில்நுட்ப ஆலோசனைகளையும் வழங்குகிறது.

திட்டக் கமிஷன் சகாப்தத்தின் தனிச்சிறப்பாக இருந்த மையத்திலிருந்து மாநிலத்திற்கு ஒரு வழிக் கொள்கையானது, இப்போது மாநிலங்களின் உண்மையான மற்றும் தொடர்ச்சியான கூட்டாண்மையால் மாற்றப்பட வேண்டும்.

கடந்த கால கட்டளை மற்றும் கட்டுப்பாட்டு அணுகுமுறையில் இருந்து ஒரு முன்னுதாரணமான மாற்றத்தில், NITI ஆயோக், மோதலை அமைப்பதற்குப் பதிலாக, ஒரு கூட்டு முயற்சியில் மாறுபட்ட பார்வைகளுக்கு இடமளிக்கிறது. கூட்டாட்சியின் உணர்வில், NITI இன் சொந்தக் கொள்கைச் சிந்தனையும் 'மேல்-கீழ்' மாதிரியைக் காட்டிலும் 'கீழ்-மேல்' அணுகுமுறையால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பகுத்தறிவு

திட்டக் கமிஷனை NITI ஆயோக்குடன் மாற்றுவதற்கான காரணத்தை விளக்கும் போது, மத்திய அரசு பின்வரும் அவதானிப்பை மேற்கொண்டது: “கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக இந்தியா அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், தொழில்நுட்பம் மற்றும் மக்கள்தொகை ரீதியாக ஒரு முன்னுதாரண மாற்றத்திற்கு உட்பட்டுள்ளது. தேசிய வளர்ச்சியில் அரசாங்கத்தின் பங்கு ஒரு இணையான பரிணாமத்தை கண்டுள்ளது. இந்த மாறிவரும் காலங்களுக்கு ஏற்ப, இந்திய மக்களின் தேவைகள் மற்றும் அபிலாஷைகளை சிறப்பாகச் செய்வதற்கான வழிமுறையாக, முந்தைய திட்டக் கமிஷனுக்குப் பதிலாக, NITI ஆயோக் (இந்தியாவை மாற்றுவதற்கான தேசிய நிறுவனம்) அமைக்க இந்திய அரசு முடிவு செய்துள்ளது. 2

புதிய நிறுவனம் வளர்ச்சி செயல்முறைக்கு ஒரு ஊக்கியாக இருக்கும்; பொதுத்துறை மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட கோளத்திற்கு அப்பால் செல்லும் வளர்ச்சிக்கான முழுமையான அணுகுமுறையின் மூலம், ஒட்டுமொத்த செயல்படுத்தும் சூழலை வளர்ப்பது. இது அடித்தளத்தின் மீது கட்டமைக்கப்படும்: 3 1. தேசிய வளர்ச்சியில் சம பங்குதாரர்களாக மாநிலங்களின் அதிகாரம் பெற்ற பங்கு; கூட்டுறவு கூட்டாட்சி கொள்கையை செயல்படுத்துதல்.

2. உள் மற்றும் வெளிப்புற வளங்களின் அறிவு மையம்; நல்ல நிர்வாகத்தின் சிறந்த நடைமுறைகளின் களஞ்சியமாக சேவையாற்றுகிறது, மேலும் அரசாங்கத்தின் அனைத்து மட்டங்களுக்கும் கள அறிவு மற்றும் மூலோபாய நிபுணத்துவத்தை வழங்கும் சிந்தனைக் குழு.

3. செயல்படுத்துவதற்கு உதவும் ஒரு கூட்டுத் தளம்; முன்னேற்றத்தை கண்காணித்தல், இடைவெளிகளை அடைத்தல் மற்றும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களில் உள்ள பல்வேறு அமைச்சகங்களை ஒன்றிணைத்து, வளர்ச்சி இலக்குகளின் கூட்டு முயற்சியில்.

அதே சூழலில், அப்போதைய மத்திய நிதியமைச்சர் அருண் ஜெட்லி கூறியதாவது: 65 ஆண்டு கால திட்ட கமிஷன் தேவையற்ற அமைப்பாக மாறிவிட்டது. இது ஒரு கட்டளை பொருளாதார கட்டமைப்பில் பொருத்தமானது, ஆனால் இனி இல்லை. இந்தியா ஒரு பன்முகத்தன்மை கொண்ட நாடு மற்றும் அதன் மாநிலங்கள் தங்கள் சொந்த பலம் மற்றும் பலவீனங்களுடன் பொருளாதார வளர்ச்சியின் பல்வேறு கட்டங்களில் உள்ளன. இந்தச் சூழலில், பொருளாதாரத் திட்டமிடுதலுக்கான 'ஒரே அளவு அனைவருக்கும் பொருந்தும்' அணுகுமுறை வழக்கற்றுப் போய்விட்டது. இன்றைய உலகப் பொருளாதாரத்தில் இந்தியாவை போட்டித்தன்மையடையச் செய்ய முடியாது.” 4 தீர்மானம் குறிப்பிட்டது: “ஒருவேளை மிக முக்கியமாக, நிறுவனம் நேர்மறையானவற்றை உள்ளடக்கிய கொள்கையை கடைபிடிக்க வேண்டும்.

உலகின் தாக்கங்கள், எந்த ஒரு மாதிரியையும் வெளியில் இருந்து இந்திய சூழ்நிலையில் மாற்ற முடியாது. வளர்ச்சிக்கான நமது சொந்த மூலோபாயத்தை நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். புதிய நிறுவனம் இந்தியாவில் மற்றும் இந்தியாவில் என்ன வேலை செய்யும் என்பதில் பூஜ்ஜியமாக இருக்க வேண்டும். இது வளர்ச்சிக்கான பாரதிய அணுகுமுறையாக இருக்கும்.

கலைவ

நிதி ஆயோக்கின் அமைப்பு பின்வருமாறு: (அ) தலைவர்: இந்தியப்

பிரதமர் (ஆ) ஆளும் குழு: இது அனைத்து மாநிலங்களின்

முதலமைச்சர்கள், சட்டமன்றங்களைக் கொண்ட யூனியன் பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள்

(அதாவது, டெல்லி, புதுச்சேரி மற்றும் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்) மற்றும் லெப்டினன்ட்.

மற்ற யூனியன் பிரதேசங்களின் ஆளுநர்கள்.

(c) பிராந்திய கவுன்சில்கள்: இவை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் அல்லது ஒரு பிராந்தியத்தைப் பாதிக்கும்

குறிப்பிட்ட சிக்கல்கள் மற்றும் தற்செயல்களைத் தீர்ப்பதற்காக உருவாக்கப்படுகின்றன.

இவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு உருவாக்கப்பட்டவை. இவை பிரதமரால் கூட்டப்பட்டு,

மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் மற்றும் பிராந்தியத்தில் உள்ள யூனியன் பிரதேசங்களின்

லெப்டினன்ட் கவர்னர்களை உள்ளடக்கியது.

இவை NITI ஆயோக்கின் தலைவர் அல்லது அவர் பரிந்துரைத்தவரின் தலைமையில்

இருக்கும்.

(ஈ) சிறப்பு அழைப்பாளர்கள்: பிரதம மந்திரியால் பரிந்துரைக்கப்படும் சிறப்பு அழைப்பாளர்களாக

தொடர்புடைய கள அறிவு கொண்ட நிபுணர்கள், நிபுணர்கள் மற்றும் பயிற்சியாளர்கள். (இ)

முழுநேர நிறுவன கட்டமைப்பு: இது கூடுதலாக உள்ளடக்கியது

தலைவராக பிரதமர்: (i) துணைத் தலைவர்: அவர்

பிரதமரால் நியமிக்கப்படுகிறார். எச்

கேபினட் அமைச்சர் பதவியை அனுபவிக்கிறார்.

(ii) உறுப்பினர்கள்: முழுநேரம். அவர்கள் மாநில அமைச்சர் பதவியை அனுபவிக்கிறார்கள். (iii)

பகுதி நேர உறுப்பினர்கள்: முன்னணி பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி நிறுவனங்கள் மற்றும் இ-

அலுவலகத் திறனில் தொடர்புடைய பிற நிறுவனங்களிலிருந்து அதிகபட்சம் 2 பேர். பகுதி

நேர உறுப்பினர்கள் சுழற்சி முறையில் இருப்பார்கள். (iv) அதிகாரபூர்வமற்ற உறுப்பினர்கள்:

பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படும் மந்திரி சபையில் அதிகபட்சமாக 4 உறுப்பினர்கள். (v) தலைமை

நிர்வாக அதிகாரி: அவர் இந்திய அரசாங்கத்தின் செயலாளர் பதவியில் ஒரு நிலையான

பதவிக்காலத்திற்கு பிரதமரால் நியமிக்கப்படுகிறார். (vi) செயலகம்: அவசியமாகக்

கருதப்படுகிறது.

சிறப்பு இறக்கைகள்

NITI ஆயோக் பல சிறப்பு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது, இதில் 5 :

1. ஆராய்ச்சிப் பிரிவு: இது உயர்மட்ட டொமைன் வல்லுநர்கள், வல்லுநர்கள் மற்றும் அறிஞர்களின் பிரத்யேக சிந்தனைக் குழுவாக உள் துறை சார்ந்த நிபுணத்துவத்தை உருவாக்குகிறது.
2. ஆலோசனைப் பிரிவு: மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள், பொது மற்றும் தனியார், தேசிய மற்றும் சர்வதேச நாடுகளுடன் தங்கள் தேவைகளைப் பொருத்துவதற்குத் தட்டி, நிபுணத்துவம் மற்றும் நிதியுதவிக்கான ஒரு சந்தையை இது வழங்குகிறது. முழு சேவையையும் வழங்குவதற்குப் பதிலாக மேட்ச் மேக்கரை விளையாடுவதன் மூலம், NITI ஆயோக் அதன் ஆதாரங்களை முன்னுரிமை விஷயங்களில் கவனம் செலுத்துகிறது, வழிகாட்டுதலையும் மற்றவர்களுக்கு ஒட்டுமொத்த தரச் சோதனையையும் வழங்குகிறது.
3. டீம் இந்தியா விங்: இது ஒவ்வொரு மாநிலம் மற்றும் அமைச்சகத்தின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியது மற்றும் தேசிய ஒத்துழைப்புக்கான நிரந்தர தளமாக செயல்படுகிறது. ஒவ்வொரு பிரதிநிதியும்: (அ) ஒவ்வொரு மாநிலம்/அமைச்சகமும் NITI ஆயோக்கில் தொடர்ச்சியான குரல் மற்றும் பங்கு இருப்பதை உறுதி செய்கிறது. (ஆ) அரசு/ அமைச்சகம் மற்றும் NITI ஆயோக் ஆகியவற்றுக்கு இடையே ஒரு நேரடி தொடர்பு சேனலை உருவாக்குகிறது, இது அனைத்து வளர்ச்சி தொடர்பான விஷயங்களுக்கும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட தொடர்பு இடைமுகமாக உள்ளது.

NITI ஆயோக் மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளின் அமைச்சகங்களுடன் நெருக்கமான ஒத்துழைப்பு, ஆலோசனை மற்றும் ஒருங்கிணைப்பில் செயல்படுகிறது. மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கு பரிந்துரைகள் செய்யும் போது, முடிவுகளை எடுத்து செயல்படுத்தும் பொறுப்பு அவர்களையே சாரும்.

குறிக்கோள்கள்

NITI ஆயோக்கின் நோக்கங்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன:

1. மாநிலங்களின் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் தேசிய வளர்ச்சி முன்னுரிமைகள், துறைகள் மற்றும் உத்திகள் பற்றிய பகிரப்பட்ட பார்வையை உருவாக்குதல்.
2. வலுவான மாநிலங்கள் வலுவான தேசத்தை உருவாக்குகின்றன என்பதை அங்கீகரித்து, தொடர்ச்சியான அடிப்படையில் மாநிலங்களுடனான கட்டமைக்கப்பட்ட ஆதரவு முயற்சிகள் மற்றும் வழிமுறைகள் மூலம் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை வளர்ப்பது.
3. கிராம மட்டத்தில் நம்பகமான திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான வழிமுறைகளை உருவாக்குதல் மற்றும் அரசாங்கத்தின் உயர் மட்டங்களில் படிப்படியாக ஒருங்கிணைத்தல்.
4. பொருளாதார மூலோபாயம் மற்றும் கொள்கையில் தேசிய பாதுகாப்பின் நலன்கள் இணைக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதி செய்ய, குறிப்பாக குறிப்பிடப்பட்ட பகுதிகளில்.
5. பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் இருந்து போதுமான பலன் கிடைக்காமல் ஆபத்தில் இருக்கும் நமது சமூகத்தின் பிரிவுகளுக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்துதல்.
6. மூலோபாய மற்றும் நீண்ட கால கொள்கை மற்றும் நிரல் கட்டமைப்புகள் மற்றும் முன்முயற்சிகளை வடிவமைத்தல் மற்றும் அவற்றின் முன்னேற்றம் மற்றும் அவற்றின் செயல்திறனைக் கண்காணிக்கவும். கண்காணிப்பு மற்றும் பின்னூட்டம் மூலம் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள், தேவையான இடைநிலைத் திருத்தங்கள் உட்பட புதுமையான மேம்பாடுகளைச் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும்.
7. முக்கிய பங்குதாரர்கள் மற்றும் தேசிய மற்றும் சர்வதேச ஒத்த எண்ணம் கொண்ட சிந்தனைக் குழுக்கள் மற்றும் கல்வி மற்றும் கொள்கை ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களுக்கு இடையே ஆலோசனைகளை வழங்குதல் மற்றும் ஊக்குவித்தல்.
8. தேசிய மற்றும் சர்வதேச வல்லுநர்கள், பயிற்சியாளர்கள் மற்றும் பிற கூட்டாளிகளின் கூட்டு சமூகத்தின் மூலம் அறிவு, புதுமை மற்றும் தொழில் முனைவோர் ஆதரவு அமைப்பை உருவாக்குதல்.
9. வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரலை செயல்படுத்துவதை விரைவுபடுத்துவதற்காக, துறைகளுக்கிடையேயான மற்றும் துறைகளுக்கிடையேயான சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கான தளத்தை வழங்குதல்.
10. ஒரு அதிநவீன வள மையத்தை பராமரிக்க, நல்ல நிர்வாகம் மற்றும் நிலையான மற்றும் சமமான வளர்ச்சியில் சிறந்த நடைமுறைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் களஞ்சியமாக இருங்கள், அத்துடன் பங்குதாரர்களுக்கு அவற்றைப் பரப்ப உதவுங்கள்.
11. வெற்றிக்கான நிகழ்தகவு மற்றும் விநியோகத்தின் நோக்கத்தை வலுப்படுத்த, தேவையான ஆதாரங்களை அடையாளம் காண்பது உட்பட, திட்டங்கள் மற்றும் முன்முயற்சிகளை செயல்படுத்துவதை தீவிரமாக கண்காணித்து மதிப்பீடு செய்தல்.

12. திட்டங்கள் மற்றும் முன்முயற்சிகளை செயல்படுத்துவதற்கான தொழில்நுட்பத்தை மேம்படுத்துதல் மற்றும் திறனை வளர்ப்பதில் கவனம் செலுத்துதல்.
13. தேசிய அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் மேலே குறிப்பிட்டுள்ள நோக்கங்களை மேலும் செயல்படுத்துவதற்கு தேவையான பிற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது.

மேற்கூறியவற்றின் மூலம், NITI ஆயோக் பின்வரும் நோக்கங்கள் மற்றும் வாய்ப்புகளை நிறைவேற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது: 6 1. "முதல் மற்றும் கடைசி முயற்சியை வழங்குபவர்" என்பதை விட அரசாங்கம் ஒரு "செயல்படுத்துபவராக" இருக்கும் நிர்வாக முன்னுதாரணமாகும்.

2. "உணவுப் பாதுகாப்பில்" இருந்து முன்னேற்றம், விவசாய உற்பத்தியின் கலவையில் கவனம் செலுத்துதல், அத்துடன் விவசாயிகள் தங்கள் விளைபொருட்களிலிருந்து பெறும் உண்மையான வருமானம்.
3. விவாதங்களில் இந்தியா ஒரு செயலில் பங்கு வகிக்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்தவும் உலகளாவிய பொதுமை பற்றிய விவாதங்கள்.
4. பொருளாதார ரீதியாக துடிப்பான நடுத்தர வர்க்கத்தினர் ஈடுபாடுடன் இருப்பதையும், அதன் திறன் முழுமையாக உணரப்படுவதையும் உறுதி செய்யவும்.
5. தொழில் முனைவோர், அறிவியல் மற்றும் அறிவுசார் மனித மூலதனத்தின் இந்தியாவின் தொகுப்பைப் பயன்படுத்துங்கள்.
6. குடியரிமை இல்லாத இந்திய சமூகத்தின் குறிப்பிடத்தக்க புவி-பொருளாதார மற்றும் புவி-அரசியல் பலத்தை ஒருங்கிணைத்தல்.
7. நவீன தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் ஆரோக்கியமான மற்றும் பாதுகாப்பான வாழ்விடத்தை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பாக நகரமயமாக்கலைப் பயன்படுத்தவும்.
8. நிர்வாகத்தில் ஒளிவுமறைவு மற்றும் தவறான சாகசங்களுக்கான சாத்தியத்தை குறைக்க தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தவும்.

பின்வருவனவற்றின் மூலம் சிக்கலான சவால்களை இந்தியா சிறப்பாக எதிர்கொள்ள உதவுவதை NITI ஆயோக் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது:7

1. கல்வி, திறன் மேம்பாடு, பாலின பாகுபாட்டை நீக்குதல் மற்றும் வேலைவாய்ப்பு மூலம் இந்தியாவின் மக்கள்தொகை ஈவுத்தொகையை மேம்படுத்துதல் மற்றும் இளைஞர்கள், ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் திறனை உணர்தல் 2. வறுமையை ஒழித்தல் மற்றும் ஒவ்வொரு இந்தியனும் வாழ்வதற்கான வாய்ப்பு கண்ணியம் மற்றும் சுயமரியாதை 3. பாலின சார்பு, சாதி மற்றும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் அடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிவர்த்தி செய்தல்

4. கிராமங்களை நிறுவன ரீதியாக வளர்ச்சி செயல்முறையில் ஒருங்கிணைத்தல் 5. 50 மில்லியனுக்கும் அதிகமான சிறு வணிகங்களுக்கு கொள்கை ஆதரவு, இது வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குவதற்கான முக்கிய ஆதாரமாக உள்ளன 6. நமது சுற்றுச்சூழல் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் சொத்துக்களைப் பாதுகாத்தல்

செயல்பாடுகள்

NITI ஆயோக் செய்யும் பல்வேறு செயல்பாடுகளை நான்கு முக்கியத் தலைவர்களாகப் பிரிக்கலாம்:

1. வடிவமைப்பு கொள்கை மற்றும் நிரல் கட்டமைப்பு.
2. கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை வளர்ப்பது.
3. கண்காணிப்பு மற்றும் மதிப்பீடு.
4. சிந்தனை-தொட்டி, மற்றும் அறிவு மற்றும் புதுமை மையம்.

NITI ஆயோக் செயல்பாட்டு ரீதியாக பல்வேறு செங்குத்துகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, அவை துறை சார்ந்த பிரச்சினைகள் மற்றும் தேசிய வளர்ச்சி மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான முன்னுரிமைகளை ஆய்வு செய்வதற்கும், பார்ப்பதற்கும் பொறுப்பாகும்.

NITI ஆயோக்கின் செயல்பாடுகளின் முழு வரம்பையும் பிரித்து, குழு இந்தியா மற்றும் அறிவு மற்றும் கண்டுபிடிப்பு மையங்கள் அமைக்கப்பட்டன, அதன்படி செங்குத்து மற்றும் முக்கிய பிரிவுகள் உருவாக்கப்பட்டன. இரண்டு மையங்களும் NITI இன் திறமையான செயல்பாட்டின் மையத்தில் உள்ளன. டீம் இந்தியா ஹப் 'கூட்டுறவு கூட்டாட்சி' மற்றும் 'கொள்கை மற்றும் திட்டக் கட்டமைப்புகளை வடிவமைத்தல்' ஆகியவற்றை வளர்ப்பதற்கான ஆணையை செயல்படுத்துகிறது. இது மாநிலங்களுடனான அதன் ஈடுபாட்டில் NITI ஆயோக்கிற்கு தேவையான ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஆதரவு கட்டமைப்பை வழங்குகிறது. மறுபுறம், அறிவு மற்றும் புத்தாக்க மையம் ஒரு நவீன வள மையத்தை பராமரிப்பதற்கான ஆணையை நிறைவேற்றுவதை உறுதி செய்கிறது; நல்ல நிர்வாகம் மற்றும் சிறந்த நடைமுறைகள் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் களஞ்சியமாக இருத்தல் மற்றும் பங்குதாரர்களுக்கு அவற்றைப் பரப்புதல்; மேலும் ஆலோசனைகளை வழங்குதல் மற்றும் முக்கிய பகுதிகளில் கூட்டாண்மைகளை ஊக்குவித்தல்.

NITI ஆயோக், மத்திய அமைச்சகங்கள், மாநில அரசுகள், வளர்ச்சிப் பங்காளிகள், துறை வல்லுநர்கள் மற்றும் தொழில் வல்லுநர்கள் ஆகியவற்றில் ஒன்றிணைவதை ஊக்குவிக்கும் கருப்பொருள் கொள்கைத் தலையீடுகளில் தனித்துவமாக கவனம் செலுத்துகிறது. நித்தி ஆயோக்கின் நோக்கங்களை அடைய இந்த ஒருங்கிணைப்பு அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

NITI ஆயோக்கின் வெவ்வேறு செங்குத்துகள், NITI ஆயோக்கின் ஆணையை செயல்படுத்த தேவையான ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஆதரவு கட்டமைப்பை வழங்குகின்றன. செங்குத்துகளின் பட்டியல் பின்வருமாறு:

1. விவசாயம் 2. தரவு மேலாண்மை & பகுப்பாய்வு 3. ஆற்றல் 4. நிதி ஆதாரங்கள் 5. ஆளுகை மற்றும் ஆராய்ச்சி 6. ஆளும் குழு செயலகம் 7. சுகாதாரம்

8. மனித வள மேம்பாடு 9. தொழில்துறை
10. உள்கட்டமைப்பு இணைப்பு 11. நிலம்
மற்றும் நீர் வளங்கள் 12. நகரமயமாக்கலை
நிர்வகித்தல் 13. இயற்கை வளங்கள்
மற்றும் சுற்றுச்சூழல் 14. NGO தர்பன் 15.
திட்ட மதிப்பீடு மற்றும் மேலாண்மைப் பிரிவு
(PAMD)

16. பொது-தனியார் கூட்டாண்மைகள்
17. கிராமப்புற மேம்பாடு 18.
அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம்
19. திறன் மேம்பாடு & வேலைவாய்ப்பு 20.
சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் 21.
மாநில ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடல்
22. நிலையான வளர்ச்சி இலக்குகள் 23. தன்னார்வ
நடவடிக்கை பெண்கள் & குழந்தைகள் மேம்பாடு 24.

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

மேற்கூறிய செயல்பாடுகளைச் செய்வதில், NITI ஆயோக் பின்வரும் கொள்கைகளால் வழிநடத்தப்படுகிறது8 :

1. அந்த்யோதயா: பண்டிட் தீன்தயாள் உபாத்யாயின் 'அந்தியோதயா' யோசனையில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, ஏழைகள், விளிம்புநிலை மற்றும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சேவை மற்றும் மேம்பாட்டிற்கு முன்னுரிமை கொடுங்கள்.
 2. சேர்த்தல்: பாதிக்கப்படக்கூடிய மற்றும் ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவினருக்கு அதிகாரம் அளித்தல், அனைத்து வகையான பாலினம், பகுதி, மதம், சாதி அல்லது வர்க்கத்தின் அடையாள அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிவர்த்தி செய்தல்.
 3. கிராமம்: நமது நெறிமுறைகள், கலாச்சாரம் மற்றும் வாழ்வாதாரத்தின் அடித்தளத்தின் உயிர் மற்றும் ஆற்றலைப் பெற, நமது கிராமங்களை வளர்ச்சி செயல்முறையில் ஒருங்கிணைக்கவும்.
 4. மக்கள்தொகை ஈவுத்தொகை: நமது மிகப் பெரிய சொத்தை, இந்திய மக்களைப் பயன்படுத்துங்கள்; அவர்களின் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்துவதன் மூலம், கல்வி மற்றும் திறன் மூலம், மற்றும் அவர்களின் அதிகாரமளித்தல், உற்பத்தி வாழ்வாதார வாய்ப்புகள் மூலம்.
 5. மக்கள் பங்கேற்பு: வளர்ச்சி செயல்முறையை மக்கள் உந்துதல் கொண்டதாக மாற்றுதல், விழித்தெழுந்த மற்றும் பங்கேற்பு குடிமக்களை உருவாக்குதல் - நல்லாட்சியின் இயக்கி.
 6. ஆளுகை: திறந்த, வெளிப்படையான, பொறுப்புணர்வு, சார்பு செயலில் மற்றும் நோக்கமுள்ள நிர்வாக பாணியை வளர்த்து, அவுட்லேயில் இருந்து அவுட்டிப் முதல் விளைவுக்கு கவனம் செலுத்துதல்.
 7. நிலைத்தன்மை: நமது திட்டமிடல் மற்றும் வளர்ச்சி செயல்முறையின் மையத்தில் நிலைத்தன்மையை பராமரிக்கவும், சுற்றுச்சூழலுக்கு மரியாதை செலுத்தும் நமது பண்டைய பாரம்பரியத்தை உருவாக்குதல்.
- எனவே, NITI ஆயோக் பயனுள்ள நிர்வாகத்தின் பின்வரும் ஏழு தூண்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது:
- (i) சமூகம் மற்றும் தனிநபர்களின் அபிவிருத்திகளை நிறைவேற்றும் மக்கள் சார்பு நிகழ்ச்சி நிரல்.

(ii) குடிமக்களின் தேவைகளை எதிர்நோக்குதல் மற்றும் பதிலளிப்பதில் சார்புடையவர். (iii)

குடிமக்களின் ஈடுபாட்டின் மூலம் பங்கேற்பு. (iv) அனைத்து அம்சங்களிலும் பெண்களுக்கு அதிகாரமளித்தல். (v) எஸ்சி, எஸ்டிகளுக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்தி அனைத்து குழுக்களையும் சேர்த்தல், ஓபிசி மற்றும் சிறுபான்மையினர்.

(vi) இளைஞர்களுக்கான சம வாய்ப்பு. (vii) தொழில்நுட்பத்தைப்

பயன்படுத்துவதன் மூலம் வெளிப்படத்தன்மையை உருவாக்குதல்

அரசாங்கம் தெரியும் மற்றும் பதிலளிக்கக்கூடியது.

கூட்டுறவு கூட்டாட்சி, குடிமக்களின் ஈடுபாட்டை மேம்படுத்துதல், சமத்துவ அணுகல், பங்கேற்பு மற்றும் தகவமைப்பு நிர்வாகம் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தின் அதிகரித்து வரும் பயன்பாடு ஆகியவற்றின் மூலம், NITI ஆயோக் வளர்ச்சி செயல்முறைக்கு ஒரு முக்கியமான திசை மற்றும் மூலோபாய உள்ளீட்டை வழங்க முயல்கிறது. இது, வளர்ச்சிக்கான யோசனைகளின் காப்பகமாக இருப்பதுடன், NITI ஆயோக்கின் முக்கிய பணியாகும்.

கூட்டுறவு பெடரலிசம்

கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் முக்கிய இலக்கை நனவாக்கவும், இந்தியாவில் நல்லாட்சியை செயல்படுத்தவும், வலுவான தேசத்தை உருவாக்கும் வலிமையான மாநிலங்களை உருவாக்கவும் NITI ஆயோக் உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு உண்மையான கூட்டாட்சி மாநிலத்தில், அடைய வேண்டிய பல நோக்கங்கள் நாடு முழுவதும் அரசியல் மாற்றங்களைக் கொண்டு செல்லலாம். மாநில அரசுகளின் தீவிர ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் எந்த ஒரு மத்திய அரசும் தேசிய நோக்கங்களை அடைவது சாத்தியமில்லை. எனவே, மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் சமமாக 8a ஒன்றாகச் செயல்படுவது முக்கியம் .

கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் இரண்டு முக்கிய அம்சங்கள் அல்லது அம்சங்கள்: (i) மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் தேசிய வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரலில் கூட்டு கவனம் செலுத்துதல்; மற்றும்

(ii) மத்திய அமைச்சகங்களுடன் மாநில முன்னோக்குகளை ஆதரித்தல் 8b .

இதை வைத்து, மாநிலங்களின் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் தேசிய வளர்ச்சி முன்னுரிமைகள், துறைகள் மற்றும் உத்திகள் பற்றிய பகிரப்பட்ட பார்வையை உருவாக்கும் பணியை NITI ஆயோக் கட்டாயமாக்கியுள்ளது. இந்த முன்னுரிமைகள் தேசிய நோக்கங்களை பிரதிபலிக்க வேண்டும் மற்றும் தொடர்ச்சியான அடிப்படையில் மாநிலங்களுக்கு கட்டமைக்கப்பட்ட ஆதரவின் மூலம் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை வளர்க்க வேண்டும். NITI ஆயோக், கிராம அளவில் நம்பகமான திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான வழிமுறைகளை உருவாக்க மாநிலங்களுக்கு உதவ வேண்டும் மற்றும் அரசாங்கத்தின் உயர் மட்டங்களில் படிப்படியாக ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். மத்திய அரசு வளர்ச்சிக் கொள்கைகளை முடிவு செய்த ஒரு கட்டத்தில் இருந்து, திட்டமிடல் செயல்பாட்டில் மாநிலங்களும் சம பங்குதாரர்களாக இருக்கும் உண்மையான கூட்டாட்சி அரசாங்கமாக முன்னேறுவதே இதன் நோக்கமாகும் .

மாநில அரசுகளை ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்ற அரசின் கொள்கை நிதி ஆயோக்கின் தொடர்பு செயல்முறைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களில் பிரதிபலிக்கிறது. அதன் ஆணைக்கு இணங்க, NITI ஆயோக் கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் செயல்படுத்தும் செயல்முறை 8d ஆகியவற்றில் மாநிலங்கள் சம பங்குதாரர்களாக இருப்பதை உறுதிசெய்ய பல முக்கியமான முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது .

NITI ஆயோக்கின் ஆளும் குழுவின் கூட்டங்களில், கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை ஊக்குவிக்கும் ஒரு தளமாக NITI ஆயோக்கின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைத்த பிரதமர், வளர்ச்சி விளைவுகளை முன்னேற்றுவதற்கும், இரட்டை இலக்க மற்றும் உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியை அடைவதற்கும் பயனுள்ள மத்திய-மாநில ஒத்துழைப்பின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். இந்தியாவிற்கு.

தேசிய முன்னுரிமைகள், துறைகள் மற்றும் உத்திகள் பற்றிய பகிரப்பட்ட பார்வையை மாநிலங்களின் செயலில் ஈடுபாட்டுடன் உருவாக்க NITI ஆயோக்கின் தொடர்ச்சியான முயற்சியாகும், இதில் மாநிலங்கள் சம பங்குதாரர்களாக உள்ளன.

திட்டமிடல் செயல்முறையும். இதை வைத்து, NITI ஆயோக்கின் துணைத் தலைவர், அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சென்று, வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரலை செயல்படுத்துவதை விரைவுபடுத்துவதற்காக, துறைகளுக்கிடையேயான மற்றும் துறைகளுக்கிடையேயான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு தளத்தை உருவாக்கி வழங்க உறுதியளித்தார்.

NITI ஆயோக், உள்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துவதற்கான மாதிரிகள் மற்றும் திட்டங்களை நிறுவியுள்ளது மற்றும் தனியார் பொது கூட்டாண்மையை மீண்டும் உருவாக்கி நிறுவியுள்ளது, அதாவது மத்திய-மாநில கூட்டாண்மை மாதிரி: மாநிலங்களுக்கான மேம்பாட்டு ஆதரவு சேவைகள் (DSSS); மற்றும் மனித மூலதனத்தை மாற்றுவதற்கான நிலையான நடவடிக்கை (SATH) திட்டம், மாநிலங்களுக்கு தொழில்நுட்ப ஆதரவை வழங்குவதன் மூலம் அவர்களின் சமூகத் துறை குறிகாட்டிகளை மேம்படுத்த உதவும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும், பிராந்திய வளர்ச்சி ஏற்றத்தாழ்வை சரிசெய்யும் நோக்கத்துடன், NITI ஆயோக், வடகிழக்கு மாநிலங்கள், தீவு மாநிலங்கள் மற்றும் மலைப்பாங்கான இமயமலை மாநிலங்கள் போன்ற சிறப்பு கவனம் மற்றும் ஆதரவு தேவைப்படும் பகுதிகளுக்கு சிறப்பு மன்றங்களை அமைத்து அவற்றின் குறிப்பிட்ட தடைகளை அடையாளம் காண சிறப்பு நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது. இந்த பிராந்தியங்களில் நிலையான வளர்ச்சியை உறுதி செய்வதற்கான கொள்கைகள் அவற்றின் ஏராளமான இயற்கை வளங்களையும் பாதுகாக்கின்றன.

மேற்கூறிய விவாதத்திலிருந்து, நிதி ஆயோக்கின் செயல்பாட்டில் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளை சுருக்கமாகக் கூறலாம்: 1. ஆளும் குழுவின் கூட்டங்கள் 2. பல்வேறு விஷயங்களில் முதலமைச்சர்களின் துணைக்குழுக்கள் 3.

குறிப்பிட்ட பாடங்களில் பணிக்குழுக்கள் 4. NITI மன்றம் வடகிழக்கிற்கு 5. இந்திய இமயமலைப் பகுதியில் நிலையான வளர்ச்சி 6. மாநிலங்களுக்கான மேம்பாட்டு ஆதரவு சேவைகள் 7. மனித மூலதனத்தை மாற்றுவதற்கான நிலையான நடவடிக்கை (SATH)

திறனாய்வு

திட்டக் கமிஷனை மறுசீரமைத்து அதை "நிதி ஆயோக்" என்று மறுபெயரிடுவதற்கான அதன் முடிவிற்கு அரசாங்கத்தைத் தாக்கிய எதிர்க்கட்சி, இந்த நடவடிக்கை வெறும் "புழுதி" மற்றும் வெறும் "வித்தை" என்று கூறியது. நாட்டில் கொள்கை வகுப்பில் "கார்ப்பரேட் நிறுவனங்கள் திக்குமுக்காடுவார்கள்" என்பதால், புதிய அமைப்பு பாரபட்சத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்றும் அவர்கள் தங்கள் அச்சத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

சிபிஐ(எம்) தலைவர் சீதாராம் யெச்சூரி பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது திட்டக் கமிஷன் அனிதி அவர் துர்நிதி (கொள்கை மற்றும் மோசமான கொள்கை இல்லை). திரு. யெச்சூரி, "பெயரிடுதல் மற்றும் வித்தையை மாற்றுவது எந்த நோக்கத்தையும் நிறைவேற்றாது. அதற்கு அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறது என்று பார்ப்போம்".

"2015 ஆம் ஆண்டின் முதல் நாளில் அரசாங்கம் மக்களைப் புழுதியுடன் வாழ்த்த விரும்பினால், அதற்கு மேல் எதுவும் சொல்ல முடியாது. நார்த் பிளாக் அல்லது நிதி அமைச்சகம் இரண்டு நிதியாண்டுகள் பற்றிய மிகக் குறுகிய காலப் பார்வையைக் கொண்டிருந்தால். மற்றும் பணவியல் நோக்கம் மற்றும் மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையே இறுதி நடுவராக இருக்கப் போகிறது... இது செயல்பாட்டில் பங்குதாரராக இருப்பதால்... மாநிலங்களுக்கு எதிராக பாகுபாடு காட்டப் போகிறது என்று நான் பயப்படுகிறேன், "என்று காங்கிரஸ் தலைவர் மணீஷ் திவாரி கூறினார்.

"எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, திட்டக் கமிஷன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தது? இது கொள்கையை திட்டமிட பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவே திட்டக் கமிஷனில் இருந்து NITI ஆயோக் என்று பெயரிடுவதை மாற்றுவதன் மூலம், இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்தியை அனுப்ப முயற்சிக்கிறது," என்று திரு. திவாரி கூறினார், திட்டக் கமிஷனை மறுசீரமைப்பதற்கு காங்கிரஸின் எதிர்ப்பு "கொள்கைகளின்" அடிப்படையிலானது என்று கூறினார்.

"இது ஒரு போரை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான ஒரு பிரச்சினை அல்ல, இது கொள்கையின் ஒரு விஷயம். எதிர்க்கட்சியான பாரதிய ஜனதா கட்சி கூட்டாட்சி முறை பற்றியும், கூட்டாட்சி முறையின் புனிதம் மற்றும் புனிதம் எப்படி பராமரிக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் பேசிக்கொண்டே இருந்தது. இப்போது அவர்கள் தலைகீழாகச் செல்கிறார்கள், "என்று காங்கிரஸ் தலைவர் கூறினார்.

மூத்த சிபிஐ தலைவர் குருதாஸ் தாஸ்குப்தா கூறுகையில், திட்டக் கமிஷனை அகற்றிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக புதிய அமைப்பைக் கொண்டு வருவது கட்டுப்பாடற்ற பொருளாதாரத்திற்கு வழிவகுக்கும். "இது பெயர் மாற்றம் இல்லை. அவர்கள் (அரசாங்கம்) திட்டமிடுவதில் நம்பிக்கை இல்லாததால், திட்டக் கமிஷன் ஒழிக்கப்படுகிறது," என்றார்.

"அரசாங்கம் ஒரு முழு சந்தைப் பொருளாதாரத்தை (இது) முற்றிலும் கட்டுப்பாடற்றதாக இருக்க விரும்புகிறது" என்று திரு. தாஸ்குப்தா மேலும் கூறினார். "நாட்டை முன்னேற்ற உதவக்கூடாது என்பது அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக இருந்தால், கட்டுப்படுத்தவும்

பணவீக்கம் மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்கினால், அது நாட்டுக்கு நல்லதல்ல".9 "யோஜனா ஆயோக் என்பதிலிருந்து NITI என பெயர் மாற்றம் செய்வது உண்மையான சீர்திருத்தத்துடன் இணைந்தால் ஆட்சேபனைக்குரியது அல்ல. இல்லையெனில், இது முந்தைய பெயர் சூட்டு விழாவைப் போலவே முற்றிலும் ஒப்பனையாக இருக்கும்" என்று காங்கிரஸ் செய்தித் தொடர்பாளர் அபிஷேக் மனு சிங்வி கூறினார். திட்டக் கமிஷனின் ஆக்கப்பூர்வமான சீர்திருத்தத்தை காங்கிரஸ் ஆதரித்திருக்கும் என்றார். ஆனால், "அடையாளம் மற்றும் அடிப்படைக் கட்டமைப்பில் மாற்றம்", "நேருவியன் எதிர்ப்பு மற்றும் காங்கிரஸுக்கு எதிரான காரணத்தால் செய்யப்படுகிறது" என்று அவர் கூறினார். திட்டக் கமிஷன் என்று பெயர் மாற்றம். "திட்டமிடல் செயல்முறையை நீர்த்துப்போகச் செய்வதற்காக" திட்டக் கமிஷனைக் கலைக்க பாஜக அரசு முடிவு செய்திருப்பதாகக் குற்றம் சாட்டிய அவர், அதற்குப் பதிலாக தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சிலுக்கு அரசாங்கம் இன்னும் பலவற்றைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்றார்.

இணைக்கப்பட்ட அலுவலகங்கள்

NITI ஆயோக்குடன் இரண்டு அலுவலகங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன:

1. நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் லேபர் எகனாமிக்ஸ் ரிசர்ச் அண்ட்

டெவலப்மென்ட் நேஷனல் இன்ஸ்டிடியூட் ஆஃப் லேபர் எகனாமிக்ஸ் ரிசர்ச் அண்ட் டெவலப்மென்ட் (NILERD) முன்பு அப்போது மேன்பவர் ரிசர்ச் நிறுவனம் (IAMR) என அறியப்பட்டது. இது NITI ஆயோக்குடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு மத்திய தன்னாட்சி அமைப்பாகும். மனித மூலதன திட்டமிடல், மனித வள மேம்பாடு மற்றும் கண்காணிப்பு மற்றும் மதிப்பீடு ஆகிய அனைத்து அம்சங்களிலும் ஆராய்ச்சி, தரவு சேகரிப்பு, கல்வி மற்றும் பயிற்சி ஆகியவை இதன் முதன்மை நோக்கங்களாகும்.

IAMR ஆனது 1860 ஆம் ஆண்டின் சங்கங்கள் பதிவுச் சட்டத்தின் கீழ் 1962 ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது, இது ஒரு நிறுவனமாக செயல்பட்டது மற்றும் முன்னோக்கு திட்டமிடல் மற்றும் கொள்கை ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்துவதற்கு மனித மூலதன மேம்பாடு குறித்த கொள்கை ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ளும். ஆராய்ச்சி, கல்வி மற்றும் பயிற்சி, ஆலோசனை போன்றவற்றின் மூலம் மனித வளங்களின் தன்மை, பண்புகள் மற்றும் பயன்பாடு பற்றிய அறிவை மேம்படுத்துவதே நிறுவனத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

IAMR ஆனது 2014 இல் NILERD என மறுபெயரிடப்பட்டது. NITI Aayog (முன்னாள் திட்டக் குழு) வழங்கும் மானியங்கள் மூலம் NILERD ஆனது முக்கியமாக நிதியளிக்கப்படுகிறது, மேலும் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சி திட்டங்கள் மற்றும் கல்வி மற்றும் பயிற்சி நடவடிக்கைகள் மூலம் அதன் சொந்த வருவாயுடன் கூடுதலாக வழங்கப்படுகிறது. NILERD இன் பிரதான நோக்கமானது, முறையான பயன்பாட்டு மனித வள திட்டமிடல் ஆராய்ச்சி செயல்முறையைத் தக்கவைத்து வழிநடத்தும் திறன் கொண்ட ஒரு நிறுவன கட்டமைப்பை உருவாக்குவதாகும்.

அதன் தொடக்கத்திலிருந்தே, கல்வித்துறை உயரங்களை அடைவதற்காக நிறுவனம் தனது சொந்த பாதையை உருவாக்கியுள்ளது, மேலும் செயல்பாட்டில், மனித வள திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாடு துறையில் மட்டுமல்லாமல், பொதுக் கொள்கைகளை கண்காணித்தல் மற்றும் மதிப்பீடு செய்வதிலும் பல கல்வி நடவடிக்கைகளை உருவாக்கியது. திட்டங்கள். கடந்த சில ஆண்டுகளில், தேசிய முன்னுரிமைகளின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் நிறுவனம் குறிப்பிடத்தக்க ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. சர்வதேச மற்றும் தேசிய பங்கேற்பாளர்களுக்கு மனிதவள திட்டமிடல் மற்றும் மேம்பாடு குறித்த கல்விப் பயிற்சியை வழங்குவதில் இந்த நிறுவனம் ஒரு முன்னோடி நிறுவனமாக உருவெடுத்துள்ளது.

நிறுவனம் 2002 இல் நேரலாவில் உள்ள அதன் சொந்த வளாகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. நேரலா ஒரு வளரும் நகர்ப்புற மற்றும் நிறுவன மையமாக தேசிய தலைநகர் பிராந்தியத்தில் அறிவுக்கான சிறப்புப் பொருளாதார மண்டலமாக அறிவிக்கப்பட்டது.

2. வளர்ச்சிக் கண்காணிப்பு மற்றும் மதிப்பீட்டு அலுவலகம்: இந்தியாவில் ஒரு திறமையான மற்றும் சுயாதீனமான மதிப்பீட்டு பொறிமுறையின் தேவை, திட்டமிடுபவர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்களால் நாட்டில் திட்டமிடல் செயல்முறையை அறிமுகப்படுத்தியதில் இருந்தே அங்கீகரிக்கப்பட்டது, அதன் விளைவாக, திட்ட மதிப்பீட்டு அமைப்பு அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்டது. 1952 இல் மத்திய அரசின் நிதியுதவி திட்டங்களின் சுயாதீனமான மற்றும் புறநிலை தாக்க மதிப்பீட்டை மேற்கொள்ள.

வளர்ச்சி கண்காணிப்பு மற்றும் மதிப்பீட்டு அலுவலகம் (DMEO) 2015 ஆம் ஆண்டு NITI ஆயோக்கின் இணைக்கப்பட்ட அலுவலகமாக, முந்தைய திட்ட மதிப்பீட்டு அமைப்பு மற்றும் சுயாதீன மதிப்பீட்டு அலுவலகத்தை ஒன்றிணைத்து நிறுவப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கத்தின் கூடுதல் செயலாளருக்கு இணையான டைரக்டர் ஜெனரலின் தலைமையில் DMEO உள்ளது. DMEO சுதந்திரமாகவும் திறம்படவும் செயல்படுவதை உறுதி செய்வதற்காக, முழுமையான செயல்பாட்டு சுயாட்சியுடன் கூடுதலாக தனி பட்ஜெட் ஒதுக்கீடுகள் மற்றும் மனிதவளம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசாங்கத்தின் திட்டங்கள் மற்றும் முன்முயற்சிகளை செயல்படுத்துவதை தீவிரமாக கண்காணித்து மதிப்பீடு செய்ய DMEO கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது, இதில் வெற்றி மற்றும் விநியோகத்தின் நிகழ்தகவை வலுப்படுத்த தேவையான ஆதாரங்களை அடையாளம் காணுதல் உட்பட.

DMEO இன் செயல்பாடுகள்: 1. அரசுத்

திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதைக் கண்காணித்தல் 2. மதிப்பீட்டு ஆய்வுகளுக்கான TORகளை வடிவமைப்பதில் அமைச்சகங்களுக்கு உதவுதல் 3. SDG களின் செயலாக்கம் மற்றும் முன்னேற்றத்தைக் கண்காணித்தல் 4. கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் உணர்வை ஊக்குவித்தல் 5. அரசாங்கத் திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்தல் NITI ஆயோக் மட்டத்தில், NITI ஆயோக்கின் துணைத் தலைவரின் ஒட்டுமொத்த வழிகாட்டுதலின் கீழ் நிர்வாக மதிப்பீட்டுப் பணிகள் கவனிக்கப்படுகின்றன. இயக்குநர் ஜெனரலுக்கு கூடுதலாக, DMEO க்கு 4 துணை இயக்குநர் ஜெனரல்கள் (SAG நிலை) நிர்வாக மற்றும் தளவாட உதவியை வழங்க வேண்டிய இணைச் செயலாளருடன் (Adm. & Fin.) கூடுதலாக செயல்பாட்டு ஆணையைக் கவனிக்கவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. டிஎம்ஐஓவின் தலைமையகம் புது தில்லியில் உள்ள நிதி ஆயோக்கில் உள்ளது.

DMEO க்கு 15 பிராந்திய அலுவலகங்கள் இருந்தன, அவை பிராந்திய வளர்ச்சி கண்காணிப்பு மற்றும் மதிப்பீட்டு அலுவலகங்கள் (RDMEOs) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றும்

RDMEO இயக்குனர் நிலை அலுவலர் தலைமையில் நடைபெற்றது. RDMEOக்கள் கள ஆய்வுகள் மற்றும் மதிப்பீட்டு ஆய்வுகளுக்கான தரவு/தகவல் சேகரிப்புப் பணிகளை மேற்கொண்டனர், மேலும் மாநிலங்கள் மற்றும் UT நிர்வாகங்களுடனான அவர்களின் தொடர்பு மூலம் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியை மேம்படுத்துவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இருப்பினும், மாற்றப்பட்ட செயல்பாட்டுத் தேவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, அவை 2017 இல் மூடப்பட்டன மற்றும் ஊழியர்கள் புதுதில்லியில் உள்ள DMEO Hqrs க்கு மாற்றப்பட்டனர்.

முந்தைய திட்டமிடல் ஆணையம்

முந்தைய திட்டக் கமிஷன் மார்ச் 1950 இல் கே.சி. நியோகியின் தலைமையில் 1946 இல் அமைக்கப்பட்ட ஆலோசனை திட்டக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் இந்திய அரசாங்கத்தின் (அதாவது, மத்திய அமைச்சரவை) நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தின் மூலம் நிறுவப்பட்டது. எனவே, முந்தைய திட்டக் கமிஷன் ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாகவோ அல்லது சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகவோ இல்லை. இந்தியாவில், சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான திட்டமிடுதலின் மிக உயர்ந்த அங்கமாக இருந்தது.

செயல்பாடுகள்

முந்தைய திட்டக் கமிஷனின் செயல்பாடுகள் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது: 1. நாட்டின் பொருள், மூலதனம் மற்றும் மனித வளங்களை மதிப்பீடு செய்தல் மற்றும் அவற்றைப் பெருக்குவதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆராய்தல்.

2. மிகவும் பயனுள்ள மற்றும் சீரான ஒரு திட்டத்தை உருவாக்குதல் நாட்டின் வளங்களைப் பயன்படுத்துதல்.
3. முன்னுரிமைகளைத் தீர்மானித்தல் மற்றும் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய நிலைகளை வரையறுத்தல்.
4. பொருளாதார வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் காரணிகளைக் குறிப்பிடுதல்.
5. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் திட்டத்தை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்த தேவையான இயந்திரங்களின் தன்மையை தீர்மானிக்க.
6. திட்டத்தை செயல்படுத்துவதில் அடையப்பட்ட முன்னேற்றத்தை அவ்வப்போது மதிப்பிடுவதற்கும் தேவையான மாற்றங்களை பரிந்துரைப்பதற்கும்.

7. அதன் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வசதியாக, அல்லது மத்திய அல்லது மாநில அரசுகளால் ஆலோசனைக்காக பரிந்துரைக்கப்படும் விஷயத்தில் பொருத்தமான பரிந்துரைகளை வழங்குதல்.

வணிக விதிகளின் ஒதுக்கீடு, முந்தைய திட்டக் கமிஷனுக்கு பின்வரும் விஷயங்களை (மேலே உள்ளவற்றைத் தவிர) ஒதுக்கியது: 1. தேசிய வளர்ச்சியில் பொது ஒத்துழைப்பு 2. பகுதி மேம்பாட்டிற்கான குறிப்பிட்ட திட்டங்கள் அவ்வப்போது அறிவிக்கப்பட்டன.

நேரம் 3.

முன்னோக்கு திட்டமிடல் 4.

பயன்பாட்டு மனிதவள ஆராய்ச்சி நிறுவனம் 5. இந்திய

தனித்துவ அடையாள ஆணையம் (UIDAI)

6. தேசிய மானாவாரிப் பகுதி ஆணையம் (NRAA) தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களும் முன்னதாக, தேசிய தகவல் மையமும் முந்தைய திட்டக்குழுவின் கீழ் இருந்தது. பின்னர், தகவல் தொழில்நுட்ப அமைச்சகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது.

முந்தைய திட்டக் கமிஷன் ஒரு பணியாளர் நிறுவனம் - ஒரு ஆலோசனை அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகப் பொறுப்பு இல்லை என்பதை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். முடிவுகளை எடுப்பதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும் அது பொறுப்பல்ல. இந்தப் பொறுப்பு மத்திய, மாநில அரசுகளைச் சார்ந்தது.

அமைப்பு முந்தைய

திட்டக் கமிஷனின் அமைப்பு (உறுப்பினர்) பின்னணியில் பின்வரும் புள்ளிகளைக் குறிப்பிடலாம்: 1. இந்தியப் பிரதமர் கமிஷனின் தலைவராக இருந்தார். கமிஷன் கூட்டங்களுக்கு அவர் தலைமை தாங்கினார்.

2. கமிஷனுக்கு ஒரு துணைத் தலைவர் இருந்தார். அவர் கமிஷனின் நடைமுறை நிர்வாகத் தலைவராக (அதாவது முழுநேர செயல்பாட்டுத் தலைவர்) இருந்தார். ஐந்தாண்டுத் திட்ட வரைவை உருவாக்கி மத்திய அமைச்சரவையில் சமர்ப்பிப்பதற்கு அவர் பொறுப்பேற்றார்.

அவர் ஒரு நிலையான பதவிக்கு மத்திய அமைச்சரவையால் நியமிக்கப்பட்டார் மற்றும் கேபினட் அமைச்சர் பதவியை அனுபவித்தார். அவர் அமைச்சரவையில் உறுப்பினராக இல்லாவிட்டாலும், அதன் அனைத்துக் கூட்டங்களிலும் (வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லாமல்) கலந்துகொள்ள அழைக்கப்பட்டார்.

3. ஆணையத்தின் பகுதி நேர உறுப்பினர்களாக சில மத்திய அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். எவ்வாறாயினும், நிதியமைச்சரும் திட்டமிடல் அமைச்சரும் இந்த ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களாக (அதிகாரத்தின் அடிப்படையில்) இருந்தனர்.

4. ஆணையத்தில் நான்கு முதல் ஏழு முழுநேர நிபுணர் உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மாநில அமைச்சர் பதவியை அனுபவித்தனர்.

5. ஆணையத்தில் ஒரு உறுப்பினர்-செயலாளர் இருந்தார். அவர் பொதுவாக ஐஏஎஸ்ஸின் மூத்த உறுப்பினராக இருந்தார். இந்த ஆணையத்தில் மாநில அரசுகள் எந்த வகையிலும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படவில்லை. எனவே, முந்தைய திட்டக் கமிஷன் முற்றிலும் மையத்தால் அமைக்கப்பட்ட அமைப்பாக இருந்தது.

விமர்சன மதிப்பீடு

முந்தைய திட்டக் கமிஷன் முதலில் ஆலோசனைப் பங்கைக் கொண்ட ஒரு பணியாளர் நிறுவனமாக நிறுவப்பட்டது, ஆனால் காலப்போக்கில் அது ஒரு சக்திவாய்ந்த மற்றும் வழிகாட்டும் அதிகாரமாக உருவெடுத்தது, அதன் பரிந்துரைகள் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களால் பரிசீலிக்கப்பட்டன.

விமர்சகர்கள் அதை ஒரு 'சூப்பர் அமைச்சரவை', 'பொருளாதாரம்' என்று வர்ணித்தனர்

அமைச்சரவை', 'இணை அமைச்சரவை', 'பயிற்சியாளரின் ஐந்தாவது சக்கரம்' மற்றும் பல அன்று.

முந்தைய திட்டக் கமிஷன் ஆற்றிய ஆதிக்கப் பாத்திரத்தில் பின்வரும் அவதானிப்புகள் செய்யப்பட்டன.

1. இந்திய நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (ARC) : ARC கவனித்தது: 'அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், மத்தியிலும் அல்லது மாநிலங்களிலும் உள்ள அமைச்சர்கள், இறுதி நிர்வாக அதிகாரிகளாக உள்ளனர். துரதிர்ஷ்டவசமாக, திட்டக் கமிஷன் சில நடவடிக்கைகளில் இணையான அமைச்சரவை என்றும் சில சமயங்களில் சூப்பர் கேபினட் என்றும் நற்பெயரைப் பெற்றுள்ளது'.¹²

2. கே. சந்தானம், 'திட்டமிடல் கூட்டாட்சியை முறியடித்துவிட்டது, நமது நாடு பல விஷயங்களில் ஒற்றையாட்சி அமைப்பாகச் செயல்படுகிறது . கூட்டாட்சி நிதி பரிமாற்றங்களில் முந்தைய திட்டக் கமிஷன் மற்றும் நிதி ஆணைக்குழு இடையேயான செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள்.¹⁴

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில்

ஜனவரி 1, 2016 அன்று, மோடி அரசு தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சிலை (NDC) ஒழித்து அதன் அதிகாரங்களை NITI ஆயோக்கின் ஆளும் குழுவிற்கு மாற்றப் போவதாக செய்திகள் வெளியாகின. இருப்பினும், இது வரை (அக்டோபர் 2019) அத்தகைய தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படவில்லை.

12வது திட்டத்திற்கு (2012-2017) ஒப்புதல் அளிப்பதற்காக என்டிசியின் கடைசி கூட்டம் (57வது) டிசம்பர் 27, 2012 அன்று நடைபெற்றது என்பதையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் .

தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் (NDC) ஆகஸ்ட் 1952 இல் முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் (வரைவு அடிப்படை) பரிந்துரையின் பேரில் இந்திய அரசாங்கத்தின் நிறைவேற்று தீர்மானத்தின் மூலம் நிறுவப்பட்டது.

முந்தைய திட்டக் கமிஷன் போல, இது அரசியலமைப்பு 16 வது அமைப்போ அல்லது சட்டப்பூர்வ அமைப்போ அல்ல.

கலவை NDC

பின்வரும் உறுப்பினர்களைக் கொண்டது.

1. இந்தியப் பிரதமர் (அதன் தலைவர்/தலைவராக).
2. அனைத்து மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள் (1967 முதல்).17 3. அனைத்து மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள்.
4. அனைத்து யூனியன் பிரதேசங்களின் முதல்வர்கள்/நிர்வாகிகள்.
5. திட்டக் கமிஷனின் உறுப்பினர்கள் (இப்போது NITI ஆயோக்).

திட்டக் கமிஷனின் செயலாளர் (இப்போது NITI ஆயோக்) NDC இன் செயலாளராகச் செயல்படுகிறார். இது (NDC) திட்டக் கமிஷனால் (இப்போது NITI ஆயோக்) அதன் பணிக்கான நிர்வாக மற்றும் பிற உதவிகளையும் வழங்குகிறது.

குறிக்கோள்கள்

NDC பின்வரும் நோக்கங்களுடன் நிறுவப்பட்டது.

1. திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் மாநிலங்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுதல்.
2. திட்டத்திற்கு ஆதரவாக தேசத்தின் முயற்சிகள் மற்றும் வளங்களை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் திரட்டுதல்.
3. அனைத்து முக்கியத் துறைகளிலும் பொதுவான பொருளாதாரக் கொள்கைகளை மேம்படுத்துதல்.
4. அனைத்து பகுதிகளின் சீரான மற்றும் விரைவான வளர்ச்சியை உறுதி செய்ய நாடு.

செயல்பாடுகள்

மேற்கண்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்ற, NDC பின்வரும் செயல்பாடுகளுடன் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது:

1. தேசிய திட்டத்தை தயாரிப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்களை பரிந்துரைக்க.

2. திட்டக் கமிஷன் (இப்போது NITI ஆயோக்) தயாரித்த தேசியத் திட்டத்தைக் கருத்தில் கொள்ள.

3. திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான வளங்களை மதிப்பீடு செய்தல் மற்றும் அவற்றைப் பெருக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைத்தல்.

4. தேசிய வளர்ச்சியைப் பாதிக்கும் சமூக மற்றும் பொருளாதாரக் கொள்கையின் முக்கியமான கேள்விகளைக் கருத்தில் கொள்ள.

5. தேசிய திட்டத்தின் செயல்பாட்டை அவ்வப்போது மதிப்பாய்வு செய்தல்.

6. இலக்குகளை அடைவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரை செய்தல் மற்றும்

தேசிய திட்டத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்குகள்.

திட்டக் கமிஷன் (இப்போது NITI ஆயோக்) தயாரித்த வரைவு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முதலில் மத்திய அமைச்சரவைக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதன் ஒப்புதலுக்குப் பிறகு, அது என்டிசியின் முன் வைக்கப்படுகிறது, அதன் ஏற்புக்காக. அதன்பின், அந்தத் திட்டம் நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதன் ஒப்புதலுடன், இது அதிகாரப்பூர்வ திட்டமாக வெளிப்பட்டு அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது.

எனவே, சமூக மற்றும் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான திட்டமிடல் தொடர்பான கொள்கை விஷயங்களுக்குப் பொறுப்பான பாராளுமன்றத்திற்குக் கீழே NDC மிக உயர்ந்த அமைப்பாகும். இருப்பினும், இது திட்டக் கமிஷனின் (இப்போது NITI ஆயோக்) ஆலோசனை அமைப்பாக பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதன் பரிந்துரைகள் பிணைக்கப்படவில்லை. இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு தனது பரிந்துரைகளை அளிக்கிறது மற்றும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் குறைந்தது இரண்டு முறை கூட வேண்டும்.

முக்கியமான மதிப்பீடு மத்திய அரசு, மாநில அரசுகள் மற்றும் திட்டக் கமிஷன் (இப்போது NITI ஆயோக்) ஆகியவற்றுக்கு இடையே குறிப்பாக திட்டமிடல் துறையில், கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை ஒருங்கிணைக்க, ஒரு பாலமாகவும் இணைப்பாகவும் செயல்படுவதே NDC இன் முதல் மற்றும் முக்கிய செயல்பாடு ஆகும். திட்டங்கள். இந்த விஷயத்தில் அது பெரிய அளவில் வெற்றி பெற்றுள்ளது. தவிர, தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களில் மத்திய-மாநில விவாதங்களுக்கான மன்றமாகவும், கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பில் அவர்களுக்கு இடையே பொறுப்பைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான ஒரு சாதனமாகவும் இது செயல்பட்டது.

இருப்பினும், அதன் செயல்பாட்டில் இரண்டு முற்றிலும் எதிர் கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒருபுறம், அதன் பரந்த மற்றும் சக்திவாய்ந்த அமைப்பு காரணமாக இது ஒரு 'சூப்பர் கேபினட்' என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது, இருப்பினும் அதன் பரிந்துரைகள் ஆலோசனை மற்றும் பிணைப்பு அல்ல, மேலும் அவை தேசிய ஆணையால் ஆதரிக்கப்படுவதால் புறக்கணிக்க முடியாது. மறுபுறம், இது கொள்கையின் வெறும் 'ரப்பர் ஸ்டாம்பு' என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது

மத்திய அரசு ஏற்கனவே எடுத்த முடிவுகள். மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் நீண்ட காலமாக காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி செய்து வருவதே இதற்கு முக்கியக் காரணம். இருப்பினும், பல்வேறு மாநிலங்களில் பிராந்தியக் கட்சிகள் தோன்றியதன் காரணமாக, NDC அதன் கூட்டாட்சித் தன்மையை சீராகப் பெற்று, தேசியத் திட்டங்களைத் தயாரிப்பதில் மாநிலங்களுக்கு அதிக பங்களிப்பை வழங்கி வருகிறது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அமைச்சரவை செயலகத்தின் தீர்மானம் எண்.

511/2/1/2015-கேப்., ஜனவரி 1, 2015 தேதியிட்ட, இந்திய அரசிதழில், ஜனவரி 7, 2015 தேதியிட்ட, எக்ஸ்ட்ராடினரி, பகுதி I, பிரிவு 1 இல் வெளியிடப்பட்டது.

2. பிப்ரவரி 8, 2015 தேதியிட்ட NITI ஆயோக் பற்றிய இந்திய அரசின் ஆவணம் "திட்டமிடுவதில் இருந்து NITI-இந்தியாவின் வளர்ச்சி நிகழ்ச்சி நிரலை மாற்றுதல்" என்ற தலைப்பில் உள்ளது.

3. ஐபிட்.

4. "அரசியலமைப்பில் உள்ள ஒவ்வொரு விதியையும் சீர்திருத்தங்களைத் தூண்டுவதற்குப் பயன்படுத்துவோம்", ஓபன் இதழ், ஜனவரி 9, 2015.

5. மேலே உள்ள குறிப்பு 2ஐப் பார்க்கவும்.

6. ஜனவரி 1, 2015 தேதியிட்ட NITI ஆயோக் பற்றிய பத்திரிகை தகவல் பணியக வெளியீடு.

7. ஐபிட்.

8. மேலே உள்ள குறிப்பு 2 ஐப் பார்க்கவும்.

8a. ஆண்டு அறிக்கை 2017-2018, NITI ஆயோக், இந்திய அரசு, ப.14. 8b. ஐபிட். 8c. ஐபிட். 8டி. ஐபிட்.

9. ஜனவரி 2, 2015 தேதியிட்ட "தி ஏசியன் ஏஜ், பக்கம் எண்.2 ", "திட்டக் குழுவின் புதிய அவதாரத்தின் மீது எதிர்க்கட்சிகள் அரசாங்கத்தைத் தாக்குகின்றன .

10. "நேருவியன் எதிர்ப்பு' காரணமாக திட்டக் குழுவின் மறுபெயரிடுதல்: காங்கிரஸ்", தி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், பக்கம் எண்.9, ஜனவரி 2, 2015 தேதியிட்டது.

11. "திட்டக் குழுவை மறுபெயரிடுவதற்கான மையத்தை இடது கட்சிகள் திட்டுகின்றன", தி ஸ்டேட்ஸ்மேன், ஜனவரி 2, 2015 தேதியிட்டது.

12. திட்டமிடலுக்கான இயந்திரங்கள் பற்றிய இடைக்கால அறிக்கை, 1967, பாரா 15.

13. கே. சந்தானம், இந்தியா, ஆசியாவில் யூனியன்-மாநில உறவுகள் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், 1960, ப. 70.
14. நான்காவது நிதிக் குழுவின் அறிக்கை, புது தில்லி, இந்திய அரசு, 1965, பக். 88-90.
15. "NDC அகற்றப்படும், NITI ஆயோக் கவுன்சில் அதன் அதிகாரங்களைப் பெற வாய்ப்புள்ளது", தி இந்து, ஜனவரி 1, 2016 தேதியிட்டது.
16. மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் (1983-1987)
அரசியலமைப்பின் 263 வது பிரிவின் கீழ் NDC க்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் தேசிய பொருளாதார மற்றும் மேம்பாட்டு கவுன்சில் என மறுபெயரிடப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.
17. 1967 க்கு முன்பு, உள்துறை, நிதி, பாதுகாப்பு, வெளியுறவு மற்றும் பல போன்ற தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டுமே NDC இல் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர்.

55 தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்

ஆணையத்தை நிறுவுதல்

தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் ஒரு சட்டரீதியான (அரசியலமைப்பு அல்ல) அமைப்பு. இது 1993 இல் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்டது, அதாவது மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு சட்டம், 1993 .

ஆணையம் நாட்டில் மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு நாய் ஆகும், அதாவது, அரசியலமைப்பால் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட அல்லது சர்வதேச உடன்படிக்கைகளில் உள்ளடங்கிய தனிநபரின் வாழ்க்கை, சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் கண்ணியம் தொடர்பான உரிமைகள் .

ஆணைக்குழுவின் ஸ்தாபனத்தின் குறிப்பிட்ட நோக்கங்கள் 3 : (அ) மனித உரிமைகள் பிரச்சினைகளை முழுவதுமாக இன்னும்

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட முறையில் கையாளக்கூடிய நிறுவன

ஏற்பாடுகளை வலுப்படுத்துதல்; (ஆ) மனித உரிமைகளைப்

பாதுகாப்பதற்கான அரசாங்கத்தின் உறுதிப்பாட்டை

அடிக்கோடிட்டுக் காட்டும் விதத்தில், அரசாங்கத்தைச் சாராமல்,

அதிகப்படியான குற்றச்சாட்டுகளை ஆராய்வது; மற்றும் (இ) இந்த

திசையில் ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளை முழுமையாக்கவும்

வலுப்படுத்தவும்.

ஆணையத்தின் கலவை

ஆணையம் ஒரு தலைவர் மற்றும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பு. தலைவர் இந்தியாவின் ஓய்வுபெற்ற தலைமை நீதிபதியாகவோ அல்லது உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ இருக்க வேண்டும் மற்றும் உறுப்பினர்கள் உச்ச நீதிமன்றத்தின் பணிபுரியும் அல்லது ஓய்வுபெற்ற நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும், உயர் நீதிமன்றத்தின் பணிபுரியும் அல்லது ஓய்வுபெற்ற தலைமை நீதிபதி மற்றும் மூன்று நபர்கள் (இதில் குறைந்தபட்சம் ஒருவர்) இருக்க வேண்டும். ஒரு பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்) மனித உரிமைகள் தொடர்பாக அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்த முழுநேர உறுப்பினர்களுக்கு மேலதிகமாக, ஆணையத்தில் ஏழு பதவிநிலை உறுப்பினர்களும் உள்ளனர் - தேசிய சிறுபான்மையினர் ஆணையம், எஸ்சிகளுக்கான தேசிய ஆணையம், எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம், தேசிய மகளிர் ஆணையம், தேசிய ஆணையம் ஆகியவற்றின் தலைவர்கள். BCs மற்றும் தேசிய குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையம் மற்றும் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான தலைமை ஆணையர்.

பிரதமர், மக்களவைத் தலைவர், ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர், இரு அவைகளிலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் அடங்கிய ஆறு பேர் கொண்ட குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கிறார். பாராளுமன்றம் மற்றும் மத்திய உள்துறை அமைச்சர்.

மேலும், இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஒரு நீதிபதி அல்லது உயர் நீதிமன்றத்தின் தற்போதைய தலைமை நீதிபதியை நியமிக்க முடியும்.

தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் அல்லது 70 வயதை அடையும் வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள்.

அவர்கள் மறு நியமனத்திற்கு தகுதியானவர்கள். அவர்களின் பதவிக் காலத்திற்குப் பிறகு, தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் மேலும் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர்கள்.

பின்வரும் சூழ்நிலைகளின் கீழ் தலைவர் அல்லது எந்த உறுப்பினரையும் அலுவலகத்திலிருந்து நீக்கலாம்: (அ) அவர் திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால்; அல்லது (ஆ) அவர் தனது பதவிக் காலத்தில், அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்; அல்லது (இ) மனநலம் குன்றியதன் காரணமாக அவர் பதவியில் தொடர தகுதியற்றவராக இருந்தால்

அல்லது உடல்; அல்லது

(ஈ) அவர் மனநிலை சரியில்லாதவராக இருந்தால், அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டால், a

தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றம்; அல்லது

(இ) அவர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டால் குற்றம்.

இவை தவிர, நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தலைவர் அல்லது எந்தவொரு உறுப்பினரையும் ஜனாதிபதி நீக்க முடியும். எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்குகளில், ஜனாதிபதி இந்த விஷயத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். உச்ச நீதிமன்றம், விசாரணைக்குப் பிறகு, நீக்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதிசெய்து, அவ்வாறு அறிவுறுத்தினால், தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை நீக்கலாம்.

தலைவர் அல்லது உறுப்பினரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் மத்திய அரசால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவருடைய நியமனத்திற்குப் பிறகு அவை அவருக்குப் பாதகமாக மாற முடியாது.

மேற்கூறிய அனைத்து விதிகளும் ஆணையத்தின் செயல்பாட்டில் சுயாட்சி, சுதந்திரம் மற்றும் பாரபட்சமற்ற தன்மையைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்: (அ) ஒரு பொது

ஊழியர், தானாக முன்வந்து அல்லது நீதிமன்றத்தின் உத்தரவின் பேரில், மனித உரிமை மீறல் அல்லது அத்தகைய மீறலைத் தடுப்பதில் அலட்சியம் காட்டுவது குறித்து விசாரிப்பது.

(ஆ) நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள மனித உரிமை மீறல் குற்றச்சாட்டு சம்பந்தப்பட்ட எந்த நடவடிக்கையிலும் தலையிட. (இ) கைதிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை ஆய்வு செய்வதற்கும், அதற்கான பரிந்துரைகளை செய்வதற்கும் சிறைகள் மற்றும் தடுப்புக்காவல் இடங்களுக்குச் செல்லுதல். (ஈ) மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப்

பாதுகாப்புகளை மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் அவற்றை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைத்தல். (இ) மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதைத் தடுக்கும் பயங்கரவாதச் செயல்கள் உள்ளிட்ட காரணிகளை மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் தீர்வைப் பரிந்துரைத்தல் நடவடிக்கைகள்.

(எஃப்) மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் பிற சர்வதேசக் கருவிகளைப் படித்து, அவற்றை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்குதல். (g) மனித துறையில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வது மற்றும் மேம்படுத்துவது

உரிமைகள்.

(h) மனித உரிமைகள் பற்றிய எழுத்தறிவை மக்களிடையே பரப்புதல் மற்றும் இந்த உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பாதுகாப்புகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஊக்குவித்தல். (i) மனித உரிமைகள் துறையில் பணியாற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் (NGO) முயற்சிகளை ஊக்குவித்தல். (j) மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கு அவசியமானதாகக் கருதக்கூடிய பிற செயல்பாடுகளை மேற்கொள்வது.

ஆணையத்தின் வேலை

ஆணையத்தின் தலைமையகம் டெல்லியில் உள்ளது மேலும் இது இந்தியாவின் பிற இடங்களிலும் அலுவலகங்களை நிறுவ முடியும். அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரம் அதற்கு உள்ளது. இது ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகள் நீதித்துறை தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் அல்லது அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட வேறு எந்த அதிகாரியிடமிருந்தும் தகவல் அல்லது அறிக்கையை கோரலாம்.

மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான புகார்களை விசாரிப்பதற்காக பணியாளர்களை விசாரிக்க ஆணையம் அதன் சொந்த கருவை கொண்டுள்ளது. தவிர, மத்திய அரசு அல்லது எந்த மாநில அரசின் எந்த அதிகாரி அல்லது புலனாய்வு அமைப்பின் சேவைகளையும் இந்த நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்த அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றிய நேரடித் தகவல்களுடன் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களுடன் பயனுள்ள ஒத்துழைப்பை நிறுவியுள்ளது.

மனித உரிமைகளை மீறும் செயல் நடந்ததாகக் கூறப்படும் தேதியிலிருந்து ஒரு வருடம் முடிவடைந்த பிறகு எந்த விஷயத்தையும் விசாரிக்க ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அது ஒரு விஷயத்தை அது நிகழ்ந்த ஒரு வருடத்திற்குள் பார்க்க முடியும்⁴.

விசாரணையின் போது அல்லது முடிவடைந்தவுடன் பின்வரும் நடவடிக்கைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை ஆணையம் எடுக்கலாம்: (அ) பாதிக்கப்பட்டவருக்கு இழப்பீடு அல்லது சேதத்தை வழங்க சம்பந்தப்பட்ட அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம்; (ஆ) குற்றமிழைத்த பொது ஊழியருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர அல்லது வேறு ஏதேனும் நடவடிக்கைக்கான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குவதற்கு சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கம் அல்லது அதிகாரத்திற்கு அது பரிந்துரைக்கலாம்; (இ) பாதிக்கப்பட்டவருக்கு உடனடி இடைக்கால நிவாரணம் வழங்க சம்பந்தப்பட்ட அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம்; (ஈ) அது தேவையான வழிகாட்டுதல்கள், உத்தரவுகள் அல்லது ரிட்களுக்காக உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத்தை அணுகலாம்.

ஆணையத்தின் பங்கு

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, ஆணைக்குழுவின் செயல்பாடுகள் முக்கியமாக சிபாரிசு செய்யும் தன்மை கொண்டவை என்பது தெளிவாகிறது. மனித உரிமைகளை மீறுபவர்களை தண்டிக்கவோ, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பண நிவாரணம் உட்பட எந்த நிவாரணத்தையும் வழங்கவோ அதற்கு அதிகாரம் இல்லை. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அதன் பரிந்துரைகள் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கம் அல்லது அதிகாரத்தின் மீது பிணைக்கப்படவில்லை. ஆனால், அதன் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை குறித்து ஒரு மாதத்திற்குள் தெரிவிக்க வேண்டும். இந்நிலையில், ஆணையத்தின் முன்னாள் உறுப்பினர் ஒருவர் கூறியதாவது : 'ஆணையம் அளித்த பரிந்துரைகளை அரசு கழுவி விட முடியாது. ஆணையத்தின் பங்கு சிபாரிசுக்குரியதாக இருக்கலாம், ஆலோசனை வழங்குவதாக இருக்கலாம், ஆனால் அது அனுப்பிய வழக்குகளை அரசாங்கம் பரிசீலிக்கிறது. எனவே, ஆணையம் அதிகாரமற்றது என்று கூறுவது முறையற்றது. இது பெரும் பொருள் அதிகாரத்தை கொண்டுள்ளது மற்றும் எந்த அரசாங்கமும் அதன் பரிந்துரையை புறக் கேட்கும், ஆயுதப்படைகளின் உறுப்பினர்களால் மனித உரிமைகளை மீறுவது தொடர்பாக ஆணையத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்ட பங்கு, அதிகாரங்கள் மற்றும் அதிகார வரம்பு உள்ளது . இந்த நிலையில், ஆணையம் மத்திய அரசிடம் இருந்து அறிக்கை கேட்டு தனது பரிந்துரைகளை அளிக்கலாம். பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கையை மூன்று மாதங்களுக்குள் மத்திய அரசு ஆணையத்திடம் தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஆணையம் தனது ஆண்டு அல்லது சிறப்பு அறிக்கைகளை மத்திய அரசுக்கும், சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுக்கும் சமர்ப்பிக்கிறது.

இந்த அறிக்கைகள் ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மற்றும் அத்தகைய பரிந்துரைகள் எதையும் ஏற்காததற்கான காரணங்கள் குறித்து எடுக்கப்பட்ட

நடவடிக்கை குறிப்பாணையுடன், அந்தந்த சட்டமன்றங்களில் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆணையத்தின் செயல்திறன்

ஆணையம் எடுத்துள்ள பல்வேறு மனித உரிமைகள் பிரச்சனைகள் பின்வருமாறு: 1. கொத்தடிமைத் தொழிலாளர் ஒழிப்பு 2. ராஞ்சி, ஆக்ரா மற்றும் மனநல மருத்துவமனைகளின் செயல்பாடு

குவாலியர்

3. அரசு பாதுகாப்பு இல்லத்தின் செயல்பாடு (பெண்கள்),

ஆக்ரா

4. உணவுக்கான உரிமை தொடர்பான

பிரச்சனைகள் 5. குழந்தை திருமண தடைச் சட்டம், 1929 மறுஆய்வு 6.

குழந்தைகளின் உரிமைகள் பற்றிய மாநாட்டின் நெறிமுறைகள் 7. அரசு

ஊழியர்களால் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடுத்தல்: சேவை விதிகளில் திருத்தம்

8. குழந்தை தொழிலாளர் ஒழிப்பு 9.

பாலியல் வன்முறைக்கு எதிரான ஊடகங்களுக்கான வழிகாட்டி புத்தகம்

குழந்தைகள்

10. பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளை கடத்தல்: பாலின உணர்விற்கான

நீதித்துறைக்கான கையேடு 11. பாலியல் சுற்றுலாவைத் தடுப்பதற்கான

விழிப்புணர்வுத் திட்டம் மற்றும்

கடத்தல் 12.

தாய்வழி இரத்த சோகை மற்றும் மனித உரிமைகள்

13. விருந்தாவனத்தில் உள்ள ஆதரவற்ற பெண்களின் மறுவாழ்வு

14. பணியிடத்தில் பெண்கள் மீதான பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு எதிரான போராட்டம் இடம்

15. ரயில்களில் பயணிக்கும் பெண்களை துன்புறுத்துதல் 16.

கையால் துப்புரவு பணியை ரத்து செய்தல் 17. தலித்துகள் மீது

நடத்தப்படும் கொடுமைகள் உட்பட 18. நோட்டிபைட் மற்றும் நாடோடி

பழங்குடியினர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகள் 19. மாற்றுத்திறனாளிகளின்

உரிமைகள் 20. சுகாதார உரிமைகள் தொடர்பான பிரச்சினைகள் 21.

எச்.ஐ.வி / எய்ட்ஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களின் 22. 1999 ஓரிசா

சூறாவளியால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான நிவாரணப் பணிகள் 23.

குஜராத் திற்குப் பிறகு மேற்கொள்ளப்பட்ட நிவாரண நடவடிக்கைகளைக்

கண்காணித்தல்

பூகம்பம் (2001)

24. மாவட்ட புகார்கள் ஆணையம் 25.

மக்கள்தொகை கொள்கை - வளர்ச்சி மற்றும் மனித உரிமைகள்

26. பயங்கரவாத & சீர்குலைக்கும் நடவடிக்கைகள் சட்டம், மற்றும் (வரைவு) பயங்கரவாத தடுப்பு மசோதா, 2000 உள்ளிட்ட சட்டங்களின் மறுஆய்வு, 27. கிளர்ச்சி பகுதிகளில் மனித உரிமைகள் மற்றும் பயங்கரவாதம்
28. கைது அதிகாரத்தை தவறாக பயன்படுத்துவதை சரிபார்க்க வழிகாட்டுதல்கள் காவல்
29. மாநில / நகர காவல்துறை தலைமையகத்தில் மனித உரிமைப் பிரிவுகளை அமைத்தல் 30. காவலில் வைக்கப்பட்ட மரணங்கள், கற்பழிப்பு மற்றும் சித்திரவதைகளை சரிபார்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் 31. சித்திரவதைக்கு எதிரான மாநாட்டை அணுகுதல், ஜெனீவா ஒப்பந்தங்களுக்கு கூடுதல் நெறிமுறைகள்.
32. நாட்டிற்கான அகதிகள் சட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வது பற்றிய விவாதம் 33. காவல்துறை, சிறைச்சாலைகள் மற்றும் பிற மையங்களின் அமைப்புரீதியான சீர்திருத்தங்கள் தடுப்புக்காவல்
34. சட்டங்களின் மறுஆய்வு, ஒப்பந்தங்களை நடைமுறைப்படுத்துதல் மற்றும் மனித உரிமைகள் மீதான சர்வதேச கருவிகள் 35. மனித உரிமைகள் கல்வியறிவு மற்றும் விழிப்புணர்வை மேம்படுத்துதல் கல்வி அமைப்பு
36. ஆயுதப்படைகள் மற்றும் காவல்துறைக்கான மனித உரிமைகள் பயிற்சி, பொது அதிகாரிகள் மற்றும் சிவில் சமூகம்
37. கடத்தல் மீதான அதிரடி ஆராய்ச்சி.
38. மனித உரிமைகள் தொடர்பான பல்வேறு பிரச்சினைகளில் நன்கு அறியப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மூலம் ஆராய்ச்சி.
39. அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள் மற்றும் மனித உரிமைகள் பிரச்சினைகளில் வல்லுநர்கள் / நிபுணர்கள் கொண்ட அரசியலமைப்பு.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. செப்டம்பர் 28, 1993 இல் ஜனாதிபதி மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு கட்டளைச் சட்டத்தை பிரகடனப்படுத்தினார். அதைத் தொடர்ந்து, மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு மசோதா, 1993, நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஜனவரி 8, 1994 அன்று குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றது. இந்தச் சட்டம் செப்டம்பர் 28, 1993 முதல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
2. 'சர்வதேச உடன்படிக்கைகள்' என்பது சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேச உடன்படிக்கை மற்றும் பொருளாதார, சமூக மற்றும் சர்வதேச உடன்படிக்கை

டிசம்பர் 16, 1966 அன்று ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கலாச்சார உரிமைகள் மற்றும் மத்திய அரசு குறிப்பிடக்கூடிய ஐ.நா.வின் பொதுச் சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிற உடன்படிக்கை அல்லது மாநாடு. இந்திய அரசாங்கம் இந்த இரண்டு சர்வதேச உடன்படிக்கைகளையும் ஏப்ரல் 10 1979 இல் ஏற்றுக்கொண்டது.

3. டி.கே.தொம்மன், 'மனித உரிமைகள் ஆணையம்', கொச்சி பல்கலைக்கழக சட்ட ஆய்வு, தொகுதி. XVII, எண். 1 மற்றும் 2, மார்ச் ஜூன் 1993, பக். 67-68.
4. ஆணையத்தால் அமைக்கப்பட்ட ஏ.எம். அஹ்மதி கமிட்டி, குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் புகாரை தாக்கல் செய்யாததற்கு போதுமான காரணம் இருந்தால், ஓராண்டு காலாவதியான பிறகு எந்தவொரு விஷயத்தையும் விசாரிக்க ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தது.
5. நீதிபதி வி.எஸ். மலிமத், 'மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் பங்கு', இந்தியாவில் மனித உரிமைகள்: சிக்கல்கள் மற்றும் முன்னோக்குகள், பிபி சிங் சேகல் (பதிப்பு), ஆழமான வெளியீடுகள், 1995, பக். 17-20.
6. சட்டத்தின் கீழ், 'ஆயுதப் படைகள்' என்பது கடற்படை, இராணுவம் மற்றும் விமானப் படைகள் மற்றும் யூனியனின் பிற ஆயுதப் படைகளை உள்ளடக்கியது. ஆணையத்தால் அமைக்கப்பட்ட ஏஎம் அஹ்மதி கமிட்டி, 'ஆயுதப் படைகள்' என்பதன் வரையறை, கடற்படை, ராணுவம் மற்றும் விமானப் படைகளை மட்டுமே உள்ளடக்கும் வகையில் மாற்றப்பட வேண்டும், துணை ராணுவப் படைகள் அல்ல என்று பரிந்துரைத்தது.

56 மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம்

டி அவர் 1993 ஆம் ஆண்டின் மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் மட்டுமின்றி மாநில அளவில் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தையும் உருவாக்க வழிவகை செய்கிறது

1 . அதன்படி, இருபத்தி ஆறு மாநிலங்கள் அதிகாரப்பூர்வ வர்த்தமானி அறிவிப்புகள் 2 மூலம் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையங்களை அமைத்துள்ளன .

மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம் மாநிலப் பட்டியல் (பட்டியல்-II) மற்றும் அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணைவின் ஒருங்கிணைந்த பட்டியல் (பட்டியல்-III) ஆகியவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாடங்களில் மட்டுமே மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்து விசாரிக்க முடியும். எவ்வாறாயினும், இதுபோன்ற ஏதேனும் வழக்குகள் ஏற்கனவே தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் அல்லது வேறு ஏதேனும் சட்டப்பூர்வ ஆணையத்தால் விசாரிக்கப்பட்டால், அந்த வழக்கை மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம் விசாரிப்பதில்லை.

டில்லி யூனியன் பிரதேசம் தவிர யூனியன் பிரதேசங்களால் விடுவிக்கப்படும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான செயல்பாடுகளை மாநில மனித உரிமை ஆணையங்களுக்கு மத்திய அரசு வழங்கலாம். டெல்லி யூனியன் பிரதேசத்தில் மனித உரிமைகள் தொடர்பான செயல்பாடுகளை தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் கையாள வேண்டும்.

ஆணையத்தின் கலவை

மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையம் என்பது ஒரு தலைவர் மற்றும் இரண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பல உறுப்பினர் அமைப்பு . தலைவர் ஓய்வு பெற்ற தலைமை நீதிபதியாகவோ அல்லது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாகவோ இருக்க வேண்டும் மற்றும் உறுப்பினர்கள் உயர் நீதிமன்றத்தின் பணிபுரியும் அல்லது ஓய்வு பெற்ற நீதிபதியாக இருக்க வேண்டும் அல்லது மாநிலத்தின் மாவட்ட நீதிபதியாக குறைந்தபட்சம் ஏழு ஆண்டுகள் மாவட்ட நீதிபதியாக அனுபவம் பெற்றவராகவும், அறிவு பெற்றவராகவும் இருக்க வேண்டும். அல்லது மனித உரிமைகள் தொடர்பான நடைமுறை அனுபவம்.

முதல்வர், சட்டமன்ற சபாநாயகர், மாநில உள்துறை அமைச்சர் மற்றும் சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரைக் கொண்ட குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆளுநரால் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். சட்டமன்றக் குழுவைக் கொண்ட ஒரு மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை, அவையின் தலைவரும், அவையின் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் அந்தக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருப்பார்கள். மேலும், சம்பந்தப்பட்ட மாநில உயர் நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பிறகே உயர் நீதிமன்றத்தின் பதவியில் இருக்கும் நீதிபதி அல்லது பதவியில் இருக்கும் மாவட்ட நீதிபதியை நியமிக்க முடியும்.

தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் அல்லது 70 வயதை அடையும் வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள். அவர்கள் மறு நியமனத்திற்கு தகுதியானவர்கள். அவர்களின் பதவிக்காலத்திற்குப் பிறகு, தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மாநில அரசு அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் மேலும் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர்கள்.

மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டாலும், அவர்களை குடியரசுத் தலைவர் மட்டுமே நீக்க முடியும் (ஆளுநர் அல்ல). தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை நீக்குவது போன்ற காரணங்களுக்காக குடியரசுத் தலைவர் அவர்களை நீக்க முடியும். எனவே, பின்வரும் சூழ்நிலையில் அவர் தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை நீக்கலாம்: (அ) அவர் திவாலானவர் என அறிவிக்கப்பட்டால்; அல்லது (ஆ) அவர் தனது பதவிக் காலத்தில், அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்; அல்லது (இ) மனநலம் குன்றியதன் காரணமாக அவர் பதவியில் தொடர தகுதியற்றவராக இருந்தால்

(ஈ) அவர் மனநிலை சரியில்லாதவராக இருந்தால், அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டால் a

தகுதி வாய்ந்த நீதிமன்றம்; அல்லது

(இ) அவர் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டால் குற்றம்.

இவை தவிர, நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை நீக்கலாம். எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்குகளில், ஜனாதிபதி இந்த விஷயத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். உச்ச நீதிமன்றம், விசாரணைக்குப் பிறகு, நீக்கப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதிசெய்து, அவ்வாறு அறிவுறுத்தினால், தலைவர் அல்லது உறுப்பினரை ஜனாதிபதி நீக்கலாம்.

தலைவர் அல்லது உறுப்பினரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் மாநில அரசால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவருடைய நியமனத்திற்குப் பிறகு அவை அவருக்குப் பாதகமாக மாற முடியாது.

மேற்கூறிய அனைத்து விதிகளும் ஆணையத்தின் செயல்பாட்டில் சுயாட்சி, சுதந்திரம் மற்றும் பாரபட்சமற்ற தன்மையைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்

ஆணையத்தின் செயல்பாடுகள்: (அ) ஒரு பொது

ஊழியர், தானாக முன்வந்து அல்லது நீதிமன்றத்தின் உத்தரவின் பேரில், மனித உரிமை மீறல் அல்லது அத்தகைய மீறலைத் தடுப்பதில் அலட்சியம் காட்டுவது குறித்து விசாரிப்பது.

(ஆ) நீதிமன்றத்தில் நிலுவையில் உள்ள மனித உரிமை மீறல் குற்றச்சாட்டு சம்பந்தப்பட்ட எந்த நடவடிக்கையிலும் தலையிட. (இ) கைதிகளின் வாழ்க்கை நிலைமைகளை ஆய்வு செய்வதற்கும், அதற்கான பரிந்துரைகளை செய்வதற்கும் சிறைகள் மற்றும் தடுப்புக்காவல் இடங்களுக்குச் செல்லுதல். (ஈ) மனித

உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகளை மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் அவற்றை திறம்பட செயல்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைத்தல். (இ) மனித உரிமைகளை அனுபவிப்பதைத் தடுக்கும் பயங்கரவாதச் செயல்கள் உள்ளிட்ட காரணிகளை மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் தீர்வைப் பரிந்துரைத்தல் நடவடிக்கைகள்.

(ஃ) மனித துறையில் ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வது மற்றும் மேம்படுத்துவது உரிமைகள்.

(ஃ) மக்களிடையே மனித உரிமைகள் கல்வியறிவைப் பரப்புதல் மற்றும் இந்த உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பாதுகாப்புகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஊக்குவித்தல். (ஃ) மனித உரிமைகள் துறையில் பணிபுரியும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் (NGO) முயற்சிகளை ஊக்குவித்தல். (ஃ) மனித உரிமைகளை மேம்படுத்துவதற்கு அவசியமானதாகக் கருதக்கூடிய பிற செயல்பாடுகளை மேற்கொள்வது.

ஆணையத்தின் வேலை

கமிஷன் அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரத்துடன் உள்ளது. இது ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகள் நீதித்துறை தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. இது மாநில அரசு அல்லது அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட வேறு எந்த அதிகாரியிடமிருந்தும் தகவல் அல்லது அறிக்கைக்காக அழைக்கலாம்.

மனித உரிமைகளை மீறும் செயலைச் செய்ததாகக் கூறப்படும் தேதியிலிருந்து ஒரு வருடம் காலாவதியான பிறகு எந்த விஷயத்தையும் விசாரிக்க ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அது நிகழ்ந்த ஒரு வருடத்திற்குள் ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க முடியும்.

விசாரணையின் போது அல்லது முடிவடைந்தவுடன் பின்வரும் நடவடிக்கைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை ஆணையம் எடுக்கலாம்: (அ) பாதிக்கப்பட்டவருக்கு இழப்பீடு அல்லது சேதங்களை வழங்குமாறு மாநில அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம்; (ஆ) குற்றமிழைத்த பொது ஊழியருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர அல்லது வேறு ஏதேனும் நடவடிக்கைக்கான நடவடிக்கைகளைத் தொடங்குவதற்கு அது மாநில அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம்;

(இ) பாதிக்கப்பட்டவருக்கு உடனடி இடைக்கால நிவாரணம் வழங்குவதற்கு மாநில அரசு அல்லது அதிகாரத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம்; (ஈ) அது தேவையான வழிகாட்டுதல்கள், உத்தரவுகள் அல்லது ரிட்களுக்காக உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது மாநில உயர் நீதிமன்றத்தை அணுகலாம்.

மேற்கூறியவற்றிலிருந்து, ஆணைக்குழுவின் செயல்பாடுகள் முக்கியமாக சிபாரிசு செய்யும் தன்மை கொண்டவை என்பது தெளிவாகிறது. மனித உரிமைகளை மீறுபவர்களை தண்டிக்கவோ, பாதிக்கப்பட்டவருக்கு பண நிவாரணம் உட்பட எந்த நிவாரணத்தையும் வழங்கவோ அதற்கு அதிகாரம் இல்லை. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அதன் பரிந்துரைகள் மாநில அரசு அல்லது அதிகாரத்தின் மீது கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால், அதன் பரிந்துரைகள் மீது எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை குறித்து ஒரு மாதத்திற்குள் தெரிவிக்க வேண்டும்.

ஆணையம் தனது ஆண்டு அல்லது சிறப்பு அறிக்கைகளை மாநில அரசிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. இந்த அறிக்கைகள், ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் மற்றும் அல்லாத காரணங்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை குறிப்பாணையுடன், மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்தகைய பரிந்துரைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்வது4 .

மனித உரிமைகள் நீதிமன்றங்கள்

மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் (1993) மனித உரிமை மீறல்களை விரைவாக விசாரிக்க ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் மனித உரிமைகள் நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கும் வழங்குகிறது.

இந்த நீதிமன்றங்களை அந்த மாநில உயர் நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதியின் ஒப்புதலுடன் மட்டுமே மாநில அரசு அமைக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு மனித உரிமைகள் நீதிமன்றத்திற்கும், மாநில அரசு ஒரு அரசு வழக்கறிஞரைக் குறிப்பிடுகிறது அல்லது ஒரு வழக்கறிஞரை (ஏழு ஆண்டுகள் பயிற்சி செய்தவர்) சிறப்பு அரசு வழக்கறிஞராக நியமிக்கிறது.

2019 திருத்தச் சட்டம்

மனித உரிமைகள் பாதுகாப்பு (திருத்தம்) சட்டம், 2019 இன் பல்வேறு விதிகள் அல்லது அம்சங்கள் பின்வருமாறு: 1. உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருந்த ஒருவரும் தேசியத் தலைவராக நியமிக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவர் என்று அது வழங்கியது. மனித உரிமைகள் ஆணையம் (இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தவர் தவிர).

2. இது தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை (மனித உரிமைகள் தொடர்பாக அறிவு அல்லது நடைமுறை அனுபவம் உள்ளவர்களில் இருந்து நியமிக்கப்படுபவர்கள்) இரண்டில் இருந்து மூன்றாக அதிகரித்தது, அதில் குறைந்தபட்சம் ஒருவர் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்.
3. இது BC களுக்கான தேசிய ஆணையம் மற்றும் தேசிய குழந்தைகள் உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையத்தின் தலைவர்கள் மற்றும் மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான தலைமை ஆணையர் ஆகியோரை தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்களாக ஆக்கியது.
4. தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் மற்றும் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் தலைவர் பதவிக்காலம் ஐந்திலிருந்து மூன்றாண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட்டது. அது அவர்களை மீண்டும் நியமனம் செய்ய தகுதியுடையதாகவும் ஆக்கியது.
5. உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக இருந்த ஒருவர், மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் தலைவராக (உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தவரைத் தவிர) தலைவராக நியமிக்க தகுதியுடையவர் என்று அது வழங்கியது.
6. டில்லி யூனியன் பிரதேசம் தவிர யூனியன் பிரதேசங்களால் விடுவிக்கப்படும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான செயல்பாடுகளை மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையங்களுக்கு மத்திய அரசு வழங்கலாம் என்று அது வழங்கியது. டெல்லி யூனியன் பிரதேசத்தில் மனித உரிமைகள் தொடர்பான செயல்பாடுகளை தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் கையாள வேண்டும்.
7. தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் பொதுச்செயலாளர் தலைவரின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு அனைத்து நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்களையும் (நீதித்துறை செயல்பாடுகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் தவிர) பயன்படுத்த வேண்டும் என்று அது வழங்கியது.

8. மாநில மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவின் செயலாளர், தலைவரின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு, ஆணையத்தின் அனைத்து நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்களையும் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று அது வழங்கியது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் தலைமையகம், மாநில அரசு அறிவிப்பின் மூலம் குறிப்பிடக்கூடிய இடத்தில் இருக்க வேண்டும்.
2. இவை (2019 இல்): அசாம், ஆந்திரப் பிரதேசம், தெலுங்கானா (ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் தெலுங்கானாவுக்கான ஒருங்கிணைந்த ஆணையம்), பீகார், சத்தீஸ்கர், குஜராத், கோவா, இமாச்சலப் பிரதேசம், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர், கேரளா, கர்நாடகா, மத்தியப் பிரதேசம், மகாராஷ்டிரா, மணிப்பூர், ஒடிசா, பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், தமிழ்நாடு, உத்தரப் பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம், ஜார்கண்ட், சிக்கிம், உத்தரகண்ட், ஹரியானா, திரிபுரா மற்றும் மேகாலயா.
3. 2006 ஆம் ஆண்டு திருத்தம் மாநில மனித உரிமைகள் ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை ஐந்திலிருந்து மூன்றாகக் குறைத்தது மற்றும் ஆணையத்தின் உறுப்பினர் நியமனத்திற்கான தகுதி நிபந்தனையையும் மாற்றியது.
4. மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் முன்பும் அது இரண்டு அவைகளைக் கொண்டிருக்கும், அல்லது அத்தகைய சட்டமியற்றும் சபை ஒரு சபையைக் கொண்டிருக்கும், அந்த அவைக்கு முன்.

57 மத்திய தகவல் ஆணையம்

மத்திய தகவல் ஆணையம் 2005 இல் மத்திய அரசால் நிறுவப்பட்டது. இது தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தின் (2005) விதிகளின் கீழ் அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழ் அறிவிப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. எனவே, இது அரசியலமைப்பு அமைப்பு அல்ல. மத்திய தகவல் ஆணையம் என்பது ஒரு உயர் அதிகாரம் கொண்ட ஒரு சுயாதீன அமைப்பாகும், இது மற்ற எல்லாவற்றிலும் தனக்கு அளிக்கப்பட்ட புகார்களை ஆராய்ந்து மேல்முறையீடுகளை முடிவு செய்யும். இது மத்திய அரசு மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் கீழ் உள்ள அலுவலகங்கள், நிதி நிறுவனங்கள், பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் போன்றவற்றின் மீதான புகார்கள் மற்றும் முறையீடுகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

கலவை

கமிஷன் ஒரு தலைமை தகவல் ஆணையரைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் பத்து தகவல் ஆணையர்களுக்கு மேல் இல்லை. கமிஷன், ஆரம்பத்தில் அமைக்கப்பட்டபோது, தலைமை தகவல் ஆணையர் உட்பட ஐந்து கமிஷனர்கள் இருந்தனர். தற்போது (2019), தலைமை தகவல் ஆணையர்¹ தவிர, ஆணையத்தில் ஆறு தகவல் ஆணையர்கள் உள்ளனர். பிரதமர், மக்களவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் மற்றும் பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்படும் மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர் ஆகியோரைக் கொண்ட குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் அவர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்². சட்டம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம், சமூக சேவை, மேலாண்மை, பத்திரிகை, வெகுஜன ஊடகம் அல்லது நிர்வாகம் மற்றும் ஆளுகை ஆகியவற்றில் பரந்த அறிவும் அனுபவமும் கொண்ட பொது வாழ்வில் உயர்ந்த நபர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் எந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவோ அல்லது சட்டமன்ற உறுப்பினராகவோ இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் வேறு எந்த ஆதாயப் பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது அல்லது எந்த அரசியல் கட்சியுடனும் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவோ அல்லது எந்தவொரு தொழிலையும் மேற்கொள்ளவோ அல்லது எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளவோ கூடாது.

பதவிக்காலம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்

தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் ஒரு தகவல் ஆணையர் ஆகியோர் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அல்லது அவர்கள் 65 வயதை எட்டும் வரை, எது முன்னதாகவோ அந்த பதவியில் இருப்பர். அவர்கள் மறு நியமனத்திற்கு தகுதியற்றவர்கள்3 .

குடியரசுத் தலைவர் தலைமைத் தகவல் ஆணையர் அல்லது எந்தத் தகவல் ஆணையரையும் பின்வரும் சூழ்நிலைகளில் அலுவலகத்திலிருந்து நீக்கலாம்: (அ) அவர் திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால்; அல்லது (ஆ) அவர் (ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி) தார்மீகக் கொந்தளிப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு குற்றத்திற்காக தண்டனை பெற்றிருந்தால்; அல்லது (c) அவர் தனது பதவிக் காலத்தில் தனது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஏதேனும் ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்; அல்லது (ஈ) அவர் (ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி) மனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக பதவியில் தொடர தகுதியற்றவராக இருந்தால்; அல்லது (இ) அவர் அத்தகைய நிதி அல்லது பிற வட்டியைப் பெற்றிருந்தால்

அவரது உத்தியோகபூர்வ செயல்பாடுகளை பாரபட்சமாக பாதிக்கும்.

இவை தவிர, நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தலைமைத் தகவல் ஆணையர் அல்லது எந்தத் தகவல் ஆணையரையும் குடியரசுத் தலைவர் நீக்க முடியும் . எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்குகளில், ஜனாதிபதி இந்த விஷயத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட், விசாரணைக்கு பின், பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதி செய்து, அறிவுறுத்தினால், ஜனாதிபதி அவரை பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.

தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் தகவல் ஆணையர் ஆகியோரின் சம்பளம், படிகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்படும்.

ஆனால், சேவையின் போது அவை அவருக்கு பாதகமாக மாற முடியாது.

சக்திகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மத்திய தகவல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

அவை:

1. எந்தவொரு நபரிடமிருந்தும் புகாரைப் பெற்று விசாரிப்பது ஆணையத்தின் கடமை:
(அ) பொதுத் தகவல் அதிகாரி நியமிக்கப்படாததால் தகவல் கோரிக்கையை சமர்ப்பிக்க முடியவில்லை;

(ஆ) கோரப்பட்ட தகவல் மறுக்கப்பட்டது யார்; (c) அவரது தகவலுக்கு பதில் பெறாதவர்
குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் கோரிக்கை; (ஈ)
வசூலிக்கப்படும் கட்டணம் நியாயமற்றது என்று நினைப்பவர்; (இ)
கொடுக்கப்பட்ட தகவல் முழுமையற்றது, தவறானது அல்லது தவறானது என்று நினைப்பவர்; மற்றும் (எஃப்) தகவல்களைப் பெறுவது தொடர்பான வேறு ஏதேனும் விஷயம்.
2. கமிஷன் எந்த விஷயத்திலும் விசாரணைக்கு உத்தரவிடலாம் நியாயமான காரணங்கள் (suo-moto power).
3. விசாரிக்கும் போது, பின்வரும் விஷயங்களில் ஆணையம் ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) நபர்களின் வருகையை வரவழைத்து அமலாக்குதல் மற்றும் உறுதிமொழி மீது வாய்வழி அல்லது எழுத்துப்பூர்வ ஆதாரங்களை வழங்கவும், ஆவணங்கள் அல்லது பொருட்களை வழங்கவும் கட்டாயப்படுத்துதல்; (ஆ) ஆவணங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டும்; (c) வாக்குமூலத்தில் ஆதாரம் பெறுதல்; (ஈ) எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்தும் எந்தவொரு பொதுப் பதிவையும் கோருதல்; (இ) சாட்சிகள் அல்லது ஆவணங்களை ஆய்வு செய்வதற்காக சம்மன்களை வழங்குதல்; மற்றும் (எஃப்) பரிந்துரைக்கப்படக்கூடிய வேறு ஏதேனும் விஷயம்.
4. புகாரின் விசாரணையின் போது, பொது அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள எந்தவொரு பதிவையும் ஆணையம் ஆய்வு செய்யலாம் மற்றும் எந்த காரணத்திற்காகவும் அத்தகைய பதிவேடு அதிலிருந்து தடுக்கப்படக்கூடாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், தேர்வுக்கான விசாரணையின் போது அனைத்து பொது பதிவுகளும் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.
5. பொது அதிகாரத்திடம் இருந்து அதன் முடிவுகளுக்கு இணங்குவதைப் பாதுகாக்க ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இதில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) ஒரு குறிப்பிட்ட படிவத்தில் தகவலுக்கான அணுகலை வழங்குதல்;

(ஆ) ஒரு பொது நபரை நியமிக்க பொது அதிகாரத்தை வழிநடத்துதல்
எதுவும் இல்லாத தகவல் அதிகாரி; (c) தகவல்
அல்லது தகவல் வகைகளை வெளியிடுதல்; (ஈ) மேலாண்மை,
பராமரிப்பு மற்றும் பதிவுகளை அழிப்பது தொடர்பான நடைமுறைகளில்
தேவையான மாற்றங்களைச் செய்தல்; (இ) தகவல் அறியும்
உரிமையில் அதிகாரிகளுக்கான பயிற்சி ஏற்பாடுகளை மேம்படுத்துதல்;
(எஃப்) இந்தச் சட்டத்திற்கு இணங்குவது குறித்து பொது
அதிகாரசபையிலிருந்து ஆண்டு அறிக்கையை கோருதல்; (g)
விண்ணப்பதாரருக்கு ஏற்பட்ட ஏதேனும் இழப்பு அல்லது பிற பாதிப்புகளுக்கு
பொது அதிகாரம் இழப்பீடு வழங்க வேண்டும்;

(h) இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அபராதங்களை விதித்தல் 5 ; மற்றும்

(i) விண்ணப்பத்தை நிராகரித்தல்.

6. இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளை அமல்படுத்துவது குறித்து ஆணையம் ஆண்டு
அறிக்கையை மத்திய அரசிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. இந்த அறிக்கையை மத்திய
அரசு ஒவ்வொரு நாடாளுமன்றத்தின் முன்பும் வைக்கிறது.

7. ஒரு பொது அதிகாரம் இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளுக்கு இணங்காதபோது,
அத்தகைய இணக்கத்தை மேம்படுத்துவதற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய
நடவடிக்கைகளை ஆணையம் (அதிகாரத்திற்கு) பரிந்துரைக்கலாம்.

அட்டவணை 57.1 தேசிய ஆணையங்கள் / மத்திய அமைப்புகள் மற்றும்
தொடர்புடைய அமைச்சகங்கள்

Sl.	கமிஷன் / உடல்	கீழ் விழுகிறது
இல்லை.		
1.	மத்திய தகவல் தரகு	பணியாளர் அமைச்சகம்
2.	நிதி ஆணையம்	நிதி அமைச்சகம்
3.	யூனியன் பொது சேவை தரகு	பணியாளர் அமைச்சகம்
4.	மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்	உள்துறை அமைச்சகம் 5.
	பணியாளர்கள் தேர்வு ஆணையம் சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல்	
6.	எஸ்சிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்	அமைச்சகம் பணியாளர்கள் அமைச்சகம்

7. எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்	பழங்குடியினர் விவகார அமைச்சகம்
8. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன்	பணியாளர் அமைச்சகம்
9. மண்டல சபைகள்	உள்துறை அமைச்சகம்
10. மத்திய புலனாய்வுப் பணியகம்	பணியாளர் அமைச்சகம்
11. தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம்	உள்துறை அமைச்சகம்
12. மொழியியல் சிறுபான்மையினருக்கான ஆணையர்	சிறுபான்மை விவகார அமைச்சகம்
13. குழந்தை உரிமைகள் பாதுகாப்புக்கான தேசிய ஆணையம்	பெண்கள் அமைச்சகம் மற்றும் குழந்தை வளர்ச்சி
14. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம்	சமூக நீதி அமைச்சகம் & அதிகாரமளித்தல்
15. மாற்றுத்திறனாளிகளுக்கான மத்திய ஆணையர்	சமூக நீதி அமைச்சகம் & அதிகாரமளித்தல்
16. மத்திய சமூக நல வாரியம்	பெண்கள் அமைச்சகம் மற்றும் குழந்தை வளர்ச்சி
17. வடகிழக்கு சபை	வடகிழக்கு பிராந்திய அபிவிருத்தி அமைச்சு
18. மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம்	பணியாளர் அமைச்சகம்
19. சிறுபான்மையினருக்கான தேசிய ஆணையம்	சிறுபான்மை விவகார அமைச்சகம்
20. தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம்	உள்துறை அமைச்சகம்
21. தேசிய மகளிர் ஆணையம்	பெண்கள் அமைச்சகம் மற்றும் குழந்தை வளர்ச்சி
22. சரக்கு மற்றும் சேவை வரி கவுன்சில்	நிதி அமைச்சகம்
23. லோக்பால்	பணியாளர் அமைச்சகம்
24. தேசிய விசாரணை	உள்துறை அமைச்சகம்

ஏஜென்சி	
25. தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம் 26. இந்திய	உள்துறை அமைச்சகம்
அட்டர்னி ஜெனரல்	சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம்
27. இந்தியாவின் சொலிசிட்டர் ஜெனரல்	சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம்
28. இந்திய சட்ட ஆணையம்	சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம்
29. இந்திய தேர்தல் ஆணையம்	சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம்
30. இந்திய எல்லை நிர்ணய ஆணையம்	சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஆண்டு அறிக்கை 2018-2019, பணியாளர் அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப. 144.
2. லோக்சபாவில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அங்கீகரிக்கப்படாத பட்சத்தில், லோக்சபாவில் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும் ஒற்றைப் பெரிய குழுவின் தலைவர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகக் கருதப்படுவார்.
3. தகவல் ஆணையர் தலைமைத் தகவல் ஆணையராக நியமிக்கத் தகுதியுடையவர் ஆனால் தகவல் ஆணையராக அவர் பதவி வகித்த காலம் உட்பட மொத்தம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் பதவியில் இருக்க முடியாது.
4. அவர் மத்திய அரசு செய்துள்ள ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில் அக்கறை கொண்டிருந்தாலோ அல்லது ஆர்வமாக இருந்தாலோ அல்லது அத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தின் லாபத்தில் அல்லது வேறுவிதமாக அதனால் ஏற்படும் ஏதேனும் நன்மை அல்லது ஊதியத்தில் பங்கு பெற்றால், அவர் தவறான நடத்தைக்கு குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவார். ஒரு உறுப்பினராக இருப்பதைக் காட்டிலும் மற்றும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த நிறுவனத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுவானது.
5. ஆணையம் பொது தகவல் அதிகாரிக்கு ஒரு நாளைக்கு ₹250 வீதம் அதிகபட்சம் ₹25,000 வரை அபராதம் விதிக்கலாம். தவறு செய்த அதிகாரி மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கவும் பரிந்துரைக்கலாம்.

58 மாநில தகவல் ஆணையம்

டி 2005 ஆம் ஆண்டின் தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டம் மத்திய தகவல் ஆணையம் மட்டுமின்றி மாநில அளவில் மாநில தகவல் ஆணையத்தையும் உருவாக்க வழிவகை செய்கிறது.

அதன்படி, அனைத்து மாநிலங்களும் அதிகாரப்பூர்வ அரசிதழ் அறிவிப்புகள் மூலம் மாநில தகவல் ஆணையங்களை அமைத்துள்ளன.

மாநில தகவல் ஆணையம் என்பது ஒரு உயர் அதிகாரம் கொண்ட சுதந்திர அமைப்பாகும், இது ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட புகார்களை ஆராய்ந்து மேல்முறையீடுகளை முடிவு செய்யும். இது சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் உள்ள அலுவலகங்கள், நிதி நிறுவனங்கள், பொதுத்துறை நிறுவனங்கள் போன்றவற்றின் புகார்கள் மற்றும் முறையீடுகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது.

கலவை

இந்த ஆணையமானது மாநில தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் பத்துக்கும் மேற்பட்ட மாநில தகவல் ஆணையர்களைக் கொண்டுள்ளது1 .

அவர்கள் முதல்வர், சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் மற்றும் முதலமைச்சரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஒரு மாநில அமைச்சரவை அமைச்சர் ஆகியோரைக் கொண்ட குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்2 . சட்டம், அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பம், சமூக சேவை, மேலாண்மை, பத்திரிகை, வெகுஜன ஊடகம் அல்லது நிர்வாகம் மற்றும் ஆளுகை ஆகியவற்றில் பரந்த அறிவும் அனுபவமும் கொண்ட பொது வாழ்வில் உயர்ந்த நபர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் எந்த மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகவோ அல்லது சட்டமன்ற உறுப்பினராகவோ இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் வேறு எந்த ஆதாயப் பதவியையும் வகிக்கக் கூடாது அல்லது எந்த அரசியல் கட்சியுடனும் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவோ அல்லது எந்தவொரு தொழிலையும் மேற்கொள்ளவோ அல்லது எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளவோ கூடாது.

பதவிக்காலம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்

மாநில தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் ஒரு மாநில தகவல் ஆணையர் ஆகியோர் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அல்லது அவர்கள் 65 வயதை அடையும் வரை, எது முன்னதாகவோ அந்த பதவியில் இருப்பர். அவர்கள் மறு நியமனத்திற்கு தகுதியற்றவர்கள்3 .

மாநில தலைமை தகவலை ஆளுநர் நீக்க முடியும்

பின்வரும் சூழ்நிலையில் அலுவலகத்திலிருந்து ஆணையர் அல்லது ஏதேனும் மாநில தகவல் ஆணையர்: (அ) அவர் திவாலானவர் என அறிவிக்கப்பட்டால்; அல்லது (ஆ) அவர் (ஆளுநரின் கருத்துப்படி) தார்மீகக் கொந்தளிப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு குற்றத்திற்காக தண்டனை பெற்றிருந்தால்; அல்லது (c) அவர் தனது பதவிக்காலத்தில் தனது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஏதேனும் ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்; அல்லது (ஈ) அவர் (ஆளுநரின் கருத்துப்படி) மனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக பதவியில் நீடிக்க தகுதியற்றவராக இருந்தால்; அல்லது (இ) அவர் அத்தகைய நிதி அல்லது பிற வட்டியைப் பெற்றிருந்தால்

அவரது உத்தியோகபூர்வ செயல்பாடுகளை பாரபட்சமாக பாதிக்கும்.

இவை தவிர, நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமை காரணமாக மாநில தலைமை தகவல் ஆணையர் அல்லது எந்த மாநில தகவல் ஆணையரையும் ஆளுநர் நீக்க முடியும் . இருப்பினும், இந்த வழக்குகளில், ஆளுநர் இந்த விவகாரத்தை உச்ச நீதிமன்ற விசாரணைக்கு அனுப்ப வேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட், விசாரணைக்கு பின், பதவி நீக்கத்திற்கான காரணத்தை உறுதி செய்து, அறிவுறுத்தினால், கவர்னர் அவரை நீக்க முடியும்.

சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சேவை நிலைமைகள்
மாநில தலைமை தகவல்

ஆணையர் மற்றும் ஒரு மாநில தகவல் ஆணையர் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்படும். ஆனால், சேவையின் போது அவை அவருக்கு பாதகமாக மாற முடியாது.

சக்திகள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

மாநில தகவல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள்

அவை:

1. எந்தவொரு நபரிடமிருந்தும் புகாரைப் பெற்று விசாரிப்பது ஆணையத்தின் கடமை:
(அ) பொதுத் தகவல் அதிகாரி நியமிக்கப்படாததால் தகவல் கோரிக்கையை சமர்ப்பிக்க முடியவில்லை;

(ஆ) கோரப்பட்ட தகவல் மறுக்கப்பட்டது யார்; (c) அவரது தகவலுக்கு பதில் பெறாதவர்
குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் கோரிக்கை; (ஈ)
வசூலிக்கப்படும் கட்டணம் நியாயமற்றது என்று நினைப்பவர்; (இ)
கொடுக்கப்பட்ட தகவல் முழுமையற்றது, தவறானது அல்லது தவறானது என்று நினைப்பவர்; மற்றும் (எஃப்) தகவல்களைப் பெறுவது தொடர்பான வேறு ஏதேனும் விஷயம்.
2. கமிஷன் எந்த விஷயத்திலும் விசாரணைக்கு உத்தரவிடலாம் நியாயமான காரணங்கள் (suo-moto power).
3. விசாரிக்கும் போது, பின்வரும் விஷயங்களில் ஆணையம் ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) நபர்களின் வருகையை வரவழைத்து அமலாக்குதல் மற்றும் உறுதிமொழி மீது வாய்வழி அல்லது எழுத்துப்பூர்வ ஆதாரங்களை வழங்கவும், ஆவணங்கள் அல்லது பொருட்களை வழங்கவும் கட்டாயப்படுத்துதல்; (ஆ) ஆவணங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆய்வு செய்ய வேண்டும்; (c) வாக்குமூலத்தில் ஆதாரம் பெறுதல்; (ஈ) எந்தவொரு நீதிமன்றம் அல்லது அலுவலகத்திலிருந்தும் எந்தவொரு பொதுப் பதிவையும் கோருதல்; (இ) சாட்சிகள் அல்லது ஆவணங்களை ஆய்வு செய்வதற்காக சம்மன்களை வழங்குதல்; மற்றும் (எஃப்) பரிந்துரைக்கப்படக்கூடிய வேறு ஏதேனும் விஷயம்.
4. புகாரின் விசாரணையின் போது, பொது அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள எந்தவொரு பதிவையும் ஆணையம் ஆய்வு செய்யலாம் மற்றும் எந்த காரணத்திற்காகவும் அத்தகைய பதிவேடு அதிலிருந்து தடுக்கப்படக்கூடாது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், தேர்வுக்கான விசாரணையின் போது அனைத்து பொது பதிவுகளும் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்.
5. பொது அதிகாரத்திடம் இருந்து அதன் முடிவுகளுக்கு இணங்குவதைப் பாதுகாக்க ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இதில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) ஒரு குறிப்பிட்ட படிவத்தில் தகவலுக்கான அணுகலை வழங்குதல்;

(ஆ) ஒரு பொது நபரை நியமிக்க பொது அதிகாரத்தை வழிநடத்துதல்
எதுவும் இல்லாத தகவல் அதிகாரி; (c) தகவல் அல்லது
தகவல் வகைகளை வெளியிடுதல்; (ஈ) மேலாண்மை, பராமரிப்பு மற்றும்
பதிவுகளை அழிப்பது தொடர்பான நடைமுறைகளில் தேவையான மாற்றங்களைச்
செய்தல்; (இ) தகவல் அறியும் உரிமையில் அதிகாரிகளுக்கான பயிற்சி
ஏற்பாடுகளை மேம்படுத்துதல்; (ஈஃப்) இந்தச் சட்டத்திற்கு இணங்குவது குறித்து பொது
அதிகாரசபையிலிருந்து வருடாந்திர அறிக்கையை கோருதல்; (g)
விண்ணப்பதாரருக்கு ஏற்பட்ட ஏதேனும் இழப்பு அல்லது பிற பாதிப்புகளுக்கு பொது
அதிகாரம் இழப்பீடு வழங்க வேண்டும்;

(h) இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அபராதங்களை விதித்தல் 5 ; மற்றும்

(i) விண்ணப்பத்தை நிராகரித்தல்.

6. இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளை அமல்படுத்துவது குறித்து ஆணையம் மாநில அரசுக்கு
ஆண்டு அறிக்கையை சமர்ப்பிக்கிறது. மாநில அரசு இந்த அறிக்கையை மாநில
சட்டமன்றத்தில் வைக்கிறது.

7. ஒரு பொது அதிகாரம் இந்தச் சட்டத்தின் விதிகளுக்கு இணங்காதபோது, அத்தகைய
இணக்கத்தை மேம்படுத்துவதற்கு எடுக்கப்பட வேண்டிய நடவடிக்கைகளை ஆணையம்
(அதிகாரத்திற்கு) பரிந்துரைக்கலாம்.

RTI திருத்தச் சட்டம், 2019

தகவல் அறியும் உரிமை (திருத்தம்) சட்டம், 2019 இன் பல்வேறு அம்சங்கள் அல்லது

விதிகள் பின்வருமாறு: 1. தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் ஒரு தகவல் ஆணையர் ஆகியோர் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்குப் பதவியில் இருப்பார்கள். இந்த திருத்தத்திற்கு முன், அவர்களின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகளாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

2. தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் தகவல் ஆணையரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் இதர சேவை நிபந்தனைகள் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும் என்று அது வழங்கியது. இந்தத் திருத்தத்திற்கு முன், தலைமைத் தகவல் ஆணையரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் இதர சேவை நிபந்தனைகள், தலைமைத் தேர்தல் ஆணையருக்கு நிகராகவும், தகவல் ஆணையரின் ஊதியம், தேர்தல் ஆணையருக்கு நிகராகவும் இருந்தது.

3. மாநில தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் மாநில தகவல் ஆணையர் ஆகியோர் மத்திய அரசால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு பதவியில் இருப்பார்கள் என்று அது வழங்கியது. இந்த திருத்தத்திற்கு முன், அவர்களின் பதவிக்காலம் 5 ஆண்டுகளாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

4. மாநில தலைமை தகவல் ஆணையர் மற்றும் மாநில தகவல் ஆணையரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் மத்திய அரசால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும் என்று அது வழங்கியது. இத்திருத்தத்திற்கு முன், மாநில தலைமை தகவல் ஆணையரின் சம்பளம், படிகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் தேர்தல் ஆணையர் போன்றும், மாநில தகவல் ஆணையரின் ஊதியம், மாநில அரசின் தலைமைச் செயலாளரின் ஊதியம் போன்றும் இருந்தன.

5. தலைமைத் தகவல் ஆணையர், தகவல் ஆணையர், மாநிலத் தலைமைத் தகவல் ஆணையர் மற்றும் மாநிலத் தகவல் ஆணையர் ஆகியோரின் ஓய்வூதியம் அல்லது அவர்களின் முந்தைய அரசுப் பணிக்காகப் பெற்ற பிற ஓய்வூதியப் பலன்கள் காரணமாக அவர்களின் சம்பளத்தில் பிடித்தம் செய்யப்பட்ட விதிகள் நீக்கப்பட்டது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மாநில தகவல் ஆணையர்களின் எண்ணிக்கை மாறுபடும்
ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு.
2. சட்டப் பேரவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அங்கீகரிக்கப்படாத பட்சத்தில்,
சட்டப் பேரவையில் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும் ஒற்றைப் பெரிய குழுவின்
தலைவர் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகக் கருதப்படுவார்.
3. மாநிலத் தகவல் ஆணையர், மாநிலத் தலைமைத் தகவல் ஆணையராக
நியமிக்கத் தகுதியுடையவர், ஆனால் மாநிலத் தகவல் ஆணையராக அவர்
பதவி வகித்த காலம் உட்பட மொத்தம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் பதவி
வகிக்க முடியாது.
4. அவர் மாநில அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில்
அக்கறை கொண்டவராகவோ அல்லது ஆர்வமாகவோ இருந்தால் அல்லது
அத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது உடன்படிக்கையின் லாபத்தில் அல்லது
வேறுவிதமாக எழும் ஏதேனும் நன்மை அல்லது ஊதியத்தில் பங்கு பெற்றால்,
அவர் தவறான நடத்தைக்கு குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவார். ஒரு
உறுப்பினராக இருப்பதைக் காட்டிலும் மற்றும் ஒரு ஒருங்கிணைந்த
நிறுவனத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுவானது.
5. ஆணையம் பொது தகவல் அதிகாரிக்கு ஒரு நாளைக்கு ₹250 வீதம் அதிகபட்சம்
₹25,000 வரை அபராதம் விதிக்கலாம். தவறு செய்த அதிகாரி மீது ஒழுங்கு
நடவடிக்கை எடுக்கவும் பரிந்துரைக்கலாம்.

59 மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன்

நிறுவுதல்

மத்திய அரசின் ஊழலைத் தடுக்கும் முக்கிய அமைப்பாக மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் (சிவிசி) உள்ளது. இது 1964 இல் மத்திய அரசின் நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தால் நிறுவப்பட்டது. அதன் ஸ்தாபனமானது ஊழல் தடுப்புக்கான சந்தானம் குழுவால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது¹ (1962-64).

எனவே, முதலில் CVC ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பாகவோ அல்லது சட்டப்பூர்வ அமைப்பாகவோ இல்லை. பின்னர், 2003 இல், பாராளுமன்றம் CVC2 க்கு சட்டப்பூர்வமான அந்தஸ்து வழங்கும் சட்டத்தை இயற்றியது .

2004 ஆம் ஆண்டில், CVC ஆனது "பொது நலன்களை வெளிப்படுத்துதல் மற்றும் தகவல் தருபவர்களின் தீர்மானத்தின் பாதுகாப்பு" (PIDPI) இன் கீழ் ஊழல் அல்லது அலுவலகத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துதல் தொடர்பான புகார்களைப் பெறுவதற்கும் அல்லது வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏஜென்சியாக நியமிக்கப்பட்டது. "விசில் ப்ளோவர்ஸ்" தீர்மானம் என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது. ஊக்கமளிக்கும் அல்லது எரிச்சலூட்டும் புகார்களை அளிக்கும் புகார்தாரர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க நியமிக்கப்பட்ட ஒரே நிறுவனமாகவும் ஆணையம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது . மத்திய அரசு நிறுவனங்களில் உள்ள பல்வேறு அதிகாரிகளுக்கு அவர்களின் கண்காணிப்புப் பணிகளைத் திட்டமிடுதல், செயல்படுத்துதல், மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் சீர்திருத்துதல் ஆகியவற்றில் ஆலோசனை வழங்குதல்.

கலவை

CVC என்பது ஒரு மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் (தலைவர்) மற்றும் இரண்டு விஜிலென்ஸ் கமிஷனர்களுக்கு மேல் இல்லாத பல உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைப்பாகும். பிரதமர், மத்திய உள்துறை அமைச்சர் மற்றும் மக்களவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரைக் கொண்ட மூன்று உறுப்பினர் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில், குடியரசுத் தலைவரால் அவர் கை மற்றும் முத்திரையின் கீழ் வாரண்ட் மூலம் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நான்கு ஆண்டுகள் அல்லது அறுபத்தைந்து வயதை அடையும் வரை, எது முந்தையதோ அதுவரை பதவியில் இருப்பார்கள். அவர்களின் பதவிக்காலத்திற்குப் பிறகு, அவர்கள் மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கத்தின் கீழ் மேலும் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர்கள்.

பின்வரும் சூழ்நிலைகளின் கீழ், மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் அல்லது எந்த விஜிலென்ஸ் கமிஷனரையும் பதவியில் இருந்து ஜனாதிபதி நீக்கலாம்: (அ) அவர் திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால்; அல்லது (ஆ) அவர் (மத்திய அரசின் கருத்துப்படி) தார்மிகக் கொந்தளிப்பை உள்ளடக்கிய ஒரு குற்றத்திற்காக தண்டனை பெற்றிருந்தால்; அல்லது (ச) அவர் தனது பதவிக் காலத்தில், அவரது அலுவலகத்தின் கடமைகளுக்குப் புறம்பாக ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்; அல்லது (ஈ) அவர் (ஜனாதிபதியின் கருத்துப்படி), மனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக பதவியில் நீடிக்கத் தகுதியற்றவராக இருந்தால்; அல்லது (இ) அவர் அத்தகைய நிதி அல்லது பிற வட்டியைப் பெற்றிருந்தால்

அவரது உத்தியோகபூர்வ செயல்பாடுகளை பாரபட்சமாக பாதிக்கும்.

இவை தவிர, நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமையின் அடிப்படையில் மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் அல்லது எந்த விஜிலென்ஸ் கமிஷனரையும் ஜனாதிபதி நீக்கலாம். எவ்வாறாயினும், இந்த வழக்குகளில், ஜனாதிபதி இந்த விஷயத்தை விசாரணைக்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். சுப்ரீம் கோர்ட், விசாரணைக்குப் பிறகு, பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதற்கான காரணத்தை உறுதிசெய்து, அறிவுறுத்தினால், ஜனாதிபதி அவரை நீக்க முடியும். அவர் (அ) மத்திய அரசாங்கத்தால் செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில் அக்கறை கொண்டிருந்தாலோ அல்லது ஆர்வமாக இருந்தாலோ அல்லது (ஆ) அத்தகைய ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தின் லாபத்தில் அல்லது ஏதேனும் நன்மையில் பங்கு பெற்றால், அவர் தவறான நடத்தைக்கு குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவார். ஒரு உறுப்பினராக இல்லாமல், ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிறுவனத்தின் மற்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுவானதாக இல்லாமல், அதனால் எழும் ஊதியம்.

மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனரின் சம்பளம், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் பிற சேவை நிபந்தனைகள் UPSCயின் தலைவருக்கு நிகரானவை மற்றும் விஜிலென்ஸ் கமிஷனரின் நிபந்தனைகள் UPSC உறுப்பினருக்கு நிகரானவை. ஆனால் அவரது நியமனத்திற்குப் பிறகு அவை அவருக்கு பாதகமாக மாற முடியாது.

அமைப்பு

CVC அதன் சொந்த செயலகம், தலைமை தொழில்நுட்ப தேர்வாளர்கள் பிரிவு (CTE) மற்றும் துறைசார் விசாரணைகளுக்கான ஆணையர்களின் பிரிவு (CDIs) ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

செயலகம்: செயலகத்தில் ஒரு செயலாளர், இணைச் செயலாளர்கள், துணைச் செயலாளர்கள், துணைச் செயலாளர்கள் மற்றும் அலுவலக ஊழியர்கள் உள்ளனர்.

தலைமை தொழில்நுட்ப தேர்வாளர்கள் பிரிவு: தலைமை தொழில்நுட்ப தேர்வாளர்கள் அமைப்பு CVC இன் தொழில்நுட்ப பிரிவை உருவாக்குகிறது. இது தலைமை பொறியாளர்கள் (தலைமை தொழில்நுட்ப தேர்வாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டது) மற்றும் துணை பொறியியல் பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ளது. இந்த நிறுவனத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள முக்கிய பணிகள் பின்வருமாறு: (i) அரசின் கட்டுமானப் பணிகளின் தொழில்நுட்ப தணிக்கை

ஒரு விழிப்புணர்வு கோணத்தில் இருந்து நிறுவனங்கள்

(ii) தொடர்பான புகார்களின் குறிப்பிட்ட வழக்குகளின் விசாரணை கட்டுமான வேலை

(iii) தொழில்நுட்ப விஷயங்கள் மற்றும் டெல்லியில் உள்ள சொத்துக்களை மதிப்பிடுவதற்கு சிபிஐ அவர்களின் விசாரணைகளில் உதவி நீட்டிப்பு (iv) CVC மற்றும் தலைவருக்கு ஆலோசனை / உதவி வழங்குதல்

தொழில்நுட்ப விஷயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஜிலென்ஸ் வழக்குகளில் விஜிலென்ஸ் அதிகாரிகள்

துறைசார் விசாரணைகளுக்கான ஆணையர்கள்: பொது ஊழியர்களுக்கு எதிராக தொடங்கப்படும் துறை ரீதியான நடவடிக்கைகளில் வாய்வழி விசாரணைகளை நடத்துவதற்கு CDIs விசாரணை அதிகாரிகளாக செயல்படுகின்றனர்.

செயல்பாடுகள்

CVC இன் செயல்பாடுகள்:

1. மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகளின் ஊழியராக இருக்கும் ஒரு பொது ஊழியர் ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றம் இழைத்ததாகக் கூறப்படும் மத்திய அரசின் குறிப்பின் மீது விசாரணை அல்லது விசாரணை அல்லது விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும். 1988.
2. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988-ன் கீழ் அவர் குற்றம் செய்ததாகக் கூறப்படும், கீழே குறிப்பிடப்பட்ட வகையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளுக்கு எதிரான எந்தவொரு புகாரையும் விசாரிக்க அல்லது விசாரணை அல்லது விசாரணையை நடத்துதல்: (அ) உறுப்பினர்கள் அகில இந்திய சேவைகள் 4 மத்திய அரசின் யூனியன் மற்றும் குரூப் 'ஏ' அதிகாரிகள்; மற்றும் (ஆ) மத்திய அரசின் அதிகாரிகளின் குறிப்பிட்ட நிலை.
3. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988 இன் கீழ் குற்றங்களை விசாரிப்பது தொடர்பான டெல்லி சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனத்தின் (சிபிஐ) செயல்பாட்டின் மீது கண்காணிப்பைக் கடைப்பிடிப்பது.
4. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988-ன் கீழ் உள்ள குற்றங்களை விசாரிப்பது தொடர்பான கண்காணிப்புக்காக டெல்லி சிறப்புக் காவல் நிறுவனத்திற்கு (சிபிஐ) வழிகாட்டுதல்களை வழங்குதல்.
5. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988-ன் கீழ் செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படும் குற்றங்கள் தொடர்பாக டெல்லி சிறப்புக் காவல் துறையால் நடத்தப்பட்ட விசாரணைகளின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்ய.
6. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988-ன் கீழ் வழக்குத் தொடர அனுமதிப்பதற்காக தகுதிவாய்ந்த அதிகாரிகளிடம் நிலுவையில் உள்ள விண்ணப்பங்களின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தல்.
7. மத்திய அரசு மற்றும் அதன் அதிகாரிகளால் குறிப்பிடப்படும் விஷயங்களில் ஆலோசனை வழங்குதல்.
8. மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகளின் அமைச்சகங்களில் விஜிலென்ஸ் நிர்வாகத்தின் மீது கண்காணிப்பு நடத்துதல்.

9. பொது நலன் வெளிப்படுத்தல் மற்றும் தகவல் தருபவர்களின் தீர்மானத்தின் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் கீழ் பெறப்பட்ட புகார்களை மேற்கொள்வது அல்லது விசாரணையை ஏற்படுத்துவது மற்றும் உரிய நடவடிக்கைக்கு பரிந்துரை செய்தல்.
10. மத்திய சேவைகள் மற்றும் அகில இந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் தொடர்பான விழிப்புணர்வு மற்றும் ஒழுங்குமுறை விஷயங்களை நிர்வகிக்கும் விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளை உருவாக்குவதற்கு மத்திய அரசு CVC யை ஆலோசிக்க வேண்டும்.
11. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் (CVC) தலைவர் மற்றும் இரண்டு விஜிலென்ஸ் கமிஷனர்களுடன் M/o உள்துறை, D/o பணியாளர்கள் மற்றும் பயிற்சி மற்றும் M/o நிதியில் D/o வருவாய் ஆகியவற்றின் செயலாளர்கள் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். குழுக்கள், அதன் பரிந்துரையின் பேரில் மத்திய அரசு அமலாக்க இயக்குனரை நியமிக்கிறது. மேலும், இந்தக் குழு, அமலாக்கத் துறை இயக்குனருடன் கலந்தாலோசித்து, அமலாக்கத் துறையின் துணை இயக்குநர் நிலைக்கு மேலான பதவிகளுக்கு அதிகாரிகளை நியமிக்கப் பரிந்துரைக்கிறது.
12. பணமோசடி தடுப்புச் சட்டம், 2002ன் கீழ் சந்தேகத்திற்கிடமான பரிவர்த்தனைகள் தொடர்பான தகவல்களைப் பெறுவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரமாக மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
- லோக்பால் மற்றும் லோகஆயுக்தாச் சட்டம் (2013) CVC சட்டம் (2003) மற்றும் டெல்லி சிறப்பு போலீஸ் ஸ்தாபனச் சட்டம் (1946) ஆகிய இரண்டையும் திருத்தியது மற்றும் CVC இன் செயல்பாடுகள் தொடர்பாக பின்வரும் மாற்றங்களைச் செய்தது.4a
13. சிபிஐயில் வழக்குத் தொடர இயக்குநரகத்தின் கீழ் வழக்குத் தொடர இயக்குநரை மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் பரிந்துரையின் பேரில் மத்திய அரசு நியமிக்கும்.
14. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் (CVC) தலைவர் மற்றும் இரண்டு விஜிலென்ஸ் கமிஷனர்களுடன் M/o உள்துறை மற்றும் D/o பணியாளர்கள் மற்றும் பயிற்சி செயலாளர்கள் தேர்வுக் குழுக்களின் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர், அதன் பரிந்துரையின் பேரில் மத்திய அரசு அதிகாரிகளை நியமிக்கிறது. சிபிஐ இயக்குனரைத் தவிர சிபிஐயில் எஸ்பி மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட பதவிகள்.
15. லோக்பால் பரிந்துரைக்கும் புகார்கள் மீது பூர்வாங்க விசாரணை நடத்த ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது

குழுக்கள் A, B, C & D இன் அதிகாரிகள் மற்றும் அதிகாரிகளுக்கு
மரியாதை, பூர்வாங்க விசாரணையை மேற்கொள்வதற்கான விசாரணை
இயக்குநரகம் ஆணையத்தில் அமைக்கப்பட உள்ளது. குரூப் ஏ மற்றும்
பி அதிகாரிகள் தொடர்பாக லோக்பால் குறிப்பிடும் இதுபோன்ற
விஷயங்களில் முதற்கட்ட விசாரணை அறிக்கைகள் ஆணையத்தால்
லோக்பாலுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டும். மேலும், ஆணையின்படி, குழு C
மற்றும் D அதிகாரிகளைப் பொறுத்தமட்டில், அத்தகைய லோக்பால்
குறிப்புகள் குறித்து மேலும் விசாரணை நடத்தி, அவர்களுக்கு எதிரான
அடுத்த நடவடிக்கை குறித்து ஆணையம் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

அதிகார வரம்பு

CVC இன் அதிகார வரம்பு பின்வருவனவற்றிற்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது:

1. மத்திய அரசின் யூனியன் மற்றும் குரூப் ஏ அதிகாரிகளின் விவகாரங்கள் தொடர்பாக பணியாற்றும் அகில இந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்கள்.
2. பொதுவில் ஸ்கேல் V மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள அதிகாரிகள் துறை வங்கிகள்.
3. இந்திய ரிசர்வ் வங்கியில் கிரேடு D மற்றும் அதற்கு மேல் உள்ள அதிகாரிகள், நபார்டு மற்றும் SIDBI.
4. குழுவில் உள்ள தலைமை நிர்வாகிகள் மற்றும் நிர்வாகிகள் மற்றும் E-8 மற்றும் அதற்கு மேல் அட்டவணை 'A' மற்றும் 'B' பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் உள்ள பிற அதிகாரிகள்.
5. குழுவில் உள்ள தலைமை நிர்வாகிகள் மற்றும் நிர்வாகிகள் மற்றும் E-7 மற்றும் அதற்கு மேல் அட்டவணை 'C' மற்றும் 'D' பொதுத்துறை நிறுவனங்களில் உள்ள பிற அதிகாரிகள்.
6. பொது காப்பீட்டு நிறுவனங்களில் மேலாளர்கள் மற்றும் அதற்கு மேல்.
7. ஆயுள் காப்பீட்டு நிறுவனத்தில் மூத்த பிரிவு மேலாளர்கள் மற்றும் அதற்கு மேல்.
8. மத்திய அரசுக்குச் சொந்தமான அல்லது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள சங்கங்கள் மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளில், அவ்வப்போது திருத்தப்படும்படி, மத்திய அரசின் டிஏ முறையில் மாதத்திற்கு ₹8700/- மற்றும் அதற்கு மேல் சம்பளம் பெறும் அதிகாரிகள்.

வேலை

CVC அதன் நடவடிக்கைகளை அதன் தலைமையகத்தில் (புது டெல்லி) நடத்துகிறது. அதன் சொந்த நடைமுறையை ஒழுங்குபடுத்தும் அதிகாரம் அதற்கு உள்ளது. இது ஒரு சிவில் நீதிமன்றத்தின் அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளது மற்றும் அதன் நடவடிக்கைகள் நீதித்துறை தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. இது மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகளிடம் இருந்து தகவல் அல்லது அறிக்கையை கோரலாம், இதனால் அவற்றில் உள்ள கண்காணிப்பு மற்றும் ஊழல் எதிர்ப்புப் பணிகளின் மீது பொதுக் கண்காணிப்பைச் செயல்படுத்த முடியும்.

சி.வி.சி., எந்த ஏஜென்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்ட குறிப்பின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணையின் அறிக்கையைப் பெற்றதும், அடுத்த நடவடிக்கை குறித்து மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகளுக்கு அறிவுறுத்துகிறது. மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகள் சிவிசியின் ஆலோசனையை பரிசீலித்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். எவ்வாறாயினும், CVC இன் ஆலோசனையை மத்திய அரசு அல்லது அதன் அதிகாரிகள் ஏற்கவில்லை என்றால், அது CVC க்கு காரணங்களை (எழுத்து பதிவு செய்யப்பட வேண்டும்) தெரிவிக்கும்.

CVC ஆண்டுதோறும் அதன் செயல்திறன் குறித்த அறிக்கையை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஜனாதிபதி இந்த அறிக்கையை பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் முன்பும் வைக்கிறார்.

அமைச்சகங்களில் விஜிலென்ஸ் பிரிவுகள்

மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ள அனைத்து அமைச்சகங்கள்/துறைகள் சம்பந்தப்பட்ட அமைப்பின் விஜிலென்ஸ் பிரிவுக்கு தலைமை தாங்கும் தலைமை விஜிலென்ஸ் அதிகாரி (CVO) உள்ளது, விழிப்புநிலை தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் செயலாளர் அல்லது அலுவலகத் தலைவருக்கு உதவி மற்றும் ஆலோசனை வழங்குகிறார். அவர் தனது அமைப்புக்கும் ஒருபுறம் மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனுக்கும் மறுபுறம் தனது அமைப்புக்கும் மத்திய புலனாய்வுப் பணியகத்துக்கும் இடையே தொடர்பை வழங்குகிறார். CVO ஆல் செய்யப்படும் விஜிலென்ஸ் செயல்பாடுகளில் அடங்கும் (i) அவரது நிறுவன ஊழியர்களின் ஊழல் நடவடிக்கைகள் பற்றிய புலனாய்வுச் சேகரிப்பு (ii) அவரிடம் புகாரளிக்கப்பட்ட சரிபார்க்கக்கூடிய குற்றச்சாட்டுகளை விசாரணை செய்தல் (iii) மேலும் பரிசீலிக்க விசாரணை அறிக்கைகளை செயலாக்குதல்

சம்பந்தப்பட்ட ஒழுங்குமுறை ஆணையம்
(iv) தேவையான இடங்களில் ஆலோசனைக்காக மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனுக்கு விஷயங்களைப் பரிந்துரைத்தல்⁵

விசில் ப்ளோவர்ஸ் பாதுகாப்பு சட்டம் (2014)

விசில் ஊதுவோர் பாதுகாப்புச் சட்டம் (2014)6 இன் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு 7 :

1. இந்தச் சட்டம் விசில் ஊதுபவர்களின் அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான ஒரு வழிமுறையை வழங்குகிறது (ஊழலை அம்பலப்படுத்தும் நபர்களுக்கு வழங்கப்படும் சொல்). அரசாங்கத்தில் ஊழலை அல்லது பொதுப்பணித்துறை அதிகாரிகளின் முறைகேடுகளை அம்பலப்படுத்துபவர்கள் இப்போது பாதிக்கப்படுவார்கள் என்ற பயம் இல்லாமல் இருக்க முடியும்.
2. ஊழல் அல்லது அமைச்சர்கள் உட்பட அரசு ஊழியர்கள் வேண்டுமென்றே அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்வது பற்றிய தகவல்களை வெளியிட மக்களை ஊக்குவிக்கும் அமைப்பையும் சட்டம் வழங்குகிறது.
3. சட்டத்தின்படி, ஒரு நபர் ஊழல் குறித்த பொது நலன்களை ஒரு திறமையான அதிகாரியின் முன் வெளிப்படுத்தலாம் - இது தற்போது மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் (சிவிசி) ஆகும்.
ஊழல் தொடர்பான புகார்களைப் பெறுவதற்கு அரசு அறிவிப்பின் மூலம் வேறு எந்த அமைப்பையும் நியமிக்கலாம்.
4. எவ்வாறாயினும், சட்டம், தவறான அல்லது அற்பமான புகார்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை மற்றும் ₹30,000 வரை அபராதம் விதிக்கிறது.
5. ஒவ்வொரு வெளிப்படுத்தலும் நல்லெண்ணத்துடன் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும், வெளிப்படுத்தும் நபர், அவர் வெளிப்படுத்திய தகவல்களும் அதில் உள்ள குற்றச்சாட்டும் கணிசமான அளவு உண்மை என்று நியாயமாக நம்புவதாகக் கூறி தனிப்பட்ட அறிவிப்பை வழங்க வேண்டும் என்று சட்டம் கூறுகிறது.
6. வெளிப்படுத்தல்கள் எழுத்து மூலமாகவோ அல்லது மின்னஞ்சல் செய்தி மூலமாகவோ பரிந்துரைக்கப்படும் நடைமுறைக்கு இணங்க செய்யப்படலாம் மற்றும் முழு விவரங்கள் மற்றும் துணை ஆவணங்கள் அல்லது பிற பொருட்களுடன் இருக்கலாம்.
7. எவ்வாறாயினும், புகார்தாரர் அல்லது பொது ஊழியரின் அடையாளத்தைக் குறிப்பிடவில்லை என்றால் அல்லது "புகார்தாரர் அல்லது பொது ஊழியரின் அடையாளம் தவறானது எனக் கண்டறியப்பட்டால்" வெளிப்படுத்தல் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாது.
8. சிறப்புப் பாதுகாப்புக் குழுவிற்குச் சட்டம் பொருந்தாது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கே. சந்தானம் தலைவராகவும், நான்கு எம்.பி.க்கள் மற்றும் இரண்டு மூத்த அதிகாரிகளை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட ஊழல் தடுப்புக் குழு 1962 இல் இந்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்டது.
2. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் மசோதா பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் நிறைவேற்றப்பட்டு 11 செப்டம்பர் 2003 அன்று ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்றது. இது மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் சட்டம், 2003 என சட்டப் புத்தகத்தில் வந்தது. 2a. 2015-16 ஆண்டு அறிக்கை, பணியாளர் அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப. 101.
3. மத்திய அரசின் அதிகாரங்களில் மத்திய அரசின் அதிகாரங்கள் அல்லது மத்திய சட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்ட ஒரு நிறுவனம் மற்றும் அரசு நிறுவனம், சமூகம் மற்றும் மத்திய அரசுக்கு சொந்தமான அல்லது கட்டுப்படுத்தப்படும் எந்த உள்ளூர் அதிகாரமும் அடங்கும்.
4. அகில இந்திய சேவைகளில் இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS), இந்திய காவல் சேவை (IPS) மற்றும் இந்திய வன சேவை (IFS) ஆகியவை அடங்கும். 4a. ஆண்டு அறிக்கை 2015, மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன், பக். 2-4.
5. ஆளுகையில் நெறிமுறைகள் பற்றிய அறிக்கை, ஜனவரி 2007, இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம், இந்திய அரசு, ப. 106.
6. முதலில், சட்டத்தின் ஆண்டு 2011. பின்னர், அது 2014 ஆக மாற்றப்பட்டது.
7. இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ், "விசில்ப்ளோவர்ஸ் பாதுகாப்புச் சட்டம் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெறுகிறது", மே 13, 2014.

60 மத்திய புலனாய்வுப் பணியகம்

சிபிஐ நிறுவுதல்

1963 ஆம் ஆண்டு உள்துறை அமைச்சகத்தின் தீர்மானத்தின் மூலம் மத்திய புலனாய்வு அமைப்பு (சிபிஐ) அமைக்கப்பட்டது. பின்னர், இது பணியாளர் அமைச்சகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது, இப்போது அது இணைக்கப்பட்ட அலுவலகத்தின் அந்தஸ்தைப் பெறுகிறது¹. 1941 இல் அமைக்கப்பட்ட சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனமும் (விஜிலென்ஸ் வழக்குகளைக் கவனிக்கும்) அமைப்பும் சிபிஐயுடன் இணைக்கப்பட்டது.

சிபிஐ அமைப்பது ஊழல் தடுப்புக்கான சந்தானம் குழுவால் பரிந்துரைக்கப்பட்டது (1962-1964).

சிபிஐ ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு அல்ல. இது தில்லி சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனச் சட்டம், 1946ல் இருந்து அதன் அதிகாரங்களைப் பெறுகிறது.

மத்திய அரசின் முக்கிய விசாரணை அமைப்பாக சிபிஐ உள்ளது. ஊழலைத் தடுப்பதிலும், நிர்வாகத்தில் நேர்மையைப் பேணுவதிலும் இது முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. இது மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் மற்றும் லோக்பால் ஆகியவற்றிற்கும் உதவி செய்கிறது.

தேசிய புலனாய்வு அமைப்பு (என்ஐஏ) மற்றும் சிபிஐ விசாரிக்கும் வழக்குகளின் தன்மைக்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. 2008 மும்பை பயங்கரவாதத் தாக்குதலுக்குப் பிறகு, முக்கியமாக பயங்கரவாதத் தாக்குதல்கள், பயங்கரவாதத்திற்கு நிதியுதவி மற்றும் பிற பயங்கரவாதம் தொடர்பான குற்றங்களை விசாரிப்பதற்காக என்ஐஏ உருவாக்கப்பட்டது, அதேசமயம் சிபிஐ ஊழல் குற்றங்கள், பொருளாதாரக் குற்றங்கள் மற்றும் பயங்கரவாதத்தைத் தவிர வேறு கடுமையான மற்றும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குற்றங்களை விசாரிக்கிறது.

சிபிஐயின் குறிக்கோள், பணி மற்றும் பார்வை

பொன்மொழி: தொழில், பாரபட்சமற்ற தன்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு பணி: அதை நிலைநிறுத்த இந்திய அரசியலமைப்பு மற்றும் நாட்டின் சட்டம் ஆழமான விசாரணை மற்றும் வெற்றிகரமான குற்றங்களை விசாரணை மூலம்; பொலிஸ் படைகளுக்கு தலைமைத்துவத்தையும் வழிகாட்டுதலையும் வழங்குதல் மற்றும் சட்ட அமலாக்கத்தில் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்துவதற்கான நோடல் ஏஜென்சியாக செயல்படுதல்

தொலைநோக்கு: அதன் குறிக்கோள், பணி மற்றும் தொழில்முறை, வெளிப்படைத்தன்மை, மாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்தல் மற்றும் அதன் செயல்பாட்டில் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதன் அவசியம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், சிபிஐ கவனம் செலுத்தும்.

1. பொது வாழ்வில் ஊழலை எதிர்த்தல், நுணுக்கமான விசாரணை மற்றும் வழக்கு மூலம்

பொருளாதார மற்றும் வன்முறைக் குற்றங்களைத் தடுப்பது 2. பல்வேறு சட்ட நீதிமன்றங்களில் வெற்றிகரமான விசாரணை மற்றும் வழக்குகளைத் தொடர பயனுள்ள அமைப்புகளையும் நடைமுறைகளையும் உருவாக்குதல் 3. இணையம் மற்றும் உயர் தொழில்நுட்ப குற்றங்களை

எதிர்த்துப் போராட உதவுதல் 4. ஆரோக்கியமான உருவாக்கம் குழு உருவாக்கம், இலவச தகவல்

தொடர்பு மற்றும் பரஸ்பர நம்பிக்கையை ஊக்குவிக்கும் பணிச்சூழல் 5. தேசிய மற்றும் சர்வதேச

ஒத்துழைப்பில் மாநில போலீஸ் நிறுவனங்கள் மற்றும் சட்ட அமலாக்க முகமைகளுக்கு ஆதரவு,

குறிப்பாக வழக்குகளின் விசாரணை மற்றும் விசாரணை தொடர்பான 6. தேசிய மற்றும் நாடுகடந்த ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அமைப்புகளுக்கு எதிரான போரில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது

குற்றம் 7. மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுதல், சுற்றுச்சூழல், கலைகள், பழம்பொருட்கள் மற்றும் நமது நாகரிகத்தின் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்தல் 8. அறிவியல் மனப்பான்மை,

மனிதநேயம் மற்றும் விசாரணை மற்றும் சீர்திருத்த மனப்பான்மை ஆகியவற்றை வளர்ப்பது 9.

அமைப்பு செயல்படும் வகையில் அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கவும், தொழில் ரீதியாகவும் பாடுபடுதல். முயற்சி மற்றும் சாதனைகளின் உயர் மட்டங்களுக்கு உயர்கிறது.

சிபிஐ அமைப்பு

முதலில் (1963), சிபிஐ பின்வரும் ஆறு பிரிவுகளுடன் அமைக்கப்பட்டது:

- (i) விசாரணை மற்றும் ஊழல் எதிர்ப்பு பிரிவு (டெல்லி சிறப்பு காவல்துறை ஸ்தாபனம்)
- (ii) தொழில்நுட்பப் பிரிவு (iii)
- குற்றப் பதிவுகள் மற்றும் புள்ளிவிவரப் பிரிவு
- (iv) ஆராய்ச்சிப் பிரிவு (v) சட்ட மற்றும் பொதுப் பிரிவு (vi) நிர்வாகப் பிரிவு

தற்போது (2019), சிபிஐ பின்வரும் ஏழு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது:

1. ஊழல் எதிர்ப்புப் பிரிவு
2. பொருளாதாரக் குற்றப்பிரிவு
3. சிறப்புக் குற்றப் பிரிவு
4. கொள்கை மற்றும் ஒருங்கிணைப்புப் பிரிவு
5. நிர்வாகப் பிரிவு
6. வழக்குத் தொடர இயக்குநரகம்
7. மத்திய தடயவியல் அறிவியல் ஆய்வகம்

சிபிஐயின் கலவை

சிபிஐ இயக்குநரின் தலைமையில் உள்ளது. அவருக்கு ஒரு சிறப்பு இயக்குனர் அல்லது கூடுதல் இயக்குநரின் உதவி உள்ளது. கூடுதலாக, இது பல கூட்டு இயக்குநர்கள், துணை இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல்கள், காவல்துறை கண்காணிப்பாளர்கள் மற்றும் அனைத்து வழக்கமான போலீஸ் அதிகாரிகளையும் கொண்டுள்ளது. மொத்தத்தில், சுமார் 5000 பணியாளர்கள், சுமார் 125 தடயவியல் விஞ்ஞானிகள் மற்றும் சுமார் 250 சட்ட அதிகாரிகள் உள்ளனர்.

சிபிஐயின் இயக்குநர், இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் ஆஃப் போலீஸ், டெல்லி ஸ்பெஷல் போலீஸ் ஸ்தாபனம், அமைப்பின் நிர்வாகத்திற்கு பொறுப்பு. CVC சட்டம், 2003 இயற்றப்பட்டதன் மூலம், ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988ன் கீழ் குற்றங்கள் தொடர்பான விசாரணைகளைச் சேமிக்கும் வகையில், டெல்லி சிறப்புக் காவல் துறையின் கண்காணிப்பு மத்திய அரசிடம் உள்ளது. சிபிஐ இயக்குநருக்கு சிவிசி சட்டம் 2003ன் படி இரண்டு ஆண்டுகள் பதவியில் பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

லோக்பால் மற்றும் லோக்யுக்தாச் சட்டம் (2013) தில்லி சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனச் சட்டத்தை (1946) திருத்தியது மற்றும் சிபிஐ அமைப்பு தொடர்பாக பின்வரும் மாற்றங்களைச் செய்தது: 1. சிபிஐ இயக்குநரை மத்திய அரசு மூன்று பரிந்துரையின் பேரில் நியமிக்கும்- பிரதமர், மக்களவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி அல்லது அவரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நீதிபதி ஆகியோரைக் கொண்ட உறுப்பினர் குழு.

2. லோக்பால் மற்றும் லோக்யுக்தாச் சட்டம், 2013-ன் கீழ் வழக்குகளைத் தொடர இயக்குநரின் தலைமையில் ஒரு வழக்குத் தொடர இயக்குநரகம் இருக்கும். வழக்குத் தொடர இயக்குநர் இந்திய அரசின் இணைச் செயலர் பதவிக்குக் குறையாத அதிகாரியாக இருக்க வேண்டும். அவர் சிபிஐ இயக்குநரின் ஒட்டுமொத்த மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுவார். மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனின் பரிந்துரையின் பேரில் அவர் மத்திய அரசால் நியமிக்கப்படுவார்.

அவர் இரண்டு ஆண்டுகள் பதவியில் இருப்பார்.

3. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனர் அடங்கிய குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் மத்திய அரசு, சிபிஐயில் எஸ்பி மற்றும் அதற்கு மேல் பதவியில் உள்ள அதிகாரிகளை நியமிக்கும்.

தலைவராக, விஜிலென்ஸ் கமிஷனர்கள், உள்துறை
அமைச்சகத்தின் செயலாளர் மற்றும் பணியாளர் துறை
செயலாளர்.

பின்னர், சிபிஐ இயக்குநர் நியமனம் தொடர்பான குழுவின்
அமைப்பில் மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்ட டெல்லி சிறப்பு காவல்
ஸ்தாபன (திருத்தம்) சட்டம், 2014, லோக்சபாவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட
எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இல்லாத இடத்தில், தலைவர் லோக்சபாவில்
உள்ள தனிப் பெரிய எதிர்க்கட்சி அந்தக் குழுவில் உறுப்பினராக
இருக்கும்.

சிபிஐயின் செயல்பாடுகள்

சிபிஐயின் செயல்பாடுகள்: (i)

ஊழல், லஞ்சம் மற்றும் முறைகேடு வழக்குகளை விசாரிப்பது

மத்திய அரசு ஊழியர்கள்.

(ii) நிதி மற்றும் பொருளாதார சட்டங்களின் மீறல் தொடர்பான வழக்குகளை

விசாரணை செய்தல், அதாவது, ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதி கட்டுப்பாடு,

சுங்கம் மற்றும் மத்திய கலால், வருமான வரி, அந்நிய செலாவணி விதிமுறைகள்

மற்றும் பல தொடர்பான சட்டங்களை மீறுதல். எவ்வாறாயினும், அத்தகைய

வழக்குகள் சம்பந்தப்பட்ட துறையின் ஆலோசனையின் பேரில் அல்லது

கோரிக்கையின் பேரில் எடுக்கப்படுகின்றன. (iii) தொழில்முறை குற்றவாளிகளின்

ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கும்பல்களால் செய்யப்பட்ட தேசிய மற்றும் சர்வதேச

தாக்கங்களைக் கொண்ட கடுமையான குற்றங்களை விசாரணை செய்தல்.

(iv) ஊழல் தடுப்பு ஏஜென்சிகள் மற்றும் பல்வேறு மாநில போலீஸ் படைகளின்

செயல்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்தல் (v) ஒரு மாநில அரசின் கோரிக்கையின்

பேரில், எந்தவொரு வழக்கையும் எடுத்துக்கொள்வது

விசாரணைக்கு பொது முக்கியத்துவம்.

(vi) குற்றப் புள்ளிவிவரங்களைப் பராமரித்தல் மற்றும் குற்றவியல் தகவல்களைப்

பரப்புதல்.

சிபிஐ என்பது இந்திய அரசின் பலதரப்பட்ட புலனாய்வு அமைப்பாகும், மேலும்

ஊழல் தொடர்பான வழக்குகள், பொருளாதாரக் குற்றங்கள் மற்றும் வழக்கமான

குற்ற வழக்குகள் ஆகியவற்றின் விசாரணையை மேற்கொள்கிறது. இது பொதுவாக

ஊழலுக்கு எதிரான துறையில் அதன் செயல்பாடுகளை மத்திய அரசு மற்றும்

யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் அவற்றின் பொதுத்துறை நிறுவனங்களின்

ஊழியர்கள் செய்யும் குற்றங்களுக்கு மட்டுப்படுத்துகிறது. கொலை, கடத்தல்,

கற்பழிப்பு போன்ற வழக்கமான குற்றங்களை, மாநில அரசுகளின் குறிப்பு அல்லது

உச்ச நீதிமன்றம்/உயர்நீதிமன்றங்கள் வழிகாட்டுதல் போன்றவற்றின் அடிப்படையில்

விசாரிக்கிறது.

இந்தியாவில் இன்டர்போலின் "தேசிய மத்திய பணியகமாக" சிபிஐ செயல்படுகிறது.

சிபிஐயின் இன்டர்போல் பிரிவு, இந்திய சட்ட அமலாக்க முகவர் மற்றும் இன்டர்போலின்

உறுப்பு நாடுகளில் இருந்து வரும் விசாரணை தொடர்பான நடவடிக்கைகளுக்கான

கோரிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கிறது.

முன் அனுமதி வழங்குதல்

மத்திய அரசு மற்றும் அதன் அதிகாரிகளில் உள்ள இணைச் செயலர் மற்றும் அதற்கு மேல் பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள் செய்யும் குற்றங்கள் குறித்து சிபிஐ எந்த விசாரணை அல்லது விசாரணை நடத்தும் முன் மத்திய அரசின் முன் அனுமதியைப் பெற வேண்டும்.

இருப்பினும், மே 6, 2014 அன்று, ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் ஊழல் வழக்குகளில் மூத்த அதிகாரிகளுக்கு எதிராக விசாரணை நடத்த மத்திய புலனாய்வுப் பணியகத்திற்கு முன் அனுமதி கட்டாயம் என்ற சட்ட விதி செல்லாது என உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.2 அரசியல் சாசன அமர்வு நடத்தியது . ஊழல் வழக்குகளில் சிபிஐயின் பூர்வாங்க விசாரணையைக் கூட எதிர்கொள்வதிலிருந்து இணைச் செயலாளர் மற்றும் அதற்கு மேல் அதிகாரிகளுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கும் டெல்லி சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனச் சட்டத்தின் பிரிவு 6A, பிரிவு 14ஐ மீறுவதாகும்.

நீதிமன்ற உத்தரவை வரவேற்று சிபிஐ இயக்குனர் கூறியதாவது: அரசியல் சாசன பெஞ்ச் ரத்து செய்த விதியின் காரணமாக நிலுவையில் உள்ள பல வழக்குகளின் விசாரணைக்கு ஏஜென்சிக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் முக்கிய தீர்ப்பு இதுவாகும். மூத்த அதிகாரிகளுக்கு எதிரான விசாரணைக்கு எந்த முன் அனுமதியும் தேவையில்லை என்று நீண்ட காலமாக நாங்கள் கருதுகிறோம்.

தீர்ப்பை எழுதும் தலைமை நீதிபதி, “ஊழல் தேசத்தின் எதிரி என்றும், ஊழல் செய்யும் அரசு ஊழியரை அவர் எவ்வளவு உயர்ந்தவராக இருந்தாலும் அவரைக் கண்டுபிடிப்பது என்றும், அத்தகைய நபரைத் தண்டிப்பது பிசி சட்டம், 1988 இன் கீழ் அவசியமான கட்டாயமாகும். அந்தஸ்து அல்லது ஒரு பொது ஊழியரின் பதவி, சமமான முறையில் நடத்தப்படுவதில் இருந்து விலக்கு பெறுவதற்கு தகுதியுடைய நபராக இல்லை. முடிவெடுக்கும் அதிகாரமானது ஊழல் அதிகாரிகளை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்காது, ஏனெனில் அவர்கள் பொதுவான குற்றம் செய்பவர்கள் மற்றும் அதே விசாரணை மற்றும் விசாரணையின் மூலம் கண்காணிக்கப்பட வேண்டும்.

பெஞ்ச் கூறியது, “DSPE சட்டத்தின் பிரிவு 6A [ஒரு அதிகாரிகளுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குதல்] நேரடியாக அழிவுகரமானது மற்றும் PC சட்டம், 1988 இன் பொருள் மற்றும் காரணத்திற்கு எதிராக செயல்படுகிறது. ஊழல். பிசி சட்டம், 1988-ன் கீழ் ஊழல், ஊழல் அல்லது லஞ்சம் வாங்குதல் அல்லது குற்றவியல் முறைகேடு போன்ற குற்றச்சாட்டுகள் உள்ள இரண்டு பொது ஊழியர்களுக்கு எதிராக எவ்வாறு சிகிச்சை அளிக்கப்படும்?

வித்தியாசமாக ஒருவர் இளைய அதிகாரியாகவும் மற்றவர் மூத்த முடிவெடுப்பவராகவும் இருப்பார்களா?"

“பிரிவு 6A-ல் உள்ள விதி ஊழல் மூத்த அதிகாரிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு இடையூறாக உள்ளது, ஏனெனில் மத்திய அரசின் முந்தைய ஒப்புதல் இல்லாமல், குற்றச்சாட்டுகள் மீதான விசாரணையை விட சிபிஐ ஆரம்ப விசாரணையைக் கூட நடத்த முடியாது. பிரிவு 6A இன் கீழ் உள்ள பாதுகாப்பு ஊழல்வாதிகளை பாதுகாக்கும் முனைப்பைக் கொண்டுள்ளது” என்று பெஞ்ச் மேலும் கூறியது.

ஊழல் செய்யும் அரசு ஊழியர்களுக்கு எந்தப் பாதுகாப்பும் இருக்க முடியாது என்பதைக் கவனித்த பெஞ்ச், “விசாரணையின் நோக்கமும் நோக்கமும் இறுதியில் உண்மையைத் தேடுவதாகும், அந்தப் பொருளுக்குத் தடையாக இருக்கும் எந்தச் சட்டமும் பிரிவு 14-ன் சோதனையில் நிற்காது. விதி மீறல் சட்டம், எங்கள் கருத்துப்படி, பிரிவு 14 இன் கீழ் சமத்துவத்தை மறுப்பதாக உள்ளது. பிரிவு 6-A பிரிவு 14 இன் இந்த அம்சங்களின் பின்னணியில் தோல்வியடைகிறது.

சிபிஐ வி.எஸ். மா ில காவல்துறை

சிறப்பு போலீஸ் ஸ்தாபனத்தின் (சிபிஐயின் ஒரு பிரிவு) பங்கு மாநில போலீஸ் படைகளுக்கு துணைபுரிகிறது. மாநிலக் காவல் படைகளுடன், சிறப்புக் காவல் ஸ்தாபனமும் (SPE) தில்லி காவல்துறை ஸ்தாபனச் சட்டம், 1946ன் கீழ் குற்றங்களுக்காக விசாரணை மற்றும் வழக்குத் தொடரும் ஒரே நேரத்தில் அதிகாரங்களைப் பெறுகிறது. இருப்பினும், இந்த இரண்டு நிறுவனங்களுக்கிடையில் வழக்குகள் நகல் மற்றும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்வதைத் தவிர்க்க, பின்வரும் நிர்வாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டவை: (i) மத்திய அரசின் விவகாரங்கள் அல்லது ஊழியர்களுடன் முக்கியமாக மற்றும் கணிசமான அக்கறை கொண்ட வழக்குகளை SPE எடுத்துக் கொள்ளும். (ii) சில மத்திய அரசு ஊழியர்களை உள்ளடக்கியிருந்தாலும் கூட, மாநில அரசின் விவகாரங்கள் அல்லது ஊழியர்களுடன் கணிசமான அளவில் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை மாநில காவல்துறை எடுத்துக்கொள்ளும். (iii) மத்திய அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்ட மற்றும் நிதியளிக்கப்பட்ட பொது நிறுவனங்கள் அல்லது சட்டப்பூர்வ அமைப்புகளின் ஊழியர்களுக்கு எதிரான வழக்குகளையும் SPE எடுக்கும்.

சிபிஐ அகாடமி

சிபிஐ அகாடமி உத்தரபிரதேச மாநிலம் காஜியாபாத்தில் அமைந்துள்ளது மற்றும் 1996 இல் செயல்படத் தொடங்கியது. முன்னதாக, புது தில்லியில் உள்ள சிபிஐ பயிற்சி மையத்தில் பயிற்சி நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன.

சிபிஐ அகாடமியின் பார்வை "குற்ற விசாரணை, வழக்கு விசாரணை மற்றும் விஜிலென்ஸ் செயல்பாடு ஆகிய துறைகளில் சிறந்த பயிற்சி" மற்றும் அதன் நோக்கம் சிபிஐ, மாநில காவல்துறை மற்றும் விஜிலென்ஸ் அமைப்புகளின் மனித வளங்களை தொழில்முறை, உழைப்பு, பாரபட்சமற்ற, நேர்மையானதாக மாற்றுவதற்கு பயிற்சி அளிப்பதாகும். மற்றும் தேச சேவைக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டது.

அகாடமி என்பது நிறுவனத்திற்குள் பயிற்சி நடவடிக்கைகளின் மையப் புள்ளியாகும் மற்றும் பொருத்தமான பயிற்சித் திட்டங்களை அடையாளம் காணுதல், பயிற்சியாளர்களின் பரிந்துரைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் வருடாந்திர பயிற்சி நாட்காட்டியைத் தயாரிப்பதற்கு பொறுப்பாகும்.

காஜியாபாத்தில் உள்ள சிபிஐ அகாடமியைத் தவிர, கொல்கத்தா, மும்பை மற்றும் சென்னையில் பிராந்திய அளவில் பயிற்சி அளிக்கும் மூன்று பிராந்திய பயிற்சி மையங்கள் உள்ளன.

இரண்டு வகையான பயிற்சி வகுப்புகள் உள்ளன
சிபிஐ அகாடமியில் நடத்தப்படும்: (i)

குறுகிய கால சேவைப் படிப்புகள்: சிபிஐ, மாநில காவல்துறை, மத்திய துணை ராணுவப் படைகள் மற்றும் மத்திய அரசு நிறுவனங்களின் அதிகாரிகளுக்கு (ii)
நீண்ட கால அடிப்படைப் படிப்புகள்: நேரடியாகப் பணியமர்த்தப்பட்ட காவல்துறை துணைக் கண்காணிப்பாளர்களுக்கு, சிபிஐயின் சப்-இன்ஸ்பெக்டர்கள் மற்றும் கான்ஸ்டபிள்கள்.³

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. சிபிஐ, பணியாளர் அமைச்சகத்தின் பணியாளர் மற்றும் பயிற்சித் துறையின் (DoPT) நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருகிறது.
2. தி இந்து, "சிபிஐ விசாரணைக்கு அனுமதி தேவையில்லை அதிகாரத்துவவாதிகள்: SC," மே 7, 2014.
3. ஆண்டு அறிக்கை 2012, மத்திய புலனாய்வுப் பணியகம், இந்திய அரசு, பக். 92-93.

61 லோக்பால் மற்றும் லோக் ஆயுத்தாக்கள்

உலகளாவிய காட்சி

நவீன ஜனநாயக அரசுகள் நலன் சார்ந்த நோக்குநிலையால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு தேசத்தின் சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சியில் அரசாங்கம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இதன் விளைவாக, அதிகாரத்துவம் விரிவடைந்து, நிர்வாகச் செயல்பாடுகள் பெருகி, அரசாங்கத்தின் பல்வேறு மட்டங்களில் உள்ள அரசு ஊழியர்கள் அனுபவிக்கும் நிர்வாக அதிகாரம் மற்றும் விருப்புரிமையை அதிகரித்தது. அரசு ஊழியர்களால் இந்த அதிகாரத்தையும் விருப்புரிமையையும் துஷ்பிரயோகம் செய்வது, துன்புறுத்தல், முறைகேடுகள், தவறான நிர்வாகம் மற்றும் ஊழல் ஆகியவற்றுக்கான வாய்ப்பைத் திறக்கிறது. இத்தகைய சூழ்நிலையானது நிர்வாகத்திற்கு எதிரான குடிமக்களின் குறைகளை உருவாக்குகிறது 1 .

குடிமக்களின் குறைகள் எந்த அளவிற்கு நிவர்த்தி செய்யப்படுகின்றன என்பதைப் பொறுத்தே ஜனநாயகத்தின் வெற்றியும், சமூக-பொருளாதார மேம்பாடும் உணரப்படுகிறது. எனவே, இந்த குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய உலகின் பல்வேறு பகுதிகளில் பின்வரும் நிறுவன சாதனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன: 1. ஒம்புட்ஸ்மேன் அமைப்பு 2. நிர்வாக நீதிமன்ற அமைப்பு 3. வழக்குரைஞர் அமைப்பு உலகில் உருவாக்கப்பட்ட ஆரம்பகால ஜனநாயக நிறுவனம். குடிமக்களின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வது ஸ்காண்டிநேவிய ஒம்புட்ஸ்மேன் நிறுவனமாகும். ஒம்புட்ஸ்மேனில் உள்ள சர்வதேச அதிகாரியான டொனால்ட் சி. ரோவட், "நியாயமற்ற நிர்வாக நடவடிக்கைகள் குறித்த சராசரி குடிமக்களின் புகார்களைக் கையாள்வதற்கான தனித்துவமான பொருத்தமான நிறுவனம்" என்று அழைக்கிறார்.

ஒம்புட்ஸ்மேன் நிறுவனம் முதன்முதலில் 1809 இல் ஸ்வீடனில் உருவாக்கப்பட்டது. 'Ombud' என்பது ஒரு ஸ்வீடிஷ் சொல் மற்றும் மற்றொரு நபரின் பிரதிநிதியாக அல்லது செய்தித் தொடர்பாளராக செயல்படும் நபரைக் குறிக்கிறது. டொனால்ட் சி. ரோவட்டின் கூற்றுப்படி, ஒம்புட்ஸ்மேன் "நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான புகார்களைக் கையாள் சட்டமன்றத்தால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரி" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

ஸ்வீடிஷ் ஒம்புட்ஸ்மேன் குடிமக்களின் குறைகளைக் கையாளுகிறார் பின்வரும் விஷயங்கள்:

(i) நிர்வாக விருப்புரிமையின் துஷ்பிரயோகம், அதாவது உத்தியோகபூர்வ அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துதல்

(ii) தவறான நிர்வாகம், அதாவது இலக்குகளை அடைவதில் திறமையின்மை (iii) நிர்வாக ஊழல், அதாவது லஞ்சம் கேட்பது

விஷயங்கள்

(iv) நேபோடிசம், வேலை வழங்குவது போன்ற விஷயங்களில் ஒருவரின் சொந்த குடும்பத்தை ஆதரிப்பது (v) ஒழுக்கமின்மை, அதாவது பல்வேறு வகையான தவறான நடத்தை, எடுத்துக்காட்டாக, தவறான மொழியைப் பயன்படுத்துதல்.

ஸ்வீடிஷ் ஒம்புட்ஸ்மேன் நான்கு வருட காலத்திற்கு பாராளுமன்றத்தால் நியமிக்கப்படுகிறார். நாடாளுமன்றம் அவர் மீது நம்பிக்கை இழந்ததால் மட்டுமே அவரை நீக்க முடியும். அவர் தனது வருடாந்திர அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதால், 'பாராளுமன்ற குறைதீர்ப்பாளர்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். ஆனால் அவர் பாராளுமன்றம் (சட்டமன்றம்) மற்றும் நிர்வாக மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றிலிருந்து சுயாதீனமானவர்.

ஒம்புட்ஸ்மேன் ஒரு அரசியலமைப்பு அதிகாரம் மற்றும் பொது அதிகாரிகளால் சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளுக்கு இணங்குவதை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரங்களை அனுபவித்து வருகிறார், மேலும் அவர்கள் தங்கள் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றுவதைப் பார்க்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர் அனைத்து பொது அதிகாரிகளையும்-சிவில், நீதித்துறை மற்றும் இராணுவத்தை கண்காணிக்கிறார்-அதனால் அவர்கள் பாரபட்சமின்றி, புறநிலை மற்றும் சட்டப்பூர்வமாக, அதாவது சட்டத்தின்படி செயல்படுகிறார்கள். இருப்பினும், ஒரு முடிவை மாற்றவோ அல்லது ரத்து செய்யவோ அவருக்கு அதிகாரம் இல்லை மற்றும் நிர்வாகம் அல்லது நீதிமன்றங்கள் மீது நேரடி கட்டுப்பாடு இல்லை.

நியாயமற்ற நிர்வாக நடவடிக்கைக்கு எதிராக குடிமகனிடமிருந்து பெறப்பட்ட புகாரின் அடிப்படையில் அல்லது தானாக முன்வந்து (அதாவது தனது சொந்த முயற்சியில்) ஒம்புட்ஸ்மேன் செயல்பட முடியும். நீதிபதிகள் உட்பட எந்த தவறு செய்த அதிகாரி மீதும் அவர் வழக்குத் தொடர முடியும். இருப்பினும், அவரால் எந்த தண்டனையும் விதிக்க முடியாது. தேவையான திருத்த நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக உயர் அதிகாரிகளுக்கு மட்டுமே அவர் புகாரளிக்கிறார்.

மொத்தத்தில், ஸ்வீடிஷ் நிறுவனத்தின் பண்புகள் ஒம்புட்ஸ்மேன் பின்வருமாறு: (i)

நிர்வாகத்திடம் இருந்து நடவடிக்கையின் சுதந்திரம் (ii) புகார்களின் பாரபட்சமற்ற மற்றும் புறநிலை விசாரணை (iii) விசாரணைகளைத் தொடங்குவதற்கான சுய அதிகாரம் (iv) நிர்வாகத்தின் அனைத்து

கோப்புகளுக்கும் தடையின்றி அணுகல் (v) புகாரளிப்பதற்கான உரிமை

நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு எதிரான பாராளுமன்றம்; ஒம்புட்ஸ்மேன் நிறுவனம் சட்டமன்றத்திற்கு நிர்வாக பொறுப்புக்கூறல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. (vi) பத்திரிக்கை

மற்றும் பிற ஊடகங்களில் அதன் பணிக்கு பரந்த விளம்பரம் வழங்கப்படுகிறது (vii) நேரடி, எளிமையான, முறைசாரா, மலிவான மற்றும் விரைவான கையாளும் முறை

புகார்கள்

ஸ்வீடனில் இருந்து, ஒம்புட்ஸ்மேன் நிறுவனம் மற்ற ஸ்காண்டிநேவிய நாடுகளுக்கு பரவியது - பின்லாந்து (1919), டென்மார்க் (1955) மற்றும் நார்வே (1962). 1962 ஆம் ஆண்டில் விசாரணைக்கான நாடாளுமன்ற ஆணையர் வடிவில் ஒம்புட்ஸ்மேன் முறையை ஏற்றுக்கொண்ட உலகின் முதல் காமன்வெல்த் நாடு நியூசிலாந்து ஆகும். ஐக்கிய இராச்சியம் 1967 ஆம் ஆண்டில் நிர்வாகத்திற்கான நாடாளுமன்ற ஆணையர் எனப்படும் ஒம்புட்ஸ்மேன் போன்ற நிறுவனத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. அதன் பின்னர், 40 க்கும் மேற்பட்டோர் உலகின் மாவட்டங்கள் பல்வேறு பெயரிடல் மற்றும் செயல்பாடுகளுடன் ஒம்புட்ஸ்மேன் போன்ற நிறுவனங்களை ஏற்றுக்கொண்டன. இந்தியாவில் ஒம்புட்ஸ்மேன் லோக்பால்/லோகாயுக்தா என்று அழைக்கப்படுகிறார். டொனால்ட். ஒம்புட்ஸ்மேன் நிறுவனம் "அதிகாரப்பூர்வ கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் மொத்த வேலை" என்று சி. ரோவட் கூறுகிறார். ஜெரால்ட் இ. கெய்டன் ஒம்புட்ஸ்மேனை "நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட பொது மனசாட்சி" என்று விவரித்தார்.

நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கு எதிரான குடிமக்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட மற்றொரு தனித்துவமான நிறுவன சாதனம், பிரெஞ்சு நிர்வாக நீதிமன்றங்கள் ஆகும். பிரான்சில் அதன் வெற்றியின் காரணமாக, இந்த அமைப்பு படிப்படியாக பெல்ஜியம், கிரீஸ் மற்றும் துருக்கி போன்ற பல ஐரோப்பிய மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்கு பரவியது.

முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியம் (இப்போது ரஷ்யா), சீனா, போலந்து, ஹங்கேரி, செக்கோஸ்லோவாக்கியா மற்றும் ருமேனியா போன்ற சோசலிச நாடுகள் குடிமக்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு தங்கள் சொந்த நிறுவன சாதனத்தை உருவாக்கியுள்ளன. இந்நாடுகளில் இது 'Procurator System' என்று அழைக்கப்படுகிறது. ரஷ்யாவில் வழக்குரைஞர்-ஜெனரலின் அலுவலகம் இன்னும் இயங்குகிறது என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவர் ஏழு ஆண்டு பதவிக்கு நியமிக்கப்படுகிறார்.

இந்தியாவில் நிலை

இந்தியாவில் ஊழலைச் சரிபார்ப்பதற்கும் குடிமக்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் தற்போதுள்ள சட்ட மற்றும் நிறுவன கட்டமைப்பானது பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளது:

1. அரசு ஊழியர்கள் (விசாரணைகள்) சட்டம், 1850 2.

இந்திய தண்டனைச் சட்டம், 1860 3. சிறப்புக் காவல்

ஸ்தாபனம், 1941 4. டெல்லி போலீஸ் ஸ்தாபனச் சட்டம்,

1946 5. ஊழல் தடுப்புச் சட்டம், 1988 6. விசாரணைக்

கமிஷன்கள் (1952 ஆக அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும்

பிரபல மக்கள்)

7. அகில இந்திய சேவைகள் (நடத்தை) விதிகள், 1968 8.

மத்திய சிவில் சேவைகள் (நடத்தை) விதிகள், 1964 9. இரயில்வே

சேவைகள் (நடத்தை) விதிகள், 1966 10. அமைச்சகங்கள் / துறைகள்,

இணைக்கப்பட்ட மற்றும் துணை அலுவலகங்கள் மற்றும் பொது நிறுவனங்களில்

கண்காணிப்பு அமைப்புகள்

11. மத்திய புலனாய்வுப் பணியகம், 1963 12. மத்திய

விஜிலென்ஸ் கமிஷன், 1964 13. மாநில விஜிலென்ஸ்

கமிஷன்கள், 1964 14. மாநிலங்களில் ஊழல் எதிர்ப்புப்

பணியகங்கள் 15. மையத்தில் லோக்பால் (ஓம்புட்ஸ்மேன்)

16. லோக்ஆயுக்தா (ஓம்புட்ஸ்மேன்) பிரிவு மாநிலங்கள்.

வாரியம் 18. மாவட்ட விஜிலென்ஸ் அதிகாரி 19. தேசிய

நுகர்வோர் குறைதீர்க்கும் ஆணையம் 20. எஸ்சிகளுக்கான

தேசிய ஆணையம் 21. எஸ்டிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

22. மாநிலங்களில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் 23. நிர்வாகத்

தீர்ப்பாயங்கள் (அரை நீதி அமைப்புகள்)

24. அமைச்சரவை செயலகத்தில் உள்ள மக்கள் குறைகளை இயக்குநரகம்,

1988

25. பாராளுமன்றமும் அதன் குழுக்களும் 26.

கேரளா போன்ற சில மாநிலங்களில் 'ஃபைல் டு ஃபீல்டு' திட்டம். இந்த புதுமையான திட்டத்தில்,

நிர்வாகி கிராமம்/பகுதிக்கு சென்று பொதுமக்களின் குறைகளை கேட்டறிந்து,

முடிந்தவரை உடனடி நடவடிக்கை எடுக்கிறார்.

லோக்பால்

இந்திய நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (ARC) (ARC) (1966-1970) குடிமக்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காக 'லோக்பால்' மற்றும் 'லோகஆயுத்தா' என இரண்டு சிறப்பு அதிகாரங்களை அமைக்க பரிந்துரைத்தது².

இந்த நிறுவனங்கள் ஸ்காண்டிநேவிய நாடுகளில் உள்ள ஒம்புட்ஸ்மேன் மற்றும் நியூசிலாந்தில் விசாரணைக்கான நாடாளுமன்ற ஆணையரின் அமைப்பு முறையின்படி அமைக்கப்படவுள்ளன. லோக்பால் மத்திய மற்றும் மாநில அளவில் அமைச்சர்கள் மற்றும் செயலாளர்களுக்கு எதிரான புகார்களைக் கையாளும், மேலும் லோக ஆயுத்தா (மத்தியத்தில் ஒன்று மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒன்று) மற்ற குறிப்பிட்ட உயர் அதிகாரிகளுக்கு எதிரான புகார்களைக் கையாளும். நியூசிலாந்தில் உள்ளதைப் போல நீதித்துறையை லோக்பால் மற்றும் லோக ஆயுத்தாவின் எல்லைக்கு வெளியே ARC வைத்திருந்தது. ஆனால், ஸ்வீடனில் நீதித்துறை ஒம்புட்ஸ்மேன் வரம்பிற்குள் உள்ளது.

ARC இன் படி, லோக்பால் இந்திய தலைமை நீதிபதி, மக்களவை சபாநாயகர் மற்றும் ராஜ்யசபா தலைவர் ஆகியோருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்.

லோக்பால் மற்றும் நிறுவனங்களுக்கு ARC பரிந்துரைத்தது லோகாயுத்தா பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருக்க

- வேண்டும்: 1. அவை சுதந்திரமாகவும் பாரபட்சமற்றதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
- அவர்களின் விசாரணைகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் நடத்தப்பட வேண்டும் தனிப்பட்ட மற்றும் முறைசாரா தன்மை இருக்க வேண்டும்.
- அவர்களின் நியமனம், முடிந்தவரை, அரசியல் சார்பற்றதாக இருக்க வேண்டும்.
- அவர்களின் நிலை நாட்டின் மிக உயர்ந்த நீதித்துறை அதிகாரிகளுடன் ஒப்பிட வேண்டும்.
- அவர்கள் அநீதி, ஊழல் அல்லது ஆதரவான செயல்கள் சம்பந்தப்பட்ட விருப்பத் துறையில் உள்ள விஷயங்களைக் கையாள வேண்டும்.
- அவர்களின் நடவடிக்கைகள் நீதித்துறை தலையீட்டிற்கு உட்பட்டதாக இருக்கக்கூடாது.
- அவர்கள் அதிகப்பட்ச அட்சரேகை மற்றும் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் அவர்களின் கடமைகளுடன் தொடர்புடைய தகவல்களைப் பெறுதல்.
- அவர்கள் நிறைவேற்று அரசாங்கத்தின் எந்தவொரு நன்மையையும் அல்லது பண ஆதாயத்தையும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

இது தொடர்பாக ஏஆர்சியின் பரிந்துரைகளை இந்திய அரசு ஏற்றுக்கொண்டது. இதுவரை, பத்து உத்தியோகபூர்வ முயற்சிகள் இந்த விஷயத்தில் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. பின்வரும் ஆண்டுகளில் பாராளுமன்றத்தில் மசோதாக்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன:

1. மே 1968 இல், இந்திரா தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு காந்தி.

2. ஏப்ரல் 1971 இல், மீண்டும் இந்திரா காந்தி தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு.
3. ஜூலை 1977ல் மொரார்ஜி தலைமையிலான ஜனதா அரசு தேசியம்.
4. ஆகஸ்ட் 1985ல், ராஜீவ் தலைமையிலான காங்கிரஸ் அரசு காந்தி.
5. டிசம்பர் 1989 இல், வி.பி.சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தால்.
6. செப்டம்பர் 1996ல், தேவகவுடா தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசு.
7. ஆகஸ்ட் 1998 இல், ஏபி வாஜ்பாய் தலைமையிலான பாஜக தலைமையிலான கூட்டணி அரசு.
8. ஆகஸ்ட் 2001 இல், ஏபி தலைமையிலான NDA அரசாங்கத்தால் வாஜ்பாய்.
9. ஆகஸ்ட் 2011 இல், மன்மோகன் தலைமையிலான UPA அரசாங்கத்தால் சிங்.
10. டிசம்பர் 2011 இல், மன்மோகன் சிங் தலைமையிலான UPA அரசாங்கத்தால்.

மக்களவை கலைக்கப்பட்டதால் முதல் நான்கு மசோதாக்கள் காலாவதியானது, ஐந்தாவது மசோதா அரசாங்கத்தால் திரும்பப் பெறப்பட்டது. 11 மற்றும் 12வது மக்களவை கலைக்கப்பட்டதால் ஆறாவது மற்றும் ஏழாவது மசோதாக்கள் காலாவதியாகின. மீண்டும், எட்டாவது மசோதா (2001) 2004 இல் 13வது மக்களவை கலைக்கப்பட்டதால் காலாவதியானது . ஒன்பதாவது மசோதா (2011) அரசாங்கத்தால் திரும்பப் பெறப்பட்டது.

லோக்பால் மற்றும் லோகாயுத்தாஸ் சட்டம் (2013)

அம்சங்கள்

லோக்பால் மற்றும் லோகாயுத்தாஸ் சட்டத்தின் (2013) முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு.3

1. இது மையத்தில் லோக்பால் நிறுவனத்தையும், மாநில அளவில் லோகாயுத்தாவையும்

நிறுவ முயல்கிறது, இதனால் ஒரே மாதிரியான விழிப்புணர்வு மற்றும் எதிர்ப்பு -

மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் தேசத்திற்கான ஊழல் சாலை வரைபடம்.

லோக்பாலின் அதிகார வரம்பில் பிரதமர், அமைச்சர்கள், நாடாளுமன்ற

உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்கள் ஏ, பி, சி மற்றும் டி அதிகாரிகள் மற்றும் மத்திய

அரசின் அதிகாரிகள் உள்ளனர்.

2. லோக்பால் அதிகபட்சமாக 8 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு தலைவரைக்

கொண்டிருக்கும், அதில் 50% நீதித்துறை உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும். 3.

லோக்பாலின் உறுப்பினர்களில் 50% பேர் எஸ்சி, எஸ்டி, ஒபிசி, சிறுபான்மையினர்

மற்றும் பெண்கள் மத்தியில் இருந்து வருவார்கள்.

4. லோக்பாலின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, பிரதமர்,

லோக்சபா சபாநாயகர், மக்களவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர், இந்தியத் தலைமை

நீதிபதி அல்லது பதவியில் இருக்கும் சுப்ரீம் ஒருவரைக் கொண்ட ஒரு தேர்வுக்

குழு மூலம் நடைபெறும். இந்தியத் தலைமை நீதிபதியால் பரிந்துரைக்கப்படும்

நீதிமன்ற நீதிபதி மற்றும் தேர்வுக் குழுவின் முதல் நான்கு உறுப்பினர்களின்

பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால்

பரிந்துரைக்கப்படும் ஒரு சிறந்த நீதிபதி.

5. ஒரு தேடல் குழு தேர்வுக் குழுவுக்குத் தேர்வுச் செயல்பாட்டில் உதவும். தேடல்

குழுவின் உறுப்பினர்களில் 50% பேர் எஸ்சி, எஸ்டி, ஒபிசி, சிறுபான்மையினர்

மற்றும் பெண்களைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்.

6. பிரதமருக்கு எதிரான புகார்களைக் கையாள்வதற்கான பொருள் விலக்குகள்

மற்றும் குறிப்பிட்ட செயல்முறையுடன் பிரதமர் லோக்பாலின் கீழ்

கொண்டுவரப்பட்டுள்ளார்.

7. லோக்பாலின் அதிகார வரம்பு, குரூப் ஏ, குரூப் பி, குரூப் சி மற்றும் குரூப் டி

அதிகாரிகள் மற்றும் அரசு ஊழியர்கள் உட்பட அனைத்து வகை அரசு

ஊழியர்களையும் உள்ளடக்கும். லோக்பால் CVC க்கு பரிந்துரைக்கப்படும் புகார்கள்

மீது, CVC குழு A மற்றும் குழு B அதிகாரிகள் தொடர்பான பூர்வாங்க விசாரணை

அறிக்கையை லோக்பாலுக்கு மேலும் முடிவுக்காக அனுப்பும். குழு C மற்றும் குழு

D இன் ஊழியர்களின் வகைகளைப் பொறுத்தவரை, CVC தொடரும்

- லோக்பால் அறிக்கை மற்றும் மதிப்பாய்வுக்கு உட்பட்டு CVC சட்டத்தின் கீழ் அதன் சொந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது.
8. லோக்பால் சிபிஐ உட்பட எந்தவொரு விசாரணை நிறுவனத்திற்கும் லோக்பால் பரிந்துரைக்கும் வழக்குகளுக்கு கண்காணிப்பு மற்றும் வழிநடத்தும் அதிகாரத்தை கொண்டிருக்கும்.
9. சிபிஐ இயக்குநரை தேர்வு செய்ய பிரதமர் தலைமையிலான உயர் அதிகாரக் குழு பரிந்துரை செய்யும்.
10. வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும்போதும், ஊழல் வழிகளில் சம்பாதிக்கும் அரசு ஊழியர்களின் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்வதற்கும் பறிமுதல் செய்வதற்கும் இது விதிகளை உள்ளடக்கியது.
11. இது தெளிவான காலக்கெடுவை அமைக்கிறது. பூர்வாங்க விசாரணைக்கு, இது மூன்று மாதங்கள் நீட்டிக்கப்படலாம். விசாரணைக்கு, இது ஆறு மாதங்கள் ஆகும், இது ஒரு நேரத்தில் ஆறு மாதங்கள் நீட்டிக்கப்படலாம். விசாரணைக்கு, ஓராண்டு நீட்டிக்கப்படும், இதை அடைய, சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்படும்.
12. ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அதிகபட்ச தண்டனையை ஏழு ஆண்டுகளில் இருந்து பத்து ஆண்டுகளாக உயர்த்துகிறது. ஊழல் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 7, 8, 9 மற்றும் 12 இன் கீழ் குறைந்தபட்ச தண்டனை இப்போது மூன்று ஆண்டுகளாகவும், பிரிவு 15 (முயற்சிக்கான தண்டனை) இன் கீழ் குறைந்தபட்ச தண்டனை இனி இரண்டு ஆண்டுகளாகவும் இருக்கும்.
13. அரசாங்கத்தால் முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ நிதியளிக்கப்படும் நிறுவனங்கள் லோக்பாலின் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டவை, ஆனால் அரசாங்கத்தால் உதவி பெறும் நிறுவனங்கள் விலக்கப்படுகின்றன.
14. இது நேர்மையான மற்றும் நேர்மையான பொதுமக்களுக்கு போதுமான பாதுகாப்பை வழங்குகிறது வேலைக்காரர்கள்.
15. லோக்பால் அரசு அல்லது தகுதிவாய்ந்த அதிகாரத்திற்குப் பதிலாக பொது ஊழியர்கள் மீது வழக்குத் தொடர அனுமதி வழங்குவதற்கான அதிகாரத்தை வழங்கியுள்ளது.
16. சிபிஐயை வலுப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட பல விதிகள் இதில் உள்ளன: (i) சிபிஐ இயக்குநரின் ஒட்டுமொத்தக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒரு இயக்குநர் வழக்குரைஞர் தலைமையில் வழக்குத் தொடர இயக்குநரகத்தை அமைப்பது; (ii) CVC இன் பரிந்துரையின் பேரில் வழக்குத் தொடர இயக்குநரை நியமித்தல்; (iii) லோக்பால் குறிப்பிடப்பட்ட வழக்குகளை கையாள்வதில் லோக்பாலின் ஒப்புதலுடன் சிபிஐ மற்ற அரசு வழக்கறிஞர்களால் ஒரு வழக்கறிஞர் குழுவை பராமரித்தல்;
- (iv) லோக்பாலின் ஒப்புதலுடன் லோக்பால் பரிந்துரைத்த வழக்குகளை விசாரிக்கும் சிபிஐ அதிகாரிகளை இடமாற்றம் செய்தல்;

(v) லோக்பால் பரிந்துரைத்த வழக்குகளை விசாரிக்க சிபிஐக்கு போதுமான நிதியை வழங்குதல்.

17. வெளிநாட்டு பங்களிப்பு ஒழுங்குமுறைச் சட்டத்தின் (FCRA) சூழலில் ஆண்டுக்கு ₹10 லட்சத்திற்கு மேல் வெளிநாட்டு மூலத்திலிருந்து நன்கொடை பெறும் அனைத்து நிறுவனங்களும் லோக்பால் அதிகார வரம்பிற்குள் கொண்டு வரப்படுகின்றன.

18. இந்தச் சட்டம் தொடங்கப்பட்ட நாளிலிருந்து 365 நாட்களுக்குள் மாநில சட்டமன்றத்தால் ஒரு சட்டத்தை இயற்றுவதன் மூலம் லோக்யுக்தா நிறுவனத்தை அமைப்பதற்கான ஆணையை இது கொண்டுள்ளது. எனவே, அந்தந்த மாநிலங்களில் உள்ள லோக்யுக்தா பொறிமுறையின் வரையறைகளை முடிவு செய்ய மாநிலங்களுக்குச் சட்டம் சுதந்திரம் அளிக்கிறது.

குறைபாடுகள்

லோக்பால் மற்றும் லோக்யுக்தாச் சட்டம், 20133a-ன் குறைபாடுகள் (குறைபாடுகள்)

பின்வருமாறு: 1. லோக்பால் எந்தவொரு பொது ஊழியருக்கு எதிராகவும் தானாக முன்வந்து நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது.

2. பொருளைக் காட்டிலும் புகாரின் வடிவத்தை வலியுறுத்துதல்.

3. பொது ஊழியர்களுக்கு எதிரான பொய்யான மற்றும் அற்பமான புகார்களுக்கு கடுமையான தண்டனை, லோக்பாலுக்கு தாக்கல் செய்யப்படும் புகார்களைத் தடுக்கலாம்.

4. அநாமதேய புகார்கள் அனுமதிக்கப்படாது - சாதாரண காகிதத்தில் புகார் செய்து அதை ஆதாரங்களுடன் ஒரு பெட்டியில் போட முடியாது.

5. புகார் உள்ள பொது ஊழியருக்கு சட்ட உதவி

தாக்கல் செய்தார்.

6. புகார்களை தாக்கல் செய்ய 7 ஆண்டுகள் வரம்பு காலம்.

7. புகார்களைக் கையாள்வதற்கான மிகவும் வெளிப்படையான நடைமுறை பிரதமருக்கு எதிராக.

லோகாயுக்தாஸ்

லோக்பால் மற்றும் லோக் ஆயுக்தா சட்டம் அமலுக்கு வருவதற்கு முன்பே (2013) தானே, பல மாநிலங்கள் ஏற்கனவே நிறுவனத்தை அமைத்துள்ளன

லோக்ஆயுக்தாக்கள்.

லோக் ஆயுக்தா என்ற அமைப்பு இருந்தது என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும் 1971 இல் மகாராஷ்டிராவில் முதலில் நிறுவப்பட்டது. ஒடிசாவில் இருந்தாலும் 1970 இல் இது தொடர்பான சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது, அது 1983 இல் மட்டுமே நடைமுறைக்கு வந்தது.

2013 வரை, 21 மாநிலங்கள் மற்றும் 1 யூனியன் பிரதேசம் (டெல்லி) நிறுவப்பட்டது லோகாயுக்தாஸ் நிறுவனம். இது தொடர்பான விவரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன கீழே அட்டவணை 61.1.

அட்டவணை 61.1 மாநிலங்களில் லோக்ஆயுக்தாவை நிறுவுதல் (காலவரிசைப்படி ஆர்டர்)

Sl. மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்கள் இல்லை.	உருவாக்கப்பட்டது (இயக்கப்பட்டது இல்)
1. ஒடிசா	1970
2. மகாராஷ்டிரா	1971
3. ராஜஸ்தான்	1973
4. பீகார்	1974
5. உத்தரபிரதேசம்	1975
6. மத்திய பிரதேசம்	1981
7. ஆந்திரப் பிரதேசம்	1983
8. ஹிமாச்சல பிரதேசம்	1983
9. கர்நாடகா	1985
10. அசாம்	1985
11. குஜராத் 12.	1986
பஞ்சாப்	1995
13. டெல்லி	1995
14. கேரளா	1999
15. ஜார்கண்ட்	2001
16. சத்தீஸ்கர்	2002

17. ஹரியானா	2002
18. உத்தரகாண்ட்	2002
19. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்3பி	2002
20. மேற்கு வங்காளம்	2003
21. திரிபுரா	2008
22. கோவா	2011

லோக் ஆயுக்தா அமைப்பின் பல்வேறு அம்சங்கள்:

கட்டமைப்பு மாறுபாடுகள்

லோக் ஆயுக்தா அமைப்பு அனைத்து மாநிலங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இல்லை. ராஜஸ்தான், கர்நாடகா, ஆந்திரா மற்றும் மகாராஷ்டிரா போன்ற சில மாநிலங்கள் லோக் ஆயுக்தா மற்றும் உபலோகாயுக்தாவை உருவாக்கியுள்ளன, மேலும் பீகார், உத்தரபிரதேசம் மற்றும் இமாச்சல பிரதேசம் போன்ற சில லோக் ஆயுக்தாவை மட்டுமே உருவாக்கியுள்ளன. பஞ்சாப் மற்றும் ஒரிசா போன்ற பிற மாநிலங்கள் இன்னும் அதிகாரிகளை லோக்பால் என்று நியமித்துள்ளன. இந்த முறை மாநிலங்களில் ARC ஆல் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை.

நியமனம்

லோக் ஆயுக்தா மற்றும் உபலோகாயுக்தா ஆகியவை மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகின்றன. நியமிக்கும் போது, பெரும்பாலான மாநிலங்களில் ஆளுநர் (அ) மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி மற்றும் (ஆ) மாநில சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரைக் கலந்தாலோசிப்பார் .

தகுதிகள்

உத்தரப் பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம், ஆந்திரப் பிரதேசம், குஜராத், ஒரிசா, கர்நாடகா மற்றும் அசாம் ஆகிய மாநிலங்களில் லோக் ஆயுக்தாவுக்கு நீதித் தகுதிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பீகார், மகாராஷ்டிரா மற்றும் ராஜஸ்தான் மாநிலங்களில் குறிப்பிட்ட தகுதிகள் எதுவும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை.

பதவிக்காலம்

பெரும்பாலான மாநிலங்களில், லோக் ஆயுக்தாவுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட பதவிக் காலம் 5 ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயது, எது முந்தையதோ அதுவாகும். அவர் இரண்டாவது முறையாக மீண்டும் நியமனம் பெற தகுதியற்றவர்.

அதிகார வரம்பு

அனைத்து மாநிலங்களிலும் லோக் ஆயுத்தாவின் அதிகார வரம்பில் ஒரே மாதிரியான தன்மை இல்லை. இது சம்பந்தமாக பின்வரும் புள்ளிகளைக் குறிப்பிடலாம்:

(அ) இமாச்சலப் பிரதேசம், ஆந்திரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களில் லோக் ஆயுத்தாவின் அதிகார வரம்பிற்குள் முதல்வர் சேர்க்கப்படுகிறார், அதே சமயம் அவர் மகாராஷ்டிரா, உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மாநிலங்களில் லோகா-யுத்தாவின் வரம்பிலிருந்து விலக்கப்பட்டுள்ளார். பீகார் மற்றும் ஒரிசா. (ஆ) அமைச்சர்கள் மற்றும் உயர் அரசு ஊழியர்கள் கிட்டத்தட்ட அனைத்து மாநிலங்களிலும் லோக் ஆயுத்தாவின் வரம்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். மகாராஷ்டிராவில் முன்னாள் அமைச்சர்கள் மற்றும் அரசு ஊழியர்களும் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

(ச) ஆந்திரப் பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம், குஜராத், உத்தரப் பிரதேசம் மற்றும் அஸ்ஸாம் ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள லோக் ஆயுத்தாவின் வரம்பில் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சேர்க்கப்படுகிறார்கள்.

(ஈ) உள்ளாட்சி அமைப்புகள், பெருநிறுவனங்கள், நிறுவனங்கள் மற்றும் சங்கங்களின் அதிகாரிகள் பெரும்பாலான மாநிலங்களில் உள்ள லோக் ஆயுத்தாவின் அதிகார வரம்பில் உள்ளனர்.

விசாரணைகள்

பெரும்பாலான மாநிலங்களில், லோக் ஆயுத்தா நியாயமற்ற நிர்வாக நடவடிக்கைக்கு எதிராக குடிமகனிடமிருந்து பெறப்பட்ட புகாரின் அடிப்படையில் அல்லது தானாக முன்வந்து விசாரணையைத் தொடங்கலாம். ஆனால் உத்தரப்பிரதேசம், இமாச்சலப் பிரதேசம் மற்றும் அசாம் ஆகிய மாநிலங்களில் தனது சொந்த முயற்சியில் (suo moto) விசாரணையைத் தொடங்கும் அதிகாரத்தை அவர் அனுபவிக்கவில்லை.

உள்ளடக்கப்பட்ட வழக்குகளின் நோக்கம்

மகாராஷ்டிரா, உத்தரப்பிரதேசம், அசாம், பீகார் மற்றும் கர்நாடகா ஆகிய மாநிலங்களில் உள்ள 'குற்றங்கள்' மற்றும் 'குற்றச்சாட்டு' வழக்குகளை லோக் ஆயுத்தா பரிசீலிக்கலாம். ஆனால், இமாச்சலப் பிரதேசம், ஆந்திரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான் மற்றும் குஜராத்தில், லோக் ஆயுத்தாக்களின் பணி, குற்றச்சாட்டுகளை (ஊழல்) விசாரிப்பதில் மட்டுமே உள்ளது, குறைகளை (தவறான நிர்வாகம்) அல்ல.

இதர வசதிகள்

1. லோக் ஆயுத்தா, மாநில ஆளுநருக்கு அவரது செயல்பாடு குறித்த ஒரு ஒருங்கிணைந்த அறிக்கையை ஆண்டுதோறும் வழங்குகிறது. கவர்னர் இந்த அறிக்கையை விளக்கக் குறிப்புடன் முன் வைக்கிறார்

மாநில சட்டமன்றம். லோக் ஆயுக்தா மாநில சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பு.

2. விசாரணைகளை நடத்துவதற்கு மாநில புலனாய்வு அமைப்புகளின் உதவியை அவர் பெறுகிறார்.
3. அவர் சம்பந்தப்பட்ட கோப்புகள் மற்றும் ஆவணங்களை மாநிலத்திலிருந்து அழைக்கலாம் அரசு துறைகள்.
4. லோகா-யுக்தாவின் பரிந்துரைகள் ஆலோசனை மட்டுமே மற்றும் மாநில அரசைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. சேம்பர்ஸ் டிசுஷனரியின்படி, குறை என்பது 'புகார்க்கான ஒரு காரணம்; ஒரு நிபந்தனை அடக்குமுறை அல்லது தவறானது என்று உணரப்பட்டது.
2. மொரார்ஜி தேசாய் தலைமையிலான ARC 1966 இல் 'குடிமக்கள் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள்' என்ற சிறப்பு இடைக்கால அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.
3. பத்திரிகை தகவல் பணியகம், இந்திய அரசு, டிசம்பர் 23, 2013.
- 3a. லோக்பால் மற்றும் லோக்ஆயுக்தா சட்டம் 2013க்கான டிக்ஸ்மேனின் வழிகாட்டி, pp.I 9 முதல் I-11 வரை.
- 3b. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீரில், இந்த நிறுவனம் மாநிலம் என்று அழைக்கப்படுகிறது பொறுப்புக்கூறல் ஆணையம் (SAC).
4. ஆனால், ஆந்திராவில் இது தொடர்பாக மாநில சட்டப் பேரவையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவரிடம் ஆலோசனை கேட்கத் தேவையில்லை. மறுபுறம், கர்நாடகாவில், மாநில சட்டப் பேரவைத் தலைவர், மாநில சட்டப்பேரவைத் தலைவர் மற்றும் மாநில சட்டப்பேரவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரிடமும் இந்த விவகாரம் குறித்து ஆலோசனை நடத்தப்பட வேண்டும்.

62 தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம்

NIA நிறுவுதல்

தேசிய புலனாய்வு முகமை சட்டம், 2008 (என்ஐஏ சட்டம்) விதிகளின் கீழ் 2009 ஆம் ஆண்டு தேசிய புலனாய்வு நிறுவனம் (என்ஐஏ) உருவாக்கப்பட்டது. இது நாட்டின் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு சட்ட அமலாக்க நிறுவனமாகும்.

26/11 சம்பவம் என்று பிரபலமாக அறியப்படும் 2008 மும்பை பயங்கரவாத தாக்குதலின் பின்னணியில் NIA நிறுவப்பட்டது. இந்த தேசியப் பயங்கரம், நாட்டில் பயங்கரவாதம் தொடர்பான குற்றங்களைக் கையாள்வதற்கு ஒரு தனியான கூட்டாட்சி அமைப்பின் தேவையை உணர வழிவகுத்தது.

என்ஐஏவின் தலைமையகம் புதுதில்லியில் உள்ளது. NIA இன் கிளை அலுவலகங்கள் ஹைதராபாத், குவஹாத்தி, மும்பை, லக்னோ, கொச்சி, கொல்கத்தா, ஜம்மு மற்றும் ராய்ப்பூர் ஆகிய இடங்களில் அமைந்துள்ளன. கூடுதலாக, NIA ஆனது TFFC செல் எனப்படும் ஒரு தனி சிறப்புப் பிரிவைக் கொண்டுள்ளது, இது போலி நாணயத் தாள்கள் மற்றும் பயங்கரவாதத்திற்கு நிதியுதவி போன்ற விஷயங்களைக் கையாள்கிறது.

என்ஐஏ இயக்குநர் ஜெனரல் தலைமையில் உள்ளது. அவர் மத்திய அரசால் நியமிக்கப்படுகிறார். அவரது அதிகாரங்கள் ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள காவல் துறையைப் பொறுத்தமட்டில் காவல்துறை தலைமை இயக்குநரால் பயன்படுத்தக்கூடிய அதிகாரங்களைப் போன்றது.

இந்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் NIA செயல்படுகிறது. என்ஐஏ சட்டத்தின் கீழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றங்களை விசாரிக்க மாநில அரசு அனைத்து உதவிகளையும் ஒத்துழைப்பையும் என்ஐஏவுக்கு வழங்குகிறது.

என்ஐஏவின் பகுத்தறிவு

நாடாளுமன்றத்தில் NIA மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தியபோது, NIA1 ஐ உருவாக்குவதற்கு இந்திய அரசு பின்வரும் காரணங்களைக் கூறியது :

1. கடந்த பல ஆண்டுகளாக, எல்லைக்கு அப்பால் இருந்து ஆதரவளிக்கப்படும் பெரிய அளவிலான பயங்கரவாதத்திற்கு இந்தியா பலியாகி வருகிறது. தீவிரவாதம் மற்றும் கிளர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் இடதுசாரி தீவிரவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் மட்டுமின்றி, உள்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும், முக்கிய இடங்களிலும் பயங்கரவாத தாக்குதல்கள் மற்றும் குண்டு வெடிப்புகள் போன்ற எண்ணற்ற பயங்கரவாத தாக்குதல்கள் நடந்துள்ளன. நகரங்கள், முதலியன
2. இதுபோன்ற ஏராளமான சம்பவங்கள் சிக்கலான மாநிலங்களுக்கு இடையேயான மற்றும் சர்வதேச தொடர்புகள் மற்றும் ஆயுதங்கள் மற்றும் போதைப்பொருள் கடத்தல், போலி இந்திய நாணயத்தை உள்ளே தள்ளுதல் மற்றும் புழக்கத்தில் விடுதல், எல்லைகளுக்கு அப்பால் ஊடுருவல் போன்ற பிற நடவடிக்கைகளுடன் சாத்தியமான தொடர்புகளைக் கொண்டிருப்பதாகக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. .
3. இவை அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, பயங்கரவாதம் மற்றும் தேசிய பாதிப்புகள் கொண்ட சில சட்டங்கள் தொடர்பான குற்றங்களை விசாரிப்பதற்காக மத்திய அளவில் ஒரு முகமை அமைப்பது அவசியம் என்று உணரப்பட்டது.
4. பல நிபுணர் குழுக்கள் மற்றும் இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் 2 அத்தகைய நிறுவனத்தை நிறுவுவதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்கியுள்ளன.
5. அரசாங்கம், சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளை உரிய முறையில் பரிசீலித்து ஆய்வு செய்த பிறகு, குறிப்பிட்ட வழக்குகளை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கான விதிகளுடன், ஒரே நேரத்தில் அதிகார வரம்பில் NIA அமைப்பதற்கான விதிகளை உருவாக்குவதற்கான சட்டத்தை இயற்ற முன்மொழிந்தது. இந்த விதிகள் தேசிய புலனாய்வு முகமை மசோதா, 2008 இல் இணைக்க முன்மொழியப்பட்டுள்ளது.

NIA இன் செயல்பாடுகள்

NIA சட்டத்தின் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல்வேறு சட்டங்களின் கீழ் குற்றங்களை விசாரிக்கவும், வழக்குத் தொடரவும் NIA கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன் ஆணைக்கு இணங்க, NIA பயங்கரவாத எதிர்ப்பு விசாரணையை சேகரிக்கிறது, ஒருங்கிணைக்கிறது மற்றும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. இது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகள் மட்டத்தில் உள்ள தனது சகோதர புலனாய்வு அமைப்புகள் மற்றும் சட்ட அமலாக்கப் பிரிவுகளுடன் உள்ளீடுகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறது.

இன்னும் விரிவாக, NIA க்கு ஒதுக்கப்பட்ட செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு3 :

(அ) NIA சட்டத்தின் அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் தொடர்பான குற்றங்களை விசாரித்து வழக்குத் தொடர. (ஆ) மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளின் பிற புலனாய்வு மற்றும் புலனாய்வு அமைப்புகளுக்கு உதவி வழங்குதல் மற்றும் உதவி பெறுதல்.

(c) NIA சட்டத்தின் விதிகளை விரைவாகவும் திறம்படவும் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான பிற நடவடிக்கைகளை எடுப்பது.

NIA வின் பார்வை

பின்வரும் புள்ளிகள் NIA இன் பார்வையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன: 1. NIA

சிறந்த சர்வதேச தரங்களுடன் பொருந்தக்கூடிய ஒரு முழுமையான தொழில்முறை புலனாய்வு நிறுவனமாக இருக்க வேண்டும்.

2. கவுண்டரில் சிறந்த தரங்களை அமைப்பதை NIA நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது

பயங்கரவாதம் மற்றும் தேசிய அளவில் தேசிய பாதுகாப்பு தொடர்பான விசாரணைகள் மிகவும் பயிற்சி பெற்ற, கூட்டாண்மை சார்ந்த பணியாளர்களாக உருவாக்கப்படுவதன் மூலம்.

3. NIA தற்போதுள்ள மற்றும் தடுப்பதை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது

சாத்தியமான பயங்கரவாத குழுக்கள் / தனிநபர்கள்.

4. என்ஐஏ அனைத்து பயங்கரவாதிகளின் களஞ்சியமாக வளர்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது தொடர்புடைய தகவல்கள்.

என்ஐஏவின் பணி

NIA இன் நோக்கம் பின்வருமாறு: 1. சமீபத்திய

அறிவியல் புலனாய்வு முறைகளைப் பயன்படுத்தி திட்டமிடப்பட்ட குற்றங்களின் ஆழமான தொழில்முறை விசாரணை மற்றும் NIA க்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட அனைத்து வழக்குகளும் கண்டறியப்படுவதை உறுதிசெய்யும் வகையில் தரநிலைகளை அமைத்தல்.

2. பயனுள்ள மற்றும் விரைவான சோதனையை உறுதி செய்தல்.

3. முற்றிலும் தொழில்முறை, முடிவு சார்ந்த அமைப்பாக வளர்ச்சியடைந்து, இந்திய அரசியலமைப்பு மற்றும் நிலத்தின் சட்டங்களை நிலைநிறுத்துதல், மனித உரிமைகள் மற்றும் தனிநபரின் கண்ணியம் ஆகியவற்றின் பாதுகாப்பிற்கு முதன்மை முக்கியத்துவம் அளிக்கிறது.

4. வழக்கமான பயிற்சி மற்றும் சிறந்த நடைமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் ஒரு தொழில்முறை பணியாளர்களை உருவாக்குதல்.

5. அறிவியல் மனப்பான்மை மற்றும் முற்போக்கான மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்துதல் ஒதுக்கப்பட்ட கடமைகளை நிறைவேற்றுவதல்.

6. ஒவ்வொன்றிலும் நவீன முறைகள் மற்றும் சமீபத்திய தொழில்நுட்பத்தை அறிமுகப்படுத்துதல் ஏஜென்சியின் செயல்பாடுகளின் கோளம்.

7. என்ஐஏ சட்டத்தின் சட்ட விதிகளுக்கு இணங்க மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள் மற்றும் பிற சட்ட அமலாக்க முகமைகளின் அரசாங்கங்களுடன் தொழில்முறை மற்றும் நல்ல உறவுகளைப் பேணுதல்.

8. பயங்கரவாத வழக்குகளை விசாரிப்பதில் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் மற்ற விசாரணை நிறுவனங்களுக்கும் உதவுதல்.

9. பயங்கரவாதம் தொடர்பான அனைத்து தகவல்களிலும் தரவுத்தளத்தை உருவாக்குதல் மற்றும் கிடைக்கும் தரவுத்தளத்தை மாநிலங்கள் மற்றும் பிற நிறுவனங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுதல்.

10. மற்ற நாடுகளில் பயங்கரவாதம் தொடர்பான சட்டங்களை ஆய்வு செய்தல் மற்றும் பகுப்பாய்வு செய்தல் மற்றும் இந்தியாவில் தற்போதுள்ள சட்டங்களின் போதுமான தன்மையை தொடர்ந்து மதிப்பீடு செய்தல் மற்றும் தேவையான போது மாற்றங்களை முன்மொழிதல்.

11. மூலம் இந்திய குடிமக்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுப்பது தன்னலமற்ற மற்றும் அச்சமற்ற முயற்சிகள்.

NIA இன் அதிகாரம்

இந்தியாவின் இறையாண்மை, பாதுகாப்பு மற்றும் ஒருமைப்பாடு, அரசின் பாதுகாப்பு, வெளி மாநிலங்களுடனான நட்புறவு மற்றும் சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள், உடன்படிக்கைகள், மாநாடுகள் மற்றும் ஐநாவின் தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்த இயற்றப்பட்ட பல்வேறு சட்டங்களின் கீழ் உள்ள குற்றங்கள் ஆகியவற்றைப் பாதிக்கும் குற்றங்களை விசாரிக்கவும், வழக்குத் தொடரவும் NIAக்கு ஒரே நேரத்தில் அதிகாரம் உள்ளது. அதன் ஏஜென்சிகள் மற்றும் பிற சர்வதேச நிறுவனங்கள்.

வெடிகுண்டு வெடிப்புகள், விமானங்கள் மற்றும் கப்பல்களை கடத்தல், அணுசக்தி நிறுவனங்கள் மீதான தாக்குதல்கள் மற்றும் பேரழிவு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துதல் உள்ளிட்ட பயங்கரவாத தாக்குதல்களை விசாரிக்க NIA க்கு அதிகாரம் உள்ளது.

2019 இல், NIA இன் அதிகார வரம்பு நீட்டிக்கப்பட்டது4 .

இதன் விளைவாக, மனித கடத்தல், கள்ளநோட்டு அல்லது ரூபாய் நோட்டுகள், தடைசெய்யப்பட்ட ஆயுதங்களை தயாரித்தல் அல்லது விற்பனை செய்தல், சைபர்-தீவிரவாதம் மற்றும் வெடிக்கும் பொருட்கள் தொடர்பான குற்றங்களை விசாரிக்கவும் NIA க்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

NIA (திருத்தம்) சட்டம், 2019

திருத்தத்தின் பல்வேறு அம்சங்கள் அல்லது விதிகள் பின்வருமாறு 5 : 1. இந்தியக் குடிமக்களுக்கு எதிராக இந்தியாவிற்கு அப்பால் திட்டமிடப்பட்ட குற்றத்தைச் செய்யும்

அல்லது இந்தியாவின் நலனைப் பாதிக்கும் நபர்களுக்கும் இது NIA சட்டத்தின் விதிகளைப் பயன்படுத்தியது.

2. இந்தியாவில் மட்டுமின்றி இந்தியாவிற்கு வெளியேயும் குற்றங்களை விசாரிப்பது தொடர்பாக காவல்துறை அதிகாரிகளால் செயல்படுத்தப்படும் அதிகாரங்கள், கடமைகள், தனியுரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் போன்ற அதிகாரங்கள் NIA அதிகாரிகளுக்கு இருக்கும் என்று அது வழங்கியது.
3. இந்தியாவிற்கு வெளியே செய்யப்படும் திட்டமிடப்பட்ட குற்றத்தைப் பொறுத்த வரையில், அது போன்ற குற்றங்கள் இந்தியாவில் நடந்துள்ளதைப் போன்றே வழக்குப் பதிவு செய்யவும், விசாரணையை மேற்கொள்ளவும் NIA-க்கு உத்தரவிட மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது.
4. NIA சட்டத்தின் கீழ் குற்றங்களை விசாரிப்பதற்கான சிறப்பு நீதிமன்றங்களாக மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகள் அமர்வு நீதிமன்றங்களை நியமிக்கலாம் என்று அது வழங்கியது.
5. இது NIA இன் அட்டவணையில் சில புதிய குற்றங்களைச் சேர்த்தது சட்டம்6 .

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பொருள்கள் மற்றும் காரணங்களின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் NIA மசோதா, 2008 இல் இணைக்கப்பட்டது.
2. இரண்டாவது நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (தலைவர்: வீரப்ப மொய்லி), 2005-09, அதன் அறிக்கையில் 'பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்தல்' (2008) என்ற தலைப்பில்.
3. தேசிய புலனாய்வு முகமை (அரசியலமைப்பு முறை) விதிகள், 2008.
4. NIA (திருத்தம்) சட்டம், 2019 ஐப் பார்க்கவும்.
5. NIA (திருத்தம்) மசோதா, 2019 உடன் இணைக்கப்பட்ட பொருள்கள் மற்றும் காரணங்களின் அறிக்கையின் அடிப்படையில்.
6. மேலே உள்ள தலைப்பின் கீழ் (NIA அதிகார வரம்பு) கடைசி பத்தியைப் பார்க்கவும்.

63 தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை அதிகாரம்

NDMA வின் ஸ்தாபனம்

பேரிடர் மேலாண்மையின் முக்கியத்துவத்தை தேசிய முன்னுரிமையாக உணர்ந்த இந்திய அரசு, 1999-ல் ஒரு உயர் அதிகாரக் குழுவையும், குஜராத் பூகம்பத்திற்குப் பிறகு 2001-ல் தேசியக் குழுவையும் அமைத்து, பேரிடர் மேலாண்மைத் திட்டங்களைத் தயாரிப்பதற்கும், பயனுள்ள தணிப்புகளைப் பரிந்துரைப்பதற்கும் பரிந்துரைத்தது. வழிமுறைகள். இருப்பினும், 2004 இன் இந்தியப் பெருங்கடல் சுனாமிக்குப் பிறகு, இந்திய அரசாங்கம் பேரிடர் மேலாண்மைச் சட்டம், 2005 ஐ இயற்றுவதன் மூலம் நாட்டின் சட்டமன்ற வரலாற்றில் ஒரு வரையறுக்கும் படியை எடுத்தது .

நாட்டில் பேரிடர் மேலாண்மைக்கு ஒரு முழுமையான மற்றும் ஒருங்கிணைந்த அணுகுமுறையை முன்னெடுத்துச் செயல்படுத்தவும், செயல்படுத்தவும் தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையத்தை (NDMA) உருவாக்குவதற்கு சட்டம் வழங்கியுள்ளது. ஆரம்பத்தில், NDMA 2005 இல் இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாக ஆணையின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டது. பின்னர், 2006 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் விதிகளின் கீழ் NDMA க்கு அறிவிக்கப்பட்டது .

NDMA ஒரு தலைவர் மற்றும் மற்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது, ஒன்பதுக்கு மேல் இல்லை. பிரதமர் NDMA வின் அதிகாரபூர்வ தலைவராக உள்ளார். மற்ற உறுப்பினர்கள் NDMA இன் தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள். NDMA இன் தலைவர் உறுப்பினர்களில் ஒருவரை NDMA இன் துணைத் தலைவராக நியமிக்கிறார். துணைத் தலைவருக்கு கேபினட் அமைச்சர் அந்தஸ்தும், மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு மாநில அமைச்சர் அந்தஸ்தும் உண்டு.

NDMA என்பது நாட்டின் பேரிடர் மேலாண்மைக்கான உச்ச அமைப்பாகும். இது மத்திய உள்துறை அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகிறது.

NDMA இந்த தொலைநோக்கு பார்வையுடன் நிறுவப்பட்டது: 'அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு முழுமையான, சார்பு செயலில், தொழில்நுட்ப உந்துதல் மற்றும் நிலையான வளர்ச்சி மூலோபாயத்தின் மூலம் பாதுகாப்பான மற்றும் பேரழிவை எதிர்க்கும் இந்தியாவை உருவாக்குதல்.

பங்குதாரர்கள் மற்றும் தடுப்பு, தயார்நிலை மற்றும் தணிப்பு கலாச்சாரத்தை
வளர்க்கிறார்கள்.

NDMA வின் நோக்கங்கள்

NDMA இன் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

1. அறிவு, புதுமை மற்றும் கல்வி மூலம் அனைத்து மட்டங்களிலும் தடுப்பு, தயார்நிலை மற்றும் பின்னடைவு கலாச்சாரத்தை மேம்படுத்துதல்.
2. தொழில்நுட்பம், பாரம்பரிய ஞானம் மற்றும் சுற்றுச்சூழல் நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தனிப்பு நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிக்க.
3. பேரிடர் மேலாண்மையை வளர்ச்சித் திட்டமிடல் செயல்முறையில் முக்கிய நீரோட்டத்திற்கு கொண்டு வருதல்.
4. செயல்படுத்தும் ஒழுங்குமுறை சூழலையும் இணக்க ஆட்சியையும் உருவாக்க நிறுவன மற்றும் தொழில்நுட்ப-சட்ட கட்டமைப்பை நிறுவுதல்.
5. அடையாளம் காணல், மதிப்பீடு செய்வதற்கான திறமையான பொறிமுறையை உறுதிப்படுத்துதல் மற்றும் பேரிடர் அபாயங்களைக் கண்காணித்தல்.
6. தகவல் தொழில்நுட்ப ஆதரவுடன் பதிலளிக்கக்கூடிய மற்றும் தோல்வியுற்ற தகவல்தொடர்பு மூலம் தற்கால முன்கணிப்பு மற்றும் முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை அமைப்புகளை உருவாக்குதல்.
7. சமூகத்தின் பாதிக்கப்படக்கூடிய பிரிவினரின் தேவைகளுக்கு அக்கறையுள்ள அணுகுமுறையுடன் திறமையான பதில் மற்றும் நிவாரணத்தை உறுதி செய்தல்.
8. பாதுகாப்பான வாழ்க்கையை உறுதி செய்வதற்காக பேரழிவை எதிர்க்கும் கட்டமைப்புகள் மற்றும் வாழ்விடங்களை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பாக புனரமைப்பு பணிகளை மேற்கொள்வது.
9. உடன் ஒரு உற்பத்தி மற்றும் செயல்திறன் மிக்க கூட்டாண்மையை ஊக்குவித்தல் பேரிடர் மேலாண்மைக்கான ஊடகம்.

NDMA இன் செயல்பாடுகள்

பேரிடர் மேலாண்மைக்கான கொள்கைகள், திட்டங்கள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வகுக்கும் பொறுப்பை NDMA கொண்டுள்ளது.

NDMA இன் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: 1.

பேரிடர் மேலாண்மை குறித்த கொள்கைகளை வகுத்தல்.

2. தேசிய திட்டத்தை அங்கீகரிப்பது.

3. தேசியத் திட்டத்தின்படி இந்திய அரசின் அமைச்சகங்கள் அல்லது துறைகளால் தயாரிக்கப்பட்ட திட்டங்களை அங்கீகரிக்க.

4. மாநிலப் பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையங்கள் (SDMAs) மாநிலத் திட்டத்தை வரைவதில் பின்பற்ற வேண்டிய வழிகாட்டுதல்களை வகுத்தல்.

5. இந்திய அரசின் பல்வேறு அமைச்சகங்கள் அல்லது துறைகள் தங்கள் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களில் பேரிடர் தடுப்பு அல்லது அதன் விளைவுகளைத் தணிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கத்திற்காக பின்பற்ற வேண்டிய வழிகாட்டுதல்களை வகுத்தல்.

6. அமலாக்கம் மற்றும் செயல்படுத்தலை ஒருங்கிணைக்க பேரிடர் மேலாண்மைக்கான கொள்கை மற்றும் திட்டம்.

7. நோக்கத்திற்காக நிதி வழங்க பரிந்துரை தணிப்பு.

8. பெரும் பேரழிவுகளால் பாதிக்கப்பட்ட மற்ற நாடுகளுக்கு மத்திய அரசு தீர்மானிக்கும் அத்தகைய ஆதரவை வழங்குதல்.

9. பேரழிவைத் தடுக்க, அல்லது தணிக்க, அல்லது அச்சுறுத்தும் பேரிடர் சூழ்நிலை அல்லது பேரழிவைக் கையாள்வதற்கான தயார்நிலை மற்றும் திறன் மேம்பாட்டிற்காக இது போன்ற பிற நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

10. தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை நிறுவனத்தின் செயல்பாட்டிற்கான பரந்த கொள்கைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வகுத்தல்4 .

NDMA இன் கூடுதல் செயல்பாடுகள்

மேற்கூறியவற்றைத் தவிர, NDMA பின்வரும் செயல்பாடுகளையும் செய்கிறது: 1. பேரிடரால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய குறைந்தபட்ச

நிவாரணத் தரங்களுக்கான வழிகாட்டுதல்களை இது பரிந்துரைக்கிறது.

2. கடுமையான அளவிலான பேரழிவுகள் ஏற்பட்டால், அத்தகைய பேரிடர்களால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு கடன்களை திருப்பிச் செலுத்துவதில் நிவாரணம் அல்லது சலுகை அடிப்படையில் புதிய கடன்களை வழங்க பரிந்துரைக்கிறது.

3. இது தேசிய பேரிடர் மீட்புப் படையின் (NDRF) பொது கண்காணிப்பு, திசை மற்றும் கட்டுப்பாட்டை செயல்படுத்துகிறது.

அச்சுறுத்தும் பேரிடர் சூழ்நிலை அல்லது பேரிடருக்கு சிறப்புப் பதிலளிப்பதற்காக இந்தப் படை உருவாக்கப்பட்டது.

4. எந்தவொரு அச்சுறுத்தும் பேரிடர் சூழ்நிலை அல்லது பேரிடரில் மீட்பு அல்லது நிவாரணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் அல்லது பொருட்களை அவசரகால கொள்முதல் செய்ய சம்பந்தப்பட்ட துறை அல்லது அதிகாரத்தை இது அங்கீகரிக்கிறது. இதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்களில், டெண்டர்களை அழைக்க வேண்டிய நிலையான நடைமுறை விலக்கப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

5. அதன் செயல்பாடுகள் குறித்து ஆண்டு அறிக்கை தயாரித்து மத்திய அரசிடம் சமர்ப்பிக்கிறது. பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் மத்திய அரசு வைக்கிறது5 .

மாநில பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

ஒவ்வொரு மாநில

அரசும் மாநில பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையத்தை (SDMA) மாநிலத்திற்கு ஏற்படுத்த வேண்டும் . ஒரு SDMA ஒரு தலைவர் மற்றும் மற்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது, ஒன்பதுக்கு மேல் இல்லை. மாநிலத்தின் முதலமைச்சர் SDMA வின் அதிகாரபூர்வ தலைவர் ஆவார். மாநில செயற்குழுவின் தலைவர் எஸ்.டி.எம்.ஏ.வின் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர் ஆவார். மற்ற உறுப்பினர்கள், எட்டுக்கு மிகாமல், SDMA இன் தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள்.

SDMA இன் தலைவர் உறுப்பினர்களில் ஒருவரை SDMA இன் துணைத் தலைவராக நியமிக்கிறார். மாநில செயற்குழுவின் தலைவர் SDMA வின் முன்னாள் அலுவல் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாக செயல்படுகிறார்.

செயல்பாடுகள்

மாநிலத்தில் பேரிடர் மேலாண்மைக்கான கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை வகுக்கும் பொறுப்பை ஒரு SDMA கொண்டுள்ளது. அதன் செயல்பாடுகளில் பின்வருவன அடங்கும்: 1. மாநில பேரிடர் மேலாண்மைக் கொள்கையை வகுத்தல்.

2. NDMA வகுத்துள்ள வழிகாட்டுதல்களின்படி மாநிலத் திட்டத்தை அங்கீகரிப்பது.
3. மாநில அரசின் துறைகளால் தயாரிக்கப்பட்ட பேரிடர் மேலாண்மை திட்டங்களுக்கு ஒப்புதல் அளித்தல்.
4. பேரிடர்களைத் தடுப்பதற்கும் தணிப்பதற்கும் நடவடிக்கைகளை ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கங்களுக்காக மாநில அரசின் துறைகள் பின்பற்ற வேண்டிய வழிகாட்டுதல்களை அவற்றின் வளர்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களில் வழங்குதல் மற்றும் அதற்குத் தேவையான தொழில்நுட்ப உதவிகளை வழங்குதல்.
5. மாநிலத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதை ஒருங்கிணைக்க.
6. தணிப்பு மற்றும் ஆயத்த நடவடிக்கைகளுக்கு நிதி வழங்க பரிந்துரை செய்தல்.
7. மாநிலத்தின் பல்வேறு துறைகளின் வளர்ச்சித் திட்டங்களை மறுஆய்வு செய்து, அதில் தடுப்பு மற்றும் தணிப்பு நடவடிக்கைகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருப்பதை உறுதி செய்தல்.

8. மாநில அரசின் துறைகளால் தணிப்பு, திறன் மேம்பாடு மற்றும்
தயார்நிலைக்கு எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளை மதிப்பாய்வு
செய்து, தேவையான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குதல்.

மாவட்ட பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம்

கலவை

ஒவ்வொரு மாநில அரசும் மாநிலத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் மாவட்ட பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையத்தை (DDMA) நிறுவ வேண்டும். ஒரு DDMA ஒரு தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது, ஏழுக்கு மேல் இல்லை. மாவட்ட ஆட்சியர் (அல்லது மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அல்லது துணை ஆணையர்) டிடிஎம்ஏ-வின் அதிகாரபூர்வ தலைவர் ஆவார். உள்ளூராட்சி மன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி DDMA வின் முன்னாள் துணைத் தலைவர் ஆவார். ஆனால், பழங்குடியினர் பகுதிகளில் (இந்திய அரசியலமைப்பின் ஆறாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது), தன்னாட்சி மாவட்டத்தின் மாவட்ட கவுன்சிலின் தலைமைச் செயற்குழு உறுப்பினர் DDMA இன் முன்னாள்-அலுவலக இணைத் தலைவர் ஆவார். டிடிஎம்ஏவின் தலைமைச் செயல் அதிகாரி, காவல் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் மாவட்டத்தின் தலைமை மருத்துவ அதிகாரி ஆகியோர் டிடிஎம்ஏ-வின் அதிகாரபூர்வ உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். டிடிஎம்ஏ உறுப்பினர்களாக இரண்டு மாவட்ட அளவிலான அதிகாரிகளுக்கு மேல் மாநில அரசால் நியமிக்கப்படவில்லை.

ஜில்லா பரிஷத் இருக்கும் மாவட்டமாக இருந்தால், அந்த ஜில்லா பரிஷத்தின் தலைவர் டிடிஎம்ஏவின் இணைத் தலைவர் ஆவார். டிடிஎம்ஏவின் தலைமை நிர்வாக அதிகாரி மாநில அரசால் நியமிக்கப்படுகிறார்.

செயல்பாடுகள்

பேரிடர் மேலாண்மைக்கான மாவட்ட திட்டமிடல், ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் செயல்படுத்தும் அமைப்பாக DDMA செயல்படுகிறது மேலும் NDMA மற்றும் SDMA வகுத்துள்ள வழிகாட்டுதல்களின்படி மாவட்டத்தில் பேரிடர் மேலாண்மைக்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கிறது. அதன் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு: 1. மாவட்டத்திற்கான மாவட்ட பதில் திட்டத்தை உள்ளடக்கிய பேரிடர் மேலாண்மை திட்டத்தை தயார் செய்தல்.

2. தேசியக் கொள்கை, மாநிலக் கொள்கை, தேசியத் திட்டம், மாநிலத் திட்டம் மற்றும் மாவட்டத் திட்டம் ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைத்து கண்காணிக்கவும்.
3. மாவட்டத்தில் பேரிடர்களால் பாதிக்கப்படக்கூடிய பகுதிகள் கண்டறியப்பட்டு, அவற்றைத் தடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகள்

பேரழிவுகள் மற்றும் அதன் விளைவுகளைத் தணிப்பது மாவட்ட அளவில் அரசாங்கத்தின் துறைகள் மற்றும் உள்ளூர் அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

4. NDMA மற்றும் SDMA வகுத்துள்ள பேரழிவுகளைத் தடுப்பதற்கான வழிகாட்டுதல்கள், அதன் விளைவுகளைத் தணித்தல், தயார்நிலை மற்றும் பதிலளிப்பு நடவடிக்கைகள் மாவட்ட அளவில் அரசாங்கத்தின் அனைத்துத் துறைகளும் மாவட்டத்தில் உள்ள உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் பின்பற்றுவதை உறுதி செய்தல்.
5. மாவட்டத்தில் உள்ள பல்வேறு நிலை அலுவலர்கள், பணியாளர்கள் மற்றும் தன்னார்வ மீட்புப் பணியாளர்களுக்கான சிறப்புப் பயிற்சித் திட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து ஒருங்கிணைத்தல்.
6. உள்ளூர் அதிகாரிகள், அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களின் ஆதரவுடன் பேரிடர் அல்லது தணிப்புத் தடுப்புக்கான சமூகப் பயிற்சி மற்றும் விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகளை எளிதாக்குதல்.
7. முன்கூட்டிய எச்சரிக்கைகள் மற்றும் சரியான தகவல்களை பொதுமக்களுக்கு பரப்புவதற்கான பொறிமுறையை அமைத்தல், பராமரித்தல், மதிப்பாய்வு செய்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல்.
8. மாவட்ட அளவில் அரசின் துறைகள், சட்டப்பூர்வ அமைப்புகள் மற்றும் மாவட்டத்தில் பேரிடர் மேலாண்மையில் ஈடுபட்டுள்ள பிற அரசு மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குதல், உதவுதல் மற்றும் ஒருங்கிணைத்தல்.
9. ஏதேனும் அச்சுறுத்தும் பேரிடர் சூழ்நிலை அல்லது பேரிடர் ஏற்பட்டால், நிவாரண மையங்கள் அல்லது முகாம்களாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய கட்டிடங்கள் மற்றும் இடங்களைக் கண்டறிந்து, அத்தகைய கட்டிடங்கள் அல்லது இடங்களில் நீர் வழங்கல் மற்றும் சுகாதாரத்திற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தல்.
10. மாநில அரசு அல்லது SDMA க்கு ஒதுக்கக்கூடிய அல்லது மாவட்டத்தில் பேரிடர் மேலாண்மைக்கு அது அவசியம் என்று கருதுவது போன்ற பிற செயல்பாடுகளைச் செய்ய.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஆண்டறிக்கை 2016-17, தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையம், இந்திய அரசு, ப. 2.
2. ஐபிட்.
3. மாநில பேரிடர் மேலாண்மை ஆணையங்கள் மற்றும் மாவட்டத்தை நிறுவுவதற்கும் சட்டம் வழங்கப்பட்டுள்ளது

பேரிடர் மேலாண்மை அதிகாரிகள்.

4. தேசிய பேரிடர் மேலாண்மை நிறுவனம் ஆகும்

புது டெல்லியில் அமைந்துள்ளது.

5. பேரிடர் மேலாண்மை (தேசிய ஆணையத்தின் ஆண்டு அறிக்கை) விதிகள், 2006.

பகுதி-IX

மற்ற அரசியலமைப்பு பரிமாணங்கள்

64. கூட்டுறவு சங்கங்கள் 65.

உத்தியோகபூர்வ மொழி 66.

பொது சேவைகள்

67. அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள்

68. குறிப்பிட்ட வகுப்புகள் தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

64 கூட்டுறவு சங்கங்கள்

டி அவர் 97வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டம் 2011, கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து மற்றும் பாதுகாப்பை வழங்கியது. இச்சூழலில், அரசியலமைப்பில் பின்வரும் மூன்று மாற்றங்களைச் செய்தது: 1. கூட்டுறவு சங்கங்களை உருவாக்கும் உரிமையை உருவாக்கியது.

அடிப்படை உரிமை (பிரிவு 191).

2. இது கூட்டுறவு சங்கங்களை மேம்படுத்துவதற்கான மாநிலக் கொள்கையின் புதிய வழிகாட்டுதல் கொள்கையை உள்ளடக்கியது (பிரிவு 43-B2).
3. இது "கூட்டுறவு சங்கங்கள்" (கட்டுரைகள் 243-ZH முதல் 243-ZT வரை) என்ற தலைப்பில் புதிய பகுதி IX-B ஐ அரசியலமைப்பில் சேர்த்தது.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அரசியலமைப்பின் IX-B பகுதி கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது:

கூட்டுறவு சங்கங்களின் ஒருங்கிணைப்பு: தன்னார்வ உருவாக்கம், ஜனநாயக உறுப்பினர் கட்டுப்பாடு, உறுப்பினர் பொருளாதார பங்கேற்பு மற்றும் தன்னாட்சி செயல்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் கூட்டுறவு சங்கங்களை இணைத்தல், ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் முடக்குதல் ஆகியவற்றுக்கான ஏற்பாடுகளை மாநில சட்டமன்றம் செய்யலாம்.

வாரியம் மற்றும் அதன் அலுவலகத்தின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் காலம் தாங்குபவர்கள்: வாரியமானது அத்தகைய எண்ணிக்கையிலான இயக்குநர்களைக் கொண்டிருக்கும் மாநில சட்டமன்றத்தால் வழங்கப்படலாம்.3 ஆனால், ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் அதிகபட்ச இயக்குநர்களின் எண்ணிக்கை இருபத்தி ஒன்றுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.

மாநில சட்டமன்றமானது, அத்தகைய நபர்களின் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் குழுவிலும், பட்டியல் சாதியினர் அல்லது பழங்குடியினருக்கு ஒரு இடமும், பெண்களுக்கு இரண்டு இடங்களும் இடஒதுக்கீடு வழங்க வேண்டும்.

வாரியத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் பதவிக் காலம் மற்றும் அதன் அலுவலகப் பணியாளர்கள் தேர்தல் தேதியிலிருந்து ஐந்து ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டும்.4 மாநில சட்டமன்றமானது வங்கி, மேலாண்மை, நிதி அல்லது வேறு ஏதேனும் தொடர்புடைய துறையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற துறையில் அனுபவம் உள்ள நபர்களை குழுவின் உறுப்பினர்களாக இணைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்யும். ஆனால், அத்தகைய கூட்டுறவு உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை இரண்டுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும் (இருபத்தொரு இயக்குநர்கள் தவிர). மேலும், கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் எந்தத் தேர்தலிலும் வாக்களிக்கும் உரிமையோ அல்லது நிர்வாகக் குழுவின் அலுவலகப் பொறுப்பாளர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவர்களாகவோ ஒத்துழைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கு இல்லை.

ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் செயல்பாட்டு இயக்குநர்கள் குழுவின் உறுப்பினர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் மற்றும் மொத்த இயக்குநர்களின் எண்ணிக்கையை (அதாவது இருபத்தி ஒன்று) கணக்கிடும் நோக்கத்திற்காக அத்தகைய உறுப்பினர்கள் விலக்கப்படுவார்கள்.

வாரிய உறுப்பினர்களின் தேர்தல்: புதிதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் பதவி ஏற்பதை உறுதி செய்வதற்காக வாரியத்தின் பதவிக்காலம் முடிவதற்குள் ஒரு வாரியத்தின் தேர்தல் நடத்தப்படும்.

வெளிச்செல்லும் குழுவின் உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் முடிவடைந்தவுடன்.

ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு தேர்தல்களை நடத்துவது மற்றும் வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரிப்பது தொடர்பான மேற்பார்வை, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவை மாநில சட்டமன்றத்தால் வழங்கப்படக்கூடிய அத்தகைய அமைப்பில் இருக்கும்.

வாரியம் மற்றும் இடைக்கால நிர்வாகத்தின் மேற்பார்வை மற்றும் இடைநிறுத்தம்: ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் எந்தப் பலகையும் மாற்றியமைக்கப்படவோ அல்லது இடைநீக்கத்தின் கீழ் வைத்திருக்கவோ கூடாது. அதன் கடமைகளின் செயல்திறன் (iii) கூட்டு நலன்களுக்கு பாதகமான எந்தவொரு செயலையும் செய்தல்

- இயக்க சங்கம் அல்லது அதன் உறுப்பினர்கள்
- (iv) அரசியலமைப்பு அல்லது செயல்பாடுகளில் முட்டுக்கட்டை இருப்பது பலகை
- (v) மாநில சட்டத்தின் விதிகளின்படி தேர்தலை நடத்தத் தவறிய தேர்தல் அமைப்பு.

எவ்வாறாயினும், அரசாங்கத்தின் பங்கு அல்லது கடன் அல்லது நிதி உதவி அல்லது அரசாங்கத்தால் எந்த உத்தரவாதமும் இல்லாத நிலையில், அத்தகைய கூட்டுறவு சங்கத்தின் வாரியம் மாற்றியமைக்கப்படவோ அல்லது இடைநீக்கத்தின் கீழ் வைக்கப்படவோ கூடாது.

ஒரு வாரியம் மீறப்பட்டால், அத்தகைய கூட்டுறவு சங்கத்தின் விவகாரங்களை நிர்வகிக்க நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகி ஆறு மாத காலத்திற்குள் தேர்தலை நடத்த ஏற்பாடு செய்து, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வாரியத்திடம் நிர்வாகத்தை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு சங்கங்களின் கணக்குகளின் தணிக்கை: கூட்டுறவு சங்கங்களின் கணக்குகளை பராமரிப்பதற்கும், ஒவ்வொரு நிதியாண்டிலும் ஒருமுறையாவது அத்தகைய கணக்குகளை தணிக்கை செய்வதற்கும் மாநில சட்டமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம். கூட்டுறவு சங்கங்களின் கணக்குகளை தணிக்கை செய்வதற்கு தகுதியுடைய தணிக்கையாளர்கள் மற்றும் தணிக்கை நிறுவனங்களின் குறைந்தபட்ச தகுதிகள் மற்றும் அனுபவத்தை இது குறிப்பிடுகிறது.

ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கமும் கூட்டுறவு சங்கத்தின் பொதுக்குழுவால் நியமிக்கப்பட்ட தணிக்கையாளர் அல்லது தணிக்கை நிறுவனத்தால் தணிக்கை செய்யப்படும். ஆனால், அத்தகைய தணிக்கையாளர் அல்லது தணிக்கை நிறுவனம் நியமிக்கப்பட வேண்டும்

மாநில அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட குழு அல்லது மாநில அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அமைப்பிலிருந்து.

ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் கணக்குகளும் நிதியாண்டு முடிந்த ஆறு மாதங்களுக்குள் தணிக்கை செய்யப்படும்.

ஒரு உச்ச கூட்டுறவு சங்கத்தின் கணக்குகளின் தணிக்கை அறிக்கை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும்.

பொதுக்குழு கூட்டங்களை கூட்டுதல்: ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் ஆண்டு பொதுக்குழு கூட்டம் நிதியாண்டு முடிவடைந்த ஆறு மாத காலத்திற்குள் கூட்டப்பட வேண்டும் என்று மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். தகவல்களைப் பெற ஒரு உறுப்பினரின் உரிமை: கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் புத்தகங்கள், தகவல்கள் மற்றும் கணக்குகளை அணுகுவதற்கு மாநில சட்டமன்றம் வழங்கலாம். கூட்டுறவு சங்கத்தின் நிர்வாகத்தில் உறுப்பினர்களின் பங்களிப்பை உறுதி செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளையும் இது செய்யலாம். மேலும், அதன் உறுப்பினர்களுக்கு கூட்டுறவு கல்வி மற்றும் பயிற்சி அளிக்கலாம்.

வருமானம்: ஒவ்வொரு கூட்டுறவு சங்கமும், ஒவ்வொரு நிதியாண்டு முடிவடையும் ஆறு மாதங்களுக்குள், மாநில அரசால் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரத்திற்கு வருமானத்தை தாக்கல் செய்ய வேண்டும். இந்த வருமானத்தில் பின்வரும் விஷயங்கள் அடங்கும்: (அ) அதன் செயல்பாடுகளின் வருடாந்திர அறிக்கை (ஆ) அதன் தணிக்கை செய்யப்பட்ட கணக்கு அறிக்கை (இ) கூட்டுறவு சங்கத்தின் பொதுக்குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட உபரி அகற்றலுக்கான திட்டம் (ஈ) திருத்தங்களின் பட்டியல் கூட்டுறவு சட்டங்கள்

சமூகம்

(இ) அதன் பொதுக்குழு நடைபெறும் தேதி தொடர்பான அறிவிப்பு

கூட்டம் மற்றும் தேர்தல் நடத்தப்படும் போது

(f) மாநிலச் சட்டத்தின் ஏதேனும் விதிகளின்படி பதிவாளருக்குத் தேவைப்படும்

வேறு ஏதேனும் தகவல்.6

குற்றங்கள் மற்றும் தண்டனைகள்: கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான குற்றங்களுக்கான விதிகளையும், அத்தகைய குற்றங்களுக்கான தண்டனைகளையும் மாநில சட்டமன்றம் செய்யலாம். அத்தகைய சட்டத்தில் பின்வரும் செயல்களின் கமிஷன் அல்லது புறக்கணிப்பு ஆகியவை அடங்கும்:

(அ) ஒரு கூட்டுறவு சங்கம் வேண்டுமென்றே தவறான வருமானத்தை அளிக்கிறது அல்லது தவறான தகவலை அளிக்கிறது

(ஆ) எந்தவொரு நபரும் வேண்டுமென்றே எந்தவொரு அழைப்பிற்கும், கோரிக்கைக்கும் கீழ்ப்படியவில்லை அல்லது மாநில சட்டத்தின் கீழ் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது

(c) எந்தவொரு முதலாளியும், போதுமான காரணமின்றி, பதினான்கு நாட்களுக்குள் அதன் ஊழியரிடமிருந்து பிடித்தம் செய்யப்பட்ட தொகையை ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு செலுத்தத் தவறினால்

(ஈ) ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு சொந்தமான புத்தகங்கள், கணக்குகள், ஆவணங்கள், பதிவுகள், பணம், பாதுகாப்பு மற்றும் பிற சொத்துக்களை அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றே தவறிய எந்த அதிகாரியும்

(இ) வாரிய உறுப்பினர்கள் அல்லது அலுவலகப் பொறுப்பாளர்களின் தேர்தலுக்கு முன், போது அல்லது அதற்குப் பிறகு ஊழல் நடைமுறைகளை மேற்கொள்ளும் எந்தவொரு நபரும்.

பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கான விண்ணப்பம்: "மாநில சட்டமன்றம்", "மாநிலச் சட்டம்" அல்லது "மாநில அரசு" பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டு பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு இந்தப் பகுதியின் விதிகள் பொருந்தும். முறையே "நாடாளுமன்றம்", "மத்திய சட்டம்" அல்லது "மத்திய அரசு" ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகக் கருதலாம்.

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான விண்ணப்பம்: இந்தப் பகுதியின் விதிகள் யூனியன் பிரதேசங்களுக்குப் பொருந்தும். ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, இந்தப் பகுதியின் விதிகள் எந்த யூனியன் பிரதேசத்திற்கோ அல்லது அதன் ஒரு பகுதிக்கோ பொருந்தாது என்று உத்தரவிடலாம்.

தற்போதுள்ள சட்டங்களின் தொடர்ச்சி: அரசமைப்புச் சட்டம் (தொண்ணூற்று ஏழாவது திருத்தம்) தொடங்குவதற்கு முன்பே ஒரு மாநிலத்தில் நடைமுறையில் உள்ள கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான எந்தவொரு சட்டத்தின் விதிமுறையும் சட்டம், 2011, இந்தப் பகுதியின் விதிகளுக்கு முரணானது, திருத்தப்படும் வரை அல்லது ரத்து செய்யப்படும் வரை அல்லது அது தொடங்கி ஒரு வருடம் முடிவடையும் வரை, எது குறைவாக இருந்தாலும் அது தொடர்ந்து அமலில் இருக்கும்.⁷

97 வது திருத்தத்திற்கான காரணங்கள்

2011 ஆம் ஆண்டின் 97 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் மேற்கண்ட விதிகளைச் சேர்ப்பதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. கூட்டுறவுத் துறை, பல ஆண்டுகளாக, தேசியப் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு துறைகளில் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்து, மிகப்பெரிய வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. எவ்வாறாயினும், உறுப்பினர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதிலும், இந்த நிறுவனங்கள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் பலவீனங்களைக் காட்டியுள்ளது. தேர்தல்கள் காலவரையின்றி ஒத்திவைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகள் மற்றும் நியமனம் செய்யப்பட்ட அலுவலகப் பணியாளர்கள் அல்லது நிர்வாகிகள் நீண்ட காலமாக இந்த நிறுவனங்களின் பொறுப்பாளர்களாக இருந்த நிகழ்வுகள் உள்ளன. இது கூட்டுறவு சங்கங்களின் நிர்வாகத்தில் உறுப்பினர்களுக்கு பொறுப்புக்கூறலை குறைக்கிறது. பல கூட்டுறவு நிறுவனங்களில் நிர்வாகத்தில் போதிய நிபுணத்துவம் இல்லாதது மோசமான சேவைகள் மற்றும் குறைந்த உற்பத்தித்திறனுக்கு வழிவகுத்தது. கூட்டுறவுகள் நன்கு நிறுவப்பட்ட ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளின்படியும், சரியான நேரத்தில் மற்றும் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான முறையில் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும். எனவே, நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் அவற்றின் பங்களிப்பை உறுதி செய்வதற்கும், உறுப்பினர்கள் மற்றும் பொதுமக்களின் நலன்களுக்குப் பணியாற்றுவதற்கும், அவற்றின் சுயாட்சி, ஜனநாயக செயல்பாடு மற்றும் தொழில்முறை மேலாண்மை ஆகியவற்றை உறுதி செய்வதற்கும் இந்த நிறுவனங்களை புத்துயிர் பெறுவதற்கான அடிப்படை சீர்திருத்தங்களைத் தொடங்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. .
2. "கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்" என்பது அரசியலமைப்பின் ஏழாவது அட்டவணையின் மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள நுழைவு 32 இல் பட்டியலிடப்பட்ட ஒரு பொருளாகும், அதன்படி மாநில சட்டமன்றங்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மீது சட்டங்களை இயற்றியுள்ளன. மாநில சட்டங்களின் கட்டமைப்பிற்குள், சமூக மற்றும் பொருளாதார நீதி மற்றும் வளர்ச்சியின் பலன்களை சமமாக விநியோகம் செய்வதற்கான முயற்சிகளின் ஒரு பகுதியாக பெரிய அளவில் கூட்டுறவுகளின் வளர்ச்சி எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இருப்பினும், கூட்டுறவுகளின் கணிசமான விரிவாக்கம் இருந்தபோதிலும், அவற்றின் செயல்திறன் தரமான அடிப்படையில் விரும்பிய அளவில் இல்லை என்பது அனுபவமாக உள்ளது. மாநிலங்களின் கூட்டுறவுச் சங்கச் சட்டங்களில் சீர்திருத்தங்களின் அவசியத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, உடன் ஆலோசனை

மாநில அரசுகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் மற்றும் மாநில கூட்டுறவு அமைச்சர்களின் மாநாடுகளில் நடத்தப்பட்டுள்ளன. கூட்டுறவு நிறுவனங்களைத் தேவையற்ற வெளிப்புறத் தலையீடுகளிலிருந்து விடுவிப்பதற்காகவும், அவற்றின் தன்னாட்சி அமைப்பு மற்றும் அவற்றின் ஜனநாயக செயல்பாட்டை உறுதிப்படுத்தவும் அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கான வலுவான தேவை உணரப்பட்டுள்ளது.

3. நாட்டில் உள்ள கூட்டுறவு சங்கங்கள் ஜனநாயக ரீதியாகவும், தொழில் ரீதியாகவும், தன்னாட்சி மற்றும் பொருளாதார ரீதியாகவும் செயல்படுவதை உறுதி செய்ய மத்திய அரசு உறுதி பூண்டுள்ளது. தேவையான சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவரும் நோக்கில், ஜனநாயக, தன்னாட்சி மற்றும் தொழில்சார் செயல்பாடுகள் போன்ற கூட்டுறவு சங்கங்களின் பணியின் முக்கிய அம்சங்களை உள்ளடக்கிய சில விதிகளை வழங்குவதற்காக அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பகுதியை இணைக்க முன்மொழியப்பட்டது. இந்த விதிகள் கூட்டுறவுகளின் தன்னாட்சி மற்றும் ஜனநாயக செயல்பாட்டை உறுதிப்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல், உறுப்பினர்கள் மற்றும் பிற பங்குதாரர்களுக்கு நிர்வாகத்தின் பொறுப்புணர்வை உறுதி செய்யும் மற்றும் சட்ட விதிகளை மீறுவதைத் தடுக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

அட்டவணை 64.1 ஒரு பார்வையில் கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
243ZH	வரையறைகள்
243ZI	கூட்டுறவு சங்கங்களை இணைத்தல்
243ZJ	குழுவின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் காலம் மற்றும் அதன் அலுவலக பொறுப்பாளர்கள்
243ZK	வாரிய உறுப்பினர்களின் தேர்தல்
243ZL	சூப்பர்செஷன் மற்றும் போர்டு சஸ்பென்ஷன் மற்றும் இடைக்கால மேலாண்மை
243ZM	கூட்டுறவு சங்கங்களின் கணக்குகளின் தணிக்கை
243ZN	பொதுக்குழு கூட்டங்களை கூட்டுதல்
243ZO	தகவல் பெற ஒரு உறுப்பினரின் உரிமை
243ZP	ரிட்டர்ன்ஸ்
243ZQ	குற்றங்கள் மற்றும் அபராதங்கள்

பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு 243ZR விண்ணப்பம்

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு 243ZS விண்ணப்பம்

243ZT தற்போதுள்ள சட்டங்களின் தொடர்ச்சி

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அரசியலமைப்பின் பகுதி III இல், பிரிவு 19 இல், பிரிவு (1), துணைப்பிரிவு (c) இல், "கூட்டுறவு சங்கங்கள்" என்ற வார்த்தைகள் செருகப்பட்டன.
2. அரசியலமைப்பின் பகுதி IV இல், ஒரு புதிய பிரிவு 43-B சேர்க்கப்பட்டது, இது கூறுகிறது: "அரசு தன்னார்வ உருவாக்கம், தன்னாட்சி செயல்பாடு, ஜனநாயகக் கட்டுப்பாடு மற்றும் கூட்டுறவு சங்கங்களின் தொழில்முறை மேலாண்மை ஆகியவற்றை ஊக்குவிக்க முயற்சிக்கும்".
3. "போர்டு" என்பது ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் இயக்குநர்கள் குழு அல்லது நிர்வாகக் குழு என்று பொருள்படும், எந்த பெயரில் அழைக்கப்பட்டாலும், ஒரு சங்கத்தின் விவகாரங்களின் நிர்வாகத்தின் திசை மற்றும் கட்டுப்பாடு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.
4. ஒரு "அலுவலகம்" என்பது ஒரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் தலைவர், துணைத் தலைவர், தலைவர், துணைத் தலைவர், செயலாளர் அல்லது பொருளாளர் மற்றும் எந்தவொரு கூட்டுறவு சங்கத்தின் வாரியத்தால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வேறு எந்த நபரையும் உள்ளடக்கியது.
5. கூட்டுறவு வங்கிகளில், பல மாநில கூட்டுறவு வங்கிகள் தவிர, இந்த காலம் ஒரு வருடத்திற்கு மேல் இருக்கக்கூடாது.
6. "பதிவாளர்" என்பது பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பாக மத்திய அரசால் நியமிக்கப்பட்ட மத்திய பதிவாளர் மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் மாநில அரசால் நியமிக்கப்படும் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கான பதிவாளர். கூட்டுறவு சங்கங்கள் தொடர்பான.
7. பிப்ரவரி 15, 2012, அரசியலமைப்பு (தொண்ணூற்று ஏழாவது திருத்தம்) சட்டம், 2011 தொடங்கும் தேதி.
பிப்ரவரி 14, 2013 க்கு முன், அரசியலமைப்பு (97வது திருத்தம்) சட்டம், 2011 க்கு இணங்க அந்தந்த மாநில கூட்டுறவு சங்கச் சட்டத்தை திருத்துமாறு மாநில அரசுகளை மத்திய அரசு கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

65 அதிகாரப்பூர்வ மொழி

பி அரசியலமைப்பின் கலை XVII, கட்டுரைகள் 343 முதல் 351 வரை
அதிகாரப்பூர்வ மொழியுடன் தொடர்புடையது. அதன் விதிகள் நான்கு
தலைப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன - யூனியன் மொழி, பிராந்திய
மொழிகள், நீதித்துறையின் மொழி மற்றும் சட்டங்களின் உரைகள் மற்றும் சிறப்பு உத்தரவுகள்.

சங்கத்தின் மொழி

யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழி தொடர்பாக அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

1. தேவநாகரி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட இந்தி யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒன்றியத்தின் அதிகாரப்பூர்வ நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் எண்களின் வடிவம் இந்திய எண்களின் சர்வதேச வடிவமாக இருக்க வேண்டும், எண்களின் தேவநாகரி வடிவமாக இருக்கக்கூடாது.
2. எவ்வாறாயினும், அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 1950 முதல் 1965 வரை), 1950 க்கு முன் பயன்படுத்தப்பட்ட யூனியனின் அனைத்து அதிகாரப்பூர்வ நோக்கங்களுக்கும் ஆங்கில மொழி தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும்.
3. பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும், குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக ஆங்கில மொழியைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்த நாடாளுமன்றம் வழங்கலாம்.
4. ஐந்தாண்டுகளின் முடிவில், மீண்டும் பத்தாண்டுகளின் முடிவில், அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கப்பட்டதிலிருந்து, இந்தி மொழியின் முற்போக்கான பயன்பாடு, பயன்பாட்டிற்கான கட்டுப்பாடுகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்க ஜனாதிபதி ஒரு கமிஷனை நியமிக்க வேண்டும். ஆங்கில மொழி மற்றும் பிற தொடர்புடைய சிக்கல்கள்¹.
5. ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை ஆராய்ந்து அதன் கருத்துக்களை ஜனாதிபதிக்கு தெரிவிப்பதற்கு பாராளுமன்ற குழு ஒன்று அமைக்கப்படவுள்ளது².

அதன்படி, 1955ல் பி.ஜி.கேர் தலைமையில் அலுவல் மொழி ஆணையத்தை ஜனாதிபதி நியமித்தார். இந்த ஆணையம் 1956ல் தனது அறிக்கையை குடியரசுத் தலைவரிடம் சமர்ப்பித்தது. இந்த அறிக்கையை 1957ல் கோபிந்த் பல்லப் பந்த் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றக் குழு ஆய்வு செய்தது. இருப்பினும், மற்றொரு அதிகாரப்பூர்வ மொழி ஆணையம் (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி) 1960 இல் நியமிக்கப்படவில்லை.

அதைத் தொடர்ந்து, 1963 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றம் அலுவல் மொழிச் சட்டத்தை இயற்றியது. இந்தச் சட்டம், யூனியனின் அனைத்து உத்தியோகபூர்வ நோக்கங்களுக்காகவும், நாடாளுமன்றத்தில் வணிகப் பரிவர்த்தனைகளுக்காகவும், ஹிந்தியைத் தவிர ஆங்கிலத்தையும் (1965க்குப் பிறகும் கூட) தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதற்கு வழிவகை செய்கிறது.

குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்தச் சட்டம் காலவரையின்றி ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த உதவுகிறது (எந்த நேர-வரம்பும் இல்லாமல்). மேலும், இந்தச் சட்டம் 1967 இல் திருத்தப்பட்டது, சில சமயங்களில் ஹிந்தியுடன் கூடுதலாக ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்துவதைக் கட்டாயமாக்கியது³.

பிராந்திய மொழிகள்

அரசியலமைப்புச் சட்டம் வெவ்வேறு மாநிலங்களின் அதிகாரப்பூர்வ மொழியைக் குறிப்பிடவில்லை. இது சம்பந்தமாக, இது பின்வரும் விதிகளை உருவாக்குகிறது:

1. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றமானது மாநிலத்தில் பயன்பாட்டில் உள்ள ஏதேனும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகள் அல்லது ஹிந்தியை அந்த மாநிலத்தின் அலுவல் மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அது முடியும் வரை, அந்த மாநிலத்தின் அலுவல் மொழியாக ஆங்கிலம் தொடரும்.

இந்த விதியின் கீழ், பெரும்பாலான மாநிலங்கள் முக்கிய பிராந்திய மொழியை தங்கள் அதிகாரப்பூர்வ மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டன. எடுத்துக்காட்டாக, ஆந்திரப் பிரதேசம் தெலுங்கு, கேரளா- மலையாளம், அஸ்ஸாம்-அஸ்ஸாமி, மேற்கு வங்காளம்- பெங்காலி, ஒடிசா-ஒடியா ஆகியவற்றை ஏற்றுக்கொண்டது. ஒன்பது வட மாநிலங்களான ஹிமாச்சலப் பிரதேசம், உத்தரப் பிரதேசம், உத்தரகாண்ட், மத்தியப் பிரதேசம், சத்தீஸ்கர், பீகார், ஜார்கண்ட், ஹரியானா மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகியவை இந்தியை ஏற்றுக்கொண்டன. குஜராத்திக்கு கூடுதலாக ஹிந்தியை குஜராத் ஏற்றுக்கொண்டது. இதேபோல், கோவா கொங்கனியைத் தவிர மராத்தியையும் ஏற்றுக்கொண்டது. ஜம்மு காஷ்மீர் உருதுவை ஏற்றுக்கொண்டது (காஷ்மீரி அல்ல). மறுபுறம், மேகாலயா, அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் நாகாலாந்து போன்ற சில வடகிழக்கு மாநிலங்கள் ஆங்கிலத்தை ஏற்றுக்கொண்டன. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், மாநிலத்தின் தேர்வு என்பது அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மொழிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை.

2. தற்போதைக்கு, யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே அல்லது பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தகவல்தொடர்புகளுக்கான இணைப்பு மொழியாக யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழி (அதாவது ஆங்கிலம்) இருக்கும்.

ஆனால், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் தங்களுக்கு இடையேயான தொடர்புக்கு இந்தியை (ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக) பயன்படுத்த ஒப்புக்கொள்ளலாம். ராஜஸ்தான், உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீகார் ஆகிய மாநிலங்கள் இத்தகைய ஒப்பந்தங்களை மேற்கொண்டுள்ளன.

அலுவல் மொழிகள் சட்டம் (1963) யூனியன் மற்றும் இந்தி அல்லாத மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தொடர்பு நோக்கங்களுக்காக ஆங்கிலம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. மேலும், இந்தி மற்றும் இந்தி அல்லாத மாநிலங்களுக்கு இடையேயான தொடர்புக்கு இந்தி பயன்படுத்தப்படும்போது, இந்தியில் அத்தகைய தொடர்பு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன் இருக்க வேண்டும்.

3. ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையில் கணிசமான விகிதாச்சாரம் அவர்கள் பேசும் எந்த மொழியையும் அந்த மாநிலத்தால் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று குடியரசுத் தலைவர் (கோரிக்கையின் பேரில்) திருப்தியடையும் போது, அவர் அத்தகைய மொழியும் இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தலாம். அந்த மாநிலத்தில் அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இந்த ஏற்பாடு மாநிலங்களில் உள்ள சிறுபான்மையினரின் மொழியியல் நலன்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

நீதித்துறையின் மொழி மற்றும் நூல்கள் சட்டங்கள்

நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டத்தின் மொழி தொடர்பான அரசியலமைப்பு விதிகள் பின்வருமாறு:

1. பாராளுமன்றம் வேறுவிதமாக வழங்கும் வரை, பின்வருபவை ஆங்கில மொழியில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்: (அ) உச்ச நீதிமன்றத்திலும் ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றத்திலும் அனைத்து நடவடிக்கைகளும்

நீதிமன்றம்.

(ஆ) மத்திய மற்றும் மாநில அளவில் அனைத்து மசோதாக்கள், சட்டங்கள், கட்டளைகள், உத்தரவுகள், விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் துணைச் சட்டங்களின் அதிகாரபூர்வமான நூல்கள்4 .

2. இருப்பினும், ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர், குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன், மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தில் நடைபெறும் நடவடிக்கைகளில், இந்தி அல்லது மாநிலத்தின் வேறு எந்த அதிகாரப்பூர்வ மொழியையும் பயன்படுத்த அனுமதிக்கலாம், ஆனால் இது தொடர்பாக அல்ல அது நிறைவேற்றிய தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகள் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் (பாராளுமன்றம் வழங்கும் வரை).

3. இதேபோல், மசோதாக்கள், சட்டங்கள், ஆணைகள், ஆணைகள், விதிகள், ஒழுங்குமுறைகள் அல்லது துணைச் சட்டங்கள் தொடர்பாக எந்த மொழியையும் (ஆங்கிலம் தவிர) பயன்படுத்துவதை ஒரு மாநில சட்டமன்றம் பரிந்துரைக்கலாம், ஆனால் அதன் மொழிபெயர்ப்பு ஆங்கில மொழியில் வெளியிடப்படும். 1963 ஆம் ஆண்டின் அலுவல் மொழிச் சட்டம், குடியரசுத் தலைவரின் அதிகாரத்தின் கீழ் வெளியிடப்படும் சட்டங்கள், அரசாணைகள், ஆணைகள், ஒழுங்குமுறைகள் மற்றும் துணைச் சட்டங்களின் இந்தி மொழி பெயர்ப்பு அதிகாரபூர்வமான நூல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும், நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் ஒவ்வொரு மசோதாவும் இந்தி மொழிபெயர்ப்புடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். இதேபோல், சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில சட்டங்கள் அல்லது கட்டளைகளின் இந்தி மொழிபெயர்ப்பு இருக்க வேண்டும்.

இந்தச் சட்டம் ஒரு மாநில ஆளுநருக்கு, குடியரசுத் தலைவரின் முந்தைய ஒப்புதலுடன், மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தால் இயற்றப்படும் தீர்ப்புகள், ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகளுக்கு இந்தி அல்லது மாநிலத்தின் பிற அலுவல் மொழிகளைப் பயன்படுத்த அங்கீகாரம் அளிக்கிறது. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன். உதாரணமாக, இந்தி

உத்தரபிரதேசம், மத்திய பிரதேசம், பீகார் மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகிய மாநிலங்களில் இந்த நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆனால், உச்ச நீதிமன்றத்தில் இந்தி மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கு நாடாளுமன்றம் எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை. எனவே, உச்ச நீதிமன்றம் ஆங்கிலத்தில் மனு அல்லது மேல்முறையீடு செய்பவர்களை மட்டுமே விசாரிக்கிறது. 1971 ஆம் ஆண்டு, உச்ச நீதிமன்றத்தில் ஒரு ஹேபியஸ் கார்பஸ் மனுவை இந்தியில் வாதாட வேண்டும் என்று ஒரு மனுதாரர் வலியுறுத்தினார் . ஆனால், நீதிமன்றத்தின் மொழி ஆங்கிலம் என்றும், இந்தியை அனுமதிப்பது அரசியல் சாசனத்துக்கு எதிரானது என்றும் கூறி அவரது மனுவை நீதிமன்றம் ரத்து செய்தது.

1973 ஆம் ஆண்டின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புகள் (மத்திய சட்டங்கள்) சட்டம், அரசியலமைப்பின் எட்டு அட்டவணையில் (இந்தி தவிர) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எந்தவொரு பிராந்திய மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட எந்த ஒரு மத்திய சட்டம், கட்டளை, உத்தரவு, விதி, ஒழுங்குமுறை மற்றும் துணைச் சட்டத்தின் கீழ் வெளியிடப்பட்டது. உத்தியோகபூர்வ வர்த்தமானியில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் அத்தகைய மொழியில் அதன் அதிகாரபூர்வமான நூல்களாகக் கருதப்படுகிறது.

சிறப்பு உத்தரவுகள்

மொழிவழி சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும், இந்தி மொழியின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்கும் அரசியலமைப்பில் சில சிறப்பு உத்தரவுகள் உள்ளன. உள்ளன:

மொழியியல் சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பு

இது சம்பந்தமாக, அரசியலமைப்பு பின்வரும் விதிகளை வழங்குகிறது:

1. பாதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு நபரும், யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் எந்தவொரு அதிகாரி அல்லது அதிகாரியிடம் எந்தவொரு குறையையும் நிவர்த்தி செய்வதற்கான பிரதிநிதித்துவத்தை யூனியன் அல்லது மாநிலத்தில் பயன்படுத்தப்படும் எந்த மொழியிலும் சமர்ப்பிக்க உரிமை உண்டு. அதாவது ஒரு பிரதிநிதித்துவத்தை அது அலுவல் மொழியில் இல்லை என்ற காரணத்திற்காக நிராகரிக்க முடியாது.
2. ஒவ்வொரு மாநிலமும், மாநிலத்தில் உள்ள ஒரு உள்ளாட்சி அமைப்பும், மொழிவழி சிறுபான்மைக் குழுக்களைச் சேர்ந்த குழந்தைகளுக்குக் கல்வியின் ஆரம்பக் கட்டத்தில் தாய்மொழியில் கற்பதற்குப் போதுமான வசதிகளை வழங்க வேண்டும். இந்த நோக்கத்திற்காக ஜனாதிபதி தேவையான வழிமுறைகளை வழங்க முடியும் .
3. மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான அரசியலமைப்புச் சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான சகல விடயங்களையும் ஆராய்ந்து அவருக்கு அறிக்கை அளிப்பதற்காக மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கான விசேட அதிகாரி ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமிக்க வேண்டும். குடியரசுத் தலைவர் அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் நாடாளுமன்றத்தின் முன் வைத்து சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுக்கு அனுப்ப வேண்டும் .

இந்தி மொழியின் வளர்ச்சி இந்தி மொழியின்

பரவலையும் வளர்ச்சியையும் ஊக்குவிக்கும் கடமையை அரசியலமைப்பு மையத்தின் மீது சுமத்துகிறது, இதனால் அது இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த கலாச்சாரத்தின் மொழியாக மாறும் .

மேலும், இந்துஸ்தானி மற்றும் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிற மொழிகளில் பயன்படுத்தப்படும் வடிவங்கள், நடை மற்றும் வெளிப்பாடுகளை ஒருங்கிணைத்து, முதன்மையாக சமஸ்கிருதத்திலும், இரண்டாவதாக மற்ற மொழிகளிலும் அதன் சொற்களஞ்சியத்தை வரைவதன் மூலம் இந்தியின் செறிவூட்டலைப் பாதுகாக்க மத்திய அரசுக்கு உத்தரவிடப்பட்டுள்ளது.

தற்போது (2019), அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணை 22 மொழிகளை (முதலில் 14 மொழிகள்) குறிப்பிடுகிறது. அவை அஸ்ஸாமி, பெங்காலி, போடோ, டோக்ரி (டோங்ரி), குஜராத்தி, இந்தி, கன்னடம், காஷ்மீரி, கொங்கனி, மத்திலி (மைதிலி), மலையாளம், மணிப்பூரி, மராத்தி, நேபாளி, ஒடியா, பஞ்சாபி, சமஸ்கிருதம், சந்தாலி, சிந்தி, திபெத்திய, உருது, வங்காளம், கன்னடம், கசுமீரி, சட்டத்தால் சிந்தி சேர்க்கப்பட்டது ; கொங்கனி, மணிப்பூரி மற்றும் நேபாளி ஆகியவை 1992 இன் 71வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன; மற்றும் போடோ, டோங்ரி, மைதிலி மற்றும் சந்தாலி ஆகியவை 2003 இன் 92வது திருத்தச் சட்டத்தால் சேர்க்கப்பட்டன.

அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி, எட்டாவது அட்டவணையில் மேற்கண்ட பிராந்திய மொழிகளின் விவரக்குறிப்புக்குப் பின்னால் இரண்டு நோக்கங்கள் உள்ளன: (அ) இந்த மொழிகளின் உறுப்பினர்களுக்கு அலுவல் மொழி ஆணையத்தில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்; மற்றும் (ஆ) இந்த மொழிகளின் வடிவங்கள், நடை மற்றும் வெளிப்பாடு ஆகியவை இந்தி மொழியை செழுமைப்படுத்த பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

உத்தியோகபூர்வ பாராளுமன்றக் குழு மொழி9

அலுவல் மொழிகள் சட்டம் (1963) யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ நோக்கத்திற்காக ஹிந்தியைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்வதற்காக அலுவல் மொழிக்கான நாடாளுமன்றக் குழுவை அமைப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது. சட்டத்தின் கீழ், இந்தக் குழு சட்டம் வெளியிடப்பட்ட பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு (அதாவது, ஜனவரி 26, 1965) அமைக்கப்பட வேண்டும். அதன்படி, இந்தக் குழு 1976-ல் அமைக்கப்பட்டது. இந்தக் குழுவில் 30 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும், 20 மக்களவை உறுப்பினர்களும், 10 மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களும் உள்ளனர்.

சட்டம் தொடர்பான பின்வரும் விதிகள் உள்ளன
குழுவின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகள்:

1. சட்டம் நடைமுறைக்கு வரும் தேதியிலிருந்து பத்து ஆண்டுகள் முடிவடைந்த பிறகு, அலுவல் மொழிக்கான ஒரு குழு அமைக்கப்படும், அதற்கான தீர்மானம் ஜனாதிபதியின் முந்தைய அனுமதியுடன் பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் முன்மொழியப்படும். இரு அவைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டது.
2. குழு முப்பது உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கும், அவர்களில் இருபது பேர் மக்கள் மன்றத்தின் உறுப்பினர்களாகவும், பத்து பேர் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களாகவும் இருக்க வேண்டும், முறையே மக்கள் மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைக்கு ஏற்ப மாநில கவுன்சில்.
3. யூனியனின் உத்தியோகபூர்வ நோக்கங்களுக்காக ஹிந்தியைப் பயன்படுத்துவதில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்து, குடியரசுத் தலைவரிடம் ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பது குழுவின் கடமையாக இருக்கும் நாடாளுமன்றம் மற்றும் அனைத்து மாநில அரசுகளுக்கும் அனுப்பியது.
4. குடியரசுத் தலைவர், அறிக்கை மற்றும் அதன் மீது மாநில அரசுகள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களைப் பரிசீலித்த பிறகு, அறிக்கையின் முழு அல்லது எந்தப் பகுதிக்கும் ஏற்ப வழிகாட்டுதல்களை வழங்கலாம்.

குழுவின் தலைவர் குழுவின் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். ஒரு மாநாட்டாக, மத்திய உள்துறை அமைச்சர்

குழுவின் தலைவராக அவ்வப்போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இந்தக் குழு, மத்திய அரசு அலுவலகங்களில் இந்தி மொழியைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பான நிலைப்பாட்டை ஆய்வு செய்த பின்னர், அதன் பரிந்துரைகளுடன் குடியரசுத் தலைவரிடம் அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும். உண்மை நிலையை மதிப்பிடுவதற்கான பிற முறைகளைத் தவிர, அரசியலமைப்பு மற்றும் அலுவல் மொழிச் சட்ட விதிகளின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் வகையில், மத்திய அரசு அலுவலகங்கள் அதிகபட்சமாக இந்தியைப் பயன்படுத்துவதை ஊக்குவிக்கும் வகையில் பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த சில மத்திய அரசு அலுவலகங்களை ஆய்வு செய்ய குழு முடிவு செய்தது. அடைய வேண்டும். இந்த நோக்கத்துடன், குழு மூன்று துணைக் குழுக்களை அமைத்தது மற்றும் மூன்று துணைக் குழுக்களின் ஆய்வு நோக்கத்திற்காக, பல்வேறு அமைச்சகங்கள் / துறைகள் போன்றவை மூன்று வெவ்வேறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

மேலும், பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக அரசு மொழியைப் பயன்படுத்துவதை மதிப்பிடுவதற்கும், அதனுடன் தொடர்புடைய பிற விஷயங்களுக்கும், கல்வி, நீதித்துறை, தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் அமைச்சகங்கள் / துறைகளின் செயலாளர்கள் போன்ற பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்த பிரபலங்களை அழைக்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. , வாய்வழி ஆதாரத்திற்காக.

மத்திய அரசு அலுவலகங்களில் இந்தியின் முற்போக்கான பயன்பாடு, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் வழங்கப்பட்ட அலுவல் மொழி தொடர்பான விதிகளின் பின்னணியில் குழுவால் மதிப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது; அதிகாரப்பூர்வ மொழிகள் சட்டம், 1963 மற்றும் அதன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட விதிகள். இது தொடர்பாக அரசு அவ்வப்போது வெளியிடும் சுற்றறிக்கைகள் / அறிவுறுத்தல்கள் போன்றவற்றையும் குழு கவனத்தில் கொள்கிறது. குழுவின் குறிப்பு விதிமுறைகள் விரிவானதாக இருப்பதால், பள்ளிகள், கல்லூரிகள் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள வழிமுறைகள் போன்ற பிற தொடர்புடைய அம்சங்களையும் ஆய்வு செய்து வருகிறது; மத்திய அரசுப் பணிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு முறை மற்றும் துறைசார் தேர்வு ஊடகம் போன்றவை. அலுவல் மொழிக் கொள்கையின் பல்வேறு அம்சங்களின் அளவைக் கருத்தில் கொண்டு தற்போதைய சூழ்நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, ஜூன், 1985 மற்றும் ஆகஸ்ட், 1986 இல் நடைபெற்ற குழு கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன் அறிக்கையை பகுதிகளாக ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்க; ஒவ்வொரு பகுதியும் அதிகாரப்பூர்வ மொழிக் கொள்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட அம்சத்துடன் தொடர்புடையது.

குழுவின் செயலகம் குழுவின் செயலாளரின் தலைமையில் உள்ளது. செயலாளருக்கு துணைச் செயலாளர் மற்றும் பிற அதிகாரிகள் மட்டத்திலான அதிகாரிகள் உதவுகிறார்கள். அவர்கள் அனைத்தையும் நீட்டிக்கிறார்கள்

குழுவின் பல்வேறு செயல்பாடுகளைச் செய்வதற்கு உதவி தேவை.
நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக, இந்த அலுவலகம் உள்துறை
அமைச்சகத்தின் அலுவல் மொழித் துறையின் துணை
அலுவலகமாகும்.

கிளாசிக்கல் மொழி நிலை

2004 இல், இந்திய அரசு புதிய வகையை உருவாக்க முடிவு செய்தது "கிளாசிக்கல் மொழிகள்" என்று அழைக்கப்படும் மொழிகள். 2006 இல், அது போடப்பட்டது செம்மொழி அந்தஸ்தை வழங்குவதற்கான அளவுகோல்கள்.

இதுவரை (2019), ஆறு மொழிகளுக்கும் செம்மொழி வழங்கப்பட்டுள்ளது மொழி நிலை. இது அட்டவணை 65.1 இல் கீழே காட்டப்பட்டுள்ளது .

நன்மைகள்

ஒரு மொழி செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டவுடன் அதற்கு நிதி உதவி கிடைக்கும் அந்த மொழியைப் படிப்பதற்காக ஒரு சிறந்த மையத்தை அமைத்ததற்காக மற்றும் அறிஞர்களுக்கு இரண்டு முக்கிய விருதுகளுக்கான வழியையும் திறக்கிறது மேன்மை. தவிர, பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவாக இருக்கலாம் குறைந்தபட்சம் மத்தியப் பல்கலைக் கழகங்களிலாவது தொடங்க - உருவாக்குமாறு கோரப்பட்டது. கிளாசிக்கல் மொழிகளுக்கான குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான தொழில்முறை நாற்காலிகள் மொழியில் சிறந்த அறிஞர்கள்.10

அட்டவணை 65.1 கிளாசிக்கல் மொழி அந்தஸ்துடன் வழங்கப்பட்ட மொழிகள்

Sl. எண். மொழிகள்	பிரகடனத்தின் ஆண்டு
1. தமிழ்	2004
2. சமஸ்கிருதம்	2005
3. தெலுங்கு	2008
4. கன்னடம்	2008
5. மலையாளம்	2013
6. ஒடியா	2014

அட்டவணை 65.2 ஒரு பார்வையில் அதிகாரப்பூர்வ மொழி தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண்.	பொருள்-பொருள்
ஒன்றியத்தின் மொழி	
343.	யூனியனின் அதிகாரப்பூர்வ மொழி
344.	ஆணைக்குழு மற்றும் பாராளுமன்ற குழு உத்தியோகபூர்வ மொழி

பிராந்திய மொழிகள்	
345.	உத்தியோகபூர்வ மொழி அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் மொழிகள்
346.	ஒருவருக்கு இடையேயான தொடர்புக்கான அதிகாரப்பூர்வ மொழி மாநிலம் மற்றும் மற்றொன்று அல்லது ஒரு மாநிலத்திற்கும் இடையே ஒன்றியம்
347.	பேசும் மொழி தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடு ஏ ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள் தொகையில் ஒரு பகுதி
உச்ச நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றங்கள் போன்றவற்றின் மொழி.	
348.	உச்ச நீதிமன்றத்திலும் நீதிமன்றத்திலும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய மொழி உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் சட்டங்கள், மசோதாக்கள் போன்றவை.
349.	சில சட்டங்களை இயற்றுவதற்கான சிறப்பு நடைமுறை மொழி தொடர்பானது
சிறப்பு வழிமுறைகள்	
350.	பரிகாரத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் மொழி குறைகளை
350A.	தாய்மொழியில் கற்பிப்பதற்கான வசதிகள் முதன்மை நிலை
350B	மொழி சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி
351.	இந்தி மொழி வளர்ச்சிக்கான உத்தரவு

அளவுகோல்கள்

ஒரு மொழியை செம்மொழியாக அறிவிப்பதற்கான அளவுகோல்கள் உயர்ந்தவை 1,500 காலப்பகுதியில் அதன் ஆரம்பகால நூல்கள்/பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாறு 2,000 ஆண்டுகள், பழங்கால லிட்-எரிச்சர்/நூல்களின் தொகுப்பாக கருதப்படுகிறது பல தலைமுறை பேச்சாளர்கள் மற்றும் இலக்கியவாதிகளின் மதிப்புமிக்க பாரம்பரியம் அசல் மற்றும் மற்றொரு பேச்சிலிருந்து கடன் வாங்கப்படாத பாரம்பரியம் சமூக. மேலும் செம்மொழி மற்றும் இலக்கியம் என்பதால் நவீனத்திலிருந்து வேறுபட்டது, ஒரு இடைநிறுத்தமும் இருக்கலாம் கிளாசிக்கல் மொழிக்கும் அதன் பிற்கால வடிவங்களுக்கும் இடையில் அல்லது அதன் கிளைகள்.¹¹

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஆணையமானது அரசியலமைப்பின் எட்டாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல்வேறு மொழிகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தலைவர் மற்றும் பிற உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
2. குழுவில் 30 உறுப்பினர்கள் (லோக்சபாவில் இருந்து 20 மற்றும் ராஜ்யசபாவில் இருந்து 10 பேர்) இருக்க வேண்டும், விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின்படி ஒற்றை மாற்றத்தக்க வாக்கு மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.
3. இதில் அடங்கும்: (அ) தீர்மானங்கள், பொது உத்தரவுகள், விதிகள், அறிவிப்புகள், நிர்வாக அல்லது பிற அறிக்கைகள் அல்லது மத்திய அரசால் வெளியிடப்பட்ட செய்தித் தொடர்புகள்; (ஆ) நிர்வாக மற்றும் பிற அறிக்கைகள் மற்றும் உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்கள் பாராளுமன்றத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன; மற்றும் (c) ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் ஒப்பந்தங்கள், உரிமங்கள், அனுமதிகள், அறிவிப்புகள் போன்றவை, மத்திய அரசு அல்லது ஒரு நிறுவனம் அல்லது மத்திய அரசுக்கு சொந்தமான நிறுவனத்தால் வழங்கப்பட்டவை.
4. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றத்தில் மொழிக்கு, அந்தந்த அத்தியாயங்களைப் பார்க்கவும் (அதாவது, 22 மற்றும் 33).
5. மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்பு ஆணையத்தின் பரிந்துரையின் பேரில் 1956 ஆம் ஆண்டின் 7வது திருத்தச் சட்டத்தால் இந்த ஏற்பாடு சேர்க்கப்பட்டது.
6. ஐபிட்.
7. 1976-ல் உச்சநீதிமன்றம் தமிழ்நாட்டின் போராட்டக்காரர்களை என அறிவித்தது இந்திக்கு எதிரான ஓய்வூதியத் திட்டம் அரசியலமைப்புக்கு எதிரானது.
8. 2011 இன் 96 வது திருத்தச் சட்டம் "ஒடியா" க்கு பதிலாக மாற்றப்பட்டது "ஒரியா".
9. இந்தத் தகவல், இந்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தின், அலுவல் மொழிக்கான நாடாளுமன்றக் குழுவின் இணையதளத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்பட்டது.
10. தி இந்து, "ஒடியாவுக்கு செம்மொழி அந்தஸ்து கிடைத்தது", பிப்ரவரி 20, 2014.
11. ஐபிட்.

66 பொது சேவைகள்

சேவைகளின் வகைப்பாடு

இந்தியாவில் உள்ள பொது சேவைகள் (சிவில் சேவைகள் அல்லது அரசு சேவைகள்) மூன்று வகைகளாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றன - அகில இந்திய சேவைகள், மத்திய சேவைகள் மற்றும் மாநில சேவைகள். அவற்றின் பொருள் மற்றும் கலவை கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளது:

அகில இந்திய சேவைகள்

அகில இந்திய சேவைகள் என்பது மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு பொதுவான சேவைகள் ஆகும். இந்த சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மையம் மற்றும் மாநிலங்கள் இரண்டின் கீழும் உயர் பதவிகளை (அல்லது முக்கிய பதவிகளை) ஆக்கிரமித்து அவர்களுக்கு மாறி மாறி சேவை செய்கிறார்கள்.

தற்போது, மூன்று அகில இந்திய சேவைகள் உள்ளன. அவை: 1. இந்திய

நிர்வாக சேவை (IAS)

2. இந்திய காவல் சேவை (IPS)

3. இந்திய வன சேவை (IFS)

1947 ஆம் ஆண்டில், இந்திய சிவில் சர்வீஸ் (ஐசிஎஸ்) ஐஏஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது, மேலும் இந்திய காவல்துறை (ஐபி) ஐபிஎஸ்ஸால் மாற்றப்பட்டது மற்றும் அரசியலமைப்பால் அகில இந்திய சேவைகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1966 இல், இந்திய வன சேவை மூன்றாவது அகில இந்திய சேவையாக நிறுவப்பட்டது 1 .

1951 ஆம் ஆண்டின் அனைத்திந்திய சேவைகள் சட்டம், அகில இந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிலைமைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான விதிகளை மாநில அரசுகளுடன் கலந்தாலோசித்து விதிகளை உருவாக்குவதற்கு மத்திய அரசுக்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. இந்த சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மத்திய அரசால் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டு பயிற்சியளிக்கப்பட்டவர்கள் ஆனால் வேலைக்காக வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வெவ்வேறு மாநில கேடர்களைச் சேர்ந்தவர்கள்; இந்த விஷயத்தில் மையத்திற்கு சொந்தமாக பணியாளர்கள் இல்லை. அவர்கள் பிரதிநிதித்துவத்தில் மத்திய அரசுக்கு சேவை செய்கிறார்கள் மற்றும் அவர்களின் நிலையான பதவிக்காலத்தை முடித்த பிறகு அவர்கள் அந்தந்த மாநிலங்களுக்குத் திரும்புகிறார்கள். மத்திய அரசு பெறுகிறது

நன்கு அறியப்பட்ட பதவிக்கால அமைப்பின் கீழ் பிரதிநிதித்துவத்தில் இந்த அதிகாரிகளின் சேவைகள். வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையே பிரிவினையைப் பொருட்படுத்தாமல், இந்த அனைத்திந்திய சேவைகள் ஒவ்வொன்றும் நாடு முழுவதும் பொதுவான உரிமைகள் மற்றும் அந்தஸ்து மற்றும் ஒரே மாதிரியான ஊதிய விகிதங்களைக் கொண்ட ஒரே சேவையை உருவாக்குகின்றன என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அவர்களின் சம்பளம் மற்றும் ஓய்வூதியம் மாநிலங்களால் பூர்த்தி செய்யப்படுகிறது.

அகில இந்திய சேவைகள் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளால் கூட்டாக கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இறுதிக் கட்டுப்பாடு மத்திய அரசிடம் உள்ளது, உடனடி கட்டுப்பாடு மாநில அரசுகளிடம் உள்ளது. இந்த அதிகாரிகள் மீது எந்த ஒழுங்கு நடவடிக்கையும் (தண்டனை விதித்தல்) மத்திய அரசால் மட்டுமே எடுக்க முடியும்.

சர்தார் வல்லபாய் படேல் அரசியல் நிர்ணய சபையில் அகில இந்திய சேவைகளின் தலைமைப் பாத்திரமாக இருந்தார். எனவே, அவர் 'அகில இந்திய சேவைகளின் தந்தை' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

மத்திய சேவைகள்

மத்திய அரசின் பிரத்யேக அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டு மத்திய அரசின் பணியாளர்கள் பணிபுரிகின்றனர். அவர்கள் மத்திய அரசின் பல்வேறு துறைகளில் சிறப்பு (செயல்பாட்டு மற்றும் தொழில்நுட்ப) பதவிகளை வகிக்கின்றனர்.

சுதந்திரத்திற்கு முன், மத்திய சேவைகள் வகுப்பு-I, வகுப்பு-II, கீழ்நிலை மற்றும் தாழ்ந்த சேவைகள் என வகைப்படுத்தப்பட்டன. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, கீழ்நிலை மற்றும் தாழ்ந்த சேவைகளின் பெயரில் வகுப்பு-III மற்றும் வகுப்பு-IV சேவைகளால் மாற்றப்பட்டது. மீண்டும் 1974 இல், மத்திய சேவைகளின் வகைப்பாடு வகுப்பு-I, வகுப்பு-II, வகுப்பு-III மற்றும் வகுப்பு-IV என முறையே குழு A, குழு B, குழு C மற்றும் குழு D என மாற்றப்பட்டது 2 .

தற்போது, 62 குரூப் ஏ மத்திய சேவைகள் உள்ளன. அவற்றில் சில: 1. மத்திய பொறியியல் சேவை.

2. மத்திய சுகாதார சேவை.
3. மத்திய தகவல் சேவை.
4. மத்திய சட்ட சேவை.
5. மத்திய செயலக சேவை.
6. இந்திய தணிக்கை மற்றும் கணக்கு சேவை.
7. இந்திய பாதுகாப்பு கணக்கு சேவை.
8. இந்திய பொருளாதார சேவை.

9. இந்திய வெளியுறவு சேவை.
10. இந்திய வானிலை ஆய்வு சேவை.
11. இந்திய தபால் சேவை.
12. இந்திய வருவாய் சேவை (சுங்கம், கலால் மற்றும் வருமான வரி)
13. இந்திய புள்ளியியல் சேவை.
14. வெளிநாட்டு தொடர்பு சேவை.
15. ரயில்வே பணியாளர் சேவை.

குழு A மத்திய சேவைகளின் மேற்கூறிய பெரும்பாலான பணியாளர்கள் குழு B சேவைகளையும் கொண்டுள்ளனர். குழு C மத்திய சேவைகளில் எழுத்தர் பணியாளர்கள் உள்ளனர், குழு D கைமுறை பணியாளர்களைக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறு குரூப் ஏ மற்றும் குரூப் பி ஆகியவை அரசிதழ் அதிகாரிகளை உள்ளடக்கியது, அதே சமயம் சி மற்றும் குழு டி வர்த்தமானி அல்லாதவை.

அனைத்திலும், கௌரவம், அந்தஸ்து, ஊதியம் மற்றும் ஊதியங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்திய வெளியுறவு சேவை (IFS) மிக உயர்ந்த மத்திய சேவையாகும். உண்மையில், இது (மத்திய சேவையாக இருந்தாலும்) பதவி, அந்தஸ்து மற்றும் ஊதிய விகிதங்களில் அகில இந்திய சேவைகளுடன் போட்டியிடுகிறது. இது தரவரிசையில் ஐஏஎஸ்-க்கு அடுத்ததாக வருகிறது மற்றும் அதன் ஊதியம் ஐபிஎஸ்ஸை விட அதிகமாக உள்ளது.

மாநில சேவைகள்

மாநில சேவைகளின் பணியாளர்கள் மாநில அரசாங்கத்தின் பிரத்யேக அதிகார வரம்பிற்கு கீழ் பணிபுரிகின்றனர். அவர்கள் மாநில அரசின் துறைகளில் வெவ்வேறு பதவிகளை (பொது, செயல்பாட்டு மற்றும் தொழில்நுட்பம்) வகிக்கின்றனர். இருப்பினும், அவர்கள் அகில இந்திய சேவைகளின் (IAS, IPS மற்றும் IFS) உறுப்பினர்களைக் காட்டிலும் குறைந்த பதவிகளை (மாநிலத்தின் நிர்வாகப் படிநிலையில்) ஆக்கிரமித்துள்ளனர்.

ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள சேவைகளின் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடும். அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் பொதுவான சேவைகள்:

1. சிவில் சர்வீஸ்.
2. போலீஸ் சேவை.
3. வன சேவை.
4. விவசாய சேவை.
5. மருத்துவ சேவை.
6. கால்நடை சேவை.
7. மீன்பிடி சேவை.
8. நீதித்துறை சேவை.
9. பொது சுகாதார சேவை.
10. கல்வி சேவை.
11. கூட்டுறவு சேவை.

12. பதிவு சேவை.

13. விற்பனை வரி சேவை.

14. சிறை சேவை.

15. பொறியாளர்களின் சேவை.

இந்த சேவைகள் ஒவ்வொன்றும் மாநிலத்தின் பெயரால் பெயரிடப்பட்டுள்ளன, அதாவது மாநிலத்தின் பெயர் முன்னொட்டாக சேர்க்கப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் (AP), அவை AP சிவில் சர்வீஸ், AP போலீஸ் சேவை, AP வன சேவை, AP விவசாய சேவை, AP மருத்துவ சேவை, AP கால்நடை சேவை, AP மீன்வள சேவை, AP நீதித்துறை சேவை மற்றும் பல என அழைக்கப்படுகின்றன. அனைத்து மாநில சேவைகளிலும், சிவில் சேவை (நிர்வாக சேவை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது) மிகவும் மதிப்புமிக்கது.

மத்திய சேவைகளைப் போலவே, மாநில சேவைகளும் நான்கு வகைகளாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன: வகுப்பு I (குழு I அல்லது குழு A), வகுப்பு II (குழு II அல்லது குழு B), வகுப்பு III (குழு III அல்லது குழு C) மற்றும் வகுப்பு IV (குழு IV அல்லது குழு D).

மேலும், அரசு சேவைகள் வர்த்தமானி வகுப்பு மற்றும் அரசிதழ் அல்லாத வகுப்பு என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, வகுப்பு I (குழு A) மற்றும் வகுப்பு-II (குழு B) சேவைகள் அரசிதழ் வகுப்புகளாகும், வகுப்பு-III (குழு C) மற்றும் வகுப்பு-IV (குழு D) சேவைகள் அரசிதழ் அல்லாத வகுப்புகளாகும். அரசிதழில் உள்ளவர்களின் பெயர்கள் நியமனம், இடமாறுதல், பதவி உயர்வு மற்றும் ஓய்வு பெறுவதற்கான அரசிதழில் வெளியிடப்பட்ட நிலையில், அரசிதழில் இல்லாதவர்களின் பெயர்கள் வெளியிடப்படவில்லை. மேலும், அரசிதழ் அல்லாத வகுப்பினருக்கு மறுக்கப்படும் சில சலுகைகளை வர்த்தமானி வகுப்பின் உறுப்பினர்கள் அனுபவிக்கின்றனர்.

மேலும், வர்த்தமானி வகுப்பின் உறுப்பினர்கள் 'அதிகாரிகள்' என்றும், வர்த்தமானி அல்லாதவர்கள் 'ஊழியர்கள்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

1951 ஆம் ஆண்டின் அகில இந்திய சேவைகள் சட்டம் இந்திய நிர்வாக சேவை (IAS), இந்திய காவல் சேவை (IPS) மற்றும் இந்திய வனப் பணி (IFS) ஆகியவற்றில் முப்பத்து மூன்று மற்றும் மூன்றில் ஒரு சதவீதத்திற்கு மிகாமல் உள்ள உயர் பதவிகள் நிரப்பப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறது. அரசு சேவைகளில் பணிபுரியும் அதிகாரிகளின் பதவி உயர்வு மூலம். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் இதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள தேர்வுக் குழுவின் பரிந்துரையின் பேரில் இத்தகைய பதவி உயர்வுகள் வழங்கப்படுகின்றன. அத்தகைய குழு UPSC இன் தலைவர் அல்லது உறுப்பினர் தலைமையில் உள்ளது.

அரசியலமைப்பு விதிகள்

அரசியலமைப்பின் XIV பகுதியில் உள்ள பிரிவுகள் 308 முதல் 314 வரை, அகில இந்திய சேவைகள், மத்திய சேவைகள் மற்றும் மாநில சேவைகள் தொடர்பான விதிகள் உள்ளன.

1. ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்

சட்டப்பிரிவு 309, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் கீழ் பொது சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நபர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகளை முறையே ஒழுங்குபடுத்த பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அத்தகைய சட்டங்கள் இயற்றப்படும் வரை, ஜனாதிபதியோ அல்லது ஆளுநரோ இந்த விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கான விதிகளை உருவாக்கலாம்.

நியமனம், தேர்வு, பிரதிநிதித்துவம், பதவி உயர்வு மற்றும் இடமாற்றம் மூலம் நியமனம் போன்ற பொதுச் சேவையில் ஒரு நபரை உள்வாங்குவதற்கான எந்தவொரு முறையும் ஆட்சேர்ப்பில் அடங்கும்.

ஒரு அரசு ஊழியரின் சேவை நிபந்தனைகளில் ஊதியம், கொடுப்பனவுகள், காலமுறை உயர்வுகள், விடுப்பு, பதவி உயர்வு, பணிக்காலம் அல்லது சேவையை முடித்தல், இடமாற்றம், பிரதிநிதித்துவம், பல்வேறு வகையான உரிமைகள், ஒழுங்கு நடவடிக்கை, விடுமுறைகள், வேலை நேரம் மற்றும் ஓய்வூதியம், வருங்கால வைப்புத்தொகை போன்ற ஓய்வூதிய பலன்கள் அடங்கும். நிதி, பணிக்கொடை மற்றும் பல.

இந்த விதியின் கீழ், நேர்மை, நேர்மை, திறமை, ஒழுக்கம், பாரபட்சமற்ற தன்மை, இரகசியம், நடுநிலைமை, பெயர் தெரியாத தன்மை, கடமையில் பக்தி போன்றவற்றின் நலன்களுக்காக, நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றம் அரசு ஊழியர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மீது 'நியாயமான' கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கலாம். மத்திய சேவைகள் (நடத்தை) விதிகள், ரயில்வே சேவைகள் (நடத்தை) விதிகள் மற்றும் பல போன்ற நடத்தை விதிகளில் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

2. பதவிக் காலம்

சட்டப்பிரிவு 310ன்படி, பாதுகாப்புப் பணிகளின் உறுப்பினர்கள், மையத்தின் சிவில் சேவைகள் மற்றும் அகில இந்தியப் பணிகள் அல்லது ராணுவப் பதவிகள் அல்லது மையத்தின் கீழ் சிவில் பதவிகளில் உள்ளவர்கள், குடியரசுத் தலைவரின் விருப்பத்தின் போது பதவியில் இருப்பார்கள். இதேபோல், ஒரு மாநிலத்தின் சிவில் சர்வீசஸ் உறுப்பினர்கள் அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் கீழ் சிவில் பதவிகளை வகிக்கும் நபர்கள், மாநில ஆளுநரின் விருப்பத்தின் போது பதவியில் இருப்பார்கள்.

இருப்பினும், மகிழ்ச்சியில் பணிநீக்கம் செய்வதற்கான இந்த பொதுவான விதிக்கு விதிவிலக்கு உள்ளது. குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநர் (சிறப்புத் தகுதிகளைக் கொண்ட ஒருவரின் சேவையைப் பாதுகாப்பதற்காக) அவருக்கு இழப்பீடு வழங்குவதற்கு இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் வழங்கலாம்: (i) ஒப்பந்தக் காலம் முடிவதற்குள் பதவி நீக்கப்பட்டால், அல்லது (ii) தவறான நடத்தையுடன் தொடர்பில்லாத காரணங்களுக்காக அவர் அந்தப் பதவியை காலி செய்ய வேண்டியிருந்தால். குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அத்தகைய ஒப்பந்தம் புதிதாக நுழைபவருடன் மட்டுமே செய்யப்படலாம், அதாவது, ஏற்கனவே பாதுகாப்பு சேவையில் உறுப்பினராக இல்லாத ஒரு நபர், மையத்தின் சிவில் சர்வீஸ், அகில இந்திய சேவை அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் சிவில் சர்வீஸ்.

3. அரசு ஊழியர்களுக்கான பாதுகாப்பு

கட்டுரை 311 மேற்கூறிய 'இன்பக் கோட்பாட்டின்' மீது இரண்டு கட்டுப்பாடுகளை வைக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இது அரசு ஊழியர்களுக்கு அவர்களின் பதவிகளில் இருந்து தன்னிச்சையான பணிநீக்கத்திற்கு எதிராக இரண்டு பாதுகாப்புகளை வழங்குகிறது:

(அ) ஒரு அரசு ஊழியரை பணிநீக்கம் செய்யவோ அல்லது நீக்கவோ முடியாது. (ஆ) ஒரு அரசு ஊழியரை பணி நீக்கம் செய்யவோ அல்லது நீக்கவோ அல்லது தரவரிசை 5 இல் குறைக்கவோ முடியாது, விசாரணையின் பின்னர், அவருக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து அவருக்கு தெரிவிக்கப்பட்டு, அந்தக் குற்றச்சாட்டுகள் தொடர்பாக விசாரிக்க நியாயமான வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது.

மேற்கூறிய இரண்டு பாதுகாப்புகளும் மையத்தின் சிவில் சேவைகள், அகில இந்திய சேவைகள், ஒரு மாநிலத்தின் சிவில் சேவைகள் அல்லது மத்திய அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் சிவில் பதவிகளை வகிக்கும் நபர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும், பாதுகாப்பு சேவைகளின் உறுப்பினர்களுக்கு அல்ல. அல்லது இராணுவ பதவிகளை வைத்திருக்கும் நபர்கள்.

எவ்வாறாயினும், பின்வரும் மூன்று வழக்குகளில் இரண்டாவது பாதுகாப்பு (விசாரணை நடத்துதல்) கிடைக்காது: (அ) ஒரு அரசு ஊழியர் கிரிமினல் குற்றச்சாட்டின் பேரில் தண்டனைக்கு வழிவகுத்த நடத்தையின் அடிப்படையில் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டாலோ அல்லது நீக்கப்பட்டாலோ அல்லது பதவியில் குறைக்கப்பட்டாலோ; அல்லது (ஆ) ஒரு அரசு ஊழியரை பணிநீக்கம் செய்யவோ அல்லது நீக்கவோ அல்லது பதவியை குறைக்கவோ அதிகாரம் அளிக்கப்பட்ட அதிகாரம் சில காரணங்களால் (எழுத்து பதிவு செய்யப்பட வேண்டும்) திருப்தி அடைந்தால், அத்தகைய விசாரணையை நடத்துவது நியாயமான முறையில் நடைமுறைக்கு சாத்தியமில்லை; அல்லது

(இ) மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு நலன் கருதி, அதை நடத்துவது உகந்தது அல்ல என்று குடியரசுத் தலைவர் அல்லது கவர்னர் திருப்தி அடைந்தால்

அத்தகைய விசாரணை.

முதலில், ஒரு அரசு ஊழியருக்கு கேட்கும் வாய்ப்பு இரண்டு நிலைகளில் வழங்கப்பட்டது - விசாரணை நிலை மற்றும் தண்டனை நிலை. ஆனால், 1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் இரண்டாவது வாய்ப்புக்கான ஏற்பாடு (அதாவது, விசாரணையின் கண்டுபிடிப்புகளின் விளைவாக முன்மொழியப்பட்ட தண்டனைக்கு எதிராக பிரதிநிதித்துவம் செய்ய ஒரு அரசு ஊழியரின் உரிமை) ரத்து செய்யப்பட்டது. எனவே, தற்போதைய நிலை என்னவெனில், ஒரு அரசு ஊழியருக்கு பணிநீக்கம், பதவி நீக்கம் அல்லது பதவிக் குறைப்பு போன்ற தண்டனைகளை விதிக்க முன்மொழியப்பட்டால், விசாரணையில் கூறப்படும் சாட்சியத்தின் அடிப்படையில் அவருக்கு எதுவும் வழங்கப்படாமல் விதிக்கப்படலாம். முன்மொழியப்பட்ட அபராதம் மீது பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்கான வாய்ப்பு.

ஒரு அரசு ஊழியருக்கு (மேலே குறிப்பிட்டுள்ள இரண்டாவது பாதுகாப்பில்) 'கேட்கப்படுவதற்கான நியாயமான வாய்ப்பு' என்ற சொற்றொடரை உள்ளடக்கியதாக உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது: (அ) அவரது குற்றத்தை மறுப்பதற்கும், அவர் நிரபராதி என்பதை நிலைநிறுத்துவதற்கும் அவர் இருந்தால் மட்டுமே செய்ய முடியும். அவர் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் என்ன என்பதையும், அத்தகைய குற்றச்சாட்டுகள் எதன் அடிப்படையில் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்பதையும் தெரிவித்தது;

(ஆ) தனக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட சாட்சிகளை குறுக்கு விசாரணை செய்வதன் மூலம் தன்னை தற்காத்துக் கொள்ள ஒரு வாய்ப்பு மற்றும் தன்னை அல்லது அவரது வாதத்திற்கு ஆதரவாக வேறு சாட்சிகளை விசாரிப்பதன் மூலம்; மற்றும் (c) ஒழுக்காற்று அதிகாரி அறிக்கையை பரிசீலிக்கும் முன், விசாரணை அதிகாரியின் அறிக்கையின் நகலை அவதானிப்புகள் மற்றும் கருத்துக்களுக்காக குற்றமிழைத்த அரசு ஊழியருக்கு வழங்க வேண்டும்.

4. அகில இந்திய சேவைகள்

பிரிவு 312 அகில இந்திய சேவைகள் தொடர்பாக பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்கிறது:

(அ) ராஜ்யசபா ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினால், தேசிய நலன் கருதி அதைச் செய்வது அவசியம் அல்லது உகந்தது என்று அறிவித்தால், புதிய அகில இந்திய சேவைகளை (அகில இந்திய நீதித்துறை சேவை உட்பட) நாடாளுமன்றம் உருவாக்க முடியும். ராஜ்யசபாவில் அத்தகைய தீர்மானத்தை அங்கிருந்த மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்கள் ஆதரித்து வாக்களிக்க வேண்டும். இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பில் மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்க இந்த பரிந்துரை அதிகாரம் ராஜ்யசபாவுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

(ஆ) அகில இந்தியப் பணிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நபர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகளை நாடாளுமன்றம் ஒழுங்குபடுத்த முடியும்.

அதன்படி, நாடாளுமன்றம் இதற்காக அகில இந்திய சேவைகள் சட்டம், 1951ஐ இயற்றியுள்ளது.

(இ) அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்தில் (அதாவது, ஜனவரி 26, 1950) இந்திய நிர்வாக சேவை மற்றும் இந்திய காவல் சேவை என அறியப்பட்ட சேவைகள் இந்த விதியின் கீழ் பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சேவைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

(ஈ) அனைத்திந்திய நீதித்துறை சேவையானது மாவட்ட நீதிபதியின் பதவிக்குக் குறைவான எந்தப் பதவியையும் சேர்க்கக்கூடாது . இந்தச் சேவையை உருவாக்குவதற்கான ஒரு சட்டம், பிரிவு 368 இன் நோக்கங்களுக்காக அரசியலமைப்பின் திருத்தமாக கருதப்படாது.

1976 ஆம் ஆண்டின் 42 வது திருத்தச் சட்டம் அகில இந்திய நீதித்துறை சேவையை உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தாலும், இதுவரை அத்தகைய சட்டம் எதுவும் உருவாக்கப்படவில்லை.

5. பிற விதிகள்

பிரிவு 312 A (1972 இன் 28வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் செருகப்பட்டது) 1950 க்கு முன் இந்தியாவில் மகுடத்தின் சிவில் சேவைக்கு நியமிக்கப்பட்ட நபர்களின் சேவை நிபந்தனைகளை மாற்றுவதற்கு அல்லது ரத்து செய்வதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. பிரிவு 313 இடைநிலை விதிகள் மற்றும்

இல்லையெனில் வழங்கப்படும் வரை, 1950 க்கு முன் நடைமுறையில் இருந்த மற்றும் எந்தவொரு பொது சேவைக்கும் பொருந்தக்கூடிய அனைத்து சட்டங்களும் தொடரும் என்று கூறுகிறது. 1972 ஆம் ஆண்டின் 28 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சில சேவைகளின் தற்போதைய அதிகாரிகளைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை வழங்கிய பிரிவு 314 ரத்து செய்யப்பட்டது.

அட்டவணை 66.1 ஒரு பார்வையில் பொது சேவைகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
308.	விளக்கம்
309.	யூனியன் அல்லது மாநிலத்திற்கு சேவை செய்யும் நபர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்
310.	யூனியன் அல்லது மாநிலத்திற்கு சேவை செய்யும் நபர்களின் பதவிக் காலம்

311.	யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் சிவில் திறன்களில் பணிபுரியும் நபர்களை பணிநீக்கம் செய்தல், நீக்குதல் அல்லது தரத்தை குறைத்தல்
312.	அகில இந்திய சேவைகள்
312A.	சில சேவைகளின் அதிகாரிகளின் சேவை நிபந்தனைகளை மாற்றுவதற்கு அல்லது ரத்து செய்வதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்
313.	இடைநிலை விதிகள்
314.	சில சேவைகளின் தற்போதைய அதிகாரிகளின் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடு (ரத்து செய்யப்பட்டது)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. 1963 இல், மேலும் மூன்று அகில இந்திய சேவைகளை உருவாக்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவை இந்திய வன சேவை, இந்திய மருத்துவம் மற்றும் சுகாதார சேவை மற்றும் இந்திய பொறியாளர் சேவை. இருப்பினும், இந்த மூன்றில், இந்திய வன சேவை மட்டுமே 1966 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
2. இது மூன்றாவது ஊதியக் குழுவின் (1970-1973) பரிந்துரையின் பேரில் செய்யப்பட்டது, முந்தைய மாற்றம் முதல் ஊதியக் குழுவின் (1946-1947) பரிந்துரையின் பேரில் செய்யப்பட்டது.
3. ஒரு 'சிவில் பதவி' என்பது இராணுவத் தரப்பிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்ட நிர்வாகத்தின் சிவில் தரப்பில் ஒரு நியமனம் அல்லது அலுவலகம் அல்லது வேலைவாய்ப்பு.
4. பணிநீக்கம் மற்றும் நீக்கம் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வித்தியாசம் என்னவென்றால், முன்னாள் அரசாங்கத்தின் கீழ் எதிர்கால வேலைவாய்ப்பிற்கு தகுதியற்றவர், பிந்தையவர் அரசாங்கத்தின் கீழ் எதிர்கால வேலைவாய்ப்பிற்கு தகுதியற்றவர் அல்ல.
5. 'ரேங்க் குறைப்பு' என்பது உயர் பதவியில் இருந்து குறைந்த பதவி அல்லது பதவிக்கு குறைப்பது என்று பொருள். இது ஒரு அரசு ஊழியருக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனை.
6. 'மாவட்ட நீதிபதி' என்ற சொற்றொடரில் நகர சிவில் நீதிமன்ற நீதிபதி, கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதி, கூட்டு மாவட்ட நீதிபதி, உதவி மாவட்ட நீதிபதி, சிறிய காரண நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி, தலைமை பிரசிடென்சி மாஜிஸ்திரேட், கூடுதல் தலைமை ஆகியவை அடங்கும்.

பிரசிடென்சி மாஜிஸ்திரேட், அமர்வு நீதிபதி, கூடுதல் அமர்வு
நீதிபதி மற்றும் உதவி அமர்வு நீதிபதி.

67 உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் அரசாங்கம்

ஏ அரசியலமைப்பின் பகுதி XII இல் 294 முதல் 300 வரையிலான கட்டுரைகள் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் சொத்து, ஒப்பந்தங்கள், உரிமைகள், பொறுப்புகள், கடமைகள் மற்றும் வழக்குகள் ஆகியவற்றைக் கையாளுகின்றன. இது சம்பந்தமாக, அரசியலமைப்பு யூனியன் அல்லது மாநிலங்களை நீதித்துறை (சட்ட) நபர்களாக ஆக்குகிறது.

யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் சொத்து

1. வாரிசு

தற்போதைய அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்கு முன், இந்தியாவின் டொமினியன் அல்லது ஒரு மாகாணம் அல்லது இந்திய சமஸ்தானத்தில் உள்ள அனைத்து சொத்துக்கள் மற்றும் சொத்துக்கள் யூனியன் அல்லது தொடர்புடைய மாநிலத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

இதேபோல், இந்தியாவின் ஆதிக்கம் அல்லது ஒரு மாகாணம் அல்லது இந்திய மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தின் அனைத்து உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் கடமைகள் இப்போது இந்திய அரசாங்கம் அல்லது தொடர்புடைய மாநிலத்தின் உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் கடமைகளாக இருக்கும்.

2. Escheat, Lapse மற்றும் Bona Vacantia இந்தியாவில் உள்ள

எந்தவொரு சொத்தும், இங்கிலாந்து அரசர் அல்லது இந்திய அரசின் ஆட்சியாளருக்கு (இளவரசர்) எஸ்கேட் (எந்த வாரிசும் இல்லாமல் மாநிலத்திற்குள்ளான ஒரு நபரின் மரணம்), காலாவதி (பயன்படுத்தப்படாததன் மூலம் உரிமைகளை நிறுத்துதல்) அல்லது பொருத்தமான நடைமுறைகளைப் பின்பற்றத் தவறினால்) அல்லது சரியான உரிமையாளரின் தேவைக்காக போனா வெக்கண்டியா (எந்தவொரு உரிமையாளரும் இல்லாமல் காணப்பட்ட சொத்து), இப்போது அந்தச் சொத்து அங்கு அமைந்திருந்தால், யூனியனில், வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இருக்கும். இந்த மூன்று வழக்குகளிலும், சரியான உரிமையாளர் (உரிமையாளர்) இல்லாததால், சொத்து அரசாங்கத்திற்குச் சேருகிறது.

3. கடல்-செல்வம்

இந்தியாவின் பிராந்திய நீர்நிலைகள், இந்தியாவின் கான்டினென்டல் ஷெல்ஃப் மற்றும் இந்தியாவின் பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலம் ஆகியவற்றிற்குள் உள்ள கடலின் நீரின் கீழ் உள்ள அனைத்து நிலங்கள், கனிமங்கள் மற்றும் பிற மதிப்புமிக்க பொருட்கள் யூனியனில் உள்ளது. எனவே, கடலுக்கு அருகில் உள்ள ஒரு மாநிலம் இந்த விஷயங்களுக்கு அதிகார வரம்பைக் கோர முடியாது.

இந்தியாவின் கடல் எல்லையானது பொருத்தமான அடிப்படைக் கோட்டிலிருந்து 12 கடல் மைல் தூரம் வரை நீண்டுள்ளது. இதேபோல், இந்தியாவின் பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலம் 200 கடல் மைல்கள் வரை நீண்டுள்ளது .

4. சட்டத்தின் மூலம் கட்டாய கையகப்படுத்தல்

அரசாங்கங்களால் தனியார் சொத்தை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துதல் மற்றும் கையகப்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கான சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு அதிகாரம் உள்ளது. மேலும், 44 வது திருத்தச் சட்டம் (1978) இரண்டு வழக்குகளைத் தவிர இது தொடர்பாக இழப்பீடு வழங்குவதற்கான அரசியலமைப்பு கடமையை ரத்து செய்துள்ளது: (அ) சிறுபான்மை கல்வி நிறுவனத்தின் சொத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்தும் போது; மற்றும் (ஆ) ஒரு நபரின் தனிப்பட்ட சாகுபடியின் கீழ் உள்ள நிலத்தை அரசாங்கம் கையகப்படுத்தும் போது மற்றும் நிலம் சட்டப்பூர்வ உச்சவரம்பு வரம்புகளுக்குள் இருக்கும்² .

5. நிர்வாக அதிகாரத்தின் கீழ் கையகப்படுத்தல்

யூனியன் அல்லது ஒரு அரசு அதன் நிர்வாக அதிகாரத்தின் கீழ் சொத்துக்களை கையகப்படுத்தலாம், வைத்திருக்கலாம் மற்றும் அகற்றலாம்.

மேலும், யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்ற மாநிலங்களுக்குள்ளும் மற்ற மாநிலங்களிலும் எந்தவொரு வர்த்தகம் அல்லது வணிகத்தையும் மேற்கொள்வதற்கு நீட்டிக்கப்படுகிறது.

அரசாங்கத்தால் அல்லது அதற்கு எதிரான வழக்குகள்

அரசியலமைப்பின் 300வது பிரிவு இந்தியாவில் அரசாங்கத்தால் அல்லது அதற்கு எதிரான வழக்குகளைக் கையாள்கிறது. இந்திய அரசாங்கம், இந்திய யூனியன் என்ற பெயரில் வழக்குத் தொடரலாம் அல்லது வழக்குத் தொடரலாம் மற்றும் ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கம் அந்த மாநிலத்தின் பெயரால் வழக்குத் தொடரலாம் அல்லது வழக்குத் தொடரலாம், எடுத்துக்காட்டாக, ஆந்திரப் பிரதேசம் அல்லது உத்தரப்பிரதேச மாநிலம் மற்றும் விரைவில். எனவே, இந்திய ஒன்றியம் மற்றும் மாநிலங்கள் வழக்குகள் மற்றும் நடவடிக்கைகளின் நோக்கங்களுக்காக சட்டப்பூர்வ நிறுவனங்கள் (சட்டப்பூர்வ ஆளுமைகள்) ஆகும், யூனியன் அரசாங்கமோ அல்லது மாநிலங்களின் அரசாங்கமோ அல்ல.

அரசாங்கப் பொறுப்பின் அளவைப் பற்றி, அரசியலமைப்பு (பிரிவு 300) இந்திய ஒன்றியம் அல்லது மாநிலங்கள் இந்தியா மற்றும் தொடர்புடைய மாகாணங்கள் அல்லது இந்திய மாநிலங்களின் ஆதிக்கம் போன்ற வழக்குகளில் அந்தந்த விவகாரங்கள் தொடர்பாக வழக்குத் தொடரலாம் அல்லது வழக்குத் தொடரலாம் என்று அறிவிக்கிறது. அரசியலமைப்பின் முன் வழக்குத் தொடுத்துள்ளனர் அல்லது வழக்குத் தொடுத்துள்ளனர். இந்த ஏற்பாடு பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்திற்கும் உட்பட்டது. ஆனால், இதுவரை அத்தகைய சட்டம் இயற்றப்படவில்லை. எனவே, தற்போது, இந்த விஷயத்தில் அரசியல் சாசனத்திற்கு முன்பு இருந்த நிலைப்பாடு அப்படியே உள்ளது. அரசியலமைப்பிற்கு முந்தைய காலத்தில் (அதாவது, கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் நாட்களில் இருந்து 1950 இல் அரசியலமைப்பின் ஆரம்பம் வரை), அரசாங்கம் அதன் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் தொடர்பாக ஒப்பந்தங்களுக்கு (அதன் ஊழியர்களால் செய்யப்பட்ட தவறுகளுக்கு) தகுதியுடையதாக இருந்தது. .

இது பின்வருமாறு விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது:

1. ஒப்பந்தங்களுக்கான பொறுப்பு

அதன் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் கீழ், யூனியன் அல்லது மாநிலம் சொத்தை

கையகப்படுத்துதல், வைத்திருத்தல் மற்றும் அகற்றுதல் அல்லது எந்தவொரு

வணிகம் அல்லது வணிகம் அல்லது வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும்

ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால், அரசியலமைப்பு அத்தகைய

ஒப்பந்தங்களால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய மூன்று நிபந்தனைகளை

வகுத்துள்ளது: (அ) அவை குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரால் செய்யப்படும்

வகையில் வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும். (ஆ) அவர்கள் ஜனாதிபதியின்

சார்பாக தூக்கிலிடப்பட வேண்டும் அல்லது

கவர்னர், வழக்கு என; மற்றும்

(c) அவர்கள் அத்தகைய நபரால் அல்லது ஜனாதிபதி அல்லது ஆளுநர் வழிநடத்தும் அல்லது

அங்கீகரிக்கும் விதத்தில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

இந்த நிபந்தனைகள் கட்டாயம் மற்றும் இயற்கையில் உள்ள அடைவு மட்டுமல்ல. அவற்றுடன் இணங்கத் தவறினால் ஒப்பந்தங்கள் செல்லாது மற்றும் நீதிமன்றங்களில் அவை செல்லாததாகவும் நடைமுறைப்படுத்த முடியாததாகவும் ஆக்குகிறது.

மேலும், ஜனாதிபதியோ அல்லது ஆளுநரோ அவரது பெயரில் நிறைவேற்றப்படும் எந்த ஒப்பந்தத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். அதேபோல், ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றும் அதிகாரியும் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பல்ல. இந்த நோய் எதிர்ப்பு சக்தி முற்றிலும் தனிப்பட்டது மற்றும் அரசாங்கத்தை ஒப்பந்தப் பொறுப்பிலிருந்து தடுக்காது, ஒப்பந்தங்களில் அரசாங்கத்தை தகுதியுடையதாக ஆக்குகிறது. இதன் பொருள், மத்திய அரசு மற்றும் மாநில அரசுகளின் ஒப்பந்தப் பொறுப்பு என்பது, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் காலத்திலிருந்தே இந்தியாவில் இருந்த நிலைப்பாட்டில் உள்ள சாதாரண ஒப்பந்தச் சட்டத்தின்படி ஒரு தனிநபரின் பொறுப்புக்கு சமம்.

2. டார்ட்டுகளுக்கான பொறுப்பு

தொடக்கத்தில், கிழக்கிந்திய கம்பெனி ஒரு வர்த்தக அமைப்பாக மட்டுமே இருந்தது.

படிப்படியாக, அது இந்தியாவில் உள்ள பிரதேசங்களை கையகப்படுத்தியது மற்றும் ஒரு இறையாண்மை அதிகாரமாக மாறியது. நிறுவனம் ஒரு வர்த்தகராக அதன் செயல்பாடுகளுக்கு ஏற்றது ஆனால் இறையாண்மையாக அல்ல. அதன் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் தொடர்பாக நிறுவனத்தின் இந்த விலக்கு, 'ராஜா எந்தத் தவறும் செய்ய முடியாது' என்ற ஆங்கிலப் பொதுச் சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது, அதாவது ராஜா தனது ஊழியர்களின் தவறுகளுக்கு பொறுப்பேற்க மாட்டார். எந்தவொரு செயலுக்கும் எந்தவொரு சட்டப் பொறுப்பிலிருந்தும் பிரிட்டனில் உள்ள அரசின் (அதாவது, கிரீடம்) இந்த பாரம்பரிய விலக்கு அரசாட்சி நடவடிக்கைகள் சட்டம் (1947) மூலம் நீக்கப்பட்டது.

இருப்பினும், இந்தியாவின் நிலை இன்னும் அப்படியே உள்ளது.

எனவே, இந்தியாவில் உள்ள அரசாங்கம் (யூனியன் அல்லது மாநிலங்கள்) அதன் அதிகாரிகள் அதன் இறையாண்மை அல்லாத செயல்பாடுகளைச் செய்வதில் மட்டுமே செய்த கொடுமைகளுக்கு (சிவில் தவறுகளுக்கு) வழக்குத் தொடர முடியும், ஆனால் நீதி வழங்குதல், இராணுவ சாலை அமைத்தல், கட்டளையிடுதல் போன்ற இறையாண்மை செயல்பாடுகளில் அல்ல. போரின் போது பொருட்கள், முதலியன. இந்தியாவில் அரசாங்கத்தின் இறையாண்மை மற்றும் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் மற்றும் அதன் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் தொடர்பான அரசாங்கத்தின் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான இந்த வேறுபாடு பிரபலமான P மற்றும் O ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனி வழக்கு³ (1861) இல் நிறுவப்பட்டது. இது சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய காலத்தில் கஸ்தூரிலால் வழக்கு⁴ (1965) இல் உச்ச நீதிமன்றத்தால் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த வழக்கிற்குப் பிறகு, உச்ச நீதிமன்றம் இறையாண்மை செயல்பாடுகளுக்கு ஒரு கட்டுப்பாட்டு விளக்கம் கொடுக்கத் தொடங்கியது

அரசு மற்றும் ஏராளமான வழக்குகளில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இழப்பீடு வழங்கியது.

நாகேந்திர ராவ் வழக்கு 4a (1994) இல், உச்ச நீதிமன்றம் அரசின் இறையாண்மைக் கோட்பாட்டை விமர்சித்தது மற்றும் அரசின் கொடூரமான பொறுப்பு தொடர்பாக தாராளவாத அணுகுமுறையை ஏற்றுக்கொண்டது. அரசு ஊழியர்களின் கவனக்குறைவான செயலால் ஒரு குடிமகனுக்கு ஏதேனும் பாதிப்பு ஏற்பட்டால், அதற்கு இழப்பீடு வழங்குவதற்கு அரசு பொறுப்பாகும் என்றும், இறையாண்மையின் அடிப்படையில் இந்தப் பொறுப்பை அரசு தவிர்க்க முடியாது என்றும் தீர்ப்பளித்தது. நவீன அர்த்தத்தில், இறையாண்மை மற்றும் இறையாண்மை செயல்பாடுகளுக்கு இடையே வேறுபாடு இல்லை என்று அது கூறியது. ஒரு சில செயல்பாடுகளைத் தவிர, அரசு எந்தவிதமான நோய் எதிர்ப்பு சக்தியையும் கோர முடியாது என்ற கருத்தை அது முன்வைத்தது. இந்த விஷயத்தில் அதன் அவதானிப்புகள் பின்வருமாறு: 1. எந்தவொரு நாகரீக அமைப்பும் ஒரு நிர்வாகியை தனது நாட்டு மக்களுடன் விளையாட அனுமதிக்க முடியாது மற்றும் அது இறையாண்மையாக இருப்பதால் எந்த வகையிலும் செயல்பட உரிமை உண்டு என்று கூற முடியாது. சமூகத்தின் கட்டமைப்பு மாற்றத்துடன் பொது நலன் என்ற கருத்து மாறிவிட்டது. எந்தவொரு சட்டமும் அல்லது அரசியல் அமைப்பும் இன்று அரசை சட்டத்திற்கு மேல் வைக்க முடியாது, ஏனெனில் எந்தவொரு பரிகாரமும் இல்லாமல் அரசு அதிகாரிகளின் கவனக்குறைவான செயலால் ஒரு குடிமகன் தனது சொத்துக்களை சட்டவிரோதமாக பறிப்பது நியாயமற்றது மற்றும் நியாயமற்றது.

2. முற்போக்கு சமூகங்களின் நவீன சமூக சிந்தனையும் நீதித்துறை அணுகுமுறையும் பழமையான அரசு பாதுகாப்பை நீக்கிவிட்டு, அரசையோ அரசையோ வேறு எந்த சட்டரீதியான சட்ட நிறுவனத்திற்கும் இணையாக வைப்பதாகும். அரசின் செயல்பாடுகளை "இறையாண்மை" மற்றும் "இறையாண்மை" அல்லது "அரசு" மற்றும் "அரசு சார்பற்றது" என எந்த நீர்-இறுக்கமான பெட்டிகளும்-தணிக்கை செய்வது சரியானதல்ல. இது நவீன நீதித்துறை சிந்தனைக்கு முரணானது.
3. அரசின் தேவை, அதன் அதிகாரிகளின் கடமை மற்றும் குடிமக்களின் உரிமை ஆகியவை சமரசம் செய்யப்பட வேண்டும், அதனால் ஒரு பொதுநல அரசில் சட்டத்தின் ஆட்சி அசைக்கப்படாது. ஒரு பொதுநல அரசில், அரசின் செயல்பாடுகள் நாட்டின் பாதுகாப்பு அல்லது நீதி நிர்வாகம் அல்லது சட்டம் ஒழுங்கை பராமரிப்பது மட்டுமல்ல, கல்வி, வணிகம், சமூகம் என அனைத்து துறைகளிலும் உள்ள மக்களின் செயல்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துவது வரை நீட்டிக்கப்படுகிறது. பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் திருமணம் கூட.
4. இறையாண்மை மற்றும் இறையாண்மை அல்லாத அதிகாரங்களுக்கு இடையிலான எல்லைக் கோடு, எந்த பகுத்தறிவு அடிப்படையும் எஞ்சியிருக்கவில்லை.

காணாமல் போனது. எனவே, நீதி நிர்வாகம், சட்டம் ஒழுங்கைப் பராமரித்தல் மற்றும் குற்றங்களை அடக்குதல் போன்ற செயல்பாடுகளைத் தவிர்த்து, அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் முதன்மையான மற்றும் தவிர்க்க முடியாத செயல்பாடுகளில், அரசு எந்த விதமான விலக்கு உரிமையையும் கோர முடியாது.

மேற்கண்ட வழக்கில், கஸ்தூரிலால் வழக்கில் (1965) உச்ச நீதிமன்றம் தனது தீர்ப்பை ரத்து செய்யவில்லை. இருப்பினும், இது அரிதான மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட வழக்குகளுக்கு பொருந்தும் என்று அது கூறியது.

காமன் காஸ் கேஸ்4பி (1999) இல், உச்ச நீதிமன்றம் மீண்டும் முழுக் கோட்பாட்டையும் ஆய்வு செய்து, இறையாண்மை விதியை நிராகரித்தது. P. & O. ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனி வழக்கில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாநில பொறுப்பு விதி மிகவும் காலாவதியானது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. நவீன காலத்தில் அரசின் செயல்பாடுகள் கணிசமாக அதிகரித்துள்ள நிலையில், அதன் இறையாண்மை மற்றும் இறையாண்மை செயல்பாடுகளுக்கு இடையே ஒரு கோட்டை வரைவது மிகவும் கடினம் என்று அது கூறியது. அரசின் அதிகரித்த செயல்பாடுகள் குடிமக்களின் வாழ்க்கையின் அனைத்து அம்சங்களிலும் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன, எனவே, அரசின் பொறுப்பு என்பது நலன்புரி அரசு என்ற நவீன கருத்துடன் இணைந்து விரிவானதாக இருக்க வேண்டும். இறையாண்மை அல்லது இறையாண்மை அல்லாத அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி செய்தாலும், அதன் ஊழியர்களின் அனைத்து கொடுமையான செயல்களுக்கும் அரசு பொறுப்பேற்க வேண்டும். இறுதியாக, கஸ்தூரிலால் வழக்கின் செயல்திறன் ஒரு பிணைப்பு முன்னுதாரணமாக அரிக்கப்பட்டுவிட்டதாக நீதிமன்றம் கவனித்தது.

கைதிகளின் கொலை வழக்கில்4d (2000), நீதித்துறை முன்னேற்றத்தின் செயல்பாட்டில் கஸ்தூரிலால் வழக்கு முக்கியத்துவமற்றதாகிவிட்டதாகவும், இனி எந்த ஒரு பிணைப்பு மதிப்பும் இல்லை என்றும் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

பொது அதிகாரிகளுக்கு எதிரான வழக்குகள்

1. ஜனாதிபதி மற்றும் ஆளுநர்

இந்திய குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் மாநிலங்களின் ஆளுநருக்கு அவர்களின் அதிகாரபூர்வ செயல்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட செயல்கள் தொடர்பாக அரசியலமைப்புச் சட்டம் சில விலக்குகளை வழங்குகிறது. இவை:

(அ) உத்தியோகபூர்வ

சட்டங்கள் ஜனாதிபதி மற்றும் ஆளுநர்கள் அவர்களின் பதவிக் காலத்திலோ அல்லது அதற்குப் பின்னரோ, அவர்களது உத்தியோகபூர்வ அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகளின் செயல்பாடு மற்றும் செயல்பாட்டில் அவர்கள் செய்த எந்தவொரு செயலுக்காகவும் வழக்குத் தொடர முடியாது. எவ்வாறாயினும், ஜனாதிபதியின் உத்தியோகபூர்வ நடத்தை ஒரு நீதிமன்றம், தீர்ப்பாயம் அல்லது பதவி நீக்கத்திற்கான குற்றச்சாட்டுகளை விசாரிக்க பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மற்ற அமைப்புகளால் மதிப்பாய்வு செய்யப்படலாம். மேலும், பாதிக்கப்பட்ட நபர் குடியரசுத் தலைவருக்குப் பதிலாக இந்திய ஒன்றியத்துக்கு எதிராகவும், அந்த மாநில ஆளுநருக்குப் பதிலாக மாநிலத்துக்கு எதிராகவும் உரிய நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு வரலாம்.

(ஆ) தனிப்பட்ட சட்டங்கள்

குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநர்களுக்கு எதிராக அவர்களின் தனிப்பட்ட செயல்கள் தொடர்பாக எந்த குற்றவியல் நடவடிக்கையும் தொடங்கப்படாது அல்லது அவர்களை கைது செய்யவோ அல்லது சிறையில் அடைக்கவோ முடியாது. இந்த நோய் எதிர்ப்பு சக்தி அவர்களின் பதவிக் காலத்திற்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அதற்கு மேல் நீடிக்காது. எவ்வாறாயினும், அவர்களின் தனிப்பட்ட செயல்கள் தொடர்பாக இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் அறிவிப்பை வழங்கிய பின்னர், அவர்களின் பதவிக்காலத்தில் அவர்களுக்கு எதிராக சிவில் நடவடிக்கைகள் ஆரம்பிக்கப்படலாம்.

2. அமைச்சர்கள்

அரசமைப்புச் சட்டம் அமைச்சர்களுக்கு அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கு எந்தவிதமான விலக்கு அளிக்கவில்லை. ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநர்களின் உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கு (பிரிட்டனில் உள்ளதைப் போல) அவர்கள் எதிர் கையொப்பமிடத் தேவையில்லை என்பதால், அந்தச் சட்டங்களுக்கு அவர்கள் நீதிமன்றங்களில் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள்⁵. மேலும், குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநர்கள் அவர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் செய்யும் உத்தியோகபூர்வ செயல்களுக்கு அவர்கள் பொறுப்பல்ல, ஏனெனில் அத்தகைய ஆலோசனைகளை விசாரிக்க நீதிமன்றங்கள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அமைச்சர்கள் ரசிக்கவில்லை

அவர்களின் தனிப்பட்ட செயல்களுக்கு எந்த விதமான தடையும் இல்லை, மேலும் சாதாரண குடிமக்களைப் போல சாதாரண நீதிமன்றங்களில் குற்றங்கள் மற்றும் கொடுமைகளுக்காக வழக்குத் தொடரலாம்.

3. நீதித்துறை அதிகாரிகள்

நீதித்துறை அதிகாரிகள் தங்கள் உத்தியோகபூர்வ செயல்கள் தொடர்பாக எந்தவொரு பொறுப்பிலிருந்தும் விலக்கு பெறுகிறார்கள், எனவே வழக்குத் தொடர முடியாது. நீதித்துறை அதிகாரிகள் பாதுகாப்புச் சட்டம் (1850) கூறுகிறது, 'எந்தவொரு நீதிபதியோ, மாஜிஸ்திரேட், சமாதான நீதிபதியோ, ஆட்சியரோ அல்லது நீதித்துறையாகச் செயல்படும் பிற நபர்களோ, அவர் தனது அதிகாரியை விடுவிப்பதில் அவர் செய்த எந்தவொரு செயலுக்காகவும் எந்தவொரு சிவில் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர முடியாது. கடமை'.

4. அரசு ஊழியர்கள்

அரசியலமைப்பின் கீழ், அரசு ஊழியர்களுக்கு உத்தியோகபூர்வ ஒப்பந்தங்களுக்கான சட்டப் பொறுப்பிலிருந்து தனிப்பட்ட விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. இதன் பொருள் என்னவென்றால், தனது உத்தியோகபூர்வ நிலையில் ஒப்பந்தத்தை செய்த அரசு ஊழியர் அந்த ஒப்பந்தத்திற்கு தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பல்ல, ஆனால் ஒப்பந்தத்திற்கு அரசாங்கம் (மத்திய அல்லது மாநிலம்) பொறுப்பாகும். ஆனால், அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளுக்கு இணங்காமல் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டால், ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கிய அரசு ஊழியர் தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பு. மேலும், அரசு ஊழியர்கள் அரசாங்கத்தின் இறையாண்மை செயல்பாடுகள் தொடர்பான அவர்களின் கொடூரமான செயல்களுக்கு சட்டப் பொறுப்பிலிருந்து விலக்கு பெறுகிறார்கள். மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், சித்திரவதைகள் அல்லது சட்டவிரோத செயல்களுக்கு அரசு ஊழியர்களின் பொறுப்பு எந்தவொரு சாதாரண குடிமகனுக்கும் சமமாக இருக்கும். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் அறிவிப்பை வழங்கிய பிறகு, அவர்களின் அதிகாரபூர்வ நிலையில் செய்யப்படும் எந்தவொரு செயலுக்கும் அவர்கள் மீது சிவில் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்படலாம். ஆனால், அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ கடமைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களுக்காக அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்போது அத்தகைய அறிவிப்பு தேவையில்லை. குடியரசுத் தலைவர் அல்லது ஆளுநரின் முன் அனுமதியுடன், தேவைப்பட்டால், அவர்களின் உத்தியோகபூர்வ நிலையில் செய்யப்படும் செயல்களுக்காக அவர்கள் மீது குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் தொடங்கப்படலாம் .

அட்டவணை 67.1 ஒரு பார்வையில் அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்

294. சில சந்தர்ப்பங்களில் சொத்து, சொத்துக்கள், உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான வாரிசு

295.	பிற வழக்குகளில் சொத்து, சொத்துக்கள், உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும் கடமைகளுக்கான வாரிசு
296.	எச்சீட் அல்லது லாபஸ் அல்லது போன வகாண்டியா என சொத்து குவிகிறது
297.	பிராந்திய நீர்நிலைகளுக்குள் மதிப்புள்ள பொருட்கள் அல்லது காண்டினென்டல் ஷெல்ஃப் மற்றும் பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலத்தின் வளங்கள் யூனியனில் வைக்கப்படும்
298.	வர்த்தகம் முதலியவற்றை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம்.
299.	ஒப்பந்தங்கள்
300	வழக்குகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள்
361.	ஜனாதிபதியின் பாதுகாப்பு (தடுப்பு) மற்றும் ஆளுநர்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. பிராந்திய நீர்நிலைகள், காண்டினென்டல் ஷெல்ஃப், பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலம் மற்றும் பிற கடல்சார் மண்டலங்கள் சட்டத்தின் கீழ், 1976, 40வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம், 1976க்குப் பிறகு பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்டது.
2. முதல் விதி 44வது திருத்தச் சட்டம் (1978) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது. இத்திருத்தம் சொத்துக்கான அடிப்படை உரிமையை ஒழித்து, அதை சட்டப்பூர்வ உரிமையாக்கியது.
இரண்டாவது விதி 17வது திருத்தச் சட்டம் (1964) மூலம் சேர்க்கப்பட்டது.
3. தீபகற்ப மற்றும் ஓரியண்டல் ஸ்டீம் நேவிகேஷன் நிறுவனம் v. இந்திய மாநிலச் செயலாளர், (1861).
4. கஸ்தூரிலால் எதிராக உ.பி மாநிலம், (1965).
- 4a. என். நாகேந்திர ராவ் & கோ . எதிராக ஆந்திரப் பிரதேச மாநிலம் (1994)
- 4b. பொதுவான காரணம், பதிவு செய்யப்பட்ட சங்கம் v. யூனியன் ஆஃப் இந்தியா (1999)
- 4c. ஜேஎன் பாண்டே, இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டம், 49வது பதிப்பு, மத்திய சட்ட நிறுவனம், ப. 682. 4டி. ஆந்திர மாநிலம் எதிராக சல்லா ராமகிருஷ்ண ரெட்டி (2000).

5. பிரித்தானியாவில், அமைச்சர்கள் மகுடத்தின் உத்தியோகபூர்வ செயல்களில் கையொப்பமிட வேண்டும் மற்றும் அந்தச் செயல்களுக்கு நீதிமன்றங்களில் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.
6. குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் கூறுகிறது - மத்திய அல்லது மாநில அரசின் அனுமதியின் பேரில் அல்லது அவரது அலுவலகத்திலிருந்து நீக்கப்பட முடியாத ஒரு பொது ஊழியர், அவர் செயல்படும் போது அல்லது செயல்படும் போது அவர் செய்த குற்றத்திற்காக குற்றம் சாட்டப்பட்டார். உத்தியோகபூர்வ கடமை, எந்தவொரு நீதிமன்றமும் அத்தகைய குற்றத்தை மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசின் முந்தைய அனுமதியின்றி, வழக்காக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

68 தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் சில வகுப்புகள்

சிறப்பு விதிகளின் பகுத்தறிவு

முன்னுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சமத்துவம் மற்றும் நீதியின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றும் வகையில், அரசியலமைப்புச் சட்டம் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் (எஸ்சிக்கள்), பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் (எஸ்டிகள்), பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் (பிசி) மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகளை வழங்குகிறது. இந்த சிறப்பு விதிகள் அரசியலமைப்பின் 16வது பாகத்தில் 330 முதல் 342A வரையிலான பிரிவுகளில் உள்ளன. அவை பின்வருவனவற்றுடன் தொடர்புடையவை:

1. சட்டமன்றங்களில் இடஒதுக்கீடு 2.

சட்டமன்றங்களில் சிறப்பு பிரதிநிதித்துவம் 3. சேவைகள்

மற்றும் பதவிகளில் இடஒதுக்கீடு 4. கல்வி மானியங்கள்

5. தேசிய கமிஷன்களின் நியமனம் 6. புலனாய்வு

கமிஷன்களின் நியமனம் இந்த சிறப்பு விதிகளை

பின்வரும் பரந்த வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம்: (அ) நிரந்தரமானது

மற்றும் தற்காலிகமானது - அவற்றில் சில அரசியலமைப்பின் நிரந்தர அம்சமாகும்,

மற்றவை ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மட்டுமே செயல்படும்.

(ஆ) பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாடு - அவர்களில் சிலர் அனைத்து வகையான அநீதி மற்றும்

சுரண்டல்களிலிருந்தும் இந்த வர்க்கங்களைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக்

கொண்டுள்ளனர், மற்றவர்கள் தங்கள் சமூகப் பொருளாதார நலன்களை

மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.

வகுப்புகளின் விவரக்குறிப்பு

எஸ்சி அல்லது எஸ்டி என்று அழைக்கப்பட வேண்டிய சாதிகள் அல்லது பழங்குடியினரை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் யூனியன் பிரதேசத்திலும் உள்ள எந்த சாதிகள் அல்லது பழங்குடியினர் SC மற்றும் ST களாக கருதப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடும் அதிகாரத்தை ஜனாதிபதிக்கு விட்டுவிடுகிறது. எனவே, SC அல்லது ST களின் பட்டியல்கள் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மற்றும் யூனியன் பிரதேசத்திற்கு யூனியன் பிரதேசத்திற்கு மாறுபடும். மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரை, குடியரசுத் தலைவர் சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநரின் ஆலோசனைக்குப் பிறகு அறிவிப்பை வெளியிடுகிறார். ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பில் எந்த ஜாதி அல்லது பழங்குடியினரையும் சேர்ப்பது அல்லது விலக்குவது நாடாளுமன்றத்தால் மட்டுமே செய்ய முடியும், அதைத் தொடர்ந்து வரும் குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பால் அல்ல. பல்வேறு மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில் உள்ள SC மற்றும் ST களை குறிப்பிட்டு ஜனாதிபதிகள் பல உத்தரவுகளை பிறப்பித்துள்ளனர், மேலும் அவை பாராளுமன்றத்தால் திருத்தப்பட்டுள்ளன. 1 இதேபோல், சமூக மற்றும்

கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினராக அழைக்கப்படும் குடிமக்களின் வகுப்புகளை அரசியலமைப்பு குறிப்பிடவில்லை. இதர பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர் (OBCs) என்றும் அறியப்படுகிறது. 2018 இன் 102வது திருத்தச் சட்டம், ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசம் தொடர்பாக சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரைக் குறிப்பிட ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தது. ஒரு மாநிலமாக இருந்தால், சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநருடன் கலந்தாலோசித்த பிறகே குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பை வெளியிடுகிறார். ஆனால், குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரை மத்தியப் பட்டியலில் சேர்ப்பது அல்லது விலக்குவது நாடாளுமன்றத்தால் மட்டுமே செய்ய முடியும், அதைத் தொடர்ந்து வரும் குடியரசுத் தலைவர் அறிவிப்பால் அல்ல .

எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் ஒபிசிகளைப் போலல்லாமல், ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை அரசியலமைப்பு வரையறுத்துள்ளது. அதன்படி, 'ஆங்கிலோ-இந்தியன் என்பது, யாருடைய தந்தை அல்லது யாருடைய பிற ஆண் முன்னோடிகளான ஐரோப்பிய வம்சாவளியினராக இருந்தாலும், இந்திய எல்லைக்குள் வசிக்கும் மற்றும் பெற்றோர்கள் வழக்கமாக வசிக்கும் பிரதேசத்தில் பிறந்தவர். அதில் தற்காலிக நோக்கங்களுக்காக மட்டும் நிறுவப்படவில்லை.

சிறப்பு விதிகளின் கூறுகள்

1. SC மற்றும் ST களுக்கு இடஒதுக்கீடு மற்றும் சட்டமன்றங்களில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு சிறப்பு பிரதிநிதித்துவம்: மக்கள் தொகை விகிதத்தின் அடிப்படையில் மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் SC மற்றும் ST களுக்கு இடங்கள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும்.

மக்களவைக்கு ஆங்கிலோ இந்திய சமூகத்தைச் சேர்ந்த இரண்டு உறுப்பினர்களை குடியரசுத் தலைவர் நியமிக்கலாம், சமூகத்திற்கு போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. அதேபோல், ஒரு மாநிலத்தின் கவர்னர் ஆங்கிலோ-இந்தியன் சமூகத்தின் ஒரு உறுப்பினரை மாநில சட்டமன்றத்திற்கு பரிந்துரைக்கலாம், சமூகம் போதுமான பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்றால்.

முதலில், இடஒதுக்கீடு மற்றும் சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் ஆகிய இந்த இரண்டு விதிகளும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது 1960 வரை) மட்டுமே செயல்படும். ஆனால் இந்த கால அவகாசம் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு முறையும் பத்து ஆண்டுகள் நீட்டிக்கப்படுகிறது. இப்போது, 2009 இன் 95வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ், இடஒதுக்கீடு மற்றும் சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் ஆகிய இரண்டு விதிகளும் 2020 வரை நீடிக்கும் . i)

அரசியலமைப்பின் பிரிவு 334, பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தை மக்கள் மன்றம் மற்றும் சட்டமன்றங்களில் நியமனம் செய்வது தொடர்பான அரசியலமைப்பின் விதிகள் கூறுகிறது.

அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திலிருந்து அறுபது ஆண்டுகள் காலாவதியாகும் காலாவதியில் மாநிலங்கள் செயல்படுவதை நிறுத்த வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்த விதிகள் மேலும் நீட்டிக்கப்படாவிட்டால், ஜனவரி 25, 2010 இல் செயல்படாது. (ii) கடந்த அறுபது ஆண்டுகளில் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் கணிசமான முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், மேற்கூறிய இட ஒதுக்கீடு மற்றும் நியமனம் தொடர்பான ஏற்பாடுகளை அரசியலமைப்புச் சபையுடன் எடைபோட்ட காரணங்கள்

உறுப்பினர்கள் இருப்பதை நிறுத்தவில்லை. எனவே, பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இடஒதுக்கீடு மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவத்தை நியமனம் மூலம் மேலும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு தொடர பரிந்துரைக்கப்படுகிறது.

ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கு இந்த சிறப்பு பிரதிநிதித்துவத்திற்கான காரணம் பின்வருமாறு: “ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் ஒரு மத, சமூக மற்றும் மொழியியல் சிறுபான்மையினராக உள்ளனர். இந்த ஏற்பாடுகள் அவசியமானவை, இல்லையெனில், எண்ணிக்கையில் மிகச் சிறிய சமூகமாக இருப்பதால், இந்தியா முழுவதிலும் உள்ள ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் தேர்தல் மூலம் எந்த சட்டமன்றத்திலும் எந்த இடத்தையும் பெறுவார்கள் என்று நம்ப முடியாது”.^{4 2}. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளின் கோரிக்கைகள் சேவைகள் மற்றும் பதவிகள்: நிர்வாகத்தின் திறனைக் குறைக்காமல், மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் பொதுப் பணிகளுக்கு நியமனம் செய்யும் போது, SC மற்றும் ST களின் கோரிக்கைகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். எவ்வாறாயினும், 2000 ஆம் ஆண்டின் 82 வது திருத்தச் சட்டம் SC மற்றும் ST களுக்கு ஆதரவாக எந்தவொரு தேர்விலும் தகுதி மதிப்பெண்களில் தளர்வு அல்லது மதிப்பீட்டுத் தரங்களைக் குறைத்தல், மையத்தின் பொதுப் பணிகளுக்கான பதவி உயர்வு விஷயங்களில் இடஒதுக்கீடு ஆகியவற்றிற்கு ஆதரவாக எந்த ஏற்பாடுகளையும் வழங்குகிறது. மாநிலங்கள்.

3. ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சேவைகள் மற்றும் கல்வி மானியங்களில் சிறப்பு ஒதுக்கீடு: சுதந்திரத்திற்கு முன், யூனியனின் ரயில்வே, சுங்கம், தபால் மற்றும் தந்தி சேவைகளில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கு சில பதவிகள் ஒதுக்கப்பட்டன. இதேபோல், ஆங்கிலோ-இந்திய கல்வி நிறுவனங்களுக்கு மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளால் சில சிறப்பு மானியங்கள் வழங்கப்பட்டன. இரண்டு நன்மைகளும் அரசியலமைப்பின் கீழ் முற்போக்கான குறைப்பு அடிப்படையில் தொடர அனுமதிக்கப்பட்டன, இறுதியாக 1960 இல் முடிவுக்கு வந்தது.

4. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான தேசிய கமிஷன்கள்: எஸ்சிக்களுக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரித்து அவருக்கு அறிக்கை அளிக்க SCகளுக்காக ஒரு தேசிய ஆணையத்தை ஜனாதிபதி அமைக்க வேண்டும் (பிரிவு 338). இதேபோல், எஸ்டியினருக்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரித்து அறிக்கை அளிக்க எஸ்டிகளுக்காக தேசிய ஆணையத்தையும் குடியரசுத் தலைவர் அமைக்க வேண்டும்.

அவர் (பிரிவு 338-A). எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை குறிப்பாணையுடன் அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தில் முன் வைக்க வேண்டும். முன்னதாக, அரசியலமைப்புச் சட்டம் SC மற்றும் ST களுக்கு ஒருங்கிணைந்த தேசிய ஆணையத்தை வழங்கியது. 2003 ஆம் ஆண்டின் 89 வது திருத்தச் சட்டம் ஒன்றிணைந்ததை இரண்டாகப் பிரித்தது

இரண்டு தனித்தனி அமைப்புகளாக ஆணையம்.5

எஸ்சிக்களுக்கான தேசிய ஆணையம் ஆங்கிலோ-இந்தியன் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதேபோன்ற செயல்பாடுகளை எஸ்சிக்களைப் பொறுத்த வரையில் செய்ய வேண்டும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தினருக்கான அரசியலமைப்பு மற்றும் பிற சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் ஆணையம் விசாரித்து, அவர்கள் பணிபுரிந்தபின் குடியரசுத் தலைவருக்கு அறிக்கை அளிக்க வேண்டும் . 1993 இல் பாராளுமன்ற சட்டத்தின் மூலம். பின்னர், 2018 இன் 102 வது திருத்தச் சட்டம் ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை வழங்கியது. இந்த நோக்கத்திற்காக, திருத்தம் அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பிரிவு 338-பி சேர்க்கப்பட்டது. அதன்படி, சமூக மற்றும் கல்வி BCக்களுக்கான அரசியலமைப்புச் சட்டப் பாதுகாப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும் விசாரித்து அவருக்கு அறிக்கை அளிக்க சமூக மற்றும் கல்வி BCக்களுக்கான தேசிய ஆணையத்தை குடியரசுத் தலைவர் அமைக்க வேண்டும். எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை குறிப்பாணையுடன் அத்தகைய அறிக்கைகள் அனைத்தையும் ஜனாதிபதி பாராளுமன்றத்தில் முன் வைக்க வேண்டும்.

6. பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகம் மற்றும் எஸ்சிகளின் நலன் மீதான ஒன்றியத்தின் கட்டுப்பாடு: மாநிலங்களில் பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளின் நிர்வாகம் மற்றும் எஸ்சிகளின் நலன் குறித்து அறிக்கை அளிக்க ஜனாதிபதி ஒரு கமிஷனை நியமிக்க வேண்டும். அவர் எப்போது வேண்டுமானாலும் அத்தகைய ஆணைக்குழுவை நியமிக்கலாம், ஆனால் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடங்கி பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கட்டாயம். எனவே, 1960 ஆம் ஆண்டில் ஒரு ஆணையம் நியமிக்கப்பட்டது. இது ஐ.நா. தேபர் தலைமையில் 1961 இல் அதன் அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது. நான்கு தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு, இரண்டாவது ஆணையம் 2002 இல் திலீப் சிங் பூரியாவின் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்டது. இது 2004 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது.

மேலும், மையத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் வரைதல் தொடர்பாக ஒரு மாநிலத்திற்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றும் மாநிலத்தில் எஸ்டிகளின் நலனுக்கான திட்டங்களை செயல்படுத்துதல்.

7. BC களின் நிலைமைகளை ஆராய்வதற்காக ஒரு கமிஷன் நியமனம்: சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் நிலைமைகளை ஆராய்வதற்கும் அவர்களின் நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைப்பதற்கும் ஜனாதிபதி ஒரு கமிஷனை நியமிக்கலாம். இந்த ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட குறிப்பாணையுடன் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படவுள்ளது. மேற்படி விதியின் கீழ், ஜனாதிபதி இதுவரை இரண்டு ஆணைக்குழுக்களை நியமித்துள்ளார். முதல் பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம் 1953ல் காக்கா காலேல்கர் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது. அது 1955 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. ஆனால், பரிந்துரைகள் மிகவும் தெளிவற்றதாகவும் நடைமுறைக்கு மாறானதாகவும் கருதப்பட்டதாலும், பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற அளவுகோலில் உறுப்பினர்களிடையே கடுமையான பிளவு ஏற்பட்டதாலும் அதன் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இரண்டாவது பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆணையம் 1979 இல் பிபி மண்டல் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டது. அது 1980 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. 1990 ஆம் ஆண்டு வரை VP சிங் அரசாங்கம் OBC களுக்கு 27 சதவீத அரசு வேலைகளில் இடஒதுக்கீடு வழங்கும் வரை அதன் பரிந்துரைகள் கவனிக்கப்படாமல் இருந்தன.⁷

அட்டவணை 68.1 சிலவற்றிற்கான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் தொடர்பான கட்டுரைகள் ஒரு பார்வையில் வகுப்புகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
330	மக்கள் மன்றத்தில் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு
331	மக்கள் மன்றத்தில் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவம்
332	மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகளில் பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு
333	மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களில் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவம்
334	இட ஒதுக்கீடு மற்றும் சிறப்பு பிரதிநிதித்துவம்

	எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிறுத்தப்படும்
335	அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் உரிமைகோரல்கள் சேவைகள் மற்றும் பதவிகளுக்கு
336	ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்திற்கான சிறப்பு ஏற்பாடு சில சேவைகள்
337	கல்வி தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடு ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் நலனுக்கான மானியங்கள்.
338	பட்டியல் சாதியினருக்கான தேசிய ஆணையம்
338A	பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம்
338B	பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையம்
339	நிர்வாகத்தின் மீது ஒன்றியத்தின் கட்டுப்பாடு திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் திட்டமிடப்பட்டவர்களின் நலன் பழங்குடியினர்
340	என்பதை விசாரிக்க கமிஷன் நியமனம் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் நிலைமைகள்
341	பட்டியல் சாதியினர்
342	பட்டியல் பழங்குடியினர்
342A	சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினர்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- இவை அரசியலமைப்பு (பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள்) ஆணை, 1950; அரசியலமைப்பு (பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள்) (யூனியன் பிரதேசங்கள்) ஆணை, 1951; அரசியலமைப்பு (திட்டமிட்டது பழங்குடியினர்) ஆணை, 1950; அரசியலமைப்பு (பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர்) (யூனியன் பிரதேசங்கள்) ஆணை, 1951 மற்றும் பல. தி பாராளுமன்றம் ஜனாதிபதியின் உத்தரவுகளை இயற்றுவதன் மூலம் மாற்றியமைத்தது பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் ஆணைகள் (திருத்தம்) சட்டம் 1956, 1976 மற்றும் இல் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகள்.
- 2018 இன் 102 வது திருத்தச் சட்டம் ஒரு புதியதைச் செருகியது அரசியலமைப்பில் 342A பிரிவு.
- 1959 ஆம் ஆண்டின் 8வது திருத்தச் சட்டம் காலத்தை நீட்டித்தது பத்து ஆண்டுகள் முதல் இருபது ஆண்டுகள் வரை, 23 வது திருத்தச் சட்டம்

1969 முதல் முப்பது ஆண்டுகள், 45வது திருத்தச் சட்டம் 1980 முதல் நாற்பது ஆண்டுகள், 62வது திருத்தச் சட்டம் 1989 ஐம்பது ஆண்டுகள், 79வது திருத்தச் சட்டம் 1999 அறுபது ஆண்டுகள் மற்றும் 95வது திருத்தச் சட்டம் 2009 முதல் எழுபது ஆண்டுகள், அதாவது ஆண்டு 2020. 3a. இந்த தகவல் சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகத்தின் (சட்டமன்றத் துறை) இணையதளத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்படுகிறது.

4. எம்.பி ஜெயின், இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டம், வாத்வா, நான்காவது பதிப்பு, ப. 756.
5. இது தொடர்பான முழுமையான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயங்கள் 47 ஐப் பார்க்கவும் மற்றும் 48.
6. பிரிவு 338 இன் பிரிவு 10 பின்வருமாறு கூறுகிறது: "இந்தக் கட்டுரையில், பட்டியல் சாதியினரைப் பற்றிய குறிப்பு ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தைப் பற்றிய குறிப்புகளை உள்ளடக்கியதாகக் கருதப்படும்".
7. இது தொடர்பான முழுமையான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 7 இல் உள்ள 'மண்டல் கமிஷன் மற்றும் பின்விளைவுகள்' என்பதைப் பார்க்கவும்.

பகுதி-X
அரசியல் இயக்கவியல்

69. அரசியல் கட்சிகள்

70. பிராந்திய கட்சிகளின் பங்கு 71.

தேர்தல்கள்

72. தேர்தல் சட்டங்கள்

73. தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

74. வாக்கு நடத்தை 75.

கூட்டணி அரசு

76. கட்சிமாறுதலுக்கு எதிரான சட்டம்

77. அழுத்தக் குழுக்கள் 78.

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு 79.

வெளியுறவுக் கொள்கை

69 அரசியல் கட்சிகள்

பொருள் மற்றும் வகைகள்

அரசியல் கட்சிகள் தன்னார்வ சங்கங்கள் அல்லது ஒரே மாதிரியான அரசியல் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் தனிநபர்களின் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குழுக்கள் மற்றும் அரசியலமைப்பு வழிமுறைகள் மூலம் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற முயற்சிக்கும் மற்றும் தேசிய நலன்களை மேம்படுத்துவதற்கு உழைக்க விரும்புகின்றன. நவீன ஜனநாயக அரசுகளில் நான்கு வகையான அரசியல் கட்சிகள் உள்ளன. (ii) தற்போதைய நிலையில் நம்பிக்கை கொண்ட பழமைவாத கட்சிகள்; (iii) தற்போதுள்ள நிறுவனங்களை சீர்திருத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட தாராளவாத கட்சிகள்; மற்றும் (iv) ஏற்கனவே உள்ள நிறுவனங்களைத் தூக்கியெறிந்து புதிய ஒழுங்கை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்ட தீவிரக் கட்சிகள். சித்தாந்தங்களின் அடிப்படையில் அரசியல் கட்சிகளை வகைப்படுத்துவதில், அரசியல் விஞ்ஞானிகள் தீவிரக் கட்சிகளை இடதுபுறத்திலும், தாராளவாதக் கட்சிகளை மையத்திலும், பிற்போக்கு மற்றும் பழமைவாதக் கட்சிகளை வலதுபுறத்திலும் வைத்துள்ளனர். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவை இடதுசாரிக் கட்சிகள், மத்தியவாதக் கட்சிகள் மற்றும் வலதுசாரிக் கட்சிகள் என்று விவரிக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவில் சிபிஐ, சிபிஎம் ஆகியவை இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கும், காங்கிரஸ் மத்தியவாதக் கட்சிகளுக்கும், பிஜேபி வலதுசாரிக் கட்சிகளுக்கும் உதாரணம்.

உலகில் மூன்று வகையான கட்சி அமைப்புகள் உள்ளன, அதாவது, (i) ஒரு கட்சி அமைப்பு, அதில் ஒரே ஒரு ஆளும் கட்சி மட்டுமே உள்ளது மற்றும் எதிர்க்கட்சிக்கு அனுமதி இல்லை, உதாரணமாக, சோவியத் ஒன்றியம் மற்றும் பிற கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் போன்ற முன்னாள் கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளில் ; (ii) இரண்டு பெரிய கட்சிகள் இருக்கும் இரு கட்சி அமைப்பு, எடுத்துக்காட்டாக, அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டனில்¹ ; மற்றும் (iii) பல கட்சி அமைப்பு, இதில் பல அரசியல் கட்சிகள் கூட்டணி அரசாங்கங்களை அமைப்பதற்கு வழிவகுக்கும், உதாரணமாக, பிரான்ஸ், சுவீட்சர்லாந்து மற்றும் இத்தாலி.

இந்தியாவில் கட்சி அமைப்பு

இந்தியக் கட்சி அமைப்பு பின்வரும் சிறப்பியல்பு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது:

பல கட்சி அமைப்பு நாட்டின்

கண்ட அளவு, இந்திய சமூகத்தின் பன்முகத்தன்மை, உலகளாவிய வயதுவந்த உரிமையை ஏற்றுக்கொள்வது, விசித்திரமான அரசியல் செயல்முறை மற்றும் பிற காரணிகள் அதிக எண்ணிக்கையிலான அரசியல் கட்சிகளை உருவாக்கியுள்ளன. உண்மையில், உலகில் அதிக எண்ணிக்கையிலான அரசியல் கட்சிகளைக் கொண்ட நாடு இந்தியா. பதினேழாவது லோக்சபா பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னதாக (2019), நாட்டில் 7 தேசிய கட்சிகள், 52 மாநில கட்சிகள் மற்றும் 2354 பதிவு செய்யப்பட்ட - அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சிகள் உள்ளன. மேலும், இந்தியாவில் அனைத்து வகை கட்சிகளும் உள்ளன-இடது கட்சிகள், மையவாத கட்சிகள், வலது கட்சிகள், வகுப்புவாத கட்சிகள், வகுப்புவாத கட்சிகள் மற்றும் பல. இதன் விளைவாக, தொங்கு பாராளுமன்றங்கள், தொங்கு சட்டசபைகள் மற்றும் கூட்டணி அரசாங்கங்கள் ஒரு பொதுவான நிகழ்வுகளாக மாறிவிட்டன.

ஒரு ஆதிக்கக் கட்சி அமைப்பு பல கட்சி முறை

இருந்தபோதிலும், இந்தியாவில் அரசியல் காட்சி நீண்ட காலமாக காங்கிரஸால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டது. எனவே, பிரபல அரசியல் ஆய்வாளரான ரஜினி கோத்தாரி, இந்தியக் கட்சி அமைப்பை 'ஒரு கட்சி மேலாதிக்க அமைப்பு' அல்லது 'காங்கிரஸ் அமைப்பு' என்று அழைக்க விரும்பினார். 1967 ஆம் ஆண்டு முதல் பிராந்திய கட்சிகள் மற்றும் ஜனதா (1977), ஜனதா தளம் (1989) மற்றும் பிஜேபி (1991) போன்ற பிற தேசிய கட்சிகளின் எழுச்சியால் காங்கிரஸின் மேலாதிக்க நிலை குறைந்து வருகிறது.

தெளிவான சித்தாந்தம் இல்லாதது

பிஜேபி மற்றும் இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் (சிபிஐ மற்றும் சிபிஎம்) தவிர மற்ற அனைத்துக் கட்சிகளும் தெளிவான சித்தாந்தத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் (அதாவது, மற்ற அனைத்து கட்சிகளும்) கருத்தியல் ரீதியாக ஒருவருக்கொருவர் நெருக்கமாக உள்ளனர். அவர்களின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்களில் அவர்கள் நெருங்கிய ஒற்றுமையைக் கொண்டுள்ளனர். ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கட்சியும் ஜனநாயகம், மதச்சார்பின்மை, சோசலிசம் மற்றும் காந்தியத்தை ஆதரிக்கின்றன. மேலும்

இதைவிட, கருத்தியல் கட்சிகள் என்று அழைக்கப்படுபவை உட்பட, ஒவ்வொரு கட்சியும் ஒரே ஒரு கருத்தில்தான் வழிநடத்தப்படுகிறது-அதிகாரப் பிடிப்பு. எனவே, அரசியல் என்பது சித்தாந்தத்தை விட பிரச்சினை சார்ந்ததாக மாறியுள்ளது மற்றும் கொள்கைகளுக்கான உறுதிப்பாட்டிற்கு பதிலாக நடைமுறைவாதம் மாறியுள்ளது.

ஆளுமை வழிபாட்டு முறை

பெரும்பாலும், கட்சி மற்றும் அதன் சித்தாந்தத்தை விட முக்கியமான ஒரு தலைவரைச் சுற்றி கட்சிகள் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன.

கட்சிகள் தேர்தல் அறிக்கையால் அறியப்படுவதை விட தலைவர்களால் அறியப்படுகின்றன.

நேரு, இந்திரா காந்தி, ராஜீவ் காந்தி ஆகியோரின் தலைமைத்துவத்தால் காங்கிரஸின் பிரபல்யம் முக்கியமாய் இருந்தது என்பது உண்மை.

அதேபோல், தமிழகத்தில் அதிமுகவும், ஆந்திராவில் தெலுங்கு தேசம் கட்சியும் முறையே எம்.ஜி.ராமச்சந்திரன் மற்றும் என்.டி.ராமராவ் ஆகியோருடன் அடையாளம் காணப்பட்டன.

சுவாரச்யமாக, பிஜு ஜனதா தளம், லோக் தளம் (ஏ), காங்கிரஸ் (ஐ) போன்ற பல கட்சிகள் தங்கள் தலைவரின் பெயரைக் கொண்டுள்ளன.

எனவே, "இந்தியாவில் அரசியல் கட்சிகளை விட அரசியல் ஆளுமைகள் உள்ளன" என்று கூறப்படுகிறது.

பாரம்பரிய காரணிகளின் அடிப்படையில்

மேற்கத்திய நாடுகளில், அரசியல் கட்சிகள் சமூக-பொருளாதார மற்றும் அரசியல் திட்டத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்படுகின்றன. மறுபுறம், இந்தியாவில் ஏராளமான கட்சிகள் மதம், ஜாதி, மொழி, கலாச்சாரம், இனம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் உருவாகின்றன.

உதாரணமாக, சிவசேனா, முஸ்லீம் லீக், இந்து மகா சபா, அகாலிதளம், முஸ்லிம் மஜ்லிஸ், பகுஜன் சமாஜ் கட்சி, இந்திய குடியரசுக் கட்சி, கூர்க்கா லீக் மற்றும் பல. இந்த கட்சிகள் வகுப்புவாத மற்றும் பிரிவு நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக வேலை செய்கின்றன, அதன் மூலம் பொது மக்களின் நலனைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகின்றன.

பிராந்தியக் கட்சிகளின் தோற்றம் இந்தியக் கட்சி

அமைப்பின் மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம், அதிக எண்ணிக்கையிலான பிராந்தியக் கட்சிகளின் தோற்றம் மற்றும் அவற்றின் வளர்ந்து வரும் பங்கு ஆகும். ஒரிசாவில் பிஜேடி, தமிழகத்தில் திமுக அல்லது அதிமுக, பஞ்சாபில் அகாலிதளம், அசாமில் ஏஜிபி, ஜே&கே தேசிய மாநாடு, பீகாரில் ஜேடி(யு) என பல்வேறு மாநிலங்களில் ஆளும் கட்சிகளாக மாறிவிட்டன. தொடக்கத்தில், அவர்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டனர்

பிராந்திய அரசியல் மட்டுமே. ஆனால், சமீபகாலமாக, மத்தியில் கூட்டணி ஆட்சியால் தேசிய அரசியலில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர். 1984 தேர்தலில், மக்களவையில் தெலுங்கு தேசம் மிகப்பெரிய எதிர்க்கட்சியாக உருவெடுத்தது.

பிரிவுகள் மற்றும் விலகல்கள்

இந்தியாவிலுள்ள அரசியல் கட்சிகளின் செயல்பாட்டின் முக்கிய அம்சமாக கோஷ்டிவாதம், கட்சி விலகல்கள், பிளவுகள், இணைப்புகள், துண்டு துண்டாக மாறுதல், துருவப்படுத்துதல் போன்றவை உள்ளன. பதவி மோகமும், பொருளாசையும் அரசியல்வாதிகளை கட்சியை விட்டு வெளியேறி வேறு கட்சியில் சேரவும் அல்லது புதிய கட்சி தொடங்கவும் வைத்துள்ளது. நான்காவது பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு (1967) கட்சித் தாவல்களின் நடைமுறை அதிக நாணயத்தைப் பெற்றது. இந்த நிகழ்வு மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் அரசியல் உறுதியற்ற தன்மையை ஏற்படுத்தியது மற்றும் கட்சிகளின் சிதைவுக்கு வழிவகுத்தது. இவ்வாறு, இரண்டு ஜனதா தளம், இரண்டு டிடிபி, இரண்டு திமுக, இரண்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள், இரண்டு காங்கிரஸ், மூன்று அகாலி தளங்கள், மூன்று முஸ்லிம் லீக் மற்றும் பல.

திறம்பட எதிர்க்கட்சி இல்லாதது

இந்தியாவில் நிலவும் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு திறமையான எதிர்க்கட்சி மிகவும் அவசியம். இது ஆளும் கட்சியின் எதேச்சதிகாரப் போக்குகளை சரிபார்த்து மாற்று அரசாங்கத்தை வழங்குகிறது. எவ்வாறாயினும், கடந்த 50 ஆண்டுகளில், ஒரு திறமையான, வலுவான, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மற்றும் சாத்தியமான தேசிய எதிர்ப்பானது ஃப்ளாஷ்களைத் தவிர ஒருபோதும் உருவாக முடியாது. எதிர்க்கட்சிகள் ஒற்றுமை இல்லாததால், ஆளும் கட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் பரஸ்பரம் முரண்படும் நிலைப்பாடுகளையே பெரும்பாலும் கடைப்பிடிக்கின்றனர். அரசியல் அமைப்பின் செயல்பாட்டிலும், தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் செயல்பாட்டிலும் அவர்கள் ஆக்கப்பூர்வமான பங்கை வகிக்கத் தவறிவிட்டனர்.

தேசிய மற்றும் மாநில கட்சிகளின் அங்கீகாரம்

தேர்தல் ஆணையம், தேர்தல் நோக்கத்திற்காக அரசியல் கட்சிகளைப் பதிவு செய்து, அவற்றின் தேர்தல் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் தேசிய அல்லது மாநிலக் கட்சிகளாக அங்கீகாரம் அளிக்கிறது. மற்ற கட்சிகள் வெறுமனே பதிவு செய்யப்பட்ட-அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சிகளாக அறிவிக்கப்படுகின்றன.

கட்சிகளுக்கு கமிஷன் வழங்கும் அங்கீகாரம், கட்சி சின்னங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல், அரசுக்கு சொந்தமான தொலைக்காட்சி மற்றும் வானொலி நிலையங்களில் அரசியல் ஒளிபரப்பு நேரம் மற்றும் வாக்காளர் பட்டியலை அணுகுதல் போன்ற சில சலுகைகளுக்கான உரிமையை தீர்மானிக்கிறது.

மேலும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகளுக்கு வேட்புமனு தாக்கல் செய்வதற்கு ஒரு முன்மொழிபவர் மட்டுமே தேவை. மேலும், இந்த கட்சிகள் தேர்தல் நேரத்தில் நாற்பது "நட்சத்திர பிரச்சாரகர்கள்" மற்றும் பதிவு செய்யப்பட்ட அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சிகள் இருபது "நட்சத்திர பிரச்சாரகர்கள்" அனுமதிக்கப்படுகின்றன. இந்த நட்சத்திரப் பிரச்சாரகர்களின் பயணச் செலவு அவர்களின் கட்சிகளின் வேட்பாளர்களின் தேர்தல் செலவில் சேர்க்கப்படவில்லை.

ஒவ்வொரு தேசிய கட்சிக்கும் நாடு முழுவதும் அதன் பயன்பாட்டிற்காக பிரத்தியேகமாக ஒரு சின்னம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதேபோல், ஒவ்வொரு மாநிலக் கட்சிக்கும் அது அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாநிலம் அல்லது மாநிலங்களில் அதன் பயன்பாட்டிற்காக பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்ட சின்னம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பதிவு செய்யப்பட்ட-அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சி, மறுபுறம், இலவச சின்னங்களின் பட்டியலிலிருந்து ஒரு சின்னத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகளால் அமைக்கப்படும் வேட்பாளர்களுக்காக சில சின்னங்களை 'ஒதுக்கப்பட்ட சின்னங்கள்' என்றும் மற்றவை மற்ற வேட்பாளர்களுக்கான 'இலவச சின்னங்கள்' என்றும் ஆணையம் குறிப்பிடுகிறது.

தேசியக் கட்சியாக அங்கீகாரம் பெறுவதற்கான நிபந்தனைகள் தற்போது

(2019), பின்வரும் நிபந்தனைகளில் ஏதேனும் ஒன்று பூர்த்தி செய்யப்பட்டால், ஒரு கட்சி

தேசியக் கட்சியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது⁴: 1. ஏதேனும் நான்கு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட

மாநிலங்களில் பதிவான செல்லுபடியாகும் வாக்குகளில் ஆறு சதவீதத்தைப் பெற்றால் மக்களவை அல்லது சட்டப் பேரவைக்கு பொதுத் தேர்தல்; மற்றும், கூடுதலாக, அது எந்த மாநிலம் அல்லது மாநிலங்களில் இருந்து மக்களவையில் நான்கு இடங்களை வென்றது; அல்லது

2. பொதுத் தேர்தலில் லோக்சபாவில் இரண்டு சதவீத இடங்களை வென்றால்; மேலும் இந்த வேட்பாளர்கள் மூன்று மாநிலங்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்;

அல்லது

3. நான்கு மாநிலங்களில் மாநிலக் கட்சியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டால்.

மாநிலக் கட்சியாக அங்கீகாரம் பெறுவதற்கான நிபந்தனைகள்

தற்போது (2019), பின்வரும் நிபந்தனைகளில் ஏதேனும் பூர்த்தி செய்யப்பட்டால், ஒரு கட்சி மாநிலக் கட்சியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது 5 :

1. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவைக்கான பொதுத் தேர்தலில் மாநிலத்தில் பதிவான செல்லுபடியாகும் வாக்குகளில் ஆறு சதவீதத்தைப் பெற்றால்; மேலும், அது சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தில் 2 இடங்களைப் பெறுகிறது; அல்லது 2. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்திலிருந்து மக்களவைக்கு பொதுத் தேர்தலில் மாநிலத்தில் பதிவான செல்லுபடியாகும் வாக்குகளில் ஆறு சதவீதத்தை அது பெற்றிருந்தால்; மேலும், அது சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்திலிருந்து மக்களவையில் 1 இடத்தைப் பெறுகிறது; அல்லது 3. சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவைக்கான பொதுத் தேர்தலில் சட்டமன்றத்தில் மூன்று சதவீத இடங்களைப் பெற்றால் அல்லது சட்டமன்றத்தில் 3 இடங்களைப் பெற்றால், எது அதிகம்; அல்லது 4. லோக்சபாவில் ஒவ்வொரு 25 இடங்களுக்கும் 1 இடத்தை வென்றால் அல்லது அதில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் பொதுத் தேர்தலில் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்திலிருந்து; அல்லது 5. மாநிலத்திலிருந்து மக்களவைக்கு அல்லது மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவைக்கு பொதுத் தேர்தலில் மாநிலத்தில் பதிவான மொத்த செல்லுபடியாகும் வாக்குகளில் எட்டு சதவீதத்தைப் பெற்றால். இந்த நிபந்தனை 2011 இல் சேர்க்கப்பட்டது.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகளின் எண்ணிக்கை பொதுத் தேர்தலில் அவற்றின் செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. பதினேழாவது மக்களவை பொதுத் தேர்தலுக்கு (2019) முன்னதாக, நாட்டில் 7 தேசியக் கட்சிகள், 52 மாநிலக் கட்சிகள் மற்றும் 2354 அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சிகள் பதிவு செய்யப்பட்டன . தேசிய கட்சிகள் மற்றும் மாநில கட்சிகள் முறையே அகில இந்திய கட்சிகள் மற்றும் பிராந்திய கட்சிகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

அட்டவணை 69.1 அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசியக் கட்சிகள் மற்றும் மாநிலக் கட்சிகள் (முதல் பதினேழாவது பொதுத் தேர்தல் வரை)

பொதுத் தேர்தல்கள்

மாநிலத்தின் எண்ணிக்கை

(ஆண்டு)	தேசிய கட்சிகள்	கட்சிகள்
முதல் (1952)	14	39
இரண்டாவது (1957)	4	11
மூன்றாவது (1962)	6	11
நான்காவது (1967)	7	14
ஐந்தாவது (1971)	8	17
ஆறாவது (1977)	5	15
ஏழாவது (1980)	6	19
எட்டாவது (1984)	7	19
ஒன்பதாவது (1989)	8	20
பத்தாவது (1991)	9	28
பதினொன்றாவது (1996)	8	30
பன்னிரண்டாவது (1998)	7	30
பதின்மூன்றாவது (1999)	7	40
பதினான்காவது (2004)	6	36
பதினைந்தாவது (2009)	7	40
பதினாறாவது (2014)	6	47
பதினேழாவது (2019)	7	52

அட்டவணை 69.2 அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசியக் கட்சிகள் மற்றும் அவற்றின் சின்னங்கள் (2019)

Sl.	கட்சியின் பெயர் இல்லை. (சுருக்கம்)	சின்னம் ஒதுக்கப்பட்டது
1.	பகுஜன் சமாஜ் கட்சி (BSP)	யானை*
2.	பாரதிய ஜனதா கட்சி (BJP) தாமரை	
3.	இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சிபிஐ) சோளம் மற்றும் அரிவாள் காதுகள்	
4.	இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) (சிபிஎம்)	சுத்தி, அரிவாள் மற்றும் நட்சத்திரம்
5.	இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC) கை	
6.	தேசியவாத காங்கிரஸ் கட்சி (NCP)	கடிகாரம்

7. அகில இந்திய திரிணாமுல் காங்கிரஸ் (AITC)	மலர்கள் மற்றும் புல்
8. தேசிய மக்கள் கட்சி (NPP) புத்தகம்	

*அஸ்ஸாம் தவிர அனைத்து மாநிலங்கள்/யூனியன் பிரதேசங்களில், அதன் வேட்பாளர்கள் தேர்தல் ஆணையத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட இலவச சின்னங்களின் பட்டியலில் இருந்து ஒரு சின்னத்தை தேர்வு செய்ய வேண்டும்.

அட்டவணை 69.3 அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாநிலக் கட்சிகள் மற்றும் அவற்றின் சின்னங்கள் (2019)

Sl. இல்லை.	மாநிலத்தின் பெயர் / ஒன்றியம் பிரதேசம்	மாநிலக் கட்சியின் பெயர் (சுருக்கம்)	சின்னம் ஒதுக்கப்பட்டது
1. ஆந்திரப் பிரதேசம்	1. தெலுங்கானா ராஷ்ட்ர சமிதி (TRS7)	கார்	
	2. தெலுங்கு தேசம் (டிடிபி) சைக்கிள் 3. யுவஜன ஸ்ராமிக் ரைத்து காங்கிரஸ் (ஓய்எஸ்ஆர்சிபி)		
2. அருணாச்சல பிரதேசம்	1. அருணாச்சல மக்கள் கட்சி (PPA)	சோளம்	
	2. ஜனதா தளம் (ஐக்கிய) (JD(U))	அம்பு	
	3. ஜனதா தளம் (மதச்சார்பற்ற) (ஜேடி(எஸ்)) தலையில் நெல் சுமந்து செல்கிறார்	ஒரு பெண் விவசாயி	
3. அசாம்	1. அகில இந்திய ஐக்கிய ஜனநாயக முன்னணி (AUDF)	பூட்டு & சாவி	
	2. அசோம் கண பரிஷத் (ஏஜிபி)	யானை	
	3. போடோலாந்து மக்கள் முன்னணி (BPF)	நாங்கோல்	
4. பீகார்	1. ஜனதா தளம் (ஐக்கிய) அம்பு		

(JD(U))		
2. லோக் ஜன சக்தி கட்சி பங்களா (LJSP)		
3. ராஷ்ட்ரிய ஜனதா தளம் சூறாவளி விளக்கு (RJD)		
4. ராஷ்ட்ரிய லோக் சம்தா சீலிங் ஃபேன் பார்ட்டி (RLSP)		
5. சத்தீஸ்கர் ஜனதா காங்கிரஸ் சத்தீஸ்கர் (ஜேசிசி)	உழவர் உழுதல் (சதுரத்திற்குள்)	
6. கோவா	1. மகாராஷ்டிராவாடி கோமந்தக் (MAG)	சிங்கம்
	2. கோவா பார்வர்ட் பார்ட்டி (GFP)	தேங்காய்
7. ஹரியானா	இந்திய தேசிய லோக் தளம் (INLD)	கண்ணாடிகள்
8. ஜம்மு & காஷ்மீர்	1. ஜம்மு & காஷ்மீர் தேசிய மாநாடு (ஜேகேஎன்சி)	உழவு
	2. ஜம்மு & காஷ்மீர் தேசிய சிறுத்தைகள் கட்சி (JKNPP)	மிதிவண்டி
	3. ஜம்மு காஷ்மீர் மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஜேகேபிடிபி)	மை பானை & பேனா
9. ஜார்கண்ட்	1. அனைத்து ஜார்கண்ட் மாணவர் சங்கம் (AJSU)	வாழை
	2. ஜார்கண்ட் முக்தி மோர்ச்சா (ஜேஎம்எம்)	வில் & அம்பு
	3. ஜார்கண்ட் விகாஸ் மோர்ச்சா (பிரஜாதந்திரிக்) (ஜேவிஎம்(பி))	சீப்பு
4. ராஷ்ட்ரிய ஜனதா தளம் சூறாவளி விளக்கு		

(ஆர்ஜேடி)		
10. கர்நாடக ஜனதா தளம் (மதச்சார்பற்ற) (ஜேடி(எஸ்))	தலையில் நெல் சுமக்கும் ஒரு பெண் விவசாயி	
11. கேரளா	1. ஜனதா தளம் (மதச்சார்பற்ற) (ஜேடி(எஸ்))	ஒரு பெண் விவசாயி தலையில் நெல் சுமந்து செல்கிறார்
	2. கேரள காங்கிரஸ் (எம்) இலைகள் (KEC(M))	இரண்டு
	3. இந்திய யூனியன் முஸ்லிம் லீக் (IUML)	ஏணி
	4. புரட்சிகர சோசலிஸ்ட் கட்சி (ஆர்எஸ்பி)	மண்வெட்டி & ஸ்டோக்கர்
12. மகாராஷ்டிரா 1. மகாராஷ்டிரா நவநிர்மாண் சேனா (எம்என்எஸ்)	ரயில்வே எஞ்சின்	
	2. சிவசேனா (SHS) வில் மற்றும் அம்பு 1. நாகா மக்கள்	
13. மணிப்பூர்	முன்னணி (NPF)	சேவல்
	2. மக்கள் ஜனநாயகக் கூட்டணி (PDA)	கிரீடம்
14. மேகாலயா 1. ஐக்கிய ஜனநாயகக் கட்சி (யுடிபி)	பறை	
	2. மலை மாநில மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (HSPDP)	சிங்கம்
	3. மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி (PDF)	மெழுகுவர்த்திகள்
15. மிசோரம்	1. மிசோ தேசிய முன்னணி (MNF)	நட்சத்திரம்
	2. மிசோரம் மக்கள் மாநாடு (MPC)	மின்சார பல்ப்

	3. ஜோரம் தேசியவாத கட்சி (ZNP)	சூரியன் (கதிர்கள் இல்லாமல்)
16. நாகாலாந்து	1. நாகா மக்கள் முன்னணி (NPF)	சேவல்
	2. தேசியவாத ஜனநாயக முற்போக்கு கட்சி (NDPP)	பூகோளம்
17. டெல்லியின் என்.சி.டி	ஆம் ஆத்மி கட்சி (AAP) துடைப்பம்	
18. ஓடிசா	பிஜு ஜனதா தளம் (பிஜேடி) சங்கு	19. புதுச்சேரி
1. அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (அதிமுக)	இரண்டு இலைகள் அல்லது (அதிமுக)	
	2. அகில இந்திய NR காங்கிரஸ் (ஏஐஎன்ஆர்சி)	குடம்
	3. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (திமுக)	உதய சூரியன்
	4. பாட்டாளி மக்கள் கட்சி மாம்பழம் (PMK)	
20. பஞ்சாப்	1. சிரோமணி அகாலி தளம் (SAD)	செதில்கள்
	2. ஆம் ஆத்மி கட்சி (AAP)	துடைப்பம்
21. ராஜஸ்தான் ராஷ்ட்ரிய லோக்தந்திரிக் கட்சி (RLP)		பாட்டில்
22. சிக்கிம்	1. சிக்கிம் ஜனநாயக முன்னணி (SDF)	குடை
	2. சிக்கிம் கிராந்திகாரி மோர்ச்சா (SKM)	மேஜை விளக்கு
23. தமிழ்நாடு	1. அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றம்	இரண்டு இலைகள்

	கழகம் (அதிமுக) அல்லது (அதிமுக)	
	2. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (திமுக)	உதய சூரியன்
	3. தேசிய முற்போக்கு திராவிட கழகம் (DMDK)	நாகரா
24. தெலுங்கானா	1. அகில இந்திய மஜ்லிஸ்-இ இத்தேஹாதுல் முஸ்லிமீன் (AIMIM)	காத்தாடி
	2. தெலுங்கானா ராஷ்ட்ர சமிதி (டிஆர்எஸ்)	கார்
	3. தெலுங்கு தேசம் (டிடிபி)	மிதிவண்டி
	4. யுவஜன ஸ்ராமிகா ரைத்து காங்கிரஸ் கட்சி (YSRCP) 8 திரிபுரா	மின் விசிறி
25. திரிபுரா	பழங்குடி மக்கள் முன்னணி (IPFT)	தாவோ
26. உத்தரப்பிரதேசம்	1. ராஷ்ட்ரிய லோக் தளம் (RLD)	கை இறைப்பான்
	2. சமாஜ்வாதி கட்சி (SP)	மிதிவண்டி
27. மேற்கு வங்காளம்	1. அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக் (AIFB)	சிங்கம்
	2. புரட்சிகர சோசலிஸ்ட் கட்சி (ஆர்எஸ்பி)	மண்வெட்டி & ஸ்டோக்கர்

அட்டவணை 69.4 அரசியல் கட்சிகளின் உருவாக்கம் (காலவரிசை வரிசை)

Sl. எண். கட்சியின் பெயர் (சுருக்கம்)	ஆண்டு உருவாக்கம்
1. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் (INC)	1885

2.	சிரோமணி அகாலி தளம் (SAD)	1920
3.	இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சிபிஐ)	1925
4.	ஜம்மு & காஷ்மீர் தேசியம் மாநாடு (JKNC)	1939
5.	அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக் (AIFB)	1939
6.	புரட்சிகர சோசலிஸ்ட் கட்சி (ஆர்எஸ்பி)	1940
7.	இந்திய யூனியன் முஸ்லிம் லீக் (IUML)	1948
8.	திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (தி.மு.க.)	1949
9.	மிசோ தேசிய முன்னணி (MNF)	1961
10.	மகாராஷ்டிராவாடி கோமந்தக் பார்ட்டி (MAG)	1963
11.	இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) (சிபிஎம்)	1964
12.	சிவசேனா (SHS)	1966
13.	மிசோரம் மக்கள் மாநாடு (MPC)	1972
14.	ஜார்கண்ட் முக்தி மோர்ச்சா (ஜேஎம்எம்)	1972
15.	அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கழகம் (அதிமுக)	1972
16.	கேரள காங்கிரஸ் (எம்) (கேஇசி (எம்))	1979
17.	பாரதிய ஜனதா கட்சி (BJP)	1980
18.	தெலுங்கு தேசம் கட்சி (டிடிபி)	1982
19.	பகுஜன் சமாஜ் கட்சி (BSP)	1984
20.	அசோம் கண பரிஷத் (ஏஜிபி)	1985
21.	அருணாச்சல மக்கள் கட்சி (PPA)	1987
22.	சமாஜ்வாதி கட்சி (SP)	1992
23.	சிக்கிம் ஜனநாயக முன்னணி (SDF)	1993

24.	ராஷ்ட்ரிய லோக் தளம் (ஆர்எல்டி)	1996
25.	ஜோரம் தேசியவாத கட்சி (ZNP)	1997
26.	ராஷ்ட்ரிய ஜனதா தளம் (ஆர்ஜேடி)	1997
27.	பிஜு ஜனதா தளம் (பிஜேடி)	1997
28.	அகில இந்திய திரிணாமுல் காங்கிரஸ் (AITC)	1998
29.	இந்திய தேசிய லோக் தளம் (INLD)	1998
30.	ஜம்மு காஷ்மீர் மக்கள் ஜனநாயக கட்சி (PDP)	1999
31.	ஜனதா தளம் (யுனைடெட்) (ஜேடி (யு))	1999
32.	ஜனதா தளம் (மதச்சார்பற்ற) (ஜேடி(எஸ்))	1999
33.	தேசியவாத காங்கிரஸ் கட்சி (என்சிபி)	1999
34.	லோக் ஜன சக்தி கட்சி (LJSP)	2000
35.	தெலுங்கானா ராஷ்டிர சமிதி (டிஆர்எஸ்)	2001
36.	நாகா மக்கள் முன்னணி (NPF)	2002
37.	அகில இந்திய ஐக்கிய ஜனநாயக முன்னணி (AUDF)	2004
38.	தேசிய முற்போக்கு திராவிடர் கழகம் (தேமுதிக)	2005
39.	மகாராஷ்டிரா நவநிர்மாண் சேனா (எம்என்எஸ்)	2006
40.	ஜார்கண்ட் விகாஸ் மோர்ச்சா (பிரஜாதந்திரிக்) (ஜேவிஎம் - பி)	2006
41.	பழங்குடி மக்கள் முன்னணி திரிபுரா (IPFT)	2009
42.	யுவஜன ஸ்ராமிகா ரிது காங்கிரஸ் கட்சி (YSRCP)	2011
43.	அகில இந்திய என்ஆர் காங்கிரஸ் (ஏஐஎன்ஆர்சி)	2011
44.	ஆம் ஆத்மி கட்சி (AAP)	2012
45.	தேசிய மக்கள் கட்சி (NPP)	2013
46.	ராஷ்ட்ரிய லோக் சமதா கட்சி	2013

(RLSP)		
47.	சிக்கிம் கிராந்திகாரி மோர்ச்சா (SKM)	2013
48.	கோவா பார்வர்ட் பார்ட்டி (GFP)	2016
49.	ஜனதா காங்கிரஸ் சத்தீஸ்கர் (ஜேசிசி)	2016
50	மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி (PDF)	2017
51.	தேசிய ஜனநாயக முற்போக்கு கட்சி (NDPP)	2018
52.	ராஷ்டிரிய லோக்தந்திரிக் கட்சி (RLP)	2018

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. அமெரிக்காவில் உள்ள இரண்டு கட்சிகளும் ஜனநாயக மற்றும் குடியரசுக் கட்சி, மற்றும் பிரிட்டனில் பழமைவாத மற்றும் தொழிலாளர்.
2. தேர்தல் மூலம் வெளியிடப்பட்ட அறிவிப்புகளின்படி இந்திய ஆணையம் 15 மார்ச், 2019 மற்றும் 1 வது தேதி ஏப்ரல், 2019.
3. ரஜினி கோத்தாரி: இந்தியாவில் காங்கிரஸ் அமைப்பு, ஆசிய ஆய்வு, தொகுதி 4, எண். 12 (டிசம்பர், 1964), பக். 1-18.
4. தேர்தல் சின்னங்கள் (ஒதுக்கீடு மற்றும் ஒதுக்கீடு) ஆணை, 1968, அவ்வப்போது திருத்தப்பட்டது. சமீபத்திய இந்த உத்தரவில் 2011ல் திருத்தம் செய்யப்பட்டது.
5. ஐபிட்.
6. மேலே உள்ள குறிப்பு 2 ஐப் பார்க்கவும்.
7. தேர்தல் வெளியிட்ட அறிவிப்பின்படி இந்திய ஆணையம் மார்ச் 15, 2019 தேதியிட்டது.
8. ஐபிட்.

70 பிராந்திய கட்சிகளின் பங்கு

டி அவர் அதிக எண்ணிக்கையிலான பிராந்திய கட்சிகளின் இருப்பு இந்திய அரசியல் அமைப்பின் முக்கிய அம்சமாகும். அவர்கள் இந்திய அரசியலில் அனைத்து மட்டங்களிலும் அதாவது உள்ளூர், மாநில மற்றும் தேசிய அளவில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றனர். கூட்டணி அரசியலின் புதிய சகாப்தத்தின் பின்னணியில் இது அதிகம்.

பிராந்தியக் கட்சிகளின் அம்சங்கள்

ஒரு பிராந்தியக் கட்சியின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு: 1. இது பொதுவாக

ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலம் அல்லது குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் இயங்குகிறது. அதன் தேர்தல் அடித்தளம் ஒரு பிராந்தியத்திற்கு மட்டுமே.

2. இது பிராந்திய நலன்களை வெளிப்படுத்துகிறது மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட கலாச்சார, மத, மொழி அல்லது இனக்குழுவுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்துகிறது.

3. இது முதன்மையாக அதிருப்தியின் உள்ளூர் வளங்களைச் சுரண்டுவது அல்லது மொழி, சாதி அல்லது சமூகம் அல்லது பிராந்தியத்தின் அடிப்படையில் பல்வேறு அடிப்படைக் கோரிக்கைகளைப் பாதுகாப்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ளது¹.

4. இது உள்ளூர் அல்லது பிராந்திய பிரச்சினைகளில் கவனம் செலுத்துகிறது மற்றும் மாநில அளவில் அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மத்திய அரசை விரிவுபடுத்தவும் கட்டுப்படுத்தவும் அதற்கு விருப்பம் இல்லை.

5. இது இந்திய யூனியனில் உள்ள மாநிலங்களின் அதிக பிராந்திய சுயாட்சிக்கான அரசியல் விருப்பத்தைக் கொண்டுள்ளது².

பிராந்தியக் கட்சிகளின் வகைப்பாடு

இந்தியாவில் உள்ள பல்வேறு பிராந்திய கட்சிகளை பின்வரும் நான்கு வகைகளாக வகைப்படுத்தலாம்: 1. பிராந்திய கலாச்சாரம் அல்லது இனத்தை அடிப்படையாகக்

கொண்ட பிராந்திய கட்சிகள். இதில் சிரோமணி அகாலி தளம், தேசிய மாநாடு, திமுக, அதிமுக, தெலுங்கு தேசம், சிவசேனா, அசோம் கண பரிஷத், மிசோ தேசிய முன்னணி, ஜார்கண்ட் முக்தி மோர்ச்சா மற்றும் பல.

2. அனைத்திந்தியக் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்ட பிராந்தியக் கட்சிகள் ஆனால் தேசியத் தேர்தல் அடிப்படை இல்லாதவை. இந்திய தேசிய லோக் தளம், அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக், புரட்சிகர சோசலிஸ்ட் கட்சி, சமாஜ்வாடி கட்சி, தேசியவாத காங்கிரஸ் கட்சி போன்றவை உதாரணங்கள்.

3. தேசிய கட்சிகளில் பிளவு ஏற்பட்டு உருவாக்கப்பட்ட பிராந்திய கட்சிகள். உதாரணமாக, பங்களா காங்கிரஸ், பாரதிய கிராந்தி தளம், உட்கல் காங்கிரஸ், கேரள காங்கிரஸ், தெலுங்கானா பிரஜா சமிதி, பிஜு ஜனதா தளம், ராஷ்டிரிய ஜனதா தளம், ஜனதா கட்சி, சமாஜ்வாடி ஜனதா கட்சி, சமதா கட்சி, திரிணாமுல் காங்கிரஸ், ஓய்எஸ்ஆர் காங்கிரஸ் மற்றும் பல.

4. தனிப்பட்ட தலைவர்களால் அவர்களின் கவர்ச்சியான ஆளுமையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட பிராந்திய கட்சிகள். இவை தனிப்பயனாக்கப்பட்ட கட்சிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன மற்றும் அவை குறுகிய காலம். லோக் ஜனசக்தி கட்சி, ஹரியானா விகாஸ் கட்சி, ஹிமாச்சல் விகாஸ் காங்கிரஸ், காங்கிரஸ் (ஜே) மற்றும் பல உதாரணங்கள்.

பிராந்தியக் கட்சிகளின் எழுச்சி

இந்தியாவில் பிராந்திய கட்சிகள் தோன்றுவதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளன. இவை பின்வருமாறு: 1. இந்திய சமூகத்தின் கலாச்சார மற்றும் இன பன்மைத்துவம்.

2. வளர்ச்சியில் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகள்.

3. சில பிரிவுகள் அல்லது பகுதிகள் தனித்தனியாக பராமரிக்க விருப்பம்

வரலாற்று காரணிகள் காரணமாக அடையாளம்.

4. பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட மஹாராஜாக்கள் மற்றும் வெளியேற்றப்பட்டவர்களின் சுயநலம் ஜமீன்தார்கள்.

5. பிராந்திய அபிவிருத்திகளை நிறைவேற்றுவதில் தேசிய அரசியலின் தோல்வி.

6. மொழியின் அடிப்படையில் மாநிலங்களை மறுசீரமைத்தல்.

7. பிராந்திய தலைவர்களின் கவர்ச்சியான ஆளுமை.

8. பெரிய கட்சிகளுக்குள் கோஷ்டி சண்டை.

9. காங்கிரஸ் கட்சியின் மையப்படுத்தல் போக்குகள்.

10. மத்திய அளவில் வலுவான எதிர்க்கட்சி இல்லாதது.

11. அரசியல் செயல்பாட்டில் சாதி மற்றும் மதத்தின் பங்கு.

12. பழங்குடி குழுக்களிடையே அந்நியப்படுத்தல் மற்றும் அதிருப்தி.

பிராந்தியக் கட்சிகளின் பங்கு

இந்திய அரசியலில் பிராந்தியக் கட்சிகள் ஆற்றிய பங்கை பின்வரும் புள்ளிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன: 1. அவை சிறந்த நிர்வாகத்தையும் நிலையானதொரு ஆட்சியையும் வழங்கியுள்ளன.

பிராந்திய அளவில் அரசாங்கம்.

2. நாட்டில் ஒரு கட்சி ஆதிக்க முறைக்கு சவாலாக இருந்து காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதிக்கத்தை சரியச் செய்திருக்கிறார்கள்3 .

3. அவை மத்திய-மாநில உறவுகளின் தன்மை மற்றும் போக்கில் வலுவான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. மத்திய-மாநில உறவுகளில் பதற்றமான பகுதிகள் மற்றும் அதிக சுயாட்சிக்கான கோரிக்கை ஆகியவை பிராந்திய நடிகர்களின் தேவைகளுக்கு மத்திய தலைமையை மிகவும் பதிலளிக்கும்படி செய்தது .

4. அவர்கள் அரசியலை மிகவும் போட்டித்தன்மையுடன் ஆக்கியுள்ளனர் மற்றும் அரசியல் செயல்பாட்டில் மக்கள் பங்கேற்பை அடிமட்டத்தில் மிகவும் விரிவானதாக ஆக்கியுள்ளனர் .

5. நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் வாக்காளர்களுக்கான தேர்வை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர். வாக்காளர்கள் தங்கள் மாநிலம்/பிராந்தியத்தின் நலனை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட கட்சிக்கு வாக்களிக்கலாம்.

6. அவர்கள் மக்களின் அரசியல் உணர்வையும், அரசியலில் ஆர்வத்தையும் அதிகரித்துள்ளனர். அவை உள்ளூர் அல்லது பிராந்திய பிரச்சினைகளை கவனத்தில் கொண்டு உடனடியாக மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன.

7. மத்திய அரசின் சர்வாதிகாரப் போக்குகளுக்குச் செக் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் சில விஷயங்களில் மத்தியில் ஆளும் காங்கிரஸ் கட்சியை எதிர்த்தார்கள் மற்றும் மோதல் தீர்வுக்கான அணுகுமுறையில் மேலாதிக்கக் கட்சி மிகவும் நியாயமான அணுகுமுறையைக் கட்டாயப்படுத்தினர் .

8. நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் வெற்றிகரமான செயல்பாட்டிற்கு அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பைச் செய்துள்ளனர். ஒரு நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தில், சிறுபான்மையினர் தங்கள் கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும், பெரும்பான்மையினருக்கு அதன் வழி இருக்க வேண்டும், மேலும் பிராந்தியக் கட்சிகள் சில மாநிலங்களில் ஆளும் கட்சிகளாகவும், மையத்தில் எதிர்க்கட்சிகளாகவும் இந்த பங்கை வெற்றிகரமாகச் செய்துள்ளன7 .

9. முதலமைச்சரை நியமித்தல் மற்றும் பதவி நீக்கம் செய்தல், அரசாணைகளை வெளியிடுதல் மற்றும் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கான மசோதாக்களை இடஒதுக்கீடு செய்தல் ஆகியவற்றில் ஆளுநர்களின் பக்கச்சார்பான பங்கை அம்பலப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர் .
10. கூட்டணி அரசியல் சகாப்தம் தொடங்கிய பிறகு, தேசிய அரசியலில் பிராந்தியக் கட்சிகள் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்துள்ளன. மத்தியில் அமைந்த கூட்டணி அரசுகளுடன் இணைந்து தேசிய கட்சிகளுடன் ஆட்சியை பகிர்ந்து கொண்டனர் .

பிராந்தியக் கட்சிகளின் செயலிழப்பு

இருப்பினும், பிராந்திய கட்சிகளின் பாத்திரத்தில் எதிர்மறையான புள்ளிகளும் உள்ளன.

இவை பின்வருமாறு:

1. தேசிய நலன்களை விட பிராந்திய நலன்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளனர். தேசியப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் அவர்களின் குறுகிய அணுகுமுறையின் தாக்கங்களையும் விளைவுகளையும் அவர்கள் புறக்கணித்துள்ளனர்.
2. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு தடையாக இருக்கும் பிராந்தியவாதம், ஜாதிவெறி, மொழிவாதம், வகுப்புவாதம் மற்றும் பழங்குடிவாதம் ஆகியவற்றை அவர்கள் ஊக்குவித்துள்ளனர்.
3. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர்ப் பிரச்சனைகள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான எல்லைப் பிரச்சனைகள் மற்றும் பிற மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படாததற்கு அவர்கள் பொறுப்பு.
4. அவர்கள் தங்கள் சுயநலத்தை மேம்படுத்துவதற்காக ஊழல், உறவினர்கள், ஆதரவாளர்கள் மற்றும் அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.
5. அவர்கள் ஜனரஞ்சக திட்டங்கள் மற்றும் அவர்களின் தேர்தல் தளத்தை விரிவுபடுத்தவும் வலுப்படுத்தவும் நடவடிக்கைகளில் அதிக கவனம் செலுத்தியுள்ளனர். இது மாநிலத்தின் பொருளாதாரம் மற்றும் வளர்ச்சியை மோசமாக பாதித்துள்ளது.
6. மத்தியில் கூட்டணி அரசாங்கத்தால் முடிவெடுப்பதிலும், கொள்கை வகுப்பதிலும் பிராந்திய காரணியைக் கொண்டு வருகிறார்கள்.
அவர்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற மத்திய தலைமையை வற்புறுத்துகிறார்கள்10

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ராம் ரெட்டி, ஜி. மற்றும் ஷர்மா, பி.ஏ.வி, பிராந்தியவாதம் இந்தியாவில் ஸ்டான்லி ஏ. கோச்னாக் செய்த அவதானிப்பு - தெலுங்கானா ஒரு ஆய்வு, கான்செப்ட் பப்ளிஷர்ஸ், புது தில்லி, 1979, பக். 87-88.
2. Brass, PR, The Politics of India since Independence, Second Edition, Cambridge University Press, Cambridge, UK, 1993, p. 89.
3. Bombwall, KR, இந்திய அரசியலில் பிராந்திய கட்சிகள்: ஒரு முன்னோட்டம். பட்நகரில், S. மற்றும் குமார், P. (Eds) மண்டலம்

இந்தியாவில் அரசியல் கட்சிகள், ESS வெளியீடுகள், டெல்லி, 1988, பக். 1-16.

4. ஐபிட்.

5. ஐபிட்.

6. சிவாச், ஜே.ஆர்., இந்திய அரசு மற்றும் அரசியலின் இயக்கவியல், இரண்டாம் பதிப்பு, ஸ்டெர்லிங் பப்ளிஷர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், புது தில்லி, 1990, ப. 865.

7. ஐபிட்.

8. ஐபிட்.

9. இது சம்பந்தமாக மேலும் விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 75 ஐப் பார்க்கவும்.

10. ஐபிட்.

71 தேர்தல்கள்

தேர்தல் அமைப்பு

அரசியலமைப்பின் பகுதி XV இல் உள்ள பிரிவுகள் 324 முதல் 329 வரை, நமது நாட்டில் தேர்தல் முறை தொடர்பாக பின்வரும் ஏற்பாடுகளை செய்கிறது: 1. அரசியலமைப்பு (பிரிவு 324) நாட்டில் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக ஒரு சுயாதீன தேர்தல் ஆணையத்தை வழங்குகிறது. நாடாளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள், குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் ஆகியவற்றுக்கான தேர்தல்களை மேற்பார்வையிடுதல், வழிநடத்துதல் மற்றும் நடத்துதல் ஆகியவற்றின் அதிகாரம் ஆணையத்திடம் உள்ளது¹. தற்போது,

இந்த ஆணையத்தில் ஒரு தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்கள் உள்ளனர் .

- பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தலுக்கு ஒவ்வொரு பிராந்திய தொகுதிக்கும் ஒரு பொது வாக்காளர் பட்டியல் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். எனவே, நாட்டின் பிரிவினைக்கு வழிவகுத்த வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் தனித் தேர்தல்கள் முறையை அரசியலமைப்பு ரத்து செய்துள்ளது.
- மதம், இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு மட்டுமே வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்க எந்த நபரும் தகுதியற்றவராக இருக்கக்கூடாது. மேலும், மதம், இனம், சாதி அல்லது பாலினம் அல்லது அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கொண்டு மட்டுமே எந்த ஒரு தொகுதிக்கும் எந்த ஒரு சிறப்பு வாக்காளர் பட்டியலிலும் சேர்க்கப்பட்டதாகக் கூற முடியாது. எனவே, தேர்தல் வாக்குரிமை விஷயத்தில் அரசியல் சாசனம் ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் சம உரிமை வழங்கியுள்ளது.
- மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டசபைகளுக்கான தேர்தல்கள் வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும். எனவே, 183 வயது நிரம்பிய இந்தியக் குடிமகனாக இருக்கும் ஒவ்வொரு நபரும் , அரசியலமைப்புச் சட்டம் அல்லது பொருத்தமான சட்டமன்றம் (நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றம்) இயற்றிய எந்தச் சட்டத்தின்படியும் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை எனில், தேர்தலில் வாக்களிக்க உரிமை உண்டு.

வசிப்பிடமின்மை, ஆரோக்கியமற்ற மனம், குற்றம் அல்லது ஊழல் அல்லது சட்டவிரோத நடைமுறை4 .

5. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் வாக்காளர் பட்டியல் தயாரித்தல், தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் மற்றும் அவற்றின் உரிய அரசியலமைப்பைப் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான அனைத்து விஷயங்களிலும் பாராளுமன்றம் ஏற்பாடு செய்யலாம்.
6. மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்குத் தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களையும், வாக்காளர் பட்டியல் தயாரித்தல் மற்றும் அவற்றின் உரிய அரசியலமைப்பைப் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான அனைத்து விஷயங்களிலும் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆனால், நாடாளுமன்றத்தில் உள்ளடக்கப்படாத விஷயங்களுக்கு மட்டுமே அவர்களால் ஏற்பாடு செய்ய முடியும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவர்களால் பாராளுமன்ற சட்டத்தை மட்டுமே நிரப்ப முடியும், அதை மீற முடியாது.
7. தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் அல்லது அத்தகைய தொகுதிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான எந்தவொரு சட்டத்தின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்று அரசியலமைப்பு அறிவிக்கிறது. இதன் விளைவாக, எல்லை நிர்ணய ஆணையம் பிறப்பித்த உத்தரவுகள் இறுதியானது மற்றும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் சவால் செய்ய முடியாது.
8. பாராளுமன்றத்திற்கோ அல்லது மாநில சட்டமன்றத்திற்கோ எந்தத் தேர்தலும் அத்தகைய அதிகாரத்திடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தேர்தல் மனுவைத் தவிர மற்றும் பொருத்தமான சட்டமன்றத்தால் வழங்கப்படும் முறைகளைத் தவிர வேறு எந்தத் தேர்தலையும் கேள்வி கேட்கக்கூடாது என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. 1966 முதல், தேர்தல் மனுக்கள் உயர் நீதிமன்றங்களால் மட்டுமே விசாரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு மட்டுமே உள்ளது.

சட்டப்பிரிவு 323B தேர்தல் தகராறுகளை தீர்ப்பதற்கு ஒரு தீர்ப்பாயத்தை நிறுவுவதற்கு பொருத்தமான சட்டமன்றத்திற்கு (நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றம்) அதிகாரம் அளிக்கிறது. இது போன்ற தகராறுகளில் அனைத்து நீதிமன்றங்களின் (உச்சநீதிமன்றத்தின் சிறப்பு விடுப்பு மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பைத் தவிர) அதிகார வரம்பை விலக்கவும் இது வழங்குகிறது. இதுவரை, அத்தகைய தீர்ப்பாயம் அமைக்கப்படவில்லை. இல் என்பதை இங்கு கவனிக்க வேண்டும்

சந்திர குமார் வழக்கு 5 (1997), உச்ச நீதிமன்றம் இந்த விதியை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்று அறிவித்தது. இதன் விளைவாக, எந்த நேரத்திலும் ஒரு தேர்தல் தீர்ப்பாயம் நிறுவப்பட்டால், அதன் தீர்ப்பிலிருந்து மேல்முறையீடு உயர் நீதிமன்றத்தில் உள்ளது.

தேர்தல் இயந்திரம்

இந்திய தேர்தல் ஆணையம் (ECI)

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 324வது பிரிவின் கீழ், மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்கான தேர்தல்களை நடத்துவதற்கான கண்காணிப்பு, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றின் அதிகாரம் இந்திய தேர்தல் ஆணையத்திற்கு உள்ளது. இந்திய தேர்தல் ஆணையம் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைப்பாகும், இதில் ஒரு தலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் இரண்டு தேர்தல் ஆணையர்கள் உள்ளனர். இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் தேர்தல் ஆணையர்களை நியமிக்கிறார்.

தலைமை தேர்தல் அதிகாரி (CEO)

ஒரு மாநிலம்/யூனியன் பிரதேசத்தின் தலைமை தேர்தல் அதிகாரி, தேர்தல் ஆணையத்தின் ஒட்டுமொத்த கண்காணிப்பு, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு, மாநிலம்/யூனியன் பிரதேசத்தில் தேர்தல் பணிகளை மேற்பார்வையிட அதிகாரம் பெற்றவர். இந்திய தேர்தல் ஆணையம், மாநில அரசு / யூனியன் பிரதேச நிர்வாகத்துடன் கலந்தாலோசித்து, தலைமை தேர்தல் அதிகாரியாக மாநில / யூனியன் பிரதேசத்தின் அதிகாரியை பரிந்துரைக்கிறது அல்லது நியமிக்கிறது.

மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரி (DEO)

தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரியின் மேற்பார்வை, வழிகாட்டுதல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு, மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரி ஒரு மாவட்டத்தின் தேர்தல் பணிகளை மேற்பார்வையிடுகிறார். இந்திய தேர்தல் ஆணையம், மாநில அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து, மாநில அரசின் ஒரு அதிகாரியை மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரியாக நியமிக்கிறது அல்லது நியமிக்கிறது.

தேர்தல் அதிகாரி (RO)

நாடாளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றத் தொகுதியின் தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரி சம்பந்தப்பட்ட நாடாளுமன்ற அல்லது சட்டமன்றத் தொகுதியில் தேர்தல் நடத்துவதற்குப் பொறுப்பாவார். இந்தியத் தேர்தல் ஆணையம், மாநில அரசு / யூனியன் பிரதேச நிர்வாகத்துடன் கலந்தாலோசித்து, ஒவ்வொரு சட்டமன்ற மற்றும் நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளுக்கும் தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரியாக அரசு அல்லது உள்ளாட்சி அதிகாரியை நியமிக்கிறது அல்லது நியமிக்கிறது. கூடுதலாக, இந்திய தேர்தல் ஆணையமும் ஒருவரை நியமிக்கிறது அல்லது

தேர்தல் நடத்துவது தொடர்பாக தேர்தல் நடத்தும் அலுவலரின் பணிகளைச் செய்ய ஒவ்வொரு சட்டமன்ற மற்றும் நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளுக்கும் உதவித் தேர்தல் நடத்தும் அலுவலர்கள் அதிகம்.

தேர்தல் பதிவு அதிகாரி (ஈஆர்ஓ)

ஒரு நாடாளுமன்ற / சட்டமன்றத் தொகுதிக்கான வாக்காளர் பட்டியலைத் தயாரிப்பதற்கு வாக்காளர் பதிவு அதிகாரி பொறுப்பு. இந்திய தேர்தல் ஆணையம், மாநில / யூனியன் பிரதேச அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து, அரசு அல்லது உள்ளூர் அதிகாரிகளின் அதிகாரியை தேர்தல் பதிவு அதிகாரியாக நியமிக்கிறது. கூடுதலாக, இந்திய தேர்தல் ஆணையம் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட உதவி வாக்காளர் பதிவு அதிகாரிகளை தேர்தல் பதிவு அலுவலருக்கு வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரித்தல்/திருத்துதல் போன்றவற்றில் அவரது செயல்பாடுகளைச் செய்வதற்கு உதவுவதற்காக நியமிக்கிறது.

தலைமை அதிகாரி

வாக்குச் சாவடியில் வாக்குச் சாவடியில் வாக்குப்பதிவை நடத்துகிறார். மாவட்ட தேர்தல் அலுவலரே தலைமை அலுவலர்கள் மற்றும் வாக்குச்சாவடி அலுவலர்களை நியமிக்கிறார். யூனியன் பிரதேசங்களைப் பொறுத்தவரை, அத்தகைய நியமனங்கள் தேர்தல் அதிகாரிகளால் செய்யப்படுகின்றன.

பார்வையாளர்கள் இந்திய தேர்தல் ஆணையம் அரசாங்க அதிகாரிகளை

பாராளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்ற தொகுதிகளுக்கு பார்வையாளர்களாக நியமிக்கிறது. இந்த பார்வையாளர்கள் பல்வேறு வகையானவர்கள் 6 :

1. பொது பார்வையாளர்கள்: தேர்தல்கள் சுமுகமாக நடைபெறுவதை உறுதி செய்வதற்காக ஆணையம் போதுமான எண்ணிக்கையில் பொது பார்வையாளர்களை அனுப்புகிறது. சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக தேர்தல் செயல்முறையின் ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் உன்னிப்பாகக் கண்காணிக்க இந்த பார்வையாளர்கள் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.
2. செலவின பார்வையாளர்கள்: வேட்பாளர்களின் தேர்தல் செலவினங்களை உன்னிப்பாகக் கண்காணிக்கவும், முழுத் தேர்தல் செயல்பாட்டின் போது வாக்காளர்களுக்கு அவர்களின் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்துவதற்கு எந்தத் தூண்டுதலும் வழங்கப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்யவும் மத்திய அரசுப் பணிகளின் செலவினப் பார்வையாளர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.
3. போலீஸ் பார்வையாளர்கள்: ஆணையம் மாநில மற்றும் மாவட்ட அளவில் ஐபிஎஸ் அதிகாரிகளை போலீஸ் பார்வையாளர்களாக நியமித்தது.

தேவைப்படும் இடங்களில், தொகுதியின் உணர்திறன் மீது.

அவர்கள் வலுக்கட்டாயமாக நிலைநிறுத்தம், சட்டம் ஒழுங்கு நிலைமை தொடர்பான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் கண்காணித்து, சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தலை உறுதி செய்வதற்காக சிவில் மற்றும் காவல்துறை நிர்வாகத்திற்கு இடையே ஒருங்கிணைக்கிறார்கள்.

4. விழிப்புணர்வு பார்வையாளர்கள்: 16 வது லோக்சபா தேர்தலில் (2014)

முதன்முறையாக, முக்கியமாக வாக்காளர் விழிப்புணர்வு மற்றும் வசதிக்காக, கள அளவில் தேர்தல் செயல்முறையின் திறமையான மற்றும் பயனுள்ள நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிட, மத்திய விழிப்புணர்வு பார்வையாளர்களை கமிஷன் நியமித்தது.

தேர்தல் செயல்பாட்டில் மக்கள் பங்கேற்பதில் உள்ள இடைவெளியைக் குறைக்க, குறிப்பாக வாக்காளர்களின் வாக்குப்பதிவு தொடர்பாக தேர்தல் இயந்திரம் மேற்கொண்ட தலையீடுகளைக் கண்காணிக்க விழிப்புணர்வு பார்வையாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். RP சட்டம் 1951 இன் பல்வேறு ஊடகங்கள் தொடர்பான அம்சங்களையும் அவர்கள் கண்காணித்து, 'பணம் செலுத்தும் செய்திகள்' சிக்கலைச் சரிபார்ப்பது குறித்து மாவட்ட அளவில் ஆணையம் இயக்கிய வழிமுறைகளைக் கவனிக்கின்றனர்.

5. நுண் பார்வையாளர்கள்: பொது பார்வையாளர்கள் தவிர, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

முக்கியமான வாக்குச் சாவடிகளில் வாக்களிப்பு நாளில் தேர்தல் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க ஆணைக்குழு மைக்ரோ அப்சர்வர்களையும் நியமித்துள்ளது. அவர்கள் மத்திய அரசு / மத்திய பொதுத்துறை நிறுவன அதிகாரிகளிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். நுண்-பார்வையாளர்கள் வாக்குச் சாவடிகளில் BMFஐச் சரிபார்த்து, வாக்குப்பதிவு தொடங்கும் முன் அதைச் சான்றளிக்கின்றனர். தேர்தல் நாளில் போலி வாக்குப்பதிவு முதல் வாக்குப்பதிவு முடியும் வரை வாக்குப்பதிவு நிலையங்களில் நடைபெறும் நடவடிக்கைகள் மற்றும் இவிஎம்கள் மற்றும் இதர ஆவணங்களுக்கு சீல் வைக்கும் செயல்முறையை அவர்கள் கண்காணிக்கின்றனர். முகவர்கள்.

அவர்கள் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வாக்குச் சாவடிகளில் தேர்தல் நடவடிக்கைகள் ஏதேனும் இருந்தால், பொது பார்வையாளர்களுக்கு நேரடியாகத் தெரிவிக்கின்றனர்.

6. உதவி செலவினப் பார்வையாளர்கள்: அனைத்து முக்கிய தேர்தல் பிரசார

நிகழ்வுகள் வீடியோ படம் எடுக்கப்படுவதையும், தேர்தல் முறைகேடுகள் குறித்த புகார்கள் உடனுக்குடன் கவனிக்கப்படுவதையும் உறுதி செய்வதற்காக, ஒவ்வொரு சட்டமன்றப் பகுதிக்கும் செலவினப் பார்வையாளர்கள் தவிர, உதவிச் செலவினப் பார்வையாளர்கள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

தேர்தல் செயல்முறை7

தேர்தல் நேரம்

லோக்சபா மற்றும் ஒவ்வொரு மாநில சட்டப் பேரவைக்கும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்தல்கள் நடைபெற வேண்டும், முன்னதாக அழைக்கப்படாவிட்டால். லோக்சபாவின் நம்பிக்கையை அரசாங்கத்தால் ஏற்க முடியாவிட்டால், மற்றும் பொறுப்பேற்க மாற்று அரசாங்கம் இல்லை என்றால், ஜனாதிபதி மக்களவையை கலைத்து, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பொதுத் தேர்தலை நடத்தலாம்.

தேர்தல் அட்டவணை

ஐந்தாண்டு காலம் முடிவடையும் போது, அல்லது சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தல்கள் நடத்தப்படும் போது, தேர்தல் ஆணையம் தேர்தலை நடத்துவதற்கான இயந்திரத்தை நடைமுறைப்படுத்துகிறது. கலைக்கப்பட்ட மக்களவையின் கடைசி அமர்வுக்கும் புதிய அவையை திரும்பப் பெறுவதற்கும் இடையில் ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது என்று அரசியலமைப்பு கூறுகிறது, எனவே அதற்கு முன்னதாக தேர்தலை முடிக்க வேண்டும்.

தேர்தல்களின் அட்டவணையை ஆணையம் வழக்கமாக ஒரு முக்கிய செய்தியாளர் சந்திப்பில் முறையான செயல்முறைக்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பு அறிவிக்கும். வேட்பாளர்கள் மற்றும் அரசியல் கட்சிகளின் வழிகாட்டுதலுக்கான மாதிரி நடத்தை விதிகள் அத்தகைய அறிவிப்புக்குப் பிறகு உடனடியாக அமலுக்கு வருகிறது.

தேர்தல்களுக்கான முறையான செயல்முறையானது, ஒரு வீட்டின் உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வாக்காளர்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கும் அறிவிப்பு அல்லது அறிவிப்புகளுடன் தொடங்குகிறது. அறிவிப்பு வெளியானவுடன், வேட்பாளர்கள் தாங்கள் போட்டியிட விரும்பும் தொகுதிகளில் வேட்புமனு தாக்கல் செய்ய முடியும். ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு அதற்கான கடைசி தேதி முடிந்த பிறகு, சம்பந்தப்பட்ட தொகுதியின் தேர்தல் அதிகாரியால் இவை ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. முறைப்படி பரிந்துரைக்கப்பட்ட வேட்பாளர்கள் பரிசீலனை தேதியிலிருந்து இரண்டு நாட்களுக்குள் போட்டியில் இருந்து விலகலாம். போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் அரசியல் பிரச்சாரத்திற்காக குறைந்தபட்சம் இரண்டு வாரங்களாவது உண்மையான தேர்தல் தேதிக்கு முன்

பரந்த அளவிலான செயல்பாடுகள் மற்றும் வாக்காளர்களின் பாரிய அளவு ஆகியவற்றின் காரணமாக, தேசியத் தேர்தல்களுக்கு பல நாட்களில் வாக்குப்பதிவு நடத்தப்படுகிறது. எண்ணுவதற்கு ஒரு தனி தேதி நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது

ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் சம்பந்தப்பட்ட தேர்தல் அதிகாரியால் அறிவிக்கப்பட்ட முடிவுகள்.

ஆணையம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களின் முழுமையான பட்டியலைத் தொகுத்து, சபையின் சரியான அரசியலமைப்புக்கு பொருத்தமான அறிவிப்பை வெளியிடுகிறது. இத்துடன், தேர்தல் நடைமுறைகள் நிறைவடைந்து, குடியரசுத் தலைவர், லோக்சபா, மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் கவர்னர்கள், மாநில சட்டசபைகள் எனில், அந்தந்த சட்டசபைகளை கூட்டி தங்கள் அமர்வுகளை நடத்தலாம்.

உறுதிமொழி அல்லது

உறுதிமொழி ஒரு வேட்பாளர் தேர்தல் ஆணையத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அதிகாரியிடம் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்து சந்தா செலுத்துவது அவசியம். எந்தவொரு குறிப்பிட்ட தேர்தலுக்கும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபர்கள், முக்கியமாக, தேர்தல் நடத்தும் அலுவலர் மற்றும் தொகுதிக்கான உதவி தேர்தல் நடத்தும் அலுவலர். சிறைச்சாலையில் அல்லது தடுப்புக் காவலில் அடைக்கப்பட்ட ஒரு வேட்பாளர் விஷயத்தில், அவர் சிறைச்சாலையின் கண்காணிப்பாளர் அல்லது தடுப்பு முகாமின் தளபதி அல்லது அவர் அவ்வாறு அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அல்லது அவ்வாறு தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தடுப்பு முகாமின் தளபதிக்கு சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய அதிகாரம் உள்ளது. மேலும் நோய் அல்லது வேறு ஏதேனும் காரணங்களுக்காக மருத்துவமனையிலோ அல்லது வேறு இடத்திலோ படுக்கையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் வேட்பாளர் விஷயத்தில், மருத்துவமனையின் பொறுப்பான மருத்துவ அத்தியட்சகர் அல்லது அவரைச் சந்திக்கும் மருத்துவப் பயிற்சியாளருக்கும் இதேபோல் அதிகாரம் உண்டு. ஒரு வேட்பாளர் இந்தியாவுக்கு வெளியே இருந்தால், இந்தியத் தூதர் அல்லது உயர் ஆணையர் அல்லது அவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தூதரக அதிகாரிகளும் உறுதிமொழி/உறுதிமொழியை வழங்கலாம். வேட்பாளர், நேரில், தனது வேட்புமனுவை சமர்ப்பித்தவுடன் உடனடியாக உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழியைச் செய்ய வேண்டும் மற்றும் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பரிசீலனை தேதிக்கு முந்தைய நாளுக்குப் பிறகு அல்ல .

தேர்தல் பிரச்சாரம்

பிரச்சாரம் என்பது அரசியல் கட்சிகள் தங்கள் வேட்பாளர்கள் மற்றும் வாதங்களை முன்வைக்கும் காலம் ஆகும், இதன் மூலம் அவர்கள் தங்கள் வேட்பாளர்களுக்கும் கட்சிகளுக்கும் வாக்களிக்க மக்களை வற்புறுத்துவார்கள். வேட்பாளர்கள் வேட்புமனு தாக்கல் செய்ய ஒரு வாரம் அவகாசம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரிகளால் ஆய்வு செய்யப்பட்டு, ஒழுங்காக இல்லை எனில், சுருக்க விசாரணைக்குப் பிறகு நிராகரிக்கப்படும். வேட்புமனுக்கள் பரிசீலனை செய்யப்பட்ட இரண்டு நாட்களுக்குள் சரியான முறையில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட வேட்பாளர்கள் திரும்பப் பெறலாம். அதிகாரப்பூர்வ பிரச்சாரம் குறைந்தது இரண்டு வாரங்கள் நீடிக்கும்

பரிந்துரைக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களின் பட்டியலை வரைவதிலிருந்து, மற்றும் வாக்குப்பதிவு முடிவடைவதற்கு 48 மணிநேரத்திற்கு முன் அதிகாரப்பூர்வமாக முடிவடைகிறது.

தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது, அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள், அரசியல் கட்சிகளிடையே ஒருமித்த கருத்து அடிப்படையில் தேர்தல் ஆணையத்தால் உருவாக்கப்பட்ட மாதிரி நடத்தை விதிகளை கடைபிடிக்க வேண்டும். தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான விரிவான வழிகாட்டுதல்களை மாதிரி குறியீடு வழங்குகிறது. தேர்தல் பிரச்சாரத்தை ஆரோக்கியமான முறையில் நடத்துவது, அரசியல் கட்சிகள் அல்லது அவர்களின் ஆதரவாளர்களிடையே மோதல்கள் மற்றும் மோதல்களைத் தவிர்ப்பது மற்றும் பிரச்சாரக் காலத்திலும் அதன் பிறகும், முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும் வரை அமைதியையும் ஒழுங்கையும் உறுதிப்படுத்தவும் இது நோக்கமாக உள்ளது. மாதிரிக் குறியீடு, மத்தியிலோ அல்லது மாநிலத்திலோ ஆளும் கட்சிக்கு ஒரு சமமான களம் பராமரிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய வழிகாட்டுதல்களை பரிந்துரைக்கிறது மற்றும் ஆளும் கட்சி தனது அதிகாரப்பூர்வ பதவியை தேர்தல் நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்தியதாக எந்த புகாரும் கொடுக்கப்படவில்லை. பிரச்சாரம்9 .

தேர்தல் அறிவிக்கப்பட்டதும், கட்சிகள் ஆட்சிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால் செயல்படுத்த விரும்பும் திட்டங்கள், தலைவர்களின் பலம் மற்றும் எதிர் கட்சிகள் மற்றும் தலைவர்களின் தோல்விகள் ஆகியவற்றை விவரிக்கும் அறிக்கைகளை வெளியிடுகின்றன. கட்சிகள் மற்றும் பிரச்சினைகளை பிரபலப்படுத்தவும் அடையாளம் காணவும் கோஷங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன, மேலும் துண்டு பிரசுரங்கள் மற்றும் சுவரொட்டிகள் வாக்காளர்களுக்கு விநியோகிக்கப்படுகின்றன. வேட்பாளர்கள் ஆதரவாளர்களை வற்புறுத்தவும், உற்சாகப்படுத்தவும், உற்சாகப்படுத்தவும், எதிரிகளை இழிவுபடுத்தவும் முயற்சிக்கும் பேரணிகள் மற்றும் கூட்டங்கள் தொகுதிகள் முழுவதும் நடத்தப்படுகின்றன.

தனிப்பட்ட முறையீடுகள் மற்றும் சீர்திருத்த வாக்குறுதிகள் செய்யப்படுகின்றன, வேட்பாளர்கள் தொகுதியின் நீளம் மற்றும் அகலத்தில் பயணம் செய்து முடிந்தவரை சாத்தியமான ஆதரவாளர்களை பாதிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள்.

வாக்குப்பதிவு

நாட்கள் சட்டம் ஒழுங்கை பாதுகாக்க மற்றும் தேர்தலின் போது வாக்களிப்பது நியாயமானதாக இருப்பதை உறுதிசெய்ய பாதுகாப்புப் படையினரும் தேர்தலைக் கண்காணிப்பவர்களும் பொதுவாக வெவ்வேறு தொகுதிகளில் வெவ்வேறு நாட்களில் வாக்குப்பதிவு நடைபெறும்.

வாக்குச் சீட்டுகள் மற்றும் சின்னங்கள்

வேட்பாளர்களின் நியமனம் முடிந்ததும், போட்டியிடும் வேட்பாளர்களின் பட்டியல் தேர்தல் அதிகாரியால் தயாரிக்கப்பட்டு, வாக்குச் சீட்டுகள் அச்சிடப்படும். வாக்குச் சீட்டுகளில் வேட்பாளர்களின் பெயர்கள் (தேர்தல் ஆணையத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மொழிகளில்) அச்சிடப்படுகின்றன

ஒவ்வொரு வேட்பாளர்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட சின்னங்கள். அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகளின் வேட்பாளர்களுக்கு அவர்களின் கட்சி சின்னங்கள் ஒதுக்கப்படும்.

வாக்குப்பதிவு நடைமுறை

ரகசிய வாக்கெடுப்பு மூலம் வாக்களிப்பது. வாக்குச் சாவடிகள் பொதுவாக பள்ளிகள் மற்றும் சமூகக் கூடங்கள் போன்ற பொது நிறுவனங்களில் அமைக்கப்படுகின்றன. முடிந்தவரை அதிகமான வாக்காளர்கள் வாக்களிக்க, ஒவ்வொரு வாக்காளரிடமிருந்தும் இரண்டு கிலோமீட்டருக்குள் ஒரு வாக்குச் சாவடி இருப்பதையும், எந்த வாக்குச் சாவடியிலும் 1500 வாக்காளர்களுக்கு மேல் வாக்களிக்கக் கூடாது என்பதையும் தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரிகள் உறுதி செய்ய முயற்சிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு வாக்குச்சாவடியும் தேர்தல் நாளில் குறைந்தது எட்டு மணிநேரம் திறந்திருக்கும்.

வாக்குச் சாவடிக்குள் நுழையும்போது, வாக்காளரிடம் வாக்குச் சீட்டுச் சீட்டுச் சீட்டு வழங்கப்படும். வாக்காளர் பட்டியல் 10 , வாக்குச் சாவடியில் உள்ள திரையிடப்பட்ட பெட்டிக்குள், அவர் விரும்பும் வேட்பாளரின் சின்னத்தில் அல்லது அதற்கு அருகில் ரப்பர் ஸ்டாம்ப் மூலம் வாக்குச் சீட்டில் குறியிட்டு வாக்காளர் வாக்களிக்கிறார். வாக்காளர் பின்னர் வாக்குச் சீட்டை மடித்து, பொது வாக்குப் பெட்டியில் செருகுவார், அது வேட்பாளர்களின் தலைமை அதிகாரி மற்றும் வாக்குச் சாவடி முகவர்களின் முழு பார்வைக்கு வைக்கப்படும்.

வாக்குச் சீட்டுகள் ரகசியமாக வாக்குச் சாவடியிலிருந்து வெளியே எடுத்துச் செல்லப்படுவதோ அல்லது வாக்குப்பெட்டியில் போடப்படாமலோ இருப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை இந்த மதிப்பெண் முறை நீக்குகிறது.

1998 முதல், வாக்குப் பெட்டிகளுக்குப் பதிலாக மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களை (EMVs) ஆணையம் அதிகளவில் பயன்படுத்துகிறது. 2003ல் அனைத்து மாநில தேர்தல்களும் இடைத்தேர்தல்களும் மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி நடத்தப்பட்டன. இதனால் உற்சாகமடைந்த ஆணையம், 2004-ம் ஆண்டு மக்களவைத் தேர்தலுக்கு EVM-களை மட்டுமே பயன்படுத்துவதற்கான வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க முடிவை எடுத்தது. இந்தத் தேர்தலில் 1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான EVMகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரம் ஒரு

மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரம் (EVM) என்பது வழக்கமான வாக்குப்பதிவு முறையில் முன்பு பயன்படுத்தப்பட்ட வாக்குச் சீட்டுகள் மற்றும் பெட்டிகளுக்குப் பதிலாக வாக்குகளைப் பதிவு செய்யப் பயன்படுத்தப்படும் எளிய மின்னணு சாதனமாகும். பாரம்பரிய வாக்குச் சீட்டு / வாக்குப்பெட்டி முறையை விட EVM-ன் நன்மைகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன: (i) பல சந்தர்ப்பங்களில், சர்ச்சைகள் மற்றும் தேர்தல் மனுக்களுக்கு மூல காரணங்களான செல்லாத மற்றும் சந்தேகத்திற்கிடமான வாக்குகளின் சாத்தியத்தை இது நீக்குகிறது. (ii) இது வழக்கமான முறையை விட மிக வேகமாக வாக்குகளை எண்ணும் செயல்முறையை செய்கிறது.

(iii) இது பயன்படுத்தப்படும் காகிதத்தின் அளவைக் குறைக்கிறது, இதனால் அதிக எண்ணிக்கையிலான மரங்களைச் சேமிக்கிறது, செயல்முறை சூழல் நட்டபுடன் உள்ளது.

(iv) ஒவ்வொரு வாக்குச் சாவடிக்கும் ஒரே ஒரு தாள் வாக்குச் சீட்டு மட்டுமே தேவைப்படுவதால், இது அச்சிடுவதற்கான செலவைக் குறைக்கிறது (கிட்டத்தட்ட பூஜ்யம்) .

தேர்தல்களை மேற்பார்வை

செய்தல், பிரச்சாரம் நியாயமாக நடத்தப்படுவதையும், மக்கள் தங்கள் விருப்பப்படி வாக்களிக்க சுதந்திரமாக இருப்பதையும் உறுதிசெய்ய தேர்தல் ஆணையம் ஏராளமான பார்வையாளர்களை நியமிக்கிறது. ஒவ்வொரு வேட்பாளரும், கட்சியும் தேர்தலில் எவ்வளவு செலவு செய்கிறார்கள் என்பதை தேர்தல் செலவு பார்வையாளர்கள் சரிபார்க்கிறார்கள்.

வாக்கு எண்ணிக்கை

வாக்குப்பதிவு முடிந்ததும், தேர்தல் ஆணையத்தால் நியமிக்கப்பட்ட தேர்தல் அதிகாரிகள் மற்றும் பார்வையாளர்களின் மேற்பார்வையில் வாக்குகள் எண்ணப்படுகின்றன. வாக்கு எண்ணிக்கை முடிந்ததும், அதிக வாக்குகள் பெற்ற வேட்பாளரின் பெயரை, வெற்றி பெற்றவராகவும், தொகுதி வாரியாக சம்பந்தப்பட்ட இல்லத்திற்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டவராகவும் தேர்தல் நடத்தும் அலுவலர் அறிவிப்பார்.

மக்களவைக்கான தேர்தல்கள் முதன்முறையாக தேர்தல் முறையைப் பயன்படுத்தி நடத்தப்படுகின்றன. நாடு தனித்தனி புவியியல் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, அவை தொகுதிகள் என அழைக்கப்படுகின்றன, மேலும் வாக்காளர்கள் ஒரு வேட்பாளருக்கு தலா ஒரு வாக்கை அளிக்கலாம், வெற்றியாளர் அதிகபட்ச வாக்குகளைப் பெறும் வேட்பாளர்.

மாநில சட்டசபைகளுக்கான தேர்தல்கள் மக்களவைத் தேர்தலைப் போலவே நடத்தப்படுகின்றன, மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள் ஒற்றை உறுப்பினர் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, முதல் கடந்த தேர்தல் முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஊடக கவரேஜ் தேர்தல்

நடைமுறையில் முடிந்தவரை வெளிப்படைத் தன்மையைக் கொண்டுவரும் வகையில், வாக்களிக்கும் இரகசியத்தைப் பேணுவதற்கு உட்பட்டிருந்தாலும், ஊடகங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, தேர்தலை செய்தியாக்க வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்படுகின்றன. வாக்குச் சாவடிகளுக்குள் நுழைய ஊடகவியலாளர்களுக்கு சிறப்பு அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கப்பட்டு, வாக்குப்பதிவு செயல்முறை மற்றும் வாக்கு எண்ணிக்கையின் போது வாக்கு எண்ணும் அரங்குகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளலாம்.

தேர்தல் மனுக்கள்

எந்தவொரு வாக்காளர் அல்லது வேட்பாளரும் அவர் அல்லது அவள் தேர்தல் மனுவை தாக்கல் செய்யலாம்
தேர்தலின் போது முறைகேடு நடந்ததாக கருதுகிறது. ஒரு தேர்தல்
மனு என்பது ஒரு சாதாரண சிவில் வழக்கு அல்ல, மாறாக ஒரு போட்டியாகவே கருதப்படுகிறது
இதில் முழு தொகுதியும் ஈடுபட்டுள்ளது. தேர்தல் மனுக்கள் ஆகும்
சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் உயர் நீதிமன்றத்தால் முயற்சி செய்யப்பட்டு, உறுதி செய்யப்பட்டால் முடியும்
அந்தத் தொகுதியில் தேர்தலை மீண்டும் நடத்தவும் கூட வழிவகுக்கும்.

அட்டவணை 71.1 மக்களவைத் தேர்தல் முடிவுகள்

பொது தேர்தல்கள் (ஆண்டு)	தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடங்கள் கட்சிகள் வென்ற இடங்கள் (பெரிய)	
முதல் (1952)	489	காங்கிரஸ் 364, கம்யூனிஸ்ட் 16, சோசலிஸ்ட் 12, கேஎம்பிபி 9, ஜன சங்கம் 3.
இரண்டாவது (1957)	494	காங்கிரஸ் 371, கம்யூனிஸ்ட் 27, பிரஜா சோசலிஸ்ட் 19, ஜனசங்கம் 4.
மூன்றாவது (1962)	494	காங்கிரஸ் 361, கம்யூனிஸ்ட் 29, சுதந்திரா 18, ஜனசங்கம் 14, பிரஜா சோஷலிஸ்ட் 12, சோசலிஸ்டுகள் 6.
நான்காவது (1967)	520	காங்கிரஸ் 283, சுதந்திரா 44, ஜனசங்கம் 35, சிபிஐ 23, சிபிஎம் 19, சன்யுக்தா சோஷலிஸ்ட் 23, பிரஜா சோசலிஸ்ட் 13.
ஐந்தாவது (1971)	518	காங்கிரஸ் 352, சிபிஎம் 25, சிபிஐ 24, திமுக 23, ஜனசங்கம் 21, சுதந்திரா 7, சோசலிஸ்ட் 5.
ஆறாவது (1977)	542	ஜனதா 298, காங்கிரஸ் 154, சிபிஎம் 22, சிபிஐ 7, அதிமுக 18.
ஏழாவது (1980)	542	காங்கிரஸ் 353, ஜனதா (மதச்சார்பற்ற) 41, ஜனதா 31, சிபிஎம் 36, சிபிஐ 11, திமுக 16.
எட்டு (1984)	542	காங்கிரஸ் 415, தெலுங்கு தேசம் 28, சிபிஎம் 22, சிபிஐ 6, ஜனதா 10, அதிமுக

		12, பாஜக 2.
ஒன்பதாவது (1989)	543	காங்கிரஸ் 197, ஜனதா தளம் 141, பாஜக 86, சிபிஎம் 32, சிபிஐ 12, அதிமுக 11, தெலுங்கு தேசம் 2.
பத்தாவது (1991)	543	காங்கிரஸ் 232, பாஜக 119, ஜனதா தளம் 59, சிபிஎம் 35, சிபிஐ 13, டிடிபி 13, அதிமுக 11.
பதினொன்றாவது (1996)	543	பாஜக 161, காங்கிரஸ் 140, ஜனதா தளம் 46, சிபிஎம் 32, டிஎம்சிஎம் 20, திமுக 17, எஸ்பி 17, தெலுங்கு தேசம் 16, எஸ்எஸ் 15, சிபிஐ 12, பிஎஸ்பி 11.
பன்னிரண்டாவது (1998)	543	பாஜக 182, காங்கிரஸ் 141, சிபிஎம் 32, அதிமுக 18, தெலுங்கு தேசம் 12, எஸ்பி 20, சமதா 12, ஆர்ஜேடி 17.
பதின்மூன்றாவது (1999)	543	பாஜக 182, காங்கிரஸ் 114, சிபிஎம் 33, TDP 29, SP 26, JD (U) 20, எஸ்எஸ் 15, பிஎஸ்பி 14, திமுக 12, பிஜேடி 10, அதிமுக 10.
பதினான்காவது (2004)	543	காங்கிரஸ் 145, பாஜக 138, சிபிஎம் 43, SP 36, RJD 24, BSP 19, திமுக 16, சிவசேனா 12, பிஜேடி 11, சிபிஐ 10.
பதினைந்தாவது (2009)	543	காங்கிரஸ் 206, பாஜக 116, எஸ்பி 23, பிஎஸ்பி 21, ஜேடி(யு) 20, திரிணாமுல் 19, திமுக 18, சிபிஎம் 16, பிஜேடி 14, சிவசேனா 11, என்சிபி 9, அதிமுக 9, TDP 6, RLD 5, CPI 4, RJD 4, SAD 4.
பதினாறாவது (2014)	543	பாஜக 282, காங்கிரஸ் 44, அதிமுக 37, திரிணாமுல் 34, பிஜேடி 20, சிவசேனா 18, டிடிபி 16, டிஆர்எஸ் 11, சிபிஎம் 9, ஓய்எஸ்ஆர் காங்கிரஸ் 9, NCP 6, LJP 6, SP 5, AAP 4, RJD 4, SAD 4.
பதினேழாவது	543	பாஜக 303, காங்கிரஸ் 52, திமுக

(2019)	23, திரிணாமுல் 22, ஓய்எஸ்ஆர் காங்கிரஸ் 22, சிவசேனா 18, ஜேடி (யு) 16, பிஜேடி 12, பிஎஸ்பி 10, டிஆர்எஸ் 9, எல்ஜேபி 6, என்சிபி 5, எஸ்பி 5.

அட்டவணை 71.2 ஒவ்வொரு மக்களவை பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகும்
பிரதமர்கள்

பொது தேர்தல்கள் (ஆண்டு)	தேசிய கட்சிகள்	பிரதமர்
முதல் (1952*)	BJS, BPI, CPI, FBL (MG), FBL (RG), HMS, INC, KLP, KMPP, RCPI, ஆர்ஆர்பி, ஆர்எஸ்பி, எஸ்சிஎஃப், எஸ்பி	ஜவஹர்லால் நேரு (15வது ஆகஸ்ட், 1947 முதல் 27, மே, 1964)
இரண்டாவது (1957)	BJS, CPI, INC, PSP	-செய்
மூன்றாவது (1962)	CPI, INC, BJS, PSP, SSP, SWA	-செய்
		குல்சாரி லால் நந்தா (27 மே 1964 முதல் ஜூன் 9, 1964)
		லால் பகதூர் சாஸ்திரி (ஜூன் 9, 1964 முதல் 11 ஜனவரி 1966)
		குல்சாரி லால் நந்தா (ஜனவரி 11, 1966 முதல் ஜனவரி 24, 1966)
	BJS, CPI, CPM, INC, நான்காவது (1967) PSP, SSP, SWA	திருமதி இந்திரா காந்தி (24 ஜனவரி 1966 முதல் 24 மார்ச் 1977)
ஐந்தாவது (1971)	BJS, CPI, CPM, INC, NCO, PSP, SSP, SWA	-செய்
ஆறாவது (1977)	BLD, CPI, CPM, INC, NCO	மொரார்ஜி தேசாய் (24வது மார்ச், 1977 முதல் ஜூலை 28 வரை

		1979)
		சுரண் சிங் (28 ஜூலை 1979 முதல் 14 ஜனவரி 1980)
ஏழாவது (1980)	CPI, CPM, INC (I), INC (யு), ஜேஎன்பி, ஜேஎன்பி (எஸ்)	திருமதி இந்திரா காந்தி (14 ஜனவரி 1980 முதல் அக்டோபர் 31, 1984)
எட்டாவது (1984)	பாஜக, சிபிஐ, சிபிஎம், ஐசிஎஸ், INC, JNP, LKD	ராஜீவ் காந்தி (அக்டோபர் 31, 1984 முதல் டிசம்பர் 2, 1989)
ஒன்பதாவது (1989)	BJP, CPI, CPM, ICS (SCS), INC, JD, JNP (ஜேபி), எஸ்கேடி (பி)	விஸ்வநாத் பிரதாப் சிங் (2 டிசம்பர், 1989 முதல் 10 நவம்பர், 1990)
		சந்திர சேகர் (நவம்பர் 10, 1990 முதல் ஜூன் 21, 1991 வரை)
பத்தாவது (1991)	BJP, CPI, CPM, ICS (SCS), INC, JD, JD(S), ஜே.பி., எல்.கே.டி	பி.வி.நரசிம்ம ராவ் (21 ஜூன் 1991 முதல் 16 மே 1996)
பதினொன்றாவது (1996)	AIIC (T), BJP, CPI, CPM, அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் INC, JD, JP, NDA (16 மே 1996 முதல் ஜூன் 1, 1996 வரை)	
		எச்.டி.தேவே கவுடா (ஜூன் 1, 1996 முதல் 21 ஏப்ரல் 1997)
		இந்தர் குமார் குஜ்ரால் (21 ஏப்ரல், 1997 முதல் 19 மார்ச், 1998)
பன்னிரண்டாவது (1998)	பாஜக, பிஎஸ்பி, சிபிஐ, சிபிஎம், INC, JD, SAP	அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் (19 மார்ச், 1998 முதல் 22 மே, 2004)
பதின்மூன்றாவது (1999)	BJP, BSP, CPI, CPM, INC, JD(S), JD(U)	-செய்
பதினான்காவது	BJP, BSP, CPI, CPM, Dr. மன் மோகன் சிங்	

(2004)	INC, NCP	(22 மே 2004 முதல் 22 வரை மே 2009)
பதினெந்தாவது (2009)	பாஜக, பிஎஸ்பி, சிபிஐ, சிபிஎம், INC, NCP, RJD	டாக்டர் மன் மோகன் சிங் (22 மே 2009 முதல் 26 வரை மே 2014)
பதினாறாவது (2014)	பாஜக, பிஎஸ்பி, சிபிஐ, சிபிஎம், INC, NCP	நரேந்திர மோடி (26வது மே 2014 முதல் மே 30 வரை 2019)
பதினேழாவது (2019)	BSP, BJP, CPI, CPM, INC, NCP, AITC	நரேந்திர மோடி (30வது மே 2019 முதல் இன்று வரை)

*

1952ல் அகில இந்திய அளவில் 14 அங்கீகரிக்கப்பட்ட கட்சிகள் இருந்தன தேர்தல்கள். முதல் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, 4 கட்சிகள் இருந்தன தேசிய கட்சிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது (இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், பிரஜா சோசலிஸ்ட் கட்சி, இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் அகில இந்திய பாரதிய ஜனசங்கம்) 1953 இல்.

ஆதாரம்: தேர்தல் புள்ளிவிவரங்கள் - பாக்கெட் புக் (2015), தேர்தல் இந்திய ஆணையம், பக். 118-120.

அட்டவணை 71.3 மக்களவைத் தேர்தலில் பங்கேற்பு

பொது தேர்தல்கள் (ஆண்டு)	எண்ணிக்கை வேட்பாளர்கள்	வாக்காளர்கள் (மில்லியன்)	வாக்காளர் மாறு (சதவிதம்)	எண்ணிக்கை வாக்கெடுப்பு நிலையங்கள்
முதல் (1952)	1,874	173.21	45.7	1,96,084
இரண்டாவது (1957)	1,519	193.65	45.74	2,20,478
மூன்றாவது (1962)	1,985	217.68	55.42	2,38,244
நான்காவது (1967)	2,369	274.60	61.33	2,67,255
ஐந்தாவது (1971)	2,784	274.09	55.29	3,42,944
ஆறாவது (1977)	2,439	321.17	60.49	3,58,208
ஏழாவது (1980)	4,462	363.94	56.92	4,34,442
எட்டாவது	5,493	400.10	64.1	5,05,751

(1984)				
ஒன்பதாவது (1989)	6,160	499.00	62.0	5,89,449
பத்தாவது (1991)	8,699	514.00	61.0	5,94,797
பதினொன்றாவது	13,952	592.57	57.94	7,66,462
(1996)				
பன்னிரண்டாவது	4,750	605.58	61.97	7,73,494
(1998)				
பதின்மூன்றாவது	4,648	605.88	59.99	7,75,000
(1999)				
பதினான்காவது	5,435	671.00	57.86	6,87,402
(2004)				
பதினைந்தாவது	8,070	713.77	58.4	8,34,944
(2009)				
பதினாறாவது	8,251	834.08	66.44	9,27,553
(2014)				
பதினேழாவது	8,026	910.51	67.4	10,36,295
(2019)				

அட்டவணை 71.4 மக்களவைத் தேர்தலில் பெண்கள்

பொதுத் தேர்தல்கள் (ஆண்டு)	போட்டியிட்டது	தேர்தல்களில் பெண்கள்
முதல் (1952)	-	22
இரண்டாவது (1957)	45	27
மூன்றாவது (1962)	70	34
நான்காவது (1967)	67	31
ஐந்தாவது (1971)	86	22
ஆறாவது (1977)	70	19
ஏழாவது (1980)	142	28
எட்டாவது (1984)	164	44
ஒன்பதாவது (1989)	198	27
பத்தாவது (1991)	325	39
பதினொன்றாவது (1996)	599	40

பன்னிரண்டாவது (1998)	274	43
பதின்மூன்றாவது (1999)	284	49
பதினான்காவது (2004)	355	45
பதினைந்தாவது (2009)	556	59
பதினாறாவது (2014)	668	62
பதினேழாவது (2019)	724	78

அட்டவணை 71.5 மக்களவைத் தேர்தலுக்கான செலவு

பொதுத் தேர்தல்கள் (ஆண்டு)	தேர்தல் மூலம் ஏற்படும் செலவு கமிஷன் (₹ கோடிகளில்)
முதல் (1952)	10.45
இரண்டாவது (1957)	5.90
மூன்றாவது (1962)	7.81
நான்காவது (1967)	10.95
ஐந்தாவது (1971)	14.43
ஆறாவது (1977)	29.81
ஏழாவது (1980)	37.07
எட்டாவது (1984)	85.51
ஒன்பதாவது (1989)	154.22
பத்தாவது (1991)	359.10
பதினொன்றாவது (1996)	597.34
பன்னிரண்டாவது (1998)	626.40
பதின்மூன்றாவது (1999)	900.00
பதினான்காவது (2004)	1100.00
பதினைந்தாவது (2009)	1483.00
பதினாறாவது (2014)	3426.00
பதினேழாவது (2019)	என்.ஏ

அட்டவணை 71.6 மிகப்பெரிய மற்றும் சிறிய (பகுதி வாரியாக) மக்களவை
பதினான்காவது பொதுத் தேர்தல்களில் தொகுதிகள் (2004)

Sl. இல்லை.	தொகுதி	மாநிலம்/யூ.டி	பகுதி (சதுர. கிமீ)
I. மிகப்பெரியது தொகுதிகள்			
1. லடாக்	ஜம்மு & காஷ்மீர் 173266.37		
2. பார்மர்	ராஜஸ்தான்	71601.24	
3. கட்ச்	குஜராத்	41644.55	
4. அருணாச்சல மேற்கு	அருணாச்சல பிரதேசம்	40572.29	
5. அருணாச்சல கிழக்கு	அருணாச்சல பிரதேசம்	39749.64	
II. மிகச் சிறியது தொகுதிகள்			
1. சாந்தினி செளக்	டெல்லியின் என்.சி.டி	10.59	
2. கொல்கத்தா வடமேற்கு	மேற்கு வங்காளம்	13.23	
3. மும்பை தெற்கு	மகாராஷ்டிரா	13.73	
4. மும்பை தெற்கு மத்திய	மகாராஷ்டிரா	18.31	
5. டெல்லி சதர்	டெல்லியின் என்.சி.டி	28.09	

அட்டவணை 71.7 மிகப்பெரிய மற்றும் சிறிய (தேர்தலாளர்கள் வாரியாக) மக்களவை
பதினாறாவது பொதுத் தேர்தல்களில் (2014) தொகுதிகள்

Sl. இல்லை.	தொகுதி	மாநிலம் / யூ.டி	மொத்த எண். இன் வாக்காளர்கள்
I. மிகப்பெரிய தொகுதிகள்			
1. மல்காஜ்கிரி	தெலுங்கானா	29,53,915	
2. காசியாபாத்	உத்தரபிரதேசம்	22,63,961	
3. பெங்களூர் வடக்கு	கர்நாடகா	22,29,063	
4. உன்னாவ்	உத்தரபிரதேசம்	21,10,388	
5. வட மேற்கு டெல்லி	டெல்லியின் என்.சி.டி	20,93,922	

II. மிகச் சிறியது தொகுதிகள்		
1. லட்சத்தீவு	லட்சத்தீவு	47,972
2. டாமன் & டையூ	டாமன் & டையூ	1,02,260
3. லடாக்	ஜம்மு & காஷ்மீர்	1,59,949
4. தாத்ரா & நகர் ஹவேலி	தாத்ரா & நகர் ஹவேலி	1,88,783
5. அந்தமான் & நிக்கோபார் தீவுகள் அந்தமான் & நிக்கோபார் தீவுகள்		2,57,856

அட்டவணை 71.8 ஒரு பார்வையில் தேர்தல்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள்

கட்டுரை எண். பொருள்-பொருள்	
324.	மேற்பார்வை, திசை மற்றும் கட்டுப்பாடு தேர்தல்கள் ஒரு தேர்தலில் வழங்கப்பட வேண்டும் தரகு
325.	எந்த நபரும் சேர்ப்பதற்கு தகுதியற்றவர்களாக இருக்கக்கூடாது ஒரு சிறப்பு, வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர் மதம், இனம், சாதி அல்லது பாலினத்தின் அடிப்படையில்
326.	மக்கள் சபைக்கும் தேர்தல் மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகள் இருக்க வேண்டும் வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படை
327.	உடன் ஏற்பாடு செய்ய பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் சட்டமன்ற தேர்தல்களுக்கு மரியாதை
328.	ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் அதிகாரம் அத்தகையவர்களுக்கு தேர்தல் தொடர்பான ஏற்பாடு சட்டமன்றம்
329.	தேர்தலில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை விஷயங்கள்
329A.	பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கான சிறப்பு ஏற்பாடு பிரதமர் மற்றும் சபாநாயகர் விஷயத்தில் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மாநிலத்தில் உள்ள பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளுக்கான தேர்தல்களை சமாளிக்க தனி மாநில தேர்தல் ஆணையம் உள்ளது.
2. தேர்தல் ஆணையம் தொடர்பான முழுமையான விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 42ஐப் பார்க்கவும்.
3. 1988 ஆம் ஆண்டின் 61வது திருத்தச் சட்டம் வாக்களிக்கும் வயதை 21லிருந்து 18 ஆகக் குறைத்துள்ளது. இது மார்ச் 28, 1989 இல் நடைமுறைக்கு வந்தது.
4. இது சம்பந்தமாக மேலும் விவரங்களுக்கு, அத்தியாயம் 3 இல் உள்ள 'உலகளாவிய வயதுவந்தோர் உரிமையை' பார்க்கவும்.
5. எல். சந்திர குமார் எதிராக இந்திய யூனியன் (1997). சட்டப்பிரிவு 323 B இன் பிரிவு 3(d) அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என அறிவிக்கப்பட்டது.
6. ஊடகத்திற்கான கையேடு - 16வது மக்களவைக்கான பொதுத் தேர்தல்கள் (2014), இந்திய தேர்தல் ஆணையம், பக். 111- 113.
7. இந்த தகவல் இணையதளத்தில் இருந்து பதிவிறக்கம் செய்யப்படுகிறது இந்திய தேர்தல் ஆணையம்.
8. பொதுத் தேர்தல்கள் 2009: குறிப்பு கையேடு, பத்திரிகை தகவல் பணியகம், இந்திய அரசு, ப. 189.
9. 1968 ஆம் ஆண்டு அனைத்து அரசியல் கட்சிகளாலும் மாதிரி நடத்தை விதிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. தேர்தல் ஆணையம் 1991 ஆம் ஆண்டில் நேர்மையான தேர்தல் மற்றும் சமமான போட்டியை உறுதிசெய்ய மாதிரி நடத்தை விதிகளை திறம்பட பயன்படுத்தியது.
10. வாக்காளர் பட்டியல் என்பது இந்திய தேர்தல்களில் வாக்களிக்க பதிவு செய்யப்பட்ட தொகுதியில் உள்ள அனைத்து நபர்களின் பட்டியலாகும். வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் உள்ளவர்கள் மட்டுமே வாக்களிக்க அனுமதிக்கப்படுவர். அந்த ஆண்டு ஜனவரி 1 ஆம் தேதி 18 வயது நிறைவடைய உள்ளவர்கள் அல்லது ஒரு தொகுதிக்கு மாறியவர்களின் பெயர்களைச் சேர்ப்பதற்கும், இறந்தவர்கள் அல்லது தொகுதி மாற்றம் பெயர்களை நீக்குவதற்கும் வழக்கமாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் வாக்காளர் பட்டியல் திருத்தப்படும் .
11. பொதுத் தேர்தல்கள் 2009: குறிப்பு கையேடு, பத்திரிகை தகவல் பணியகம், இந்திய அரசு, ப. 181.

72 தேர்தல் சட்டங்கள்

மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டம், 1950

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் பிரிவுகள் 81 மற்றும் 170 ஆகியவை நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகளில் அதிகப்பட்ச இடங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் மக்கள் மன்றத்தில் இருக்கைகளை ஒதுக்குவதில் பின்பற்ற வேண்டிய சில கொள்கைகளை வகுத்துள்ளன. அத்தகைய இடங்களின் உண்மையான ஒதுக்கீட்டை சட்டத்தின் மூலம் வழங்க விட்டுவிட்டனர்.

இதேபோல், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 171வது பிரிவு, ஒரு மாநிலத்தின் சட்ட மேலவையில் அதிகப்பட்ச மற்றும் குறைந்தபட்ச இடங்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடுகிறது, மேலும் இடங்கள் நிரப்பப்பட வேண்டிய பல்வேறு முறைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன, ஆனால் உண்மையான இடங்களின் எண்ணிக்கை அத்தகைய ஒவ்வொரு முறையும் சட்டத்தால் வழங்கப்பட வேண்டும்.

எனவே, மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1950, மக்கள் சபை மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகள் மற்றும் சட்டப் பேரவைகளில் இட ஒதுக்கீடு வழங்குவதற்காக இயற்றப்பட்டது.

மக்கள் சபை மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகள் மற்றும் சட்டப் பேரவைகளில் உள்ள இடங்களை நிரப்புவதற்காக தேர்தல்களின் நோக்கத்திற்காக பல்வேறு தொகுதிகளை தேர்தல் ஆணையத்துடன் கலந்தாலோசித்த பிறகு, குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரங்களை வழங்கவும் இந்தச் சட்டம் முயன்றது.

நாடாளுமன்றத் தொகுதிகள் மற்றும் சட்டமன்றம் மற்றும் கவுன்சில் தொகுதிகளுக்கான வாக்காளர்களைப் பதிவு செய்வதற்கும், அத்தகைய பதிவுக்கான தகுதிகள் மற்றும் தகுதியின்மைகளுக்கும் சட்டம் மேலும் வழங்குகிறது.

சுருக்கமாக, சட்டம் தேர்தல்கள் தொடர்பான பின்வரும் விதிகளை உருவாக்குகிறது:

1. மக்கள் மன்றம், மாநில சட்டப் பேரவைகள் மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் இட ஒதுக்கீடு.

2. பார்லிமென்ட், சட்டசபை மற்றும் கவுன்சிலின் எல்லை நிர்ணயம் தொகுதிகள்.

3. தலைமை தேர்தல் அதிகாரிகள், மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரிகள், தேர்தல் பதிவு அலுவலர்கள் போன்ற தேர்தல் அதிகாரிகள்.
4. பார்லிமென்ட், சட்டசபை மற்றும் கவுன்சிலுக்கான வாக்காளர் பட்டியல் தொகுதிகள்.
5. மாநில கவுன்சில் இடங்களை நிரப்பும் முறை யூனியன் பிரதேசங்களின் பிரதிநிதிகள்.
6. மாநிலத்திற்கான தேர்தல் நோக்கங்களுக்காக உள்ளாட்சி அமைப்புகள் சட்ட சபைகள்.
7. சிவில் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பைத் தடை செய்தல்.

மக்கள் சட்டம், 1951 பிரதிநிதித்துவம்

மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1950, தேர்தல்கள் தொடர்பான அனைத்து விதிகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் மக்கள் அவை மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்களின் நோக்கத்திற்காக தொகுதிகள் ஒதுக்கீடு மற்றும் தொகுதிகளை வரையறுத்தல், வாக்காளரின் தகுதிகள் ஆகியவை மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய தேர்தல் மற்றும் வாக்காளர் பட்டியல் தயாரிப்புகளில்.

பாராளுமன்றம் மற்றும் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் அல்லது அவைகளுக்கு உண்மையான தேர்தல்களை நடத்துவதற்கான விதிகள், இந்த அவைகளின் உறுப்பினர்களுக்கான தகுதிகள் மற்றும் தகுதியின்மைகள், ஊழல் நடைமுறைகள் மற்றும் பிற தேர்தல் குற்றங்கள் மற்றும் தேர்தல் முடிவு சச்சரவுகள் அனைத்தும் அடுத்தடுத்த நடவடிக்கைகளில் செய்யப்பட வேண்டும். இந்த விதிகளை வழங்குவதற்காக, மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இயற்றப்பட்டது.

பரவலாகப் பார்த்தால், இந்தச் சட்டத்தில் பின்வரும் தேர்தல் விஷயங்கள் தொடர்பான விதிகள் உள்ளன: 1. உறுப்பினருக்கான தகுதிகள் மற்றும் தகுதியின்மைகள்

பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள்

2. பொதுத் தேர்தல் அறிவிப்பு 3. தேர்தலை

நடத்துவதற்கான நிர்வாக இயந்திரம் 4. அரசியல் கட்சிகளின் பதிவு 5. தேர்தல்

நடத்துதல் 6. அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கு குறிப்பிட்ட பொருட்களை இலவசமாக வழங்குதல்

அரசியல் கட்சிகள் 7.

தேர்தல் தொடர்பான சர்ச்சைகள் 8. ஊழல்

நடவடிக்கைகள் மற்றும் தேர்தல் குற்றங்கள் 9. விசாரணைகள்

தொடர்பாக தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்

உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் குறித்து.

10. இடைத்தேர்தல் மற்றும் காலியிடங்களை நிரப்புவதற்கான காலக்கெடு.

11. தேர்தல்கள் தொடர்பான இதர விதிகள்.

12. சிவில் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பைத் தடுக்கிறது.

தேர்தல்களை நடத்துவது பின்வரும் விஷயங்களை உள்ளடக்கியது: (அ)

வேட்பாளர்களின் நியமனம் (ஆ) வேட்பாளர்கள் மற்றும் அவர்களது முகவர்கள் (இ)

தேர்தலில் பொது நடைமுறை

(ஈ) வாக்கெடுப்பு

(இ) வாக்கு எண்ணிக்கை

(ஃ) பல தேர்தல்கள் (ஐ)

தேர்தல் முடிவுகள் மற்றும் வேட்புமனுக்களை வெளியிடுதல் (எச்)

சொத்துக்கள் மற்றும் கடன்கள் பற்றிய அறிவிப்பு (ஐ) தேர்தல்

செலவுகள்

தேர்தல் தொடர்பான சர்ச்சைகள் தொடர்பான சட்டத்தின் விதிகள் பின்வரும்
விஷயங்களுடன் தொடர்புடையவை:

(i) தேர்தல் மனுக்களை உயர்நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தல் (ii)

தேர்தல் மனுக்களின் விசாரணை (iii) தேர்தல் மனுக்களை திரும்பப்

பெறுதல் மற்றும் குறைத்தல் (iv) உச்ச நீதிமன்றத்தில்

மேல்முறையீடுகள் (v) செலவுகள் மற்றும் செலவுகளுக்கான

பாதுகாப்பு

எல்லைச் சட்டம், 2002

இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 82 மற்றும் 170 வது பிரிவுகள், 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மாநிலத்தையும் பிராந்தியத் தொகுதிகளாக (பாராளுமன்றத் தொகுதிகள் மற்றும் சட்டமன்றத் தொகுதிகள்) மறுசீரமைக்கவும், பிரிப்பதையும் அத்தகைய அதிகாரத்தின் மூலம் மற்றும் பாராளுமன்றம் சட்டப்படி தீர்மானிக்கும் விதத்தில் வழங்குகிறது. .

மேலும், இந்திய அரசியலமைப்பின் 330 மற்றும் 332 வது பிரிவுகள் 2001 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் மாநிலங்களின் மக்கள் மன்றங்கள் மற்றும் சட்டமன்றங்களில் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கையை மறு நிர்ணயம் செய்ய வழங்குகிறது.

1971ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் தற்போது நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்றத் தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும், ஒரே மாநிலத்திலும் உள்ள பல்வேறு தொகுதிகளில் மக்கள்தொகையின் சீரற்ற வளர்ச்சி மற்றும் மக்கள் / வாக்காளர்கள் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்கு குறிப்பாக கிராமப்புறங்களில் இருந்து நகர்ப்புறங்களுக்கு தொடர்ந்து இடம்பெயர்வதும், தேர்தல் தொகுதிகளின் அளவுகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வேறுபடுகின்றன. அதே மாநிலத்திற்குள் கூட.

எனவே, எல்லை நிர்ணய சட்டம், 2002 , 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் எல்லை நிர்ணயம் செய்யும் நோக்கத்திற்காக, தேர்தல் தொகுதிகளின் அளவுகளில் மேற்கூறிய சிதைவைச் சரிசெய்வதற்காக, எல்லை நிர்ணய ஆணையம் அமைக்க இயற்றப்பட்டது. முன்மொழியப்பட்ட எல்லை நிர்ணய ஆணையமானது 1971 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் மொத்த இடங்களின் எண்ணிக்கையை பாதிக்காமல், 2001 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இடங்களின் எண்ணிக்கையை மறு நிர்ணயம் செய்யும்.

அத்தகைய எல்லை நிர்ணயம் மேற்கொள்ளப்படும் விதம் குறித்து சில வழிகாட்டுதல்களை வகுக்க இந்த சட்டம் முயன்றது. அந்தச் சட்டத்தில், புதிய எல்லை நிர்ணய ஆணையத்துக்கு நாடாளுமன்றம் மற்றும் சட்டமன்றத் தொகுதிகளின் எல்லை நிர்ணயம் செய்யும் பணி வழங்கப்பட்டது. ஜூலை 31, 2008க்கு பின்னரான காலக்கெடுவிற்குள் எல்லை நிர்ணய ஆணையம் பணியை முடிக்க முயற்சிக்கும். 2. முன்மொழியப்பட்ட எல்லை நிர்ணயமானது, ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலிலோ அல்லது இறுதிப் போட்டிக்குப் பிறகு நடைபெறும் மாநில சட்டமன்றத்திற்கோ பொருந்தும். ஆணையத்தின் உத்தரவுகள்

வெளியிடப்பட்டது மற்றும் அத்தகைய பொதுத் தேர்தலிலிருந்து எழும் ஒவ்வொரு
இடைத்தேர்தலுக்கும்3 .

தேர்தல்கள் தொடர்பான பிற செயல்கள்

1. பாராளுமன்றம் (தகுதியின்மை தடுப்பு) சட்டம், 19594 , அரசாங்கத்தின் கீழ் இலாபம் ஈட்டும் சில அலுவலகங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்காக (அல்லது இருப்பதற்காக) அதை வைத்திருப்பவர்களை தகுதி நீக்கம் செய்யாது என்று அறிவிக்கிறது.
2. பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் ஆணைகள் (திருத்தம்) சட்டம், 1976 பிரதிநிதித்துவ நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்ற தொகுதிகளை மறுசீரமைப்பதற்காக, பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர், குறிப்பிட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினரின் பட்டியல்களைச் சேர்ப்பது மற்றும் விலக்குவது ஆகியவற்றை வழங்குகிறது. இன்
3. அரசு யூனியன் பிரதேசங்கள் சட்டம், 1963.
4. டெல்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேச அரசு சட்டம், 1991.
5. குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் சட்டம், 1952 5 இந்திய குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகங்களுக்கான தேர்தல்கள் தொடர்பான அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய சில விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

தேர்தல்கள் தொடர்பான விதிகள்

1. வாக்காளர்கள் பதிவு விதிகள், 19606 , வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரித்து வெளியிடுவதற்கு வழங்குகிறது.
2. தேர்தல் விதிகளை நடத்துதல், 19617 பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களுக்கு நியாயமான மற்றும் சுதந்திரமான தேர்தல்களை நடத்த உதவுகிறது.
3. ஒரே நேரத்தில் உறுப்பினர் விதிகள் தடை, 1950.
4. லோக்சபா உறுப்பினர்கள் (மாறுதலின் அடிப்படையில் தகுதி நீக்கம்) விதிகள், 1985.
5. ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் (மாறுதலின் அடிப்படையில் தகுதி நீக்கம்) விதிகள், 1985.
6. ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல் விதிகள், 1974.8 7. மக்களவை உறுப்பினர்கள் (சொத்துகள் அறிவிப்பு மற்றும் பொறுப்புகள்) விதிகள், 2004.
8. ராஜ்யசபா உறுப்பினர்கள் (சொத்துக்கள் அறிவிப்பு மற்றும் பொறுப்புகள்) விதிகள், 2004.

தேர்தல்கள் தொடர்பான உத்தரவுகள்

1. தேர்தல் சின்னங்கள் (ஒதுக்கீடு மற்றும் ஒதுக்கீடு) ஆணை, 1968, நாடாளுமன்ற மற்றும் சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் தேர்தல்களின் வரன்முறை, இடஒதுக்கீடு, தேர்வு மற்றும் சின்னங்களை ஒதுக்குவது, அது தொடர்பான அரசியல் கட்சிகளை அங்கீகரிப்பதற்காக வழங்குகிறது.
2. அரசியல் கட்சிகளின் பதிவு (கூடுதல் விவரக்குறிப்புகளை வழங்குதல்) ஆணை, 1992, இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தில் அரசியல் கட்சியாக பதிவு செய்ய விரும்பும் இந்திய குடிமக்களின் சங்கங்கள் அல்லது அமைப்புகளால் கூடுதல் விவரங்களை வழங்குவதற்கு வழங்குகிறது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. எல்லை நிர்ணய சட்டம் (2002) 2003, 2008 மற்றும் 2016 இல் திருத்தப்பட்டது.
2. முதலில், சட்டம் இரண்டு வருட காலத்திற்கு வழங்கப்பட்டது.
3. இதற்கு முன்னர், 1952, 1962 மற்றும் 1972 ஆம் ஆண்டுகளில் எல்லை நிர்ணயச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.
4. இந்தச் சட்டம் மூன்று முந்தைய சட்டங்களை ரத்து செய்தது, அதாவது, பாராளுமன்றம் (தகுதி நீக்கம் தடுப்பு) சட்டம், 1950; பாராளுமன்றம் (தகுதி நீக்கம் தடுப்பு சட்டம், 1951; மற்றும் தகுதி நீக்கம் தடுப்பு (நாடாளுமன்றம் மற்றும் பகுதி C மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள்) சட்டம், 1953.
5. இந்த சட்டம் 1974, 1977 மற்றும் 1997 இல் திருத்தப்பட்டது.
6. முன்னதாக, இது தொடர்பான விதிகள் 1950 மற்றும் 1956 ஆம் ஆண்டுகளில் உருவாக்கப்பட்டன. முந்தைய இரண்டு விதிகளும் ஒரே பெயரில் அதாவது மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (தேர்தல் பட்டியல் தயாரித்தல்) விதிகளால் அறியப்பட்டன.
7. இதற்கு முன்னர், இது தொடர்பான விதிகள் 1951 மற்றும் 1956 ஆம் ஆண்டுகளில் உருவாக்கப்பட்டன. முந்தைய இரண்டு விதிகளும் ஒரே பெயரால் அறியப்பட்டன, அதாவது மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (தேர்தல் மற்றும் தேர்தல் மனுக்களை நடத்துதல்) விதிகள்.
8. இந்த விதிகள் முந்தைய ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல் விதிகள், 1952ஐ ரத்து செய்தன.

73 தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான குழுக்கள்

நமது தேர்தல் முறை, தேர்தல் எந்திரங்கள் மற்றும் தேர்தல் செயல்முறைகளை ஆராய்ந்து பரிந்துரைத்த பல்வேறு குழுக்கள் மற்றும் ஆணையங்கள் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. தேர்தல் சட்டத் திருத்தங்களுக்கான கூட்டு நாடாளுமன்றக் குழு (1971-72).
2. தர்குண்டே கமிட்டி 1974 இல் ஜெய பிரகாஷ் நாராயணனால் (ஜேபி) அவரது "மொத்த புரட்சி" இயக்கத்தின் போது நியமிக்கப்பட்டது. இந்த அதிகாரப்பூர்வமற்ற குழு தனது அறிக்கையை 1975 இல் சமர்ப்பித்தது.
3. தேர்தல் சீர்திருத்தங்களுக்கான தினைஷ் கோஸ்வாமி குழு (1990)1
4. குற்றத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றிய வோஹ்ரா குழு (1993)
5. தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் குறித்த இந்திய தேர்தல் கமிஷன் பரிந்துரைகள் (1998).
6. இந்திரஜித் குப்தா கமிட்டி தேர்தல்களுக்கு மாநில நிதியுதவி (1998)2
7. இந்திய சட்ட ஆணையத்தின் 170வது சீர்திருத்த அறிக்கை தேர்தல் சட்டங்கள் (1999)
8. அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம் (2000-2002)3 . இதற்கு தலைமை தாங்கியவர் எம்.என் வெங்கடாசலையா.
9. முன்மொழியப்பட்ட தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் குறித்த இந்திய தேர்தல் கமிஷன் அறிக்கை (2004).
10. இந்திய நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணையத்தின் இரண்டாவது நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவின் ஆட்சியில் நெறிமுறைகள் பற்றிய அறிக்கை (2007). வீரப்ப மொய்லி தலைமை தாங்கினார்.
11. தேர்தல் சட்டங்கள் மற்றும் தேர்தல் சீர்திருத்தங்களின் முழு வரம்பையும் ஆராய்வதற்காக 2010 இல் டான்கா கமிட்டி (கோர் கமிட்டி) நியமிக்கப்பட்டது.

12. குற்றவியல் சட்டத்தில் திருத்தங்கள் பற்றிய ஜே.எஸ்.வர்மா குழு அறிக்கை (2013).
13. இந்திய சட்ட ஆணையம் 244வது தேர்தல் தகுதியிழப்பு அறிக்கை (2014).

14. இந்திய சட்ட ஆணையத்தின் 255வது தேர்தல் சீர்திருத்த அறிக்கை (2015)

மேற்கூறிய குழுக்கள் மற்றும் கமிஷன்களின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில், நமது தேர்தல் முறையிலும், தேர்தல் எந்திரத்திலும், தேர்தல் நடைமுறையிலும் பல்வேறு சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பின்வரும் நான்கு தலைப்புகளின் கீழ் இவற்றைப் படிக்கலாம். • 1996 க்கு முந்தைய தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் • 1996 இன் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் • 1996 க்குப் பிறகு தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் • 2010 முதல் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

1996க்கு முன் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

வாக்களிக்கும் வயதைக்

குறைத்தல் 19884 ஆம் ஆண்டின் 61வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம்

மக்களவை மற்றும் சட்டமன்றத் தேர்தல்களுக்கு வாக்களிக்கும் வயதை 21

வயதிலிருந்து 18 ஆகக் குறைத்தது. நாட்டின் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத

இளைஞர்களுக்கு அவர்களின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும், அவர்கள்

அரசியல் செயல்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக மாறவும் ஒரு வாய்ப்பை வழங்குவதற்காக இது செய்யப்பட்டது.

தேர்தல் ஆணையத்திற்குப் பிரதிநிதித்துவம்

19885 ஆம் ஆண்டின் தேர்தல்களுக்கான தயாரித்தல், திருத்துதல் மற்றும் திருத்தம்

செய்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுள்ள அலுவலர்கள் மற்றும் பணியாளர்கள்,

அத்தகைய பணியின் காலத்திற்கு தேர்தல் ஆணையத்திடம் பிரதிநிதிகளாகக்

கருதப்படுவார்கள். இந்த பணியாளர்கள், அந்த காலகட்டத்தில், தேர்தல்

ஆணையத்தின் கட்டுப்பாடு, கண்காணிப்பு மற்றும் ஒழுக்கத்தின் கீழ் இருப்பார்கள்.

முன்மொழிபவர்களின் எண்ணிக்கை

அதிகரிப்பு 19886 ஆம் ஆண்டில் சட்டமன்றப் பேரவைக்கான தேர்தல்களுக்கான வேட்புமனுப்

பத்திரங்களில் முன்மொழிபவர்களாக கையொப்பமிட வேண்டிய வாக்காளர்களின்

எண்ணிக்கை, தொகுதியின் வாக்காளர்களில் 10 சதவீதமாக அல்லது பத்து

வாக்காளர்களாக அதிகரிக்கப்பட்டது. குறைவாக உள்ளது. தீவிரம் இல்லாத

வேட்பாளர்கள் அற்பத்தனமாகப் போட்டியிடுவதைத் தடுப்பதற்காக இது

செய்யப்பட்டது.

மின்னணு வாக்குப்பதிவு

இயந்திரங்கள் 19897 ஆம் ஆண்டு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களை (EVM)

பயன்படுத்துவதற்கு வசதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1998 ஆம் ஆண்டு ராஜஸ்தான்,

மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் டெல்லி ஆகிய மாநிலங்களின் சட்டமன்றத் தேர்தல்களில்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் முதன்முறையாக EVMகள் சோதனை

அடிப்படையில் பயன்படுத்தப்பட்டன. 1999 ஆம் ஆண்டு கோவா சட்டசபைக்கு

நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் (முழு மாநிலம்) முதல் முறையாக EVMகள்

பயன்படுத்தப்பட்டன.

19898 ஆம் ஆண்டில்

வாக்குச்சாவடி வைக்கப்படும் பட்சத்தில் தேர்தலை ஒத்திவைக்க அல்லது தேர்தலை

எதிர்கொள்வதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சாவடி

கைப்பற்றுவது பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது: (i) வாக்குச் சாவடியைக் கைப்பற்றுதல் மற்றும் வாக்குச் சாவடிகள் அல்லது வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களை வாக்குச் சாவடி அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கச் செய்தல் (ii) வாக்குச் சாவடியை கையகப்படுத்துதல் மற்றும் ஒருவரின் சொந்த ஆதரவாளர்களை மட்டுமே தங்கள் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்த அனுமதித்தல் வாக்குச் சாவடி மற்றும் (iv) வாக்குகளை எண்ணுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் இடத்தைக் கைப்பற்றுதல்.

வாக்காளர் புகைப்பட அடையாள அட்டை (EPIC)
வாக்காளர் புகைப்பட அடையாள அட்டைகளை தேர்தல் ஆணையம் பயன்படுத்துவதால், தேர்தல் செயல்முறை எளிமையாகவும், எளிதாகவும், விரைவாகவும் நடைபெறுவது உறுதி. 1993 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் ஆணையத்தால் தேர்தல்களில் போலியான வாக்களிப்பு மற்றும் ஆள்மாறாட்டம் ஆகியவற்றைத் தடுக்கும் வகையில் நாடு முழுவதும் வாக்காளர்களுக்கு புகைப்பட அடையாள அட்டை வழங்க முடிவு செய்யப்பட்டது. பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களுக்கு EPIC களை வழங்குவதற்கு வாக்காளர் பட்டியல் அடிப்படையாகும். வாக்காளர் பட்டியல்கள் வழக்கமாக ஒவ்வொரு தேதியிலும் ஜனவரி முதல் தேதி வரையில் தேதியின்படி 18 வயது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வயதை அடையும் ஒவ்வொரு இந்திய குடிமகனும் வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்க தகுதியுடையவர்கள் மற்றும் அதற்கு விண்ணப்பிக்கலாம். அவர் பட்டியலில் பதிவு செய்யப்பட்டவுடன், அவர் EPIC ஐப் பெறத் தகுதி பெறுவார். EPIC களை வழங்கும் திட்டம், எனவே, வாக்காளர்களின் பதிவு என்பது ஒரு தொடர்ச்சியான மற்றும் நடந்துகொண்டிருக்கும் செயல்முறை என்பதால் (வேட்பு மனு தாக்கல் செய்வதற்கான கடைசி தேதிக்கு இடைப்பட்ட ஒரு குறுகிய காலத்தைத் தவிர) முடிவதற்கான ஒரு தொடர்ச்சியான மற்றும் தொடர்ச்சியான செயல்முறையாகும். மற்றும் தேர்தல் செயல்முறையை நிறைவு செய்தல்) 18 வயதை அடையும் போது அதிக எண்ணிக்கையிலான நபர்கள் வாக்குரிமைக்கு தகுதி பெறுகின்றனர். தேர்தல் ஆணையத்தின் தொடர் முயற்சியில் விடுபட்ட வாக்காளர்களுக்கு EPIC களை வழங்குவது. முந்தைய பிரச்சாரங்கள் மற்றும் புதிய வாக்காளர்கள்.8a

1996 இன் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

1990ல், வி.பி.சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசு, அப்போதைய சட்ட அமைச்சராக இருந்த தினேஷ் கோஸ்வாமி தலைமையில் தேர்தல் சீர்திருத்தங்களுக்கான குழுவை நியமித்தது. தேர்தல் முறையை விரிவாக ஆய்வு செய்து, அதில் உள்ள குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்குமாறு குழு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இக்குழு, 1990 ஆம் ஆண்டிலேயே சமர்ப்பித்த அறிக்கையில், தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள் குறித்த பல பரிந்துரைகளை முன்வைத்தது. இந்த பரிந்துரைகளில் சில 1996 இல் செயல்படுத்தப்பட்டன. இவை இங்கே விளக்கப்பட்டுள்ளன.

வேட்பாளர்களின் பெயர் பட்டியல்

தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் அவர்களின் பெயர்களை

பட்டியலிடுவதற்காக மூன்று வகைகளாக வகைப்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள்

(i) அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளின் வேட்பாளர்கள் (ii) பதிவு செய்யப்பட்ட-

அங்கீகரிக்கப்படாத அரசியல் கட்சிகளின் வேட்பாளர்கள் (iii) மற்ற (சுயேச்சை)

வேட்பாளர்கள் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் பட்டியலிலும், வாக்குச் சீட்டுகளிலும்

அவர்களின் பெயர்கள் மேலே உள்ள வரிசையில் தனித்தனியாக தோன்ற

வேண்டும். ஒவ்வொரு வகையிலும் இவை அகரவரிசையில் வரிசைப்படுத்தப்பட

வேண்டும்.

தேசிய கவுரவச் சட்டத்தை அவமதித்ததற்காக தகுதி நீக்கம் 1971 ஆம்

ஆண்டின் தேசிய மரியாதையை அவமதிப்பது தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் பின்வரும்

குற்றங்களுக்காக தண்டிக்கப்பட்ட ஒருவர் 6 ஆண்டுகளுக்கு நாடாளுமன்றம்

மற்றும் மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் போட்டியிட தகுதியற்றவர். (i) தேசியக்

கொடியை அவமதித்த குற்றம் (ii) இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை அவமதித்த

குற்றம் (iii) தேசிய கீதம் பாடுவதைத் தடுப்பது குற்றம்

மது விற்பனைக்கு தடை விதிக்கப்பட்ட 48

மணி நேரத்துக்குள் வாக்குச் சாவடிக்குள் எந்த ஒரு கடை, உண்ணும் இடம்,

ஹோட்டல் அல்லது பொது அல்லது தனியார் இடம் ஆகியவற்றில் மதுபானம்

அல்லது பிற போதைப் பொருட்களை விற்கவோ வழங்கவோ அல்லது

விநியோகிக்கவோ கூடாது. வாக்கெடுப்பின் முடிவிற்கு. இந்த விதியை மீறும்

எந்தவொரு நபருக்கும் 6 மாதங்கள் வரை சிறைத்தண்டனை அல்லது ₹2,000

வரை அபராதம் அல்லது இரண்டும் விதிக்கப்படும்.

முன்மொழிபவர்களின்

எண்ணிக்கை பாராளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்றத் தொகுதியில் ஒரு வேட்பாளரின் நியமனம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியால் ஸ்பான்சர் செய்யப்படாவிட்டால், அந்தத் தொகுதியின் பதிவுசெய்யப்பட்ட 10 வாக்காளர்களால் முன்மொழிபவர்களாக சந்தாதாரராக இருக்க வேண்டும். அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியால் நிதியுதவி செய்யப்படும் வேட்பாளரின் விஷயத்தில், ஒரு முன்மொழிபவர் மட்டுமே தேவை. தீவிரம் காட்டாதவர்கள் தேர்தலில் போட்டியிடுவதைத் தடுக்கும் வகையில் இது செய்யப்பட்டது.

வேட்பாளரின் மரணம் முன்னதாக,

உண்மையான வாக்குப்பதிவுக்கு முன் போட்டியிடும் வேட்பாளர் மரணம் அடைந்தால், தேர்தலை எதிர்கொள்வது வழக்கம்.

இதனால், சம்பந்தப்பட்ட தொகுதியில் மீண்டும் தேர்தல் பணிகள் தொடங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் இப்போது, உண்மையான வாக்குப்பதிவுக்கு முன் போட்டியிடும் வேட்பாளர் மரணம் அடைந்தால் தேர்தலை எதிர்க்க முடியாது. இருப்பினும், இறந்த வேட்பாளர் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால், சம்பந்தப்பட்ட கட்சிக்கு ஏழு நாட்களுக்குள் மற்றொரு வேட்பாளரை முன்மொழிய விருப்பம் வழங்கப்படும்.

இடைத்தேர்தலுக்கான காலக்கெடு

இப்போது, பாராளுமன்றத்தின் ஏதேனும் ஒரு அவையில் அல்லது ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தில் காலியாக உள்ள இடத்துக்கு ஆறு மாதங்களுக்குள் இடைத்தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.

ஆனால், இந்த நிபந்தனை இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் பொருந்தாது: (i)

காலியாக இருக்கும் உறுப்பினரின் எஞ்சிய காலப்பகுதி ஒரு வருடத்திற்கும் குறைவாக

இருந்தால்; அல்லது (ii) தேர்தல் ஆணையம் மத்திய அரசுடன் கலந்தாலோசித்து, குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் இடைத்தேர்தலை நடத்துவது கடினம் என்று சான்றளிக்கும் போது.

வாக்குப்பதிவு நாளில் பணியாளர்களுக்கு விடுமுறை எந்தவொரு

வணிகம், வணிகம், தொழில் அல்லது வேறு எந்த நிறுவனத்திலும் பணிபுரியும் பதிவு செய்யப்பட்ட

வாக்காளர்களுக்கு வாக்குப்பதிவு நாளில் ஊதியத்துடன் கூடிய விடுமுறை அளிக்க உரிமை

உண்டு. இந்த விதி தினக்கூலிகளுக்கு கூட பொருந்தும். இந்த விதியை மீறும் எந்தவொரு

முதலாளிக்கும் ₹500 வரை அபராதம் விதிக்கப்படும். எவ்வாறாயினும், வாக்காளர் இல்லாததால்

அவர் ஈடுபட்டுள்ள வேலையில் ஆபத்து அல்லது கணிசமான இழப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய

வாக்காளருக்கு இந்த விதி பொருந்தாது.

போட்டியாளர்கள் இரண்டு தொகுதிகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்

ஒரு பொதுத் தேர்தல் அல்லது ஒரே நேரத்தில் நடைபெறும் இடைத்தேர்தல்களில் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட நாடாளுமன்ற அல்லது சட்டமன்றத் தொகுதிகளில் போட்டியிட ஒரு வேட்பாளர் தகுதி பெறமாட்டார். ராஜ்யசபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்கு இருபதாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடக்கும் தேர்தல்கள் மற்றும் இடைத்தேர்தல்களுக்கும் இதே போன்ற கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன.

வாக்குச் சாவடியின்

சுற்றுப்புறத்துக்குள் எந்த வகையான ஆயுதங்களுடனும் ஆயுதங்கள் நுழைவதைத் தடை செய்தல், அது அடையாளம் காணக்கூடிய குற்றமாகக் கருதப்படும். அத்தகைய செயலுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் சேர்த்து தண்டனையாக விதிக்கப்படும். மேலும், குற்றவாளிகள் வைத்திருந்த ஆயுதங்கள் பறிமுதல் செய்யப்படுவதோடு, அது தொடர்பான உரிமத்தையும் ரத்து செய்ய வேண்டும். ஆனால், இந்த விதிகள் தேர்தல் நடத்தும் அதிகாரி, தலைமை அதிகாரி, எந்த போலீஸ் அதிகாரி அல்லது வாக்குச்சாவடியில் அமைதி மற்றும் ஒழுங்கை பராமரிக்க நியமிக்கப்பட்ட மற்ற நபர்களுக்கு பொருந்தாது.

பயனுள்ள பிரச்சார காலம் குறைக்கப்பட்டது வேட்புமனு

வாபஸ் பெறுவதற்கான கடைசி தேதிக்கும் வாக்குப்பதிவு தேதிக்கும் இடையே உள்ள குறைந்தபட்ச இடைவெளி 20லிருந்து 14 நாட்களாக குறைக்கப்பட்டுள்ளது.

1996க்குப் பிறகு தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

சட்டமன்றம் தனது வேட்பு மனுவில் பின்வரும் விஷயங்கள் குறித்த தகவல்களை அளிக்க வேண்டும். (i) வேட்பாளர் கடந்த காலத்தில் ஏதேனும் கிரிமினல் குற்றத்தில் குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட்டாரா அல்லது விடுவிக்கப்பட்டாரா அல்லது விடுவிக்கப்பட்டாரா? அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டாரா அல்லது அபராதம் விதிக்கப்பட்டாரா?

(ii) வேட்புமனு தாக்கல் செய்வதற்கு ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு, வேட்பாளர் ஏதேனும் நிலுவையில் உள்ள வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டாரா, இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்படும் குற்றத்திற்காக, மற்றும் நீதிமன்றத்தால் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டதா அல்லது விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதா; அப்படியானால், அதன் விவரங்கள்

(iii) ஒரு வேட்பாளர் மற்றும் அவரது/அவரது மனைவி மற்றும் சார்ந்திருப்பவர்களின் சொத்துக்கள் (அசையா, அசையும், வங்கி நிலுவைகள், முதலியன) பொறுப்புகள், ஏதேனும் இருந்தால், குறிப்பாக ஏதேனும் பொது நிதி நிறுவனம் அல்லது அரசாங்க பாக்கிகள் ஏதேனும் இருந்தால்

(v) வேட்பாளரின் கல்வித் தகுதிகள், வாக்குமூலத்தில் ஏதேனும் தவறான தகவலை அளித்தால், அது தேர்தல் குற்றமாகும், இது ஆறு மாதங்கள் வரை சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் விதிக்கப்படும்.

ராஜ்யசபா தேர்தல்களில் மாற்றங்கள்: 2003 இல்,

ராஜ்யசபாவிற்கு தேர்தல்கள் தொடர்பாக பின்வரும் இரண்டு மாற்றங்கள்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன 16 : (i) ராஜ்யசபாவிற்கு தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளரின்

இருப்பிடம் அல்லது வதிவிட தேவை நீக்கப்பட்டது. இதற்கு முன், ஒரு வேட்பாளர் அவர்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டிய மாநிலத்தில் வாக்காளராக இருக்க வேண்டும். இப்போது, அவர் நாட்டிலுள்ள எந்த நாடாளுமன்றத் தொகுதியிலும் வாக்காளராக இருந்தால்

போதுமானது. (ii) ராஜ்யசபா தேர்தலுக்கு, ரகசிய வாக்கெடுப்பு முறைக்குப் பதிலாக,

திறந்த வாக்குச் சீட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்துதல். ராஜ்யசபா தேர்தல்களின்

போது, குறுக்கு வாக்குப்பதிவை தடுக்கவும், பண்பலத்தின் பங்கை துடைக்கவும் இது

செய்யப்பட்டது. புதிய முறையின்படி, ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த வாக்காளர்,

அந்த அரசியல் கட்சியின் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஏஜெண்டிடம் தனது வாக்கைக் குறித்த

பிறகு வாக்குச் சீட்டைக் காட்ட வேண்டும்.

பயணச் செலவில் விலக்கு

200317 இன் விதியின்படி, ஒரு அரசியல் கட்சியின் பிரச்சாரத் தலைவர்கள் மேற்கொள்ளும் பயணச் செலவுக்கு விலக்கு அளிக்கப்படும்.

வேட்பாளரின் தேர்தல் செலவில் சேர்க்கப்படுவதிலிருந்து.

வாக்காளர் பட்டியல்கள் மற்றும் பலவற்றை இலவசமாக வழங்குதல்.

2003 விதி18ன் படி, மக்களவை மற்றும் சட்டமன்றத் தேர்தல்களுக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளின் வேட்பாளர்களுக்கு வாக்காளர் பட்டியல் நகல் மற்றும் பிற பரிந்துரைக்கப்பட்ட பொருட்களை அரசாங்கம் இலவசமாக வழங்க வேண்டும். மேலும், சம்பந்தப்பட்ட தொகுதிகளில் உள்ள வாக்காளர்களுக்கு அல்லது அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் அமைக்கும் வேட்பாளர்களுக்கு குறிப்பிட்ட பொருட்களை தேர்தல் ஆணையம் வழங்க வேண்டும்.

பங்களிப்பை ஏற்க உரிமையுள்ள கட்சிகள்

200319 இல் , அரசியல் கட்சிகள் அரசு நிறுவனத்தைத் தவிர வேறு எந்த நபர் அல்லது நிறுவனத்திடமிருந்தும் எந்த தொகையான பங்களிப்பையும் ஏற்க உரிமை உண்டு. எந்தவொரு வருமான வரிச் சலுகைக்கும் எந்தவொரு உரிமைகோரலுக்கும் அவர்கள் ₹20,000 க்கு மேல் எந்தவொரு பங்களிப்பையும் தேர்தல் ஆணையத்திடம் தெரிவிக்க வேண்டும். தவிர, நிறுவனங்கள் செலுத்தும் தொகைக்கு வருமான வரி விலக்கு கிடைக்கும்.

எலக்ட்ரானிக் மீடியாவில் நேரத்தை ஒதுக்குதல்

2003 விதியின்படி , தேர்தல் கமிஷன், தேர்தலில் கேபிள் தொலைக்காட்சி நெட்வொர்க் மற்றும் பிற மின்னணு ஊடகங்களில், எந்தவொரு விஷயத்தையும் காட்சிப்படுத்த அல்லது பரப்புவதற்கு அல்லது பொதுமக்களிடம் பேசுவதற்கு சமமான நேரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சியின் கடந்தகால செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் இந்த ஒதுக்கீடு முடிவு செய்யப்படும்.

EVM களில் பிரெய்லி சிக்னேஜ் அம்சங்களின் அறிமுகம்

பார்வையற்ற வாக்காளர்கள் உதவியாளர் உதவியின்றி வாக்களிக்க வசதியாக EVM களில் பிரெய்லி சிக்னேஜ் அம்சங்களை அறிமுகப்படுத்துவதற்காக பல்வேறு பார்வையற்ற நபர்களின் சங்கங்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை ஆணையம் பெற்றது. 2004 ஆம் ஆண்டு ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் ஆசிப்நகர் சட்டமன்றத் தொகுதிக்கு நடைபெற்ற இடைத்தேர்தலின் போது, இந்த ஆணையம் இந்த முன்மொழிவை விரிவாகப் பரிசீலித்து, 2004 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இடைத்தேர்தலின் போது EVM-களில் பிரெய்லி சிக்னேஜ் அம்சத்தை முயற்சித்தது. , ஜார்கண்ட் மற்றும் ஹரியானா. 2006 ஆம் ஆண்டில், சட்டமன்றத்தின் போது அசாம், மேற்கு வங்காளம், தமிழ்நாடு, புதுச்சேரி மற்றும் கேரளா ஆகிய மாநிலங்களின் ஒரு தொகுதியில் இது முயற்சிக்கப்பட்டது.

தேர்தல்கள். 2008 ஆம் ஆண்டில், சட்டமன்றத் தேர்தலின் போது டெல்லியின் என்சிடியின் அனைத்து சட்டமன்றத் தொகுதிகளிலும் இது முயற்சிக்கப்பட்டது.

பதினைந்தாவது மக்களவைக்கான பொதுத் தேர்தல்கள் (2009) மற்றும் சில மாநிலங்களில் ஒரே நேரத்தில் சட்டமன்றத் தேர்தல்களின் போது மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களில் இதேபோன்ற பிரெய்லி அடையாள அம்சங்களை ஆணையம் அறிமுகப்படுத்தியது.20a

2010 முதல் தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்

2009 ஆம் ஆண்டின் விதியின்படி, லோக்சபா மற்றும்

மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்கான தேர்தலின் போது, கருத்துக் கணிப்புகளை நடத்துவதும், தற்போதுள்ள கருத்துக்கணிப்பு முடிவுகளை வெளியிடுவதும் தடைசெய்யப்படும். எனவே, இது தொடர்பாக தேர்தல் ஆணையத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட காலக்கட்டத்தில் எந்தவொரு கருத்துக் கணிப்பையும் நடத்தவோ, அச்சு அல்லது மின்னணு ஊடகங்கள் மூலம் வெளியிடவோ அல்லது விளம்பரப்படுத்தவோ அல்லது வேறு எந்தக் கருத்துக்கணிப்பின் முடிவையும் வெளியிடவோ கூடாது. மேலும், இந்த விதியை மீறும் எந்தவொரு நபருக்கும் இரண்டு ஆண்டுகள் வரை சிறைத்தண்டனை அல்லது அபராதம் அல்லது இரண்டும் விதிக்கப்படும்.

"எக்சிட்-போல்" என்பது ஒரு தேர்தலில் வாக்காளர்கள் எப்படி வாக்களித்தார்கள் அல்லது ஒரு அரசியல் கட்சி அல்லது வேட்பாளரை தேர்தலில் அடையாளம் காண்பதில் அனைத்து வாக்காளர்களும் எவ்வாறு செயல்பட்டார்கள் என்பது பற்றிய கருத்துக் கணிப்பு ஆகும்.

200922 இல் தகுதி நீக்கம் செய்வதற்கான வழக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கான காலக்கெடு, ஊழல் நடவடிக்கையில் உதவும்வாழியாகக் காண்பியப்பட்ட எளிதாக்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதில், மூன்று மாத கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டுள்ளது, அதற்குள் குறிப்பிட்ட அதிகாரம் ஒரு நபரின் ஊழல் வழக்கை ஜனாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ஊழல் நடவடிக்கையில் உள்ள அனைத்து அதிகாரிகளும்

200923 இல், அரசுப் பணியில் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், தேர்தல் நடத்துவது தொடர்பாக தேர்தல் ஆணையத்தால் நியமிக்கப்பட்ட அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட அனைத்து அதிகாரிகளையும், முன்னேற்றத்திற்காக ஒரு வேட்பாளரின் உதவியைப் பெறும் ஊழல் நடைமுறையின் வரம்பிற்குள் சேர்த்துக்கொள்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அவரது தேர்தல் வாய்ப்புகள்.

பாதுகாப்பு வைப்புத்தொகை அதிகரிப்பு

200924 ஆம் ஆண்டு மக்களவைத் தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் செலுத்த வேண்டிய பாதுகாப்பு வைப்புத் தொகை பொது வேட்பாளர்களுக்கு ₹10,000 லிருந்து ₹25,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி பிரிவினருக்கு ₹5,000 முதல் ₹12,500 வரை. இதேபோல், மாநில சட்டப் பேரவைத் தேர்தலுக்கான பாதுகாப்பு வைப்புத்தொகை பொது வேட்பாளர்களுக்கு ₹5,000லிருந்து ₹10,000 ஆகவும், SC, ST வேட்பாளர்களுக்கு ₹2,500லிருந்து ₹5,000 ஆகவும் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. தீவிரம் இல்லாத விண்ணப்பதாரர்களின் எண்ணிக்கையை சரிபார்க்க இது செய்யப்பட்டது.

மாவட்டத்திற்குள் மேல்முறையீட்டு ஆணையம் 200925 இல் , மாநிலத்தின் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரிக்குப் பதிலாக, வாக்காளர் பதிவு அதிகாரிகளின் உத்தரவுக்கு எதிராக, மாவட்டத்திற்குள் மேல்முறையீட்டு அதிகாரியை நியமிப்பதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனவே, ஒரு தொகுதியின் வாக்காளர் பதிவு அலுவலரின் உத்தரவுக்கு எதிரான மேல்முறையீடு (வாக்காளர் பட்டியலை தொடர்ந்து புதுப்பிக்கும் போது) இப்போது மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அல்லது கூடுதல் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அல்லது நிர்வாக மாஜிஸ்திரேட் அல்லது மாவட்ட ஆட்சியர் அல்லது அதற்கு சமமான அந்தஸ்தில் உள்ள அதிகாரியிடம் இருக்கும். மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட் அல்லது கூடுதல் மாவட்ட மாஜிஸ்திரேட்டின் எந்த உத்தரவுக்கும் எதிரான மேல்முறையீடு இப்போது மாநில தலைமை தேர்தல் அதிகாரியிடம் இருக்கும்.

வெளிநாட்டில் வாழும் இந்திய குடிமக்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை 201026 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 15 சாதாரண நிகழ்வுக்கு இடம் இந்தியாவிற்கு வலங்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதன்படி, இந்தியாவின் ஒவ்வொரு குடிமகனும் - (அ) வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் சேர்க்கப்படாதவர் (ஆ) வேறு எந்த நாட்டின் குடியுரிமையைப் பெறாதவர் (இ) தனது வேலையின் காரணமாக இந்தியாவில் சாதாரணமாக வசிக்கும் இடத்தில் இல்லாதவர் , கல்வி அல்லது இந்தியாவிற்கு வெளியே (தற்காலிகமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும்) - அவரது பாஸ்போர்ட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி இந்தியாவில் அவர் வசிக்கும் இடம் அமைந்துள்ள பாராளுமன்ற / சட்டமன்றத் தொகுதியில் வாக்காளர் பட்டியலில் அவரது பெயரைப் பதிவு செய்ய உரிமை உண்டு.

வாக்காளர் பட்டியலில் இணைய வழிப் பதிவு 2013ஆம் ஆண்டு, வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் சேர்வதற்கான விண்ணப்பங்களை ஆன்லைன் மூலம் தாக்கல் செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதற்காக, தேர்தல் ஆணையத்திடம் ஆலோசனை நடத்திய மத்திய அரசு, வாக்காளர் பதிவு (திருத்தம்) எனப்படும் விதிகளை உருவாக்கியது.

விதிகள், 2013.27 இந்த விதிகள் வாக்காளர்கள் பதிவு விதிகள், 1960 இல் சில திருத்தங்களைச் செய்தன.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் உத்தரவுகளின்படி,
தேர்தல் ஆணையம் வாக்குச் சீட்டுகள் / EVM களில் மேற்கூறியவற்றில் (நோட்டா)
எதுவும் இல்லை என்ற விருப்பத்தை வழங்கியது, இதனால் வாக்குச் சாவடிக்கு
வரும் வாக்காளர்கள் எதற்கும் வாக்களிக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தனர்.
தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள், தங்கள் வாக்குச் சீட்டின் ரகசியத்தைப்
பேணுகையில், அத்தகைய வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்காமல் இருக்க தங்கள்
உரிமையைப் பயன்படுத்த முடியும். 2013 ஆம் ஆண்டு சட்டீஸ்கர், மத்தியப் பிரதேசம்,
மிசோரம், டெல்லி மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகிய மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகளுக்கு
பொதுத் தேர்தலிலிருந்து நோட்டா வழங்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் ஆந்திரப் பிரதேசம்,
அருணாச்சலப் பிரதேசம், ஒடிசா மற்றும் சிக்கிம் ஆகிய மாநில சட்டமன்றங்களுக்கான
பொதுத் தேர்தலிலும் தொடர்ந்தது. 2014 பதினாறாவது மக்களவைக்கான பொதுத்
தேர்தல்களுடன் (2014).28

நோட்டா விருப்பத்திற்கு எதிராக வாக்களிக்கப்பட்ட வாக்காளர்கள்,
வேட்பாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு வைப்புத் தொகையைத் திரும்பப் பெறுவதற்காக
போட்டியிடும் வேட்பாளர்களால் வாக்களிக்கப்பட்ட மொத்த செல்லுபடியாகும்
வாக்காளர்களைக் கணக்கிடுவதற்கு கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை.
NOTA விருப்பங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை எந்த ஒரு
வேட்பாளர் பெற்ற வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை விட அதிகமாக இருந்தாலும்,
அதிக எண்ணிக்கையிலான வாக்குகளைப் பெறும் வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக

அறிவிக்கப்பட வேண்டும் . 29 2001 இல், ECI ஒரு முன்மொழிவை அனுப்பியது.
எந்தவொரு வேட்பாளருக்கும் வாக்களிக்க விரும்பாத வாக்காளர்களுக்கு நடுநிலை
வாக்களிக்கும் ஏற்பாட்டை வழங்குவதற்காக அரசாங்கம் சட்டத்தை திருத்த வேண்டும்.
2004 ஆம் ஆண்டில், PUCL (சிவில் உரிமைகளுக்கான மக்கள் சங்கம்) எந்தவொரு
வேட்பாளருக்கும் வாக்களிக்காத உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்காக வாக்குச் சீட்டுகள்
மற்றும் EVM களில் தேவையான ஏற்பாடுகளை வழங்க உத்தரவிடக் கோரி ஒரு
மனுவை தாக்கல் செய்தது. EVMகள் மற்றும் வாக்குச் சீட்டுகளில் மேலே உள்ள எதுவும்
(NOTA) விருப்பத்தை ECI வழங்கலாம் என்று 2013 இல் உச்ச நீதிமன்றம் கூறியது.30

VVPAT அறிமுகம் வாக்காளர்

சரிபார்க்கக்கூடிய காகித தணிக்கை பாதை என்பது EVMகளுடன் இணைக்கப்பட்ட
ஒரு சுயாதீன அமைப்பாகும், இது வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்குகள் நோக்கம்
கொண்டதா என சரிபார்க்க அனுமதிக்கிறது. வாக்களிக்கும் போது, ஒரு சீட்டு
அச்சிடப்பட்டு, வேட்பாளரின் வரிசை எண், பெயர் மற்றும் சின்னம் ஆகியவற்றைக்
காட்டும், ஏழு வினாடிகளுக்கு வெளிப்படையான சாளரத்தின் மூலம் வெளிப்படும்.
அதன்பிறகு, ரசீது தானாகவே வெட்டப்பட்டு, VVPAT இன் சீல் செய்யப்பட்ட
டிராப்பாக்ஸில் விடும். அமைப்பு ஒரு வாக்காளரை அனுமதிக்கிறது

காகித ரசீது அடிப்படையில் அவரது வாக்கை சவால் செய்ய. விதிகளின்படி, வாக்குச் சாவடியின் தலைமை அதிகாரி வாக்காளரின் மறுப்பைப் பதிவு செய்ய வேண்டும், அது வாக்கு எண்ணிக்கையின் போது கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும், சவால் தவறானது என்று கண்டறியப்பட்டால். 31 VVPAT களைப் பயன்படுத்துவதற்கான சட்டம் 2013 இல் திருத்தப்பட்டது. 2013 ஆம் ஆண்டில், இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு

கட்டமாக VVPAT ஐ அறிமுகப்படுத்த ECI க்கு அனுமதி அளித்தது, இது 'சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்களின் இன்றியமையாத தேவை' என்று அழைத்தது. VVPAT-ஐ அறிமுகப்படுத்துவது வாக்குப்பதிவு முறையின் துல்லியத்தை உறுதி செய்வதோடு, சர்ச்சை ஏற்பட்டால் கைமுறையாக வாக்குகளை எண்ணுவதற்கும் உதவும் என்று நீதிமன்றம் கருதியது. 2013 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாகாலாந்தின் நோக்சென் சட்டமன்றத் தொகுதிக்கான இடைத்தேர்தலில் முதன்முதலில் VVPAT கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அதன்பின், மாநில சட்டப் பேரவைகளுக்கான ஒவ்வொரு பொதுத் தேர்தலின் போதும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் VVPATகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. 2014 மக்களவைத் தேர்தலில் நாட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எட்டு நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளில் VVPATகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. VVPAT கொண்ட EVMகள் வாக்களிக்கும் முறையின் துல்லியம் மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மையை உறுதி செய்கின்றன.³²

சிறை அல்லது போலீஸ் காவலில் இருப்பவர்கள் தேர்தலில் போட்டியிடலாம் 2013,33 ல் உச்ச நீதிமன்றம் பாட்னா உயர் நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை உறுதிசெய்தது, சிறையில் அல்லது போலீஸ் காவலில் இருப்பதால் வாக்களிக்க உரிமை இல்லாதவர் வாக்காளர் அல்ல. எனவே, நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத் தேர்தல்களில் போட்டியிட தகுதியற்றவர். உச்ச நீதிமன்றத்தின் இந்த உத்தரவை நிராகரிக்கும் வகையில், மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இல் பின்வரும் இரண்டு புதிய விதிகள் 34 சேர்க்கப்பட்டுள்ளன: (i) வாக்களிக்கத் தடையின் காரணமாக (இதன் காரணமாக) முதல் விதி வெளிப்படையாக வழங்குகிறது. சிறை அல்லது போலீஸ் காவலில், வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் சேர்க்கப்பட்ட ஒருவர் வாக்காளர்களாக இருந்து விடமாட்டார்.

(ii) சட்டத்தில் உள்ள விதிகளின்படி, வேறு எந்த காரணத்திற்காகவும் தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால் மட்டுமே, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அல்லது மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுவார் என்பதை இரண்டாவது விதி தெளிவாக வழங்குகிறது.

இதன் விளைவாக, சிறையில் அல்லது போலீஸ் காவலில் உள்ள நபர்கள் தேர்தலில் போட்டியிட அனுமதிக்கப்பட்டது.

தண்டனை பெற்ற எம்.பி.க்கள் மற்றும் எம்.எல்.ஏ.க்களை உடனடியாக
தகுதி நீக்கம் செய்ய வேண்டும் என 2013,35 ல் உச்ச நீதிமன்றம்
தீர்ப்பளித்தது. முன் வழக்கு.

நீதிமன்றத்தின் சம்மந்தப்பட்ட பெஞ்ச், மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் (1951)
இன் அரசியலமைப்பிற்கு முரணான பிரிவு 8 (4) எனத் தீர்ப்பளித்தது, இது
குற்றவாளிகள் சட்டமியற்றுவவர்கள் உயர் நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய
மூன்று மாத கால அவகாசம் மற்றும் தண்டனையை நிறுத்திவைக்க மற்றும்
வாக்கியம். எவ்வாறாயினும், இந்த தீர்ப்பு வருங்காலமாக இருக்கும் என்றும்,
தங்கள் தண்டனைகளை எதிர்த்து ஏற்கனவே பல்வேறு உயர் நீதிமன்றங்கள்
அல்லது உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தவர்களுக்கு அதிலிருந்து
விலக்கு அளிக்கப்படும் என்றும் பெஞ்ச் தெளிவுபடுத்தியது.

பெஞ்ச் கூறியது: “அரசியலமைப்புச் சட்டப் பிரிவுகள் 102 மற்றும் 191
இல் உள்ள இரண்டு விதிகளைப் படித்தால், நாடாளுமன்றம் ஒருவரை
உறுப்பினராகத் தேர்வு செய்வதற்கும், இருப்பதற்கும் தகுதி நீக்கம்
செய்யப்படுவதற்கு ஒரு சட்டத்தை உருவாக்குவது என்பது தெளிவாகத்
தெரியும். பாராளுமன்றம் அல்லது சட்டப் பேரவை அல்லது மாநிலத்தின்
சட்ட மேலவை. அரசியலமைப்பின் 102 மற்றும் 191 வது பிரிவின் கீழ், ஒரு
நபர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர் மற்றும்
ஒரு நபர் நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினராகத்
தொடர்வதற்கு தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுவதற்கு வெவ்வேறு சட்டங்களை
உருவாக்குவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் இல்லை.”

பெஞ்ச் கூறியது: “சட்டத்தின் 8 (4)வது சட்டத்தின் கீழ் உள்ள
தகுதிநீக்கங்களில் இருந்து நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்ற
உறுப்பினர்களை காப்பாற்றும் அல்லது அந்த வழக்கில் தகுதி நீக்கம்
நடைமுறைக்கு வரும் தேதியை ஒத்திவைக்கிறது. நாடாளுமன்றம் அல்லது
மாநில சட்டமன்றத்தில் உள்ள ஒரு உறுப்பினர் அரசியலமைப்பின் மூலம்
பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்.

பெஞ்ச் கூறியது: “அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 102 மற்றும் 191 வது பிரிவுகளின்
உறுதியான விதிமுறைகளைப் பார்க்கும்போது, நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில
உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நபருக்கு அதே தகுதியற்ற தன்மையை சட்டம்
இயற்றும் அதிகாரம் நாடாளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது என்று நாங்கள்
கருதுகிறோம். சட்டமன்றம் மற்றும் பாராளுமன்றத்தின் ஒரு சபை அல்லது ஒரு
மாநில சட்டமன்றத்தின் ஒரு சபையில் இருக்கும் உறுப்பினருக்கு. அரசியலமைப்பின்
101 மற்றும் 190 வது பிரிவுகளின் விதிகள் பாராளுமன்றம் எந்த தேதியிலிருந்து
ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வெளிப்படையாக தடைசெய்கிறது.

நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநிலங்களவை உறுப்பினராக இருந்தால் தகுதி நீக்கம் நடைமுறைக்கு வரும். எனவே, சட்டத்தின் 8வது பிரிவின் துணைப்பிரிவு (4)ஐ இயற்றுவதில், அரசியலமைப்பால் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை பாராளுமன்றம் மீறியுள்ளது, அதன்படி சட்டத்தின் 8வது பிரிவின் துணைப்பிரிவு (4) அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு எதிரானது³⁶.

உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேற்கண்ட தீர்ப்பை ரத்து செய்யும் வகையில், மக்கள் பிரதிநிதித்துவ (இரண்டாவது திருத்தம் மற்றும் சரிபார்ப்பு) மசோதா, 2013 நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், அந்த மசோதா பின்னர் அரசால் வாபஸ் பெறப்பட்டது.

201437-ல் தேர்தல் செலவு அதிகரிப்பு மத்திய

அரசு பெரிய மாநிலங்களில் மக்கள்தொகுதிக்கான வேட்பாளர்களின் தேர்தல்

செலவுக்கான அதிகபட்ச உச்சவரம்பை ₹70 லட்சமாக உயர்த்தியது (முன்பு ₹40 லட்சமாக இருந்தது).

மற்ற மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில், இது ₹54 லட்சம் (முன்பு ₹16-40 லட்சத்தில் இருந்து).

இதேபோல், பெரிய மாநிலங்களில் சட்டமன்றத் தொகுதிக்கான வரம்பு ₹28 லட்சமாக (முன்பு ₹16 லட்சத்தில் இருந்து) அதிகரிக்கப்பட்டது. மற்ற மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில், இது 20 லட்சமாக உள்ளது (முன்பு ₹8-16 லட்சத்தில் இருந்து).

மாநில வாரியான வரம்புகள் இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவில் அட்டவணை 73.1 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தேர்தல் ஆணையத்தின் உத்தரவின்படி, மே 1, 2015க்குப் பிறகு

நடைபெறும் எந்தத் தேர்தலிலும், வாக்குச் சீட்டுகள் மற்றும் வாக்குச் சீட்டுகளில்

வேட்பாளர்களின் புகைப்படங்கள், குழப்பத்தைத் தவிர்க்க அவரது பெயர் மற்றும் கட்சி

சின்னத்துடன் வேட்பாளரின் படம் இருக்கும். பெயர் பெற்றவர்கள் போட்டியிடும்

தொகுதிகளில் உள்ள வாக்காளர்கள்.

ஜூன் 2015 இல் ஐந்து மாநிலங்களில் ஆறு இடங்களுக்கு நடத்தப்பட்ட இடைத்தேர்தல் வாக்குச் சீட்டில் வேட்பாளர்களின் புகைப்படங்களைப் பயன்படுத்திய முதல் தேர்தல் ஆகும்.

ஒரே தொகுதியில் ஒரே மாதிரியான பெயர் கொண்ட வேட்பாளர்கள் போட்டியிடும் பல வழக்குகள் இருப்பதாக ஆணையம் குறிப்பிட்டுள்ளது. இரண்டு அல்லது அதற்கு

மேற்பட்ட வேட்பாளர்கள் ஒரே பெயரைக் கொண்டால், வேட்பாளர்களின் பெயர்களில் பொருத்தமான பின்னொட்டுகள் சேர்க்கப்பட்டாலும், வாக்களிக்கும் நேரத்தில்

வாக்காளர்களின் மனதில் உள்ள குழப்பத்தை நீக்க கூடுதல் நடவடிக்கைகள் தேவை என்று ஆணையம் கருதுகிறது.

வேட்பாளரின் பெயருக்கு இடையே புகைப்படம் தோன்றும் மற்றும் அவரது தேர்தல் சின்னம்.

ஒரு வேட்பாளர் புகைப்படத்தை வழங்கத் தவறினால், அது "வேட்பாளரின் வேட்புமனுவை நிராகரிப்பதற்கான காரணமாக இருக்காது" என்று ஆணையம் விளக்கியது.

வேட்புமனு தாக்கல் செய்யும் போது, வேட்பாளர்கள் தங்களது சமீபத்திய புகைப்படத்தை, கருப்பு மற்றும் வெள்ளை அல்லது நிறத்தில், தேர்தல் அதிகாரிகளிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். சீருடைகள் அனுமதிக்கப்படாது மற்றும் தொப்பிகள் மற்றும் இருண்ட கண்ணாடிகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.³⁸

ரொக்க நன்கொடைகளின் உச்சவரம்பு

குறைக்கப்பட்டது: 2017 பட்ஜெட்டில், அரசியல் கட்சிக்கு எந்தவொரு நபரும் அநாமதேய ரொக்க நன்கொடைக்கான வரம்பு ₹20,000 லிருந்து ₹2,000 ஆக குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் அரசியல் கட்சிகள் ₹2,000க்கு மேல் ரொக்கமாக நன்கொடையாக பெற முடியாது. இருப்பினும், ₹2,000க்குள் நன்கொடை அளிப்பவர்களின் விவரங்களை இந்திய தேர்தல் ஆணையத்திடம் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ₹2,000க்கு மேல் நன்கொடை அளிப்பவர்களின் பதிவுகளை அவர்கள் வைத்திருக்க வேண்டும்.

கார்ப்பரேட் பங்களிப்புகளுக்கான வரம்பு நீக்கப்பட்டது:

2017 பட்ஜெட்டில், ஒரு நிறுவனத்தின் கடந்த மூன்று நிதியாண்டுகளின் நிகர லாபத்தில் 7.5 சதவீதத்தில் இருந்து கார்ப்பரேட் பங்களிப்புகளுக்கான வரம்பு நீக்கப்பட்டது. அதாவது இப்போது ஒரு நிறுவனம் எந்த அரசியல் கட்சிக்கும் எவ்வளவு பணத்தை வேண்டுமானாலும் நன்கொடையாக அளிக்கலாம். மேலும், அத்தகைய நன்கொடைகளை அதன் லாப நட்டக் கணக்கில் தெரிவிக்க வேண்டிய நிறுவனத்தின் கடமையும் நீக்கப்பட்டது.

தேர்தல் பத்திரங்கள் அறிமுகம்: 2018ல்

மத்திய அரசு எலக்டோரல் பாண்ட் திட்டத்தை அறிவித்தது. இந்த திட்டம் 2017 பட்ஜெட்டில் அறிவிக்கப்பட்டது. அரசியல் கட்சிகளுக்கு வழங்கப்படும் பண நன்கொடைகளுக்கு மாற்றாக இது கருதப்படுகிறது. இது சுத்தமான பணத்தையும், அரசியல் நிதியளிப்பு அமைப்பில் கணிசமான வெளிப்படைத்தன்மையையும் கொண்டு வருவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்:

- (i) தேர்தல் பத்திரம் என்பது உறுதிமொழி நோட்டீன் தன்மையில் வழங்கப்பட்ட ஒரு பத்திரமாகும், இது ஒரு தாங்கி வங்கி கருவியாகும் மற்றும் வாங்குபவர் அல்லது பணம் செலுத்துபவரின் பெயரைக் கொண்டிருக்கவில்லை. (ii) தேர்தல் பத்திரங்களை இந்திய குடிமகன் வாங்கலாம் அல்லது

இந்தியாவில் இணைக்கப்பட்ட அல்லது நிறுவப்பட்ட நிறுவனங்கள்.

- (iii) தேர்தல் பத்திரங்கள் நன்கொடை அளிப்பதற்காக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும் பதிவுசெய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சிகள் குறைவான பாதுகாப்பை பெற்றுள்ளன கடந்த பொதுத் தேர்தலில் பதிவான வாக்குகளில் ஒரு சதவீதத்திற்கும் மேல் மக்களவை அல்லது மாநில சட்டப் பேரவைக்கு தேர்தல்.
- (iv) தேர்தல் பத்திரங்களை தகுதியான அரசியல் வாதியால் பணமாக்க முடியும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வங்கியின் வங்கிக் கணக்கு மூலம் மட்டுமே கட்சி.
- (v) தேர்தல் பத்திரங்கள் ₹1,000 மதிப்பில் வழங்கப்படுகின்றன, ₹10,000, ₹1,00,000, ₹10,00,000 மற்றும் ₹1,00,00,000.
- (vi) வாங்குபவரால் வழங்கப்பட்ட தகவல்கள் ரகசியமாக கருதப்படும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வங்கியால் மற்றும் யாருக்கும் தெரிவிக்கக்கூடாது எந்த நோக்கங்களுக்காகவும் அதிகாரம், ஒரு கோரும் போது தவிர தகுதிவாய்ந்த நீதிமன்றம் அல்லது கிரிமினல் வழக்கை யாரேனும் பதிவு செய்தவுடன் சட்ட அமலாக்க நிறுவனம்.

வெளிநாட்டு நிதி அனுமதிக்கப்படுகிறது:

2018 பட்ஜெட்டில், அரசியல் மூலம் வெளிநாட்டு நிதி பெறப்பட்டது

கட்சிகள் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அரசியல் கட்சிகளால் முடியும் இப்போது வெளிநாட்டு நிறுவனங்களிடமிருந்து நிதி பெறுகிறது. அதன்படி, தி வெளிநாட்டு பங்களிப்பு (ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 2010, திருத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த திருத்தத்தின் கீழ், வெளிநாட்டு நிறுவனம் என்ற வரையறை உள்ளது மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

அட்டவணை 73.1 தேர்தல் செலவு வரம்பு (2014 இல் அறிவிக்கப்பட்டது)

Sl.	மாநிலத்தின் பெயர்	தேர்தல் செலவுகளின் அதிகபட்ச வரம்பு	
இல்லை.	அல்லது ஒன்றியம்	ஏதேனும் ஒன்றில்	
	பிரதேசம்	பாராளுமன்றம்	சட்டசபை
		தொகுதி	தொகுதி
I. மாநிலங்கள்		₹	₹
1 ஆந்திரப் பிரதேசம்		70,00,000	28,00,000
2 அருணாசலம்		54,00,000	20,00,000
பிரதேசம்			
3 அசாம்		70,00,000	28,00,000
4 பீகார்		70,00,000	28,00,000
5 கோவா		54,00,000	20,00,000

6 குஜராத்	70,00,000	28,00,000
7 ஹரியானா	70,00,000	28,00,000
8 ஹிமாச்சல் பிரதேசம்	70,00,000	28,00,000
9 ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்	70,00,000	-
10 கர்நாடகா	70,00,000	28,00,000
11 கேரளா	70,00,000	28,00,000
12 மத்திய பிரதேசம்	70,00,000	28,00,000
13 மகாராஷ்டிரா	70,00,000	28,00,000
14 மணிப்பூர்	70,00,000	20,00,000
15 மேகாலயா	70,00,000	20,00,000
16 மிசோரம்	70,00,000	20,00,000
17 நாகாலாந்து	70,00,000	20,00,000
18 ஒடிசா	70,00,000	28,00,000
19 பஞ்சாப்	70,00,000	28,00,000
20 ராஜஸ்தான்	70,00,000	28,00,000
21 சிக்கிம்	54,00,000	20,00,000
22 தமிழ்நாடு	70,00,000	28,00,000
23 திரிபுரா	70,00,000	20,00,000
24 உத்தரப்பிரதேசம்	70,00,000	28,00,000
25 மேற்கு வங்காளம்	70,00,000	28,00,000
26 சத்தீஸ்கர்	70,00,000	28,00,000
27 உத்தரகாண்ட்	70,00,000	28,00,000
28 ஜார்கண்ட்	70,00,000	28,00,000
29 தெலுங்கானா	70,00,000	28,00,000
II. யூனியன் பிரதேசங்கள்		
1 அந்தமான் மற்றும்	54,00,000	-

நிக்கோபார் தீவுகள்		
2 சண்டிகர்	54,00,000	-
3 தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி	54,00,000	-
4 டாமன் மற்றும் டையூ	54,00,000	-
5 டெல்லி	70,00,000	28,00,000
6 லட்சத்தீவு	54,00,000	-
7 புதுச்சேரி	54,00,000	20,00,000

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

- இதில் பின்னர் விவாதிக்கப்பட்ட "1996 தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்" பார்க்கவும்
அத்தியாயம்.
- 1998 இல், பிஜேபி தலைமையிலான அரசாங்கம், தேர்தல்களுக்கு மாநில நிதியுதவி தொடர்பாக எட்டு பேர் கொண்ட குழுவை நியமித்தது முன்னாள் உள்துறை இந்திரஜித் குப்தாவின் தலைவர் அமைச்சர். குழு 1999 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது மாநில நிதியுதவியை அறிமுகப்படுத்துவதற்கான வாதத்தை உறுதிப்படுத்தியது தேர்தல்கள். தேர்தலுக்கு மாநில அரசு நிதியுதவி என்று அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டப்பூர்வமாக நியாயப்படுத்தப்பட்டு பொதுவில் உள்ளது ஆர்வம்.
- இது தொடர்பாக ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளுக்கு,
அத்தியாயம் 80 ஐப் பார்க்கவும் .
- இது மார்ச் 28, 1989 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. இதன் விளைவாக, ஆகியவற்றின் பிரதிநிதித்துவத்திலும் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன 1950 மற்றும் 1951 மக்கள் சட்டம் .
- மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம் 1988.
- ஐபிட்.
- மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தில் திருத்தம் 1951 மார்ச் 15, 1989 முதல் அமலுக்கு வந்தது.
- பிரிவு 58-A இன் பிரதிநிதித்துவத்தில் செருகப்பட்டுள்ளது 1951 ஆம் ஆண்டின் மக்கள் சட்டம் 1989 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் 1 மூலம்.
- 8a. ஆண்டு அறிக்கை 2013-14, சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம், இந்திய அரசு, ப.67.

9. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 1996,
ஆகஸ்ட் 1, 1996 முதல் நடைமுறைக்கு வருகிறது.
10. ஆயுதச் சட்டம், 1959 இல் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது .
11. ஜனாதிபதி மற்றும் துணை ஜனாதிபதி தேர்தல்கள்
(திருத்தம்) சட்டம், 1997.
12. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 1998.
13. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 1999.
14. தேர்தல் சட்டங்கள் (திருத்தம்) சட்டம், 2003 மற்றும் தேர்தல் நடத்தை (திருத்தம்)
விதிகள், 2003.
15. மார்ச் 27, 2003 தேதியிட்ட உத்தரவு.
16. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 2003.
17. தேர்தல் மற்றும் பிற தொடர்புடைய சட்டங்கள் (திருத்தம்) சட்டம்,
2003.
18. ஐபிட்.
19. ஐபிட்.
20. ஐபிட்.
- 20அ. 12 ஆம் தேதி இந்திய தேர்தல் ஆணைய சுற்றறிக்கை
பிப்ரவரி, 2009.
21. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 2009, பிப்ரவரி 1, 2010 முதல்
நடைமுறைக்கு வரும்.
22. ஐபிட்.
23. ஐபிட்.
24. ஐபிட்.
25. ஐபிட்.
26. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம்) சட்டம், 2010, பிப்ரவரி 10, 2011 முதல்
நடைமுறைக்கு வரும்.
27. அக்டோபர் 24 , 2013 தேதியிட்ட SO 3242 (E) இன் படி திருத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது .
28. தேர்தல் புள்ளிவிவரங்கள் : பாக்கெட் புக் 2015, இந்திய தேர்தல் ஆணையம்,
ப.96.
29. ஐபிட்.
30. இந்திய வாக்குகள் : பொதுத் தேர்தல்கள் 2014, இந்திய தேர்தல் ஆணையம்,
ப.18.
31. ஐபிட்.
32. ஐபிட்.
33. தலைமை தேர்தல் ஆணையர் எதிராக ஜான் செளகிதார் (2013).
34. மக்கள் பிரதிநிதித்துவம் (திருத்தம் மற்றும் சரிபார்ப்பு) சட்டம், 2013 ஐப்
பார்க்கவும்.

35. லில்லி தாமஸ் எதிராக யூனியன் ஆஃப் இந்தியா மற்றும் லோக் பிரஹாரி vs. இந்திய ஒன்றியம் (2013).
36. தி இந்து, "எம்.பி.க்கள், எம்.எல்.ஏக்கள் குற்றவியல் தண்டனை தேதியில் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுவார்கள்", ஜூலை 10, 2013.
37. பிப்ரவரி 28, 2014 முதல் நடைமுறைக்கு வரும் வகையில், 2014ல் திருத்தப்பட்ட தேர்தல் விதிகள், 1961.
38. எகனாமிக் டைம்ஸ், "வேட்பாளர்களின் புகைப்படங்களை எடுத்துச் செல்லும் மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்கள்: CEC", செப்டம்பர் 9, 2015.

74 வாக்கு நடத்தை

வாக்களிக்கும் நடத்தையின் பொருள்

வாக்களிக்கும் நடத்தை தேர்தல் நடத்தை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது ஒரு வகையான அரசியல் நடத்தை. இது ஒரு ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில் தேர்தல் சூழலில் வாக்காளர்களின் நடத்தையைக் குறிக்கிறது.

வாக்களிக்கும் நடத்தை (அல்லது வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய ஆய்வு) வரையறுக்கப்படுகிறது பின்வரும் வழி:

பிளானோ மற்றும் ரிக்ஸ்: "வாக்களிக்கும் நடத்தை என்பது மக்கள் பொதுத் தேர்தல்களில் வாக்களிக்க விரும்பும் வழிகள் மற்றும் அவர்கள் வாக்களிப்பதற்கான காரணங்கள் பற்றிய ஆய்வுக் களமாகும்."

கார்டன் மார்ஷல்: "வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய ஆய்வு, மக்கள் ஏன் வாக்களிக்கிறார்கள் மற்றும் அவர்கள் எடுக்கும் முடிவுகளை எப்படி அடைகிறார்கள் என்பதை தீர்மானிப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது. " , விருப்பங்கள், மாற்றுகள், சித்தாந்தங்கள், கவலைகள்,

உடன்பாடுகள் மற்றும் பல்வேறு பிரச்சினைகள், சமூகம் மற்றும் தேசம் தொடர்பான கேள்விகள் தொடர்பான திட்டங்கள்".²

ஸ்டீபன் வாஸ்பி: "வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய ஆய்வானது, தனிப்பட்ட உளவியல் அமைப்பு மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகளுடனான அவற்றின் தொடர்பு மற்றும் தகவல்தொடர்பு செயல்முறை மற்றும் தேர்தல்களில் அவற்றின் தாக்கம் போன்ற நிறுவன முறைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வுகளை உள்ளடக்கியது".³

வாக்களிக்கும் நடத்தையின் முக்கியத்துவம்

அரசியல் அறிவியலின் ஒரு கிளையான சைஃபாலஜி, வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய அறிவியல் ஆய்வைக் கையாள்கிறது. இது அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞானிகள் மற்றும் அரசியல் சமூகவியலாளர்களால் பிரபலப்படுத்தப்பட்ட ஒரு புதிய சொல்.

வாக்களிப்பின் பதிவுசெய்யப்பட்ட வரலாறு, குறைந்தபட்சம், கிரேக்க போலிஸ் வரை செல்கிறது. வாக்களிக்கும் நடத்தை பற்றிய ஆய்வுக்கான நவீன உலகம், பிசிஃபாலஜி, கிளாசிக்கல் கிரேக்க 'செபோஸ்' என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது, அதில் குறிப்பிட்ட சில வாக்குகள், முக்கியமாக அரசுக்கு ஆபத்தானதாகக் கருதப்பட்டவர்களை விரட்டியடிப்பது பற்றி, பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்வரும் காரணங்களுக்காக வாக்களிக்கும் நடத்தை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது: 5 1. இது அரசியல் சமூகமயமாக்கலின் செயல்முறையைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

2. உயரடுக்கு மற்றும் வெகுஜனங்களுக்கு மத்தியில் ஜனநாயகத்தின் உள்மயமாக்கலை ஒரு மதிப்பாக ஆராய்வதில் இது உதவுகிறது.
3. இது புரட்சிகர வாக்குப் பெட்டியின் உண்மையான தாக்கத்தை வலியுறுத்துகிறது.
4. தேர்தல் அரசியல் எவ்வளவு தூரம் தொடர்கிறது அல்லது கடந்த காலத்தை முறித்துக் கொள்ள இது உதவுகிறது.
5. அரசியல் வளர்ச்சியின் பின்னணியில் இது நவீனமா அல்லது முதன்மையானதா என்பதை அளவிட உதவுகிறது.

NGS கினியின் கூற்றுப்படி, வாக்களிக்கும் நடத்தை பின்வருமாறு கருதப்படுகிறது: 1. ஜனநாயக ஆட்சியை சட்டப்பூர்வமாக்கும் முறை; 2. அரசியல் சமூகத்தில் ஒருங்கிணைப்பை உள்ளடக்கிய அரசியல் செயல்பாட்டில் "பங்கேற்பை" நிறுவுதல்;

3. முடிவெடுக்கும் செயலை நிறுவுதல்; 4. திட்டவட்டமான அரசியல் நோக்குநிலையை உள்ளடக்கிய ஒரு பங்கு-செயல் ஒரு குறிப்பிட்ட வகை அரசியல் கலாச்சாரம்; அல்லது
5. தனிப்பட்ட குடிமக்களுக்கு முறையான நேரடி உறவு அரசாங்கம்.

வாக்களிக்கும் நடத்தையை தீர்மானிப்பவர்கள்

இந்திய சமூகம் இயற்கையிலும் அமைப்பிலும் மிகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்டது. எனவே, இந்தியாவில் வாக்களிக்கும் நடத்தை பல காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது அல்லது பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த பல காரணிகளை சமூக பொருளாதார காரணிகள் மற்றும் அரசியல் காரணிகள் என இரண்டு பரந்த பிரிவுகளாக பிரிக்கலாம்.

இவை கீழே விளக்கப்பட்டுள்ளன: 1.

சாதி: வாக்காளர்களின் நடத்தையை பாதிக்கும் ஒரு முக்கிய காரணி ஜாதி. அரசியலில்

சாதி மற்றும் சாதிவெறியை அரசியல்மயமாக்குவது இந்திய அரசியலின்

குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். ரஜினி கோத்தாரி, "இந்திய அரசியல் சாதிவெறி

கொண்டது, மேலும் சாதி அரசியல் மயமாக்கப்பட்டது".6 அரசியல் கட்சிகள் தங்கள்

தேர்தல் வியூகங்களை வகுக்கும் போது, அரசியல் கட்சிகள் எப்போதும் சாதியின்

காரணியை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்கின்றன.

பால் பிராஸ், இந்திய வாக்களிக்கும் நடத்தையில் சாதிக் காரணியின் பங்கை

பின்வரும் விதத்தில் மிக நன்றாக விளக்கியுள்ளார்: "உள்ளூர் மட்டத்தில்,

நாட்டுப்புறத்தில், வாக்களிக்கும் நடத்தையில் சாதி ஒற்றுமையே மிக முக்கியமான

காரணியாக உள்ளது. ஒரு தொகுதியில் உள்ள பெரிய மற்றும் முக்கியமான சாதிகள்

தங்கள் சாதியின் மரியாதைக்குரிய உறுப்பினரையோ அல்லது தங்கள் சாதி

உறுப்பினர்கள் அடையாளம் காணும் அரசியல் கட்சியையோ ஆதரிக்க

முனைகின்றனர். இருப்பினும், உள்ளூர் பிரிவுகள் மற்றும் உள்ளூர்-மாநிலக் கோஷ்டிச்

சீரமைப்புகள், சாதிகளுக்கு இடையேயான கூட்டணிகளை உள்ளடக்கியவை,

வாக்களிக்கும் நடத்தையில் செல்வாக்கு செலுத்துவதில் முக்கியமான காரணிகளாகும் .

அரசியல் கட்சிகள் மதவாதப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டு வாக்காளர்களின் மத உணர்வுகளைப்

பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

பல்வேறு வகுப்புவாதக் கட்சிகளின் இருப்பு மதத்தின் அரசியல்மயமாக்கலை மேலும்

சேர்த்துள்ளது. இந்தியா மதச்சார்பற்ற நாடாக இருந்தாலும், தேர்தல் அரசியலில்

மதத்தின் தாக்கத்தை எந்த அரசியல் கட்சியும் புறக்கணிப்பதில்லை.

3. மொழி: மக்களின் மொழியியல் கருத்துக்கள் அவர்களின் வாக்களிக்கும் நடத்தையை

பாதிக்கின்றன. தேர்தலின் போது, அரசியல் கட்சிகள் மக்களின் மொழி உணர்வுகளை

தூண்டி, அவர்களின் முடிவெடுப்பதில் செல்வாக்கு செலுத்த முயல்கின்றன. மொழி

அடிப்படையில் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பு (1956 மற்றும் அதற்குப் பிறகு) இந்திய

அரசியலில் மொழிக் காரணியின் முக்கியத்துவத்தை தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது.

தமிழகத்தில் திமுக, ஆந்திராவில் தெலுங்கு தேசம் போன்ற சில அரசியல் கட்சிகளின்

எழுச்சிக்கு மொழிப்பற்று காரணமாக இருக்கலாம்.8

4. பிராந்தியம்: வாக்களிக்கும் நடத்தையில் பிராந்தியவாதம் மற்றும் துணை

பிராந்தியவாதம் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இந்த பார்ப்பனிய உணர்வுகள்

துணைதேசியவாதம் பல்வேறு மாநிலங்களில் பிராந்தியக் கட்சிகளின் தோற்றம் மற்றும் நிலைபெற வழிவகுத்தது. பிராந்திய அடையாளங்கள் மற்றும் பிராந்திய உணர்வுகளின் அடிப்படையில் இந்த பிராந்திய கட்சிகள் வாக்காளர்களிடம் முறையிடுகின்றன. சில சமயங்களில், பிரிவினைவாதக் கட்சிகள் தேர்தலைப் புறக்கணிக்க அழைப்பு விடுக்கின்றன.

5. ஆளுமை: கட்சித் தலைவரின் கவர்ச்சியான ஆளுமை தேர்தல் நடத்தையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. எனவே, ஜவஹர்லால் நேரு, இந்திரா காந்தி, ராஜீவ் காந்தி, ஜெய் பிரகாஷ் நாராயண், அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய் மற்றும் நரேந்திர மோடி ஆகியோரின் உயர்ந்த உருவம் வாக்காளர்களை அவர்களின் கட்சிகளுக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்க கணிசமாக பாதித்துள்ளது. அதேபோல், மாநில அளவிலும், பிராந்தியக் கட்சித் தலைவரின் கவர்ச்சியான ஆளுமை, தேர்தலில் மக்கள் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு குறிப்பிடத்தக்க காரணியாக உள்ளது.

6. பணம்: வாக்களிக்கும் நடத்தையை விளக்குவதில் பண காரணியின் பங்கு கவனிக்கப்படாமல் இருக்க முடியாது. தேர்தல் செலவுக்கு வரம்புகள் இருந்தாலும், தேர்தலுக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவிடப்படுகிறது.

வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்குகளுக்குப் பதில் பணம் அல்லது மதுபானம் அல்லது பொருட்களைத்

தேடுகிறார்கள். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'வாக்குகள்' சுதந்திரமாக 'நோட்டுகளாக' மாற்றப்படுகின்றன.

இருப்பினும், பணமானது சாதாரண சூழ்நிலையில் மட்டுமே வாக்காளர்களின் முடிவுகளை பாதிக்கலாம், அலை தேர்தலில் அல்ல.

ஒரு அலைத் தேர்தலின் அர்த்தத்தை பால் ப்ராஸ் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்:

“ஒரு அலைத் தேர்தல் என்பது வாக்காளர்களிடையே ஒரு தெளிவான போக்கு ஒரு திசையில் மற்றும் ஒரு தேசியக் கட்சி அல்லது அதன் தலைவருக்கு ஆதரவாக வளரத் தொடங்கும் ஒன்றாகும். இது உள்ளூர் கணக்கீடுகள் மற்றும் கூட்டணிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சிக்கல் அல்லது சிக்கல்களின் தொகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் உறுதியற்ற மற்றும் அலைக்கழிக்கும் வாக்காளர்களின் பெரும்பகுதியை அதே

திசையில் ஈர்க்கிறது, அதே திசையில் இந்த வார்த்தை கிராமம் கிராமமாக பரவுகிறது

மற்றும் டீஸ்டால் டீஸ்டால்".10 7. செயல்திறன் ஆளும் கட்சி: தேர்தலுக்கு முந்தைய

நாள், ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும் வாக்காளர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகள் அடங்கிய

தேர்தல் அறிக்கையை வெளியிடுகின்றன. ஆளுங்கட்சியின் செயல்பாடு, தேர்தல்

அறிக்கையின் அடிப்படையில் வாக்காளர்களால் மதிப்பிடப்படுகிறது. 1977

தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் கட்சியும், 1980 தேர்தல்களில் ஜனதா கட்சியும்

தோல்வியடைந்தது, ஆளுங்கட்சியின் செயல்திறன் வாக்குப்பதிவு நடத்தையில்

தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனவே, பதவிக்கு

எதிரான காரணி (அதாவது ஆளும் கட்சியின் செயல்பாட்டின் மீதான அதிருப்தி)

தேர்தல் நடத்தையை தீர்மானிப்பதாகும்.

8. கட்சி அடையாளம்: அரசியல் கட்சிகளுடனான தனிப்பட்ட மற்றும் உணர்ச்சிபூர்வமான தொடர்பு வாக்களிக்கும் நடத்தையை தீர்மானிப்பதில் பங்கு வகிக்கிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சியுடன் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளும் மக்கள் அந்தக் கட்சியின் குறைகள் மற்றும் கமிஷன்களைப் பொருட்படுத்தாமல் எப்போதும் அந்தக் கட்சிக்கே வாக்களிப்பார்கள். குறிப்பாக 1950கள் மற்றும் 1960களில் கட்சி அடையாளம் வலுவாக இருந்தது. இருப்பினும், 1970 களில் இருந்து, வலுவான கட்சி அடையாளங்காட்டிகளின் எண்ணிக்கையில் சரிவு ஏற்பட்டுள்ளது.

9. சித்தாந்தம்: ஒரு அரசியல் கட்சி கூறும் அரசியல் சித்தாந்தம் வாக்காளர்களின் முடிவெடுப்பதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. சமூகத்தில் சிலர் கம்யூனிசம், முதலாளித்துவம், ஜனநாயகம், மதச்சார்பின்மை, தேசபக்தி, அதிகாரப் பரவலாக்கம் போன்ற சில சித்தாந்தங்களில் உறுதியாக உள்ளனர். அத்தகையவர்கள் பொதுவாக அந்த சித்தாந்தங்களை கூறும் கட்சிகள் வைக்கும் வேட்பாளர்களை ஆதரிக்கின்றனர்.

இருப்பினும், அத்தகையவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ளது என்பதை இங்கே அச்சிட வேண்டும்.

10. பிற காரணிகள்: மேலே விவரிக்கப்பட்ட காரணிகளுடன், இந்திய வாக்காளர்களின் வாக்களிக்கும் நடத்தையை தீர்மானிக்கும் பல்வேறு காரணிகளும் உள்ளன. இவை கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: (i) தேர்தலுக்கு முந்தைய போர், கொலை போன்ற அரசியல் நிகழ்வுகள் தலைவர், ஊழல் மோசடிகள் போன்றவை. (ii) பணவீக்கம், பற்றாக்குறை, வேலையில்லா திண்டாட்டம் போன்ற தேர்தல் நேரத்தில் பொருளாதார நிலைமைகள்.

நிலைகள் (iv) வயது -

வயதானவர்கள் அல்லது

இளைஞர்கள் (v) பாலினம் - ஆண்கள் அல்லது பெண்கள்

(vi) கல்வி - படித்தவர்கள் அல்லது படிக்காதவர்கள் (vii) வாழ்விடம் - கிராமப்புறம் அல்லது

நகர்ப்புறம் (viii) வகுப்பு (வருமானம்) - பணக்காரர் அல்லது ஏழை (ix) குடும்பம் மற்றும்

உறவினர் (x) வேட்பாளர் நோக்குநிலை (xi) தேர்தல் பிரச்சாரம் (xii) அரசியல் குடும்ப பின்னணி

(xiii) ஊடகங்களின் பங்கு

தேர்தல் மற்றும் வாக்களிப்பில் ஊடகங்களின் பங்கு நடத்தை

தேர்தல் மற்றும் வாக்களிக்கும் நடத்தையில் ஊடகங்களின் பங்கை பின்வரும் புள்ளிகள் விளக்குகின்றன:11

1. தகவல் பரப்புதல்

தேர்தல்கள் தொடர்பான தகவல் பரப்புதல், குறிப்பாக தேர்தல் செயல்பாட்டின் போது அனைத்து பங்குதாரர்களுக்கும் மிகவும் முக்கியமானது.

தேர்தல் அறிவிப்பில் தொடங்கி, வேட்புமனு தாக்கல், ஆய்வு, பிரச்சாரம், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள், வாக்குப்பதிவு, வாக்கு எண்ணிக்கை, முடிவுகள் அறிவிப்பு என அனைத்திற்கும் பரவலான புழக்கம் தேவைப்படுகிறது. பொதுவாக ஊடகங்கள் மூலம் தேர்தல் என்ன, எப்போது, எங்கு, எப்படி என்பது போன்ற அடிப்படைகளைப் பற்றி வாக்காளர் அறிந்து கொள்கிறார். வாக்குப்பதிவு ஏற்பாடுகளில் கடைசி நேர மாற்றங்கள், நடத்தை விதிமுறை மீறல் (எம்சிசி) மற்றும் செலவின விதிகளை மீறுதல், ஏதேனும் அசம்பாவிதங்கள் அல்லது இடையூறுகள் ஏற்பட்டால், ஊடகங்கள் மூலம் மக்கள் மட்டுமின்றி தேர்தல் ஆணையத்திற்கும் உடனடியாகத் தெரிய வருகிறது.

செய்தித்தாள்கள் மற்றும் செய்தி சேனல்கள் வேட்பாளர்களின் கல்வி, நிதி மற்றும் குற்றவியல் முன்னோடி தொடர்பான தகவல்களை மிகவும் ஆர்வத்துடன் பயன்படுத்துகின்றன, அவை தாக்கல் செய்யப்பட்ட பிரமாணப் பத்திரத்தில் உள்ள வேட்புமனுவுடன், அவை உடனடியாக தேர்தல் ஆணையத்தின் இணையதளத்தில் பதிவேற்றப்படுகின்றன. இது தேர்தல் முறையில் மேலும் நேர்மை மற்றும் வெளிப்படைத்தன்மைக்கு பங்களித்துள்ளது.

2. MCC மற்றும் பிற சட்டங்களின் அமலாக்கம்

இன்றைய ஜனநாயக மற்றும் அரசியல் நிலப்பரப்பில், ஊடகங்களின் கண்காணிப்பு நாயின் பங்கு மிகவும் முக்கியமானது. அரசியல் கட்சிகள் அல்லது வேட்பாளர்கள் தசை மற்றும் பண பலத்தைப் பயன்படுத்தும் சம்பவங்களை ஊடகங்கள் முன்னிலைப்படுத்தலாம் மற்றும் நெறிமுறை மற்றும் தூண்டுதல் இல்லாத வாக்களிக்கும் நடைமுறைகள் குறித்து வாக்காளர்களுக்கு கல்வி கற்பிக்க முடியும். இது எம்.சி.சி.யின் மீறல்களான பிரிவினை அல்லது வெறுப்பூட்டும் பேச்சுகள் அல்லது வாக்காளர்களை பாதிக்கும் நோக்கத்தில் பிரச்சாரங்களில் சரிபார்க்கப்படாத குற்றச்சாட்டுகளை அம்பலப்படுத்தலாம். முறையான புகார்களைக் கையாள்வது போல ஊடகங்கள் மூலம் தெரிவிக்கப்படும் மீறல்கள் தேர்தல் ஆணையத்தால் பின்பற்றப்படுகின்றன.

MCC மற்றும் தேர்தல்களை நடத்துவது தொடர்பான சட்டங்கள் மற்றும் அறிவுறுத்தல்கள் குறித்து அரசியல் நிர்வாகிகள் மற்றும் வாக்காளர்களுக்கு ஊடகங்கள் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முடியும்.

3. தேர்தல் சட்டங்களுக்கு இணங்க தேர்தல்

ஆணையம் ஊடகங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதில்லை. எவ்வாறாயினும், ஊடகங்கள் அல்லது ஊடகச் செயல்பாட்டின் சில அம்சங்களுடன் தொடர்பு வைத்திருக்கக்கூடிய சட்டம் அல்லது நீதிமன்ற உத்தரவுகளின் விதிகளைச் செயல்படுத்தும் பொறுப்பு அதற்கு உள்ளது. தேர்தல்களின் போது, ஊடகங்கள் அனைத்து நிலைகளிலும் உள்ளன மற்றும் செயலில் உள்ளன, அவை தேர்தலை நிர்வகிக்கும் பல்வேறு சட்டங்களுக்கு இணங்குகின்றன. இந்தச் சட்டங்கள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: (i) மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இன் பிரிவு 126: நிர்ணயிக்கப்பட்ட மணிநேரத்துடன் முடிவடையும் 48 மணி நேரத்திற்குள், ஒளிப்பதிவு, தொலைக்காட்சி அல்லது பிற ஒத்த கருவிகள் மூலம் எந்தவொரு தேர்தல் விஷயத்தையும் காட்சிப்படுத்துவதை இது தடைசெய்கிறது. வாக்கெடுப்பின் முடிவு.

(ii) மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இன் பிரிவு 126A: அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காலக்கட்டத்தில் கருத்துக் கணிப்பு நடத்துவதையும் அதன் முடிவுகளைப் பரப்புவதையும் இது தடை செய்கிறது அனைத்து மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களில் கடைசி கட்ட தேர்தல் முடிவடைய நேரம் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. (iii) மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951 இன் பிரிவு 127A: தேர்தல் துண்டுப் பிரசுரங்கள், சுவரொட்டிகள் போன்றவற்றை அச்சிடுவதும் வெளியிடுவதும் அதன் விதிகளின்படி நிர்வகிக்கப்படுகிறது, இது அதன் முகத்தில் அச்சகத்தின் பெயர்கள் மற்றும் முகவரிகளை கட்டாயமாக்குகிறது மற்றும் வெளியிட்டாளர்.

(iv) இந்திய தண்டனைச் சட்டத்தின் பிரிவு 171H: போட்டியிடும் வேட்பாளரின் அதிகாரம் இல்லாமல், மற்றவற்றுக்கு இடையேயான விளம்பரங்களில் செலவு செய்வதை இது தடை செய்கிறது .

4. வாக்காளர் கல்வி மற்றும் பங்கேற்பு வாக்காளர்

விழிப்புணர்வு மற்றும் பங்கேற்பு ஆகிய முக்கியமான பகுதியில் ஊடகங்களின் மிகப் பெரிய மற்றும் உறுதியான கூட்டாண்மைக்கு வாய்ப்பு உள்ளது. தேர்தல் ஆணையத்திற்கும் ஊடகங்களுக்கும் இடையிலான உறவின் மிகவும் நம்பிக்கைக்குரிய பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

பதிவு செய்தல், EPIC/ அடையாளச் சான்றுகள், வாக்குச் சாவடி இருப்பிடம், EVMகளைப் பயன்படுத்துதல், வாக்குப்பதிவு நேரம், பணப் பயன்பாடு/ தசை பலம் போன்ற முக்கியமான பகுதிகளில் வாக்காளர்கள் 'தெரிந்திருக்க வேண்டும்' என்பதற்கும் 'உண்மையில் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவை' என்பதற்கும் இடையே இடைவெளி உள்ளது. வேட்பாளர்கள் போன்றவை. வாக்களிக்கும் நாளில் அவர்/அவள் தனது வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தச் செல்லும் போது, வாக்காளர் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும்.

ஜனநாயகத்தின் மதிப்புகள் மக்களால் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு செயல்படும் சூழலை உருவாக்க வாக்காளர் கல்வி உதவுகிறது. அத்தகைய சூழலை வளர்ப்பதில் ஊடகங்களும் சிவில் சமூகமும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. வாக்காளர்களின் அனைத்துப் பிரிவினரின் பங்கேற்பை மேம்படுத்த, குறிப்பாக புதிதாகத் தகுதியான இளைஞர்கள், படிக்காதவர்கள், தொலைதூர, அணுக முடியாத மற்றும் தொலைதூரப் பகுதிகளில் வசிப்பவர்கள் மற்றும் சமூக மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக நலிவடைந்த பிரிவினரிடையே விழிப்புணர்வு நிலைகள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். சிவில் சமூகம் மற்றும் புலம் சார்ந்த அமைப்புகளைத் தவிர, ஊடகங்கள் மூலமாக இத்தகைய பிரிவுகள் சென்றடைய வேண்டும். இந்த முக்கியமான வாக்காளர் பங்கேற்பு பகுதியில் தேர்தல் ஆணையம், ஆணையம் மற்றும் ஊடக நிறுவனங்கள்/ அமைப்புகளுக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்பின் கட்டமைப்பை அமைத்துள்ளது. ஜனநாயக தேர்தல்களில் பங்குபெற குடிமக்களுக்குத் தெரிவிக்கவும், ஊக்குவிக்கவும், வசதி செய்யவும் ஊடகங்கள் முன்வந்து இந்தப் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று தேர்தல் ஆணையம் எதிர்பார்க்கிறது.

5. அரசாங்க ஊடகங்களின் பொறுப்பு தேர்தல் தொடர்பான

செய்திகள் அல்லது பகுப்பாய்வுகளை ஒளிபரப்புவதில், பொது சேவை ஒளிபரப்பாளர்கள் நடுநிலைமை மற்றும் புறநிலை அடிப்படையில் முன்னுதாரணமாக வழிநடத்துவார்கள், மேலும் அவர்களது சொந்தம் உட்பட பல்வேறு வழிகாட்டுதல்களை கடைபிடிப்பார்கள்.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட தேசிய மற்றும் மாநிலக் கட்சிகளுக்கு அகில இந்திய வானொலி மற்றும் தூர்தர்ஷனில் இலவச ஒளிபரப்பு நேரத்தை வழங்குவதில் பிரசார் பாரதியுடன் தேர்தல் ஆணையம் ஒரு பயனுள்ள ஏற்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது. இந்த வழியில் அரசியல் கட்சிகள் நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலையிலும், தொலைதூர பகுதிகளில் கூட சென்றடைய முடியும். இது தவிர, வாக்காளர் விழிப்புணர்வை பரப்புவதிலும், பொதுமக்களுக்கு அவர்களின் வாக்களிக்கும் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள் குறித்து அறிவூட்டுவதிலும் பிரசார் பாரதியின் பங்களிப்பு, தேர்தல் செயல்பாட்டில் அனைவரையும் சேர்ப்பதில் பெரும் விளைவு ஆகும். பிரசார் பாரதியின் பங்களிப்பு இந்த அரங்கில் நல்ல அளவில் வந்துள்ளது.

PIB, DAVP, தேசிய திரைப்பட வளர்ச்சிக் கழகம், கள விளம்பர இயக்குநரகம், பாடல் மற்றும் நாடகப் பிரிவு மற்றும் பல மத்திய மற்றும் மாநில தகவல் இயக்குனரகங்கள்/ துறைகள் முன் வந்து அதே பொறுப்பை ஏற்குமாறு தேர்தல் ஆணையம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. கோர்டன் மார்க்ஷல், சமூகவியலின் ஆக்ஸ்போர்டு அகராதி, முதல் இந்திய பதிப்பு, 2004, ப.696.
2. ஓயினம் குலாபிது, மணிப்பூரில் தேர்தல் அரசியல், 1980-1995 (மணிப்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படாத பிஎச்.டி. ஆய்வறிக்கை, 1998).
3. ஸ்டீபன் எல். வாஸ்பி, அரசியல் அறிவியல்: ஒழுக்கம் மற்றும் அதன் பரிமாணங்கள், 1972, அறிவியல் புத்தக நிறுவனம், கல்கத்தா, ப.308.
4. டேவிட் ராபர்ட்சன், தி பெங்குயின் டிக்ஷனரி ஆஃப் பாலிடிக்ஸ், இரண்டாம் பதிப்பு, 1993, ப.485.
5. கே.ஆர். ஆச்சார்யா (எட்.), இந்திய அரசு மற்றும் அரசியலின் பார்வைகள், இரண்டாம் பதிப்பு, 1991, எஸ். சந்த் & கம்பெனி லிமிடெட்., ப.403.
6. இந்திய அரசியலில் சாதி மற்றும் இந்தியாவில் உள்ள அரசியல் ஆகியவை இந்திய அரசியல் ஆய்வுக்கு ரஜினி கோத்தாரியின் இரண்டு முக்கிய பங்களிப்புகளாகும்.
7. பால் ஆர். பிராஸ், தி பாலிடிக்ஸ் ஆஃப் இந்தியா சின்ஸ் இன்டிபென்டன்ஸ், இரண்டாம் பதிப்பு, கேம்பிரிட்ஜ் யுனிவர்சிட்டி பிரஸ், பக். 97-98.
8. மொழியுணர்வு என்பது ஒருவரின் மொழியின் மீது அன்பும் வெறுப்பும் பிற மொழி பேசும் மக்களை நோக்கி.
9. 'கரிஷ்மா' என்றால் விதிவிலக்கான மற்றும் கவர்ச்சிகரமான குணங்கள் தலைவர்.
10. பால் ஆர். பிராஸ், உத்தரப் பிரதேசத்தில் 1984 நாடாளுமன்றத் தேர்தல், ஆசிய ஆய்வு, ஜூன், 1986.
11. ஊடகத்திற்கான கையேடு-2014, இந்திய தேர்தல் ஆணையம், பக்.14-17.

75 கூட்டணி அரசு

கூட்டணி அரசாங்கத்தின் அர்த்தம்

'கூட்டணி' என்ற சொல் லத்தீன் வார்த்தையான 'கோலிட்டியோ' என்பதிலிருந்து உருவானது, இதன் பொருள் 'ஒன்றாக வளர்வது'. எனவே, தொழில்நுட்ப ரீதியாக, கூட்டணி என்பது பாகங்களை ஒரு உடல் அல்லது முழுவதுமாக இணைக்கும் செயலாகும். அரசியல் ரீதியாக, கூட்டணி என்பது தனித்துவமான அரசியல் கட்சிகளின் கூட்டணி.

கூட்டணி அரசியல் அல்லது கூட்டணி அரசாங்கம் பின்வரும் வகையில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது: பல அரசியல் கட்சிகள் அரசாங்கத்தை அமைக்க கைகோர்த்து, பொது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட திட்டம்/

நிகழ்ச்சி நிரலின் அடிப்படையில் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும்போது, அந்த அமைப்பை நாம் கூட்டணி அரசியல் அல்லது கூட்டணி அரசாங்கம் என்று விவரிக்கலாம் .

எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் பெரும்பான்மை வாக்குகளை சேகரிக்க முடியாதபோது, பொதுவாக நவீன பாராளுமன்றங்களில் கூட்டணிகள் ஏற்படுகின்றன. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கட்சிகள், தங்களுக்குள் பெரும்பான்மையை அமைக்க போதுமான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்கின்றன, பின்னர் தங்கள் தனிப்பட்ட கொள்கைகளுடன் பல கடுமையான சமரசங்கள் தேவைப்படாத ஒரு பொதுவான திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும், மேலும் அரசாங்கத்தை அமைக்க தொடரலாம் 2 .

கூட்டணி என்பது ஒரு கூட்டுறவு ஏற்பாட்டைக் குறிக்கிறது, அதன் கீழ் தனித்துவமான அரசியல் கட்சிகள் அல்லது அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் அத்தகைய கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் ஒரு அரசாங்கம் அல்லது அமைச்சகத்தை அமைப்பதற்காக ஒன்றிணைகின்றனர் .

கூட்டணி என்பது ஒரு ஜனநாயக அமைப்பில் பல கட்சி அமைப்பின் தேவைகளின் நேரடி வழித்தோன்றலாகும். பல சிறுபான்மைக் கட்சிகள் அரசாங்கத்தை நடத்தும் நோக்கத்திற்காக கைகோர்ப்பது பல கட்சி அரசாங்கத்தின் ஒரு நிகழ்வாகும். ஒரு சபையில் பல பிளவுபட்ட குழுக்கள் தங்கள் பரந்த வேறுபாடுகளை மூழ்கடித்து ஒரு பொதுவான மேடையில் கைகோர்க்க ஒப்புக்கொண்டு, ஹவுஸ்4 இல் பெரும்பான்மையை உருவாக்கும்போது ஒரு கூட்டணி உருவாகிறது .

கூட்டணி அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள்

கூட்டணி அரசியல் அல்லது கூட்டணி அரசாங்கத்தின் அம்சங்கள் அல்லது தாக்கங்களை ஜே.சி.ஜோஹாரி பின்வருமாறு சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார் .

அல்லது மனநோய்.

2. ஒரு கூட்டணி குறைந்தபட்சம் இரண்டு பங்காளிகளின் இருப்பைக் குறிக்கிறது.
3. ஒரு கூட்டணி அமைப்பின் அடிப்படைக் கொள்கையானது, குறிப்பிட்ட ஆர்வத்தின் தற்காலிக இணைப்பு என்ற எளிய உண்மையின் மீது நிற்கிறது.
4. கூட்டணி அரசியல் என்பது ஒரு நிலையானது அல்ல, ஆனால் கூட்டணி வீரர்களும் குழுக்களும் கலைந்து புதியவை உருவாக்குவதால் மாறும் விவகாரம்.
5. கூட்டணி அரசியலின் முக்கிய அம்சம் சமரசம், மற்றும் கடுமையான கோட்பாட்டிற்கு அதில் இடமில்லை.
6. ஒரு கூட்டணி அரசாங்கம் குறைந்தபட்ச திட்டத்தின் அடிப்படையில் செயல்படுகிறது, இது கூட்டணியின் ஒவ்வொரு பங்காளிக்கும் உகந்ததாக இருக்காது.

7. பிரக்ஞையே தவிர சித்தாந்தம் அல்ல கூட்டணி அரசியலின் அடையாளம். அரசியல் மாற்றங்களைச் செய்வதில், கொள்கைகளை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டியிருக்கும்.

8. ஆட்சியை கைப்பற்றுவதே கூட்டணி சரிவின் நோக்கம்.

நமது நாட்டில் தேர்தலுக்கு முன்னரோ அல்லது தேர்தலுக்குப் பின்னரோ கூட்டணிகள் வருவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். தேர்தலுக்கு முந்தைய கூட்டணி கணிசமான அளவில் சாதகமாக உள்ளது, ஏனெனில் இது ஒரு கூட்டு தேர்தல் அறிக்கையின் அடிப்படையில் வாக்காளர்களை கவரும் வகையில் கட்சிகளுக்கு பொதுவான தளத்தை வழங்குகிறது. தேர்தலுக்குப் பிந்தைய தொழிற்சங்கமானது, அரசியல் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கும், அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்கும் ஆக்கப்பூர்வமானது .

கூட்டணி அரசுகளின் உருவாக்கம்

முதல் நான்கு மக்களவைத் தேர்தல்களில் (1952, 1957, 1962 மற்றும் 1967) காங்கிரஸ் கட்சி மத்தியில் ஆட்சி அமைக்கத் தேவையான பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. 1969ல் காங்கிரஸ் கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டாலும், சிபிஐ, திமுக மற்றும் பிற கட்சிகளின் வெளி ஆதரவுடன் இந்திரா காந்தியின் மைனாரிட்டி அரசு தொடர முடிந்தது. மீண்டும் காங்கிரஸ் கட்சி 1971 தேர்தலில் வெற்றி பெற்று தனிப்பெரும் கட்சியாக ஆட்சி அமைத்தது.

ஆனால், 1977 தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி படுதோல்வி அடைந்தது. அதன்பிறகு, மத்தியில் பல கூட்டணி அரசுகள் உள்ளன. விவரங்கள் அட்டவணை 75.1 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 75.1 மையத்தில் கூட்டணி அரசாங்கங்களின் உருவாக்கம்

Sl.	காலம் கூட்டணி	பிரதமர் (கட்சி)	பங்குதாரர்கள்
இல்லை.			
1. 1977- 1979	ஜனதா கட்சி மொரார்ஜி தேசாய் காங்கிரஸ் (ஓ), (காங்கிரஸ் (ஓ))	பாரதிய ஜனசங்கம், பாரதிய லோக் தளம், சோசலிஸ்ட் கட்சி, ஜனநாயகத்திற்கான காங்கிரஸ், சந்திர சேகர் குழு (முன்னாள் காங்கிரஸ்காரர்கள்) மற்றும் பலர்.	
2. 1979- 1980	ஜனதா கட்சி (மதச்சார்பற்ற)	சரண் சிங் (ஜனதா(எஸ்))	ஜனதா (எஸ்) மற்றும் காங்கிரஸ் (யு). காங்கிரஸ் (ஐ) வெளியில் இருந்து ஆதரவு அளித்தது.
3. 1989- 1990	தேசிய முன்	வி.பி.சிங் (ஜனதா தளம்)	ஜனதா தளம், டி.டி.பி. திமுக, ஏஜிபி மற்றும்

			காங்கிரஸ் (சோசலிஸ்ட்) பாஜக மற்றும் இடதுசாரி கட்சிகள் வெளியில் இருந்து ஆதரவு அளித்தன.
4. 1990- 1991	ஜனதா தளம் (சோசலிஸ்ட்) அல்லது சமாஜ்வாதி ஜனதா கட்சி	சந்திர ஜனதா தளம் (எஸ்) மற்றும் சேகர் ஜனதா கட்சி. (ஜனதா தளம் (எஸ்) காங்கிரஸ் (ஐ) அல்லது ஜனதா கட்சி மற்றும் ஆதரிக்கப்படுகிறது.	
5. 1996- 1997	ஐக்கிய முன்னணி எச்.டி.தேவே கவுடா (ஜனதா தளம்)	ஜனதா தளம், சிபிஐ, காங்கிரஸ் (டி), திமுக, டிடிபி, டிஎம்சி, ஏஜிபி, எஸ்பி மற்றும் பிற. காங்கிரஸும் சிபிஎம்மும் வெளியில் இருந்து ஆதரித்தன.	
6. 1997- 1998	ஐக்கிய முன்னணி ஐகே குஜ்ரால் (ஜனதா தளம்)	ஜனதா தளம், CPI, TMC, SP, DMK, AGP, TDP மற்றும் பலர். காங்கிரஸ் வெளியில் இருந்து ஆதரவு அளித்தது.	
7. 1998- 1999	பாஜக தலைமையில் கூட்டணி	ஏபி வாஜ்பாய் (பாஜக)	பாஜக, அதிமுக, பிஜேடி, சிவசேனா, லோக் சக்தி, அருணாச்சல காங்கிரஸ், சமதா, அகாலி தளம், PMK, TRC மற்றும் பல. தெலுங்கு தேசம் மற்றும் திரிணாமுல் காங்கிரஸ் வெளியில் இருந்து ஆதரவு அளித்தன.
8. 1999- தேசிய		ஏபி வாஜ்பாய் பிஜேபி, ஜேடி (யு),	

2004 ஜனநாயக கூட்டணி (NDA)	(பாஜக)	திரிணாமுல் காங்கிரஸ், சிவசேனா, BJD, LJP, DMK, PMK, INLD, MDMK, National Conference, Akali Dal, RLD, AGP மற்றும் பலர்.	
9. 2004– 2009	ஐக்கிய முற்போக்கானது கூட்டணி (யுபிஏ)	மன்மோகன் சிங் (காங்கிரஸ்)	காங்கிரஸ், NCP, DMK, RJD, LJP, PMK மற்றும் பலர். சிபிஐ மற்றும் சிபிஎம் வெளியில் இருந்து ஆதரவளித்தன.
10. 2009– 2014	ஐக்கிய முற்போக்கானது கூட்டணி-II (UPA-II)	மன்மோகன் சிங் (காங்கிரஸ்)	காங்கிரஸ், என்சிபி, திமுக, திரிணாமுல் காங்கிரஸ், தேசிய மாநாடு மற்றும் பிற.
11. 2014– 2019	தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணி (NDA)	நரேந்திர மோடி (பாஜக)	BJP, LJP, TDP, சிவசேனா, அகாலி தளம், ராஷ்ட்ரிய லோக் சமதா கட்சி, அப்னா தளம் (S) மற்றும் பலர். 2018ல் தேசிய ஜனநாயக கூட்டணியில் இருந்து தெலுங்கு தேசம் வெளியேறியது.
12. 2019- தேசிய தேதி வரை ஜனநாயகக் கூட்டணி (NDA)	நரேந்திர மோடி (பாஜக)	பாஜக, அகாலிதளம், எல்ஜேபி, சிவசேனா மற்றும் பலர். 2019 நவம்பரில் சிவசேனா தேசிய ஜனநாயக கூட்டணியில் இருந்து விலகியது.	

கூட்டணி அரசின் தகுதிகள்

கூட்டணி அரசாங்கங்களின் பல்வேறு நன்மைகள் அல்லது பலங்கள் பின்வருமாறு:

1. அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டில் பல்வேறு நலன்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு கூட்டணி அரசாங்கம் பல்வேறு குழுக்களின் எதிர்பார்ப்புகளை பூர்த்தி

செய்வதற்கும் குறைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கும் ஒரு சேனலாக

செயல்படுகிறது.

2. இந்தியா மிகவும் பன்முகத்தன்மை கொண்ட நாடு. பல்வேறு கலாச்சாரங்கள், மொழிகள், சாதிகள், மதங்கள் மற்றும் இனக்குழுக்கள் உள்ளன, இவை அனைத்தும் கூட்டணி அரசாங்கங்களில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுகின்றன.

இதன் பொருள், ஒரு கூட்டணி அரசாங்கம் இயற்கையில் அதிக

பிரதிநிதித்துவம் கொண்டது மற்றும் இது வாக்காளர்களின் பிரபலமான

கருத்தை சிறப்பாக பிரதிபலிக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால்,

இது ஒற்றைக் கட்சி அரசாங்கத்தை விட பரந்த அளவிலான பொதுக்

கருத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது.

3. ஒரு கூட்டணி அரசாங்கம் வெவ்வேறு அரசியல் கட்சிகளை உள்ளடக்கியது,

அவற்றின் சொந்த சித்தாந்தங்கள் அல்லது நிகழ்ச்சி நிரல்களைக்

கொண்டுள்ளது. ஆனால், அரசாங்கக் கொள்கைக்கு அனைத்துக் கூட்டணிக்

கட்சிகளின் இணக்கம் தேவைப்படுகிறது. எனவே, ஒருமித்த

அடிப்படையிலான அரசியலுக்கு கூட்டணி அரசு வழிவகுக்கும். வேறு

வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், கூட்டணி அரசாங்கங்களில் ஒருமித்த முடிவெடுப்பு உள்ளது.

4. கூட்டணி அரசியல் இந்திய அரசியல் அமைப்பின் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பை

வலுப்படுத்துகிறது. ஏனென்றால், ஒற்றைக் கட்சி அரசாங்கத்தை விட, ஒரு

கூட்டணி அரசாங்கம் பிராந்திய கோரிக்கைகள் மற்றும் கவலைகளுக்கு

அதிக உணர்திறன் மற்றும் பதிலளிக்கக்கூடியது.

5. ஒரு கூட்டணி அரசாங்கம் அரசாங்கத்தின் கொடுங்கோன்மையை

குறைக்கிறது (சர்வாதிகார ஆட்சி). அரசாங்கத்தின் செயல்பாட்டில் ஒற்றை

அரசியல் கட்சியின் ஆதிக்கம் குறைந்ததே இதற்குக் காரணம். கூட்டணியின்

அனைத்து உறுப்பினர்களும் அரசியல் முடிவெடுப்பதில் பங்கேற்கின்றனர்.

சுருக்கமாக, எடுக்கப்பட்ட முடிவுகள் மிகவும் சமநிலையானவை.

கூட்டணி அரசாங்கத்தின் குறைபாடுகள்

கூட்டணி அரசாங்கங்களின் பல்வேறு குறைபாடுகள் அல்லது பலவீனங்கள் பின்வருமாறு:

1. அவை நிலையற்றவை அல்லது உறுதியற்ற தன்மைக்கு ஆளாகின்றன. கொள்கைப் பிரச்சினைகளில் கூட்டணிக் கட்சிகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு அரசாங்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுக்கிறது.
2. பிரதமரின் தலைமைத்துவம் என்பது பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தின் கொள்கையாகும். எந்தவொரு முக்கிய முடிவையும் எடுப்பதற்கு முன், பிரதமர் கூட்டணிக் கட்சிகளுடன் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் என்பதால், கூட்டணி ஆட்சியில் இந்தக் கொள்கை குறைக்கப்படுகிறது. விமர்சகர்கள் அவர்களை 'சூப்பர் பிரைம் மினிஸ்டர்கள்' அல்லது 'அல்ட்ரா பிரைம் மினிஸ்டர்கள்' என்று அழைத்தனர்.
3. வழிநடத்தல் குழு அல்லது கூட்டணி பங்காளிகளின் ஒருங்கிணைப்புக் குழு 'சூப்பர்-கேபினட்' ஆக செயல்படுகிறது, இதன் மூலம் அரசாங்க இயந்திரத்தின் செயல்பாட்டில் அமைச்சரவையின் பங்கு மற்றும் நிலைப்பாட்டைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்துகிறது.
4. கூட்டணி ஆட்சியில் உள்ள சிறிய தொகுதிகள் 'கிங்-மேக்கராக' செயல்பட வாய்ப்பு உள்ளது. அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் தங்கள் பலத்தை விட அதிகமாகக் கோருகிறார்கள்.
5. பிராந்தியக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் தேசிய முடிவெடுப்பதில் பிராந்திய காரணிகளைக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் வழிகளில் செயல்பட மத்திய நிர்வாகத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறார்கள்; இல்லையேல் கூட்டணியில் இருந்து விலகுவதாக மிரட்டுவார்கள்.
6. கூட்டணி அரசாங்கத்தில் அமைச்சர்கள் குழுவின் அளவு பொதுவாக மிகப் பெரியது. ஏனென்றால், கூட்டணியின் அனைத்து அங்கங்களையும் அமைச்சகம் பிரதிபலிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, 1999 ஆம் ஆண்டு ஏபி வாஜ்பாய் அமைச்சரவையில் 70-க்கும் மேற்பட்ட அமைச்சர்கள் இருந்தனர், அது 'ஜம்போ அமைச்சகம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இது இலாகாக்கள் விநியோகம் மற்றும் உறுப்பினர்களிடையே சரியான ஒருங்கிணைப்பு ஆகியவற்றில் சிக்கலை உருவாக்குகிறது.
7. நிர்வாகத் தோல்விகள் மற்றும் குளறுபடிகளுக்கு கூட்டணி அரசாங்கங்களின் உறுப்பினர்கள் பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள். அவர்கள் பழிவாங்கும் விளையாட்டுகளை விளையாடுகிறார்கள், அதன் மூலம் கூட்டுப் பொறுப்பு மற்றும் தனிப்பட்ட பொறுப்பு இரண்டிலிருந்தும் தப்பிக்கிறார்கள்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. காய், கேகே, இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், எட்டாவது பதிப்பு, கல்யாணி பப்ளிஷர்ஸ், லூதியானா, 2012, பக். 508.
2. ராபர்ட்சன், டி., தி பெங்குயின் டிக்ஷனரி ஆஃப் பாலிடிக்ஸ், பெங்குயின் பக்ஸ், லண்டன், 1993, ப. 73.
3. Ogg, FA, சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி. 2, நியூயார்க், 1957, ப. 600
4. சாஹ்னி, NC, கூட்டணிகளின் கோட்பாடு. சாஹ்னியில், NC (எட்) இந்தியாவில் கூட்டணி அரசியல், ஜுல்லுந்தூர், 1971, பக். 17- 18.
5. ஜொஹாரி, ஜே.சி., ரிஃப்ளெக்ஷன்ஸ் ஆன் இந்தியன் பாலிடிக்ஸ், புது டெல்லி, 1974, பக். 3-5.
6. பாராளுமன்ற தகவல் இதழ், செப்டம்பர் 2000, XLVI(3), ப. 394.

76 கட்சிமாறுதலுக்கு எதிரான சட்டம்

டி அவர் 1985 ஆம் ஆண்டின் 52 வது திருத்தச் சட்டம் ஒரு அரசியல் கட்சியிலிருந்து மற்றொரு கட்சிக்கு மாறியதன் அடிப்படையில் நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை தகுதி நீக்கம் செய்தது. இந்த நோக்கத்திற்காக, அரசியலமைப்பின் நான்கு பிரிவுகள் 1 இல் மாற்றங்களைச் செய்து , அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய அட்டவணையை (பத்தாவது அட்டவணை) சேர்த்தது. இந்தச் சட்டம் பெரும்பாலும் 'மாறுதலைத் தடுக்கும் சட்டம்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

பின்னர், 2003 இன் 91வது திருத்தச் சட்டம் பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளில் ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இது ஒரு விதிவிலக்கு விதியை தவிர்க்கிறது, அதாவது, பிரிந்தால் விண்ணப்பிக்க வேண்டாம் என்று விலகல் காரணமாக தகுதியிழப்பு.

சட்டத்தின் விதிகள்

பத்தாவது அட்டவணையில் நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களின் தகுதி நீக்கம் தொடர்பாக பின்வரும் விதிகள் உள்ளன:

1. அரசியல் கட்சிகளின்

தகுதிநீக்கம் உறுப்பினர்கள்: எந்தவொரு அரசியல் கட்சியையும் சேர்ந்த ஒரு அவையின் உறுப்பினர், (அ) அத்தகைய அரசியல் கட்சியின் உறுப்பினரை தானாக முன்வந்து துறந்தால்; அல்லது (ஆ) அத்தகைய கட்சியின் முன் அனுமதியைப் பெறாமல் அவரது அரசியல் கட்சியால் வழங்கப்பட்ட எந்தவொரு வழிகாட்டுதலுக்கும் மாறாக அவர் அத்தகைய சபையில் வாக்களித்தால் அல்லது வாக்களிக்கத் தவறினால், அத்தகைய செயல் 15 நாட்களுக்குள் கட்சியால் மன்னிக்கப்படவில்லை.

மேற்கூறிய விதியிலிருந்து, கட்சிச் சீட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர் கட்சியில் நீடிக்க வேண்டும் மற்றும் கட்சியின் வழிகாட்டுதல்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

சுயேச்சை உறுப்பினர்கள்: ஒரு சபையின் சுயேச்சை உறுப்பினர் (எந்தவொரு அரசியல் கட்சியாலும் வேட்பாளராக நியமிக்கப்படாமல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்) அத்தகைய தேர்தலுக்குப் பிறகு அவர் ஏதேனும் அரசியல் கட்சியில் சேர்ந்தால், சபையில் உறுப்பினராக இருக்க தகுதியற்றவராகிறார்.

பரிந்துரைக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்: ஒரு சபையின் நியமன உறுப்பினர், அவர் சபையில் தனது இருக்கையில் அமர்ந்த நாளிலிருந்து ஆறு மாதங்கள் காலாவதியான பிறகு, அவர் ஏதேனும் அரசியல் கட்சியில் சேர்ந்தால், அவையின் உறுப்பினராக இருப்பதற்காக தகுதியற்றவராகிறார். இந்த தகுதி நீக்கத்தை அழைக்காமலேயே அவர் சபையில் அமர்ந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் எந்தவொரு அரசியல் கட்சியிலும் சேரலாம் என்பதே இதன் பொருள்.

2. விதிவிலக்குகள்

விலகியதன் அடிப்படையில் மேற்கண்ட தகுதியிழப்பு பின்வரும் இரண்டு நிகழ்வுகளில் பொருந்தாது: (அ) கட்சியை மற்றொரு கட்சியுடன் இணைத்ததன் விளைவாக ஒரு உறுப்பினர் தனது கட்சியை விட்டு வெளியேறினால். கட்சியின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்கள் அத்தகைய இணைப்புக்கு ஒப்புக்கொண்டால் ஒரு இணைப்பு நடைபெறுகிறது.

(ஆ) ஒரு உறுப்பினர், சபையின் தலைமை அதிகாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிறகு, தானாக முன்வந்து தனது கட்சியின் உறுப்பினர் பதவியை விட்டுக்கொடுத்தாலோ அல்லது அந்தப் பதவியை வகிப்பதை நிறுத்திய பிறகு மீண்டும் அதில் சேர்ந்தாலோ. இந்த அலுவலகத்தின் கண்ணியம் மற்றும் பாரபட்சமற்ற தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த விலக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

2003 ஆம் ஆண்டின் 91 வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம், மூன்றில் ஒரு பங்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பிளவுபட்டால் தகுதி நீக்கம் செய்வதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கும் பத்தாவது அட்டவணையின் விதி நீக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை இங்கே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும் . பிளவுகளின் காரணங்கள்.

3. தீர்மானிக்கும் அதிகாரம்

விலகல் காரணமாக எழும் தகுதி நீக்கம் தொடர்பான எந்தவொரு கேள்வியும் அவையின் தலைமை அதிகாரியால் தீர்மானிக்கப்படும். முதலில், தலைமை அதிகாரியின் முடிவே இறுதியானது மற்றும் எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்வி கேட்க முடியாது என்று சட்டம் வழங்கியது. இருப்பினும், Kihoto Hollohan வழக்கு2 (1993), உச்ச நீதிமன்றம், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பைப் பறிக்க முயல்கிறது என்ற அடிப்படையில் இந்த விதியை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது என்று அறிவித்தது. பத்தாவது அட்டவணையின் கீழ் ஒரு கேள்வியை தீர்மானிக்கும் போது, தலைமை அதிகாரி ஒரு தீர்ப்பாயமாக செயல்படுகிறார். எனவே, மற்ற தீர்ப்பாயத்தைப் போலவே அவரது முடிவும், தவறான நம்பிக்கைகள், வக்கிரம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் நீதித்துறை மறுபரிசீலனைக்கு உட்பட்டது . ஆனால், தலைமை அதிகாரிக்கு தீர்ப்பளிக்கும் அதிகாரங்களை வழங்குவது செல்லாது என்ற வாதத்தை நீதிமன்றம் நிராகரித்தது. அரசியல் சார்பு நிலை3 .

4. விதி உருவாக்கும் அதிகாரம்

பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான விதிகளை உருவாக்க ஒரு சபையின் தலைமை அதிகாரிக்கு அதிகாரம் உள்ளது. அத்தகைய விதிகள் அனைத்தும் 30 நாட்களுக்கு அவையின் முன் வைக்கப்பட வேண்டும். சபை அவற்றை அங்கீகரிக்கலாம் அல்லது மாற்றலாம் அல்லது மறுக்கலாம். மேலும், அத்தகைய விதிகளை எந்தவொரு உறுப்பினரும் வேண்டுமென்றே மீறினால், சபையின் சிறப்புரிமையை மீறுவது போன்றே கையாளப்படலாம் என்று அவர் அறிவுறுத்தலாம்.

அவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட விதிகளின்படி, தலைமை அதிகாரி, சபை உறுப்பினரிடமிருந்து புகார் வந்தால் மட்டுமே, கட்சி விலகல் வழக்கை விசாரிக்க முடியும். இறுதி முடிவை எடுப்பதற்கு முன், அவர் செய்ய வேண்டும்

உறுப்பினருக்கு (அவருக்கு எதிராக புகார் செய்யப்பட்டுள்ளது) அவரது
விளக்கத்தை சமர்ப்பிக்க ஒரு வாய்ப்பு கொடுங்கள். அவர் இந்த விஷயத்தை
விசாரணைக்காக சலுகைகள் குழுவிற்கு அனுப்பலாம். எனவே, விலகல் உடனடி
மற்றும் தானியங்கி விளைவை ஏற்படுத்தாது.

சட்டத்தின் மதிப்பீடு

அரசியல் சாசனத்தின் பத்தாவது அட்டவணை (மாறுதலைத் தடுக்கும் சட்டத்தை உள்ளடக்கியது) பதவி அல்லது பொருள் நன்மைகள் அல்லது பிற ஒத்த கருத்தில் தூண்டப்பட்ட அரசியல் விலகல்களின் தீமை அல்லது குறும்புகளைத் தடுக்க வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது கொள்கையற்ற மற்றும் நெறிமுறையற்ற அரசியல் விலகல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் இந்திய நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் கட்டமைப்பை வலுப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அப்போதைய பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தி, 'பொது வாழ்க்கையைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்கான முதல் படி' என்று வர்ணித்தார். நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஒருமனதாக 52வது திருத்த மசோதாவை (மாறுதலைத் தடுக்கும் மசோதா) நிறைவேற்றியது, இந்திய ஜனநாயகத்தின் முதிர்ச்சி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மைக்கு ஆதாரம் என்று அப்போதைய மத்திய சட்ட அமைச்சர் கூறினார்.

நன்மைகள்

கட்சி மாறுதலுக்கு எதிரான சட்டத்தின் நன்மைகளாக பின்வருவனவற்றை மேற்கோள் காட்டலாம்: (அ) கட்சிகளை மாற்றுவதற்கான சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் விருப்பத்தை சரிபார்ப்பதன் மூலம் இது அரசியலில் அதிக ஸ்திரத்தன்மையை வழங்குகிறது. (ஆ) கட்சிகளை இணைப்பதன் மூலம் சட்டமன்றத்தில் கட்சிகளின் ஜனநாயக மறுசீரமைப்புக்கு இது உதவுகிறது. (இ) இது அரசியல் மட்டத்தில் ஊழலைக் குறைக்கிறது மற்றும் முறையற்ற தேர்தல்களில் ஏற்படும் வளர்ச்சி அல்லாத செலவினங்களைக் குறைக்கிறது. (ஈ) இது முதன்முறையாக, அரசியல் கட்சிகளின் இருப்புக்கான தெளிவான அரசியலமைப்பு அங்கீகாரத்தை அளிக்கிறது.

திறனாய்வு

கட்சித் தாவல் தடைச் சட்டம் நமது அரசியல் வாழ்க்கையைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்கான ஒரு துணிச்சலான நடவடிக்கையாகப் போற்றப்பட்டாலும், நாட்டின் அரசியல் வாழ்வில் புதிய சகாப்தமாகத் தொடங்கப்பட்டாலும், அது அதன் செயல்பாட்டில் உள்ள குளறுபடிகளை வெளிப்படுத்தி, கட்சித் தாவல்களைத் தடுக்கத் தவறிவிட்டது. இது பின்வரும் அடிப்படையில் விமர்சிக்கப்பட்டது: 1. இது கருத்து வேறுபாடு மற்றும் விலகல் ஆகியவற்றுக்கு இடையே வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தாது. இது சட்டமன்ற உறுப்பினரின் கருத்து வேறுபாடு மற்றும் மனசாட்சியின் சுதந்திரத்தை தடுக்கிறது. இதனால், 'இது கட்சி முதலாளித்துவத்தை தெளிவாக வைக்கிறது

ஒரு பீடத்தின் மீது மற்றும் கட்சியின் ஒழுக்கம் என்ற பெயரில் கட்சியின் கொடுங்கோன்மை தடைகள்'4 .

2. தனிநபர் விலகல் மற்றும் குழு விலகல் ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான வேறுபாடு பகுத்தறிவற்றது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், 'இது சில்லறை குறைபாடுகளை மட்டுமே தடைசெய்தது மற்றும் மொத்த விற்பனையை சட்டப்பூர்வமாக்கியது' 5 .
3. சட்டமன்றத்திற்கு வெளியே ஒரு சட்டமன்ற உறுப்பினரின் செயல்பாடுகளுக்காக அவரது கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்படுவதற்கு இது வழிவகுக்காது.
4. ஒரு சுயேச்சை உறுப்பினர் மற்றும் ஒரு நியமன உறுப்பினர் இடையே அதன் பாகுபாடு நியாயமற்றது. முந்தையவர் ஒரு கட்சியில் சேர்ந்தால், அவர் தகுதி நீக்கம் செய்யப்படுவார், பிந்தையவர் அதைச் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவார்.
5. முடிவெடுக்கும் அதிகாரத்தை தலைமை அதிகாரிக்கு வழங்குவது இரண்டு அடிப்படையில் விமர்சிக்கப்படுகிறது. முதலாவதாக, அரசியல் தேவைகள் காரணமாக அவர் இந்த அதிகாரத்தை பக்கச்சார்பற்ற மற்றும் புறநிலையான முறையில் பயன்படுத்தாமல் இருக்கலாம். இரண்டாவதாக, வழக்குகளை தீர்ப்பதற்கு அவருக்கு சட்ட அறிவும் அனுபவமும் இல்லை. உண்மையில், லோக்சபாவின் இரண்டு சபாநாயகர்கள் (ரபி ரே-1991 மற்றும் சிவராஜ் பாட்டீல்-1993) அவர்கள் கட்சித் தாவல்கள் தொடர்பான வழக்குகளில் தீர்ப்பளிக்கத் தகுதியானவர்களா என்று சந்தேகம் தெரிவித்தனர் .

91வது திருத்தச் சட்டம் (2003)

காரணங்கள்

91வது திருத்தச் சட்டம் (2003) இயற்றப்படுவதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு: 1. பத்தாவது அட்டவணையில் உள்ளபடி, கட்சித் தாவல் தடைச் சட்டத்தை வலுப்படுத்தவும், திருத்தவும், இந்த விதிகளின் அடிப்படையில் அவ்வப்போது கோரிக்கைகள்

முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. குறைபாடுகளைச் சரிபார்ப்பதில் விரும்பிய இலக்கை அடைய முடியவில்லை. பத்தாவது அட்டவணை, தனிநபர் விலகல்களை சட்டவிரோதமானது என்று அறிவிக்கும் அதே வேளையில், மொத்தமாக மாறுதல்களை அனுமதிப்பதாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. பத்தாவது அட்டவணையில் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி பிளவுகள் ஏற்பட்டால் தகுதியிழப்புக்கு விலக்கு அளிக்கும் விதி, குறிப்பாக, அரசாங்கத்தின் ஸ்திரமின்மை விளைவு காரணமாக கடுமையான விமர்சனத்திற்கு உள்ளானது.

2. தேர்தல் சீர்திருத்தங்களுக்கான குழு (தினேஷ் கோஸ்வாமி கமிட்டி) அதன் 1990 அறிக்கையில், இந்திய சட்ட ஆணையம் அதன் 170வது அறிக்கையில் "தேர்தல் சட்டங்களின் சீர்திருத்தம்" (1999) மற்றும் அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம் (NCRWC) 2002 இன் அதன் அறிக்கையில், மற்றவற்றிற்கு இடையே, பிளவுகள் ஏற்பட்டால் தகுதியிழப்புக்கு விலக்கு அளிக்கும் பத்தாவது அட்டவணையின் விதியைத் தவிர்க்க பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

3. என்சிஆர்டபிள்யூசி, தனது செயலுக்குத் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதுகிறது, குறைந்தபட்சம் தற்போதுள்ள சட்டமன்றத்தின் மீதமுள்ள காலத்திற்கு அல்லது அதுவரை அமைச்சராக அல்லது வேறு எந்த ஊதியம் பெறும் அரசியல் பதவியையும் வகிக்க முடியாது. , அடுத்த புதிய தேர்தல் எது முந்தையதோ அது.

4. என்சிஆர்டபிள்யூசி, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களில் உள்ள பல்வேறு அரசாங்கங்களால் அசாதாரணமாக பெரிய அமைச்சர்கள் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு வருவதையும், இந்த நடைமுறை சட்டத்தால் தடை செய்யப்பட வேண்டும் மற்றும் ஒரு மாநிலம் அல்லது மத்திய அரசில் உள்ள அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கையில் உச்சவரம்பு நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் கவனித்தது. மணிக்கு

பிரபலமான சட்டமன்றத்தின் மொத்த பலத்தில் அதிகபட்சம் 10%.

ஏற்பாடுகள்

2003 ஆம் ஆண்டின் 91வது திருத்தச் சட்டம், அமைச்சர்கள் குழுவின் அளவைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும், பதவி விலகுவவர்கள் பொதுப் பதவிகளில் இருப்பதைத் தடுப்பதற்கும், கட்சித் தாவல் தடைச் சட்டத்தை வலுப்படுத்துவதற்கும் பின்வரும் விதிகளை உருவாக்கியுள்ளது: 1. பிரதமர் உட்பட அமைச்சர்களின் மொத்த

எண்ணிக்கை மத்திய அமைச்சர்கள் குழு, மக்களவையின் மொத்த பலத்தில் 15 சதவீதத்தை தாண்டக்கூடாது.

2. கட்சி விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் அமைச்சராக நியமிக்க தகுதியற்றவர்.
3. ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள அமைச்சர்கள் குழுவில் முதலமைச்சர் உட்பட மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் மொத்த பலத்தில் 15 சதவீதத்திற்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு மாநிலத்தில் முதல்வர் உட்பட அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை 12க்கு குறையக்கூடாது.
4. கட்சி விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த மாநில சட்டப் பேரவையின் உறுப்பினரும் அமைச்சராக நியமிக்கத் தகுதியற்றவர்.
5. கட்சி விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்றத்தின் அவை அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினர் ஒருவர் கூட ஊதியம் பெறும் அரசியல் பதவியை வகிக்க தகுதியற்றவர். "ஊதியம் தரும் அரசியல் பதவி" என்பது (i) மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசின் கீழ் உள்ள ஏதேனும் ஒரு அலுவலகம், அத்தகைய அலுவலகத்திற்கான சம்பளம் அல்லது ஊதியம் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கத்தின் பொது வருவாயில் இருந்து வழங்கப்படும்; அல்லது (ii) ஒரு அமைப்பின் கீழ் உள்ள எந்த அலுவலகமும், ஒருங்கிணைக்கப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும், அது முழுமையாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமானது மற்றும் அத்தகைய அலுவலகத்திற்கான சம்பளம் அல்லது ஊதியம் அத்தகைய அமைப்பால் செலுத்தப்படுகிறது, அத்தகைய சம்பளம் அல்லது ஊதியம் வழங்கப்பட்டதைத் தவிர. ஈடுசெய்யும் தன்மை கொண்டது.
6. பிரிந்தால் தகுதியிழப்புக்கு விலக்கு அளிப்பது தொடர்பான பத்தாவது அட்டவணையின் (மாறுதலுக்கு எதிரான சட்டம்)

மூன்றில் ஒரு பங்கு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களால் நீக்கப்பட்டது.
பிளவுகளின் அடிப்படையில் பிரிந்து சென்றவர்களுக்கு பாதுகாப்பு
இல்லை என்று அர்த்தம்.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இவை 101, 102, 190 மற்றும் 191 ஆகிய பிரிவுகளாகும்
2. கிஹோடோ ஹொல்லோஹன் வி. சசில்ஹு, (1993).
3. நீதிமன்றம் கவனித்தது: 'பாராளுமன்ற ஜனநாயகத் திட்டத்தில்
தலைவர் அல்லது சபாநாயகர்கள் முக்கிய பதவியை வகிக்கின்றனர்
மற்றும் அவையின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளின்
பாதுகாவலர்களாக உள்ளனர். பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின்
செயல்பாட்டில் அவர்கள் தொலைநோக்கு முடிவுகளை எடுப்பார்கள்
மற்றும் செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அத்தகைய
அரசியலமைப்புச் செயல்பாட்டாளர்களில் பத்தாவது அட்டவணையின்
கீழ் உள்ள கேள்விகளை தீர்ப்பதற்கான அதிகாரத்தை
விதிவிலக்காகக் கருதக்கூடாது.
4. சோலி ஜே. சொராப்ஜி, 'நோய்க்கு தீர்வு மோசமாக
இருக்கக்கூடாது', தி டைம்ஸ் ஆஃப் இந்தியா (சண்டே
ரிவியூ), பிப்ரவரி 1, 1985, பக். 1.
5. மது லிமாயே, சமகால இந்திய அரசியல், 1989, ப.
190.
6. சபாநாயகர் சிவராஜ் பாட்டில் கூறியதாவது: 'இந்த வழக்குகளை
நீதித்துறைக்கு வழங்குவதில் பல நன்மைகள் உள்ளன. சபாநாயகர்
அல்லது தலைவர் சட்ட நுணுக்கம் மற்றும் சட்டத்தில் புலமை
பெற்றவராக இருக்கலாம் அல்லது இல்லாமல் இருக்கலாம்.
வழக்குகளை உச்ச நீதிமன்றம் அல்லது உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்
தீர்ப்பது மிகவும் பொருத்தமானது.

77 அழுத்தக் குழுக்கள்

பொருள் மற்றும் நுட்பங்கள்

'அழுத்தக் குழு' என்ற சொல் அமெரிக்காவில் தோன்றியது. பிரஷர் குரூப் என்பது அவர்களின் பொதுவான நலனை மேம்படுத்துவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் தீவிரமாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நபர்களின் குழுவாகும். அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தம் கொடுப்பதன் மூலம் பொதுக் கொள்கையில் மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிப்பதால் இது அழைக்கப்படுகிறது. இது அரசாங்கத்திற்கும் அதன் உறுப்பினர்களுக்கும் இடையில் ஒரு இணைப்பாக செயல்படுகிறது.

அழுத்தம் குழுக்கள் வட்டி குழுக்கள் அல்லது சொந்த குழுக்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. அவர்கள் அரசியல் கட்சிகளிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள், அவர்கள் தேர்தலில் போட்டியிடுவதில்லை அல்லது அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முயற்சிக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்ட திட்டங்கள் மற்றும் சிக்கல்களில் அக்கறை கொண்டுள்ளனர் மற்றும் அவர்களின் செயல்பாடுகள் அரசாங்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துவதன் மூலம் அவர்களின் உறுப்பினர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதிலும் மேம்படுத்துவதிலும் மட்டுமே உள்ளன.

பிரஷர் குழுக்கள், பரப்புரை, கடிதப் போக்குவரத்து, விளம்பரம், பிரச்சாரம், மனு செய்தல், பொது விவாதம், தங்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணுதல் போன்ற சட்ட மற்றும் சட்டபூர்வமான முறைகள் மூலம் அரசாங்கத்தில் கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் கொள்கை அமலாக்கத்தில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. இருப்பினும், சில நேரங்களில் அவர்கள் வேலைநிறுத்தங்கள், வன்முறை நடவடிக்கைகள் மற்றும் பொது நலன் மற்றும் நிர்வாக ஒருமைப்பாட்டைக் கெடுக்கும் ஊழல் போன்ற சட்டவிரோதமான மற்றும் சட்டவிரோதமான முறைகளை நாடுகிறார்கள்.

Odegard இன் கூற்றுப்படி, அழுத்தம் குழுக்கள் தங்கள் நோக்கங்களைப் பாதுகாப்பதில் மூன்று வெவ்வேறு நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துகின்றன. முதலாவதாக, அவர்கள் ஊக்குவிக்க விரும்பும் நலன்களுக்கு சாதகமாக இருக்கும் நபர்களை பொது அலுவலகத்தில் வைக்க முயற்சி செய்யலாம். இந்த நுட்பம் தேர்தல் பிரச்சாரம் என்று பெயரிடப்படலாம். இரண்டாவதாக, அவர்கள் பொது அதிகாரிகளை வற்புறுத்த முயற்சி செய்யலாம், அவர்கள் ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்கு சாதகமாக இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அவர்களின் நலன்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று அவர்கள் நினைக்கும் கொள்கைகளை ஏற்று செயல்படுத்தவும். இந்த நுட்பம் பரப்புரை என்று பெயரிடப்படலாம். மூன்றாவதாக, அவர்கள் பொதுக் கருத்தில் செல்வாக்கு செலுத்த முயற்சி செய்யலாம் மற்றும் அதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் மீது மறைமுக செல்வாக்கைப் பெறலாம்.

ஜனநாயகத்தில் அரசாங்கம் பொதுமக்களின் கருத்துக்களால் கணிசமாக
பாதிக்கப்படுகிறது. இந்த நுட்பத்தை பிரச்சாரம் 1 என்று பெயரிடலாம் .

இந்தியாவில் அழுத்தக் குழுக்கள்

இந்தியாவில் அதிக எண்ணிக்கையிலான அழுத்தக் குழுக்கள் உள்ளன. ஆனால், அமெரிக்கா அல்லது பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற மேற்கத்திய நாடுகளில் உள்ள அளவுக்கு அவை வளர்ச்சியடையவில்லை. இந்தியாவில் உள்ள அழுத்தக் குழுக்களை பின்வரும் வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. வணிக குழுக்கள்

வணிகக் குழுக்களில் அதிக எண்ணிக்கையிலான தொழில்துறை மற்றும் வணிக நிறுவனங்கள் அடங்கும். அவை இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து அழுத்தக் குழுக்களிலும் மிகவும் நுட்பமானவை, மிகவும் சக்திவாய்ந்தவை மற்றும் மிகப்பெரியவை. அவை அடங்கும்: (i) இந்திய வர்த்தக மற்றும் தொழில் சம்மேளனம் (FICCI); பாம்பேயின் இந்திய வணிகர்கள் சேம்பர், கல்கத்தாவின் இந்திய வணிகர்கள் சேம்பர் மற்றும் மெட்ராஸின் தென்னிந்திய வர்த்தக சபை ஆகியவை முக்கிய அங்கங்களாகும். இது பரந்த அளவில் முக்கிய தொழில்துறை மற்றும் வர்த்தக நலன்களை பிரதிபலிக்கிறது. (ii) அசோசியேட்டட் சேம்பர் ஆஃப் காமர்ஸ் அண்ட் இன்டஸ்ட்ரி ஆஃப் இந்தியா (அசோசெம்); கல்கத்தாவின் பெங்கால் வர்த்தக சபை மற்றும் டெல்லியின் மத்திய வர்த்தக அமைப்பு ஆகியவை முக்கிய அங்கங்களாகும். ASSOCHAM என்பது வெளிநாட்டு பிரிட்டிஷ் மூலதனத்தைக் குறிக்கிறது. (iii) அகில இந்திய உணவு தானிய வியாபாரிகள் சங்கத்தின் கூட்டமைப்பு (FAIFDA). FAIFDA தானிய வியாபாரிகளின் ஒரே பிரதிநிதி.

(iv) அகில இந்திய உற்பத்தியாளர்கள் அமைப்பு (AIMO). AIMO எழுப்புகிறது நடுத்தர தொழில்துறையின் கவலைகள்.

2. தொழிற்சங்கங்கள்

தொழிற்சங்கங்கள் தொழில்துறை தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு குரல் கொடுக்கின்றன. அவை தொழிலாளர் குழுக்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இந்தியாவில் உள்ள தொழிற்சங்கங்களின் தனித்துவமான அம்சம் என்னவென்றால், அவை வெவ்வேறு அரசியல் கட்சிகளுடன் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ தொடர்புடையவை. அவை பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன: (i) அகில இந்திய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் (AITUC) - CPI (ii) இந்திய தேசிய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் (INTUC) - காங்கிரஸுடன் இணைந்தது

(iii) ஹிந்த் மஸ்தூர் சபா (HMS) – சோசலிஸ்டுகள் (iv) இந்திய தொழிற்சங்கங்களின் மையம் (சிஐடியு) – CPM (v) பாரதிய மஸ்தூர் சங்கம் (BMS) உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது – இந்தியாவில் BJP முதல்

தொழிற்சங்கத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது: அகில இந்திய தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் (AITUC) 1920 இல் லாலா லஜபதி ராய் அதன் முதல் தலைவராக நிறுவப்பட்டது. 1945 வரை, இந்திய தொழிலாளர்களின் மத்திய தொழிற்சங்க அமைப்பான ஏஐடியுசியில் காங்கிரஸ்காரர்கள், சோசலிஸ்டுகள் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகள் பணியாற்றினர். அதன்பிறகு, தொழிற்சங்க இயக்கம் அரசியல் ரீதியாக பிளவுபட்டது.

3. விவசாய குழுக்கள் விவசாய

குழுக்கள் விவசாயிகள் மற்றும் விவசாய தொழிலாளர் வர்க்கத்தை

பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. அவை அடங்கும்:

- (i) பாரதிய கிசான் யூனியன் (வட இந்தியாவின் கோதுமை மண்டலத்தில்)
- (ii) அகில இந்திய கிசான் சபா (பழமையான மற்றும் மிகப்பெரிய விவசாயம் குழு)
- (iii) புரட்சிகர விவசாயிகள் மாநாடு (CPM ஆல் 1967 இல் நக்சல்பாரி இயக்கத்தை உருவாக்கியது) (iv) பாரதிய கிசான் சங்கம் (குஜராத்)
- (v) RV சங்கம் (தமிழ்நாடு) (vi) ஷேத்காரி சங்கதானா (மஹாராஷ்டிரா) (vii) ஹிந்த் கிசான் பஞ்சாயத்து (சோசலிஸ்டுகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது)
- (viii) அகில இந்திய கிசான் சம்மேளன் (ix) ஐக்கிய கிசான் சபை (சிபிஎம் கட்டுப்பாட்டில்)

4. தொழில்முறை சங்கங்கள்

மருத்துவர்கள், வழக்கறிஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்களின் கவலைகளையும் கோரிக்கைகளையும் எழுப்பும் சங்கங்கள் இவை. பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் இருந்தபோதிலும், இந்த சங்கங்கள் தங்கள் சேவை நிலைமைகளை மேம்படுத்துவதற்கான போராட்டங்கள் உட்பட பல்வேறு முறைகள் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு அழுத்தம் கொடுக்கின்றன. அவற்றில் பின்வருவன அடங்கும்: (i)

இந்திய மருத்துவ சங்கம் (IMA) (ii) இந்திய பார் கவுன்சில் (BCI) (iii) பணிபுரியும் பத்திரிகையாளர்களின் இந்திய கூட்டமைப்பு (IFWJ) (iv) அகில இந்திய பல்கலைக்கழகம் மற்றும் கல்லூரி ஆசிரியர்களின் கூட்டமைப்பு

(AIFUCT)

5. மாணவர் அமைப்புகள்

மாணவர் சமுதாயத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் பல்வேறு சங்கங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும், இந்த தொழிற்சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்களைப் போலவே, பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளுடன் இணைந்துள்ளன. அவை: (i) அகில் பாரதிய வித்யார்த்தி பரிஷத் (ABVP) (BJP உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது) (ii) அகில் இந்திய மாணவர் கூட்டமைப்பு (AISF) (CPI உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது) (iii) இந்திய தேசிய மாணவர் சங்கம் (NSUI) (இணைந்தது) (காங்கிரஸ்) (iv) இந்திய மாணவர் கூட்டமைப்பு (SFI) (CPM உடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

6. மத அமைப்புகள்

இந்திய அரசியலில் மத அடிப்படையிலான அமைப்புகள் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. அவர்கள் குறுகிய சமூக நலனைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார்கள். அவற்றில் பின்வருவன அடங்கும்: (i) ராஷ்டிரிய ஸ்வயம் சேவக் சங்கம் (RSS) (ii) விஸ்வ இந்து பரிஷத் (VHP) (iii) ஜமாத்-இ-இஸ்லாமி (iv) இத்தேஹாத்-உல்-முசல்மீன் (v) ஆங்கிலோ-இந்திய சங்கம் (vi) சங்கங்கள் ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் (vii) இந்திய கிறிஸ்தவர்களின் அகில் இந்திய மாநாடு (viii) பார்சி மத்திய சங்கம் (ix) ஷிரோமணி அகாலி தளம் "சிரோமணி அகாலி தளம் ஒரு அரசியல் கட்சியை விட ஒரு மத அழுத்தக் குழுவாகக் கருதப்பட வேண்டும். சீக்கியர்களின் தாயகத்துக்காக போராடுவதை விட சீக்கிய சமூகத்தை இந்து சமுதாயத்தின் கடலில் மூழ்க விடாமல் காப்பாற்றும் நோக்கத்தில் அது அதிக அக்கறை கொண்டுள்ளது"2 .

7. சாதிக் குழுக்கள் இந்திய

அரசியலில் மதத்தைப் போலவே சாதியும் ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்து வருகிறது. இந்திய யூனியனின் பல மாநிலங்களில் உள்ள போட்டி அரசியல் உண்மையில் சாதிப் போட்டிகளின் அரசியலாகும்: தமிழ்நாடு மற்றும் மகாராஷ்டிராவில் பிராமணர் வெர்சஸ் பிராமணர் அல்லாதவர், ராஜஸ்தானில் ராஜ்புத் வெர்சஸ் ஜாட், ஆந்திராவில் கம்மா வெர்சஸ் ரெட்டி, ஹரியானாவில் அஹிர் வெர்சஸ் ஜாட், பனியா பிராமணர். குஜராத்தில் பதிதாருக்கு எதிராக. காயஸ்தா எதிராக

பீகாரில் ராஜ்புத், கேரளாவில் நாயர் எதிராக ஈழவர் மற்றும் கர்நாடகாவில் லிங்காயத் எதிராக ஒக்கலிகா3 . சாதி அடிப்படையிலான அமைப்புகள் சில

அவை:

- (i) தமிழ்நாட்டில் நாடார் சாதி சங்கம் (ii) மார்வாரி சங்கம்
- (iii) ஹரிஜன் சேவக் சங்கம் (iv) குஜராத்தில் கூத்திரிய
- மகா சபை (v) வன்னியகுல கூத்திரிய சங்கம் (vi) காயஸ்த சபை

8. பழங்குடியினர் அமைப்புகள்

பழங்குடியினர் அமைப்புகள் ம.பி., சத்தீஸ்கர், பீகார், ஜார்க்கண்ட், மேற்கு வங்காளம் மற்றும் வடகிழக்கு மாநிலங்களான அசாம், மணிப்பூர், நாகாலாந்து மற்றும் பலவற்றில் செயல்பட்டு வருகின்றன. அவர்களின் கோரிக்கைகள் சீர்திருத்தங்கள் முதல் இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து செல்வது வரையிலானவை மற்றும் அவர்களில் சிலர் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பழங்குடி அமைப்புகளில் பின்வருவன

- அடங்கும்: (i) நாகாலாந்து தேசிய சோசலிஸ்ட் கவுன்சில் (NSCN) (ii) திரிபுராவில் உள்ள பழங்குடி தேசிய தொண்டர்கள் (TNU) (iii) மணிப்பூரில் உள்ள மக்கள் விடுதலை இராணுவம் (iv) அகில இந்திய ஜார்கண்ட் (v) அஸ்ஸாமின் பழங்குடி சங்கம் (vi) ஐக்கிய மிசோ ஃபெடரல் அமைப்பு

9. மொழியியல் குழுக்கள்

இந்திய அரசியலில் மொழி மிகவும் முக்கியமான காரணியாக இருந்து மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பிற்கு முக்கிய அடிப்படையாக அமைந்தது. சாதி, மதம், பழங்குடி ஆகிய மொழிகள் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் அழுத்தக் குழுக்களின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக இருந்தன. சில மொழியியல் குழுக்கள்: (i) தமிழ் சங்கம் (ii) அஞ்சமன் தர்ராகி-இ-உருது (iii) ஆந்திர மகா சபா (iv) இந்தி சாகித்திய சம்மேளனம் (v) நகரி பிரசாரணி சபா (vi) தட்சிண பாரத ஹிந்தி பிரச்சார சபா

10. கருத்தியல் அடிப்படையிலான குழுக்கள்

மிக சமீப காலங்களில், ஒரு குறிப்பிட்ட சித்தாந்தத்தை, அதாவது ஒரு காரணம், ஒரு கொள்கை அல்லது ஒரு திட்டத்தை தொடர அழுத்த குழுக்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்த குழுக்களில்

பின்வருவன அடங்கும்: (i) நர்மதா பச்சாவ் போன்ற சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு குழுக்கள்

அந்தோலன், மற்றும் சிப்கோ இயக்கம் (ii)

ஜனநாயக உரிமைகள் அமைப்புகள் (iii) சிவில்

சுதந்திர சங்கங்கள் (iv) காந்தி அமைதி

அறக்கட்டளை (v) பெண் உரிமை அமைப்புகள்

11. அனோமிக் குழுக்கள்

பாதாம் மற்றும் பவல் கவனித்தார்: "அனோமிக் பிரஷர் குழுக்கள் என்பது கலவரங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், படுகொலைகள் போன்ற சமூகத்திலிருந்து அரசியல் அமைப்பில் தன்னிச்சையான முன்னேற்றத்தை அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ குறிக்கிறது. இந்திய அரசாங்கமும் அதிகாரத்துவ உயரடுக்குகளும், பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் வளங்களின் பற்றாக்குறை ஆகியவற்றால் மூழ்கடிக்கப்பட்டு, தவிர்க்க முடியாமல் ஒரு தொழில்நுட்ப மற்றும் அரசியல்-விரோத மனநிலையைப் பெறுகின்றன, எந்த வகையான குறிப்பிட்ட கோரிக்கைகள் சட்டபூர்வமானவை மறுக்கப்படுகின்றன.

இதன் விளைவாக ஆர்வமுள்ள குழுக்கள் அரசியல் அமைப்பிலிருந்து

அந்நியப்படுத்தப்படுகின்றன"⁴. அனோமிக் பிரஷர் குழுக்களில் சில: (i) அகில இந்திய

சீக்கிய மாணவர் கூட்டமைப்பு. (ii) குஜராத்தின் நவ நிர்மான் சமிதி. (iii) நக்சலைட்

குழுக்கள். (iv) ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் விடுதலை முன்னணி (JKLF). (v) அனைத்து

அசாம் மாணவர் சங்கம். (vi) அசாம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (ULFA). (vii) தால்

கல்சா.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. ஜிஏ அல்மண்ட் மற்றும் ஜிபி கோல்மேன் (பதிப்புகள்), தி பாலிடிக்ஸ் ஆஃப் தி டெவலப்பிங் ஏரியாஸ், பிரின்ஸ்டன், (1970), பி. 185.
2. ஜே.சி. ஜோஹாரி: இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், விஷால், பதின்மூன்றாவது பதிப்பு, பி. 591.
3. பால் கொலெண்டா: சுதந்திரம் பெற்றதில் இருந்து இந்தியாவில் சாதி (பாசு மற்றும் இந்தியாவில் சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியில்

சிஷன், பி. 110).

4. ஜிஏ பாதாம் மற்றும் ஜிபி பவல்: ஒப்பீட்டு அரசியல், 1972, பி. 75-76.

78 தேசிய ஒருங்கிணைப்பு

இந்தியா என்பது மதம், மொழி, சாதி, பழங்குடி, இனம், பிரதேசம் மற்றும் பலவற்றின் அடிப்படையில் பரவலான பன்முகத்தன்மை கொண்ட நிலம். எனவே, தேசிய ஒருமைப்பாட்டின் சாதனை மிகவும் இன்றியமையாததாகிறது நாட்டின் அனைத்து வளர்ச்சி மற்றும் செழிப்பு.

தேசிய ஒருங்கிணைப்பின் பொருள்

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு பற்றிய வரையறைகள் மற்றும்

அறிக்கைகள்: "தேசிய ஒருங்கிணைப்பு என்பது பிரிவினைவாத இயக்கங்களைத் தவிர்ப்பதைக் குறிக்கிறது மற்றும் சமூகம் முழுவதிலும் உள்ள அணுகுமுறைகளின் இருப்பு, இது பார்ப்பனிய நலன்களிலிருந்து வேறுபட்ட தேசிய மற்றும் பொது நலனுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது" 1 மைரான் வீனர்.

"தேசிய ஒருங்கிணைப்பு என்பது ஒரு சமூக-உளவியல் மற்றும் கல்வி செயல்முறையாகும், இதன் மூலம் மக்களின் இதயங்களில் ஒற்றுமை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒற்றுமை உணர்வு உருவாகிறது மற்றும் பொதுவான குடியுரிமை அல்லது தேசத்தின் மீதான விசுவாச உணர்வு ஆகியவை அவர்களிடையே வளர்க்கப்படுகின்றன" 2 HA கனி.

"தேசிய ஒருங்கிணைப்பு என்பது மோட்டார் மற்றும் செங்கற்களால் கட்டப்படும் வீடு அல்ல. இது நிபுணர்களால் விவாதிக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்படும் ஒரு தொழில்துறை திட்டம் அல்ல. மாறாக, ஒருங்கிணைப்பு என்பது மக்களின் தலையில் செல்ல வேண்டிய ஒரு சிந்தனை.

உணர்வுதான் மக்களை பெருமளவில் எழுப்ப வேண்டும்"
டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணா.

"தேசிய ஒருங்கிணைப்பு என்பது, ஒருங்கிணைவு, ஒற்றுமை அல்ல, ஆனால் ஒற்றுமை, நல்லிணக்கம் அல்ல, ஆனால் ஒருங்கிணைத்தல், ஒருங்கிணைத்தல், ஆனால் ஒரு அரசியல் சமூகம் அல்லது அரசை உருவாக்கும் மக்களின் தனித்துவமான பிரிவுகளை ஒருங்கிணைப்பது அல்ல" 3 ரஷீதுதீன் கான்.

மொத்தத்தில், தேசிய ஒருங்கிணைப்பு என்ற கருத்து அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், கலாச்சாரம் மற்றும் உளவியல் பரிமாணங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கிடையேயான உறவுகளை உள்ளடக்கியது.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான தடைகள்

தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான முக்கிய தடைகளில் பின்வருவன அடங்கும்:

1. பிராந்தியவாதம்

பிராந்தியவாதம் என்பது துணை தேசியவாதம் மற்றும் துணை பிரதேச விசுவாசத்தை குறிக்கிறது.

இது ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி அல்லது மாநிலத்தின் மீதான நேசத்தை ஒட்டுமொத்த நாட்டிற்கும் முன்னுரிமை அளிக்கிறது. துணைப்பிராந்தியவாதமும் உள்ளது, அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தின் மீதான காதல், அந்த பகுதியின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் மாநிலத்திற்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறது.

பிராந்தியவாதம் என்பது "இந்தியாவில் அரசியல் ஒருங்கிணைப்பின் துணை செயல்முறையாகும். இது தேசிய அரசியல் மற்றும் தேசிய கலாச்சாரத்தில் வெளிப்பாட்டைக் காணாத எஞ்சிய கூறுகளின் வெளிப்பாடாகும், மேலும் புதிய அரசியலின் மையத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டு, அரசியல் அதிருப்தி மற்றும் அரசியல் ஒதுக்கல்வாதத்தில் தங்களை வெளிப்படுத்துகிறது .

பிராந்தியவாதம் என்பது நாடு முழுவதும் வெளிப்படும் ஒரு நிகழ்வு பின்வரும் ஆறு வடிவங்களில்: (i)

இந்திய யூனியனிலிருந்து (காலிஸ்தான், திராவிட நாடு, மிசோஸ், நாகாஸ் மற்றும் பல) பிரிந்து செல்ல சில மாநிலங்களின் மக்களின் கோரிக்கை.

(ii) தனி மாநிலத்திற்கான சில பகுதிகளின் மக்களின் கோரிக்கை (தெலுங்கானா, போடோலாந்து, உத்தரகண்ட், விதர்பா, கூர்க்காலாந்து மற்றும் பல). (iii) சில யூனியன் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மக்களின் முழு மாநில அந்தஸ்து (மணிப்பூர், திரிபுரா, புதுச்சேரி, டெல்லி, கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் பல) கோரிக்கை. (iv) மாநிலங்களுக்கு இடையேயான எல்லைப் பூசல்கள் (சண்டிகர் மற்றும் பெல்காம் போன்றவை) மற்றும் நதிநீர் தகராறுகள் (காவிரி, கிருஷ்ணா, ரவி-பியாஸ் போன்றவை).

(v) அதன் கொள்கைகள் மற்றும் இலக்குகளை (சிவசேனா, தமிழ் சேனா, இந்தி சேனா, சர்தார் சேனா, லச்சித் சேனா மற்றும் பல) பின்பற்றுவதில் போர்க்குணமிக்க அணுகுமுறையை ஆதரிக்கும் பிராந்திய நோக்கங்களுடன் அமைப்புகளை உருவாக்குதல். (vi) அரசு வேலைகள், தனியார் வேலைகள், அனுமதிகள் மற்றும் பலவற்றில் உள்ளூர் மக்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கும் 'மண்ணின் மகன்கள்' கோட்பாடு.

அஸ்ஸாமியர்களுக்கு அஸ்ஸாம், மகாராஷ்டிரர்களுக்கு மகாராஷ்டிரா என்று அவர்களின் முழுக்கம் இருக்கும்.

2. வகுப்புவாதம்

வகுப்புவாதம் என்பது தேசத்தின் மீது ஒருவருடைய மத சமூகத்தை நேசிப்பது மற்றும் பிற மத சமூகங்களின் நலனைப் பணயம் வைத்து வகுப்புவாத நலனை ஊக்குவிக்கும் போக்கு. 1909, 1919 மற்றும் 1935 சட்டங்கள் முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் பிறருக்கு வகுப்புவாத பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்திய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் அதன் வேர்கள் உள்ளன.

மதத்தின் அரசியல்மயமாக்கலுடன் வகுப்புவாதம் தீவிரமடைந்தது. அதன் பல்வேறு வெளிப்பாடுகள்: (i) மத அடிப்படையிலான அரசியல் கட்சிகளை உருவாக்குதல் (அகாலி தளம், முஸ்லீம் லீக், ராம் ராஜ்ய பரிஷத், இந்து மகாசபா, சிவசேனா மற்றும் பல).

(ii) மத அடிப்படையிலான அழுத்தக் குழுக்கள் (அரசியல் சார்பற்ற நிறுவனங்கள்) தோன்றுதல் (ஆர்எஸ்எஸ், விஷ்வ ஹிந்து பரிஷத், ஜமாத்-இ இஸ்லாமி, ஆங்கிலோ-இந்திய கிறிஸ்தவர்கள் சங்கம் மற்றும் பல). (iii) வகுப்புவாத கலவரங்கள் (இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்கள், இந்துக்கள் மற்றும் சீக்கியர்கள், இந்துக்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் பல - பெனாரஸ், லக்னோ, மதுரா, ஹைதராபாத், அலகாபாத், அலிகார், அமிர்தசரஸ், மொராதாபாத் மற்றும் வேறு சில இடங்கள் வகுப்புவாத வன்முறையால் பாதிக்கப்படுகின்றன).

(iv) கோயில்கள், மசூதிகள் மற்றும் பிற மதக் கட்டமைப்புகள் மீதான சர்ச்சை (அயோத்தியில் ராம ஜென்ம பூமி தொடர்பான சர்ச்சை, டிசம்பர் 6, 1992 அன்று கரசேவகர்கள் சர்ச்சைக்குரிய கட்டமைப்பை இடித்துத் தள்ளினார்கள்).

முஸ்லீம்களின் மத மரபுவழி, பாகிஸ்தானின் பங்கு, இந்துப் பேரினவாதம், அரசாங்கத்தின் செயலற்ற தன்மை, அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் பிற குழுக்களின் பங்கு, தேர்தல் நிர்ப்பந்தங்கள், வகுப்புவாத ஊடகங்கள், சமூக-பொருளாதாரக் காரணிகள் போன்றவை வகுப்புவாதத்தின் நிலைத்திருப்பதற்கான காரணங்களாகும்.

3. சாதிவெறி

ஜாதிவெறி என்பது பொது தேசிய நலனுக்காக ஒருவரின் சொந்த ஜாதிக் குழுவின் மீதான அன்பைக் குறிக்கிறது. இது முக்கியமாக சாதியை அரசியல்மயமாக்கியதன் விளைவு. அதன் பல்வேறு வெளிப்பாடுகள் அடங்கும்:

(i) சாதியின் அடிப்படையில் அரசியல் கட்சிகளை உருவாக்குதல் (மெட்ராஸில் நீதிக்கட்சி, திமுக, கேரள காங்கிரஸ், குடியரசுக் கட்சி, பகுஜன் சமாஜ் கட்சி மற்றும் பல). (ii) ஜாதி அடிப்படையிலான அழுத்தக் குழுக்கள் (அரசியல் சார்பற்ற நிறுவனங்கள்) தோன்றுதல் (நாடார் சங்கம், ஹரிஜன சேவக் சங்கம், க்ஷத்ரிய மகாசபை போன்றவை).

(iii) தேர்தல்களின் போது கட்சி சீட்டுகள் ஒதுக்கீடு மற்றும் ஜாதி அடிப்படையில் மாநிலங்களில் மந்திரி சபையை உருவாக்குதல். (iv) பீகார், உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம் போன்ற பல்வேறு மாநிலங்களில் உயர் மற்றும் தாழ்ந்த சாதிகளுக்கு இடையே அல்லது ஆதிக்க சாதிகளுக்கு இடையேயான சாதி மோதல்கள். (v) இடஒதுக்கீடு கொள்கை மீதான வன்முறை மோதல்கள் மற்றும் கிளர்ச்சிகள்.

பி.கே. நேரு கவனித்தார்: “வகுப்பு வாக்காளர்கள் (பிரிட்டிஷ் காலத்தின்) வேஷ்டி வடிவில் இன்னும் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான இடஒதுக்கீடு வடிவத்தில் உள்ளன. அவை சாதியின் தோற்றத்தை வலியுறுத்தவும், மக்கள் தாங்கள் பிறந்த சாதியைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும் உதவுகின்றன. இது தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு உகந்தது அல்ல”5 .

மாநில அளவில், அரசியல் அடிப்படையில் ஆந்திராவில் கம்மா வெர்சஸ் ரெட்டி, கர்நாடகாவில் லிங்காயத் வெர்சஸ் வோக்கலிக்கா, கேரளாவில் நாயர் வெர்சஸ் ஈழவா, குஜராத்தில் பனியா வெர்சஸ் பாடிதார், பீகாரில் பூமியார் வெர்சஸ் ராஜ்புத், ஜாட் வெர்சஸ் ஜாட் போன்ற பெரிய சாதிக் குழுக்களுக்கு இடையேயான சண்டை. ஹரியானாவில் அஹிர், உத்தரப்பிரதேசத்தில் ஜாட் வெர்சஸ் ராஜ்புட், அசாமில் கலிதா வெர்சஸ் அஹோம் மற்றும் பல.

4. மொழியியல்

என்பது மொழியின் மீது அன்பும் பிற மொழி பேசும் மக்கள் மீதான வெறுப்பும் ஆகும். பிராந்தியவாதம், வகுப்புவாதம் அல்லது சாதியவாதம் போன்ற மொழியியல் நிகழ்வுகளும் அரசியல் செயல்முறையின் விளைவாகும். இது இரண்டு பரிமாணங்களைக் கொண்டுள்ளது: (அ) மொழியின் அடிப்படையில் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பு; மற்றும் (ஆ) ஒன்றியத்தின் அதிகாரப்பூர்வ மொழியின் நிர்ணயம்.

1953 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய மதராஸ் மாநிலத்தில் இருந்து ஆந்திரா என்ற முதல் மொழிவாரி மாநிலத்தை உருவாக்கியது, மொழியின் அடிப்படையில் மாநிலங்களை மறுசீரமைக்க நாடு தழுவிய கோரிக்கைக்கு வழிவகுத்தது. இதன் விளைவாக, மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்பு செய்த பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் 1956 இல் பெரிய அளவில் மாநிலங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட்டன.

கமிஷன் 6 (1953-1955). இதற்குப் பிறகும், மக்கள் போராட்டங்கள் மற்றும் அரசியல் நிலைமைகளின் அழுத்தம் காரணமாக இந்தியாவின் அரசியல் வரைபடம் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டது, இதன் விளைவாக பம்பாய், பஞ்சாப், அசாம் போன்ற மாநிலங்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன. 2000 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் எண்ணிக்கை 1956 இல் 14 மற்றும் 6 இல் இருந்து 28 மற்றும் 7 ஐ எட்டியது.

முறையே 7 .

அலுவல் மொழிச் சட்டம் (1963) இந்தியை யூனியனின் அலுவல் மொழியாக ஆக்கியது, தென்னிந்தியாவிலும் மேற்கு வங்கத்திலும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் எழுவதற்கு வழிவகுத்தது. அப்போது, இந்தி பேசாத மாநிலங்கள் விரும்பும் வரை ஆங்கிலம் 'இணை' அலுவல் மொழியாக தொடரும் என மத்திய அரசு உறுதியளித்தது. மேலும், பள்ளிக்கல்வி முறைக்கான மும்மொழி வாய்ப்பாடு (ஆங்கிலம், ஹிந்தி மற்றும் ஒரு பிராந்திய மொழி) இன்னும் தமிழகத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை 8 . இதன் விளைவாக, அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் விரும்பியபடி, இந்தியாவின் ஒரே இனத்தை உருவாக்கவில்லை.

சமீப காலங்களில் தெலுங்கு தேசம் கட்சி, ஏஜிபி, சிவசேனா போன்ற சில பிராந்திய கட்சிகளின் எழுச்சியால் மொழிப்பிரச்சினை தீவிரமடைந்துள்ளது. விரைவில்.

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில்

தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சில் (NIC) 1961 ஆம் ஆண்டு புதுதில்லியில் மத்திய அரசால் கூட்டப்பட்ட வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்ற தேசிய மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட முடிவிற்படி உருவாக்கப்பட்டது. பிரதமர், மத்திய உள்துறை அமைச்சர், மாநில முதல்வர்கள், ஏழு அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள், யுஜிசியின் தலைவர், இரண்டு கல்வியாளர்கள், எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான கமிஷனர் மற்றும் பிரதமரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஏழு நபர்கள் இதில் இருந்தனர். தேசிய ஒருமைப்பாடு பிரச்சனையை அதன் அனைத்து அம்சங்களிலும் ஆராய்ந்து, அதைக் கையாள்வதற்குத் தேவையான பரிந்துரைகளைச் செய்யுமாறு சபைக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்காக கவுன்சில் பல்வேறு பரிந்துரைகளை வழங்கியது. இருப்பினும், இந்த பரிந்துரைகள் காகிதத்தில் மட்டுமே இருந்தன, அவற்றை செயல்படுத்த மத்திய அரசோ அல்லது மாநில அரசோ எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

1968ல் மத்திய அரசு தேசிய ஒருமைப்பாட்டு கவுன்சிலுக்கு புத்துயிர் அளித்தது. அதன் அளவு 39ல் இருந்து 55 உறுப்பினர்களாக அதிகரிக்கப்பட்டது. தொழில், வர்த்தகம் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளனர். சபை ஸ்ரீநகரில் கூடி, தேசிய ஒற்றுமையின் வேரில் தாக்கும் அனைத்து போக்குகளையும் கண்டித்து ஒரு தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒற்றுமைக்காக சமூகத்தின் ஆக்கபூர்வமான சக்திகளை அணிதிரட்டுமாறு அரசியல் கட்சிகள், அமைப்புகள் மற்றும் பத்திரிகைகளுக்கு அது வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளது. இது முறையே பிராந்தியவாதம், வகுப்புவாதம் மற்றும் மொழிவாதம் பற்றி அறிக்கையிட மூன்று குழுக்களை அமைத்தது. இருப்பினும், உறுதியான எதுவும் அடையப்படவில்லை.

1980ல், செயலிழந்த தேசிய ஒருமைப்பாட்டு கவுன்சிலை மத்திய அரசு மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. அதன் அங்கத்துவம் மேலும் பரந்த அடிப்படையிலானது. அதில், மத நல்லிணக்கப் பிரச்சனை, வடக்கு கிழக்கு பிராந்தியத்தில் அமைதியின்மை மற்றும் புதிய கல்வி முறையின் தேவை ஆகிய மூன்று விடயங்கள் கலந்துரையாடலுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலில் இடம்பெற்றிருந்தன. தேசிய ஒற்றுமைக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் வகுப்புவாத மற்றும் பிற பிளவுபடுத்தும் சக்திகளின் செயல்பாடுகளை தொடர்ந்து கண்காணிக்க ஒரு நிலைக்குழுவை கவுன்சில் அமைத்தது.

1986 இல், NIC மறுசீரமைக்கப்பட்டது மற்றும் அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை மேலும் அதிகரிக்கப்பட்டது. பஞ்சாபில் பயங்கரவாதத்தை நாட்டின் ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு மற்றும் மதச்சார்பற்ற கொள்கைகள் மீதான தாக்குதலாக அது அங்கீகரித்தது.

அதன்படி, பஞ்சாபில் பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராட தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. சபை தொடர்ந்து செயல்பட 21 பேர் கொண்ட குழுவையும் அமைத்தது. மத நல்லிணக்கத்தைப் பேணுவதற்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாப்பதற்கும் குறுகிய கால மற்றும் நீண்ட கால முன்மொழிவுகளை உருவாக்குமாறு குழுவிடம் கேட்கப்பட்டது.

1990 இல், வி.பி. சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சிலை மறுசீரமைத்தது. அதன் பலம் 101 ஆக அதிகரித்தது. அதில் பிரதமர், சில மத்திய அமைச்சர்கள், மாநில முதல்வர்கள், தேசிய மற்றும் பிராந்திய கட்சிகளின் தலைவர்கள், பெண்கள், வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை பிரதிநிதிகள், கல்வியாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் பொது பிரமுகர்கள் ஆகியோர் அடங்குவர். பஞ்சாப் பிரச்சனை, காஷ்மீர் பிரச்சனை, பிரிவினைவாதிகளின் வன்முறை, வகுப்புவாத நல்லிணக்கம் மற்றும் அயோத்தியில் ராமஜென்மபூமி-பாபர் மசூதி பிரச்சனை போன்ற பல்வேறு விஷயங்களை விவாதத்திற்கான நிகழ்ச்சி நிரலில் அது கொண்டிருந்தது. ஆனால், உறுதியான முடிவு கிடைக்கவில்லை.

2005 ஆம் ஆண்டில், ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி (யுபிஏ) அரசாங்கம், பிரதமர் மன்மோகன் சிங் தலைமையில் தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கவுன்சிலை மீண்டும் அமைத்தது. 103 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட NIC ஆனது 12 வருட இடைவெளிக்குப் பிறகு அதன் கூட்டத்தை 1992 இல் நடத்தியது. சில மத்திய அமைச்சர்கள், மாநில மற்றும் UT முதல்வர்கள் மற்றும் தேசிய மற்றும் பிராந்திய கட்சிகளின் தலைவர்கள் தவிர, NIC தேசிய ஆணையங்களின் தலைவர்கள், பிரபல பொது நபர்கள் மற்றும் வணிகம், ஊடகம், தொழிலாளர் மற்றும் பெண்கள் பிரதிநிதிகள். தேசிய அக்கறை கொண்ட பிரச்சனைகளில் பயனுள்ள முன்முயற்சி மற்றும் ஊடாடல், தேசிய ஒருங்கிணைப்பு தொடர்பான பிரச்சினைகளை மறுஆய்வு செய்தல் மற்றும் பரிந்துரைகளை வழங்குவதற்கான ஒரு மன்றமாக NIC செயல்படும்.

செய்ய

ஒரிசா , கர்நாடகா, மகாராஷ்டிரா, ஜம்மு காஷ்மீர் மற்றும் அசாம் போன்ற பல்வேறு மாநிலங்களில் நடந்த வகுப்புவாத வன்முறைகளின் பின்னணியில் 2008 ஆம் ஆண்டு NIC இன் 14வது கூட்டம் நடைபெற்றது.

சிறுபான்மையினர், பட்டியல் சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் மத்தியில் கல்வியை மேம்படுத்துதல்; தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு பங்களிக்கும் கூறுகள்; பிராந்திய ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதி மற்றும் அடையாளப் பிரிவுகளை அகற்றுதல்; தீவிரவாத தடுப்பு; சிறுபான்மையினரிடையே மத நல்லிணக்கம் மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்; மற்றும் சமத்துவ மேம்பாடு ஆகியவை கூட்டத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் முக்கியமான சில விடயங்களாகும்.

ஏப்ரல் 2010 இல் ஐக்கிய முற்போக்குக் கூட்டணி (யுபிஏ) அரசாங்கம் மீண்டும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு கவுன்சிலை மீண்டும் அமைத்தது

(NIC) பிரதமர் மன்மோகன் சிங் தலைமையில். மத்திய அமைச்சர்கள், லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபாவில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள், அனைத்து மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் முதல்வர்கள் உட்பட 147 உறுப்பினர்களை என்ஐசி கொண்டுள்ளது. தேசிய மற்றும் பிராந்திய அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள், தேசிய கமிஷன்களின் தலைவர்கள், பிரபல பத்திரிகையாளர்கள், பொது பிரமுகர்கள் மற்றும் வணிக மற்றும் பெண்கள் அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகளும் இதில் அடங்குவர். இது முக்கியமாக வகுப்புவாதம், சாதிவாதம் மற்றும் பிராந்தியவாதத்தின் அச்சுறுத்தலை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான வழிமுறைகளையும் வழிகளையும் பரிந்துரைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

அக்டோபர் 2010 இல், NIC இன் நிலைக்குழுவையும் அரசாங்கம் அமைத்தது. இதில் மத்திய உள்துறை அமைச்சர் தலைவராகவும், நான்கு மத்திய அமைச்சர்கள், பல்வேறு மாநிலங்களின் ஒன்பது முதல்வர்கள் மற்றும் NIC யின் ஐந்து கூட்டுறவு உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். இது NIC கூட்டங்களுக்கான நிகழ்ச்சி நிரல் உருப்படிகளை இறுதி செய்யும்.

NIC இன் 15வது கூட்டம் செப்டம்பர், 2011 இல் நடைபெற்றது. கூட்டத்திற்கான நிகழ்ச்சி நிரலில் வகுப்புவாதம் மற்றும் வகுப்புவாத வன்முறையை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகள் அடங்கும்; வகுப்புவாத வன்முறை மசோதாவின் அணுகுமுறை; மத நல்லிணக்கத்தை மேம்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள்; குறிப்பாக சிறுபான்மையினர் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினருக்கு எதிரான பாகுபாட்டை அகற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகள்; சிவில் இடையூறுகளை அரசும் காவல்துறையும் எவ்வாறு கையாள வேண்டும்; மதம் மற்றும் சாதியின் பெயரால் இளைஞர்கள் தீவிரமயமாவதை எவ்வாறு தடுப்பது.

என்ஐசியின் 16வது கூட்டம் 23-09-2013 அன்று நடைபெற்றது. கூட்டத்தில் வன்முறைக்கு கண்டனம் தெரிவித்து, அனைத்து சமூகத்தினரிடையே நல்லிணக்க உறவை வலுப்படுத்த அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டும், மக்களிடையே நிலவும் கருத்து வேறுபாடுகளை சட்டத்திற்குள் தீர்க்க வேண்டும், பட்டியலின சாதியினர் மற்றும் பழங்குடியினர் மீதான வன்கொடுமைகளை கண்டிக்க வேண்டும் என தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மற்றும் அனைத்து பெண்களும் தங்கள் சமூக மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியை சம வாய்ப்புகளுடன் தொடர சுதந்திரத்தின் பலன்களை அனுபவிப்பதை உறுதிசெய்து, பகல் அல்லது இரவின் எந்த நேரத்திலும் பொது இடத்தில் அவர்களின் நடமாட்ட உரிமையை பாதுகாக்க வேண்டும்.

அட்டவணை 78.1 தேசிய ஒருங்கிணைப்பு கூட்டங்கள்

சந்திப்பு எண்

அன்று நடைபெற்ற

முதல் சந்திப்பு

ஜூன் 2 மற்றும் 3, 1962

இரண்டாவது சந்திப்பு	ஜூன் 20 முதல் 22 வரை , 1968
மூன்றாவது சந்திப்பு	நவம்பர் 12 , 1980
நான்காவது சந்திப்பு	ஜனவரி 21 , 1984
ஐந்தாவது சந்திப்பு	7 வது ஏப்ரல், 1986
ஆறாவது சந்திப்பு	செப்டம்பர் 12 , 1986
ஏழாவது சந்திப்பு	11 வது ஏப்ரல், 990
எட்டாவது சந்திப்பு	செப்டம்பர் 22 , 1990
ஒன்பதாவது சந்திப்பு	2 வது நவம்பர், 1991
பத்தாவது கூட்டம்	டிசம்பர் 31 , 1991
பதினொன்றாவது சந்திப்பு	ஜூலை 18 , 1992
பன்னிரண்டாவது சந்திப்பு	நவம்பர் 23 , 1992
பதின்மூன்றாவது சந்திப்பு	ஆகஸ்ட் 31 , 2005
பதினான்காவது சந்திப்பு	அக்டோபர் 13 , 2008
பதினைந்தாவது சந்திப்பு	செப்டம்பர் 10 , 2011
பதினாறாவது சந்திப்பு	செப்டம்பர் 23 , 2013

வகுப்புவாதத்திற்கான தேசிய அறக்கட்டளை ஹார்மனி

மத நல்லிணக்கத்திற்கான தேசிய அறக்கட்டளை (NFCH) 1992 இல் நிறுவப்பட்டது. இது மத்திய உள்துறை அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள ஒரு தன்னாட்சி அமைப்பாகும். இது மத நல்லிணக்கம், சகோதரத்துவம் மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பை ஊக்குவிக்கிறது.

NFCH இன் பார்வை மற்றும் பணி பின்வருமாறு:

பார்வை: இந்தியா வகுப்புவாத மற்றும் பிற அனைத்து வகையான வன்முறைகளிலிருந்தும் விடுபட்டுள்ளது, அங்கு அனைத்து குடிமக்கள் குறிப்பாக குழந்தைகள் மற்றும் இளைஞர்கள் அமைதி மற்றும் நல்லிணக்கத்துடன் ஒன்றாக வாழ்கின்றனர்.

நோக்கம்: மத நல்லிணக்கத்தை ஊக்குவித்தல், தேசிய ஒருங்கிணைப்பை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் கூட்டு சமூக நடவடிக்கை மூலம் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை வளர்ப்பது, விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சிகள், வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை குறிப்பாக குழந்தைகளை சென்றடைதல், இந்தியாவின் பகிரப்பட்ட பாதுகாப்பு, அமைதி மற்றும் செழுமைக்காக மதங்களுக்கு இடையேயான உரையாடலை ஊக்குவித்தல்.

NFCH ஆல் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: 1. சமூக வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் பராமரிப்பு, கல்வி மற்றும் பயிற்சிக்காக நிதி உதவி வழங்குதல், அவர்களின் பயனுள்ள மறுவாழ்வை நோக்கமாகக் கொண்டது

2. சுதந்திரமாக அல்லது கல்வி நிறுவனங்கள், அரசு சாரா நிறுவனங்கள் மற்றும் பிற அமைப்புகளுடன் இணைந்து பல்வேறு செயல்பாடுகளை ஒழுங்கமைப்பதன் மூலம் வகுப்புவாத நல்லிணக்கம் மற்றும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பை மேம்படுத்துதல் 3. படிப்புகளை நடத்துதல் மற்றும் நிறுவனங்களுக்கு உதவித்தொகை வழங்குதல் /

ஆய்வுகளை நடத்துவதற்கான அறிஞர்கள்

4. வகுப்புவாதத்திற்கான சிறந்த பங்களிப்பிற்காக விருதுகளை வழங்குதல் நல்லிணக்கம் மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாடு
5. அறக்கட்டளையின் நோக்கங்களை மேம்படுத்துவதில் மத்திய / மாநில அரசுகள் / UT நிர்வாகம், தொழில்துறை / வணிக நிறுவனங்கள், NGOக்கள் மற்றும் பிறரை ஈடுபடுத்துதல்
6. தகவல் சேவைகளை வழங்க, மோனோகிராஃப்கள் மற்றும் புத்தகங்கள், முதலியவற்றை வெளியிடுங்கள்

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. மைரான் வீனர்: பற்றாக்குறையின் அரசியல்: பொது அழுத்தம் மற்றும் இந்தியாவில் அரசியல் பதில், 1963.
2. HA கனி: முஸ்லீம் அரசியல் பிரச்சினைகள் மற்றும் தேசிய ஒருமைப்பாடு, பி. 3.
3. ரஷீதுதீன் கான்: தேசிய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் வகுப்புவாத நல்லிணக்கம் (இந்தியாவின் தேசிய ஒருங்கிணைப்பில், தொகுதி II, சின்ஹாவால் திருத்தப்பட்டது).
4. கௌசர் ஜே. ஆசம்: தேசிய ஒருங்கிணைப்பின் அரசியல் அம்சங்கள், பி. 82.
5. பிகே நேரு: ஜனவரி, 1988 இல் கேரளப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திரா காந்தி நினைவு விரிவுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.
6. இது ஃபஸ்ல் அலி தலைமையிலான மூன்று பேர் கொண்ட கமிஷன். அதன் மற்ற இரண்டு உறுப்பினர்கள் கே.எம்.பணிக்கர் மற்றும் எச்.என் குன்ஸ்ரு.
7. 2000 ஆம் ஆண்டில், சத்தீஸ்கர், உத்தரகாண்ட் மற்றும் ஜார்கண்ட் ஆகிய மூன்று புதிய மாநிலங்கள் முறையே மத்தியப் பிரதேசம், உத்திரப் பிரதேசம் மற்றும் பீகார் ஆகிய மாநிலங்களில் உருவாக்கப்பட்டன.
8. தமிழக அரசு மும்மொழிக் கொள்கையை எதிர்த்து, மாநிலக் கல்வி நிறுவனங்களில் ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளை மட்டும் தொடர்ந்து கற்பித்தது.

79 வெளியுறவுக் கொள்கை

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை, அதன் தேசிய நலன்களை மேம்படுத்துவதில் உலகின் பிற மாநிலங்களுடனான இந்தியாவின் உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. இது புவியியல், வரலாறு மற்றும் பாரம்பரியம், சமூக அமைப்பு, அரசியல் அமைப்பு,

சர்வதேச சூழல்¹ பொருளாதார நிலை, இராணுவ வலிமை, பொதுக் கருத்து மற்றும் தலைமைத்துவம் போன்ற பல தாரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது .

இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் கோட்பாடுகள்

1. உலக அமைதியை மேம்படுத்துதல்

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையானது சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 51 (மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்) சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதற்கும், நாடுகளுக்கிடையே நியாயமான மற்றும் கௌரவமான உறவுகளைப் பேணுவதற்கும், சர்வதேச சட்டம் மற்றும் ஒப்பந்தக் கடமைகளுக்கு மரியாதையை வளர்ப்பதற்கும், சர்வதேச மோதல்களைத் தீர்ப்பதற்கு மத்தியஸ்தம் மூலம் ஊக்கப்படுத்துவதற்கும் இந்திய அரசுக்கு வழிகாட்டுகிறது. மேலும், நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அமைதி அவசியம். ஜவஹர்லால் நேரு கூறினார்: "எங்களுக்கு அமைதி என்பது ஒரு தீவிரமான நம்பிக்கை மட்டுமல்ல; இது அவசர தேவை."

2. காலனித்துவ எதிர்ப்பு

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை காலனித்துவத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் எதிர்த்து. காலனித்துவமும் ஏகாதிபத்தியமும் பலவீனமான நாடுகளை ஏகாதிபத்திய சக்திகளால் சுரண்டுவதற்கு வழிவகுத்து, சர்வதேச அமைதியை மேம்படுத்துவதை பாதிக்கிறது என்று இந்தியா கருதுகிறது. இந்தியா அனைத்து வடிவங்களிலும் காலனித்துவத்தை கலைக்க வாதிட்டது மற்றும் இந்தோனேசியா, மலாயா, துனிசியா, அல்ஜீரியா, கானா, நமீபியா போன்ற ஆப்ரோ-ஆசிய நாடுகளில் விடுதலை இயக்கத்தை ஆதரித்தது. எனவே, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஹாலந்து, போர்ச்சுகல் போன்ற காலனித்துவ மற்றும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஆப்ரோ-ஆசிய நாடுகளின் மக்களுடன் இந்தியா தனது ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தியது. தற்போதைய நவ காலனித்துவம் மற்றும் நவ ஏகாதிபத்தியமும் இந்தியாவால் எதிர்க்கப்படுகிறது.

3. இனவாத எதிர்ப்பு

இனவாதத்தை அனைத்து வடிவங்களிலும் எதிர்ப்பது இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சமாகும். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, காலனித்துவம் மற்றும் ஏகாதிபத்தியம் போன்ற இனவெறி (அதாவது, இனத்தின் அடிப்படையில் மக்களுக்கு இடையேயான பாகுபாடு), வெள்ளையர்களால் கறுப்பர்களை சுரண்டுவதற்கு வழிவகுக்கிறது, சமூக சமத்துவமின்மை மற்றும் உலக அமைதியை மேம்படுத்துவதைத் தடுக்கிறது. தென்னாப்பிரிக்காவின் வெள்ளை சிறுபான்மை இனவெறி ஆட்சியால் பின்பற்றப்படும் நிறவெறி (இனப் பாகுபாடு) கொள்கையை இந்தியா கடுமையாக விமர்சித்தது. அது தெற்குடனான இராஜதந்திர உறவுகளையும் முறித்துக் கொண்டது

1954 இல் ஆப்பிரிக்கா நிறுவெறிக் கொள்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது².

இதேபோல், ஜிம்பாப்வே (முந்தைய ரோடீசியா) மற்றும் நமீபியாவை வெள்ளையர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதில் இந்தியா முக்கியப் பங்காற்றியது.

4. அணிசேராமை

1947 இல் இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தபோது, உலகம் சித்தாந்த அடிப்படையில் அமெரிக்கா தலைமையிலான முதலாளித்துவ முகாம் மற்றும் முன்னாள் சோவியத் ஒன்றியத்தின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் பிளாக் என இரண்டு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. 'பனிப்போர்' போன்ற ஒரு சூழ்நிலையில், இந்தியா இந்த இரண்டு கூட்டங்களிலும் சேர மறுத்து, அணிசேராக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டது. இந்த சூழலில், ஜவஹர்லால் நேரு குறிப்பிட்டார்: "கடந்த காலங்களில் உலகப் போர்களுக்கு வழிவகுத்த, மீண்டும் மிகப் பெரிய அளவில் பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய குழுக்களின் அதிகார அரசியலில் இருந்து விலகி, ஒன்றுக்கொன்று எதிராக இணைந்திருப்பதை நாங்கள் முன்மொழிகிறோம். போரைத் தவிர்க்க உதவுவதில் இந்தியா ஒரு பெரிய பங்கை வகிக்க முடியும் என்று நான் உணர்கிறேன்.

எனவே, பல்வேறு காரணங்களால் போர் பயம் நிறைந்த மற்றும் போருக்குத் தயாராகும் எந்த ஒரு அதிகாரக் குழுவுடன் இந்தியா அணிசேரக் கூடாது என்பது மிகவும் அவசியமாகிறது".

"இந்தியா அணிசேராக் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறது என்று நாம் கூறும்போது, அதன் பொருள் (i) இந்தியா எந்த ஒரு குழுவின் நாடுகளுடனும் அல்லது உண்மையில் எந்த தேசத்துடனும் இராணுவக் கூட்டணிகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை; (ii) வெளியுறவுக் கொள்கையில் இந்தியா சுதந்திரமான அணுகுமுறையைக் கொண்டுள்ளது; மற்றும் (iii) இந்தியா அனைத்து நாடுகளுடனும் நட்புறவை பேண முயற்சிக்கிறது"³.

5. பஞ்சசீல்

பஞ்சசீல் என்பது சர்வதேச உறவுகளில் ஐந்து நடத்தைக் கொள்கைகளைக் குறிக்கிறது. இது 1954 இல் ஜவஹர்லால் நேரு மற்றும் சீனப் பிரதமரான செள என்-லாய் ஆகியோரால் கையெழுத்திடப்பட்ட திபெத் மீதான இந்தோ-சீனா ஒப்பந்தத்தின் முகவுரையில் பொதிந்துள்ளது. ஐந்து கொள்கைகள்: (i) பரஸ்பர மரியாதை மற்றும் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மை; (ii) ஆக்கிரமிப்பு அல்லாதது; (iii) ஒருவருக்கொருவர் உள் விவகாரங்களில் தலையிடாமை; (iv) சமத்துவம் மற்றும் பரஸ்பர நன்மை; மற்றும் (v) அமைதியான சகவாழ்வு.

"பயங்கரவாத சமநிலை மற்றும் இழிவான பனிப்போர் பதட்டங்களுக்கு பதிலாக இறையாண்மை கொண்ட நாடுகளின் அமைதியான ஒத்துழைப்பை இந்தியா 'பஞ்சீலை' உணர்ந்தது, இது போட்டி பெரும் சக்தி ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் கூட்டணிகளால் கொண்டுவரப்பட்டது. அதிகாரச் சமநிலையின் கருத்துக்கு எதிராக, உலகமயம் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் இந்தியா அதை விளக்கியது"4 .

பஞ்சசீல் மிகவும் பிரபலமானது மற்றும் பர்மா, யூகோஸ்லாவியா, இந்தோனேசியா போன்ற உலகின் பல நாடுகள் அதை ஏற்றுக்கொண்டன. பஞ்சசீல் மற்றும் அணிசேராமை ஆகியவை சர்வதேச உறவுகளின் கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறைக்கு இந்தியாவின் மிகப்பெரிய பங்களிப்பு ஆகும்.

6. ஆப்ரோ-ஆசிய சார்பு

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையானது உலகின் அனைத்து நாடுகளுடனும் நட்புறவைப் பேணுவதாக இருந்தாலும், அது எப்போதும் ஆப்ரோ-ஆசிய நாடுகளுக்கு ஒரு சிறப்பு சார்பை வெளிப்படுத்தி வருகிறது. இது அவர்களிடையே ஒற்றுமையை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளில் அவர்களுக்காக ஒரு குரலையும் செல்வாக்கையும் பாதுகாக்க முயற்சிக்கிறது. இந்த நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக இந்தியா சர்வதேச உதவியை நாடுகிறது. 1947 ஆம் ஆண்டு, இந்தியா புதுதில்லியில் முதல் ஆசிய உறவுகள் மாநாட்டை அழைத்தது. 1949 இல், இந்தியா இந்தோனேசிய சுதந்திரம் பற்றிய எரியும் பிரச்சினையில் ஆசிய நாடுகளை ஒன்றிணைத்தது. 1955 இல் பாண்டுங்கில் (இந்தோனேசியா) நடந்த ஆப்ரோ-ஆசிய மாநாட்டில் இந்தியா ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தது. 77 (1964), குழு 15 (1990), பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான இந்தியப் பெருங்கடல் ரிம் அசோசியேஷன் ஆகியவற்றின் உருவாக்கத்திலும் இந்தியா முக்கிய பங்கு வகித்தது. (1995), BIST பொருளாதார ஒத்துழைப்பு (1997), மற்றும் SAARC (1985). பல அண்டை நாடுகளில் இருந்து இந்தியா 'பிக் பிரதர்' என்ற பெயரைப் பெற்றது.

7. காமன்வெல்த் உடனான இணைப்புகள்

1949 ஆம் ஆண்டிலேயே, காமன்வெல்த் நாடுகளின் முழு உறுப்பினரின் தொடர்ச்சியையும், காமன்வெல்த் தலைவராக பிரிட்டிஷ் அரசை ஏற்றுக்கொள்வதையும் இந்தியா அறிவித்தது. ஆனால், காமன்வெல்த் சுதந்திர நாடுகளின் தன்னார்வ சங்கமாக இருப்பதால், இந்த அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட பிரகடனம் இந்தியாவின் இறையாண்மையை எந்த வகையிலும் பாதிக்காது. இது இந்தியாவின் குடியரசுத் தன்மையைப் பாதிக்காது, ஏனெனில் இந்தியா இறுதிப் பணத்தையும் செலுத்தவில்லை

பிரித்தானிய மகுடத்துடனான விசுவாசம் அல்லது பிந்தையது இந்தியாவுடன் தொடர்புடைய எந்த செயல்பாடுகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

நடைமுறை காரணங்களால் காமன்வெல்த் அமைப்பில் இந்தியா உறுப்பினராகவே இருந்தது.

பொதுநலவாய அமைப்பில் அங்கத்துவம் பெறுவது பொருளாதாரம், அரசியல், கலாச்சாரம் மற்றும் பிற துறைகளில் தனக்குப் பயனளிக்கும் என்று அது நினைத்தது. பொதுநலவாய நாடுகளின் தலைவர்கள் மாநாட்டில் (CHOGM) முக்கிய பங்கு வகித்து வருகிறது. 1983 இல் புதுதில்லியில் 24வது காமன்வெல்த் உச்சி மாநாட்டை இந்தியா நடத்தியது.

8. UNO விற்கு ஆதரவு

1945 ஆம் ஆண்டிலேயே இந்தியா ஐநாவில் உறுப்பினரானது. அப்போதிருந்து, இது UNO இன் செயல்பாடுகள் மற்றும் திட்டங்களை ஆதரித்து வருகிறது. இது UNOவின் குறிக்கோள்கள் மற்றும் கொள்கைகளில் முழு நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. ஐநாவில் இந்தியாவின் பங்கின் சில அம்சங்கள்:

(i) காலனித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் இனவாதம் மற்றும் இப்போது நவ காலனித்துவம் மற்றும் நவ ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக இந்தியா போராடும் கொள்கையை ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மூலம் தொடங்கியுள்ளது. (ii) 1953 இல், இந்தியாவின் விஜய் லக்ஷ்மி பண்டிட் ஐநா பொதுச் சபையின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். (iii) கொரியா, காங்கோ, எல் சால்வடார், கொம்போடியா, அங்கோலா, சோமாலியா, மொசாம்பிக், சியரா லியோன், யூகோஸ்லாவியா மற்றும் பல நாடுகளில் ஐ.நா அமைதி காக்கும் பணிகளில் இந்தியா தீவிரமாக பங்கேற்றது. (iv) ஐநாவின் திறந்தநிலை பணிக்குழுக்களில் இந்தியா தொடர்ந்து தீவிரமாக பங்கேற்றது. 1997 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்த ஐ.நா.வை வலுப்படுத்துவதற்கான பணிக்குழுவின் இணைத் தலைவராக இந்தியா இருந்தது. (v) பல முறை, ஐ.நா. இப்போது, பாதுகாப்பு கவுன்சிலில் இந்தியா நிரந்தர இடம் கோருகிறது.

9. நிராயுதபாணியாக்கம்

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை ஆயுதப் போட்டிக்கு எதிரானது மற்றும் வழக்கமான மற்றும் அணு ஆயுதக் குறைப்புக்கு ஆதரவாக உள்ளது. இது உலக அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது, சக்தி குழுக்களுக்கு இடையேயான பதட்டங்களைக் குறைத்தல் அல்லது முடிவுக்குக் கொண்டுவருதல் மற்றும் உற்பத்தி செய்யாததைத் தடுப்பதன் மூலம் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை விரைவுபடுத்துதல்

ஆயுத உற்பத்திக்கான செலவு. ஆயுதப் போட்டியைச் சரிபார்க்கவும், நிராயுதபாணியை அடையவும் ஐநா தளத்தை இந்தியா பயன்படுத்துகிறது. 1985 ஆம் ஆண்டு புது தில்லியில் ஆறு நாடுகளின் உச்சி மாநாட்டை நடத்துவதற்கு இந்தியா முன்முயற்சி எடுத்து அணு ஆயுதக் குறைப்புக்கான உறுதியான திட்டங்களை முன்வைத்தது.

1968 ஆம் ஆண்டின் அணு ஆயுத பரவல் தடை ஒப்பந்தம் (NPT) மற்றும் 1996 ஆம் ஆண்டின் விரிவான சோதனை தடை ஒப்பந்தம் (CTBT) ஆகியவற்றில் கையெழுத்திடாததன் மூலம், இந்தியா தனது அணுசக்தி விருப்பங்களைத் திறந்து வைத்துள்ளது. NPT மற்றும் CTBT ஆகியவற்றின் பாகுபாடு மற்றும் மேலாதிக்க தன்மை காரணமாக இந்தியா எதிர்க்கிறது. ஐந்து நாடுகள் (அமெரிக்கா, ரஷ்யா, சீனா, இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ்) மட்டுமே அணு ஆயுதங்களை சட்டப்பூர்வமாக வைத்திருக்க முடியும் என்ற சர்வதேச அமைப்பை அவை நிரந்தரமாக்குகின்றன.

இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் நோக்கங்கள்

இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை பின்வரும் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதை நோக்கி இயக்கப்படுகிறது5 :

1. சர்வதேச சமூகத்தில் ஆதரவு மற்றும் புரிதலை வளர்ப்பதன் மூலம் வேகமாக மாறிவரும் சர்வதேச சூழலில் இந்தியாவின் முக்கிய தேசிய நலன்களையும் கவலைகளையும் பாதுகாப்பது.
2. முடிவெடுக்கும் செயல்முறையின் சுயாட்சியைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் ஒரு நிலையான, வளமான மற்றும் பாதுகாப்பான உலகளாவிய ஒழுங்கை நிறுவுவதில் முன்னோடியாக பங்கு வகிக்கிறது.
3. உலகளாவிய அச்சுறுத்தலாக உள்ள பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான சர்வதேச பிரச்சாரத்தை வலுப்படுத்துதல்.
4. அதிக முதலீடுகள், வர்த்தகம், தொழில்நுட்பத்தை அணுகுதல் மற்றும் இந்தியாவின் எரிசக்தி பாதுகாப்பை வலுப்படுத்துதல் உள்ளிட்ட இந்தியாவின் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதரவான சர்வதேச சூழலை உருவாக்குதல்.
5. P-5 நாடுகளுடன் நெருக்கமாக பணியாற்றுவதல் மற்றும் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம், ஜப்பான், ரஷ்யா மற்றும் சீனா போன்ற முக்கிய சக்திகளுடன் மூலோபாய உறவுகளை உருவாக்குதல்.
6. பரஸ்பர நன்மை பயக்கும் ஒத்துழைப்பு மற்றும் ஒருவருக்கொருவர் நியாயமான கவலைகளை ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம் அண்டை நாடுகளுடன் உறவுகளை தீவிரப்படுத்தவும் வலுப்படுத்தவும்.
7. பொருளாதார ரீதியில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட பிராந்தியமாக சார்க் தன்னை சமாதானமாகவும், உலகத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டதாகவும் உணர்தல்.
8. எல்லை தாண்டிய பயங்கரவாதம் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்படுவதையும், பாகிஸ்தானில் இருந்து செயல்படும் பயங்கரவாதத்தின் முழு உள்கட்டமைப்பும் தகர்க்கப்படுவதையும் உறுதி செய்ய வேண்டும்.
9. இந்தியாவின் 'ஆக்ட் ஈஸ்ட்' கொள்கையிலிருந்து (முந்தைய 'கிழக்கைப் பார்' கொள்கை) ஆதாயங்களை மேலும் அதிகரிக்கவும், இந்தியா மற்றும் ஆசியாநுக்கு பொதுவான ஆர்வமுள்ள பல பகுதிகளில் கணிசமான முன்னேற்றத்தை எதிர்பார்க்கவும்.
10. 4 மில்லியனுக்கும் அதிகமான இந்தியர்கள் வசிக்கும் மற்றும் எண்ணெய் மற்றும் எரிவாயு விநியோகத்தின் முக்கிய ஆதாரமாக விளங்கும் வளைகுடா பிராந்திய நாடுகளுடன் நமது உறவுகளை வலுப்படுத்துதல்.
11. பல்துறை தொழில்நுட்ப மற்றும் பொருளாதாரத்திற்கான வங்காள விரிகுடா முன்முயற்சி போன்ற பிராந்திய நிறுவனங்களின் செயல்பாடுகளுக்கு ஆதரவளிப்பதன் மூலம் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பயன்படுத்துதல்

ஒத்துழைப்பு (பிம்ஸ்டெக்), மீகாங்-கங்கா ஒத்துழைப்பு மற்றும் இந்தியா, பிரேசில் மற்றும் தென்னாப்பிரிக்கா (ஐபிஎஸ்ஏ) முன்முயற்சி மற்றும் பிராந்திய ஒத்துழைப்புக்கான இந்தியப் பெருங்கடல் ரிம் அசோசியேஷன் (ஐஓஆர்-ஏஆர்சி) போன்ற பிராந்தியக் குழுக்கள்.

12. சர்வதேச அரங்கில் இந்தியாவின் நலன்களை மேம்படுத்துவதற்காக EU மற்றும் G-20 போன்ற பிராந்திய குழுக்களுடன் தொடர்ந்து நெருக்கமாக பணியாற்றுவதல்.
13. ஐ.நா. பாதுகாப்பு கவுன்சிலை சீர்திருத்தம் மற்றும் மறுசீரமைத்தல் மற்றும் இறையாண்மை மற்றும் தலையீடு இல்லாத கொள்கைகளை மதிக்கும் ஒரு உலக ஒழுங்கில் பல துருவங்களை ஆதரிக்கவும்.
14. அரசியல், பொருளாதாரம் மற்றும் தொழில்நுட்ப களங்களில் வளர்ந்த மற்றும் வளரும் நாடுகளுக்கு இடையே மிகவும் சமமான சமன்பாட்டை மேம்படுத்துதல்.
15. உலகளாவிய அணு ஆயுதக் குறைப்பு இலக்கை நோக்கிச் செயல்படுத்தல் ஒரு கால எல்லைக்குள்.
16. இந்தியாவுடனான அவர்களின் பிணைப்பை வலுப்படுத்தவும், இந்தியாவின் சர்வதேச உறவுகளில் அவர்களின் முக்கிய பங்கை அங்கீகரிப்பதற்காகவும், புலம்பெயர்ந்த இந்தியர்களுடன் தொடர்ந்து நெருக்கமாக தொடர்புகொள்வது.

இந்தியாவின் குஜரால் கோட்பாடு

குஜரால் கோட்பாடு இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் ஒரு மைல்கல். இது 1996ல் அப்போதைய தேவகவுடா அரசில் வெளியுறவு அமைச்சராக இருந்த ஐ.கே.குஜரால் அவர்களால் முன்மொழியப்பட்டு தொடங்கப்பட்டது.

தெற்காசியாவின் மிகப்பெரிய நாடான இந்தியா, சிறிய அண்டை நாடுகளுக்கு ஒருதலைப்பட்ச சலுகைகளை வழங்க வேண்டும் என்று கோட்பாடு பரிந்துரைக்கிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், இந்தியா தனது சிறிய அண்டை நாடுகளுக்கு ஒத்துழைக்கும் அணுகுமுறையில் பரஸ்பரம் இல்லாத கொள்கையின் அடிப்படையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுடன் நட்பு மற்றும் சமூகமான உறவுகளின் மிக முக்கியத்துவத்தை இது அங்கீகரிக்கிறது.

இந்த கோட்பாடு இந்தியாவின் உடனடி அண்டை நாடுகளுடன் வெளிநாட்டு உறவுகளை நடத்துவதற்கு வழிகாட்டும் ஐந்து-புள்ளி வரைபடமாகும். இந்த ஐந்து கொள்கைகள் பின்வருமாறு: 1. பங்களாதேஷ், பூடான், மாலத்தீவுகள், நேபாளம் மற்றும் இலங்கை போன்ற அண்டை நாடுகளுடன் இந்தியா பரஸ்பரம் கேட்காமல், தன்னால் முடிந்ததை நல்லெண்ணத்துடன் கொடுக்க வேண்டும்.

2. எந்தவொரு தெற்காசிய நாடும் தனது பிரதேசத்தை பிராந்தியத்தின் மற்றொரு நாட்டின் நலனுக்கு எதிராக பயன்படுத்த அனுமதிக்கக்கூடாது.
3. எந்த நாடும் மற்றவரின் உள்விவகாரங்களில் தலையிடக்கூடாது நாடு.
4. தெற்காசிய நாடுகள் அனைத்தும் ஒன்றையொன்று மதிக்க வேண்டும் பிராந்திய ஒருமைப்பாடு மற்றும் இறையாண்மை.
5. அனைத்து தெற்காசிய நாடுகளும் அமைதியான இருதரப்பு பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் அனைத்து சர்ச்சைகளையும் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

குஜரால் அவர்களே விளக்கினார்: "குஜரால் கோட்பாட்டின் பின்னால் உள்ள தர்க்கம் என்னவென்றால், வடக்கு மற்றும் மேற்கில் இரண்டு விரோதமான அண்டை நாடுகளை நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருப்பதால், பாகிஸ்தான் மற்றும் சீனாவின் செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்த மற்ற அனைத்து உடனடி அண்டை நாடுகளுடனும் நாம் 'முழு சமாதானமாக' இருக்க வேண்டும். பிராந்தியத்தில்."

இந்தியாவின் அணு கோட்பாடு

2003 இல் இந்தியா தனது அணுசக்தி கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டது. இந்தக் கோட்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

1. நம்பகமான குறைந்தபட்ச தடுப்பை உருவாக்குதல் மற்றும் பராமரித்தல்.
2. "முதலில் பயன்படுத்த வேண்டாம்" என்ற தோரணை - அணு ஆயுதங்கள் இந்தியப் பகுதி அல்லது இந்தியப் படைகள் மீது எங்கும் அணுகுண்டு தாக்குதலுக்குப் பதிலடியாக மட்டுமே பயன்படுத்தப்படும்.
3. முதல் வேலைநிறுத்தத்திற்கு அணுசக்தி பதிலடி மிகப்பெரியதாக இருக்கும்
ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சேதத்தை ஏற்படுத்தும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.
4. அணு ஆயுதப் பதிலடித் தாக்குதல்கள் அணுசக்தி கட்டளை ஆணையத்தின் மூலம் சிவில் அரசியல் தலைமையால் மட்டுமே அங்கீகரிக்கப்படும்.
5. அணு அல்லாத ஆயுதங்களுக்கு எதிராக அணு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தாமை
மாநிலங்களில்.
6. எவ்வாறாயினும், உயிரியல் அல்லது இரசாயன ஆயுதங்கள் மூலம் இந்தியா அல்லது இந்தியப் படைகளுக்கு எதிராக எங்கும் பெரிய தாக்குதல் நடந்தால், அணு ஆயுதங்கள் மூலம் பதிலடி கொடுக்கும் வாய்ப்பை இந்தியா தக்க வைத்துக் கொள்ளும்.
7. அணு மற்றும் ஏவுகணை தொடர்பான பொருட்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்களை ஏற்றுமதி செய்வதில் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளின் தொடர்ச்சி, பிஸ்சைல் மெட்ரீரியல் கட்டாஃப் ஒப்பந்த பேச்சுவார்த்தைகளில் பங்கேற்பது மற்றும் அணுசக்தி சோதனைகள் மீதான தடையை தொடர்ந்து கடைபிடிப்பது.
8. உலகளாவிய, சரிபார்க்கக்கூடிய மற்றும் பாரபட்சமற்ற அணு ஆயுதக் குறைப்பு மூலம், அணு ஆயுதம் இல்லாத உலகத்தின் இலக்குக்கான தொடர்ச்சியான அர்ப்பணிப்பு.

அணுசக்தி கட்டளை ஆணையம் ஒரு அரசியல் கவுன்சில் மற்றும் நிர்வாகக் குழுவை உள்ளடக்கியது. அரசியல் சபை பிரதமர் தலைமையில் உள்ளது. அணு ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு அங்கீகாரம் அளிக்கும் ஒரே அமைப்பு இது.

செயற்குழு தேசிய பாதுகாப்பு ஆலோசகர் தலைமையில் உள்ளது. இது அணுசக்தி கட்டளை ஆணையத்தால் முடிவெடுப்பதற்கான உள்ளீடுகளை வழங்குகிறது மற்றும் அரசியல் சபையால் வழங்கப்பட்ட உத்தரவுகளை செயல்படுத்துகிறது.

பாதுகாப்புக்கான கேபினட் கமிட்டி (CCS) இந்தியாவின் அணுசக்தி கோட்பாட்டின் செயல்பாட்டின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பாய்வு செய்தது. CCS ஏற்கனவே உள்ள கட்டளை மற்றும் கட்டுப்பாட்டு கட்டமைப்புகளை மதிப்பாய்வு செய்தது

ஆயத்த நிலை, பதிலடி தாக்குதலுக்கான இலக்கு உத்தி மற்றும் எச்சரிக்கை மற்றும் ஏவுதலின் பல்வேறு நிலைகளுக்கான இயக்க நடைமுறைகள். ஒட்டுமொத்த தயார்நிலையில் CCS திருப்தி தெரிவித்தது.

அனைத்து மூலோபாயப் படைகளையும் நிர்வகிப்பதற்கும் நிர்வகிப்பதற்கும் தலைமைத் தளபதி, மூலோபாயப் படைகள் கட்டளையை நியமிக்க CCS ஒப்புதல் அளித்தது. அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் பதிலடி கொடுக்கும் அணுசக்தித் தாக்குதல்களுக்கான மாற்றுக் கட்டளைச் சங்கிலிகளுக்கான ஏற்பாடுகளையும் CCS மதிப்பாய்வு செய்து ஒப்புதல் அளித்தது.

இந்தியாவின் மத்திய ஆசியக் கொள்கையை இணைக்கவும்

இந்தியா 2012 இல் “இணைப்பு மத்திய ஆசியா” கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்தக் கொள்கையானது மத்திய ஆசிய நாடுகளுடனான இந்தியாவின் உறவுகளை வலுப்படுத்துவதையும் விரிவுபடுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்த நாடுகளில் கஜகஸ்தான், கிரகிஸ்தான், தஜிகிஸ்தான், துர்க்மெனிஸ்தான் மற்றும் உஸ்பெகிஸ்தான் ஆகியவை அடங்கும்.

இந்தியாவின் “மத்திய ஆசியாவை இணைக்கவும்” கொள்கையானது அரசியல், பாதுகாப்பு, பொருளாதாரம் மற்றும் கலாச்சார தொடர்புகள் உள்ளிட்ட பரந்த அடிப்படையிலான அணுகுமுறையாகும். அதன் அம்சங்கள் (அல்லது கூறுகள்) பின்வருமாறு :

1. உயர்மட்டப் பயணங்களின் மூலம் இந்தியா தனது வலுவான அரசியல் உறவுகளை தொடர்ந்து கட்டியெழுப்பும். இந்தியாவின் தலைவர்கள் இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு மன்றங்களில் நெருக்கமாக தொடர்புகொள்வார்கள்.
2. இந்தியா அதன் மூலோபாய மற்றும் பாதுகாப்பு ஒத்துழைப்பை வலுப்படுத்தும். இந்தியா ஏற்கனவே சில மத்திய ஆசிய நாடுகளுடன் மூலோபாய கூட்டுறவை கொண்டுள்ளது. ராணுவ பயிற்சி, கூட்டு ஆராய்ச்சி, பயங்கரவாத எதிர்ப்பு ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் தொடர்பான நெருக்கமான ஆலோசனைகள் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தப்படும்.
3. SCO, Eurasian Economic Community (EEC) மற்றும் Custom Union போன்ற தற்போதுள்ள மன்றங்கள் மூலம் கூட்டு முயற்சிகளின் ஒருங்கிணைப்பைப் பயன்படுத்தி மத்திய ஆசிய பங்களிகளுடன் இந்தியா பலதரப்பு ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கும். இந்தியா தனது சந்தைகளை ஒன்றிணைக்கும் யூரேசிய விண்வெளியுடன் ஒருங்கிணைக்க விரிவான பொருளாதார ஒத்துழைப்பு ஒப்பந்தத்தை ஏற்கனவே முன்மொழிந்துள்ளது.
4. இந்தியா மத்திய ஆசியாவை எரிசக்தி மற்றும் இயற்கை வளங்களில் நீண்டகால பங்களியாக பார்க்கிறது. மத்திய ஆசியா அதிக பயிரிடக்கூடிய நிலப்பரப்பைக் கொண்டுள்ளது மற்றும் மதிப்பு கூட்டுதலுடன் லாபகரமான பயிர்களை உற்பத்தி செய்வதில் இந்தியா ஒத்துழைக்கும் சாத்தியம் உள்ளது.
5. மருத்துவத் துறையானது ஒத்துழைப்பிற்கான பெரும் ஆற்றலை வழங்கும் மற்றொரு பகுதியாகும். மத்திய ஆசியாவில் சிவில் மருத்துவமனைகள்/மருத்துவமனைகள் அமைப்பதன் மூலம் ஒத்துழைப்பை நீட்டிக்க இந்தியா தயாராக உள்ளது.
6. இந்தியாவின் உயர்கல்வி முறை மேற்கத்திய பல்கலைக்கழகங்கள் வசூலிக்கும் கட்டணத்தில் ஒரு பகுதியையே வழங்குகிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டு, பிஷ்கெக்கில் ஒரு மையமாக வரக்கூடிய மத்திய ஆசிய பல்கலைக்கழகத்தை அமைப்பதில் இந்தியா உதவ விரும்புகிறது.

தகவல் தொழில்நுட்பம், மேலாண்மை, தத்துவம் மற்றும் மொழிகள் போன்ற துறைகளில் உலகத்தரம் வாய்ந்த கல்வியை வழங்குவதில் சிறந்து விளங்குகிறது.

7. ஐந்து மத்திய ஆசிய மாநிலங்களையும் இணைக்கும் வகையில், டெலி-கல்வி மற்றும் டெலி-மெடிசின் இணைப்புகளை வழங்க, இந்தியாவில் அதன் மையத்துடன் மத்திய ஆசிய மின்-நெட்வொர்க்கை அமைக்க இந்தியா செயல்பட்டு வருகிறது.

8. இந்திய நிறுவனங்கள் கட்டுமானத் துறையில் இந்தியாவின் திறனை வெளிப்படுத்தலாம் மற்றும் போட்டி விகிதத்தில் உலகத்தரம் வாய்ந்த கட்டமைப்புகளை உருவாக்கலாம். மத்திய ஆசிய நாடுகளில், குறிப்பாக கஜகஸ்தானில், கிட்டத்தட்ட வரம்பற்ற இரும்புத் தாது மற்றும் நிலக்கரி இருப்புக்கள் மற்றும் ஏராளமான மலிவான மின்சாரம் உள்ளது. பல நடுத்தர அளவிலான எஃகு உருட்டல் ஆலைகளை அமைக்க இந்தியா உதவ முடியும், அதன் குறிப்பிட்ட தயாரிப்புகளின் தேவையை உற்பத்தி செய்கிறது.

9. நில இணைப்பைப் பொறுத்தவரை, இந்தியா சர்வதேச வடக்கு-தெற்கு போக்குவரத்து வழித்தடத்தை (INSTC) மீண்டும் செயல்படுத்தியுள்ளது. காரிடாரில் உள்ள விடுபட்ட இணைப்புகளை விரைவாகப் பிரிப்பதற்கான வழிகளைப் பற்றி விவாதிக்க வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

10. பிராந்தியத்தில் ஒரு சாத்தியமான வங்கி உள்கட்டமைப்பு இல்லாதது வர்த்தகம் மற்றும் முதலீட்டிற்கு பெரும் தடையாக உள்ளது. சாதகமான கொள்கைச் சூழலைக் கண்டால் இந்திய வங்கிகள் தங்கள் இருப்பை விரிவுபடுத்தலாம்.

11. இந்தியா மற்றும் மத்திய ஆசிய நாடுகளுக்கு இடையே விமான இணைப்பை மேம்படுத்த கூட்டாக செயல்படும். 2011 இல் 21 பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்கள் என மதிப்பிடப்பட்ட வெளியூர் பயணிகளுக்கான மிகப்பெரிய சந்தைகளில் இந்தியாவும் ஒன்றாகும். இந்திய சுற்றுலாப் பயணிகளை கவருவதற்காக பல நாடுகள் இந்தியாவில் சுற்றுலா அலுவலகங்களைத் திறந்துள்ளன. மத்திய ஆசிய நாடுகள் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கான கவர்ச்சிகரமான விடுமுறை இடங்களாக உருவாகலாம் மற்றும் இந்தியத் திரைப்படத் துறையினருக்கும் கூட அதன் படங்களில் கவர்ச்சியான வெளிநாட்டு இடங்களை சித்தரிக்க விரும்புகிறது.

12. ஆழமான ஈடுபாட்டை நிலைநிறுத்துவதற்கு மக்களிடையே உள்ள தொடர்புகள் மிக முக்கியமான இணைப்புகளாகும். குறிப்பாக இளைஞர்களுக்கும் இந்தியா மற்றும் மத்திய ஆசியாவின் வருங்காலத் தலைவர்களுக்கும் இடையிலான பரிமாற்றங்களை வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. ஏற்கனவே மாணவர்களின் வலுவான பரிமாற்றம் உள்ளது. இந்தியாவும் மத்திய ஆசிய நாடுகளும் ஒருவருக்கொருவர் கலாச்சாரங்கள் பற்றிய ஆழமான நுண்ணறிவைப் பெற அறிஞர்கள், கல்வியாளர்கள், சிவில் சமூகம் மற்றும் இளைஞர் பிரதிநிதிகளின் வழக்கமான பரிமாற்றங்களை ஊக்குவிக்கும்.

இந்தியாவின் "மத்திய ஆசியாவை இணைக்கவும்" கொள்கையானது, யூரேசியாவில் ஆழமான ஈடுபாடு, சீனாவுடனான உறவுகளை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் ரஷ்யாவுடனான அதன் பாரம்பரிய உறவைக் கட்டியெழுப்பும் கொள்கை ஆகியவற்றுடன் ஒத்துப்போகிறது. SCO உட்பட பல பிராந்திய மன்றங்களில் அதன் உறுப்பினர், பிராந்தியத்துடன் இந்தியாவின் புதுப்பிக்கப்பட்ட தொடர்புகளை மேம்படுத்தும் என்று இந்தியா நம்புகிறது.

இந்தியாவின் கிழக்குக் கொள்கை

2014 ஆம் ஆண்டில், மோடி அரசாங்கம் இந்தியாவின் "கிழக்குக் கொள்கையை" மேம்படுத்தி, "கிழக்குக் கொள்கை" என மறுபெயரிட்டது. 1992 ஆம் ஆண்டு முதன்முதலில் "கிழக்கு பார் கொள்கை" அப்போதைய பிரதமர் பி.வி. நரசிம்ம ராவ்.

இந்தியா-ஆசியான் உச்சி மாநாட்டில் (2014) உரையாற்றிய பிரதமர் நரேந்திர மோடி, "இந்தியாவில் பொருளாதார வளர்ச்சி, தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் வர்த்தகத்தின் புதிய சகாப்தம் தொடங்கியுள்ளது.

வெளிப்புறமாக, இந்தியாவின் 'கிழக்கைப் பார் கொள்கை' என்பது 'கிழக்குக் கொள்கையாக' மாறிவிட்டது. இதேபோல், வெளியுறவுத்துறை அமைச்சர் சுஷ்மா ஸ்வராஜ், 2014ல் வியட்நாம் சென்றிருந்தபோது, இந்தியத் தூதுவர்களிடம், 'கிழக்கைப் பார்' என்று மட்டும் சொல்லாமல், 'கிழக்கே செயல்படுங்கள்' என்று கூறினார்.

இந்தியாவின் "ஆக்ட் ஈஸ்ட் கொள்கையின்" அம்சங்கள் (அல்லது கூறுகள்) பின்வருமாறு உள்ளன முதலில் ஒரு பொருளாதார முன்முயற்சியாகக் கருதப்பட்ட கொள்கை, உரையாடல் மற்றும் ஒத்துழைப்பிற்கான நிறுவன வழிமுறைகளை நிறுவுதல் உட்பட அரசியல், மூலோபாய மற்றும் கலாச்சார பரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளது.

- இந்தோனேசியா, வியட்நாம், மலேசியா, ஜப்பான், கொரியா குடியரசு, ஆஸ்திரேலியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு (ஆசியான்) ஆகியவற்றுடன் இந்தியா தனது உறவுகளை மேம்படுத்தியுள்ளது மற்றும் ஆசிய-பசிபிக் பிராந்தியத்தில் உள்ள அனைத்து நாடுகளுடனும் நெருக்கமான உறவுகளை உருவாக்கியுள்ளது.
- மேலும், ASEAN, ASEAN Regional Forum (ARF) மற்றும் கிழக்கு ஆசிய உச்சி மாநாடு (EAS) தவிர, வங்காள விரிகுடாவின் பஸ்துறை தொழில்நுட்ப மற்றும் பொருளாதார ஒத்துழைப்புக்கான (BIMSTEC), ஆசியாவின் பிராந்திய அரங்குகளிலும் இந்தியா தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளது. ஒத்துழைப்பு உரையாடல் (ACD), மீகாங் கங்கா ஒத்துழைப்பு (MGC) மற்றும் இந்தியப் பெருங்கடல் ரிம் சங்கம் (IORA).
- ஆக்ட் ஈஸ்ட் பாலிசி, உள்கட்டமைப்பு, உற்பத்தி, வர்த்தகம், திறன்கள், நகர்ப்புற புதுப்பித்தல், ஸ்மார்ட் சிட்டிகள், மேக் இன் இந்தியா மற்றும் பிற முயற்சிகளில் நமது உள்நாட்டு நிகழ்ச்சி நிரலில் இந்தியா-ஆசியான் ஒத்துழைப்புக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளது. இணைப்பு திட்டங்கள்,

விண்வெளியில் ஒத்துழைப்பு, S&T மற்றும் மக்களிடையேயான பரிமாற்றங்கள் பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் செழுமைக்கான ஊக்கமளிக்கும்.

5. ஆக்ட் ஈஸ்ட் பாலிசியின் நோக்கம் இருதரப்பு, பிராந்திய மற்றும் பலதரப்பு மட்டங்களில் தொடர்ச்சியான ஈடுபாட்டின் மூலம் ஆசிய-பசிபிக் பிராந்தியத்தில் உள்ள நாடுகளுடன் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு, கலாச்சார உறவுகளை மேம்படுத்துதல் மற்றும் மூலோபாய உறவை மேம்படுத்துதல் ஆகும். அருணாச்சலப் பிரதேசம் உள்ளிட்ட கிழக்குப் பகுதி, நமது சுற்றுப்புறத்தில் உள்ள பிற நாடுகளுடன்.
6. நமது ஆக்ட் ஈஸ்ட் கொள்கையில் இந்தியாவின் வடகிழக்கு பகுதிக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அருணாச்சல பிரதேசம் மற்றும் ஆசியான் பகுதி உட்பட வடகிழக்கு இந்தியாவிற்கு இடையே ஒரு இடைமுகத்தை இந்தக் கொள்கை வழங்குகிறது.
7. இருதரப்பு மற்றும் பிராந்திய மட்டங்களில் உள்ள பல்வேறு திட்டங்களில் வர்த்தகம், கலாச்சாரம், மக்கள் தொடர்புகள் மற்றும் பௌதீக உட்கட்டமைப்பு (சாலை, விமான நிலையம், தொலைத்தொடர்பு, மின்சாரம் போன்றவை) மூலம் ஆசியான் பிராந்தியத்துடன் வடகிழக்கின் தொடர்பை மேம்படுத்தவும் வலுப்படுத்தவும் நிலையான முயற்சிகள் அடங்கும்.
8. நாகரீக முன்னணியில், பௌத்த மற்றும் இந்து இணைப்புகள் மக்களிடையே புதிய தொடர்புகள் மற்றும் தொடர்பை வளர்ப்பதற்கு ஆற்றல் அளிக்கப்படுகின்றன.
9. இணைப்பில், ஒரு ஒத்திசைவான உத்தியை உருவாக்க சிறப்பு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன, குறிப்பாக ஆசியானை வடகிழக்கு இந்தியாவுடன் இணைப்பதற்காக. போக்குவரத்து உட்கட்டமைப்பை உருவாக்குதல், பிராந்தியத்தில் இணைப்பை மேம்படுத்த விமான நிறுவனங்களை ஊக்குவித்தல், கல்வி மற்றும் கலாச்சார நிறுவனங்களுக்கு இடையேயான தொடர்புகள் உள்ளிட்ட நடவடிக்கைகள் நடந்து வருகின்றன.
10. ஆசியானுடனான இந்தியாவின் பொருளாதார ஈடுபாடு முடுக்கிவிடப்பட்டுள்ளது - பிராந்திய ஒருங்கிணைப்பு மற்றும் திட்டங்களை செயல்படுத்துதல் ஆகியவை முன்னுரிமைகள். சேவை மற்றும் முதலீடுகளில் வர்த்தகம் தொடர்பான ஆசியான்-இந்தியா ஒப்பந்தம் 1 ஜூலை 2015 முதல் இந்தியா மற்றும் ஏழு ஆசியான் நாடுகளுக்கு நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது.
11. மூலோபாய பிரச்சினைகளில், இருதரப்பு மற்றும் பலதரப்பு வடிவங்களில் முக்கிய பங்களிகளுடன் பாதுகாப்பு நலன்களை இந்தியா அதிகரித்தது. பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதில் நெருக்கமான ஒத்துழைப்பு, பிராந்தியத்தில் அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மைக்கு ஒத்துழைத்தல்

மற்றும் சர்வதேச விதிமுறைகள் மற்றும் சட்டங்களின் அடிப்படையில் கடல்சார் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல் தொடர்கிறது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. இது உலக அரசியல் சூழல், உலக பொதுக் கருத்து மற்றும் உலக அமைப்புகளை உள்ளடக்கியது.
2. 1994 இல் இந்தியா மீண்டும் தென்னாப்பிரிக்காவுடன் முழு இராஜதந்திர உறவுகளை மீண்டும் நிறுவியது, இறுதியாக இனப் பாகுபாடு கொள்கை கைவிடப்பட்டது மற்றும் நெல்சன் மண்டேலாவின் கீழ் ஜனநாயக அரசாங்கம் நடைமுறைக்கு வந்தது.
3. ஏஎஸ் நரங்: இந்திய அரசு மற்றும் அரசியல், கீதாஞ்சலி, 2000 பதிப்பு, ப. 602.
4. டிஎன் மல்லிக்: அணிசேரா வளர்ச்சியின் வளர்ச்சி இந்தியாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை, ப. 165.
5. இந்தியா 2009: ஒரு குறிப்பு கையேடு, வெளியீடுகள் பிரிவு, இந்திய அரசு, ப. 530.
6. ஜூன் 12, 2012 அன்று கிர்கிஸ்தானின் பிஷ்கெக்கில் நடைபெற்ற முதல் இந்திய மத்திய ஆசிய உரையாடலில் வெளியுறவுத்துறை இணை அமைச்சர் இ. அஹமட் ஆற்றிய முக்கிய உரையின் அடிப்படையில்.
7. பத்திரிகை தகவல் பணியகம், இந்திய அரசு, டிசம்பர் 23, 2015.

பகுதி-XI

அரசியலமைப்பின் வேலை

80. அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய
ஆணையம்

80 மதிப்பாய்வு செய்ய தேசிய ஆணையம் அரசியலமைப்பின் வேலை

டி அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம் (NCRWC) 20001 இல் இந்திய அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தின் மூலம் அமைக்கப்பட்டது . 11 பேர் கொண்ட கமிஷன், இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதி எம்.என்.வெங்கடாசலையா தலைமையில் 2 . இது 20023 இல் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது .

I. ஆணையத்தின் குறிப்பு விதிமுறைகள்

குறிப்பு விதிமுறைகளின்படி, கடந்த ஐம்பது ஆண்டு கால அனுபவத்தின் அடிப்படையில், தற்போதுள்ள அரசியலமைப்பு விதிகள் திறமையான, மென்மையான மற்றும் பயனுள்ள அமைப்பின் தேவைகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் பதிலளிக்கும் திறன் கொண்டவை என்பதை ஆணையம் ஆராய வேண்டும். நவீன இந்தியாவின் நிர்வாகம் மற்றும் சமூகப் பொருளாதார மேம்பாடு மற்றும் மாற்றங்கள் ஏதேனும் இருந்தால் பரிந்துரைப்பது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் கட்டமைப்பிற்குள் அரசியலமைப்பின் 'அடிப்படை கட்டமைப்பு' அல்லது 'அடிப்படை அம்சங்களில்' தலையிடாமல் அரசியலமைப்பில் செய்ய வேண்டிய மாற்றங்களை ஆணையம் பரிந்துரைக்க வேண்டும் என்று குறிப்பு விதிமுறைகள் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்வதே அதன் பணி என்றும், அதை மீண்டும் எழுதுவது அல்ல என்றும், அதன் செயல்பாடு சிபாரிசு மற்றும் அறிவுரை மட்டுமே என்றும் ஆணையம் தெளிவுபடுத்தியது. பரிந்துரைகளில் ஏதேனும் ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்வது அல்லது நிராகரிப்பது என்பது பாராளுமன்றத்திற்கு விடப்பட்டது.

கமிஷனுக்கு முன் எந்த நிகழ்ச்சி நிரலும் இல்லை. அது தானாகவே, பதினொரு பகுதிகளை அடையாளம் கண்டு அவற்றை ஆய்வு செய்ய முன்மொழிந்தது. அவை பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது 4: 1. நாடாளுமன்ற ஜனநாயக அமைப்புகளை வலுப்படுத்துதல் (சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை; அவற்றின் பொறுப்புக்கூறல்; அரசியல் ஸ்திரமின்மையின் நிர்வாக, சமூக மற்றும் பொருளாதார செலவுகள்; ஒழுங்குமுறைக்குள் ஸ்திரத்தன்மைக்கான சாத்தியக்கூறுகளை ஆராய்தல். பாராளுமன்ற ஜனநாயகம்).

2. தேர்தல் சீர்திருத்தங்கள்; அரசியல் வாழ்க்கையில் தரநிலைகள்.
3. அரசியலமைப்பின் கீழ் சமூக-பொருளாதார மாற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியின் வேகம் (சமூக மற்றும் பொருளாதார உரிமைகளுக்கான உறுதி: எவ்வளவு நியாயமானது? எவ்வளவு வேகமாக? எவ்வளவு சமமாக?).
4. எழுத்தறிவை ஊக்குவித்தல்; வேலைவாய்ப்பை உருவாக்குதல்; சமூக பாதுகாப்பை உறுதி செய்தல்; வறுமை ஒழிப்பு.
5. யூனியன்-மாநில உறவுகள்.
6. பரவலாக்கம் மற்றும் அதிகாரப் பகிர்வு; பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை வலுப்படுத்துதல் மற்றும் வலுப்படுத்துதல்.
7. அடிப்படை உரிமைகள் விரிவாக்கம்.
8. அடிப்படைக் கடமைகளின் விளைவு.

9. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் விளைவு மற்றும் சாதனை
அரசியலமைப்பின் முன்னுரை நோக்கங்கள்.
10. நிதி மற்றும் பணவியல் கொள்கைகளின் சட்டக் கட்டுப்பாடு; பொது தணிக்கை
பொறிமுறை.
11. பொது வாழ்வில் நிர்வாக அமைப்பு மற்றும் தரநிலைகள்.

II. அரசியலமைப்பின் ஐம்பது ஆண்டுகள் வேலை

1950 முதல் 2000 வரையிலான அரசியலமைப்பின் செயல்பாடுகள் குறித்து ஆணையம் மேற்கொண்ட அவதானிப்புகள் பின்வருமாறு 5 : சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு 50

ஆண்டுகளில் நமது சாதனைகள் மற்றும் தோல்விகள் என்ன? மாநிலத்தின் மூன்று உறுப்புகளான சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவை எவ்வாறு ஒரு சமூகப் புரட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கான அரசியலமைப்பு உறுதிமொழியை மீட்டெடுத்துள்ளன? சமூகப் பொருளாதார மாற்றத்தின் மூலம் கோடிக்கணக்கானோருக்கு கண்ணியமான வாழ்க்கைக்கான ஸ்தாபக தந்தைகளின் கனவு நனவாகிவிட்டதா? இருப்புநிலை என்றால் என்ன?

1. அரசியல் சாதனைகள் 1. இந்தியாவின்

ஜனநாயக அடித்தளம் உழைக்கும் கூட்டாட்சி அரசியலாக நிலைபெற்றுள்ளது.

73வது மற்றும் 74 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுடன், ஜனநாயக விவாதத்தின் அடித்தளம் விரிவடைந்துள்ளது. மையப்படுத்தலை நோக்கி அதிக உந்துதல் உள்ளது. பொதுத் தேர்தல்கள் முறைப்படி நடத்தப்பட்டுள்ளன; மற்றும் தேர்தல் முடிவுகளின் விளைவாக அதிகாரப் பரிமாற்றங்கள் ஒழுங்காகவும், அமைதியாகவும், ஜனநாயக ரீதியாகவும் நடந்துள்ளன.

2. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் கல்வித் தகுதிகள் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களைக் காட்டியுள்ளன. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் சமூகத்தின் அமைப்பைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன. அரசியல் ஏணியில் இதுவரை பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் மேலும் மேலும் முன்னேறி வருகின்றனர்.

2. பொருளாதார உள்கட்டமைப்பு - ஈர்க்கக்கூடிய செயல்திறன்

1. உற்பத்தியின் குறிப்பிடத்தக்க விரிவாக்கம் மற்றும் பல்வகைப்படுத்தல் உள்ளது. புதிய தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் நவீன மேலாண்மை நுட்பங்கள் அதிகளவில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அறிவியல், தொழில்நுட்பம், மருத்துவம், பொறியியல் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பம் ஆகிய துறைகளில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்கள் உள்ளன.
2. 1950-2000 க்கு இடையில், விவசாய உற்பத்தியின் குறியீடு 46.2 லிருந்து 176.8 ஆக அதிகரித்தது.

3. 1960-2000 க்கு இடையில், கோதுமை உற்பத்தி 11 இல் இருந்து உயர்ந்தது மில்லியன் டன்கள் முதல் 75.6 மில்லியன் டன்கள் வரை.
4. 1960-2000 க்கு இடையில், அரிசி உற்பத்தி 35 மில்லியன் டன்னிலிருந்து 89.5 மில்லியன் டன்னாக உயர்ந்தது.
5. தொழில்துறை மற்றும் சேவைத் துறைகளின் ஈர்க்கக்கூடிய விரிவாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது.
6. தொழில்துறை உற்பத்தியின் குறியீடு 1950-51 இல் 7.9 ஆக இருந்தது 1999-2000 இல் 154.7.
7. மின்சார உற்பத்தி 1950-51 இல் 5.1 பில்லியன் KWH இலிருந்து 1999-2000 இல் 480.7 பில்லியன் KWH ஆக அதிகரித்துள்ளது. 8. 1994-2000 க்கு இடையில் GNP இன் ஆண்டு வளர்ச்சி 6 முதல் 8 சதவீதம் (1997-98 இல் தவிர) அடையப்பட்டது.
9. தகவல் தொழில்நுட்பத் துறையின் வருவாய் 1990 இல் \$ 150 மில்லியனிலிருந்து 1999 இல் \$ 4 பில்லியனாக வளர்ந்துள்ளது.
10. இந்தியாவின் தனிநபர் நிகர தேசிய உற்பத்தி (NNP) 1999-2000 இல் 1951 இல் இருந்ததை விட 2.75 மடங்கு அதிகமாக இருந்தது.

3. சமூக உள்கட்டமைப்பு- சாதனைகள்

1. 1950 முதல் 1998 வரை, குழந்தை இறப்பு விகிதம் பாதிக்கக் குறைந்துள்ளது. 1000 பிறப்புகளுக்கு 72 பிறப்புகள் - 146 இல் இருந்து குறைந்துள்ளது.
2. பிறக்கும் போது ஆயுட்காலம் 1950-51 இல் 32 ஆண்டுகளில் இருந்து 2000 இல் 63 ஆண்டுகள் வரை வளர்ந்துள்ளது.
3. இன்று கேரளாவில் பிறக்கும் குழந்தை வாஷிங்டனில் பிறக்கும் குழந்தையை விட நீண்ட காலம் வாழும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.
4. கேரளாவில் பெண்களின் ஆயுட்காலம் இப்போது 75 ஆண்டுகள்.
5. பொது சுகாதார சேவைகள் மற்றும் மருத்துவ வலையமைப்பின் விரிவான அமைப்பை இந்தியா அமைத்துள்ளது. 1951 ஆம் ஆண்டில், நாட்டில் 725 ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்கள் மட்டுமே இருந்தன. 1995 வாக்கில், இது 1,50,000 க்கும் அதிகமாக அதிகரித்துள்ளது.
6. ஆரம்ப பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 1951 மற்றும் 1995 க்கு இடையில் 2,10,000 லிருந்து 5,90,000 ஆக கணிசமாக அதிகரித்துள்ளது.
7. கிட்டத்தட்ட 95 சதவீத கிராமங்களில் ஆரம்பப் பள்ளி உள்ளது ஒரு கிலோமீட்டர் நடை தூரத்தில்.

4. அரசியல் தோல்விகள்

1. அரசியல் சீரழிவுக்கான முக்கிய காரணமும், மூலமும் தேர்தல் செயல்முறையின் திறமையின்மை ஆகும்.

கிரிமினல், சமூகவிரோத மற்றும் விரும்பத்தகாத கூறுகள் அரசியல் காட்சிகளில் பங்கேற்பதிலிருந்தும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதிலிருந்தும் தேர்தல் மற்றும் பாராளுமன்ற செயல்முறைகளை மாசுபடுத்துவதிலிருந்தும் விலக்கி வைக்க வேண்டும்.

2. ஜனநாயக மரபுகள் நிலையாக இருந்தாலும், ஜனநாயகத்தை உள்ளடக்கிய பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகம் என்று கூற முடியாது. இந்தியாவின் பன்மைத்துவம் மற்றும் பன்முகத்தன்மை அதன் ஜனநாயக நிறுவனங்களில் பிரதிபலிக்கவில்லை மற்றும் கைப்பற்றப்படவில்லை; அதேபோல், பொது விவகாரங்கள் மற்றும் முடிவெடுக்கும் செயல்முறைகளில் பெண்களின் பங்கேற்பு அவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு அருகில் இல்லை.
3. தேர்தல் செலவுகளின் மகத்தான தன்மை மற்றும் தேர்தல் ஊழல் ஆகியவை தேசிய முன்னேற்றத்தில் கடுமையான தீங்கு விளைவிக்கும் மற்றும் பொது நலனுக்கு தீங்கு விளைவிக்கும் வகையில் அரசியல் செயல்முறைகளின் சீரழிவுக்கு வழிவகுத்தது.
4. கிரிமினல் கூறுகளில் நியாயமான பங்கைக் கொண்ட அரசியல் கட்சிகள், கட்சி மற்றும் தேர்தல் செலவினங்களுக்காக மேம்போக்காக சேகரிக்கப்பட்ட மகத்தான நிதியைக் கையாளுகின்றன. பண்பலம் மற்றும் குற்றவியல் கூறுகள் பொது வாழ்வில் தரநிலைகள் பரவலான சீரழிவுக்கு பங்களித்தன மற்றும் அரசியலை குற்றமாக்கியுள்ளன. இது அரசாங்கங்களின் தரம் மற்றும் ஆட்சி செயல்முறைகளில் பிரதிபலிக்கிறது.
5. அரசியல் கட்சிகளின் நடத்தை, நிதி திரட்டலின் சட்டபூர்வமான தன்மை, தணிக்கை மற்றும் கணக்குத் தேவைகள் மற்றும் உள்கட்சி ஜனநாயகம் ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டக் கருவிகள் அல்லது சட்டத் தொகுப்பு எதுவும் இல்லை.
6. தேசிய அரசியல் கட்சிகள் முன்னெப்போதையும் விட 'பொது தேசிய நோக்கம்' என்ற வரையறையில் பிளவுபட்டுள்ளன; பொது வாழ்வின் உன்னத நோக்கங்கள் முன்பை விட, சந்தர்ப்பவாத மற்றும் சுயநலம் தேடும் அரசியலாக போட்டித் தன்மையுடன் சீரழிந்துள்ளன.
7. அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில் பொதிந்துள்ள மனிதனின் சகோதரத்துவத்தின் உன்னத இலட்சியமான 'சகோதரத்துவம்' உணரப்படாமல் உள்ளது.
இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த காலத்தை விட இந்திய மக்கள் தங்களுக்குள் பிளவுபட்டுள்ளனர்.
8. அரசியல் சூழல் மற்றும் செயல்முறைகளில் குற்றமயமாக்கல் மற்றும் சுரண்டல் அதிகரித்து வருகிறது, மேலும் குற்றவாளிகள் அரசியல்வாதிகள்-அதிகாரத்துவ தொடர்பு அதிகரித்து வருகிறது.
9. நம்பிக்கை நெருக்கடி உள்ளது. தலைமைக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது.
அரசியல் தலைவர்கள், குறுகிய கட்சி மற்றும் மதவெறி காரணமாக

குறுகிய கால அரசியல் ஆதாயங்களுக்கான ஆர்வங்கள் மற்றும் ஆசைகள்,
பரந்த பொதுவான தேசிய நோக்கங்களைக் கூட ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

5. பொருளாதார தோல்விகள்

1. பணக்கார மக்கள் தொகையில் 85 சதவீத வருமானம் உள்ளது. நாட்டின் வருவாயில் 1.5 சதவீதம் மட்டுமே ஏழ்மையான குவிண்டில்களிடம் உள்ளது. மேலே இருந்து வரும் இரண்டாவது, மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது குவிண்டில் முறையே 8 சதவீதம், 3.5 சதவீதம் மற்றும் 2 சதவீதம் வருமானம் உள்ளது. 2. 260 மில்லியன் மக்கள் வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழ்கின்றனர்.

6. சமூக தோல்விகள்

1. 1998 இல் இந்தியாவின் தாய் இறப்பு விகிதம் 100,000 பிறப்புகளுக்கு 407 ஆக இருந்தது. இந்த நிலைகள் மேற்கில் காணப்படும் அளவை விட 100 மடங்கு அதிகம்.
2. ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட சுமார் 53 சதவீத குழந்தைகள் (கிட்டத்தட்ட 60 மில்லியன்) ஊட்டச்சத்து குறைபாட்டால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் - இது துணை-சுறுாரா ஆப்பிரிக்காவின் பல பகுதிகளில் பதிவாகும் அளவை விட கிட்டத்தட்ட இரண்டு மடங்கு அதிகம்.
3. இந்தியாவில் பிறக்கும் எடை குறைவான குழந்தைகளின் விகிதம் 33 சதவீதம். இது சீனா மற்றும் தென் கொரியாவில் 9 சதவீதமும், தாய்லாந்தில் 6 சதவீதமும், இந்தோனேசியாவில் 8 சதவீதமும் மட்டுமே உள்ளது.
4. 2000 ஆம் ஆண்டுக்குள் 'அனைவருக்கும் ஆரோக்கியம்' என்ற அல்மா அட்டா பிரகடனத்தில் இந்தியா கையொப்பமிட்டது. 12-23 மாதங்களுக்கு இடைப்பட்ட குழந்தைகளில் 42 சதவீதம் பேர் மட்டுமே முழுமையாக நோய்த்தடுப்பு பெற்றுள்ளனர் - கிராமப்புறங்களில் 37 சதவீதம் மற்றும் 61 சதவீதம் நகர்ப்புறங்களில் சென்ட். பீகாரில் 11 சதவீதம் மற்றும் ராஜஸ்தானில் 17 சதவீதம் கவரேஜ் அதிர்ச்சியூட்டும் வகையில் குறைவாக உள்ளது.
5. தனிநபர் தினசரி தானியங்களின் நுகர்வு 1950 இல் 400 கிராம் இருந்து 2000 இல் சுமார் 440 கிராம் வரை ஓரளவு மட்டுமே மேம்பட்டிருந்தாலும், தனிநபர் பருப்பு வகைகள் (புரத உட்கொள்ளல்) 50 ஆண்டுகளில் குறைந்துள்ளன.
6. சமூகப் புரட்சியின் வாக்குறுதி மீட்கப்படாமல் உள்ளது. 270 மில்லியன் பட்டியல் சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் உள்ளனர் மற்றும் அவர்களின் நலன் மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான நடவடிக்கைகள் நேர்மையுடன் செயல்படுத்தப்படவில்லை.
7. 14 வயதுக்குட்பட்ட 380 மில்லியன் குழந்தைகள் உள்ளனர். அவர்களில் கிட்டத்தட்ட 100 மில்லியன் குழந்தைகள் தலித் குழந்தைகள். பயனுள்ள படிகள் எதுவும் இல்லை

அவர்களை "முக்கிய நீரோட்டத்தின்" நிலைக்கு கொண்டு வர எடுக்கப்பட்டது.

8. வட மாநிலங்களில் மக்கள் தொகைக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் வெற்றியடையவில்லை. உத்தரபிரதேசத்தின் கருவுறுதல் விகிதம், கேரளாவை விட கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டுக்கு பின்தங்கிய மாநிலம் என்று குறிப்பிடுகிறது.

7. நிர்வாக தோல்விகள்

1. ஊழல், உணர்வின்மை மற்றும் நிர்வாகத்தின் திறமையின்மை ஆகியவை சட்டத்திற்கு புறம்பான அமைப்புகள் மற்றும் இணையான பொருளாதாரங்கள் மற்றும் இணையான அரசாங்கங்களை கூட ஏற்படுத்தியது. மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் விரக்தியை ஏற்படுத்தும் அதிகாரத்துவ ஊழல், அதிகமான மக்களை சட்டத்திற்கு புறம்பான அமைப்புகளுக்குள் தள்ளியுள்ளது. தவறான நிர்வாகம் ஜனநாயக அமைப்புகளின் மீது நம்பிக்கையின்மை மற்றும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
2. அதிகரித்துவரும் பொறுப்பற்ற தன்மை உள்ளது. ஊழல் பரவலாகிவிட்டது. பொதுமக்களின் நலன் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது.
3. பிரிவு 311 இன் கீழ் சேவைகளுக்கான அரசியலமைப்புப் பாதுகாப்பு பெரும்பாலும் நேர்மையற்ற அதிகாரிகளால் தங்கள் தவறான செயல்களின் விளைவுகளிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள பயன்படுத்தப்படுகிறது.

8. பாலின நீதி மற்றும் சமத்துவம்- தோல்விகள்

1. கேரளாவில் பிறந்த ஒரு பெண், மத்தியப் பிரதேசத்தில் பிறந்த ஒருவரை விட 18 வருடங்கள் அதிகமாக வாழ எதிர்பார்க்கலாம் என்பதன் மூலம் ஆயுட்காலம் பிராந்திய வேறுபாடுகள் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.
2. பெரும்பாலான நாடுகளில் பெண்களின் ஆயுட்காலம் ஆண்களை விட சுமார் 5 ஆண்டுகள் அதிகமாக உள்ளது. உலகில் ஒரு சில நாடுகளைத் தவிர மற்ற நாடுகளில் 1000 ஆண்களுக்கு 1005 பெண்கள் உள்ளனர். பெண்கள் குறிப்பாகவும் முறையாகவும் பாகுபாடு காட்டப்படும் சமூகங்களில் மட்டுமே ஆண்கள் பெண்களை விட அதிகமாக உள்ளனர். இந்தியாவில் 1000 ஆண்களுக்கு 933 பெண்கள் மட்டுமே உள்ளனர். இதுதான் 'காணாமல் போன' பெண்களைப் பற்றிய நிகழ்வு.
3. பொது சேவைகளில் பெண்களின் ஒட்டுமொத்த பிரதிநிதித்துவம் வெறும் 4.9 மட்டுமே சதவீதம்
4. பெண்களின் அரசியல் பங்கேற்பு 1952 இல் 499 இடங்களுக்கு (4.41 சதவீதம்) எதிராக மக்களவையில் 22 பெண்கள் மட்டுமே இருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கிறது. 1991 இல், இது 544 இடங்களிலிருந்து (9.02 சதவீதம்) 49 இடங்களாக அதிகரித்தது.

5. 1995-2000 க்கு இடையில், உயர் நீதிமன்றத்தின் 503 நீதிபதிகளில்,
15 பேர் மட்டுமே பெண்கள்.

9. நீதி அமைப்பு-தோல்விகள்

1. சமூகத்தின் மிதமான எதிர்பார்ப்புகளைக் கூட நீதித்துறையால் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. அதன் தாமதங்கள் மற்றும் செலவுகள் ஏமாற்றமளிக்கின்றன, அதன் செயல்முறைகள் மெதுவாகவும் நிச்சயமற்றதாகவும் உள்ளன.
2. சட்டத்திற்கு புறம்பான முறைகளை நாடுவதற்கு மக்கள் தள்ளப்படுகிறார்கள்
நிலாநெய்தற்காக.
3. சிவில் மற்றும் கிரிமினல் தரப்பில் உள்ள விசாரணை அமைப்பு முற்றிலும் உடைந்துவிட்டது.

ஒட்டுமொத்த மதிப்பீட்டில், வெற்றிக் கதைகளை விட தோல்விகளே அதிகம் உள்ளன, அரசியலமைப்பின் ஐம்பது வருடங்கள் கணிசமாக தவறவிட்ட வாய்ப்புகளின் தொடர்ச்சி என்ற அனுமானத்தை தவிர்க்க முடியாது.

III. கவலைக்குரிய பகுதிகள்: ஆணையத்தின் கருத்து

ஆணைக்குழுவின் கருத்துப்படி பின்வரும் முக்கியமான பகுதிகள் கவலைக்குரியவை :

1. அரசாங்கங்களின் தரப்பில் அரசியலமைப்பு நம்பிக்கையின் அடிப்படை மீறல் உள்ளது

மற்றும் அவர்களின் ஆட்சி முறையானது அனைத்து அரசியல் அதிகாரங்களுக்கும் இறுதி ஆதாரமாக இருக்கும் மக்களை புறக்கணிப்பதில் உள்ளது. அரசு ஊழியர்களோ, நிறுவனங்களோ, மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படைத் தேவைக்கு உயிரோடு இல்லை. அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தனிமனிதனின் கண்ணியம் மீட்கப்படாத உறுதிமொழியாகவே இருந்து வருகிறது. இதனால், அரசுகள் மீதும், ஆட்சி மீதும் நம்பிக்கை இழக்கப்படுகிறது. குடிமக்கள் தங்கள் அரசாங்கங்கள் கட்டுப்படுத்த முடியாத நிகழ்வுகளால் முற்றுகையிடப்படுவதைக் காண்கிறார்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் மீதான நம்பிக்கையை இழக்கிறார்கள்.

தற்போதைய நிகழ்வுகளை சமூகத்தால் சமாளிக்க முடியவில்லை.

2. கவலைக்குரிய முதன்மையான பகுதி, இந்திய அரசின் தற்போதைய தன்மை மற்றும்

அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் வேகத்தால் உருவாகும் பெரும் உலகளாவிய மாற்றங்களை எதிர்நோக்கி வழங்க இயலாமை ஆகும்.

3. அடுத்த மற்றும் சமமான முக்கியமான பரிமாணம், அரசாங்கத்தின் அதிகரித்து வரும் செலவு மற்றும் நிதிப் பற்றாக்குறைகள் ஆபத்தானவை. 1947ல், வருவாய் பட்ஜெட்டில் ₹2 கோடி பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது; 1997-98ல், அது ₹88,937 கோடியாக மாறியது; 2001-02ல், இது சுமார் ₹1,16,000 கோடியாக இருந்தது (ஜிடிபியில் 4.8 சதவீதம்). இந்தியா கடன் பொறியை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கிறது.

4. அரசியல் சூழல் மற்றும் அரசியல் செயல்பாடுகளில் அசுத்தம் பரவலாக உள்ளது.

அரசியலின் குற்றமயமாக்கல், அரசியல் ஊழல் மற்றும் அரசியல்வாதி-குற்றவாளி-அதிகாரத்துவ இணைப்பு ஆகியவை முன்னோடியில்லாத அளவுக்கு வலுவான அமைப்பு மாற்றங்கள் தேவைப்படுகின்றன.

5. தேசிய ஒருமைப்பாடு மற்றும் பாதுகாப்பு பிரச்சினைகள் போதுமான மற்றும்

சிந்தனைமிக்க கவனத்தைப் பெறவில்லை. சமூக அமைதியின்மையின் ஆரம்ப எச்சரிக்கை அறிகுறிகளை மதிப்பிடுவதற்கான வழிமுறைகள் இல்லை. அவசரநிலை மற்றும் பேரிடர் மேலாண்மைக்கு போதுமான மற்றும் உடனடி மாநில பதில்களுக்கான வழிமுறைகள் முற்றிலும் போதுமானதாக இல்லை. நிர்வாகம், வரவிருக்கும் நிகழ்வுகளை எதிர்பார்ப்பதற்கும் பதில்களைத் திட்டமிடுவதற்கும் ஒரு அமைப்பாக

முன்கூட்டியே, தோல்வியடைந்தது. இது பல்வேறு துறைகளின் ஒருங்கிணைக்கப்படாத மற்றும் திசையில்லாத கலவையாக மாறியுள்ளது, இது பெரும்பாலும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பரஸ்பர முரண்பட்ட அதிகார வரம்புகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. பொறுப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்கான தெளிவான தரநிலைகள் அல்லது அடிப்படை எதுவும் இல்லை.

6. உழைக்கும் ஜனநாயக நாடாக இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த சாதனையும் அனுபவமும் (பல மையவிலக்கு சக்திகள் இருந்தபோதிலும்) குறிப்பிடத் தகுந்தவையாக இருந்தாலும், ஜனநாயக விவாதத்தின் தளங்கள் 73வது மற்றும் 74வது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களுடன் விரிவடைந்திருந்தாலும், நாடாளுமன்ற ஜனநாயக அமைப்புகளின் செயல்பாடுகள் கவனக்குறைவாக இருந்தால், அடிப்படை ஜனநாயக விழுமியங்களுக்கு அழிவை ஏற்படுத்தக்கூடிய தீவிரமான தவறுகளை எறிந்துள்ளனர்.

7. தேர்தல் நடைமுறையில் பரவலாக தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது மற்றும் சட்டத்தை உருவாக்கும் நிறுவனங்களின் போர்ட்டுக்குள் குற்றப் பின்னணி கொண்ட நபர்கள் நுழைவதைத் தேர்தல் முறையால் தடுக்க முடியவில்லை.

8. நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள், தேர்தல் முறையின் உள்ளார்ந்த பலவீனம் காரணமாக, போதுமான பிரதிநிதித்துவ தன்மையைப் பெறத் தவறிவிட்டன. 13 வது மக்களவை மொத்த வாக்காளர்களில் 27.9 சதவீதத்தையும், உ.பி.யின் சட்டமன்றம் முறையே 22.2 சதவீத வாக்காளர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

9. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கங்களின் அதிகரித்துவரும் உறுதியற்ற தன்மைக்கு சந்தர்ப்பவாத அரசியல் மற்றும் கொள்கையற்ற விலகல்களே காரணம். அரசியல் ஸ்திரமின்மையின் பொருளாதார மற்றும் நிர்வாகச் செலவுகள் கட்டுக்கடங்காமல் அதிகமாக உள்ளன, மேலும் அரசியலில் அவற்றின் தாக்கம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை. சுதந்திரம் பெற்ற 54 ஆண்டுகளில் நான்கு பிரதமர்கள் நாட்டை 40 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தாலும், ஒரு அரசியல் கட்சி மட்டும் 45 ஆண்டுகள் ஆட்சியில் இருந்த போதிலும், 1989 முதல் நாடு லோக்சபாவுக்கு ஐந்து பொதுத் தேர்தல்களைக் கண்டது. இந்த அரசியல் ஸ்திரமின்மைக்கான செலவுகள் வெறுமனே பிரம்மாண்டமானவை.

10. இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் நிலை கவலைக்கிடமாக உள்ளது. பொருளாதாரம் படிப்படியாக கடன் வலையில் மூழ்கி வருகிறது. பொருளாதாரம், நிதி மற்றும் பணவியல் கொள்கைகள், நிர்வாக திறமையின்மை, ஊழல் மற்றும் வீண் செலவுகள் ஆகியவை சமூகத்தை சட்டத்திற்கு புறம்பான அமைப்புகள், குற்ற-சிண்டிகேட்கள், கும்பல் போன்றவற்றிற்கு அதிகளவில் தள்ளுகின்றன.

விதி மற்றும் hoodlum out-fits. கறுப்புப் பணம், இணையான பொருளாதாரம் மற்றும் இணையான அரசாங்கங்கள் ஆகியவையே பொருளாதார மற்றும் சமூக யதார்த்தங்கள். சட்டபூர்வமான அரசாங்கங்கள், காலப்போக்கில், அவற்றை எதிர்கொள்வது கடினமாக இருக்கும். காலப்போக்கில் இந்த சட்ட விரோதமான குற்றச் செயல்கள் சட்டபூர்வமான அரசாங்கங்களுக்கு விதிமுறைகளை ஆணையிடும்.

11. கிராமப்புற மக்கள்தொகை குறைப்பு, நகரமயமாக்கல், நகர்ப்புற நெரிசல் மற்றும் சமூக அமைதியின்மைக்கு உடனடி கவனம் மற்றும் தீர்வுகள் தேவை. அதிகரித்து வரும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், ஒழுங்கான அரசாங்கத்திற்கு கடுமையான அச்சுறுத்தலாக இருக்கும்.
12. சமுதாயத்தின் எதிர்காலம் பெருகிய முறையில் அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது மற்றும் அறிவு சார்ந்தது. கல்வியின் தரம் மற்றும் உயர் ஆராய்ச்சிக்கு அவசர பழுது தேவை. நாடு ஒருதலைப்பட்சமான மற்றும் சிந்திக்காத கல்வி ஆயுதக் குறைப்பில் ஈடுபட்டுள்ளது.
13. நாட்டில் நீதி நிர்வாக அமைப்பு கவலைக்குரிய மற்றொரு பகுதி.
14. குற்றவியல் நீதி அமைப்பு வீழ்ச்சியின் விளிம்பில் உள்ளது. விசாரணைகள் மற்றும் வழக்குகளின் தரத்திற்கு வலுவான இரண்டாவது பார்வை தேவைப்படுகிறது. சட்டத்தின் தாமதம் மற்றும் வழக்கு செலவுகள் பழமொழியாகிவிட்டன. பாதிக்கப்பட்டவர்கள், பாதிக்கப்பட்டவர்கள்-பாதுகாப்பு மற்றும் முக்கியமான குற்றவியல்-விசாரணைகளில் சாட்சிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு நிறுவன ஏற்பாடுகள் தேவை. வழக்கறிஞர்கள், நீதிபதிகள் மற்றும் நீதித்துறை நிர்வாகிகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு, பயிற்சி, புதுப்பித்தல் மற்றும் தொடர்ச்சியான சட்டக் கல்வி ஆகியவற்றில் உடனடி கவனம் தேவை. மத்தியஸ்தம், சமரசம் மற்றும் நடுவர் போன்ற மாற்று தகராறு தீர்க்கும் பொறிமுறைகளின் அதிகரித்து வரும் பயன்பாடு மற்றும் துணை தீர்ப்பு சேவைகளின் வழிமுறைகள் வலியுறுத்தப்பட வேண்டும்.
15. மத, சமூக மற்றும் கலாச்சார பன்முகத்தன்மை கொண்ட இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில் வகுப்புவாத மற்றும் பிற குழுக்களுக்கு இடையேயான கலவரங்களை வெறும் சட்டம் ஒழுங்கு பிரச்சனையாக மட்டும் கருத முடியாது. அவை கூட்டு நடத்தை கோளாறுகளின் வெளிப்பாடுகள். சிறுபான்மையினர் உணரும் பாதுகாப்பின்மையை நீக்கி அவர்களை தேசிய கட்டமைப்பின் பிரதான நீரோட்டத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு சட்ட மற்றும் நிர்வாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.
16. சமூக உள்கட்டமைப்பின் நிலை கவலையளிக்கிறது. 14 வயதுக்குட்பட்ட 380 மில்லியன் குழந்தைகள் உள்ளனர். அவர்களின் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் நல்வாழ்வுக்கான ஏற்பாடுகள் முற்றிலும் போதுமானதாக இல்லை.

தரமான மற்றும் அளவு. ஆரம்பக் கல்விக்கான பட்ஜெட்டில் 96.4 சதவீதம் சம்பளத்திற்காக மட்டுமே செலவிடப்படுகிறது.

17. குழந்தை இறப்பு, குருட்டுத்தன்மை, தாய் இறப்பு, தாய்-இரத்த சோகை, குழந்தை ஊட்டச்சத்து குறைபாடு மற்றும் குழந்தை-நோய்த்தடுப்பு விகிதங்கள், குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் அடைந்திருந்தாலும், இன்னும் உயர்ந்த மற்றும் குழப்பமான நிலைகளில் உள்ளன.
18. பொது சுகாதாரம் மற்றும் சுகாதாரம் போதுமான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. காசநோய், மலேரியா, ஹெபடைடிஸ், எச்ஐவி போன்ற தொற்று நோய்களின் அபாயகரமான அதிகரிப்பு உள்ளது.

IV. ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள்

மொத்தம் 249 பரிந்துரைகளை ஆணையம் செய்தது. அவற்றில், 58 பரிந்துரைகள் அரசியலமைப்பில் திருத்தங்களை உள்ளடக்கியது, 86 சட்ட நடவடிக்கைகளை உள்ளடக்கியது மற்றும் மீதமுள்ள 105 பரிந்துரைகள் நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம் நிறைவேற்றப்படலாம்.

கமிஷனின் பல்வேறு பரிந்துரைகள் பகுதி வாரியாக கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது7 :

1. அடிப்படை உரிமைகள் மீது

1. பாகுபாட்டிற்கு எதிரான தடையின் நோக்கம் (கட்டுரைகள் 15 மற்றும் 16 இன் கீழ்) 'இன அல்லது சமூக தோற்றம், அரசியல் அல்லது பிற கருத்து, சொத்து அல்லது பிறப்பு' ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக விரிவாக்கப்பட வேண்டும்.
2. பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரம் (பிரிவு 19ன் கீழ்) வெளிப்படையாக 'பத்திரிகை மற்றும் பிற ஊடகங்களின் சுதந்திரம், கருத்துகளை வைத்திருக்கும் சுதந்திரம் மற்றும் தகவல் மற்றும் யோசனைகளைத் தேட, பெற மற்றும் வழங்குவதற்கான சுதந்திரம்' ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.
3. பின்வருபவை புதிய அடிப்படை உரிமைகளாக சேர்க்கப்பட வேண்டும்: (அ) சித்திரவதை, கொடுமை மற்றும் மனிதாபிமானமற்ற நடத்தை அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான உரிமை. (ஆ) ஒரு நபர் சட்டவிரோதமாக வாழ்வதற்கான உரிமை அல்லது சுதந்திரத்தை பறித்தால் இழப்பீடு பெறும் உரிமை. (c) இந்தியாவிற்கு வெளியேறவும் திரும்பவும் உரிமை. (ஈ) தனியுரிமை மற்றும் குடும்ப வாழ்க்கைக்கான உரிமை. (இ) ஒரு வருடத்தில் குறைந்தபட்சம் 80 நாட்களுக்கு கிராமப்புற கூலி வேலைக்கான உரிமை. (f) நீதிமன்றங்கள் மற்றும் தீர்ப்பாயங்களை அணுகுவதற்கான உரிமை மற்றும் விரைவானது

நீதி. (g)

சம நீதி மற்றும் இலவச சட்ட உதவிக்கான உரிமை8 . (எச்)

கவனிப்பு மற்றும் உதவி மற்றும் பாதுகாப்பிற்கான உரிமை (நிச்சயமாக குழந்தைகள்).

(i) பாதுகாப்பான குடிநீருக்கான உரிமை, மாசுபாட்டைத் தடுத்தல், சூழலியல் பாதுகாப்பு மற்றும் நிலையான வளர்ச்சி.

4. கல்விக்கான உரிமை (பிரிவு 21-A-ன் கீழ்) என விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்: 'ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் பதினான்கு வயது நிறைவடையும் வரை இலவசக் கல்விக்கான உரிமை உண்டு; மற்றும்

பெண்கள் மற்றும் எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி உறுப்பினர்களின் விஷயத்தில் அவர்கள் பதினெட்டு வயது முடியும் வரை'.

5. தடுப்புக் காவலில் (பிரிவு 22ன் கீழ்) இரண்டு மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும், அதாவது, (i) தடுப்புக் காவலின் அதிகபட்ச காலம் ஆறு மாதங்கள் இருக்க வேண்டும்; மற்றும் (ii) ஆலோசனைக் குழுவில் ஒரு தலைவர் மற்றும் இரண்டு உறுப்பினர்கள் இருக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் எந்த உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளாகவும் இருக்க வேண்டும்.

6. சீக்கியம், ஜைனம் மற்றும் பௌத்தம் ஆகியவை இந்து மதத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட மதங்களாகக் கருதப்பட வேண்டும் மற்றும் அவற்றை ஒன்றிணைக்கும் விதிகள் (பிரிவு 25 இன் கீழ்) நீக்கப்பட வேண்டும்.
தற்போது, 'இந்து' என்ற வார்த்தை, இந்த மதங்களையும் உள்ளடக்கியதாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

7. ஒன்பதாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகளுக்கு பிரிவு 31-பி வழங்கிய நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து பாதுகாப்பு (i) விவசாய சீர்திருத்தங்கள், (ii) இட ஒதுக்கீடுகள் மற்றும் (iii) செயல்படுத்துதல் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையவைகளுக்கு மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும். பிரிவு 39 இன் உட்பிரிவு (b) அல்லது (c) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்.

8. தேசிய அவசரகாலச் செயல்பாட்டின் போது (பிரிவு 352 இன் கீழ்) கட்டுரைகள் 20 மற்றும் 21 இன் கீழ் உள்ளவற்றைத் தவிர விதிகள் 17, 23, 24, 25 மற்றும் 32 இன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதை இடைநிறுத்த முடியாது.

2. சொத்து உரிமை

பிரிவு 300-A பின்வருமாறு மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும்:

1. சொத்தை பறித்தல் அல்லது கையகப்படுத்துதல் என்பது அதிகாரத்தால் ஆகும் சட்டம் மற்றும் பொது நோக்கத்திற்காக மட்டுமே.
2. தன்னிச்சையான இழப்பு அல்லது கையகப்படுத்தல் இருக்கக்கூடாது சொத்து.
3. SC மற்றும் STக்களுக்குச் சொந்தமான அல்லது வழக்கமாகப் பயன்படுத்தப்படும் விவசாய, வன மற்றும் நகரமற்ற வீட்டு மனை நிலத்தை பறிப்பது அல்லது கையகப்படுத்துவது, அத்தகைய நிலத்தை கையகப்படுத்துவதற்கு முன், பொருத்தமான மறுவாழ்வுத் திட்டத்தை வழங்கும் சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர நடைபெறாது. சுருக்கமாக, SC மற்றும் ST களின் நிலம் கையகப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால் அவர்களுக்கு 'பொருத்தமான மறுவாழ்வு' உரிமை.

3. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் மீது

1. அரசியலமைப்பின் IV பகுதியின் தலைப்பை 'மாநிலக் கொள்கை மற்றும் செயல்பாட்டின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்' என்று திருத்த வேண்டும்.
2. மக்கள்தொகைக் கட்டுப்பாட்டில் ஒரு புதிய வழிகாட்டுதல் கொள்கை இருக்க வேண்டும்
சேர்க்கப்பட்டது.
3. சுதந்திரமான தேசிய கல்வி ஆணையம் இருக்க வேண்டும்
ஒவ்வொரு ஐந்து வருடங்களுக்கும் அமைக்கப்படுகிறது.
4. மதங்களுக்கு இடையே நல்லிணக்கம் மற்றும் சமூக ஒற்றுமையை மேம்படுத்துவதற்கு
மதங்களுக்கு இடையேயான ஆணையம் நிறுவப்பட வேண்டும்.
5. அளவை மறுபரிசீலனை செய்ய உயர் அந்தஸ்து கொண்ட அமைப்பு இருக்க வேண்டும்
வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை செயல்படுத்துதல்.
6. ஐந்தாண்டுகளில் அதிக எண்ணிக்கையிலான வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்க ஒரு
மூலோபாய செயல் திட்டம் தொடங்கப்பட வேண்டும்.
7. தேசிய புள்ளியியல் ஆணையத்தின் (2001) அறிக்கையில் உள்ள பரிந்துரைகளை
செயல்படுத்துதல்.

4. அடிப்படைக் கடமைகளில்

1. அடிப்படைக் கடமைகளை பிரபலப்படுத்துவதற்கும் பயனுள்ளதாகும் வழிகள் மற்றும்
வழிமுறைகள் குறித்தும் பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்.
2. அடிப்படைக் கடமைகளை செயல்படுத்துவது தொடர்பான நீதிபதி வர்மா கமிட்டியின்
பரிந்துரைகள் விரைவில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் .
3. பின்வரும் புதிய அடிப்படைக் கடமைகள் பிரிவு 51-A இல் சேர்க்கப்பட வேண்டும்: (அ)
தேர்தல்களில் வாக்களிப்பது, ஜனநாயக ஆட்சியில் தீவிரமாகப் பங்கேற்பது மற்றும்
வரி செலுத்துவது. (ஆ) குழந்தைகளின் கல்வி, உடல் மற்றும் தார்மீக நல்வாழ்வு
விஷயத்தில் குடும்ப மதிப்புகள் மற்றும் பொறுப்பான பெற்றோரின் உணர்வை
வளர்ப்பது. (ச) தொழில் நிறுவனங்களின் கடமை, அவர்களின் ஊழியர்களின்
குழந்தைகளுக்கு கல்வி வழங்குவது.

5. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில் 1.

பாராளுமன்றத்தின் சுதந்திரமான மற்றும் சுதந்திரமான செயல்பாட்டிற்காக
சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் சிறப்புரிமைகள் வரையறுக்கப்பட்டு வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.

மாநில சட்டமன்றங்கள்.

2. பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகளின் கீழ் உறுப்பினர்கள் அனுபவிக்கும் விலக்கு, அவையில் அவர்கள் செய்யும் கடமைகள் அல்லது வேறு வகையில் அவர்கள் செய்யும் ஊழல் செயல்களை உள்ளடக்காது என்பதை தெளிவுபடுத்துவதற்கு 105வது பிரிவு திருத்தப்படலாம். மேலும், சபாநாயகர் / தலைவரின் முன் அனுமதியின்றி, சபையில் உறுப்பினரின் செயலால் எழும் எந்தவொரு குற்றத்தையும் எந்த நீதிமன்றமும் எடுத்துக் கொள்ளாது. மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தொடர்பாகவும் 194 வது பிரிவு இதேபோல் திருத்தப்படலாம்.
3. சம்மந்தப்பட்ட மாநிலத்திலிருந்து ராஜ்யசபாவிற்குத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான தகுதிக்கான குடியுரிமைத் தேவை பராமரிக்கப்பட வேண்டும். ராஜ்யசபாவின் கூட்டாட்சி தன்மையை உறுதிப்படுத்த இது அவசியம்.
4. எம்பி வட்டார வளர்ச்சித் திட்டம் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
5. மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் கீழ் உள்ள பல்வேறு அலுவலகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நோக்கத்திற்காகவும், பொருத்தமான சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருப்பதற்காகவும் 'லாப அலுவலகங்கள்' என்று அடையாளம் கண்டு அறிவிக்க தேர்தல் ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும்.
6. நோடல் ஸ்டேண்டிங் அமைக்க உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் தேசிய பொருளாதாரத்திற்கான குழு.
7. அரசியலமைப்பு திருத்த முன்மொழிவுகளை முன்கூட்டியே ஆய்வு செய்வதற்காக நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் நிலையான அரசியலமைப்பு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
8. சட்டமன்றத் திட்டத்தை மேற்பார்வையிடவும் ஒருங்கிணைக்கவும் நாடாளுமன்றத்தின் புதிய சட்டக் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.
9. மதிப்பீடுகள், பொது நிறுவனங்கள் மற்றும் துணைச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றில் தற்போதுள்ள நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் தொடரக்கூடாது.
10. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தானாக முன்வந்து பாராளுமன்ற குறைதீர்ப்பாளர் மூலம் பொது ஆய்வுக்கு தங்களைத் திறந்து வைக்க வேண்டும்.
11. 70க்கும் குறைவான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட மாநில சட்டமன்றங்கள் ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது 50 நாட்களும் மற்ற மாநில சட்டமன்றங்கள் குறைந்தது 90 நாட்களும் கூட வேண்டும். இதேபோல், மாநிலங்களவை மற்றும் மக்களவை அமர்வுகளுக்கான குறைந்தபட்ச நாட்களின் எண்ணிக்கை முறையே 100 மற்றும் 120 நாட்களாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

12. நடைமுறைச் சீர்திருத்தங்களை ஆய்வு செய்ய நாடாளுமன்றத்திற்கு வெளியே ஒரு ஆய்வுக் குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்.

6. நிர்வாக மற்றும் நிர்வாகம்

1. தொங்கு பாராளுமன்றம் ஏற்பட்டால், மக்களவைத் தலைவரை மக்களவை தேர்ந்தெடுக்கலாம். பின்னர் அவர் ஜனாதிபதியால் பிரதமராக நியமிக்கப்படலாம். இதே நடைமுறையை மாநில அளவிலும் பின்பற்றலாம்.
2. ஒரு பிரதமருக்கு எதிரான நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையுடன் ஒரே நேரத்தில் வாக்களிக்க மாற்றுத் தலைவரின் முன்மொழிவு இருக்க வேண்டும். இது 'ஆக்கபூர்வமான நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பு அமைப்பு' என்று அழைக்கப்படுகிறது.
3. அரசாங்கத்திற்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வரப்பட வேண்டுமானால், சபையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையில் குறைந்தது 20 வீதமானோர் நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டும்.
4. அதிக அளவிலான அமைச்சர்கள் குழுவைக் கொண்டிருக்கும் நடைமுறை சட்டத்தால் தடை செய்யப்பட வேண்டும். எந்தவொரு மாநிலத்திலும் அல்லது மத்திய அரசாங்கத்திலும் அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கையின் உச்சவரம்பு, சட்டமன்றத்தின் பிரபலமான சபையின் மொத்த பலத்தில் அதிகபட்சமாக 10 சதவீதமாக நிர்ணயிக்கப்படும்.
5. அமைச்சர் பதவி, சலுகைகள் மற்றும் சலுகைகளுடன் பல அரசியல் அலுவலகங்களை உருவாக்கும் நடைமுறையை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். அவர்களின் எண்ணிக்கை கீழ்சபையின் மொத்த பலத்தில் 2 சதவீதமாக இருக்க வேண்டும்.
6. பிரதம மந்திரியை அதன் வரம்புக்கு வெளியேயும் மாநிலங்களில் உள்ள லோக் ஆயுத்தா அமைப்புக்கும் வெளியே வைத்து லோக்பால் நியமனத்தை அரசியலமைப்பு வழங்க வேண்டும்.
7. இணைச் செயலாளருக்கு மேல் அரசுப் பணிகளில் பக்கவாட்டு நுழைவு நிலை அனுமதிக்க வேண்டும்.
8. நேர்மையான அரசு ஊழியர்களுக்கு பாதுகாப்பை மட்டுமின்றி, நேர்மையற்றவர்களுக்கு தண்டனை வழங்குவதையும் உறுதிசெய்யும் வகையில் 311வது பிரிவு திருத்தப்பட வேண்டும். ஒன்றை.
9. வேலை வாய்ப்புகள், பதவி உயர்வுகள், இடமாற்றங்கள் மற்றும் விரைவான முன்னேற்றங்கள் உள்ளிட்ட பணியாளர் கொள்கையின் கேள்விகள் சட்டப்பூர்வ விதிகளின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட தன்னாட்சி சிவில் சர்வீஸ் வாரியங்களால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும்.
10. அதிகாரிகள், தங்கள் பணியைத் தொடங்குவதற்கு முன், அரசியலமைப்பிற்கு விசுவாசமாக உறுதிமொழி எடுப்பதுடன், சத்தியம் செய்ய வேண்டும்.

நல்லாட்சி கொள்கைகளை கடைபிடிக்க வேண்டும்.

11. தகவல் அறியும் உரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டும் மற்றும் இரகசியம் குறித்த பாரம்பரிய வலியுறுத்தல் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும். உண்மையில், இரகசியப் பிரமாணத்துக்குப் பதிலாக வெளிப்படைத் தன்மைக்கான உறுதிமொழி இருக்க வேண்டும்.
12. ஊழல் மற்றும் தவறான நிர்வாகத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்காக பொது நலன்களை வெளிப்படுத்தும் சட்டங்கள் (விசில்-ப்ளோவர் சட்டங்கள் என்று பிரபலமாக அழைக்கப்படுகின்றன) இயற்றப்படலாம்.
13. ஊழல் செய்யும் அரசு ஊழியர்கள் மற்றும் அரசு ஊழியர்கள் அல்லாதவர்களின் பினாமி சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்ய சட்டம் இயற்ற வேண்டும்.

7. மத்திய-மாநில மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான உறவுகள்

1. 1990 இன் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் ஆணை, ஆலோசனைகளின் பகுதிகளை உருவாக்க வேண்டிய விஷயங்களைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடலாம்.
2. பேரழிவுகள் மற்றும் அவசரநிலைகளின் மேலாண்மை (இயற்கை மற்றும் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டவை) ஏழாவது அட்டவணையின் பட்டியல் III (இணைப்பட்டியல்) இல் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.
3. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் எனப்படும் சட்டப்பூர்வ அமைப்பு கமிஷன் அமைக்க வேண்டும்.
4. குடியரசுத் தலைவர் ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநரை அந்த மாநில முதல்வருடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே நியமிக்க வேண்டும்.
5. கட்டுரை 356 நீக்கப்படக்கூடாது, ஆனால் அது மிகக் குறைவாகவும் கடைசி முயற்சியின் தீர்வாகவும் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
6. ஒரு மாநிலத்தில் உள்ள அமைச்சகம் சட்டசபையின் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டதா இல்லையா என்ற கேள்வியை அவையின் தரையில் மட்டுமே சோதிக்க வேண்டும். கவர்னர், சபையின் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் வரை, அமைச்சரவையை டிஸ்மிஸ் செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது.
7. அவசரநிலை பிரகடனத்தின் கீழ் மாநிலம் இல்லாவிட்டாலும், தேர்தலை நடத்த முடியாவிட்டால் ஜனாதிபதி ஆட்சி தொடரலாம். இதற்கான சட்டப்பிரிவு 356 திருத்தப்பட வேண்டும்.
8. சட்டப்பிரிவு 356ன் கீழ் வெளியிடப்பட்ட பிரகடனம் பாராளுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்படுவதற்கு முன்பு மாநில சட்டசபை கலைக்கப்படக்கூடாது. இதை உறுதி செய்ய 356வது பிரிவு திருத்தப்பட வேண்டும்.
9. மாநிலங்கள் மற்றும் / அல்லது மையத்திற்கு இடையேயான நதி நீர் தகராறுகளை குறைவாக இல்லாத பெஞ்ச் விசாரித்து தீர்க்க வேண்டும்.

மூன்று நீதிபதிகள் மற்றும் தேவைப்பட்டால், உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஐந்து நீதிபதிகள் கொண்ட பெஞ்ச் வழக்கின் இறுதித் தீர்ப்பிற்கு.

10. நாடாளுமன்றம் 1956 ஆம் ஆண்டின் நதிநீர் வாரியச் சட்டத்திற்குப் பதிலாக அனைத்து மாநிலங்களுடனும் கலந்தாலோசித்த பிறகு மற்றொரு விரிவான சட்டத்தை கொண்டு வர வேண்டும்.
11. மாநில மசோதா குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்கப்பட்டால், குடியரசுத் தலைவர் தனது ஒப்புதலை வழங்குவதா அல்லது மசோதாவைத் திரும்பப் பெறுவதா என்பதை முடிவெடுக்கும் காலக்கெடு (மூன்று மாதங்கள் என்று சொல்லலாம்) இருக்க வேண்டும்.

8. நீதித்துறை மீது

1. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமனம் செய்ய பரிந்துரைக்க அரசியல் சட்டத்தின் கீழ் தேசிய நீதித்துறை ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். இது இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதி (தலைவராக), உச்ச நீதிமன்றத்தின் இரண்டு மூத்த நீதிபதிகள், மத்திய சட்ட அமைச்சர் மற்றும் குடியரசுத் தலைவரால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஒரு நபர் ஆகியோரைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
2. உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் தவறான நடத்தை குறித்த புகார்களை தேசிய நீதித்துறை ஆணையத்தின் குழு ஆய்வு செய்ய வேண்டும்.
3. உயர் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வு வயதை முறையே 65 மற்றும் 68 ஆக உயர்த்த வேண்டும்.
4. உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களைத் தவிர வேறு எந்த நீதிமன்றமும் தன்னை அவமதித்ததற்காக தண்டிக்கும் அதிகாரம் கொண்டிருக்கக் கூடாது.
5. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களைத் தவிர, நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் சட்டங்கள் அரசியலமைப்பிற்கு முரணானவை அல்லது சட்டமியற்றும் திறனுக்கு அப்பாற்பட்டவை என அறிவிக்கும் அதிகாரம் வேறு எந்த நீதிமன்றத்திற்கும் இருக்கக்கூடாது.
6. திட்டங்கள் மற்றும் வருடாந்திர பட்ஜெட் முன்மொழிவுகளைத் தயாரிப்பதற்காக தேசிய நீதித்துறை கவுன்சில் மற்றும் மாநிலங்களில் நீதித்துறை கவுன்சில்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும்.
7. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களில், வழக்கின் முடிவில் இருந்து 90 நாட்களுக்குள் தீர்ப்புகள் பொதுவாக வழங்கப்பட வேண்டும்.
8. முன்மாதிரியான செலவுகளின் விருது பொருத்தமானதாக வழங்கப்பட வேண்டும் சட்ட செயல்முறையை துஷ்பிரயோகம் செய்த வழக்குகள்.

9. ஒவ்வொரு உயர் நீதிமன்றமும் அதன் அதிகார வரம்பிற்குள் உள்ள நீதிமன்றங்களில் நிலுவைத் தொகையை காலவரையறையில் அகற்றுவதற்கான ஒரு மூலோபாயத் திட்டத்தைத் தயாரிக்க வேண்டும். ஒரு வருடத்திற்கு மேல் எந்த வழக்கும் நிலுவையில் இருக்கக்கூடாது.
10. மனு-பேரமைப்பு முறை ஒரு பகுதியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் பணமதிப்பிழப்பு செயல்முறையின்.
11. நாட்டில் உள்ள கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் படிநிலை உயர் நீதிமன்றத்தின் கீழ் இரண்டு அடுக்கு நீதித்துறைக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.

9. சமூக-பொருளாதார மாற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியின் வேகத்தில் 1.

நியாயமான எண்ணிக்கையிலான SC, ST மற்றும் BC களை உச்ச

நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் பெஞ்ச்களில் கொண்டு வருவதற்கான வழியைக் கண்டறியலாம் மற்றும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

2. சமூகக் கொள்கையானது SC, ST மற்றும் BC கள் மற்றும் பெண்கள் மீது குறிப்பாக கவனம் செலுத்தி பொதுப் பிரிவினருடன் சமமாக போட்டியிடுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
3. நலிந்த பிரிவினருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட வளங்கள் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தப்படுவதை உறுதிசெய்ய பொருத்தமான புதிய நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும்.
4. குடிமக்கள் பட்டயங்கள் ஒவ்வொரு சேவை வழங்கும் துறை/ முகமையாலும் குறிப்பாக SC, ST மற்றும் பிற தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் குடிமக்களின் உரிமைகளைக் கணக்கிடுவதற்குத் தயாரிக்கப்படும்.
5. SC, ST மற்றும் BC களுக்கான இடஒதுக்கீடு, இடஒதுக்கீடு தொடர்பான அனைத்து தகராறுகளிலும் தீர்ப்பளிக்க அரசு நியாய அதாலத்களை அமைப்பது உட்பட இடஒதுக்கீட்டின் அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சட்டத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட வேண்டும்.
6. எஸ்சி, எஸ்டி மற்றும் பிசிக்களுக்கான குடியிருப்புப் பள்ளிகள் இருக்க வேண்டும் நாட்டின் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் நிறுவப்பட்டது.
7. அரசியலமைப்பின் ஐந்தாவது அட்டவணையால் நிர்வகிக்கப்படும் அனைத்து பழங்குடியின பகுதிகளும் ஆறாவது அட்டவணைக்கு மாற்றப்பட வேண்டும். மற்ற பழங்குடியினர் பகுதிகளையும் ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ் கொண்டு வர வேண்டும்.
8. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டி (வன்கொடுமை தடுப்பு) சட்டம், 1989ன் கீழ் குற்றங்களை விசாரிக்க பிரத்யேகமாக சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும்.

9. தீண்டாமையைத் தடுப்பதற்கு, சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1955-ன் கீழ் பயனுள்ள தண்டனை நடவடிக்கை தேவை.
10. கையால் துப்புரவு பணியாளர்களை பணியமர்த்துதல் மற்றும் உலர் கழிப்பறைகள் கட்டுதல் (தடை) சட்டம், 1993, கண்டிப்பாக அமல்படுத்தப்பட வேண்டும்.
11. சிறுபான்மை சமூகங்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பதுடன் கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.
12. கொத்தடிமைத் தொழிலாளர்களின் விடுதலை மற்றும் மறுவாழ்வுக்கான முழு அதிகாரம் பெற்ற தேசிய ஆணையம் அமைக்கப்பட வேண்டும். மாநில அளவிலும் இதுபோன்ற அதிகாரங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.
13. பெண்களைப் பொறுத்தவரை, இடஒதுக்கீடு, மேம்பாடு, அதிகாரமளித்தல், சுகாதாரம் மற்றும் வன்முறைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.

10. அதிகாரப் பரவலாக்கம் (பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகள்)

1. அரசியலமைப்பின் பதினொன்றாவது மற்றும் பன்னிரண்டாவது அட்டவணைகள் பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகளுக்கு தனி நிதிக் களத்தை உருவாக்கும் வகையில் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும்.
2. மாநில பஞ்சாயத்து கவுன்சில் கீழ் நிறுவப்பட வேண்டும் முதல்வர் தலைமை.
3. பஞ்சாயத்துகள் மற்றும் நகராட்சிகள் 'சுய அரசு நிறுவனங்கள்' என்று திட்டவட்டமாக அறிவிக்கப்பட்டு, அவற்றிற்கு பிரத்தியேகப் பணிகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இந்த நோக்கத்திற்காக, 243-ஜி மற்றும் 243-டபிள்யூ விதிகள் பொருத்தமாக திருத்தப்பட வேண்டும்.
4. இந்திய தேர்தல் ஆணையம் அதன் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்ற மாநில தேர்தல் ஆணையத்திற்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்க அதிகாரம் பெற்றிருக்க வேண்டும். மாநில தேர்தல் ஆணையம் தனது வருடாந்திர அல்லது சிறப்பு அறிக்கைகளை இந்திய தேர்தல் ஆணையத்திடமும் ஆளுநரிடமும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இதற்கு விதிகள் 243-K மற்றும் 243-ZA திருத்தம் தேவை.
5. சட்டப்பிரிவு 243-E, ஒரு பஞ்சாயத்து கலைக்கப்படுவதற்கு முன், கேட்கப்படுவதற்கான நியாயமான வாய்ப்பு அளிக்கப்படும் வகையில் திருத்தப்பட வேண்டும்.
6. கணக்குகளின் தணிக்கை தொடர்பான நடைமுறையில் சீரான தன்மையை உறுதி செய்ய, இந்தியாவின் CAG க்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும்.

தணிக்கையை நடத்துதல் அல்லது பஞ்சாயத்துகளுக்கான கணக்கியல் தரங்களை வகுத்தல்.

7. ஒரு முனிசிபாலிட்டி மாற்றப்படும் போதெல்லாம், அத்தகைய கலைப்புக்கான காரணங்களைக் குறிப்பிடும் அறிக்கை மாநில சட்டமன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட வேண்டும்.
8. உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான தேர்தல்களுக்கான தகுதிகள் மற்றும் தகுதியிழப்புகள் தொடர்பான அனைத்து விதிகளும் ஒரே சட்டத்தில் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும்.
9. எல்லை நிர்ணயம், இடஒதுக்கீடு மற்றும் இடங்களின் சுழற்சி ஆகிய பணிகள் மாநிலத் தேர்தல் ஆணையத்திடம் அல்ல, எல்லை நிர்ணய ஆணையத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்.
10. நகராட்சிகளுக்கு தனியான மற்றும் தனியான வரிக் களம் என்ற கருத்து அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

11. வடகிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள நிறுவனங்கள் மீது

1. 73 மற்றும் 74 வது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களின் கீழ் வழங்கப்பட்ட வாய்ப்புகளை இந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ள அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் வழங்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட உள்ளன . எவ்வாறாயினும், இது பிராந்தியத்தின் தனித்துவமான அரசியல் பாரம்பரியங்களைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யப்பட வேண்டும்.
2. ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ் கொடுக்கப்பட்ட பாடங்கள் மற்றும் பதினொன்றாவது அட்டவணையில் குறிப்பிடப்பட்டவை தன்னாட்சி மாவட்ட கவுன்சில்களுக்கு (ADCs) ஒப்படைக்கப்படலாம்.
3. தற்போதைய அதிருப்தியின் காரணமாக பாரம்பரிய ஆட்சி வடிவங்கள் சுய-ஆட்சியுடன் தொடர்புடையதாக இருக்க வேண்டும்.
4. குடியரிமைச் சட்டத்தின் மறுஆய்வு, தீர்ப்பாயச் சட்டம், வெளிநாட்டினர் சட்டம் மற்றும் பலவற்றின் மூலம் சட்டவிரோதமாக குடியேறியவர்களைத் தீர்மானித்தல் உள்ளிட்ட பல்வேறு சிக்கல்களை ஆய்வு செய்ய ஒரு தேசிய குடிவரவு கவுன்சில் அமைக்கப்பட வேண்டும்.
5. நாகாலாந்தைப் பொறுத்தவரை, நாகா கவுன்சில்களுக்குப் பதிலாக பல்வேறு நாகா சமுதாயக் குழுக்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மாவட்ட அளவில் ஒரு இடைநிலை அடுக்குடன் மாற்றப்பட வேண்டும்.
6. அஸ்ஸாமைப் பொறுத்தவரை, ஆறாவது அட்டவணையை போடோலாந்து தன்னாட்சி கவுன்சிலுக்கு நீட்டிக்க வேண்டும் மற்றும் பிற தன்னாட்சி கவுன்சில்கள் தன்னாட்சி மேம்பாட்டு கவுன்சில்களாக தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும்.
7. மேகாலயாவைப் பொறுத்தவரை, தன்னாட்சி மாவட்ட கவுன்சில்களில் ஒரு கிராமம் அல்லது கிராமங்களின் குழுவிற்கு கிராம நிர்வாகத்தின் ஒரு அடுக்கு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

8. திரிபுராவைப் பொறுத்தவரை, பிற தன்னாட்சி கவுன்சில்கள் தொடர்பாக செய்யக்கூடிய மாற்றங்கள் தன்னாட்சி மாவட்ட கவுன்சில்களுக்கும் பொருந்தும்.

9. மிசோரத்தைப் பொறுத்தவரை, ஆறாவது அட்டவணையின் கீழ் இல்லாத பகுதிகளில் மாவட்ட அளவில் ஒரு இடைத்தரகர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அடுக்கு உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

10. மணிப்பூரைப் பொறுத்தவரை, ஆறாவது அட்டவணையின் விதிகள் மாநிலத்தின் மலை மாவட்டங்களுக்கு விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.

12. தேர்தல் செயல்முறைகள் மீது

- அதிகபட்சமாக ஐந்தாண்டுகள் அல்லது அதற்கும் அதிகமான கால சிறைத்தண்டனை விதிக்கக்கூடிய எந்தவொரு குற்றத்திற்காகவும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எந்தவொரு நபரும், ஒரு மாநிலத்தின் நாடாளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்ற உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதற்காக அல்லது தகுதியற்றவராக இருக்க வேண்டும்.
- கொலை, கற்பழிப்பு, கடத்தல், கொள்ளை போன்ற எந்தவொரு கொடூரமான குற்றத்திற்காகவும் குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கப்படும் எந்தவொரு நபரும், எந்தவொரு அரசியல் பதவிக்கும் போட்டியிடுவதிலிருந்து நிரந்தரமாகத் தடை செய்யப்பட வேண்டும்.
- நீதிமன்றங்களில் விசாரணைக்காகவோ அல்லது மேல்முறையீட்டுக்காகவோ நிலுவையில் உள்ள அரசியல்வாதிகளுக்கு எதிரான கிரிமினல் வழக்குகள், தேவைப்பட்டால், சிறப்பு நீதிமன்றங்களை நியமிப்பதன் மூலம் விரைவாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும்.
- தேர்தல் மனுக்களும் சிறப்பு நீதிமன்றங்களால் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும். மாற்றாக, உயர் நீதிமன்றங்களில் சிறப்பு தேர்தல் பெஞ்ச்கள் அமைக்கப்பட்டு, தேர்தல் மனுக்கள் மற்றும் தேர்தல் தகராறுகளை தீர்ப்பதற்கு பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்படலாம்.
- தேர்தல்களுக்கு அரசு நிதியுதவி செய்யும் எந்தவொரு முறையும் அரசியல் கட்சிகள் சட்டப்படி செயல்படுவதை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் நிதி வரம்புகளை கண்டிப்பாக செயல்படுத்தும் நோக்கத்துடன் சட்டத்தின் கீழ் ஒரு முட்டாள்தனமான பொறிமுறையை உருவாக்குதல் ஆகியவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டுள்ளது. எனவே, இந்த ஒழுங்குமுறை வழிமுறைகள் உறுதியான நிலையில் இருக்கும் வரை மாநில நிதியுதவிக்கான முன்மொழிவுகள் ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டும்.
- வேட்பாளர்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட தொகுதிகளில் இருந்து ஒரே அலுவலகத்திற்கு ஒரே நேரத்தில் தேர்தலில் போட்டியிட அனுமதிக்கக் கூடாது.
- தேர்தல் நடத்தை விதிகள் சட்டத்தின் புனிதத்தன்மையைக் கொடுக்க வேண்டும் மற்றும் அதை மீறினால் தண்டனைக்குரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும்.
- 50 சதவிகிதம் பிளஸ் 1 வாக்கு அடிப்படையில் வெற்றி பெறும் பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ரன் ஆஃப் போட்டி முறையின் நன்மையான திறனை ஆணையம் அங்கீகரிக்கிறது.

தற்போதைய முதல்-நிலை-அந்த-பிந்தைய முறைக்கு எதிராக, அதிக பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகத்திற்காக, அரசாங்கமும் இந்திய தேர்தல் ஆணையமும் தேர்தலுக்கு குறைந்தபட்சம் 50 சதவிகிதம் பிளஸ் ஒரு வாக்கை அதன் அனைத்து அம்சங்களிலும் பரிந்துரைக்கும் இந்த பிரச்சினையை ஆராய வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்கிறது.

9. தொடர்ந்து மூன்று முறை தேர்தலில் தோல்வியடையும் ஒரு சுயேச்சை வேட்பாளர் அதே அலுவலகத்திற்கு தேர்தலில் போட்டியிடுவதிலிருந்து நிரந்தரமாக தடை செய்யப்பட வேண்டும்.
10. டெபாசிட் தொகையை பறிமுதல் செய்யக்கூடாது என்பதற்கான நிபந்தனையாக பதிவான செல்லுபடியாகும் வாக்குகளின் குறைந்தபட்ச எண்ணிக்கையை தற்போதைய 16.67 சதவீதத்தில் இருந்து 25 சதவீதமாக உயர்த்த வேண்டும்.
11. குடியரசுத் தலைவர், துணைக் குடியரசுத் தலைவர், பிரதமர் மற்றும் இந்தியத் தலைமை நீதிபதி போன்ற உயர் பதவிகளை வகிக்க, இந்தியர் அல்லாத பிறவி குடிமக்கள் அல்லது அவர்களின் பெற்றோர் அல்லது தாத்தா பாட்டி இந்தியக் குடிமக்களாக இருந்தவர்களின் தகுதி குறித்த பிரச்சினை ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டும். ஒரு தேசிய உரையாடலுக்குப் பிறகு ஒரு அரசியல் செயல்முறை¹⁰.
12. பிரதமர், மக்களவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர், ராஜ்யசபா எதிர்க்கட்சித் தலைவர், லோக்சபா சபாநாயகர் ஆகியோர் அடங்கிய அமைப்பின் பரிந்துரையின் பேரில், தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் பிற தேர்தல் ஆணையர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும். மற்றும் ராஜ்யசபா துணைத் தலைவர்.

மாநில தேர்தல் ஆணையர்கள் நியமனத்திலும் இதே நடைமுறை பின்பற்றப்பட வேண்டும்.

13. அரசியல் கட்சிகள் மீது

1. அரசியல் கட்சிகள் அல்லது கட்சிகளின் கூட்டணிகளின் பதிவு மற்றும் செயல்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தும் ஒரு விரிவான சட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். முன்மொழியப்பட்ட சட்டம்- (அ) அரசியல் கட்சி அல்லது கூட்டணியானது சாதி, சமூகம் அல்லது இது போன்ற எந்த வேறுபாடுகளையும் பொருட்படுத்தாமல் அனைத்து குடிமக்களுக்கும் அதன் கதவுகளைத் திறந்து வைக்க வேண்டும்.
- (ஆ) கட்சிகள் நிதி வரவு மற்றும் செலவினங்களின் கணக்குகளை முறையாகவும் முறையாகவும் பராமரிப்பதை கட்டாயமாக்குதல். (இ) அரசியல் கட்சிகள் தங்கள் வேட்பாளர்கள் தங்கள் சொத்துக்கள் மற்றும் கடன்களை அறிவிக்க வேண்டிய கட்டாயம்

வேட்டமுனு தாக்கல் செய்யும் நேரம்.

(ஈ) எந்தவொரு கிரிமினல் குற்றத்திற்காகவும் ஏதேனும் நீதிமன்றத்தால் அவர் குற்றவாளி என அறிவிக்கப்பட்டாலோ அல்லது நீதிமன்றங்கள் அவர் மீது குற்றவியல் குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைத்திருந்தாலோ, எந்த ஒரு வேட்பாளருக்கும் எந்த அரசியல் கட்சியும் டிக்கெட் வழங்கக்கூடாது. (இ) மேற்கூறிய விதியை ஏதேனும் கட்சி மீறினால், சம்பந்தப்பட்ட வேட்பாளர் தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் மற்றும் கட்சியின் பதிவு நீக்கம் மற்றும் அங்கீகாரம் நீக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பாக வழங்கவும்.

2. சிறிய அரசியல் கட்சிகளின் பெருக்கம் ஊக்கமளிக்கும் வகையில், அங்கீகாரத்திற்கான தகுதிக்கான வரம்பு அளவுகோலை தேர்தல் ஆணையம் படிப்படியாக அதிகரிக்க வேண்டும்.

3. அத்தகைய சட்டங்களை ஒருங்கிணைத்து அரசியல் கட்சிகளுக்கான பங்களிப்புகள் மற்றும் தேர்தல் செலவுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் ஒரு விரிவான சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்.

இந்தப் புதிய சட்டம்: (அ)

அரசியல் நிதியில் வெளிப்படைத்தன்மையைக் கொண்டுவருவதை நோக்கமாகக் கொண்டது; (ஆ) நிறுவன நன்கொடைகளை அதிக பரிந்துரைக்கப்பட்ட உள்ளாக அனுமதிக்கவும் வரம்புகள்;

(c) ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்பு வரி விலக்கு வரை நன்கொடைகளை வழங்குதல்; (ஈ) நன்கொடையாளர்கள் மற்றும் அரசியல் நிதிகளைச் செய்தவர்கள் ஆகிய இருவரையும் பொறுப்பாக்குங்கள்; (இ) தணிக்கை செய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சி கணக்குகள் ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று வழங்கவும்; மற்றும் (f) கட்சியின் அங்கீகாரத்தை நீக்கவும், தவறான தேர்தல் அறிக்கைகளை தாக்கல் செய்ததற்காக அபராதம் விதிக்கவும்.

14. கட்சிமாறுதலுக்கு எதிரான சட்டம்

அரசியலமைப்பின் பத்தாவது அட்டவணையின் விதிகள் பின்வருவனவற்றை வழங்குவதற்கு திருத்தப்பட வேண்டும்: 1. கட்சி அல்லது கட்சிகளின் கூட்டணியில் இருந்து விலகிய அனைத்து நபர்களும் (தனியாகவோ அல்லது குழுக்களாகவோ) யாருடைய சீட்டில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோமோ, அவர்கள் தங்கள் பதவியை ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். பாராளுமன்றம் அல்லது சட்டமன்ற தொகுதிகள் மற்றும் புதிய தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டும்.

2. விலகியவர்கள், குறைந்தபட்சம் தற்போதுள்ள சட்டமன்றத்தின் எஞ்சிய காலத்துக்கு அல்லது அடுத்த தேர்தல்களில் எது முன்னதாகவோ அதுவரை அமைச்சரின் எந்தவொரு பொதுப் பதவியையும் அல்லது வேறு ஏதேனும் அரசியல் பதவியையும் வகிக்க தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

3. ஒரு அரசாங்கத்தை கவிழ்க்க ஒரு கட்சித் தவறியவர் அளிக்கும் வாக்கு செல்லாததாக கருதப்படும்.
4. விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம் தொடர்பான கேள்விகளை முடிவு செய்யும் அதிகாரம் சம்பந்தப்பட்ட அவையின் சபாநாயகர் / தலைவருக்கு பதிலாக தேர்தல் ஆணையத்திடம் இருக்க வேண்டும்.

V. அரசியலமைப்பை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான முந்தைய முயற்சிகள்

2000 ஆம் ஆண்டில் இந்த ஆணையம் நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பே, அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்ய சில முயற்சிகள் ஏற்கனவே மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆணையமே அந்த முயற்சிகளை பின்வருவனவற்றில் தொகுத்துள்ளது.

அரசியலமைப்பின் வாழ்க்கையின்¹¹ முதல் தசாப்தத்தில் இருந்து விவாதம் தொடர்ந்தது.

மேலும், ஒவ்வொரு திருத்தமும் பரிசீலனைக்கு ஒரு சந்தர்ப்பமாக இருந்தது. ஆனால், அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த அரை நூற்றாண்டு மற்றும் அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகளில், எண்பத்தைந்து திருத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன, (அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்ய தேசிய ஆணையம் அமைக்கப்படும் வரை) பெற்ற அனுபவத்தின் பின்னணியிலும், எதிர்காலத் தேவைகளுக்காகவும் அரசியலமைப்பின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதில் அதன் சாதனைகள் மற்றும் தோல்விகளை மதிப்பிடும் நோக்கில், அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை முழுமையாக மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான விரிவான மற்றும் வெளிப்படையான உத்தியோகபூர்வ நடவடிக்கை இல்லை.

2. அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள், அது திருத்தப்பட வேண்டும். அரசியலமைப்பு (முதல் திருத்தம்) மசோதா, 1951 பற்றிய தனது உரையின் போது, 2 ஜூன் 1951 அன்று நேரு மீண்டும் ஒருமுறை அரசியலமைப்பு திருத்தத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்ற தனது கருத்துக்களை மீண்டும் கூறினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அவரது வார்த்தைகள் கசப்பானதாகவும், நிதானமாகவும் இருந்தன. அவர் கூறினார்: “மாறாத மற்றும் நிலையான ஒரு அரசியலமைப்பு, அது எவ்வளவு நன்றாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் ஒரு அரசியலமைப்பாக அது அதன் பயன்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டது. இது ஏற்கனவே முதுமையில் உள்ளது மற்றும் படிப்படியாக அதன் மரணத்தை நெருங்குகிறது. வாழ ஒரு அரசியலமைப்பு வளர்ந்து வர வேண்டும்; மாற்றியமைக்கக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும்; நெகிழ்வாக இருக்க வேண்டும்; மாறக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும்... எனவே, பல ஆண்டுகால உழைப்புக்குப் பிறகு நாம் உருவாக்கிய இந்த மிகச்சிறந்த அரசியலமைப்பு, அது செல்லும் வரை சிறப்பாக உள்ளது, ஆனால் நிலைமைகள் மாறுமபோது சமூகம் மாறும் என்பதை மக்கள் உணர்ந்து கொள்வது விரும்பத்தக்கது மற்றும் நல்லது. , நாங்கள் அதை சரியான முறையில் திருத்துகிறோம்”.

3. நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டத்தின் செயல்திறனைப் பற்றி நீண்ட நேர நேரடி அறிவைக் கொண்ட அனுபவமிக்க பிரதமராக, அவர் அதே கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். அரசியலமைப்பு (நான்காவது திருத்தம்) மசோதா, 1955ல் நேரு பேசுகையில், "அரசியலமைப்பு என்பது இந்த நாட்டின் அரசு மற்றும்

நிர்வாக மற்றும் பிற கட்டமைப்புகளின் செயல்பாட்டை எளிதாக்குவதாகும். இது மாறிவரும் உலகில் நிலையான மற்றும் நிலையான வடிவத்தைக் கொண்டதாக இருக்கக்கூடாது, ஆனால் அதில் ஏதாவது மாறும், இது நவீன நிலைமைகள், நவீன சமுதாயத்தின் மாறும் தன்மையை அறியும்.

4. நான்காவது திருத்தத்திற்குப் பின் வந்த ஆண்டுகளில், அரசியலமைப்பு 81 முறை திருத்தப்பட்டுள்ளது. யூனியன் மற்றும் மாநில அரசாங்கங்கள் மற்றும் பாராளுமன்றம் அடிப்படை உரிமைகள் பிரச்சினைகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தை எதிர்கொண்டன: கருத்து சுதந்திரம் விசா-தேசிய ஒருமைப்பாடு; தனிப்பட்ட சுதந்திர விசா - அரசியல் ஸ்திரத்தன்மை; சமூகத்தின் சில பிரிவினருக்கான சிறப்பு சிகிச்சை விசா-விசு அனைவருக்கும் சுருக்கமான சமத்துவம்; சமூகப் புரட்சி தேவைகள் போன்றவற்றின் சொத்து உரிமைகள் போன்றவை. அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் அதிகாரம் முழுமையானதா, கட்டுப்பாடற்றதா மற்றும் வரம்பற்றதா மற்றும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களை நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்யும் அதிகாரத்திற்கு வரம்புகள் உள்ளதா என்ற கேள்விகளும் எழுந்தன.

5. 1950 முதல் 1967 வரையிலான காலகட்டத்தில், நாடாளுமன்றம் மற்றும் பெரும்பாலான மாநிலச் சட்டமன்றங்களில் காங்கிரஸின் பெரும்பான்மை பலம் இருந்தது. 1967 பொதுத் தேர்தல்களைத் தொடர்ந்து நாட்டின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள பல மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் அல்லாத கூட்டணிகள் உருவாக்கப்பட்டன. யூனியன் மாநில உறவுகள் தொடர்பான சில சிக்கல்கள் இந்த காலகட்டத்தில் அரசியலமைப்பின் கீழ் உள்ள வழிமுறைகள் மற்றும் செயல்முறைகளின் செயல்பாட்டிலிருந்து நேரடியாக எழுந்தன.

யூனியன்-மாநில உறவுகளின் நிர்வாக அம்சங்களை ஆய்வு

செய்வதற்காக இந்திய அரசாங்கத்தால் ஒரு நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் அமைக்கப்பட்ட

6. நான்காவது பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில், பணத்துக்காகவோ, அமைச்சர் பதவிக்காகவோ, கொள்கையில்லாத கட்சித் தாவல்கள் அரங்கேறின.

பொது கருத்து. இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றிய பரவலான கவலை நாடாளுமன்றத்தில் பிரதிபலித்தது, மேலும் 8 டிசம்பர் 1967 அன்று மக்களவையில் ஒருமனதாகத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. தீர்மானம் பின்வருமாறு:

“சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒரு கட்சியில் இருந்து மற்றொரு கட்சிக்கு விசுவாசமாக மாறுவது மற்றும் அவர்கள் அடிக்கடி அடிபடுவது போன்ற பிரச்சனைகளை பரிசீலிக்க அரசியல் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு வல்லுநர்கள் அடங்கிய உயர்மட்டக் குழுவை அரசு உடனடியாக அமைக்க வேண்டும் என்று இந்த அவை கருதுகிறது. அதன் அம்சங்கள் மற்றும் இது சம்பந்தமாக பரிந்துரைகளை வழங்கவும்.

7. பின்னர் ஓய்.பி. சுவான் கமிட்டி என்று அழைக்கப்படும், அந்தக் குழுவின் தலைவராக இருந்த அப்போதைய மத்திய உள்துறை அமைச்சருக்குப் பிறகு, இந்த அமைப்பு ஒரு மதிப்புமிக்க அறிக்கையை தயாரித்தது, இது அடிப்படைத் தாக்கங்களைக் கொண்டிருந்த கட்சித் தாவல்களின் சிக்கலைக் கையாள்வதில் உள்ள பல்வேறு சிக்கல்களைக் குறிக்கிறது. அரசியலமைப்பு இயந்திரங்கள் மற்றும் இணைக்கப்பட்ட சட்டரீதியான மற்றும் நடைமுறை கருவிகளின் வேலை பற்றிய குறிப்பு.
8. உலகின் மிகப்பெரிய ஜனநாயகக் குடியரசின் அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்ததன் 25வது ஆண்டு நிறைவானது, பெருகிவரும் தேசிய அமைதியின்மையின் சூழ்நிலையில் தேசத்தின் மீது அவசரநிலைக் கட்டப்பட்ட ஆண்டில், முரண்பாடாக நிகழ்ந்தது. இச்சூழலில்தான் 1975ல் அரசியலமைப்பின் மறுஆய்வு மற்றும் மறுசீரமைப்புக்கான முதல் ஒருங்கிணைந்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1975 டிசம்பரில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் மாநாட்டில் - 'கமகத மாரு அமர்வு' - அரசியல் சூழ்நிலை குறித்த தீர்மானம்: நமது சமூகத்தின் ஏழை மற்றும் நலிவடைந்த பிரிவினரின் துயரங்கள் களையப்பட வேண்டும், நமது சமூக-பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் பரந்த மற்றும் தொலைநோக்கு மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்... நேரத்தைக் கண்டறிய நமது அரசியலமைப்பை முழுமையாக ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் வலியுறுத்துகிறது. அது ஒரு உயிருள்ள ஆவணமாக தொடரும் வகையில், அதில் போதுமான மாற்றங்களைச் செய்ய வரவில்லை.

9. 'நமது அரசியலமைப்பில் ஒரு புதிய பார்வை - சில பரிந்துரைகள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆவணம் இந்த நேரத்தில் வெளிவந்தது மற்றும் விநியோகிக்கப்பட்டது, ஆனால் அதில் உள்ள பரிந்துரைகள் பல்வேறு தரப்பிலிருந்து கடுமையான விமர்சனங்களை ஈர்த்த பிறகு, அது பின்பற்றப்படவில்லை. அரசியலமைப்பின் தேவை பற்றிய உறுதியான வாதங்களுக்கு மத்தியில்

மாற்றம், குறிப்பாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் கமகத மாரு அமர்வுக்குப் பிறகு, அப்போதைய காங்கிரஸ் தலைவர் டி.கே.போரூவா, 26 பிப்ரவரி 1976 அன்று, "அரசியலமைப்புச் சட்டத் திருத்தம் குறித்த கேள்வியை.. அனுபவத்தின் வெளிச்சத்தில் ஆய்வு செய்ய" ஒரு குழுவை நியமித்தார். சர்தார் ஸ்வரன் சிங் தலைமையிலான பன்னிரெண்டு பேர் கொண்ட குழு, ஏப்ரல் 1976 இல் காங்கிரஸ் தலைவரிடம் "தற்காலிக முன்மொழிவுகளை" சமர்ப்பித்தது, பின்னர் அவை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலரிடையே பரப்பப்பட்டன. அப்போதைய இந்திய சட்ட ஆணையத்தின் தலைவர் நீதிபதி பி.பி

சமூக-பொருளாதாரப் புரட்சியை விரைவுபடுத்த அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தம் அவசியம் என்றாலும், "அட்-ஹாசிசம் விரும்பத்தகாதது மற்றும் தீவிரவாத கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்வது பொருத்தமற்றது மற்றும் விரும்பத்தகாதது" என்று கஜேந்திரகட்கர் பிரதமருக்கு எழுதினார். "அர்ப்பணிப்பு மற்றும் விரிவான முயற்சிக்காக பிரச்சனையை ஆழமாக ஆராய்ந்து விவாதிக்க உயர் அதிகாரம் கொண்ட குழுவை நியமிக்க வேண்டும்" என்று அவர் பிரதமருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

10. ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி அறிக்கை, காங்கிரஸ் முதல்வர்கள் மற்றும் பிரதேச காங்கிரஸ் கமிட்டிகளுக்கு முன்னர் அனுப்பப்பட்ட தற்காலிக முன்மொழிவுகள், உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் அனைத்து உயர் நீதிமன்றங்களின் வழக்கறிஞர்கள் சங்கங்களின் கருத்துக்கள், கருத்துக்கள் ஆகியவற்றின் பின்னணியில் அதன் பரிந்துரைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்று கூறியது. பத்திரிக்கை மற்றும் பொது மற்றும் குறிப்பேடுகள் மற்றும் தனிநபர்கள், தொழில்முறை அமைப்புகள் போன்றவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துக்கள். அதில் கூறியது: ".....குழு சில முக்கிய நோக்கங்களை முன் வைத்துள்ளது. கடந்த 26 வருடங்களில் நமது அரசியலமைப்பு எந்த ஒரு பெரிய தடையுமின்றி செயல்பட்டு வருகிறது. இது அவ்வாறு இருக்கும் போது, அதன் விதிகள் சிலவற்றின் விளக்கத்தில் அவ்வப்போது சிரமங்கள் எழுந்துள்ளன, குறிப்பாக இறையாண்மையின் விருப்பத்திற்கு வெளிப்பாடு மற்றும் உள்ளடக்கத்தை வழங்குவதற்கான மிகவும் நம்பகமான மற்றும் பயனுள்ள கருவியாக பாராளுமன்றத்தின் உரிமையைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படும்போது. மக்கள்".

குழு மேலும் அறிவித்தது: "பாராளுமன்ற

முறை நமது நாட்டிற்கு மிகவும் பொருத்தமானது, ஜனாதிபதி அல்லது வேறு எந்த முறைமைக்கு ஆதரவாக அதை கைவிடுவது தேவையற்றது. இந்தியா போன்ற ஒரு பரந்த நாட்டில், நம்மைப் போன்ற பிராந்திய பன்முகத்தன்மையுடன், தி

பாராளுமன்ற முறையானது நாட்டின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை சிறந்த முறையில் பாதுகாக்கிறது மற்றும் மக்களின் குரலுக்கு அதிக பதிலளிப்பதை உறுதி செய்கிறது.

11. குழு முன்னுரை உட்பட பலவிதமான சிக்கல்களில் தொடர்ச்சியான பரிந்துரைகளை வழங்கியது; வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்; அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அரசியலமைப்பு அதிகாரம்; நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரம்; கட்டுரை 276; சேவை விஷயங்கள்; தொழில்துறை மற்றும் தொழிலாளர் மோதல்கள்; வருவாய், நிலச் சீர்திருத்தம், உணவு தானியங்கள் மற்றும் பிற அத்தியாவசியப் பொருட்களின் கொள்முதல் மற்றும் விநியோகம் தொடர்பான விஷயங்கள்; தேர்தல் முக்கியம்; கட்டுரை 227; பாராளுமன்றம் அல்லது மாநில சட்டமன்றத்தின் உறுப்பினர் பதவிக்கு தகுதி நீக்கம்; கட்டுரை 352 மற்றும் யூனியன் மாநில ஒருங்கிணைப்பு. "காலாவதியாகிவிட்ட அல்லது தேவையற்றதாக" மாறிய அரசியலமைப்பின் சில விதிகளை நீக்குவதற்கு தனியான முன்மொழிவுகளையும் குழு மேற்கொண்டது.

12. ஸ்வரன் சிங் கமிட்டி மற்றும் அதன் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதற்கு பதிலளித்து, அப்போதும் சட்ட ஆணையத்தின் தலைவராக இருந்த நீதிபதி பிபி கஜேந்திரகட்கர், ஸ்ரீமதிக்கு எழுதிய கடிதத்தில். இந்திரா காந்தி, நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டத் திருத்தத்தை ஒரு கட்சிக் குழுவிடம் விட்டுவிடக் கூடாது என்றும், அனைத்துத் தரப்பினரையும், நபர்களையும் கேட்கும் வல்லுநர் குழுவாக இருக்க வேண்டும் என்றும் இந்திரா காந்தி மீண்டும் வலியுறுத்தினார்.

மேலும், காங்கிரஸ் தலைவர் போரூவாவால் நியமிக்கப்பட்ட குழு "அவசரமாக வேலை செய்தது, சாதாரணமான முறையில் பிரச்சினைகளை விவாதித்தது மற்றும் அதன் பரிந்துரைகளை முக்கியமாக அரசியல் பரிசீலனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது" என்று அவர் கூறினார்.

13. நாற்பத்தி இரண்டாவது திருத்த மசோதா தயாரிக்கப்பட்டபோது, பொருள்கள் மற்றும் காரணங்களின் அறிக்கை ஜவஹர்லால் நேருவின் சில வார்த்தைகளை எதிரொலித்தது. "வாழ்வதற்கு ஒரு அரசியலமைப்பு வளர வேண்டும்", அது அறிவித்தது. "அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வளர்ச்சிக்கான தடைகள் அகற்றப்படாவிட்டால், அரசியலமைப்பு மெய்நிகர் சிதைவை சந்திக்கும்." 1976 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 27 ஆம் தேதி லோக்சபாவில் பிரதமர் தனது உரையில், இந்த மசோதாவின் நோக்கம் "நீண்ட காலமாக கவனிக்கப்பட்டு வரும் முரண்பாடுகளை சரிசெய்வது மற்றும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கந்து வட்டிகளால் போடப்பட்ட தடைகளை சமாளிப்பது" என்றும் கூறினார். மசோதா "பதிலளிப்பதாக இருந்தது

மக்களின் அபிலாஷைகள் மற்றும் தற்போதைய நேரம் மற்றும் எதிர்காலத்தின் யதார்த்தங்களை பிரதிபலிக்கிறது.

14. 1977 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிறகு, ஆட்சி மாற்றத்திற்குப் பிறகு, அப்போதைய பிரதமர் மொராஜி தேசாய், எம்ஜென்சியின் போது கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தங்களில் கணிசமான மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொள்வதற்கான ஒரு மன்றமாக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களின் குழுவை நியமித்தார். இதையடுத்து, அதே நோக்கத்திற்காக அமைச்சரவையின் துணைக் குழுவை பிரதமர் அமைத்தார். 42 வது திருத்தத்தில் உள்ள சிக்கல்கள், சட்ட வல்லுநர்கள், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் தொழில்முறை அமைப்புகளின் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தும் விஷயமாக இருந்தன.

ஆனால், அடிப்படையில், நாற்பது இரண்டாவது திருத்தத்தின் சில விதிகளால் அரசியலமைப்பில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வை சரிசெய்வதில் இந்த முயற்சி கவனம் செலுத்தியது.

15. 1977 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பிந்தைய காலப்பகுதியில் மத்தியிலும் வடக்கில் பல முக்கிய மாநிலங்களிலும் காங்கிரஸ் அல்லாத அரசாங்கங்களை ஏற்படுத்திய அனுபவத்தைத் தொடர்ந்து யூனியன் ஸ்டேட் உறுவுகளை ஒரு விரிவான மறுஆய்வுக்கான தேவை உணரப்பட்டது. தென் மாநிலங்களில் காங்கிரஸ். 1983ல் நீதிபதி ஆர்.எஸ்., தலைமையில் ஒரு கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது

சர்க்காரியா பரந்த அளவிலான குறிப்பு விதிமுறைகளுடன். இதில் உள்ளடங்கியவை: "(i) அனைத்துத் துறைகளிலும் உள்ள அதிகாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும்

பொறுப்புகள் தொடர்பாக யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே இருக்கும் ஏற்பாடுகளின் செயல்பாட்டை ஆணையம் ஆய்வு செய்து மதிப்பாய்வு செய்து, பொருத்தமான மாற்றங்கள் அல்லது பிற நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கும்; (ii) யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தற்போதுள்ள ஏற்பாடுகளை ஆய்வு செய்து, மறுஆய்வு செய்வதிலும், தேவையான மாற்றங்கள் மற்றும் நடவடிக்கைகள் குறித்து பரிந்துரைகளை வழங்குவதிலும், பல ஆண்டுகளாக நடந்த சமூக மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றங்களை ஆணையம் பார்வையில் வைத்திருக்கும். அரசியலமைப்பின் திட்டம் மற்றும் கட்டமைப்பானது, ஸ்தாபக தந்தைகள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவும், ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தவும் மிகவும் மயக்கமாக வடிவமைத்துள்ளனர்.

மக்களின் நலனை மேம்படுத்துவதில் மிக முக்கியமான நாடு."

16. அரசியல் அமைப்பில் உள்ள குறிப்பிட்ட பிரச்சனைகள் குறித்து குறிப்பாக கவனிக்கத்தக்க வேறு சில ஆய்வுகளும் இருந்தன. தேர்தல் செயல்பாட்டில் உள்ள குறைபாடுகள் குறித்து ஆழ்ந்த கவலை தெரிவிக்கப்பட்டது. இது 1972 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் சட்டத்தில் திருத்தங்களுக்கான கூட்டு நாடாளுமன்றக் குழுவின் அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. லோக்நாயக் ஜெய பிரகாஷ் நாராயணனால் அமைக்கப்பட்ட ஜனநாயகத்திற்கான குழுவும் இந்த விஷயத்தை ஆய்வு செய்தது. தேர்தல் சீர்திருத்தங்களின் பல்வேறு அம்சங்கள் 1977 இல் நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சரவை துணைக் குழுவாலும், 1982 இல் மற்றொரு குழுவாலும் மதிப்பாய்வு செய்யப்பட்டன. 1990 ஆம் ஆண்டில், அப்போதைய மத்திய சட்ட அமைச்சர் தினேஷ் கோஸ்வாமி தலைமையில் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு குழுவை இந்திய அரசு அமைத்தது. குழுவின் அறிக்கையில் பல பரிந்துரைகள் இருந்தன, அவற்றில் பெரும்பாலானவை செயல்படுத்துவதற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன.
17. தேர்தல்களுக்கான மாநில நிதியுதவி தொடர்பான சிக்கல்களை ஆய்வு செய்வதற்கான ஒரு குழு மே 1998 இல் அமைக்கப்பட்டது, இது இந்திரஜித் குப்தா கமிட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறது, அந்த சிறந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினரும் அதன் தலைவருமான தலைவர். குழுவானது ஒப்பீட்டளவில் வரையறுக்கப்பட்ட திசைகாட்டி ஆய்வுகளைக் கொண்டிருந்தாலும், அதன் அவதானிப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கவை மற்றும் தேர்தல் செயல்முறை தொடர்பான மதிப்புமிக்க துணைப் பொருட்களை உள்ளடக்கியது.
18. இந்திய சட்ட ஆணையத்தின் பல்வேறு அறிக்கைகள் அரசியலமைப்பின் இயந்திரத்தின் செயல்பாடுகள் பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வழங்குகின்றன. மே 1999 இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தேர்தல் சட்டங்களின் சீர்திருத்தம் தொடர்பான சட்ட ஆணையத்தின் 170வது அறிக்கை, தேர்தல் முறையை மேம்படுத்துவதற்கான தீவிர அணுகுமுறைகளைக் கருதுகிறது - அரசியலமைப்பின் கீழ் நாடாளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் மிகத் தாள் நங்கூரம்.
19. அரசியல் சார்பற்ற சிவில் சமூக முயற்சிகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது 1992 இல் 15 தேசிய நிறுவனங்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கருத்தரங்கு மற்றும் அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்ய இந்திய சர்வதேச மையத்தால் நியமிக்கப்பட்ட குழு. மூத்த காங்கிரஸ் தலைவரும் முன்னாள் கேபினட் அமைச்சருமான டாக்டர் கரண் சிங்கை தலைவராகக் கொண்ட குழு, அதன் உறுப்பினர்களில் இருவரை உள்ளடக்கியது.

ஆணைக்குழு தனது அறிக்கையை ஜனாதிபதி மற்றும் பிறரிடம் சமர்ப்பித்தது. குழுவின் இறுதிப் பரிந்துரையானது, மறுஆய்வுக் குழுவை நியமிக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

20. கடந்த பொதுத் தேர்தலுக்கு முன் NDA தேர்தல் அறிக்கையாக தேசிய ஜனநாயகக் கூட்டணியால் வெளியிடப்பட்ட ஆட்சிக்கான தேசிய நிகழ்ச்சி நிரலில், ஐம்பது ஆண்டுகளாக அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை ஆய்வு செய்ய ஒரு ஆணையம் நியமிக்கப்படும் என்ற உறுதிமொழியைக் கொண்டிருந்தது. பாராளுமன்றத்தில் ஜனாதிபதி ஆற்றிய உரையில் இந்த உறுதிமொழி உறுதிசெய்யப்பட்டது மற்றும் 2000 பெப்ரவரியில் இந்த ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டது.

குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்புகள்

1. சட்டம் மற்றும் நீதி அமைச்சகம் (சட்ட விவகாரங்கள் துறை), 22 பிப்ரவரி 2000 தேதியிட்ட அதன் தீர்மானத்தின்படி.
2. ஆணையத்தின் மற்ற உறுப்பினர்கள்: பி.பி ஜீவன் ரெட்டி (சட்ட ஆணையத்தின் தலைவர்), ஆர்.எஸ் சர்க்காரியா (உச்ச நீதிமன்ற முன்னாள் நீதிபதி), கே. புன்னய்யா (ஆந்திரப் பிரதேச உயர் நீதிமன்றத்தின் முன்னாள் நீதிபதி), சோலி சொராப்ஜி (இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல்), கே. பராசரன் (இந்தியாவின் முன்னாள் அட்டர்னி ஜெனரல்), சுபாஷ் காஷ்யப் (மக்களவையின் முன்னாள் பொதுச் செயலாளர்), சிஆர் இரானி (தலைமை ஆசிரியர் மற்றும் ஸ்டேட்ஸ்மேன் MD), அபித் ஹுசைன் (அமெரிக்காவுக்கான முன்னாள் இந்திய தூதர்), ஸ்ரீமதி. சுமித்ரா குல்கர்னி (முன்னாள் எம்பி) மற்றும் பிஏ சங்மா (மக்களவையின் முன்னாள் சபாநாயகர்). கமிஷன் அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன் பிஏ சங்மா ராஜினாமா செய்தார்.
3. ஆணையம் தனது பணியை முடித்து ஓராண்டுக்குள் பரிந்துரைகளை அளிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. மூன்று நீட்டிப்புகளுக்குப் பிறகு, கமிஷன் தனது அறிக்கையை மார்ச் 31, 2002 அன்று சமர்ப்பித்தது. இந்த அறிக்கை பருமனான ஒன்றாகும், இதில் இரண்டு தொகுதிகளில் 1,979 பக்கங்கள் உள்ளன. தொகுதி I அதன் பரிந்துரைகளைக் கொண்டுள்ளது, அதே சமயம் தொகுதி II (புத்தகங்கள் 1, 2 மற்றும் 3 இல் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது) விரிவான ஆலோசனைத் தாள்களைக் கொண்டுள்ளது,

பின்னணி ஆவணங்கள், விவாதங்களின் விவரங்கள் மற்றும் அதன் வரைவு மற்றும் தலையங்கக் குழுவின் அறிக்கை.

4. ஆணையத்தின் அறிக்கை, தொகுதி I, அத்தியாயம் 1.

5. ஆணையத்தின் அறிக்கை, தொகுதி I, அத்தியாயம் 2.

6. ஐபிட்.

7. கமிஷன் அறிக்கையின் தொகுதி I இல் அத்தியாயங்கள் 3 முதல் 10 வரை விரிவான பகுதி வாரியான பரிந்துரைகள் உள்ளன. பரிந்துரைகளின் சுருக்கம் அறிக்கையின் அத்தியாயம் 11 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது .

8. தற்போது, இது பிரிவு 39-A இன் கீழ் ஒரு வழிகாட்டுதல் கொள்கையாகும்.

9. இந்திய அரசு 1998 ஆம் ஆண்டு நீதிபதி ஜே.எஸ்.வர்மாவின் தலைமையில் "இந்தியக் குடிமக்களுக்கு அடிப்படைக் கடமைகளைக் கற்பிப்பதற்கான பரிந்துரைகளை செயல்படுத்த" குழுவை நியமித்தது. இந்தக் குழு தனது அறிக்கையை அக்டோபர் 1999 இல் சமர்ப்பித்தது.

10. இந்த விவகாரத்தில் கமிஷன் ஆழமாக பிளவுபட்டதால், பிஏ சங்மா கமிஷனை விட்டு வெளியேறினார்.

11. ஆணையத்தின் அறிக்கை, தொகுதி I, அத்தியாயம் 1.

பிற்சேர்க்கைகள்

நான்: அரசியலமைப்பின் விதிகள் (1-395)

II: யூனியன், ஸ்டேட் மற்றும் கன்கர்ரண்ட் லிஸ்ட்களின் பாடங்கள்

III: முன்னுரிமை அட்டவணை

IV: ஒரு பார்வையில் அரசியலமைப்பு திருத்தங்கள்

வி: ஜனாதிபதிகள், துணை ஜனாதிபதிகள், பிரதமர்கள், முதலியன.

VI: தேசிய கமிஷன்களின் தலைவர்கள் VII: இந்திய அரசியல்

குறித்த UPSC கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்— முதல்நிலை 2010-2019)

VIII: இந்திய அரசியல் குறித்த பயிற்சி கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்— முதல்நிலை)

IX: இந்திய அரசியல் குறித்த UPSC கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்—மெயின்சு 2010-2019)

X: இந்திய அரசியல் குறித்த பயிற்சிக் கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்— மெயின்ஸ்)

அரசியலமைப்பின் பிற்சேர்க்கை I பிரிவுகள் (1-395)

யூனியன் மற்றும் அதன் பிரதேசம்

1. யூனியனின் பெயர் மற்றும் பிரதேசம் 2. புதிய
மாநிலங்களின் சேர்க்கை அல்லது நிறுவுதல் 2A. சிக்கிம் யூனியனுடன்
இணைக்கப்படும் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
3. புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் பகுதிகளை மாற்றுதல்,
தற்போதுள்ள மாநிலங்களின் எல்லைகள் அல்லது பெயர்கள்
4. முதல் மற்றும் நான்காவது அட்டவணைகள் மற்றும் துணை, தற்செயலான மற்றும்
விளைவான விஷயங்களைத் திருத்துவதற்கு விதிகள் 2 மற்றும் 3ன் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட
சட்டங்கள்

குடியுரிமை

5. அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்தில் குடியுரிமை 6. சில நபர்களின் குடியுரிமைக்கான உரிமைகள்

பாகிஸ்தானில் இருந்து இந்தியாவிற்கு

குடிபெயர்ந்தவர்கள் 7. பாகிஸ்தானுக்கு குடியேறிய சிலரின் குடியுரிமைக்கான

உரிமைகள் 8. இந்தியாவிற்கு வெளியே வசிக்கும் இந்திய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த சில

நபர்களின் குடியுரிமைக்கான உரிமைகள் 9. ஒரு வெளிநாட்டு மாநிலத்தின்

குடியுரிமையை தானாக முன்வந்து பெறும் நபர்கள் குடிமக்களாக இருக்கக்கூடாது

10. குடியுரிமைக்கான உரிமைகளைத் தொடர்தல் 11.

சட்டத்தின் மூலம் குடியுரிமை உரிமையை ஒழுங்குபடுத்தும் பாராளுமன்றம்

அடிப்படை உரிமைகள்

12. மாநில வரையறை 13.

சட்டங்களுக்கு முரணான அல்லது இழிவுபடுத்தும் சட்டங்கள்

அடிப்படை உரிமைகள் 14.

சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் 15.

மதத்தின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டுவதைத் தடை செய்தல்,

இனம், சாதி, பாலினம் அல்லது பிறந்த இடம்

16. பொது வேலை வாய்ப்பு விஷயங்களில் சமத்துவம் 17. தீண்டாமை ஒழிப்பு 18.

பட்டங்களை ஒழித்தல் 19. பேச்சு சுதந்திரம், முதலியன தொடர்பான சில உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.

20. குற்றங்களுக்கான தண்டனை தொடர்பான பாதுகாப்பு 21. வாழ்க்கை

மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரத்தின் பாதுகாப்பு 21A. தொடக்கக் கல்விக்கான உரிமை 22.

சில வழக்குகளில் கைது மற்றும் காவலில் வைப்பதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு 23.

மனிதர்கள் மற்றும் கட்டாய உழைப்புக்குத் தடை 24. தொழிற்சாலைகளில்

குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்தல், முதலியன.

25. மனசாட்சியின் சுதந்திரம் மற்றும் சுதந்திரமான தொழில், நடைமுறை மற்றும்

மதத்தை பரப்புதல் 26. மத விவகாரங்களை நிர்வகிப்பதற்கான சுதந்திரம் 27.

எந்தவொரு பதவி உயர்வுக்கும் வரி செலுத்துவதற்கான சுதந்திரம்

குறிப்பிட்ட மதம்

28. சில கல்வி நிறுவனங்களில் மத போதனை அல்லது மத வழிபாடுகளில்

கலந்துகொள்வதற்கான சுதந்திரம் 29. சிறுபான்மையினரின் நலன்களைப்

பாதுகாத்தல் 30. கல்வி நிறுவனங்களை நிறுவுவதற்கும் நிர்வகிப்பதற்கும்

சிறுபான்மையினரின் உரிமை

31. சொத்தை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துதல் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

31A. சொத்துக்களை கையகப்படுத்துவதற்கான சட்டங்களைச் சேமிப்பது போன்றவை.

31 பி. சில சட்டங்கள் மற்றும் விதிமுறைகளின் சரிபார்ப்பு 31C. சில

கட்டளைக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சட்டங்களைச் சேமிப்பது 32A. மாநில

சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் தன்மை 32 வது பிரிவின் கீழ்

நடவடிக்கைகளில் பரிசீலிக்கப்படாது (ரத்து செய்யப்பட்டது)

33. அடிப்படை உரிமைகளை மாற்றியமைக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்
படைகளுக்கு அவர்களின் விண்ணப்பம் போன்றவை.

34. எந்தப் பகுதியிலும் இராணுவச் சட்டம் நடைமுறையில் இருக்கும் போது
அடிப்படை உரிமைகள் மீதான கட்டுப்பாடு 35. சில விதிகளை

நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டம்
அடிப்படை உரிமைகள்

மாநிலக் கொள்கையின் நேரடிக் கோட்பாடுகள்

36. மாநிலத்தின் வரையறை 37.

உத்தரவுக் கொள்கைகளின் பயன்பாடு 38. மக்கள் நலன்

மேம்பாட்டிற்காக ஒரு சமூக ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க மாநிலம் 39. மாநிலம் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கையின் சில கொள்கைகள்

39A. சம நீதி மற்றும் இலவச சட்ட உதவி

40. கிராம பஞ்சாயத்துகளின் அமைப்பு 41. வேலை,

கல்வி மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் பொது உதவிக்கான உரிமை

42. நியாயமான மற்றும் மனிதாபிமான வேலை நிலைமைகள் மற்றும் மகப்பேறு

நிவாரணம் 43. தொழிலாளர்களுக்கான வாழ்க்கை ஊதியம் போன்றவை

43A. தொழில் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு 43B. கூட்டுறவு சங்கங்களை

மேம்படுத்துதல் 44. குடிமக்களுக்கான சீரான சிவில் சட்டம் 45. ஆறு வயதுக்குட்பட்ட

குழந்தைகளுக்கு சிறுவயது பராமரிப்பு மற்றும் கல்விக்கான ஏற்பாடு 46. பட்டியல்

சாதியினர், பழங்குடியினர் மற்றும் பிற நலிந்த பிரிவினரின் கல்வி மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்துதல்.

47. ஊட்டச்சத்து நிலை மற்றும் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது மற்றும் பொது

சுகாதாரத்தை மேம்படுத்துவது அரசின் கடமை 48. விவசாயம் மற்றும் கால்நடை

வளர்ப்பு அமைப்பு 48A. சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல் மற்றும்

காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகளைப் பாதுகாத்தல் 49. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த

நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் இடங்கள் மற்றும் பொருட்களைப் பாதுகாத்தல்

50. நிர்வாகத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல் 51.

சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துதல்

அடிப்படை கடமைகள்

51A. அடிப்படை கடமைகள்

தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்

52. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் 53.

ஒன்றியத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரம் 54.

குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் 55. குடியரசுத்

தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை 56. குடியரசுத்

தலைவரின் பதவிக் காலம் 57. மீண்டும்

தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான தகுதி 58. குடியரசுத்

தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கான தகுதிகள் 59.

நிபந்தனைகள் ஜனாதிபதி அலுவலகம் 60. ஜனாதிபதியின்

பதவிப்பிரமாணம் அல்லது உறுதிமொழி 61. ஜனாதிபதியை

பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறை 62. ஜனாதிபதி பதவியில்

உள்ள காலியிடத்தை நிரப்ப தேர்தல் நடத்தும் நேரம் மற்றும் சாதாரண காலியிடத்தை

நிரப்ப தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபரின் பதவிக்காலம் 63. துணை ஜனாதிபதி

இந்தியாவின் 64. துணைக் குடியரசுத் தலைவர், மாநிலங்களவையின்
அதிகாரபூர்வ தலைவராக இருக்க வேண்டும்

65. துணைத் தலைவர் ஜனாதிபதியாகச் செயல்படுவது அல்லது பதவியில் உள்ள

சாதாரண காலியிடங்களின் போது அல்லது குடியரசுத் தலைவர் இல்லாத

நேரத்தில் அவரது பணிகளைச் செய்வது

66. துணைத் தலைவர் தேர்தல் 67. துணைத்

தலைவரின் பதவிக் காலம் 68. துணைத் தலைவர்

பதவியில் உள்ள காலியிடத்தை நிரப்ப தேர்தல் நடத்தும் நேரம் மற்றும் சாதாரண

காலியிடத்தை நிரப்ப தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபரின் பதவிக் காலம்.

69. துணைத் தலைவரால் உறுதிமொழி அல்லது உறுதிமொழி

70. பிற தற்செயல்களில் ஜனாதிபதியின் செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுதல் 72.

மன்னிப்பு வழங்குதல், முதலியன மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தண்டனைகளை

இடைநிறுத்துதல், ரத்து செய்தல் அல்லது மாற்றுதல் ஆகியவற்றுக்கான

ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் 73. யூனியனின் நிர்வாக அதிகாரத்தின் அளவு

மத்திய அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்டர்னி ஜெனரல்

74. ஜனாதிபதிக்கு உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும்
அமைச்சர்கள் குழு 75. அமைச்சர்கள் தொடர்பான பிற
விதிகள் 76. இந்தியாவிற்கான அட்டர்னி-ஜெனரல் 77.
இந்திய அரசாங்கத்தின் வணிக நடத்தை 78. பிரதம
மந்திரியின் கடமைகள்
ஜனாதிபதிக்கு தகவல், முதலியன

பாராளுமன்றம்

79. பாராளுமன்ற அரசியலமைப்பு 80.

மாநிலங்களவையின் அமைப்பு 81. மக்கள்

மன்றத்தின் அமைப்பு 82. ஒவ்வொரு மக்கள்தொகை

கணக்கெடுப்புக்குப் பிறகும் மறுசீரமைப்பு 83.

நாடாளுமன்றத்தின் கால அளவு 84. நாடாளுமன்ற

உறுப்பினர் தகுதி 85. நாடாளுமன்ற அமர்வுகள், ஒத்திவைப்பு

மற்றும் கலைப்பு 86. உரையாற்றுவதற்கும் செய்திகளை அனுப்புவதற்கும்

ஜனாதிபதியின் உரிமை

வீடுகள்

87. ஜனாதிபதியின் சிறப்பு உரை 88. அமைச்சர்கள்

மற்றும் சட்டமா அதிபரின் உரிமைகள்

வீடுகள்

89. சபையின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்

மாநிலங்களில்

90. துணைத் தலைவர் பதவிக்கு விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா செய்தல்

மற்றும் நீக்குதல் 91. துணைத் தலைவர் அல்லது மற்ற நபரின்

அலுவலகத்தின் கடமைகளைச் செய்ய அல்லது தலைவராக

செயல்படுவதற்கான அதிகாரம்

92. அவரை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான தீர்மானம் பரிசீலனையில்

இருக்கும்போது தலைவர் அல்லது துணைத் தலைவர் தலைமை

தாங்கக்கூடாது

95. துணை சபாநாயகர் அல்லது சபாநாயகரின் பணியை செய்ய அல்லது

செயல்படும் மற்ற நபரின் அதிகாரம் 96. சபாநாயகர் அல்லது துணை

சபாநாயகர் அவரை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான தீர்மானம்

பரிசீலனையில் இருக்கும்போது தலைமை தாங்கக்கூடாது

97. தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் மற்றும் சபாநாயகர் மற்றும் துணை

சபாநாயகர் ஆகியோரின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள் 98.

பாராளுமன்ற செயலகம் 99. உறுப்பினர்களால் உறுதிமொழி அல்லது

உறுதிமொழி 100. வீடுகளில் வாக்களிப்பு, காலியிடங்கள் மற்றும் கோரம்

இருந்தபோதிலும் செயல்படும் சபைகளின் அதிகாரம் 101. இடங்களின்

விடுமுறை 102 உறுப்பினர் தகுதியின்மை

103. தகுதியிழப்புகள் குறித்த கேள்விகளின் மீதான முடிவு
உறுப்பினர்கள்

104. சட்டப்பிரிவு 99 இன் கீழ் சத்தியம் செய்வதற்கு முன் அமர்ந்து வாக்களித்ததற்காக
அல்லது தகுதியற்ற போது அல்லது தகுதி நீக்கம் செய்யப்பட்டால் அபராதம்

105. பாராளுமன்றம் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்களின்
அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் போன்றவை

106. உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

107. மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல்
போன்ற விதிகள் 108. சில சந்தர்ப்பங்களில் இரு அவைகளின் கூட்டுக்
கூட்டம் 109. பண மசோதாக்கள் தொடர்பான சிறப்பு நடைமுறை 110.
"பண மசோதாக்கள்" வரையறை 111. மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல் 112
ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை (பட்ஜெட்)

113. மதிப்பீடுகள் தொடர்பான பாராளுமன்ற நடைமுறை 114. ஒதுக்கீட்டு
மசோதாக்கள் 115. துணை, கூடுதல் அல்லது அதிகப்படியான மானியங்கள்
116. கணக்கு, கடன் வாக்குகள் மற்றும் விதிவிலக்கான வாக்குகள்

மானியங்கள் 120. பாராளுமன்றத்தில்
பயன்படுத்தப்படும் மொழி 121. பாராளுமன்றத்தில்

விவாதத்திற்கு கட்டுப்பாடு 122. பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளை விசாரிக்கக்
கூடாது நீதிமன்றங்கள் 123. பாராளுமன்ற இடைவேளையின் போது அவசரச்
சட்டங்களை வெளியிட ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்

உச்ச நீதிமன்றம்

124. உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஸ்தாபனம் மற்றும் அரசியலமைப்பு

124A. தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் 124B. கமிஷன் 124C இன் செயல்பாடுகள்.

சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் 125. நீதிபதிகளின் சம்பளம் முதலியன

126. தற்காலிக தலைமை நீதிபதி நியமனம் 127. தற்காலிக நீதிபதிகள் நியமனம் 128.

ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள் உச்ச அமர்வுகளில் கலந்துகொள்வது

நீதிமன்றம் 129. உச்ச நீதிமன்றம் பதிவு நீதிமன்றமாக இருக்க வேண்டும்

130. உச்ச நீதிமன்றத்தின் இருக்கை 131. உச்ச நீதிமன்றத்தின் அசல்

அதிகார வரம்பு

131A. மத்திய சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் கேள்விகள் தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தின்

பிரதீயேக அதிகார வரம்பு (ரத்து செய்யப்பட்டது)

132. மேல்முறையீடுகளில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு

சில வழக்குகளில் உயர் நீதிமன்றங்கள்

133. சிலில் விவகாரங்கள் தொடர்பாக உயர் நீதிமன்றங்களில் இருந்து வரும் மேல்முறையீடுகளில்

உச்ச நீதிமன்றத்தின் மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு 134. இது தொடர்பாக உச்ச நீதிமன்றத்தின்

மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு

குற்றவியல் விஷயங்கள்

134A. உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்வதற்கான சான்றிதழ்

135. உச்ச நீதிமன்றத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் தற்போதைய சட்டத்தின் கீழ் ஃபெடரல்

நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

136. உச்ச நீதிமன்றத்தால் மேல்முறையீடு செய்வதற்கான சிறப்பு அனுமதி 139. உச்ச

நீதிமன்றத்திற்கு வழங்குவதற்கான அதிகாரங்களை வழங்குதல்

சில எழுத்துகள்

139A. சில வழக்குகளின் பரிமாற்றம் 140. உச்ச

நீதிமன்றத்தின் துணை அதிகாரங்கள் 141. உச்சநீதிமன்றத்தால்

அறிவிக்கப்பட்ட சட்டம் அனைவருக்கும் கட்டுப்படும்

நீதிமன்றங்கள்

142. உச்ச நீதிமன்றத்தின் ஆணைகள் மற்றும் உத்தரவுகளை அமல்படுத்துதல்

மற்றும் கண்டுபிடிப்பு போன்ற உத்தரவுகள்.

143. உச்ச நீதிமன்றத்தை ஆலோசிக்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்

144. சிவில் மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரிகள் உச்ச நீதிமன்றம் 144A க்கு உதவியாக செயல்பட வேண்டும். சட்டங்களின் அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் தன்மை தொடர்பான கேள்விகளை அகற்றுவதற்கான சிறப்பு விதிகள் (ரத்துசெய்யப்பட்டது)

145. நீதிமன்ற விதிகள், முதலியன.

146. அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்கள் மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் செலவுகள் 147. விளக்கம்

இந்தியாவின் கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்

148. இந்தியாவின் தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்

149. கம்ப்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டரின் கடமைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள்
பொது

150. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகளின் வடிவம் 151.

தணிக்கை அறிக்கைகள்

கவர்னர்

152. மாநில வரையறை
153. மாநிலங்களின்
ஆளுநர்கள் 154. மாநிலத்தின்
நிர்வாக அதிகாரம் 155.
ஆளுநரின் நியமனம் 156.
ஆளுநரின் பதவிக்காலம் 157. ஆளுநராக
நியமனம் செய்வதற்கான தகுதிகள் 158.
ஆளுநரின் பதவிப் பிரமாணத்தின் நிபந்தனைகள்
159. அரசின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் அளவு

மாநில அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்வகேட் ஜெனரல்

163. ஆளுநருக்கு உதவுவதற்கும் ஆலோசனை
வழங்குவதற்கும் அமைச்சர்கள் குழு 164. அமைச்சர்களுக்கான
பிற விதிகள் 165. மாநிலத்திற்கான அட்வகேட் ஜெனரல்
166. ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை
நடத்துதல் 167. முதலமைச்சரின் கடமைகள்
கவர்னருக்கு தகவல், முதலியன

மாநில சட்டத்துறை

168. மாநிலங்களில் சட்டமன்றங்களின்
அரசியலமைப்பு 169. மாநிலங்களில் சட்டமன்றக்
கவுன்சில்களை ஒழித்தல் அல்லது உருவாக்குதல் 170. சட்டப்
பேரவைகளின் அமைப்பு 171. சட்டமன்றக் கவுன்சில்களின்
அமைப்பு 172. மாநில சட்டமன்றங்களின் காலம் 173.
மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களின் உறுப்பினர் தகுதி. மாநில
சட்டமன்றம், ஒத்திவைப்பு மற்றும் கலைப்பு 175. ஆளுநர்
மாளிகையில் உரையாற்றுவதற்கும் செய்திகளை
அனுப்புவதற்கும் உள்ள உரிமை

176. ஆளுநரின் சிறப்பு உரை 177.
அமைச்சர்கள் மற்றும் அட்வகேட் ஜெனரலின் உரிமைகள்
வீடுகள்
178. சட்டப் பேரவையின் சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர்
179. சபாநாயகர் மற்றும் துணை சபாநாயகர்
அலுவலகங்களுக்கு விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா மற்றும்
பதவி நீக்கம் சபாநாயகராக செயல்படுதல் 182.
சட்டமன்றத்தின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர்

சபை

183. தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவரின் அலுவலகங்களுக்கு
விடுமுறை மற்றும் ராஜினாமா மற்றும் நீக்கம் அவரை
பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான தீர்மானம் பரிசீலனையில்
இருக்கும் போது தலைவர் தலைமை தாங்கக் கூடாது ,
காலியிடங்கள் மற்றும் கோரம் இருந்தபோதிலும் செயல்பட
வீடுகளின் அதிகாரம்

190. இடங்கள் விடுமுறை 191.

உறுப்பினர் தகுதியின்மைகள் 192. உறுப்பினர்களின்

தகுதியிழப்புகள் குறித்த கேள்விகள் மீதான முடிவு 193. 188 வது பிரிவின் கீழ் பிரமாணம்

அல்லது உறுதிமொழிக்கு முன் அமர்ந்து வாக்களித்ததற்காக அபராதம் அல்லது

தகுதி இல்லாத போது அல்லது தகுதியற்ற போது

194. சட்டமன்றங்கள் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்களின் அதிகாரங்கள்,
சிறப்புரிமைகள் போன்றவை

195. உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்

196. மசோதாக்களை அறிமுகப்படுத்துதல் மற்றும் நிறைவேற்றுதல் போன்ற

விதிகள் 197. பண மசோதாக்கள் தவிர மற்ற மசோதாக்களுக்கு சட்டமன்றக் குழுவின்

அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு

198. பண மசோதாக்கள் தொடர்பான சிறப்பு நடைமுறை 199. "பண

மசோதாக்கள்' வரையறை 200. மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல் 201.

ஜனாதிபதியின் பரிசீலனைக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மசோதாக்கள் 202.

வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கை 206. கணக்கு, கடன் வாக்குகள் மற்றும்

விதிவிலக்கான வாக்குகள்

மானியங்கள் 207. நிதி மசோதாக்களுக்கான சிறப்பு விதிகள்

208. நடைமுறை விதிகள் 209. சட்டமன்றத்தில் நடைமுறைச்

சட்டத்தின் மூலம் ஒழுங்குபடுத்துதல்

நிதி வணிகம் தொடர்பாக மாநிலம்

210. சட்டமன்றத்தில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய மொழி 211.

சட்டமன்றத்தில் விவாதத்திற்குக் கட்டுப்பாடு 212. சட்டமன்ற

நடவடிக்கைகளை விசாரிக்கக் கூடாது நீதிமன்றங்கள் 213. சட்டமன்ற இடைவேளையின்

போது அரசாணைகளை வெளியிட ஆளுநரின் அதிகாரம்

உயர் நீதிமன்றங்கள்

214. மாநிலங்களுக்கான உயர்

நீதிமன்றங்கள் 215. உயர் நீதிமன்றங்கள் பதிவு

நீதிமன்றங்களாக இருக்க வேண்டும் 216. உயர்

நீதிமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு 217. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் பணி நியமனம்

மற்றும் நிபந்தனைகள் 218. உச்ச நீதிமன்றம் தொடர்பான சில விதிகளை உயர்

நீதிமன்றங்களுக்குப் பயன்படுத்துதல் 219 உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் உறுதிமொழி

அல்லது உறுதிமொழி 220. நிரந்தர நீதிபதியாக இருந்த பிறகு நடைமுறையில்

உள்ள கட்டுப்பாடு 221. நீதிபதிகளின் சம்பளம் போன்றவை 222. நீதிபதியை ஒரு உயர்

நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு உயர் நீதிமன்றத்துக்கு மாற்றுதல் 223. செயல் தலைமை

நீதிபதி நியமனம் 224. நியமனம் கூடுதல் மற்றும் செயல் நீதிபதிகள் 224A. உயர்

நீதிமன்றங்களின் அமர்வுகளில் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல் 225. தற்போதுள்ள

உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு 226. சில ரிட்களை வெளியிட உயர்

நீதிமன்றங்களின் அதிகாரம்

226A. சட்டப்பிரிவு 226 (இழக்கப்பட்டது) இன் கீழ் நடவடிக்கைகளில் மத்திய சட்டங்களின்

அரசியலமைப்பு செல்லுபடியாகும் தன்மை கருதப்படாது

227. உயர் அதிகாரிகளால் அனைத்து நீதிமன்றங்களின் மீதும் கண்காணிப்பு அதிகாரம்

நீதிமன்றம்

228. சில வழக்குகளை உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றுதல் 228A. மாநில சட்டங்களின்

அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியாகும் தன்மை தொடர்பான கேள்விகளை

அகற்றுவதற்கான சிறப்பு விதிகள் (ரத்துசெய்யப்பட்டது)

229. அதிகாரிகள் மற்றும் பணியாளர்கள் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் செலவுகள்

230. உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பை யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு நீட்டித்தல்

231. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர்

நீதிமன்றத்தை நிறுவுதல்

கூறுகிறது 232. விளக்கம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

துணை நீதிமன்றங்கள்

233. மாவட்ட நீதிபதிகள் நியமனம்

233A. சில மாவட்ட நீதிபதிகளால் வழங்கப்பட்ட நியமனங்கள் மற்றும் தீர்ப்புகள்,

முதலியவற்றை சரிபார்த்தல் 234. மாவட்ட நீதிபதிகள் அல்லாத நபர்களை

நீதித்துறை சேவைக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்தல் 235. துணை நீதிமன்றங்கள் மீதான

கட்டுப்பாடு 236. விளக்கம் 237. இந்த அத்தியாயத்தின் விதிகளை குறிப்பிட்ட
சிலருக்குப் பயன்படுத்துதல்

நீதிபதிகளின் வகுப்பு அல்லது வகுப்புகள்

முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்கள்
(மீண்டும்)

238. முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்களுக்கு பகுதி VI இன்
விதிகளின் விண்ணப்பம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

யூனியன் பிரதேசங்கள்

239. யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகம் 239A.

சில யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு உள்ளூர் சட்டமன்றங்கள் அல்லது அமைச்சர்கள் குழு அல்லது இரண்டும் உருவாக்குதல் 239AA. டெல்லி 239AB தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள். அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால் ஏற்பாடு 239B. கட்டளைகளை வெளியிடுவதற்கு நிர்வாகியின் அதிகாரம்

சட்டமன்ற இடைவேளையின் போது

பஞ்சாயத்துகள்

243. வரையறைகள்

243A. கிராம சபை 243 பி.

பஞ்சாயத்துகளின் அரசியலமைப்பு 243C.

பஞ்சாயத்துகளின் கலவை 243D. இட ஒதுக்கீடு 243E. பஞ்சாயத்துகளின் காலம், முதலியன.

243F. உறுப்பினர் தகுதியின்மை 243G. அதிகாரங்கள்,

பஞ்சாயத்துகளின் அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்

243H. பஞ்சாயத்துகள் மூலம் வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரங்கள் மற்றும் நிதிகள்

243I. நிதியை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கான நிதி ஆணையத்தின் அரசியலமைப்பு

நிலை

243J. பஞ்சாயத்துகளின் கணக்கு தணிக்கை 243K. பஞ்சாயத்துகளுக்கான

தேர்தல் 243லி. யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான விண்ணப்பம் 243M.

பகுதி சில பகுதிகளுக்குப் பொருந்தாது 243N. தற்போதுள்ள சட்டங்கள்

மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் தொடர்ச்சி 243O. தேர்தல் விஷயங்களில்

நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை

நகராட்சிகள்

243P. வரையறைகள்

243Q. நகராட்சிகளின் அரசியலமைப்பு

243R. நகராட்சிகளின் கலவை 243S. வார்டு

குழுக்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு போன்றவை.

243T. இட ஒதுக்கீடு 243U.

நகராட்சிகளின் காலம், முதலியன.

243V. உறுப்பினர் தகுதியின்மை 243W.

நகராட்சிகளின் அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்,

முதலியன

243X. நகராட்சிகள் 243Y மூலம் வரிகளை விதிக்கும் அதிகாரம் மற்றும்

நிதி. நிதி ஆணையம் 243Z. நகராட்சிகளின் கணக்குகளின்
தணிக்கை 243ZA. நகராட்சிகளுக்கான தேர்தல் 243ZB. யூனியன்

பிரதேசங்களுக்கு விண்ணப்பம்

243ZG. தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை

கூட்டுறவு சங்கங்கள்

243ZH. வரையறைகள்

243ZI. கூட்டுறவு சங்கங்களின் ஒருங்கிணைப்பு 243ZJ. வாரிய உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதன் அலுவலகப் பணியாளர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் பதவிக்காலம்

243ZK. வாரிய உறுப்பினர்கள் தேர்தல் 243ZL. சூப்பர்செஷன் மற்றும் வாரியம் மற்றும் இடைக்கால நிர்வாகத்தின் இடைநீக்கம்

243ZM கூட்டுறவு சங்கங்களின் கணக்குகளின் தணிக்கை 243ZN.

பொதுக்குழு கூட்டங்களை கூட்டுதல் 243ZO. A இன் உரிமை உறுப்பினர் தகவலைப் பெற 243ZP. 243ZQ திரும்பும்.

குற்றங்கள் மற்றும் அபராதங்கள் 243ZR. பல மாநில கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கான விண்ணப்பம் 243ZS. யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான விண்ணப்பம் 243ZT. தற்போதுள்ள சட்டங்களின் தொடர்ச்சி

அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகள்

244. அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும் பழங்குடியினர் பகுதிகளின்
நிர்வாகம் 244A. அசாமில் உள்ள சில பழங்குடியினப் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய ஒரு
தன்னாட்சி மாநிலத்தை உருவாக்குதல் மற்றும் உள்ளூர் சட்டமன்றம் அல்லது
மந்திரி சபை அல்லது இரண்டும் உருவாக்குதல்

மத்திய-மாநில சட்டமியற்றும் உறவுகள்

245. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் அளவு 246. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் பொருள் 248. சட்டத்தின் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் 249. ஒரு சட்டத்தைப் பொறுத்து பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

தேசிய நலன் கருதி மாநில பட்டியலில் உள்ள விஷயம்

250. அவசரகாலப் பிரகடனம் நடைமுறையில் இருந்தால், மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்தையும் சட்டமியற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் 251. 249 மற்றும் 250 இன் கீழ் நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கும் இடையில் முரண்பாடு

252. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்குச் சட்டம் இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் மற்றும் அத்தகைய சட்டத்தை வேறு எந்த மாநிலமும் ஏற்றுக்கொள்வது.

253. சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான சட்டம் 254.

பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களால் செய்யப்பட்ட சட்டங்களுக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடு

255. பரிந்துரைகள் மற்றும் முந்தைய தடைகள் நடைமுறை விஷயங்களாக மட்டுமே கருதப்பட வேண்டிய தேவைகள்

மத்திய-மாநில நிர்வாக உறவுகள்

256. மாநிலங்கள் மற்றும் ஒன்றியத்தின் கடமை 257. சில

சந்தர்ப்பங்களில் மாநிலங்கள் மீதான யூனியனின் கட்டுப்பாடு 257A. ஆயுதப்

படைகள் அல்லது யூனியனின் பிற படைகளை அனுப்புவதன் மூலம் மாநிலங்களுக்கு உதவி
(ரத்து செய்யப்பட்டது)

258. சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கான
யூனியனின் அதிகாரம்

258A. யூனியனிடம் செயல்பாடுகளை ஒப்படைக்க மாநிலங்களின் அதிகாரம்

259. முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்களில் ஆயுதப்படைகள்

(ரத்து செய்யப்பட்டது)

260. வெளியில் உள்ள பிரதேசங்கள் தொடர்பாக யூனியனின் அதிகார வரம்பு

இந்தியா

261. பொதுச் செயல்கள், பதிவுகள் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்

மத்திய-மாநில நிதி உறவுகள்

264. விளக்கம் 265.

சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் விதிக்கப்படக் கூடாத வரிகள் 266. இந்தியா மற்றும் மாநிலங்களின் ஒருங்கிணைந்த நிதிகள் மற்றும் பொதுக் கணக்குகள் 267. தற்செயல் நிதி 268. யூனியனால் விதிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களால் வசூலிக்கப்படும் மற்றும் ஒதுக்கப்படும் வரிகள்

268A. யூனியனால் விதிக்கப்படும் சேவை வரி மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களால் வசூலிக்கப்பட்டது மற்றும் கையகப்படுத்தப்பட்டது (ரத்து செய்யப்பட்டது)

269. யூனியனால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் ஆனால் மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வரிகள் 269A. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின்

போது சரக்கு மற்றும் சேவை வரியை வசூலித்தல் மற்றும் வசூலித்தல்

270. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விதிக்கப்படும் மற்றும்

விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் 271. யூனியனின் நோக்கங்களுக்காக சில

கடமைகள் மற்றும் வரிகள் மீதான கூடுதல் கட்டணம் 272. யூனியனால் விதிக்கப்பட்டு வசூலிக்கப்படும் மற்றும் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே விநியோகிக்கப்படும் வரிகள் (ரத்துசெய்யப்பட்டது)

273. சணல் மற்றும் சணல் பொருட்கள் மீதான ஏற்றுமதி வரிக்கு பதிலாக

மானியங்கள் 274. மசோதாக்களுக்கு ஜனாதிபதியின் முன் பரிந்துரை தேவை

மாநிலங்கள் ஆர்வமாக உள்ள வரிவிதிப்பை பாதிக்கிறது

275. யூனியனில் இருந்து சில மாநிலங்களுக்கு மானியங்கள்

276. தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகள்

277. சேமிப்பு 278.

சில நிதி விவகாரங்கள் தொடர்பாக முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் உள்ள

மாநிலங்களுடனான ஒப்பந்தம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

279. நிகர வருமானத்தின் கணக்கீடு, முதலியன.

299. ஒப்பந்தங்கள்

300. வழக்குகள் மற்றும் நடவடிக்கைகள்

282. யூனியன் அல்லது மாநிலத்திற்கு வெளியே உள்ள செலவினங்கள் அதன் வருவாய்

283. பாதுகாப்பு, முதலியன, ஒருங்கிணைந்த நிதி, தற்செயல் நிதி மற்றும் பொதுக்
கணக்கில் வரவு வைக்கப்படும் பணம் 284. வழக்குதாரர்களின் பாதுகாப்பு"
வைப்புத்தொகை மற்றும் அரசு ஊழியர்கள் மற்றும் நீதிமன்றங்களால் பெறப்பட்ட பிற
பணம் 285. மாநில வரிவிதிப்பிலிருந்து ஒன்றியத்தின் சொத்துக்கு விலக்கு 286.
கட்டுப்பாடுகள் பொருட்கள் விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மீது வரி விதிப்பது 287.
மின்சாரம் மீதான வரி விலக்கு 288. தண்ணீரைப் பொறுத்தவரை மாநிலங்கள் வரி
விதிப்பதில் இருந்து விலக்கு

அல்லது சில சந்தர்ப்பங்களில் மின்சாரம்
289. யூனியன் வரிவிதிப்பிலிருந்து ஒரு மாநிலத்தின் சொத்து மற்றும் வருமானத்திற்கு
விலக்கு 290. சில செலவுகள் மற்றும் ஓய்வூதியங்கள் தொடர்பாக சரிசெய்தல்
290A. சில தேவஸ்வம் நிதிகளுக்கு வருடாந்தம் செலுத்துதல் 291. ஆட்சியாளர்களின்
பிரைவி பர்ஸ் தொகைகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

292. இந்திய அரசாங்கத்தால் கடன் வாங்குதல் 293. மாநிலங்கள்
மூலம் கடன் வாங்குதல்

சொத்துரிமை

300A. சட்டத்தின் அதிகாரத்தால் தவிர சொத்துக்களை இழக்கக்
கூடாது

வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு

301. வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு சுதந்திரம் 302. வர்த்தகத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு
303. வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் தொடர்பாக யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள்
304. மாநிலங்களுக்கு இடையே வர்த்தகம், வர்த்தகம் மற்றும் உடலுறவு மீதான கட்டுப்பாடுகள் 305. தற்போதுள்ள சட்டங்கள் மற்றும் மாநில ஏகபோகங்களுக்கு வழங்கும் சட்டங்களை சேமிப்பது
306. வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க முதல் அட்டவணையின் பகுதி B இல் சில மாநிலங்களின் அதிகாரம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
307. கட்டுரைகள் 301 முதல் 304 வரையிலான நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை நியமித்தல்

அரசாங்கத்தின் உரிமைகள் மற்றும் பொறுப்புகள்

294. சொத்து, சொத்துக்கள், உரிமைகள், பொறுப்புகள் மற்றும்

சில சந்தர்ப்பங்களில் கடமைகள்

295. பிற வழக்குகளில் சொத்து, சொத்துக்கள், உரிமைகள்,

பொறுப்புகள் மற்றும் பொறுப்புகள் ஆகியவற்றின்
வாரிசுகள்

298. வர்த்தகம் முதலியவற்றை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம்.

பொது சேவைகள்

308. விளக்கம் 309.

நபர்களின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள்

யூனியன் அல்லது மாநிலத்திற்கு சேவை செய்தல்

310. யூனியன் அல்லது மாநிலத்தில் பணியாற்றும் நபர்களின் பதவிக் காலம்

311. யூனியன் அல்லது மாநிலத்தின் கீழ் சிவில் திறன்களில் பணிபுரியும்

நபர்களை பணிநீக்கம் செய்தல், நீக்குதல் அல்லது பதவியில் குறைத்தல்

312. அகில இந்திய சேவைகள்

312A. சில சேவைகளின் அதிகாரிகளின் சேவை நிபந்தனைகளை மாற்றுவதற்கு

அல்லது திரும்பப் பெறுவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் 313.

இடைக்கால விதிகள் 314. சில சேவைகளில் இருக்கும் அதிகாரிகளின்

பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடு (ரத்துசெய்யப்பட்டது)

பொது சேவை கமிஷன்கள்

315. யூனியனுக்கான பொது சேவை ஆணையங்கள் மற்றும்

மாநிலங்களில்

316. உறுப்பினர்களின் நியமனம் மற்றும் பதவிக் காலம் 317.

பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினரை நீக்குதல் மற்றும் இடைநீக்கம்
செய்தல் 318. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஊழியர்களின்

சேவை நிபந்தனைகள் குறித்த விதிமுறைகளை உருவாக்கும் அதிகாரம் 319.

பதவிகளை வைத்திருப்பதற்கு தடை அத்தகைய உறுப்பினர்களாக

இருப்பதை நிறுத்திய ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள்

320. பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்களின் செயல்பாடுகள் 321.

பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்களின் செயல்பாடுகளை நீட்டிக்கும் அதிகாரம் 322.

பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்களின் செலவுகள் 323. பப்ளிக் சர்வீஸ்

கமிஷன்களின் அறிக்கைகள்

தீர்ப்பாயங்கள்

323A. நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள் 323B.

மற்ற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்கள்

தேர்தல்கள்

324. தேர்தல் ஆணையத்திடம் தேர்தல் கண்காணிப்பு, வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்பாடு 325. மதம், இனம், சாதி அல்லது பாலினத்தின்

அடிப்படையில் ஒரு சிறப்பு, வாக்காளர் பட்டியலில் சேர்க்க அல்லது சேர்க்கப்படுவதற்கு எந்த நபரும் தகுதியற்றவராக இருக்கக்கூடாது 326 வயது வந்தோர் வாக்குரிமையின் அடிப்படையில் மக்கள் சபை மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள் 327. பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம்

சட்டமன்றங்களுக்கு தேர்தல்

328. ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் அதிகாரம் அத்தகைய சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தல்கள் தொடர்பாக ஏற்பாடு செய்ய 329. தேர்தல் விஷயங்களில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை

குறிப்பிட்டது தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடுகள் வகுப்புகள்

330. மக்கள் மன்றத்தில் பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும்
பழங்குடியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு 331. மக்கள்
மன்றத்தில் ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவம்
332. மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களில்
அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு
இட ஒதுக்கீடு

333. மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்களில் ஆங்கிலோ-இந்திய
சமூகத்தின் பிரதிநிதித்துவம் 334. இட ஒதுக்கீடு மற்றும்
எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிறுத்தப்படும் சிறப்புப்
பிரதிநிதித்துவம் 335. பட்டியல் சாதிகள் மற்றும்
பழங்குடியினரின் கோரிக்கைகள்

சேவைகள் மற்றும்

பதவிகள் 336. குறிப்பிட்ட ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்திற்கான சிறப்பு ஏற்பாடு
சேவைகள்

337. ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகத்தின் நலனுக்காக கல்வி மானியங்கள்
தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடு 338. அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட
சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம்

338A. திட்டமிடப்பட்ட 338B க்கான தேசிய பழங்குடியினர் ஆணையம்.

பிற்படுத்தப்பட்டோருக்கான தேசிய வகுப்புகள் ஆணையம்

340

பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின்

நிபந்தனைகள் 341. பட்டியல் சாதிகள் 342.

பட்டியல் பழங்குடியினர் 342A. சமூக மற்றும்

கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினர்

உத்தியோகபூர்வ மொழி

343. யூனியனின் அலுவல் மொழி 344.

உத்தியோகபூர்வ மொழிக்கான நாடாளுமன்றத்தின் ஆணையம் மற்றும் குழு 347.

ஒரு மாநிலத்தின் மக்கள்தொகையில் ஒரு பிரிவினர் பேசும் மொழி

தொடர்பான சிறப்பு ஏற்பாடு 348. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களில்

பயன்படுத்தப்படும் மொழி மற்றும் செயல்கள், மசோதாக்கள் போன்றவற்றுக்கு

349. மொழி தொடர்பான சில சட்டங்களை இயற்றுவதற்கான சிறப்பு நடைமுறை 350.

குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கான பிரதிநிதித்துவங்களில் பயன்படுத்தப்படும்

மொழி 350A. முதன்மையில் தாய்மொழியில் கற்பிப்பதற்கான வசதிகள்

நிலை

350B. மொழி சிறுபான்மையினருக்கான சிறப்பு அதிகாரி

351. இந்தி மொழியின் வளர்ச்சிக்கான உத்தரவு

அவசரகால விதிகள்

352. அவசரநிலை பிரகடனம் (தேசிய அவசரநிலை)

353. அவசரநிலைப் பிரகடனத்தின் விளைவு 354.

அவசரகாலப் பிரகடனம் நடைமுறையில் இருக்கும் போது வருவாய்ப் பகிர்வு

தொடர்பான விதிகளைப் பயன்படுத்துதல் 355. வெளி ஆக்கிரமிப்பு

மற்றும் உள் இடையூறுகளுக்கு எதிராக மாநிலங்களைப் பாதுகாப்பது

யூனியனின் கடமை 356. அரசியலமைப்பு இயந்திரம் தோல்வியுற்றால்

விதிகள் மாநிலங்களில் (ஜனாதிபதி ஆட்சி)

357. பிரகடனத்தின் கீழ் சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துதல்

பிரிவு 356ன் கீழ் வெளியிடப்பட்டது

358. அவசரகாலத்தின் போது பிரிவு 19 இன் விதிகளை இடைநிறுத்துதல்

359. அவசரகாலத்தின் போது அடிப்படை உரிமைகளை

அமல்படுத்துவதை நிறுத்துதல் 359A. பஞ்சாப் மாநிலத்திற்கு இந்தப்

பகுதியின் விண்ணப்பம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

360. நிதி அவசரகால விதிகள்

இதர விதிகள்

361. குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் ஆளுநர்கள் மற்றும் ராஜபிரமுகர்களின் பாதுகாப்பு

362. இந்திய மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)

363. சில ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் போன்றவற்றால் எழும் தகராறுகளில் நீதிமன்றங்கள் தலையிட தடை.

363A. இந்திய மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அங்கீகாரம் நிறுத்தப்பட்டு, அந்தரங்கப் பணப்பைகள் ஒழிக்கப்படும்.

366.

வரையறைகள் 367. விளக்கம்

அரசியலமைப்பின் திருத்தம்

368. அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் மற்றும்
அதற்கான நடைமுறை

தற்காலிக, இடைநிலை மற்றும் சிறப்பு விதிகள்

369. மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள சில விஷயங்கள் தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்க
நாடாளுமன்றத்திற்கு தற்காலிக அதிகாரம் 370. ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர்
மாநிலம் தொடர்பான தற்காலிக விதிகள் 371. மாநிலங்கள் தொடர்பான
சிறப்பு ஏற்பாடு மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத் 371A. நாகாலாந்து மாநிலத்தைப்
பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371B. அசாம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில்
சிறப்பு ஏற்பாடு 371C. மணிப்பூர் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371D.
ஆந்திரப் பிரதேசம் அல்லது தெலுங்கானா மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில்
சிறப்பு ஏற்பாடுகள் 371E. ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் மத்திய பல்கலைக்கழகத்தை
நிறுவுதல் 371H. அருணாச்சல பிரதேசம் 371I மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு
ஏற்பாடு. கோவா மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 371J. கர்நாடகா
மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடு 372. தற்போதுள்ள சட்டங்களின்
தொடர்ச்சி மற்றும் அவற்றின் தழுவல் 372A. சட்டங்களை மாற்றியமைக்க
ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் 373. சில வழக்குகளில் தடுப்புக்காவலில் உள்ள நபர்கள்
தொடர்பாக உத்தரவிட ஜனாதிபதியின் அதிகாரம் 374. பெடரல் நீதிமன்றத்தின்
நீதிபதிகள் மற்றும் ஃபெடரல் நீதிமன்றத்திலோ அல்லது கவுன்சில் 375ல்
நிலுவையில் உள்ள நடவடிக்கைகள் தொடர்பான விதிகள். நீதிமன்றங்கள், அதிகாரிகள்
மற்றும் அதிகாரிகள் அரசியலமைப்பின் விதிகளுக்கு உட்பட்டு தொடர்ந்து செயல்பட
வேண்டும்

376. உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளுக்கான விதிகள்

377. பொதுத் தணிக்கையாளர் மற்றும் பொதுத் தணிக்கையாளருக்கான விதிகள்

இந்தியா

378. பொதுச் சேவை ஆணையங்களுக்கான விதிகள்

378A. ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் காலம் குறித்த சிறப்பு ஏற்பாடுகள்

சட்டப்பேரவை

379. தற்காலிக பாராளுமன்றம் மற்றும் அதன் சபாநாயகர் மற்றும் துணை
சபாநாயகர் போன்ற விதிகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
380. ஜனாதிபதியின் விதிகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
381. ஜனாதிபதியின் அமைச்சர்கள் குழு (ரத்து செய்யப்பட்டது)
382. முதல் அட்டவணைப்பகுதி A இல் உள்ள மாநிலங்களுக்கான தற்காலிக
சட்டமன்றங்களுக்கான விதிகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
385. முதல் அட்டவணைப்பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்களில் உள்ள தற்காலிக
சட்டமன்றங்களுக்கான விதிகள் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
386. முதல் அட்டவணைப்பகுதி B இல் உள்ள மாநிலங்களுக்கான அமைச்சர்கள்
குழு (ரத்து செய்யப்பட்டது)
387. குறிப்பிட்ட தேர்தல்களின் நோக்கங்களுக்காக மக்கள் தொகையை நிர்ணயம்
செய்வதற்கான சிறப்பு ஏற்பாடு (ரத்து செய்யப்பட்டது)
388. தற்காலிக பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களின் தற்காலிக சட்டமன்றங்களில்
சாதாரண காலியிடங்களை நிரப்புவதற்கான விதிகள் (ரத்துசெய்யப்பட்டது)
389. டொமினியன் சட்டமன்றம் மற்றும் மாகாணங்கள் மற்றும் இந்திய மாநிலங்களின்
சட்டமன்றங்களில் நிலுவையில் உள்ள மசோதாக்கள் பற்றிய விதிகள் (ரத்து
செய்யப்பட்டது)
390. அரசியலமைப்பின் தொடக்கத்திற்கும் 1950 ஆம் ஆண்டு மார்ச் 31 ஆம்
தேதிக்கும் இடையில் பெறப்பட்ட அல்லது திரட்டப்பட்ட அல்லது
செலவழிக்கப்பட்ட பணம் (ரத்து செய்யப்பட்டது)
391. முதல் மற்றும் நான்காவது திருத்த ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்
சில தற்செயல்களில் அட்டவணைகள் (ரத்துசெய்யப்பட்டது)
392. சிரமங்களை நீக்க ஜனாதிபதியின் அதிகாரம்

குறுகிய தலைப்பு, ஆரம்பம், முதலியன.

393. குறுகிய

தலைப்பு 394. தொடக்கம்

394A. இந்தி மொழியில் அதிகாரப்பூர்வ உரை 395. ரத்து
செய்கிறது

பின் இணைப்பு II ஒன்றியம், மாநிலம் மற்றும் ஒரே
நேரத்தில் பட்டியல்கள்

யூனியன் பட்டியல் (லிஸ்ட்-I)

1. இந்தியாவின் பாதுகாப்பு
2. கடற்படை, இராணுவம் மற்றும் விமானப் படைகள்; வேறு எந்த ஆயுதப் படைகளும் ஒன்றுக்கூடல்
- 2A. யூனியனின் எந்த ஆயுதப் படையையும் எதிலும் நிலைநிறுத்துதல்
சிவில் அதிகாரத்தின் உதவி அரசு
3. கண்டோன்மென்ட் பகுதிகள் மற்றும் உள்ளூர் சுய-அரசு போன்றவை பகுதிகள்
4. கடற்படை, இராணுவம் மற்றும் விமானப்படை
- பணிகள் 5. ஆயுதங்கள், துப்பாக்கிகள், வெடிமருந்துகள் மற்றும் வெடிபொருட்கள் 6. அணு ஆற்றல் மற்றும் அதன் உற்பத்திக்குத் தேவையான கனிம வளங்கள் 7. பாதுகாப்புத் தொழில்கள் 8. மத்திய உளவுத்துறை மற்றும் விசாரணைப் பிரிவு 9. தொடர்புடைய காரணங்களுக்காக தடுப்புக் காவலில் பாதுகாப்பு, வெளியுறவு அல்லது இந்தியாவின் பாதுகாப்பு 10. வெளியுறவு 11. இராஜதந்திர, தூதரக மற்றும் வர்த்தக பிரதிநிதித்துவம் 12. ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பு 13. சர்வதேச மாநாடுகள், சங்கங்கள் மற்றும் பிற உடல்கள்
14. வெளிநாட்டுடனான ஒப்பந்தங்கள், ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் மரபுகள் நாடுகள்
15. போர் மற்றும் அமைதி
16. வெளிநாட்டு அதிகார வரம்பு
17. குடியுரிமை, குடியுரிமை மற்றும் வெளிநாட்டினர் 18. நாடுகடத்தல் 19. பாஸ்போர்ட் மற்றும் விசாக்கள் 20. இந்தியாவிற்கு வெளியே உள்ள இடங்களுக்கு புனித யாத்திரைகள் 21. கடலில் அல்லது வான்வழியில் நடக்கும் கடற்கொள்ளைகள் மற்றும் குற்றங்கள் மற்றும் சட்டத்திற்கு எதிரான குற்றங்கள் நாடுகளின்.
22. ரயில்வே 23. தேசிய நெடுஞ்சாலைகள் 24. தேசிய நீர்வழிகளில் கப்பல் மற்றும் வழிசெலுத்தல் 25. கடல்வழி கப்பல் மற்றும் வழிசெலுத்தல்

26. கப்பல் மற்றும் விமானங்களின் பாதுகாப்பிற்கான கலங்கரை விளக்கங்கள்
27. முக்கிய துறைமுகங்கள் 28. துறைமுகத் தனிமைப்படுத்தல், சீமான் மற்றும்
கடல் மருத்துவமனைகள் 29. ஏர்வேஸ்; விமானம் மற்றும் விமான வழிசெலுத்தல்;
விமான நிலையங்களை வழங்குதல் 30. ரயில், கடல், விமானம் அல்லது தேசிய நீர்வழிகள்
மூலம் பயணிகள் மற்றும் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வது 31. தபால்கள் மற்றும்
தந்திகள்; தொலைபேசிகள், வயர்லெஸ், ஒளிபரப்பு மற்றும் பிற போன்ற தொடர்பு
வடிவங்கள்

32. ஒன்றியத்தின் சொத்து 33.

(தவிர்க்கப்பட்டது)

34. இந்திய மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களின் தோட்டங்களுக்கான நீதிமன்றங்கள் 35.

ஒன்றியத்தின் பொதுக் கடன் 36. நாணயம், நாணயம் மற்றும் சட்டப்பூர்வ ஒப்பந்தம்;

அந்நியச் செலாவணி 37. வெளிநாட்டுக் கடன்கள் 38. இந்திய ரிசர்வ் வங்கி 39. தபால்

அலுவலக சேமிப்பு வங்கி 40. யூனியன் அல்லது மாநிலத்தால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட

லாட்டரிகள் 41. வெளிநாடுகளுடன் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் 42. மாநிலங்களுக்கு

இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் 43. வங்கி உட்பட வர்த்தக நிறுவனங்கள் ,

காப்பீடு மற்றும் நிதி நிறுவனங்கள் ஆனால் கூட்டுறவு சங்கங்கள் உட்பட இல்லை

44. நிறுவனங்கள், வர்த்தகம் செய்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஒரு மாநிலத்திற்கு

மட்டுப்படுத்தப்படாத பொருள்களுடன் 45. வங்கியியல் 49. காப்புரிமைகள்,

கண்டுபிடிப்புகள் மற்றும் வடிவமைப்புகள்; காப்புரிமை; வர்த்தகம்

மதிப்பெண்கள் மற்றும் வணிகப் பொருட்கள்

குறிகள் 50. எடை மற்றும் அளவீடுகளின் தரநிலைகளை நிறுவுதல் 51.

இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் அல்லது ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு

மாநிலத்திற்கு கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்களுக்கான தரத் தரங்களை

நிறுவுதல்

52. தொழிற்துறைகள், யூனியனால் கட்டுப்படுத்தப்படும் பொது நலன் 53. எண்ணெய்

வயல்கள் மற்றும் கனிம எண்ணெய் வளங்கள்; பெட்ரோலியம் மற்றும் பெட்ரோலிய

பொருட்கள்; மற்ற திரவங்கள் மற்றும் எரியக்கூடிய பொருட்கள்

54. பொது நலனுக்காக சுரங்கங்கள் மற்றும் கனிம மேம்பாடுகளை
ஒழுங்குபடுத்துதல் 55. சுரங்கங்கள் மற்றும் எண்ணெய் வயல்களில்
தொழிலாளர் மற்றும் பாதுகாப்பு கட்டுப்பாடு 56. மாநிலங்களுக்கு இடையேயான
ஆறுகள் மற்றும் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும்
மேம்படுத்துதல் 57. பிராந்திய நீருக்கு அப்பால் மீன்பிடித்தல் மற்றும்
மீன்பிடித்தல் 58. உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் யூனியன் மற்றும்
பிற ஏஜென்சிகளால் உப்பு 59. அபின் சாகுபடி மற்றும் உற்பத்தி மற்றும் அதன்
ஏற்றுமதி 60. கண்காட்சிக்காக ஒளிப்பதிவு படங்களுக்கு அனுமதி 61.
தொழிற்சங்க ஊழியர்கள் தொடர்பான தொழில் தகராறுகள் 62. தேசிய
நூலகம், இந்திய அருங்காட்சியகம், இம்பீரியல் போர் மியூசியம், விக்டோரியா
நினைவுச்சின்னம் மற்றும் இந்தியப் போர் நினைவுச்சின்னம், மற்றும் தேசிய
முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிற நிறுவனம் 63. பெனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம்,
அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் டெல்லி பல்கலைக்கழகம்;
தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வேறு எந்த நிறுவனமும் 64. தேசிய
முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அறிவியல் அல்லது தொழில்நுட்ப கல்வி
நிறுவனங்கள் 65. தொழிற்சங்க முகமைகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் பயிற்சி,
ஆராய்ச்சி அல்லது

குற்றம் கண்டறிதல்

66. உயர் கல்வி அல்லது ஆராய்ச்சி மற்றும் அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்ப
நிறுவனங்களுக்கான நிறுவனங்களில் தரநிலைகள்
68. இந்திய ஆய்வு, இந்தியாவின் புவியியல், தாவரவியல், விலங்கியல்
மற்றும் மானுடவியல் ஆய்வுகள்; வானிலை அமைப்புகள் 69. மக்கள்
தொகை கணக்கெடுப்பு 70. யூனியன் பொது சேவைகள்; அகில இந்திய
சேவைகள்; யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் 71. யூனியன் ஓய்வூதியங்கள்
72. பாராளுமன்றம், மாநிலங்களின் சட்டமன்றங்கள் மற்றும் குடியரசுத்
தலைவர் மற்றும் துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகங்களுக்கான
தேர்தல்கள்; தேர்தல் ஆணையம்

73. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் தலைமை அதிகாரிகளின் சம்பளம்
மற்றும் கொடுப்பனவுகள் 74. பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபை
மற்றும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்களின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள்
மற்றும் விலக்குகள்

ஒவ்வொரு வீடு

75. குடியரசுத் தலைவர், ஆளுநர்கள், மத்திய அமைச்சர்கள் மற்றும் கன்ட்ரோலர் மற்றும்
ஆடிட்டர் ஜெனரல் ஆகியோரின் ஊதியங்கள் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள் 76.
யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகளின் தணிக்கை 77. அமைப்பு,
அதிகார வரம்பு மற்றும் உச்ச அதிகாரங்கள்

நீதிமன்றம் 78. உயர் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பு

79. உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பை எந்தவொரு தொழிற்சங்கத்திற்கும் நீட்டித்தல்
பிரதேசம்

80. எந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்த காவல்துறை உறுப்பினர்களின் அதிகாரங்கள் மற்றும்
அதிகார வரம்பு அந்த மாநிலத்திற்கு வெளியே எந்தப் பகுதிக்கும் நீட்டிப்பு 81.
மாநிலங்களுக்கு இடையே இடம்பெயர்தல்; மாநிலங்களுக்கு இடையேயான

தனிமைப்படுத்தல் 82. விவசாய வருமானம் அல்லாத பிற வருமானத்தின் மீதான
வரிகள் 83. ஏற்றுமதி வரிகள் உட்பட சுங்க வரிகள் 84. உற்பத்தி செய்யப்படும் பின்வரும்
பொருட்களின் மீதான கலால் வரிகள்

அல்லது இந்தியாவில் உற்பத்தி

செய்யப்படும், அதாவது:- (அ) பெட்ரோலியம்

கச்சா (ஆ) அதிவேக டீசல் (இ) மோட்டார்

ஸ்பிரிட் (பொதுவாக பெட்ரோல் என அழைக்கப்படுகிறது) (ஈ)

இயற்கை எரிவாயு (இ) விமான விசையாழி எரிபொருள்; மற்றும்

(f) புகையிலை மற்றும் புகையிலை பொருட்கள் 87. விவசாய

நிலம் தவிர மற்ற சொத்துக்கள் தொடர்பான எஸ்டேட் கடமை 88.

விவசாய நிலம் தவிர மற்ற சொத்துக்கான வாரிசு தொடர்பான கடமைகள் 89. இரயில்,

கடல் அல்லது வான் மூலம் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்கள் அல்லது

பயணிகள் மீதான டெர்மினல் வரிகள்; இரயில்வே கட்டணம் மற்றும் சரக்குகள் மீதான

வரிகள் 90. கையிருப்பில் உள்ள பரிவர்த்தனைகள் மீதான முத்திரை வரிகள்

தவிர மற்ற வரிகள்

பரிமாற்றங்கள் மற்றும் எதிர்கால சந்தைகள்

91. பரிவர்த்தனை பில்கள், காசோலைகள், உறுதிப் பத்திரங்கள், பில்கள், கடன்

கடிதங்கள், காப்பீட்டுக் கொள்கைகள், பங்குகளின் பரிமாற்றம், கடனீட்டுப்

பத்திரங்கள், ப்ராக்ஸிகள் மற்றும் ரசீதுகள் தொடர்பான முத்திரை வரி விகிதங்கள்

92. (தவிர்க்கப்பட்டது)

92A. செய்தித்தாள்கள் அல்லாத பிற பொருட்களின் விற்பனை அல்லது கொள்முதல்
மீதான வரிகள், அத்தகைய விற்பனை அல்லது கொள்முதல் மாநிலங்களுக்கு
இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகத்தின் போது நடைபெறும்.

92B போக்கில் சரக்குகளின் மீதான வரிகள்

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகம்

92C (தவிர்க்கப்பட்டது)

93. எந்தவொரு சட்டத்திற்கும் எதிரான குற்றங்கள்

இந்த பட்டியலில் முக்கியமானது

94. இந்தப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் விசாரணைகள், ஆய்வுகள்
மற்றும் புள்ளிவிவரங்கள் அட்மிரல்டி அதிகார வரம்பு

96. இந்தப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் கட்டணம், ஆனால் இல்லை

எந்த நீதிமன்றத்தில் எடுக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் உட்பட

97. பட்டியல் II அல்லது பட்டியல் III இல் குறிப்பிடப்படாத வேறு எந்த விஷயமும் அந்த
பட்டியல்களில் குறிப்பிடப்படாத வரி உட்பட

மாநில பட்டியல் (பட்டியல்-II)

1. பொது ஒழுங்கு 2.

காவல்துறை 3. உயர்

நீதிமன்ற அதிகாரிகள் மற்றும் ஊழியர்கள் 7.

யாத்திரைகள், வெளியூர்களுக்கு யாத்திரைகள் தவிர மற்றவை

இந்தியா 8. போதை தரும்

மதுபானங்கள் 9. ஊனமுற்றோர் மற்றும் வேலையில்லாதவர்களின்

நிவாரணம் 10. புதைகுழிகள் மற்றும் புதைகுழிகள் 11.

(தவிர்க்கப்பட்டது)

12. நூலகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள் மற்றும் பிற ஒத்த நிறுவனங்கள்; தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை அல்லாத பண்டைய மற்றும் வரலாற்று

நினைவுச்சின்னங்கள் மற்றும் பதிவுகள் 13. தகவல் தொடர்புகள், அதாவது சாலைகள், பாலங்கள், படகுகள் மற்றும் பட்டியல் I 14 இல் குறிப்பிடப்படாத பிற தகவல் தொடர்பு வழிமுறைகள். விவசாயம், விவசாயக் கல்வி உட்பட

ஆராய்ச்சி

15. விலங்குகளின் இருப்பு மற்றும் தடுப்பு

நோய்கள்

16. பவுண்டுகள் மற்றும் கால்நடை அத்துமீறல் தடுப்பு 17. நீர்,

அதாவது நீர் வழங்கல், நீர்ப்பாசனம் மற்றும் கால்வாய்கள், வடிகால் மற்றும்

அணைகள், நீர் சேமிப்பு மற்றும் நீர் சக்தி

18. நிலம், அதாவது நிலத்தில் அல்லது அதற்கு மேல், நில உரிமைகள் மற்றும் வாடகை வசூல் 19.

(தவிர்க்கப்பட்டது)

20. (தவிர்க்கப்பட்டது)

21. மீன்வளம் 22.

வார்டுகளின் நீதிமன்றங்கள்

23. சுரங்கங்கள் மற்றும் கனிம மேம்பாடுகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் 24.

தொழில்கள் 25. எரிவாயு மற்றும் எரிவாயு-வேலைகள் 26.

மாநிலத்திற்குள் வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம் 27. பொருட்களின்

உற்பத்தி, வழங்கல் மற்றும் விநியோகம் 28. சந்தைகள் மற்றும்

கண்காட்சிகள் 29. (தவிர்க்கப்பட்டது)

30. பணம்-கடன் கொடுப்பவர்கள் மற்றும் பணம் கொடுப்பவர்கள்; விவசாய நிவாரணம்
கடன்சுமை

31. விடுதிகள் மற்றும் விடுதி

காப்பாளர்கள் 32. பட்டியல் I மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவை தவிர மற்றவை கழகம்; இணைக்கப்படாத
வர்த்தகம், கல்வியறிவு, அறிவியல், மத மற்றும் பிற சமூகங்கள் மற்றும்
சங்கங்கள்; கூட்டுறவு சங்கங்கள் 36. (தவிர்க்கப்பட்டது)

37. மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்திற்கான

தேர்தல்கள் 38. மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும்

தலைமை அதிகாரிகளின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் 39.

மாநிலத்தின் சட்டமன்றம் மற்றும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதன்
குழுக்களின் அதிகாரங்கள், சலுகைகள் மற்றும் விலக்குகள்

40. மாநிலத்திற்கான அமைச்சர்களின் சம்பளம் மற்றும்

படிகள் 41. மாநில பொது சேவைகள்; மாநில பொது சேவை
தரகு

42. அரசு ஓய்வூதியங்கள்

43. அரசின் பொதுக் கடன் 44.

புதையல் 45. நில வருவாய்,

நிலப் பதிவேடுகளைப் பராமரித்தல் உட்பட 46. விவசாய

வருமானத்தின் மீதான வரிகள் 47. விவசாய நிலத்தின் வாரிசு

தொடர்பான கடமைகள் 48. விவசாய நிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில்

எஸ்டேட் கடமை 49. நிலங்கள் மற்றும் கட்டிடங்கள் மீதான வரிகள்

50. கனிம உரிமைகள் மீதான வரிகள் 51. மனித நுகர்வுக்கான

மதுபானங்கள் மீதான கலால் வரிகள்; அபின், இந்திய சணல்

மற்றும் பிற போதை மருந்துகள் மற்றும் போதைப் பொருட்கள், ஆனால்

ஆல்கஹால் கொண்ட மருத்துவ மற்றும் கழிப்பறை தயாரிப்புகள்

உட்பட 52. (தவிர்க்கப்பட்டது)

53. மின்சாரத்தின் நுகர்வு அல்லது விற்பனை மீதான வரிகள் 54.

பெட்ரோலியம் கச்சா, அதிவேக டீசல், மோட்டார் ஸ்பிரிட் (பொதுவாக

பெட்ரோல் என அழைக்கப்படுகிறது), இயற்கை எரிவாயு, விமான

விசையாழி எரிபொருள் மற்றும் மதுபானம் ஆகியவற்றின் விற்பனை

மீதான வரிகள், ஆனால் விற்பனை உட்பட அல்ல மாநிலங்களுக்கு

இடையேயான வர்த்தகம் அல்லது வர்த்தகம் அல்லது சர்வதேச வர்த்தகம்

அல்லது அத்தகைய பொருட்களின் வர்த்தகத்தின் போது விற்பனை

55. (தவிர்க்கப்பட்டது)

60. தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகள் 61. கேப்பிட்டேஷன்

வரிகள் 62. ஒரு பஞ்சாயத்து அல்லது நகராட்சி அல்லது பிராந்திய கவுன்சில் அல்லது மாவட்ட

கவுன்சிலால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கும் அளவிற்கு பொழுதுபோக்கு மற்றும் கேளிக்கைகள் மீதான வரிகள் 63. முத்திரை வரி விகிதங்கள் பட்டியல் I 64 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைத் தவிர மற்ற ஆவணங்கள்.

சட்டங்களுக்கு எதிரான குற்றங்கள் ஏதேனும்

இந்த பட்டியலில் முக்கியமானது

65. இந்தப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் உச்ச நீதிமன்றத்தைத் தவிர அனைத்து

நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

66. இந்தப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் கட்டணம், ஆனால் இல்லை

எந்த நீதிமன்றத்தில் எடுக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் உட்பட

CQNCURRENT பட்டியல் (LIST-M)

1. குற்றவியல் சட்டம், இதில் உள்ள அனைத்து விஷயங்களும் உட்பட இந்திய தண்டனைச் சட்டம்
2. குற்றவியல் நடைமுறை, இதில் உள்ள அனைத்து விஷயங்களும் உட்பட குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம்
3. ஒரு மாநிலத்தின் பாதுகாப்பு, பொது ஒழுங்கைப் பராமரித்தல் அல்லது சமூகத்திற்குத் தேவையான பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளைப் பராமரித்தல் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய காரணங்களுக்காக தடுப்புக் காவலில் வைத்தல் 4. கைதிகள் மற்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களை ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு மாற்றுதல் 5. திருமணம் மற்றும் விவாகரத்து ; கைக்குழந்தைகள் மற்றும் சிறார்கள்; தத்தெடுப்பு; உயில், குடல் மற்றும் வாரிசு; கூட்டுக் குடும்பம் மற்றும் பகிர்வு 6. விவசாய நிலம் தவிர மற்ற சொத்து பரிமாற்றம்; பத்திரங்கள் மற்றும் ஆவணங்களின் பதிவு 7. ஒப்பந்தங்கள் 8. செயல்படக்கூடிய தவறுகள் 9. திவால் மற்றும் திவால் நிலை

11A. நீதி நிர்வாகம்; உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள் தவிர அனைத்து நீதிமன்றங்களின் அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு

12. ஆதாரம் மற்றும் உறுதிமொழிகள்; சட்டங்கள், பொதுச் செயல்களின் அங்கீகாரம் மற்றும் பதிவுகள், மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகள்
13. சிவில் நடைமுறைச் சட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள அனைத்து விஷயங்களும் உட்பட சிவில் நடைமுறை 14. நீதிமன்ற அவமதிப்பு, ஆனால் உச்ச நீதிமன்ற அவமதிப்பு உள்ளிட்டவை அல்ல 15. அலைச்சல்; நாடோடி மற்றும் புலம்பெயர்ந்த பழங்குடியினர் 16. பைத்தியம் மற்றும் மனக் குறைபாடு 17. விலங்குகள் மீதான கொடுமையைத் தடுத்தல் 17A. காடுகள் 17 பி. காட்டு விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளின் பாதுகாப்பு

18. உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் பிற பொருட்களின் கலப்படம் 19. மருந்துகள் மற்றும் விஷங்கள்

20. பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல் 20A.

மக்கள்தொகை கட்டுப்பாடு மற்றும் குடும்பக் கட்டுப்பாடு 21.

வணிக மற்றும் தொழில்துறை ஏகபோகங்கள், ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும்

நம்புகிறது

22. தொழிற்சங்கங்கள்; தொழில்துறை மற்றும் தொழிலாளர்

மோதல்கள் 23. சமூக பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக காப்பீடு; வேலை மற்றும்

வேலையின்மை 24. வேலை நிலைமைகள், வருங்கால வைப்பு நிதி,

முதலாளிகள்” பொறுப்பு, தொழிலாளர்களின் இழப்பீடு, செல்லாத தன்மை மற்றும்

முதியோர் ஓய்வூதியம் மற்றும் மகப்பேறு சலுகைகள் உட்பட தொழிலாளர்

நலன்

25. தொழில்நுட்பக் கல்வி, மருத்துவக் கல்வி மற்றும் பல்கலைக்கழகங்கள் உட்பட

கல்வி 26. சட்டம், மருத்துவம் மற்றும் பிற தொழில்கள் 27. நபர்களின்

நிவாரணம் மற்றும் மறுவாழ்வு 28. தொண்டு நிறுவனங்கள், சமய அறநிலையங்கள்

மற்றும் மத நிறுவனங்கள் 29. தொற்று அல்லது தொற்று நோய்கள் அல்லது

பூச்சிகள் ஆண்கள், விலங்குகள் அல்லது தாவரங்கள் 30. பிறப்பு மற்றும் இறப்பு

பதிவு உட்பட முக்கிய புள்ளி விவரங்கள் 31. முக்கிய துறைமுகங்கள் தவிர

மற்ற துறைமுகங்கள் 32. உள்நாட்டு நீர்வழிகளில் கப்பல் மற்றும் வழிசெலுத்தல்

33. வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகம், மற்றும் உணவுப்பொருட்களின் உற்பத்தி,

விநியோகம் மற்றும் விநியோகம், சமையல் எண்ணெய் வித்துக்கள் மற்றும்

எண்ணெய்கள் உட்பட; கால்நடை தீவனம்; மூல பருத்தி, மற்றும் பருத்தி விதைகள்;

மற்றும் மூல சணல் 33A. தரநிலைகளை நிறுவுவதைத் தவிர எடைகள் மற்றும்

அளவுகள் 34. விலைக் கட்டுப்பாடு 35. அத்தகைய வாகனங்களுக்கு வரி விதிக்கப்பட

வேண்டிய கொள்கைகள் உட்பட இயந்திரத்தனமாக இயக்கப்படும்

வாகனங்கள் 36. தொழிற்சாலைகள் 37. கொதிகலன்கள் 38. மின்சாரம் 39.

செய்தித்தாள்கள், புத்தகங்கள் மற்றும் அச்சகங்கள் 40. தொல்பொருள்

தளங்கள் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை தவிர மற்றவைகள் 41. வெளியேற்றப்பட்ட

சொத்து (விவசாய நிலம் உட்பட)

42. சொத்தை கையகப்படுத்துதல் மற்றும் கையகப்படுத்துதல் 43. வரிகள் மற்றும்

பிற பொது கோரிக்கைகள் தொடர்பான கோரிக்கைகளின் நிலையில் மீட்பு 44. நீதித்துறை முத்திரைகள்

மூலம் வசூலிக்கப்படும் கடமைகள் அல்லது கட்டணங்களைத் தவிர முத்திரை வரிகள், ஆனால்

முத்திரை வரி விகிதங்கள் உட்பட 45. விசாரணைகள் மற்றும் பட்டியல் II அல்லது பட்டியல் III 46 இல்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏதேனும் விஷயங்களின் நோக்கங்களுக்கான புள்ளிவிவரங்கள். இந்தப்

பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திலும் உச்ச நீதிமன்றத்தைத் தவிர அனைத்து

நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்கள்

47. இந்தப் பட்டியலில் உள்ள எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் கட்டணம், ஆனால் இல்லை

எந்த நீதிமன்றத்தில் எடுக்கப்பட்ட கட்டணங்கள் உட்பட

பின் இணைப்பு III முன்னுரிமை அட்டவணை

முன்னுரிமை அட்டவணை மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் அதிகாரிகளின் பதவி மற்றும் ஒழுங்கு தொடர்பானது. ஆனால், இந்த அட்டவணையில் உள்ள ஒழுங்கு மாநில மற்றும் சடங்கு நிகழ்வுகளுக்கானது மற்றும் அரசாங்கத்தின் அன்றாட வணிகத்தில் எந்தப் பயன்பாடும் இல்லை. இந்த தலைப்பில் தற்போதைய அறிவிப்பு ஜூலை 26, 1979 அன்று வெளியிடப்பட்டது.

இந்த அறிவிப்பு முந்தைய அனைத்து அறிவிப்புகளையும் முறியடித்தது மற்றும் பல முறை திருத்தப்பட்டது. இதுவரை (2019) செய்யப்பட்ட அனைத்து திருத்தங்களையும் உள்ளடக்கிய அட்டவணையின் புதுப்பிக்கப்பட்ட பதிப்பு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

1. ஜனாதிபதி 2. துணைக் குடியரசுத் தலைவர் 3. பிரதமர் 4. அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் உள்ள மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள் 5. முன்னாள் ஜனாதிபதிகள் 5A. துணைப் பிரதமர் 6. இந்தியத் தலைமை நீதிபதி மக்களவையின் சபாநாயகர் 7. அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் உள்ள மாநிலங்களின் மத்திய மந்திரிகளின் கேபினட் அமைச்சர்கள் துணைத் தலைவர், நிதி ஆயோக் முன்னாள் பிரதமர்கள் மாநிலங்களவை மற்றும் மக்களவை எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள்

7A. பாரத ரத்னா அலங்காரம் பெற்றவர்கள்

8. காமன்வெல்த் நாடுகளின் தூதர்கள் அசாதாரண மற்றும் முழு அதிகாரம் பெற்றவர்கள் மற்றும் உயர் ஸ்தானிகர்கள் இந்தியாவிற்கு அங்கீகாரம் பெற்ற மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள மாநிலங்களின் ஆளுநர்கள்
9. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள்

9A. தலைவர், யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தலைமை தேர்தல் ஆணையர், இந்திய தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளர்

10. துணைத் தலைவர், மாநிலங்களின்

ராஜ்யசபா துணை முதல்வர்கள் துணை சபாநாயகர், NITI ஆயோக்கின் மக்களவை உறுப்பினர்கள்

மத்திய மாநில அமைச்சர்கள் (மற்றும் பாதுகாப்பு விவகாரங்களுக்கான
பாதுகாப்பு அமைச்சகத்தில் உள்ள மற்ற அமைச்சர்கள்)

11. அட்டர்னி ஜெனரல் ஆஃப் இந்தியா

கேபினட் செயலாளர் லெப்டினன்ட்

கவர்னர்கள் அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்குள்

12. முழு ஜெனரல் அல்லது அதற்கு சமமான தரவரிசையில் உள்ள தலைமைப்

பணியாளர்கள் 13. அசாதாரண மற்றும் அமைச்சர்கள் முழு அதிகாரம்

பெற்றவர்கள்

இந்தியாவிற்கு அங்கீகாரம் பெற்றது

14. அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் உள்ள மாநில சட்டமன்றத் தலைவர்கள்

மற்றும் சபாநாயகர்கள் அந்தந்த மாநிலங்களில் உள்ள உயர்

நீதிமன்றங்களின் தலைமை நீதிபதிகள் 15. அந்தந்த மாநிலங்களில்

உள்ள கேபினட் அமைச்சர்கள்

மாநிலங்களில்

யூனியன் பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள் மற்றும் தலைமை நிர்வாகிகள்

கவுன்சிலர், அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்குள் டெல்லி

மத்திய துணை அமைச்சர்கள்

16. லெப்டினன்ட் ஜெனரல் அல்லது அதற்கு சமமான பதவியில் உள்ள

அதிகாரிகளின் தலைமை அதிகாரிகள் அந்தந்த அதிகார வரம்புகளுக்குள்

உள்ள உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் 18. அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு

வெளியே உள்ள மாநிலங்களில் உள்ள கேபினட் அமைச்சர்கள்

மாநிலங்களில்

அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள மாநில சட்டமன்றங்களின்

தலைவர்கள் மற்றும் சபாநாயகர்கள்

தலைவர், ஏகபோகங்கள் மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வர்த்தக நடைமுறைகள்

தரகு

மாநில துணைத் தலைவர்கள் மற்றும் துணை சபாநாயகர்கள்

அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் உள்ள சட்டமன்றங்கள்,
அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் மாநில அமைச்சர்கள், யூனியன்
பிரதேசங்களின் அமைச்சர்கள் மற்றும் நிர்வாக கவுன்சிலர்கள், தில்லி,
அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்குள் உள்ள சட்டப் பேரவைகளின்
சபாநாயகர்கள் மற்றும் அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்குள் உள்ள
தில்லி பெருநகரக் கவுன்சில் தலைவர் 19. தலைமை மந்திரி சபைகள்
இல்லாத யூனியன் பிரதேசங்களின் ஆணையர்கள், அந்தந்த யூனியன்
பிரதேசங்களுக்குள் அந்தந்த மாநிலங்களுக்குள் உள்ள மாநிலங்களில்
துணை அமைச்சர்கள் யூனியன் பிரதேசங்களில் உள்ள சட்டப் பேரவைகளின்
துணை சபாநாயகர்கள் மற்றும் டெல்லி பெருநகர கவுன்சிலின் துணைத்
தலைவர், அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்குள் 20. துணைத்
தலைவர்கள் மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளின் துணைத் தலைவர்கள்,
அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள மாநில அமைச்சர்கள்,
அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்
21. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் 22. அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே
உள்ள மாநிலங்களில் துணை அமைச்சர்கள்

மாநிலங்களில்

23. ராணுவத் தளபதிகள் / ராணுவப் பணியாளர்களின் துணைத் தலைவர்
அல்லது அதற்கு இணையான பிற சேவைகளில் உள்ள மாநில அரசுகளின்
தலைமைச் செயலாளர்கள் மாநிலங்களுக்குள் தேசிய அந்தந்த மொழிச்
சாதிகள் மற்றும் பழங்குடியினருக்கான ஆணையர், சிறுபான்மையினர்
ஆணைய உறுப்பினர்கள், பட்டியல் சாதியினருக்கான தேசிய ஆணைய
உறுப்பினர்கள், இந்திய அரசாங்கத்தின் முழுப் பொது அல்லது அதற்கு
இணையான பதவிச் செயலாளர்கள் பதவியில் உள்ள
அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம்
(இந்தப் பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள் உட்பட)

செயலாளர், சிறுபான்மையினர் ஆணைய செயலாளர், பட்டியலிடப்பட்ட
சாதிகள் ஆணைய செயலாளர், பட்டியல் பழங்குடியினர் ஆணைய
செயலாளர், ஜனாதிபதியின் செயலாளர்

பிரதம மந்திரி செயலாளர், ராஜ்யசபா/லோக்சபா சொலிசிட்டர் ஜெனரல்
துணைத் தலைவர், மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் 24. லெப்டினன்ட் ஜெனரல்
அல்லது அதற்கு இணையான பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள்

தரவரிசை

25. இந்திய அரசின் கூடுதல் செயலாளர்கள்

கூடுதல் சொலிசிட்டர் ஜெனரல் அட்வகேட் ஜெனரல்கள்

மாநிலத் தலைவர், கட்டணக் கமிஷன் பொறுப்பு d" விவகாரங்கள் மற்றும்

செயல் உயர் ஆணையர்கள் இடைக்காலம்

யூனியன் பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள் மற்றும் தலைமை நிர்வாகிகள்

கவுன்சிலர், டெல்லி, அந்தந்த யூனியனுக்கு வெளியே

அந்தந்த மாநிலங்களுக்கு வெளியே உள்ள மாநில அரசுகளின்

தலைமைச் செயலாளர்கள் பிரதேசங்கள்

துணைக் கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் துணை

யூனியன் பிரதேசங்களில் உள்ள சட்டப் பேரவைகளின் பேச்சாளர்கள்

மற்றும் டெல்லி பெருநகர கவுன்சில் துணைத் தலைவர், அந்தந்த

யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே உள்ள இயக்குநர்கள்,

மத்திய புலனாய்வுத் துறை இயக்குநர் ஜெனரல்,

எல்லைப் பாதுகாப்புப் படை இயக்குநர் ஜெனரல், மத்திய

ரிசர்வ் போலீஸ்

இயக்குனர், புலனாய்வுப் பணியகம்

அந்தந்த யூனியனுக்கு வெளியே உள்ள லெப்டினன்ட் கவர்னர்கள்

பிரதேசங்கள்

உறுப்பினர்கள், மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம்

உறுப்பினர்கள், ஏகபோகங்கள் மற்றும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட வர்த்தக நடைமுறைகள்

கமிஷன் உறுப்பினர்கள், யூனியன் பொது சேவை

தரகு

யூனியன் பிரதேசங்களின் அமைச்சர்கள் மற்றும் நிர்வாக கவுன்சிலர்கள்,

டெல்லி, அந்தந்த யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே

மேஜர் ஜெனரல் அல்லது அதற்கு சமமான பதவியில் உள்ள ஆயுதப்

படைகளின் முதன்மைப் பணியாளர்கள்

யூனியன் பிரதேசங்களில் உள்ள சட்டமன்றங்களின் சபாநாயகர்கள்

மற்றும் டெல்லி பெருநகர சபையின் தலைவர், அந்தந்த யூனியன்

பிரதேசங்களுக்கு வெளியே

26. இந்திய அரசின் இணைச் செயலாளர்கள் மற்றும் அதற்கு இணையான

பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள்.

மேஜர் ஜெனரல் அல்லது அதற்கு சமமான பதவியில் உள்ள அதிகாரிகள்

பின் இணைப்பு IV அரசியலமைப்பு ஒரு பார்வையில் திருத்தங்கள்

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

முதல் திருத்தம்
சட்டம், 1951

1. சமூக மற்றும் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் முன்னேற்றத்திற்காக சிறப்பு ஏற்பாடுகளை செய்ய மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
2. சட்டங்களை சேமிப்பதற்காக வழங்கப்படுகிறது தோட்டங்களை கையகப்படுத்துதல், முதலியன வழங்குதல்.
3. நிலச் சீர்திருத்தம் மற்றும் அதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பிற சட்டங்களை நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து பாதுகாக்க ஒன்பதாவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது.
4. மேலும் மூன்று அடிப்படைகள் சேர்க்கப்பட்டது பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்தின் மீதான கட்டுப்பாடுகள், அதாவது பொது ஒழுங்கு, வெளி மாநிலங்களுடனான நட்புறவு மற்றும் குற்றத்திற்கு தூண்டுதல். மேலும், கட்டுப்பாடுகளை "நியாயமானதாக" ஆக்கியது, இதனால் இயற்கையில் நியாயமானது.
5. வர்த்தகம் அல்லது வணிகத்திற்கான உரிமையை மீறும் அடிப்படையில் மாநில வர்த்தகம் மற்றும் அரசால் எந்தவொரு வர்த்தகம் அல்லது வணிகத்தை தேசியமயமாக்குவது செல்லுபடியாகாது.

இரண்டாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1952

மக்களவையில் ஒரு உறுப்பினர் 7,50,000-க்கும் அதிகமான நபர்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தலாம் என்று வழங்குவதன் மூலம் மக்களவையின் பிரதிநிதித்துவ அளவை மறுசீரமைத்தது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
மூன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1954	பொது நலன் கருதி உணவுப்பொருட்கள், கால்நடை தீவனம், கச்சா பருத்தி, பருத்தி விதை மற்றும் கச்சா சணல் ஆகியவற்றின் உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் விநியோகத்தை கட்டுப்படுத்த பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
நான்காவது திருத்தம் சட்டம், 1955	1. நீதிமன்றங்களின் ஆய்வுக்கு அப்பால் தனியார் சொத்தை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துவதற்கு பதிலாக வழங்கப்படும் இழப்பீட்டின் அளவை உருவாக்கியது. 2. எந்தவொரு வர்த்தகத்தையும் தேசியமயமாக்க மாநிலத்திற்கு அங்கீகாரம் அளித்தது. 3. மேலும் சில சட்டங்களை உள்ளடக்கியது ஒன்பதாவது அட்டவணை. 4. பிரிவு 31 ஏ (சட்டங்களின் சேமிப்பு) வரம்பை விரிவுபடுத்தியது.
ஐந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 1955	மாநிலங்களின் பகுதிகள், எல்லைகள் மற்றும் பெயர்களை பாதிக்கும் உத்தேச மத்திய சட்டத்தின் மீது மாநில சட்டமன்றங்கள் தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவிக்க காலக்கெடுவை நிர்ணயிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
ஆறாவது திருத்தம் சட்டம், 1956	யூனியன் பட்டியலில் ஒரு புதிய பாடத்தை உள்ளடக்கியது, அதாவது, மாநிலங்களுக்கு இடையேயான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத்தின் போது பொருட்களை விற்பனை மற்றும் வாங்குவதற்கான வரிகள் மற்றும் இது தொடர்பாக மாநிலத்தின் அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்தியது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
ஏழாவது திருத்தம் சட்டம், 1956	- ஏற்கனவே உள்ள வகைப்பாட்டை நீக்கியது மாநிலங்கள் நான்கு வகைகளாக அதாவது பகுதி A, Part B, Part C மற்றும் Part D மாநிலங்கள், மற்றும் அவற்றை 14 மாநிலங்கள் மற்றும் 6 யூனியன் பிரதேசங்களாக மறுசீரமைத்தது. - உயர் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பு யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு நீட்டிக்கப்பட்டது. - இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு பொதுவான உயர் நீதிமன்றத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கப்பட்டது. - நியமனம் வழங்கப்பட்டுள்ளது உயர் நீதிமன்றத்தின் கூடுதல் மற்றும் செயல் நீதிபதிகள்.
எட்டாவது திருத்தம் சட்டம், 1960	எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான இட ஒதுக்கீட்டையும், லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவத்தையும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது 1970 வரை) நீட்டித்தது.
ஒன்பதாவது திருத்தம் சட்டம், 1960	இந்திய-பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தத்தில் (1958) வழங்கப்பட்ட பேரூபாரி யூனியன் (மேற்கு வங்காளத்தில் அமைந்துள்ளது) இந்தியப் பகுதிகளை பாகிஸ்தானுக்கு விட்டுக்கொடுப்பதற்கு உதவியது.
பத்தாவது திருத்தச் சட்டம், 1961	இந்திய யூனியனில் தாத்ரா மற்றும் நாகர் ஹவேலி இணைக்கப்பட்டது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

பதினொன்றாவது

திருத்தம்
சட்டம், 1961

1. பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்குப் பதிலாக ஒரு தேர்தல் கல்லூரியை வழங்குவதன் மூலம் துணைத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நடைமுறையை மாற்றியது.

2. தேர்தல் என்று வழங்கப்படும்

பொருத்தமான தேர்தல் கல்லூரியில் காலியாக உள்ள எந்த காரணத்திற்காகவும் தலைவர் அல்லது துணை ஜனாதிபதியை சவால் செய்ய முடியாது.

பன்னிரண்டாவது

திருத்தம்
சட்டம், 1962

இந்திய யூனியனில் கோவா, டாமன் மற்றும் டையூவை இணைத்தது.

பதின்மூன்றாவது

திருத்தம்
சட்டம், 1962

நாகாலாந்துக்கு மாநில அந்தஸ்து அளித்து, சிறப்பு ஏற்பாடுகளை செய்தார்.

பதினான்காவது

திருத்தம்
சட்டம், 1962

1. இந்திய யூனியனில் புதுச்சேரி இணைக்கப்பட்டது.

2. இமாச்சலப் பிரதேசம், மணிப்பூர்,

திரிபுரா, கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ மற்றும் புதுச்சேரி ஆகிய யூனியன் பிரதேசங்களுக்கான சட்டமன்றங்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவை உருவாக்குவதற்கு வழங்கப்பட்டது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

பதினெந்தாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1963

1. நடவடிக்கைக்கான காரணம் அதன் பிராந்திய வரம்பிற்குள் எழும்பினால், உயர் நீதிமன்றங்கள் எந்தவொரு நபருக்கும் அல்லது அதிகாரத்திற்கும் அதன் பிராந்திய அதிகார வரம்பிற்கு வெளியேயும் ரிட்களை வழங்குவதை செயல்படுத்துகிறது.
2. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வு பெறும் வயது 60லிருந்து 62 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.
3. உயர் நீதிமன்றங்களின் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதிகளை அதே நீதிமன்றத்தின் செயல் நீதிபதிகளாக நியமிக்க வழிவகை செய்யப்பட்டுள்ளது.
4. ஒரு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து மற்றொரு உயர் நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்படும் நீதிபதிகளுக்கு இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கப்படுகிறது.
5. உயர் நீதிமன்றத்தின் ஓய்வுபெற்ற நீதிபதி, உச்ச நீதிமன்றத்தின் தற்காலிக நீதிபதியாகச் செயல்பட அனுமதித்தது.
6. நடைமுறைக்கு வழங்கப்படுகிறது உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் வயதை நிர்ணயித்தல்.

பதினாறாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1963

1. இந்தியாவின் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டின் நலன்களுக்காக அமைதியான முறையில் ஒன்றுகூடுவதற்கும் சங்கங்களை உருவாக்குவதற்கும் பேச்சு மற்றும் கருத்து சுதந்திரத்திற்கான உரிமைகள் மீது மேலும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
2. இந்தியாவின் சட்டமன்றங்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்கள், நீதிபதிகள் மற்றும் CAG ஆகியவற்றில் போட்டியிடுபவர்கள் சந்தா செலுத்தும் உறுதிமொழிகள் அல்லது உறுதிமொழிகளின் வடிவங்களில் இறையாண்மை மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகியவை அடங்கும்.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
பதினேழாவது திருத்தம் சட்டம், 1964	1. நிலம் கையகப்படுத்துவதை தடை செய்தது நிலத்தின் சந்தை மதிப்பு இழப்பீடாக வழங்கப்படாவிட்டால் தனிப்பட்ட சாகுபடியின் கீழ். 2. ஒன்பதாவது சட்டத்தில் மேலும் 44 சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன அட்டவணை.
பதினெட்டாவது திருத்தம் சட்டம், 1966	புதிய மாநிலத்தை அமைப்பதற்கான பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம், ஒரு மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியை அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தை மற்றொரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்துடன் இணைத்து புதிய மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசத்தை உருவாக்கும் அதிகாரத்தையும் உள்ளடக்கியது என்பதை தெளிவுபடுத்தியது.
பத்தொன்பதாம் திருத்தம் சட்டம், 1966	தேர்தல் தீர்ப்பாயங்கள் முறையை ஒழித்து, தேர்தல் மனுக்களை விசாரிக்கும் அதிகாரத்தை உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கியது.
இருபதாம் திருத்தம் சட்டம், 1966	உ.பி.யில் சில மாவட்ட நீதிபதிகளின் நியமனங்கள் செல்லாது என உச்ச நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது.
இருபத்தி ஒன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1967	எட்டு அட்டவணையில் 15வது மொழியாக சிந்தி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
இருபது நொடிகள் திருத்தச் சட்டம், 1969	அஸ்ஸாம் மாநிலத்திற்குள் மேகாலயா என்ற புதிய தன்னாட்சி மாநிலத்தை உருவாக்க உதவியது.
இருபத்து மூன்றாவது திருத்தச் சட்டம், 1969	SC மற்றும் STக்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் மேலும் பத்தாண்டுகளுக்கு (அதாவது 1980 வரை) நீட்டிக்கப்பட்டது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
இருபத்தி நான்காவது திருத்தச் சட்டம், 1971	1. அடிப்படை உரிமைகள் உட்பட அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு பகுதியையும் திருத்துவதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தியது. 2. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாவிற்கு ஜனாதிபதி தனது ஒப்புதலை வழங்குவதை கட்டாயமாக்கினார்.
இருபத்தி ஐந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 1971	1. சொத்துக்கான அடிப்படை உரிமையைக் குறைத்தது. 2. பிரிவு 39 (b) அல்லது (c) இல் உள்ள உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட எந்தச் சட்டமும், பிரிவுகள் 14, 19 மற்றும் 31-ன் மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட உரிமைகளை மீறும் அடிப்படையில் சவால் செய்ய முடியாது.
இருபத்தி ஆறாவது திருத்தச் சட்டம், 1971	சமஸ்தானங்களின் முன்னாள் ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட பணப்பைகள் மற்றும் சலுகைகளை ஒழித்தது.
இருபத்தி ஏழாவது திருத்தம், 1971	1. நிர்வாகிகளுக்கு அதிகாரம் அளித்தது சில யூனியன் பிரதேசங்கள் அரசாணைகளை வெளியிட வேண்டும். 2. அருணாச்சலப் பிரதேசம் மற்றும் மிசோரம் ஆகிய புதிய யூனியன் பிரதேசங்களுக்கு சில சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. 3. புதிய மாநிலமான மணிப்பூருக்கு சட்டமன்றம் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவை உருவாக்க பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
இருபத்தி எட்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1972	ஐசிஎஸ் அதிகாரிகளின் சிறப்புச் சலுகைகளை ரத்து செய்து, அவர்களின் சேவை நிலைமைகளைத் தீர்மானிக்க நாடாளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
இருபத்தி ஒன்பதாம் திருத்தச் சட்டம், 1972	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான இரண்டு கேரளச் சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.
முப்பதாவது திருத்தம் சட்டம், 1972	20,000 தொகை சம்பந்தப்பட்ட சிவில் வழக்குகளில் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் மேல்முறையீடு செய்ய அனுமதிக்கும் விதியை நீக்கிவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக சட்டத்தின் கணிசமான கேள்வியை உள்ளடக்கிய வழக்கில் மட்டுமே உச்ச நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்ய முடியும்.
முப்பத்தி ஒன்று திருத்தம் சட்டம், 1972	மக்களவைத் தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை 525ல் இருந்து 545 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.
முப்பத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1973	ஆந்திர பிரதேசத்தில் உள்ள தெலுங்கானா பகுதி மக்களின் அபிலாஷைகளை பூர்த்தி செய்ய சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டது.
முப்பத்து மூன்றாம் திருத்தம் சட்டம், 1974	ஆனால், நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் ராஜினாமாவை சபாநாயகர்/ தலைவர் அவர் விருப்பப்படி அல்லது உண்மையானது என்று திருப்தி அடைந்தால் மட்டுமே அதை ஏற்க முடியும்.
முப்பத்து நான்காவது திருத்தச் சட்டம், 1974	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் மேலும் இருபது நில உரிமை மற்றும் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.
முப்பத்தைந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 1974	சிக்கிம் மாநிலத்தின் பாதுகாவலர் அந்தஸ்தை ரத்து செய்து, அதற்கு இந்திய ஒன்றியத்தின் இணை மாநில அந்தஸ்தை வழங்கியது. சிக்கிம் இந்திய யூனியனுடன் இணைவதற்கான விதிமுறைகள் மற்றும் நிபந்தனைகளை வகுத்து பத்தாவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
முப்பத்தி ஆறாவது திருத்தம் சட்டம், 1975	சிக்கிம் மாநிலத்தை இந்திய ஒன்றியத்தின் முழு அளவிலான மாநிலமாக்கியது மற்றும் பத்தாவது அட்டவணையைத் தவிர்க்கப்பட்டது.
முப்பத்தி ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், 1975	அருணாச்சல பிரதேசத்தின் யூனியன் பிரதேசத்திற்கு சட்டப் பேரவை மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவை வழங்கியது.
முப்பத்தி எட்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1975	1. ஜனாதிபதியால் அவசரநிலைப் பிரகடனத்தை நியாயமற்றதாக்கியது. 2. குடியரசுத் தலைவர், ஆளுநர்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகளால் ஆணைகளை வெளியிடுவது நியாயமற்றது. 3. ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக பல்வேறு தேசிய அவசரநிலை பிரகடனங்களை அறிவிக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளித்தார்.
முப்பத்தொன்பதாம் திருத்தம் சட்டம், 1975	1. ஜனாதிபதி, துணை ஜனாதிபதி, பிரதமர் மற்றும் சபாநாயகர் தொடர்பான சர்ச்சைகளை நீதித்துறையின் எல்லைக்கு அப்பால் வைத்தது. அவை பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படும் அதிகாரத்தால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும். 2. ஒன்பதாவது அட்டவணையில் சில மையச் செயல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
நாற்பதாவது திருத்தம் சட்டம், 1976	1. இந்தியாவின் பிராந்திய நீர், கண்ட அடுக்கு, பிரத்தியேக பொருளாதார மண்டலம் (EEZ) மற்றும் கடல்சார் மண்டலங்களின் வரம்புகளை அவ்வப்போது குறிப்பிடுவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது. 2. மேலும் 64 மத்திய மற்றும் மாநிலங்களை உள்ளடக்கியது சட்டங்கள், பெரும்பாலும் நிலச் சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான, ஒன்பதாவது அட்டவணையில்.
நாற்பத்தி ஒன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1976	மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் மற்றும் கூட்டுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் உறுப்பினர்களின் ஓய்வு பெறும் வயதை 60லிருந்து 62 ஆக உயர்த்தியது.
நாற்பத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1976 (அரசியலமைப்பில் இதுவரை செய்யப்பட்ட மிக விரிவான திருத்தம்; இது "மினி அரசியலமைப்பு' என்று அழைக்கப்படுகிறது; இது ஸ்வரன் சிங் கமிட்டியின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்தியது.)	1. முன்னுரையில் மூன்று புதிய வார்த்தைகள் (அதாவது, சோசலிஸ்ட், மதச்சார்பற்ற மற்றும் ஒருமைப்பாடு) சேர்க்கப்பட்டன. 2. குடிமக்களால் சேர்க்கப்பட்ட அடிப்படைக் கடமைகள் (புதிய பகுதி IV A). 3. அமைச்சரவையின் ஆலோசனைக்குக் கட்டுப்பட்ட ஜனாதிபதி. 4. நிர்வாக தீர்ப்பாயங்கள் மற்றும் பிற விஷயங்களுக்கான தீர்ப்பாயங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது (பகுதி XIV A சேர்க்கப்பட்டது). 5. மக்களவையில் இருக்கைகளை முடக்கியது மற்றும் 2001 வரை 1971 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் மாநில சட்டமன்றங்கள். 6. அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைச் செய்தது நீதித்துறை ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டது. 7. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் ரிட் அதிகார வரம்பைக் குறைத்தது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

8. மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளின்

பதவிக்காலம் 5லிருந்து 6 ஆண்டுகளாக
உயர்த்தப்பட்டது.

9. சில அடிப்படை உரிமைகளை மீறியதன்

அடிப்படையில், உத்தரவுக் கோட்பாடுகளை
நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட
சட்டங்கள் நீதிமன்றங்களால் செல்லாது என
அறிவிக்க முடியாது.

10. தேசவிரோத நடவடிக்கைகளைக் கையாள்வதற்கான

சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு

அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் அத்தகைய

சட்டங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை விட முன்னுரிமை பெற
வேண்டும்.

11. சம நீதி மற்றும் இலவச-சட்ட உதவி, தொழில்

நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு மற்றும்
சுற்றுச்சூழல், காடுகள் மற்றும் வனவிலங்குகளைப்
பாதுகாப்பது போன்ற மூன்று புதிய வழிகாட்டுதல்
கோட்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டன.

12. இந்தியாவின் ஒரு பகுதியில் தேசிய

அவசரநிலை பிரகடனத்தை எளிதாக்கியது.

13. ஒரு முறை கால நீட்டிப்பு

ஒரு மாநிலத்தில் 6 மாதங்கள் முதல் ஒரு வருடம்
வரை ஜனாதிபதி ஆட்சி.

14. சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கின் மோசமான சூழ்நிலையைச்

சமாளிக்க எந்த மாநிலத்திலும் தனது ஆயுதப் படைகளை
நிலைநிறுத்துவதற்கு மையத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

15. கல்வி, காடுகள், காட்டு விலங்குகள் மற்றும்

பறவைகள் பாதுகாப்பு, எடைகள் மற்றும் ஐந்து
பாடங்கள் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்து ஒரே
நேரத்தில் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது.

திருத்தம்

எண் மற்றும்

ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்

அரசியலமைப்பு

உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள்

தவிர அனைத்து நீதிமன்றங்களின் நீதி,

அரசியலமைப்பு மற்றும் அமைப்பு ஆகியவற்றின்

நடவடிக்கைகள் மற்றும் நிர்வாகம்.

16. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில்

கோரம் தேவையை நீக்கியது.

17. அதன் உறுப்பினர்கள் மற்றும் குழுக்களின் உரிமைகள்

மற்றும் சிறப்புரிமைகளை அவ்வப்போது முடிவெடுக்க

பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

18. அகில இந்திய நீதித்துறை சேவையை

உருவாக்குவதற்காக வழங்கப்பட்டது.

19. விசாரணைக்குப் பிறகு இரண்டாவது

கட்டத்தில் (அதாவது, முன்மொழியப்பட்ட அபராதத்தின்

மீது) பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்கான அரசு

ஊழியரின் உரிமையைப் பறிப்பதன் மூலம் ஒழுங்கு

நடவடிக்கைக்கான நடைமுறையை சுருக்கியது.

நாற்பத்தி மூன்றாவது

திருத்தச் சட்டம்,

1977 (ஜனதாவால்

இயற்றப்பட்டது

42 வது திருத்தத்தின்

மூலம்

அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட

சில திரிபுகளை ரத்து

செய்ய அரசாங்கம்

சட்டம் 1976)

1. அதிகார வரம்பை மீட்டெடுத்தது

நீதித்துறை மறுஆய்வு மற்றும் ரிட் வெளியீடு

தொடர்பாக உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் உயர்

நீதிமன்றங்கள்.

2. தேசவிரோத நடவடிக்கைகளைக் கையாள்வதற்கான

சட்டங்களை இயற்றும் பாராளுமன்றத்தின் சிறப்பு

அதிகாரங்களை பறித்தது.

நாற்பத்தி நான்காவது

திருத்தச் சட்டம்,

1978 (ஜனதாவால்

இயற்றப்பட்டது

1. மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளின்

(அதாவது 5 ஆண்டுகள்) அசல் பதவிக் காலத்தை

மீட்டெடுத்தது."

மூலக்கூறுகள் ரத்து

செய்ய திருத்தம்

42 வது

திருத்தத்தின்

மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட

ஆண்டு சிதைவுகள்

சட்டம், 1976)

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்

அரசியலமைப்பு

2. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களில்
கோரம் தொடர்பான விதிகளை மீட்டெடுத்தது.

3. பிரிட்டிஷாரைப் பற்றிய குறிப்பைத் தவிர்க்கவும்
பாராளுமன்ற சிறப்புரிமைகள் தொடர்பான
விதிகளில் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ்.

4. பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில
சட்டமன்றங்களின் நடவடிக்கைகள் பற்றிய
உண்மை அறிக்கைகளை செய்தித்தாள்களில்
வெளியிடுவதற்கு அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பு அளித்தது.

5. அமைச்சரவையின் ஆலோசனையை மறுபரிசீலனை
செய்ய ஒருமுறை திருப்பி அனுப்ப ஜனாதிபதிக்கு
அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மறுபரிசீலனை
செய்யப்பட்ட அறிவுரை ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்பட
வேண்டும்.

6. அரசாணைகளை வெளியிடுவதில் குடியரசுத்
தலைவர், ஆளுநர் மற்றும் நிர்வாகிகளின்
திருப்தியை இறுதி செய்யும் விதி நீக்கப்பட்டது.

7. உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின்
சில அதிகாரங்களை மீட்டெடுத்தது.

8. தேசிய அவசரநிலையைப்
பொறுத்தவரை "உள் குழப்பம்" என்ற சொல்லை
"ஆயுதக் கிளர்ச்சி" மூலம் மாற்றியது.

9. அமைச்சரவையின் எழுத்துப்பூர்வ
பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே தேசிய
அவசரநிலையை பிரகடனப்படுத்த
ஜனாதிபதியை செய்தார்.

10. தேசிய அவசரநிலை மற்றும் குடியரசுத் தலைவர்
ஆட்சி தொடர்பாக சில நடைமுறைப் பாதுகாப்புகளை
உருவாக்கியது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

11. அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலில் இருந்து
சொத்துரிமையை நீக்கி, அதை சட்டப்பூர்வ உரிமையாக
மட்டுமே மாற்றியது.
12. விதிகள் 20 மற்றும் 21 மூலம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட
அடிப்படை உரிமைகளை தேசிய அவசரநிலையின்
போது இடைநிறுத்த முடியாது.
13. எடுத்துக்கொண்ட விதிகள் தவிர்க்கப்பட்டன
குடியரசுத் தலைவர், துணைக் குடியரசுத் தலைவர்,
பிரதமர் மற்றும் மக்களவை சபாநாயகர் ஆகியோரின்
தேர்தல் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதற்கு நீதிமன்றத்தின்
அதிகாரம் பறிக்கப்பட்டது.

நாற்பத்தி ஐந்தாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1980

SC மற்றும் STக்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் லோக்சபா
மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ-
இந்தியர்களுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் மேலும்
பத்தாண்டுகளுக்கு (அதாவது 1990 வரை) நீட்டிக்கப்பட்டது.

நாற்பத்தி ஆறாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1982

1. சட்டங்களில் உள்ள ஓட்டைகளைச் செருகவும், விற்பனை
வரி நிலுவைகளை அடையவும் மாநிலங்களுக்கு
உதவியது.
2. சில பொருட்களின் மீதான வரி விகிதங்களில் சில சீரான
தன்மை கொண்டு வரப்பட்டது.

நாற்பத்தி ஏழாவது
திருத்தச் சட்டம், 1984

ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் 14 நிலச்
சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நாற்பத்தி எட்டாவது
திருத்தம்
சட்டம், 1984

அத்தகைய நீட்டிப்புக்கான இரண்டு சிறப்பு நிபந்தனைகளை
பூர்த்தி செய்யாமல், பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர்
ஆட்சியை ஓராண்டுக்கு மேல் நீட்டிக்க உதவியது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
நாற்பத்தி ஒன்பதாம் திருத்தம் சட்டம், 1984	திரிபுராவில் உள்ள தன்னாட்சி மாவட்ட கவுன்சிலுக்கு அரசியலமைப்பு புனிதம் அளித்தது.
ஐம்பதாவது திருத்தம் சட்டம், 1984	ஆயுதப்படைகள் அல்லது புலனாய்வு அமைப்புகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட உளவு அமைப்புகள் மற்றும் தொலைத்தொடர்பு அமைப்புகளில் பணிபுரியும் நபர்களின் அடிப்படை உரிமைகளை கட்டுப்படுத்த பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
ஐம்பத்தி ஒன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1984	மேகாலயா, அருணாச்சலப் பிரதேசம், நாகாலாந்து மற்றும் மிசோரம் மற்றும் மேகாலயா மற்றும் நாகாலாந்தின் சட்டப் பேரவைகளில் எஸ்டியினருக்கு மக்களவையில் இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
ஐம்பத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1985 (எதிர்ப்பு என்று பிரபலமாக அறியப்படுகிறது விலகல் சட்டம்)	நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களை கட்சி விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம் செய்து, இது தொடர்பான விவரங்களைக் கொண்ட புதிய பத்தாவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
ஐம்பத்து மூன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1986	மிசோரமைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்து அதன் சட்டமன்றத்தின் பலத்தை குறைந்தபட்சம் 40 உறுப்பினர்களாக நிர்ணயித்தது.
ஐம்பத்து நான்காவது திருத்தம் சட்டம், 1986	உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளத்தை உயர்த்தி, எதிர்காலத்தில் சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் பாராளுமன்றத்தை மாற்றியமைத்தது.
ஐம்பத்தி ஐந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 1986	அருணாச்சலப் பிரதேசத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சிறப்பு ஏற்பாடுகளைச் செய்து அதன் சட்டமன்றத்தின் பலத்தை குறைந்தபட்சம் 30 உறுப்பினர்களாக நிர்ணயித்தது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
ஐம்பத்தி ஆறாவது திருத்தம் சட்டம், 1987	கோவா சட்டப் பேரவையின் பலம் குறைந்தபட்சம் 30 உறுப்பினர்களாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.
ஐம்பத்தி ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், 1987	அருணாச்சலப் பிரதேசம், மேகாலயா, மிசோரம் மற்றும் நாகாலாந்து ஆகிய மாநிலங்களின் சட்டப் பேரவைகளில் எஸ்டியினருக்கான இட ஒதுக்கீடு.
ஐம்பத்தெட்டாவது திருத்தம் சட்டம், 1987	இந்தி மொழியில் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் அதிகாரப்பூர்வ உரையை வழங்கியதுடன், அரசியலமைப்பின் இந்தி பதிப்பிற்கும் அதே சட்டப்பூர்வ புனிதத்தை அளித்தது.
ஐம்பத்தி ஒன்பதாவது திருத்தம் சட்டம், 1988	1. விரிவாக்கத்தை எளிதாக்கியது பஞ்சாபில் மூன்று ஆண்டுகள் வரை குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி. 2. பிரகடனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது உள்நாட்டுக் குழப்பம் காரணமாக பஞ்சாபில் தேசிய அவசரநிலை.
அறுபதாவது திருத்தச் சட்டம், 1988	தொழில்கள், வர்த்தகங்கள், அழைப்புகள் மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மீதான வரிகளின் உச்சவரம்பு ஆண்டுக்கு '250 இல் இருந்து '2,500 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.
அறுபத்து ஒன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1989	மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைத் தேர்தல்களுக்கு வாக்களிக்கும் வயது 21லிருந்து 18 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது.
அறுபத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1989	SC மற்றும் STக்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் மேலும் பத்தாண்டுகளுக்கு (அதாவது 2000 வரை) நீட்டிக்கப்பட்டது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
அறுபத்து மூன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 1989	பஞ்சாப் தொடர்பாக 1988 ஆம் ஆண்டின் 59வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட மாற்றங்களை ரத்து செய்தது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அவசரகால விதிகள் தொடர்பாக மற்ற மாநிலங்களுக்கு இணையாக பஞ்சாப் கொண்டுவரப்பட்டது.
அறுபத்து நான்காவது திருத்தம் சட்டம், 1990	பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மொத்தம் மூன்று ஆண்டுகள் ஆறு மாதங்கள் வரை நீட்டிக்க உதவியது.
அறுபத்தைந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 1990	SC மற்றும் ST களுக்கான சிறப்பு அதிகாரிக்கு பதிலாக SC மற்றும் ST களுக்கான பல உறுப்பினர் தேசிய ஆணையத்தை நிறுவுவதற்கு வழங்கப்பட்டது.
அறுபத்தி ஆறாவது திருத்தம் சட்டம், 1990	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் மேலும் 55 நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.
அறுபத்தி ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், 1990	பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மொத்தம் நான்கு ஆண்டுகள் வரை நீட்டிக்க உதவியது.
அறுபத்தெட்டாவது திருத்தம் சட்டம், 1991	பஞ்சாபில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை மொத்தம் 5 ஆண்டுகள் வரை நீட்டிக்க உதவியது.
அறுபத்தி ஒன்பதாம் திருத்தம் சட்டம், 1991	டில்லியின் தேசிய தலைநகர் பிரதேசமாக வடிவமைத்து, டில்லி யூனியன் பிரதேசத்திற்கு சிறப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. டெல்லிக்கு 70 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டப் பேரவை மற்றும் 7 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைச்சர்கள் குழுவை உருவாக்குவதற்கும் இந்தத் திருத்தம் வழிவகை செய்தது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
எழுபதாம் திருத்தம் சட்டம், 1992	குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலுக்கான தேர்தல் கல்லூரியில் தேசிய தலைநகர் டெல்லி மற்றும் யூனியன் பிரதேசமான புதுச்சேரியின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைச் சேர்ப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது.
எழுபத்தி ஒன்றாவது திருத்தச் சட்டம், 1992	எட்டு அட்டவணையில் கொங்கனி, மணிப்பூரி மற்றும் நேபாளி மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் மொத்த பட்டியலிடப்பட்ட மொழிகளின் எண்ணிக்கை 18 ஆக உயர்ந்துள்ளது.
எழுபத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1992	திரிபுராவின் சட்டப் பேரவையில் எஸ்டியினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
எழுபத்து மூன்றாவது திருத்தச் சட்டம், 1992	பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தும் பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட்டது. இந்த நோக்கத்திற்காக, திருத்தமானது "பஞ்சாயத்துகள்" என்ற தலைப்பில் புதிய பகுதி-IX மற்றும் பஞ்சாயத்துகளின் 29 செயல்பாட்டு உருப்படிகளைக் கொண்ட புதிய பதினொன்றாவது அட்டவணையைச் சேர்த்துள்ளது.
எழுபத்தி நான்காவது திருத்தச் சட்டம், 1992	நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தும் பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நோக்கத்திற்காக, திருத்தம் "நகராட்சிகள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு புதிய பகுதி IX-A மற்றும் நகராட்சிகளின் 18 செயல்பாட்டு உருப்படிகளைக் கொண்ட புதிய பன்னிரண்டாவது அட்டவணையைச் சேர்த்துள்ளது.
எழுபத்தி ஐந்தாவது திருத்தச் சட்டம், 1994	வாடகை, அதன் கட்டுப்பாடு மற்றும் கட்டுப்பாடு மற்றும் நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் குத்தகைதாரர்களின் உரிமைகள், உரிமைகள் மற்றும் வட்டி உள்ளிட்ட குத்தகைப் பிரச்சனைகள் தொடர்பான சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்காக வாடகை தீர்ப்பாயங்களை நிறுவுவதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
எழுபத்தி ஆறாவது திருத்தச் சட்டம், 1994	1994 ஆம் ஆண்டின் தமிழ்நாடு இடஒதுக்கீடு சட்டம் (கல்வி நிறுவனங்களில் 69 சதவீத இடங்கள் மற்றும் அரசுப் பணிகளில் இடஒதுக்கீட்டை வழங்குகிறது) ஒன்பதாவது அட்டவணையில் நீதித்துறை மறுஆய்வில் இருந்து பாதுகாக்கிறது. மொத்த இடஒதுக்கீடு 50 சதவீதத்தை தாண்டக்கூடாது என 1992ல் உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.
எழுபத்தி ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், 1995	SC மற்றும் ST களுக்கு அரசு வேலைகளில் பதவி உயர்வுகளில் இடஒதுக்கீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த சட்டத் திருத்தம், பதவி உயர்வில் இடஒதுக்கீடு தொடர்பான உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பை ரத்து செய்தது.
எழுபத்தி எட்டாவது திருத்தச் சட்டம், 1995	ஒன்பதாவது அட்டவணையில் பல்வேறு மாநிலங்களின் மேலும் 27 நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம், அட்டவணையில் உள்ள சட்டங்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 282 ஆக அதிகரித்தது. ஆனால், கடைசியாக 284 என்ற எண் உள்ளது.
எழுபத்தி ஒன்பதாம் திருத்தச் சட்டம், 1999	SC மற்றும் STக்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சிறப்புப் பிரதிநிதித்துவம் மேலும் பத்தாண்டுகளுக்கு (அதாவது 2010 வரை) நீட்டிக்கப்பட்டது.
எண்பதாம் திருத்தம் சட்டம், 2000	மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே வருவாயில் "பகிர்வுக்கான மாற்று திட்டம்" வழங்கப்பட்டது. மத்திய வரிகள் மற்றும் வரிகள் மூலம் பெறப்படும் மொத்த வருமானத்தில் இருபத்தி ஒன்பது சதவீதத்தை மாநிலங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்று பத்தாவது நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் இது இயற்றப்பட்டது.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
எண்பத்தி முதல் திருத்தம் சட்டம், 2000	ஒரு வருடத்தில் நிரப்பப்படாத ஒதுக்கப்பட்ட காலியிடங்களை, அடுத்த ஆண்டு அல்லது வருடங்களில் நிரப்பப்பட வேண்டிய தனி வகுப்பு காலியிடங்களாகக் கருதுவதற்கு அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது. அந்த ஆண்டின் மொத்த காலியிடங்களின் எண்ணிக்கையில் 50 சதவீத இடஒதுக்கீட்டின் உச்சவரம்பைத் தீர்மானிக்க, அத்தகைய வகை காலியிடங்களை அவை நிரப்பப்படும் ஆண்டின் காலியிடங்களுடன் இணைக்கக்கூடாது. சுருக்கமாக, இந்த திருத்தம் பின்னடைவு காலியிடங்களில் இடஒதுக்கீட்டின் 50 சதவீத உச்சவரம்பு முடிவுக்கு வந்தது.
எண்பத்தி இரண்டாவது திருத்தச் சட்டம், 2000	SC மற்றும் ST களுக்கு ஆதரவாக எந்தவொரு தேர்விலும் தகுதி மதிப்பெண்களில் தளர்வு அல்லது மதிப்பீட்டின் தரத்தை குறைத்தல், மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் பொது சேவைகளுக்கான பதவி உயர்வு விஷயங்களில் இடஒதுக்கீடு ஆகியவற்றிற்கு ஆதரவாக ஏதேனும் ஏற்பாடுகள் செய்ய வழங்கப்படுகிறது.
எண்பத்தி மூன்றாவது திருத்தம் சட்டம், 2000	அருணாச்சலப் பிரதேசத்தில் எஸ்சிக்களுக்கு பஞ்சாயத்துகளில் இடஒதுக்கீடு தேவையில்லை. மாநிலத்தின் மொத்த மக்கள்தொகை பழங்குடியினர் மற்றும் எஸ்சிக்கள் இல்லை.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
எண்பத்தி நான்காவது திருத்தச் சட்டம், 2001	மக்களவை மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் இடங்களை மறுசீரமைப்பதற்கான தடையை மேலும் 25 ஆண்டுகளுக்கு (அதாவது, 2026 வரை) நீட்டித்தது, மக்கள்தொகை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவிக்கும் அதே நோக்கத்துடன். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், லோக்சபா மற்றும் சட்டசபைகளில் உள்ள இடங்களின் எண்ணிக்கை 2026 வரை ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். இது 1991 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில் மாநிலங்களில் உள்ள பிராந்திய தொகுதிகளை மறுசீரமைத்தல் மற்றும் பகுத்தறிவுபடுத்துதல் ஆகியவற்றை வழங்குகிறது.
எண்பத்தி ஐந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 2001	ஜூன் 1995 முதல் பிற்போக்கான நடைமுறையுடன் SC மற்றும் ST களைச் சேர்ந்த அரசு ஊழியர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு விதியின் அடிப்படையில் பதவி உயர்வு வழக்கில் "தொடர்ச்சியான மூப்பு" வழங்கப்படுகிறது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

எண்பத்தி ஆறாவது
திருத்தம்
சட்டம், 2002

1. தொடக்கக் கல்வியை உருவாக்கியது a
அடிப்படை உரிமை. புதிதாக சேர்க்கப்பட்ட பிரிவு
21-A, "அரசு தீர்மானிக்கும் விதத்தில் ஆறு முதல்
பதினான்கு வயது வரையிலான அனைத்து
குழந்தைகளுக்கும் இலவச மற்றும் கட்டாயக்
கல்வியை அரசு வழங்க வேண்டும்" என்று
அறிவிக்கிறது.
2. கட்டளைக் கோட்பாடுகளில் உள்ள 45 வது பிரிவின்
பொருள் மாற்றப்பட்டது. அது இப்போது கூறுகிறது
- "அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் ஆறு வயது
நிறைவடையும் வரை குழந்தை பருவ பராமரிப்பு
மற்றும் கல்வியை வழங்க அரசு முயற்சி செய்யும்".
3. புதிய அடிப்படைக் கடமை சேர்க்கப்பட்டது
பிரிவு 51-A-ன் கீழ், "ஆறு முதல் பதினான்கு
வயது வரையிலான தனது குழந்தை அல்லது
வார்டுக்கு கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகளை
வழங்குவது பெற்றோர் அல்லது பாதுகாவலராக
இருக்கும் ஒவ்வொரு இந்திய குடிமகனின்
கடமையாகும்".

எண்பத்தி ஏழாவது
திருத்தச் சட்டம், 2003

2001 ஆம் ஆண்டின் 84 வது திருத்தச் சட்டத்தின்
மூலம் முன்னர் வழங்கப்பட்ட 1991 ஆம் ஆண்டு மக்கள்தொகைக்
கணக்கெடுப்பின்படி அல்லாமல் 2001 ஆம் ஆண்டு
மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் அடிப்படையில்
மாநிலங்களில் உள்ள வட்டாரத் தொகுதிகளை மறுசீரமைத்தல்
மற்றும் பகுத்தறிவு செய்வதற்காக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

எண்பத்தி எட்டாவது
திருத்தச் சட்டம், 2003

சேவை வரிக்கு ஏற்பாடு செய்தது. சேவைகளுக்கான
வரிகள் மையத்தால் விதிக்கப்படுகின்றன. ஆனால்,
அவர்களின் வருமானம், நாடாளுமன்றத்தால்
வகுக்கப்பட்ட கொள்கைகளின்படி, மத்திய மற்றும்
மாநில அரசுகளால் சேகரிக்கப்பட்டு, ஒதுக்கப்படுகிறது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

எண்பத்தி ஒன்பதாம்
திருத்தம்
சட்டம், 2003

பட்டியலிடப்பட்ட சாதிகள் மற்றும்
பழங்குடியினருக்கான முந்தைய ஒருங்கிணைந்த
தேசிய ஆணையம் இரண்டு தனித்தனி
அமைப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது, அதாவது
பட்டியல் சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம் மற்றும்
பட்டியல் பழங்குடியினருக்கான தேசிய ஆணையம்.
இரண்டு ஆணையங்களும் ஒரு தலைவர், ஒரு
துணைத்தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக்
கொண்டுள்ளது. அவர்கள் ஜனாதிபதியால்
நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

தொண்ணூறாவது
திருத்தம்
சட்டம், 2003

அஸ்ஸாம் சட்டப் பேரவையில், போடோலாண்ட்
பிராந்தியப் பகுதிகள் மாவட்டத்திலிருந்து
பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும் பழங்குடியினர்
அல்லாதவர்களின் முந்தைய பிரதிநிதித்துவத்தை
பராமரிப்பதற்காக வழங்கப்பட்டது.

தொண்ணூற்று முதல்
திருத்தம்
சட்டம், 2003

அமைச்சர்கள் குழுவின் அளவைக் கட்டுப்படுத்தவும், பதவி
விலகுபவர்கள் பொதுப் பதவிகளை வகிப்பதில் இருந்து
தடை செய்யவும், கட்சித் தாவல் தடைச் சட்டத்தை
வலுப்படுத்தவும் பின்வரும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தது: 1.

மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை,

பிரதமர் உட்பட, மத்திய அமைச்சர்கள் குழுவில்
உள்ள மக்களவையின் மொத்த பலத்தில் 15% ஐ
தாண்டக்கூடாது.

2. எந்த வீட்டின் உறுப்பினர்

கட்சி விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம்
செய்யப்பட்ட எந்த அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்த
பாராளுமன்றமும் அமைச்சராக நியமிக்க
தகுதியற்றதாகிவிடும்.

3. மொத்த அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை,

முதல்வர் உட்பட, இல்
ஒரு மாநிலத்தில் அமைச்சர்கள் குழு

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் மொத்த
பலத்தில் 15%க்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும்.
ஆனால், ஒரு மாநிலத்தில் முதல்வர் உட்பட
அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை 12க்கு
குறையக்கூடாது.

4. கட்சி விலகியதன் காரணமாக தகுதி நீக்கம்

செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியைச்
சேர்ந்த மாநில சட்டப் பேரவையின் உறுப்பினரும்
அமைச்சராக நியமிக்கத் தகுதியற்றவர்.

5. ஒரு சபையின் உறுப்பினர்

கட்சி விலகல் காரணமாக தகுதி நீக்கம்
செய்யப்பட்ட எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியைச்
சேர்ந்த நாடாளுமன்றம் அல்லது மாநில
சட்டமன்றத்தின் அவையும், ஊதியம் பெறும்
அரசியல் பதவியை வகிக்க தகுதியற்றவை.
"ஊதியம் தரும் அரசியல் பதவி" என்பது (i)
மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசின் கீழ் உள்ள
ஏதேனும் ஒரு அலுவலகம், அத்தகைய
அலுவலகத்திற்கான சம்பளம் அல்லது ஊதியம்
சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கத்தின் பொது வருவாயில்
இருந்து வழங்கப்படும்; அல்லது (ii) ஒரு
அமைப்பின் கீழ் உள்ள எந்த அலுவலகமும்,
ஒருங்கிணைக்கப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும்,
அது முழுவதுமாகவோ அல்லது பகுதியாகவோ
மத்திய அரசு அல்லது மாநில அரசுக்குச்
சொந்தமானது மற்றும் அத்தகைய
அலுவலகத்திற்கான சம்பளம் அல்லது ஊதியம்
அத்தகைய அமைப்பால் செலுத்தப்படுகிறது,
அத்தகைய சம்பளம் அல்லது ஊதியம்
வழங்கப்பட்டதைத் தவிர. ஈடுசெய்யும் தன்மை
கொண்டது.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

6. சட்டமன்றக் கட்சியின் மூன்றில் ஒரு பங்கு உறுப்பினர்களால் பிளவு ஏற்பட்டால் தகுதி நீக்கம் செய்வதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கும் பத்தாவது அட்டவணையின் (மாறுதலைத் தடுக்கும் சட்டம்) விதி நீக்கப்பட்டது. பிளவுகளின் அடிப்படையில் பிரிந்து சென்றவர்களுக்கு பாதுகாப்பு இல்லை என்று அர்த்தம்.

தொண்ணூற்று-இரண்டாம்
திருத்தச் சட்டம், 2003

எட்டாவது அட்டவணையில் மேலும் நான்கு மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டன. அவை போடோ, டோக்ரி (டோங்ரி), மத்திலி (மைதிலி) மற்றும் சந்தாலி. இதன் மூலம் அரசியலமைப்பு அங்கீகாரம் பெற்ற மொழிகளின் எண்ணிக்கை 22 ஆக உயர்ந்துள்ளது.

தொண்ணூற்று மூன்றாவது
திருத்தச் சட்டம், 2005

சிறுபான்மைக் கல்வி நிறுவனங்களைத் தவிர தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் (அரசு உதவி அல்லது உதவி பெறாதவை) உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினர் அல்லது பட்டியல் சாதியினர் அல்லது பழங்குடியினருக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகளை செய்ய மாநிலத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.

தொண்ணூற்று நான்காவது
திருத்தச் சட்டம், 2006

பழங்குடியினர் நலத்துறை அமைச்சராக இருப்பதில் இருந்து பீகாரை விடுவித்து, ஜார்கண்ட் மற்றும் சத்தீஸ்கருக்கும் அதே விதியை விரிவுபடுத்தியது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு மாநிலங்களுக்கும், ஏற்கனவே அமலில் உள்ள மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் ஒடிசாவிற்கும் இந்த விதி இப்போது பொருந்தும்.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
தொண்ணூற்று ஐந்தாவது திருத்தம் சட்டம், 2009	லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டப் பேரவைகளில் எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு மற்றும் ஆங்கிலோ-இந்தியர்களுக்கான சிறப்பு பிரதிநிதித்துவம் மேலும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு அதாவது 2020 வரை நீட்டிக்கப்பட்டது.
தொண்ணூற்று ஆறாவது திருத்தம் சட்டம், 2011	"ஒரியா" என்பதற்குப் பதிலாக "ஒடியா". இதன் விளைவாக, எட்டாவது அட்டவணையில் உள்ள "ஒரியா" மொழி "ஒடியா" என்று உச்சரிக்கப்படும்.
தொண்ணூற்று ஏழாவது திருத்தச் சட்டம், 2011	கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தும் பாதுகாப்பும் அளித்தது. இந்தச் சூழலில், அரசியலமைப்பில் பின்வரும் மூன்று மாற்றங்களைச் செய்தது: 1. கூட்டுறவுச் சங்கங்களை உருவாக்கும் உரிமையை அடிப்படை உரிமையாக்கியது. 2. இது கூட்டுறவு சங்கங்களை மேம்படுத்துவதற்கான மாநிலக் கொள்கையின் புதிய வழிகாட்டுதல் கொள்கையை உள்ளடக்கியது. 3. இது ஒரு புதிய பகுதி IX-B ஐச் சேர்த்தது "கூட்டுறவு சங்கங்கள்" என்று தலைப்பிடப்பட்ட அரசியலமைப்பு.
தொண்ணூற்று எட்டாவது திருத்தச் சட்டம், 2012	கர்நாடக மாநிலத்தின் ஹைதராபாத்-கர்நாடக பகுதிக்கு சிறப்பு ஏற்பாடுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. சிறப்பு ஏற்பாடுகள் பிராந்தியத்தின் வளர்ச்சித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய சமமான நிதி ஒதுக்கீட்டிற்கான ஒரு நிறுவன பொறிமுறையை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன, அத்துடன் மனித வளங்களை மேம்படுத்துதல் மற்றும் பிராந்தியத்திலிருந்து வேலைவாய்ப்பை மேம்படுத்துதல் மற்றும் உள்ளூர் பணியாளர்களுக்கு சேவை மற்றும் கல்வி மற்றும் தொழில் பயிற்சியில் இட ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றை வழங்குதல். நிறுவனங்கள்.

திருத்தம் எண் மற்றும் ஆண்டு	இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள் அரசியலமைப்பு
தொண்ணூற்று ஒன்பதாம் திருத்தச் சட்டம், 2014	உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகளை நியமிக்கும் கொலிஜியம் முறைக்கு பதிலாக தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையம் (NJAC) என்ற புதிய அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், 2015 இல், உச்ச நீதிமன்றம் இந்த திருத்தச் சட்டத்தை அரசியலமைப்பிற்கு விரோதமானது மற்றும் செல்லாது என்று அறிவித்தது. இதன் விளைவாக, முந்தைய கொலிஜியம் அமைப்பு மீண்டும் செயல்படத் தொடங்கியது.
நூறாவது திருத்தச் சட்டம், 2015	1974 ஆம் ஆண்டின் நில எல்லை ஒப்பந்தம் மற்றும் 2011 ஆம் ஆண்டின் அதன் நெறிமுறையின்படி இந்தியாவால் சில பிரதேசங்களை கையகப்படுத்துதல் மற்றும் சில பிற பகுதிகளை வங்காளதேசத்திற்கு மாற்றுதல் (என்கிலேவ்கள் பரிமாற்றம் மற்றும் பாதகமான உடைமைகளை தக்கவைத்தல் மூலம்) நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்த நோக்கத்திற்காக, இந்த திருத்தம் இந்த சட்டம் அரசியலமைப்பின் முதல் அட்டவணையில் நான்கு மாநிலங்களின் (அஸ்ஸாம், மேற்கு வங்காளம், மேகாலயா மற்றும் திரிபுரா) பிரதேசங்கள் தொடர்பான விதிகளை திருத்தியது.
நூறு மற்றும் முதலில் திருத்தச் சட்டம், 2016	நாட்டில் சரக்கு மற்றும் சேவை வரி (ஜிஎஸ்டி) ஆட்சியை அறிமுகப்படுத்த வழி வகுத்தது. மத்திய அரசும் மாநில அரசும் விதிக்கும் பல மறைமுக வரிகளை ஜிஎஸ்டி மாற்றும். இது வரிகளின் அடுக்கடுக்கான விளைவை நீக்கி, பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளுக்கான பொதுவான தேசிய சந்தையை வழங்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. முன்மொழியப்பட்ட மத்திய மற்றும் மாநில ஜிஎஸ்டி, சரக்குகள் மற்றும் சேவைகள் வழங்கல் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து பரிவர்த்தனைகளுக்கும் விதிக்கப்படும்.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

ஜிஎஸ்டி. அதன்படி, திருத்தம் பின்வரும் விதிகளை
உருவாக்கியது: 1. சரக்குகள் அல்லது சேவைகள்

வழங்கல் அல்லது இரண்டின் ஒவ்வொரு
பரிவர்த்தனைக்கும் ஜிஎஸ்டி விதிக்கும் சட்டங்களை
உருவாக்க பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில
சட்டமன்றங்களுக்கு ஒரே நேரத்தில் வரி விதிக்கும்
அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

2. அரசியலமைப்பின் கீழ் "சிறப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த
அறிவிக்கப்பட்ட பொருட்கள்" என்ற கருத்தை
விநியோகித்தது.

3. சரக்குகள் மற்றும் சேவைகளின் மாநிலங்களுக்கு
இடையேயான பரிவர்த்தனைகளுக்கு
ஒருங்கிணைந்த ஜிஎஸ்டி வரி விதிக்கப்பட்டது.

4. ஒரு நிறுவனத்திற்கு வழங்கப்பட்டது
ஜனாதிபதியின் உத்தரவின்படி சரக்கு மற்றும்
சேவை வரி கவுன்சில்.

5. ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு ஜிஎஸ்டி
அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்படும் வருவாய்
இழப்புக்கு மாநிலங்களுக்கு இழப்பீடு வழங்குதல்.

6. மாற்று மற்றும் தவிர்க்கப்பட்ட சில
ஏழாவது அட்டவணைவின் யூனியன் மற்றும் மாநில
பட்டியல்களில் உள்ளீடுகள்.

திருத்தம்
எண் மற்றும்
ஆண்டு

இன் திருத்தப்பட்ட விதிகள்
அரசியலமைப்பு

நூறு மற்றும்
இரண்டாவது
திருத்தச் சட்டம், 2018

1. 1993 இல் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டத்தின் மூலம் அமைக்கப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கான தேசிய ஆணையத்திற்கு அரசியலமைப்பு அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது.
2. தேசிய ஆணையத்தை விடுவித்தது பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரைப் பொறுத்தவரையில் அதன் செயல்பாடுகளில் இருந்து பட்டியல் சாதியினருக்காக.
3. ஒரு மாநிலம் அல்லது யூனியன் பிரதேசம் தொடர்பாக சமூக மற்றும் கல்வியில் பின்தங்கிய வகுப்பினரைக் குறிப்பிட ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நூறு மற்றும்
மூன்றாவது
திருத்தச் சட்டம், 2019

1. பொருளாதார ரீதியாக நலிவடைந்த குடிமக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக எந்தவொரு சிறப்பு ஏற்பாடுகளையும் செய்ய அரசுக்கு அதிகாரம் அளித்தது.
2. சிறுபான்மைக் கல்வி நிறுவனங்களை எதிர்பார்க்கும் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளிட்ட கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்க்கையில், அத்தகைய பிரிவினருக்கு 10% இடங்கள் வரை இடஒதுக்கீடு வழங்குவதற்கு அரசை அனுமதித்தது. 10% வரையிலான இந்த இடஒதுக்கீடு தற்போதுள்ள இட ஒதுக்கீடுகளுடன் கூடுதலாக இருக்கும்.
3. மாநிலத்தை உருவாக்க அனுமதித்தது அத்தகைய பிரிவுகளுக்கு ஆதரவாக 10% வரையிலான நியமனங்கள் அல்லது பதவிகளில் இடஒதுக்கீடு செய்வதற்கான ஏற்பாடு. 10% வரையிலான இந்த இடஒதுக்கீடு ஏற்கனவே இருக்கும் இட ஒதுக்கீட்டிற்கு கூடுதலாக இருக்கும்.

இணைப்பு V ஜனாதிபதிகள், துணை ஜனாதிபதிகள், பிரதமர்கள், முதலியன.

ஏ. இந்திய ஜனாதிபதிகள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத்	1950 - 1962
2. டாக்டர் சர்வபள்ளி ராதாகிருஷ்ணன்	1962 - 1967
3. டாக்டர் ஜாகிர் உசேன்	1967 - 1969
	(இறந்தார்)
4. வராஹகிரி வேங்கடகிரி	1969 - 1969
	(நடிப்பு)
5. நீதிபதி முகமது ஹிதாயத்துல்லா	1969 - 1969
	(நடிப்பு)
6. வராஹகிரி வேங்கடகிரி	1969 - 1974
7. ஃபக்ருதீன் அலி அகமது	1974 - 1977
	(இறந்தார்)
8. பிடி ஜட்டி	1977 - 1977
	(நடிப்பு)
9. நீலம் சஞ்சீவ ரெட்டி	1977 - 1982
10. கியானி ஜைல் சிங்	1982 - 1987
11. ஆர்.வெங்கடராமன்	1987 - 1992
12. டாக்டர் ஷங்கர் தயாள் சர்மா	1992 - 1997
13. கே.ஆர்.நாராயணன்	1997 - 2002
14. டாக்டர் ஏபிஜே அப்துல் கலாம்	2002 - 2007
15. ஸ்ரீமதி. பிரதிபா பாட்டீல்	2007 - 2012
16. பிரணாப் முகர்ஜி	2012 - 2017
17. ராம் நாத் கோவிந்த்	2017 - இன்றுவரை

பி. இந்திய துணைத் தலைவர்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. டாக்டர் சர்வபள்ளி ராதாகிருஷ்ணன்	1952 - 1962
2. டாக்டர் ஜாகிர் உசேன்	1962 - 1967
3. வராஹகிரி வேங்கடகிரி	1967 - 1969
4. கோபால் ஸ்வரூப் பதக்	1969 - 1974
5. பிடி ஜட்டி	1974 - 1979
6. நீதிபதி முகமது ஹிதாயத்துல்லா	1979 - 1984
7. ஆர்.வெங்கடராமன்	1984 - 1987
8. டாக்டர் ஷங்கர் தயாள் சர்மா	1987 - 1992
9. கே.ஆர்.நாராயணன்	1992 - 1997
10. கிரிஷன் காந்த்	1997 - 2002
	(இறந்தார்)
11. பைரோன் சிங் ஷெகாவத்	2002 - 2007
12. முகமது ஹமீது அன்சாரி	2007 - 2012
13. முகமது ஹமீது அன்சாரி	2012 - 2017
14. வெங்கையா நாயுடு	2017 - இன்றுவரை

C. இந்தியப் பிரதமர்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. ஜவஹர்லால் நேரு	1947 - 1964 (இறப்பு)
2. குல்சாரி லால் நந்தா	1964 - 1964 (நடிப்பு)
3. லால் பகதூர் சாஸ்திரி	1964 - 1966 (இறந்தார்)
4. குல்சாரி லால் நந்தா	1966 - 1966 (நடிப்பு)
5. இந்திரா காந்தி	1966 - 1977
6. மொரார்ஜி தேசாய்	1977 - 1979
7. சரண் சிங்	1979 - 1980

பெயர்	பதவிக்காலம்
8. இந்திரா காந்தி	1980 - 1984 (இறந்தார்)
9. ராஜீவ் காந்தி	1984 - 1989
10. விஸ்வநாத் பிரதாப் சிங்	1989 - 1990
11. சந்திர சேகர்	1990 - 1991
12. பிவி நரசிம்ம ராவ்	1991 - 1996
13. அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய்	1996 - 1996 (16 நாட்களுக்கு)
14. எச்.டி.தேவே கவுடா	1996 - 1997
15. ஐ.கே.குஜ்ரால்	1997 - 1998
16. அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய்	1998 - 1999
17. அடல் பிஹாரி வாஜ்பாய்	1999 - 2004
18. டாக்டர் மன்மோகன் சிங்	2004 - 2009
19. டாக்டர் மன்மோகன் சிங்	2009 - 2014
20. நரேந்திர மோடி	2014 - 2019
21. நரேந்திர மோடி	2019 - இன்றுவரை

D. துணைப் பிரதமர்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. சர்தார் வல்லபாய் படேல்	1947 - 1950
2. மொரார்ஜி தேசாய்	1967 - 1969
3. சரண் சிங் மற்றும் ஜக்ஜீவன் ராம் (கூட்டு)	1977 - 1979
4. ஓய்.பி.சுவான்	1979 - 1980
5. தேவி லால்	1989 - 1990
6. தேவி லால்	1990 - 1991
7. எல்.கே.அத்வானி	2002 - 2004

இ. லோக் சபாவின் பேச்சாளர்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. கணேஷ் வாசுதேவ் மாவலங்கர்	1952 - 1956 (இறப்பு)
2. மு. அனந்தசயனம் அய்யங்கார்	1956 - 1962
3. ஹுகம் சிங்	1962 - 1967
4. நீலம் சஞ்சீவா ரெட்டி	1967 - 1969 (ராஜினாமா)
5. குர்டியல் சிங் தில்லான்	1969 - 1975 (ராஜினாமா)
6. பாலி ராம் பகத்	1976 - 1977
7. நீலம் சஞ்சீவா ரெட்டி	1977 - 1977 (ராஜினாமா)
8. கே.எஸ்.ஹெக்டே	1977 - 1980
9. பால் ராம் ஜாகர்	1980 - 1989
10. ரபி ரே	1989 - 1991
11. சிவராஜ் வி. பாட்டீல்	1991 - 1996
12. பிஏ சங்மா	1996 - 1998
13. ஜிஎம்சி	1998 - 2002 (இறந்தார்)
14. மனோகர் கஜானன் ஜோஷி	2002 - 2004
15. சோம்நாத் சட்டர்ஜி	2004 - 2009
16. திருமதி மீரா குமார்	2009 - 2014
17. செல்வி சுமித்ரா மகாஜன்	2014 - 2019
18. ஓம் பிர்லா	2019 - இன்றுவரை

எஃப். இந்தியாவின் தலைமை நீதிபதிகள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. ஹரிலால் ஜே. கனியா	1950 - 1951
2. எம். பதஞ்சலி சாஸ்திரி	1951 - 1954

பெயர்	பதவிக்காலம்
3. எம்சி மகாஜன்	1954 - 1954
4. பிகே முகர்ஜி	1954 - 1956
5. எஸ்.ஆர்.தாஸ்	1956 - 1959
6. பிபி சின்ஹா	1959 - 1964
7. பிபி கஜேந்திரகட்கர்	1964 - 1966
8. ஏ.கே.சர்க்கார்	1966 - 1966
9. கே. சுப்பா ராவ்	1966 - 1967
10. கே.என்.வாஞ்சு	1967 - 1968
11. எம்.ஹிதாயத்துல்லாஹ்	1968 - 1970
12. ஜே.சி.ஷா	1970 - 1971
13. எஸ்.எம்.சிக்ரி	1971 - 1973
14. ஏஎன் ரே	1973 - 1977
15. எம்.எச்.பிச்சை	1977 - 1978
16. ஓய்.வி.சந்திரசூட்	1978 - 1985
17. பி.என்.பகவதி	1985 - 1986
18. ஆர்எஸ் பதக்	1986 - 1989
19. இ.எஸ்.வெங்கடராமையா	1989 - 1989
20. எஸ். முகர்ஜி	1989 - 1990
21. ரங்கநாத் மிஸ்ரா	1990 - 1991
22. கே.என்.சிங்	1991 - 1991
23. எம்.எச்.கனியா	1991 - 1992
24. எல்.எம்.சர்மா	1992 - 1993
25. எம்.என்.வெங்கடாசலய்யா	1993 - 1994
26. ஏஎம் அஹ்மதி	1994 - 1997
27. ஜே.எஸ்.வர்மா	1997 - 1998

பெயர்	பதவிக்காலம்
28. எம்.எம்.புஞ்சி	1998 - 1998
29. ஏ.எஸ்.ஆனந்த்	1998 - 2001
30. எஸ்பி பருச்சா	2001 - 2002
31. பிஎன் கிர்பால்	2002 - 2002
32. ஜிபி பட்டநாயக்	2002 - 2002
33. விஎன் காரே	2002 - 2004
34. எஸ்.ராஜேந்திர பாபு	2004 - 2004
35. ஆர்சி லஹோட்டி	2004 - 2005
36. ஓய்.கே.சபர்வால்	2005 - 2007
37. கே.ஜி.பாலகிருஷ்ணன்	2007 - 2010
38. SH கபாடியா	2010 - 2012
39. அல்தமாஸ் கபீர்	2012 - 2013
40. பி.சதாசிவம்	2013 - 2014
41. ஆர்.எம்.லோதா	2014 - 2014
42. எச்.எல்.தத்து	2014 - 2015
43. டிஎஸ் தாக்கூர்	2015 - 2017
44. ஜே.எஸ்.கேஹர்	2017 - 2017
45. தீபக் மிஸ்ரா	2017 - 2018
46. ரஞ்சன் கோகோய்	2018 - 2019
47. எஸ்ஏ போப்டே	2019 - இன்றுவரை

ஜி. இந்திய தலைமை தேர்தல் ஆணையர்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. சுசுமார் சென்	1950 - 1958
2. கே.வி.கே.சுந்தரம்	1958 - 1967

பெயர்	பதவிக்காலம்
3. எஸ்பி சென் வர்மா	1967 - 1972
4. டாக்டர் நாகேந்திர சிங்	1972 - 1973
5. டி.சுவாமிநாதன்	1973 - 1977
6. எஸ்.எல் ஷக்தர்	1977 - 1982
7. ஆர்.கே.திரிவேதி	1982 - 1985
8. ஆர்விஎஸ் பெரி சாஸ்திரி	1986 - 1990
9. ஸ்ரீமதி. வி.எஸ்.ரமாதேவி	1990 - 1990
10. டி.என்.சேஷன்	1990 - 1996
11. எம்.எஸ்.கில்	1996 - 2001
12. ஜேஎம் லிங்டோ	2001 - 2004
13. டி.எஸ்.கிருஷ்ண மூர்த்தி	2004 - 2005
14. பிபி டாண்டன்	2005 - 2006
15. என்.கோபாலசுவாமி	2006 - 2009
16. நவீன் சாவ்லா	2009 - 2010
17. எஸ்ஓய் குரைஷி	2010 - 2012
18. வி.எஸ்.சம்பத்	2012 - 2015
19. எச்.எஸ் பிரம்மா	2015 - 2015
20. நசிம் ஜைதி	2015 - 2017
21. ஏ.கே.ஜோதி	2017 - 2018
22. ஓம் பிரகாஷ் ராவத்	2018 - 2018
23. சுனில் அரோரா	2018 - இன்றுவரை

எச். யுபிஎஸ்சியின் தலைவர்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. சர் ரோஸ் பார்கர்	1926 - 1932

பெயர்	பதவிக்காலம்
2. சர் டேவிட் பெட்ரி	1932 - 1936
3. சர் ஐர் கார்டன்	1937 - 1942
4. சர் FW ராபர்ட்சன்	1942 - 1947
5. எச்.கே.கிருபாலானி	1947 - 1949
6. ஆர்.என்.பானர்ஜி	1949 - 1955
7. என்.கோவிந்தராஜன்	1955 - 1955
8. விஎஸ் ஹெஜ்மாடி	1955 - 1961
9. பிஎன் ஜா	1961 - 1967
10. கேஆர் டாம்லே	1967 - 1971
11. ஆர்சிஎஸ் சர்க்கார்	1971 - 1973
12. டாக்டர். ஏ.ஆர்.கித்வாய்	1973 - 1979
13. டாக்டர். எம்.எல். ஷஹாரே	1979 - 1985
14. HKL கபூர்	1985 - 1990
15. ஜேபி குப்தா	1990 - 1992
16. ஸ்ரீமதி. ஆர்.எம்.பாத்யூ (கர்புலி) 1992 - 1996	
17. SJS சத்வால்	1996 - 1996
18. ஜேஎம் குரேஷி	1996 - 1998
19. லெப்டினன்ட் ஜெனரல் (ஓய்வு) சுரிந்தர் நாத் 1998 - 2002	
20. பிசி ஹோட்டா	2002 - 2003
21. மாதா பிரசாத்	2003 - 2005
22. டாக்டர் எஸ்.ஆர்.ஹாசிம்	2005 - 2006
23. குர்பச்சன் ஜகத்	2006 - 2007
24. சுபிர் தத்தா	2007 - 2008
25. டிபி அகர்வால்	2008 - 2014
26. ஸ்ரீமதி. ரஜினி ரஸ்தான்	2014 - 2014

பெயர்	பதவிக்காலம்
27. தீபக் குப்தா	2014 - 2016
28. அல்கா சிரோஹி	2016 - 2017
29. டேவிட் சியெம்லீஹ்	2017 - 2018
30. வினய் மிட்டல் 31.	2018 - 2018
அரவிந்த் சக்சேனா	2018 - இன்றுவரை

I. இந்தியாவின் கம்பட்டரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல்கள்

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. வி. நர்ஹரி ராவ்	1948 - 1954
2. ஏ.கே.சந்தா	1954 - 1960
3. எஸ்.எச். ஏ.கே.ராய்	1960 - 1966
4. எஸ்.ரங்கநாதன்	1966 - 1972
5. ஏ. பக்ஸி	1972 - 1978
6. ஜியான் பிரகாஷ்	1978 - 1984
7. டி.என்.சதுர்வேதி	1984 - 1990
8. சிஜி சோமியா	1990 - 1996
9. வி.கே.ஷாங்லு	1996 - 2002
10. விஎன் கவுல்	2002 - 2008
11. வினோத் ராய்	2008 - 2013
12. ஷஷி காந்த் சர்மா 2013 - 2017	
13. ராஜீவ் மெஹ்ரிஷி	2017 - இன்றுவரை

ஜே. அட்டர்னி - ஜெனரல்ஸ் ஆஃப் இந்தியா

பெயர்	பதவிக்காலம்
1. எம்சி செடல்வாட்	1950 - 1963

பெயர்	பதவிக்காலம்
2. சிகே டாப்டரி	1963 - 1963
3. நிரேன் டி	1968 - 1977
4. எஸ்.வி.குப்தே	1977 - 1979
5. எல்.என்.சின்ஹா	1979 - 1983
6. கே.பராசரன்	1983 - 1989
7. சோலி ஜே. சொராப்ஜி	1989 - 1990
8. ஜி.ராமசாமி	1990 - 1992
9. மிலன் கே. பானர்ஜி	1992 - 1996
10. அசோக் கே. தேசாய்	1996 - 1998
11. சோலி ஜே. சொராப்ஜி	1998 - 2004
12. மிலன் கே. பானர்ஜி	2004 - 2009
13. கூலம் இ. வாகனவதி	2009 - 2014
14. முகுல் ரோஹ்த்கி	2014 - 2017
15. கே.கே.வேணுகோபால்	2017 - இன்றுவரை

இணைப்பு VI தலைவர்கள்
தேசிய கமிஷன்கள்

A. தேசிய மனித உரிமைகள் தரகு

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	நீதிபதி ரங்கநாத் மிஸ்ரா 1993 -	1996
2.	நீதிபதி எம்.என் வெங்கடாசலையா	1996 - 1999
3.	நீதிபதி ஜே.எஸ்.வர்மா	1999 - 2003
4.	நீதிபதி ஏ.எஸ்.ஆனந்த்	2003 - 2006
5.	நீதிபதி சிவராஜ் வி.பாட்டீல்	2006 - 2007
6.	நீதிபதி எஸ். ராஜேந்திர பாபு 2007 -	2009
7.	நீதிபதி கோவிந்த் பிரசாத் மாத்தூர்	2009 - 2010
8.	நீதிபதி கே.ஜி பாலகிருஷ்ணன்	2010 - 2015
9.	நீதிபதி சிரியல் ஜோசப்	2015 - 2016
10.	நீதிபதி எச்.எல்.தத்	2016 - வரை தேதி

பி. பெண்களுக்கான தேசிய ஆணையம்

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	ஜெயந்தி பட்நாயக்	1992 - 1995
2.	டாக்டர் வி. மோகினி கிரி	1995 - 1998
3.	விபா பார்த்தசாரதி	1999 - 2002
4.	டாக்டர் பூர்ணிமா அத்வானி	2002 - 2005
5.	டாக்டர் கிரிஜா வியாஸ்	2005 - 2008
6.	டாக்டர் கிரிஜா வியாஸ்	2008 - 2011
7.	மம்தா சர்மா	2011 - 2014
8.	லலிதா குமாரமங்கலம்	2014 - 2017
9.	ரேகா சர்மா	2018 - வரை தேதி

C. NATIONAL கமிஷன்

குழந்தை உரிமைகள் பாதுகாப்பு

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	டாக்டர் சாந்த சின்ஹா	2007 - 2010
2.	டாக்டர் சாந்த சின்ஹா	2010 - 2013
3.	குஷால் சிங்	2013 - 2014
4.	ஸ்துதி நரேன் காக்கர்	2015 - 2018
5.	பிரியங்க் கனூங்கோ	2018 - இன்றுவரை

D. NATIONAL கமிஷன்
பின்தங்கிய வகுப்புகள்

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	நீதிபதி ஆர்.என்.பிரசாத்	1993 - 1996
2.	நீதிபதி ஷியாம் சுந்தர்	1997 - 2000
3.	நீதிபதி பிஎல் யாதவ்	2000 - 2002
4.	நீதிபதி ராம் சூரத் சிங்	2002 - 2005
5.	நீதிபதி எஸ்.ரத்னவேல் பாண்டியன்	2006 - 2009
6.	நீதிபதி எம்.என்.ராவ்	2010 - 2013
7.	நீதிபதி வி.ஈஸ்வரய்யா	2013 - 2016
8.	டாக்டர். பகவான் லால் சாஹ்னி	2016 - வரை தேதி

E. NATIONAL கமிஷன்

சிறுபான்மையினர்

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	நீதிபதி முகமது சர்தார் அலி கான்	1993 - 1996
2.	பேராசிரியர் தாஹிர் முகமது	1996 - 1999
3.	நீதிபதி முகமது ஷமிம்	2000 - 2003
4.	தர்லோசன் சிங்	2003 - 2006
5.	முகமது ஹமீது அன்சாரி	2006 - 2007
6.	முகமது ஷஃபி குரேஷி	2007 - 2010
7.	வஜாஹத் ஹபிபுல்லாஹ்	2011 - 2014
8.	நசீம் அகமது	2014 - 2017
9.	சையத் கயோருல் ஹசன் ரிஸ்வி	2017 - வரை தேதி

எஃப். எர்ஸ்ட்வைல் தேசிய ஆணையம்

SCS மற்றும் STS க்கான (ஒருங்கிணைந்தவை)

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	SH ராம்தான்	1992 - 1995
2.	எச். ஹனுமந்தப்பா	1995 - 1998
3.	திலீப் சிங் பூரியா	1998 - 2002
4.	விஜய் சோங்கர் சாஸ்திரி	2002 - 2004

G. SCSக்கான தேசிய ஆணையம்

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	சூரஜ் பன்	2004 - 2006
2.	பூட்டா சிங்	2007 - 2010
3.	பிளஸ் புனியா	2010 - 2013
4.	பிளஸ் புனியா	2013 - 2016
5.	ராம் சங்கர் கத்தேரியா	2017 - இன்றுவரை

H. STSக்கான NATIONAL கமிஷன்

தொடர் எண்	பெயர்	பதவிக்காலம்
1.	குன்வர் சிங்	2004 - 2007
2.	ஊர்மிளா சிங்	2007 - 2010
3.	ராமேஷ்வர் ஓரான்	2010 - 2013
4.	ராமேஷ்வர் ஓரான்	2013 - 2016
5.	நந்த் குமார் சாய்	2017 - இன்றுவரை

பின் இணைப்பு VII UPSC இந்தியன் பற்றிய கேள்விகள்
பாலிட்டி (பொது ஆய்வுகள்— முதற்கட்ட தேர்வு 2010-
2019)

2010 தேர்வு தாள்

1. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றிக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

பின்வருபவை:

1. அடிப்படை உரிமைகள் 2.

அடிப்படைக் கடமைகள் 3.

மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

இந்திய அரசால் தொடங்கப்பட்ட தேசிய சமூக உதவித் திட்டத்தால் இந்திய

அரசியலமைப்பின் மேற்கூறிய விதிகளில் எது நிறைவேற்றப்படுகிறது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 3 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 2. பின்வரும் அறிக்கைகளைக்

கவனியுங்கள்: இந்திய உச்ச நீதிமன்றம், சட்டம் அல்லது உண்மை விஷயங்களில்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவருக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறது

1. அதன் சொந்த முயற்சியில் (பெரிய பொதுமக்களின் எந்தவொரு விஷயத்திலும்

ஆர்வம்). 2.

அவர் அத்தகைய ஆலோசனையை

நாடினால். 3. விஷயங்கள் அடிப்படை உரிமைகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தால் மட்டுமே

குடிமக்கள்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 3 மட்டும் (ஈ) 1 மற்றும் 2

3. லோக் அதாலத்களைப் பற்றி, பின்வருவனவற்றில் எது

கூற்றுகள் சரியா? (அ) லோக்

அதாலத்களுக்கு வழக்குக்கு முந்தைய கட்டத்தில் தீர்வு காணும் அதிகார வரம்பு

உள்ளது, எந்த நீதிமன்றத்திலும் நிலுவையில் உள்ள விஷயங்கள் அல்ல

(ஆ) லோக் அதாலத்கள் சிவில் மற்றும் குற்றமற்ற விஷயங்களைக் கையாளலாம் (இ)

ஒவ்வொரு லோக் அதாலத்திலும் பணியாற்றும் அல்லது ஓய்வு பெற்ற நீதித்துறை

அதிகாரிகள் மட்டுமே உள்ளனர், வேறு எந்த நபரும் அல்ல

(ஈ) மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகள் எதுவும்
சரியானவை அல்ல 4. இந்திய அரசு சட்டம் 1935 இல் உள்ள "இன்ஸ்ட்ருமென்ட்
ஆஃப் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்" 1950 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசியலமைப்பில்
(அ) அடிப்படை உரிமைகள் (ஆ) வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளாக
இணைக்கப்பட்டுள்ளது. மாநிலக் கொள்கையின் (c) மாநிலத்தின்
நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் அளவு (d) இந்திய அரசின் வணிக நடத்தை
5. பின்வருவனவற்றில் யார் நிதி ஆயோக்கினால் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு
பரிந்துரையையும் நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அவையின் முன்
வைக்க வேண்டும்? (அ) இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் (ஆ) மக்களவைத்
தலைவர் (இ) இந்தியப் பிரதமர் (ஈ) மத்திய நிதி அமைச்சர்

6. யூனியன் பட்ஜெட் தயாரித்து நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க
கீழ்க்கண்டவற்றில் எது பொறுப்பு? (அ) வருவாய்த் துறை (ஆ) பொருளாதார
விவகாரத் துறை (இ) நிதிச் சேவைத் துறை (ஈ) செலவினத் துறை

7. தேசிய புனர்வாழ்வு மற்றும் மீள்குடியேற்றக் கொள்கை, 2007ஐப் பற்றிக்
கொண்டு, பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்தக் கொள்கை
திட்டங்களுக்காக நிலம் கையகப்படுத்துதலால் பாதிக்கப்பட்ட நபர்களுக்கு
மட்டுமே பொருந்தும், வேறு எந்த காரணத்திற்காகவும் விருப்பமின்றி
இடம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு அல்ல.
2. இந்தக் கொள்கை சமூக நீதி மற்றும் அதிகாரமளித்தல் அமைச்சகத்தால்
உருவாக்கப்பட்டது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ)
1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1
அல்லது 2 இல்லை 8. இந்தியாவில் மாவட்ட அளவில்
நுகர்வோர் தகராறுகளை நிவர்த்தி செய்வது தொடர்பாக,
பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது அல்ல? (அ) ஒரு
மாநில அரசு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாவட்டங்களை நிறுவ முடியும்

(ஆ) மாவட்ட மன்றத்தின் உறுப்பினர்களில் ஒருவர் அ
பெண்.

(இ) பொருட்கள் அல்லது சேவைகளின் மதிப்பு ஐம்பது லட்ச ரூபாய்க்கு மிகாமல்
இருக்கும் புகார்களை மாவட்ட மன்றம் ஏற்றுக்கொள்கிறது.

(ஈ) விற்கப்படும் பொருட்கள் அல்லது வழங்கப்படும் சேவைகள் தொடர்பான
புகாரை, பொதுவாக நுகர்வோரின் நலன்களின் பிரதிநிதியாக மாநில அரசு
மாவட்ட மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யலாம் 9. பின்வரும் அதிகாரங்களில் எது
ஆளுநருக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது குறிப்பிட்ட மாநிலத்தில்
பஞ்சாயத்துகளால் ஒதுக்கப்படக்கூடிய வரிகள் மற்றும் கடமைகளை நிர்ணயம்
செய்வதற்கான கொள்கைகள் குறித்த ஒரு மாநிலத்தின்? (அ) மாவட்ட திட்டக்
குழுக்கள் (ஆ) மாநில நிதி ஆணையம் (இ) அந்த மாநிலத்தின் நிதி அமைச்சகம் (ஈ)
அந்த மாநிலத்தின் பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைச்சகம்

10. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

இந்தியாவில், பங்குச் சந்தைகள் மற்றும் எதிர்காலச் சந்தைகளில் பரிவர்த்தனைகள்
மீதான வரிகள்

1. யூனியனால் விதிக்கப்பட்டது

2. மாநிலங்களால் சேகரிக்கப்பட்டது

மேலே கொடுக்கப்பட்ட அறிக்கைகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

2011 தேர்வு தாள்

1. நாட்டில் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்ட அரசியலமைப்பு (எழுபத்து-மூன்றாவது திருத்தம்) சட்டம், 1992, பின்வருவனவற்றில் எதை வழங்குகிறது?

1. மாவட்ட திட்டக் குழுக்களின் அமைப்பு.
2. மாநில தேர்தல் ஆணையங்கள் அனைத்து பஞ்சாயத்துகளையும் நடத்த வேண்டும் தேர்தல்கள்.
3. மாநில நிதி ஆணையங்களை நிறுவுதல்.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (இ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 2. இந்தியாவில், ஒரு மதப் பிரிவு/சமூகம் வழங்கப்பட்டால் தேசிய சிறுபான்மையினரின் அந்தஸ்து, அதற்கு என்ன சிறப்பு நன்மைகள் உள்ளன?

1. இது பிரத்தியேக கல்வியை நிறுவி நிர்வகிக்க முடியும் நிறுவனங்கள்.
2. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் தானாகவே சமூகத்தின் ஒரு பிரதிநிதியை மக்களவைக்கு நியமிக்கிறார்.
3. பிரதம மந்திரியின் 15 அம்சத் திட்டத்தில் இருந்து பலன்களைப் பெறலாம்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 3. இந்தியாவில் லட்சக்கணக்கான மாற்றுத்திறனாளிகள் வசிக்கின்றனர். சட்டப்படி அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சலுகைகள் என்ன?

1. அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் 18 வயது வரை இலவசப் பள்ளிப்படிப்பு பள்ளிகள்.
 2. தொழில் அமைப்பதற்கான நிலத்தின் முன்னுரிமை ஒதுக்கீடு.
 3. பொது கட்டிடங்களில் சரிவுகள்.
- மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும்

(ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 4.

இலிருந்து நிதி திரும்பப் பெறுவதற்கான அங்கீகாரம்

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி (அ) இந்திய குடியரசுத்

தலைவர் (ஆ) இந்திய நாடாளுமன்றம் (இ) இந்தியப் பிரதமர் (ஈ)

மத்திய நிதியமைச்சரிடமிருந்து வர வேண்டும்.

5. வரிகள் மற்றும் அரசாங்க வணிகத்தை நடத்துவதற்கான பிற ரசீதுகள் மூலம் யூனியன்

அரசாங்கத்தால் பெறப்பட்ட அனைத்து வருவாய்களும் (அ) இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி (ஆ)

பொதுக் கணக்கு (இ) இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி (ஈ) வைப்புத்தொகைகள் மற்றும்

அட்வான்ஸ் ஃபண்ட்

6. இந்தியாவின் "கிழக்குப் பார் கொள்கை" பற்றிய குறிப்புடன், கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

பின்வரும் அறிக்கைகள்: 1.

இந்தியா தன்னை ஒரு முக்கியமான பிராந்தியமாக நிலைநிறுத்த விரும்புகிறது

கிழக்கு ஆசிய விவகாரங்களில் வீரர்.

2. பனிப்போர் முடிவுக்கு வந்ததால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை இந்தியா அடைக்க விரும்புகிறது.

3. தென்கிழக்கு மற்றும் கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள அண்டை நாடுகளுடன் வரலாற்று மற்றும்

கலாச்சார உறவுகளை மீட்டெடுக்க இந்தியா விரும்புகிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 1

மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 7. ஆண்டு யூனியன் பட்ஜெட்

லோக் மூலம் நிறைவேற்றப்படாத போது

சபா, (அ)

பட்ஜெட் மாற்றப்பட்டு மீண்டும் தாக்கல் செய்யப்படுகிறது (ஆ)

பரிந்துரைகளுக்காக பட்ஜெட் ராஜ்யசபாவுக்கு அனுப்பப்படுகிறது (இ) மத்திய நிதியமைச்சர்

ராஜினாமா செய்யும்படி கேட்கப்படுகிறார் (ஈ) கவுன்சிலின் ராஜினாமாவை பிரதமர்

சமர்ப்பிக்கிறார்.

அமைச்சர்கள்

8. இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ், பின்வருவனவற்றில் எது அடிப்படைக் கடமையல்ல? (அ)

பொதுத் தேர்தல்களில் வாக்களிப்பது (ஆ) அறிவியல் மனப்பான்மையை வளர்ப்பது

(இ) பொதுச் சொத்தைப் பாதுகாப்பது (ஈ)

அரசியலமைப்பைக் கடைப்பிடிப்பது மற்றும் அதன் இலட்சியங்களுக்கு
மதிப்பளித்தல் 9. இந்திய நிதிக் குழுவைப் பொறுத்தவரை, எது

பின்வரும் கூற்றுகள் சரியானதா? (அ) உள்கட்டமைப்பு

மேம்பாட்டிற்காக வெளிநாட்டு மூலதனத்தின் வரவை ஊக்குவிக்கிறது (ஆ) இது பொதுத்துறை
நிறுவனங்களிடையே சரியான நிதி விநியோகத்தை எளிதாக்குகிறது.

(இ) இது நிதி நிர்வாகத்தில் வெளிப்படைத்தன்மையை உறுதி செய்கிறது (ஈ)

இந்தச் சூழலில் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகள் (அ), (பி) மற்றும் (சி) எதுவும்
சரியாக இல்லை 10. பின்வருவனவற்றைக் கவனியுங்கள்: 1. கல்விக்கான உரிமை.

2. பொது சேவையில் சமமாக அணுகும் உரிமை.

3. உணவுக்கான உரிமை.

"உலகளாவிய மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின்" கீழ் மேற்கூறியவற்றில் எது மனித

உரிமைகள்/மனித உரிமைகள்? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (இ) 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2

மற்றும் 3

11. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: இந்தியாவில், ஒரு பெருநகரம்

திட்டக்குழு 1. அரசியலமைப்பின்

விதிகளின் கீழ் அமைக்கப்பட்டுள்ளது

இந்தியா.

2. பெருநகரத்திற்கான வரைவு மேம்பாட்டுத் திட்டங்களைத் தயாரிக்கிறது
பகுதி.

3. பெருநகரப் பகுதியில் அரசு வழங்கும் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் முழுப் பொறுப்பும்
உள்ளது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3

12. "ஓட்டு-கணக்கு" மற்றும் "இடைக்கால பட்ஜெட்" ஆகியவற்றுக்கு என்ன வித்தியாசம்?

1. "ஓட்டு-கணக்கின்" ஏற்பாடு வழக்கமான அரசாங்கத்தால் பயன்படுத்தப்படுகிறது, அதே

நேரத்தில் "இடைக்கால பட்ஜெட்" என்பது பயன்படுத்தப்படும் ஒரு ஒதுக்கீடு

ஒரு காபந்து அரசாங்கத்தால்.

2. "ஓட்டு-ஆன்-கணக்கு" என்பது அரசாங்கத்தின் பட்ஜெட்டில் உள்ள செலவினங்களை மட்டுமே கையாள்கிறது, அதே நேரத்தில் "இடைக்கால பட்ஜெட்" செலவு மற்றும் ரசீதுகள் இரண்டையும் உள்ளடக்கியது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

2012 தேர்வு தாள்

1. இந்திய அரசியலமைப்பில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான அதிகாரப் பகிர்வு (a) Morley-Minto Reforms, 1909 (b) Montagu-Chemsford Act, 1919 (c) இந்திய அரசு சட்டம், 1935 (ஈ) இந்திய சுதந்திரச் சட்டம், 1947

2. பஞ்சாயத்து (பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு நீட்டிப்பு) சட்டம், 1996 இன் கீழ் உள்ள பகுதிகளில், கிராம சபையின் பங்கு/அதிகாரம் என்ன?

1. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் நிலம் புறம்போக்கு செய்யப்படுவதை தடுக்கும் அதிகாரம் கிராம சபைக்கு உள்ளது.
2. சிறிய வனப் பொருட்களின் உரிமையை கிராம சபை கொண்டுள்ளது.
3. திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளில் எந்தவொரு கனிமத்திற்கும் வருங்கால உரிமம் அல்லது சுரங்க குத்தகை வழங்குவதற்கு கிராம சபையின் பரிந்துரை தேவை.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (இ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 3. இந்திய நாடாளுமன்றத்தில், ஒத்திவைப்பின் நோக்கம்

பிரேரணை

(அ) அவசர பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு திட்டவட்டமான விஷயத்தில் விவாதத்தை

அனுமதிப்பது (ஆ) எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்களிடமிருந்து தகவல்களை சேகரிக்க

அனுமதிக்க வேண்டும்

அமைச்சர்கள்

(c) தேவையில் குறிப்பிட்ட தொகையை குறைக்க அனுமதிக்க

மானியம்

(ஈ) சில உறுப்பினர்களின் தகாத அல்லது வன்முறை நடத்தையை சரிபார்க்கும்

நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்க 4. தேசிய பசுமை தீர்ப்பாயம் சட்டம், 2010 இந்திய அரசியலமைப்பின் பின்வரும் எந்த விதிகளுக்கு இணங்க இயற்றப்பட்டது?

1. ஆரோக்கியமான சூழலுக்கான உரிமை, உரிமையின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது பிரிவு 21 இன் கீழ் வாழ்க்கைக்கு
2. சட்டப்பிரிவு 275(1)ன் கீழ் பட்டியல் பழங்குடியினரின் நலனுக்காக பட்டியலிடப்பட்ட பகுதிகளில் நிர்வாகத்தின் அளவை உயர்த்துவதற்கான மானியங்களை வழங்குதல்
3. குறிப்பிட்டுள்ளபடி கிராம சபையின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகள் பிரிவு 243(A) கீழ்
5. இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளின் கீழ் பின்வரும் விதிகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்தியக் குடிமக்களுக்கு ஒரு சீரான சிவில் சட்டத்தைப் பாதுகாத்தல் 2. கிராம பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைத்தல் 3. கிராமப்புறங்களில் குடிசைத் தொழில்களை ஊக்குவித்தல் 4. அனைவருக்கும் பாதுகாப்பு தொழிலாளர்கள் நியாயமான ஓய்வு மற்றும்

கலாச்சார வாய்ப்புகள்

மேற்கூறியவற்றில் எந்த காந்தியக் கோட்பாடுகள் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் பிரதிபலிக்கின்றன? (a) 1, 2 மற்றும் 4 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 6. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. யூனியன் பிரதேசங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை ராஜ்யசபா.

2. தேர்தல் தகராறுகளை தீர்ப்பது தலைமை தேர்தல் ஆணையரின் எல்லைக்குள் உள்ளது.
3. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, நாடாளுமன்றம் மக்களவை மற்றும் ராஜ்யசபாவை மட்டுமே கொண்டுள்ளது.
- மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 (சி) 1 மற்றும் 3 (ஈ) இல்லை

7. இந்தியாவில் சட்ட விதிகளின் கீழ் நுகர்வோர்” உரிமைகள் / சலுகைகள் குறித்து, பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது/சரியானது?

1. உணவுக்கான மாதிரிகளை எடுக்க நுகர்வோருக்கு அதிகாரம் உள்ளது சோதனை.

2. எந்தவொரு நுகர்வோர் மன்றத்திலும் நுகர்வோர் புகார் அளிக்கும்போது, கட்டணம் எதுவும் செலுத்த வேண்டியதில்லை.
 3. ஒரு நுகர்வோர் இறந்தால், அவரது/அவளுடைய சட்டப்பூர்வ வாரிசு அவர் சார்பாக நுகர்வோர் மன்றத்தில் புகார் அளிக்கலாம்.
- கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 8. மக்களவை சபாநாயகரின் அலுவலகம் குறித்து,

பின்வரும் அறிக்கைகள்: 1.

- அவர்/அவள் மகிழ்ச்சியின் போது பதவியை வகிக்கிறார் ஜனாதிபதி.
2. அவர்/அவள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நேரத்தில் அவையில் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, ஆனால் அவர்/அவள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாளிலிருந்து ஆறு மாதங்களுக்குள் அவையில் உறுப்பினராக வேண்டும்.
 3. அவர் / அவள் ராஜினாமா செய்ய விரும்பினால், அவரது / அவள் ராஜினாமா கடிதத்தை துணை சபாநாயகருக்கு அனுப்ப வேண்டும்.
- மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 3 மட்டும் (இ) 1, 2 மற்றும் 3 (ஈ) இல்லை

9. பின்வருவனவற்றில் எது அசல் அதிகார வரம்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது

உச்ச நீதிமன்றத்தின்?

1. இந்திய அரசுக்கும் ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கும் இடையேயான தகராறு
2. நாடாளுமன்றம் அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத் தேர்தல்கள் தொடர்பான சர்ச்சை
3. இந்திய அரசுக்கும் யூனியனுக்கும் இடையேயான தகராறு

பிரதேசம் 4.

- இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒரு சர்ச்சை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மற்றும் 2 (b) 2 மற்றும் 3 (c) 1 மற்றும் 4 (d) 3 மற்றும் 4

10. பின்வருவனவற்றில் எது முக்கிய அம்சம்(கள்) ஆகும்

இந்திய அரசு சட்டம், 1919?

1. நிர்வாக அரசாங்கத்தில் டைரிக்கி அறிமுகம்

மாகாணங்கள்

2. தனி வகுப்புவாத தேர்தல்கள் அறிமுகம்

முஸ்லிம்கள்

3. மத்திய அரசால் சட்டமியற்றும் அதிகாரப் பகிர்வு

மாகாணங்கள்

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2

மற்றும் 3

11. பின்வரும் எந்த சிறப்பு அதிகாரங்கள் இந்திய அரசியலமைப்பால் ராஜ்யசபாவிற்கு

வழங்கப்பட்டுள்ளன? (அ) ஒரு மாநிலத்தின் தற்போதைய நிலப்பரப்பை மாற்றுவது

மற்றும் மாற்றுவது

ஒரு மாநிலத்தின் பெயர்

(ஆ) மாநிலப் பட்டியலில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும், அகில இந்திய அளவில் ஒன்று அல்லது அதற்கு

மேற்பட்டவற்றை உருவாக்குவதற்கும் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிக்கும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதல்

சேவைகள்

(c) குடியரசுத் தலைவரின் தேர்தல் நடைமுறையைத் திருத்துவது மற்றும் அவர்/அவர்

ஓய்வு பெற்ற பிறகு குடியரசுத் தலைவரின் ஓய்வூதியத்தை நிர்ணயம் செய்தல்

(ஈ) தேர்தல் ஆணையத்தின் செயல்பாடுகளைத் தீர்மானிப்பதற்கும் தேர்தல்

ஆணையர்களின் எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிப்பதற்கும் 12. பின்வருவனவற்றில்

பாராளுமன்ற முறைகள் எவை

இந்தியாவில் பொது நிதி மீதான கட்டுப்பாடு?

1. நாடாளுமன்றத்தில் வருடாந்திர நிதிநிலை அறிக்கையை வைப்பது 2. இந்திய

ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தில் இருந்து நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவை நிறைவேற்றிய

பின்னரே பணத்தை திரும்பப் பெறுதல்

3. துணை மானியங்கள் மற்றும் வாக்களிப்பு கணக்குகள் 4. பாராளுமன்ற பட்ஜெட்

அலுவலகம் மூலம் மேக்ரோ பொருளாதார முன்னறிவிப்புகள் மற்றும் செலவினங்களுக்கு

எதிரான அரசாங்கத்தின் திட்டத்திற்கான காலமுறை அல்லது குறைந்தபட்சம் ஒரு

மத்திய ஆண்டு மதிப்பாய்வு

5. பாராளுமன்றத்தில் நிதி மசோதாவை அறிமுகப்படுத்துதல் கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1, 2, 3 மற்றும் 5 மட்டும் (ஆ) 1, 2 மற்றும் 4 மட்டும்

(c) 3, 4 மற்றும் 5 மட்டும்

(d) 1, 2, 3, 4 மற்றும் 5

13. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ்க்கண்ட விதிகளில் எது கல்வியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது?

1. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்
2. கிராமப்புற மற்றும் நகர்ப்புற உள்ளாட்சி அமைப்புகள்
3. ஐந்தாவது அட்டவணை 4. ஆறாவது அட்டவணை 5.

ஏழாவது அட்டவணை கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள

குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 3, 4 மற்றும் 5 மட்டும் (c) 1, 2 மற்றும் 5

மட்டும் (d) 1, 2, 3, 4 மற்றும் 5

14. இந்தியாவில், பொது நிதி திறமையாகவும், நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்வதைத் தவிர, பொதுத் தணிக்கையாளர் மற்றும் தணிக்கையாளர் (CAG) அலுவலகத்தின் முக்கியத்துவம் என்ன?

1. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் தேசிய அவசரநிலை / நிதி நெருக்கடியை அறிவிக்கும் போது CAG நாடாளுமன்றத்தின் சார்பாக கருவூலக் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துகிறது.

2. அமைச்சகங்களால் திட்டங்கள் அல்லது திட்டங்களை நிறைவேற்றுவது குறித்த CAG அறிக்கைகள் பொதுக் கணக்குக் குழுவால் விவாதிக்கப்படுகின்றன.

3. பொது நிதியை நிர்வகிக்கும் போது சட்டத்தை மீறியவர்கள் மீது குற்றச்சாட்டுகளை சுமத்த, CAG அறிக்கைகளில் உள்ள தகவல்களை புலனாய்வு முகமைகள் பயன்படுத்தலாம்.

4. அரசு நிறுவனங்களின் தணிக்கை மற்றும் கணக்குகளை கையாளும் போது, சட்டத்தை மீறுபவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர சிஏஜிக்கு சில நீதித்துறை அதிகாரங்கள் உள்ளன.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1, 3

மற்றும் 4 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2, 3

மற்றும் 4 15. இந்தியப் பிரதமர், அவர்/அவள் நியமனத்தின் போது

- (அ) பாராளுமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை ஆனால் ஆறு மாதங்களுக்குள் அவைகளில் ஒன்றில் உறுப்பினராக வேண்டும்
- (b) பாராளுமன்றத்தின் ஒரு அவையில் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, ஆனால் ஆறு மாதங்களுக்குள் மக்களவை உறுப்பினராக வேண்டும் (c) பாராளுமன்றத்தின் அவைகளில் ஒன்றில் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும் (d) கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும் லோக்சபா உறுப்பினர் 16. எல்லை நிர்ணய ஆணையத்தைப் பற்றி, கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

பின்வரும் அறிக்கைகள்: 1.

எல்லை நிர்ணய ஆணையத்தின் உத்தரவுகள் இருக்க முடியாது

ஒரு நீதிமன்றத்தில் சவால்.

2. எல்லை நிர்ணய ஆணையத்தின் உத்தரவுகள் மக்களவை அல்லது மாநில சட்டப்

பேரவை முன் வைக்கப்படும் போது, அவை உத்தரவுகளில் எந்த மாற்றத்தையும்

ஏற்படுத்த முடியாது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

17. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்படி, பின்வருவனவற்றில் எதை நாடாளுமன்றத்தின் முன் வைக்க வேண்டும் என்பது இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் கடமை?

1. யூனியன் நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் 2. பொதுக் கணக்குக் குழுவின் அறிக்கை 3. பொதுக் கணக்குத் தணிக்கையாளர் மற்றும் தணிக்கையாளரின் அறிக்கை 4. திட்டமிடப்பட்ட தேசிய ஆணையத்தின் அறிக்கை

சாதிகள்

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 4 மட்டும் (c) 1, 3 மற்றும் 4 மட்டும்

(d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 18. மக்களவை மற்றும் மக்களவைக்கு இடையே ஒரு

முட்டுக்கட்டை 1. சாதாரண சட்டம் 2. பண மசோதா நிறைவேற்றப்படும் போது

ராஜ்யசபா நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கிறது.

3. அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதா கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2

மற்றும் 3 19. பின்வருவனவற்றில் எது/ இந்திய அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள

குடிமக்களின் அடிப்படைக் கடமைகளில் உள்ளதா?

1. நமது கூட்டுப் பண்பாட்டின் செழுமையான பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாத்தல் 2. சமூக

அநீதியிலிருந்து நலிந்த பிரிவினரைப் பாதுகாத்தல் 3. அறிவியல் மனப்பான்மை

மற்றும் விசாரணை மனப்பான்மையை வளர்ப்பது 4. தனிமனிதனின் அனைத்துத்

துறைகளிலும் சிறந்து விளங்க பாடுபடுதல்.

மற்றும் கூட்டுச் செயல்பாடு கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (ஈ) 1,

2, 3 மற்றும் 4 20. அதற்கான ஏற்பாடு என்ன? இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின்

சுயாட்சியைப் பாதுகாப்பதா?

1. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது, இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் இந்தியத் தலைமை நீதிபதியைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

2. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளை முதல்வர் பதவி நீக்கம் செய்யலாம்

இந்தியாவின் நீதி மட்டுமே.

3. நீதிபதிகளின் சம்பளம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகிறது,

இதற்கு சட்டமன்றம் வாக்களிக்க வேண்டியதில்லை.

4. இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரிகள் மற்றும் பணியாளர்களின் அனைத்து

நியமனங்களும் இந்திய தலைமை நீதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே

அரசாங்கத்தால் செய்யப்படுகின்றன.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (b)

3 மற்றும் 4 மட்டும் (c) 4 மட்டும் (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4

2013 தேர்வு தாள்

1. கீழ்க்கண்டவர்களில் யார் தேசியம்

வளர்ச்சி கவுன்சிலர்?

1. பிரதமர் 2. தலைவர், நிதி

ஆணையம் 3. மத்திய அமைச்சரவையின்

அமைச்சர்கள் 4. மாநில முதல்வர்கள் கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி

சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்: (அ) 1, 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஆ)

1, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (ச) 2 மற்றும் 4 மட்டும் (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 2. பின்வரும்

அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: பொதுக் கணக்குகளுக்கான

நாடாளுமன்றக் குழு 1. மக்களவையின் 25 உறுப்பினர்களுக்கு மிகாமல்

இருக்கும் 2. ஆய்வு செய்கிறது அரசாங்கத்தின் ஒதுக்கீடு மற்றும் நிதிக்

கணக்குகள் 3. இந்திய தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளரின்

அறிக்கையை ஆய்வு செய்கிறது

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (அ)

1 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 3.

இந்தியாவின் சூழலில், பின்வரும் எந்தக் கொள்கைகள்

பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தில் நிறுவனரீதியாகக்

குறிப்பிடப்படுகின்றன?

1. அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்.

2. அமைச்சர்கள் மீது நம்பிக்கை வரும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள்
பாராளுமன்றம்.

3. அமைச்சரவை மாநிலத் தலைவர் தலைமையில் உள்ளது.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும். (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 3 மட்டும் (இ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ)

1, 2 மற்றும் 3 4. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

1. மையத்தில் அமைச்சர்கள் குழு கூட்டாக இருக்கும்
பாராளுமன்றத்திற்கு பொறுப்பு.
2. மத்திய அமைச்சர்கள் பதவியில் இருப்பார்கள்
இந்திய ஜனாதிபதியின் மகிழ்ச்சி.
3. பிரதம மந்திரி ஜனாதிபதிக்கு தகவல் தெரிவிக்க வேண்டும்
சட்டத்திற்கான முன்மொழிவுகள் பற்றி.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்
(ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 5.
பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. தேசிய வளர்ச்சிக்
கவுன்சில் என்பது திட்டக் கமிஷனின் ஓர் அங்கமாகும்.

2. பொருளாதார மற்றும் சமூகத் திட்டமிடல் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில்
ஒருங்கிணைந்த பட்டியலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.
3. பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் சமூக நீதிக்கான திட்டங்களைத் தயாரிக்கும்
பணியை பஞ்சாயத்துகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என்று இந்திய
அரசியலமைப்புச் சட்டம் பரிந்துரைக்கிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்
(b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 6.
பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. ராஜ்யசபாவின்
தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் உறுப்பினர்கள் அல்ல. அந்த
வீட்டின்.

2. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் நியமன உறுப்பினர்களுக்கு குடியரசுத்
தலைவர் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை என்றாலும், துணைத்
தலைவர் தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமை அவர்களுக்கு உண்டு.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்
(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2
இல்லை 7. தேசிய சட்ட சேவைகள் ஆணையத்தைப் பொறுத்தவரை,
பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

1. சமூகத்தின் நலிந்த பிரிவினருக்கு சம வாய்ப்பு என்ற அடிப்படையில் இலவச மற்றும் திறமையான சட்ட சேவைகளை வழங்குவதே இதன் நோக்கமாகும்.

2. நாடு முழுவதும் சட்ட திட்டங்கள் மற்றும் திட்டங்களை செயல்படுத்த மாநில சட்ட சேவைகள் அதிகாரிகளுக்கு இது வழிகாட்டுதல்களை வழங்குகிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ)

1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1

அல்லது 2 இல்லை 8. பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும்

பிற பாரம்பரிய வனவாசிகள் (வன உரிமைகள் அங்கீகாரம்)

சட்டம், 2006 இன் கீழ், யார் அதிகாரம் செலுத்த வேண்டும்

தனிநபர் அல்லது சமூக வன உரிமைகள் அல்லது இரண்டின் தன்மை மற்றும்

அளவை நிர்ணயம் செய்வதற்கான செயல்முறையைத் தொடங்க

வேண்டுமா? (அ) மாநில வனத்துறை (ஆ) மாவட்ட ஆட்சியர் / துணை

ஆணையர் (இ) தாசில்தார் / தொகுதி வளர்ச்சி அலுவலர் / மண்டல

வருவாய்

அதிகாரி

(ஈ) கிராம சபை 9.

இந்தியரின் நோக்கங்களில் ஒன்றாக "பொருளாதார நீதி"

அரசியலமைப்பு (a) முன்னுரை மற்றும்

அடிப்படை உரிமைகள் (b) மாநிலக் கொள்கையின்

முன்னுரை மற்றும் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் (c) மாநிலக்

கொள்கையின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்

கோட்பாடுகள் (d) மேற்கூறியவை எதுவும் இல்லை (c) உத்தரவு

மாநிலக் கொள்கையின் கோட்பாடுகள் (d) அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும்

அடிப்படைக் கடமைகள் 11. ஒரு பண மசோதா ராஜ்யசபாவால் கணிசமாக

திருத்தப்பட்டால் என்ன பின்பற்றப்படும்? (அ) மாநிலங்களவையின்

பரிந்துரைகளை ஏற்று அல்லது ஏற்காமல், மக்களவை இன்னும் மசோதாவைத்

தொடரலாம்

(b) லோக்சபா இந்த மசோதாவை மேலும் பரிசீலிக்க முடியாது

(c) மக்களவை மறுபரிசீலனைக்காக ராஜ்யசபாவிற்கு மசோதாவை

அனுப்பலாம்

(ஈ) மசோதாவை நிறைவேற்ற குடியரசுத் தலைவர் கூட்டுக் கூட்டத்தை அழைக்கலாம்

12. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது?

(அ) இந்தியாவில், அதே நபரை நியமிக்க முடியாது

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு

ஆளுநர் (b) இந்தியாவில் உள்ள மாநிலங்களின் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள்

மாநில ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்

உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்

ஜனாதிபதி

(இ) ஒரு ஆளுநரை அவரது பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கான எந்த நடைமுறையும்

இந்திய அரசியலமைப்பில் வகுக்கப்படவில்லை (ஈ) ஒரு யூனியன்

பிரதேசத்தில் சட்டமன்ற அமைப்பு இருந்தால், முதல்வர் லெப்டினன்ட் கவர்னரால்

நியமிக்கப்படுகிறார். பெரும்பான்மை ஆதரவின் அடிப்படையில் 13. இந்திய

வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் வகையில், மாகாணங்களில் இருந்து அரசியல்

நிர்ணய சபையின் உறுப்பினர்கள் (அ) அந்த மாகாணங்களின் மக்களால் நேரடியாகத்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் (ஆ) இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லீம் லீக் (c.)

அரசியலமைப்பு விஷயங்களில் நிபுணத்துவத்திற்காக அரசாங்கத்தால்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாகாண சட்டப் பேரவைகளால் (d) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்

14. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்திய அரசியலமைப்புச்

சட்டத்தின் திருத்தம் மக்களவையில் ஒரு மசோதாவை அறிமுகப்படுத்துவதன்

மூலம் மட்டுமே தொடங்க முடியும். .

2. அத்தகைய திருத்தம் அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சித் தன்மையில்

மாற்றங்களைச் செய்ய விரும்பினால், இந்தத் திருத்தம் இந்தியாவின்

அனைத்து மாநிலங்களின் சட்டமன்றத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் 1 அல்லது 2 இல்லை 15.

பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: இந்திய அட்டர்னி ஜெனரல்

முடியும்

1. மக்களவையின் நடவடிக்கைகளில் பங்கேற்பது 2.

மக்களவையின் குழுவில் உறுப்பினராக இருத்தல் 3.

மக்களவையில் பேசுதல்

4. மக்களவையில் வாக்களியுங்கள்

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகளில் எது சரியானது? (அ) 1
மட்டும் (b) 2 மற்றும் 4 மட்டும் (c) 1, 2 மற்றும் 3 (d) 1 மற்றும் 3 மட்டும் 16.
பின்வரும் அமைப்புகளில் எது குறிப்பிடப்படவில்லை/ இல்லை

அரசியலமைப்பில்?

1. தேசிய வளர்ச்சி கவுன்சில் 2. திட்டக்குழு 3.
மண்டல கவுன்சில்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள
குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான
பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (a) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (b) 2 மட்டும் (c) 1 மற்றும்
3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 17. பாராளுமன்றம் எந்த ஒரு சட்டத்தை
முழுவதுமாக அல்லது எந்த பகுதிக்காகவும் உருவாக்க முடியும்

சர்வதேச ஒப்பந்தங்களைச் செயல்படுத்த இந்தியா (அ)
அனைத்து மாநிலங்களின் ஒப்புதலுடன் (ஆ)
பெரும்பான்மை மாநிலங்களின் ஒப்புதலுடன் (இ)
சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களின் ஒப்புதலுடன் (ஈ) எந்த
மாநிலத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல்

18. அரசாங்கம் 1996 இல் திட்டமிடப்பட்ட பகுதிகளுக்கு பஞ்சாயத்து நீட்டிப்பு (PESA)
சட்டத்தை இயற்றியது. பின்வருவனவற்றில் எது அதன் நோக்கமாக அடையாளம்
காணப்படவில்லை? (அ) சுயராஜ்யத்தை வழங்குதல் (ஆ) பாரம்பரிய உரிமைகளை
அங்கீகரித்தல் (இ) பழங்குடியினர் பகுதிகளில் தன்னாட்சிப் பகுதிகளை
உருவாக்குதல் (ஈ) பழங்குடி மக்களை சுரண்டலில் இருந்து விடுவித்தல்

2014 தேர்வுத் தாள்

1. பின்வரும் மொழிகளைக் கவனியுங்கள்:

1. குஜராத்தி 2. கன்னடம் 3. தெலுங்கு
மேலே உள்ளவற்றில் எது "செம்மொழி /

மொழிகள்" என்று அரசாங்கத்தால்

அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது? (a) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (b) 3 மட்டும் (c) 2 மற்றும் 3

மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 2. பின்வருவனவற்றில் எது பெரிய குழு

பாராளுமன்றமா? (அ) பொதுக்

கணக்குகளுக்கான குழு (ஆ)

மதிப்பீடுகளுக்கான குழு (இ) பொது

நிறுவனங்களுக்கான குழு (ஈ) மனுக்கள் மீதான குழு

3. பற்பசை வாங்கும் போது நீங்கள் செலுத்தும் விற்பனை வரி என்பது

(அ) மத்திய அரசால் விதிக்கப்படும் வரி (ஆ) மத்திய அரசால்

விதிக்கப்பட்ட வரி, ஆனால் மாநில அரசால் வசூலிக்கப்படும் (இ) மாநில

அரசால் விதிக்கப்படும் ஆனால் வசூலிக்கப்படும் வரி மத்திய அரசு

(ஈ) மாநில அரசால் விதிக்கப்படும் மற்றும் வசூலிக்கப்படும் வரி 4.

இந்திய அரசியலமைப்பின் பின்வரும் அட்டவணைகளில் எது, கட்சி

விலகல் தடுப்பு தொடர்பான விதிகளைக் கொண்டுள்ளது? (a)

இரண்டாவது அட்டவணை (b) ஐந்தாவது அட்டவணை (c) எட்டாவது

அட்டவணை (d) பத்தாவது அட்டவணை 5. இந்திய அரசியலமைப்பில்,

சர்வதேச அமைதி மற்றும் பாதுகாப்பை மேம்படுத்துவது (a)

அரசியலமைப்பின் முன்னுரையில் (b) கட்டளைக் கோட்பாடுகளில்

சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மாநிலக் கொள்கை (இ) அடிப்படைக் கடமைகள் (ஈ)

ஒன்பதாவது அட்டவணை

6. பின்வருவனவற்றில் 'திட்டமிடுதல்' உடன் தொடர்புடையவை

இந்தியாவா?

1. நிதி ஆணையம் 2. தேசிய வளர்ச்சி

கவுன்சில்.

3. மத்திய ஊரக வளர்ச்சி அமைச்சகம் 4. மத்திய நகர்ப்புற

மேம்பாட்டு அமைச்சகம் 5. பாராளுமன்றம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள
குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்.

(a) 1, 2 மற்றும் 5 மட்டும் (b) 1, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (c) 2 மற்றும் 5 மட்டும் (d) 1, 2, 3,
4 மற்றும் 5 7. பின்வருவனவற்றில் எது/செயல்பாடு/செயல்பாடுகள் இன்

அமைச்சரவை செயலகமா?

1. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரித்தல்
2. அமைச்சரவைக் குழுக்களுக்குச் செயலர் உதவி 3. அமைச்சுக்களுக்கு
நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள

குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 8. பின்வரும்

அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

அரசியலமைப்பு அரசாங்கம் என்பது 1. மாநில அதிகாரத்தின்

நலனுக்காக தனிநபர் சுதந்திரத்தின் மீது பயனுள்ள கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது 2.

மாநில அதிகாரத்தின் மீது பயனுள்ள கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது

தனிமனித சுதந்திரத்தின் நலனுக்காக மேலே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2

மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் 1 அல்லது 2 இல்லை 9.

பின்வருவனவற்றில் எந்த மாநில ஆளுநருக்கு விருப்பமான அதிகாரங்கள்
வழங்கப்படுகின்றன?

1. குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியை அமல்படுத்தியதற்காக இந்திய குடியரசுத் தலைவருக்கு
அறிக்கை அனுப்புதல் 2. அமைச்சர்களை நியமித்தல்

3. மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சில மசோதாக்களை இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒதுக்குதல் 4. மாநில அரசின் வணிகத்தை நடத்துவதற்கான விதிகளை உருவாக்குதல் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 2, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (ஈ) 1, 2, 3 மற்றும் 4 10. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. குடியரசுத் தலைவர் மேலும் விதிகளை உருவாக்குவார் இந்திய அரசாங்கத்தின் வணிகத்தின் வசதியான பரிவர்த்தனை மற்றும் மேற்கூறிய வணிகத்தின் அமைச்சர்களிடையே ஒதுக்கீடு.

2. இந்திய அரசாங்கத்தின் அனைத்து நிர்வாக நடவடிக்கைகளும் பிரதமரின் பெயரில் எடுக்கப்படும்.
மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

11. ஒரு எண் தொடர்பான பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்
இந்தியாவில் நம்பிக்கைத் தீர்மானம்:
1. நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை
இந்திய அரசியலமைப்பு.
2. நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை மக்களவையில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

12. மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே உள்ள சர்ச்சைகளைத் தீர்ப்பதற்கான இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் அதன் (a) ஆலோசனை அதிகார வரம்பு (b) மேல்முறையீட்டு அதிகார வரம்பு (c) அசல் அதிகார வரம்பு (d) ரிட் அதிகார வரம்புக்கு உட்பட்டது

13. இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தில் நீதிபதிகளின் எண்ணிக்கையை
அதிகரிக்கும் அதிகாரம் (அ) இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் (ஆ)
நாடாளுமன்றம் (இ) இந்தியத் தலைமை நீதிபதி (ஈ) சட்ட ஆணையம்

2015 தேர்வு தாள்

1. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் தொடர்பான பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. நாட்டின் சமூகப் பொருளாதார ஜனநாயகத்தை கோட்பாடுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

2. இந்தக் கோட்பாடுகளில் உள்ள விதிகள் எந்த நீதிமன்றத்தாலும் செயல்படுத்தப்பட முடியாதவை.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

2. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.
மாநிலங்களவைக்கு நிராகரிக்கவோ அல்லது ஏற்கவோ அதிகாரம் இல்லை ஒரு பண மசோதாவை திருத்தவும்.

2. ராஜ்யசபா கோரிக்கைகள் மீது வாக்களிக்க முடியாது மானியங்கள்.

3. ராஜ்யசபாவில் வருடாந்திர நிதி பற்றி விவாதிக்க முடியாது அறிக்கை.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மட்டும் (c) 2 மற்றும் 3 மட்டும் 3. அரசாங்கம் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளது (b) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 of India Act of 1919 (a) நீதித்துறைக்கும் சட்டமன்றம் (b) மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களின் அதிகார வரம்பு (c) இந்திய மாநில செயலாளரின் அதிகாரங்கள் மற்றும்

வைஸ்ராய்

(ஈ) மேலே எதுவும் இல்லை

4. ஒரு மசோதா நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்திற்குப் பரிந்துரைக்கப்படும்போது, அது (அ) பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் மற்றும் வாக்களிக்க வேண்டும் (ஆ) நான்கில் மூன்று பங்கு பெரும்பான்மை உறுப்பினர்கள் கலந்துகொண்டு வாக்களிக்கிறார்கள் (c) சபைகளில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மை

(ஈ) வீடுகளின் முழுமையான பெரும்பான்மை

5. இந்திய அரசு NITI ஆயோக்கை நிறுவியுள்ளது

(அ) மனித

உரிமைகள் ஆணையம் (ஆ) நிதி

ஆணையம் (இ) சட்ட ஆணையம் (ஈ)

திட்டக் கமிஷன் 6. பின்வரும்

அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

இந்திய ஒன்றியத்தின் நிர்வாக அதிகாரம்

பிரதமர்.

2. சிவில் சர்வீசஸ் வாரியத்தின் அதிகாரபூர்வ தலைவர் பிரதமர்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (a) 1

மட்டும் (b) 2 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 2 (d) இரண்டும் 1 அல்லது 2 இல்லை

7. ஐந்தாவது அட்டவணை மற்றும் ஆறாவது அட்டவணையில் உள்ள விதிகள்

(அ) பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினரின் நலன்களைப்

பாதுகாப்பதற்காக (ஆ) மாநிலங்களுக்கிடையேயான

எல்லைகளைத் தீர்மானிப்பதற்காக (இ) பஞ்சாயத்துகளின்

அதிகாரங்கள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளைத் தீர்மானித்தல் (ஈ)

அனைத்து எல்லை மாநிலங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக

உருவாக்கப்பட்டது 8. மத்திய அரசைப் பற்றி, கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

பின்வரும் அறிக்கைகள்: 1.

நாடாளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படும் யூனியன் பட்ஜெட் தயாரிப்பதற்கு

வருவாய்த் துறை பொறுப்பு.

2. இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் இல்லாமல், இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து எந்தத் தொகையையும் திரும்பப் பெற முடியாது.

3. பொதுக் கணக்கிலிருந்து செய்யப்படும் அனைத்துப் பணப் பரிமாற்றங்களுக்கும் இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் தேவை.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மற்றும்

2 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 2 மட்டும்

(ஈ) 1, 2 மற்றும் 3

9. பின்வருவனவற்றில் யார்/யார் பாதுகாவலர் இந்திய அரசியலமைப்பு?

(அ) இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர்

(ஆ) இந்தியப் பிரதமர் (இ) மக்களவைச்

செயலகம் (ஈ) இந்திய உச்ச நீதிமன்றம்

10. பின்வருவனவற்றில் எது சமீபத்தில் செம்மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது? (அ)

ஒடியா (ஆ) கொங்கனி (இ) போஜ்புரி (ஈ) அசாமிஸ் 11. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்தியாவில் உள்ள ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றக் கவுன்சில், குறிப்பிட்ட மாநிலத்தின் சட்டப் பேரவையின் பாதியை விட பெரியதாக இருக்கலாம்.

2. மாநில ஆளுநர் தலைவரை நியமிக்கிறார்

அந்த குறிப்பிட்ட மாநிலத்தின் சட்ட மேலவை.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1

மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

12. "இறையாண்மை, ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றை நிலைநிறுத்தவும் பாதுகாக்கவும்

இந்தியா" என்பது (அ) அரசியலமைப்பின்

முன்னுரையில் (ஆ) மாநிலக் கொள்கையின்

வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் (இ) அடிப்படை

உரிமைகள் (ஈ) அடிப்படைத் தேவைகள் 13.

பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் அடிப்படைப்

பொருள்

பின்வருவனவற்றில் எதை உறுதி செய்தல்

1. வளர்ச்சியில் மக்களின் பங்கேற்பு 2. அரசியல்

பொறுப்புக்கூறல் 3. ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் 4. நிதி

திரட்டல் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப்

பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்.

(அ) 1, 2 மற்றும் 3 மட்டுமே

(b) 2 மற்றும் 4

மட்டும் (c) 1 மற்றும்

3 மட்டும் (d) 1, 2, 3

மற்றும் 4 14. இந்திய அரசியலமைப்பில் "நலன்புரி அரசு" என்பதன் இலட்சியம் அதன் (அ)

முன்னுரையில்

(ஆ) மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல்

கோட்பாடுகள் (இ) அடிப்படை உரிமைகள் (ஈ)

ஏழாவது அட்டவணை 15. இந்தியாவில் ஒரு

நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை உள்ளது, ஏனெனில் (அ) மக்களவை மக்களால்

நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது (b) பாராளுமன்றம்

அரசியலமைப்பை திருத்தலாம் (c) ராஜ்யசபாவை கலைக்க முடியாது (d)

அமைச்சர்கள் குழு மக்களவைக்கு பொறுப்பு

2016 தேர்வுத் தாள்

1. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது?

1. லோக்சபாவில் நிலுவையில் உள்ள ஒரு மசோதா, அதன் ஒத்திவைப்பு காலாவதியாகும்.
2. ராஜ்யசபாவில் நிலுவையில் உள்ள மசோதா, மக்களவையால் நிறைவேற்றப்படவில்லை, லோக்சபா கலைக்கப்பட்டதால் காலாவதியாகாது.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை 2. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. ஒரு மாநிலத்தில் தலைமைச் செயலாளர் நியமிக்கப்படுகிறார்

அந்த மாநில ஆளுநர்.

2. ஒரு மாநிலத்தில் தலைமைச் செயலருக்கு ஒரு நிலையான பதவிக்காலம் உள்ளது. மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை 3. "கிராம நியாயாலயா சட்டம்" குறித்து, எது

பின்வரும் கூற்றுகள் சரியானதா?

1. சட்டத்தின்படி, கிராம நியாயாலயாக்கள் சிவில் மட்டுமே கேட்க முடியும் வழக்குகள் மற்றும் கிரிமினல் வழக்குகள் அல்ல.
2. சட்டம் உள்ளூர் அனுமதிக்கிறது சமூக என ஆர்வலர்கள் மத்தியஸ்தர்கள்/சமரசம் செய்பவர்கள்.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 அல்ல 4. தேசிய நலன் கருதி மாநிலப் பட்டியலில் உள்ள எந்தப் பொருளின் மீதும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டால் அதைச் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை இந்திய நாடாளுமன்றம் பெறுகிறது. அதன் விளைவு (அ) மக்களவையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் எளிய பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்டது

(ஆ) லோக்சபா அதன் மொத்த உறுப்பினர் எண்ணிக்கையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு
பெரும்பான்மையால் (இ) ராஜ்யசபா அதன் மொத்த உறுப்பினர்களின் எளிய
பெரும்பான்மையால் (ஈ) ராஜ்யசபா மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையில்

அதன் உறுப்பினர்கள் ஆஜராகி வாக்களிப்பது

5. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

எந்தவொரு நபருக்கும் குறைந்தபட்ச வயது நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது

பஞ்சாயத்து உறுப்பினர் 25 ஆண்டுகள்.

2. ஒரு பஞ்சாயத்து முன்கூட்டியே கலைக்கப்பட்ட பிறகு மறுசீரமைக்கப்பட்டது

மீதமுள்ள காலத்திற்கு மட்டுமே தொடர்கிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (அ) 1

மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

6. மாண்டேக்-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் முன்மொழிவுகள் தொடர்பானவை

(அ) சமூக சீர்திருத்தங்கள்

(ஆ) கல்வி சீர்திருத்தங்கள் (இ)

போலீஸ் நிர்வாகத்தில் சீர்திருத்தங்கள் (ஈ)

அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள்

2017 தேர்வு தாள்

1. பின்வரும் நோக்கங்களில் எது இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில் உள்ளடக்கப்படவில்லை? (அ) சிந்தனை சுதந்திரம் (ஆ) பொருளாதார சுதந்திரம் (இ) கருத்து சுதந்திரம் (ஈ) நம்பிக்கை சுதந்திரம்

2. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்களின் எண்ணம்

பின்வருவனவற்றில் எதில் பிரதிபலிக்கிறது?

(அ) முன்னுரை (ஆ) அடிப்படை உரிமைகள்

(இ) மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல்

கோட்பாடுகள் (ஈ) அடிப்படைக் கடமைகள் 3. இந்திய

அரசியலமைப்பில் சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமையின்

மூலம் பின்வருவனவற்றில் எது எதிர்பார்க்கப்படுகிறது?

1. மனிதர்கள் மற்றும் கட்டாய உழைப்பு தடை 2. தீண்டாமை ஒழிப்பு 3.

சிறுபான்மையினர் நலன் பாதுகாப்பு 4. தொழிற்சாலைகளில் குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை தடை செய்தல் மற்றும்

சுரங்கங்கள்

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1, 2 மற்றும் 4 மட்டும் (b) 2, 3 மற்றும் 4 மட்டும் (c) 1 மற்றும்

4 மட்டும் (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4

4. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது?

(அ) உரிமைகள் என்பது குடிமக்களுக்கு எதிரான அரசின்

கோரிக்கைகள். (ஆ) உரிமைகள் என்பது ஒரு மாநிலத்தின் அரசியலமைப்பில்

இணைக்கப்பட்டுள்ள சலுகைகள். (இ) உரிமைகள் என்பது அரசுக்கு எதிரான

குடிமக்களின் கோரிக்கைகள். (ஈ) உரிமைகள் என்பது பலருக்கு எதிராக ஒரு சில

குடிமக்களின் சலுகைகள்.

5. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது உண்மையானது

இந்தியக் குடிமகனின் அடிப்படைக் கடமைகள்?

1. இவற்றைச் செயல்படுத்த சட்டமியற்றும் செயல்முறை வழங்கப்பட்டுள்ளது

கடமைகள்.

2. அவை சட்டக் கடமைகளுடன் தொடர்புடையவை.

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) 1 அல்லது 2 இரண்டும் இல்லை 6. இந்தியாவின் சூழலில், பின்வருவனவற்றில் எது சரியானது உரிமைகளுக்கும் கடமைகளுக்கும் இடையிலான உறவு? (அ) உரிமைகள் கடமைகளுடன் தொடர்புடையவை. (ஆ) உரிமைகள் தனிப்பட்டவை, எனவே சமூகம் மற்றும் கடமைகளில் இருந்து சுயாதீனமானவை. (இ) குடிமகனின் ஆளுமையின் முன்னேற்றத்திற்கு கடமைகள் அல்ல உரிமைகள் முக்கியம். (ஈ) கடமைகள், உரிமைகள் அல்ல, ஸ்திரத்தன்மைக்கு முக்கியம்

நிலை.

7. அரசியலமைப்பின் 42 வது திருத்தத்தின் மூலம் பின்வருவனவற்றில் எந்தக் கொள்கையானது மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் சேர்க்கப்பட்டது? (அ) ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம வேலைக்கு சம ஊதியம் (ஆ) தொழில் நிர்வாகத்தில் தொழிலாளர்களின் பங்கேற்பு (இ) வேலைக்கான உரிமை, கல்வி மற்றும் பொது உதவி (ஈ) வாழ்க்கை ஊதியம் மற்றும் மனித வேலை நிலைமைகளைப் பாதுகாத்தல்

தொழிலாளர்கள்

8. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

இந்திய அரசியலமைப்பைப் பற்றிய குறிப்புடன், மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் 1. சட்டமியற்றும் செயல்பாட்டின் மீதான வரம்புகளை உருவாக்குகின்றன.

2. நிர்வாக செயல்பாடு.

மேலே உள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (அ) 1

மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் 1 அல்லது 2

இல்லை 9. மக்களவைக்கு தேர்தலுக்கு, வேட்பு மனு தாக்கல் செய்யலாம்

(அ)

இந்தியாவில் வசிக்கும் எவராலும்

தாக்கல் செய்யப்பட்டது. (b) தேர்தலில் போட்டியிடும் தொகுதியில் வசிப்பவர்.

(c) ஒரு தொகுதியின் வாக்காளர் பட்டியலில் பெயர் இடம் பெற்றுள்ள இந்திய குடிமகன். (ஈ) இந்தியாவின் எந்தவொரு குடிமகனும்.

10. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

லோக்சபா அல்லது மாநில சட்டசபைக்கான தேர்தலில், வெற்றி பெற்ற வேட்பாளர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதாக அறிவிக்க, பதிவான வாக்குகளில் குறைந்தபட்சம் 50 சதவீத வாக்குகளைப் பெற வேண்டும்.

2. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளின்படி, மக்களவையில் சபாநாயகர் பதவி பெரும்பான்மை கட்சிக்கும், துணை சபாநாயகர் பதவி எதிர்க்கட்சிக்கும் செல்கிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் 1 அல்லது 2 இல்லை 11. இந்தியாவில் வாக்களிக்கும் மற்றும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உரிமை ஒரு

(அ) அடிப்படை உரிமை (ஆ)

இயற்கை உரிமை (இ)

அரசியலமைப்பு உரிமை (ஈ)

சட்ட உரிமை 12. பின்வரும்

அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்திய தேர்தல்

ஆணையம் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அமைப்பாகும்.

2. பொதுத் தேர்தல்கள் மற்றும் இடைத் தேர்தல்கள் இரண்டையும் நடத்துவதற்கான தேர்தல் அட்டவணையை மத்திய உள்ளுறை அமைச்சகம் முடிவு செய்கிறது.

3. அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளின் பிளவு/இணைப்பு தொடர்பான சர்ச்சைகளை தேர்தல் ஆணையம் தீர்க்கிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மற்றும்

2 மட்டும் (b) 2 மட்டும் (c) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 3 மட்டும்

13. ஒரு மாநிலத்தில் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி பிரகடனப்படுத்தப்பட்டதன் விளைவுகளில் பின்வருவனவற்றில் எது அவசியமில்லை?

1. மாநில சட்டப் பேரவை கலைப்பு 2. மாநிலத்தில் அமைச்சர்கள் குழுவை நீக்குதல் 3. உள்ளாட்சி அமைப்புகளை கலைத்தல்

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (a) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (b) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 14. பின்வருவனவற்றில் எது அம்சம் இல்லை இந்திய கூட்டாட்சியா? (அ) இந்தியாவில் சுதந்திரமான நீதித்துறை உள்ளது. (ஆ) அதிகாரங்கள் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தெளிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. (இ) கூட்டமைப்பு அலகுகளுக்கு ராஜ்யசபாவில் சமமற்ற பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (ஈ) இது கூட்டமைப்புக்கு இடையேயான ஒப்பந்தத்தின் விளைவாகும்

அலகுகள்.

15. உள்ளூர் சுய-அரசு ஒரு பயிற்சியாக சிறப்பாக விளக்கப்படலாம்

இல் (அ) கூட்டாட்சி (ஆ) ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் (இ) நிர்வாகப் பிரதிநிதிகள் குழு (ஈ) நேரடி ஜனநாயகம்

16. இந்திய நாடாளுமன்றம் செயல்பாடுகளின் மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது

அமைச்சர்கள் சபையின் மூலம் 1. ஒத்திவைப்பு தீர்மானம் 2. கேள்வி நேரம் 3. துணைக் கேள்விகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3

17. இந்திய நாடாளுமன்றத்தைப் பற்றி, கருத்தில் கொள்ளுங்கள்

பின்வரும் அறிக்கைகள்: 1. ஒரு தனிப்பட்ட உறுப்பினர் மசோதா என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்படாத, ஆனால் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் மட்டுமே பரிந்துரைக்கப்படும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரால் சமர்ப்பிக்கப்படும் மசோதா ஆகும். 2. சமீபத்தில், இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் வரலாற்றில் முதல்முறையாக தனி நபர் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது?

(அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும்

(இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ)

இரண்டும் இல்லை 1

அல்லது 2 இல்லை 18. பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவத்தின் முக்கிய நன்மை என்னவென்றால் (அ) நிறைவேற்று மற்றும் சட்டமன்றம் சுதந்திரமாக செயல்படுவது. (ஆ) இது கொள்கையின் தொடர்ச்சியை வழங்குகிறது மற்றும் மிகவும் திறமையானது. (ச) நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாக உள்ளது. (ஈ) இல்லாமல் அரசாங்கத்தின் தலைவரை மாற்ற முடியாது

தேர்தல்.

19. பின்வரும் அறிக்கைகளில், அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை வடிவத்தின் அடிப்படையிலான கொள்கையை வெளிப்படுத்தும் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) அரசாங்கத்திற்கு எதிரான விமர்சனங்களைக் குறைப்பதற்கான ஒரு ஏற்பாடு. (ஆ) நாளுக்கு நாள் பொறுப்புகள் அதிகரித்து வரும் அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை விரைவுபடுத்துவதற்கான ஒரு பொறிமுறை.

(இ) மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் கூட்டுப் பொறுப்பை உறுதி செய்வதற்கான பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் ஒரு வழிமுறை. (ஈ) மக்கள் மீதான பிடியில் வீழ்ச்சியடையும் அரசாங்கத்தின் தலைவரின் கைகளை வலுப்படுத்தும் ஒரு சாதனம்.

20. இந்தியாவில், நீதித்துறை மறுஆய்வு என்பது

(அ) சட்டங்கள் மற்றும் நிர்வாக ஆணைகளின் அரசியலமைப்பின் மீது உச்சரிக்க நீதித்துறையின் அதிகாரத்தை குறிக்கிறது. (ஆ) நீதித்துறையின் ஞானத்தை கேள்வி கேட்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள்.

(ச) குடியரசுத் தலைவரால் அங்கீகரிக்கப்படும் முன் அனைத்து சட்டச் சட்டங்களையும் மறுஆய்வு செய்ய நீதித்துறையின் அதிகாரம். (ஈ) முன்பு இதே போன்ற அல்லது வேறுபட்ட வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகளை மறுபரிசீலனை செய்ய நீதித்துறையின் அதிகாரம்.

21. ஜனநாயகத்தின் உயர்ந்த நற்பண்பு, அது அழைப்பதில் உள்ளது

செயல்பாடு (அ) சாதாரண மனிதர்களின் புத்திசாலித்தனம் மற்றும் தன்மை மற்றும் பெண்கள்.

(ஆ) நிர்வாகத் தலைமையை வலுப்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகள்.

(இ) சுறுசுறுப்பு மற்றும் பார்வை கொண்ட ஒரு உயர்ந்த தனிநபர்.

(ஈ) அர்ப்பணிப்புள்ள கட்சி ஊழியர்களின் குழு.

22. சமூகத்தில் சமத்துவத்தின் தாக்கங்களில் ஒன்று இல்லாதது

(a)

சலுகைகள் (b)

கட்டுப்பாடுகள்

(c) போட்டி (d)

கருத்தியல்

2018 தேர்வுத் தாள்

1. இந்திய சட்டத்தின் மீது அரசாங்கத்தால் நிறுவப்பட்ட கூட்டமைப்பில்

1935 ஆம் ஆண்டு, எஞ்சிய அதிகாரம் (a) மத்திய சட்டமன்றம் (b)

கவர்னர் ஜெனரல் (c) மாகாண சட்டமன்றம் (d) மாகாண

ஆளுநர்கள் 2. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

ஆதார் அட்டையை குடியுரிமைச் சான்றாகப் பயன்படுத்தலாம்

அல்லது

குடியிருப்பு.

2. வழங்கப்பட்டவுடன், ஆதார் எண்ணை செயலிழக்கச் செய்ய முடியாது அல்லது

வழங்குதல் ஆணையத்தால் தவிர்க்கப்பட்டது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2

மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை 3.

தனியுரிமைக்கான உரிமை என்பது வாழ்வுரிமை மற்றும் தனிப்பட்ட

சுதந்திரத்தின் உள்ளார்ந்த பகுதியாக பாதுகாக்கப்படுகிறது. இந்திய

அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் கீழ்க்கண்டவற்றில் எது சரியாகவும்,

சரியானதாகவும் மேற்கூறிய அறிக்கையைக் குறிக்கிறது? (அ) பிரிவு 14 மற்றும் 42வது

திருத்தத்தின் கீழ் உள்ள விதிகள்

அரசியலமைப்பிற்கு

(ஆ) கட்டுரை 17 மற்றும் மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள்

பகுதி IV

(c) பிரிவு 21 மற்றும் பகுதியில் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரங்கள். III (d)

பிரிவு 24 மற்றும் 44வது திருத்தத்தின் கீழ் உள்ள விதிகள்

அரசியலமைப்பிற்கு 4.

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரின் தேர்தலைப் பற்றி,

பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

ஒவ்வொரு எம்.எல்.ஏ-வின் வாக்கின் மதிப்பு மாநிலத்திற்கு மாறுபடும்

நிலை.

2. லோக்சபா எம்.பி.க்களின் ஓட்டு மதிப்பு அதிகம்

ராஜ்யசபா எம்.பி.க்களின் வாக்கு மதிப்பை விட.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும்

(இ) 1 மற்றும் 2

இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

5. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

ஒரு மாநில ஆளுநருக்கு எதிராக அவரது பதவிக் காலத்தில் எந்தவொரு

நீதிமன்றத்திற்கும் எதிராக குற்றவியல் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படாது.

2. ஒரு மாநில ஆளுநரின் ஊதியங்கள் மற்றும் படிகள் அவரது பதவிக் காலத்தில்

குறைக்கப்படாது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை

6. இந்திய நாடாளுமன்றத்தைப் பொறுத்தவரை, பின்வரும் எந்த

நாடாளுமன்றக் குழுக்கள் ஆய்வு செய்து அவைக்கு அதிகாரங்கள்

உள்ளனவா என்பதை அறிக்கை செய்கிறது அரசியலமைப்பின் மூலம்

வழங்கப்பட்ட அல்லது பாராளுமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட ஒழுங்குமுறைகள், விதிகள்,

துணை விதிகள், துணைச் சட்டங்கள் போன்றவற்றை அத்தகைய பிரதிநிதித்துவக்

குழுவின் எல்லைக்குள் நிறைவேற்று அதிகாரியால் சரியாகப் பயன்படுத்த முடியுமா?

(அ) அரசாங்க உத்தரவாதங்கள் மீதான குழு (ஆ) துணைச் சட்டத்தின் மீதான குழு (இ)

விதிகள் குழு (ஈ) வணிக ஆலோசனைக் குழு 7. பின்வரும் அறிக்கைகளைக்

கவனியுங்கள்: 1. சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்/அவள் பதவியை காலி செய்ய

வேண்டும். சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருப்பதை நிறுத்துகிறார்.

2. சட்டப் பேரவை கலைக்கப்படும் போதெல்லாம், சபாநாயகர் தனது பதவியை

உடனடியாகக் காலி செய்ய வேண்டும்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும்

(ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை

8. இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்தைப்

பொறுத்தவரை அரசியலமைப்பின் 356 வது பிரிவின் கீழ் வழங்கப்பட்ட

அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினால், பின்னர் (அ) மாநில சட்டசபை

தானாகவே கலைக்கப்படுகிறது.

(ஆ) அந்த மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தால் அல்லது அதன் கீழ் செயல்படுத்தப்படும். (c) அந்த மாநிலத்தில் பிரிவு 19 இடைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. (ஈ) ஜனாதிபதி அந்த மாநிலம் தொடர்பான சட்டங்களை உருவாக்க முடியும்.

9. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள் : 1.

இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒன்பதாவது அட்டவணையில் இந்திய நாடாளுமன்றம் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்டத்தை வைக்கலாம்.

2. ஒன்பதாவது அட்டவணையில் வைக்கப்பட்டுள்ள சட்டத்தின் செல்லுபடியை எந்த நீதிமன்றமும் ஆய்வு செய்ய முடியாது, அதன் மீது எந்தத் தீர்ப்பும் வழங்க முடியாது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கைகளில் எது சரியானது? (அ) 1

மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

10. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

முதல் மக்களவையில், எதிர்க்கட்சியாக இருந்த தனிப்பெரும் கட்சி சுதந்திரக் கட்சி.

2. மக்களவையில், "எதிர்க்கட்சித் தலைவர்" முதல் முறையாக 1969 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.

3. மக்களவையில், ஒரு கட்சிக்கு குறைந்தபட்சம் 75 உறுப்பினர்கள் இல்லை என்றால், அதன் தலைவரை எதிர்க்கட்சித் தலைவராக அங்கீகரிக்க முடியாது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மற்றும்

3 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 11.

பின்வருவனவற்றில் எது சட்டத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் இடையிலான

மிகச்சிறந்த, பொருத்தமான உறவைப் பிரதிபலிக்கிறது? (அ) அதிக

சட்டங்கள் இருந்தால், சுதந்திரம் குறைவாக இருக்கும். (ஆ) சட்டங்கள்

இல்லை என்றால், சுதந்திரம் இல்லை. (இ) சுதந்திரம் இருந்தால், சட்டங்கள் மக்களால்

உருவாக்கப்பட வேண்டும். (ஈ) சட்டங்கள் அடிக்கடி மாற்றப்பட்டால், சுதந்திரம்

ஆபத்தில் உள்ளது.

12. பின்வருவனவற்றில் எது "சட்ட விதியின்" முக்கிய அம்சங்களாகக் கருதப்படுகிறது?

1. அதிகார வரம்பு 2. சட்டத்தின்

முன் சமத்துவம்

3. அரசாங்கத்தின் மீதான மக்களின் பொறுப்பு 4.

சுதந்திரம் மற்றும் சிவில் உரிமைகள் கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 4 மட்டும்

(இ) 1, 2 மற்றும் 4 மட்டும் (ஈ) 1 13 சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆசிரியர்

கல்வி கவுன்சில் மூலம்.

2. RTE சட்டத்தின்படி, ஆரம்ப வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்க, ஒரு வேட்பாளர்

தேசிய ஆசிரியர் கல்விக் கவுன்சில் வழிகாட்டுதல்களின்படி நடத்தப்படும்

ஆசிரியர் தகுதித் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற வேண்டும்.

3. இந்தியாவில், 90% க்கும் அதிகமான ஆசிரியர் கல்வி நிறுவனங்கள்

நேரடியாக மாநில அரசுகளின் கீழ் உள்ளன.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1

மற்றும் 2 (b) 2 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 (d) 3 மட்டும்

14. தேசிய பசுமை தீர்ப்பாயம் (NGT) எவ்வாறு வேறுபடுகிறது

மத்திய மாசுக் கட்டுப்பாட்டு வாரியம் (CPCB)?

1. NGT ஒரு சட்டத்தால் நிறுவப்பட்டது, அதேசமயம் CPCB அரசாங்கத்தின் நிர்வாக ஆணையால் உருவாக்கப்பட்டது.

2. NGT சுற்றுச்சூழல் நீதியை வழங்குகிறது மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களில்

வழக்குச் சுமையைக் குறைக்க உதவுகிறது, அதேசமயம் CPCB

நீரோடைகள் மற்றும் கிணறுகளின் தூய்மையை ஊக்குவிக்கிறது,

மேலும் நாட்டில் காற்றின் தரத்தை மேம்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1

மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2

இல்லை

15. பண மசோதாவைப் பொறுத்தவரை, பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது இல்லை சரி? (அ)

எந்தவொரு வரியையும் சுமத்துதல், ஒழித்தல், விலக்குதல், மாற்றம்
செய்தல் அல்லது ஒழுங்குபடுத்துதல் தொடர்பான விதிகள் மட்டும்
இருந்தால், அது பண மசோதாவாகக் கருதப்படும்.

(ஆ) இந்திய கன்சோலிடேட்டட் ஃபண்ட் அல்லது இந்தியாவின் தற்செயல்
நிதியின் பாதுகாப்பிற்கான விதிகள் ஒரு பண மசோதாவில் உள்ளது.

(c) இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியிலிருந்து பணத்தை ஒதுக்குவது

தொடர்பான பண மசோதா. (ஈ) ஒரு பண மசோதா இந்திய
அரசாங்கத்தால் பணம் கடன் வாங்குதல் அல்லது ஏதேனும் உத்தரவாதம்
அளிப்பது ஆகியவற்றை ஒழுங்குபடுத்துகிறது.

2019 தேர்வுத் தாள்

1. இந்திய அரசியலமைப்பின் எந்தப் பிரிவு ஒருவரைப் பாதுகாக்கிறது
விரும்பிய நபரை திருமணம் செய்து கொள்ள உரிமை
உள்ளதா? (அ) சட்டப்பிரிவு 19 (ஆ) உறுப்புரை 21 (இ)
பிரிவு 25 (ஈ) பிரிவு 29 2. இந்திய அரசியலமைப்பின்
எந்த அட்டவணையின் கீழ் பழங்குடியினரின்
நிலத்தை சுரங்கத்திற்காக தனியாருக்கு மாற்றுவது
செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியும்? (அ) மூன்றாவது அட்டவணை (ஆ) ஐந்தாவது
அட்டவணை (இ) ஒன்பதாவது அட்டவணை (ஈ) பன்னிரண்டாவது அட்டவணை
3. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்திய வனச் சட்டம், 1927 இன்
சமீபத்திய திருத்தத்தின்படி, மூங்கில்களை வீழ்த்த வனவாசிகளுக்கு உரிமை
உண்டு. காடுகளில் வளர்க்கப்படுகிறது.

2. பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும் பிற பாரம்பரிய வனவாசிகள் (வன
உரிமைகளை அங்கீகரித்தல்) சட்டம், 2006ன் படி, மூங்கில் ஒரு சிறிய வன
உற்பத்தியாகும்.

3. பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர் மற்றும் பிற பாரம்பரிய வனவாசிகள் (வன
உரிமைகளை அங்கீகரித்தல்) சட்டம், 2006 வனவாசிகளுக்கு சிறு வன
உற்பத்திகளை உரிமையாக்க அனுமதிக்கிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது?

(அ) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (ஆ) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (இ) 3 மட்டும் (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 4.

பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. இந்திய அரசியலமைப்புச்
சட்டத்தின் 44வது திருத்தம் தேர்தலை நடத்துவதற்கான ஒரு சட்டத்தை
அறிமுகப்படுத்தியது. நீதித்துறை ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரதமரின்.

2. இந்திய அரசியலமைப்பின் 99வது திருத்தம் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தை
மீறுவதாக இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மட்டும் (b) 2 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 2 (b) இரண்டும் 1 அல்லது 2 இல்லை 5. ஒன்பதாவது அட்டவணை அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது

இந்தியா (அ) ஜவஹர்லால் நேரு (ஆ) லால் பகதூர்
சாஸ்திரி (இ) இந்திரா காந்தி (ஈ) மொரார்ஜி தேசாய்
பிரதம மந்திரியாக இருந்த போது 6. இந்திய
அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பற்றி,

பின்வரும் அறிக்கைகள் : 1.

எந்த உயர் நீதிமன்றமும் எதையும் அறிவிக்க அதிகார வரம்பைக் கொண்டிருக்காது
மத்திய சட்டம் அரசியலமைப்பு ரீதியாக செல்லாது.
2. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் திருத்தத்தை இந்திய உச்ச நீதிமன்றத்தால்
கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ)

2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 (ஈ) இரண்டும் இல்லை 1 அல்லது 2 இல்லை 7.

இந்திய அரசியலமைப்பைப் பொறுத்தவரை, சாதாரண சட்டங்களில்
உள்ள தடை அல்லது வரம்புகள் அல்லது விதிகள் தடைகள் அல்லது
வரம்புகளாக செயல்பட முடியாது. பிரிவு 142 இன் கீழ் அரசியலமைப்பு

அதிகாரங்கள். இது பின்வருவனவற்றில் எதைக் குறிக்கும்? (அ) இந்திய தேர்தல் ஆணையம்
தனது கடமைகளை நிறைவேற்றும் போது எடுக்கும் முடிவுகளை எந்த நீதிமன்றத்திலும்
சவால் செய்ய முடியாது. (ஆ) நாடாளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களால் இந்திய
உச்ச நீதிமன்றம் அதன் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் தடை இல்லை. (c) நாட்டில்
கடுமையான நிதி நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டால், இந்திய குடியரசுத் தலைவர்

அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின்றி நிதி அவசரநிலையை அறிவிக்க முடியும்.

(ஈ) யூனியன் சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் மாநில சட்டமன்றங்கள் சில

விஷயங்களில் சட்டங்களை உருவாக்க முடியாது.

8. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

1. நீதிபதிகள் (விசாரணை) சட்டம், 1968ன் படி, இந்திய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானத்தை மக்களவைத் தலைவரால் நிராகரிக்க முடியாது.
2. இந்திய அரசியலமைப்பு இந்திய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் "இயலாமை மற்றும் நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை" என்ன என்பதை வரையறுத்து விவரங்களை வழங்குகிறது.
3. இந்திய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகள் மீதான பதவி நீக்க நடவடிக்கையின் விவரங்கள் நீதிபதிகள் (விசாரணை) சட்டம், 1968 இல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

4. ஒரு நீதிபதியின் பதவி நீக்கத் தீர்மானம் வாக்கெடுப்புக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டால், அந்தப் பிரேரணையை நாடாளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு அமையும் ஆதரித்து, அந்த அமையின் மொத்த உறுப்பினர்களின் பெரும்பான்மை மற்றும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் கோருகிறது. அந்த சபையின் மொத்த உறுப்பினர்கள் மற்றும் வாக்களித்தவர்கள்.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மற்றும் 2 (b) 3 மட்டும் (c) 3 மற்றும் 4 மட்டும் (d) 1,3 மற்றும் 4 9. கவர்னர் மாநிலத்திற்கு வெளியில் இருந்து வரும் ஒரு சிறந்த நபராக இருக்க வேண்டும் மற்றும் ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்று பின்வருவனவற்றில் எது பரிந்துரைத்தது தீவிர அரசியல் தொடர்புகள் இல்லாத தனி நபர் அல்லது சமீப காலத்தில் அரசியலில் பங்கு கொள்ளக் கூடாதா? (அ) முதல் நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (1966) (ஆ) ராஜமன்னார் கமிட்டி (1969) (இ) சர்க்காரியா கமிஷன் (1983) (ஈ) பணியின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான தேசிய ஆணையம்

அரசியலமைப்பு (2000)

10. பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1.

பார்லிமென்ட் (தகுதியின்மை தடுப்பு) சட்டம், 1959, 'ஆதாய அலுவலகம்' என்ற அடிப்படையில் தகுதி நீக்கம் செய்வதிலிருந்து பல பதவிகளுக்கு விலக்கு அளிக்கிறது.

2. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சட்டம் ஐந்து முறை திருத்தப்பட்டது.

3. "லாப அலுவலகம்" என்ற சொல் நன்கு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது இந்திய அரசியலமைப்பு.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (அ)

1 மற்றும் 2 மட்டுமே

(b) 3 மட்டும் (c)

2 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1,

2 மற்றும் 3 11.

இந்தியாவில் ஒரு மாநிலத்தின் சட்டமன்றத்தைப் பற்றிய குறிப்புடன், பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்: 1. ஆளுநர் வழக்கமாக உறுப்பினர்களுக்கு உரை நிகழ்த்துகிறார். முதல் அமர்வின் தொடக்கத்தில் உள்ள வீடு

ஆண்டு.

2. ஒரு மாநில சட்டமன்றம் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஒரு விதியைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்றால், அது அந்த விஷயத்தில் மக்களவை விதியைப் பின்பற்றுகிறது.

மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது/சரியானது? (அ) 1 மட்டும் (ஆ) 2 மட்டும் (இ) 1 மற்றும் 2 இரண்டும் (ஈ) 1 அல்லது 2 இல்லை

12. அரசியல் சூழலில், பின்வருவனவற்றில் எது சுதந்திரத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான வரையறையாக நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்கள்? (அ) அரசியல் ஆட்சியாளர்களின் கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான பாதுகாப்பு (ஆ) கட்டுப்பாடு இல்லாமை (இ) தான் விரும்பியதைச் செய்யும் வாய்ப்பு (ஈ) தன்னை முழுமையாக வளர்த்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பு.

13. சாசனச் சட்டம் பற்றிய பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள் 1813': 1.

இது தேயிலை வர்த்தகம் மற்றும் சீனாவுடனான வர்த்தகம் தவிர இந்தியாவில் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் வர்த்தக ஏகபோகத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

2. இது கம்பெனி வசம் உள்ள இந்தியப் பகுதிகளின் மீது பிரிட்டிஷ் மகுடத்தின் இறையாண்மையை வலியுறுத்தியது.

3. இந்தியாவின் வருவாய் இப்போது பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மற்றும் 2 மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 14. இந்தியாவில், பின்வருவனவற்றில் தொலைத்தொடர்பு, காப்பீடு, மின்சாரம் போன்ற துறைகளில் உள்ள சுயாதீன கட்டுப்பாட்டாளர்களை மதிப்பாய்வு செய்கிறது , முதலியன?

1. நாடாளுமன்றத்தால் அமைக்கப்பட்ட தற்காலிகக் குழுக்கள் 2.

நாடாளுமன்றத் துறை தொடர்பான நிலைக்குழுக்கள் 3. நிதி ஆணையம் 4. நிதித் துறை சட்டச் சீர்திருத்த ஆணையம் 5. NITI ஆயோக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள

குறியீட்டைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். (a) 1 மற்றும் 2

(b) 1, 3 மற்றும் 4 (c) 3, 4 மற்றும் 5 (d) 2 மற்றும் 5 15. பின்வரும் அறிக்கைகளைக்

கவனியுங்கள்: 1. பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு ஒழுங்குமுறை

வாரியம் (PNGRB) முதல் ஒழுங்குமுறை இந்திய அரசால் அமைக்கப்பட்ட அமைப்பு.

2. PNGRB இன் பணிகளில் ஒன்று எரிவாயுக்கான போட்டி சந்தைகளை உறுதி செய்வதாகும்.

3. PNGRB இன் முடிவுகளுக்கு எதிரான மேல்முறையீடுகள் இதற்கு முன் செல்கின்றன மின்சாரத்திற்கான மேல்முறையீட்டு தீர்ப்பாயங்கள்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட கூற்றுகளில் எது சரியானது? (a) 1 மற்றும் 2

மட்டும் (b) 2 மற்றும் 3 மட்டும் (c) 1 மற்றும் 3 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3

பதில்கள்

2010 தேர்வுத் தாள்

1. b

2. b 3.

d 4. b

5. a 6.

b 7. d

8. c 9.

b 10.

a

2011 தேர்வு தாள்

1. c
2. c
3. d
4. b
5. c
6. b
7. d
8. a
9. d
- 10.
- d 11.
- a 12. b

2012 தேர்வு தாள்

1. c
2. d
3. a
4. a
5. b
6. d
7. c
8. b
9. c
10. c
- 11.
- b 12.
- a 13.
- c 14.
- c 15.
- a 16.
- c 17.
- c 18.
- a 19.
- c 20. a

2013 தேர்வு தாள்

1. b
2. b
3. a
4. b
5. b
6. b
7. c
8. d
9. b
10. c
11. a
12. c
13. c
14. d
15. c
16. d
17. ஈ
18. சி

2014 தேர்வுத் தாள்

1. c
2. b
3. d
4. d
5. b
6. c
7. c
8. b
9. b
10. a
11. c
12. c
13. b

2015 தேர்வுத் தாள்

1. c
2. b
3. b

- 4. a
- 5. d
- 6. d
- 7. a
- 8. c
- 9. d
- 10. a
- 11.
- d 12.
- d 13.
- c 14.
- b 15. d

2016 தேர்வுத் தாள்

- 1. b
- 2. d
- 3. b
- 4. d
- 5. b
- 6. d

2017 தேர்வு தாள்

- 1. b
- 2. a
- 3. c
- 4. c
- 5. d
- 6. a
- 7. b
- 8. d
- 9. c
- 10.
- d 11.
- d 12.
- d 13.
- b 14.
- d 15.
- b 16. d

17.

d 18.

c 19.

c 20.

a 21.

a 22. a

2018 தேர்வுத் தாள்

1. b

2. d

3. c

4. a

5. c

6. b

7. a

8. b

9. a

10. b

11. b

12. c

13. b

14. b

15. c

2019 தேர்வுத் தாள்

1. b

2. b

3. b

4. b

5. a

6. d

7. b

8. c

9. c

10. a

11. a

12.

d 13. a

14. a

15. b

பின் இணைப்பு VIII இந்திய அரசியல் குறித்த பயிற்சி கேள்விகள் (பொது ஆய்வுகள்-பிரிலிம்ஸ்)

1. பின்வரும் நாடாளுமன்றக் குழுக்களின் தலைவர் எப்போதும் ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களிடமிருந்து? (அ) பொது நிறுவனங்களுக்கான குழு (ஆ) பொதுக் கணக்குக் குழு (இ) மதிப்பீட்டுக் குழு (ஈ) பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் மீதான குழு
2. பின்வருவனவற்றில் எது முறையாக பரிந்துரைக்கப்பட்ட சாதனம் இல்லை பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள்? (அ) கேள்வி நேரம் (ஆ) பூஜ்ஜிய நேரம் (இ) அரை மணி நேர விவாதம் (ஈ) குறுகிய கால விவாதம்
3. பின்வருவனவற்றில் எது பிரத்தியேகமாக கீழ் சபையின் குழு: (அ) உத்தரவாதங்களுக்கான குழு (ஆ) குழு பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் மீது (c) பொது நிறுவனங்களுக்கான குழு (d) மதிப்பீடுகள் குழு
4. கீழ்க்கண்ட சாதனங்களில் எது அமைச்சரின் கவனத்தை ஒரு நோக்கி ஈர்க்கிறது பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயம்? (அ) அரை மணி நேர விவாதம் (ஆ) கவன ஈர்ப்பு அறிவிப்பு (இ) குறுகிய கால விவாதம் (ஈ) ஒத்திவைப்பு தீர்மானம்
5. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் இதன் பரிந்துரையின் பேரில் அமைக்கப்பட்டது: (அ) இந்திய நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (ஆ) கோர்வாலா அறிக்கை (இ) கிருபலானி கமிட்டி (ஈ) சந்தானம் குழு
6. லோக்ஆயுத்தா நிறுவனம் முதன்முறையாக மாநிலத்தால் உருவாக்கப்பட்டது: (அ) ஒரிசா ஆ. பீகார் (இ) பஞ்சாப் டி. மகாராஷ்டிரா
7. பூஜ்ஜிய மணிநேரம் பற்றிய சரியான அறிக்கைகள் பின்வருமாறு:
 1. பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஒவ்வொரு அமர்வின் முதல் மணி நேரமாகும்.
 2. இது நாடாளுமன்றத்தின் அலுவல் விதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
 3. இந்த நேரத்தில், எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்லாமல் விஷயங்கள் எழுப்பப்படுகின்றன.
 4. இரு அவைகளிலும் கேள்வி நேரத்தைத் தொடர்ந்து வரும் நேரமாகும் பாராளுமன்றத்தின்.
 5. இது 1964 முதல் பாராளுமன்ற நடைமுறையில் இந்திய கண்டுபிடிப்பு ஆகும். (அ) 2, 3 மற்றும் 4

- (b) 3 மற்றும் 4
- (c) 1, 2 மற்றும் 5
- (d) 2, 3 மற்றும் 5 8.

கவன ஈர்ப்பு அறிவிப்பு பற்றிய சரியான அறிக்கைகள்: 1. இது ஒரு அமைச்சரின் கவனத்தை ஒரு விஷயத்திற்கு அழைப்பதற்கான ஒரு சாதனமாகும். அவசரம் பொது முக்கியத்துவம்.

- 2. அமைச்சரிடம் இருந்து அதிகாரபூர்வமான அறிக்கையை பெறுவதே இதன் முக்கிய நோக்கம்.
- 3. இது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான எந்த தணிக்கையையும் உள்ளடக்குவதில்லை.
- 4. இது 1952 முதல் பாராளுமன்ற நடைமுறையில் இந்திய கண்டுபிடிப்பு ஆகும்.
- 5. வணிகம் மற்றும் நடைமுறை விதிகளில் இது குறிப்பிடப்படவில்லை. (அ) 1, 2, 3

மற்றும் 4 (ஆ) 4 மற்றும் 5 (இ) 1, 2, 3 மற்றும் 5 (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 9. ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையில் பின்வரும் கூற்றுகளில் எது உண்மை?

- 1. இது ஒரு அசாதாரண செயல்முறையாகும், இது சாதாரண வணிகத்தை ஒதுக்கி வைக்கிறது வீடு.
- 2. சமீபகாலமாக ஒரு விஷயத்திற்கு சபையின் கவனத்தை ஈர்ப்பதே இதன் முக்கிய நோக்கமாகும் அவசர பொது முக்கியத்துவம்.
- 3. இந்த நடைமுறையை ராஜ்யசபா பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.
- 4. அறிமுகத்திற்கு 50 உறுப்பினர்களுக்கு குறையாமல் ஆதரவளிக்க வேண்டும்.
- 5. இது அரசாங்கத்திற்கு எதிரான தணிக்கையின் கூறுகளை உள்ளடக்கியது.
 - (a) 1, 2, 4 மற்றும் 5 (b) 2, 3 மற்றும் 5 (c) 2, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2 மற்றும் 4 10.ரிட் அதிகார வரம்பிற்கு இடையிலான வேறுபாட்டைப் பற்றி பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது தவறானது இந்தியாவில் உள்ள உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்கள்?

- 1. உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமல்ல, வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் ரிட்களை வெளியிடலாம், அதேசமயம் உயர் நீதிமன்றங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே ரிட்களை வெளியிட முடியும்.
- 2. உயர் நீதிமன்றங்கள் தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கலாம், அதேசமயம் உச்ச நீதிமன்றம் தடை உத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாது.
- 3. உச்சநீதிமன்றம் மேல்முறையீட்டு வழக்கில் மட்டுமே ரிட்களை வெளியிட முடியும், அதேசமயம் உயர் நீதிமன்றங்கள் கட்சி நேரடியாக அணுகும் போது மட்டுமே ரிட்களை வழங்க முடியும்.
- 4. உயர் நீதிமன்றங்கள் அடிப்படை உரிமைகளை அமலாக்குவதற்காக மட்டுமல்ல, வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் ரிட்களை வெளியிடலாம், அதேசமயம் உச்ச நீதிமன்றம் அடிப்படை உரிமைகளை அமல்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக மட்டுமே ரிட்களை வெளியிட முடியும். (a) 1 மற்றும் 2 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 2 மற்றும் 3 (d) 4 மட்டுமே

11. நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம், மக்களவையில் ஏற்கப்பட, ஆதரவு தேவை

இன்:

- (அ) 80 உறுப்பினர்கள்
 (ஆ) 140 உறுப்பினர்கள்
 (இ) 160 உறுப்பினர்கள்
 (ஈ) 50 உறுப்பினர்கள்

12. நட்சத்திரமிடப்படாத கேள்விக்கு பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது தவறானது?

1. இது ஒரு நட்சத்திரக் குறியால் வேறுபடுகிறது.
 2. அத்தகைய கேள்விக்கான பதில் வாய்வழியாக வழங்கப்படுகிறது.
 3. அத்தகைய கேள்விக்கான பதிலைத் தொடர்ந்து துணைக் கேள்விகள் இல்லை.
 4. இது நட்சத்திரக் குறியைக் கொண்டிருக்கவில்லை.
 5. அத்தகைய கேள்விக்கான பதில் எழுத்து வடிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- (a) 2 மற்றும் 3 (b) 3, 4 மற்றும் 5 (c) 1 மற்றும் 2 (d) 2, 3 மற்றும் 4

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை கீழே

கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. (c) A உண்மை ஆனால் R தவறானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

13. வலியுறுத்தல்: இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் உயர் நீதிமன்றங்களின் ரிட் அதிகார வரம்பு ஒன்றுதான். காரணம்: சுப்ரீம் கோர்ட் மற்றும் உயர்நீதிமன்றம் ஆகிய இரண்டும் ஹேபியஸ் கார்பஸ், மாண்டமஸ், தடை, செர்டியோராரி மற்றும் குவோ வாரண்டோ ஆகிய ரிட்களை வெளியிடலாம்.

14. வலியுறுத்தல்: ஜனநாயகத்தில், நிர்வாகத்தின் இறுதிப் பொறுப்பு மக்கள்.

காரணம்: ஜனநாயக அரசாங்கம் மக்கள் இறையாண்மையின் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல்-Iஐ பட்டியல்-II உடன் பொருத்தி. பட்டியல்களுக்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். 15.

பட்டியல்-I (எழுத்துகள்)

ஏ. மாண்டமஸ் பி.
 ஹேபியஸ் கார்பஸ் சி.
 குவோ வாரண்டோ டி.
 செர்டியோராரி

பட்டியல்-II (இலக்கிய அர்த்தங்கள்)

1. "எந்த உத்தரவு அல்லது அதிகாரத்தின் மூலம்" 2. "நாங்கள் கட்டளையிடுகிறோம்" 3. "சான்றிதழ் பெற வேண்டும்" 4. "உங்களிடம் உடல் இருக்கலாம்" அல்லது "உடலைப் பெற"

குறியீடுகள்: ஏபிசிடி

(ஏ 2 3 4 2 4 3

பி 1 1

சி 4 2 3 1 3

டி) 1 2 4

16.	பட்டியல்-I (விதிமுறைகள்)	பட்டியல்-II (இதில் உள்ளது)	
A. உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு		1. கட்டுரை 13	
நீதிமன்றம்		2. பிரிவு 226	
பி. அரசுக்கு எதிராக வழக்குகள்		3. பிரிவு 300	
C. உயர் நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு		4. கட்டுரை 32	
D. நீதித்துறை அதிகாரத்தின் ஆதாரம்		5. கட்டுரை 166	
விமர்சனம்			
குறியீடுகள்: ஏபிசிடி			
(a) 4 (b) 3	3	5	1
(c) 4 (d) 5	4	2	5
	3	2	1
	4	3	2

17. ஆட்சேர்ப்பு செயல்பாட்டில் UPSC இன் இறுதிப் பணி:
- (அ) தேர்வு
 - (ஆ) நியமனம்
 - (c) சான்றிதழ்
 - (ஈ) வேலை வாய்ப்பு
18. அகில இந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்களின் சேவை நிபந்தனைகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன
- மூலம்:
- (அ) இந்திய ஜனாதிபதி
 - (ஆ) இந்திய அரசியலமைப்பு
 - (c) இந்திய நாடாளுமன்றம்
 - (ஈ) யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன்

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

பின்வரும் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும்.

(அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம்.

(ஆ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல.

(c) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய்.

(ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

19. வலியுறுத்தல்: இன் அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியா கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளது அரசு ஊழியர்கள்.

காரணம்: இந்தியாவில் உள்ள அரசு ஊழியர்கள் வாக்களிக்கும் உரிமையை அனுபவிக்கின்றனர்.

20. வலியுறுத்தல்: அனைத்திந்திய சேவையின் ஒரு உறுப்பினர் உத்தரவுக்கு எதிராக மேல்முறையீடு செய்யலாம் இந்திய ஜனாதிபதிக்கு மாநில அரசு.

காரணம்: அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 311வது பிரிவு அரசு ஊழியராக இருக்க முடியாது என்று கூறுகிறது அதிகாரத்திற்கு அடிபணிந்த எந்தவொரு அதிகாரத்தால் அகற்றப்பட்டது அல்லது நிராகரிக்கப்பட்டது அதன் மூலம் அவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

21. கணக்கு மீதான வாக்கு நிறைவேற்றப்பட்டது:

(அ) கோரிக்கைகளை வாக்களித்த பிறகு

(ஆ) பொது விவாதத்திற்கு முன்

(இ) பொது விவாதத்திற்குப் பிறகு

(ஈ) கோரிக்கைகளின் வாக்கெடுப்புக்குப் பிறகு அல்லது பொது விவாதத்திற்குப் பிறகு.

22. வரவுசெலவுத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் பின்வரும் நிலைகளை சரியான வரிசையில் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்:

1. பொது விவாதம் 2.

ஒதுக்கீட்டு மசோதா 3. நிதி

மசோதா 4. மானியத்திற்கான

கோரிக்கைகளை வாக்களித்தல் 5.

சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தல் (அ) 1, 2, 3, 4,

5 (ஆ) 5, 1, 4, 2, 3 (c) 5, 1, 4, 3, 2 (d) 5, 1, 3,

4, 2 23. பின்வரும் ஆவணங்களில்

பட்ஜெட்டுடன் சட்டமன்றத்தில்

சமர்ப்பிக்கப்படும் ஆவணங்கள்

யாவை?

1. பட்ஜெட் குறித்த விளக்கக் குறிப்பாணை 2.

மானியங்களுக்கான கோரிக்கைகளின் சுருக்கம் 3.

ஒதுக்கீட்டு மசோதா 4. நிதி மசோதா 5. பொருளாதார

ஆய்வு (a) 1, 3 மற்றும் 5 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 2. (அ)

தற்போதுள்ள சட்டங்களை திருத்துவதற்கான

பரிந்துரைகளை அது செய்யக்கூடாது. (ஆ) இது

ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும்

செலவினத்துடன் தொடர்புடையதாக இருக்கக்கூடாது

இந்தியா.

(c) இது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கோரிக்கைகளுடன் தொடர்புடையதாக

இருக்க வேண்டும். (ஈ) அது சிறப்புரிமை பற்றிய கேள்வியை எழுப்பக்கூடாது.

25. C & இன் கருத்துகள் மீது உரிய நடவடிக்கை எடுப்பதற்கான இறுதி பொறுப்பு

AG இதனுடன்

உள்ளது: (a) இந்திய

ஜனாதிபதி (b) உச்ச

நீதிமன்றம் (c)

பாராளுமன்றம் (d) தேசிய வளர்ச்சி

கவுன்சில் 26. "பட்ஜெட்" என்ற வார்த்தை இந்திய அரசியலமைப்பின் பின்வரும் எந்தப் பிரிவுகளில்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: (a) கலை . 266 (ஆ) கலை. 112 (c) கலை. 265 (ஈ) எதுவுமில்லை 27.

பின்வரும் கூற்றுகளில் எது தவறானது?

1. ராஜ்யசபா பண மசோதாவை நிராகரிக்கலாம்.

2. பண மசோதா மீது ராஜ்யசபா பரிந்துரைகளை செய்யலாம்.

3. ராஜ்யசபா பண மசோதாவை நிராகரிக்க முடியாது.

4. ராஜ்யசபா பண மசோதாவை 14க்குள் மக்களவைக்கு திருப்பி அனுப்ப வேண்டும்

நாட்களில்.

5. ராஜ்யசபா ஒரு பண மசோதாவை திருத்தலாம். (a) 2, 3 மற்றும் 4 (b) 1, 2 மற்றும் 5 (c) 1 மற்றும் 5 (d) 1 மட்டுமே

28. பின்வரும் செலவினங்களில் எவை ஒருங்கிணைக்கப்பட்டவற்றில் வசூலிக்கப்படுகின்றன

இந்தியாவின் நிதியா?

1. மக்களவைத் தலைவரின் கொடுப்பனவுகள்.
2. கடன்களை திரட்டுதல் மற்றும் சேவை மற்றும் கடனை மீட்பது தொடர்பான செலவுகள்.
3. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் ஓய்வூதியம்.
4. எந்தவொரு நடுவர் மன்றத்தின் தீர்ப்பையும் திருத்திப்படுத்த தேவையான தொகை.
5. கட்டுப்பாட்டாளர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் அலுவலகத்தின் நிர்வாகச் செலவுகள் (அ) 2 மற்றும் 5 (பி) 1, 2 மற்றும் 5 (சி) 2, 3 மற்றும் 4 (ஈ) 1, 2, 3, 4 மற்றும் 5

29. இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கு பற்றிய சரியான அறிக்கைகள்: 1. பொதுக்

கணக்கு என்பது அனைத்துப் பொதுப் பணம் பெறப்பட்ட நிதி அல்லது அரசு சார்பில் வரவு வைக்கப்படுகிறது.

2. இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கிலிருந்து பணம் செலுத்துவதற்கு சட்டப்பூர்வ ஒதுக்கீடு தேவையில்லை.

3. இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கிலிருந்து பணம் செலுத்துவதற்கு சட்டப்பூர்வ ஒதுக்கீடு தேவை.

4. அரசாங்கத்தால் அல்லது அரசாங்கத்தின் சார்பாக பெறப்பட்ட இந்திய ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வரவு வைக்கப்பட்டவை தவிர அனைத்து பொதுப் பணங்களும் இந்தியாவின் பொதுக் கணக்கில் வரவு வைக்கப்படுகின்றன.

5. இது நிர்வாக நடவடிக்கை மூலம்

இயக்கப்படுகிறது. (a) 1, 2 மற்றும் 5 (b) 1, 3

மற்றும் 5 (c) 2, 4 மற்றும் 5 (d) 2 மற்றும் 4 30.

பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது தவறானது?

1. நிதி மசோதா இருக்கும் போது ஒதுக்கீட்டு மசோதாவை திருத்த முடியாது திருத்தப்பட்டது.

2. நிதி மசோதாவைத் திருத்த முடியாது, அதே சமயம் ஒதுக்கீட்டு மசோதாவாக இருக்கலாம் திருத்தப்பட்டது.

3. ஒதுக்கீட்டு மசோதா மற்றும் நிதி இரண்டையும் ஒரே நடைமுறை நிர்வகிக்கிறது ர சி து.

4. ஒதுக்கீட்டு மசோதாவும் நிதி மசோதாவும் வெவ்வேறு ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை நடைமுறைகள்.

5. நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவை ராஜ்யசபாவால் நிராகரிக்க முடியாது மசோதாவை நிராகரிக்கலாம். (அ) 2 மற்றும் 4 (ஆ) 2, 4 மற்றும் 5

- (c) 1 மற்றும் 3
- (d) 1, 3 மற்றும் 5

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல்-Iஐ பட்டியல்-II உடன் பொருத்தி, பட்டியல்களுக்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். 31.

பட்டியல்-II

பட்டியல்-I A. டோக்கன் கட்	1. "தேவையின் அளவு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையால் குறைக்கப்பட வேண்டும்."
மோஷன் B. எகனாமி கட்	
மோஷன் C. பாலிசி கட்	2. "தேவையின் அளவு குறைக்கப்பட வேண்டும் '1."
மோஷன்	3. "தேவையின் அளவு குறைக்கப்பட வேண்டும் '100."
	4. "தேவையின் அளவு குறைக்கப்பட வேண்டும் '1."
	5. "தேவையின் அளவு குறைக்கப்பட வேண்டும் '100."

குறியீடுகள்: ஏபிசி

(ஏ	5 1 2 5
பி	3 1
சி	3 1 4 3
டி)	5 2

32.

பட்டியல்-I (விதிமுறைகள்)

- A. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதி B. பண மசோதா C. வருடாந்திர நிதி அறிக்கை D. இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி

பட்டியல்-II (வரையறுத்தது)

1. கட்டுரை 110 2. கட்டுரை 267 3. கட்டுரை 266 4. கட்டுரை 265 5. கட்டுரை 112

குறியீடுகள்:

ஏ பி சி டி

- (a) 4 1 5 3 (b) 2 1 5 4 (c) 4 1 5 2 (d) 3 1 5 2

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. (c) A உண்மை ஆனால் R தவறானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

33. வலியுறுத்தல்: இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் "கட்டப்படும்" செலவினத்திற்கும் "செய்யப்பட்ட" செலவினத்திற்கும் இடையே பட்ஜெட் வித்தியாசம் காட்டுகிறது.

இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து.

காரணம்: இந்திய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட நிதியில் "கட்டப்படும்" செலவினம் நாடாளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது அல்ல.

34. வலியுறுத்தல்: நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதல் இல்லாமல் எந்தச் செலவும் செய்ய முடியாது. காரணம்: நமது ஜனநாயக அரசாங்கம், பிரிட்டனைப் போலவே, பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மையின் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

35. கூற்று: நிதி விஷயங்களில் ராஜ்யசபாவிற்கு குறைவான அதிகாரங்கள் உள்ளன.

காரணம்: மானியக் கோரிக்கைகளுக்கு மக்களவை மட்டுமே வாக்களிக்கும்.

36. வலியுறுத்தல்: இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் "கட்டப்படும்" செலவு பாராளுமன்றத்தின் வாக்கிற்கு உட்பட்டது அல்ல. காரணம்: இது கட்டாயம் செலுத்தும் தன்மையில் உள்ளது.

37. நிதி ஆயோக் பரிந்துரைக்கவில்லை

மாநிலங்களில்.

(ஆ) மானியம் வழங்கும் போது மையம் பின்பற்ற வேண்டிய கொள்கைகள் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து மாநிலங்கள்.

(இ) பொதுக் கணக்கில் இருந்து மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் பணத்தின் அளவு இந்தியாவின்.

(ஈ) நலனுக்காக குடியரசுத் தலைவரால் ஆணைக்குழுவுக்குப் பரிந்துரைக்கப்படும் வேறு எந்த விஷயமும் ஒலி நிதி.

38. குடியரசுத் தலைவரின் அவசரச் சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரம் பற்றிய பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது அல்ல? (அ) இது பாராளுமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்துடன் இணைந்து விரிவானது. (b) உறுப்புரை 123 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (c) பாராளுமன்றம் மீண்டும் கூடியதிலிருந்து ஆறு வாரங்கள் காலாவதியாகும் போது செயல்படுவதை நிறுத்த வேண்டும்.

(ஈ) ஜனாதிபதியால் எந்த நேரத்திலும் திரும்பப் பெற முடியாது.

39. இந்திய அரசு சட்டம், 1935 இன் முக்கிய அம்சங்கள்: 1. அகில இந்திய கூட்டமைப்பு 2. மாகாண சுயாட்சி 3. மையத்தில் அரசாட்சி 4. மாநிலங்களில் அரசாட்சியை ஒழித்தல் (அ) 1 மற்றும் 2 (ஆ) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 2, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 40. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் அத்தகைய வடிவத்தில் வைக்கப்படும்

பரிந்துரைத்தது:

(அ) இந்திய நிதியமைச்சர் இந்தியாவின் CAG உடன் ஆலோசனையில். (ஆ) திட்டக்

கமிஷனின் ஒப்புதலுடன் இந்தியாவின் சி.ஏ.ஜி. (c) குடியரசுத் தலைவரின்

ஒப்புதலுடன் இந்தியாவின் சி.ஏ.ஜி. (ஈ) இந்தியாவின் CAG உடன் கலந்தாலோசித்த

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் 41. பின்வரும் எந்தச் செயல்கள் இந்தியாவில்

தேர்தல் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது? (அ) 1861 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம் (ஆ) 1892

இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம் (இ) 1909 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

(ஈ) இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டம் 1919 42.

இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பின் அம்சங்கள்: 1. அதிகாரப் பகிர்வு 2. அதிகாரங்களைப் பிரித்தல் 3. சுதந்திரமான நீதித்துறை 4. பிரதமரின் தலைமை 5. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு (அ) 2, 3 மற்றும் 5 (b) 1, 4 மற்றும் 5 (c) 1, 2 மற்றும் 5 (d) 1, 3 மற்றும் 5 43. பின்வருவனவற்றில் எது நிதி ஆணையத்தைப் பற்றி சரியாக இல்லை? (அ) ஒவ்வொரு ஐந்தாவது ஆண்டு காலாவதியாகும் போது அமைக்கப்பட்டது. (ஆ) மையத்திற்கும் இடையே வரிகளின் வருவாயை விநியோகிக்க பரிந்துரைக்கிறது

மாநிலங்களில்.

(c) ஒரு தலைவர் மற்றும் நான்கு உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

(ஈ) அதன் அறிவுரை அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்படும்.

44. பின்வருவனவற்றில் எது சரியாகப் பொருந்துகிறது? (அ)

1909 சட்டம் - தேர்தல் கொள்கை (ஆ) 1919 சட்டம் - மாகாண

சுயாட்சி (இ) 1935 சட்டம் - மாநிலங்களில் அரசாட்சி (ஈ)

1947 சட்டம் - பொறுப்பு அரசாங்கம்

45. இந்தியாவின் சி.ஏ.ஜி.யை அலுவலகத்திலிருந்து நீக்குவது போன்ற மற்றும்

இது போன்ற

அடிப்படையில்: (அ) யுபிஎஸ்சியின்

தலைவர் (ஆ) உச்ச நீதிமன்ற

நீதிபதி (இ) இந்திய அட்டர்னி

ஜெனரல் (ஈ) மக்களவையின்

சபாநாயகர் 46. போர்ட்டிபோலியோ அமைப்புக்கு சட்டப்பூர்வ அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது:

(அ) 1892 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

(ஆ) 1871 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

(இ) 1861 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

(ஈ) 1882 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

47. Dyarchy அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது:

(அ) 1909 இன் இந்திய கவுன்சில் சட்டம்

(ஆ) 1919 இன் இந்திய அரசு சட்டம் (இ) 1935

இன் இந்திய அரசு சட்டம் (ஈ) 1947 இன் சுதந்திரச்

சட்டம் 48. பின்வருவனவற்றில் எது 1935 இன்

இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் அம்சம் அல்ல ?

(அ) மையத்தில் அரசாட்சி (ஆ)

அனைத்திந்திய கூட்டமைப்பு (இ)

மாகாண சுயாட்சி (ஈ)

மாகாணங்களில் அரசாட்சி 49.

பின்வரும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களில் எது முதல் முறையாக, குடியரசுத் தலைவருக்குக்

கட்டாயமாக்கியது. அமைச்சர்கள் குழுவின் ஆலோசனைப்படி செயல்படுவதா?

(அ) 24வது திருத்தம் (ஆ) 42வது

திருத்தம் (இ) 44வது திருத்தம் (ஈ)

54வது திருத்தம் 50. இந்திய

கூட்டமைப்பு பின்வரும் வடிவத்தை

அடிப்படையாகக் கொண்டது: (அ) சவிட்சர்லாந்து (ஆ) அமெரிக்கா (இ) ரஷ்யா (ஈ)

கனடா

51. "இந்திய அரசியலமைப்பு துணை ஒற்றையாட்சி அம்சங்களைக் கொண்ட கூட்டாட்சி அரசை விட துணை கூட்டாட்சி அம்சங்களைக் கொண்ட ஒற்றையாட்சி அரசை நிறுவியது?" (a) Granville Austin (b) Ivor Jennings (c) BR Ambedkar (d) KC Wheare 52. பின்வருவனவற்றில் இந்தியாவின் CAG பற்றி எது சரியில்லை?

1. அவர் ஐந்து வருட காலத்திற்கு ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்.
2. அவரது சம்பளம் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகள் ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.
3. அவர் 60 வயதை எட்டியதும் பதவியை காலி செய்ய வேண்டும்.
4. குடியரசுத் தலைவராலேயே அவரை நீக்க முடியும்.
5. மத்திய மற்றும் மாநில கணக்குகளை பராமரிப்பதற்கு அவர் பொறுப்பு அரசாங்கங்கள். (a)
1, 4 மற்றும் 5 (b) 2, 3
மற்றும் 4 (c) 1, 2, 3, 4
மற்றும் 5 (d) 3, 4 மற்றும் 5 53.
NITI ஆயோக்கின் துணைத்

தலைவரைப் பற்றி பின்வருவனவற்றில் எது சரியானது ?

1. அவர் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகிறார்.
2. அவர் கேபினட் அந்தஸ்து பெற்ற அமைச்சராக இருக்கிறார்.
3. அவர் மத்திய அமைச்சரவையில் உறுப்பினராக உள்ளார்.
4. அமைச்சரவைக் கூட்டங்களில் சிறப்பு அழைப்பாளராக கலந்து கொள்கிறார்.
5. அவர் ஆயோக்கின் நடைமுறை நிர்வாகத் தலைவர். (a) 1, 2, 4 மற்றும் 5 (b) 2, 3, 4 மற்றும் 5 (c) 2, 4 மற்றும் 5 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 5 53. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் பற்றிய சரியான அறிக்கைகள் அவை:

1. அவை ஐரிஷ் அரசியலமைப்பிலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவை.
2. அவை அரசியலமைப்பின் பகுதி V இல் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.
3. ஜனநாயகத்திற்கு சமூக மற்றும் பொருளாதார அடித்தளத்தை வழங்க முயல்கின்றனர்.
4. அவற்றை அரசு கட்டாயமாக அமல்படுத்த வேண்டும்.
5. இவர்கள் அனைவரும் காந்திய குணம் கொண்டவர்கள்.
(a) 1, 2, 3 மற்றும் 5 (b) 1, 3
மற்றும் 5 (c) 1, 3, 4 மற்றும்
5 (d) 1 மற்றும் 3

55. வங்காளத்தின் கவர்னர் ஜெனரல் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் ஆனார்
by:

- (a) 1858 இன் இந்திய அரசு சட்டம் (b) 1861 இன்
இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டம் (c) 1784 இன் பிட்ஸ்
இந்தியா சட்டம் (d) 1833 இன் சாசனச் சட்டம் 56.
எது தவறாகப் பொருந்துகிறது? (அ) பாகுபாடு

தடை - பிரிவு 15 (ஆ) சங்கம் செய்வதற்கான உரிமை -
பிரிவு 19. (இ) உயிரைப் பாதுகாக்கும் உரிமை - பிரிவு 20. (ஈ)
அரசியலமைப்பு தீர்வுகளுக்கான உரிமை - பிரிவு 32.

57. இந்திய யூனியனை "ஒரு மையப்படுத்துதலுடன் கூடிய கூட்டமைப்பு" என்று வகைப்படுத்துபவர்
போக்கு?" (a)
BR அம்பேத்கர் (b) KC
Wheare (c) Ivor Jennings (d)
Granville Austin 58. எந்தச்
சட்டம் ஆங்கிலேயர்களால்

இந்திய விவகாரங்களை நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்தியது
அரசா? (a) 1858

- இன் சாசனச் சட்டம் (b) 1773
இன் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் (c) 1784
இன் பிட்ஸ் இந்தியா சட்டம் (d) 1833
இன் சாசனச் சட்டம் 59. அடிப்படை

உரிமைகள் பற்றிய சரியான அறிக்கைகள்: 1. அவை நீதிமன்றத்தில்

நடைமுறைப்படுத்தக்கூடியவை.

2. இந்த உரிமைகள் முழுமையானவை.

3. சிலவற்றைத் தவிர, தேசிய அவசரகாலத்தில் அவர்கள் இடைநீக்கம் செய்யப்படலாம்.

4. அவை இந்திய குடிமக்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும்.

5. அவை அரசியலமைப்பின் நான்காம் பாகத்தில் உள்ளன.

(அ) 1, 3, 4 மற்றும் 5

(ஆ) 1, 2, 3 மற்றும் 5

(இ) 1 மற்றும் 3 (ஈ) 1, 3

மற்றும் 5 60.

'சோசலிஸ்ட்' மற்றும் 'மதச்சார்பற்ற' வார்த்தைகள் முகவுரையில் சேர்க்கப்பட்டன. மூலம்:

(அ) 41வது திருத்தம் (ஆ)

44வது திருத்தம் (இ) 46வது

திருத்தம் (ஈ) 42வது

சட்டத்திருத்தம் 61.

மானியத்திற்கான எந்த கோரிக்கையும் முன்வைக்கப்படாது: (அ) பிரதமர் (ஆ) ஜனாதிபதி (இ) நிதி

அமைச்சர் (ஈ) கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் 62. 1858 ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச்

சட்டத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு: 1. கிரீடத்தின் விதியால் கம்பெனி விதியை மாற்றுதல்.

2. இயக்குநர்கள் நீதிமன்றத்தின் மீது ஒரு கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தை நிறுவுதல்.

3. திறந்த போட்டி முறையின் மறுஉறுதிப்படுத்தல்.
4. ஆளுநரின் சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக செயல்பாடுகளை பிரித்தல் பொது.
5. இந்திய மாநிலச் செயலரின் புதிய அலுவலகம் உருவாக்கம். (அ) 1, 3 மற்றும் 4 (ஆ) 1, 2 மற்றும் 4 (இ) 1 மற்றும் 5 (ஈ) 1, 3 மற்றும் 5 63. பின்வருவனவற்றில் எது இந்திய அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அம்சங்கள் அல்ல?

1. அரசியலமைப்பின் மேலாதிக்கம் 2. அகில இந்திய சேவைகள் 3. ஒற்றைக் குடியுரிமை 4. சுதந்திர நீதித்துறை 5. இருசபை சட்டமன்றம் 6. ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை (a) 1, 4 மற்றும் 5 (b) 1, 5 மற்றும் 6 (c) 2, 3 மற்றும் 6 (ஈ) 2, 3 மற்றும் 4 64. இந்திய நாடாளுமன்ற முறையின் அம்சங்கள்:

1. சுதந்திரமான நீதித்துறை.
2. சட்டமன்றத்திற்கு நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் கூட்டுப் பொறுப்பு.
3. எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பு.
4. நீதித்துறை மற்றும் நடைமுறை நிர்வாகிகளின் இருப்பு.
5. சட்டமன்றத்திற்கு நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் தனிப்பட்ட பொறுப்பு. (a) 2, 3 மற்றும் 4 (b) 1, 2 மற்றும் 4 (c) 2, 4 மற்றும் 5 (d) 1, 2, 4 மற்றும் 5 65. இந்திய குடியரசுத் தலைவர் பின்வருவனவற்றைக் கொண்ட தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்: (அ) பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் (b) பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் (c) பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் (d) மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை மற்றும் மாநிலங்களின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள்

சட்டப் பேரவைகள் 66.

பின்வரும் எந்தச் செயல் மத்திய நிர்வாகத்தின் அடித்தளத்தை அமைத்தது?

- (அ) 1833 இன் சாசனச் சட்டம்
- (ஆ) 1773 இன் ஒழுங்குமுறைச் சட்டம் (இ) 1853 இன் சாசனச் சட்டம்
- (ஈ) பிட்ஸ் இந்தியா சட்டம் 1784

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல் I உடன் பட்டியல் II உடன் பொருத்தவும் மற்றும் பட்டியல்களுக்கு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதில்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். 67.

பட்டியல்-I

பட்டியல்-II

- A. இருசபை அமைப்பு
- B. சட்டமியற்றும் அதிகாரப் பகிர்வு
- C. தனி வாக்காளர்கள்
- D. மாகாண சுயாட்சி

- 1. இந்திய அரசு சட்டம் 1935
- 2. இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1861
- 3. மாண்டேகு-செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தங்கள்
- 4. இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1892
- 5. மிண்டோ-மேலும் சீர்திருத்தங்கள்.

குறியீடுகள்:	ஏ பி சி டி
(ஏ	5 2 3 1
பி	3 4 5 1
சி	3 2 5 1
டி)	5 4 3 1

68.

பட்டியல்-I	பட்டியல்-II

- A. பொது வேலைவாய்ப்பில் சமத்துவம்
- பி. சிறுபான்மையினர் உரிமைகள்
- C. தனிப்பட்ட சுதந்திரத்திற்கான உரிமை
- D. சுரண்டலுக்கு எதிரான உரிமை

- 1. கட்டுரை 29
- 2. கட்டுரை 21
- 3. கட்டுரை 23
- 4. கட்டுரை 16
- 5. கட்டுரை 25

குறியீடுகள்:	ஏ பி சி டி
(ஏ	5 2 3 1
பி	3 4 5 1
சி	3 2 5 1
டி)	5 4 3 1

69.

பட்டியல்-I A. ஒப்புதலை நிறுத்துதல்	பட்டியல்-II

- B. சாதாரண பெரும்பான்மையால் முறியடிக்கப்பட்டது
- சி. மசோதா மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை
- D. அதிக பெரும்பான்மையுடன் முறியடிக்கப்பட்டது

- 1. தகுதியான வீட்டோ
- 2. பாக்கெட் வீட்டோ
- 3. முழுமையான வீட்டோ
- 4. சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ
- 5. பெரும்பான்மை வீட்டோ

குறியீடுகள்:	ஏ பி சி டி
(அ) 3 4 2 1	
(ஆ) 4 3 2 5	
(c) 5 3 1 2	
(ஈ) 3 4 2 1	

70.

பட்டியல்-I	பட்டியல்-II

- ஏ. மூன்றாவது அட்டவணை
- பி. ஒன்பதாவது அட்டவணை
- C. நான்காவது அட்டவணை
- D. பத்தாவது அட்டவணை

- 1. மேல்பகுதியில் இட ஒதுக்கீடு வீடு
- 2. அடிப்படையில் தகுதி நீக்கம் மாறியதால்
- 3. சில செயல்களின் சரிபார்ப்பு
- 4. மொழிகள்
- 5. உறுதிமொழிகளின் படிவங்கள்

குறியீடுகள்:	ஏ பி சி டி
(அ) 5 2 3 1	

(b) 3 4 5 1 (c) 3 2 5 1 (d) 5

4 3 1

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. (c) A உண்மை ஆனால் R தவறானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

71. வலியுறுத்தல்: இந்தியா பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டது.

காரணம்: குடியரசுத் தலைவர் மாநிலத்தின் தலைவராவார், அதே சமயம் பிரதமர்

தலைமையிலான அமைச்சர்கள் குழுதான் உண்மையான நிர்வாக அதிகாரம்.

72. வலியுறுத்தல்: ஜனாதிபதியாக பதவியில் இருப்பவர் அல்லது பதவி வகித்தவர், அந்த பதவிக்கு மீண்டும்

தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கு தகுதியற்றவர். காரணம்: மக்கள் மன்றத்தின் உறுப்பினராகத்

தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகுதி பெறாதவரை, எந்தவொரு நபரும் குடியரசுத் தலைவராகத்

தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்குத் தகுதி பெறமாட்டார்.

73. வலியுறுத்தல்: குடியரசுத் தலைவர் அல்லது துணைக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் தொடர்பாக

எழும் அனைத்து சந்தேகங்களும் சர்ச்சைகளும் உச்ச நீதிமன்றத்தால் விசாரிக்கப்பட்டு முடிவு

செய்யப்படும். காரணம்: நாடாளுமன்றம், சட்டப்படி, குடியரசுத் தலைவர் அல்லது துணைக்

குடியரசுத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது தொடர்பான அல்லது அதனுடன் தொடர்புடைய

எந்தவொரு விஷயத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தலாம்.

75. மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் கையாள்கிறது:

(அ) ஆட்சேர்ப்பு விஷயங்கள் (ஆ)

பதவி உயர்வு விஷயங்கள் (இ)

ஒழுங்கு விஷயங்கள் (ஈ)

ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் அனைத்து சேவை விஷயங்கள்

76. கூட்டுப் பொதுச் சேவை ஆணையத்தை நியமிப்பதற்குப் பின்வருவனவற்றில் எது வழங்க

முடியும்? (அ) இந்திய ஜனாதிபதி (ஆ) இந்திய நாடாளுமன்றம் (இ) யுபிஎஸ்சி (ஈ) மாநில

ஆளுநர்கள் 77. யுபிஎஸ்சியின் தோற்றம்: (அ) 1909 சட்டம் (ஆ) 1919 சட்டம் (இ) 1930 சட்டம் (ஈ)

1947 சட்டம் 78. UPSC யின் செயல்பாடுகளை நீட்டிக்க முடியும்: (a) ஜனாதிபதி (b) பிரதமர் (c)

பணியாளர் அமைச்சகம் (d) பாராளுமன்றம்

79. எந்தவொரு உள்ளாட்சி அமைப்பு, கார்ப்பரேட் அமைப்பு அல்லது பொது நிறுவனங்களின் பணியாளர் அமைப்பு, UPSC யின் அதிகார வரம்பிற்குள்: (a) இந்திய ஜனாதிபதி (b) மத்திய பணியாளர் அமைச்சகம் (c) பாராளுமன்றம் (d) உச்சநீதிமன்றம் 80. UPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஒரு காலத்திற்கு பதவி வகிக்கின்றனர்:

- (அ) மூன்று ஆண்டுகள்
- (ஆ) நான்கு ஆண்டுகள்
- (இ) ஐந்து ஆண்டுகள்
- (ஈ) ஆறு ஆண்டுகள்

81. "அகில இந்திய சேவைகளின் தந்தை" என்று கருதப்படுபவர் யார்? (அ) லார்ட் மெக்காலே (ஆ) கார்ன்வாலிஸ் பிரபு (இ) பிஆர் அம்பேத்கர் (ஈ) சர்தார் படேல்

82. ஒரு கூட்டு பொதுச் சேவை ஆணையத்தை உருவாக்க முடியும்:

- (அ) குடியரசுத் தலைவரின் உத்தரவு (ஆ) ராஜ்யசபாவின் தீர்மானம் (இ) பார்லிமென்டின் ஒரு சட்டம் (ஈ) சம்பந்தப்பட்ட மாநில சட்டமன்றங்களின் தீர்மானம்

82. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது?

1. அரசியலமைப்புச் சட்டம் UPSC உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை நிர்ணயிக்கவில்லை.
2. UPSC இன் உறுப்பினர்களில் ஒரு பாதி பேர் இந்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் கீழ் குறைந்தபட்சம் ஐந்து ஆண்டுகள் பதவி வகித்த நபர்களாக இருக்க வேண்டும்.
- ஆண்டுகள்.
3. UPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஐந்து காலத்திற்கு பதவி வகிக்கின்றனர்.
- ஆண்டுகள் அல்லது அவர்கள் 60 வயதை அடையும் வரை.
4. UPSC உறுப்பினர்களின் சம்பளம் மற்றும் படிகள் பாராளுமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

5. UPSC இன் முழு விரிவாக்கங்களும் ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன

- இந்தியா. (அ) 2, 4
- மற்றும் 5 (ஆ) 1
- மற்றும் 5 (இ) 2, 3
- மற்றும் 4 (ஈ) 1, 4

மற்றும் 5 84. மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம் தொடர்பான பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது?

1. இது ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு.
2. அதன் உறுப்பினர்கள் நிர்வாகப் பின்னணியில் இருந்து மட்டுமே பெறப்பட்டவர்கள்.
3. சிவில் சட்டத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறைக்கு இது கட்டுப்படவில்லை செயல்முறை.
4. இதன் அதிகார வரம்பு அகில இந்திய சேவைகள் மற்றும் மத்திய சேவைகள் மற்றும் மத்திய அரசு பதவிகளின் உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கியது.
5. இது 1985 இல் அமைக்கப்பட்டது.
- (அ) 2, 3 மற்றும் 5

(b) 1 மற்றும் 4

(c) 1, 3, 4 மற்றும் 5 (d) 2

மற்றும் 3

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும் (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A. (c) இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய். (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

85. வலியுறுத்தல்: அகில இந்திய சேவைகள் தேசிய ஒருங்கிணைப்புக்கான கருவிகள்.

காரணம்: அதன் உறுப்பினர்கள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

86. வலியுறுத்தல்: UPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஆல் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்

ஜனாதிபதி. காரணம்: UPSC ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பு.

87. வலியுறுத்தல்: UPSC உறுப்பினர்களின் சம்பளத்தை அவர்களின் பதவிக்காலத்தில் அவர்களுக்கு பாதகமாக மாற்ற முடியாது. காரணம்: பொதுச் சேவை ஆணைக்குழுவின் சுதந்திரம் பேணப்பட வேண்டும்.

88. வலியுறுத்தல்: அரசியலமைப்பு உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை நிர்ணயிக்கவில்லை UPSC.

காரணம்: UPSC இன் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.

89. ஒரு மாநில ஆளுநரைப் பற்றிய பின்வரும் கூற்றுகளில் எது உண்மை?

1. அரசின் நிறைவேற்று அதிகாரம் அவரிடமே உள்ளது.
2. அவர் 35 வயதை எட்டியிருக்க வேண்டும்.
3. ஜனாதிபதியின் விருப்பத்தின் போது அவர் பதவி வகிக்கிறார்.
4. அவரை நீக்குவதற்கான காரணங்கள் அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. (a) 1, 2, மற்றும் 4 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 1, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 90. பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான அசோக் மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகள்

அவை:

1. இரு அடுக்கு அமைப்பை உருவாக்குதல்
2. எஸ்சி மற்றும் எஸ்டிகளுக்கு இட ஒதுக்கீடு 3.

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களுக்கு வரி விதிப்பதற்கான கட்டாய அதிகாரங்கள் 4.

பஞ்சாயத்து ராஜ் விவகாரங்களில் அரசியல் கட்சிகளின் வெளிப்படையான பங்கேற்பு 5.

மீறப்பட்டால், தேர்தல் ஒன்றிற்குள் நடத்தப்பட வேண்டும். ஆண்டு (a) 1, 3 மற்றும் 4 (b) 1, 2, 4 மற்றும் 5 (c) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 3, 4 மற்றும் 5 91. மாவட்ட நீதிபதிகள் இவர்களால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்:

(அ) உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி (ஆ)

மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் (இ) மாநில

முதல்வர்

(ஈ) மாநில ஆளுநர்

92. மாநில சட்டமன்றத்தில் பண மசோதாவின் பரிந்துரையின் பேரில் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்: (அ) சபாநாயகர் (ஆ) நிதி அமைச்சர் (இ) முதல்வர் (ஈ) ஆளுநர்

93. பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டியின் படி, மாவட்ட ஆட்சியர் வேண்டும்

இருக்க வேண்டும்: (அ) ஜிலா

பரிஷத்தில் இருந்து விலக்கப்பட்டவர் (ஆ) ஜிலா

பரிஷத்தின் வாக்களிக்காத உறுப்பினர் (இ) வாக்களிக்கும்

உரிமை உள்ள ஜிலா பரிஷத்தின் உறுப்பினர் (ஈ) ஜிலா

பரிஷத்தின் தலைவர் 94. பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டி ஒரு குழு:

(அ) ஜனநாயகப் பரவலாக்கம் (ஆ)

பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் (இ)

ஊரக வளர்ச்சிக்கான நிர்வாக ஏற்பாடுகள் (ஈ) சமூக

மேம்பாட்டுத் திட்டம்

95. கிராமப்புற உள்ளாட்சியின் பஞ்சாயத்து ராஜ் வடிவம் முதலில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது

உத்தரவு: (a) ராஜஸ்தான் மற்றும் மத்தியப்

பிரதேசம் (b) ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் மேற்கு

வங்கம் (c) ராஜஸ்தான் மற்றும் ஆந்திரப்

பிரதேசம் (d) ஆந்திரப் பிரதேசம் மற்றும் ராஜஸ்தான்

96. மாவட்ட மற்றும் அமர்வு நீதிபதி நேரடியாக கீழ்க்கண்டவாறு செயல்படுகிறார்:

(அ) மாவட்ட ஆட்சியர் (ஆ) மாநில ஆளுநர் (இ) மாநில சட்ட அமைச்சர் (ஈ)

மாநில உயர் நீதிமன்றம் 97. பின்வருவனவற்றில் எது பஞ்சாயத்து ராஜ்

நிறுவனங்கள் மீதான குழு? (அ) பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டி (ஆ) ஜிவிகே ராவ்

கமிட்டி (இ) எஸ்எம் சிங்வி கமிட்டி (ஈ) அசோக் மேத்தா கமிட்டி 98. "கிராம

பஞ்சாயத்துகளை ஒழுங்கமைக்கவும், அவற்றை செயல்படுத்துவதற்கு தேவையான

அதிகாரங்களை வழங்கவும் அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

சுயராஜ்யத்தின் அலகுகளாகச் செயல்படுகின்றன. இந்த ஏற்பாடு

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: (a) அரசியலமைப்பின் பகுதி I (b) அரசியலமைப்பின்

பகுதி IV-A (c) அரசியலமைப்பின் பகுதி III (d) அரசியலமைப்பின் பகுதி IV 99.

ஒரு ஜனாதிபதி ஆட்சியை விதிக்கலாம். விதிகளின் கீழ் மாநிலம்: 1. கட்டுரை 356 2. கட்டுரை

360 3. கட்டுரை 352 4. கட்டுரை 365 (அ) 1 மட்டுமே

(b) 1 மற்றும் 3 (c)

1 மற்றும் 4 (d) 1

மற்றும் 2 100.

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரே நபரை ஆளுநராக நியமிக்க பின்வரும் அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டம் எது? (அ) 4வது திருத்தம் (ஆ) 7வது திருத்தம் (இ) 11வது திருத்தம் (ஈ) 24வது திருத்தம் 101. பிரிவு 154, ஆளுநர் தனது நிர்வாக அதிகாரத்தை நேரடியாகவோ அல்லது அவருக்கு அடிபணிந்த அதிகாரிகள் மூலமாகவோ பயன்படுத்தலாம் என்று கூறுகிறது. அடிபணிந்தவர்கள் என்ற சொல்லில் பின்வருவன அடங்கும்: (அ) அனைத்து அமைச்சர்கள் மற்றும் முதலமைச்சர் (ஆ) முதலமைச்சர் தவிர அனைத்து அமைச்சர்களும் (இ) முதலமைச்சர் மற்றும் துணை முதலமைச்சர் மட்டுமே (ஈ) கேபினட் அமைச்சர்கள் மட்டும் 102. மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு அவசரநிலை பிரகடனம், குடியரசுத் தலைவர் முடியும்: 1. உயர்நீதிமன்றம் உட்பட மாநில அரசின் அனைத்து செயல்பாடுகளையும் தானே கருதிக் கொள்ள வேண்டும்.

2. மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் ஆளுநரின் அதிகாரத்தின் கீழ் செயல்படுத்தப்படும் என்று அறிவிக்கவும்.

3. மாநில அரசின் செயல்பாடுகளைத் தவிர மற்ற அனைத்து செயல்பாடுகளையும் தானே கருதிக் கொள்ளுங்கள் உயர் நீதிமன்றம்.

4. மாநில சட்டமன்றத்தின் அதிகாரங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் என்று அறிவிக்கவும்

பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தின் கீழ்.

மேற்கூறியவற்றில், சரியான அறிக்கைகள்: (a) 1 மற்றும் 2 (b)

2 மற்றும் 3 (c) 3 மற்றும் 4 (d) 1 மற்றும் 4 103. ஆளுநரின்

அரசாணை உருவாக்கும் அதிகாரம் பற்றிய சரியான

அறிக்கைகள்: 1. இது பிரிவு 213 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. குடியரசுத் தலைவர் அல்லது மாநில கவுன்சிலின் ஆலோசனைக்குப் பிறகு அவரால் வெளியிடப்படலாம் அமைச்சர்களின்.

3. இது மாநில சட்டமன்றத்தின் சட்டமன்ற அதிகாரத்துடன் இணைந்து விரிவானது.

4. இது மாநில சட்டப் பேரவையின் இடைவேளையின் போது மட்டுமே வெளியிடப்படும், சட்டமன்றக் கவுன்சில் அல்ல.

5. அதை அவரால் எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்பப் பெற

முடியாது. (அ) 2, 3 மற்றும் 4 (ஆ) 1, 3 மற்றும் 5 (சி) 1, 2 மற்றும்

3 (ஈ) 2, 4 மற்றும் 5 104. பஞ்சாயத்து ராஜ் என்பது ஒரு

அமைப்பு: (அ) உள்ளாட்சி (ஆ) உள்ளூர் நிர்வாகம்

(இ) உள்ளூர் சுய-அரசு (ஈ)

கிராமப்புற உள்ளூர் சுய-அரசு 105.

நகராட்சிகள் மீதான 74வது திருத்தச் சட்டத்தின் அம்சங்கள் என்ன?

1. SC மற்றும் ST களுக்கு அவர்களின் மக்கள் தொகை விகிதத்தில் இட ஒதுக்கீடு (மொத்த மக்கள்தொகைக்கு) நகராட்சி பகுதியில்.
2. ஒவ்வொரு 5 வருடங்களுக்கும் கட்டாய கால தேர்தல்கள்.
3. கணக்குகள் பராமரிப்பு மற்றும் தணிக்கைக்கான நடைமுறை மாநில ஆளுநரால் முடிவு செய்யப்படும்.
4. சிறிய நகர்ப்புற பகுதிக்கான நகர் பஞ்சாயத்துகளின் அரசியலமைப்பு.
5. இடங்களைத் தவிர்த்து மூன்றில் ஒரு பங்கு இடங்கள் பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் SC மற்றும் ST பெண்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களின் எண்ணிக்கை. (a) 1, 2 மற்றும் 4 (b) 2, 3 மற்றும் 5 (c) 3, 4 மற்றும் 5 (d) 1 மற்றும் 2

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும்: (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A. (c) க்கு சரியான விளக்கம் அல்ல.) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய். (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

106. வலியுறுத்தல்: அரசியலமைப்பின் கீழ், முதல்வர் பதவியில் இருக்கும் வரை ஆளுநரின் மகிழ்ச்சி.

காரணம்: முதலமைச்சரை ஆளுநர் நியமிக்கிறார்.

107. கூற்று: 1882 ஆம் ஆண்டு ரிப்பன் பிரபுவின் தீர்மானம் 'மேக்னா' என்று போற்றப்பட்டது

உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் கார்டா.

காரணம்: ரிப்பன் பிரபு 'இந்தியாவின் உள்ளூர் சுயராஜ்யத்தின் தந்தை' என்று கருதப்படுகிறார்.

108. வலியுறுத்தல்: அரசியலமைப்பின் 73 வது திருத்தம் அரசியலமைப்பை வழங்குகிறது கிராம சபைக்கு அந்தஸ்து.

காரணம்: பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டி அறிக்கை கிராமசபை பற்றி முறைப்படி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

110. வலியுறுத்தல்: குடியரசுத் தலைவரின் விருப்பத்தின் போது ஆளுநர் பதவி வகிப்பார். காரணம்: ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவார்.

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல்-I பட்டியல்-II உடன் பொருத்தி, பட்டியல்களுக்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். 111.

பட்டியல்-I

பட்டியல்-II

A. விவாத அமைப்பு B. முறையான தலைவர்

1. கமிஷனர் 2. நிலைக்குழு

C. மேலாண்மை D.

நிர்வாக அமைப்பு

குறியீடுகள்: ABCD

(a) 4 2 3 1 (b) 3 2 1 4 (c)

2 3 1 4 (d) 4 3 2 1

3. மேயர் 4.

கவுன்சில்

112.

பட்டியல்-I (மாநிலங்கள்)

பட்டியல்-II (ஆளுநர் சிறப்புப்
பொறுப்புகள்)

A. மத்திய பிரதேசம் B.

குஜராத் C. நாகாலாந்து

D. அசாம்

1. சட்டம் ஒழுங்கு 2.

பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம்

3. பிற்படுத்தப்பட்டோர் மேம்பாடு

பகுதிகள்

4. பழங்குடியினர் நலத்துறை அமைச்சர்

5. மலைப்பகுதிகள் குழு செயல்படுகிறது

குறியீடுகள்:

ஏ பி சி டி

(a) 3 4 2 5 (b) 2 1 4 3 (c) 4 3

1 2 (d) 5 3 2 4

113.

பட்டியல்-II (அமைவு ஆன்)

பட்டியல்-I (குழுக்கள்)

ஏஜிவிகே ராவ் கமிட்டி

பி. பல்வந்த்ரே

மேத்தா கமிட்டி

சிஎஸ்எம் சிங்வி

கமிட்டி டி. அசோக்

மேத்தா கமிட்டி

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் 2.

ஜனநாயகம் மற்றும் வளர்ச்சிக்கான PRI களின் புத்துயிர் 3. ஊரக

வளர்ச்சி ஒழிப்புத் திட்டங்களுக்கான தற்போதைய நிர்வாக

ஏற்பாடுகள்.

மற்றும்

வறுமை

4. சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டம் மற்றும்

தேசிய விரிவாக்க சேவை.

5. பஞ்சாயத்து ராஜ் தேர்தல்

குறியீடுகள்: ABCD

(a) 4 3 1 2 (b) (c) (d)

4 3 2 1 3

4 2 1

3 4 1 2

114. ஒரு மாநிலத்தின் ஆளுநர்:

1. நிர்வாக, சட்டமன்ற மற்றும் நீதித்துறை அதிகாரங்களை ஒத்திருக்கிறது

ஜனாதிபதி.

2. அமைச்சர்கள் குழுவின் உதவி மற்றும் ஆலோசனையுடன் எப்போதும் செயல்பட வேண்டும்.

3. மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையத்தின் உறுப்பினர்களை நியமிக்கவும் நீக்கவும் அதிகாரம் உள்ளது.

4. அரசாங்கத்தின் வணிகத்தை அவர்களிடையே ஒதுக்கும் அதிகாரம் உள்ளது பல்வேறு அமைச்சர்கள்.

மேலே உள்ளவற்றில், சரியான அறிக்கைகள்: (a) 1 மற்றும்

2 (b) 2, 3 மற்றும் 4 (c) 1 மற்றும் 4 (d) 1, 3 மற்றும் 4 115.

மாநில அமைச்சர்கள் குழு பதவி வகிக்கிறது என்று

அரசியலமைப்பு கூறுகிறது. ஆளுநரின் மகிழ்ச்சியின்

போது. "ஆளுநரின் மகிழ்ச்சியின் போது" என்ற

வார்த்தையின் அர்த்தம்: (அ) ஜனாதிபதியின் மகிழ்ச்சி (b) பிரதமரின் மகிழ்ச்சி (இ) முதலமைச்சரின் மகிழ்ச்சி (ஈ) சட்டமன்றத்தின் மகிழ்ச்சி

116. "அமைச்சரவை" என்ற சொல் பின்வரும் எந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது அரசியலமைப்பு?

(a) உறுப்புரை 74

(b) உறுப்பு 75 (c)

உறுப்பு 352 (d)

அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்படவில்லை

117. CAG தொடர்பான பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது?

1. அவர் பாராளுமன்றத்திற்கு மட்டுமே பொறுப்பு.

2. எந்தவொரு வரியின் நிகர வருமானத்தையும் அவர் சான்றளிக்கிறார்.

3. மாநில அரசுகளின் கணக்குகளை தொகுத்து பராமரிக்கிறார்.

4. கன்சோலிடேட்டட் ஃபண்டில் இருந்து பணம் வழங்குவதில் அவருக்கு கட்டுப்பாடு உள்ளது

இந்தியா. (a) 2

மற்றும் 4 (b) 1, 3

மற்றும் 4 (c) 1, 2

மற்றும் 3 (d) 2, 3

மற்றும் 4 118. தணிக்கைத் தீர்மானம் மற்றும் மறுப்புத் தீர்மானத்திற்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டைப் பற்றி பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது? நம்பிக்கை பிரேரணை?

1. ஒரு தணிக்கைப் பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கான காரணங்களைக் கூற வேண்டும், அதேசமயம் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கான காரணங்களைக் கூறத் தேவையில்லை.

2. அமைச்சர்கள் குழுவிற்கு எதிராக மட்டுமே நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையை முன்வைக்க முடியும், அதேசமயம் அமைச்சர்கள் குழு அல்லது தனிப்பட்ட அமைச்சர் அல்லது அமைச்சர்கள் குழுவிற்கு எதிராக தணிக்கைப் பிரேரணையை முன்வைக்க முடியும்.

3. நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டால் அரசாங்கம் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும், அதேசமயம் தணிக்கைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டால் அரசு ராஜினாமா செய்யத் தேவையில்லை.

4. லோக்சபா மற்றும் ராஜ்யசபா ஆகிய இரண்டிலும் கண்டனத் தீர்மானம் கொண்டு வரப்படலாம், அதேசமயம் நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் மக்களவையில் மட்டுமே முன்வைக்கப்படும். (a) 1, 3 மற்றும் 4 (b) 2, 3 மற்றும் 4 (c) 2, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2 மற்றும் 3

119. முதல் லோக்பால் மசோதா பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது: (a) 1971
(b) 1967 (c) 1968 (d) 1972 120. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது:

(அ) அரசியலமைப்பு ஏற்பாடு (ஆ)
பாராளுமன்றத்தின் சட்டம் (இ)
சந்தானம் குழுவின் தீர்மானம் (ஈ) நிர்வாக தீர்மானம்

121. மதிப்பீட்டுக் குழுவின் செயல்பாடுகள் பின்வருமாறு:

1. செயல்திறனை வெளிக்கொணரும் வகையில் மாற்றுக் கொள்கைகளை பரிந்துரைத்தல் மற்றும் நிர்வாகத்தில் பொருளாதாரம்.
2. செலவினம் அதை நிர்வகிக்கும் அதிகாரத்துடன் ஒத்துப்போகிறதா என்று பார்க்க.
3. மதிப்பீட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாலிசியின் வரம்புகளுக்குள் பணம் நன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதை ஆய்வு செய்ய.
4. மதிப்பீடுகள் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய படிவத்தை பரிந்துரைக்க பாராளுமன்றம்.

மேலே உள்ளவற்றில், சரியான அறிக்கைகள்: (a) 1 மற்றும்

2 (b) 1, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 4 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 122.

பல்வந்தரே மேத்தா குழுவின் பரிந்துரைகள் அடங்கும் :

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் விவகாரங்களில் அரசியல் கட்சிகளின் வெளிப்படையான பங்கேற்பு.

2. பஞ்சாயத்து ராஜ்க்கு அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்பு உண்மையான மாற்றம் நிறுவனங்கள்.

3. பஞ்சாயத்து ராஜ்க்கான அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பு.
4. ஜிலா பரிஷத் தலைவராக மாவட்ட ஆட்சியர் இருக்க வேண்டும்.

5. பஞ்சாயத்து சமீதி நிர்வாக அமைப்பாக இருக்க வேண்டும்.
(அ) 1, 2 மற்றும் 5 (ஆ) 2, 4 மற்றும் 5 (இ) 2, 3 மற்றும் 4 (ஈ) 1, 3 மற்றும் 4 123. பின்வரும் கூற்றுகளில் எது தவறானது?

(அ) ஒத்திவைப்பு என்பது சட்டசபையின் சாதாரண அலுவல்களில் குறுக்கீடு என்று பொருள். (ஆ)
ஒத்திவைப்பு என்பது சட்டமன்றத்தின் முடிவு என்று பொருள். (இ) கலைப்பு என்பது சட்டமன்றத்தின் முடிவு என்று பொருள். (ஈ) ஒத்திவைப்பு என்பது சட்டமன்றத்தின் ஒரு கூட்டத்தின் முடிவைக் குறிக்கிறது.

124. பஞ்சாயத்து ராஜ் மீதான 73வது திருத்தச் சட்டத்தின் கட்டாய விதிகள் எவை?

1. இடைநிலையில் பஞ்சாயத்துகளின் தலைவர்களின் மறைமுக தேர்தல் மற்றும் மாவட்ட அளவில்.
2. கலைக்கப்பட்டால் ஆறு மாதங்களுக்குள் புதிய தேர்தல்.
3. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குதல்.
4. பஞ்சாயத்துகளில் எம்.பி., எம்.எல்.ஏ.க்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளித்தல்.

(a) 1, 3 மற்றும் 4 (b)

2 மற்றும் 4 (c) 1

மற்றும் 2 (d) 2, 3

மற்றும் 4 125.

மாநகராட்சிகள் பற்றிய பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

1. அவை சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் செயல்களால் மாநிலங்களில் நிறுவப்படுகின்றன சட்டமன்றங்கள்.
2. அவை முதல்வரின் உத்தரவின் பேரில் யூனியன் பிரதேசங்களில் நிறுவப்பட்டுள்ளன நிர்வாகி.
3. அவை மாநில அரசுகளின் நேரடிக் கட்டுப்பாடு மற்றும் மேற்பார்வையின் கீழ் செயல்படுகின்றன.
4. அவர்களின் விவாத செயல்பாடுகள் நிர்வாக செயல்பாடுகளிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்றன. மேலே உள்ளவற்றில், சரியான கூற்றுகள்: (a) 1 மற்றும் 3 (b) 1, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 3 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 126. பின்வருவனவற்றில் எது சரியில்லை கண்டோன்மென்ட் போர்டு பற்றி? (அ) இது ஒரு நிர்வாக தீர்மானத்தால் உருவாக்கப்பட்டது. (ஆ) இது மத்திய பாதுகாப்பு

அமைச்சகத்தின் நிர்வாகக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்படுகிறது. (c) இது குடிமக்களுக்காக நகராட்சி நிர்வாகத்திற்காக நிறுவப்பட்டது

கண்டோன்மென்ட் பகுதி.

(ஈ) இது ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு.

127. பின்வரும் எந்த நிபந்தனைகளின் கீழ், UPSC தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும் ஒரு மாநிலம்?

1. குடியரசுத் தலைவர் கோரும் போது 2. ஆளுநர் கோரும் போது 3. நாடாளுமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன் 4. குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுடன் 5. சம்பந்தப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் ஒப்புதலுடன். (a) 1 மற்றும் 3 (b) 2 மற்றும் 5 (c) 2 மற்றும் 4 (d) 1 மற்றும் 5

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும்: (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A. (c) க்கு சரியான விளக்கம் அல்ல.) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய். (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

128. வலியுறுத்தல்: மத்திய அளவில் ஒரு அமைச்சரை பிரதமரால் பதவி நீக்கம் செய்யலாம் அமைச்சர்.

காரணம்: ஒரு அமைச்சரை பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் மட்டுமே ஜனாதிபதி நியமிக்கிறார்.

129. வலியுறுத்தல்: நிதி ஆயோக் நிதியை பராமரிக்க உதவுகிறது
இந்திய கூட்டாட்சி அமைப்பில் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே சமநிலை.
காரணம்: இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் அதிக நிதி அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது
மத்திய அரசு.

131. வலியுறுத்தல்: கவர்னர் மாநில நிர்வாகத்தின் தலைவர்.
காரணம்: முதல்வர் மாநில நிர்வாகத்தின் உண்மையான தலைவர்.

132. வலியுறுத்தல்: கோரிக்கைகள் மீது வாக்களிக்க ராஜ்யசபாவுக்கு அதிகாரம் இல்லை
மானியங்கள்.
காரணம்: வரிவிதிப்பு தொடர்பான பண மசோதா அல்லது நிதி மசோதா இருக்க முடியாது
ராஜ்யசபாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல்-Iஐ பட்டியல்-II உடன் பொருத்தி, கொடுக்கப்பட்ட குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்
கீழே.

133.	பட்டியல்-I (எழுத்துக்களின் பொருள்)	பட்டியல்-II (பெயர் கடிதங்கள்)
A.	இது ஒரு பொது அதிகாரிக்கு நீதிமன்றம் வழங்கிய கட்டளை அவரது உத்தியோகபூர்வ கடமைகளைச் செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறார்.	1. தடை உத்தரவு
B.	இது உயர் நீதிமன்றத்தால் கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்படும் போது பிந்தையது அதன் அதிகார வரம்பை மீறுகிறது.	2. மந்தமு கம்
C.	இது சட்டப்பூர்வ தன்மையை விசாரிக்க நீதிமன்றங்களால் வழங்கப்படுகிறது ஒரு பொது அலுவலகத்திற்கு ஒரு நபரின் உரிமைகோரல்.	3. Certiorari
D.	ஒரு நபரை ஒரு காரியத்தைச் செய்யுமாறு அல்லது நீதிமன்றத்தால் இது வழங்கப்படுகிறது ஒரு காரியத்தைச் செய்வதைத் தவிர்க்கவும்	4. தடை n 5. Quo warranto

குறியீடுகள்:	ஏ	பி	சி	டி
(ஏ	3	4	5	1
பி	5	3	4	2
சி	2	4	5	1
டி)	4	5	2	3

134. பட்டியல்-I (குழுக்கள்)	பட்டியல்-II (செயல்பாடு)
A. பொது கணக்குகள் குழு	1. அளித்த வாக்குறுதிகள் உள்ளதா என்பதை ஆராய்கிறது அமைச்சர்கள் வீட்டின் மாடியில் இருந்துள்ளனர் நிறைவேற்றியது.
பி. குழு கீழ்நிலை சட்டம்	அன்று 2. சிஏஜியின் அறிக்கையை ஆய்வு செய்கிறது ஒதுக்கீடு கணக்குகள் மற்றும் உறுதி பாராளுமன்றத்தால் வாக்களிக்கப்பட்ட நிதியா தேவையின் எல்லைக்குள் செலவிடப்படுகிறது.
C. குழு பொது முயற்சிகள்	அன்று 3. விதிகளை உருவாக்கும் அதிகாரங்கள் உள்ளதா என்பதை ஆராய்கிறது மற்றும் பாராளுமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட விதிமுறைகள் நிர்வாகத்தால் சரியாக செயல்படுத்தப்படுகிறது.
D. குழு	அன்று 4. அறிக்கைகள் மற்றும் கணக்குகளை ஆய்வு செய்கிறது

அரசாங்கம்
உறுதிமொழிகள்.

என்பதை பொது நிறுவனங்கள் மற்றும் கண்டறியும்
அவர்களின் விவகாரங்கள் அதற்கேற்ப நிர்வகிக்கப்படுகின்றன
நல்ல வணிகக் கொள்கைகள் மற்றும் விவேகத்துடன்
வணிக நடைமுறைகள்.

குறியீடுகள்: ஏபிசிடி

- (அ) 4 3 1 2
(b) 2 3 4 1
(c) 1 4 3 2
(d) 2 4 1 3

135.

பட்டியல்-I

பட்டியல்-II

A. டோக்கன் மானியம்

1. எதிர்பாராத சந்திப்பிற்காக இது வழங்கப்படுகிறது
யாருடைய விவரங்களைக் கூற முடியாது என்று கோருகிறது.

B. விதிவிலக்கான மானியம் 2. இது முடிவதற்கு முன் மக்களவையால் வாக்களிக்கப்படுகிறது
நிதி ஆண்டு.

C. கடன் வாக்கு

3. இது முடிந்த பிறகு மக்களவையால் வாக்களிக்கப்படுகிறது
நிதி ஆண்டு.

D. அதிகப்படியான மானியம்

4. இது எந்த ஒரு தற்போதைய சேவையின் பகுதியாக இல்லை
நிதி ஆண்டு.
5. சந்திக்க நிதி முன்மொழியப்படும் போது இது வழங்கப்படுகிறது
புதிய சேவைக்கு செலவு செய்யலாம்
மறு ஒதுக்கீடு மூலம் கிடைக்கும்.

குறியீடுகள்: ஏபிசிடி

- (அ) 4 3 5 2
(ஆ) 5 4 1 3
(c) 3 4 2 1
(ஈ) 5 3 1 4

136. பட்டியல்-I (அட்டவணைகள்

அரசியலமைப்பு)

பட்டியல்-II (விதிமுறைகள்)

A. ஆறாவது அட்டவணை

1. திட்டமிடப்பட்டவற்றின் நிர்வாகம் மற்றும் கட்டுப்பாடு
பகுதிகள் மற்றும் பட்டியலிடப்பட்ட பழங்குடியினர்.

B. இரண்டாவது அட்டவணை 2. மாநிலங்களில் உள்ள பழங்குடியினர் பகுதிகளின் நிர்வாகம்
அசாம், மேகாலயா, திரிபுரா மற்றும் மிசோரம்.

C. பன்னிரண்டாவது அட்டவணை 3. சபாநாயகர் மற்றும் துணைக்கான விதிகள்
மாநில சட்டப் பேரவைகளின் சபாநாயகர்.

D. ஐந்தாவது அட்டவணை

4. அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்
நகராட்சிகள்.
5. அதிகாரங்கள், அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புகள்
பஞ்சாயத்துகள்.

குறியீடுகள்: ஏபிசிடி

- (அ) 1 3 4 2
(ஆ) 1 2 5 3

(c) 2 3 4 1

(d) 2 3 5 1

137. ஆளுநரின் மிக முக்கியமான சட்டமியற்றும் அதிகாரம்:

(அ) மாநில சட்டமன்றத்திற்கு உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்தல்.

(ஆ) ஆணைகளை வெளியிடுதல் (இ) மாநில சட்டமன்றத்தால்

நிறைவேற்றப்பட்ட மசோதாக்களுக்கு ஒப்புதல் அளித்தல் (ஈ) மாநில

சட்டமன்றத்தை கலைத்தல்

138. வலியுறுத்தல்: ஆளுநர் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவிற்கு இடையேயான தகவல்தொடர்பு சேனல்

முதல்வர். காரணம்: மாநில அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவர் முதல்வர்.

சரியான குறியீட்டைத்

தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

139. பின்வருவனவற்றில் 73வது திருத்தத்தின் தன்னார்வ விதிகள்

பஞ்சாயத்து ராஜ் சட்டமா?

1. பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினருக்கு இட ஒதுக்கீடு வழங்குதல்.

2. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான திட்டங்களைத் தயாரிக்க பஞ்சாயத்துகளுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல்.

3. கிராம சபைகளின் அமைப்பு.

4. வரிகள், கட்டணங்கள் தொடர்பாக பஞ்சாயத்துகளுக்கு நிதி அதிகாரங்களை வழங்குதல் மற்றும் பல.

5. தேர்தலை நடத்த மாநில தேர்தல் ஆணையத்தை அமைத்தல்

பஞ்சாயத்துகள்.

(a) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (b)

1, 2 மற்றும் 5 (c) 1, 2

மற்றும் 4 (d) 1, 2, 4

மற்றும் 5 140.

வலியுறுத்தல்: UPSC யின் செயல்பாடு முடிவெடுப்பது அல்ல ஆனால் ஆலோசனை வழங்குவது .

காரணம்: UPSC ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பு சரியான குறியீட்டைத்

தேர்ந்தெடு c) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய். (ஈ) ஏ தவறானது

ஆனால் ஆர் உண்மை.

141. மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயத்தில் பின்வருவனவற்றில் எது உண்மை?

1. இது விதி 312-A இன் விதிகளின் கீழ் நிறுவப்பட்டது

அரசியலமைப்பு.

2. இது இந்திய ஜனாதிபதியின் உத்தரவின் பேரில் அமைக்கப்பட்டது.

3. இது 1985 இல்

அமைக்கப்பட்டது 4. இது பாராளுமன்ற சட்டத்தால்

அமைக்கப்பட்டது. (a) 1, 2 மற்றும் 3 (b) 1, 3

மற்றும் 4 (c) 3 மற்றும் 4 (d) 2, 3 மற்றும் 4

142. உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியின் வயது குறித்து ஏதேனும் கேள்வி எழுந்தால், அந்தக் கேள்வியை குடியரசுத் தலைவர் ஆலோசனைக்குப் பிறகு முடிவு செய்வார்: (அ) சம்பந்தப்பட்ட உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி (ஆ) சம்பந்தப்பட்ட மாநில ஆளுநர் (இ) இந்தியாவின் அட்டர்னி ஜெனரல் (ஈ) இந்திய தலைமை நீதிபதி 143. பொது நிறுவனங்களுக்கு தனியான பாராளுமன்றக் குழுவின் தேவையை முதலில் காட்சிப்படுத்தியது: (அ) அசோக் மேத்தா (ஆ) ஜி.வி.மாவலங்கர் (இ) லங்கா சுந்தரம் (ஈ) கிருஷ்ண மேனன் குழு 144. வலியுறுத்தல்: இந்தியாவின் தற்செயல் நிதியை உருவாக்குவதன் மூலம் பொதுச் செலவினங்களின் மீதான நாடாளுமன்றக் கட்டுப்பாடு குறைக்கப்படுகிறது. காரணம்: இந்தியாவின் தற்செயல் நிதி இந்திய ஜனாதிபதியால் இயக்கப்படுகிறது. சரியான குறியீட்டைத் தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

145. பின்வரும் ஜோடிகளில் எது தவறாகப் பொருந்துகிறது?

1. கணக்கில்	- சட்டமன்ற ஆய்வுக்கு போதுமான கால அவகாசம் மற்றும்
வாக்களியுங்கள்	பட்ஜெட் விவாதம்.
2. சார்ஜ் செய்யப்பட்ட பொருட்கள்	- பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை.
3. கடன் வாக்கு	- நிர்வாகிக்கு கொடுக்கப்பட்ட வெற்று காசோலை.
4.	
அதிகப்படியான	- மக்களவையின் ஒப்புதலுக்காக நேரடியாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது
மானியம் (a) 1	
மற்றும் 3 (b) 1, 2	
மற்றும் 4 (c) 2	
மற்றும் 4 (d) 3	
மற்றும் 4 146.	

பின்வரும் செலவுகளில் எவை ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படுகின்றன

இந்தியாவின்?

1. உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதிகளின் சம்பளம் 2. UPSC
தலைவரின் ஓய்வூதியம் 3. இந்திய அரசு பொறுப்பேற்க

வேண்டிய கடன் கட்டணம் 4. பிரதமரின் ஊதியங்கள் மற்றும் அலவன்ஸ்கள் (அ) 1,
2 மற்றும் 3 (ஆ) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2 மற்றும் 4 147.

பின்வருவனவற்றில் நாடாளுமன்றத்தின் பொதுக் கணக்குக் குழுவின்
செயல்பாடுகள் யாவை?

1. CAG இன் அறிக்கையின் வெளிச்சத்தில், பார்லிமென்ட் வழங்கிய தொகைகளின் ஒதுக்கீட்டைக் காட்டும் கணக்குகளை ஆய்வு செய்ய.
2. CAG இன் அறிக்கையின் வெளிச்சத்தில், பொது நிறுவனங்களுக்கான குழுவிற்கு ஒதுக்கப்பட்டவை தவிர, மாநில நிறுவனங்கள், வர்த்தகம் மற்றும் உற்பத்தித் திட்டங்கள் ஆகியவற்றின் கணக்கு அறிக்கையை ஆய்வு செய்ய.
3. தன்னாட்சி மற்றும் அரை தன்னாட்சி அமைப்புகளின் கணக்குகளின் அறிக்கையை ஆய்வு செய்ய, அதன் தணிக்கை CAG ஆல் நடத்தப்படுகிறது.
4. ஒரு நிதியாண்டில் ஏதேனும் ஒரு சேவைக்காக அந்த நோக்கத்திற்காக மக்கள் வீடுகள் வழங்கிய தொகையை விட அதிகமாக ஏதேனும் பணம் செலவழிக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதை ஆய்வு செய்தல். (a) 1, 2 மற்றும் 4 (b) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 3 (d) 1, 3 மற்றும் 4 148. வலியுறுத்தல்: ஒத்திவைப்பு தீர்மானத்தின் சாதனம் ராஜ்யசபாவால் பயன்படுத்தப்படவில்லை . காரணம்: ஒத்திவைப்பு தீர்மானம் அரசாங்கத்தை பதவியில் இருந்து நீக்குவதில் விளைவதில்லை.

சரியான குறியீட்டைத்

தேர்ந்தெடுக்கவும்: (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. (c) A உண்மை ஆனால் R பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

149. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனில் பின்வருவனவற்றில் எது உண்மை?

1. இது 1964 இல் அமைக்கப்பட்டது.
2. இது ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு.
3. அதன் செயல்பாடுகள் UPSC இன் அதே அர்த்தத்தில் ஆலோசனையாக உள்ளன.
4. அதன் புகார்களைப் பெறும் முறை நாடாளுமன்றத்தைப் போன்றது இங்கிலாந்தில் நிர்வாக ஆணையர். (a) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (b) 1, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 3 (d) 1 மற்றும் 3 150. UPSC தொடர்பான பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது?

1. அரசியலமைப்பிலிருந்து மட்டுமே அதன் செயல்பாடுகளைப் பெறுகிறது.
2. பதவிகளுக்கான இட ஒதுக்கீடு தொடர்பான விஷயங்களில் இது கலந்தாலோசிக்கப்படவில்லை BC, SC மற்றும் ST.
3. ஜனாதிபதி பதவிகள், சேவைகள் மற்றும் விஷயங்களை வரம்பிலிருந்து விலக்கலாம் UPSC உடனான ஆலோசனை.
4. UPSCயின் அதிகார வரம்பிற்குள் எந்தவொரு உள்ளாட்சி அமைப்பு, கார்ப்பரேட் அமைப்பு அல்லது பொது நிறுவனங்களின் பணியாளர் அமைப்பை குடியரசுத் தலைவர் வைக்கலாம். (a) 2 மற்றும் 3 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 2, 3 மற்றும் 4 (d) 1, 2 மற்றும் 4 151. கன்டோன்மென்ட் வாரியத்தின் நிர்வாக அதிகாரி நியமிக்கப்படுபவர்: (a) தலைவர் பலகை

(ஆ) பாதுகாப்புச் செயலாளர்

(இ) மாநிலத்தின் தலைமைச் செயலாளர் (ஈ)

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் 152.

நகராட்சிகள் பற்றிய சரியான அறிக்கைகள் பின்வருமாறு:

1. அவர்கள் வெவ்வேறு மாநிலங்களில் பல்வேறு பெயர்களால் அறியப்படுகிறார்கள்.
2. அவை மாநில அரசுகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.
3. நிர்வாக அதிகாரத்தை தலைவரிடம் வழங்குதல்.
4. அவை சட்டப்பூர்வ அமைப்புகள். (a) 1, 2 மற்றும் 4 (b) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 1 மற்றும் 2 (d) 1, 2 மற்றும் 3 153. பின்வருவனவற்றில் யார்/எது மாநில சட்ட மேலவையை ஒழிக்க முடியும்.

(a) பாராளுமன்றம்

(b) ஜனாதிபதி (c)

ஆளுநர் (d) மாநில

சட்டமன்றம் 154. பின்வரும்

எந்த பரிந்துரைகளில், அசோக் மேத்தா குழு

பல்வந்தரே மேத்தா கமிட்டியில் இருந்து வேறுபட்டதா?

1. பஞ்சாயத்து ராஜ் இரு அடுக்கு அமைப்பு.
2. பஞ்சாயத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலும் அரசியல் கட்சிகளின் அதிகாரப்பூர்வ பங்கேற்பு தேர்தல்கள்.
3. ஜிலா பரிஷத் நிர்வாக அமைப்பாக.
4. வளர்ச்சிப் பணிகளை ஜிலா பரிஷத்திடம் ஒப்படைத்தல். (a) 1, 2 மற்றும் 4 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 1 மற்றும் 2 (d) 1, 3 மற்றும் 4 ஜனாதிபதி?

1. அல்ட்ரா வைரஸாக இருந்தால்.

2. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராக இருந்தால்.

3. மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் பதவிக்கு அது ஆபத்து என்றால்.

4. அது கட்டுரையின் கீழ் சொத்தை கட்டாயமாக கையகப்படுத்துவதைக் கையாள்வதாக இருந்தால் 31A.

(a) 1, 2 மற்றும் 3 (b)

1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 2, 3

மற்றும் 4 (d) 1, 3 மற்றும்

4 156. பின்வரும்

செலவினங்களில் எவை ஒருங்கிணைந்த நிதியில் "கட்டணம்" செய்யப்படுகின்றன இந்தியாவா?

1. மாநில கவுன்சில் தலைவரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள்.
2. கம்பட்டரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரலின் சம்பளம் மற்றும் கொடுப்பனவுகள்.
3. எந்தவொரு நடுவர் மன்றத்தின் எந்தத் தீர்ப்பையும் திருப்திப்படுத்தத் தேவைப்படும் எந்தத் தொகையும்.
4. துணை சபாநாயகரின் சம்பளம் மற்றும் படிகள். (அ) 2 மற்றும் 3

- (b) 1, 2 மற்றும் 3
- (c) 1, 2, 3 மற்றும் 4
- (d) 2 மற்றும் 4 157.

வாக்களிப்பதற்காக மக்களவைக்கு சமர்ப்பிக்கும் முன் பின்வருவனவற்றில் எவை பொதுக் கணக்குக் குழுவால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்? (அ) கூடுதல் மானியம் (ஆ) விதிவிலக்கான மானியம் (இ) டோக்கன் மானியம் (ஈ) அதிகப்படியான மானியம் 158. பின்வருவனவற்றில் எது பட்ஜெட் தயாரிப்பில் ஈடுபடவில்லை?

- (a) நிதி அமைச்சகம் (b)
- NITI ஆயோக் (c)
- கன்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர்-ஜெனரல் (d)
- நிதி ஆணையம்

159. பின்வரும் வகை மசோதாக்களில் அவை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன் ஜனாதிபதியின் முன் அனுமதி தேவை?

1. மாநிலங்களை மறுசீரமைப்பதற்கான மசோதாக்கள்.

2. மாநிலங்கள் ஆர்வமாக உள்ள வரிகளை பாதிக்கும் மசோதாக்கள்.

3. வர்த்தக சுதந்திரத்தின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கும் மாநில மசோதாக்கள்.

4. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியத்தில் இருந்து செலவழிக்கும்

மசோதாக்கள். (a) 1, 2 மற்றும் 4 (b) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 2, 3, மற்றும் 4 (d) 1, 2, 3 160.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் 1. பிரதம மந்திரி 2. அனைத்து

மாநிலங்களின் முதலமைச்சர்கள் 3. சட்டமன்றங்களைக் கொண்ட யூனியன்

பிரதேசங்களின் முதலமைச்சர்கள் 4. எட்டு மத்திய அமைச்சரவை அமைச்சர்கள்

5. சட்டமன்றங்களைக் கொண்ட யூனியன் பிரதேசங்களின் நிர்வாகிகள் (அ) 1, 2, 3, 4

மற்றும் 5 (ஆ) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 3 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 5 161. பின்வரும்

எந்த அமைச்சரவைக் குழுக்கள் பிரதமரால் தலைவராக இல்லை

அமைச்சரா?

(அ) அரசியல் விவகாரக் குழு (ஆ)

நியமனக் குழு (இ) நாடாளுமன்ற

விவகாரங்களுக்கான குழு (ஈ) பொருளாதார

விவகாரக் குழு 162. பின்வருவனவற்றில் எதில்,

நிதி ஆயோக் குடியரசுத் தலைவருக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது?

- 1. வரிகளின் நிகர வருவாயின் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான விநியோகம் மற்றும் அத்தகைய வருமானத்தின் அந்தந்த பங்குகளின் மாநிலங்களுக்கு இடையே ஒதுக்கீடு.

2. இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து மாநிலங்களின் வருவாய்க்கான மானியங்களை நிர்வகிக்க வேண்டிய கொள்கைகள்.
3. மாநிலத்தின் நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் மாநிலத்தில் உள்ள நகராட்சிகளின் வளங்களுக்கு துணையாக ஒரு மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியைப் பெருக்கத் தேவையான நடவடிக்கைகள்.
4. ஒலியின் நலன்களுக்காக ஜனாதிபதியால் குறிப்பிடப்படும் வேறு எந்த விஷயமும் நிதி. (அ) 1,
2 மற்றும் 4 (ஆ) 1, 2,
3 மற்றும் 4 (சி) 1 மற்றும்
2 (ஈ) 1, 2 மற்றும் 3 163.
அடிப்படைக் கடமைகள்

அரசியலமைப்பில் பரிந்துரையின் பேரில் இணைக்கப்பட்டன: (அ) ஷா ஆணையம் (ஆ) நிர்வாக சீர்திருத்த ஆணையம் (இ) சந்தானம் குழு (ஈ) ஸ்வரன் சிங் குழு

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல. (c) A உண்மை ஆனால் R தவறானது. (ஈ) A தவறானது ஆனால் R என்பது உண்மை 164.
வலியுறுத்தல்: விதிகளை மீறியதற்காக இந்திய ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.

அரசியலமைப்பு.

காரணம்: ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறையை அரசியலமைப்பு வகுத்துள்ளது.

165. வலியுறுத்தல்: 73வது திருத்தச் சட்டம், நாட்டின் அடிமட்ட ஜனநாயக நிறுவனங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க அடையாளமாகும்.

காரணம்: இந்த சட்டம் பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்களை அரசியலமைப்பின் நியாயமான பகுதியின் கீழ் கொண்டு வந்துள்ளது.

166. ஆளுநரைப் பற்றிய பின்வரும் அறிக்கைகளைக் கவனியுங்கள்:

1. அவர் தனது ராஜினாமா கடிதத்தை மாநில தலைமை நீதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கிறார்.
2. அவர் 35 வயது பூர்த்தியடைந்திருக்க வேண்டும்.
3. அவரது ஊதியங்கள், கொடுப்பனவுகள் மற்றும் சலுகைகள் ஆகியவை தீர்மானிக்கப்படுகின்றன ஜனாதிபதி.
4. அவர் மீது குற்றவியல் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது.
மேற்கூறியவற்றில், தவறான அறிக்கைகள்: (அ) 1 மற்றும் 3
(ஆ) 2, 3 மற்றும் 4 (இ) 1, 3 மற்றும் 4 (ஈ) 2 மற்றும் 4 167. மாநில
சட்ட மேலவைக்கு எத்தனை உறுப்பினர்கள்
பரிந்துரைக்கப்படுகிறார்கள் தி

கவர்னர்?

(அ) மூன்றில் ஒரு

பங்கு (ஆ) ஒரு

பன்னிரண்டாவது (இ)

எட்டில் ஒன்று (ஈ) ஆறில் ஒன்று

168. வலியுறுத்தல்: மாநில அளவில் ஒரு அமைச்சர், முதலமைச்சரின் நம்பிக்கையைப் பெறும் வரை பதவியில் தொடர்கிறார்.

காரணம்: கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டால் அவரை பதவி விலகுமாறு முதல்வர் அல்லது ஆளுநரிடம் ஆலோசனை கூறலாம். சரியான குறியீட்டைத் தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

169. பஞ்சாயத்து ராஜ் தொடர்பான அசோக் மேத்தா கமிட்டியின் பரிந்துரைகளில் பின்வருவனவற்றில் எது உண்மை?

1. 10,000 மக்கள்தொகையை உள்ளடக்கிய மண்டல் பஞ்சாயத்து உருவாக்கம் 15,000.
2. நலிந்த பிரிவினரின் தேவைகளைக் கவனிக்க பஞ்சாயத்து ராஜ் குழுவை மாநில சட்டமன்றம் அமைக்க வேண்டும்.
3. பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள் மாற்றப்பட்டால், ஓராண்டுக்குள் தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும்.
4. நியாய பஞ்சாயத்துகள் கிராம வளர்ச்சிக்கு தலைமை தாங்க வேண்டும்

அதிகாரி. (a) 1, 2

மற்றும் 4 (b) 2

மற்றும் 4 (c) 1, 2

மற்றும் 3 (d) 2 மட்டுமே

170. 74வது திருத்தச் சட்டத்தின் விதிகளில் பின்வருவனவற்றில் எது உண்மை நகராட்சிகள் மீது?

1. இரண்டு லட்சம் மக்கள் தொகை கொண்ட வார்டுகளுக்கான வார்டு கமிட்டிகள்.
2. மாநில ஆளுநர் அவர்களுக்கு வரி விதிக்கவும், வசூலிக்கவும், பொருத்தமானதாகவும் வழங்கலாம் வரிகள்.
3. சிறிய நகர்ப்புற பகுதிக்கான ஒரு முனிசிபல் கவுன்சில்.
4. பன்னிரண்டாவது அட்டவணையில் நகராட்சிகளுக்கான 20 செயல்பாட்டு உருப்படிகள் உள்ளன.
(a) 1, 3 மற்றும் 4
(b) 1, 2 மற்றும் 4
(c) 3 மட்டும் (d) 3
மற்றும் 4 171.

வலியுறுத்தல்: UPSC உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை ஜனாதிபதியால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

காரணம்: UPSC உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுவார்கள்.

சரியான குறியீட்டைத்

தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

172. வலியுறுத்தல்: அனைத்திந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மையத்தில் பணிபுரிகின்றனர்

அரசு, மாநில அரசுகள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள்.

காரணம்: அவர்கள் அகில இந்திய அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பணியமர்த்தப்படுகிறார்கள்
UPSC நடத்தும் போட்டித் தேர்வுகள்.

சரியான குறியீட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்:

(அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம்.

(ஆ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல.

(ச) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய்.

(ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

173. வலியுறுத்தல்: தவறிய விதியின் கொள்கை "அதிக செலவுக்கு" வழிவகுக்கிறது

ஒரு நிதியாண்டின் இறுதியில்.

காரணம்: செலவழிக்கப்படாத வாக்களிக்கப்பட்ட செலவு முடிவடையும்

நிதி ஆண்டு.

சரியான குறியீட்டைத் தேர்ந்தெடுக்கவும்:

(அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம்.

(ஆ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம் அல்ல.

(ச) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய்.

(ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

174. பின்வருவனவற்றைப் பொருத்து:

பட்டியல்-I (பாராளுமன்றக் குழுக்கள்)	பட்டியல்-II (உருவாக்கப்பட்டது)
A. அரசாங்க உத்தரவாதங்கள் மீதான குழு B. பொது	1. 1923
நிறுவனங்களுக்கான குழு C. துணைச் சட்டத்திற்கான	2. 1953
குழு D. பொதுக் கணக்குக் குழு	3. 1921
	4. 1953
	5. 1964

குறியீடுகள்:	ஏபி	சி	டி
(a) 4 (b) 2	5	1	3
(c) 4 (d) 2	5	4	1
175.	5	2	1
	5	4	3

பின்வருவனவற்றில் மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனின் உண்மை எது?

1. இது சந்தானம் கமிட்டியின் பரிந்துரையின் பேரில் அமைக்கப்பட்டது.
2. சிபிஐயின் செயல்பாடுகளை அது கண்காணிப்பதில்லை.
3. இது இந்திய அரசின் நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.
4. இது ஒரு தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

(அ) 1, 2 மற்றும் 4

(ஆ) 1, 3 மற்றும் 4

(ச) 1 மற்றும் 3

(ஈ) 1 மற்றும் 4

176. பின்வருவனவற்றில் எது தேசிய பிரகடனத்தின் விளைவுகளாக இருக்கும்

ஜனாதிபதியால் அவசரநிலை?

1. மாநில நிர்வாகிகளுக்கு ஜனாதிபதி உத்தரவுகளை வழங்கலாம்.
2. மக்களவையின் சாதாரண பதவிக்காலத்தை ஜனாதிபதி நீட்டிக்க முடியும்.
3. குடிமக்களின் அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளையும் ஜனாதிபதி இடைநிறுத்த முடியும்.

4. ஜனாதிபதி நிதி ஆதாரங்களின் விநியோக முறையை மாற்றலாம்
மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு

இடையே. (அ) 1, 3 மற்றும் 4 (ஆ) 1
மற்றும் 4 (இ) 1, 2, 3 மற்றும் 4 (ஈ) 1, 2
மற்றும் 3 177. பின்வரும் ஜோடிகளில்
எது சரியாகப் பொருந்துகிறது? (அ)

1919 சட்டம் - மையத்தில் அரசாட்சி (ஆ) 1861 சட்டம் - போர்ட்ஃபோலியோ அமைப்பு
(இ) 1935 சட்டம் - இருசபை (ஈ) 1853 சட்டம் - இந்திய கவர்னர் ஜெனரல்

178. குடியரசுத் தலைவரின் அவசரச் சட்டம் உருவாக்கும் அதிகாரத்தில் பின்வருவனவற்றில் எது உண்மை?

1. இது பிரிவு 123 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
2. அதன் வரம்பு பாராளுமன்றத்தின் சட்டமியற்றும் அதிகாரத்துடன் இணைந்துள்ளது.
3. லோக்சபாவில் இல்லாத போது மட்டுமே அவர் அவசரச் சட்டத்தை பிறப்பிக்க முடியும்
அமர்வு.
4. இது ஜனாதிபதியின் விருப்ப அதிகாரம். (a) 1, 2, 3 மற்றும் 4
(b) 1, 2 மற்றும் 4 (c) 1 மற்றும் 2 (d) 1, 2, மற்றும் 3 179.
பின்வருவனவற்றில் எது இந்திய இறையாண்மையின்
வரம்புகள்

பாராளுமன்றமா?

1. அடிப்படை உரிமைகள் 2.
- நீதித்துறை மறுஆய்வு 3.
- கூட்டாட்சி 4. எழுதப்பட்ட
அரசியலமைப்பு (a) 1, 3 மற்றும்
4 (b) 1, 2 மற்றும் 3 (c) 1
மற்றும் 2 (d) 1, 2, 3 மற்றும்
4 180. வலியுறுத்தல் : 1935
ஆம் ஆண்டின் இந்திய

அரசாங்கச் சட்டத்தின் கீழ், எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய சட்டமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டன. காரணம்: 1935
ஆம் ஆண்டின் இந்திய அரசாங்கச் சட்டம் பாடங்களை மூன்று பட்டியல்களாகப் பிரித்தது. கூட்டாட்சி,
மாகாண மற்றும் ஒரே நேரத்தில். சரியான குறியீட்டைத் தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது
ஆனால் ஆர் உண்மை.

181. பின்வருவனவற்றில் இந்திய அரசியலமைப்பின் கூட்டாட்சி அம்சங்கள் யாவை?

1. உறுதியான
அரசியலமைப்பு 2. இருசபை
சட்டமன்றம் 3. சிஏஜி அலுவலகம்
4. கூட்டுப் பொறுப்பு 5. ஆளுநரின்
அலுவலகம் (அ) 1, 2 மற்றும் 3

(b) 1, 2 மற்றும்

5 (c) 1, 2, 3 மற்றும்

4 (d) 1 மற்றும் 2

182. வலியுறுத்தல்: இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் நிதி ஆணையத்தின் தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்களின் தகுதிகளைத் தீர்மானிக்கிறார். காரணம்: நிதி ஆணையத்தின்

தலைவர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகிறார்கள்.

சரியான குறியீட்டைத்

தேர்ந்தெடு பொய்யானது. (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

183. நிதி ஆயோக் பற்றிய சரியான அறிக்கைகள்:

1. இது இந்திய நிதிக் கூட்டாட்சியின் சமநிலைச் சக்கரமாகச் செயல்படுவது 2. இது ஒரு தலைவர் மற்றும் மூன்று உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது.

3. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்களின் தகுதிகள் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன ஜனாதிபதி.

4. இது பிரிவு 280. (a) 2, 3 மற்றும் 4 (b) 2 மற்றும் 3 (c) 1 மற்றும் 4 (d)

1, 2 மற்றும் 3 184 இன் விதிகளின் கீழ் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்திய ஜனாதிபதியின் வீட்டோ அதிகாரம் ஒரு கலவையாகும்.

இன்:

1. பாக்கெட்

வீட்டோ 2.

முழுமையான வீட்டோ

3. சஸ்பென்சிவ் வீட்டோ

4. தகுதியான

வீட்டோ (அ) 2 மற்றும்

3 (பி) 1, 3 மற்றும் 4

(சி) 2, 3 மற்றும் 4 (ஈ)

1, 2 மற்றும் 3 185. தற்போது ஜனாதிபதிக்கும் அமைச்சர்கள் குழுவிற்கும் இடையிலான உறவு

பின்வரும் விதிகளால் நிர்வகிக்கப்படுகிறது: (அ) 42வது திருத்தச் சட்டம் (ஆ) 48வது திருத்தச்

சட்டம் (இ) 54வது திருத்தச் சட்டம் (ஈ) 44வது திருத்தச் சட்டம்

186. மண்டல கவுன்சில்கள் நிறுவப்பட்டது

1. பார்லிமென்ட் வரியை அதிகரிக்கலாம்.

2. பார்லிமென்ட் வரியை குறைக்க முடியாது.

3. பார்லிமென்ட் ஒரு வரியை ரத்து செய்யலாம்.

4. பார்லிமென்ட் வரியை அதிகரிக்க முடியாது.

5. பார்லிமென்ட் வரியைக் குறைக்கலாம்.

(a) 1, 3 மற்றும் 5

(b) 3, 4 மற்றும் 5

(c) 2, 3 மற்றும் 4 (d)

3 மற்றும் 4 188.

ஒருங்கிணைந்த நிதியில் வசூலிக்கப்படும் செலவினங்களைப் பொறுத்தவரை பின்வரும் அறிக்கைகளில் எது சரியானது இந்தியாவா?

1. இது பாராளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது.

2. இது பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்திற்கு உட்பட்டது.

3. இது மக்களவையின் வாக்கெடுப்புக்கு மட்டுமே உட்பட்டது.

4. இது பாராளுமன்றத்தின் வாக்கெடுப்புக்கு உட்பட்டது

அல்ல. (a) 1 மற்றும் 2 (b) 2 மற்றும் 3 (c) 2 மற்றும் 4 (d) 1

மற்றும் 4 189. மன்னிப்புக்கு இடையிலான வேறுபாடு

தொடர்பான சரியான அறிக்கைகள்

ஜனாதிபதி மற்றும் ஆளுநரின் அதிகாரங்கள்: 1.

இராணுவ நீதிமன்றத்தால் விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகளை ஆளுநர் மன்னிக்க முடியும்.

ஜனாதிபதி முடியாது.

2. குடியரசுத் தலைவர் மரண தண்டனையை மன்னிக்க முடியும் அதே சமயம் கவர்னர் முடியாது.

3. ஆளுநர் மரண தண்டனையை மன்னிக்க முடியும், ஜனாதிபதியால் முடியாது.

4. ராணுவ நீதிமன்றத்தால் விதிக்கப்பட்ட தண்டனைகளை குடியரசுத் தலைவர் மன்னிக்க முடியும், கவர்னரால் முடியாது. (அ) 1 மற்றும் 2 (ஆ) 2 மற்றும் 4 (இ) 1 மற்றும் 3 (ஈ) 3 மற்றும் 4 190. குடியரசுத்

தலைவரின் பரிசீலனைக்கு ஒரு மசோதாவை ஒதுக்குவதற்கு ஆளுநரின் அதிகாரங்கள் குறித்து பின்வரும் கூற்றுகளில் எது சரியானது?

1. இது கட்டுரை 200 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. இது ஆளுநரின் விருப்ப அதிகாரம் அல்ல.

3. மசோதா உயர் நீதிமன்றத்தின் பதவிக்கு ஆபத்தை விளைவித்தால் அது கட்டாயமாகும்.

4. மாநில சட்டமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட எந்த மசோதாவையும் அவர்

முன்பதிவு செய்யலாம். (a) 1, 2 மற்றும் 3 (b) 3 மற்றும் 4 (c) 1 மற்றும் 3 (d) 2,

3 மற்றும் 4 191. மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷன் பற்றிய தவறான

அறிக்கைகள்:

1. இது நிர்வாக சீர்திருத்தங்களின் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது தரகு.

2. இது மத்திய விஜிலென்ஸ் கமிஷனரால் நியமிக்கப்பட்டது பிரதமர்.

3. அதன் செயல்பாடுகள், சில சந்தர்ப்பங்களில், UPSCயின் செயல்பாடுகளுடன் மேலெழுகிறது.

4. இது நிச்சயமாக ஒம்புட்ஸ்மேனுக்கு மாற்றாகும்.

5. இது பாதிக்கப்பட்ட நபர்களிடமிருந்து நேரடியாக புகார்களைப் பெறுகிறது.

(அ) 1, 4 மற்றும் 5 (ஆ)

1, 2 மற்றும் 4 (இ) 3

மற்றும் 4 (ஈ) 3, 4

மற்றும் 5 192.

பின்வரும் சிவில் சேவைகளில் எது அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது?

1. இந்திய நிர்வாக சேவை 2. இந்திய வனப் பணி

3. இந்தியக் காவல் பணி 4. அகில இந்திய

நீதித்துறை சேவை 5. இந்திய வெளியுறவுச் சேவை

(அ) 1 மற்றும் 3 (ஆ) 1, 2 மற்றும் 3 (இ) 1, 3 மற்றும் 5

(ஈ) 1, 3 மற்றும் 4 193. பின்வரும் எந்தச் சூழ்நிலையில்

குடியரசுத் தலைவர் UPSC இன் உறுப்பினரை

உச்ச நீதிமன்றத்திற்குக் குறிப்பிடாமல்

நீக்கலாம்?

1. அவர் தனது பதவிக் காலத்தில், அவரது அலுவலகப் பணிகளுக்குப் புறம்பாக ஊதியம் பெறும் வேலையில் ஈடுபட்டால்.

2. அவர் திவாலானவர் என்று அறிவிக்கப்பட்டால்.

3. மனம் அல்லது உடல் பலவீனம் காரணமாக அவர் பதவியில் தொடர தகுதியற்றவராக இருந்தால்.

4. இந்திய அரசாங்கம் அல்லது ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தின் சார்பாக செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தம் அல்லது ஒப்பந்தத்தில் அவர் எந்த வகையிலும் அக்கறை கொண்டவராகவோ அல்லது ஆர்வமாகவோ இருந்தால். (a) 2 மற்றும் 3 (b) 4 மட்டும் (c) 1 மட்டும் (d) 1, 2 மற்றும் 3 194. பின்வருவனவற்றில் எது UPSCயின் கவலைகள் அல்ல?

1. சேவைகளின் வகைப்பாடு 2. பதவி உயர்வு

3. பயிற்சி 4. ஒழுங்கு விஷயங்கள் 5. திறமை

வேட்டை (a) 2, 4 மற்றும் 5 (b) 1, 3 மற்றும் 4 (c)

1 மற்றும் 3 (d) 1 மற்றும் 4

மேட்சிங் பேட்டர்ன்

பட்டியல்-Iஐ பட்டியல்-II உடன் பொருத்தி, அந்தந்த பட்டியல்களுக்கு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி சரியான பதிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவும். 195.

பட்டியல்-I (செயல்கள்)

பட்டியல்-II (விதிமுறைகள்)

A. இந்திய கவுன்சில் சட்டம் 1861.

1. டையர்ச்சியை அறிமுகப்படுத்தியது

2. இந்திய விவகாரங்களை நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்தது

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின்.

- B. 1919 இன்

அரசாங்க இந்தியச்

சட்டம் C. இந்திய கவுன்சில்கள்

சட்டம் 1892 D. பிட்ஸ்

இந்தியா சட்டம் 1784
- இன்

3. பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களை அறிமுகப்படுத்தியது.

4. மாகாண சுயாட்சி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

5. தேர்தல் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியது.

குறியீடுகள்: ஏபிசிடி	
(ஏ	4 3 1 2
பி	4 3 2 1
சி	3 4 2 1
டி)	3 4 1 2

வலியுறுத்தல் (A) மற்றும் காரணம் (R) முறை

கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி பின்வரும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கவும்: (அ) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மை மற்றும் R என்பது A இன் சரியான விளக்கம். (b) A மற்றும் R இரண்டும் உண்மைதான் ஆனால் R என்பது A. (c) க்கு சரியான விளக்கம் அல்ல.) A உண்மை ஆனால் R என்பது பொய். (ஈ) ஏ தவறானது ஆனால் ஆர் உண்மை.

196. வலியுறுத்தல்: NITI ஆயோக் ஒரு சட்டப்பூர்வ அமைப்பு அல்லது அரசியலமைப்பு அமைப்பு அல்ல.

காரணம்: இது மத்திய அமைச்சரவையின் நிறைவேற்றுத் தீர்மானத்தால் நிறுவப்பட்டது.
197. வலியுறுத்தல்: அரை-கூட்டாட்சியில் இந்திய அரசியலமைப்பு.

காரணம்: மாநில அரசுகளை விட மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது.

198. வலியுறுத்தல்: மாநில அரசின் அமைச்சரை முதல்வர் பதவி நீக்கம் செய்யலாம்.

காரணம்: மாநில அமைச்சர்கள் குழுவின் தலைவர் முதல்வர்.

199. பின்வருவனவற்றில் எது சரியானது

UPSC?

1. ஒன்றியத்தின் சேவைகளுக்கான நியமனங்களுக்கான பரீட்சைகளை நடத்துதல்.

2. சிறப்புத் தகுதிகளைக் கொண்ட விண்ணப்பதாரர்கள் தேவைப்படும் எந்தவொரு சேவைகளுக்கும் கூட்டு ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் ஆகியவற்றில், கோரப்பட்டால், மாநிலங்களுக்கு உதவுதல்.

3. இது தொடர்பான அனைத்து விஷயங்களிலும் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கு ஆலோசனை வழங்குதல் சிவில் சேவைகள் மற்றும் சிவில் பதவிகளுக்கு ஆட்சேர்ப்பு முறைகள்.

4. வருடாந்தம், ஜனாதிபதியிடம் அது செய்த பணிகள் குறித்த அறிக்கையை வழங்குதல். (a) 1, 2 மற்றும் 3 (b) 1, 3 மற்றும் 4 (c) 1, 2 மற்றும் 4 (d) 1, 2, 3 மற்றும் 4 200. பின்வரும் எந்த ரிட்கள் அரசியலமைப்பில் குறிப்பாக வழங்கப்படவில்லை

- இந்தியாவா? (a)

தடை (b) Mandamus

(c) Quarranto (d)

Injunction

பதில்கள்

1. c 2. b 3. d 4. b 5. d 6. d 7. b 8. d 9. a 10. b
11. d 12. c 13. d 14. a 15. d 16. c 17. c 18. c 19. b 20. a
21. c 22. b 23. d 24. c 25. c 26. d 27. c 28. d 29. c 30. b
31. c 32. d 33. a 34. c 35. a 36. a 37. c 38. d 39. d 40. d
41. b 42. d 43. d 44. d 45. b 46. c 47. b 48. d 49. b 50. d
51. d 52. c 53. c 54. d 55. d 56. c 57. c 58. c 59. c 60. d
61. b 62. d 63. c 64. c 65. c 66. b 67. c 68. d 69. d 70. b
71. a 72. d 73. b 74. b 75. d 76. b 77. b 78. d 79. c 80. d
81. d 82. c 83. b 84. c 85. a 86. a 87. a 88. b 89. b 90. c
91. d 92. d 93. d 94. d 95. c 96. d 97. d 98. d 99. c 100. b
101. a 102. c 103. c 104. d 105. d 106. a 107. b 108. c 109. a 110. a
111. d 112. c 113. c 114. c 115. d 116. c 117. c 118. d 119. c 120. d
121. b 122. b 123. b 124. c 125. b 126. a 127. c 128. d 129. a 130. b
131. a 132. b 133. c 134. b 135. b 136. c 137. b 138. a 139. c 140. b
141. c 142. d 143. c 144. d 145. c 146. a 147. b 148. b 149. c 150. a
151. d 152. b 153. a 154. b 155. b 156. a 157. d 158. d 159. b 160. c
161. c 162. b 163. d 164. b 165. a 166. a 167. d 168. a 169. d 170. c
171. b 172. b 173. a 174. d 175. c 176. b 177. b 178. c 179. d 180. d
181. d 182. d 183. c 184. d 185. d 186. b 187. b 188. c 189. b 190. c
191. b 192. d 193. d 194. c 195. d 196. a 197. a 198. d 199. c 200. d

பின் இணைப்பு IX UPSC இந்தியன் பற்றிய கேள்விகள்
பாலிட்டி (பொது ஆய்வுகள்— மெயின்ஸ் 2010- 2019)

2010 தேர்வு தாள்

1. பின்வருவனவற்றிற்கு (சுமார் 250 வார்த்தைகளில்) பதிலளிக்கவும்:

20 (அ) "சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இந்தியாவில் நதி நீர் பங்கீடு தொடர்பாக நதிக்கரை மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சர்ச்சைகள் மிகவும் சிக்கலானதாகி வருகின்றன." தென் மாநிலங்களைப் பற்றிய சிறப்புக் குறிப்புடன், இது தொடர்பான முக்கிய சர்ச்சைகளை புறநிலையாக பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

2. பின்வருவனவற்றிற்கு (சுமார் 150 வார்த்தைகளில்) பதிலளிக்கவும்:

12 (அ) கூட்டுறவு சங்கங்களைப் பொறுத்தவரை தற்போது 106வது மற்றும் 111 வது அரசியலமைப்பு திருத்த மசோதாக்களின் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?

3. பின்வருவனவற்றிற்கு (சுமார் 150 வார்த்தைகளில்) பதிலளிக்கவும்:

12 (அ) ஒரு நாடாளுமன்ற உறுப்பினரை இரு அவைகளில் இருந்தும் தகுதி நீக்கம் செய்வதற்கான காரணங்கள் என்ன? உங்கள் பதிலில் தொடர்புடைய விதிகளை மேற்கோள் காட்டுங்கள்.

4. பின்வருவனவற்றில் சுருக்கமான ஆனால் துல்லியமான குறிப்பை எழுதவும். உங்கள் பதில் 50 வார்த்தைகளுக்கு மிகாமல் இருக்க வேண்டும். 5 (அ) கீழ் மாநிலங்களவைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற அதிகாரங்கள் கலை. 249 மற்றும் கலை. அரசியலமைப்பின் 312.

5. பின்வருவனவற்றிற்கு (சுமார் 150 வார்த்தைகளில்) பதிலளிக்கவும்:

12 (அ) அதிகாரங்கள் மற்றும் பொறுப்புகளை வெளிப்படுத்தவும் மக்களவை சபாநாயகர் அலுவலகம்.

6. பின்வருவனவற்றிற்கு சுருக்கமாக ஆனால் துல்லியமாக பதிலளிக்கவும். பதில் இருக்க வேண்டும் 50 வார்த்தைகளுக்கு

குறைவாக. 5 (அ) ஒரு சாதாரண மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் ஒரு மாநிலத்தின் சட்ட மேலவைக்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடு எவ்வாறு தீர்க்கப்படுகிறது?

2011 தேர்வு தாள்

1. பின்வருவனவற்றிற்கு பதிலளிக்கவும் (ஒவ்வொன்றும் சுமார் 250 வார்த்தைகளில்): $20 \div 3 = 60$

(அ) "அடிப்படையில் அரசியலமைப்பின் பகுதி IV - A இல் உள்ளவை அனைத்தும் இந்திய வாழ்க்கை முறையின் ஒருங்கிணைந்த பணிகளின் குறியீடாகும். இந்த அறிக்கையை விமர்சன ரீதியாக ஆராயுங்கள். (ஆ) "நிர்வாக கருணையைப் பயன்படுத்துவது ஒரு சிறப்புரிமை அல்ல, ஆனால் பல கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது, மேலும் பொதுக் கருத்தில் விவேகம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்." இந்திய ஜனாதிபதியின் நீதித்துறை அதிகாரங்களின் பின்னணியில் இந்த அறிக்கையை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

(c) PCPNDT சட்டம், 1994 இன் முக்கிய அம்சங்களையும், 2003 இல் அதன் திருத்தத்தின் தாக்கங்களையும் கொண்டு வரவும்.

2. பின்வருவனவற்றில் கருத்துத் தெரிவிக்கவும் (ஒவ்வொன்றும் சுமார் 150 வார்த்தைகளில்): $12 \div 3 = 36$ (அ)

தீன்தயாள் ஊனமுற்றோர் மறுவாழ்வுத் திட்டம் (DDRS). (ஆ) நமது உயர் நீதித்துறையில் "பசுமை பெஞ்சுகளின்" பரிணாமம். (c) "துறை தொடர்பான பாராளுமன்ற நிலைக்குழுக்கள்" மற்றும் "பாராளுமன்ற மன்றங்கள்" ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு.

3. பின்வருவனவற்றைப் பற்றி ஒவ்வொன்றும் 50 வார்த்தைகளுக்கு மேல் இல்லை: $5 \div 2 = 10$ (b) பீகார் சிறப்பு நீதிமன்றங்கள் சட்டம், 2009 மற்றும் அது ஏன் சமீபத்தில் செய்திகளில் வந்தது?

4. 50 வார்த்தைகளுக்கு மிகாமல் பின்வருவனவற்றைப் பற்றி கருத்துத் தெரிவிக்கவும்: 5 (அ) யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனின் (யுபிஎஸ்சி) மின் ஆளுமை முயற்சிகள்.

2012 தேர்வு தாள்

1. பின்வருவனவற்றிற்கு பதிலளிக்கவும் (ஒவ்வொன்றும் சுமார் 150 வார்த்தைகளில்): $15 \div 2 = 30$

(அ) மத்திய அமைச்சரவை சமீபத்தில் குழந்தை தொழிலாளர் (தடுப்பு மற்றும் ஒழுங்குமுறை) சட்டம், 1986 ஐ மறுபெயரிடுவதற்கும் திருத்துவதற்கும் ஒப்புதல் அளித்தது. முன்மொழியப்பட்ட திருத்தங்களின் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன? (ஆ) டிசம்பர் 2011 இல் மக்களவையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட நுகர்வோர் பாதுகாப்பு (திருத்தம்) மசோதா, 2011 இன் முக்கிய அம்சங்கள் என்ன?

2. பின்வருவனவற்றிற்கு (ஒவ்வொன்றும் சுமார் 50 வார்த்தைகளில்) பதிலளிக்கவும்:

$5 \div 3 = 15$ (அ) "பரிவாரிக் மகிளா லோக் அதாலத்' என்றால் என்ன? (ஆ) பிரிவு 21ன் எல்லைக்குள் என்ன உரிமைகள் உள்ளன இந்திய அரசியலமைப்பா?

(இ) முன்னுரையின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிய கருத்து தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டத்தில்.

3. பின்வரும் (சுமார் 20 வார்த்தைகளில்): 2

(அ) இந்திய குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் ஒரு மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் மற்றும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினரின் வாக்குக்கு ஒதுக்கப்பட்ட "மதிப்பை" தீர்மானித்தல்.

2013 தேர்வு தாள்

1. தனிப்பட்ட எம்.பி.க்களின் (நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள்) பங்கு பல ஆண்டுகளாக குறைந்துள்ளது மற்றும் அதன் விளைவாக ஆரோக்கியமான ஆக்கபூர்வமான

2. IT சட்டத்தின் பிரிவு 66A பற்றி விவாதிக்கவும், அது அரசியலமைப்பின் பிரிவு 19 ஐ மீறுவதாகக் கூறப்படுகிறது. [200 வார்த்தைகள்] 10 3. பெட்ரோலியம் மற்றும் இயற்கை எரிவாயு அமைச்சகத்தின் சமீபத்திய உத்தரவுகள், மாநிலம் அனுபவித்து வரும் விதிவிலக்கான அந்தஸ்தை மீறுவதற்கான அச்சுறுத்தலாக 'நாகாஸ்' மூலம் உணரப்படுகிறது. இந்திய அரசியலமைப்பின் 371A பிரிவு வெளிச்சத்தில் விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10 4.

"அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதில் பாராளுமன்றத்தின் தன்னிச்சையான அதிகாரத்தை இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் சரிபார்க்கிறது."

விமர்சன ரீதியாக விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10 5.

பல மாநில அரசாங்கங்கள் சிறந்த நிர்வாகத்திற்காக மாவட்டங்கள் மற்றும் தாலுகாக்கள் போன்ற புவியியல் நிர்வாகப் பகுதிகளை மேலும் இரண்டாகப் பிரிக்கின்றன. மேற்கூறியவற்றின் வெளிச்சத்தில், அதிக எண்ணிக்கையிலான சிறிய மாநிலங்கள் மாநில அளவில் பயனுள்ள நிர்வாகத்தைக் கொண்டுவரும் என்பதையும் நியாயப்படுத்த முடியுமா? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10 6.

மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர்ப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான அரசியலமைப்பு வழிமுறைகள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் தீர்க்கவும் தவறிவிட்டன. தோல்வியானது கட்டமைப்பு அல்லது செயல்முறையின் பற்றாக்குறையா அல்லது இரண்டும் காரணமா? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10 7.

உள்ளாட்சி நிதியை வலுப்படுத்துவதற்கு முந்தைய கமிஷன்களில் இருந்து விலகிய 13வது நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும் .

[200 வார்த்தைகள்] 10 8.

அழுத்தக் குழு அரசியல் சில சமயங்களில் அரசியலின் முறைசாரா முகமாகக் கருதப்படுகிறது. மேற்கூறியவற்றைப் பொறுத்தவரை, மதிப்பிடவும்

இந்தியாவில் அழுத்தம் குழுக்களின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடு.

[200 வார்த்தைகள்] 10

9. "ஒரு தேசிய லோக்பால், அது எவ்வளவு வலிமையாக இருந்தாலும், பொது விவகாரங்களில் ஒழுக்கக்கேடு பிரச்சனைகளை தீர்க்க முடியாது." விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10

10. குஜரால் கோட்பாட்டின் பொருள் என்ன? இன்று அதற்கு ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 10

2014 தேர்வுத் தாள்

1. "அடிப்படை கட்டமைப்பு" கோட்பாட்டைக் கண்டுபிடிப்பதில் இருந்து தொடங்கி, இந்தியா ஒரு செழிப்பான ஜனநாயகமாக வளர்ச்சியடைவதை உறுதி செய்வதில் நீதித்துறை மிகவும் முனைப்பான பங்கைக் கொண்டுள்ளது. அறிக்கையின் வெளிச்சத்தில், ஜனநாயகத்தின் இலட்சியங்களை அடைவதில் நீதித்துறை செயல்பாட்டின் பங்கை மதிப்பிடுங்கள்.

[200 வார்த்தைகள்] 12Vz 2.

நமது அரசியலமைப்பில் கூட்டாட்சிக் கொள்கை ஆதிக்கம் செலுத்தினாலும், அந்தக் கொள்கை அதன் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றாகும், ஆனால் இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் கூட்டாட்சி ஒரு வலுவான மையத்திற்கு ஆதரவாகச் சாய்கிறது என்பதும் உண்மைதான். வலுவான கூட்டாட்சியின் கருத்து. விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12Vz 3.

அரசியலமைப்பின் 105 வது பிரிவில் "பாராளுமன்றம் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்களின் அதிகாரங்கள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் விலக்குகள்" அதிக எண்ணிக்கையிலான குறியிடப்படாத மற்றும் கணக்கிடப்படாத சிறப்புரிமைகள் தொடர இடமளிக்கிறது. "பாராளுமன்றச் சிறப்புரிமைகள்" சட்டப்பூர்வ குறியீடாக இல்லாததற்கான காரணங்களை மதிப்பிடவும். இந்த சிக்கலை எவ்வாறு தீர்க்க முடியும்?

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 4.

"பேச்சு மற்றும் கருத்துச் சுதந்திரம்" என்பதன் மூலம் நீங்கள் என்ன புரிந்துகொள்கிறீர்கள்? இது வெறுப்புப் பேச்சுகளையும் உள்ளடக்குமா? இந்தியாவில் உள்ள திரைப்படங்கள் மற்ற வெளிப்பாட்டு வடிவங்களில் இருந்து ஏன் சற்று வித்தியாசமான தளத்தில் நிற்கின்றன? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 5.

மரண தண்டனையை குறைப்பதில் ஜனாதிபதியின் தாமதம் நீதி மறுக்கப்பட்டதாக பொது விவாதத்திற்கு உட்பட்டுள்ளது. அத்தகைய மனுக்களை குடியரசுத் தலைவர் ஏற்க/நிராகரிக்க குறிப்பிட்ட காலக்கெடு இருக்க வேண்டுமா? பகுப்பாய்வு.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 6.

அமைச்சரவையின் அளவு, அரசாங்கப் பணியை நியாயப்படுத்தும் அளவுக்கு பெரியதாகவும், பிரதமரால் நிர்வகிக்கும் அளவுக்கு பெரியதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ஒரு குழுவாக. ஒரு அரசாங்கத்தின் செயல்திறன் எவ்வளவு தூரம்
அமைச்சரவையின் அளவோடு நேர்மாறாக தொடர்புடையது? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2

7. இந்தியாவில் தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணையம் (NHRC) அரசாங்கத்தின்
பொறுப்புக்கூறலை உறுதிசெய்யும் பிற வழிமுறைகளால் அதன் பணிகள்
போதுமான அளவு ஆதரிக்கப்படும்போது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.
மேற்கூறிய அவதானிப்பின் வெளிச்சத்தில், மனித உரிமைகள் தரநிலைகளை
மேம்படுத்துவதிலும் பாதுகாப்பதிலும் நீதித்துறை மற்றும் பிற நிறுவனங்களுக்கு
NHRC இன் பங்கை ஒரு பயனுள்ள நிரப்பியாக மதிப்பிடுகிறது.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2

2015 தேர்வு தாள்

1. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி, இந்தியா தனது குடிமக்களுக்காக ஒரு சீரான சிவில் குறியீட்டை இயற்றுவதைத் தடுக்கும் சாத்தியமான காரணிகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 2.

சமீப ஆண்டுகளில் கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் கருத்து அதிகளவில் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. தற்போதுள்ள கட்டமைப்பில் உள்ள குறைபாடுகள் மற்றும் கூட்டுறவு கூட்டாட்சி எந்த அளவிற்கு குறைபாடுகளுக்கு பதிலளிக்கும் என்பதை முன்னிலைப்படுத்தவும்.

[200 சொற்கள்] 12V2 3. நன்கு

படித்த மற்றும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட உள்ளூர் அளவிலான அரசாங்க அமைப்பு இல்லாத நிலையில், 'பஞ்சாயத்துகள்' மற்றும் 'சமிதிகள்' ஆகியவை முக்கியமாக அரசியல் நிறுவனங்களாகவே இருந்து வருகின்றன, ஆட்சியின் பயனுள்ள கருவிகளாக இல்லை. விமர்சன ரீதியாக விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 4.

காப் பஞ்சாயத்துகள் அரசியலமைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட அதிகாரிகளாகச் செயல்படுவதால் செய்திகளில் இடம்பிடித்துள்ளன, பெரும்பாலும் மனித உரிமைகளை மீறுகின்றன. தொடர்பான

இது சம்பந்தமாக விஷயங்களைச் சரியாக அமைக்க சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை எடுத்த நடவடிக்கைகள் குறித்து விமர்சன ரீதியாக விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 5.

ஒழுங்குமுறைகளை நாடுவது எப்போதுமே அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டின் உணர்வை மீறுவது பற்றிய கவலையை எழுப்புகிறது. அரசாணைகளை வெளியிடுவதற்கான அதிகாரத்தை நியாயப்படுத்தும் நியாயங்களைக் குறிப்பிடும் அதே வேளையில், இந்த விவகாரத்தில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் இந்த அதிகாரத்தை நாடுவதற்கு மேலும் வழிவகுத்துள்ளதா என்பதை ஆராயுங்கள். அரசாணைகளை வெளியிடும் அதிகாரம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமா?

[200 வார்த்தைகள்] 12V2 6.

நடுவர் மற்றும் சமரசச் சட்டத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட முக்கிய மாற்றங்கள் என்ன,

7. தீபாவளியின் போது பட்டாசுகளை வெடிப்பதற்குச் சட்டப்பூர்வ விதிமுறைகளை தூய்மையான சுற்றுச்சூழலுக்கான உரிமை உள்ளதா? இது தொடர்பாக இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 21வது பிரிவு மற்றும் உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு(களின்) வெளிச்சத்தில் விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

8. "பாராளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட விசில் ப்ளோயர்ஸ் சட்டம், 2011 திருத்த மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டால், பாதுகாக்க யாரும் இருக்க மாட்டார்கள்." விமர்சன ரீதியாக மதிப்பிடுங்கள்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

2016 தேர்வுத் தாள்

1. டெல்லி நிர்வாகத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளுக்கும் லெப்டினன்ட்

கவர்னரின் அமைப்புக்கும் இடையே சமீபத்தில் அறிவிக்கப்பட்ட மோதல்களுக்கு வழிவகுத்த 69வது அரசியலமைப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் அத்தியாவசியங்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் ஏதேனும் இருந்தால் விவாதிக்கவும். இது இந்திய கூட்டாட்சி அரசியலின் செயல்பாட்டில் ஒரு புதிய போக்கை உருவாக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

[200 வார்த்தைகள்] 12½

2. "ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் தற்காலிக ஏற்பாடு"

என்ற சிறிய குறிப்பைக் கொண்ட இந்திய அரசியலமைப்பின் 370வது பிரிவு எந்த அளவிற்கு தற்காலிகமானது? இந்திய அரசியல் சூழலில் இந்த ஏற்பாட்டின் எதிர்கால வாய்ப்புகளைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

3. "இந்தியக் கட்சி அமைப்பு மாறுதலின் ஒரு கட்டத்தில் கடந்து செல்கிறது, இது முரண்பாடுகள் மற்றும் முரண்பாடுகள் நிறைந்ததாகத் தெரிகிறது." விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

4. யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் கணக்குகள் தொடர்பாக CAG இன் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துதல் இந்திய அரசியலமைப்பின் 149 வது பிரிவிலிருந்து பெறப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் கொள்கை அமலாக்கத்தின் தணிக்கை அதன் சொந்த (CAG) அதிகார வரம்பைக் கடப்பதாக அமையுமா என்பதைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

5. "முன்னுரையில்" "குடியரசு" என்ற வார்த்தையுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பெயரடையையும் பற்றி விவாதிக்கவும். தற்போதைய சூழ்நிலையில் அவை பாதுகாக்கப்படுமா?

[200 வார்த்தைகள்] 12½

6. கோயல்ஹோ வழக்கில் என்ன நடைபெற்றது? இந்தச் சூழலில், அரசியலமைப்பின் அடிப்படை அம்சங்களில் நீதித்துறை மறுஆய்வு முக்கியமானது என்று உங்களால் கூற முடியுமா?

[200 வார்த்தைகள்] 12½

7. இந்திய அரசு சட்டம், 1935 ஒரு கூட்டாட்சியை வகுத்ததா?
அரசியலமைப்பு? விவாதிக்கவும்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

8. அரை நீதி அமைப்பு என்றால் என்ன? கான்கிரீட் உதவியுடன் விளக்கவும்
உதாரணங்கள்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

9. பனிப்போருக்குப் பிந்தைய சர்வதேச சூழ்நிலையின் பின்னணியில் இந்தியாவின் கிழக்கு
நோக்கிய கொள்கையின் மூலோபாய பரிமாணங்களை பொருளாதாரத்தை மதிப்பிடுங்கள்.

[200 வார்த்தைகள்] 12½

2017 தேர்வு தாள்

1. "இந்தியாவில் உள்ள உள்ளூர் சுய-அரசு அமைப்பு நிர்வாகத்தின் பயனுள்ள கருவியாக நிரூபிக்கப்படவில்லை". அறிக்கையை விமர்சன ரீதியாக ஆராய்ந்து நிலைமையை மேம்படுத்த உங்கள் கருத்துக்களை வழங்கவும்.

[150 வார்த்தைகள்] 10 2.

இந்தியாவில் உள்ள உயர் நீதித்துறையின் நீதிபதிகள் நியமனம் தொடர்பான "தேசிய நீதிபதிகள் நியமன ஆணையச் சட்டம், 2014" மீதான உச்ச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை விமர்சன ரீதியாக ஆராயுங்கள்.

[150 வார்த்தைகள்] 10 3.

"லோக்சபா மற்றும் மாநில சட்டசபைகளுக்கு ஒரே நேரத்தில் தேர்தல் நடத்துவது, தேர்தல் பிரச்சாரத்தில் செலவிடும் நேரத்தையும் பணத்தையும் குறைக்கும், ஆனால் அது மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் பொறுப்புணர்வைக் குறைக்கும்" என்று விவாதிக்கவும்.

[150 வார்த்தைகள்] 10 4.

இந்திய அரசியல் செயல்முறையை அழுத்த குழுக்கள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றன? சமீபத்திய ஆண்டுகளில் முறைசாரா அழுத்தக் குழுக்களை விட, முறைசாரா அழுத்தக் குழுக்கள் சக்தி வாய்ந்ததாக உருவெடுத்துள்ளன என்ற இந்தக் கருத்தை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறீர்களா?

[150 வார்த்தைகள்] 10 5.

மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் பொறுப்புக்கூறலை நிறுவுவதில் பொதுக் கணக்குக் குழுவின் பங்கைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

[150 வார்த்தைகள்] 10 6.

அரசியலமைப்பின் (நூறு மற்றும் முதல் திருத்தம்) சட்டம், 2016 இன் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குங்கள். இது "வரிகளின் அடுக்கடுக்கான விளைவை அகற்றுவதற்கும், வழங்குவதற்கும் போதுமானது" என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?

[250 வார்த்தைகள்] 15 8.

இந்திய அரசியலமைப்பு நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது. இது சாதாரணமாக நிகழும் சந்தர்ப்பங்களையும், அது நடக்காத சந்தர்ப்பங்களையும் அதற்கான காரணங்களுடன் பட்டியலிடவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

9. இந்தியாவில் ஜனநாயகத்தின் தரத்தை மேம்படுத்த இந்திய தேர்தல் ஆணையம்

2016 இல் தேர்தல் சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிந்துள்ளது.

பரிந்துரைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் என்ன, அவை ஜனநாயகத்தை வெற்றியடையச் செய்வதற்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை?

[250 வார்த்தைகள்] 15

2018 தேர்வுத் தாள்

1. மின்னணு வாக்குப்பதிவு இயந்திரங்களின் (EVM) பயன்பாடு தொடர்பான சமீபத்திய சர்ச்சையின் வெளிச்சத்தில், இந்தியாவில் தேர்தல்களின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்த இந்திய தேர்தல் ஆணையத்தின் முன் உள்ள சவால்கள் என்ன?

[150 வார்த்தைகள்] 10

2. பட்டியல் சாதிகளுக்கான தேசிய ஆணையம் (NCSCJ) மத சிறுபான்மை நிறுவனங்களில் பட்டியல் சாதியினருக்கான அரசியலமைப்பு இடஒதுக்கீட்டை அமல்படுத்த முடியுமா? ஆய்வு செய்.

[150 வார்த்தைகள்] 10

3. எந்த சூழ்நிலையில் இந்திய ஜனாதிபதியால் நிதி அவசரநிலை பிரகடனப்படுத்தப்படலாம்? அத்தகைய அறிவிப்பு நடைமுறையில் இருக்கும் போது என்ன விளைவுகள் ஏற்படும்?

[150 வார்த்தைகள்] 10

4. பாராளுமன்றப் பணிகளுக்கு குழுக்கள் பயனுள்ளவையாக ஏன் கருதுகிறீர்கள்? இந்த சூழலில், பங்கு அல்லது மதிப்பீடு குழு பற்றி விவாதிக்கவும்.

[150 வார்த்தைகள்] 10

5. "கண்ட்ரோலர் மற்றும் ஆடிட்டர் ஜெனரல் (CAG) மிகவும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது." அவரது நியமனத்தின் முறை மற்றும் விதிமுறைகள் மற்றும் அவர் பயன்படுத்தக்கூடிய அதிகார வரம்பில் இது எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதை விளக்குங்கள்.

[150 வார்த்தைகள்] 10

6. உச்ச நீதிமன்றத் தீர்ப்பு (ஜூலை 2018) லெப்டினன்ட் கவர்னருக்கும் டெல்லியின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான அரசியல் மோதலைத் தீர்க்க முடியுமா? ஆய்வு செய்.

[250 வார்த்தைகள்] 15 7.

- தீர்ப்பாயங்கள் சாதாரண நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பைக் குறைக்கும் கருத்தை நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் ஏற்றுக்கொள்கிறீர்கள்? மேலே உள்ளவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு, இந்தியாவில் உள்ள தீர்ப்பாயங்களின் அரசியலமைப்புச் செல்லுபடியாகும் தன்மை மற்றும் தகுதியைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

8. இந்திய நிதி ஆணையம் எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது? சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட நிதி ஆணையத்தின் விதிமுறைகள் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? விவாதிக்கவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

9. உள்ளூர் அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக இந்தியாவில் பஞ்சாயத்து அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை மதிப்பிடுங்கள். அரசாங்க மானியங்களைத் தவிர, வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்கு நிதியளிப்பதற்காக பஞ்சாயத்துகள் என்ன ஆதாரங்களைக் கவனிக்கலாம்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

10. இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் இரண்டு பெரிய ஜனநாயக நாடுகள். இரண்டு அரசியல் அமைப்புகளின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை ஆராயுங்கள்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

2019 தேர்வுத் தாள்

1. இந்திய அரசியலமைப்பு அதிகாரங்களைப் பிரிக்கும் கொள்கையை ஏற்கவில்லை, மாறாக அது "காசோலைகள் மற்றும் சமநிலை" என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலானது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? விளக்க.

[150 வார்த்தைகள்] 10 2.

"மத்திய அரசு ஊழியர்களின் அல்லது அவர்களுக்கு எதிரான குறைகள் மற்றும் புகார்களைத் தீர்ப்பதற்காக நிறுவப்பட்ட மத்திய நிர்வாக தீர்ப்பாயம், தற்போது சுதந்திரமான நீதித்துறை அதிகாரமாக அதன் அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறது." விளக்க.

[150 வார்த்தைகள்] 10 3.

இந்தியாவில் உள்ள கொள்கை வகுப்பாளர்களை பாதிக்க விவசாயிகள் அமைப்புகளால் என்ன முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன மற்றும் இந்த முறைகள் எவ்வளவு பயனுள்ளதாக இருக்கும்?

[150 வார்த்தைகள்] 10 4.

நீதிமன்றங்கள் மூலம் சட்டமன்ற அதிகாரங்களை விநியோகிப்பது தொடர்பான சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகளின் தீர்வுகளிலிருந்து, "கூட்டாட்சி மேலாதிக்கத்தின் கொள்கை" மற்றும் "இணக்கமான கட்டுமானம்" ஆகியவை வெளிப்பட்டுள்ளன. விளக்க.

[150 வார்த்தைகள்] 10 5.

இந்திய அரசியலமைப்பிலிருந்து பிரான்ஸ் என்ன கற்றுக்கொள்ளலாம் மதச்சார்பின்மைக்கான அணுகுமுறை?

[150 வார்த்தைகள்] 10 6.

மக்கள் பிரதிநிதித்துவச் சட்டம், 1951-ன் கீழ் எந்த அடிப்படையில் மக்கள் பிரதிநிதியை தகுதி நீக்கம் செய்யலாம்? அத்தகைய நபரின் தகுதி நீக்கத்திற்கு எதிராக அவருக்கு இருக்கும் பரிகாரங்களையும் குறிப்பிடவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15 7.

"அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கான பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் மற்றும் அதை முழுமையான அதிகாரமாக பெரிதாக்க முடியாது." 8. "உள்ளூர் சுய-அரசு நிறுவனங்களில் பெண்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு இந்திய அரசியல் செயல்பாட்டின் ஆணாதிக்கத் தன்மையில் குறைந்த தாக்கத்தையே ஏற்படுத்தியுள்ளது." கருத்து.

[250 வார்த்தைகள்] 15

9. "அட்டர்னி ஜெனரல் தலைமை சட்ட ஆலோசகர் மற்றும் வழக்கறிஞர் ஆவார்.
இந்திய அரசு." விவாதிக்கவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

10. தேசிய சட்டமியற்றுபவர் என்ற முறையில் தனிநபர் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின்
பங்கு குறைந்து வருகிறது, இது விவாதங்களின் தரம் மற்றும் அவற்றின்
விளைவுகளை மோசமாக பாதித்துள்ளது. விவாதிக்கவும்.

[250 வார்த்தைகள்] 15

பின் இணைப்பு X பயிற்சி கேள்விகள்
இந்திய அரசியல் (பொது ஆய்வுகள்-முதன்மை)

I. நீண்ட பதில் கேள்விகள்

வழிமுறைகள்: பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சுமார் 250 வார்த்தைகளில் பதில் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் 30 மதிப்பெண்கள்.

1. யூனியனின் மீது பாராளுமன்றம் எவ்வாறு கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது நிர்வாகியா? அதை எவ்வாறு மிகவும் பயனுள்ளதாக மாற்றுவது?
2. இந்தியக் குடியுரிமையைப் பெறுதல் மற்றும் இழப்பதற்கான வழிகளை விளக்குக.
3. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மதச் சுதந்திரத்திற்கான உரிமையை விளக்குக.
4. இந்திய ஜனாதிபதியின் நிலையை மதிப்பிடுங்கள்.
5. இந்தியாவில் கட்சி அமைப்பின் அம்சங்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும்.
6. இந்திய அரசியலமைப்பின் திருத்தத்திற்கான நடைமுறையை விவரிக்கவும். அதற்கு எதிரான விமர்சனங்கள் என்ன?
7. மாநிலக் கொள்கையின் வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் எந்த அளவிற்கு செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை விமர்சன ரீதியாக ஆராயுங்கள். அவற்றை சிறப்பாக செயல்படுத்த என்ன நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கிறீர்கள்?
8. இந்திய வெளியுறவுக் கொள்கையின் கொள்கைகளை விளக்குங்கள்.
9. இந்தியரின் அவசரகால அதிகாரங்களை விமர்சன ரீதியாக ஆராயுங்கள் ஜனாதிபதி.
10. இந்திய அரசியல் அமைப்பில் ராஜ்யசபா மற்றும் லோக்சபா ஆகியவற்றின் தொடர்புடைய பாத்திரங்களை விவரிக்கவும்.
11. உச்ச நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு மற்றும் அதிகாரங்களை விளக்குக.
12. இதை ஊக்குவிப்பதில் NITI ஆயோக் ஆற்றிய பங்கை விளக்குங்கள் இந்தியாவில் கூட்டுறவு கூட்டாட்சி.
13. "இந்திய அரசியலமைப்பு வடிவத்தில் கூட்டாட்சி ஆனால் ஆவியில் ஒற்றுமை". விவாதிக்கவும்.
14. இந்தியாவில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை ஊக்குவிப்பதற்கான அவசியம் என்ன? இது தொடர்பாக நீங்கள் என்ன நடவடிக்கைகளை பரிந்துரைக்கிறீர்கள்?
15. இந்தியாவில் பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் பாதுகாப்பு மற்றும் மேம்பாட்டிற்கான பல்வேறு அரசியலமைப்பு விதிகளை விவரிக்கவும்.
16. அடிப்படை உரிமைகளின் இணக்கம் தொடர்பான சர்ச்சை என்ன? அரசியலமைப்பின் "அடிப்படை அமைப்பு" என்ன?
17. 101வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் மத்திய-மாநில நிதி உறவுகள் தொடர்பாக அரசியலமைப்பு விதிகளில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் என்ன? விளக்க.

18. அரசியலமைப்பில் செய்யப்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களை விவரிக்கவும்
42வது மற்றும் 44 வது திருத்தச் சட்டங்கள்.
19. அரசியலமைப்பின் கீழ் கட்சி விலகல் எதிர்ப்பு விதிகள் என்ன? இது
சம்பந்தமாக அரசியலமைப்பின் செயல்பாட்டை மதிப்பாய்வு செய்வதற்கான
தேசிய ஆணையத்தின் பரிந்துரைகள் என்ன?
20. கூட்டணி அரசாங்கம் என்றால் என்ன? மத்திய அளவில் இந்தியாவில் அதன்
அனுபவம் என்ன?

II. குறுகிய பதில் கேள்விகள்

வழிமுறைகள்: பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சுமார் 150 வார்த்தைகளில் பதில் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் 15 மதிப்பெண்கள்.

1. அரசியலமைப்பு சபையின் அமைப்பை விவரிக்கவும்
இந்தியா.
3. உச்ச நீதிமன்றத்தின் ரிட் அதிகார வரம்பு உயர் நீதிமன்றத்திலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகிறது?
4. வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகள் அடிப்படையிலிருந்து எவ்வாறு வேறுபடுகின்றன
உரிமைகளா?
5. இந்திய அரசியலில் பிராந்திய கட்சிகளின் பங்கை விளக்குங்கள்.
6. மாநில பொதுமக்களின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகளை விவரிக்கவும்
சேவை ஆணையம்.
7. இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரையில் உள்ள இலட்சியங்களை விளக்குங்கள்.
8. இந்திய அரசியல் அமைப்பில் நீதித்துறை மறுஆய்வின் செயல்பாட்டை ஆய்வு செய்யவும்.
9. "இந்தியா ஒரு மதச்சார்பற்ற நாடு". விளக்க.
10. அரசியலமைப்பின் பிரிவு 19ன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள ஆறு சுதந்திரங்களை விளக்குக.
11. ஜனாதிபதி ஆட்சி என்றால் என்ன? விளக்க.
12. ஒரு மாநிலத்தின் விருப்ப அதிகாரங்களை விமர்சன ரீதியாக ஆராயுங்கள்
கவர்னர்.
13. தேசிய மகளிர் ஆணையத்தின் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகளை விவரிக்கவும்.
14. இந்திய அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சி அம்சங்கள் யாவை?
15. ஜனாதிபதியை பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான நடைமுறையை விளக்கவும்.
16. இந்திய துணை ஜனாதிபதியின் பணிகள் என்ன? அமெரிக்க துணை
ஜனாதிபதியிலிருந்து அவர் எவ்வாறு வேறுபடுகிறார்?
17. ராஜ்யசபா அனுபவிக்கும் சிறப்பு அதிகாரங்கள் யாவை?
அதன் பயன் என்ன?
18. லோக் சபாநாயகரின் அதிகாரங்கள் மற்றும் செயல்பாடுகளை விவரிக்கவும்
சபை.
19. "கட் மோஷன்" என்றால் என்ன? அதன் பல்வேறு வகைகள் என்ன? அதன் முக்கியத்துவம்
என்ன?

20. மாநில சட்ட மேலவையை விட மாநில சட்டமன்றம் எவ்வாறு உச்சமாக உள்ளது?
21. நிதி ஆணையத்தின் அமைப்பு என்ன? அதன் செயல்பாடுகள் என்ன?
22. 73வது திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட புதிய பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்பின் அம்சங்களை விவரிக்கவும் .
23. வாக்களிக்கும் நடத்தை என்றால் என்ன? வாக்களிப்பின் தீர்மானங்களை விளக்குங்கள் இந்தியாவில் நடத்தை.
25. பாராளுமன்றம் எந்த சூழ்நிலையில் முடியும்
மாநிலப் பட்டியல் பாடங்களில் சட்டம் இயற்றவா?
26. "பாராளுமன்றத்தின் இறையாண்மை" என்றால் என்ன? இந்திய நாடாளுமன்றம் ஒரு இறையாண்மை அமைப்பா?
27. நாடாளுமன்றத்தின் இரு அவைகளின் கூட்டுக் கூட்டத்தைப் பொறுத்தவரை அரசியலமைப்பு விதிகள் என்ன?
28. ஜனாதிபதியின் கட்டளை உருவாக்கும் அதிகாரத்தை விவரிக்கவும் இந்தியா.
29. மொழி சிறுபான்மையினர் யார்? அரசியலமைப்பு என்ன அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு?
30. தேசியத்தின் கலவை மற்றும் செயல்பாடுகளை விவரிக்கவும் குழந்தை உரிமைகள் பாதுகாப்பு ஆணையம்.

III. மிகக் குறுகிய பதில் கேள்விகள்

வழிமுறைகள்: பின்வரும் கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்கவும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சுமார் 20 வார்த்தைகளில் பதில் இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் 2 மதிப்பெண்கள்.

1. "குஜரால் கோட்பாடு" என்றால் என்ன?
2. "நீதிமன்ற மறுஆய்வு" மற்றும் "நீதிமன்றம்" ஆகியவற்றுக்கு இடையே வேறுபடுத்தவும் ஆக்ஷிசம்'.
3. அரசியலமைப்பின் 355 வது பிரிவின் முக்கியத்துவம் என்ன?
இந்தியாவா?
4. லோக் அதாலத்தின் நோக்கம் என்ன?
5. "டைலேட்டரி மோஷன்" என்றால் என்ன?
6. "பித் மற்றும் பொருளின் கோட்பாடு" என்பதன் பொருள் என்ன?
7. ராஜ்யசபா ஏன் நிரந்தர மாளிகை என்று அழைக்கப்படுகிறது?
8. "இணையாமை" என்பதன் பொருள் என்ன?
9. இந்திய அரசியலமைப்பு நெகிழ்வானதா அல்லது இறுக்கமானதா?
10. சொத்துரிமையின் தற்போதைய நிலை என்ன?
11. நாற்பத்தி இரண்டாவது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்ட வழிகாட்டுதல் கோட்பாடுகளை எழுதவும்.
12. ஜனாதிபதி தேர்தலில் யார் பங்கேற்கவில்லை?
இந்தியாவா?
13. இந்திய துணை ஜனாதிபதி எவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்?
16. மத்திய அமைச்சர்கள் குழு தொடர்பாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்கள் தொடர்பாக 42 வது மற்றும் 44வது திருத்தச் சட்டங்கள் மூலம் அரசியலமைப்பில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள் என்ன ?
17. "கில்ல்ட்டின்" என்றால் என்ன?
18. பொது மசோதா மற்றும் தனியார் மசோதாவை வேறுபடுத்துங்கள்.
19. மாநில உயர் நீதிபதிகளின் தகுதிகள் என்ன?
நீதிமன்றங்களா?
20. "எச்ச சக்திகள்" என்றால் என்ன?
25. இந்திய அட்டர்னி ஜெனரலின் பணிகள் என்ன?
26. "பாயிண்ட் ஆஃப் ஆர்டர்" என்பதன் பொருள் என்ன?
27. மண்டல சபைகளின் செயல்பாடுகள் என்ன?
28. ஃபர்ஸ்ட்-பேஸ்ட்-தி-போஸ்ட் சிஸ்டம் என்றால் என்ன?
29. "பண மசோதா" என்பதன் பொருள் என்ன?
30. "வண்ணச் சட்டம்" என்ற கோட்பாட்டின் பொருள் என்ன?